Giới thiệu

Lâm Nghị, một lập trình viên game tài năng nhưng kiệt quệ vì công việc, đã ngã gục trong cơn mê ngủ sau chuỗi ngày dài làm việc quá sức.

Anh không ngờ rằng, giấc ngủ ấy lại là cánh cổng đưa anh đến một thế giới hoàn toàn khác – thế giới trộm mộ đầy hiểm nguy nhưng cũng vô cùng kích thích trong bộ tiểu thuyết lừng danh mà anh từng tham gia phát triển game: "Tinh Tuyệt Cổ Thành".

Tỉnh dậy trên một chiếc xe lừa cũ kỹ, giữa thảo nguyên bao la, bên cạnh không ai khác chính là hai nhân vật huyền thoại: Hồ Bát Nhất (Lão Hồ) và Vương Khải Toàn (Vương Bàn Tử), Lâm Nghị nhanh chóng nhận ra mình đã xuyên không.

Thay vì hoảng loạn, với tư cách là một fan cứng của thể loại truyện xuyên không, Lâm Nghị lập tức thích ứng.

Điều đầu tiên anh làm là gọi tên thứ vũ khí tối thượng của mọi kẻ xuyên không: "Hệ thống!".

Và không ngoài dự đoán, một giọng nói máy móc vang lên trong đầu anh, giới thiệu về "Hệ thống Đả Tạp Đạo Mộ" – một hệ thống nghịch thiên cho phép anh nhận nhiệm vụ "check-in" tại các địa điểm hiểm yếu trong những lăng mộ cổ, để đổi lấy những phần thưởng không tưởng.

Nhiệm vụ chính tuyến đầu tiên được kích hoạt với phần thưởng khiến Lâm Nghị choáng váng: bộ "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" hoàn chỉnh và huyết mạch Kỳ Lân trong truyền thuyết.

Đây là những báu vật mà ngay cả nhân vật chính trong nguyên tác

cũng chỉ dám mơ ước.

Hành trình của Lâm Nghị bắt đầu cùng Lão Hồ và Bàn Tử tại một ngôi làng hẻo lánh tên là Cương Cương Doanh Tử.

Mục tiêu ban đầu của bộ ba là tìm kiếm cổ vật từ ngôi mộ trên núi Ngưu Tâm, nhưng kế hoạch sớm phá sản khi họ phát hiện đội khảo cổ quốc gia đã đi trước một bước.

Không nản lòng, Lâm Nghị nhanh chóng hoàn thành điểm check-in đầu tiên ngay tại nhà của vị trưởng thôn.

Phần thưởng lập tức được trao: bộ võ công thượng thừa "Long Tượng Bàn Nhược Công" và 1000 điểm đạo mộ.

Không một chút do dự, Lâm Nghị dùng điểm để nâng cấp võ công, trong chớp mắt từ một kẻ tay trói gà không chặt trở thành một cao thủ với sức mạnh kinh người, đồng thời mở khóa thêm kỹ năng "Kỵ Xạ Cấp Thế Giới".

Khi mọi con đường làm giàu tưởng chừng đã bế tắc, Lâm Nghị đề xuất một kế hoạch táo bạo hơn: tiến vào Dã Nhân Câu để tìm kiếm pháo đài bí mật của đội quân Quan Đông Nhật Bản thời chiến.

Được sự giúp đỡ của Anh Tử, một nữ thợ săn quả cảm và thông thạo địa hình, cả nhóm bắt đầu chuyến phiêu lưu vào vùng đất hoang sơ.

Ngay khi đặt chân đến Dã Nhân Câu, Lâm Nghị hoàn thành điểm check-in thứ hai và nhận được thanh bảo đao Hắc Kim Cổ Đao huyền thoại.

Sức mạnh của anh lại một lần nữa được tăng cường.

Chính tại đây, nhờ vào nửa cuốn bí thuật phong thủy của Lão Hồ và sự trợ giúp từ thanh Hắc Kim Cổ Đao của Lâm Nghị, họ đã tìm ra và phá giải được lăng mộ của một vị tướng quân nước Kim bị lãng

quên.

Bên trong ngôi mộ cổ âm u, Lâm Nghị liên tiếp hoàn thành các điểm check-in, nhận được nhẫn không gian và hàng ngàn điểm đạo mộ, giúp anh nâng cấp võ công lên một tầm cao mới.

Cuộc thám hiểm lên đến đỉnh điểm khi họ đối mặt với một Hồng Mao Đại Tống Tử - một loại cương thi cực kỳ hung bạo.

Trong khi Lão Hồ và Bàn Tử gần như bất lực, Lâm Nghị với sức mạnh vượt trội và thanh bảo đao trong tay đã một mình chiến đấu và tiêu diệt hoàn toàn con quái vật.

Sau khi thu thập vô số bảo vật quý giá từ lăng mộ và kho vũ khí bị bỏ hoang của quân Nhật, bộ ba trở về thủ đô và nhanh chóng trở thành triệu phú nhờ bán đi số cổ vật.

Tưởng rằng cuộc sống từ đây sẽ an nhàn, một cơ hội mới lại mở ra.

Thông qua tay buôn đồ cổ Đại Kim Nha, họ được giới thiệu với Shirley Dương – một nữ nhiếp ảnh gia người Mỹ gốc Hoa xinh đẹp và giàu có.

Cô đang tài trợ cho một đoàn khảo cổ để tìm kiếm di tích của Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc Taklamakan, với mục đích tìm lại tung tích người cha đã mất tích của mình.

Một nhiệm vụ chính tuyến mới được kích hoạt, hứa hẹn những phần thưởng còn lớn lao hơn nữa.

Với tiền bạc, sức mạnh, thần binh và một hệ thống toàn năng trong tay, Lâm Nghị, từ một lập trình viên quèn, nay đã sẵn sàng dấn thân vào hành trình định mệnh, đối mặt với những bí ẩn và hiểm nguy thực sự của thế giới trộm mộ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 1

"Lão Lâm, Lão Lâm, đừng ngủ nữa, đừng ngủ nữa, tỉnh lại đi." Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Lâm Nghị, sau đó, một bàn tay to lớn đẩy vào vai anh.

"Mẹ nó chứ, đứa nào đấy!" Lâm Nghị mơ màng chửi.

Chết tiệt.

Còn để người ta ngủ yên không vậy?

Bị đánh thức, Lâm Nghị tức muốn nổ phổi!

Anh là một lập trình viên làm việc cho một công ty game, dạo gần đây công ty ra mắt một tựa game mobile ăn theo tiểu thuyết đạo mộ nổi tiếng, anh đã ăn ngủ ở công ty suốt nửa tháng liền.

Hôm qua còn thức trắng đêm làm việc, vất vả lắm mới xong việc, vừa nằm xuống phòng nghỉ ngơi ngủ được chừng chưa tới nửa tiếng thì đã bị đánh thức.

Ngày mai ông đây sẽ đi sa thải thằng sếp, trời vương lão tử có đến cũng không cản được.

"Lão Lâm, cậu uống nhầm thuốc à, sao nóng tính thế." "Cút ngay, đừng làm phiền ông đây ngủ!" Lâm Nghị đẩy người kia ra, xoay người, kéo chăn, chuẩn bị ngủ tiếp.

Nhưng mà.

Làm gì có cái chăn nào, dưới thân cứng ngắc, hình như là một tấm ván gỗ.

Chết tiệt!

Lũ khốn trong công ty đã làm cái quái gì vậy?

Lâm Nghị mệt mỏi mở mắt, cảnh tượng trước mắt khiến anh hoàn toàn chết lặng.

Bầu trời trong xanh.

Cỏ non xanh mướt.

Chiếc xe lừa cũ kỹ.

Còn cả bên cạnh.

Sao lại có hai nam một nữ ba người!

Mình đang mơ sao?

Mẹ nó chứ, đây là đâu vậy?

Khoan đã.

Khoan đã.

Anh thấy người phụ nữ khá xa lạ, nhưng hai người đàn ông kia lại có chút quen mắt!

Một người mặc áo vải bố thô, tóc dài qua tai, là một gã béo, trong lòng còn ôm một quyển sách trông khá mới.

Trên bìa sách rành rành hai chữ lớn 【Khảo Cổ】.

Cái vẻ cà lơ phất phơ mà lại ra vẻ nghiêm túc này, mẹ nó chứ chẳng phải là Vương Bàn Tử trong Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?!

Vương Bàn Tử?

Sao có thể!

Đó không phải là nhân vật trong phim truyền hình sao!

Chẳng lẽ mình xuyên không rồi?

Còn xuyên không vào thế giới đạo mộ của Tinh Tuyệt Cổ Thành?

"Bàn Tử?" Lâm Nghị thử gọi một tiếng.

“Đừng làm phiền Bàn gia đây học tập chăm chỉ!” Bàn Tử ôm quyển sách trong lòng, một lòng một dạ nghiên cứu chuyện khảo cổ.

Cái thái độ ra vẻ này.

Đúng là!

Không phải Vương Bàn Tử thì còn có thể là ai?

Ánh mắt Lâm Nghị rơi xuống người đàn ông còn lại.

Người đàn ông mày kiếm mắt sáng, giữa hai hàng lông mày toát ra một vẻ tự tin, cho người ta cảm giác chững chạc, ổn trọng, đặc biệt đáng tin cậy.

Còn phải nói, so với Lão Hồ trong phim truyền hình, cũng giống đến bảy tám phần!

Ngầu vãi Σ(⊙▽⊙"a Xem ra thật sự xuyên không rồi!

Lâm Nghị bắt đầu đọc tiểu thuyết từ hồi cấp hai, là một mọt sách chính hiệu.

Vốn tưởng xuyên không chỉ là chuyện xảy ra trong tiểu thuyết hay anime, vạn vạn lần không ngờ, chuyện ly kỳ như vậy lại xảy ra với chính mình.

Cũng vì đã đọc quá nhiều tiểu thuyết xuyên không, tâm lý của anh điều chỉnh rất nhanh, dễ dàng chấp nhận hiện thực này.

“Hệ thống có ở đó không, hệ thống có ở đó không?” Lâm Nghị không ngừng gọi trong lòng.

Việc đầu tiên cần làm sau khi xuyên không là gì?

Tìm hệ thống chứ sao!

Thời đại này mà không có hệ thống, cậu còn dám tự nhận mình là người xuyên không à?

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đã đánh thức thành công hệ thống này.” Rất nhanh, trong đầu Lâm Nghị vang lên âm thanh máy móc của hệ thống.

Thế này cũng được à?

Lâm Nghị ngẩn người, mình chỉ gọi bừa một tiếng mà thật sự gọi ra được hệ thống.

“Hệ thống này là Hệ Thống Đạo Mộ Đả Tạp, xin hỏi ký chủ có muốn liên kết không?” “Có!” Lâm Nghị không chút do dự, trực tiếp trả lời trong lòng.

Có hệ thống mà không liên kết, chẳng lẽ để chơi thôi à?

Thế thì đúng là đồ ngốc rồi.

“Đinh, Hệ thống Đạo mộ Thần cấp đang liên kết.” Mấy giây sau.

“Đinh, Hệ thống Đạo mộ Thần cấp liên kết thành công.” Ngay sau đó, Lâm Nghị cảm thấy một luồng hơi ấm tràn vào toàn thân, sự mệt mỏi do làm việc quá sức gây ra, vào khoảnh khắc này, tan biến sạch sẽ.

Từ lúc đi làm đến giờ, anh chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như vậy!

Cảm giác cả thể xác và tinh thần đều được chữa lành!

Có hệ thống cảm giác thật khác biệt.

Lâm Nghị không khỏi thầm cảm thán.

“Ký chủ hiện đang ở trong thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành, thân phận là bạn nối khố của Lão Hồ và Bàn Tử, điểm đến của chuyến đi này là Cương Cương Doanh Tử.” Rất nhanh, một lượng lớn thông tin tràn vào đầu anh, Lâm Nghị nhanh chóng quen với thân phận mới của mình.

Theo ký ức, tiếp theo họ sẽ đến Cương Cương Doanh Tử, sau đó cùng Anh Tử đi đến Dã Nhân Câu để trộm mộ.

Đại Tông Tử lông đỏ đáng sợ.

Thủy ngân thi nam nữ quỷ dị.

Thảo nguyên đại địa đát hung mãnh.

Heo mặt đại biên bức khát máu.

Chậc chậc chậc.

Làm game mobile cùng tên lâu như vậy, hình ảnh hiện lên ngay lập tức.

Mới vừa xuyên không đã chơi trò kích thích thế này sao?

Lâm Nghị chép miệng, trong mắt lóe lên một tia mong chờ, cùng với sự hưng phấn đã lâu không có.

Công việc thường ngày làm thêm giờ không kể ngày đêm, khô khan, tẻ nhạt, đơn điệu.

Nay bất ngờ xuyên không đến thế giới đạo mộ, xuống mộ tìm báu, mạo hiểm săn kỳ, tầm long phân kim.

Quan trọng là còn có hệ thống bên mình, chắc chắn sẽ không gì cản nổi!

Hơn nữa, trong thế giới đạo mộ không thiếu mỹ nữ, Tuyết Lỵ Dương, Diệp Diệc Tâm, Anh Tử, v.v., đều rất tuyệt.

Còn có Tinh Tuyệt Nữ Vương, càng là mỹ diễm không gì sánh bằng!

Thời đại này cũng là cơ hội tốt nhất để làm giàu!

Chỉ cần gan lớn, trở thành triệu phú, chục triệu phú, trăm triệu phú cũng không phải là mơ!

Đương nhiên, ước mơ của Lâm Nghị chưa bao giờ là trăm triệu phú, dù có là vậy, đó cũng là tạo ra đế chế kinh doanh của riêng mình!

"Đinh, phát hiện ký chủ đã đến ranh giới Cổ Hắc, kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến: đi đến cổ mộ tướng quân nước Kim, phần thưởng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Kỳ Lân Huyết Mạch.

Có chấp nhận không?" Giọng nói của hệ thống lại vang lên trong đầu.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật?

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật là kỳ thư đệ nhất thiên hạ, tuy tên là mười sáu chữ, nhưng nói chính xác hơn phải là mười sáu quyển, mỗi quyển lấy một chữ trong chu thiên cổ quái làm đại diện, tổng cộng mười sáu chữ, nên gọi là Thập Lục Tự.

Nội dung bao gồm thiên tinh phong thủy, phân kim đoạn huyệt, bát trạch minh kính, thi giải vũ hóa... rất nhiều bí thuật, là một bộ 《Chỉ Nam Mò Kim Đấu Mộ》 đích thực!

Tương truyền sách này đoạt bí mật của trời đất, có tổn hại dương thọ, chỉ có nửa quyển truyền lại cho đời sau.

Trong nguyên tác, Lão Hồ chính là dựa vào nửa quyển bí thuật nửa vời này mà nhiều lần hóa hiểm thành an trong các ngôi mộ quỷ dị, thoát chết trong gang tấc.

Bây giờ, phần thưởng của hệ thống lại là một bộ bí thuật hoàn chỉnh!

Có bộ bí thuật này, thì trong các ngôi mộ lớn, chẳng phải có thể đi ngang sao?

Ngoài Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, còn có Kỳ Lân Huyết Mạch!

Nếu tôi nhớ không lầm, Kỳ Lân Huyết Mạch là huyết mạch gia truyền của Muộn Du Bình tiểu ca.

Kỳ Lân Huyết Mạch không chỉ có thể trường sinh bất lão, kéo dài tuổi thọ, mà còn có thể chống lại độc trùng, độc vụ, cũng như thi độc, thi khí trong cổ mộ.

Quan trọng hơn là khả năng hồi phục cực mạnh, đi kèm chức năng chữa lành vết thương!

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, phối hợp với Kỳ Lân Huyết Mạch, ở trong cổ mộ, quả thực là vô địch.

"Tôi chấp nhận!" Lâm Nghị dứt khoát chấp nhận trong lòng!

Vào cổ mộ, đả tạp, là có thể nhận được phần thưởng, chuyện đơn giản như vậy, không chấp nhận còn chờ gì nữa?

"Đinh, chúc mừng ký chủ chấp nhận nhiệm vụ chính tuyến: đi đến mộ đại tướng quân nước Kim." "Giới thiệu nhiệm vụ: Trong quá trình thực hiện nhiệm vụ chính tuyến, sẽ có 10 điểm đả tạp ngẫu nhiên, đả tạp tại tất cả các điểm ngẫu nhiên, tức là hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, có thể nhận được phần thưởng." "Ghi chú: Không giới hạn thời gian, không giới hạn số người, mỗi lần đả tạp đều có thể nhận được phần thưởng." Nghe giọng nói của hệ thống trong đầu, Lâm Nghị có hiểu biết sâu hơn về hệ thống.

Nhiệm vụ không đơn giản như anh tưởng tượng, đến nơi đả tạp là xong.

Mà là trong một nhiệm vụ chính tuyến, có tổng cộng 10 điểm đả tạp ngẫu nhiên, phải hoàn thành đả tạp ở tất cả các điểm mới được tính là hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến.

Tuy nhiên, đả tạp ở mỗi điểm đều có thể nhận được phần thưởng phụ.

Điều này khá nhân văn.

Hoàn toàn bù đắp cho việc mới xuyên không, thực lực không đủ, giảm đáng kể nguy hiểm khi xuống mộ!

Chỉ cần mấy lần đả tạp đầu tiên nhận được phần thưởng tốt, tốt nhất là võ học, thiên phú, kỹ năng các loại!

Chương 2

Những thứ có thể tăng cường thực lực bản thân, để anh có khả năng tự vệ trong cổ mộ!

Xét cho cùng, trong thế giới đạo mộ quỷ dị kích thích này, thực lực luôn đứng hàng đầu!

Không có đủ thực lực, thành công dựa vào may mắn, dù chỉ thua một lần, cuối cùng cũng sẽ vạn kiếp bất phục.

Lâm Nghị liếc nhìn xung quanh.

Tính cả anh, ba nam một nữ ngồi trên xe lừa, xóc nảy tiến về phía trước trên thảo nguyên.

Vào những năm tám mươi, ở những nơi xa xôi hẻo lánh như Cương Cương Doanh Tử, xe ngựa đã là một thứ xa xỉ, bình thường đi huyện thành mua sắm vật tư đều dùng xe lừa.

Trước đây ba người Lâm Nghị từng lên núi xuống làng ở đây một năm, khá quen thuộc với người trong bản.

Đến huyện thành, tình cờ gặp được cô kế toán ra ngoài mua sắm, thế là đi nhờ xe lừa.

“Lão Lâm, tỉnh rồi à?” Lão Hồ hỏi.

“Ừ, tỉnh rồi.” Lâm Nghị đáp.

“Tỉnh rồi thì dọn dẹp đi, sắp đến nơi rồi.” Lời nói của Lão Hồ xen lẫn sự phấn khích không nói nên lời.

Người ta thường nói, một đồng tiền cũng làm khó anh hùng.

Ba anh em họ giờ nghèo rớt mồng tơi, túi còn sạch hơn cả mặt.

Nhưng điều đó không quan trọng, vì… họ sắp phát tài lớn rồi!

Lâm Nghị so với Lão Hồ thì bình tĩnh hơn nhiều.

Mục tiêu của anh vốn không phải là phát tài, hơn nữa biết trước tình tiết, anh rõ hơn ai hết, chuyến này không phát tài lớn được.

"Bàn Tử, đừng đọc nữa, mua quyển sách mới để nước đến chân mới nhảy, cậu nghiện rồi à." Lâm Nghị thấy Bàn Tử ôm sách, chẳng thèm nghe họ nói chuyện, liền thuận tay đẩy cậu ta.

"Lão Lâm, xem cái trình độ giác ngộ của cậu kìa.

Đây mà là nước đến chân mới nhảy à?

Muốn làm lâu dài trong ngành này, chúng ta phải đứng vững trên nền tảng, nắm chắc, hiểu thấu, tuyệt đối không được hai lòng, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới." Bàn Tử là thanh niên bốn tốt chính gốc, nói về bản lĩnh khác thì không dám chắc, nhưng cái tài mồm mép, nói nhảm, chém gió thì tuyệt đối là số một.

"Chúng ta sắp đến nơi rồi, mau dọn dẹp đi." Lâm Nghị đã quen với cái mồm của Bàn Tử, cười nói.

"Chuyện có to tát gì đâu.

Không phải sắp đến nơi thôi sao.

Cái gì!!

Đến rồi á?!" Bàn Tử đang một lòng học tập, lúc này liền nhanh nhẹn gấp sách lại, hai mắt sáng rực, hăm hở muốn thử.

Cậu ta là một kẻ mê tiền chính hiệu, loại thấy bảo bối là không đi nổi.

Nghe tin sắp đến Cương Cương Doanh Tử, cái gì học tập, cái gì khảo cổ, đều bị vứt ra sau đầu.

Chẳng mấy chốc, một ngôi làng nhỏ ở phía xa đã hiện ra trước mắt họ.

Bàn Tử càng nhìn càng phấn khích, thấy cuộc sống mới sắp bắt đầu, không nhịn được cất giọng cao, hát vang lên.

“Tút tút tút!” Một chiếc xe tải vỏ xanh chở mấy người hú hét chạy qua, bụi đất cuộn lên, Bàn Tử hít phải một ngụm bụi, giọng hát lập tức tắt ngóm.

“Khụ khụ khụ.” Bàn Tử ho một tràng, bực bội nhìn chiếc xe tải: “Đây là loại người gì vậy!

Làm lỡ cả màn cất giọng cao của Bàn gia!” “Những người này không tầm thường đâu.” Lâm Nghị nhìn chiếc xe tải vỏ xanh vụt qua, nói đầy ẩn ý.

“Có gì mà không tầm thường, sau này Bàn gia tôi kiếm được nhiều tiền, cũng sắm một chiếc ô tô con, lúc đó anh em mình đi lượn phố ~~” Bàn Tử còn chưa bắt đầu làm việc đã bắt đầu mơ tưởng về tương lai tốt đẹp.

“Nếu tôi đoán không lầm, những người ngồi trên xe đó đều là đội khảo cổ.” "Ối trời ơi, đội khảo cổ?" Lão Hồ và Bàn Tử nghe nói là đội khảo cổ, không khỏi nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng.

“Phải, cậu xem quần áo họ mặc, chính là đồng phục của đội khảo cổ quốc gia.” Lâm Nghị gật đầu, càng thêm chắc chắn trả lời.

Thực ra, Lâm Nghị không cần nhìn cũng biết đối phương là thân phận gì.

Biết trước tình tiết, anh chiếm ưu thế bẩm sinh trời cho.

Trong thế giới quỷ dị, kinh hoàng, kích thích này, có đủ thông tin, để mình biết địch biết ta, tuyệt đối là lá bài tẩy trong những lá bài tẩy của anh.

“He he, Lâm ca, đúng là kiến thức rộng thật nha.” Nữ kế toán nghe xong, nở nụ cười rạng rỡ, dùng ánh mắt khâm phục nhìn Lâm Nghị,

nói, “Đó chính là xe của đội khảo cổ, dăm ba bữa lại đi qua chỗ chúng ta một chuyến.” “A!

Cái này.” Nghe nữ kế toán xác nhận, Bàn Tử và Lão Hồ như bị dội một gáo nước lạnh, lòng lập tức nguội đi một nửa.

“Lăng mộ ở núi Ngưu Tâm, chắc là đã bị phát hiện rồi phải không?” Lâm Nghị thần sắc thản nhiên, tự tin hỏi.

“Lâm ca anh đúng là thần thật!

Anh nói không sai.” Nữ kế toán kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, lộ vẻ kính phục, sau đó nói tiếp, “Mấy năm trước động đất, làm cả núi Ngưu Tâm của chúng ta bị nứt ra.

Sau đó phát hiện một lăng mộ lớn như cung điện ở bên trong, trời ơi toàn đồ tốt thôi.

Nghe nói chuyện này kinh động đến cả nhân vật lớn, ngay sau đó đội khảo cổ đã đến.

Còn thuê cả trai tráng mấy thôn xung quanh đi làm việc.

Bao ăn bao ở, một ngày còn cho ba đồng nữa đó.” Thời đó, giao thông không phát triển, những thôn hẻo lánh như Cương Cương Doanh Tử, ra ngoài một chuyến rất khó khăn, bình thường cũng chẳng kiếm được mấy đồng.

Ba đồng là một khoản thu nhập không nhỏ, đủ cho một gia đình bình thường ăn mấy ngày.

Nghe đến đây, Bàn Tử và Lão Hồ đều im lặng, đặc biệt là Bàn Tử, mặt biến sắc, suýt nữa thì hộc máu.

Đội khảo cổ đến rồi?

Lăng mộ bị phát hiện, đồ trong mộ, mười phần thì tám chín phần đã bị họ đào đi rồi!

Vốn còn định lên núi Ngưu Tâm, nhặt một ít đồ cổ, buôn về kinh thành, kiếm một mớ lớn!

Người tính không bằng trời tính, lại bị đám khốn đội khảo cổ nhanh chân đến trước!

Hơn nữa nghe lời nữ kế toán, đội khảo cổ này đã đào mấy năm rồi, họ đến muộn thế này, e là một cọng lông cũng chẳng vớt được.

Thôi xong, chuyến này, đúng là đi công cốc rồi.

Lâm Nghị sớm đã biết sự tồn tại của đội khảo cổ, thần sắc vẫn như thường, vỗ vai Bàn Tử, cười đầy ẩn ý, "Đừng lo, bà con dân làng, trước đây không ít lần nhặt được hũ lọ trên núi Ngưu Tâm về đựng đồ đâu." Lão Hồ và Bàn Tử đều là người thông minh, nghe Lâm Nghị nói vậy, nhìn nhau một cái, trong lòng liền hiểu ra.

Đồ cổ trên núi Ngưu Tâm coi như không lấy được, buôn bán đồ trong tay dân làng, cũng có thể kiếm được không ít tiền!

Ba người nhìn nhau cười, tất cả đều không cần nói ra.

Lão Hồ chín chắn ổn trọng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt vẫn bình thường, ra vẻ mọi chuyện đều xem nhẹ.

Bàn Tử thì không được, cho chút nắng là rực rỡ, cho chút nước sông là lụt lội, cho chút hy vọng là bay mất tăm.

Gã này đã vui đến không ngậm được mồm, không kìm được ngân nga một khúc nhạc nhỏ.

Tuy nhiên.

Chỉ có Lâm Nghị biết, trong thôn làm gì còn hũ lọ nào, tất cả đều bị lão bí thư giao nộp cho nhà nước rồi.

Chẳng mấy chốc, bốn người Lâm Nghị đã đến Cương Cương Doanh Tử.

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Nghị lại một lần nữa vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh, nhiệm vụ chính tuyến: điểm đả tạp thứ nhất, nhà lão bí thư, phần thưởng:…" "Phần thưởng: Long Tượng Bàn Nhược Công một bộ, Điểm đạo mộ +1000." Nghe giọng nói của hệ thống, Lâm Nghị hơi kinh ngạc.

Chương 3

Quá tuyệt!

Hệ thống này cũng quá đỉnh rồi!

Vừa buồn ngủ đã có người đưa gối.

Biết mình đang muốn có võ học để nâng cao thực lực, liền thưởng ngay Long Tượng Bàn Nhược Công.

Cái hack này, không phục không được.

Long Tượng Bàn Nhược Công không phải là võ học tầm thường!

Nó thuộc về thần công hộ pháp tối cao của Mật Tông, tổng cộng có mười ba tầng, chưởng lực ngoại công của nó mạnh mẽ hung hãn.

Người ta nói mỗi khi luyện thành một tầng Long Tượng Bàn Nhược Công sẽ tăng thêm sức mạnh của một con rồng và một con voi, luyện đến tầng thứ mười sẽ có sức mạnh khổng lồ của mười con rồng và mười con voi.

Hơn nữa Long Tượng Bàn Nhược Công cực kỳ khó luyện.

Tầng thứ nhất rất dễ, dù là người ngu dốt, chỉ cần được truyền thụ, trong [một hai năm] là có thể luyện thành.

Tầng thứ hai khó hơn tầng thứ nhất gấp đôi, cần [ba bốn năm].

Tầng thứ ba lại khó hơn tầng thứ hai gấp đôi, cần [bảy tám năm].

Cứ thế tăng lên theo cấp số nhân, càng về sau càng khó tiến triển.

Kim Luân Pháp Vương tài năng thiên bẩm, cả đời cũng chỉ luyện đến tầng thứ 10.

Còn có điểm đạo mộ.

Điểm đạo mộ tương tự như tiền tệ trong hệ thống, có tác dụng rất lớn.

Tác dụng rõ ràng nhất hiện nay, chính là có thể dùng để nâng cấp võ học.

Nói cách khác, sau khi nhận được Long Tượng Bàn Nhược Công, anh hoàn toàn không cần phải như nhân vật trong phim truyền hình, ngày đêm khổ luyện, bế quan mấy chục năm.

Chỉ cần có đủ điểm đạo mộ, nâng Long Tượng Bàn Nhược Công lên tầng mười ba cũng không phải là chuyện khó!

Long Tượng Bàn Nhược Công tầng mười ba, sức mạnh mười ba rồng voi.

Dù đặt trong thế giới võ hiệp, cũng là cảnh giới mà vô số người mơ ước!

"Hoàn hảo!" Sau khi hiểu rõ về hai vật phẩm thưởng này, Lâm Nghị không khỏi thầm thán phục.

Đúng là hoàn hảo của mẹ nó hoàn hảo, hoàn hảo tới nóc luôn rồi.

Lâm Nghị đầy mong đợi xuống xe, cùng Lão Hồ, Bàn Tử xách kẹo và tivi vào thôn.

Ba người vừa đến đầu thôn, bị người trong thôn nhìn thấy, liền thi nhau hò hét loan tin.

Trước đây ba anh em từng xuống đây lao động, giúp đỡ thôn không ít, lúc đó mấy anh em từ thành phố lên là người nổi tiếng trong thôn.

Bây giờ lão bí thư còn đích thân ra đón, Yến Tử Đa thì gọi một đám phụ nữ chuẩn bị rượu thịt, đãi ba anh em một bữa thịnh soạn.

Ba người vừa vào thôn, đã chia quà kẹo mang đến cho dân làng.

Sau đó Lão Hồ và Bàn Tử xách tivi đến lắp cho nhà lão bí thư, vừa lắp vừa chém gió, dân làng chưa từng thấy bao giờ, đều tò mò tụ lại xem.

Lâm Nghị trông có vẻ đang bận rộn cùng họ, nhưng thực ra trong lòng vẫn luôn canh cánh chuyện đả tạp.

Vừa bước vào cửa nhà lão bí thư, anh đã gọi hệ thống trong lòng.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh, phát hiện ký chủ đang ở trong nhà lão bí thư Cương Cương Doanh Tử, là địa điểm đả tạp, có thể đả tạp." "Đinh, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công!" "Nhận được Long Tượng Bàn Nhược Công một bộ, điểm đạo mộ 1000." "Đinh, chúc mừng ký chủ điểm đạo mộ tích lũy đạt 1000, mở khóa Cửa hàng hệ thống." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng đầu tiên, mở khóa bảng dữ liệu cá nhân." Nghe giọng nói máy móc của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, cả người anh sảng khoái không tả xiết!

Cảm giác như đang chơi game, GM không ngừng gửi cho mình gói quà lớn vậy.

Vì đã hoàn thành lần đả tạp đầu tiên, hệ thống còn mở khóa chức năng mới.

Cửa hàng hệ thống và bảng dữ liệu cá nhân!

"Kiểm tra bảng dữ liệu." Lâm Nghị ra lệnh trong lòng.

Rất nhanh, trước mặt anh hiện ra một màn nước màu xanh nhạt, lấp lánh như sóng nước, từng dòng chữ hiện lên trên màn nước. 【Tên: Lâm Nghị Cảnh giới: Phổ thông Thiên phú: Tạm không có Kỹ năng: Long Tượng Bàn Nhược Công (LV0) Điểm đạo mộ: 1000 Vật phẩm: Tạm không có Khác: Tạm không có】 Ghi chú: Cùng với việc thực lực tăng lên, cảnh giới cũng tăng theo, sau khi cảnh giới tăng lên, có thể nhận được phần thưởng thần cấp Bảng dữ liệu cá nhân không

phức tạp, cũng nằm trong dự liệu của anh.

Anh kiểm tra phần giải thích cảnh giới. 【Cảnh giới: Phổ thông, Cao thủ, Tông sư, Đại tông sư, Tiên thiên.】 Hiện tại chỉ có năm đại cảnh giới, sau Tiên thiên còn có mấy đại cảnh giới nữa, nhưng cảnh giới đang ở trạng thái chưa mở khóa.

Hiện giờ anh chỉ là một người bình thường, ngay cả cao thủ cũng không được tính.

Về võ lực, e rằng không phải là đối thủ của Lão Hồ đã từng đi lính.

Nhưng mà.

Bây giờ anh đã có Long Tượng Bàn Nhược Công.

Tuy chỉ là LV0, nhưng mình có điểm đạo mộ, có thể nâng cấp!

"Nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công!" Lâm Nghị ra lệnh cho hệ thống trong lòng.

"Đinh, Long Tượng Bàn Nhược Công LV0 -> LV1, tiêu hao 100 điểm đạo mộ, xác nhận nâng cấp?" "Xác nhận!" Lâm Nghị không chút do dự trả lời.

Chỉ có 100 điểm đạo mộ, anh hoàn toàn không thấy xót.

"Đinh, chúc mừng ký chủ Long Tượng Bàn Nhược Công đột phá thành công, đạt đến tầng thứ nhất!" Oà!

Ngay khoảnh khắc giọng nói của hệ thống vừa dứt, Lâm Nghị cảm giác toàn thân được bao bọc bởi một luồng năng lượng kỳ lạ.

Cả người tinh thần phấn chấn, tinh khí thần rõ ràng khác hẳn lúc trước.

Tuy thể chất không có thay đổi rõ rệt, nhưng trạng thái của cả người lập tức đổi mới.

Đây chính là sự khác biệt giữa người luyện công và không luyện công!

Dù chỉ mới nhập môn, Long Tượng Bàn Nhược Công chỉ có một tầng, mình cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt!

Lâm Nghị không quá kinh ngạc trước sự thay đổi này, liền lại ra lệnh trong lòng.

"Nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công lần nữa!" Bất kể ở thời đại nào, nắm đấm to mới là đạo lý cứng!

Đặc biệt là trong thế giới đạo mộ, không có chút thực lực thì càng không thể tồn tại!

Đến lúc đó chết cũng không biết chết như thế nào!

Điểm đạo mộ tuy có thể mua sắm trong cửa hàng hệ thống, nhưng anh vẫn quyết định ưu tiên nâng cấp võ công!

Sau khi không thể nâng cấp võ công nữa, mới xem trong cửa hàng hệ thống có vật phẩm nào đáng mua không.

"Đinh, Long Tượng Bàn Nhược Công LV1 -> LV2, cần tiêu hao 200 điểm đạo mộ, xác nhận nâng cấp?" "Xác nhận!" Tầng thứ hai của Long Tượng Bàn Nhược Công tiêu hao điểm đạo mộ gấp đôi tầng thứ nhất.

Điều này nằm trong dự liệu của anh, dù sao trong tiểu thuyết võ hiệp, độ khó tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công mỗi tầng đều tăng theo cấp số nhân, cũng chính vì vậy, trong tiểu thuyết chưa từng có ai luyện nó đến đại viên mãn.

Nhưng, đối với Lâm Nghị mà nói, đó chỉ là vấn đề thời gian.

"Đinh, chúc mừng ký chủ Long Tượng Bàn Nhược Công đột phá thành công, đạt đến tầng thứ hai." "Nâng cấp Long Tượng Bàn

Nhược Công lần nữa!" Anh đoán không sai, tầng thứ ba chắc sẽ tiêu hao 400 điểm đạo mộ.

Anh đã tiêu hao 300 điểm, còn lại 700 điểm, thừa sức.

"Đinh, Long Tượng Bàn Nhược Công LV2 -> LV3, cần tiêu hao 400 điểm đạo mộ, xác nhận nâng cấp?" "Xác nhận!" Không ngoài dự đoán, điểm đạo mộ cần để nâng cấp chính là 400 điểm.

Chương 4

"Đinh, chúc mừng ký chủ, Long Tượng Bàn Nhược Công đột phá thành công, đạt đến tầng thứ ba." Sau khi đạt đến tầng thứ ba, Lâm Nghị cảm thấy rõ ràng khác với hai tầng trước.

Hai tầng trước chỉ là khí chất thay đổi, mình có thể cảm nhận được, người khác không để ý kỹ sẽ không phát hiện.

Nhưng bây giờ, Long Tượng Bàn Nhược Công đã đạt đến tầng thứ ba.

Bên trong cơ thể hắn, đã xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa.

Lâm Nghị khẽ nắm chặt nắm đấm, liền cảm nhận được một luồng sức mạnh truyền từ cánh tay, kinh mạch như có sinh mệnh, cơ bắp trên người không lớn, nhưng rất săn chắc, đường nét góc cạnh rõ ràng, gần như hoàn hảo.

Sức mạnh của cơ thể, giống như một con sư tử hùng mạnh sắp phá cũi thoát ra, hủy diệt mọi thứ trước mắt.

"Hù!" Lâm Nghị thở ra một hơi dài, giải tỏa sự kinh ngạc trong lòng.

Chỉ trong nháy mắt, sức mạnh của mình, không biết đã tăng lên bao nhiêu.

Anh thậm chí còn có một sự tự tin mơ hồ, rằng bây giờ, e rằng anh đã vượt qua những người luyện tập nhiều năm!

"Đinh, chúc mừng ký chủ, Long Tượng Bàn Nhược Công tiểu thành, thành công đột phá cảnh giới Phổ thông, trở thành một cao thủ thực thụ." Nghe giọng nói của hệ thống, Lâm Nghị suy nghĩ.

Xem ra cảm giác của mình không sai!

Mình thật sự đã trở thành cao thủ!

Chỉ trong vài hơi thở, vượt qua nhiều năm khổ tu của người khác.

Cảm giác này, thật sự quá sảng khoái!

Nếu để cho những người luyện võ khác biết, e rằng họ sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Nếu bị nhà nước biết, bị bắt đi làm nghiên cứu cũng không phải là không thể.

Đương nhiên, trên đời sẽ không ai biết, anh trong nháy mắt đã trở thành một đại cao thủ.

Thậm chí chính mình nói ra, cũng sẽ không có ai tin.

"Đinh, chúc mừng ký chủ thành công đột phá, phần thưởng: Kỹ năng cưỡi ngựa cấp thế giới!" "Ồ, niềm vui bất ngờ!" Lâm Nghị khẽ cười.

Lâm Nghị bây giờ nghèo rớt mồng tơi, đừng nói ô tô, ngay cả một chiếc xe đạp cũng không có.

Muốn tìm được mộ đại tướng quân nước Kim ở vùng biên giới Cổ Hắc rộng lớn, có thể tìm được mấy con ngựa trong thôn đã là may mắn lắm rồi.

Kỹ năng cưỡi ngựa cấp thế giới này, vừa hay có thể dùng được.

Khi giọng nói phần thưởng của hệ thống vừa dứt, trong đầu Lâm Nghị xuất hiện vô số kiến thức về cưỡi ngựa.

Từ phân loại, tập tính của các loại ngựa trên thế giới, đến các điểm chính, trọng điểm của việc cưỡi ngựa, cùng với lượng lớn kinh nghiệm cưỡi ngựa ~ trong khoảnh khắc đó, Lâm Nghị cảm giác mình đã cưỡi vô số ngựa, có kinh nghiệm cưỡi ngựa mấy chục năm, dù là con ngựa bất kham nhất thế giới, cũng sẽ phải khuất phục dưới háng

anh.

Chậc chậc.

Có kỹ thuật này, dù tham gia Olympic, giành huy chương vàng cũng không thành vấn đề.

Trong lúc Lâm Nghị đả tạp, Lão Hồ và Bàn Tử đã lắp xong tivi, đáng tiếc trong thôn không có điện, có tivi cũng không xem được.

Sau đó, dọn ra hai món nhắm, một đĩa lạc rang, lại lấy thêm hai bình rượu trắng tự nấu.

Ba anh em Lâm Nghị cùng lão bí thư, Yến Tử Đa ngồi trên giường sưởi, trò chuyện rôm rả.

Còn Yến Tử Đa và mấy người khác thì đi chuẩn bị món mặn, để đãi ba người một bữa thịnh soạn.

Mấy người vừa ngồi lên giường, Yến Tử Đa đã không chờ được mà hỏi.

"Sao ba anh em lại đến vào lúc này, còn mua nhiều đồ thế, xem ra kiếm được không ít tiền nhỉ?" Trong mắt họ, ba người Lâm Nghị đều là người thành phố, là những người kiếm được nhiều tiền!

Đối với những người dân thường như họ, lại sống ở một thôn hẻo lánh như vậy, quả thực là ghen tị chết đi được!

Yến Tử Đa vừa hỏi, ba người Lâm Nghị đều cười.

Lão Hồ và Bàn Tử có vẻ ngượng ngùng, cười gượng gạo.

Lâm Nghị thì cười tự nhiên hơn.

Anh biết, Lão Hồ và Bàn Tử làm gì kiếm được nhiều tiền.

Mang quà cho dân làng, hoàn toàn là sưng mặt giả làm người béo, trong túi ngay cả tiền xe về cũng không có, trong lòng hoàn toàn trông

cậy vào việc có thể tìm được ít đồ cũ trong thôn, sau đó làm trung gian, kiếm chút tiền công.

Nói đi cũng phải nói lại, Lão Hồ có lúc mặt dày hơn cả Bàn Tử, mà còn tỏ ra rất thật.

Trong lúc Bàn Tử vẫn đang cười toe toét, ngượng ngùng, thì Lão Hồ đã nghiêm túc mở miệng.

"Ba anh em chúng tôi ấy à, cảm thấy bây giờ cuộc sống đã tốt hơn trước, mà ngày vui thì không thể chỉ mình anh em chúng tôi hưởng được, nên chúng tôi nghĩ phải quay về dẫn dắt bà con cùng nhau làm giàu!" Bàn Tử nghe xong, trong lòng không khỏi thầm giơ ngón tay cái cho Lão Hồ.

Lịch sự mà không mất thân phận, cung kính mà không tỏ ra giả tạo.

Lời này nói ra, quá hợp ý cậu ta!

Vừa kích động, miệng Bàn Tử liền không giữ được, mắt mở to, háo hức hỏi.

"Lão bí thư, tôi nhớ sân sau nhà ông có không ít vại dưa muối đúng không?" Nghe vậy, Lão Hồ có chút khó chịu liếc cậu ta một cái.

Tên này cũng quá vội vàng rồi.

Cứ như chưa từng thấy tiền vậy.

Không thể ổn trọng hơn một chút sao?

"Các cậu hỏi cái này làm gì?" Lão bí thư ngạc nhiên hỏi.

Câu hỏi này vừa dứt, Bàn Tử định mở miệng, liền bị Lão Hồ ngăn lại, sau đó Lão Hồ ra hiệu cho Lâm Nghị.

Lâm Nghị cũng hiểu ý của cậu ta.

Lão Hồ sĩ diện, không tiện nói, chẳng lẽ lại nói ba anh em chúng tôi sớm đã nhắm đến mấy cái vại của ông lão rồi sao?

Lâm Nghị không quan tâm đến những điều này, khẽ cười, nói, ”Lão bí thư, chuyện là thế này, ở thành phố lớn, người nào cũng có.

Vừa hay ba anh em chúng tôi ở thành phố lớn có quen một người bạn, anh ta thích thu mua đồ cũ, đồ vật cũ.

Ở chỗ ông, nhiều nhất chỉ là cái vại dưa muối, nhưng trong mắt người ta, nó gọi là tác phẩm nghệ thuật.” Lão bí thư đã có tuổi, phản ứng chậm, Yến Tử Đa không có học thức, cũng mơ màng không hiểu lắm.

Lâm Nghị cũng không vội, từ tốn cầm lấy chén trà trên bàn.

“Lão bí thư ông xem, chỉ một món đồ cũ to bằng này, ông có biết ở thành phố lớn đáng giá bao nhiêu tiền không?” Nhắc đến tiền, Yến Tử Đa liền biết, mắt sáng lên, lập tức hỏi, “Bao nhiêu tiền?” Lâm Nghị bình tĩnh cười, từ từ đặt chén trà xuống, cố ý câu dẫn sự tò mò của họ, cười nói, “Mấy trăm!” “Cái gì!

Thế thì mua được bao nhiêu cái vại dưa muối chứ!” Yến Tử Đa cảm thấy đầu óc ong ong.

Mấy trăm???

Đó là khái niệm gì!

Ngày nào cũng ăn ngon, mấy tháng cũng ăn không hết!

Công nhân viên chức trong thành phố, một năm thu nhập cũng chỉ có hơn bảy trăm đồng!

Ở những nơi hẻo lánh như Cương Cương Doanh Tử, một năm có được mấy trăm đồng thu nhập, đã là nhân vật số một trong mười dặm tám làng rồi.

Nghĩ đến đồ cũ trong thôn lại đáng giá như vậy, kết quả toàn bộ đều bị đội khảo cổ quốc gia dùng phiếu lương thực đổi đi.

Tim Yến Tử Đa như rỉ máu.

“Còn không phải sao.” Lâm Nghị liếc Yến Tử Đa một cái, xem ra mình đã nói trúng tim đen của cô ta!

Chương 5

Sau đó anh nghiêm túc, thần tình trang trọng nói, "Ba anh em chúng tôi lần này đến, tôi nghĩ là, đem những cái hũ, bát này của chúng ta, mang ra thành phố lớn bán.

Bán xong tiền, chúng tôi lấy một ít tiền công, còn lại đều đưa cho dân làng!

Nếu không sao lại nói, chúng tôi muốn dẫn dắt dân làng làm giàu chứ ~~" Lâm Nghị càng nói như vậy, Yến Tử Đa càng cảm thấy mất mát nhiều hơn.

Trước đây, nhà nào cũng có hũ to hũ nhỏ!

Nếu không giao nộp cho nhà nước, ít nhất mỗi hộ cũng có thể thu được vài nghìn đến cả vạn!

Như lão bí thư, người già trong thôn, có nhiều hũ lọ nhất, bán được vài vạn cũng có khả năng.

Đến lúc đó, nhà nhà trong thôn đều là hộ vạn nguyên, nhà nhà cá to thịt lớn.

Nhưng mà.

Bị nhà nước dùng phiếu lương thực đổi đi!

Mất rồi.

Mất hết rồi!

Yến Tử Đa trong phút chốc cảm thấy cơm canh không ngon, sắc mặt âm u như nước.

Lão bí thư được xem là người có kinh nghiệm nhất trong thôn, nghe những lời này, không khỏi thở dài, rất bất đắc dĩ nói, "Ba đứa à,

các con đến muộn rồi.

Đội khảo cổ tháng trước đã đến, mỗi nhà đều cho phiếu lương thực, nói là những thứ này đều phải giao nộp cho nhà nước.

Mười dặm tám làng xung quanh, đều đã giao nộp hết rồi." "…" Lão Hồ chín chắn ổn trọng, lần này ngơ ngác, nhất thời không biết nên nói gì.

"Đều… đều giao hết rồi?" Bàn Tử vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chằm chằm lão bí thư hỏi.

Lão bí thư không trả lời, Yến Tử Đa đã nói một cách bất lực, "Lão bí thư giác ngộ cao, toàn bộ đều giao nộp cho nhà nước rồi." Lần này, Lão Hồ và Bàn Tử hoàn toàn chết lặng.

Cổ mộ núi Ngưu Tâm bị đội khảo cổ đào thì thôi đi.

Bây giờ ngay cả đồ cũ trong nhà dân làng cũng bị đội khảo cổ dụ dỗ lấy đi.

Thật sự quá tức chết người!

Quan trọng là, họ đến đây một chuyến đâu có dễ dàng gì?

Để sắm sửa quà cáp, ngay cả cái ấm đồng yêu quý nhất của Lão Hồ cũng đã đem đi cầm cố!

Kết quả đến nơi, ông lại bảo tôi là chẳng còn gì?

Đây không phải là dồn người ta vào đường cùng sao!

Bốn người có mặt đều có tâm sự riêng, không khí nhất thời rơi vào bối rối.

Chỉ có Lâm Nghị sớm đã biết tình tiết, thần sắc vẫn như thường, bình thản như nước.

Đồng thời, trong đầu anh lại vang lên giọng nói của hệ thống.

“Đinh, nhiệm vụ chính tuyến: điểm đả tạp thứ hai đã được làm mới, Dã Nhân Câu, phần thưởng…” “Thưởng: Hắc Kim Cổ Đao một thanh, điểm đạo mộ +1000.” Nghe âm thanh của hệ thống trong đầu, Lâm Nghị thầm hít một hơi.

Hay thật!

Đây là hệ thống thấy rằng dù mình có luyện võ công, tay không chưa chắc đã xử lý được đám quái vật, nên mới đặc biệt thưởng cho một món vũ khí đây mà!

Hắc Kim Cổ Đao!

Nếu tôi nhớ không lầm, thanh đao này được làm từ ô kim, từng một nhát chém đồ sát cả một thành!

Nó được mệnh danh là Hắc Kim Đồ Thành!

Đây là một thanh tà đao thượng cổ, được chuyên gia đạo mộ Ngô Tam Tỉnh gọi là Lưng Rồng.

Tiểu ca Muộn Du Bình chính là dựa vào Hắc Kim Cổ Đao mà nam chinh bắc chiến, xuống điện rồng dưới biển, vào nơi non cùng nước độc, đi đâu cũng thuận lợi.

Có thanh đao này, kết hợp với võ công của mình, chém quái vật cứ phải gọi là như thái rau chém dưa.

Ngoài Hắc Kim Cổ Đao ra, còn có 1000 điểm đạo mộ.

Sau khi đả tạp xong, lại có thể nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công rồi!

Lâm Nghị thấy bốn người kia biết được mấy cái chậu thái giám không bán được tiền, ai nấy đều mặt mày ủ rũ như cái bầu bí, buồn bực vô cùng.

Lão Hồ và Bàn Tử thì ngây người tại chỗ, có chút luống cuống

không biết làm sao, lần này đúng là nghèo rớt mồng tơi rồi.

Cảm giác tiền đồ mịt mù, một màu đen tối.

Hiện trường chìm trong im lặng!

"Xem ra chuyện buôn đồ cũ là hết hy vọng rồi." Lâm Nghị trầm ngâm một lát, lên tiếng phá vỡ sự im lặng, anh ngập ngừng rồi nói tiếp: "Nhưng mà…" Bàn Tử đang buồn muốn chết, đột nhiên nghe Lâm Nghị nói, dường như sự việc vẫn còn chuyển biến, hai mắt cậu ta sáng rực lên nhìn Lâm Nghị hỏi: "Nhưng mà sao?

Lão Lâm, cậu còn cách kiếm tiền nào khác à?" Lão Hồ nghe vậy, mắt cũng sáng lên.

Lâm Nghị xưa nay rất có ý tưởng, chuyện đến thôn này buôn chậu thái giám kiếm tiền cũng là do Lâm Nghị nghĩ ra.

Bây giờ hy vọng buôn chậu thái giám đã tắt, biết đâu Lâm Nghị lại có cửa khác!

Cả Yến Tử và ông trưởng thôn cũng đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía Lâm Nghị, vẻ mặt đầy mong đợi.

Lâm Nghị mỉm cười nhàn nhạt, liếc nhìn Yến Tử và ông trưởng thôn.

"Tôi nhớ, trước đây các cụ già trong thôn có kể cho chúng ta nghe về pháo đài quân Quan Đông." Mục tiêu của anh không phải là pháo đài quân Quan Đông, mà là mộ của đại tướng quân nước Kim.

Nhưng lúc này, chẳng ai biết ở gần pháo đài quân Quan Đông có ngôi mộ cổ nước Kim cả.

Chuyện mộ cổ nước Kim phải đến Dã Nhân Câu mới được phát hiện.

"Phải, có chuyện đó." Yến Tử nghi hoặc trả lời.

Pháo đài quân Quan Đông này thì liên quan gì đến tiền bạc chứ?

Lâm Nghị định làm gì vậy?

Bàn Tử bô bô đáp: "Tôi nhớ có chuyện đó.

Hồi đó anh em mình còn định đi mà.

Sau này Lão Hồ đi lính, chuyện này mới gác lại." Lão Hồ tư duy nhanh nhạy, Lâm Nghị vừa nhắc đến pháo đài quân Quan Đông, cậu ta đã phản ứng lại ngay.

Lão Hồ mím chặt môi, gật đầu nghiêm túc, nói: "Lão Lâm, ý cậu là… năm đó lũ chó Nhật chắc chắn đã để lại không ít đồ tốt ở đó." "A!

Sao Bàn gia tôi lại không nghĩ ra nhỉ!

Lũ chó Nhật đó năm xưa vơ vét của chúng ta bao nhiêu bảo bối, tám phần mười là giấu trong pháo đài quân Quan Đông rồi!" Nhận ra trong pháo đài quân Quan Đông có bảo bối, lòng Bàn Tử lập tức vững lại!

Vẻ mặt sầu não ban nãy lại nở nụ cười "hiền hậu thật thà".

"Nhưng mà, trưởng thôn, đội khảo cổ có biết về pháo đài quân Quan Đông không?

Đừng để họ khoắng sạch nữa nhé!" Lão Hồ nghiêm túc hỏi, có chút căng thẳng.

Bàn Tử đang cười nửa chừng, lòng chợt chùng xuống, nụ cười trên mặt tắt ngúm.

Ông trưởng thôn còn chưa trả lời, lửa giận trong lòng cậu ta đã bốc lên ngùn ngụt.

Nếu đội khảo cổ mà dọn sạch cả pháo đài quân Quan Đông, ông đây sẽ không để yên cho họ!

Chương 6

Lâm Nghị không khỏi bật cười.

Lão Hồ và Bàn Tử phen này bị dọa cho sợ rồi, lo đông lo tây, cẩn thận có hơi quá đà.

"Cái này cậu yên tâm." Lâm Nghị cười nhẹ nói, "Đội khảo cổ phụ trách khảo cổ, sao lại có hứng thú với pháo đài quân Quan Đông được chứ.

Hơn nữa, dù có biết, chuyện này cũng không thuộc quyền quản lý của họ, đúng không?" Ông trưởng thôn gật đầu, nói: "Tiểu Lâm nói đúng, đội khảo cổ đúng là chưa biết chuyện pháo đài quân Quan Đông." Nghe được câu trả lời chắc nịch của ông trưởng thôn, Lão Hồ cười gượng.

Mình đúng là bị đội khảo cổ dọa cho sợ mất mật.

Ngay cả tầng này cũng không nghĩ tới.

Lão Hồ đã hoàn hồn, còn Bàn Tử lại trở nên cẩn trọng, lo lắng.

"Lão Lâm, chỗ đó chưa có ai tìm ra đâu đấy." Lão Hồ cạn lời nhìn Bàn Tử.

Bọn họ đã đến nước này rồi, còn quan tâm chuyện đó sao?

Tìm được thì phát tài đổi đời.

Không tìm được thì coi như bà góa mất con độc nhất, chẳng còn chút hy vọng nào!

Nhưng cậu ta lại không muốn nói thẳng ra, nếu để ông trưởng thôn và Yến Tử biết anh em họ nghèo kiết xác, thì mất mặt chết.

"Liều ăn nhiều, nhát gan chết đói.

Cược một phen, xe ba gác biến thành mô tô.” Lâm Nghị thấy Bàn Tử có chút do dự, bình tĩnh cười nói.

Chiếc xe ba gác mua đồ sứ của Bàn Tử đã bán từ lâu rồi, lúc này không cược một phen, thì chỉ có chờ chết đói thôi.

“Xe mô tô!” Bàn Tử nghe thấy từ này, mắt sáng rực lên.

Xe mô tô đó!

Mẹ nó chứ quá ngầu!

Lái ra đường còn thu hút hơn cả xe con!

Cậu ta nằm mơ cũng muốn có một chiếc mô tô, rồi lái đến góc phố, đám con gái chắc chắn sẽ tranh nhau lên xe!

Tiếc là, giá xe mô tô cũng cao đến vô lý, cơ bản đều khởi điểm từ hai vạn tệ!

Người bình thường phấn đấu mười hai mươi năm mới đủ tiền mua một chiếc.

“Được rồi, được rồi, hiểu rồi!” Bàn Tử phấn khích gật đầu lia lịa, không nhịn được cười rộ lên.

“Tiểu Lâm, ý tưởng của các cậu thì tốt.

Nhưng mà, tôi phải nói cho các cậu biết, nghe nói mấy năm trước có một đám người ở thôn bên cạnh đi tìm pháo đài này, nhưng vào Dã Nhân Câu rồi thì không thấy ra nữa.” Yến Tử nhíu mày, có chút lo lắng nhắc nhở.

“Tôi cũng lo về chuyện này.” Lâm Nghị gật đầu, dừng một lát rồi nói, “Ý tôi là, thôn mình có thể tìm cho chúng tôi một người dẫn đường được không, pháo đài lớn như vậy, nếu có đồ thì chắc chắn không ít, đến lúc đó chúng tôi có thể quay về báo cho bà con cùng đi lấy.” Ông trưởng thôn gật đầu, nói: “Vậy cũng tốt.

Nếu không có ai dẫn các cậu đi, tôi cũng không yên tâm.

À phải rồi, các cậu định khi nào đi?" "Chọn ngày không bằng gặp ngày.

Tôi nghĩ ngày mai xuất phát luôn." Lâm Nghị dứt khoát trả lời.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng lộ vẻ tán đồng.

Lần này họ ra ngoài không phải để du sơn ngoạn thủy.

Một ngày chưa tìm được bảo bối, lòng dạ một ngày không yên.

"Vậy được, tôi sẽ sắp xếp cho các cậu sớm nhất có thể." Ông trưởng thôn trầm ngâm một lát rồi nói.

Đôi bên nhanh chóng thống nhất, thịt cũng đã hầm xong, rượu nếp cũng được rót ra.

No say một bữa, Lão Hồ và Bàn Tử về phòng nằm xuống là ngủ ngay.

Lâm Nghị thì đi dạo một vòng bên ngoài thôn.

Vừa đi dạo, anh vừa nhặt những viên đá cuội bên bờ suối, sau đó vận Long Tượng Bàn Nhược Công, mạnh mẽ tung một chưởng.

Rắc!

Viên đá cuội cứng rắn, lại dễ dàng bị gãy làm đôi.

"Hù!" Trong mắt Lâm Nghị lóe lên một tia vui mừng.

Trước đây anh chỉ biết thực lực của mình tăng lên, nhưng cụ thể đến mức nào thì anh cũng không rõ.

Chỉ là thử nghiệm đơn giản một chút.

Không ngờ, một chưởng của mình lại có thể đánh gãy cả đá cuội!

Lực lượng này mà đánh vào người thì… Sau khi thử nghiệm sơ qua thực lực, anh mở Cửa hàng hệ thống.

Cửa hàng hệ thống có tổng cộng năm món hàng.

Trong năm món, món đầu tiên là vị trí cố định.

Điểm đạo mộ đổi thành tiền tệ!

Tỷ lệ đổi sang Nhân dân tệ là 1:10.

Nói cách khác, bây giờ anh còn 300 điểm đạo mộ, tương đương với 3000 tệ!

Đả tạp 1 lần được 1000 điểm đạo mộ, vậy một nhiệm vụ chính tuyến, đả tạp 10 lần, sẽ tương đương 100.000 tệ!

Chậc chậc, ở thời đại này, tuyệt đối là cấp bậc đại gia rồi.

Đương nhiên, anh chẳng hề động tâm với việc đổi tiền.

Tiền tài là vật ngoài thân, hơn nữa, mình đi đạo mộ, thu thập cổ vật, còn sợ thiếu tiền sao?

Chẳng mấy chốc, ánh mắt anh dừng lại ở bốn vật phẩm còn lại.

Bốn vật phẩm này đều được làm mới ngẫu nhiên mỗi ngày. 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật: 200.000 điểm đạo mộ】 【Kỳ Lân Huyết Mạch: 200.000 điểm đạo mộ】 Khá lắm.

Hai món đầu tiên anh đều rất quen thuộc, chẳng phải chính là phần thưởng của nhiệm vụ chính tuyến đầu tiên của mình sao.

Bất kể là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật hay Kỳ Lân Huyết Mạch, đều là những thứ khó mà có được.

Mỗi món đều có giá lên tới 200.000 điểm đạo mộ!

Càng nhìn càng thấy mình lời to.

Vốn phải vất vả cày cuốc 40 vạn điểm đạo mộ mới có được, hệ thống lại trực tiếp thưởng luôn.

Hai món tiếp theo, Lâm Nghị cũng khá quen thuộc. 【Song Chỉ

Tham Động: 3000 điểm đạo mộ】【Mặc Gia Cơ Quan Thuật: 3000 điểm đạo mộ】 Song Chỉ Tham Động, cái này Lâm Nghị biết rất lợi hại, mấy cô gái từng dùng qua đều khen tốt.

Khụ khụ.

Nhưng Song Chỉ Tham Động ở đây không giống như Lâm Nghị nghĩ.

Mạc Kim Giáo úy, Phát Khâu Thiên quan, Tá Lĩnh Lực sĩ, Bàn Sơn Đạo nhân.

Chương 7

Bốn phái đạo mộ này đều có tuyệt kỹ riêng!

Mạc Kim giỏi về thiên tinh phong thủy, phân kim định huyệt.

Tá Lĩnh giỏi quan sát bùn đất, nhận biết màu cỏ, tìm kiếm bảo vật.

Bàn Sơn thì giỏi thuật Bàn Sơn Phân Giáp.

Mà Song Chỉ Tham Động, là tuyệt kỹ của Phát Khâu Thiên quan.

Ngón trỏ và ngón giữa của tay phải cực kỳ linh hoạt.

Khi cần có thể luồn vào những chỗ nhỏ hẹp để thăm dò tình hình, cũng có thể dễ dàng phá giải các cơ quan nhỏ trong mộ huyệt.

Nếu dư dả điểm đạo mộ, cũng có thể học thử tuyệt kỹ này.

Dù đạo mộ chưa chắc đã dùng đến, nhưng có thể dùng vào việc khác.

Món thứ tư là Mặc Gia Cơ Quan Thuật, anh thường nghe thấy trong phim hoạt hình.

Có thể nói, đây là tập đại thành của thuật cơ quan, cũng là nguồn gốc của mọi thuật cơ quan sau này.

Nếu thông thạo Mặc Gia Cơ Quan Thuật, các loại cơ quan trong mộ cổ tự nhiên không thành vấn đề.

Có thể nói là một kỹ năng cực kỳ thực dụng.

Sau này có thể cân nhắc.

Còn bây giờ, điểm đạo mộ quá ít.

Không lâu sau, Lâm Nghị cũng về phòng đi ngủ.

Sáng hôm sau.

Ba người thu dọn hành lý, gồm đồ ăn thức uống, gạo nếp, máu lừa đen, xẻng, rượu nếp… Ông trưởng thôn chuẩn bị cho họ mấy con ngựa hiếm hoi trong thôn để đi đường.

Lão Hồ và Bàn Tử đều lớn lên trong khu quân đội, tuy không luyện tập bài bản nhưng cưỡi ngựa bắn chim thì dễ như chơi.

Còn Lâm Nghị, sở hữu kỹ năng Kỵ Xạ cấp thế giới, còn thành thạo hơn họ nhiều!

Ba người cưỡi ngựa vừa đến đầu thôn, một người mặc áo khoác da thú cưỡi ngựa phi nhanh tới, phía sau còn có ba con chó ngao và năm con chó săn đang chạy theo.

Ở những thôn như Cương Cương Doanh Tử, cưỡi ngựa săn bắn gần như ai cũng biết.

Người đó từ xa đến gần, dung mạo dần hiện rõ.

Là một cô gái tóc ngắn, quàng khăn đỏ, thân hình được bọc trong áo da thú nên không nhìn rõ vóc dáng, mái tóc ngắn bị gió thổi hơi rối, gương mặt tinh xảo, ngũ quan cân đối, đôi mắt to long lanh, sau lưng còn đeo một khẩu súng kíp đen bóng, toàn thân toát ra một vẻ đẹp hoang dã.

Chắc hẳn là người đồng hành của họ, Anh Tử.

"Ối, dã nhân ở Dã Nhân Câu trông xinh xắn phết nhỉ." Bàn Tử nhìn thấy người tới, chép miệng cười, không nhịn được trêu chọc.

"Nghiêm túc đi.

Đây mà là dã nhân à." Lão Hồ ra vẻ phê bình phối hợp.

Hai người này một xướng một họa, phải nói là khuấy động không khí rất tốt.

"Hai cậu đó." Lâm Nghị cười lắc đầu, nói: "Đây chắc là người

dẫn đường mà ông trưởng thôn tìm cho chúng ta rồi." "Người dẫn đường?" Bàn Tử vẻ mặt khinh thường, tìm một cô gái làm người dẫn đường, đây chẳng phải là tự tìm việc vào thân sao!

Trên đường đi, lỡ có chuyện gì xảy ra thì làm thế nào?

"Các cậu nói xem, ông trưởng thôn có phải là già rồi nên lẩm cẩm không?

Tìm cô ấy đến làm người dẫn đường cho chúng ta?

Đây chẳng phải là thêm phiền phức sao." "Bàn Tử, nói thật đấy, ở vùng thảo nguyên biên giới này, xét về năng lực sinh tồn, cậu còn không bằng cô ấy đâu." Lâm Nghị thấy Bàn Tử coi thường Anh Tử, liền thuận miệng đả kích.

"Lão Lâm, không phải Bàn gia tôi khoác lác đâu, nếu tôi thật sự không bằng một con nhóc, từ nay về sau, tôi gọi cậu là Lâm gia." Bàn Tử vỗ ngực, nói chắc như đinh đóng cột.

"Đây là cậu nói đó nhé." Lâm Nghị nở nụ cười rạng rỡ.

Anh nhớ rất rõ, trên đường đến Dã Nhân Câu, Lão Hồ và Bàn Tử ở trước mặt Anh Tử, cứ như lính mới, bị chỉ huy tới lui, thậm chí khi đến Dã Nhân Câu, Anh Tử còn cứu Bàn Tử một mạng.

Xem ra sau này, cái chức Lâm gia này, mình làm chắc rồi.

Cô gái đến trước mặt ba người Lâm Nghị, ghìm cương ngựa.

"Anh Lâm, anh Hồ, anh Bàn, em là Anh Tử, người tộc Ngạc Luân Xuân." "Ông trưởng thôn bảo em đến để bảo vệ các anh." Anh Tử tính tình khá thẳng, không biết nói vòng vo, nói chuyện bình thường mà người khác nghe cứ như đang cà khịa.

Vốn dĩ Bàn Tử đã không vừa lòng khi một con nhóc làm người dẫn đường, lại nghe Anh Tử nói vậy, trong lòng càng thấy buồn cười.

“Bảo vệ chúng ta, chỉ bằng cô?

Một con nhóc.” Anh Tử có chút không phục, ưỡn ngực ngẩng đầu, lý lẽ hùng hồn nói: “Nhóc thì sao?

Chỉ bằng các anh, hoàn toàn không thể ra khỏi khu rừng này.

Hơn nữa, muốn tìm đàn ông cũng không có đâu.” “Ối, con nhóc này cũng ghê gớm đấy.” Bàn Tử nhất thời cứng họng.

Đúng vậy, trai tráng trong thôn đều bị đội khảo cổ dẫn đi rồi, chỉ còn lại người già phụ nữ trẻ em, tìm được một con nhóc giỏi cưỡi ngựa săn bắn đã là rất tốt rồi.

“Đừng nói nhảm nữa, các anh đi sai đường rồi.

Bên này.” Nói xong, Anh Tử giật dây cương, quay đầu ngựa.

Bàn Tử ngẩn người, cái thái độ này.

Thật là tức chết người mà.

Tức điên lên được.

“Bàn Tử, đừng lề mề nữa, theo đi.” Lâm Nghị nhìn Bàn Tử một cái, sau đó siết chặt dây cương, hai chân thúc vào bàn đạp, con ngựa dưới thân lập tức như một mũi tên lao đi, đuổi theo Anh Tử.

“Tôi nhớ ra rồi, đây không phải là con bé nhà nhị gia năm đó chúng ta làm thanh niên trí thức, thường lẽo đẽo theo sau mông Lão Lâm sao.

Hồi đó, nó mới cao bằng cái đùi tôi.

Mới chớp mắt đã lớn thế này rồi.” Bàn Tử ha ha cười lớn, chân dùng sức, cưỡi ngựa đuổi theo.

“Bàn Tử, tôi thấy sau này cậu phải gọi là Lâm gia rồi~~” Lão Hồ đứng nói chuyện không biết đau lưng, cười hì hì đuổi theo.

Đoàn bốn người, xuyên qua thảo nguyên, rừng rậm, suối nhỏ,

hoang dã.

Chớp mắt, đã qua sáu bảy ngày!

Chiều ngày thứ bảy, bốn người cuối cùng cũng nhìn thấy Hắc Phong Khẩu!

Dã Nhân Câu, chính là ở bên trong Hắc Phong Khẩu!

Sáu bảy ngày này, Bàn Tử và Lão Hồ bị uất ức chết đi được.

Anh Tử tính tình nóng nảy, cay như ớt, đi đường nào, ăn cái gì, đều do cô ấy quyết.

Nhưng Anh Tử cũng thật sự có tài, từ nhỏ đã theo cha đi săn trong rừng, là thợ săn xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ của thôn, ra ngoài mang theo ba con chó ngao, trong đó có hai con là do một tay Anh Tử nuôi lớn.

Cô mang theo chó ngao và chó săn, gặp gà rừng, thỏ rừng, sóc, hoẵng, cứ thả chó ra đuổi, ba chân bốn cẳng là có đồ ăn.

Săn bắn, tìm đường, tìm suối nước, trong núi sâu làm sao tìm mộc nhĩ, nấm, hạt dẻ, đô thị, đảng sâm, ngũ vị tử, v.v… không thiếu thứ gì.

Đến tối, cô chỉ huy Lão Hồ và Bàn Tử làm việc, cắm trại đốt lửa, ba anh em Lâm Nghị ngày nào cũng ăn thịt, mặn chay kết hợp, dinh dưỡng cân bằng, mà không hề trùng lặp.

Chương 8

Theo lời Anh Tử, chó ngao bẩm sinh là khắc tinh của gấu, mang theo ba con ngao và năm con chó săn, ở nơi hoang dã hoàn toàn có thể đi ngang, trừ phi gặp phải ba năm con gấu đi thành đàn, nếu không thì không có chút nguy hiểm nào.

Mặc dù Anh Tử luôn cà khịa Lão Hồ và Bàn Tử, nhưng hai người không những không giận mà còn dần quen, có chút tận hưởng cuộc sống núi rừng này.

Còn về Lâm Nghị.

Năm đó xuống nông thôn làm thanh niên trí thức, Anh Tử đã luôn lẽo đẽo theo sau Lâm Nghị, bây giờ vào núi sâu rừng già, cô đối với Lâm Nghị càng chăm sóc đặc biệt, về cơ bản là làm việc nhẹ nhất, hưởng đãi ngộ tốt nhất.

Điều này khiến Lão Hồ và Bàn Tử ghen tị chết đi được.

Nhưng, ai bảo người ta là người dẫn đường chứ!

Đến Hắc Phong Khẩu, tìm một thung lũng gần nguồn nước, đoán chừng là Dã Nhân Câu, bốn người đến dưới một gốc cây to trên cao, buộc ngựa lại.

"Anh Lâm, anh dẫn anh Hồ và anh Bàn đi nhặt thêm củi đi." Anh Tử ra lệnh, rồi vác súng kíp, dẫn chó ngao đi sâu vào Dã Nhân Câu.

Nhìn bóng lưng Anh Tử, Bàn Tử chép miệng, uất ức cằn nhằn: "Mấy ngày nay, ngày nào cũng như cháu nội." Lão Hồ bất đắc dĩ cười: "Đừng nói cậu, đường đường một đại đội trưởng như tôi, trên đường đi cũng có khác gì lính quèn đâu." Lâm Nghị nhún vai, cười nói: "Tôi đã nói gì nào, ở trong núi sâu rừng già, Anh Tử mạnh hơn

chúng ta nhiều.

Trên đường đi, nếu không có cô ấy, đừng nói là đến Dã Nhân Câu an toàn, e là đến chỗ cũng không tìm được." Lão Hồ và Bàn Tử tuy cảm thấy rất uất ức, nhưng đều là người hiểu chuyện, trong lòng cũng rõ tầm quan trọng của Anh Tử.

Chẳng ai thật sự giận dỗi với Anh Tử cả.

Bàn Tử thì huých vai Lâm Nghị, cười gian: "Lão Lâm, cậu nói xem, trên đường đi, em gái Anh Tử ngày nào cũng hành chúng ta, nhưng lại đặc biệt tốt với cậu.

Con bé này vẫn thân với cậu nhất, tình cảm sâu đậm ghê." Lâm Nghị nhướng mày, thản nhiên nói: "Từ nay về sau, xin hãy gọi tôi là Lâm gia, cảm ơn ~" "Được thôi, Lâm gia." Bàn Tử cũng chẳng để ý, tiếp tục cười bỉ ổi: "He he, con gái mười tám tuổi đã khác, xem Anh Tử bây giờ xinh xắn, cũng đến tuổi lấy chồng rồi, cậu cũng chưa có vợ ~~" "Lấy chồng?" Lâm Nghị không cho là đúng, tự tin cười nói: "Đừng nói tôi không lấy vợ, cho dù có lấy, sau này cũng phải tìm một em gái Tây, để làm rạng danh cho dân tộc Trung Hoa vĩ đại của chúng ta chứ." Anh Tử đúng là cũng được, nhưng cái tính khí này, còn cần phải dạy dỗ lại.

Đừng thấy bây giờ cô ấy đối với mình nhẹ nhàng, nếu ngày nào đó thật sự thành người phụ nữ của mình, tính bướng bỉnh nổi lên, chửi trời chửi đất, thì ai mà chịu nổi.

"Chậc chậc chậc, Lão Lâm, cậu cũng có ước mơ ghê nhỉ." Lão Hồ không khỏi bật cười.

Bây giờ bọn họ còn chưa ra khỏi cửa nước, người Tây gặp được cũng chẳng có mấy người, đi đâu mà tìm gái Tây chứ.

"Lâm gia, cậu nói quá đúng!

Cậu lấy vợ không thể lấy người như Anh Tử được, lấy về rồi chẳng phải ngày nào cũng cãi nhau với chúng ta sao!

Nhưng mà, nghe cậu nói vậy, Bàn gia tôi cũng phải ra nước ngoài, lập nên sự nghiệp!" Bàn Tử cười hì hì nói.

"Ối dào, Lâm gia, Bàn gia, mắt nhìn của các cậu cao thế, lão Hồ tôi quyết định cũng gia nhập tổ chức, quyết chí vì nước làm rạng danh, đi tàn phá quỷ Tây, O(∩ _ ∩)O" "He he.

Thôi, đừng nói nhảm nữa.

Mau đi nhặt củi đi." Lâm Nghị nhìn hai tên hề này một xướng một họa, không khỏi thúc giục.

Lề mề cái gì!

Đã sáu bảy ngày rồi.

Mãi mới đến được Dã Nhân Câu.

Nhìn thấy điểm đả tạp thứ hai, sắp có thể dễ dàng hoàn thành.

Nghĩ đến trong lòng còn có chút kích động.

Thật muốn xem thử Hắc Kim Cổ Đao trong truyền thuyết, rốt cuộc là một loại vũ khí như thế nào.

"Được thôi." Lão Hồ và Bàn Tử đáp, rồi chia nhau đi nhặt củi.

Lâm Nghị thấy hai người đi, cũng tự mình đi nhặt củi.

Vừa nhặt, trong lòng đã gọi hệ thống.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp ở đây." "Đinh, phát hiện chủ nhân đang ở Dã Nhân Câu, Hắc Phong Khẩu, là điểm đả tạp, có thể đả tạp." "Đinh, chúc mừng chủ nhân đả tạp thành công, thưởng: Hắc Kim Cổ Đao một thanh, điểm đạo mộ +1000." Tiếng hệ thống vừa dứt.

Cánh tay anh đột nhiên trĩu xuống, nặng nề rơi xuống đất.

Lâm Nghị cúi đầu nhìn, trong tay từ lúc nào đã có thêm một vật dài!

Vật đó được bọc vải kín mít, nhưng cực nặng, vừa rồi hơi không để ý, lại không thể ngăn được nó rơi xuống.

Nhưng, Lâm Nghị tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, sức mạnh không phải người thường có thể so sánh, cánh tay dùng sức, từ từ nhấc vật đó lên.

Sau đó chậm rãi gỡ lớp vải ra.

Vải vừa mở ra, một luồng sáng màu ô kim chiếu vào đồng tử của anh, tràn ngập cảm giác nặng nề của lịch sử, vừa nhìn đã biết là binh khí cổ có tuổi đời!

Khi tất cả lớp vải được gỡ ra, toàn bộ diện mạo của Hắc Kim Cổ Đao hoàn toàn hiện ra trước mắt anh.

Đây là một thanh đao được chế tác vô cùng tinh xảo, rèn đúc cực kỳ hoàn mỹ.

Đây chính là Hắc Kim Cổ Đao!

Được rèn từ loại ô kim hiếm thấy, lưỡi đao muốn rèn được hoàn mỹ, chắc chắn không phải là công nghệ truyền thống, có khi phải rèn hàng trăm lần mới thành công một lần, cách rèn như thế nào càng là một bí ẩn chưa có lời giải!

Hắc Kim Cổ Đao cực nặng, nặng đến kinh người!

Dù Lâm Nghị đã luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đến tầng thứ ba, nhấc lên thì dễ, nhưng muốn vung lên chém quái vật, vẫn còn khá khó khăn.

Chứ đừng nói người thường, hai tay có thể nhấc được Hắc Kim

Cổ Đao, e rằng cũng rất hiếm!

"Hệ thống, nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công!" "Đinh, Long Tượng Bàn Nhược Công LV3 -> LV4, cần tiêu hao 800 điểm đạo mộ, xác nhận nâng cấp?" Giọng nói của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu anh.

Từ tầng thứ ba lên tầng thứ tư, đã cần đến 800 điểm đạo mộ!

Lần đả tạp này nhận được 1000 điểm, tính cả số dư trước đó, tổng cộng có 1300 điểm đạo mộ.

Nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công thừa sức.

"Xác nhận!" Lâm Nghị dứt khoát trả lời.

"Đinh, chúc mừng chủ nhân, Long Tượng Bàn Nhược Công đã đột phá thành công lên tầng thứ tư." Cùng lúc tiếng hệ thống dứt, Lâm Nghị cảm thấy sức mạnh của mình lại tăng thêm vài phần.

Tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, nâng nặng như nâng nhẹ, tuy không thể vung chém loạn xạ như dao thái, nhưng vung vẩy tùy tiện cũng không có vấn đề gì lớn.

"A!

Cứu mạng, Lão Lâm, Lão Hồ, cứu tôi, cứu tôi!" Lúc này, từ sâu trong rừng, vọng ra tiếng kêu cứu hoảng hốt của Bàn Tử.

Lâm Nghị nghe thấy vậy, không những không lo mà còn vui.

Anh biết tình tiết mà.

Tuyệt đối là tên Bàn Tử này đi tiểu bậy, bị lợn rừng đi ngang qua thấy được, ra tay "thấy việc nghĩa hăng hái làm".

He he.

Lợn rừng tốt lắm!

Lâm gia ta vừa có được bảo đao, liền lấy ngươi ra thử đao!

Tiện thể làm bữa tối luôn.

Lâm Nghị bước chân nhanh, là người đầu tiên nhìn thấy Bàn Tử bị một con lợn rừng đen to khỏe truy đuổi, vừa chạy vừa lăn lộn lung tung.

"Ối, Bàn Tử, từ lúc nào mà yếu thế, bị một con lợn đuổi chạy." Lâm Nghị không vội không vàng, bước nhanh qua.

"Lão Lâm, cha nội nhà cậu, nói mát cái gì, mau cứu tôi đi.

Mẹ nó tôi sắp bị lợn rừng húc rồi." Bàn Tử một tay xách cạp quần, một tay giữ thăng bằng, cố sức chạy về phía Lâm Nghị.

"Gió lớn quá, cậu gọi tôi là gì, nghe không rõ ~~~" Dù sao Bàn Tử nhiều nhất cũng chỉ bị lợn rừng húc vài cái, không có nguy hiểm đến tính mạng.

Chương 9

Lâm Nghị cố ý trêu chọc cậu ta.

“Lâm gia, Lâm gia cứu tôi.” Bàn Tử khóc không ra nước mắt, cố sức gào lên. "Được rồi, nếu Tiểu Bàn cậu đã cầu cứu, vậy tôi sẽ miễn cưỡng đồng ý nha~" Lâm Nghị rung tay, một thanh cổ đao đen bóng xuất hiện trong tay, rồi ba bước thành hai, thân hình như một mũi tên rời cung.

Trong vài hơi thở, anh đã đến bên cạnh Bàn Tử, rồi nhắm vào lưng lợn rừng, từ trên xuống dưới, tay nhấc đao hạ!

Xoẹt!

Trong khoảnh khắc, ánh sáng đen lóe lên, trên thân con lợn rừng đen to khỏe hiện ra một vết đao mỏng.

Thân hình to lớn cũng ngay lúc đó, bị chém làm hai, ầm ầm sụp đổ, máu tươi chảy đầy đất.

Lợn rừng.

Một đao.

Chết tươi!

Lâm Nghị cảm thấy, chém lợn rừng giống như chém dưa thái rau, anh chỉ hơi dùng sức, da thịt lợn rừng đã tách ra, còn chưa kịp dùng sức mạnh, xương lợn rừng đã gãy.

Khi anh thực sự dùng sức, liền chém lợn rừng làm hai, Hắc Kim Cổ Đao xuyên qua cả con lợn rừng, khi rút ra lại không dính một giọt máu nào trên thân đao!

“Thật là một thanh đao tốt!” Lâm Nghị nhìn Hắc Kim Cổ Đao đang

tỏa ra ánh sáng đen, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Quá mãnh liệt!

E rằng chém sắt như chém bùn trong truyền thuyết, cũng chỉ đến thế này thôi!

Thanh đao này cũng đặc biệt tà tính, giết lợn rừng mà trên thân đao không dính chút máu nào.

Chẳng trách một thanh đao có thể đồ sát cả một thành!

Lão Hồ và Anh Tử cũng đến lúc này.

Lão Hồ, Anh Tử, Bàn Tử, nhìn thấy cảnh này, tất cả đều bị sốc.

Con lợn rừng to như vậy, một đao chết luôn?

Chuyện này cũng quá vô lý rồi!

Lâm Nghị giết lợn xong, như không có chuyện gì, từ từ quấn vải lên cổ đao.

Bàn Tử vẻ mặt hưng phấn hỏi: "Lão Lâm, cậu lấy đao ở đâu ra vậy?

Cũng quá nhanh rồi!" Lâm Nghị lườm cậu ta một cái, nói: "Cài cạp quần vào rồi nói chuyện." Bàn Tử vẻ mặt ngượng ngùng, vội vàng cài cạp quần lại, bước nhanh qua, cười tủm tỉm nói: "Lão Lâm, cậu xem anh em mình bao nhiêu năm rồi, cậu có bảo đao như vậy, cho anh em mượn chơi chút đi." Lâm Nghị liếc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử quả nhiên là cái loại thấy bảo bối là không đi nổi mà.

Anh cũng không phải người hẹp hòi, giơ tay lên, đưa thanh Hắc Kim Cổ Đao đã quấn đầy vải đến trước mặt Bàn Tử.

Đương nhiên.

Tiền đề là Bàn Tử phải nhấc nổi!

“He he, quả nhiên là anh em tốt!” Bàn Tử một tay kích động nắm lấy chuôi đao, sau đó Lâm Nghị buông tay.

Giây tiếp theo.

Bàn Tử cảm thấy cánh tay đột ngột trĩu xuống, bị kéo mạnh xuống dưới, cả thanh cổ đao cùng với vải cắm sâu vào đất hơn năm tấc!

“Thanh đao này cũng nặng phết.” Mắt Bàn Tử lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ.

Bảo bối, thật sự là một đại bảo bối!

“Xem Bàn gia rút nó ra đây.” Sau đó Bàn Tử hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, cố gắng rút đao ra khỏi đất.

Nhưng Bàn Tử dù đã dùng hết sức bình sinh, vẫn không nhấc nổi Hắc Kim Cổ Đao lên.

“Mẹ nó, sao nặng thế.” Bàn Tử nhăn mặt, uất ức từ bỏ.

“Bàn Tử, cậu không được rồi, một thanh đao cũng không rút ra nổi, mấy năm nay cậu rốt cuộc đã trải qua những gì.” Lão Hồ đi tới, thấy Bàn Tử rút không ra, liền cười trên nỗi đau của người khác.

“Lão Hồ, thanh đao này tà môn lắm, đừng cười tôi, tôi thấy cậu cũng không rút ra được đâu.” Bàn Tử đã tự mình trải nghiệm sức nặng của Hắc Kim Cổ Đao, tuyệt đối không phải nặng bình thường.

“Đùa à, lão Hồ tôi là một đại đội trưởng, bản lĩnh đều là do súng thật đạn thật luyện ra, chẳng phải chỉ là một thanh đao sao, có gì khó.” Lão Hồ không cho là đúng, hai tay đã nắm lấy chuôi đao.

Mười giây sau.

Lão Hồ ngượng ngùng xua tay, rồi nghiêm túc giải thích: “Tôi đoán thanh đao này ít nhất cũng phải một trăm năm mươi cân, rút không ra là quá bình thường!

Lão Lâm, cậu từ lúc nào mà mạnh thế, ngay cả loại đao này cũng vung được.” “Từ khi tình cờ có được thanh đao này, sức mạnh của tôi ngày một lớn hơn.” Lâm Nghị tự nhiên sẽ không tiết lộ mình có hệ thống, là thân phận người xuyên không, liền thuận miệng bịa một lý do để đối phó.

Dù sao trên đời có bao nhiêu chuyện kỳ lạ, Lão Hồ cũng đã trải qua không ít, họ cũng sẽ không truy cứu sâu.

Nói rồi Lâm Nghị giơ tay, nhẹ nhàng rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Anh Tử nhìn Lâm Nghị bằng đôi mắt to long lanh, xen lẫn một tia sùng bái.

Quá mạnh!

Đây mới là người đàn ông mình thích!

Như anh Hồ, anh Bàn, làm chút việc đã kêu khổ kêu mệt, chẳng ra dáng đàn ông chút nào~ Anh Tử nhìn con lợn rừng đã chết, thẳng thắn ra lệnh: "Anh Bàn, anh Hồ, hai người các anh khiêng con lợn rừng đến chỗ chúng ta cắm trại." Bàn Tử vỗ đùi, nói giọng âm dương quái khí: “Được thôi, Lão Hồ lại là hai anh em mình làm việc rồi.” Anh Tử nghe thấy, hừ nhẹ một tiếng, thẳng thừng nói: “Sao thế?

Anh mà có bản lĩnh, thì đi giết một con lợn rừng như anh Lâm đi.” “Ối, con nhóc này.” Bàn Tử tức đến dậm chân, sau đó vung tay lớn, nói: “Bàn gia ta không chấp nhặt với con nhóc.

Lão Hồ, đi, chuẩn bị bữa tối thôi!” Trời tối, lửa trại bùng lên, đùi lợn rừng được nướng vàng ruộm, mỡ chảy xèo xèo, mùi thơm lan tỏa.

Bàn Tử nhìn thịt nướng mà nuốt nước bọt ừng ực.

Lão Hồ tỏ ra bình tĩnh, nhưng thực ra đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía đùi lợn nướng, xem đã chín chưa.

“Các anh trông lửa đi, em đi nhặt thêm ít củi.” Thấy củi sắp cháy hết, Anh Tử đứng dậy, đeo súng săn, dắt hai con chó ngao, cầm đèn pin, đi vào bóng tối sâu thẳm.

“Em gái Anh Tử, tối rồi, hay là để anh với Bàn Tử đi đi!” Lão Hồ gọi với theo bóng lưng Anh Tử.

“Hai người các anh không hữu dụng bằng chó đâu.” Giọng nói của Anh Tử từ sâu trong rừng vọng lại.

Lão Hồ: “o((⊙ ⊙))o” Bàn Tử: “(??he??)” Miệng Anh Tử thật là độc!

Tuy là sự thật, nhưng nghe sao cũng thấy khó chịu.

“Tôi theo xem sao, có gì còn hỗ trợ.” Lâm Nghị đứng dậy, phủi mông, cầm đèn pin rời đi.

Dã Nhân Câu thuộc về dãy núi Dư Mạch của Hưng An Lĩnh, hai bên núi thế thoai thoải, cả thung lũng chạy theo hướng nam bắc, hai bên đông tây đều là đồi núi, khu vực trung tâm quanh năm thời gian chiếu sáng rất ngắn, âm khí nặng nề.

Anh Tử tính tình mạnh mẽ, bước chân nhanh lạ thường, Lâm Nghị vừa mới đi, đã chỉ còn thấy được ánh sáng đèn pin ở xa.

Lâm Nghị lần theo ánh sáng, đang đi, đột nhiên ‘pằng’ một tiếng súng vang lên, đàn chim trên cây, thú hoang trên mặt đất đều bị dọa cho sợ hãi!

Ngay sau đó, Anh Tử cầm đèn pin hoảng hốt, chạy như điên về phía Lâm Nghị.

Cuối cùng không để ý, đâm sầm vào lòng Lâm Nghị.

“Anh… anh Lâm, đáng sợ chết mất.” Anh Tử mở to đôi mắt long lanh ngấn nước, căng thẳng nhìn Lâm Nghị, thở hổn hển nói.

“Lúc nãy em phát hiện mấy cái lán trại ở phía trước, vào xem thử thì, trời ơi, toàn là người chết, đen thui thối rữa cả rồi.

Ban đầu em không nhìn rõ, còn tưởng là dã nhân nên mới nổ một phát súng, cuối cùng cũng không thấy rõ là thi thể của ai.” Đừng thấy Anh Tử lúc nào cũng hùng hổ, trời không sợ đất không sợ, nhưng cô cũng có điểm yếu rất rõ ràng.

Sợ người chết.

Chương 10

“Thi thể có gì mà sợ, đi thôi, qua đó xem sao, biết đâu lại tìm được manh mối về pháo đài quân Quan Đông.” Lâm Nghị vẻ mặt điềm tĩnh, ung dung nói.

Tay anh bất giác run lên.

Không phải sợ hãi, mà là hưng phấn.

Núi sâu rừng hoang.

Lán trại dã nhân.

Xương trắng tử thi.

Những điều này trước đây anh có mơ cũng không dám nghĩ tới.

Hồi xem phim truyền hình cũng chẳng có cảm giác gì, sau này làm game mobile thì lại càng chỉ đối mặt với một đống dữ liệu.

Bây giờ được tự mình trải nghiệm, cảm giác thật sự khác biệt.

Tâm trạng cũng bị hoàn cảnh xung quanh lây nhiễm.

“Anh Lâm, hay… hay thôi đi, không thì mai chúng ta lại đến xem.” Anh Tử lo lắng nhìn Lâm Nghị, mím môi, chủ động đề nghị.

“Đi theo anh, không xảy ra chuyện gì đâu.” Lâm Nghị tự tin đáp.

Bất kể là sự quen thuộc với tình tiết truyện hay thực lực hiện tại của bản thân, đều cho anh đủ tự tin.

“Vâng… vâng ạ.” Anh Tử cảm giác tim mình đập thình thịch điên cuồng, đôi mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Cả đời này, cô chưa bao giờ đến một nơi đáng sợ như vậy!

Lâm Nghị đi theo sự chỉ dẫn của Anh Tử, tiếp tục tiến về phía

trước.

Xung quanh toát ra một không khí kỳ quái.

Càng đi vào sâu, những bộ xương trắng ẩn dưới lớp lá rụng bị anh giẫm qua từng bước một, dần lộ ra.

“A, thi… thi thể.” Anh Tử thở dốc, một tay bất giác níu lấy áo Lâm Nghị.

Khoảnh khắc đó.

Cô cảm thấy chỉ cần nắm lấy Lâm Nghị là sẽ có cảm giác an toàn chưa từng có.

“Đừng sợ, đều là xương trắng cả.

Về bản chất cũng không khác gì xương của dã thú.” Lâm Nghị nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bàn tay nhỏ của Anh Tử, giọng nói ôn hòa an ủi.

“Vâng vâng, em… em biết.” Anh Tử liền liền gật đầu, miệng thì nói biết, nhưng tay lại càng níu chặt áo Lâm Nghị hơn.

Lúc này, trong đầu Lâm Nghị đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

“Ting, điểm đả tạp thứ ba đã được làm mới: trong chủ mộ thất của Đại tướng quân nước Kim.

Phần thưởng: một chiếc nhẫn không gian cấp 1, 1500 điểm đạo mộ.” “Ồ.” Lâm Nghị thầm vui mừng, điểm đả tạp lại được làm mới vào lúc này!

Địa điểm chính là chủ mộ thất của Đại tướng quân nước Kim.

Phần thưởng lần này không còn là võ học hay thần binh nữa, mà là nhẫn không gian.

Nhẫn không gian cấp 1 không lớn lắm, chỉ có không gian

10*10*100, tổng cộng 10000 mét khối.

Dù không lớn lắm, nhưng đối với Lâm Nghị, nó vô cùng thiết thực và tiện lợi.

Có chiếc nhẫn không gian này, anh sẽ không còn phải kéo theo hành lý nặng nề đi khắp nơi nữa.

Quan trọng là, sau khi tìm thấy bảo vật, chỉ cần ném vào nhẫn không gian, trên đường đi sẽ không lo va chạm, hư hỏng!

Hơn nữa.

Hình như trong pháo đài quân sự có rất nhiều súng ống đạn dược thì phải?

Ngoài nhẫn không gian, còn có những 1500 điểm đạo mộ.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, lại có thể nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công.

Thật là thoải mái.

"Anh Lâm, mau… mau nhìn kìa!" Hơi thở của Anh Tử ngày càng dồn dập, đột nhiên cô hạ giọng kêu lên, chỉ tay về phía trước.

Lâm Nghị hoàn hồn, thuận theo hướng tay Anh Tử, nhờ ánh đèn pin mà thấy được mấy cái lán trại.

Trước cái lán ở giữa, còn có một thi thể mặc áo khoác da thật.

Thi thể phân nửa lộ ra ngoài không khí, do thối rữa quá mức nên có màu đen, cơ bắp gần như đã rữa hết, da khô quắt, trong hốc mắt và lỗ mũi thỉnh thoảng có giòi bọ, kiến bò ra bò vào.

"Em ở đây chờ, anh qua đó xem." Lâm Nghị nói xong, gỡ tay Anh Tử đang níu chặt áo mình ra rồi bước tới.

"Em đi cùng anh." Tay không còn níu thứ gì, Anh Tử lập tức càng

thêm căng thẳng, cô giơ tay nắm lấy tay Lâm Nghị, bước nhanh theo anh.

Lâm Nghị bất đắc dĩ cười cười.

Đây còn là Anh Tử trời không sợ đất không sợ thường ngày sao?

Lâm Nghị mặc cho cô nắm tay mình.

Anh Tử thường ngày cưỡi ngựa săn bắn, da tay hẳn là không được tốt lắm.

Nhưng bây giờ nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, Lâm Nghị mới nhận ra mình đã sai.

Bàn tay Anh Tử thon dài mềm mại, nhiều năm đi săn gần như không để lại dấu vết gì trên tay cô.

Đi đến trước thi thể, Lâm Nghị ngồi xổm xuống, kiểm tra xác chết.

Anh Tử không dám lại gần, lúc này mới buông tay Lâm Nghị ra, cẩn thận đứng sau lưng anh.

Trên vai chiếc áo khoác da thật có một vật kim loại, Lâm Nghị phủi sạch vết bẩn trên đó, một chiếc quân hàm trên quân phục hiện ra trước mắt anh.

Sau đó, anh lại lục lọi, tìm ra một chiếc túi quân dụng, trong túi còn có một cuốn sổ tay, ghi lại những chuyện đã xảy ra năm đó.

"Lão Lâm, sao hai người lại chạy đến đây.

Làm chúng tôi tìm muốn chết." Phía sau không xa, giọng Lão Hồ vang lên.

Lão Hồ và Bàn Tử nghe thấy tiếng súng, đoán rằng Lâm Nghị và Anh Tử có thể gặp nguy hiểm nên lập tức đi theo tiếng súng tìm đến.

Thấy hai người không sao, Lão Hồ và Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Nghe Anh Tử nói ở đây có mấy thi thể, tôi liền qua xem thử.” Lâm Nghị cầm cuốn sổ tay, đứng dậy đáp.

“Thi thể có gì hay mà xem.

Anh Bàn báo cho cậu một tin mừng động trời đây!” Bàn Tử mày bay mặt hớn, hưng phấn la lên.

Chưa đợi Lâm Nghị trả lời, gã đã không thể chờ được mà tự mình đáp lời.

“Cổ mộ!

Dựa vào nửa cuốn sách của Lão Hồ, ở đây chắc chắn có cổ mộ!

Điều này nói lên cái gì?

Nơi này có bảo vật đó!

Chương 11

Tôi đã thấy cuộc sống xã hội chủ nghĩa mới đang vẫy gọi mình rồi~" Cuốn sách mà gã nói, dĩ nhiên là nửa cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" do tổ tiên Lão Hồ truyền lại.

Rõ ràng.

Lão Hồ đã dựa vào nửa cuốn sách này, quan sát thiên tinh phong thủy, điểm huyệt tầm long, tính toán ra nơi này tuyệt đối có đại mộ.

"Tôi biết mà." Lâm Nghị khẽ cười, không hề cảm thấy kinh ngạc.

Có gì to tát đâu!

Chẳng phải chỉ là cổ mộ thôi sao, làm như ai không biết vậy.

Xem Bàn Tử kích động thành cái dạng gì rồi kìa.

"Cậu biết?" Bàn Tử ánh mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

"Chẳng lẽ, cậu cũng học phong thủy?" Lâm Nghị thản nhiên nói: "Phong thủy thì tôi chưa học qua.

Nhưng nơi này có đại mộ, liếc mắt là biết." Bàn Tử dĩ nhiên không tin, khinh bỉ nói: "Cậu cứ chém đi!

Nếu cậu liếc mắt một cái là biết, anh Bàn đây sẽ sủa gâu gâu (^) " "Đây." Lâm Nghị tiện tay ném cuốn sổ trong tay cho Lão Hồ, dặn dò: "Lão Hồ, đọc cho cậu ta nghe đi." Lão Hồ nhận lấy cuốn sổ, kể lại sơ lược những chuyện được ghi chép trong đó.

Đại khái là.

Đã từng có một đội lính Nhật đến Dã Nhân Câu để hội quân với quân Quan Đông, kết quả vào Dã Nhân Câu, người dẫn đường chết, họ cũng bị lạc trong đó.

Sau đó gặp một đám trộm mộ đến đây đào mộ, báo cho họ biết Nhật Bản đã đầu hàng, họ trong cơn tức giận đã giết đám trộm mộ, rồi vì không ra được, cuối cùng đã mổ bụng tự sát.

"Nếu đám trộm mộ đó đến đây đào mộ, vậy thì nơi này đương nhiên có cổ mộ rồi!

Hơn nữa, tôi nghi ngờ dụng cụ của bọn chúng đang ở gần đây!" Giọng Lâm Nghị không lớn, nhưng lại khiến Lão Hồ và Bàn Tử nghe mà nhiệt huyết sôi trào.

Suy đoán của họ đã được chứng thực!

Nơi này quả thật có cổ mộ!

Và rất có thể là đại mộ cấp bậc vương gia tướng quân!

Lúc họ đến, vì không nghĩ sẽ có đại mộ nên không mang theo dụng cụ trộm mộ nào.

Đám trộm mộ không biết đã chết bao nhiêu năm này, quả là cứu tinh trời phái xuống!

"Gâu gâu, gâu gâu." Bàn Tử nói là làm, vừa sủa tiếng chó, vừa cười không khép được miệng.

Lão Hồ trong lòng cũng hưng phấn không kém, nhưng lại giả vờ rất điềm tĩnh, trêu chọc: "Bàn Tử, được đấy, đủ chuyên nghiệp." Bàn Tử, Lão Hồ và Lâm Nghị đều biết rõ về nhau, còn thân hơn cả anh em ruột, nên hoàn toàn không để bụng, huống chi bảo vật đang ở ngay trước mắt, trong lòng gã vui mừng khôn xiết.

Thậm chí còn hùa theo Lão Hồ.

"Chắc chắn rồi.

Anh Bàn đây quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, đã làm là phải làm tốt nhất (*^▽^*)" Bốn người tìm kiếm một hồi ở gần đó, phát hiện

một chiếc hòm sắt gỉ sét, bên trong có dây thừng, xẻng công binh, xẻng Lạc Dương và các dụng cụ trộm mộ khác.

Ngay khi họ chuẩn bị thu dọn trở về khu cắm trại.

Đột nhiên!

Từ phía khu cắm trại, truyền đến tiếng gầm gừ điên cuồng của mấy con chó săn.

Chúng như phát điên, tiếng sủa dù cách xa như vậy vẫn nghe rõ mồn một, khiến người ta kinh hồn bạt vía, nổi cả da gà.

Lâm Nghị nhíu mày.

Trước khi làm game mobile cùng tên, anh vừa mới xem lại phim truyền hình một lần, không thể nói là nhớ rành rọt, nhưng đại khái tình tiết thì anh vẫn biết.

Sau khi họ phát hiện dụng cụ trộm mộ, lẽ ra phải trực tiếp về khu cắm trại, ngủ một giấc rồi ngày hôm sau mới bắt đầu đào mộ chứ.

Tiếng chó sủa này là sao?

Anh không nhớ trong phim có đoạn này!

Lẽ nào vì sự xuất hiện của mình mà tình tiết đã thay đổi?

"Đi, chúng ta mau về xem." Lão Hồ và Bàn Tử cũng không còn tâm trí đùa giỡn, nhanh chóng thu dọn dụng cụ trộm mộ.

Một đoàn bốn người nhanh chóng trở về khu cắm trại.

Đống lửa vẫn đang cháy, mấy con chó săn và chó ngao đang sủa điên cuồng về phía cây cổ thụ nơi buộc ngựa.

Cứ như thể chúng nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ, khiến chúng đặc biệt sợ hãi.

"Lão Lâm, Lão Hồ, nghe nói chó có thể nhìn thấy những thứ mà

mắt người không thấy được.

Không phải… không phải là có ma đấy chứ.” “Tôi là người kế thừa chủ nghĩa xã hội, ánh sáng của Đảng soi rọi lòng tôi, yêu ma quỷ quái, ngưu quỷ xà thần gì cũng chỉ là hổ giấy.

Như Lai Phật Tổ, Ngọc Hoàng Đại Đế phù hộ con ngàn vạn lần đừng gặp phải.” Bàn Tử rùng mình, cảm thấy da đầu tê dại, siết chặt con dao quân đội Nhật trong tay, miệng không ngừng lẩm bẩm, tim đập chân run nhìn về phía gốc cây.

Nhờ ánh đèn pin, dưới gốc cây cổ thụ, có thể nghe thấy tiếng mấy con ngựa thở hồng hộc, co rúm ở góc, rõ ràng là đều bị dọa sợ.

Một con.

Hai con.

Ba con.

Bốn…?

Thiếu một con ngựa!

Khi nhận ra điều này, mùi máu tanh trong không khí ngày càng nồng, càng lúc càng nồng.

Lâm Nghị tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, bước nhanh qua đó.

Anh mặc kệ yêu ma quỷ quái gì, đã đến thì Lâm gia đây nhận hết.

Bốn người đi tới, là một cảnh tượng máu me đầm đìa.

Một con ngựa lùn buộc vào cây, cả bụng bị rạch toạc, ruột gan đổ ra đầy đất.

Con ngựa vẫn chưa chết hẳn, nằm trên đất co giật không ngừng, xem ra không cứu được nữa.

Đàn chó săn vây quanh con ngựa, sủa điên cuồng về phía nó, như

thể nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, tiếng sủa đầy bất an và kích động.

“Ngựa và chó là bạn tốt, bụng ngựa tuyệt đối không phải do chó cắn.

Chắc là bị dã thú nào đó xé rách bụng.” Lão Hồ thấy vậy, sắc mặt ngưng trọng nói.

Bàn Tử nhìn mà kinh hồn bạt vía, tay cầm dao quân đội Nhật càng siết chặt hơn: “Mấy con chó ngao và chó săn vây quanh mà lại không bắt được con dã thú gây án?

Gấu chó cũng không làm được đâu nhỉ?!” Lâm Nghị trầm ngâm một lát, tấn công lén ngựa lùn, lại còn có thể xé rách bụng nó.

Trong ký ức của anh, ở Dã Nhân Câu này quả thật có không ít thứ như vậy.

Hồng Hống có thể.

Nghe nói, Hồng Hống là một loài mãnh thú cực kỳ hung hãn trên thảo nguyên, trông giống một con vượn lớn màu đỏ, thân thể cứng như sắt, thích đào hang dưới đất.

Trên thảo nguyên, Hồng Hống chỉ là truyền thuyết, không ai thực sự nhìn thấy.

Cũng có thể.

Những người đã thấy đều chết cả rồi!

Chương 12

Còn có lười đất thảo nguyên!

Đây là một loài mãnh thú ăn thịt đáng sợ, chuyên hoạt động về đêm, săn dơi lớn, chuột lớn và cả trăn!

Nó cũng có đủ thực lực để xé toạc bụng ngựa lùn, không phải chuyện khó.

Trong lúc Lâm Nghị đang suy nghĩ, đống ruột gan máu me của con ngựa lùn đang động đậy, như thể bị thứ gì đó kéo xuống dưới lòng đất.

"Lão Hồ, Bàn Tử." Lâm Nghị khẽ gọi một tiếng.

Hai người lập tức hiểu ý.

Muốn xem đó là thứ gì, phải di chuyển xác ngựa ra chỗ khác.

Anh Tử thì giơ súng săn lên, nhắm vào xác ngựa, chỉ cần thứ đó dám ló đầu ra, sẽ có một viên đạn chào đón.

Nòng súng săn nhỏ, bắn thỏ, hươu, lợn rừng thì còn được.

Đối phó với mãnh thú lớn, sát thương có vẻ không đủ.

Ba con chó ngao, năm con chó săn cũng đều trong tư thế sẵn sàng tấn công.

Ba người nhìn nhau, bắt đầu hợp lực đẩy xác ngựa ra.

Rất nhanh, xác ngựa được di chuyển, không thấy mãnh thú đâu, mà lại thấy một cái hang sâu không thấy đáy.

Cái hang nhỏ bằng cái xô, dùng đèn pin soi vào, phát hiện nó không phải hình thành tự nhiên, mà như thể bị thứ gì đó dùng móng vuốt đào ra.

“Anh Tử, có nhận ra là mãnh thú gì không?” Lâm Nghị nhìn Anh Tử hỏi.

“Em đi săn lâu như vậy, chưa bao giờ thấy loại mãnh thú này.” Anh Tử tuổi không lớn, nhưng lại là một thợ săn già dặn trong rừng.

Ngay cả cô cũng chưa từng thấy, vậy thì Lão Hồ và Bàn Tử lại càng không biết đó là con quái vật gì!

Tuy nhiên, nếu là dã thú, không phải thứ gì không sạch sẽ, thì mọi người cũng không quá lo lắng.

Họ có ba con chó ngao, năm con chó săn, còn có súng săn, và cả Hắc Kim Cổ Đao của Lâm Nghị.

Không sợ bất kỳ mãnh thú nào!

Ngày hôm sau.

Theo lời Lão Hồ, anh ta cơ bản đã xác định được vị trí cổ mộ, hơn nữa nơi này không thích hợp để chôn sâu, cổ mộ dưới lòng đất tuyệt đối sẽ không quá sâu.

Lão Hồ và Bàn Tử hai người, dẫn theo năm con chó săn, dựa theo vị trí phân kim định huyệt, bắt đầu vào trong khe núi đào mộ.

Lâm Nghị và Anh Tử thì dẫn theo ba con chó ngao khổng lồ, đi xung quanh tìm kiếm con quái vật đã tấn công lén con ngựa lùn đêm qua.

Lúc này, Lâm Nghị dường như có chút hiểu ra!

Anh nhớ trong phim, sau khi Lão Hồ và Bàn Tử đào được ngói lưu ly Thiên Bảo Long Hỏa, đang lúc chán nản thì Anh Tử lại rơi vào một cái hố một cách khó hiểu, sau đó mọi người vào trong thì phát hiện ra cổ mộ.

Lúc xem, anh còn cảm thấy sao mà vô lý thế.

Anh Tử tự nhiên chạy đến đó làm gì.

Bây giờ xem ra, mọi chuyện dường như đã hợp lý hơn rồi!

Anh Tử dắt chó ngao, đi tìm con quái vật đã tấn công con ngựa lùn đêm qua.

Bộ phim Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhìn chung thì khá trung thành với nguyên tác.

Nhưng là phim truyền hình mà, khó tránh khỏi có một số sửa đổi và cắt giảm.

Nói như vậy, con ngựa lùn bị quái vật xé rách bụng, rất có thể trong nguyên tác có, nhưng trong phim vì quá máu me nên đã bị cắt bỏ.

Thực ra Lâm Nghị trước đây cũng đã đọc nguyên tác, chỉ là thời gian quá lâu, đã quên gần hết.

Không lâu sau, Bàn Tử tìm đến Lâm Nghị.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng như trong phim, đào hố gặp phải ngói lưu ly Thiên Bảo Long Hỏa.

Đây là một loại ngói lưu ly cực mỏng, trên ngói có một lớp lớn dầu hỏa long Tây Vực, bên trên lại là một lớp ngói lưu ly nữa, rồi mới đến lớp đất đắp.

Chỉ cần có ngoại lực tác động, mái ngói va chạm là vỡ, dầu hỏa long Tây Vực gặp không khí là bốc cháy.

Trộm mộ một khi tiếp cận, sẽ lập tức bị thiêu cháy.

Kẻ trộm mộ, đồ tùy táng, thi thể chủ mộ đều sẽ bị thiêu hủy.

Tuy nhiên, trong nửa cuốn sách của Lão Hồ có nói, loại cổ mộ có ngói lưu ly này, xem ra không có cách nào phá giải, nhưng thực ra lại sợ nhất là đào từ bên hông.

Rất nhanh, họ đào đến lớp đất nện.

Loại đất này là công thức bí truyền của cung đình, dùng nước tiểu đồng tử, gạo nếp và các loại dược liệu linh tinh khác hòa trộn mà thành, còn cứng hơn cả bê tông hiện đại.

Sau đó Bàn Tử liền qua tìm Lâm Nghị.

Không vì gì khác.

Chỉ để mượn đao!

Lâm Nghị vừa đi theo Bàn Tử, vừa hồi tưởng lại tình tiết trong phim.

Trong phim, là Anh Tử tình cờ rơi vào huyệt động, phát hiện ra lăng mộ Đại tướng quân nước Kim đã bị trộm.

Có người đoán là do đám trộm mộ kia đào, có người nói là do lính Nhật đào.

Không có chút bản lĩnh, ai dám đi trộm mộ?

Nhưng bất kể là ai, vào chủ mộ thất mà không thấy quan quách, chắc chắn sẽ tìm kiếm khắp nơi, cho dù có cơ quan cũng sớm bị phát hiện rồi.

Ai còn có thể để lại quan tài của Đại tướng quân nước Kim cho các người?

Hơn nữa đã có không khí lọt vào, trong mộ không còn thi khí, Đại tướng quân nước Kim làm sao có thể biến thành đại tông tử được.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ thế giới mà anh đang ở đã dung hợp cả nguyên tác và phim truyền hình, chứ không phải đơn thuần là một trong hai.

Nếu lăng mộ của Đại tướng quân nước Kim chưa bị trộm.

Vậy thì.

Biết đâu bên trong thật sự có bảo vật!

He he.

Chuyện trở nên thú vị rồi đây!

Lâm Nghị bật cười, ngày càng cảm thấy hứng thú với thế giới này.

Lâm Nghị gặp Lão Hồ xong, liền chui vào đường hầm, nhìn thấy lớp đất nện.

Lớp đất nện nói trắng ra là gạch đất sét thời xưa, hơn nữa không phải gạch đất thường mà là loại bí chế của cung đình, còn chắc hơn cả bê tông hiện đại.

Lâm Nghị rút Hắc Kim Cổ Đao ra, ánh sáng đen lóe lên, một luồng khí lạnh đâm thẳng vào lớp đất nện.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cổ đao như cắm vào đất mềm, trực tiếp ngập sâu vào lớp đất nện mười mấy centimet!

Lâm Nghị lại dùng sức, thân đao đen tuyền của Hắc Kim Cổ Đao hoàn toàn ngập vào trong tường!

Chương 13

Sau khi cổ đao cắm vào tường, Lâm Nghị vận Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ tư, cổ đao cắt ngang trong lớp đất nện!

Cắt ngang, lực không thể tập trung, khó hơn gấp mấy lần so với đâm vào.

Dù vậy, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lâm Nghị vẫn cắt lớp đất nện với tốc độ cực nhanh.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chưa đầy một phút, trên tường mộ đã xuất hiện bốn khe hở vuông vức.

Sau đó, Lâm Nghị dùng sức đạp một cước vào lớp đất nện.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, trên lớp đất nện đã xuất hiện một lỗ hổng vuông vức.

Ngay sau đó, một luồng thi sát khí âm lạnh nồng nặc ập vào mặt.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát, không vội đi vào.

Anh tuy không hiểu phong thủy, cũng không hiểu trộm mộ, nhưng đã xem qua rất nhiều chuyện liên quan đến trộm mộ, một số kiến thức cơ bản anh vẫn rất rõ.

Mộ huyệt bị phong bế dưới lòng đất hàng trăm năm, không khí bên trong không lưu thông.

Thi thể trước khi thối rữa, đều phải trương phình, tràn ngập thi khí, sau đó da thịt nội tạng mới bắt đầu thối rữa từ trong ra ngoài.

Mộ thất không thông gió, mùi hôi thối của thi thể sẽ bị giữ lại bên trong, dù qua mấy trăm năm cũng không tan hết.

Dù không có thi khí, chỉ là không khí mấy trăm năm không lưu thông, cũng sẽ hình thành độc khí có hại cho cơ thể người.

Người một khi hít phải loại khí độc này, nhẹ thì đầu óc choáng váng, nặng thì trúng độc mà chết.

Lúc này, tầm quan trọng của Kỳ Lân Huyết Mạch mới được thể hiện.

Nếu có Kỳ Lân Huyết Mạch, chút độc khí này, có đáng là gì?

Lâm Nghị thu lại Hắc Kim Cổ Đao, lui ra khỏi đường hầm.

Lão Hồ và Bàn Tử thấy Lâm Nghị đi ra, ngẩn người.

Sao lại ra nhanh thế?

Lẽ nào ngay cả Hắc Kim Cổ Đao của Lão Lâm cũng không mở được tường mộ?

Bàn Tử mặt biến sắc, vội hỏi: "Lão Lâm, sao thế?" "Xong rồi.

Còn sao nữa." Lâm Nghị nhún vai thản nhiên, giọng điệu bình tĩnh như nước, như thể mọi chuyện đều đơn giản, không đáng nhắc tới.

"Xong rồi?

Nhanh thế?" Lão Hồ kinh ngạc, người khác không biết lớp đất nện cứng đến mức nào, chứ anh ta thì rõ lắm.

Anh ta vốn dự đoán, dù Lâm Nghị có Hắc Kim Cổ Đao, cũng phải mất nửa tiếng mới phá được tường mộ.

Kết quả.

Mới có một phút.

Cũng nhanh quá rồi!

Anh ta không thể tưởng tượng, Lâm Nghị đã làm thế nào.

Chẳng lẽ cái lớp đất nện kia là làm bằng giấy sao!

“Anh Lâm, anh nhanh thật đấy, giỏi quá đi.” Anh Tử đứng bên cạnh, dắt con chó ngao, hưng phấn nói.

Dù cô không hiểu rõ chuyện gì, nhưng nhìn phản ứng của Lão Hồ và Bàn Tử là biết.

Một phút phá tường mộ, tuyệt đối là chuyện không thể hoàn thành!

Lâm Nghị nghe lời Anh Tử, khóe miệng giật giật.

Lại nhìn ánh mắt sùng bái và vẻ mặt ngây thơ của Anh Tử, anh mở miệng nói: “Anh Tử, dạy em một chuyện.” Anh Tử liền liền gật đầu, nghiêm túc nói: “Anh Lâm, anh nói đi, em nghe kỹ đây.” “Nói một người đàn ông quá nhanh, không phải là lời hay.” “A? Tại sao ạ?” “Không có lý do, em cứ nhớ là được rồi.” “Anh Lâm, anh giải thích cho em một chút đi mà, như vậy em mới nhớ lâu được.” “Sau này, em sẽ hiểu.” “Ồ (#￣~￣#)” Anh Tử trong lòng buồn bực khôn tả.

Cô ghét nhất là người nói chuyện nửa chừng.

Nếu là người khác, cô đã sớm tức giận rồi.

Nhưng đối mặt với Lâm Nghị, cô không biết tại sao, hoàn toàn không có ý định tức giận.

Lão Hồ và Bàn Tử vừa xem kịch vừa trêu chọc.

“Lão Lâm, xem cậu làm em gái Anh Tử sốt ruột kìa, cứ nói cho em ấy biết đi, cậu cũng có mất miếng thịt nào đâu ~~~” “Cút đi.” Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, dặn dò: “Nhanh lên, đi tìm cho Lâm gia đây mấy con chim lại đây.” “Còn tìm chim gì nữa. Cổ mộ đã bị đào ra rồi, anh em ta mau lên đi, bên trong có cả đống bảo vật đang chờ chúng ta đó ~~” Bàn Tử chép miệng, hưng phấn cúi người, định chui vào đường hầm.

“Muốn chết thì cứ chui vào.” Lâm Nghị cạn lời nhìn Bàn Tử, thật muốn một cước đá gã vào trong, xem sau này gã còn nghe lời không.

“Lão Lâm, cậu… cậu có ý gì?

Đừng dọa anh Bàn.” Bàn Tử trong lòng có chút sợ, sau đó bị Lão Hồ kéo lại.

“Đi, nghe Lão Lâm, bắt mấy con chim sẻ đi, trước tiên bỏ chim sẻ vào lồng, thả vào trong mộ xem chất lượng không khí thế nào đã.” Sau đó, Lão Hồ nói cho Bàn Tử biết sự nguy hiểm khi liều lĩnh vào mộ, gã mới ngượng ngùng cười, dùng cái nồi nấu cơm, rắc lên chút kê, làm một cái bẫy đơn giản.

Anh Tử tay nghề điêu luyện làm một cái lồng chim.

Chẳng mấy chốc, đã bắt được ba con chim sẻ.

Lâm Nghị bỏ chim sẻ vào lồng, buộc dây thừng, ném vào trong đường hầm.

Sau khi hút hai điếu thuốc, anh ước chừng thời gian cũng gần đủ, liền kéo lồng lên.

Con chim sẻ nhỏ trong lồng, trợn trắng mắt, chết không thể chết hơn.

“Trời đất quỷ thần ơi, thế này mà đã đi Tây Thiên gặp Phật Tổ rồi à?” Bàn Tử thấy vậy, không khỏi hít một hơi lạnh, may mà mình bị Lâm Nghị và Lão Hồ giữ lại, nếu không thì chẳng phải đã giống con chim sẻ nhỏ kia mà toi mạng trong đó rồi sao!

Mọi người trở về khu cắm trại nghỉ ngơi, đợi gió núi thổi sạch độc khí trong cổ mộ.

Qua một buổi chiều, trời dần tối, Lâm Nghị lại thả con chim sẻ thứ hai vào.

Lần này, con chim sẻ trong cổ mộ nhảy nhót tung tăng, Lâm Nghị lúc này mới lên mặt đất, gọi mọi người xuống mộ.

Anh Tử tuy sợ người chết, nhưng cổ mộ bị mấy anh em Lâm Nghị làm cho thần bí, cô đặc biệt tò mò, trong lòng ngứa ngáy không yên, nhất quyết đòi vào bằng được.

Một đoàn người, chuẩn bị xong công cụ trang bị, đeo khẩu trang, găng tay, chuẩn bị xuống mộ.

Bốn người chui vào đường hầm, xuyên qua tường mộ.

Nhìn lỗ hổng vuông vức, cắt gọn gàng trên tường mộ, Lão Hồ trong lòng kinh hãi.

Trời ơi.

Làm thế nào được vậy?

Lẽ nào là dùng sức cắt ra bằng bốn nhát đao?

Theo dự đoán của anh ta, Lâm Nghị sẽ dùng Hắc Kim Cổ Đao đục tường mộ cho nát bét, sau đó mới từ từ đào ra.

Vạn vạn lần không ngờ tới, Lâm Nghị lại có thể coi lớp đất nện và tường mộ cứng rắn như đậu hũ mà cắt!

Chẳng trách tên này vào có một phút đã ra!

Chương 14

Thật khó tin.

Quá sức là bá đạo!

“Lão Lâm, đây là cậu cắt ra bằng bốn nhát đao?” Lão Hồ thăm dò hỏi.

“Phải.” Lâm Nghị gật đầu nói.

“Trâu bò thật, Lão Lâm, nếu hai người không nói, tôi còn tưởng cái lỗ này là do chủ mộ cố tình để lại để chào mừng Bàn gia tôi quang lâm ấy chứ~” Bàn Tử giơ ngón tay cái về phía Lâm Nghị, toe toét miệng cười ha hả.

Lâm Nghị cười cười, không nói gì.

Đối với anh, đây là chuyện đơn giản không thể đơn giản hơn.

Hoàn toàn không có độ khó.

Xuyên qua tường mộ, tiến vào cổ mộ, là một mộ thất chật hẹp.

Bàn Tử nhìn mộ thất âm u, từ trên cổ kéo ra một thứ, cười hì hì hỏi: “Lão Lâm, Lão Hồ, hai người có mang thứ này không?!” Lâm Nghị nhìn thứ trong tay Bàn Tử.

Thứ đó giống một mặt dây chuyền, đầu nhọn, phần dưới hình chùy, khảm chỉ vàng, màu sắc đen bóng trong suốt, trông có vẻ là đồ cổ.

Không phải thứ gì khác, chính là Mạc Kim Phù trong truyền thuyết!

Hồi đó ba anh em họ ở Phan Gia Viên, thủ đô, Đại Kim Nha nghe nói họ sắp xuống mộ, liền cho mỗi người một cái Mạc Kim Phù.

Theo lời Đại Kim Nha, thứ này trừ tà ma, thần kỳ vô cùng.

"Cái này còn phải nói sao." Lão Hồ toe toét cười, cũng từ trên cổ kéo ra một cái Mạc Kim Phù.

"Lão Lâm, của cậu đâu?" Bàn Tử thấy Lâm Nghị không động tĩnh, tò mò hỏi.

"Của tôi đây." Lâm Nghị khẽ cười, tháo Mạc Kim Phù trên cổ mình xuống, tiện tay đưa cho Anh Tử.

"Em gái Anh Tử, món này trừ tà linh lắm, em đeo vào rồi, mấy tiểu quỷ gì đó sẽ không dám tìm em nữa." Miệng nói vậy, nhưng trong lòng Lâm Nghị hiểu rõ hơn ai hết.

Ba cái Mạc Kim Phù này đều là giả.

Mạc Kim Phù là thứ gì?

Đó là biểu tượng của Mạc Kim Giáo Úy!

Có Mạc Kim Phù, mới được coi là Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu.

Hiện tại bốn phái trộm mộ, chẳng còn lại mấy người, Mạc Kim Giáo Úy lại càng sắp tuyệt chủng.

Trên đời chẳng có mấy người có Mạc Kim Phù.

Dù Đại Kim Nha có may mắn sở hữu, với phong cách của một thương nhân tinh ranh như ông ta, cũng tuyệt đối không giao Mạc Kim Phù thật cho ba anh em họ.

"Anh Lâm, anh đưa nó cho em rồi, anh thì sao?" Anh Tử mắt đầy cảm động, cuối cùng vẫn đưa Mạc Kim Phù lại.

"Anh không cần thứ này." Lâm Nghị thuận miệng đáp.

Nếu thứ này có tác dụng, là hàng thật, anh cũng sẽ không tùy tiện tặng người như vậy.

Mạc Kim Phù giả cũng chỉ có tác dụng tâm lý, không có tác dụng khỉ gió gì khác.

Chính là thứ mà Anh Tử bây giờ đang cần.

"Cảm ơn, anh Lâm~~" Anh Tử hai tay ôm lấy Mạc Kim Phù, như ôm một món bảo vật vô giá, cẩn thận đeo lên cổ, sau đó áp sát vào ngực.

Trong thoáng chốc, cô dường như còn cảm nhận được hơi ấm còn sót lại trên Mạc Kim Phù.

"Chậc chậc, Lão Lâm, hào phóng thật đấy.

Này, cho cậu cái móng lừa đen, cậu là chiến lực chính của chúng ta, không thể xảy ra chuyện được." Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra một cái móng lừa đen thui, đưa cho Lâm Nghị.

Lâm Nghị gật đầu, nhận lấy móng lừa đen.

Móng lừa đen là một thứ tốt.

Nghe nói, Trương Quả Lão có thể cưỡi lừa ngược thành tiên, chính là vì con lừa có linh tính, linh tính của lừa nằm ở bốn cái móng, có thể đi đêm mà không lạc đường, tất cả đều nhờ vào bốn cái chân.

Nghề trộm mộ đều thuộc dạng làm việc ban đêm, nên tin rằng thứ này có thể trừ tà đuổi ma.

Tuy nhiên, đây đều là những chuyện được truyền lại từ nghề trộm mộ cổ đại, móng lừa đen tám phần là có tác dụng thật.

Nhưng đối với Lâm Nghị, nó chẳng có tác dụng khỉ gió gì.

Có Hắc Kim Cổ Đao, thanh tà đao thượng cổ này, đã là trăm điều không kỵ.

Mộ thất rất nhỏ, toàn là những bình sành vỡ.

Nhờ ánh đèn pin, có thể thấy cửa phòng ở ngay gần đó.

Ra khỏi mộ thất, là một hành lang âm u đen kịt.

Đối diện hành lang, có một căn phòng tương tự như mộ thất phía sau.

Một đầu hành lang là một mộ thất rất rộng, hẳn là chủ mộ thất của cổ mộ.

Bên cạnh chủ mộ thất, dường như còn có một con đường khác, hình như còn có một căn phòng nữa.

Toàn bộ cổ mộ hẳn là được thiết kế theo kiểu nhà ở của người sống, có phòng chính, phòng sau, và hai phòng bên.

Vị trí bốn người Lâm Nghị vào đúng là một phòng bên, thông thường quan quách của chủ mộ sẽ được đặt ở chính giữa phòng chính.

Lão Hồ và Bàn Tử cẩn thận quan sát xung quanh.

Hai tên này, ở bên ngoài thì chém gió lợi hại, bá đạo thế nào, thực ra đều là lính mới lần đầu trộm mộ.

Một bước chân đặt xuống, thực sự tiến vào bên trong cổ mộ, trong lòng đều có chút sợ hãi, căng thẳng tột độ.

Anh Tử thì khỏi phải nói, cứ lẽo đẽo theo sau mông Lâm Nghị, sợ đi lạc.

Còn về Lâm Nghị.

Cũng là lần đầu tiên cô gái lên kiệu hoa.

Không khí âm lạnh, thi khí nồng nặc, mộ thất đen kịt, yên tĩnh như chết, ngay cả tiếng thở của nhau cũng có thể nghe rõ mồn một.

Cảm giác này, quá mẹ nó kích thích!

Phim ảnh điện ảnh gì, 3D lập thể gì, so với việc thực sự ở trong đó, kém xa không chỉ một chút.

Tuy nhiên, anh cũng là nghệ cao gan lớn, một bước bước ra, đi về phía chủ mộ thất.

Thấy Lâm Nghị đi qua, Anh Tử cũng chạy theo.

Bốn người vào chủ mộ thất.

Lão Hồ và Bàn Tử quan sát tình hình xung quanh, còn Lâm Nghị thì không chút do dự, trực tiếp gọi hệ thống ra.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Ting, phát hiện ký chủ đang ở trong chủ mộ thất của Đại tướng quân nước Kim, là địa điểm đả tạp, có thể đả tạp." "Ting, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công!" "Phần thưởng: một chiếc nhẫn không gian cấp 1, 1500 điểm đạo mộ" Nghe thấy phản hồi của hệ thống, trên mặt Lâm Nghị hiện lên một nụ cười mãn nguyện.

Trên ngón tay anh, xuất hiện một chiếc nhẫn màu trắng bạc.

Chiếc nhẫn trông có vẻ mộc mạc, không khác gì những chiếc nhẫn bình thường.

Nhưng Lâm Nghị biết, bên trong chiếc nhẫn lại là một thế giới khác.

Chương 15

Tuy nhiên, anh thường không có thói quen đeo nhẫn, trên ngón tay đột nhiên có thêm một chiếc nhẫn, khó tránh khỏi có chút đột ngột.

"Hệ thống, có thể ẩn nhẫn không gian đi không?" "Nhẫn không gian là phần thưởng của hệ thống, tiêu hao 10 điểm đạo mộ, có thể ẩn nhẫn không gian, có ẩn không?" Nghe câu trả lời của hệ thống, Lâm Nghị hơi sững người.

Ra là điểm đạo mộ còn có công năng này!

Tiêu hao điểm đạo mộ, là có thể ẩn nhẫn không gian.

Quá đơn giản. 10 điểm đạo mộ, chỉ là muỗi.

"Ẩn!" Lâm Nghị không chút do dự trả lời.

Theo mệnh lệnh của anh, chiếc nhẫn không gian trên ngón tay dần dần ẩn đi, trông như trên ngón tay không có gì cả.

Tuy nhiên, Lâm Nghị vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Lần đả tạp này, nhận được tổng cộng 1500 điểm đạo mộ, cộng với 490 điểm còn dư trước đó, tổng cộng có 1990 điểm đạo mộ!

Nếu đổi thành tiền, đó tuyệt đối là một khoản tiền lớn!

Nhưng như vậy quá lãng phí!

"Hệ thống, nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công!" Có thể nâng cao thực lực, đương nhiên phải nâng cao thực lực rồi.

"Ting, Long Tượng Bàn Nhược Công LV4 -> LV5, cần tiêu hao 1600 điểm đạo mộ, xác nhận nâng cấp không?" Lần nâng cấp này, so với lần trước, lại tăng gấp đôi, cần đến 1600 điểm!

Nói thật, nghe thấy nhiều điểm đạo mộ như vậy, trong lòng Lâm Nghị cũng có chút đau lòng.

Nhưng, so với việc nâng cao thực lực, cái này chẳng là gì.

"Xác nhận!" Lâm Nghị lại một lần nữa trả lời trong lòng.

"Ting, chúc mừng ký chủ, Long Tượng Bàn Nhược Công đã đột phá thành công đến tầng thứ năm!" Theo giọng nói của hệ thống kết thúc, Lâm Nghị cảm giác một luồng khí ấm tràn vào cơ thể, sức mạnh toàn thân lại một lần nữa được nâng cao.

Long Tượng Bàn Nhược Công.

Được mệnh danh là có thể tu luyện ra sức mạnh của rồng và voi.

Luyện đến đỉnh phong, sẽ có sức mạnh của 【mười ba rồng】【mười ba voi】.

Ban đầu, Lâm Nghị cảm thấy có chút chém gió.

Ví dụ như, Hàng Long Thập Bát Chưởng, có thật sự hàng long được không?

Bây giờ tự mình tu luyện, mỗi lần tăng một tầng, sức mạnh đều được nâng cao đáng kể.

Hiện tại mới chỉ là tầng thứ năm, anh đã cảm giác sức mạnh của mình tăng lên gấp hai ba lần.

Sức mạnh gấp hai ba lần người thường là khái niệm gì?

Đó không phải là 1+1+1=3, đơn giản như vậy.

Sở hữu sức mạnh như vậy, một người đánh hai ba mươi người cũng không thành vấn đề.

Nếu thật sự đạt đến đỉnh phong, biết đâu lại thật sự có sức mạnh của rồng và voi.

Anh Tử vừa sợ hãi, lại vừa tò mò, mở to đôi mắt long lanh, cầm đèn pin soi lung tung khắp nơi.

Đột nhiên.

Trước mặt cô hiện ra một khuôn mặt quỷ đáng sợ, tay cầm một thứ vũ khí không rõ tên, mặt mày hung tợn, như thể muốn bổ về phía cô.

"A!" Anh Tử sợ hãi hét lên, vội vàng đưa tay che trước mắt, thân hình không ngừng run rẩy, lùi lại dựa vào người Lâm Nghị.

Trong nháy mắt, tất cả đèn pin đều chiếu về phía đó.

Đó là một bức tường mộ, trên đó có những bức phù điêu được tô màu, nhân vật trong tranh có dáng vẻ cổ xưa, sống động như thật.

Dù đã nhiều năm trôi qua, màu sắc vẫn còn tươi sáng.

Quan sát xung quanh, trên tường của gian mộ chính có tổng cộng tám bức bích họa phù điêu, ghi lại những sự kiện trọng đại trong cuộc đời của chủ mộ.

Có bức vẽ cảnh săn bắn trong rừng, có bức vẽ đang uống rượu cùng bạn bè trong điện đường, có bức vẽ cảnh xuất chinh, có bức vẽ cảnh áp giải tù binh, và bức cuối cùng là cảnh được phong hầu.

Trong mỗi bức bích họa đều có một người đàn ông đội mũ da chồn, có lẽ chính là chủ nhân của ngôi mộ, càng chứng tỏ thân phận tướng quân cao quý của ông ta.

Dựa theo lời Anh Tử, Dã Nhân Câu vốn tên là Phủng Nguyệt Câu, mấy trăm năm trước thuộc địa giới của nước Đại Kim, sau này đại quân của Thành Cát Tư Hãn đại phá quân Kim ở Hắc Phong Khẩu, ném vô số xác lính Kim vào Phủng Nguyệt Câu, từ đó nơi này bị người dân địa phương gọi là Tử Nhân Câu.

Về sau nữa, có người thấy dã nhân ở gần sơn cốc này, lời đồn lan truyền, cái tên Tử Nhân Câu dần bị thay thế bởi Dã Nhân Câu.

Vì vậy, ngôi mộ cổ này phần lớn là mộ của một đại tướng quân nước Kim! "Cụ cố tổ chủ mộ ơi, ngài cả đời chinh chiến sa trường, công lao vô số, chắc chắn đã tích góp được rất nhiều của cải.

Thằng Béo cháu đây lần đầu đến quý địa, nếu có thấy thì xin cầm đi vài món, mong ngài đại nhân đại lượng, đừng trách tội.

Đợi chúng cháu đổi ra tiền và phiếu lương, nhất định sẽ quay lại đốt cho ngài thật nhiều tiền giấy." Bàn Tử chắp hai tay lại, vái lia lịa xung quanh, trông có vẻ rất cung kính, ra vẻ ra trò.

"Được rồi, đừng lề mề nữa, mau xem xét xung quanh đi.

Xong việc chúng ta chuồn lẹ, nơi này không nên ở lâu." Lão Hồ thúc giục.

Bốn người đi tìm kiếm khắp nơi.

Hai gian tai hai bên đều là những vật dụng như bình gốm, chậu sành.

Gian sau có bốn bộ xương ngựa và một số áo giáp, binh khí, ngoài ra không có gì khác.

Giữa gian mộ chính còn có một bệ đá cao hơn mặt đất khoảng mười centimet.

"Nơi rộng thế này, quan tài chạy đi đâu mất rồi?" Sau khi đi một vòng, Bàn Tử tỏ ra cực kỳ chán nản.

Ai cũng biết, những vật phẩm quý giá của người xưa đều được đặt trong quan quách để tùy táng bên người.

Những nơi khác không có báu vật, vậy thì phần lớn chúng đều được chủ mộ đặt hết vào quan tài rồi.

“Kia kìa.” Lâm Nghị rọi đèn pin lên bệ đá giữa gian mộ chính.

“Ngoài chỗ này ra thì còn có thể ở đâu được nữa?

Nếu tôi đoán không lầm, quan quách hẳn là nằm bên trong bệ đá.

Quan tài trong đá, mộ trong mộ.” Cái gọi là quan tài trong đá, mộ trong mộ, chính là đào một cái hố cạn trong mộ cổ, rồi đúc một cái quách đá trong hố đó, quan tài sẽ được đặt vào trong quách đá.

Nghe nói làm vậy có thể chiếm được phong thủy của huyệt mộ, cầu vận may.

Thực chất chỉ là một trò che mắt, ban đầu còn lừa được người khác, sau này lâu dần, gặp nhiều rồi, đám trộm mộ tên nào tên nấy đều tinh ranh hơn, về cơ bản không lừa được nữa.

Chỉ có thể lừa được mấy tay mơ như Lão Hồ và Bàn Tử thôi.

“Suy nghĩ của tôi và lão Lâm trùng khớp một cách kỳ lạ.” Lão Hồ lộ vẻ đắc ý, dường như việc có cùng suy nghĩ với Lâm Nghị khiến gã rất có thể diện.

Bàn Tử gãi đầu, cầm đèn pin đi một vòng quanh bệ đá.

Nhìn từ trên xuống, bệ đá này trông như một cánh cửa, trên đó còn có vài khe hở!

“Ối giời, lão Lâm, đỉnh thật đấy, đúng như cậu nói, bệ đá này có vẻ mở được thật.” Thấy bệ đá có thể mở, Bàn Tử chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, xắn tay áo lên, vác xẻng công binh chọc vào khe đá, cố gắng nạy hai phiến đá ra.

“Thôi đi Bàn Tử, đã là mộ trong mộ thì chắc chắn có cơ quan.

Chương 16

Cậu nạy cứng như vậy, không chừng sẽ phá hỏng cơ quan, làm hư luôn cả quan tài bên trong đấy." Lâm Nghị cạn lời nhìn Bàn Tử, gã này đọc sách khảo cổ suốt cả chặng đường, bây giờ khó khăn lắm mới được xuống mộ, chưa thấy báu vật đâu đã vứt hết kiến thức vừa học ra sau đầu.

"Ây da, lão Lâm, nguy hiểm thế sao cậu không nói sớm, mẹ nó, suýt nữa tôi làm hỏng báu vật sắp vào tay rồi." Bàn Tử giật mình, vội vàng cất xẻng đi, dùng tay gạt gạt chỗ vừa nạy, sợ làm hỏng bệ đá.

"Chúng ta tìm xung quanh xem, biết đâu lại tìm thấy cơ quan." Lão Hồ trầm ngâm một lát rồi cầm đèn pin đi tìm.

Bàn Tử càng hăng hái hơn, thấy chỗ nào đáng nghi là đưa tay lên sờ thử, biết đâu mèo mù vớ phải cá rán thì sao.

Anh Tử kéo áo Lâm Nghị, rụt rè nói: "Lâm đại ca, chúng ta thật sự phải mở quan tài sao?

Hay là… chúng ta đi đi." Không đợi Lâm Nghị trả lời, Bàn Tử đã không nhịn được mà xen vào.

"Anh Tử em gái, em sợ cái gì chứ?

Chúng ta vất vả lắm mới đến được Dã Nhân Câu là vì cái gì?

Bây giờ của cải ngay trước mắt, em lại bảo chúng ta đi?

Em đấy, nếu thật sự sợ thì cứ ngoan ngoãn đi sau lão Lâm, dù trời có sập thì cũng có cậu ấy chống đỡ rồi." Lâm Nghị vỗ nhẹ tay Anh Tử, ra hiệu cho cô đừng quá căng thẳng, rồi tự tin nói: "Anh Tử em gái, em cứ đi theo anh, đảm bảo không sao cả." "Em… em tin Lâm đại ca, anh đi đâu, em đi đó." Anh Tử hít một hơi thật sâu, lại vô thức nép

sát vào người Lâm Nghị.

"Các cậu qua đây xem này." Lão Hồ đột nhiên gọi.

Bàn Tử nhanh nhẹn chạy tới, đó là một khối đá nhô ra được điêu khắc tinh xảo, gã thuận tay ấn một cái: "Đây không phải là cơ quan chứ?" Rầm rầm rầm!

Khối đá vậy mà lại lún vào trong!

Bàn Tử mừng rỡ, vội vàng sờ soạng trên tường: "Lão Hồ, ở đây còn một cái nữa!" Vừa nói xong, Bàn Tử lại ấn khối đá kia xuống.

Rầm!

Trong mộ huyệt vang lên tiếng ma sát giữa các khối đá, bức tường gần đó dường như đang dịch chuyển nhẹ.

"Tiếng gì vậy?" Bàn Tử bất an nói.

Đôi mắt lạnh lùng của Lão Hồ sắc như chim ưng, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Nằm xuống mau!" Không kịp suy nghĩ nhiều, Lâm Nghị quát lớn, một tay ôm Anh Tử vào lòng rồi ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, Lão Hồ và Bàn Tử cũng theo phản xạ nằm rạp xuống.

Vút!

Vút!

Vút!

Ngay sau đó, từ những lỗ hổng trên tường mộ, vô số mũi tên lạnh lẽo mang theo ánh lân quang bắn ra như mưa!

Từng mũi tên sắc bén sượt qua vạt áo của bốn người, cắm phập vào tường mộ đối diện, vỡ tan tành!

Với lực xung kích này, nếu bắn trúng người, e rằng sẽ bị bắn thành cái sàng!

Một lúc sau, tên đã được bắn hết.

"Hết rồi, mọi người dậy đi." Lâm Nghị liếc nhìn Anh Tử đang bị mình đè dưới thân.

Gương mặt xinh xắn của Anh Tử ửng hồng, hơi thở có chút dồn dập, ánh mắt có phần bối rối, không dám nhìn thẳng vào Lâm Nghị.

Lâm Nghị đứng dậy, thuận thế kéo Anh Tử lên.

"Mọi người không sao chứ?" "Không sao." Lão Hồ vừa đứng dậy vừa trả lời.

"Mẹ nó chứ xui thật, Bàn gia tôi bị hòn đá này ngáng chân!" Bàn Tử ôm bắp chân, nhăn nhó, chửi ầm lên với hòn đá trước mặt.

Lâm Nghị liếc nhìn hòn đá đó.

Đó là một vật được điêu khắc nhân tạo, lưng tựa vào nhau, cổ cong hai đầu nối liền, hai đầu thú được điêu khắc thành hình mặt rồng biến dạng, mắt tròn xoe, lưỡi dài đến tận cổ.

Hai đầu cắm một cặp gạc hươu khổng lồ, bốn chiếc gạc mọc tua tủa, hình tượng vô cùng kỳ lạ và sống động.

Rõ ràng đây là trấn mộ thú của ngôi mộ cổ này!

Nó có giá trị nghiên cứu lịch sử rất lớn!

Còn về việc có bán được tiền hay không… Chắc là khó, thứ đáng sợ như vậy, chẳng có giá trị sưu tầm gì cả.

"Ai bảo cậu tay nhanh hơn não, động vào lung tung." Lão Hồ bực bội mắng một câu rồi bước tới đỡ Bàn Tử dậy.

Rầm rầm rầm!

Ngay lúc này, ngôi mộ cổ vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Lớp quách đá bên ngoài quan tài từ từ tách ra ở giữa, để lộ một chiếc quan tài gỗ đỏ sơn đen trước mặt mọi người.

Đợi quách đá tách ra hoàn toàn, chiếc quan tài gỗ đỏ sơn đen bên trong từ từ được nâng lên!

Thấy cảnh này, Bàn Tử và Lão Hồ mắt sáng rực lên.

Loay hoay lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy được quan tài rồi!

"Thăng quan phát tài, Hồ Bát Nhất, cậu còn cằn nhằn tôi à, nếu không phải Bàn gia đây, các cậu có thấy được quan tài không?

Sau này lúc mấy người nằm trên giường đếm tiền, nhất định phải nhớ tới công lao của Bàn gia đấy." Bàn Tử vừa đắc ý vừa cười ngây ngô, đến bên quan tài, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

"Đồ tốt chắc chắn đều ở trong này." Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Nghị lại vang lên tiếng của hệ thống.

"Ting, địa điểm đả tạp thứ tư đã được làm mới!" "Đạp lên đầu đại tướng quân nước Kim để tiến hành đả tạp." "Phần thưởng: Mở khóa chức năng mới 'Hệ thống thu hồi', 1500 điểm đạo mộ." Nghe giọng nói máy móc của hệ thống, Lâm Nghị thầm kêu lên: "Ghê thật!" Địa điểm đả tạp này không còn đơn thuần là một nơi nào đó nữa, mà còn kèm theo cả hành động.

Chuyện này thật là hoang đường.

Đạp lên đầu đại tống tử để đả tạp, đây là yêu cầu của hệ thống, anh bạn tống tử à, chỉ có thể nói xin lỗi thôi.

Lâm Nghị không mấy quan tâm đến điểm đả tạp này.

Sự chú ý của anh dồn hết vào chức năng mới của hệ thống.

Hệ thống thu hồi!

Nói đơn giản, những vật phẩm thu được trong quá trình đạo mộ, những quái vật bị tiêu diệt, hệ thống đều có thể thu hồi để đổi lấy điểm đạo mộ tương ứng.

"Nói cách khác, dù là con trấn mộ thú vừa rồi, hay là chiếc quan quách gỗ đỏ trước mắt, mình đều có thể để hệ thống thu hồi?" "Đúng vậy.

Chỉ cần ký chủ thu chúng vào nhẫn không gian là có thể lựa chọn giữ lại hoặc thu hồi." Nhận được câu trả lời chắc chắn từ hệ thống, Lâm Nghị mỉm cười hài lòng.

Thật tuyệt vời!

Nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công cần một lượng lớn điểm đạo mộ, chỉ dựa vào chút phần thưởng từ việc đả tạp của hệ thống thì hoàn toàn không đủ dùng.

Nếu mở được chức năng thu hồi của hệ thống, điểm đạo mộ chẳng phải sẽ chảy vào tài khoản của mình ào ào như nước sao!

Đặc biệt là những vật phẩm lớn như quan quách, vốn không thể mang đi được, không để hệ thống thu hồi thì quả là phí của trời!

He he… Từ nay về sau, tất cả nơi tôi đi qua sẽ không còn một cọng cỏ, đến một sợi lông cũng không chừa lại cho người khác!

Lâm Nghị nhìn chiếc quan tài gỗ đỏ.

Chiếc quan quách này làm bằng gỗ đỏ sơn đen, trên đó còn vẽ những hoa văn màu vàng, màu sắc và tạo hình rất kỳ lạ, có lẽ liên quan đến vật tổ của dân tộc Nữ Chân.

Quan tài rất dày, phải biết rằng thời xưa có được một chiếc quan tài mỏng đã là nhà giàu, dân nghèo chỉ dùng chiếu cỏ quấn lại rồi chôn bừa.

Với nhãn lực của Lâm Nghị, có thể nhận ra chiếc quan quách này được làm từ lõi cây âm trầm mộc cực phẩm.

Chương 17

Âm trầm mộc được mệnh danh là thần mộc phương Đông, là loại gỗ quý hiếm, sau khi thành tài, trải qua biến động địa chất, bị chôn vùi dưới lòng đất hàng nghìn năm.

Loại gỗ cổ này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, lõi cây lại càng quý giá, dùng lõi cây âm trầm mộc làm quan quách chỉ có vương công quý tộc mới có tư cách sử dụng.

Thi thể đặt trong lõi cây âm trầm mộc chôn dưới đất sẽ vĩnh viễn không bị phân hủy, còn quý hơn cả quan tài chống mục làm bằng thủy tinh, chức năng bảo quản còn tốt hơn cả tủ lạnh.

Một đại tướng quân nước Kim có thể dùng chiếc quan quách này đã là cực kỳ xa xỉ.

Chiếc quan tài này chắc chắn là thứ quý giá nhất trong ngôi mộ cổ!

Nếu dùng nó để thu hồi… Lâm Nghị tinh thần phấn chấn, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Lúc này, Bàn Tử đã sớm hưng phấn cầm xẻng công binh, chọc vào quan quách.

"Đừng động!" Lão Hồ níu Bàn Tử lại, nghiêm mặt ngăn cản.

"Cậu làm gì thế!" Bàn Tử lòng như lửa đốt, sốt ruột nói: "Đồ đã bày trước mặt rồi, cậu không muốn xem thử à!" Lão Hồ trừng mắt nhìn gã, nói ra sáu chữ: "Người thắp nến, quỷ thổi đèn." Bàn Tử theo Lão Hồ đã lâu, sớm đã nghe qua câu này.

Có tin được hay không, Bàn Tử không rõ, chỉ cần không cản trở gã tìm báu vật, mọi chuyện đều dễ nói.

Sau đó, Lão Hồ dúi chiếc xẻng công binh trong tay vào lòng Bàn

Tử, lại móc từ trong túi ra một cái la bàn, xác định rõ phương vị.

"Nến!" "Lửa!" Anh Tử nhìn Bàn Tử và Lão Hồ, không nén được tò mò hỏi: "Lâm đại ca, anh Bàn và anh Hồ đang làm gì vậy?" "Người thắp nến, quỷ thổi đèn." "Đây là quy củ do tổ sư gia của Mạc Kim để lại." "Ý là, phải thắp một ngọn nến ở góc đông nam của quan tài mới được mở nắp." "Nếu nến tắt, phải lập tức rút lui, không được lấy một vật nào." "Đây là khế ước giữa người sống và người chết, đã được truyền thừa ngàn năm, không được phá lệ." Lâm Nghị kiên nhẫn giải thích cho cô.

"Phát Khâu Ấn, Mạc Kim Phù, Bàn Sơn Tá Lĩnh tìm long quyết; Người thắp nến, quỷ thổi đèn, kham dư đảo đấu tìm tinh phong; Thủy ngân ban, dưỡng minh khí, long lâu bảo điện đi vô số; Âm trầm quan, thanh đồng quách, bát tự không cứng chớ lại gần.

Tụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh phải tránh xa; Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc." Mấy câu này là những câu nói được lưu truyền từ xưa trong giới đạo mộ.

Lâm Nghị năm đó chỉ đọc vài lần đã thuộc, đến bây giờ vẫn nhớ rất rõ.

Câu đầu tiên là về bốn phái đạo mộ.

Những câu sau đều là những chuyện hung hiểm nhất khi đạo mộ.

Gặp phải một chuyện thôi đã là xui xẻo tột cùng.

Rất nhiều trộm mộ sau khi gặp phải đều bỏ mạng trong mộ cổ.

Như Lão Hồ, gần như gặp phải tất cả những chuyện sau mà vẫn đại nạn không chết.

Cơ bản là đều dựa vào thể chất của nhân vật chính, trời Phật phù hộ, vận khí ngút trời.

Chẳng mấy chốc, Lão Hồ và Bàn Tử đã thắp nến xong.

Cầm đèn pin đi một vòng, Lão Hồ giả vờ thoải mái trêu chọc: "Vị tướng quân này cả đời chinh chiến, cuối cùng cũng chỉ còn lại cái quan tài này là đáng tiền." Bàn Tử vội ngắt lời gã, sốt ruột nói: "Thôi thôi, cậu đừng có quạ miệng.

Mác vĩ đại đã từng nói, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, ít nhất cũng phải có thanh bảo kiếm gì đó chứ, phải mở ra xem mới biết!" "Lão Lâm, cậu chăm sóc Anh Tử, tiện thể soi đèn giúp tôi." Lão Hồ nhìn Lâm Nghị và Anh Tử đang đứng sát vào nhau, cười nói.

"Vậy thì vất vả cho hai vị đồng chí cách mạng rồi, tôi ở đây chờ tin chiến thắng của các cậu." Lâm Nghị nhếch mép cười, rọi đèn pin lên chiếc quan tài gỗ đỏ.

Mình là ai chứ?

Mình là người đã chém đôi con đại tống tử khiến hai tên kia phải chạy trối chết.

Mấy việc nặng nhọc bẩn thỉu như mở quan tài này, có phải là việc của Lâm gia tôi không?

Chắc chắn không phải rồi.

Bàn Tử và Lão Hồ hợp sức, quan tài phát ra tiếng "két két", cuối cùng cũng nạy ra được một khe hở lớn, họ lại đổi vị trí, lần lượt nạy hết các chiếc đinh trên nắp quan tài.

Bàn Tử thấy có thể mở được nắp quan tài rồi, ánh mắt nóng rực, giơ tay định đẩy nắp ra.

Lâm Nghị thấy bộ dạng sốt ruột của Bàn Tử, liền kéo gã lại, định dọa một phen.

“Tiểu Béo, cậu đoán trong quan tài có gì?” Bàn Tử xòe hai tay, thản nhiên đáp: “Tôi làm sao mà biết được.

Tôi chỉ biết, đồ bên trong có thể mang ra Phan Gia Viên bán lấy tiền, có thể đổi lấy phiếu lương toàn quốc!” “He he.” Lâm Nghị nhìn Bàn Tử đầy ẩn ý, giọng trầm xuống: “Tôi từng đọc trong《Thái Bình Quảng Ký》.” “Có ba tên trộm mộ, hai gầy một béo lần đầu xuống mộ cổ, phát hiện một cái quan tài, làm thế nào cũng không mở được.

Trong đó, tên trộm mộ béo kia niệm một đoạn《Đại Bi Chú》với quan tài, kết quả quan tài tự động hé ra một khe hở!” “Sau đó từ khe hở của quan tài, thò ra một cánh tay mọc đầy lông xanh…” Bàn Tử thì không sợ, nhưng lại dọa Anh Tử sợ hết hồn.

Đôi bàn tay trắng nõn của cô vội vàng giơ lên bịt miệng Lâm Nghị, bĩu môi nói: “Lâm đại ca, anh đừng có nói bừa.

Ở nơi này mà dọa người, là sẽ dọa chết người đấy.” Bàn Tử đời này ngoài sợ độ cao ra, chưa từng sợ cái gì khác, hồi nhỏ đánh nhau ở trường, gã là đứa ra tay ác nhất.

Gã cười ha hả đầy nghĩa khí, thản nhiên nói: "Anh Tử em gái, em đừng bận tâm đến nó, nó chỉ muốn dọa anh thôi, cũng không nghĩ xem, anh đây sợ cái quái gì bao giờ, em cứ để nó nói tiếp!" “Em không muốn!” Anh Tử hừ nhẹ, vẫn bịt miệng Lâm Nghị không buông, nghiêm túc hỏi: “Lâm đại ca, đừng nói nữa, được không?” Lâm Nghị gật đầu, Anh Tử mới chịu buông tay ra.

“Hồi trước nói đến, cánh tay mọc đầy lông xanh đó, móng tay dài ba thước, một phát túm luôn tên trộm mộ béo kia vào trong quan tài, nắp quan tài còn tự động đóng lại, bên trong truyền ra tiếng la hét thảm thiết xé lòng.” “Lâm đại ca, anh còn nói nữa.” Anh Tử sợ đến mức run rẩy, nắm chặt nắm đấm, chỉ muốn đấm vào ngực Lâm Nghị mấy cái.

“Hết rồi, hết rồi, không nói nữa.” Lâm Nghị nhếch mép cười nhạt.

Mình cũng coi như là cải biên dựa trên sự thật, nhắc nhở bọn họ một chút.

Nếu không, lần đầu gặp đại tống tử đáng sợ, không bị dọa chết khiếp mới lạ.

Bàn Tử nghe xong thấy cổ họng hơi khô, mím môi, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Tiểu Béo, thế mà đã sợ rồi à?” Lão Hồ ở bên cạnh trêu chọc.

“Sợ?

Bàn gia đây còn không biết chữ sợ viết thế nào!

Mở quan tài, mở quan tài!” Bàn Tử cố tỏ ra cứng rắn, trong lòng thì đang run cầm cập.

Lão Hồ và Bàn Tử hợp sức đẩy nắp quan tài ra!

Khi quan quách được mở ra, trong ngôi mộ kín mít, một luồng gió âm u không biết từ đâu thổi tới, khiến người ta bất giác rùng mình.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào ngọn nến đang cháy ở góc đông nam.

Ánh nến chập chờn trong gió lạnh, lúc tỏ lúc mờ.

Tim của ba người Lão Hồ như treo lên tận cổ họng!

Chẳng lẽ có quỷ đang thổi đèn?

Không muốn cho họ mở quan tài?!

Anh Tử nắm chặt tay Lâm Nghị, sợ hãi đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Một lúc lâu sau, ngọn lửa mới ổn định lại, không bị tắt.

“Phù!” Ba người họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Nghị dắt Anh Tử, đi đến gần quan tài, cầm đèn pin rọi vào bên trong.

Anh Tử vừa sợ hãi vừa vô cùng tò mò, thậm chí còn ló đầu, mở to mắt nhìn vào trong.

Trong quan tài là một xác nam cao lớn đang nằm, nước trong cơ thể đã bốc hơi hết, chỉ còn lại lớp da khô màu tím sẫm bọc lấy bộ xương.

Gần một ngàn năm trôi qua, như vậy đã được coi là bảo quản khá tốt.

Đầu đội triều thiên quan, mình mặc áo bào lụa đỏ viền xanh thêu chỉ vàng, chân đi hài đạp mây, hai tay đặt trên ngực, mặt che một chiếc mặt nạ kim loại đen gỉ.

"Ôi, đáng sợ quá." Anh Tử xem xong, người run lên, vùi đầu vào vai Lâm Nghị.

Tuy nhiên, Lâm Nghị không để ý đến hành động này của Anh Tử.

Anh bây giờ chỉ hận không thể một cước đạp lên đầu thi thể để đả tạp.

Nhưng làm vậy thì có hơi quá đáng.

Chương 18

Anh nén lại sự thôi thúc trong lòng, yên lặng quan sát thi thể.

Bây giờ thi thể vẫn là một xác khô, nằm im bất động.

"Mẹ nó, nghèo kiết xác!" Nhìn trong quan tài chẳng có gì, Bàn Tử chửi bới om sòm.

Lâm Nghị giơ tay tháo chiếc mặt nạ kim loại gỉ sét xuống.

Sau khi mặt nạ được gỡ ra, ngũ quan của đại tống tử hiện ra trước mặt ba người.

Ngũ quan sụp xuống, mắt mũi đều biến thành hốc đen, nhưng khuôn mặt vẫn còn lờ mờ nhận ra được, khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi.

"A!" Anh Tử nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của xác khô, sợ hãi hét lên một tiếng, che mắt lại.

Lâm Nghị lau chùi chiếc mặt nạ màu đen, nhét vào túi.

"Lão Lâm, mắt cậu có vấn đề không đấy?

Cái mặt nạ đen thui này, cậu lấy nó làm gì." Bàn Tử nhìn chiếc mặt nạ kim loại với vẻ mặt chán ghét.

"Bàn Tử, không có văn hóa, thật đáng sợ.

Sách khảo cổ của cậu đều đọc phí công rồi.

Kim loại có thể sinh ra lớp gỉ màu đen, chắc chắn rất đáng tiền!" Theo như Lâm Nghị biết, đồ cổ một khi đã lên gỉ đều là đồ tốt.

Đồ sắt sẽ có gỉ đỏ, đồ đồng có gỉ xanh.

Chiếc mặt nạ kim loại đen kịt này lại có gỉ đen, càng chứng tỏ giá

trị liên thành của nó!

"Thật hay giả vậy?" Bàn Tử bán tín bán nghi, sau đó cười hì hì: "Đáng tiền là được, mang theo, mang theo." Lão Hồ thấy Bàn Tử và Lâm Nghị kẻ tung người hứng, vừa mới mở quan tài đã lấy đồ bên trong!

Trong nửa cuốn sách kia, đã nhắc đến không chỉ một lần về sự nguy hiểm và những điều cấm kỵ khi đạo mộ.

Gã không nhịn được nhắc nhở: "Tôi nói cho các cậu biết, cái mặt nạ kim loại thì thôi đi.

Nếu thật sự có thứ gì quý giá xuất hiện, tuyệt đối đừng động vào lung tung, nếu không e rằng cả bốn chúng ta đều sẽ gặp rắc rối lớn!" "Lão Hồ, có thể có rắc rối gì chứ.

Rụt rè sợ sệt, sợ cái gì." Lâm Nghị thản nhiên nói.

Nói thật, anh còn sợ rắc rối không đến đây này.

Bàn Tử càng không vui, bực bội càu nhàu: "Đúng vậy, đúng vậy.

Lão Hồ, dù sao cậu cũng là liên trưởng, sao lại sợ này sợ nọ thế!" "Tôi hỏi cậu, những thứ của Đại Kim Nha đều từ đâu mà có?

Chẳng phải là đào từ trong mộ ra sao, Đại Kim Nha còn không sao, cậu sợ cái gì." "Hai người các cậu…" Lão Hồ cạn lời nhìn hai người họ, nhíu mày, cảnh báo: "Chuyện đạo mộ này, tính mạng là trên hết." "Được rồi, được rồi, chúng tôi không động nữa là được chứ gì, chúng tôi chỉ xem, mở mang tầm mắt thôi." Bàn Tử thuận miệng đáp cho qua.

"Đừng quá lo lắng, trời có sập, chẳng phải còn có tôi chống đỡ sao." Giọng Lâm Nghị không lớn, nhưng đặc biệt có sức thuyết phục.

Thực lực của anh ai cũng đã thấy, cộng thêm Bàn Tử và Lão Hồ,

tin rằng có thể đối phó với hầu hết các nguy hiểm.

Lão Hồ trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: "Động thì có thể động.

Nhưng mọi chuyện đều phải nghe theo sự sắp xếp của tôi!" "Được thôi." Bàn Tử nhếch miệng cười, trong lòng vô cùng thoải mái.

Chỉ cần có báu vật để lấy, bảo gã làm gì cũng được.

Lâm Nghị liếc nhìn xác khô một cái.

Từ khi luyện công, không chỉ sức mạnh của anh tăng lên gấp bội, mà thị lực, thính lực và các giác quan khác cũng tăng cường không ít.

Người thường ở trong mộ cổ tối đen, dù có đèn pin chiếu sáng, cũng không thể nhìn rõ cảnh tượng trong quan quách.

Nhưng Lâm Nghị lại có thể quan sát rõ ràng, sau khi quan tài được mở ra, trên mặt xác khô, những sợi lông màu đỏ đang lan ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Đại tướng quân nước Kim đang thi biến!

Bàn Tử hoàn toàn không chú ý đến những chi tiết này, chắp hai tay lại, như thể đang thắp hương bái Phật, miệng lẩm bẩm.

"Cái này, chúng tôi nhất thời tò mò, lạc vào đào hoa nguyên, mượn ngài vài món đồ trên người, có đắc tội xin ngài vạn lần đừng trách.

Sau này nhất định sẽ bỏ tiền ra xây cầu sửa đường, cải thiện đời sống nhân dân, yêu ghét phân minh không quên gốc, lập trường kiên định ý chí mạnh mẽ." "Cậu cứ từ từ niệm 'Kim Cang Kinh' đi, tôi qua chỗ khác dạo một vòng, xem có tìm được thứ gì tốt không." Lâm Nghị thấy Bàn Tử lải nhải không ngừng, trong lòng không khỏi buồn cười.

Đây chẳng phải chính là tên trộm mộ béo niệm 'Kim Cang Kinh' mà mình vừa kể sao.

"Đi đi đi, mẹ nó chứ chỉ biết dọa Bàn gia nhà cậu." Bàn Tử bị lời

Lâm Nghị nói làm cho trong lòng có chút chột dạ, lấy hết dũng khí hô lên.

Lâm Nghị không thèm để ý đến Bàn Tử, mà dắt Anh Tử, đi thẳng đến các phòng khác.

Vừa rồi, Lâm Nghị đã suy nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

Hiện tại tuyến nhiệm vụ chính mới có bốn điểm đả tạp, vẫn còn sáu điểm chưa được làm mới!

Sáu điểm còn lại chắc chắn ở trong pháo đài quân Quan Đông.

Mà trong phim, là do họ bị đại tống tử lông đỏ truy sát, sau đó vô tình phá vỡ tường mộ, từ đó trốn vào pháo đài quân Quan Đông.

Nếu mình diệt đại tống tử, họ rời khỏi mộ cổ, làm sao vào pháo đài quân Quan Đông đây?

Lâm Nghị đưa Anh Tử đến gian tai.

Trong gian tai toàn là bình sành, nhìn qua thì là đồ gốm, tay nghề cũng không tốt, không đáng mấy đồng, anh còn chẳng thèm liếc mắt nhìn.

Thay vào đó, anh cầm Hắc Kim Cổ Đao, dùng chuôi đao gõ vào các bức tường mộ gần đó.

Dựa theo manh mối trong phim, anh chỉ biết pháo đài quân Quan Đông ở phía sau tường mộ, còn cụ thể là bức tường nào, anh thật sự không biết.

Vì vậy anh chọn cách kiểm tra từng cái một.

"Lâm đại ca, anh đang làm gì vậy?" Anh Tử thấy Lâm Nghị không ngừng gõ tường, tò mò hỏi.

"Trong nhiều ngôi mộ cổ, đều có mật thất, những bảo vật quan trọng không đặt vừa vào quan tài thường được giấu trong mật thất."

Lâm Nghị nói phét như thật, không chút ngập ngừng.

Dù sao thì Anh Tử cũng ngây thơ, chẳng biết gì cả, chẳng phải mình nói gì cô ấy tin nấy sao.

"À, ra vậy.

Lâm đại ca, anh biết nhiều thật đấy." Anh Tử ngưỡng mộ nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị cười cười, không nói gì.

Con bé ngốc này mà lên thành phố lớn, chắc bị người ta bán đi rồi còn giúp người ta đếm tiền.

May mà người nó gặp là Lâm gia ta đây.

Cùng lúc đó, Bàn Tử đã không kìm được, thò tay vào trong quan quách lục lọi đồ đạc!

Lão Hồ nhìn mà tim đập chân run, nhắc nhở: "Bàn Tử, cậu nhẹ tay thôi, đừng làm hỏng thi thể!" Bàn Tử nào quan tâm được nhiều như vậy.

Từ lúc vào mộ cổ, chưa vớ được cái gì, gã chỉ chăm chăm vào trong quan quách, xem có thể kiếm được chút bảo bối nào không.

Lão Hồ thấy Bàn Tử lục lọi hăng say, coi lời mình như gió thoảng bên tai, bèn liều một phen.

Mẹ nó, mình cũng đừng có rảnh rỗi nữa, thôi thì cùng Bàn Tử lục lọi vậy!

Trong quan quách, dưới lớp quần áo rách nát của xác khô còn có vài món đồ sứ thêu hoa văn, Bàn Tử cầm lên tay ngắm nghía, đưa cho Lão Hồ xem, nói: "Lão Hồ, cậu xem, cái bình này đẹp nhỉ.

Bán được mấy đồng?" Lão Hồ khinh bỉ nói: "Bàn Tử, cậu có ngốc không!

Mấy cái bình vỡ này bán được bao nhiêu tiền?

Chương 19

Vàng có giá, ngọc vô giá!

Mau vứt mấy cái bình này sang một bên đi, lục xem có tìm được mấy miếng ngọc cổ không!

Thế thì chúng ta giàu to!" "Được thôi!" Bàn Tử nghe lời Lão Hồ, trong lòng có chút phổng mũi.

"Lão Hồ, vẫn là cậu có kiến thức.

Xem Bàn gia tìm cho cậu mấy miếng ngọc đây!" Gã tiện tay ném mấy món đồ sứ ra ngoài quan quách, lại cắm đầu vào trong quan tài lục lọi.

Chẳng mấy chốc, Bàn Tử đã sờ thấy hai miếng ngọc bích trong tay xác khô.

Ngọc bích toàn thân màu xanh biếc, được điêu khắc thành hình hai con ngài vừa giống bướm vừa không giống bướm.

"Lão Hồ, ngọc!" Lão Hồ nhìn thấy ngọc, trong lòng nóng rực, nhưng lại giả vờ bình tĩnh, trầm ngâm một lát rồi nói một cách nghiêm túc: "Ngọc này là đồ từ trước thời Bắc Tống, lại được chủ mộ nắm chặt trong tay, tôi đoán chắc phải đáng giá mấy chục ngàn đấy!" "Hít!" "Mấy chục ngàn!" Bàn Tử kinh ngạc, cả người cảm thấy có chút mơ hồ.

Mấy chục ngàn đó.

Mà còn có hai miếng!

Mình mẹ nó, một bước trở thành đại gia rồi!

"Lão Lâm, lão Lâm, mau qua đây, Bàn gia cho cậu xem một món

bảo bối!" Bàn Tử nóng lòng muốn chia sẻ niềm vui với Lâm Nghị, để thằng bạn thân của mình cũng vui lây.

Chẳng mấy chốc, Lâm Nghị dắt Anh Tử từ gian sau đi ra, nhìn thấy Bàn Tử đang múa tay múa chân, và Lão Hồ mặt đầy phấn khích, liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai người này chắc chắn đã phát hiện ra cặp ngọc bội kia, rồi tưởng đó là báu vật nên mới kích động như vậy.

Thực ra cặp ngọc bội đó cũng chỉ đáng giá vài chục ngàn, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít.

Lâm Nghị đi tới, nhìn thấy mấy món đồ sứ méo mó vứt bên cạnh quan quách, trên đó còn thêu hoa văn tinh xảo. ?!

Hai tên phá gia chi tử này!

Lâm Nghị cạn lời nhìn hai người họ!

Trong phim, Lão Hồ và Bàn Tử chỉ nhận được hai miếng ngọc bội, còn đồ sứ gì đó thì không thấy đâu.

Lúc đó Lâm Nghị còn thắc mắc!

Gốm sứ thời Tống nổi tiếng như vậy, chủ mộ lại là đại tướng quân nước Kim cùng thời, làm sao có thể không chôn theo vài món đồ sứ thượng hạng cho mình chứ?

Bây giờ xem ra, tướng quân nước Kim quả thật có dùng đồ sứ để tùy táng!

Hơn nữa còn đặt hết trong quan tài, có lẽ vừa rồi bị đồ vật khác che mất, mình không nhìn thấy.

Kết quả là hai anh em Lão Hồ, Bàn Tử lôi ra, lại vứt đi như rác!

Đã thấy phá gia chi tử, nhưng chưa thấy ai phá gia chi tử như thế này!

Lâm Nghị đi tới, nhặt những món đồ sứ trên đất lên, đưa cho Anh Tử, nói: "Anh Tử, gói những thứ này lại cẩn thận, đừng để xảy ra sai sót gì." "Em biết rồi, Lâm đại ca." Anh Tử đáp một tiếng, cẩn thận dùng túi vải bọc đồ sứ lại.

Bàn Tử thấy hành động này của Lâm Nghị, chép miệng nói: "Lão Lâm, cậu quan tâm mấy cái bình đó làm gì!

Báu vật thật sự ở đây này!

Mau xem, mau xem, là bảo ngọc!

Lão Hồ nói, ít nhất cũng đáng giá mấy chục ngàn đấy!" Lão Hồ nghe Bàn Tử khoác lác như vậy, trong lòng có chút chột dạ.

Nhìn phản ứng của Lâm Nghị, có vẻ như hai miếng ngọc bội này không đáng tiền cho lắm!

Lão Hồ ho khan hai tiếng, giải thích: "Đây cũng là phỏng đoán của tôi thôi, cụ thể đáng giá bao nhiêu tiền thì phải về nhờ Đại Kim Nha định giá." Lâm Nghị liếc nhìn hai miếng ngọc trong tay Bàn Tử, cười nói: "Lão Hồ nói không sai, hai miếng ngọc này ước chừng cũng được vài vạn tệ." "Phù!" Lão Hồ thầm thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng mình đoán sai chứ.

"Nhưng mà," Lâm Nghị dừng lại một chút, mỉm cười nói tiếp: "Vàng bạc không bằng ngọc, ngọc không bằng sứ.

Trong đám đồ cổ này, đồ sứ là đáng giá nhất!

Hai miếng ngọc của cậu còn không bằng một cái bình mà Anh Tử đang ôm trong lòng đâu." "Thật hả?!" Bàn Tử không tin nổi, hai mắt trợn trừng.

"Đương nhiên là thật rồi," Lâm Nghị cạn lời nhìn hai người họ, nói: "May mà hai người còn vứt đồ sứ sang một bên như rác, chứ nếu làm vỡ thì..." "Thì mẹ nó tôi phạm tội lớn rồi!" May mà Lâm Nghị

biết đồ sứ đáng tiền, nếu không Bàn Tử phải hối hận cả đời.

Lão Hồ nghe nói đồ sứ còn quý hơn ngọc, hơi thở cũng trở nên dồn dập!

Anh ta vốn cẩn thận, nhớ rõ trong quan tài có tới bốn năm món đồ sứ.

Nếu bán hết đi thì sẽ được bao nhiêu tiền chứ?!

Mẹ kiếp, sống nửa đời người chưa từng thấy nhiều tiền như vậy!

Nghĩ thôi cũng không dám nghĩ!

"Bàn Tử, nhìn lão Lâm đi, rồi nhìn lại cậu xem.

Mẹ kiếp, suốt đường cứ ra vẻ cầm cuốn sách khảo cổ thì có tác dụng gì chứ?" "Ha ha ha, Lão Hồ, cậu còn nói tôi, không phải chính cậu bảo đồ sứ không đáng tiền sao?" Lão Hồ nhếch miệng cười, không nói gì nữa.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào món đồ sứ trong lòng Anh Tử, mắt gần như lồi cả ra.

Giờ đây, mỗi hành động của Anh Tử đều làm tim gã đập thình thịch, chỉ sợ cô lỡ tay làm vỡ món đồ sứ!

"Anh Tử, mấy món đồ sứ này nặng lắm phải không, để anh Bàn vác hộ em!" Vừa nói, Bàn Tử vừa cầm hai miếng ngọc bội đi tới.

Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Trong cổ mộ dường như nổi lên một luồng gió lạnh âm u.

Ngọn nến ở góc đông nam chập chờn trong gió, lúc tỏ lúc mờ.

Khi Bàn Tử cầm hai miếng ngọc bội đi càng lúc càng xa quan tài, ngọn nến càng lúc càng chao đảo dữ dội hơn.

Đột nhiên!

Ngọn nến vốn có màu vàng bỗng chốc biến thành màu xanh lục!

Sau đó, không chỉ ngọn lửa mà ngay cả thân nến màu trắng cũng như bị nhuộm thành màu xanh!

Ánh lửa xanh lè khiến người ta sởn gai ốc.

Cả ba người Lão Hồ đều sững sờ!

Chuyện này thật sự quá quỷ dị!

Sao nến lại có thể đổi màu, lại còn phát ra ánh sáng xanh lục chứ?!

"Bàn Tử, đặt miếng ngọc vào đi!" Lão Hồ vẻ mặt căng thẳng, vội kéo Bàn Tử lại.

Chắc chắn là chủ mộ không vui khi Bàn Tử lấy ngọc bội đi!

Ngọn nến biến thành màu xanh chính là lời cảnh cáo!

Nếu không đặt vào, có lẽ câu "Người thắp nến, quỷ thổi đèn" sẽ ứng nghiệm mất!

"Đặt vào?

Đồ đã vào tay Bàn gia này rồi, còn có lý nào trả lại?

Tôi không trả!" Bàn Tử siết chặt miếng ngọc bội trong tay.

Tuy món này không đáng tiền bằng đồ sứ nhưng cũng là mấy vạn tệ đấy!

Chương 20

"Cậu có đặt vào không?" Lão Hồ nghiêm mặt hỏi.

Chưa đợi Bàn Tử trả lời, ngọn nến xanh lục đang chập chờn bỗng phụt tắt.

"Lão Hồ, mẹ kiếp, cậu mua cây nến này bao nhiêu tiền một cây thế?!" Thấy nến tắt, Bàn Tử trong lòng hoảng hốt, trán vã mồ hôi lạnh.

"Mua ở thủ đô.

Lúc đó không để ý lắm, chắc khoảng hai xu một cây." "Mẹ nó, chuyện quan trọng như vậy mà cậu mua cái thứ hàng rẻ tiền này!" Bàn Tử lườm Lão Hồ, bắt đầu oán trách.

"Được rồi.

Sau này tôi sẽ mua hàng nhập khẩu, mua của châu Âu, của Mỹ, nước nào đắt thì tôi mua của nước đó.

Bây giờ cậu đặt miếng ngọc lại đi, chúng ta rời khỏi đây ngay lập tức!" "Không thể nào!

Mấy món đồ này hôm nay Bàn gia đây lấy hết, muốn đặt lại à, trừ khi có con quỷ nào hiện ra đánh gục Bàn gia, còn không thì đừng có mơ!" "Quy củ tổ tông để lại, không thể phá!" Bàn Tử lúc này đã đỏ mắt, tính ương bướng nổi lên, sống chết cũng muốn mang ngọc bội đi, lời của Lão Hồ gã chẳng thèm nghe.

"Anh Lâm, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Anh Tử nhìn hai người đang cãi nhau, biết là không thể trông cậy vào họ được, cuối cùng vẫn phải nhờ đến Lâm Nghị.

"Hai người đừng cãi nữa, mau cầm đồ rồi rời khỏi đây.

Lề mề nữa là có chuyện thật đấy," Lâm Nghị lườm hai người một cái, giọng anh không lớn nhưng lại khiến người ta chấn động.

Hai người đang cãi nhau lập tức im bặt.

"Đúng thế, trả cái gì mà trả, chúng ta đi ngay bây giờ, nó còn đuổi kịp chúng ta được chắc?" Bàn Tử lẩm bẩm một câu, quay đầu đi về phía đường hầm.

"Hai người các cậu... nếu thật sự xảy ra chuyện gì, có hối hận cũng không kịp đâu," Lão Hồ thở dài, không do dự nữa mà dứt khoát chọn cách tẩu thoát.

Anh Tử vội vàng theo sau.

Lâm Nghị thấy mấy người quay đi, anh liếc nhìn vào trong quan tài, nhấc chân phải lên cao, chuẩn bị đạp mạnh một phát vào đầu đại tống tử để hoàn thành nhiệm vụ đả tạp.

Ai ngờ, đúng lúc này, tống tử trong quan tài cử động!

Nắp quan tài bị một lực cực lớn hất tung lên, bay thẳng về phía cửa đường hầm.

"Mẹ kiếp, cuối cùng cũng đến rồi," khóe miệng Lâm Nghị nhếch lên một nụ cười gần như không thể nhận ra.

Nắp quan tài bay vun vút làm kinh động ba người đang bỏ chạy, cả ba vội quay đầu lại, chỉ thấy tấm nắp quan tài bằng gỗ đỏ dày cộp đang lao về phía họ với tốc độ cực nhanh.

Lão Hồ và Bàn Tử thân thủ đều rất tốt, dễ dàng né được.

Anh Tử lúc này đã sợ chết khiếp, thậm chí quên cả việc né tránh.

"Anh Tử, mau tránh ra!" Lão Hồ và Bàn Tử đồng thanh hét lớn.

"A," Anh Tử phản ứng lại thì đã quá muộn.

Nắp quan tài đã ở ngay trước mặt, sắp đâm sầm vào người cô.

Giây tiếp theo, một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt cô, chắn giữa cô và nắp quan tài.

Là Lâm Nghị!

"Anh Lâm, anh... làm gì vậy!" Anh Tử ngơ ngác.

Đó là nắp quan tài nặng mấy trăm cân đấy.

Va vào người, dù không chết cũng bị thương nặng.

Anh vì cô mà lại...

Nhìn nắp quan tài ngay trước mắt, Lâm Nghị vẻ mặt bình tĩnh, cánh tay đột ngột giơ lên, chặn lấy tấm gỗ đỏ.

Lực va chạm cực lớn từ nắp quan tài truyền vào cánh tay anh.

Nếu là người thường đỡ đòn này, e rằng cánh tay sẽ không chịu nổi, tám phần là phế.

Nhưng Lâm Nghị không phải người thường, Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ năm lập tức bộc phát.

Nắp quan tài đang bay nhanh cứ thế bị chặn đứng lại trước mặt anh.

"Phù!" Lâm Nghị liếc nhìn nắp quan tài một lượt, thở phào nhẹ nhõm.

May quá, may quá.

Nắp quan tài gỗ đỏ không bị hư hại.

Trong cổ mộ, bộ quan quách bằng gỗ âm trầm là có giá trị nhất.

Nếu nắp quan tài bị vỡ, giá trị của bộ quan quách này sẽ giảm đi rất nhiều.

Đến lúc đó thu hồi lại, e rằng sẽ mất rất nhiều điểm đạo mộ!

“Anh Lâm, anh không sao chứ?” Anh Tử lúc này cảm động đến rơi nước mắt, đôi mắt ngấn lệ nhìn Lâm Nghị, quan tâm hỏi.

“Không sao cả,” Lâm Nghị thản nhiên nói, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Lão Lâm, mẹ kiếp cậu cũng quá trâu bò rồi đấy,” màn tay không đỡ nắp quan tài của Lâm Nghị khiến Bàn Tử trợn mắt há mồm.

Đây là chuyện người làm được sao?

Nếu đổi lại là gã, chắc đã bị đè thành đống thịt vụn rồi.

Lão Hồ thấy Lâm Nghị và Anh Tử đều không sao, vẻ mặt hơi thả lỏng, sau đó đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào quan tài.

Dưới ánh đèn pin, anh ta thấy cái xác khô trong quan tài đang từ từ ngồi dậy!

“Lão Lâm, Bàn Tử, mau chạy!” Lão Hồ mặt mày đen kịt, tim như treo lên cổ họng.

Cuốn sách rách của mình nói không sai.

Người thắp nến, quỷ thổi đèn.

Đại tướng quân nước Kim sống lại rồi!

Mẹ kiếp, xui xẻo thật, lần đầu đi mạc kim đã gặp phải đại tống tử!

Không kịp nghĩ nhiều, vội vàng hét lớn với ba người Lâm Nghị, Lão Hồ lao về phía đường hầm.

Lão Hồ hành động rất nhanh, nhưng đại tống tử còn nhanh hơn!

Vài bước đã đến bên cạnh Lão Hồ, hai tay vung ngang, một lực cực lớn đập mạnh vào cánh tay anh ta.

“A!” Dù Lão Hồ từng đi lính, thể chất rất tốt, nhưng bị đại tống tử

đánh trúng vẫn cảm thấy một cánh tay gần như gãy lìa.

Cả người cũng bị đánh bay ra, đập mạnh vào tường mộ.

Anh ta cảm thấy trong người như sông cuộn biển gầm, ngực bị dồn một cục khí tức, muốn nôn mà không nôn được, khó chịu vô cùng.

"Lão Hồ, cậu không sao chứ?!" Lâm Nghị thấy tốc độ của đại tống tử nhanh như vậy, một đòn đã đánh bay Lão Hồ, anh không khỏi nhíu mày.

Anh nhớ đại tống tử tuy sức mạnh vô cùng nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, đó là tốc độ rất chậm, nhờ vậy Lão Hồ và Bàn Tử mới có khả năng chạy thoát.

Nhưng con đại tống tử trước mặt này không chỉ sức mạnh lớn mà tốc độ còn nhanh hơn người thường không ít!

Chương 21

Dù đường hầm không bị nắp quan tài chặn, ba người Lão Hồ cũng không thoát được.

“Chưa chết được,” Lão Hồ đau đến nhe răng trợn mắt, khó khăn bò dậy từ mặt đất.

Lúc này, đại tống tử đã đến trước mặt Bàn Tử, một đôi mắt âm u đáng sợ nhìn chằm chằm vào gã.

Bàn Tử cảm thấy một luồng khí lạnh buốt xương bao trùm toàn thân, tim đập chân run đưa miếng ngọc ra.

“Cụ cố kỵ của chủ mộ ơi, chúng ta thương lượng chút đi, đồ đạc tụi con để lại cho cụ thêm vài món, cụ thấy được không?

Chứ lật mặt động tay động chân thì ai cũng không hay, dĩ hòa vi quý mà.” “Còn thương lượng cái con khỉ!” Lâm Nghị cạn lời liếc Bàn Tử một cái.

“Nó ra tay nặng như vậy, rõ ràng là không muốn chúng ta sống sót rời khỏi đây.

Mẹ kiếp, hôm nay bảo vật trong cổ mộ này, Lâm gia ta lấy chắc rồi, Thiên Vương lão tử đến cũng không cản được.” “Mau lấy vũ khí ra, giết chết con quỷ này thêm lần nữa!” Bàn Tử thấy đại tống tử không có ý định dừng tay, cũng không hề do dự, liều mạng một phen, vớ lấy con dao quân dụng kiểu Nhật trong tay, nhắm vào ngực đại tống tử mà chém tới.

Keng!

Keng!

Keng!

Không thể trông mặt mà bắt hình dong, Bàn Tử vừa ra tay đã chém liền ba nhát.

Tuy nhiên, ba nhát dao này chém vào người tống tử cứ như chém vào đá, vào tấm sắt, làm tay gã tê rần, con dao trong tay suýt nữa thì tuột mất.

"!" Bàn Tử ngây người.

Sao lại cứng thế này, quá vô lý rồi?

Mấy nhát dao của mình chém xuống cứ như đang gãi ngứa cho đại tống tử.

Ngay cả mấy sợi lông đỏ trên người nó cũng chẳng rụng được mấy cọng.

"Xong rồi!

E là chúng ta gặp phải Hồng Hống rồi!" Lão Hồ thấy cảnh này, tim lập tức lạnh đi một nửa.

Trước đây từng nghe nói cương thi sẽ mọc lông trắng, lông đen, gọi là bạch hung, hắc hung, còn nghe truyền thuyết có thi yêu mang độc sẽ mọc lông xanh lục, nhưng mọc lông đỏ là cái gì?

Chẳng lẽ đây là "Hồng Hống" trong truyền thuyết?

Đây là một loài mãnh thú sống trên thảo nguyên Ngoại Mông, thân cứng như sắt, thích đào hang dưới đất, thời nay không còn nhiều, chỉ nghe qua một vài lời đồn, lẽ nào dưới cổ mộ này là ổ của nó?

Lâm Nghị bước lên một bước, nhấc chân đá vào ngực đại tống tử lông đỏ.

Đại tống tử lông đỏ cao chín thước cũng không chịu nổi sức mạnh của anh, loạng choạng lùi lại bốn năm bước mới đứng vững.

"Vãi chưởng!

Lão Lâm, đỉnh vãi," Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người, mặt đầy vui mừng, giơ ngón tay cái lên với Lâm Nghị.

Ngay cả tống tử cũng không chịu nổi một cú đá của Lâm Nghị.

Quá đã!

"A… cái này…" Lão Hồ cũng vô cùng kinh ngạc.

Đại tống tử lông đỏ mạnh đến mức nào, anh ta đã tự mình trải nghiệm.

Nói không ngoa, nếu nó tát vào đầu mình, chắc chắn một tát có thể giết chết mình.

Vậy mà Lâm Nghị lại một cước đá bay nó xa như vậy!

Quá khoa trương rồi?

"Đừng vội mừng," Lâm Nghị chăm chú quan sát đại tống tử lông đỏ.

Con đại tống tử lông đỏ trước mặt này khác xa với con đại tống tử trong dự tính của anh.

Theo dự tính của anh, mình phải có thể đè nó xuống đất mà đánh.

Nhưng cú đá vừa rồi tuy có chút hiệu quả nhưng không gây ra tổn thương thực chất.

Ngược lại, đại tống tử lông đỏ còn bị cú đá này làm cho nổi giận!

Đại tống tử lông đỏ nổi giận, gầm thét lao về phía Lâm Nghị.

Mỗi bước chân của nó dẫm mạnh xuống đất đều nghe thấy tiếng nổ trầm đục.

"Xem ra có lẽ vì mình xuyên không nên đại tống tử lông đỏ đã mạnh hơn tưởng tượng rất nhiều," Lâm Nghị thầm nghĩ.

Tuy có chút kinh ngạc, nhưng anh không hề hoảng sợ.

Nếu anh chỉ là người thường, e rằng thật sự sẽ chết ở đây cùng Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử.

Dù thể chất của anh cực mạnh, Long Tượng Bàn Nhược Công đã đến tầng thứ năm, cũng chỉ có thể đảm bảo chạy thoát khỏi đây.

Kể cả có đập vỡ ngói Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly trên đỉnh mộ cũng chưa chắc đã thiêu chết được tống tử.

Nhưng, anh có Hắc Kim Cổ Đao, vậy thì lại khác!

Trong nháy mắt, đại tống tử lông đỏ đã đến trước mặt anh, hai tay vung lên mang theo tiếng xé gió, đập mạnh về phía đầu anh.

"Lão Lâm…" Mọi người đều lo lắng nhìn Lâm Nghị, nhưng lại bất lực.

Đối mặt với đại tống tử lông đỏ hung mãnh, họ ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Giây tiếp theo!

Một tia sáng đen lóe lên trong mắt mọi người.

Phập!

Ánh sáng đen đi qua đâu, mọi thứ đều bị phá hủy, không gì cản nổi.

Hai cánh tay như gang thép của đại tống tử lông đỏ lại bị chém đứt một cách dễ dàng, rơi từ trên không xuống, đập mạnh xuống đất.

"Vãi chưởng!" Nhìn thấy cảnh này, ngoài hai từ đó ra, gần như không có từ nào khác có thể diễn tả sự chấn động của họ.

Đặc biệt là Bàn Tử.

Vừa rồi gã còn cầm con dao quân dụng sắc bén chém loạn xạ vào người đại tống tử lông đỏ, kết quả chẳng có tác dụng gì.

Giờ đây Lão Lâm dùng thanh Hắc Kim Cổ Đao này, một nhát!

Chỉ dùng một nhát!

Đã chém đứt cánh tay của đại tống tử lông đỏ!

Lâm Nghị thân mang thần lực là một chuyện, quan trọng hơn là, thanh Hắc Kim Cổ Đao này, rốt cuộc là thần binh lợi khí gì vậy!

So với Hắc Kim Cổ Đao, con dao quân dụng trong tay gã chẳng khác gì rác rưởi.

Lúc này, đại tống tử bị chém đứt hai tay cũng ngơ ngác, có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rất nhanh, nó phản ứng lại, miệng gầm lên đau đớn, sự tức giận và hung tàn trong mắt bị nỗi sợ hãi thay thế.

Mặt đầy kinh hoàng, nó quay người bỏ chạy.

Tốc độ chạy cực nhanh, nó chui tọt vào trong quan tài.

Chương 22

Sau đó cảm thấy vẫn chưa an toàn, nó lại ngồi dậy, dùng nửa cánh tay còn lại quờ quạng xung quanh, dường như đang tìm nắp quan tài, muốn đậy nắp lại mới yên tâm.

Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử nhìn thấy đại tống tử lông đỏ như vậy, ai nấy đều ngơ ngác.

Vừa rồi còn hung thần ác sát, nhất quyết muốn giết họ ở đây, bây giờ lại nhát gan đến mức này?

Lâm Nghị bật cười, lắc đầu cạn lời.

Mới bị thương một chút đã chạy về ổ của mình.

Thật là làm mất mặt gia tộc tống tử!

Lâm Nghị đi tới định giải quyết con đại tống tử này.

Đại tống tử lông đỏ thấy Lâm Nghị đến, sợ hãi vội trốn vào trong quan tài.

Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử thấy Lâm Nghị dũng mãnh như vậy, sự sợ hãi trong lòng cũng vơi đi bảy phần, bạo dạn tò mò đi theo.

Dưới ánh đèn pin, đại tống tử lông đỏ nằm bẹp trong quan tài, thở hổn hển, run lẩy bẩy, phát ra tiếng rên rỉ trầm đục, giống như con đà điểu bị dọa sợ, cho rằng chỉ cần không nhìn thấy thì sẽ không có nguy hiểm, tự lừa mình dối tống.

Đại tống tử lông đỏ tuy có chút trí tuệ nhưng rõ ràng là không cao, chỉ có thể hành động theo bản năng.

"Con Hồng Hống này cũng hài hước quá nhỉ," đừng nói Lão Hồ và Bàn Tử, ngay cả Anh Tử bây giờ cũng không còn sợ nữa!

“Mẹ mày dám dọa Bàn gia à!” Bàn Tử cầm dao quân dụng đâm mạnh vào tống tử hai nhát, tống tử càng sợ hơn, co rúm lại thành một cục.

Gã lại sờ cằm, cười tủm tỉm nói với Lâm Nghị: “Lão Lâm, cậu xem nó sợ cậu thế kia, hay là cậu lật nó lại, tôi dùng dao cạy miệng nó ra xem có ngậm bảo bối gì không?” “Được rồi đấy,” Lão Hồ nghe vậy vội ngăn lại: “Hôm nay chúng ta không chết đã là may mắn lắm rồi.

Mau rời khỏi đây mới là thượng sách.” “Lão Hồ, cậu nói thế là không đúng rồi!

Rõ ràng là Lão Lâm ngầu, sao lại coi là may mắn được?

Bây giờ quỷ cũng đã thổi đèn rồi, nó còn làm được gì nữa?

Hai người không cạy, để tôi!” Bàn Tử gan to lên không chỉ một vòng, đeo găng tay da dê, thò tay vào quan tài.

“GÀO!” Đại tống tử lông đỏ dường như bị gã chọc tức hoàn toàn, đám người này bắt nạt tống quá đáng.

Tống tử gầm nhẹ một tiếng, cắn phập vào tay Bàn Tử.

Nếu không phải Bàn Tử đeo găng tay, vội rút tay về, e rằng chỉ một miếng đó, bàn tay đã mất rồi.

“Mẹ kiếp, còn dám cắn Bàn gia mày!” Bàn Tử vừa định cho nó thêm hai nhát, đại tống tử lông đỏ đột nhiên chui ra khỏi quan tài, hung hăng lao về phía Bàn Tử, há cái miệng to như chậu máu, để lộ hàm răng trắng ởn, muốn cắn chết gã.

Bàn Tử mặt mày tái nhợt, bất chấp tất cả hét lên: “Lão Lâm, cứu tôi!” Lâm Nghị mỉm cười, nhấc cao chân, nhắm vào đầu đại tống tử lông đỏ, đạp mạnh xuống.

Rắc!

Đầu đại tống tử lông đỏ đập mạnh xuống đất ngay cạnh đầu Bàn Tử, phát ra tiếng xương vỡ vụn.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Ting, phát hiện ký chủ đang đạp lên đầu đại tướng quân nước Kim, có thể đả tạp." "Ting, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công!" "Phần thưởng: Mở khóa chức năng mới [Thu Hồi Hệ Thống], 1500 điểm đạo mộ." Nghe tiếng hệ thống vang lên trong đầu, khóe miệng Lâm Nghị nhếch lên một nụ cười mãn nguyện.

Nhiệm vụ đả tạp cuối cùng cũng hoàn thành!

Chức năng mới của hệ thống, Thu Hồi Hệ Thống, cũng đã chính thức được mở khóa.

Cú đá này của Lâm Nghị đạp thẳng vào đầu đại tống tử lông đỏ, thân hình to lớn của nó đè lên người Bàn Tử, nửa bên mặt đã nát bét.

Dù vậy, đại tống tử vẫn chưa chết hẳn, nằm đó thoi thóp.

Bàn Tử mặt mày tái nhợt, tim đập chân run, dùng hết sức lực toàn thân đẩy đại tống tử lông đỏ ra, bò dậy từ mặt đất.

"Bàn Tử, nến," Lâm Nghị nhìn Bàn Tử, ra lệnh.

"Đây… đây," Bàn Tử vừa hoàn hồn, theo bản năng móc cây nến đưa cho Lâm Nghị, lại tò mò hỏi: "Lão Lâm, cậu cần nến làm gì?" Lâm Nghị nhận lấy cây nến, lập tức đốt nó lên, nhỏ sáp nến lên người đại tống tử lông đỏ, rồi lại móc ra hai chai rượu tự nấu lấy được từ chỗ lão chi thư, rưới khắp người tống tử, cuối cùng ném cả cây nến vào.

Vụt!

Trong nháy mắt, ngọn lửa bùng lên trên người đại tống tử lông đỏ.

Đại tống tử lông đỏ giãy giụa trong lửa, nhưng vì bị thương quá nặng, chỉ vùng vẫy được vài cái rồi ngã xuống, cuối cùng hóa thành

tro bụi trong biển lửa.

“Thân này chẳng phải thân kia, thân kia chẳng phải ngọc thân.

Lửa mạnh đốt thân này, ngươi nhờ vậy được trùng sinh.” “Lão Lâm, cậu đang niệm cái gì thế?” Bàn Tử thấy Lâm Nghị nói năng có vẻ trang trọng, tò mò hỏi.

“Nghe nói nếu thi thể biến thành tống tử, linh hồn sẽ không được siêu sinh.

Chỉ có dùng lửa thiêu mới có thể vào lục đạo luân hồi.

Chúng ta đã lấy đồ tùy táng của đại tướng quân nước Kim, tiện thể tiễn ông ta vào luân hồi luôn,” Lâm Nghị giải thích đầy ẩn ý.

Anh thường thích xem phim của Anh Thúc, mao sơn pháp thuật, phù lục, trận pháp thì không học được, nhưng những câu thoại kinh điển trong đó thì anh thuộc làu làu.

Trong loạt phim về cương thi, Cửu Thúc từng nói câu này khi trừ khử một con cương thi.

Bây giờ Lâm Nghị cũng bắt chước y hệt.

Coi như làm chút chuyện cho chủ mộ vậy.

“Ha ha ha, Lão Lâm, cậu còn mê tín hơn cả tôi nữa.

Lão Hồ đã nói rồi, cái thứ này là Hồng Hống, còn tống tử thì chỉ nghe nói có lông đen, lông trắng, làm gì có lông đỏ chứ,” Bàn Tử thấy đại tống tử bị thiêu chết, tâm trạng vui vẻ hẳn lên, lại thấy Lâm Nghị nghiêm túc như vậy, không khỏi bật cười.

Thật sự nghĩ trên đời này có quỷ sao?

Nếu có quỷ thật, ai còn dám đi đạo mộ chứ!

“Các cậu chưa nghe nói, đó là do trình độ văn hóa của các cậu

thấp.

Theo tôi biết, trong «Tục Tử Bất Ngữ» có nhắc đến tống tử lông đỏ, tên học thuật gọi là tử cương, thuộc loại cương thi mới thành hình, tôi thấy con đại tống tử lông đỏ này, tám phần là một con tử cương!" Tống tử, cũng tức là cương thi.

Chúng được chia làm nhiều loại, như tử cương, bạch cương, hắc cương, lục cương, mao cương, phi cương, nếu tu luyện thành công còn có thể hình thành bất hóa cốt, hóa cương thành yêu, hóa yêu thành hống.

Hồng Hống mà Lão Hồ nói, có thể không phải là mãnh thú gì cả, mà là do đại tống tử biến thành.

Đương nhiên, Hồng Hống chỉ là truyền thuyết, chưa ai từng thấy, cụ thể là gì thì không ai biết rõ.

Lão Hồ mặt đỏ bừng, có chút ngượng ngùng.

Trước mặt Bàn Tử, anh ta còn có thể ra vẻ, nhưng trước mặt Lâm Nghị, lại thấy mình quá non kém.

"Lãnh đạo vĩ đại từng nói, tất cả yêu ma quỷ quái đều là hổ giấy, Lão Lâm, cậu đừng có lấy mấy thứ ma quỷ cương thi ra dọa tôi ~ hừ," Bàn Tử từ nhỏ đã lớn lên trong khu tập thể quân đội, cũng coi như là gốc gác trong sạch.

"Vậy sao?" Lâm Nghị mỉm cười, hỏi lại.

Anh biết, trong pháo đài Quan Đông quân, có quỷ thật!

Đừng thấy Bàn Tử bây giờ vênh váo, ra vẻ lợi hại, lát nữa có chuyện cho gã chịu.

"Kệ nó đi.

Dù sao thì bây giờ Bàn gia tôi phát tài rồi!" Bàn Tử tâm rộng

người béo, chuyện gì không hiểu thì cứ vứt ra sau đầu, sờ hai miếng ngọc trong tay, cười toe toét.

"Anh Lâm, vậy… vậy chúng ta mau rời khỏi đây đi," Anh Tử thấy mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc, liền đề nghị.

"Bây giờ rời đi còn quá sớm!" "A, còn có chuyện gì nữa sao?" "Tôi vừa phát hiện một căn phòng tối ở hậu thất, đang tìm cơ quan thì bị các cậu gọi qua." "Phòng tối??" Lão Hồ và Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Trong cổ mộ có phòng tối, điều này có nghĩa là gì?

Có bảo bối!

Chương 23

Không có bảo bối thì xây phòng tối làm gì!

“Ha ha ha, thật là trời cũng thương Bàn gia mà, hôm nay định sẵn cho Bàn gia phát một món tài lớn rồi!” Rất nhanh, bốn người đến hậu thất.

Tiếng gõ vào tường quả thật có thể nghe ra phía bên kia tường trống rỗng, giống như một căn phòng.

Ba người Lão Hồ lập tức tìm kiếm cơ quan của ‘phòng tối’ trong phòng.

Lâm Nghị cười cười, làm gì có cơ quan ‘phòng tối’ nào chứ.

Phía đối diện vốn không phải phòng tối, mà là pháo đài của quân Nhật ở hậu sơn.

Tìm một lúc lâu không thấy cơ quan, Bàn Tử và Lão Hồ có chút nản lòng.

“Không lẽ không có cơ quan à!” “Tên đại tướng quân chết tiệt này cũng thật là.

Xây một cái phòng tối mà không đặt cơ quan.

Đây là muốn phong ấn bảo bối vĩnh viễn ở bên trong sao!” “Nếu không tìm được thì cứ đập vỡ ra là được,” Lão Hồ và Bàn Tử ngẩn người, sau đó hiểu ý cười.

Lâm Nghị ngay cả lớp đất cứng và tường mộ cũng có thể phá được, huống hồ bây giờ chỉ là một lớp tường vữa!

Phương pháp này quá thực dụng!

Thật đơn giản.

Thật bạo lực.

Thật thô lỗ.

Thật thích!

Ba người đầy mong đợi nhìn Lâm Nghị.

Chỉ thấy Lâm Nghị tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đâm thẳng vào tường mộ.

Phụt!

Hắc Kim Cổ Đao cứ như đâm vào đậu hũ, nhẹ nhàng xuyên qua tường mộ.

Sau đó Lâm Nghị siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, dùng sức cánh tay, dùng Hắc Kim Cổ Đao vẽ một vòng tròn trên tường mộ.

"A!

Cái này!

Lão Lâm, cậu cũng quá vô lý rồi.

Hắc Kim Cổ Đao phối hợp với thần lực của cậu, quả thật là vô địch," "Đúng vậy.

Bức tường này đối với cậu quá đơn giản." "Anh Lâm, anh giỏi quá, em cả đời này chưa từng thấy ai giỏi như vậy." Thấy cảnh này, cuối cùng họ cũng hiểu ra.

Tại sao Lâm Nghị vào đường hầm chỉ một phút đã có thể phá thủng lớp đất cứng và tường mộ.

Sức mạnh của anh quá lớn!

Ước chừng còn lớn hơn cả lực sĩ của Nga rất nhiều.

Với sức mạnh này, với lực bộc phát này, có lẽ có thể sánh ngang với các quyền vương thế giới!

Còn thanh đao trong tay Lâm Nghị, càng vô lý hơn!

Anh ta ở trong quân đội bao nhiêu năm, chưa từng thấy con dao nào sắc bén như vậy!

Cứ như thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn, thổi tóc là đứt trong tiểu thuyết!

Người xưa thật quá đỉnh!

Lại có thể rèn ra được bảo đao kinh khủng như vậy!

Nếu kỹ thuật rèn này được quân đội sở hữu, thực lực quân sự của nước ta tuyệt đối có thể có bước nhảy vọt về chất!

Rầm!

Tiếp đó, Lâm Nghị một cước đạp vào tường mộ, khối tường đã bị cắt ra lập tức tách khỏi bức tường chính, đổ sầm xuống nền đất phía sau.

"Ting, địa điểm đả tạp thứ năm đã được làm mới!" "Tiến hành đả tạp trong kho đạn của pháo đài Quan Đông quân." "Phần thưởng: Kỹ năng Thần Thương Thủ, 1500 điểm đạo mộ." Nghe tiếng hệ thống, Lâm Nghị trong lòng vui mừng khôn xiết.

Địa điểm đả tạp thứ năm, cuối cùng cũng được làm mới rồi!

Đả tạp trong kho vũ khí, nhận được kỹ năng Thần Thương Thủ!

Quá thực dụng!

Trong những lần đạo mộ sau này, súng đạn gần như là vũ khí bắt buộc!

Anh tuy võ lực bùng nổ, lại có Hắc Kim Cổ Đao loại tà đao vô song thượng cổ này, nhưng so với súng pháo thì vẫn kém xa.

Không nói đâu xa, một khẩu súng lục có thể giết người từ cả trăm

mét!

Dựa vào thân võ công này của mình, dựa vào Hắc Kim Cổ Đao có thể đạt được hiệu quả đó sao?

Cho nên kỹ năng Thần Thương Thủ, kết hợp với một khẩu súng tốt, tuyệt đối là một sự tồn tại như BUG!

Ngoài kỹ năng, còn có 1500 điểm đạo mộ.

Dường như từ sau khi xuống mộ, phần thưởng điểm đạo mộ cũng tăng lên, từ 1000 điểm thành 1500 điểm.

Đây đúng là một niềm vui bất ngờ.

"Chậc chậc, Lão Lâm, Bàn ca tôi cả đời này chưa phục ai, cậu là người đầu tiên," Bàn Tử cảm khái.

"Mấy anh em, đừng ngẩn ra nữa, chúng ta mau vào đi, bảo bối bên trong còn đang chờ chúng ta đấy ~" Lão Hồ nhếch miệng cười.

"Đừng vội.

Mọi người xem tình hình bên trong đi," Lâm Nghị cầm đèn pin chiếu vào trong 'phòng tối'.

Bên trong đâu phải là mật thất gì, mà là một đường hầm tối om, dài hun hút không thấy điểm cuối, cũng không biết dẫn đến đâu.

"Kỳ lạ, sau mật thất này sao lại có một con đường nữa?

Trông có vẻ không giống mộ đạo," Lão Hồ ngạc nhiên nhìn đường hầm, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

"Kệ nó là đường gì, chúng ta vào xem là biết ngay thôi mà!

Đại tống tử chúng ta còn thiêu được, còn sợ cái gì chứ?!" Bàn Tử không hề để ý trả lời.

Anh Tử nhìn Lâm Nghị, im lặng chờ anh sắp xếp.

Lâm Nghị giả vờ trầm ngâm, một lúc sau nói: “Anh Tử, đưa đồ sứ cho anh, anh mang lên trên cất.” Bàn Tử nghe vậy, vội vàng hùa theo: “Đúng, đúng, đúng, Lão Lâm nói đúng.

Đồ sứ quý giá như vậy, nếu va vào làm sứt mẻ, tổn thất toàn là tiền đấy!” “Vâng, anh Lâm,” Anh Tử không chút do dự, đưa bốn năm món đồ sứ trong lòng cho Lâm Nghị.

Lâm Nghị mang đồ sứ ra khỏi hậu thất, tiện tay thu chúng vào nhẫn trữ vật.

Sau đó, anh giơ tay về phía bộ quan quách bằng gỗ âm trầm, nhẫn trữ vật trên ngón tay phát ra ánh sáng trắng sữa, bao trùm toàn bộ quan quách, một lúc sau, cả bộ quan quách biến mất, đi vào trong nhẫn trữ vật.

Rồi anh lại đi đến bên cạnh nắp quan tài cách đó không xa, thu nắp quan tài vào nhẫn không gian.

Tiện tay còn mang luôn cả con thú trấn mộ đáng sợ kia đi.

Chương 24

Dọn dẹp xong chủ thất, anh đi vài bước đến nhĩ thất.

Trong nhĩ thất toàn là những bình, lọ hoặc vũ khí cổ đã gỉ sét, tuy không có giá trị gì nhiều, Lâm Nghị cũng không bỏ qua.

Đã đến rồi, đương nhiên phải mang đi hết!

"Thu hồi hệ thống!" Lâm Nghị thầm gọi trong lòng.

Rất nhanh, trước mặt anh hiện ra một màn nước màu xanh nhạt.

Trên màn nước, hiện lên từng dòng chữ và hình ảnh.

Nội dung trên đó đều là tên những thứ trong nhẫn không gian của anh.

Lâm Nghị lần lượt sàng lọc, những thứ có thể thu hồi đều thu hồi hết.

"Ting, chúc mừng ký chủ thu hồi 30 bình gốm, tổng cộng nhận được 600 điểm đạo mộ." "Ting, chúc mừng ký chủ thu hồi một con thú trấn mộ, nhận được 500 điểm đạo mộ." "Ting, chúc mừng ký chủ thu hồi một bộ quan quách bằng gỗ âm trầm hoàn chỉnh, nhận được 2000 điểm đạo mộ!" U là trời!

Một hơi kiếm được 3100 điểm đạo mộ!

Bằng cả hai lần đả tạp!

Lúc này, Lâm Nghị cũng cảm nhận được Cửa hàng hệ thống đổi điểm đạo mộ lấy tiền mặt lừa đảo đến mức nào!

Bộ quan quách bằng gỗ âm trầm rõ ràng có giá trị hơn đồ sứ, nhưng chỉ nhận được 2000 điểm đạo mộ, đổi thành tiền mặt tương đương hai vạn tệ.

Nhưng, một món đồ sứ có thể bán được nhiều tiền hơn bộ quan tài gỗ âm trầm rất nhiều!

May mà mình đã giữ lại đồ sứ, nếu không thì lỗ sấp mặt.

Dọn dẹp xong ngôi mộ của đại tướng quân nước Kim, Lâm Nghị quay trở lại lối vào pháo đài quân sự.

Bốn người tiến vào đường hầm tối tăm.

Đi vào trong, những bức tường xung quanh có sự khác biệt rõ rệt so với tường trong cổ mộ, đầy những dấu vết của thời cận đại.

Trên đó còn có những mũi tên chỉ đường màu đỏ, và một dòng chữ lớn. [Kho chứa dưới lòng đất - Pháo đài Hắc Phong Khẩu Mãn Mông] Bàn Tử và Lão Hồ nhìn nhau, "Pháo đài Quan Đông quân của Nhật?!" Anh Tử kinh ngạc nói: "Đây chính là pháo đài bí mật của quân Nhật ở Hắc Phong Khẩu sao?" Bàn Tử mặt mày hớn hở nói: "Lão Lâm, Lão Hồ, chúng ta vốn định đến nơi này, lại vào cổ mộ, rồi tìm mật thất, cuối cùng lại tìm đến đây!

Ha ha, thật là trời giúp ta, mệnh trời đã định, Bàn gia ta phải phát tài!

Chuyến này chúng ta không đi uổng công." Lâm Nghị mỉm cười.

Mệnh trời đã định cái gì.

Còn không phải do Lâm gia ta chưa bói đã biết sao!

Nếu không, chỉ dựa vào Lão Hồ và Bàn Tử các cậu, gặp phải con tống tử biến thái như vậy, chết thế nào cũng không biết.

Quân Nhật cũng không bao giờ ngờ được, họ đào pháo đài dưới lòng đất, chỉ cách ngôi mộ cổ của đại tướng quân nước Kim một bức tường.

Nếu họ đào sâu thêm nửa mét, ngôi mộ cổ này đã bị họ phá hỏng

rồi.

Đương nhiên, cũng có khả năng đại tống tử lông đỏ sẽ phá hỏng họ.

"Hì hì, chuyến này, chúng ta phải bê sạch cả pháo đài Quan Đông quân!" Ái chà, sao lại vô tình nói ra lời trong lòng thế này.

Bàn Tử xoa tay hăm hở đáp lời: "Đúng, nếu pháo đài dưới lòng đất này thật sự có bảo bối, Bàn gia đây thật sự sẽ bê sạch nó!" Lão Hồ hùa theo: "Đúng, gọi cả bà con trong thôn đến, cùng nhau bê, dẫn dắt bà con làm giàu, thoát khỏi đói nghèo." Anh Tử liên tục gật đầu: "Vâng vâng, em thay mặt lão chi thư cảm ơn hai anh." Đi được một đoạn ngắn trong đường hầm, họ thấy một cánh cửa sắt lớn dày hơn mười centimet, đã gỉ sét, đang mở hé.

Có lẽ năm đó quân Quan Đông rút lui vội vàng, cửa sắt không khóa, qua ba mươi năm, bản lề đã gỉ sét không ra hình dạng gì nữa.

Một bên cánh cửa sắt có một tấm bản đồ.

Tấm bản đồ này được vẽ rất chi tiết.

Giao thông hào, kho hàng, động chứa quân, phòng tắm, doanh trại, phòng nghỉ, kho lương thực, ống thoát nước, trạm phát điện và các công trình phụ trợ khác.

Còn các vị trí quan trọng như ụ pháo, lỗ thông hơi, lỗ phản kích, lỗ quan sát, phòng chỉ huy tác chiến, bộ phận ẩn náu thì không được ghi chú.

Hắc Phong Khẩu nằm ở biên giới, là con đường bắt buộc phải đi qua khi quân Nga nhập cảnh năm đó, sau khi quân Nhật thành lập chính quyền Mãn Châu quốc, họ đã xây dựng pháo đài Quan Đông quân ở đây, khoét rỗng cả ngọn núi.

Bên trong ngọn đồi, pháo đài còn được chia làm ba tầng, kết cấu

phức tạp, quy mô rộng lớn, có thể thấy được mức độ coi trọng của quân Quan Đông đối với căn cứ quân sự này năm đó.

Nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Cuối cùng vẫn không chống cự nổi quân đội Nga, sau khi quân Nhật đầu hàng, người chết thì chết, người chạy thì chạy, chỉ còn lại pháo đài trống rỗng này.

"Chúng ta đến phòng phát điện trước, xem máy phát điện còn dùng được không," Lâm Nghị đề nghị.

Bây giờ pháo đài quân sự tối om, không khác gì cổ mộ.

Nhưng nếu có điện thì lại khác!

"Đi, bên này," bốn người cầm đèn pin, mò mẫm trong bóng tối, cầm bản đồ đi về phía phòng phát điện.

Trong phòng phát điện, Lâm Nghị tìm thấy mấy thùng dầu diesel, được niêm phong rất kỹ, sau ba mươi năm, tuy đã hấp thụ một ít hơi nước, bị pha loãng, nhưng vẫn có thể dùng để phát điện.

Lâm Nghị mở thùng dầu diesel, Lão Hồ lấy một cái phễu dài, đổ đầy một thùng, rồi lại đổ vào máy phát điện.

Bàn Tử phát hiện tay quay trên một cái máy bên cạnh, cắm vào động cơ, đứng tấn vững vàng, dùng sức hai tay, động cơ bắt đầu quay vù vù.

Tạch tạch tạch!

Một lát sau, động cơ được khởi động, bắt đầu đốt dầu diesel hoạt động.

Lâm Nghị thấy máy phát điện hoạt động bình thường, liền đi đến cầu dao tổng, hơi dùng sức, gạt cầu dao lên.

Soạt!

Trong nháy mắt, bóng đèn trong phòng phát điện chớp chớp, rồi sáng lên.

Thấy ánh đèn, mọi người đều cảm thấy rất tuyệt, trong lòng cũng coi như hoàn toàn yên tâm.

"Ánh sáng đã đến với nhân gian rồi!" Bàn Tử nhìn xung quanh đèn đuốc sáng trưng, không nhịn được cảm khái.

"Phù!" Anh Tử thở phào một hơi thật sâu, vẻ căng thẳng trên khuôn mặt tinh xảo cũng tan biến hết.

Lâm Nghị mỉm cười nhàn nhạt, nói: "Đi thôi, chúng ta đi tìm vài món đồ phòng thân, biết đâu lại gặp phải chuyện tà ma gì đó." Biết đâu?

Chắc chắn sẽ gặp phải chuyện tà ma.

Chuyện sắp tới, nếu không có chút vũ khí thì thật sự không ổn.

Võ công có cao, có thể một chọi bảy, một chọi mười, nhưng có thể một chọi trăm, một chọi nghìn sao?

Chẳng phải người ta nói, lúc then chốt, súng mới là chìa khóa giải quyết vấn đề sao!

"Anh Lâm, anh đừng dọa em, còn có thể có chuyện tà ma gì nữa chứ!" Anh Tử nghe Lâm Nghị nói vậy, trái tim vừa bình tĩnh lại bị treo lên, cắn cắn môi, có chút bất an.

"Anh Tử, em đừng nghe nó nói bừa, suốt đường đi, nó cứ dọa Bàn gia này suốt.

Chẳng phải chúng ta vẫn bình an vô sự đến đây rồi sao!

Em cứ yên tâm đi!" Bàn Tử gan lớn, ngay cả chuyện tà ma như đại tống tử gã cũng đã gặp rồi, còn sợ chuyện tà ma gì nữa?!

Pháo đài quân sự chứ có phải cổ mộ đâu, chẳng lẽ còn có quỷ?

“Nhưng cẩn tắc vô ưu, biết đâu con thú ăn thịt con ngựa lùn của chúng ta lại lấy pháo đài dưới lòng đất này làm sào huyệt thì sao.

Chúng ta đến kho đạn trước, xem có món vũ khí nào vừa tay không,” Lão Hồ vốn cẩn thận, rất tán thành ý kiến của Lâm Nghị.

Chương 25

“Hì hì, nói vậy thì Bàn ca đây cũng mấy năm rồi chưa sờ đến súng!

Bây giờ thật sự có chút ngứa tay,” Bàn Tử từ nhỏ đã mê súng, nhắc đến súng là máu nóng dồn lên, hơn nữa lại thích súng tốt, khẩu súng săn trong tay Anh Tử gã chẳng thèm để vào mắt.

Lão Hồ và Bàn Tử đi trước, Lâm Nghị đi sau họ, Anh Tử bị Lâm Nghị dọa cho một phen, trở nên rón rén, đôi mắt nhìn xung quanh, sợ thật sự xảy ra chuyện tà ma gì.

Đúng lúc ánh mắt cô quét đến một hành lang bên phải, dưới ánh đèn mờ ảo, cô đột nhiên nhìn thấy một bóng trắng hình đứa trẻ lướt qua!

Tốc độ của bóng trắng quá nhanh, khiến cô bé có chút hoài nghi vào mắt mình.

Nhưng càng nghĩ càng thấy không ổn, cô bé kéo áo Lâm Nghị, căng thẳng hỏi: "Anh Lâm, ở đây có trẻ con không ạ?" "Ở đây đến một bóng người còn chẳng có, lấy đâu ra trẻ con.

Này Anh Tử, có phải em bị dọa ngốc rồi không?" Bàn Tử thắc mắc hỏi.

Lâm Nghị cầm đèn pin soi vào nơi Anh Tử nhìn, ngoài một bức tường ra thì chẳng có gì cả. "Em có nhìn thấy thứ gì không?" Anh Tử lại nhìn kỹ, đúng là không có gì thật.

Xem ra đúng là mình hoa mắt, nghĩ nhiều rồi.

Cô bé lắc đầu nói: "Không có.

Chắc là em sợ quá rồi." "Đi thôi, chúng ta mau đến kho đạn dược, cho dù có thật sự có thứ gì đó, chúng ta cũng có sức chống trả, mọi

người nói có phải không?" Lão Hồ đi đầu thấy vậy, hô lên với mọi người. "Đừng lo quá, không sao đâu." Lâm Nghị vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ của Anh Tử, an ủi.

Trong bốn người, ngay cả chính Anh Tử cũng không tin.

Chỉ có Lâm Nghị tin rằng, Anh Tử chắc chắn đã nhìn thấy đứa trẻ kỳ quái đó.

Kể cả là Lâm Nghị hiện tại, cũng không thể chủ động nhìn thấy những thứ đó.

Nhưng anh có thể chắc chắn rằng, những thứ đó trong pháo đài quân sự không có ác ý, nên anh cũng không lo lắng.

Bốn người đi xuyên qua hành lang, theo chỉ dẫn trên bản đồ và đến một kho đạn dược rộng lớn!

Kho đạn dược lớn bằng cả chục gian phòng, bên trong chất đầy các loại hòm, một số hòm còn được phủ vải bố, buộc dây thừng, vẫn chưa được mở ra!

Ở vài nơi, những chiếc hòm chất cao như núi, phải đến ba bốn mét!

Thấy cảnh này, Lão Hồ, người đã ở trong quân đội rất lâu, cũng không kìm được mà cảm thán: "Pháo đài này lớn thật!" Bàn Tử chưa từng thấy cảnh tượng lớn nào như vậy, nhìn thấy kho đạn dược của bọn Nhật, hai mắt trợn tròn. "Trời ạ.

Bọn Nhật này có dã tâm lớn thật.

Chỉ riêng kho đạn dược đã lớn thế này rồi!" Anh Tử cũng có chút choáng ngợp, thắc mắc nói: "Sao ở đây lại có nhiều đồ thế này nhỉ?!" Còn về phần Lâm Nghị.

Anh đã sớm thầm đả tạp trong lòng. "Hệ thống, tôi muốn đả tạp!"

"Ting, phát hiện ký chủ đang ở trong kho đạn dược của pháo đài quân Quan Đông, là địa điểm đả tạp, có thể đả tạp!" "Ting, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công, phần thưởng: Kỹ năng Thần Thương Thủ, 1500 điểm đạo mộ." Ngay khi giọng nói của hệ thống vừa dứt, Lâm Nghị cảm thấy một lượng thông tin khổng lồ đột nhiên tràn vào đầu mình!

Thần Thương Thủ!

Không chỉ bao gồm kỹ năng bắn súng, mà còn bao gồm thông tin về súng đạn của các quốc gia trên thế giới, từ xưa đến nay, thậm chí cả thông tin về súng đạn ở thế giới mà Lâm Nghị từng sống trong tương lai cũng đều nằm trong đó.

Đáng sợ hơn là, tất cả các loại súng đạn, anh đều nắm rõ như lòng bàn tay chỉ trong nháy mắt, như thể đã nghiên cứu mấy chục năm, ngay cả cách tự chế tạo súng, đạn, pháo, anh cũng thông thạo.

Chỉ trong vài hơi thở, anh đã nghiễm nhiên trở thành một nhà khoa học tinh thông vũ khí nóng!

Mà còn là một nhà khoa học đã luyện tập các loại súng ống suốt mấy chục năm, sở trường bắn súng!

Nếu kiến thức của mình được quốc gia sử dụng, đó tuyệt đối sẽ là một chuyện vô cùng khủng khiếp!

Những năm 80, đất nước vẫn còn nghèo khó này có thể trong thời gian cực ngắn đuổi kịp thậm chí vượt qua các cường quốc phương Tây!

Trở thành siêu cường quốc mạnh nhất thế giới!

Tuy nhiên, Lâm Nghị không định làm vậy.

Dù sao khi xuyên không đến đây, nhiệm vụ hàng đầu của anh là trộm mộ, chỉ có trộm mộ đả tạp mới có thể nâng cao thực lực nhanh

nhất.

Thứ hai, nếu năng lực của anh bị lộ ra trước công chúng, khó tránh khỏi rước lấy phiền phức không cần thiết, thậm chí có thể đối mặt với sự ám sát từ các quốc gia trên thế giới.

Đương nhiên, anh cũng chẳng sợ bị ám sát, đối phương dám đến, giết là xong.

Nhưng cứ có ruồi nhặng bay vo ve bên tai thì phiền phức và khó chịu quá.

Hơn nữa, anh giao nộp cho quốc gia cũng chẳng được lợi lộc gì nhiều.

Cứ nhìn lão Chi Thư là biết.

Thứ quý giá như vậy giao nộp, chỉ đổi được một ít tem phiếu lương thực. "Lão Lâm, Lão Hồ, mau nhìn, mau nhìn, mẹ nó, ở đây còn có cả đại pháo!" Bàn Tử vui vẻ đứng bên một khẩu đại pháo, hưng phấn vẫy tay với Lâm Nghị và Lão Hồ.

Khẩu đại pháo đã rỉ sét loang lổ, về cơ bản là đã hỏng.

Lâm Nghị bị tiếng hét của Bàn Tử làm cho tỉnh táo, liếc nhìn khẩu đại pháo rồi cười nói: "Pháo bộ binh Kiểu 92!" Lão Hồ từng đi lính, đối với súng đạn thuộc như lòng bàn tay, thấy Bàn Tử đứng bên khẩu đại pháo, vô cùng phấn khích.

Lão nghiêm túc đi tới, vừa định mở miệng thể hiện tài học của mình thì đã bị Lâm Nghị nói trước.

Nói thật, trong lòng lão cũng có chút buồn bực.

Đành phải lui một bước, nói tiếp lời của Lâm Nghị: "Loại pháo bộ binh này thể tích nhỏ, trọng lượng nhẹ, lại thêm trọng tâm thấp, phạm vi xoay ngang dọc đều gần 90 độ.

Vào những năm 30-40 của thế kỷ 20, nó được xem là vũ khí yểm trợ 'lý tưởng' cho cấp tiểu đoàn bộ binh.

Ở nước ta, cũng phải sau khi kháng chiến thắng lợi mới được sử dụng rộng rãi." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với hai người, cười toe toét: "Ghê thật.

Nghe có vẻ lợi hại đấy, không biết cái của nợ này bắn được bao xa." Bàn Tử vô thức hỏi một câu, chạm đúng vào điểm mù kiến thức của Lão Hồ.

Lão trả lời qua quýt: "Ít nhất cũng phải hai dặm chứ!

Vừa thấy bóng người là đạn pháo đã bay tới rồi." Lâm Nghị thấy Lão Hồ lừa Bàn Tử, bèn mỉm cười, thản nhiên nói: "Tầm bắn tối đa 2788 mét, tầm bắn tối thiểu 100 mét, vì vậy pháo bộ binh Kiểu 92 còn được mệnh danh là 'một tấc ngắn, một tấc hiểm', khả năng tác chiến cự ly gần cực mạnh, đương nhiên cự ly xa cũng không tệ." "Cả cái này cậu cũng biết?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

Cậu ta cũng chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ lại có câu trả lời chính xác.

Không ngờ Lâm Nghị lại có thể nói chính xác tầm bắn đến từng mét!

Ghê thật, nói cứ như thật ấy!

Lão Hồ không nói được tầm bắn cụ thể, nhưng 'một tấc ngắn, một tấc hiểm' thì lão biết.

Không ngờ tầm bắn tối thiểu của pháo bộ binh lại chỉ có 100 mét! "Lão Lâm, xem ra mấy năm nay cậu học không ít thứ nhỉ." Lão Hồ kinh ngạc nói. "Bình thường rảnh rỗi không có việc gì, nên học thêm một chút." Giọng Lâm Nghị bình tĩnh, như thể mọi thứ đều rất bình thường. "Anh Lâm, khẩu súng này trông lợi hại quá." Anh Tử đi đến

bên một khẩu súng máy, tò mò ngắm nghía. "Chỉ cần nhìn thấy 'tay cầm treo' có bố cục hình chữ 'Bát' của khẩu súng máy hạng nặng này là biết nó là súng máy hạng nặng Kiểu 92 cỡ nòng 7.7, biệt danh là 'cổ gà'." Khi Lâm Nghị nhìn thấy khẩu súng máy hạng nặng trước mặt, trong đầu anh liền hiện ra các loại thông tin về loại súng này.

Thậm chí không cần phải suy nghĩ. "Ha ha, vừa rồi mà có nó, tao đã chẳng đánh nát con quái lông đỏ ra rồi." Bàn Tử vẻ mặt kích động đi tới, cầm lấy khẩu súng máy hạng nặng, làm tư thế khai hỏa.

Đương nhiên, loại vũ khí bị phơi bày ra ngoài không khí này, sau ba mươi năm, về cơ bản đã coi như phế liệu. "Ối, Lão Lâm, cậu đâu chỉ học một chút.

Chương 26

Phải gọi là sành sỏi luôn rồi ấy." Lão Hồ nói với giọng hơi chua chát.

Lão đi lính mấy năm, tự cho rằng mình đã nắm rõ súng ống đạn dược.

Ai mà ngờ được.

Trình độ của Lão Lâm trong lĩnh vực súng ống còn cao hơn cả mình.

Đúng là chỉ học có 'một tỷ' điểm.

Lâm Nghị mỉm cười, không nói gì, mà đi đến trước mấy chiếc hòm gỗ. "Lão Hồ, Bàn Tử, mở mấy cái hòm này ra xem." "Bọn Nhật còn khóa mấy cái hòm này lại, biết đâu bên trong chứa báu vật đấy!" Bàn Tử chẳng cần biết ba bảy hai mươi mốt, giơ xẻng công binh lên, *loảng xoảng* một tiếng, nhắm thẳng vào ổ khóa mà bổ xuống. *Cạch!* Ba mươi mấy năm rồi, ổ khóa cũng gần như hỏng, nhát xẻng này của Bàn Tử đã gọn gàng phá tan ổ khóa. *Rầm!* Bàn Tử không chút do dự, mở hòm ra.

Những chiếc hộp cơm màu xanh lục được xếp ngay ngắn.

Cậu ta tỏ vẻ thất vọng, thứ rác rưởi này mà cũng đáng để khóa lại sao?

Bên cạnh cậu ta, Lâm Nghị đã mở chiếc hòm thứ hai.

Lật tấm vải bố bọc bên trong ra, lộ ra một đống đồ vật trông như cao su.

Nhưng khi Lão Hồ và Bàn Tử nhìn thấy những thứ này, mắt họ đều trợn tròn!

Mặt nạ phòng độc!

Mặt nạ gồm có phần che mặt, ống dẫn khí và hộp lọc độc, phần che mặt có thể kết nối trực tiếp với hộp lọc độc để sử dụng!

Là thiết bị bảo hộ cá nhân giúp khuôn mặt tránh khỏi các chất độc hại như chất độc hóa học, vũ khí sinh học, vũ khí vi khuẩn và bụi phóng xạ!

Năm đó bọn Nhật chơi trò chiến tranh vi khuẩn, đã dùng thứ này không ít!

Bây giờ bọn Nhật đã đầu hàng, ngược lại còn để lại cho họ! "Đây đúng là báu vật!" Lâm Nghị lấy ra một chiếc mặt nạ phòng độc, quan sát kỹ lưỡng.

Nếu là người bình thường, thứ này chẳng có tác dụng gì.

Nhưng đối với anh em họ đi trộm mộ, nó tuyệt đối có tác dụng lớn!

Giống như khi họ xuống mộ của tướng quân nước Kim, đầu tiên phải để gió núi thổi sạch khí độc trong cổ mộ rồi mới dám vào.

Hơn nữa, dù có vào trong cũng phải đeo khẩu trang để đề phòng bất trắc.

Nhưng có mặt nạ phòng độc này, họ chẳng sợ bất kỳ loại khí độc, thi khí nào!

Thứ này đúng là công cụ gian lận cho dân trộm mộ mà. "Gom vào!" Lâm Nghị vẫy tay với Bàn Tử, cười nói. "Được thôi!" Bàn Tử vội vàng lấy túi vải trên lưng xuống, cùng Lão Hồ lần lượt nhét mặt nạ phòng độc vào trong.

Ánh mắt Lâm Nghị lại rơi vào một chiếc hòm gỗ khác, anh bước vài bước tới. *Rầm* một tiếng, anh mở hòm gỗ ra, rồi lật tấm vải bố

bọc bên trong.

Từng khẩu súng đen nhánh, được xếp ngay ngắn hiện ra trước mắt anh.

Những khẩu súng này vẫn còn được bôi dầu, lại được bảo quản rất tốt, dù đã qua ba mươi năm, vẫn còn nguyên vẹn như mới! "Anh Tử, Anh Tử, em cầm giúp Bàn ca." Bàn Tử nhìn thấy những khẩu súng đó, phấn khích không thôi, vội gọi Anh Tử đến giúp cầm túi vải, còn mình thì nhanh chân bước về phía Lâm Nghị. *Cạch cạch!* Bàn Tử không nói hai lời, nhặt một khẩu súng lên, *xoạch* một tiếng, lên đạn, kích động ngắm nghía, yêu thích không nỡ buông tay. "Lão Hồ, Anh Tử, hai người xếp xong rồi thì mau qua đây!

Ha ha ha, súng trường Tam Bát!" "Súng này vẫn còn dùng được, toàn là súng mới chưa mở hộp, các bộ phận cơ khí đều được bôi dầu, còn chưa lắp đạn bao giờ." Cái gọi là súng trường Tam Bát, thực ra chính là loại súng trường có lưỡi lê thường thấy trong phim ảnh.

Đây là vũ khí thường dùng trong thời chiến, những người quen thuộc với súng ống như Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử đều biết loại súng này.

Lão Hồ nhặt một khẩu lên, giơ lên ngắm nghía, rồi lại ném về, "Loại súng cùi bắp này chỉ chứa được năm viên đạn, lại là súng lên đạn bằng tay, nạp đạn quá chậm, sức giật lại đặc biệt lớn, tôi dùng không quen." Anh Tử cũng cầm một khẩu súng trường Tam Bát lên, ngắm nghía, thử cảm giác tay.

So với khẩu súng săn cũ của mình, súng trường Tam Bát dễ dùng hơn nhiều! "Súng này tốt mà, mạnh lắm, hồi trước bác cả em tham gia liên quân Đông Bắc cũng dùng loại súng này, sao anh Hồ lại không thích dùng nhỉ?" Bàn Tử đã quen với kiểu của Lão Hồ, nói: "Đừng để ý đến lão.

Lão quen chơi mấy thứ bán tự động trong quân đội rồi, sinh ra thói xấu, mấy loại súng kiểu cũ này, lão không thèm để vào mắt.

Anh nói cho em biết này Anh Tử, chỉ có loại súng này bắn mới chuẩn, mà tầm bắn còn xa nữa.

Anh Tử, anh không phải chém gió với em đâu nhé, Bàn ca của em đây, bách bộ xuyên dương, cưỡi ngựa bắn đèn lồng cứ như chơi ấy." Nghe Bàn Tử luyên thuyên không ngớt, Lâm Nghị nghe xong có chút cạn lời. "Bàn Tử, cậu mà không chớp cơ hội để chém gió thì tôi không mang họ Lâm nữa.

Lại đây, lại đây, xem đây là cái gì." Lâm Nghị vẫy tay với Bàn Tử, sau đó lấy ra một khẩu súng từ chiếc hòm trước mặt.

Khẩu súng này rất đặc biệt.

Hộp đạn dài rõ ràng là của súng tiểu liên.

Nhưng hộp đạn của súng tiểu liên thông thường đều được lắp ở phía dưới, còn hộp đạn của loại súng tiểu liên này lại được lắp ở bên trái, lại còn cong.

Trên thị trường đặc biệt hiếm thấy!

Anh Tử tò mò ngắm nghía khẩu súng tiểu liên, hỏi: "Anh Lâm, đây là súng gì vậy ạ?

Oai bả tử sao?" Lâm Nghị nghe vậy, không khỏi bật cười, giải thích: "Anh Tử, Oai bả tử là súng máy hạng nhẹ, còn đây là súng tiểu liên.

Hoàn toàn không phải cùng một loại đâu." Oai bả tử, tên khoa học là súng máy hạng nhẹ Kiểu 11 Đại Chính.

Thực ra chính là loại súng máy trong phim ảnh, thường có một đến hai người một tổ, có chân chống ở họng súng, một tên lính Nhật nằm

trên đất khai hỏa, một tên khác ở bên cạnh nhét đạn vào.

Khác với súng máy hạng nặng Kiểu 92, loại súng máy hạng nhẹ này có thể một người ôm lên dùng như súng tiểu liên, sức sát thương cũng không nhỏ. "Xem nào, xem nào." Lão Hồ thấy khẩu súng tiểu liên, mắt sáng lên.

Vừa bị Bàn Tử mắng cho một trận, bây giờ cuối cùng cũng tìm được lý do để phản bác. "Bàn Tử, lý do tôi không muốn dùng súng trường Tam Bát là vì nó không phù hợp tác chiến cự ly gần, loại súng tiểu liên Kiểu 100 này mới là súng chúng ta nên dùng!" Lâm Nghị nhặt một khẩu súng tiểu liên Kiểu 100 lên, ném cho Bàn Tử, cười nói: "Vì số lượng sản xuất đặc biệt ít nên không thường thấy, là loại được chuẩn bị cho giai đoạn cuối chiến tranh để đối phó với quân Nga, khẩu súng này tốt hơn nhiều so với khẩu súng trường Tam Bát của cậu đấy, dù có gặp sự cố thì cũng chỉ kẹt vỏ đạn chứ không cướp cò, vứt khẩu súng cùi của cậu đi." Bàn Tử nghe say sưa, đã sớm muốn cầm lên khoa tay múa chân, quả quyết ném khẩu súng trường Tam Bát sang một bên, cầm súng tiểu liên Kiểu 100, lòng tự tin bùng nổ. "Được đấy, Lão Lâm, lần này có nó rồi, quái lông đỏ gì, mãnh thú ăn ngựa lùn gì, hắc hắc, đến một con giết một con, đến hai con giết một đôi!

Bất kể là yêu ma quỷ quái gì, đến chỗ Bàn gia đây, đảm bảo có đến mà không có về!" Lâm Nghị lại nhặt một khẩu súng tiểu liên Kiểu 100, đưa cho Anh Tử, cười nói: "Anh Tử, em cũng lấy một khẩu đi!" Khuôn mặt xinh xắn của Anh Tử có chút kích động, cầm súng yêu quý không thôi, còn dùng tay áo lau lau trên súng.

Lão Hồ nhìn súng tiểu liên Kiểu 100, cười toe toét: "Anh Tử, lần này em không sợ nữa chứ?" "Không sợ nữa!" Anh Tử nói. "Thế nào?

Chúng ta đi xem những nơi khác luôn nhé?

Xem có bảo vật gì không?" Tay cầm súng tiểu liên, eo dắt hộp đạn, túi đựng đạn, Bàn Tử cảm thấy vô cùng tự tin. "Cái này thì có là gì?

Cậu nhìn kia kìa." Lâm Nghị chỉ vào một chiếc hòm nhỏ trong góc, nói: "Đi mang cái hòm đó lại đây." "Cái gì thế?

Làm ra vẻ thần bí." Bàn Tử quàng khẩu súng tiểu liên Kiểu 100 lên cổ, đi về phía chiếc hòm nhỏ.

Chương 27

"Vãi chưởng!" Khi nhìn thấy thứ trong hòm, Bàn Tử bị sốc. "Trời đất ơi, Lão Hồ, Lão Hồ, cậu mau qua đây xem này!

Đây là cái gì!

Ha ha ha." Lão Hồ được gọi qua, liếc nhìn một cái, nhướng mày: "Ghê thật, lại là lựu đạn quả dưa!" Lựu đạn quả dưa, đúng như tên gọi, là loại lựu đạn có hình dạng giống quả dưa!

Loại lựu đạn này không thô sơ như lựu đạn cán gỗ của quân ta, mà là lựu đạn phân mảnh tiêu chuẩn, sức sát thương cực lớn!

Trong phim *Phan Tử*, có chi tiết miêu tả về lựu đạn quả dưa.

Sau khi kéo chốt an toàn và rút chốt ra, còn phải gõ một cái thì mới nổ. "Lão Lâm, mẹ nó, cả lựu đạn quả dưa mà cậu cũng tìm ra được!

Ể, sao lại thiếu một quả." Bàn Tử vừa nói, đột nhiên thấy trong chiếc hòm xếp ngay ngắn lại thiếu một quả lựu đạn.

Lâm Nghị vỗ vỗ vào túi, hai người nhìn nhau cười. "Tay nhanh thật đấy." Bàn Tử cũng không quan tâm nhiều, gọn gàng nhặt lựu đạn nhét vào túi.

Lão Hồ cũng không chịu thua kém, sau khi nhét vài quả lựu đạn, lão đeo súng tiểu liên Kiểu 100, rồi lại nhét mấy túi đạn vào túi.

Sau đó ngồi xổm trên đất, ngân nga một giai điệu nhỏ, lần lượt ấn từng viên đạn vào hộp đạn. "Lần này thì phất rồi." "Chứ sao nữa.

Bao nhiêu năm không sờ đến súng rồi, tay ngứa ngáy không chịu được." Lâm Nghị tự nhiên cũng không tụt lại phía sau.

Có được kỹ năng Thần Thương Thủ mà chưa từng nổ súng, thế

mới gọi là khó chịu!

Lần này đúng như Lão Hồ nói, mẹ nó phất rồi!

Anh đang điềm tĩnh nạp đạn vào hộp, đột nhiên vai bị Anh Tử vỗ một cái.

Anh Tử hoảng hốt kêu lên: "Anh Lâm, anh... sau lưng anh." "Sao vậy?" Lâm Nghị vừa hỏi vừa quay đầu nhìn lại, sau lưng anh là một lối đi hình chữ T, tối om, yên tĩnh đến lạ thường, khá mờ mịt, chẳng có gì cả. "Em hình như lại thấy đứa bé đó rồi, nó... nó còn chạy qua sau lưng anh nữa!" Lâm Nghị cầm đèn pin, đi vào lối đi hình chữ T, soi qua soi lại, không phát hiện ra gì.

Lão Hồ nhăn mặt, nói: "Anh Tử, em bị ngớ ngẩn rồi à, không phải lại hoa mắt đấy chứ?" Anh Tử không phải người nhát gan, nhưng lại cực kỳ sợ người chết và thi thể, quan trọng là ý thức mê tín phong kiến rất mạnh, lập tức trả lời: "Lần này em không có hoa mắt đâu!

Em thật sự thấy một đứa bé chạy qua sau lưng anh Lâm, *vèo* một cái, nhanh lắm, không có cả tiếng bước chân.

Mọi người nói xem... có phải là ma không?" Lâm Nghị quay lại, nhìn Anh Tử hỏi: "Đứa bé trông như thế nào, em có nhìn rõ không?" Lối đi sau lưng anh cách anh chưa đến hai mét, nếu thật sự có đứa bé nào chạy qua, với ngũ giác nhạy bén của anh, không thể nào không phát hiện được.

Xem ra lại là những thứ đó đang giở trò. "Nhanh quá.

Em cũng không nhìn rõ.

Nhưng hình như là một bé gái, khoảng năm sáu tuổi.

Và... và hình như không phải là đứa bé em thấy lúc nãy." Anh Tử càng nghĩ càng sợ.

Ma ở nơi này, không chỉ có một con!

Lâm Nghị lấy bản đồ ra, xem vị trí lối đi phía sau.

Theo mô tả của Anh Tử, hướng đứa bé chạy dường như là một lối ra.

Đúng lúc này.

Giọng nói của hệ thống lại vang lên trong đầu Lâm Nghị. "Ting, địa điểm đả tạp thứ sáu đã được làm mới: phòng kín trong pháo đài dưới lòng đất!" "Phần thưởng: Thiên phú Âm Dương Nhãn, 1500 điểm đạo mộ." Âm Dương Nhãn thực ra tồn tại trong mọi tôn giáo, có loại là bẩm sinh, cũng có loại là khai mở sau này.

Có người nói, nhỏ nước mắt bò vào mắt là có thể có được Âm Dương Nhãn.

Cũng có người nói, dùng lá liễu chà lên mắt là có thể thấy được quỷ hồn.

Thực ra những cách nói này không hoàn toàn chính xác.

Bởi vì khai nhãn có một tiền đề quan trọng!

Cần có cao nhân kết pháp trận, hoặc thi triển thuật pháp thì mới có hiệu quả.

Người thường dù có nhỏ nước mắt bò, dùng lá liễu chà mắt cũng không có chút tác dụng nào.

Âm Dương Nhãn có rất nhiều năng lực, có thể nhìn thấy quỷ hồn là năng lực cơ bản nhất, ngoài ra còn có thông linh, bắt quỷ, trường sinh bất lão.

Đương nhiên, rất nhiều người sở hữu Âm Dương Nhãn cũng chỉ có năng lực cơ bản mà thôi.

Một số cao nhân có thể dùng để thông linh, chiêu hồn, thậm chí là

bắt quỷ.

Còn về trường sinh bất lão, đó chỉ là truyền thuyết về Âm Dương Nhãn mà thôi.

Từ khi Anh Tử nhìn thấy thứ không sạch sẽ, Lâm Nghị tuy không sợ.

Nhưng, trong pháo đài quân sự có những thứ này, khó tránh khỏi các cổ mộ khác cũng có.

Những thứ trong pháo đài này không có ác ý với họ, lỡ sau này gặp phải tà túy thì sao?

Nếu sở hữu Âm Dương Nhãn, khi gặp lại quỷ hồn hoặc tà linh, việc xử lý sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Không đến nỗi lúc nào cũng ở thế bị động.

Nếu năng lực của Âm Dương Nhãn đủ mạnh, còn có thể tiêu diệt quỷ hồn tà túy.

Lão Hồ trước nay cẩn thận, không muốn mạo hiểm lắm, bèn nói: "Thứ Anh Tử nhìn thấy, chúng ta thà tin là có còn hơn không.

Tục ngữ nói, đi đường vòng mười dặm còn hơn đâm đầu vào quỷ đả tường.

Tôi đề nghị, chúng ta đi đường vòng." Bàn Tử tay cầm súng, tự tin hẳn lên, nói: "Lão Hồ, tôi phát hiện từ khi cậu xuất ngũ về, cậu thay đổi rồi.

Không còn trời không sợ, đất không sợ như trước nữa, do dự không tiến không phải là phong cách của cậu đâu.

Sao hôm nay Anh Tử thấy một đứa bé chạy qua mà cậu đã đòi đi đường vòng rồi?" "Nhớ lại hồi chúng ta lên núi xuống làng, cậu nói cậu sợ cái gì?

Những năm đó ngoài lãnh đạo lớn ra, cậu nói xem chúng ta đã phục ai chưa?" Lão Hồ nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói gì.

Bàn Tử nói không sai.

Trước đây, dù trời có sập xuống, lão cũng chỉ coi như đắp chăn.

Bây giờ, lão đúng là đã trở nên lề mề, do dự, không còn can đảm và khí phách như xưa.

Lâm Nghị nhìn hai người, không nói gì.

Anh hiểu Lão Hồ, chuyện này không thể trách Lão Hồ.

Đã từng đi lính, tham gia chiến tranh, nhìn thấy máu chảy, hy sinh, trơ mắt nhìn đồng đội của mình chết ngay trước mặt mà bất lực.

Chương 28

Cũng chính vì vậy, sau khi xuất ngũ, Lão Hồ thường xuyên gặp ác mộng, trong mơ đồng đội hết lần này đến lần khác chết trước mặt lão, đặc biệt là khi đến sông băng Côn Luân, Lão Hồ càng thường xuyên bị giật mình tỉnh giấc.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ có sự thay đổi.

Im lặng một lúc lâu, Lão Hồ nói: "Chúng ta bây giờ lớn tuổi rồi, không bì được với trước đây." Đúng lúc này.

Lâm Nghị mở miệng hỏi: "Lão Hồ, cậu còn nhớ bài thơ cậu viết trong cuốn sổ tay tặng tôi vào sinh nhật thứ mười sáu của tôi không?" Ký ức về thế giới này trước khi xuyên không hoàn toàn là do hệ thống sắp đặt.

Lâm Nghị nhớ rất rõ.

Từ mười sáu tuổi đến bây giờ đã mười mấy năm, Lão Hồ nghe xong vẻ mặt mơ màng, có chút không nhớ rõ. "Để tôi đọc vài câu cho cậu nghe." Lâm Nghị thấy Lão Hồ không nhớ, bèn dùng giọng phổ thông chuẩn nhất, ngâm thơ. "Chúng ta từng cho ngựa uống nước sông Đông, tiến vào thảo nguyên Ukraine, vượt qua cao nguyên Ural, thắp sáng lại ngôi sao đỏ trên điện Kremlin.

Chúng ta từng men theo dấu chân của công xã, đi qua những con đường lớn, ngõ hẻm nhỏ của Paris, đạp lên giai điệu 'Quốc tế ca', xông pha khắp mọi thành trấn, thôn quê, bến cảng của châu Âu.

Chúng ta từng dựa vào bức tường than khóc ở Jerusalem, ngăn chặn những viên đạn độc ác của giáo đồ, cắm lá cờ đỏ bên bờ kênh Suez.

Hồ Thụy Sĩ lấp lánh, đèn tháp Pisa, hoàng hôn Yemen, chùa Vàng Campuchia, hoa anh đào núi Phú Sĩ, xì gà Havana, rượu vang Tây Ban Nha, suối trong ở châu Phi đen.

Tất cả những điều đó, đều chưa từng khiến chúng ta lưu luyến.

Bởi vì chúng ta đều có súng trong tay, trọng trách trên vai.

Bao nhiêu ngày đêm không ngủ, bao nhiêu trận chiến nam chinh bắc phạt nhuốm máu..." Chẳng mấy chốc, Lão Hồ và Bàn Tử đều nhớ ra.

Bài thơ này họ quá quen thuộc!

Ba người họ từng hết lần này đến lần khác ngâm nga, giai điệu quen thuộc, lời thơ hùng tráng, và giấc mơ huy hoàng nhất thời niên thiếu!

Đó là tuổi trẻ của họ.

Là những năm tháng họ từng không thể nào quên.

Dù đã qua mười năm, hai mươi năm, họ vẫn có thể nhớ.

Tuổi trẻ ngông cuồng ngày ấy!

Anh Tử không thể hiểu được niềm vui giữa những người đàn ông.

Cũng không hiểu họ đang nói gì.

Thấy họ mãi không lên đường, có chút không kiên nhẫn thúc giục: "Mấy anh nói gì thế?

Cứ hăng say mãi, sao nói mãi không xong vậy?" Bàn Tử nhấc súng tiểu liên Kiểu 100 lên, eo dắt bốn năm hộp đạn, vẻ mặt kiên nghị, vung tay chỉ về phía trước: "Các đồng chí, thắng lợi ở ngay phía trước, theo tôi nào!" Sau khi thu dọn đồ đạc, trang bị đầy đủ.

Bàn Tử đi đầu, Lão Hồ thứ hai, Anh Tử thứ ba, còn Lâm Nghị

chọn đi bọc hậu.

Một nhóm bốn người, hùng dũng hiên ngang tiến về nơi có bóng ma đứa trẻ.

Bốn người đi được khoảng trăm mét, gặp một cầu thang đi lên, sau khi lên cầu thang, lối đi ngày càng hẹp, độ ẩm cũng ngày càng lớn, xung quanh có một cảm giác áp bức khó tả, như thể sắp bị chôn sống.

Một lúc sau, bốn người đến một gian thạch thất nửa tự nhiên, nửa nhân tạo.

Vừa vào trong thạch thất, Bàn Tử đi đầu đột nhiên dừng bước, Lão Hồ nhất thời không phanh kịp, đâm sầm vào người Bàn Tử.

Anh Tử sắp đâm vào người Lão Hồ thì bị Lâm Nghị ở phía sau kéo lại. "Bàn Tử, sao đột nhiên dừng lại vậy." "Tôi... tôi hình như ngửi thấy mùi máu!" Đôi mắt Bàn Tử nhìn chằm chằm xung quanh, giọng nói cũng thay đổi!

Đừng thấy Bàn Tử bình thường có vẻ lỗ mãng, thực ra cậu ta thuộc loại gan lớn mà lòng dạ lại tỉ mỉ, có thể chú ý đến những chi tiết mà người khác không để ý!

Ví dụ như, trong cổ mộ, cơ quan mở quan tài đá chính là do cậu ta mở.

Bây giờ, cậu ta đi ở phía trước, càng là người đầu tiên ngửi thấy mùi máu.

Lâm Nghị cầm đèn pin soi xung quanh, trong thạch thất này đầy xương cốt động vật.

Xương cốt trắng hếu, chất thành một lớp trên mặt đất, trông đặc biệt đáng sợ.

Tuy nhiên, mấy người họ đều là người từng trải, nên cũng không

sợ.

Anh Tử tuy sợ người chết và ma quỷ, nhưng đối với xương cốt của dã thú thì lại không hề sợ hãi. "Đây có phải là hang ổ của con quái thú đã tấn công chúng ta không?" Nhìn thấy đống xương cốt này, Bàn Tử kinh ngạc hỏi. "Nếu là hang ổ thì càng tốt!

Chúng ta ở đây ôm cây đợi thỏ, giết chết con quái thú, báo thù cho con ngựa lùn của chúng ta!" Lão Hồ cười toe toét, giơ khẩu súng tiểu liên trong tay lên, làm tư thế bắn.

Đúng lúc này.

Mọi người đột nhiên nghe thấy trên nóc thạch thất có tiếng sột soạt, giống như tiếng chuột kêu.

Có lẽ những lời nói của họ đã đánh thức con dã thú trong thạch thất!

Lâm Nghị cầm đèn pin, soi lên trên.

Trước mắt mọi người hiện ra một cảnh tượng rợn tóc gáy!

Trên những bức tường đá ẩm ướt, đầy rêu xanh xung quanh thạch thất và trên đỉnh đầu, vô số con dơi khổng lồ đang treo ngược mình.

Loại dơi này có kích thước lớn hơn nhiều so với những con dơi thông thường, chúng ôm cánh treo chi chít trên tường.

Dơi mặt lợn khổng lồ!

Mặt chúng trông rất kỳ lạ, hai tai lớn hình thoi dựng thẳng, đầu tròn não tròn, mũi cũng tròn.

Chi trước rất phát triển, cánh tay trên, cẳng tay, xương bàn tay, xương ngón tay đều đặc biệt dài, răng nhọn móng sắc, bản tính khát máu, thích ăn thịt.

Trên thảo nguyên rộng lớn, chúng từng là một loài dã thú cấp tai

họa!

Bị những lời nói vừa rồi của Lão Hồ và Bàn Tử làm kinh động, chúng lần lượt tỉnh giấc, đều lộ ra hàm răng trắng hếu, khiến người ta tê cả da đầu. "Mau... mau đi!" Bàn Tử thấy cảnh này, hai chân suýt nữa mềm nhũn, giọng nói cũng thay đổi! "Chúng ta từ từ lui ra ngoài, đừng kinh động chúng nữa." Lão Hồ hạ thấp giọng, nói với mọi người.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi gật đầu.

Anh vừa chuẩn bị lui ra khỏi thạch thất thì cảm thấy cơ thể như bị điện giật, một trận tê dại, ngay sau đó sau lưng bị một lực lớn đẩy về phía trước, muốn đẩy anh vào sâu trong thạch thất.

Giây phút này, Lâm Nghị biết rồi.

Quỷ hồn trong pháo đài quân sự đã xuất hiện!

Và nó đang ở ngay sau lưng anh! "Đẩy tôi làm gì, đi đẩy Lão Hồ hoặc Bàn Tử ấy." Lâm Nghị sờ sờ mũi, thầm nghĩ.

Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ năm giúp anh trong tình huống này vẫn vững như núi Thái Sơn, không hề nhúc nhích.

Quỷ hồn dường như cảm nhận được suy nghĩ của Lâm Nghị, rất nhanh, Lão Hồ vừa chuẩn bị lui ra ngoài đã cảm thấy trên lưng như bị mười mấy cây kim cùng lúc đâm vào, vừa tê vừa đau, sau đó bị một lực đẩy mạnh.

Lão Hồ tuy cũng là người luyện võ, từng đi lính, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với Lâm Nghị.

Chương 29

Chân lão mềm nhũn, bị quỷ hồn đẩy vào sâu trong thạch thất, chân loạng choạng, *phịch* một tiếng, ngã sấp xuống đất. "Bàn Tử, mẹ nó cậu đẩy tôi làm gì!" Mặt Lão Hồ trắng bệch, kết quả vừa chống tay xuống đất đã ngã một cú, không màng đến mùi tanh hôi nồng nặc, nhớp nháp của phân dơi trên người, vội vàng đứng dậy, sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào.

Bàn Tử vẻ mặt oan ức nói: "Tôi... tôi đâu có đẩy cậu." Sau lưng lão chỉ có một mình Bàn Tử, không phải cậu ta thì còn ai vào đây?

Lão Hồ cảm thấy khô miệng khô lưỡi, trong lòng bất an. "Đừng nói nữa, mau rời khỏi đây là quan trọng nhất." Lâm Nghị không nói hai lời, kéo Anh Tử rời khỏi thạch thất.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng không nói gì nữa, chuẩn bị rời đi.

Vừa nhấc chân lên, đã nghe thấy sau lưng.

Tiếng kêu sột soạt.

Mấy con dơi mặt lợn khổng lồ từ trên tường bay xuống!

Ngay sau đó, ngày càng nhiều dơi mặt lợn khổng lồ lao về phía họ. "Không kịp nữa rồi!

Lấy vũ khí ra, giết chết chúng!" Lâm Nghị thấy tốc độ của dơi mặt lợn quá nhanh, quát khẽ, giơ khẩu súng tiểu liên trong tay lên, trực tiếp xả một băng đạn, giết chết một mảng lớn dơi ở sau lưng Lão Hồ và Bàn Tử.

Lão Hồ và Bàn Tử phản ứng lại, cầm súng tiểu liên, nhắm vào bầy dơi mà bắn loạn xạ.

Anh Tử là một thợ săn chuyên nghiệp, phản ứng cũng không

chậm.

Rất nhanh, bốn người, bốn khẩu súng tiểu liên, đã tạo thành thế áp chế hỏa lực đối với bầy dơi mặt lợn đang kéo đến thành đàn.

Nhưng cuối cùng vẫn có con lọt lưới.

Thỉnh thoảng có mấy con bay đến bên cạnh Lão Hồ và Bàn Tử, dùng răng và móng vuốt sắc nhọn xé rách quần áo của họ.

May mà sắp vào mùa đông, quần áo mặc trên thảo nguyên lại dày, nên không bị thương ngoài da.

Hai người vừa dùng cánh tay che mặt, đề phòng bị cắn, vừa cầm súng tiểu liên bắn bừa.

Còn Lâm Nghị và Anh Tử ở phía sau họ, tương đối an toàn hơn.

Đừng nói Lão Hồ và Bàn Tử, ngay cả Anh Tử cũng không phát hiện ra.

Lâm Nghị nổ súng khác hẳn với kiểu bắn bừa của Lão Hồ và Bàn Tử.

Súng trong tay là súng tiểu liên, tốc độ bắn của đạn cực nhanh, mỗi giây bắn ra tới 10 viên đạn!

Người thường dùng loại súng này, đa phần đều là bắn tùy duyên, nhiều đạn như vậy, thế nào cũng có vài viên trúng.

Thế nhưng, Lâm Nghị nổ súng, không thể nói mỗi giây mười viên đạn đều trúng, nhưng có thể đảm bảo ít nhất trúng bảy tám viên, hơn nữa đảm bảo mỗi con dơi chỉ trúng một phát, một phát chí mạng!

Nói cách khác, mỗi mười viên đạn của anh, ít nhất có thể giết chết bảy tám con dơi mặt lợn khổng lồ!

Đây chính là thương pháp của Thần Thương Thủ!

Nếu đưa cho anh một khẩu súng trường, trăm phát trăm trúng, tuyệt đối như chơi.

Tuy nhiên, trong tình huống hiện tại, dơi mặt lợn quá nhiều, súng tiểu liên quả thực hữu dụng hơn súng trường.

Tiếng súng và ánh lửa đã đánh thức thêm nhiều con dơi mặt lợn.

Có một số con dơi mặt lợn không có mắt bay về phía họ, sáu bảy phần đã bị Lâm Nghị hạ gục, một hai phần bị Anh Tử hạ gục, một hai phần còn lại bị Lão Hồ và Bàn Tử bắn bừa trúng phải.

Nhiều con dơi hơn bị kinh động, từ trên đầu họ hoặc từ lỗ thông gió phía trên cao nhất bay đi mất.

Nhưng dơi mặt lợn trong thạch thất đâu chỉ có nghìn con, chẳng mấy chốc đạn của họ đã bắn chỉ còn lại một nửa!

Lâm Nghị nhìn Lão Hồ và Bàn Tử lãng phí đạn như vậy, cạn lời lắc đầu.

Ngay sau đó, anh lấy ra hai quả lựu đạn quả dưa từ trong túi, hét lên: "Ba người mau chạy, tôi cho chúng nó ăn một món quà lớn!" Không đợi ba người trả lời, Lâm Nghị đã đồng thời rút chốt hai quả lựu đạn, gõ một cái vào vách đá, rồi ném mạnh vào trong thạch thất. "Lão Lâm, cái ông nội nhà cậu!" Lão Hồ thấy Lâm Nghị ra tay quá nhanh, không nhịn được hét lớn, kéo Bàn Tử, chạy về phía sau.

Lâm Nghị sau khi ném lựu đạn quả dưa, quay người kéo Anh Tử cùng chạy. *Ầm ầm!* Hai quả lựu đạn cùng lúc phát nổ, âm thanh hòa thành một.

Lập tức một luồng sóng khí dữ dội bùng lên trong thạch thất, đẩy mọi người ra ngoài.

Bàn Tử và Lão Hồ kinh nghiệm đầy mình, thấy tình huống này, lập tức nằm rạp xuống đất.

Cô nhóc Anh Tử này, ngơ ngác, chưa từng thấy cảnh đời, cứ ra sức chạy ra ngoài, sau đó bị Lâm Nghị từ phía sau đè xuống đất.

Lựu đạn loại này, sức sát thương của thuốc nổ đơn thuần không lớn, thứ thực sự có sức sát thương là mảnh đạn!

Đặc biệt là loại lựu đạn quả dưa này của bọn Nhật!

Là lựu đạn phân mảnh tiêu chuẩn!

Lựu đạn vừa nổ, mảnh đạn liền bị bắn tung tóe khắp nơi, va vào người thì không chết cũng bị thương.

Nhưng Lâm Nghị vẫn ném lựu đạn dưa ngọt vào trong thạch thất, rồi lại nấp vào lối đi bên cạnh, sau đó nằm rạp xuống đất để tránh sóng xung kích, đề phòng bị các mảnh đạn văng lung tung làm bị thương.

Hai quả lựu đạn ném vào, đám dơi mặt lợn trong thạch thất con chết, con tàn, còn bốn người thì chẳng hề hấn gì.

"Lâm đại ca, mẹ nó, may mà có bảo bối lớn của anh, em sắp hết đạn rồi." Sống sót sau tai nạn, ngực Anh Tử phập phồng lên xuống, thở hổn hển nói lời cảm ơn.

"Đó là điều dĩ nhiên!

Bảo bối lớn của Lâm ca đây lợi hại lắm đấy." Lâm Nghị mỉm cười, trả lời một cách thản nhiên.

Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, luôn cảm thấy lời nói của Lâm Nghị có gì đó không đúng lắm.

Nhưng không đúng ở đâu thì lại không nói ra được.

Hai quả lựu đạn ném vào, trong thạch thất coi như đã hoàn toàn yên tĩnh.

Lũ dơi mặt lợn con chạy thì chạy, con chết thì chết, trên mặt đất

toàn là thi thể.

Ngay lúc mọi người tưởng rằng đã giải quyết triệt để lũ dơi.

Trong thạch thất truyền đến tiếng "phành phạch phành phạch", dường như có một con côn trùng bay khổng lồ nào đó đang vỗ cánh!

Một con dơi bay ra từ thạch thất.

Con dơi này to lớn như một con heo con!

Trên khuôn mặt giống heo của nó, những nếp nhăn, lông cứng, răng nanh già nua đều có thể nhìn thấy rõ mồn một!

Một đôi cánh thịt của nó chi chít vết thương, máu chảy không ngừng.

Thân hình khổng lồ lúc này lại trở thành gánh nặng của nó, không thể trốn thoát qua lỗ thông gió được.

Nó vừa ra khỏi cửa, nhìn thấy bốn người liền nhe hàm răng nanh sắc bén, lao tới!

Mọi người vừa mới hoàn hồn, không ai ngờ rằng bên trong vẫn còn sống một con dơi mặt lợn khổng lồ như vậy, vừa định giơ tay nổ súng thì con dơi khổng lồ đã bay đến trước mặt họ!

Lão Hồ là người hứng chịu đầu tiên, mắt thấy sắp bị con dơi khổng lồ cắn trúng.

Chợt thấy một vệt sáng đen lóe lên trước mắt, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lâm Nghị đã lướt qua thân con dơi khổng lồ.

Chương 30

Giây tiếp theo.

Con dơi khổng lồ to lớn bị chém thành hai nửa, rơi mạnh xuống đất, thậm chí còn không giãy giụa được mấy cái đã chết không thể chết hơn.

Lão Hồ hoàn hồn lại, mím đôi môi khô khốc, nói: "Lão Lâm, may mà có cậu, nếu không nửa cái mạng này của lão Hồ tôi đã phải bỏ lại đây rồi!" Lâm Nghị cười nhạt, nói: "Anh em mình với nhau cả mà." Mặc dù bản thân xuyên không tới đây, nhưng hệ thống đã sắp đặt cho ký ức liên quan, từ nhỏ đã cởi truồng lớn lên cùng Lão Hồ và Bàn Tử, nói không có tình cảm cũng không thể nào.

"Ha ha, sướng!

Anh Tử, thế nào?

Bàn ca không chém gió chứ?

Cái tài bắn súng, cái dáng vẻ vừa rồi của Bàn ca, chậc chậc." Bàn Tử đã lâu không được bắn súng, lần này tuy có chút mạo hiểm nhưng cảm giác cầm súng bắn liên hồi thật không còn gì sướng bằng.

Bây giờ không còn nguy hiểm gì, gã bèn nằm vật ra đất, vừa sung sướng hồi tưởng lại 'dáng vẻ anh hùng' của mình ban nãy, vừa khoác lác với Anh Tử bên cạnh.

"Thôi đi.

Anh sợ đến mức dùng cánh tay che mặt, người co rúm lại thành một cục rồi, còn dáng vẻ gì nữa.

Còn tài bắn súng của anh thì càng đừng nhắc tới, hoàn toàn là bắn bừa, mười phát trúng được một hai phát đã là giỏi lắm rồi." "Nếu

không phải Lâm đại ca bắn chuẩn, anh và Hồ ca sớm đã bị dơi cắn cho không ra hình người rồi." Anh Tử đã nhìn thấy rõ mồn một bộ dạng của Bàn Tử lúc nãy, giờ nghe gã khoác lác, cô không chút nể nang mà chế giễu.

"Lão Lâm, cậu xem Anh Tử kìa, quản nó đi, quản nó đi, nó nghe lời cậu nhất đấy." Bàn Tử bị vạch trần, mặt già đỏ bừng, nói với Lâm Nghị.

Lâm Nghị nghiêm mặt, nói với Anh Tử một cách nghiêm túc: "Anh Tử, em nói thật làm gì.

Bàn ca của em ngày nào chẳng chém gió, em còn không rõ sao!

Việc gì phải chấp nhặt với cậu ta." "Hi hi, em biết rồi Lâm đại ca, em không chấp nhặt với Bàn ca." Anh Tử ngây ngô cười nói.

"Hả??" Bàn Tử nhìn hai người một xướng một họa, tức muốn điên.

Hai người này hợp sức lại bắt nạt mình!

Bàn Tử kéo kéo Lão Hồ, cầu cứu: "Lão Hồ à, Lão Lâm coi như xong rồi, cùi chỏ hướng ra ngoài, chúng ta phải thiết lập một mặt trận thống nhất, cùng nhau đối ngoại!" Kết quả là, Lão Hồ hoàn toàn không thèm để ý đến gã!

"Lão Hồ, cậu đang nghĩ gì thế?" Gã lại kéo Lão Hồ một cái, hỏi.

Lão Hồ hoàn hồn lại, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Anh Tử hỏi: "Anh Tử, lúc trước không phải em hỏi bọn anh có nhìn thấy một đứa trẻ không sao?" Nghe thấy đứa trẻ trong pháo đài, tim Anh Tử thót một cái, vội vàng hỏi: "Anh cũng thấy rồi sao?" Lão Hồ lắc đầu, giọng trầm xuống nói: "Không, nhưng anh cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Vừa rồi, anh cảm giác như bị điện giật, cơ thể bất giác chúi về phía trước." Bàn Tử thản nhiên nói: "Cậu không phải là chạm phải

dây điện hở nào đấy chứ?

Để tôi xem sau lưng cậu có bị cháy sém không.” Nói rồi, Bàn Tử đi ra sau lưng Lão Hồ, định vạch áo ra xem sau lưng có bị cháy không, kết quả khi nhìn thấy, gã liền dựng tóc gáy!

Đừng nói là lưng bị cháy sém, ngay cả quần áo cũng không có dấu vết bị điện giật!

Ngược lại, trên lưng Lão Hồ có thêm một dấu tay màu đen.

Dấu tay màu đen rất nhỏ, trông giống như của một đứa trẻ.

Khi gã chuẩn bị lên tiếng, tay gã như bị thứ gì đó giật một cái, tay run lên, chiếc đèn pin trong tay “loảng xoảng” một tiếng, rơi xuống đất.

Dưới ánh sáng của đèn pin, gã nhìn thấy một đứa trẻ chạy vụt qua trước mắt!

“Mẹ ơi, Lão Lâm, Lão Hồ, hai người có thấy không?!

Đằng kia, ngay đằng kia, có một đứa trẻ chạy qua!” Bàn Tử đưa tay chỉ về phía bóng tối cách đó không xa, ngón tay run rẩy.

Chuyện này thật quá hoang đường!

Sao trong pháo đài quân sự lại có trẻ con được, chẳng lẽ thật sự như lời Anh Tử nói, nơi này có ma?

Lão Hồ nhớ lại cảm giác như bị ai đó đẩy một cái vừa rồi, không khỏi nổi da gà.

Anh vội cầm đèn pin, chiếu về phía Bàn Tử chỉ, kết quả ở đó chẳng có gì cả.

“Bàn Tử, cậu chắc chắn là ở phía đó chứ?” Lâm Nghị hỏi.

Mặc dù biết nơi này có ma quỷ, nhưng anh cũng không biết là do

mình luyện võ dương khí mạnh, hay là vì lý do nào khác mà trước giờ vẫn chưa từng nhìn thấy hồn ma đứa trẻ.

Dĩ nhiên, cũng có khả năng đứa trẻ cảm thấy mình là người mà nó không thể trêu vào, hồn ma sợ hãi mình.

Dù sao thì trước đó nó đẩy anh, một chút cũng không động đậy.

"Không sai!

Lừa các người tôi là con cháu, nó... nó chạy vào trong đó, tôi nhìn rõ mồn một, là một cậu bé, mặc đồ màu xanh lá, năm sáu tuổi, mặt trắng bệch, không giống người sống." Bàn Tử giơ bốn ngón tay, thề thốt, chỉ trời thề.

"Lão Hồ, không phải cậu nói vừa rồi cảm giác như bị điện giật sao?" "Đúng vậy." "Thực ra, tôi cũng cảm nhận được.

Chính xác mà nói, tôi cũng cảm thấy bị ai đó đẩy từ phía sau, và tay người đó dường như có điện, sau đó cảm thấy như bị điện giật.

Tuy nhiên, tôi không bị đẩy đi." Lâm Nghị nói về chuyện vừa xảy ra với giọng điệu bình thản, nhưng tim của ba người còn lại đã đập thình thịch, ngay cả hơi thở cũng trở nên có chút dồn dập.

Bốn người!

Tất cả đều gặp phải chuyện kỳ quái!

Pháo đài quân sự rộng lớn này, bên trong thật sự có thứ không sạch sẽ!

Anh Tử mở to đôi mắt, căng thẳng hỏi: "Lâm đại ca, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Hay là, chúng ta quay về đi." "Đi suốt đoạn đường này, tôi cảm thấy chúng không có ý định làm hại chúng ta, ngược lại giống như đang chỉ đường cho chúng ta, muốn chúng ta đến một nơi nào đó."

Lâm Nghị lắc đầu, giọng bình tĩnh, không có chút sợ hãi nào.

Sau đó anh lắp lại băng đạn cho súng tiểu liên, cầm đèn pin, đi về phía Bàn Tử vừa chỉ. "Đi thôi, nếu chúng muốn chúng ta đi xem, chúng ta cứ đi xem thử!" Đi không xa, trong bóng tối, họ nhìn thấy một bức tường.

Trên bức tường này, toàn là phân dơi và rêu xanh.

“Đứa trẻ biến mất trong bức tường này phải không?” Lâm Nghị nhìn Bàn Tử, hỏi.

“Đúng vậy, thằng nhóc đó chui vào đây!” Bàn Tử gật đầu, quả quyết đáp.

“Lại đây, dọn sạch phân dơi và rêu xanh trên đó đi.” Lâm Nghị liếc nhìn Lão Hồ và Bàn Tử rồi ra lệnh.

Vừa rồi trong thạch thất, Lão Hồ đã ngã đầu vào đống phân, bây giờ càng không để tâm.

Anh cầm xẻng công binh, xắn tay áo lên, bắt đầu dọn dẹp phân và rêu trên tường.

Dọn được một nửa, mọi người nhìn thấy một cánh cửa sắt lớn!

Cánh cửa sắt đã rỉ sét dày cộp, loáng thoáng có thể nhìn thấy những dòng chữ màu đỏ tươi trong lớp rỉ sét.

Rất nhanh, họ đã dọn sạch gần hết vết bẩn trên cửa sắt, những dòng chữ màu đỏ tươi trên đó cũng lộ ra hoàn toàn.

Cấm vào.

Bàn Tử thấy gió là múa, nói: “Lão Lâm, xem ra chúng ta thật sự gặp phải thứ không sạch sẽ rồi!

Thấy chưa. ‘Lập nhập cấm chỉ’, ý là đứng thì không cho vào, phải nằm mới được vào.

Biết đâu bên trong là nhà xác, hoặc là lò thiêu!" "Đúng, đúng, em nghe người lớn tuổi nói rồi.

Bọn Nhật thích làm mấy cái lò thiêu, em thấy tám chín phần là vậy." Anh Tử cũng hùa theo.

"Thôi đi.

Chương 31

Đây là ‘cấm vào trong’.” Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, nói.

Đối với tiếng Nhật, Lâm Nghị vẫn có thể hiểu được đôi chút, nếu không thì trước đây đã xem uổng công bao nhiêu bộ phim ‘giáo dục’ của các ‘cô giáo’ rồi?

Trong một số bộ phim có ‘khẩu vị’ khá nặng, ví dụ như series điều tra, bên trong có những từ ngữ tương ứng.

“Lão Lâm, sao tôi không nhớ trên bản đồ có nơi này nhỉ?” Lão Hồ trầm ngâm một lát, có chút nghi hoặc hỏi.

“Đúng là không có.

Chắc là một mật thất.” Lâm Nghị gật đầu, đáp.

Về tấm bản đồ, anh gần như đã thuộc nằm lòng.

Khi nhận được nhiệm vụ đả tạp ở mật thất bỏ hoang, anh cũng đã âm thầm tìm kiếm trên bản đồ.

Nhưng vẫn không tìm thấy ký hiệu của mật thất bỏ hoang.

Vì vậy anh mới lựa chọn để hồn ma đứa trẻ dẫn họ đến đây.

Lão Hồ và Bàn Tử lại dọn dẹp một lúc, đột nhiên Lão Hồ dừng tay!

Anh cầm đèn pin, chiếu vào cửa sắt lớn.

Dưới cửa có một rãnh lõm rất lớn, bên trong có ren ốc hình lục giác!

Anh nhìn Lâm Nghị và Bàn Tử một cách đầy ẩn ý, nói: “Lão Lâm, Bàn Tử, xem ra lần này chúng ta đến đúng chỗ rồi!” Bàn Tử vừa thấy chuyện không đơn giản, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, vội hỏi:

“Nói thế là sao?!

Chẳng lẽ bên trong có đồ tốt?” Lão Hồ hiếm khi có dịp vênh váo, lập tức đáp: “Đây gọi là cửa kín khí!

Thấy cái rãnh lớn kia không?

Đáng lẽ phải có một cái tay quay, sau đó lắp vào mới có thể vặn mở cửa được!

Phía dưới cửa còn có lỗ thoát khí, khi cửa đóng lại, không khí bên trong sẽ bị hút sạch, bên trong sẽ hình thành môi trường bán chân không.

Vì vậy những căn phòng sử dụng cửa kín khí thường là để bảo quản những vật phẩm cực kỳ quý giá!” “Vật phẩm quý giá?

Chẳng lẽ bên trong có bảo bối?” Vừa nghe có vật phẩm quý giá, Bàn Tử lập tức tò mò, sự sợ hãi trong lòng cũng tan đi một nửa.

Là một kẻ mê tiền, chỉ cần có thể lấy được bảo vật, gã mặc kệ là yêu ma quỷ quái gì, đến một đứa giết một đứa.

Lão Hồ lườm gã một cái: “Cậu chỉ biết bảo bối.

Vật phẩm quý giá nhất định là bảo bối sao?

Cũng có thể là vũ khí hóa học, vũ khí vi khuẩn các loại.” Bàn Tử trong lòng sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, hỏi: “Vậy thì khả năng bên trong là thứ gì lớn nhất?” “Có phải của tôi cất đâu, sao tôi biết được.” Lão Hồ ra vẻ không liên quan đến mình.

“Thật là phiền phức.” Bàn Tử thấy Lão Hồ dường như không định mở cửa, càng nghĩ càng khó chịu, kéo Lâm Nghị, vẻ mặt chính khí, xúc động nói: “Lão Lâm, chúng ta có phải là vì cái pháo đài này mà đến không?

Vạn nhất bên trong có bảo bối, đó cũng là của người nước ta, là

do bọn Nhật tàn sát cướp đoạt mà có, chúng ta là đại biểu cho thanh niên ưu tú của thời đại mới, có cần thiết phải để nó tái kiến thiên nhật không?!" Lâm Nghị nhún vai, nói: "Bàn Tử, cậu nghĩ gì tôi biết.

Tường mộ tôi có thể phá, nhưng cái cửa kín khí này thì tôi chịu." Sau đó, Lâm Nghị chỉ vào rãnh lõm trên cửa kín khí, nói: "Thấy cái rãnh đó không?

Muốn mở cánh cửa này, chắc chắn phải có một cái tay quay để xoay cái rãnh, bọn Nhật sớm đã không biết vứt cái tay quay đi đâu rồi, cánh cửa này, chúng ta không vào được đâu!" Lâm Nghị nhớ khi xem phim truyền hình, Lão Hồ và Bàn Tử đến đây là vào thẳng luôn.

Bây giờ mình đến đây, tay quay trên cửa lại biến mất.

Chắc chắn là đang tăng độ khó cho mình.

Những lời này của Lâm Nghị, không chỉ nói cho Bàn Tử nghe, mà quan trọng hơn là nói cho hồn ma đứa trẻ đã dẫn mình đến đây nghe.

Hồn ma đứa trẻ đã ở trong pháo đài hàng chục năm, chúng quen thuộc với pháo đài quân sự hơn mình.

Nếu tay quay cửa vẫn còn trong pháo đài, chúng chắc chắn biết nó ở đâu.

"Thật sự không có cách nào sao?" Bàn Tử bán tín bán nghi hỏi.

"Thật sự không có cách nào!" Lâm Nghị quả quyết đáp.

"Bảo bối ở ngay trước mắt, mà chúng ta lại không vào được." Bàn Tử mặt mày ủ rũ, khó chịu vô cùng.

Đúng lúc này.

"Đứa trẻ...

đứa trẻ...

đứa trẻ lại xuất hiện rồi!" Anh Tử, người nãy giờ không nói gì nhiều, đột nhiên hét lên căng thẳng.

"Ở đâu?" Lâm Nghị lập tức hỏi.

"Ở đó!" Anh Tử chỉ về con đường họ vừa đi qua, nhanh miệng nói.

"Theo sau." Lâm Nghị nhanh chân bước tới, miệng còn nói: "Biết đâu đứa trẻ đó biết tay quay cửa ở đâu." "Ha ha ha, Bàn gia ta đến đây." Bàn Tử hưng phấn hét lên một tiếng, đi theo.

Lão Hồ và Anh Tử cũng theo sát phía sau.

Mặc dù Lâm Nghị không nhìn thấy hồn ma đứa trẻ, nhưng trên đường đi, hồn ma đứa trẻ luôn dùng nhiều cách hoặc âm thanh khác nhau để chỉ phương hướng cho họ.

Dưới sự chỉ dẫn của hồn ma đứa trẻ, họ chạy một mạch, đến khi dừng lại thì phát hiện mình đã quay trở lại phòng phát điện lúc mới vào pháo đài quân sự. *Keng!* Sau đó, một vật làm bằng kim loại rơi từ trên ống dẫn dầu xuống, lăn đến chân Lâm Nghị.

Không phải thứ gì khác.

Chính là tay quay hình lục giác!

Quả nhiên, lúc bọn Nhật tháo chạy vội vã, đã không mang theo tay quay.

"Lão Lâm, cậu đoán đúng thật.

Hồn ma đứa trẻ này xem ra thật sự không có ác ý với chúng ta!

Bây giờ có tay quay rồi, chúng ta mau đi mở cửa kín khí thôi!" Trên đường đi, họ cũng dần quen với sự tồn tại của hồn ma đứa trẻ.

Quan trọng là hồn ma đứa trẻ còn đang dẫn họ đi tìm bảo bối.

Trong thoáng chốc, khoảng cách giữa hồn ma đứa trẻ và Bàn Tử trong lòng đã được kéo lại gần rất nhanh.

Lâm Nghị liếc nhìn Bàn Tử và Lão Hồ.

Quần áo của hai người bị dơi mặt lợn cắn rách bươm, còn dính đầy phân dơi, đặc biệt là Lão Hồ, trên người toàn là vết bẩn, cộng thêm việc hai người dọn dẹp phân và rêu trên cửa kín khí, lại càng bẩn hơn.

Lâm Nghị và Anh Tử tuy không bẩn lắm, nhưng cũng dính một ít.

"Đừng vội.

Nhìn hai người hôi hám thế kia, chỗ này gần kho đạn, chúng ta đến kho đạn tìm xem có quần áo của lính Nhật không, kiếm một bộ mặc vào.

Tiện thể bổ sung thêm ít đạn dược." "Được thôi!

Lão Lâm, vẫn là cậu nghĩ chu đáo." Lão Hồ cảm giác như mình vừa lăn lộn trong đống phân dơi, nhưng vì luôn ở trong trạng thái căng thẳng nên không để ý, bây giờ mới phản ứng lại, mới phát hiện trên người mình thật sự hôi không chịu nổi, suýt nữa tự làm mình ngất đi.

Bốn người lại quay trở lại kho đạn, tìm được vài bộ quân phục của lính Nhật rồi mặc vào, cảm giác của bốn người lập tức phấn chấn hơn nhiều.

Đặc biệt là Anh Tử, vốn đã xinh đẹp, bây giờ mặc quân phục Nhật vào trông càng kiều diễm hơn, giống như nữ đặc vụ trong phim truyền hình.

Muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn ngoại hình có ngoại hình, mày liễu eo thon, anh tư táp sảng!

Sau khi thay quần áo, lại trang bị thêm ít đạn dược, bốn người một

lần nữa quay lại mật thất kín khí.

Chương 32

Bốn người đeo mặt nạ phòng độc vừa lấy được từ chỗ lính Nhật, lắp tay quay vào rãnh lõm.

Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử ở phía sau cầm súng tiểu liên, đề phòng bất trắc.

Qua ba mươi năm, cánh cửa kín khí đã rỉ sét hết rồi.

Nếu là người bình thường, dù có tay quay cũng chưa chắc mở được.

May mà có Lâm Nghị, dưới sức mạnh kinh người của anh, tay quay bị vặn động, cánh cửa kín khí rỉ sét phát ra tiếng "két két két".

Ngay sau đó, một tiếng "phụt", lỗ thoát khí bị mở ra, một lượng lớn không khí lập tức tràn vào bên trong.

Cùng với tiếng "loảng xoảng" từ bên trong, cánh cửa sắt nặng nề mở ra.

Bên trong mật thất tối đen như mực, lạnh lẽo lạ thường, cái lạnh xuyên qua quần áo thấu vào xương tủy.

Bốn người cầm súng tiểu liên, chiếu đèn pin vào trong, quan sát tình hình trong phòng, chậm rãi bước vào.

Mặt nạ phòng độc của lính Nhật rất tinh xảo, sau khi đeo lên, xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc của chính mình.

Vừa vào mật thất kín khí, Lâm Nghị liền bắt đầu đả tạp.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh, phát hiện ký chủ đang ở trong mật thất kín khí của pháo đài quân Quan Đông, là địa điểm đả tạp, có

thể đả tạp!" "Đinh, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công, phần thưởng: Thiên phú Âm Dương Nhãn, 1500 điểm đạo mộ." Ngay khoảnh khắc giọng nói của hệ thống vừa dứt.

Lâm Nghị cảm thấy trước mắt mình một mảng mơ hồ, như thể đang ở trong hỗn độn.

Giây tiếp theo.

Trạng thái mơ hồ tan biến, đôi mắt trở lại bình thường.

Lúc này, đôi mắt của anh trông không khác gì người bình thường.

Nhưng anh biết, mình đã sở hữu một đôi Âm Dương Nhãn!

Hậu thiên Âm Dương Nhãn đều cần khai nhãn, ngay cả Cửu Thúc cũng cần phải niệm khẩu quyết mới có thể khai nhãn.

Nhưng đôi Âm Dương Nhãn này của anh là Tiên thiên Âm Dương Nhãn, hơn nữa có thể tự mình khống chế.

Chỉ cần anh tâm niệm vừa động, đôi mắt này có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thể thấy!

Lúc này, anh chớp chớp mắt, trong con ngươi lóe lên một tia sáng tím.

Trong nháy mắt, trước mặt anh trở nên sáng rõ!

Mật thất tối đen, bây giờ trong mắt anh, rõ ràng vô cùng, như thể đèn đuốc sáng trưng!

Âm Dương Nhãn còn có khả năng nhìn trong đêm?

Lâm Nghị hơi sững sờ, rồi khóe miệng cong lên một nụ cười mãn ý.

Hàng hệ thống sản xuất, quả nhiên không giống của người khác.

Cái này chẳng khác nào đôi mắt đêm của Trần tổng bả đầu!

Sau này xuống mộ đổ đấu, dù không có đèn, mọi thứ bên trong cũng có thể nhìn rõ mồn một!

“Lâm đại ca.

Em hơi sợ.” Ngay lúc Lâm Nghị đang đả tạp, Anh Tử đột nhiên nắm lấy tay anh, căng thẳng nhìn xung quanh.

Bốn phía họ, trong mật thất kín khí rộng lớn, chất đầy quan tài!

Từng chiếc quan tài xiêu vẹo ngổn ngang, trông giống như nghĩa trang thời xưa.

Rõ ràng đây là ngôi mộ cổ mà bọn Nhật đào được khi xây pháo đài quân Quan Đông, sau đó đem quan tài trong mộ cổ cất giữ ở đây.

Lâm Nghị bị Anh Tử nắm tay như vậy, hoàn hồn lại, nhìn Anh Tử.

Giây tiếp theo.

Anh cảm thấy huyết mạch sôi trào, khí huyết cuồn cuộn, mắt nhìn thẳng đơ!

Trước mặt anh, Anh Tử rõ ràng đang mặc quân phục Nhật, lại như thể không mặc gì, cứ thế đứng trước mặt mình, trước lồi sau vểnh, thân hình không một chút mỡ thừa, hiện ra không sót một chi tiết nào, mỗi tấc da thịt trước mặt đều bị anh nhìn thấy rõ ràng, chân thật.

“Đệt!” Lâm Nghị hít sâu mấy hơi, bình ổn lại tâm trạng kích động.

Mẹ nó, sao Âm Dương Nhãn của mình còn có chức năng nhìn xuyên thấu thế này?

Sơ sẩy một cái là nhìn sạch Anh Tử rồi.

Chuyện này thật hoang đường.

Ủa, dưới rốn Anh Tử còn có một nốt ruồi?

Sau đó, anh chớp chớp mắt, trước mắt lại trở về một mảng tối đen.

“Lâm đại ca.

Lâm đại ca?” Anh Tử lại kéo tay Lâm Nghị.

Lâm Nghị cười gượng, may mà nơi này tối om, nếu vừa rồi bị Anh Tử nhìn thấy biểu cảm của mình, thì xấu hổ biết mấy.

Lâm Nghị điều chỉnh lại cảm xúc, tháo mặt nạ phòng độc ra.

Thấy không phải vũ khí hóa học, ba người Anh Tử cũng tháo mặt nạ phòng độc ra.

Lâm Nghị giả vờ như không thấy gì, thản nhiên trả lời: “Không sao, chẳng phải chỉ là mấy cỗ quan tài thôi sao.

Đại Tông Tử còn bị chúng ta diệt rồi, sợ quan tài làm gì." Anh Tử nhìn căn phòng đầy quan tài, vẫn cảm thấy có chút rờn rợn, bèn nói: “Em... em ra cửa đợi mọi người nhé, tiện thể trông chừng cửa, đừng để mọi người bị nhốt lại ở đây.” Lão Hồ và Bàn Tử hoàn toàn không để ý Anh Tử nói gì, một lòng lật tìm trong các quan tài trong mật thất, xem có tìm được bảo bối gì không.

Lâm Nghị vẫy tay với Anh Tử, ra hiệu cho cô đi đi.

Lâm Nghị quét mắt nhìn xung quanh.

Dưới đất toàn là đồ gốm sứ vỡ nát, có khoảng mười mấy chiếc quan tài, trong đó còn có hai chiếc quan tài thượng hạng bằng gỗ kim tơ nam mộc!

Tuy nhiên, những chiếc quan tài này đã qua tay bọn Nhật, sớm đã bị giày vò không ra hình dạng.

Nếu không, dùng hệ thống thu hồi cũng có thể thu được không ít

điểm đạo mộ. *Rầm!* Bàn Tử lật hết quan tài này đến quan tài khác, trong lòng càng lúc càng tức giận, một tay đẩy nắp chiếc quan tài cuối cùng ra, nắp quan tài "loảng xoảng" một tiếng rơi xuống đất, làm Anh Tử ở cửa giật nảy mình.

Bàn Tử tức giận mắng: "Mẹ nó, toàn là xương vụn!

Bọn Nhật này thất đức thật, đi đến đâu cũng thực hiện chính sách ba sạch.

Đến một cái bát mẻ cũng không chừa lại cho chúng ta." Lâm Nghị không để ý đến Bàn Tử, mà đi thẳng vào sâu trong mật thất.

Nơi đó đặt một cỗ quách đá khổng lồ!

"Lão Hồ, Bàn Tử, qua đây giúp một tay." Lão Hồ và Bàn Tử nhìn thấy quách đá, cả hai đều sáng mắt lên.

Cuối cùng cũng tìm được một cỗ quan tài ra hồn!

Bàn Tử vừa đi về phía đó, vừa cằn nhằn: "Các người nói xem, người xưa cũng thật là, lấy cả tảng đá làm quan tài, không biết có phải não úng nước không." Lão Hồ khinh bỉ liếc Bàn Tử một cái, nói: "Cậu biết cái gì.

Đây không gọi là quan tài!

Đây gọi là quách đá!

Chương 33

Quan tài thật sự ở bên trong quách đá.

Có được đãi ngộ này đều là cán bộ cấp cao, biết đâu còn là một vị vương gia." "Ủa?

Thế không phải cũng giống như mộ tướng quân sao.

Đều là quan tài trong đá.

Các người nói xem, hai cái này ai chức to hơn?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Bàn Tử vừa vểnh mông lên, Lão Hồ đã biết gã định xì hơi gì.

Gã này hỏi như vậy, chẳng qua là muốn xem quan tài của ai có nhiều bảo bối hơn!

"Chức quan lớn nhỏ không có liên quan nhiều đến đồ tùy táng, phải dựa vào lúc sinh thời chủ nhân ngôi mộ thích gì.

Nếu người bên trong là người thích văn chương chữ nghĩa, thì chắc chắn có đồ tốt." Lão Hồ và Bàn Tử đều ánh mắt rực lửa, vô cùng mong chờ nhìn vào quách đá.

Mộ tướng quân nước Kim còn phát hiện ra nhiều bảo bối như vậy, địa vị của chủ nhân cỗ quan tài này, e rằng không thấp hơn tướng quân, biết đâu còn là một văn quan!

Vậy thì phen này...

Số tiền kiếm được, tuyệt đối là một con số trên trời!

Cách đây không lâu, họ còn nghèo rớt mồng tơi, đến mức phải đi bán ấm đồng.

Ban đầu chỉ muốn buôn mấy cái đồ sứt mẻ, kiếm chút tiền lẻ.

Nằm mơ cũng không ngờ, lại có được thu hoạch như hôm nay!

Đang lúc hai người ảo tưởng về tương lai tốt đẹp, Anh Tử rón rén từ ngoài cửa đi vào.

"Lâm đại ca, ở ngoài em cũng sợ." Lâm Nghị thản nhiên đáp: "Vậy thì cùng bọn anh mở quan tài đi." "A, phải mở quan tài ạ?" Anh Tử sững sờ, rồi đưa tay về phía Bàn Tử, nghiêm túc nói: "Bàn ca, nến và diêm." "Anh Tử, em muốn…" "Người thắp nến, quỷ thổi đèn mà, quy củ của tổ tiên để lại." Ba người nghe xong, à, khá lắm, con bé này học cũng nhanh thật.

"Em có biết hướng đông nam ở đâu không?" "Không biết ạ, cứ thắp hết lên!" Vừa nói, Anh Tử đã bận rộn thắp nến.

"Anh Tử, cao tay!" Bàn Tử toe toét cười, giơ ngón tay cái cho Anh Tử.

"Đừng bận rộn lung tung nữa." Lâm Nghị thấy Anh Tử ngơ ngác, bất đắc dĩ lắc đầu, không chút lưu tình cắt đứt ảo tưởng đẹp đẽ của họ, "Đừng trông mong nữa.

Đã ở trong pháo đài của bọn Nhật rồi, còn trông mong quan tài chưa bị mở qua sao?

Còn có thể chừa lại cho chúng ta thứ gì tốt sao?" "o((⊙ ⊙))o" "(' □ ′) " Nghe Lâm Nghị nói vậy, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức xì hơi.

Nói thật đúng vãi!

Cũng thật tức chết người!

Bọn Nhật đúng là không phải người!

Anh Tử thắp nến được một nửa thì ngây người ra.

Lâm Nghị thản nhiên nói: "Đừng ngây ra đó nữa.

Mau qua đây mở quan tài ra.

Tôi cảm thấy, hai hồn ma đứa trẻ kia, chính là muốn chúng ta mở cỗ quan quách này ra!" Hồn ma đứa trẻ dẫn Lâm Nghị đến mật thất, hoàn thành nhiệm vụ đả tạp, anh cũng không ngại tiện tay giúp hai đứa trẻ một phen.

Ba người hợp sức đẩy nắp quách đá ra, bên trong là một cỗ quan tài gỗ màu đen tuyền.

Cỗ quan tài này lớn gấp đôi quan tài bình thường, chiều cao cũng khác thường, không tính phần nắp hình vòng cung, cũng đã cao hơn nửa người.

Công nghệ làm quan tài tinh xảo, tuyệt đối không phải vật tầm thường, hai đầu, bốn phía, trên nắp quan tài đều có những nét vẽ ngũ sắc mạ vàng.

Vẽ là một số thần thú cát tường, đều là tiên hạc, kỳ lân, quy xà các loại, dùng để bảo hộ chủ nhân trong quan tài sau khi chết được thi giải thành tiên.

Trên nắp quan tài còn có tinh đồ của nhị thập bát tú trên trời, xung quanh đáy quan tài còn có một vòng hoa văn màu vàng hình mây cuộn.

Không biết đã dùng bí pháp gì, mà sau nghìn năm màu sắc vẫn tươi đẹp như mới, thật khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

"Vãi, một cỗ quan tài lớn như vậy, cũng quá hoành tráng đi!

Nếu có thể mang về, cũng kiếm được không ít tiền!" Bàn Tử nhìn cỗ quan tài này mà chảy nước miếng, hận không thể nuốt chửng nó vào bụng.

Dĩ nhiên, điều đó không thực tế!

Ai mua đồ cổ lại đi mua một cỗ quan tài chứ.

Hơn nữa, họ cũng không khiêng đi được.

Nhìn thấy cỗ quan tài này, Lâm Nghị khẽ nhướng mày.

Khá lắm!

Đây lại là một khoản thu nhập điểm đạo mộ khổng lồ!

Ước chừng còn kiếm được nhiều hơn cả cây âm trầm mộc của đại tướng quân nước Kim!

Sau đó Lâm Nghị giơ tay đẩy nắp quan tài ra.

Bên trong là một bộ xương khô mặc hoa phục, hoa phục trải qua nghìn năm đã rách nát không chịu nổi, chỉ cần chạm nhẹ là biến thành tro bụi.

Bộ xương khô đó cũng mục nát không ra hình dạng, chỉ có hộp sọ là còn có thể lờ mờ nhận ra.

Lâm Nghị không quan tâm chủ nhân ngôi mộ bây giờ biến thành bộ dạng gì, mà chiếu đèn pin vào sâu trong quan tài.

Dưới ánh đèn pin mờ ảo, mọi người nhìn rõ sâu bên trong quan tài.

"Lâm đại ca...

đứa trẻ, hai đứa trẻ!" Anh Tử kinh hãi hét lên, chỉ vào hai thi thể trẻ em sâu trong quan tài.

Hai đứa trẻ trong quan tài chỉ khoảng năm sáu tuổi, một nam một nữ, cởi truồng, dung mạo y như thật, như thể còn sống.

Bé trai buộc tóc chổng ngược, bé gái buộc hai bím tóc, vừa nhìn đã biết không phải kiểu tóc cận hiện đại.

"Ối chà, tôi nói này Lão Lâm, chúng ta không phải thật sự gặp phải đạo sĩ Mao Sơn đấy chứ?

Hai cái hình nhân giấy này làm y như thật.

Tôi còn không tin, hai hình nhân giấy còn có thể thành tinh hay sao

mà dọa chúng ta suốt cả quãng đường.” Bàn Tử nhìn thấy, đưa tay ra, định lấy ‘hình nhân giấy’ ra nghiên cứu một phen.

“Bàn Tử, nếu không muốn chết thì đừng chạm vào chúng.” Giọng Lâm Nghị âm trầm lạnh lẽo nói.

Bàn Tử đang hớn hở, nghe thấy giọng Lâm Nghị, lập tức giật mình.

Quen biết nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Lâm Nghị nghiêm túc, lạnh lùng như vậy!

Gã cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng rụt tay lại, hỏi: “Lão Lâm, đây...

đây là tình huống gì?” Lâm Nghị sắc mặt âm u nói: “Tôi ra ngoài hít thở không khí, hai người đeo găng tay vào, bế hai thi thể đứa trẻ ra, chúng ta mang chúng đi.” Nói xong, anh liền quay người rời khỏi mật thất.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự nhìn thấy đôi trẻ em như còn sống kia, trong lòng anh vẫn dấy lên một cơn sóng không nhỏ.

Thật khó tưởng tượng, rõ ràng chỉ mới năm sáu tuổi, không có tuổi thơ, không có tương lai, bị đối xử phi nhân, như một món đồ, bị đem ra chôn cùng chủ nhân ngôi mộ.

Ra khỏi mật thất, Lâm Nghị lấy bật lửa, châm một điếu thuốc, rít một hơi thật mạnh.

Trong mật thất.

Bàn Tử ngơ ngác nhìn bóng lưng Lâm Nghị, ngạc nhiên hỏi Lão Hồ: “Lão Hồ, đây...

Chương 34

đây là chuyện gì vậy?" Lão Hồ chỉ vào hai thi thể trẻ em, nói: "Đó không phải là hình nhân giấy, mà là hai thi thể trẻ em bị chôn sống, cậu có thấy những vết bầm tím trên người đứa trẻ không?" "Đó gọi là vết thủy ngân, có độc mạnh!" "Ông nội tôi từng nói, những đồng nam đồng nữ này khi còn sống, ngoài việc uống thủy ngân, còn phải khoét lỗ ở đỉnh đầu, sau lưng, lòng bàn chân, rồi từ từ rót thủy ngân vào, sau khi chết lại dùng bột thủy ngân bôi khắp người, giống như làm thành tiêu bản vậy, trải qua vạn năm, da thịt cũng không mục nát." "Hơn nữa đồng nam đồng nữ phải còn sống, như vậy thủy ngân mới có thể theo máu chảy khắp toàn thân." Bàn Tử và Anh Tử nghe xong, đều im lặng.

Đồ chó đẻ, mẹ nó thật quá tàn nhẫn!

Xã hội phong kiến vạn ác, quả thực không phải là người!

Những đứa trẻ năm sáu tuổi đã phạm tội gì?

Mà phải chịu sự đối xử như vậy?

Mẹ nó, thảo nào Lão Lâm tức giận như vậy, nếu chủ nhân ngôi mộ ở đây, lão tử đây nhất định phải phanh thây hắn ra tám mảnh, rồi cho hắn chết thêm lần nữa.

Sau một hồi im lặng, Bàn Tử sắc mặt âm trầm đeo găng tay vào, cởi áo khoác quân đội trên người ra, cùng Lão Hồ cẩn thận thử đưa hai đứa trẻ ra khỏi quan tài.

Tuân theo ý của Lâm Nghị, mang hai đứa trẻ đáng thương này đi!

Lúc này.

Lâm Nghị ở ngoài cửa vứt mẩu thuốc lá xuống đất, hung hăng

dẫm tắt.

Đồng nam đồng nữ đã chết cả ngàn năm, bây giờ anh chỉ có thể làm được là hoàn thành tâm nguyện của chúng, đưa chúng ra ngoài, chôn cất cho yên nghỉ.

Lâm Nghị hít sâu một hơi, xua đi sự u ám trong lòng, theo đường cũ, nhanh chân quay lại.

Không lâu sau, đã đến kho đạn.

Anh đi đến bên cạnh những thùng lựu đạn dưa ngọt lớn, giơ tay lên, nhẫn không gian tỏa ra ánh sáng trắng sữa, bao phủ tất cả các thùng lựu đạn, sau đó tất cả lựu đạn dưa ngọt đều biến mất trước mắt anh, được thu vào trong nhẫn không gian.

Ngoài lựu đạn dưa ngọt, còn có hàng thùng súng tiểu liên Type 100, súng trường Arisaka Type 38, và súng lục Nambu.

Anh đang càn quét không biết mệt thì đột nhiên cảm thấy có người ở sau lưng, hơn nữa khoảng cách cực gần, gần đến mức như đang thổi gió lạnh sau tai anh!

Sắc mặt anh trầm xuống!

Anh là người luyện võ, ngũ quan nhạy bén đến mức nào?

Vậy mà có người đến gần như vậy anh mới phát giác!

Chuyện này, thật quá kinh khủng!

Tuyệt đối không phải ba người Lão Hồ, chẳng lẽ trong pháo đài còn có người khác?

Trong con ngươi Lâm Nghị lóe lên một tia sáng tím, bóng tối trước mắt trở nên sáng rõ vô cùng.

Anh lập tức quay người lại, nhìn thấy hai đứa trẻ đang đứng cách anh một mét, lẳng lặng nhìn anh.

“Phù.” Lâm Nghị thở phào một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Hóa ra là hai đứa à.” Hai đứa trẻ vừa sợ hãi vừa tò mò nhìn anh, không dám trả lời, thậm chí bốn bàn chân nhỏ còn lùi lại hai bước.

Lâm Nghị cười buồn bã, xem ra là mình đã dọa chúng rồi.

Là vừa rồi mình quá hung dữ sao?

Không cảm thấy vậy mà!

Thôi, mình cứ tiếp tục càn quét đồ vậy!

Anh cũng không sợ bị hai con quỷ nhỏ nhìn thấy, dù sao chúng cũng không thể nói chuyện với người khác ~~ Tiếp tục ra tay ‘làm việc’!

Cứ như vậy, hai con quỷ nhỏ trơ mắt nhìn Lâm Nghị dọn sạch kho đạn, những súng đạn có thể dùng được đều bị dọn sạch.

Mỗi khi Lâm Nghị đổi chỗ, hai con quỷ nhỏ lại lon ton đi theo, vừa không dám quá gần, cũng không quá xa, trông như thể anh đã thu nhận hai tiểu đệ quỷ nhỏ.

Phải nói rằng, súng đạn trong kho đạn thật sự rất nhiều.

May mà nhẫn không gian của anh đủ lớn, một nhẫn không gian 10*10*100, chứa đầy một nửa!

Chỉ còn lại những khẩu súng vô dụng, hỏng hóc trong kho đạn.

“Hệ thống, những khẩu súng đạn vô dụng này có thể thu hồi thành điểm đạo mộ không?” Lâm Nghị chép miệng, nhìn đống súng đạn phế liệu, trong lòng có cảm giác siêu lãng phí!

Sau đó anh liền thuận miệng hỏi một câu.

“Có thể!” “???!!” Mặc dù hệ thống trả lời là có thể, nhưng Lâm

Nghị vẫn có chút buồn bực: “Khá lắm, như vậy cũng được sao?

Nhưng súng đạn phế liệu nhiều quá, nhẫn không gian này lại có vẻ quá nhỏ!

Không chứa vào nhẫn không gian được, làm sao mà thu hồi.” Hệ thống: “Tiêu hao một lần 90 điểm đạo mộ, vĩnh viễn nhận được chế độ thu hồi của nhẫn không gian!

Có tiêu hao không?” “Chậc chậc, có hệ thống đúng là tốt thật.” Lâm Nghị khá bất ngờ, hệ thống này quá chu đáo, còn có cả chế độ này!

“Có!” Lâm Nghị không do dự đáp.

“Đinh, tiêu hao 90 điểm đạo mộ, chế độ thu hồi của nhẫn không gian được mở khóa vĩnh viễn.” Nghe tiếng của hệ thống, Lâm Nghị lập tức chuyển nhẫn không gian sang chế độ thu hồi.

Thế là...

“Thu hồi pháo bộ binh Type 92 phế liệu, nhận được 50 điểm đạo mộ.” “Thu hồi súng máy hạng nặng Type 92 phế liệu, nhận được 100 điểm đạo mộ.” “Thu hồi 10.000 viên đạn súng máy hạng nặng cỡ 7.7, nhận được 1000 điểm đạo mộ.” “Thu hồi mỗi loại 100 quả lựu đạn nổ mạnh/lựu đạn chùm/lựu đạn khói cỡ 70mm, nhận được 300 điểm đạo mộ.” “Thu hồi...” Trong đầu Lâm Nghị, âm thanh của hệ thống vang lên không ngớt, chỉ trong nháy mắt, kho đạn dược khổng lồ đã trống không, không còn sót lại một cọng lông.

Điểm đạo mộ của hắn cũng tăng lên chóng mặt!

Sau khi dọn dẹp xong kho đạn dược, hắn nhanh chóng quay lại phòng kín.

Trên đường quay về, hắn còn tiện tay xem qua bảng thuộc tính của mình. 【Tên: Lâm Nghị】 【Cảnh giới: Cao thủ】 【Thiên phú: Âm

Dương Nhãn】【Kỹ năng: Long Tượng Bàn Nhược Công (LV5), Cưỡi ngựa bắn cung đẳng cấp thế giới, Thần thiện xạ.】【Điểm đạo mộ: 11800】【Vật phẩm: Hắc Kim Cổ Đao, Nhẫn không gian cấp 1】【Khác: Chức năng mới - Thu hồi hệ thống】Chú thích: Cùng với việc thực lực tăng lên, cảnh giới cũng tăng theo, sau khi cảnh giới tăng lên, có thể nhận được phần thưởng cấp thần.

Không xem thì thôi, xem rồi giật cả mình.

Điểm đạo mộ tích lũy đã vượt mốc mười nghìn rồi!

Nó đã vọt lên 11800 điểm!

Con số lớn như vậy, trước đây hắn chỉ dám nghĩ trong đầu mà thôi!

Nhưng từ khi hệ thống mở chức năng thu hồi mới, điểm đạo mộ tích lũy nhanh như ngồi tên lửa!

Với số điểm khổng lồ này, đủ để Long Tượng Bàn Nhược Công của hắn lên liền hai cấp!

Cảnh giới bản thân rất có khả năng sẽ từ cao thủ đột phá lên cảnh giới Tông Sư!

Chậc chậc!

Cảnh giới Tông Sư!

Sau khi đột phá, mình sẽ trở thành một đại tông sư thực sự!

Ngay cả ở thế giới võ hiệp, mình cũng có đủ vốn liếng để khai tông lập phái rồi!

Tuy nhiên, chuyện đột phá cảnh giới không phải chuyện nhỏ, không thể vội vàng được.

Việc cấp bách bây giờ là đến phòng kín hội hợp với Lão Hồ và những người khác.

Lâm Nghị bước nhanh rời đi, dưới chân như có một luồng gió mạnh nổi lên, nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

Hắn rõ ràng đang đi nhanh về phía trước, nhưng lại như đang đạp gió mà đi!

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đi được năm sáu mét!

Phía sau hắn, hai tiểu quỷ cố gắng chạy về phía trước, muốn theo kịp hắn, nhưng lại bị bỏ lại ngày càng xa.

Chương 35

Không lâu sau, hắn đã đến trước phòng kín.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử trong phòng kín vừa mới dùng áo khoác lính bọc hai thi thể thủy ngân lại, chuẩn bị rời đi.

Vừa ra khỏi phòng kín, Bàn Tử càng nhìn mấy cỗ quan tài trong phòng càng tức giận.

"Mẹ nó chứ, ba anh em mình phí công cả buổi trời, kết quả chẳng vớt vát được bảo bối gì.

Không được, lão tử phải đốt trụi mấy cái quan tài này mới hả giận!" Vừa nói, Bàn Tử vừa sờ soạng khắp người tìm bật lửa.

"Thôi đi, Bàn Tử, có sức đó thì sao không đi tìm ở những nơi khác đi." Lâm Nghị thấy vậy liền ngăn cản.

Bên trong đó là quan tài sao?

Không phải!

Đó là bạc trắng lóa mắt, là đầy ắp điểm đạo mộ đó!

Nếu để Bàn Tử phá hoại như vậy, mình sẽ tổn thất lớn!

"Hừ." Bàn Tử tức giận hừ một tiếng, nói: "Hôm nay, Bàn gia ta nhất định phải tìm được bảo bối trong pháo đài quân sự này, nếu không, ta sẽ không ra ngoài!" "Đừng nói nhảm nữa.

Mau vác lên rồi đi tìm ở những nơi khác." Lâm Nghị chỉ vào thi thể đồng nam đồng nữ bằng thủy ngân trên mặt đất.

Việc vác thi thể này, đương nhiên phải để Bàn Tử làm rồi!

Giảm béo mà~~~ Bàn Tử cũng không nhiều lời, quấn chiếc áo khoác lính lại, vèo một cái, vác lên vai.

Giây tiếp theo.

Hắn đã hối hận!

Nặng quá!

Bên trong cơ thể đồng nam đồng nữ bị đổ đầy thủy ngân, đừng nhìn dáng người không lớn, nhưng lại vô cùng nặng, không nhẹ hơn một thiếu niên là bao.

Hai thi thể thủy ngân này suýt chút nữa đã đè gãy vai hắn!

Bàn Tử vừa vác đi chưa được bao lâu thì đã ngồi phịch xuống đất, chí lớn hùng tâm vừa rồi đã bị ném ra sau đầu.

"Không đi nữa, không đi nữa, Bàn gia ta đói muốn chết rồi!

Lão Lâm, hay là chúng ta quay về đường cũ đi, kiếm chút gì ăn, chôn cất hai vị tiểu tổ tông này rồi quay lại tìm bảo bối!" Lâm Nghị lấy bản đồ ra, xem xét một lúc rồi nói: "Gần đây có một lối ra, chúng ta đi ra bằng lối này trước đi." Quay về đường cũ?

Không có chuyện đó đâu!

Lâm gia ta đã dọn sạch cổ mộ rồi, nếu quay về đường cũ, họ phát hiện trong mộ chẳng còn thứ gì, chẳng phải sẽ bị dọa chết khiếp sao.

"Được thôi!

Cứ quyết định vậy đi!" Bàn Tử vui vẻ nói, rồi lại nháy mắt với Lâm Nghị, cười tủm tỉm nói: "Lão Lâm, hai vị tiểu tổ tông này nặng quá, cậu sức khỏe, hay là cậu vác đi." Lâm Nghị ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói: "Cậu nói nửa ngày, chẳng phải là không muốn vác nữa sao!

Nhìn cái tướng của cậu kìa.

Lão Hồ, cậu vác đi." Lão Hồ cười gượng gạo, nói: "Lão Lâm à, thật sự đói không chịu nổi rồi, vác không nổi đâu." "Chẳng phải là đói

thôi sao.

Dễ thôi, đồ ăn có đầy.” Lâm Nghị nhún vai cười nói.

Gặp vấn đề thì giải quyết vấn đề thôi.

Nếu là vì đói, không vác nổi, vậy thì giải quyết vấn đề thức ăn là được.

Lão Hồ ngẩn người, hỏi lại: “Đồ ăn ở đâu ra?

Không phải là mấy con dơi vừa bị đánh chết chứ!” “...” “...” Nghe Lão Hồ nói vậy, Bàn Tử và Anh Tử đều lộ vẻ chán ghét.

Không phải nói thịt dơi khó ăn, mà là con dơi mặt lợn quá xấu, quá đáng sợ, nuốt không trôi!

“Nếu các cậu muốn ăn, tôi quay lại lấy một ít về cho các cậu ăn cũng không vấn đề gì.

Dù sao thì tôi không ăn đâu~~” Vừa nói, Lâm Nghị vừa lấy từ trong ba lô sau lưng ra một chiếc đùi heo quay chín!

Chiếc đùi heo này chính là từ con lợn rừng mà Lâm Nghị đã chém chết hôm qua.

Sau khi họ quay chín, còn chưa kịp ăn thì đã xuống mộ.

Lâm Nghị dù sao cũng biết trước tình tiết, biết rằng xuống mộ không phải là chuyện một sớm một chiều, nên đã quyết đoán mang theo chiếc đùi heo lớn này!

“Ghê thật!

Lão Lâm, cậu cũng được đấy.

Hóa ra cậu đã chuẩn bị từ trước!” Bàn Tử nhìn chiếc đùi heo lớn, hai mắt trợn tròn, nước miếng sắp chảy ra rồi.

“Anh Lâm, anh suy nghĩ thật chu đáo!

Suốt chặng đường này, may mà có anh, chúng ta mới không lo ăn, không lo mặc, cũng không sợ ma.” Anh Tử bây giờ đã trở thành fan cuồng của Lâm Nghị, đôi mắt to long lanh ấy chưa từng rời khỏi người hắn.

Trong cổ mộ và pháo đài này, tính cách tiểu bá vương nóng nảy của Anh Tử ở trong núi sâu rừng rậm đã gần như bị mài mòn hết.

“Các cậu ở đây đừng nhúc nhích, tôi đi nhặt một ít quýt...

À, củi lửa!” Haiz.

Câu nói kinh điển này hại chết người mà.

Tí nữa thì nói thành quả quýt rồi.

“Đồng chí Lâm Nghị thượng lộ bình an, hy vọng đồng chí nhanh chóng quay lại, chúng tôi sẽ giương mắt chào tiễn!” Bàn Tử thấy Lâm Nghị chủ động nhận việc đi tìm củi, hắn càng vui vẻ rảnh rỗi, miệng cũng bắt đầu ba hoa.

Lâm Nghị không thèm để ý đến hắn.

Tìm củi ư?

Sai!

Đương nhiên là vơ vét bảo bối rồi!

Đặc biệt là cỗ quan tài khổng lồ chứa đồng nam đồng nữ, thứ có thể giúp chủ mộ sau khi chết thi giải thành tiên!

Giấc mơ cả đời của các vương hầu tướng tướng thời cổ đại chính là trường sinh bất lão, phi thăng thành tiên.

Ban ngày phi thăng gần như là không thể.

Thế là họ gửi gắm giấc mơ thành tiên vào sau khi chết.

Vì vậy, rất nhiều vương công quý tộc khi còn sống đã sớm bỏ ra

mấy năm, thậm chí mấy chục năm, hao tốn rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực để xây dựng bố cục lăng mộ, mượn phong thủy của trời đất, hy vọng có thể nghịch thiên cải mệnh, thi giải thành tiên!

Ví dụ như Hiến Vương của Cổ Điền quốc, ông ta không chỉ xây dựng lăng mộ trước ba mươi năm, mà còn nghịch cải phong thủy, tạo ra tiên cảnh chốn nhân gian!

Từ đó có thể thấy được phần nào!

Chủ nhân của cỗ quan tài khổng lồ có giấc mơ thi giải thành tiên, chắc hẳn khi còn sống cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Chất liệu của cỗ quan tài đó hắn không rõ lắm, nhưng có thể xác nhận, giá trị của nó tuyệt đối cao hơn quan tài gỗ âm trầm!

Điều này khiến Lâm Nghị thèm thuồng không thôi!

Lâm Nghị quay lại phòng kín, chọn vài tấm ván quan tài và vài mảnh vải rách để sang một bên, sau đó chuyển nhẫn không gian sang chế độ thu hồi, bắt đầu cuộc càn quét.

"Đinh, chúc mừng ký chủ thu hồi một cỗ quan tài mục nát, nhận được 100 điểm đạo mộ." "Đinh, chúc mừng ký chủ thu hồi một cỗ quan tài mục nát, nhận được 100 điểm đạo mộ." ...

Chương 36

Rất nhanh, mười mấy cỗ quan tài hư hỏng trong phòng kín đã bị hắn dọn dẹp sạch sẽ.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên hai cỗ quan tài gỗ nam mộc tơ vàng.

Gỗ nam mộc tơ vàng có giá trị liên thành, cho dù rơi vào tay quân Nhật, cũng không bị phá hoại tan tành như những cỗ quan tài khác.

Bị đào lên mấy chục năm, vẫn còn bảy tám phần nguyên vẹn.

"Đinh, chúc mừng ký chủ thu hồi một cỗ quan tài gỗ nam mộc tơ vàng hư hỏng, nhận được 800 điểm đạo mộ!" "Đinh, chúc mừng ký chủ thu hồi một cỗ quan tài gỗ nam mộc tơ vàng hư hỏng, nhận được 800 điểm đạo mộ!" Nghe âm thanh của hệ thống, Lâm Nghị hài lòng mỉm cười.

Không hổ là quan tài làm bằng gỗ nam mộc tơ vàng, giá trị cao hơn quan tài bình thường nhiều quá!

Hai cỗ quan tài này bằng cả chục cỗ quan tài khác cộng lại!

Cuối cùng, Lâm Nghị cười tủm tỉm nhìn về phía quách đá đặt ở sâu trong phòng kín!

Loại quan quách trong truyền thuyết có thể khiến người ta thi giải phi thăng này, giá trị sẽ là bao nhiêu?

Lâm Nghị đầy mong đợi giơ tay lên, một vầng sáng màu trắng sữa bao phủ toàn bộ quan quách.

"Đinh, chúc mừng ký chủ thu hồi một bộ quan quách Thiên Tinh hoàn chỉnh, nhận được 3000 điểm đạo mộ!" Nhiều như vậy!

Phải biết rằng, cỗ quan tài gỗ âm trầm ngàn năm của đại tướng quân nước Kim kia cũng chỉ có 2000 điểm đạo mộ.

Bộ quan quách này, bao gồm cả quách đá, tạo thành một bộ, lại có giá trị đến 3000 điểm!

Chỉ riêng cỗ quan tài này đã bằng tổng giá trị của tất cả các quan tài khác trong phòng kín!

Lần này, Lâm Nghị kiếm bộn 5900 điểm đạo mộ!

Cộng với số điểm còn lại trước đó, 11800 điểm.

Bây giờ, tổng số điểm đạo mộ trên người hắn đã lên tới 17700 điểm!

"Phù!" Lâm Nghị thở ra một hơi dài, làm dịu đi cảm xúc phấn khích của mình.

Ngay khi hắn dọn dẹp xong quan tài trong phòng kín, vừa quay đầu lại thì thấy hai hồn ma trẻ con đang bám vào cửa phòng, tò mò nhìn hắn.

Sự tò mò giết chết con mèo, nếu chúng có thể giao tiếp với người khác, e rằng Lâm Nghị đã sớm động sát tâm.

Nhưng mà, bây giờ...

Hắn nhìn hai đứa trẻ cười một tiếng, hai hồn ma trẻ con thấy mình bị phát hiện, hoảng hốt bỏ chạy.

"Hệ thống, nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công!" "Đinh, Long Tượng Bàn Nhược Công từ LV5 lên LV6 cần tiêu hao 3200 điểm đạo mộ, xác nhận nâng cấp không?" Theo mệnh lệnh của Lâm Nghị, âm thanh của hệ thống cũng vang lên trong đầu hắn.

Long Tượng Bàn Nhược Công từ tầng thứ năm lên tầng thứ sáu, số điểm đạo mộ cần tiêu hao lên tới 3200 điểm!

Tuy nhiên, Lâm Nghị lúc này.

Lắm tiền nhiều của!

Có tiền là tùy hứng!

"Xác nhận!" Hắn không chút do dự nói.

Nhớ lại lúc từ tầng bốn lên tầng năm, tốn 1600 điểm đạo mộ mà còn đau lòng không thôi.

Lâm Nghị không khỏi cảm thán trong lòng.

Xưa khác nay khác rồi!

Lúc đó mình còn quá trẻ!

"Đinh, tiêu hao 3200 điểm đạo mộ." "Chúc mừng ký chủ, Long Tượng Bàn Nhược Công đã đột phá thành công đến tầng thứ sáu!" Cùng với âm thanh của hệ thống vừa dứt, Lâm Nghị cảm thấy sức mạnh của mình lại tăng thêm vài phần!

Nhưng...

Đây không phải là điều hắn mong đợi.

Sức mạnh tuy có tăng, nhưng trong lòng Lâm Nghị lại có chút thất vọng.

Theo suy đoán của hắn và kinh nghiệm đọc tiểu thuyết trước đây.

Các loại võ học, mỗi khi đến tầng ba, sáu, chín, đều sẽ có bước nhảy vọt về chất.

Ban đầu hắn nghĩ, từ tầng năm đột phá lên tầng sáu, mình rất có khả năng từ cao thủ, một bước trở thành tông sư!

Vì vậy, hắn mới không vội vàng đột phá, mà đợi đến bây giờ mới đột phá.

Kết quả, điều đáng thất vọng là, Long Tượng Bàn Nhược Công

của mình đã đạt đến tầng sáu, ngoài sức mạnh cao hơn tầng năm không ít, những thứ khác không có ảnh hưởng gì lớn.

Thôi bỏ đi!

Nếu tầng sáu không được, vậy thì tầng bảy vậy!

"Hệ thống, nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công!" Lâm Nghị không chút do dự, lại ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh, Long Tượng Bàn Nhược Công từ LV6 lên LV7, cần tiêu hao 6400 điểm đạo mộ, xác nhận nâng cấp không?" "Xác nhận!" Lâm Nghị dứt khoát trả lời. 6400 điểm đạo mộ, quả thực có hơi nhiều.

"Đinh, tiêu hao 6400 điểm đạo mộ." "Chúc mừng ký chủ, Long Tượng Bàn Nhược Công đã đột phá thành công đến tầng thứ bảy!" Chỉ trong một lúc, điểm đạo mộ của hắn đã từ 17700, giảm xuống còn 8100 điểm.

Cùng lúc đó.

Lâm Nghị cảm thấy một luồng nhiệt nóng chảy vào cơ thể, ngay khoảnh khắc đó, cơ thể hắn đã xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa!

Kinh lạc, huyết dịch, huyệt đạo của hắn dường như đang được một luồng năng lượng kỳ dị cọ rửa! 12 kinh lạc, 365 huyệt đạo, chạy dọc toàn thân!

Gân mạch của hắn dần dần dung hội quán thông.

Mỗi lần hít thở, đều sẽ thở ra một ngụm trọc khí.

Toàn thân trên dưới ba vạn sáu nghìn lỗ chân lông, thông suốt trơn tru, vô cùng thoải mái.

Trong vòng một phút ngắn ngủi.

Cơ bắp, xương cốt, gân mạch, thậm chí cả máu của hắn dường

như đã được làm mới hoàn toàn.

Giây phút này, hắn cảm giác như được thay da đổi thịt, dịch kinh phạt tủy!

Mỗi cử động giơ tay nhấc chân, đều mang theo sức mạnh to lớn!

"Gấp năm lần!" Lâm Nghị đơn giản cảm nhận một chút sức mạnh của bản thân, nhận được một thông tin khiến chính hắn cũng phải kinh ngạc.

Sức mạnh của mình, ít nhất là gấp năm lần người bình thường!

Hắn từng đọc một bản tin.

Nói rằng lực đấm của người bình thường chỉ khoảng 150 kg, còn cú đấm của võ vương Tyson lại cao tới 800 kg!

Gấp khoảng năm lần người bình thường!

Được mệnh danh là cú đấm nặng nhất thế giới lúc bấy giờ!

Vậy thì bây giờ, một cú đấm của mình...

Lâm Nghị hứng thú nhìn hai bàn tay của mình.

Chương 37

Hắn sơ bộ cảm nhận, là gấp năm lần người bình thường, và là ít nhất năm lần, thậm chí có thể còn cao hơn!

Cụ thể một cú đấm nặng bao nhiêu, bây giờ hắn cũng không nói rõ được.

Tóm lại, một đấm giết chết một con bò, chắc không thành vấn đề!

"Đinh, chúc mừng ký chủ, Long Tượng Bàn Nhược Công đại thành, đột phá thành công cảnh giới Tông Sư, trở thành một đại tông sư danh xứng với thực." Khi Lâm Nghị đang cảm thấy kinh ngạc vui mừng, âm thanh của hệ thống lại vang lên.

Cuối cùng!

Long Tượng Bàn Nhược Công đã đại thành!

Mình cũng theo đó đạt đến cảnh giới Tông Sư!

Lâm Nghị mãn nguyện mỉm cười.

Long Tượng Bàn Nhược Công không giống với các loại võ học khác.

Bộ võ học này có tổng cộng 13 tầng, tiểu thành dễ, đại thành khó, đỉnh phong càng khó, nếu muốn đạt đến hóa cảnh, càng như lên trời!

Vì vậy, khi hắn đột phá đến tầng sáu, vẫn chưa trở thành đại tông sư, đến khi hắn đạt đến tầng thứ bảy, mới đạt đến cảnh giới tông sư thực sự.

Tông sư, là người khai tông lập phái, được vạn phái kính trọng!

Đương nhiên, Lâm Nghị không có ý định khai tông lập phái.

Thời đại này, lại không phải thế giới võ hiệp, khai tông lập phái

cũng chẳng có tác dụng gì.

Đương nhiên nếu hắn thật sự muốn khai tông lập phái, mấy thứ như Thái quyền, Karate, đều phải cút sang một bên cho lão tử.

Thứ rác rưởi, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?

Một bạt tai dạy chúng nó làm người.

"Đinh, chúc mừng ký chủ thành công đột phá đến cảnh giới Tông Sư, phần thưởng: ..." "Phần thưởng: một bộ Đại Động Chân Kinh!" "Hả, đây là cái gì?" Nghe hệ thống trao phần thưởng đột phá cảnh giới cho mình, Lâm Nghị ngẩn người.

Rõ ràng, đây không phải là võ học, cũng không phải thần công gì!

Nghe tên thì giống như một bộ đạo tạng.

Thứ này có tác dụng gì?

Đây là xã hội cũ những năm tám mươi, chứ không phải thế giới cương thi của Cửu Thúc thời Dân quốc.

Mình còn có thể tu luyện pháp thuật, bắt quỷ hàng yêu sao?

Khi nội dung của Đại Động Chân Kinh xuất hiện trong ký ức của hắn, trong lòng hắn vui mừng khôn xiết!

Đậu má!

Đậu má!

Đậu má!

Thật sự có thể bắt quỷ hàng yêu!

Đây tuy không phải là võ học, không thể nâng cao sức mạnh, ngũ quan gì cả.

Nhưng, nó là một bộ công pháp tiên đạo thực sự!

Được mệnh danh là đệ nhất kỳ trong tam kỳ của Đạo giáo!

Là pháp môn thực sự có thể luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần!

Bên trong có tổng cộng ba mươi chín thiên.

Tu luyện gan, tim, phổi, thận, lá lách năm tạng.

"Khai sinh môn", "Tắc tử hộ", 'Giá thần kiều', 'Thành thần tàng'.

"Cưỡi mây đạp rồng, tức thì thăng thiên".

Lâm Nghị càng xem càng vui mừng, trước có Long Tượng Bàn Nhược Công, sau lại có Đại Động Chân Kinh.

Đây là muốn mình pháp thể song tu mà!

Tuy nhiên, đầu óc Lâm Nghị vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề vội vàng tu luyện Đại Động Chân Kinh.

Chuyện luyện võ, so với tu pháp đơn giản hơn nhiều.

Hơn nữa Long Tượng Bàn Nhược Công hắn cũng khá quen thuộc, nên có thể tu luyện ngay lập tức.

Bộ công pháp 《Đại Động Chân Kinh》 này, tu luyện cực kỳ phức tạp.

Đầu tiên phải dùng pháp môn luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần để tu luyện can tạng, sau khi luyện can tạng thành thần tàng, lại luyện tâm tạng, cứ lặp đi lặp lại như vậy, luyện toàn bộ ngũ tạng thành thần tàng, mới được coi là đại thành.

Muốn luyện thành thần tàng, lại cần phải trải qua bốn bước "khai sinh môn", "tắc tử hộ", 'giá thần kiều', 'thành thần tàng'.

Tuy có thể dùng điểm đạo mộ để tu luyện nhanh chóng, nhưng số điểm đạo mộ cần thiết khổng lồ cũng khiến Lâm Nghị phải lè lưỡi.

Tu luyện một lần, cần 2000 điểm đạo mộ!

Hơn nữa tu hành một đạo, phi thăng thành tiên, thực sự là nghịch

thiên cải mệnh, càng về sau càng khó.

Muốn tu thành Đại Động Chân Kinh, khó hơn Long Tượng Bàn Nhược Công không biết bao nhiêu lần.

Vì vậy chỉ có đạt đến cảnh giới Tông Sư, mới có đủ tư cách nghiên cứu tu luyện Đại Động Chân Kinh!

Nếu người thường ép mình tu luyện, lúc 'khai sinh môn', sinh môn chưa mở, e rằng bản thân đã nứt toác ra trước rồi.

Đương nhiên, sau khi Đại Động Chân Kinh đại thành, quả thực rất lợi hại.

Cưỡi mây đạp rồng, ngự kiếm phi tiên, dễ như chơi.

Thậm chí, còn có thể mượn gió dẫn sét, gieo đậu thành binh, dời non lấp biển.

Rõ ràng là pháp thuật thần thông của thần tiên rồi!

"Cứ cất đi đã, sau này có thời gian sẽ nghiên cứu." Lâm Nghị trầm ngâm một lát, thầm nghĩ trong lòng.

Thứ này quá nguy hiểm, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn!

Chỉ cần nhìn tiêu chuẩn tu luyện thấp nhất của nó là cảnh giới Tông Sư, cũng đủ biết nó đáng sợ đến mức nào.

Cũng khó trách hệ thống lại thưởng cho mình bộ công pháp này khi mình đột phá cảnh giới Tông Sư.

Cất hệ thống đi, Lâm Nghị nhặt tấm ván gỗ và mảnh vải rách ở cửa, chuẩn bị rời đi thì thấy một đám dơi mặt lợn chết la liệt ở cách đó không xa.

Thứ này trông xấu xí, nhưng phân của nó được gọi là 'dạ minh sa', là một vị thuốc bắc cực kỳ quý giá, giá trị liên thành, người thường có được một hai lạng đã là rất không dễ.

Nghĩ đến đây, Lâm Nghị đảo mắt, tò mò hỏi: “Hệ thống, “dạ minh sa” có thể thu hồi không?” Hệ thống: “Có thể!” Aiyo, vãi chưởng.

Cái này cũng được sao!

Hệ thống ơi là hệ thống, ngươi thật đúng là không từ chối bất cứ thứ gì!

Thứ gì cũng lấy.

Ngay cả phân dơi cũng không tha!

Lâm Nghị điên cuồng chửi thầm hệ thống của mình trong lòng, rồi quay người, đi đến thạch thất chứa đầy xác dơi và phân.

Chương 38

"Đinh, chúc mừng ký chủ thu hồi một cân 'dạ minh sa', nhận được 50 điểm đạo mộ." "Đinh, chúc mừng ký chủ thu hồi một trăm con 'dơi mặt lợn', nhận được 50 điểm đạo mộ." A!

Hảo hán!

Đừng nói dạ minh sa.

Ngay cả dơi mặt lợn chết cũng có thể thu hồi!

Nhưng hai thứ này tự nhiên không thể so sánh với nhau được.

Một cân 'dạ minh sa', và một trăm con 'dơi mặt lợn', giá thu hồi y hệt nhau.

Rất nhanh, 'dạ minh sa' trong thạch thất đã bị Lâm Nghị 'dọn dẹp' sạch sẽ, dơi mặt lợn cũng không còn.

Tích lũy được 1450 điểm đạo mộ.

Cộng với số còn lại trước đó, tổng cộng 9550 điểm đạo mộ!

Lâm Nghị vừa bước ra khỏi thạch thất, đã thấy xác của con dơi mặt lợn đầu đàn đang nằm chết cứng trên mặt đất!

Quyết đoán giơ tay, mang nó đi cùng.

Con dơi lớn như vậy, chắc hẳn có giá trị không nhỏ.

"Đinh, chúc mừng ký chủ thu hồi 'dơi mặt lợn' biến dị, nhận được 200 điểm đạo mộ!" Ồ!

Không hổ là dơi mặt lợn biến dị.

Một con bằng bốn trăm con dơi mặt lợn bình thường!

Điểm đạo mộ cũng đạt đến 9750 điểm.

Cách mốc 10000 chỉ còn trong gang tấc.

Dù Lâm Nghị đã làm rất nhiều việc, nhưng thực tế cũng chỉ mất hai ba phút.

Rất nhanh, hắn đã mang theo mảnh vải rách và ván gỗ quay lại!

Hắn đổ rượu mạnh lên mảnh vải, sau đó dùng bật lửa châm lửa, rồi lại chặt ván gỗ thành mấy đoạn, đặt lên mảnh vải, rất nhanh, ván gỗ đã bùng cháy dữ dội.

Sau đó, Lâm Nghị đặt đùi heo lên đống lửa để hâm nóng, vốn đã là đùi heo chín, được hâm nóng như vậy, chẳng mấy chốc, dầu mỡ trên đó xèo xèo chảy ra, một mùi thơm lan tỏa.

Khi Lâm Nghị đang ăn thịt đùi heo quay, hệ thống lại vang lên trong đầu hắn.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ bảy đã được làm mới, đánh bại năm con Đại địa thát thảo nguyên ở bất kỳ địa điểm nào, phần thưởng: bí pháp Kim Quang Chú của Long Hổ Sơn, 1500 điểm đạo mộ." Đến rồi, đến rồi!

Địa điểm đả tạp thứ bảy cuối cùng cũng đến!

Lần đả tạp này, không giới hạn địa điểm.

Chỉ có yêu cầu!

Cần phải đánh bại năm con Đại địa thát thảo nguyên, mới có thể tiến hành đả tạp!

Ghê thật!

Thứ gọi là Đại địa thát thảo nguyên này, trong phim truyền hình không có đâu.

Hắn chỉ nhớ trong nguyên tác có đề cập đến.

Thứ này, vô cùng hung hãn, mạnh mẽ kinh khủng!

Còn là mãnh thú ăn thịt, mạnh hơn gấu người rất nhiều!

Hình như trong tiểu thuyết, Hồng mao đại tông tử chính là đã đánh nhau lưỡng bại câu thương với Đại địa thát thảo nguyên, sau đó bị Lão Hồ bắn vỡ ngói Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly, hôi của, trực tiếp một phát song sát.

Từ đó có thể thấy, Đại địa thát thảo nguyên lợi hại đến mức nào.

Hơn nữa, Đại địa thát thảo nguyên còn là mãnh thú sống theo bầy, một khi xuất hiện tuyệt đối không phải chỉ một hai con đơn giản!

Rất có thể là ba con, năm con, thậm chí nhiều hơn!

Xem ra tiếp theo, mình sẽ phải gặp Đại địa thát thảo nguyên rồi.

Đương nhiên, cho dù Đại địa thát thảo nguyên có hung dữ hơn Hồng mao đại tông tử, Lâm Nghị cũng không sợ.

Ngược lại, Lâm Nghị càng hứng thú với phần thưởng hơn.

Kim Quang Chú!

Chú này được mệnh danh là một trong bát đại thần chú của Đạo giáo!

Kim quang là sự phát kiến của Đạo, là thần quang của Thần.

Kim là ý nghĩa của sự cứng rắn không thể phá hủy, người cầu đạo huyền công quảng bác, ánh sáng tỏa ra bên ngoài, đủ để xua đuổi quỷ mị, chém yêu khí, dịch thần tướng.

Như khí của vàng cứng rắn bất khuất, rực rỡ chói lọi, ấy gọi là kim quang.

Trong rất nhiều phim ảnh đều có thể hiện.

Đặc biệt là trong 《Nhất Nhân Chi Hạ》, cùng là Kim Quang Chú,

nhân vật chính dùng thì đặc biệt kéo hông, ngược lại, Lão Thiên Sư Trương Chi Duy dùng, lại có thể rung chuyển trời đất.

Không ai có thể chịu được một bạt tai của Lão Thiên Sư, nếu có, thì thêm một bạt tai nữa.

Ông ta còn có thể tụ kim quang vào trong cơ thể, ngưng tụ mà không tan, bảo vệ tim, cho dù ngực bị đâm xuyên, vẫn sống khỏe.

Chân trước vừa có được đệ nhất kỳ trong tam đại kỳ môn của Đạo môn, ngay sau đó lại đến, chân truyền bí pháp của Long Hổ Sơn!

Chậc chậc.

Đợi mình tu luyện thành công, chẳng phải là thần cản giết thần, phật cản giết phật sao?

Còn 1500 điểm đạo mộ phía sau, Lâm Nghị đã tự động bỏ qua.

Ít quá!

So với Kim Quang Chú, căn bản không đáng nhắc đến!

Cùng lúc đó.

Bàn Tử đang ăn ngon lành, đột nhiên một vũng chất lỏng dính dính, sáng lấp lánh, nhỏ xuống mặt hắn.

"Mẹ nó, đứa nào chảy nước miếng lên mặt Bàn gia vậy!" Bàn Tử đang ăn vui vẻ, cảm thấy trên mặt ươn ướt, dùng tay quệt vũng chất lỏng đó, mặt mày cau có hỏi.

Rất nhanh, hắn nhận ra có điều không ổn!

Lâm Nghị và ba người họ, dù có tài giỏi đến đâu, cũng không thể nào chảy nước miếng lên mặt hắn được!

Họ ngẩng đầu lên nhìn, đống lửa trước mặt chiếu sáng rực rỡ phía trên.

Nơi ánh lửa giao với bóng tối, thò ra một khuôn mặt người cực lớn.

Khuôn mặt đó lớn hơn người thường gấp đôi, trắng bệch như trát bột, không có chút biểu cảm nào, không nhìn ra là vui hay giận.

Mũi khoằm như mỏ ưng, một đôi mắt đỏ như máu, nhìn chằm chằm vào miếng thịt đùi lợn rừng quay trong tay Bàn Tử, môi vừa dày vừa to, nhô ra phía trước.

Cái miệng lớn đen ngòm đang há ra, chiếc lưỡi đỏ như máu có nửa đoạn treo bên mép, nước miếng sắp chảy thành sông, từng giọt từng giọt chảy xuống từ trên đó.

Chủ nhân của khuôn mặt đó, cổ rất dài, da vừa đen vừa cứng, do trần của kho chứa đồ dưới lòng đất rất cao.

Cơ thể của nó đều ẩn trong bóng tối mà ánh lửa không chiếu tới được, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt và một đoạn cổ của nó.

Chương 39

Nó dường như rất hứng thú với việc Lâm Nghị và những người khác đang ăn thịt quay, muốn lao xuống cướp đoạt, nhưng lại sợ hãi ngọn lửa đang cháy bên dưới, chần chừ do dự.

Nhưng xem ra, mùi thơm của thịt quay đối với nó quá hấp dẫn, đã không thể kìm nén được nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể từ trần nhà đang treo ngược nhảy xuống.

"Đây là Đại địa thát thảo nguyên sao?" Trăm nghe không bằng một thấy, bây giờ thực sự nhìn thấy, Lâm Nghị mới cảm nhận được sự mạnh mẽ của nó.

Hổ, báo bình thường, e rằng đều không phải là đối thủ của nó.

"Cái gì?

Đại địa thát thảo nguyên!" Lão Hồ và Bàn Tử đều kinh ngạc.

Đại danh của Đại địa thát thảo nguyên, họ đã nghe từ lâu!

Họ từng xem hình ảnh của chúng trong sở thú!

Cách săn mồi của Đại địa thát thảo nguyên là lấy tĩnh chế động, rất ít khi chủ động tấn công, chúng lặng lẽ ẩn mình trong bóng tối, không hề động đậy.

Có khi ẩn nấp mấy ngày, không ăn không uống, đợi có động vật đi ngang qua, mới đột nhiên như tia chớp thò cái miệng lớn ra, một ngụm ăn mất đối phương.

Hai móng vuốt như móng sắt, có thể dễ dàng xé rách cơ thể của rất nhiều động vật.

Một thân lông da như sắt như thép, ngay cả móng vuốt sắc nhọn

và răng nanh của dơi mặt lợn cũng không thể làm nó bị thương!

Nó!

Chính là vua đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn của thế giới dưới lòng đất này!

"Anh Lâm, đừng sợ, chúng ta có súng!" Anh Tử nắm chặt súng tiểu liên, làm ra tư thế muốn bảo vệ Lâm Nghị.

Đối mặt với tông tử và người chết, quỷ hồn gì đó, Anh Tử rụt rè, nhưng trước mặt là một con mãnh thú, tuy trông rất đáng sợ, tên nghe cũng rất lợi hại.

Nhưng, mãnh thú chung quy vẫn là mãnh thú, có súng trong tay, cô không hề sợ hãi.

"Sợ?" Lâm Nghị bật cười.

Anh Tử thật sự nghĩ nhiều rồi, Hồng mao đại tông tử, chính mình còn không sợ, lại đi sợ mấy con mãnh thú sao?

Đặc biệt, bây giờ Long Tượng Bàn Nhược Công của hắn đã đạt đến cảnh giới tầng thứ bảy, bước vào hàng ngũ tông sư!

Cảnh giới tông sư dịch kinh phạt tủy, khiến các phương diện cơ thể hắn đều có bước nhảy vọt về chất!

Hiện tại, chỉ nói về sức mạnh, ngay cả võ vương cấp thế giới cũng không thể sánh bằng hắn!

Ngay cả khi lên đài thi đấu, thực lực của võ vương cấp thế giới có mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể chống lại sự nghiền ép bằng thực lực cứng của hắn!

"Anh Tử, không được!" Lão Hồ thấy vậy, vội vàng ngăn lại.

Nhìn thấy con Đại địa thát thảo nguyên này, hắn thậm chí còn căng thẳng hơn cả khi nhìn thấy Hồng mao đại tông tử!

Sắc mặt Lão Hồ âm trầm, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Da của Đại địa thát thảo nguyên này dày thịt béo, lực sát thương của súng tiểu liên Type 100 có hạn, không chắc có thể bắn chết nó!

Lỡ như lại bứt dây động rừng, chọc giận nó, chúng ta sẽ gặp tai ương!" Anh Tử nghe lời Lão Hồ, cũng giật mình.

Súng tiểu liên cũng không giết được Đại địa thát thảo nguyên?

Con Đại địa thát thảo nguyên này, rốt cuộc là loại mãnh thú gì chứ?!

Cũng quá đáng sợ rồi!

Hoàn toàn vượt ra ngoài nhận thức của cô!

"Nếu chúng ta có thể quay lại kho đạn dược, lấy súng trường Arisaka của quân Nhật, may ra có thể giết chết được thứ này!" Súng trường có độ chính xác, tầm bắn, và uy lực đều vượt xa súng tiểu liên.

Thuộc loại súng bắn tỉa đơn điểm!

Nhưng con Đại địa thát thảo nguyên đó cứ nhìn chằm chằm vào họ, khiến họ không có cơ hội trốn thoát.

Bàn Tử cũng nhìn mà tim đập chân run, nhưng vẫn tự lừa mình dối người nói: "Tôi nhớ thứ này, chỉ ăn động vật máu nóng và máu lạnh, không ăn thịt người, theo tôi thấy, không sao đâu!

Chỉ cần chúng ta..." Nói rồi, Bàn Tử cẩn thận cầm chiếc đùi heo được xiên bằng dao quân dụng Nhật, định ném về phía Đại địa thát thảo nguyên.

Cùng lúc đó.

Một bàn tay lớn của Lâm Nghị đã đè hắn xuống.

"Bàn Tử, cậu làm gì vậy?" Bàn Tử nhỏ giọng nói: "Lão Lâm, chúng ta ném đùi heo cho nó ăn, nhân lúc nó ăn, chúng ta có thể nhanh

chóng trốn thoát!" "Cho nó ăn?" Lâm Nghị không nói nên lời nhìn Bàn Tử một cái, phê bình: "Cái đùi heo này, bốn người chúng ta ăn còn chưa đủ, cho nó ăn?

Dùng kim thêu vá mông, cửa còn không có đâu!" "Lão Lâm, đầu óc cậu không bị sốt đấy chứ, bây giờ không phải là lúc tiếc đùi heo!

Đó là Đại địa thát thảo nguyên đấy!

Tấm ảnh chúng ta xem ở sở thú nói thế nào nhỉ..." Bàn Tử cạn lời nhìn Lâm Nghị.

Đại địa thát thảo nguyên đó.

Có thể sống sót rời khỏi đây, đã là may mắn lắm rồi!

Còn nghĩ gì đến đùi heo!

Lão Hồ nhíu mày, nghiêm túc nói: "Lão Lâm, không thể hành động theo cảm tính.

Tuy cậu có thần binh lợi khí như Hắc Kim Cổ Đao, lại có một thân thần lực, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm.

Mau buông tay ra, nếu không, sẽ không kịp nữa.

Đợi chúng ta từ kho đạn dược lấy súng trường Arisaka, rồi quay lại kết liễu mạng chó của con này." Anh Tử đứng bên cạnh Lâm Nghị, đã thể hiện rõ lập trường của mình.

Tin tưởng Lâm Nghị vô điều kiện.

Lâm Nghị thản nhiên nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai cậu đừng quên, con ngựa lùn của chúng ta thảm đến mức nào.

Theo tôi thấy, hung thủ chính là con Đại địa thát thảo nguyên này.

Chúng ta chưa tìm nó, nó lại tự mình tìm đến cửa.

Dám động đến đồ của Lâm gia, hôm nay sẽ cho nó có đến mà

không có về!" Anh Tử nắm chặt súng tiểu liên, thẳng thắn nói: "Anh Bàn, anh Hồ, nếu hai người sợ, thì cứ rời đi trước.

Em và anh Lâm sẽ bọc hậu." Bàn Tử và Lão Hồ mặt đỏ bừng lên.

Lúc này, mình lại không bằng Anh Tử có khí phách!

Đương nhiên, Bàn Tử và Lão Hồ cũng không phải là loại người tham sống sợ chết, càng không thể bỏ mặc Lâm Nghị.

Bàn Tử không chút do dự nói: "Sợ?

Chẳng phải chỉ là con khỉ to hơn một chút sao!

Xử nó!" Tiếng của Bàn Tử vừa dứt, đã nghe thấy trên đỉnh pháo đài ở xa xa có hai bóng đen lướt qua.

Dưới ánh sáng của đống lửa, lại là hai con Đại địa thát thảo nguyên không biết từ đâu chạy đến!

Con Đại địa thát thảo nguyên ban đầu, chỉ là hổ rình mồi, cứ nhìn chằm chằm vào họ chảy nước miếng, không hề hành động thiếu suy nghĩ.

Bây giờ lại có thêm hai con, ba con Đại địa thát thảo nguyên, bắt đầu từ từ tiến về phía họ!

Đại địa thát thảo nguyên sống lâu năm dưới lòng đất, bò trên vách tường như đi trên đất bằng, còn nhanh hơn cả người chạy.

Bàn Tử vừa mới thề thốt xong, lập tức xìu xuống!

"Lão Lâm, còn non xanh thì còn củi đốt, hay là chúng ta diễn màn thứ sáu của Sa Gia Banh, rút lui đi?!" "Rút?

Chương 40

Đã không kịp rồi.

Các cậu nhìn sau lưng xem." Giọng Lâm Nghị bình thản, dưới vẻ ngoài tưởng chừng như không có gì biến động, ánh mắt lại sắc như dao, như kiếm.

Ba người Lão Hồ lập tức quay đầu nhìn lại, trong phút chốc, cảm thấy da đầu tê dại, kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

Phía sau lưng họ, không biết từ đâu lại xuất hiện thêm hai con Thảo nguyên đại địa thát nữa!

Lặng lẽ không một tiếng động!

Họ vừa rồi chỉ chú ý đến phía trước, hoàn toàn không hề hay biết về hai con Thảo nguyên đại địa thát này!

Nếu lúc nãy họ bỏ mặc Lâm Nghị mà chạy trốn một mình, e rằng bây giờ đã bị hai con phía sau xé thành đống thịt nát bét!

"Mẹ kiếp, còn dùng cả binh pháp nữa!

Một con Thảo nguyên đại địa thát đã đủ cho chúng ta mệt rồi, phen này chúng ta chọc phải cả ổ của chúng nó rồi, một lúc kéo đến năm con để vây truy chặn đường chúng ta!" Mặt Lão Hồ đen như đít nồi, tức đến hỏng người.

"Đến đủ cả rồi." Lâm Nghị thấy năm con Thảo nguyên đại địa thát đã tụ tập đông đủ, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Trận chiến đầu tiên ở cảnh giới Tông Sư, cứ lấy các ngươi ra khai đao vậy!

"Xin lỗi nhé, năm con Thảo nguyên đại địa thát các ngươi đều bị

Lâm gia ta bao trọn gói rồi.” Lâm Nghị khẽ quát một tiếng, tay lóe hàn quang, mũi chân đột ngột giẫm mạnh xuống đất.

Một luồng sức mạnh cuồn cuộn bộc phát dưới chân, cả người anh bật lên tại chỗ!

Trần của pháo đài lính Nhật rất cao, phải hơn hai tầng lầu, ước chừng bảy tám mét!

Thảo nguyên đại địa thát, dựa vào ưu thế bẩm sinh, bò trên vách tường trơn tru không chút trở ngại, da dẻ thô ráp dày chắc, không sợ súng tiểu liên, hoàn toàn không có thiên địch!

Từ trên trần cao bảy tám mét, chúng nhìn bốn người, nước dãi chảy ròng ròng, xem bốn người họ như một bữa tối thịnh soạn.

Thế nhưng.

Chỉ với cú bật nhảy đó của Lâm Nghị, thân thể anh như một mũi tên rời cung, tựa quỷ mị lao thẳng về phía con đại địa thát kia.

Chỉ trong nháy mắt, theo một vệt sáng đen lướt qua trên đầu mọi người, Lâm Nghị nhanh chóng đáp xuống từ không trung.

Cùng lúc đó.

Máu tươi tụ tập thành một vệt, từ trên không trung chảy xuống, máu ngày càng nhiều, vệt máu cũng ngày càng rộng, cuối cùng giống như một thác nước nhỏ.

Chỉ trong nháy mắt như vậy.

Con Thảo nguyên đại địa thát đầu tiên mai phục trên đầu họ đã bị chém chết hoàn toàn, tứ chi không còn bám được vào trần nhà nữa, thân xác to lớn rơi thẳng xuống.

Phịch!

Xác con Thảo nguyên đại địa thát rơi thật mạnh xuống đất!

Lực va chạm của cái xác khiến máu tươi văng tung tóe.

Lâm Nghị và Anh Tử đứng ở khoảng cách khá xa nên không bị ảnh hưởng gì.

Lão Hồ và Bàn Tử đứng gần cái xác nhất, khiến trên người họ bị bắn không ít vết máu.

"Khốn kiếp, Lão Hồ cẩn thận!" Lão Hồ và Bàn Tử vừa rồi đang tập trung hoàn toàn vào hai con Thảo nguyên đại địa thát phía sau, Bàn Tử bị tiếng động đột ngột làm giật nảy mình, vội vàng quay đầu lại, còn tưởng ba con phía trước đã tấn công họ.

Lão Hồ cũng giơ súng tiểu liên lên, chuẩn bị tặng cho chúng một băng đạn trước rồi tính.

Thế nhưng, cái xác máu me của Thảo nguyên đại địa thát trước mắt lại khiến cả hai ngơ ngác.

Chuyện gì thế này?

Xảy ra chuyện gì vậy?!

Sao Thảo nguyên đại địa thát lại chết rồi!

Anh Tử có chút nửa tin nửa ngờ hỏi: "Lâm đại ca, vừa rồi anh…" Vừa rồi, cô đứng ngay bên cạnh Lâm Nghị, nhưng trong bóng tối, dù có ánh lửa chiếu rọi, cô vẫn nhìn không đủ rõ.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột!

Chỉ trong một thoáng thất thần!

Xác của Thảo nguyên đại địa thát đã rơi xuống rồi!

Ngay cả cô cũng có chút nghi ngờ mắt mình, có phải là hoa mắt rồi không!

Đừng nói là cô, ngay cả chính Lâm Nghị cũng giật mình.

Sau khi đột phá lên cảnh giới Tông Sư, anh quả thực mạnh hơn trước quá nhiều!

Cú bật nhảy vừa rồi, tốc độ nhanh đến đáng sợ, nếu không kịp thu lực lại, e rằng đã đâm thẳng vào trần nhà.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, giờ đây cũng có thể vung vẩy tự nhiên, dễ như trở bàn tay.

Anh còn lo da thịt của Thảo nguyên đại địa thát quá dày, một nhát không giết chết được, nên đã vận chuyển bảy tầng Long Tượng Bàn Nhược Công, chém xuống không chút lưu tình!

Kết quả, ai mà ngờ Thảo nguyên đại địa thát trước thanh Hắc Kim Cổ Đao của anh lại mỏng như giấy, yếu ớt đến thế.

Chỉ một đao đã đâm cho nó một nhát thấu tim.

"Gầm!" Thảo nguyên đại địa thát tung hoành ngang ngược trong thế giới dưới lòng đất, làm gì có chuyện chịu thiệt thòi như vậy, thấy đồng bọn bị giết, vừa kinh hãi vừa tức giận.

Trước sau mỗi bên hai con, vây quanh bốn người gầm gừ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Nghị, sẵn sàng chờ thời cơ hành động!

Lâm Nghị không trả lời Anh Tử, lúc này đương nhiên phải đại khai sát giới rồi!

Nếu để đám Thảo nguyên đại địa thát này kịp phản ứng mà chạy tán loạn, thì nhiệm vụ của mình còn hoàn thành được không?

Một lát sau, Lâm Nghị lao vút ra, cách xa đến hai ba mét, ngay sau đó dồn lực vào chân, bật cao hai ba trượng, theo vệt sáng đen lóe lên.

Một con Thảo nguyên đại địa thát còn đang quan sát, đã chết không thể chết hơn được nữa.

Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử thấy cảnh này, hoàn toàn chết lặng.

Đây là chuyện con người có thể làm được sao?

Một người, dựa vào đâu mà có thể nhảy cao như vậy!

Trước đây sức của Lâm Nghị cũng đâu có lớn như thế!

Chẳng lẽ sức mạnh của cậu ta lại tăng lên rồi sao?

Hơn nữa còn không chỉ tăng lên một chút.

Thậm chí cả con Thảo nguyên đại địa thát da đồng xương sắt cũng bị cậu ta chém một đao mà chết!

Thật là vô lý!

"Lão Lâm, thảo nào cậu cản tôi, hóa ra cậu đã có chuẩn bị từ trước rồi, hại chúng tôi lo lắng suông!" Bàn Tử thấy Lâm Nghị dũng mãnh như vậy, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng thả lỏng, súng trong tay cũng hạ xuống!

Lông mày Lão Hồ thoáng hiện lên một tia vui mừng kinh ngạc, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh Tử say mê nhìn Lâm Nghị.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, một người đàn ông có thể đẹp trai đến vậy!

Hấp dẫn đến mức làm người ta rung động, khiến trái tim cô đập loạn không ngừng!

Thảo nguyên đại địa thát là bá chủ của thế giới dưới lòng đất, trí thông minh của chúng trong đám dã thú tuyệt đối thuộc hàng đầu.

Chương 41

Thấy Lâm Nghị giết liền hai con, ba con còn lại không hẹn mà cùng nhìn về phía Bàn Tử.

Cùng lúc đó.

Ba con Thảo nguyên đại địa thát, "vèo" một tiếng, đã lao qua.

Chắc là thấy Bàn Tử nhiều thịt, định khai vị trước.

Lão Hồ và Anh Tử lập tức cầm súng tiểu liên, bắn về phía hai con Thảo nguyên đại địa thát.

Bàn Tử có chút kinh hoảng, sau đó quờ tay xuống đất tìm vũ khí, vừa hay trên đất có một con dao găm dùng để nướng dơi, Bàn Tử tiện tay chộp lấy, đâm một nhát vào cánh tay Thảo nguyên đại địa thát, đâm ngập đến chuôi.

Con dao đó đã được nung lâu, giống như một thanh sắt nung đỏ, sau khi đâm trúng Thảo nguyên đại địa thát, trong mũi chỉ ngửi thấy một mùi khét lẹt khó chịu.

Ba con Thảo nguyên đại địa thát thấy tình hình không ổn, dứt khoát chọn cách bỏ chạy.

Đám người này quá mạnh!

Hình như đều không phải là những kẻ chúng có thể chọc vào!

Hai con còn lại tuy bị súng tiểu liên bắn trúng, nhưng không bị thương, tốc độ bỏ chạy cực nhanh.

Còn con bị Bàn Tử dùng dao găm nhiệt độ cao đâm bị thương, thì không may mắn như vậy.

Vừa định chạy trốn, không biết từ lúc nào Lâm Nghị đã quay lại

phía sau nó, sau đó một đao kết liễu.

"Để các ngươi chạy thoát, nhiệm vụ của Lâm gia ta còn làm hay không?" Lâm Nghị nhìn đám Thảo nguyên đại địa thát chạy tán loạn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

Sau đó, anh siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, sức mạnh không ngừng tuôn vào cánh tay.

Giây tiếp theo.

Hắc Kim Cổ Đao rời khỏi tay.

Một vệt sáng đen xẹt qua không trung, bay về phía một trong những con Thảo nguyên đại địa thát đang bỏ chạy.

Còn Lâm Nghị thì quay người, đuổi theo con còn lại.

Tốc độ bò của Thảo nguyên đại địa thát rất nhanh.

Nhưng đó là so với người thường.

Đối với loại người như Lâm Nghị, một bước có thể sải ra hai ba mét, thì quá chậm!

Một bước hai ba mét là khái niệm gì?

Kỷ lục thế giới chạy 100 mét, cần 41 bước để hoàn thành toàn bộ quãng đường, một bước cũng chỉ có 2,44 mét!

Có thể nói, hiện tại Lâm Nghị đã hoàn toàn vượt qua giới hạn của con người trong cự ly 100 mét!

Lúc chạy, hiệu ứng thị giác cực kỳ mạnh mẽ, cảm giác như đang bay vậy.

"Lão Lâm, đừng đuổi…" Lão Hồ nhìn thao tác này của Lâm Nghị, mặt mày ngơ ngác.

Hắc Kim Cổ Đao cũng bị cậu ném đi rồi, cậu chạy qua đó, định

vật tay đôi với Thảo nguyên đại địa thát à?

Thế nhưng, lời cậu ta còn chưa dứt, Lâm Nghị đã đuổi kịp Thảo nguyên đại địa thát.

Ngay sau đó, Lâm Nghị tung một cú đấm móc, đập mạnh vào đầu con Thảo nguyên đại địa thát.

Bốp!

Đầu con Thảo nguyên đại địa thát đập mạnh vào bức tường bên cạnh, phát ra một tiếng nổ trầm đục.

"Gầm!" Con Thảo nguyên đại địa thát bị cú đấm này làm choáng váng, đầu óc cảm giác ong ong, gào lên thảm thiết.

Lâm Nghị nào có cho nó cơ hội thở dốc, tóm lấy lớp da thịt thô ráp sau lưng nó, siết chặt, rồi đột ngột dùng sức.

Cái thân thể to lớn hơn cả người, bay thẳng qua đầu Lâm Nghị, đập xuống đất, phát ra tiếng động trầm đục.

Một cú quật qua vai hoàn hảo!

Phải nói, Thảo nguyên đại địa thát thật sự rất trâu bò.

Người thường mà bị Lâm Nghị quật như vậy, sớm đã đi đời nhà ma rồi.

Đặc biệt là cú đấm móc kia, lại còn đập vào tường, đầu óc có lẽ đã văng ra thành tương rồi.

Con Thảo nguyên đại địa thát dường như chỉ trở nên choáng váng, chứ không bị thương chí mạng.

Lúc này, Thảo nguyên đại địa thát vừa rên rỉ, vừa tức giận giơ móng vuốt sắc nhọn, tấn công vào bụng Lâm Nghị.

Lâm Nghị làm sao cho nó cơ hội đó, hai tay nắm lấy cánh tay nó,

rồi dùng sức bẻ gãy, dù cho Thảo nguyên đại địa có sức mạnh vô cùng, đối mặt với anh cũng kém hơn nhiều, cánh tay thô to bị bẻ cong một cách thô bạo!

Sau đó, Lâm Nghị lại dùng sức, đẩy móng vuốt sắc nhọn của nó về phía trước, đâm thẳng vào bụng nó.

Phụt!

Lập tức, máu trên bụng Thảo nguyên đại địa thát chảy như suối, tuôn ra ồng ộc.

Tứ chi, da lông trên lưng của Thảo nguyên đại địa thát quả thực là da đồng xương sắt, nhưng nó cũng có điểm yếu.

Đó chính là bụng của nó!

Bụng tuy cũng cứng rắn vô cùng, nhưng so với các bộ phận khác trên cơ thể, lại mỏng manh hơn nhiều.

Thêm vào đó, bình thường đại địa thát thường xuyên bò trườn, bụng không lo bị tấn công, nên điểm yếu này gần như có thể bỏ qua.

Tiếc là, con hàng xui xẻo này lại gặp phải Lâm Nghị.

"Chết rồi?!" "Trời đất ơi, Lão Lâm, cậu tay không mà đánh chết được Thảo nguyên đại địa thát!" "Lâm đại ca, anh lợi hại quá đi mất." Ba người Lão Hồ thấy cảnh này, đều đứng sững tại chỗ.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng được, con Thảo nguyên đại địa thát mà vừa rồi họ cầm súng tiểu liên bắn điên cuồng cũng không hề hấn gì, bây giờ lại bị Lâm Nghị tay không giải quyết trong vài ba chiêu.

Nếu nói Lâm Nghị dùng Hắc Kim Cổ Đao chém chết ba con Thảo nguyên đại địa thát, thì còn có thể chấp nhận được.

Dù sao cũng có thần binh lợi khí như Hắc Kim Cổ Đao, họ có thể

hiểu.

Nhưng bây giờ, họ thực sự không thể hiểu nổi.

Rốt cuộc phải có sức mạnh lớn đến mức nào mới làm được điều này?

Đúng là biến thái mà.

"Mấy người cũng đừng ngây ra đó nữa, mau đi xử lý mấy con Thảo nguyên đại địa thát đi, thức ăn miễn phí này, không lấy thì phí." Lâm Nghị nhìn ba người đang mắt tròn mắt dẹt, cười nhạt, như thể mọi chuyện xảy ra trước mắt đều nằm trong dự liệu của anh.

Vừa nói, anh vừa đi về phía con Thảo nguyên đại địa thát cuối cùng còn sót lại.

Sau khi anh ném Hắc Kim Cổ Đao ra, thanh đao đã chặt đứt một chân và một tay của con đại địa thát này, lực đạo không giảm, đâm thẳng vào tường.

Lâm Nghị rút cổ đao ra khỏi tường, nhìn con đại địa thát đang nằm trên đất giãy giụa muốn bỏ chạy.

Tay giơ đao lên rồi hạ xuống.

Đến đây.

Năm con Thảo nguyên đại địa thát toàn bộ bỏ mạng, chết không thể chết hơn.

Lão Hồ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhìn Bàn Tử, cười nói: "Bàn ca, nhanh lên nào!

Hôm nay chúng ta nhờ phúc Lão Lâm, đại nạn không chết, còn có thể nếm thử xem Thảo nguyên đại địa thát có vị gì!

Chương 42

Làm việc nhanh nhẹn lên~" Bàn Tử cũng không hề lề mề, cầm dao găm, đi về phía xác một con Thảo nguyên đại địa thát.

Nhìn xác đại địa thát, Bàn Tử tấm tắc khen lạ, tò mò hỏi: "Lão Lâm, Lão Hồ, hai người nói xem da con đại địa thát này dày như vậy, nếu bán đi có đáng tiền không?" "Trong đầu cậu chỉ nghĩ đến tiền thôi!

Cái thứ của nợ này đáng giá bao nhiêu chứ, vừa đen vừa cứng, người khác mua về làm gì?" Lão Hồ khinh bỉ nhìn Bàn Tử, cầm dao găm, đi lên giúp một tay.

Nên nói hay không nên nói.

Câu nói này của Bàn Tử, lại nhắc nhở Lâm Nghị.

Xác của Dơi mặt lợn còn có thể thu hồi, vậy thì xác của Thảo nguyên đại địa thát này, chắc cũng có thể thu hồi chứ?

Giá trị e rằng còn cao hơn cả Dơi mặt lợn.

"Chậc chậc, không tồi không tồi." Lâm Nghị thầm khen trong lòng.

Cùng lúc đó.

Năm con Thảo nguyên đại địa thát liên tiếp bị anh chém giết, anh cũng thầm đả tạp trong lòng!

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh, phát hiện ký chủ đã chém giết năm con Thảo nguyên đại địa thát, địa điểm đả tạp không giới hạn, có thể đả tạp!" "Đinh, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công, phần thưởng: Bí pháp Kim Quang Chú của Long Hổ Sơn, 1500 điểm đạo mộ." Giọng nói của hệ thống nghe càng lúc càng êm tai.

Bí pháp Kim Quang Chú của Long Hổ Sơn đã vào tay!

Lâm Nghị lướt qua xem hai mắt.

Mở đầu là tám chữ lớn bá đạo! 【Thiên Địa Huyền Tông, Vạn Khí Bản Căn】 Tám chữ này, như được viết bằng cát vàng, trông lấp lánh ánh kim, vô cùng cao quý.

Đúng như tám chữ này nói, Kim Quang Chú chính là nền tảng của Đạo gia!

Các môn phái Đạo gia đều có Kim Quang Thần Chú độc môn của riêng mình, như Mao Sơn, Ngũ Hoa Sơn, Võ Đang Sơn… đều thông thạo Kim Quang Thần Chú, nhưng giáo nghĩa của mỗi môn phái khác nhau, trọng điểm cũng khác nhau.

Như Mao Sơn trọng về tu pháp thuật, luyện phù lục.

Võ Đang Sơn trọng về tu nội đan, luyện dương thần.

Còn Long Hổ Sơn thì tu kim quang, thành lôi pháp!

Kim Quang Chú là công phu cơ bản nhất của Long Hổ Sơn, khi đạt đến cảnh giới nhất định, có thể khiến vạn thần triều bái, sai khiến sấm sét, quỷ yêu tan mật, tinh quái mất hình.

Kim Quang Chú tu luyện đến mức cao thâm, có thể tu luyện lôi pháp cao thâm khó lường.

Tu Ngũ Lôi Chính Pháp, thành Âm Dương Ngũ Lôi.

Sét là hiệu lệnh của trời, quyền uy tối cao, tam giới cửu địa tất cả đều thuộc quyền cai quản của sấm sét.

Yêu ma quỷ quái, gặp phải lôi pháp, không kẻ nào không lùi ba thước.

Đương nhiên.

Kim Quang Chú ngoài việc tu luyện kim quang ra, cũng chỉ có thể nắm giữ được Chưởng Tâm Lôi cơ bản trong lôi pháp.

Liên quan đến Ngũ Lôi Chính Pháp, miêu tả không rõ ràng, e rằng còn phải mua trong cửa hàng.

Dù vậy, Kim Quang Chú cũng vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa tu vi càng cao thâm, uy lực của Kim Quang Chú càng lớn.

Trong tay Lão Thiên Sư, Kim Quang Chú đơn giản cũng đủ để đè bẹp tất cả các tuyệt học.

Nếu anh tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》 đến đỉnh phong, một tia kim quang tùy tiện có lẽ cũng có uy lực bổ núi chặt sông.

Còn bây giờ.

Do anh chưa tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》, cũng không có cách nào tu tập Kim Quang Chú, tạm thời gác sang một bên.

Đợi ra khỏi pháo đài dưới lòng đất, sẽ thử tu luyện sau.

Trong lúc Lâm Nghị đả tạp, Lão Hồ và Bàn Tử bận rộn không ngơi tay, cắt thịt nạc trên người Thảo nguyên đại địa thát ra, đem đi nướng.

Cắt một miếng, nướng một miếng, ăn một miếng.

Không chỉ giống như ăn buffet, mà chính là đang ăn buffet rồi.

"Lâm gia, mau lại đây, mau lại đây, cậu là đại công thần của ngày hôm nay đó, nào, Bàn béo tôi kính cậu một ly!" Bàn Tử phấn khích kéo Lâm Nghị, lại từ trong ba lô lôi ra ba bình rượu trắng, đưa cho Lâm Nghị và Lão Hồ mỗi người một bình.

Ăn thịt nướng, ngồi cạnh đống lửa, uống rượu trắng.

Dù ở trong pháo đài dưới lòng đất lạnh lẽo, cũng cảm thấy toàn thân nóng hừng hực, như đang ngồi quán nhậu vậy.

Anh Tử từ nhỏ đã đi săn, tay nghề cắt thịt, phải nói là thuần thục.

Cô rảnh rỗi lại cắt vài miếng thịt, đặt lên đống lửa nướng, cảm giác còn chuyên nghiệp hơn cả nhân viên phục vụ trong quán nhậu.

Lâm Nghị cũng không khách khí, ngồi phịch xuống đất, uống rượu ừng ực, ăn thịt ngấu nghiến, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Nghĩ lại trước đây làm một lập trình viên khổ sở, ngày nào cũng tăng ca, còn thường xuyên bị sếp mắng xối xả, làm gì có được đãi ngộ thế này?

Muốn ăn gì thì ăn, muốn làm gì thì làm!

Bên cạnh còn có một tiểu mỹ nữ hầu hạ.

Trong lòng chỉ có một chữ!

Sướng!

Đây mới là cuộc sống mà đàn ông hằng mơ ước chứ!

Làm người như vậy, còn cầu gì hơn?

Ngay lúc anh sắp ăn no, hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu anh.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ tám đã làm mới, sau khi đưa tiễn thi thể thủy ngân nam nữ vãng sinh, có thể đả tạp, không giới hạn địa điểm." "Phần thưởng: Khinh công Đạp Nguyệt Lưu Hương, 1500 điểm đạo mộ." Ồ?

Lại là khinh công!

Nghe giọng nói của hệ thống, Lâm Nghị có chút kinh ngạc.

Hệ thống này, cũng quá tốt rồi đi!

Biết mình toàn phải dùng chân giẫm đất, giẫm đến đau cả chân, còn đặc biệt chuẩn bị một môn khinh công?

Lâm Nghị có chút nửa đùa nửa thật nghĩ.

Nhưng cái tên này, có chút quen tai nha!

Thế là anh xem xét chi tiết.

Khinh công Đạp Nguyệt Lưu Hương, tương truyền là tuyệt kỹ độc môn của Đạo Soái Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương là một hiệp đạo danh tiếng lẫy lừng thiên hạ, được người trong giang hồ truyền tụng, đến đi như gió, nhanh như kinh hồng, uyển chuyển như du long, sau khi trộm đồ xong, trong không khí chỉ lưu lại một mùi hương nghệ tây thoang thoảng.

Đây là một nhân vật gần như huyền thoại.

Khinh công thiên hạ đệ nhất, đạo thuật thiên hạ đệ nhất.

Mỗi khi muốn lấy đồ của người khác, chắc chắn sẽ thông báo trước cho đối phương.

Trong đó, câu nói kinh điển nhất của Hương Soái, Lâm Nghị vẫn còn nhớ mang máng.

“Nghe nói ngài có một pho tượng bạch ngọc mỹ nhân, được điêu khắc tinh xảo, vô cùng đẹp đẽ, lòng ta không khỏi ngưỡng mộ, đêm nay giờ Tý, ta sẽ đạp nguyệt đến lấy, ngài vốn là người tao nhã, chắc sẽ không để ta đi một chuyến uổng công.” Thái độ này, sự tự tin này, thật sự không ai bì kịp.

Chương 43

Có khinh công Đạp Nguyệt Lưu Hương của Hương Soái, dù nơi nguy hiểm đến đâu cũng dám đi.

Không nói đâu xa, nói gần trước.

Đợi sau khi họ trở về kinh đô, theo tình tiết truyện, sẽ cùng đám người Tuyết Lỵ Dương đến núi tuyết Côn Luân.

Núi tuyết quanh năm tuyết phủ, không biết dày bao nhiêu.

Một bước chân xuống, không biết lún sâu bao nhiêu, lỡ gặp phải tuyết lở gì đó, càng nguy hiểm hơn.

Sức mạnh của một người so với tự nhiên, chung quy vẫn quá nhỏ bé.

Nhưng, có Đạp Nguyệt Lưu Hương, thì lại khác.

Dù không thể cưỡi gió lướt mây, nhưng nếu có thể làm được đạp tuyết vô ngân, một cành lau qua sông, cũng đã đủ kinh diễm thiên hạ.

Leo lên Côn Luân, nguy hiểm trên núi tuyết cũng sẽ giảm đi đáng kể!

Nice.

No say rượu đủ.

Bàn Tử xoa xoa cái bụng phình ra một vòng, thỏa mãn xỉa răng.

“Anh em, ăn no uống đủ rồi, chúng ta bắt đầu làm việc thôi~ Xem xem pháo đài này có bảo bối gì khác không~(*^▽^*)~” Lão Hồ toe toét cười, nói đùa: “Tiểu béo, không phải vừa rồi cậu còn ầm ĩ đòi đi sao?!

Sao bây giờ lại đổi ý rồi?” Bàn Tử mặt dày, không biết xấu hổ nói:

“Đồng chí Lão Hồ, lúc này khác lúc đó.

Bây giờ Bàn ca tôi binh hùng ngựa khỏe, một hơi đi bảy tám dặm cũng không thành vấn đề.” Vừa nói, Bàn Tử đã không thể chờ đợi được nữa đứng dậy, xách ba lô, đi về phía trước.

Lâm Nghị thấy vậy, khẽ cười, sau đó ánh mắt rơi vào cặp quỷ đồng nam nữ vẫn đang âm thầm quan sát ở bên cạnh, nhìn quỷ đồng, rồi lại nhìn thi thể thủy ngân nam nữ trên đất, rồi lại nhìn Bàn Tử.

Rất rõ ràng.

Tên Bàn Tử này sắp đi rồi, lại không mang theo các ngươi!

Các ngươi nên làm gì, không cần phải nói nhiều nữa chứ?

Hai con quỷ đồng cũng rất thông minh, chạy lon ton về phía Bàn Tử.

“Tương lai tươi sáng đã chào đón chúng ta rồi, các đồng chí, không từ bỏ, không bỏ cuộc, hướng về phía trước, hướng về tương lai tiến lên~” Bàn Tử vừa nhấc chân lên, liền lảo đảo một cái, sau đó ‘phịch’ một tiếng, cả cái mặt đập xuống đất, đầu gối suýt nữa thì vỡ tan.

“Mẹ kiếp, cái gì ngáng chân tôi thế?” Mọi người nhìn qua, không biết từ lúc nào, hai cái xác thủy ngân đã xuất hiện dưới chân Bàn Tử, làm cậu ta ngã sấp mặt.

Lâm Nghị giả vờ trầm tư, nghiêm túc nói: “Bàn Tử, cậu chỉ nghĩ đến tìm bảo bối, mà quên mất hai vị tiểu tổ tông của mình rồi à.

Đây chẳng phải là quỷ ngáng chân sao.” Nghe đến quỷ ngáng chân, Bàn Tử trong lòng rùng mình, nhíu mày cười khổ, vội vàng nói: “Hai vị tiểu tổ tông ơi, xin lỗi, Bàn béo tôi sai rồi.

Các ngài đừng chỉnh tôi nữa.” Vừa nói, vừa gói ghém hai cái xác thủy ngân nam nữ lại, cõng lên lưng.

Lâm Nghị vẻ mặt thản nhiên nói: “Gần đây có lối ra, chúng ta ra ngoài trước đi.

Sau đó tìm một nơi chôn cất thi thể.” Bàn Tử lập tức mừng ra mặt, mượn cớ xuống thang nói: “Lão Lâm, chúng ta nghĩ giống nhau rồi!

Cũng hai vị tiểu tổ tông nặng thế này, tìm bảo bối cũng bất tiện quá, chúng ta mau ra ngoài, sau này có khối thời gian để quay lại!” Bàn Tử nghĩ nghĩ, cảm thấy có chút thiệt thòi, chỉ vào xác Thảo nguyên đại địa thát trên đất, nói: “Lão Lâm, Lão Hồ, hai người đừng nói nữa, thịt con Thảo nguyên đại địa thát này cũng ngon phết, hai người khiêng một con về đi!” Ừm~ thế mới phải chứ.

Không thể để Bàn ca ta một mình mệt được?

“Thôi đi, Bàn Tử.” Lâm Nghị liếc cậu ta một cái, Bàn Tử vừa nhấc mông lên là anh biết cậu ta định đánh rắm gì rồi, nhấc nhấc thanh Hắc Kim Cổ Đao, nói: “Cái món đồ này của tôi, không nặng hơn hai cái xác của cậu à?

Hay là, cậu cầm đao của tôi, tôi cõng xác thủy ngân cho?” Bàn Tử nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao, rồi lại nhìn xác thủy ngân trong tay, bĩu môi.

Xác thủy ngân cậu ta còn cõng nổi, chứ thanh đao của Lâm Nghị mà cõng trên người, không đè chết cậu ta mới lạ, quan trọng nhất, nó sắc bén như vậy, lỡ không cẩn thận, làm mình bị thương, thì khó chịu lắm!

Bàn Tử xách xách tấm áo lính quân đội đang bọc xác thủy ngân, cười gượng.

Lão Hồ ho khan hai tiếng, trịnh trọng khuyến khích: “Bàn gia, trên con đường cách mạng, tràn đầy gian khổ, nhân dân quần chúng đang

cần những thanh niên xã hội chủ nghĩa mới như cậu, công lớn không tư, xả thân vì người, không màng lợi nhỏ, chịu thương chịu khó!" Hai cái đồ chết tiệt này!

Mặt Bàn Tử đen lại, hai người này đúng là không biết xấu hổ.

Đây là muốn làm Bàn gia ta mệt chết sao?

Sau đó, Bàn Tử sờ sờ hai miếng ngọc trong túi, tâm trạng mới tốt hơn một chút.

Tính khí nóng nảy của Anh Tử, không nói uyển chuyển như Lâm Nghị và Lão Hồ, cô không chút nể nang mà mắng: "Bàn ca, anh nói xem, bắn súng thì không được, tìm mộ cổ cũng không biết, lại không lợi hại như Lâm đại ca.

Không phải chỉ là bảo anh cõng hai đứa trẻ sao, xem anh tủi thân kìa." Trong nháy mắt.

Tâm trạng của Bàn Tử lại không vui nữa, nhưng vẫn vênh cái mặt dày lên, không hề để ý, trơ trẽn nói: "Anh Tử em gái, phải nói là em chưa từng trải, nhìn người không chuẩn!

Trong mấy người chúng ta, ai là người quan trọng nhất?

Bàn ca ta chứ ai!

Nếu không có Bàn ca ta đi tiên phong cho các người, chúng ta có tìm được nhiều bảo bối như vậy không?

Nhìn em với Lão Lâm trên người sạch sẽ kìa, chẳng phải là vì Bàn ca xông pha tuyến đầu sao, một người dũng mãnh như Bàn ca, sao lại bị em nói thành vô dụng thế chứ~" Lâm Nghị toe toét cười, nói: "Phải nói Bàn gia ngài vĩ đại chứ!

Đừng nói nhảm nữa, mau cõng lên, đi thôi (*￣ ￣)" Bàn Tử được Lâm Nghị khen một câu như vậy, eo ưỡn thẳng tắp, cười nói: "Xem

đi, xem đi, vẫn là Lão Lâm và Lão Hồ, hai người hiểu Bàn ca!" Một đoàn bốn người.

Đến lối ra được đánh dấu trên bản đồ.

Lối ra là một hang đá.

Theo miêu tả trên bản đồ, trong hang đá này lẽ ra phải có một con đường nối lên lối ra trên đỉnh núi.

Tiếc là, lúc lính Nhật rút đi, đã cho nổ sập hết lối ra!

Lối ra này bị nổ sập, các lối ra khác không cần nghĩ, chắc chắn cũng không còn.

Thế là, Lâm Nghị tìm một cái lỗ thông gió gần đó.

Lỗ thông gió này cực kỳ hẹp, e rằng chỉ có cô gái thân hình mảnh mai như Anh Tử mới chui qua được.

Những người bình thường như Lão Hồ và Lâm Nghị đều không qua được, huống chi là Bàn Tử.

Nhìn lên từ lỗ thông gió, miệng lỗ dường như bị cỏ khô che khuất, nhưng vẫn lờ mờ thấy được ánh sáng, chắc chắn có thể ra ngoài được.

Lúc họ xuống mộ, nhớ là buổi chiều, ai ngờ vừa xuống mộ vừa lang thang trong pháo đài lính Nhật, đi không biết bao lâu, bao xa.

Dưới lòng đất không biết ngày tháng.

Nhìn thấy lỗ thông gió, họ mới nhận ra, hóa ra đã qua cả một đêm rồi!

Có khi, thời gian còn dài hơn.

Quay lại đường cũ, là không thể quay lại đường cũ rồi.

"Lão Hồ, Bàn Tử, thang." Thấy lỗ thông gió cách mặt đất rất cao,

phải đến ba bốn mét, mà xung quanh đều là tường xi măng, đối với người thường mà nói, đừng nói là phá rộng tường xi măng ra, chỉ riêng việc leo lên đã rất khó.

Thế nhưng, điều này đối với anh em Lâm Nghị mà nói, không phải là chuyện gì khó khăn.

Lâm Nghị khẽ gọi một tiếng, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức hiểu ý.

Họ ở trong khu tập thể quân đội chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, hồi nhỏ thường xuyên trèo tường trốn học, chạy đi đánh nhau với học sinh khác.

Cái gọi là "thang", là họ học theo cách lính tráng làm thang người mà nghĩ ra.

Khỏi phải nói là thông thạo đến mức nào.

Bàn Tử không chút do dự đến bên tường, hai chân dang ra, hai tay chống vào tường.

Chương 44

Lão Hồ chạy lấy đà một đoạn, đạp lên vai Bàn Tử, rồi lại leo lên một đoạn nữa.

Lâm Nghị thì đơn giản hơn nhiều, chỉ có ba bốn mét mà thôi.

Anh khẽ dùng lực dưới chân, lòng bàn tay vỗ nhẹ vào lưng Bàn Tử, cả người bật lên tại chỗ, sau đó tay lại ấn lên vai Lão Hồ một cái, mượn lực lại lao lên, cuối cùng vững vàng đứng trên vai Lão Hồ.

Nhẹ nhàng thoải mái.

Đây còn là Lâm Nghị chưa dùng quá nhiều sức, nếu anh bộc phát toàn lực, e rằng Lão Hồ và Bàn Tử đã ngã nhào xuống rồi.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay, tường xi măng trước mặt Lâm Nghị, cũng không khác gì giấy, ba bảy hai mốt một đã khoét rộng miệng lỗ ra một vòng.

Không lâu sau, cả cái lỗ thông gió đã có thể cho một người chui qua.

Lâm Nghị khom lưng, gạt những cành khô lá úa ở lỗ thông gió ra, trước mắt bỗng trở nên quang đãng, mặt trời mọc ở phía đông, trên trời trôi những áng ráng mây rực rỡ.

Hít thở không khí trong lành, cảm thấy sảng khoái tinh thần.

Lâm Nghị chui ra khỏi lỗ thông gió, buộc dây thừng vào một gốc cây cổ thụ gần đó, rồi ném vào trong pháo đài dưới lòng đất.

Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử men theo dây thừng, lần lượt leo ra khỏi pháo đài.

Đơn giản phân biệt phương hướng, mới phát hiện, nơi này đã cách

doanh trại của họ hơn mười dặm.

"A, ánh bình minh ơi, a, cánh rừng thông này ơi, a, những con vật trong rừng thông ơi, các ngươi đều đang vẫy tay reo hò cho cuộc sống mới của chúng ta phải không!" Bàn Tử vừa ra ngoài, tháo khẩu trang xuống, hít lấy hít để mấy hơi.

Quá sướng!

Cuối cùng cũng ra khỏi lòng đất, nhìn thấy ánh mặt trời.

Cảm giác cả thế giới đều sáng bừng lên.

Lão Hồ cũng không kìm được mà toe toét cười.

Đúng vậy.

Lần xuống mộ này, họ thu hoạch không nhỏ.

Cuộc sống mới đang vẫy gọi họ!

Anh Tử trải qua trận đạo mộ hạ đấu này, xem như là bị dọa sợ chết khiếp.

Vỗ vỗ ngực, lòng còn sợ hãi, trên mặt không tự chủ mà lộ ra nụ cười ngây ngô.

Chuyện này, trước đây cô nghĩ cũng không dám nghĩ, không ngờ cô đều đã trải qua.

Một cảm giác tự hào khó tả dâng lên.

Còn về Lâm Nghị, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt như mọi khi.

Tất cả những gì xảy ra ở đây, đối với anh mà nói, chỉ là một khởi đầu mà thôi.

Cuộc sống mới của anh, hay nói đúng hơn là cuộc sống mới của họ, mới chỉ vừa bắt đầu!

Đương nhiên anh là người thực tế, không giống như Lão Hồ và

Bàn Tử cảm khái vạn phần, mà nói với Lão Hồ.

"Lão Hồ, lấy la bàn ra, tính xem gần đây có huyệt quý phong thủy nào không." Lâm Nghị tuy biết không ít kiến thức thường thức về đạo mộ hay phong thủy, nhưng một khi đụng đến những vấn đề chuyên môn, anh cũng hai mắt tối sầm, chẳng biết gì cả.

Chuyện phân kim định huyệt, xem phong thủy vẫn phải dựa vào Lão Hồ.

Lão Hồ hiểu ý Lâm Nghị, nhướng mày, lấy la bàn từ trong túi ra, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự tin.

Cuối cùng cũng đến lúc ông thể hiện thực lực của mình.

Sau đó, Lão Hồ tìm được một vị trí khá tốt, ba người hợp sức đào một cái hố, chôn cất hai thi thể thủy ngân một cách đơn giản, rồi lấp đất lại, dùng đá xếp xung quanh thành một nấm mộ nhỏ.

Anh Tử hái vài bông hoa dại đặt lên mộ.

"Hai vị tiểu tổ tông, rất tiếc, hai người không được sống trong một xã hội mới văn minh, dân chủ, tràn ngập ánh dương.

Không thể cảm nhận được tình yêu thương chan hòa khắp xã hội, nhưng hai người cũng đừng quá đau buồn.

Trong mệnh có thì ắt sẽ có, trong mệnh không có thì đừng mong cầu, vạn sự khó tính toán, đều do mệnh trời." Bàn Tử nhìn ngôi mộ nhỏ trước mặt do chính tay họ dựng nên, trong lòng cảm khái vạn phần.

Lão Hồ thấy Bàn Tử nói năng ra vẻ triết lý, cũng muốn mở miệng nói vài câu, nhưng nhất thời không biết phải nói gì.

Anh Tử thì càng không cần phải nói, một đứa trẻ lớn lên ở nông thôn thì làm sao biết mấy thứ này.

Lâm Nghị thấy hai tiểu quỷ vẫn còn lảng vảng trước mộ, chưa chịu đi, liền vẫy vẫy tay với chúng.

"Hai bạn nhỏ thời cổ đại, người chết rồi thì phải nhập thổ vi an.

Nhưng điều kiện của bọn anh có hạn, hai em cũng đừng yêu cầu cao quá, phải không?

Nên đi thì đi đi, nhanh lên, đi nhanh đi." "Anh Lâm, anh đang nói chuyện với ai vậy?" Anh Tử thấy Lâm Nghị nói chuyện với không khí, còn vẫy tay với không khí, trong lòng bất giác giật thót, bèn hỏi.

"Là bọn họ đó, hai vị mà chúng ta đưa ra từ pháo đài của lũ chó Nhật." Lâm Nghị chỉ vào hai tiểu quỷ trước mặt.

Đương nhiên, trong mắt Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử, trước mặt làm gì có ai!

"Lão Lâm, cậu… cậu nhìn thấy họ à?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"Thấy được chứ." Lâm Nghị không hề né tránh, thẳng thắn đáp, "Hình như từ lúc nãy, tôi đã luôn nhìn thấy họ rồi." Đối với Âm Dương Nhãn, Lâm Nghị cũng dần quen thuộc.

Dù sử dụng Âm Dương Nhãn, anh cũng không đến nỗi sơ ý nhìn xuyên thấu quần áo người khác.

Hiện tại, trước mắt anh vừa có thể thấy hai con tiểu quỷ, vừa có thể thấy người bình thường.

"Má ơi, thật hay giả vậy?" Bàn Tử không dám tin.

Dù đã trải qua những chuyện này, đã thấy cả con rết lớn, gã vẫn không hoàn toàn tin trên đời này có quỷ.

Hai con tiểu quỷ kia tuy gã cũng thấy, nhưng không nhìn rõ.

Nếu thật sự có quỷ, thế giới này chẳng phải loạn hết cả lên sao?

Nhưng bây giờ Lâm Nghị lại thấy rõ mồn một, trong lòng gã không khỏi nghi ngờ.

"Lão Lâm, cậu chắc chứ?" Lão Hồ cũng bán tín bán nghi hỏi.

Thấy hai tiểu quỷ càng đi càng xa, cuối cùng biến mất, Lâm Nghị khẽ cười, "Có lẽ là tôi hoa mắt thôi." Lão Hồ và Bàn Tử không tin, Lâm Nghị cũng không cần phải ép mình giải thích.

Có những chuyện, từ từ rồi sẽ được chứng thực.

"Tôi đã nói mà.

Trên đời này làm gì có quỷ thật chứ." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, bèn nói lớn, "Hai vị tiểu tổ tông, hai người đừng để ý nhé.

Nguyện cho hai người vãng sinh cực lạc, cái này… tiểu béo tôi thắp cho hai người chút hương khói." Vừa nói, Bàn Tử vừa móc từ trong túi ra một hộp thuốc lá và bật lửa.

Gã châm ba điếu thuốc, cắm lên mộ thay cho hương.

Hành động kỳ quặc này khiến Lão Hồ đứng hình.

Người ta cúng tổ tiên thì thắp hương, Bàn Tử thì hay rồi, cúng tổ tiên bằng thuốc lá.

Nếu thật sự có luân hồi, chẳng phải sẽ bị lao phổi hay sao.

Lâm Nghị nhìn Bàn Tử làm trò, cũng không ngăn cản, mà thầm đả tạp trong đầu.

"Đinh, hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh, phát hiện ký chủ đã siêu độ cho hai thi thể thủy ngân, địa điểm đả tạp không giới hạn, có thể đả tạp!" "Đinh, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công, phần thưởng: Khinh công Đạp Nguyệt Lưu Hương, 1500 điểm đạo mộ." Sướng rồi!

Chương 45

Cuối cùng cũng có khinh công!

Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Khinh công này không có nhiều hạn chế như 《Đại Động Chân Kinh》 và 《Kim Quang Chú》.

Có thể tu luyện ngay lập tức!

Môn khinh công này có tổng cộng chín tầng, ba giai đoạn.

Mỗi khi tu luyện một tầng, thân pháp lại nhanh hơn một bậc.

Khi đạt đến tầng thứ ba, Đạp Nguyệt Lưu Hương xem như tiểu thành, có thể đạt đến cảnh giới đạp hư lăng vân!

Cái gọi là đạp hư lăng vân, chính là khi nhảy lên có thể phi hành trên không trung một khoảng thời gian, giống như đạp lên hư không, lướt qua mây.

Không giống người thường, nhảy lên là rơi xuống ngay.

Đương nhiên, đây chỉ là cảnh giới nhập môn, tiểu thành của Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Khi đạt đến tầng thứ sáu, Đạp Nguyệt Lưu Hương xem như đại thành, đủ để đạp tuyết vô ngân, người đi không tiếng động.

Nói đơn giản là giẫm lên tuyết mà không để lại dấu chân, khinh công lướt qua không nghe thấy cả tiếng gió.

Loại khinh công này, trong thế giới võ hiệp cũng thuộc hàng đỉnh cao, huống chi là thế giới đạo mộ.

Về cơ bản, sau khi đạt đến tầng thứ sáu, chỉ cần bạn muốn, người khác muốn chạm vào bạn cũng không được.

Hương Soái khinh công thiên hạ đệ nhất, nếu chỉ làm được đạp tuyết vô ngân thì sao xứng danh đệ nhất.

Cho nên khi Đạp Nguyệt Lưu Hương đạt đến tầng thứ chín đỉnh phong, có thể mở toàn bộ lỗ chân lông trên da để hô hấp, khinh công nhanh như chớp không tiếng động, đột phá giới hạn của con người, đạt đến cảnh giới gần như vô địch!

Nghe nói, Sở Lưu Hương năm đó luyện khinh công chính là luyện trên nền tuyết, vì mũi có vấn đề nên học được cách hô hấp bằng da, không biết đã khổ luyện bao nhiêu ngày đêm mới đạt được trình độ thiên hạ đệ nhất.

Còn Lâm Nghị thì sao?

Đương nhiên là dùng điểm đạo mộ để nâng cấp rồi!

Anh làm gì có thời gian rảnh rỗi mà luyện khinh công trên tuyết, lại còn phải làm hỏng mũi của mình nữa.

"Hệ thống, nâng cấp Đạp Nguyệt Lưu Hương!" Lâm Nghị đã không thể chờ đợi được nữa.

"Đinh, Đạp Nguyệt Lưu Hương LV0 -> LV1, tiêu hao 1000 điểm đạo mộ, có nâng cấp không?" "?!!!" Nghe con số này, Lâm Nghị ngẩn ra.

Chuyện này… cũng nhiều quá rồi!

Long Tượng Bàn Nhược Công luyện đến tầng thứ nhất cũng chỉ tốn 100 điểm đạo mộ thôi mà.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Long Tượng Bàn Nhược Công sao có thể so sánh với Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Long Tượng Bàn Nhược Công giai đoạn đầu bình thường, sức mạnh nằm ở chỗ càng lên cao càng mạnh, sau này còn có đến 13 tầng,

muốn nâng lên đại viên mãn cần một lượng điểm đạo mộ khổng lồ!

Đạp Nguyệt Lưu Hương nhập môn đã rất khó, tuy các cấp sau cũng tốn không ít, nhưng so với Long Tượng Bàn Nhược Công thì vẫn còn kém một chút.

"Nâng cấp!" Lâm Nghị không do dự nữa, quả quyết nâng cấp Đạp Nguyệt Lưu Hương.

"Đinh, tiêu hao 1000 điểm đạo mộ, chúc mừng ký chủ Đạp Nguyệt Lưu Hương đột phá thành công lên tầng thứ nhất!" Cùng lúc giọng nói của hệ thống vang lên, Lâm Nghị cảm nhận cơ thể mình.

Từ khi luyện công, khả năng cảm nhận cơ thể của anh ngày càng nhạy bén, ngay cả những thay đổi nhỏ nhất cũng có thể nhận ra.

Đạp Nguyệt Lưu Hương vừa đột phá tầng thứ nhất, anh liền cảm thấy cơ thể mình nhẹ đi mấy phần, như có một luồng sức mạnh nâng anh lên.

Chỉ cần nhảy nhẹ một cái, nhảy xa bốn năm mét không thành vấn đề.

Nếu dùng toàn lực, có lẽ năm sáu mét cũng có khả năng.

Lâm Nghị từng nghe một bản tin nói rằng kỷ lục thế giới nhảy xa tại chỗ chỉ có 4.1 mét.

Đây chính là ưu thế của khinh công.

Chỉ cần một cú nhảy đơn giản đã có thể phá kỷ lục thế giới.

"Nâng cấp Đạp Nguyệt Lưu Hương." "Đinh, khinh công Đạp Nguyệt Lưu Hương LV1 -> LV2, tiêu hao 2000 điểm đạo mộ, có nâng cấp không?" "Có!" Lâm Nghị lập tức quyết định.

Hệ thống còn chưa kịp thông báo, anh đã nói tiếp.

"Nâng cấp Đạp Nguyệt Lưu Hương lần nữa!" Đạp Nguyệt Lưu

Hương đạt đến tầng thứ ba, hiệu quả sẽ có sự thăng tiến rõ rệt!

Anh trực tiếp nâng nó lên tầng ba, khinh công liền có thể đạt tới cảnh giới đạp hư lăng vân.

"Đinh, tiêu hao 5000 điểm đạo mộ, chúc mừng ký chủ khinh công Đạp Nguyệt Lưu Hương, liên tiếp thăng hai cấp, đột phá đến tầng thứ ba, đạt đến cảnh giới đạp hư lăng vân." Tiêu hao 5000 điểm, thăng hai cấp.

Xem ra môn khinh công này, mỗi lần tăng một cấp sẽ tiêu hao nhiều hơn cấp trước 1000 điểm.

Muốn đột phá tầng thứ tư, chắc phải cần 4000 điểm.

Lâm Nghị lướt qua giao diện thuộc tính. 【Tên: Lâm Nghị Cảnh giới: Tông Sư Thiên phú: Âm Dương Nhãn Kỹ năng: Long Tượng Bàn Nhược Công (LV7), Kỵ xạ cấp thế giới, Thần thiện xạ, Đạp Nguyệt Lưu Hương (LV3) Bí thuật: Kim Quang Chú (LV0) Công pháp: Đại Động Chân Kinh (chưa tu luyện) Điểm đạo mộ: 6750 Vật phẩm: Hắc Kim Cổ Đao, Nhẫn không gian cấp 1 Khác: Chức năng mới - Hệ thống thu hồi】 [Ghi chú: Theo sự gia tăng thực lực, cảnh giới cũng sẽ tăng theo, sau khi cảnh giới tăng lên, có thể nhận được phần thưởng cấp thần.] Được, được.

Bảng dữ liệu này nhìn là thấy sướng rồi!

Cảnh giới Tông Sư, Long Tượng Bàn Nhược Công tầng bảy, Đạp Nguyệt Lưu Hương tầng ba.

Đại Động Chân Kinh tuy chưa kịp tu luyện, nhưng đã ra khỏi pháo đài rồi, ngày tu luyện nó còn xa sao?

Một khi Đại Động Chân Kinh có chút thành tựu, Kim Quang Chú tự nhiên cũng không thành vấn đề!

Điểm đạo mộ chỉ còn lại 6750 điểm.

Lâm Nghị không mù quáng nâng cấp khinh công, tuy tầng bốn có tiến bộ so với tầng ba, nhưng sự thay đổi về chất thực sự nằm ở tầng thứ sáu.

Chỉ khi đạt đến tầng sáu mới có thể đạt tới cảnh giới đạp tuyết vô ngân.

Tối nay phải nghiên cứu Đại Động Chân Kinh, không chừng sẽ cần đến điểm đạo mộ.

Lâm Nghị không khỏi cảm thán.

Điểm đạo mộ vẫn còn quá ít, hoàn toàn không đủ dùng.

Quả nhiên, 'tiền' thứ này, vĩnh viễn không bao giờ là thừa.

Nếu có thể có một phó bản điểm đạo mộ, mình có thể vào đó cày điểm thì sướng phải biết.

Sau khi chôn cất hai thi thể thủy ngân, Bàn Tử vội vàng đút tay vào túi quần, gọi mọi người: "Lại đây, lại đây, mau tới thưởng thức hai miếng ngọc trong tay Bàn gia đi!" Nhanh chóng, trong tay Bàn Tử xuất hiện hai miếng ngọc bội.

Chỉ thấy hai miếng ngọc này đều được điêu khắc thành hình dạng giống như con ngài, lông mày râu tóc đầy đủ, sống động như thật, trên thân ngọc có một số hoa văn động vật kỳ quái.

Loài động vật này chắc không tồn tại trong thực tế, thân hình béo mập, có vài phần giống sư tử gầy, lại giống giao long không vảy, còn có mấy cái móng vuốt và một cái đuôi lớn cong vút.

Tóm lại hoa văn này rất kỳ dị, có lẽ không phải động vật, mà là hoa văn hình mây hoặc sóng nước.

Kỹ thuật khắc hoa văn trên thân ngọc không tinh xảo bằng tạo hình, chỉ là vài nét phác thảo.

Nhưng tuy thô sơ, lại mang một cảm giác mộc mạc mà có hồn.

Chỉ có điều, hai miếng ngọc bội này lúc mới lấy ra khỏi quan tài có màu xanh biếc, rất đậm, nhưng bây giờ lại biến thành màu vàng nhạt.

Bàn Tử giơ miếng ngọc lên trước mặt Lâm Nghị, vẻ mặt đầy kinh ngạc và nghi ngờ: "Lão Lâm, cậu xem, có phải có gì đó không ổn không?" "Chẳng có gì không ổn cả." Lâm Nghị liếc mắt một cái, thờ ơ đáp.

"Lão Lâm, tôi cũng thấy không ổn." Lão Hồ nhíu mày, ngạc nhiên nói, "Màu sắc không đúng, tôi nhớ lúc mới lấy ra nó màu xanh đậm.

Chương 46

Sao giờ lại đổi màu rồi, không lẽ lại là thứ gì đó không may mắn?" Nhớ tới ngọn nến đổi màu trong ngôi mộ cổ, Lão Hồ bây giờ vẫn còn thấy sợ.

Nếu không có Lâm Nghị ở đó, hôm nay bọn họ đã bỏ mạng cả rồi.

"Cái này gọi là Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích, chỉ là một loại ngọc bích đổi màu thôi, có một số loại ngọc bích, mỗi ngày mười hai canh giờ, màu sắc đều không giống nhau.

Không có gì phải ngạc nhiên cả." Đối với Lâm Nghị, chuyện này không có gì lạ.

Khi xem phim, tên và đặc điểm của hai miếng ngọc bội này, anh nhớ rất rõ.

"Lão Lâm, cậu vậy mà lại biết hai miếng ngọc bội này?!" Lão Hồ kinh ngạc hỏi.

"Trước đây từng đọc được trong một quyển sách cổ.

Đi thôi, vừa đi vừa nói." Lâm Nghị cũng không keo kiệt, vừa đi về doanh trại, vừa giải thích cho ba người Lão Hồ.

Vật này có hình dạng như một cặp bướm ngài, trong thời cổ đại, bướm ngài là biểu tượng của dũng sĩ xả thân.

Hoa văn trên đó cũng có tên, đó là 'ly văn', vừa giống đầu sư tử, vừa giống thân hổ, nhưng thực ra đều không phải.

Ly là một loại rồng, loại rồng này không có sừng trên đầu, đồ vật khắc ly văn có tác dụng trừ tà.

Loại trang sức này được treo ở hai bên mũ giáp, cho nên phải là

một cặp.

Chữ "lợi" là chỉ kỹ thuật chế tác của nó.

Giá trị của Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích chủ yếu đến từ giá trị lịch sử và giá trị thưởng thức, bản thân dược liệu của nó không quá quý giá.

Đây là một loại "càn hoàng biến sắc bích" sản xuất ở khu vực Ngoại Kavkaz.

Loại thượng phẩm của nó sẽ biến đổi thành mười hai màu khác nhau trong mười hai canh giờ.

Nghe Lâm Nghị giải thích, Bàn Tử càng thêm hứng thú.

"Lão Lâm, cậu hiểu rõ như vậy, mau nói xem hai miếng ngọc này bán được mấy vạn?" Lão Hồ và Anh Tử bên cạnh cũng tò mò nhìn sang.

"Thứ này, nếu chỉ có một miếng thì không đáng tiền, nhưng nếu là một cặp, chắc cũng được năm sáu vạn." Lâm Nghị bình thản đáp.

"Năm sáu vạn!!" Lão Hồ và Bàn Tử nghe con số này, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Mẹ kiếp, cả đời này chưa từng thấy nhiều tiền như vậy!

Có năm sáu vạn này, sau này ngày nào cũng xuống quán, ăn lẩu dê!

Anh Tử nhìn ba người với vẻ mặt ngưỡng mộ.

Cả thôn nhiều người như vậy, còn chưa có nhà nào là hộ vạn nguyên.

Đáng tiếc, chuyện này không liên quan gì đến cô.

Ngược lại, trong mộ cổ, cô còn làm vướng chân mọi người.

"Cái này chưa là gì đâu.

Mấy món đồ sứ của chúng ta mới đáng tiền.” Lâm Nghị khẽ cười, thần bí nói.

Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích trị giá bao nhiêu, anh nói theo tình tiết trong phim.

Nhưng thực ra, anh cũng không rành thị trường đồ cổ.

Cụ thể năm món đồ sứ trong tay bán được bao nhiêu tiền, thật khó nói!

“Bao nhiêu tiền, bao nhiêu tiền?” Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Lâm Nghị bật cười, nói, “Thị trường đồ cổ luôn biến động, cung cầu khác nhau thì giá cả cũng khác nhau.

Mấy món đồ sứ của chúng ta đáng giá bao nhiêu, tôi không biết.

Nhưng có thể khẳng định một điều, tùy tiện lấy ra một món cũng đáng giá hơn cặp Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích này!” “Hù!” Lời của Lâm Nghị khiến Lão Hồ và Bàn Tử máu nóng sôi trào, ánh mắt cũng trở nên rực lửa.

Kể cả, kể cả năm món đồ sứ đều giống như cặp ngọc bích kia, bán được năm sáu vạn.

Vậy thì chuyến đi này của họ, ít nhất cũng kiếm được ba bốn chục vạn!

Cả đời này nằm mơ cũng không nghĩ mình có thể giàu đến thế!

Bốn người vui vẻ cười nói, trở về doanh trại.

Trong pháo đài của lũ chó Nhật, tuy kho đạn đã bị Lâm Nghị dọn sạch, nhưng vẫn còn rất nhiều vật tư sinh hoạt, ví dụ như quần áo thiết bị, máy phát điện, dây cáp điện, vân vân, trong thôn không có điện, vừa vặn có thể dùng được.

Tuy không đến mức làm giàu, nhưng vật tư trong pháo đài chắc

chắn đủ cho người trong thôn Dã Nhân Câu dùng mấy năm.

Anh Tử buộc một cái túi vải vào cổ một con chó ngao, để nó mang thư về cho người trong thôn.

Bốn người Lâm Nghị thì dựng trại, tạm thời sinh sống ở Dã Nhân Câu.

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, trong đầu Lâm Nghị đột nhiên lại vang lên giọng nói của hệ thống.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ chín đã được làm mới, hãy đến Thất Tinh Trấn Hồn Địa, phần thưởng…" À, hay lắm.

Địa điểm đả tạp thứ chín cuối cùng cũng được làm mới rồi!

Nhưng mà, Thất Tinh Trấn Hồn Địa này là ở đâu?

Chưa nghe nói bao giờ.

Trong phim không có, trong nguyên tác cũng không nhớ có nơi này.

Còn phần thưởng này nữa.

"Phần thưởng: 10000 điểm đạo mộ." Phần thưởng đơn giản, không có thứ gì thừa thãi, tròn trịa một vạn điểm đạo mộ!

Đây là biết mình đang thiếu điểm đạo mộ, nên mới đặc biệt thưởng cho mình đây mà.

Chậc chậc, hệ thống quả nhiên rất nhân tính hóa.

Tuy nhiên, Thất Tinh Trấn Hồn Địa, Lâm Nghị thực sự chưa từng nghe nói.

Trong phim cũng chưa từng xuất hiện đoạn này.

Ngay sau đó, Lâm Nghị xem chi tiết về địa điểm đả tạp. 【Thất Tinh Trấn Hồn Địa: Mấy chục năm trước, quân Nhật đốt phá cướp bóc, không việc ác nào không làm, để xây dựng pháo đài dưới lòng

đất, đã trưng dụng ba nghìn lao công.

Sau khi pháo đài hoàn thành, không một lao công nào sống sót, toàn bộ bị quân Nhật tàn nhẫn sát hại.

Trong quân Nhật có âm dương sư, đã đào một hố chôn người tập thể, vứt xác vào đó, thi thể chất chồng như núi, nhiều năm không phân hủy.

Lại lấy một đại tá quân Nhật tử trận làm trung tâm, trồng bảy cây hòe, trấn áp ba nghìn oan hồn, khiến họ tụ mà không tan, không thể siêu sinh, ngày đêm canh giữ pháo đài quân sự.】 Nhìn giới thiệu về Thất Tinh Trấn Hồn Địa.

Lũ chó Nhật đến đây không chỉ thực hiện hành vi bạo ngược, xây dựng pháo đài dưới lòng đất chẳng khác gì cung điện, khoét rỗng cả ngọn núi Hắc Phong Khẩu.

Sau khi xây xong, chúng còn mượn cớ giết người, tàn sát dã man những người dân lao khổ, đáng sợ hơn là, âm dương sư của chúng còn nghĩ ra một ý đồ hiểm độc!

Dùng phương pháp Thất Tinh Trấn Hồn, nhốt ba nghìn oan hồn, không cho họ siêu sinh, hòng để họ sau khi chết cũng phải canh giữ pháo đài.

Trước đây Lâm Nghị đã biết lũ chó Nhật không phải là người, bây giờ sau khi trải nghiệm thực tế, mới càng cảm nhận sâu sắc hơn, lũ chó Nhật đúng là một lũ súc sinh chính hiệu.

Một ngày nào đó, khi mình có đủ năng lực, nhất định phải đến Phù Tang một chuyến, quậy cho ra trò!

Tuy nhiên, cũng vì nhiệm vụ đả tạp này mà Lâm Nghị nhận ra sự phức tạp của thế giới này, vượt xa sức tưởng tượng của anh.

Chương 47

Trong quân Nhật thật sự có âm dương sư tồn tại!

Vậy ở nước ta, những đạo sĩ như Mao Sơn có thật sự có bản lĩnh không?

Trên thế giới này, thật sự có pháp thuật, âm dương thuật sao?

Việc tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》 càng nghĩ càng thấy cần thiết.

Qua đoạn mô tả ngắn gọn này, Lâm Nghị lại nhớ ra một số tình tiết.

Anh nhớ khi dân làng Cương Cương Doanh Tử đến Dã Nhân Câu vận chuyển vật tư, có ba người phụ nữ mất tích một cách bí ẩn, chắc hẳn có liên quan đến Thất Tinh Trấn Hồn Địa.

Dã Nhân Câu quá rộng lớn, Thất Tinh Trấn Hồn Địa ở đâu, Lâm Nghị cũng không rõ, đành tạm thời gác lại, chuyên tâm nâng cao thực lực.

Nếu đã quyết định ở lại trước, đợi dân làng đến vận chuyển vật tư, không thể ngày nào cũng màn trời chiếu đất được.

Thế là bốn người dựng hai cái lều đơn giản, dựng trại ngay tại chỗ.

Ăn tối xong, Lão Hồ và Bàn Tử không có việc gì làm, liền cầm súng tiểu liên đi bắn chim gần đó, còn Anh Tử thì dắt con chó ngao và chó săn của mình đi dạo khắp nơi.

Lâm Nghị ở trong lều, âm thầm nghiên cứu 《Đại Động Chân Kinh》.

“Cao thượng động nguyên, nguyên sinh cửu thiên, khí tổ thái vô, chúng phong loạn huyền, huyền tằng tuyệt tán.” “Thứ tư xích khí tòng triệu nê hoàn trung nhập, triệu nãi khẩu hấp thần vân, yết tân tam quá, kết tác tam thần.

Nhất thần trạng như thiên bồng đại tướng, nhị thần thị lập, hạ bố triệu can nội du biến, khước nhập tâm nội giáng quan, thượng sung thiệt bản chi hạ, huyết dịch chi phủ, thuận thì thổ tức.” Đây là pháp môn tu hành của 《Đại Động Chân Kinh》.

Làm thế nào để mở cánh cửa trời đất, luyện tinh hóa khí.

Con đường tu hành, nghịch thiên cải mệnh.

Không phải ai cũng có thể tu hành, có những người trời sinh thông minh, vừa sinh ra cánh cửa trời đất đã rộng mở, chung linh dục tú, khác hẳn người thường.

Nhưng nhiều người hơn, thì thiên môn đóng chặt, bình thường vô vị.

Mà Đại Động Chân Kinh lại dạy người ta cách nghịch thiên cải mệnh, mở cửa trời đất, biến mục nát thành thần kỳ.

Lâm Nghị không phải là thiên tài tuyệt thế gì, anh thử theo phương pháp trong 《Đại Động Chân Kinh》, cánh cửa trời đất của mình đóng chặt, về cơ bản là đã tuyệt duyên với tiên đạo.

Nếu tu luyện theo phương pháp trong sách, luyện ba bốn năm, chắc sẽ có chút thành tựu, mở được thiên môn của bản thân, mở sinh môn của tạng phủ, mới có thể làm được luyện tinh hóa khí.

Sau đó, nếu có mười năm tám năm, không ngừng nỗ lực tu luyện, có khả năng đóng lại tử hộ của tạng phủ, khiến tạng phủ đạt đến trạng thái vô lậu.

Rồi luyện thêm hai mươi năm nữa, dùng tinh khí xây dựng thần

kiều, kết nối với tim, như vậy, gan tu thành tiên thiên thần thai tạng, bắt đầu tu hành của tim.

Khi gan trở thành tiên thiên thần thai tạng, dựa vào tu pháp, liền đạt đến cảnh giới tiên thiên.

Nếu Long Tượng Bàn Nhược Công luyện đến tầng mười ba đỉnh phong, chắc cũng có thể đạt đến cảnh giới tiên thiên.

Mình pháp thể song tu, song tiên thiên, chậc chậc, nghĩ thôi đã thấy bá đạo rồi.

Do 《Đại Động Chân Kinh》 là đệ nhất kỳ trong ba kỳ của Đạo môn.

Nếu đổi sang pháp môn tu hành khác, đừng nói đạt đến cảnh giới tiên thiên, e là tu luyện mười hai mươi năm, cũng không cách nào làm được luyện tinh hóa khí!

Không thì sao nói tu tiên cần có thiên phú.

Người có thiên phú, từ lúc sinh ra thiên môn đã rộng mở, uống trà đọc sách cũng có thể ngộ đạo, có thể tu hành.

Người như Lâm Nghị không có thiên phú, muốn tu tiên ư?

Sợ là đang mơ mộng hão huyền.

Trừ phi… bạn cũng có hệ thống nha!

Có hệ thống thì đơn giản hơn nhiều.

Chỉ cần có đủ điểm đạo mộ, tu luyện chẳng phải dễ như ăn kẹo sao?

Bước đầu tiên của 《Đại Động Chân Kinh》 là mở cửa trời đất!

Chính là sinh môn của tạng phủ!

Bước này khó nhất, gian khổ nhất, cũng đau đớn nhất.

Biết bao đạo sĩ đã kẹt ở bước này, không thể tiến thêm.

"Hệ thống, tôi muốn tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》!" "Đinh, tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》 một lần, cần tiêu hao 2000 điểm đạo mộ, có tu luyện không?" Tu luyện một lần đã cần 2000 điểm đạo mộ!

Không phải là nhiều bình thường.

Hơn nữa hiệu quả tu luyện còn không được đảm bảo.

Không giống như Long Tượng Bàn Nhược Công, Đạp Nguyệt Lưu Hương, chỉ cần có điểm đạo mộ là có thể nâng cấp. 2000 điểm đạo mộ này tiêu hao đi, chỉ là tăng nhanh tiến độ tu hành, cụ thể có thể đạt đến trình độ nào, hoàn toàn phải dựa vào chính mình!

"Tu luyện!" Lâm Nghị vẫn không do dự trả lời.

Anh đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nếu tất cả điểm đạo mộ đều đổ vào mà thiên môn của mình vẫn không mở được!

Thì sau này cứ từ từ vậy.

"Đinh, tiêu hao 2000 điểm đạo mộ, bắt đầu tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》." Hai giây sau.

"Đinh, tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》 hoàn tất, tiến độ mở thiên môn tạng phủ 50%!" "Hả?" Nghe giọng nói của hệ thống, Lâm Nghị ngẩn ra.

Còn có thanh tiến độ nữa à!

Hay lắm, cái này rất thực tế.

Có lẽ điểm đạo mộ tiêu hao không giảm, nhưng ít nhất cũng làm cho mình yên tâm.

Theo tiến độ này, tu luyện thêm một lần nữa là thiên môn của mình có thể mở được rồi.

"Chậc chậc." Lâm Nghị tặc lưỡi, thầm gọi trong lòng, "Hệ thống, tôi muốn tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》." "Đinh, tiêu hao 2000 điểm đạo mộ, bắt đầu tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》." Hai giây sau.

"Đinh, tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》 hoàn tất, thiên môn tạng phủ sắp mở." "Đinh, phát hiện ký chủ có thể chất đặc thù, khi mở thiên môn, trời có thể sẽ giáng thiên lôi." "??????!" Lâm Nghị mặt đầy dấu chấm hỏi.

Mẹ kiếp, tình huống gì đây.

Thể chất đặc thù gì chứ?

Lão tử vừa mới bước chân vào ngưỡng cửa tu hành, vẫn là một tân binh trong giới huyền môn.

Mẹ nó chứ, lại giáng lôi kiếp cho lão tử?

Đây là muốn một tia sét đánh chết lão tử sao?

Thật sự quá là vô lý.

"Đừng giỡn chứ." Lâm Nghị vẻ mặt nghiêm túc, thầm nói.

Hệ thống: "Ký chủ xin yên tâm.

Thiên lôi là dị tượng trời đất, không có hại đối với ký chủ, càng không làm tổn thương ký chủ." "Vậy à." Lâm Nghị thở phào nhẹ nhõm, "Thì ra là dị tượng trời đất, sao cậu không nói sớm." Dị tượng trời đất thì có thể hiểu được.

Giống như các đại năng viễn cổ, thể chất tuyệt thế, khi đột phá đều có thể gây ra các loại dị tượng trời đất.

Ví dụ như trăng sáng trên biển, sao trời rực rỡ, hỗn độn sinh thanh

liên.

Chương 48

Hệ thống nói mình có thể chất đặc thù, lẽ nào bề ngoài mình là phế vật, thực tế lại là vô thượng thần thể?

Ngay sau đó.

Bầu trời đêm vốn quang đãng, sao giăng như biển, trong nháy mắt mây đen dày đặc, một tiếng sấm vang trời xé toạc bầu trời, chiếu rọi cả màn đêm sáng như ban ngày.

Những con vật đang kêu rả rích, dường như cảm nhận được nguy hiểm chưa từng có, tất cả đều im bặt, không dám động đậy.

Mấy con ngựa lùn bên cạnh doanh trại đều co rúm trên mặt đất, sợ đến run rẩy toàn thân.

Bàn Tử và Lão Hồ đang đi săn bên ngoài, nghe tiếng sấm này, cũng có chút kinh hãi.

Bàn Tử nhìn lên trời, chửi rủa, "Mẹ kiếp, thời tiết ở Dã Nhân Câu này thật quái, vừa nãy còn trời sao vằng vặc, giờ đã sắp mưa to bão lớn." Lão Hồ nhìn mây đen trên trời, lộ vẻ lo lắng, "Bàn Tử, tiếng sấm này tà môn quá.

Cậu xem sắp đến mùa đông rồi, Dã Nhân Câu lại lạnh muốn chết, tiếng sấm này rõ ràng là dấu hiệu của mưa bão, sao có thể chứ." Bàn Tử trong lòng giật thót, vội hỏi, "Lão Hồ, cậu có ý gì?" Lão Hồ sắc mặt âm trầm như nước, hít sâu một hơi, nói, "Sự việc bất thường ắt có yêu ma!

Loại thời tiết tà môn này, nửa cuốn sách của tôi cũng chưa từng ghi chép!" Kiến thức về xem sao đoán thời tiết, phong thủy, trong nửa cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của Lão

Hồ đều có giải thích chi tiết, nhưng riêng loại thời tiết kỳ lạ này, một chút ghi chép cũng không có, ngay cả lời đồn cũng chưa từng nghe!

"Bàn Tử, lần này chúng ta có thể gặp chuyện lớn rồi!" Sắc mặt Lão Hồ càng lúc càng âm trầm, liền gọi, "Mau về bàn bạc với Lão Lâm xem phải làm sao." Hai người không màng đến thứ khác, chạy một mạch về doanh trại.

Anh Tử ở quanh doanh trại cũng bị hiện tượng thiên nhiên đột ngột này dọa cho giật mình.

Giật mình thì giật mình, nhưng cô chẳng để tâm lắm.

Gặp trời sấm chớp mưa bão thì sao chứ?

Chỉ là con chó ngao và chó săn cô dắt theo đều đang dùng móng vuốt cào đất điên cuồng, muốn chui xuống đất.

Anh Tử kéo càng mạnh, chúng càng chui vào trong.

"Mấy đứa làm gì vậy!" Anh Tử có chút tức giận trừng mắt nhìn chúng.

Cô nuôi chúng từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ gặp phải tình huống như hôm nay.

Có phải chưa từng thấy sấm đâu!

Sao lại nhát gan như vậy!

Chó săn nhát gan thì thôi đi, hai con chó ngao, sao cũng biến thành chó thường rồi!

Thiên lôi vẫn tiếp tục.

Một đạo, hai đạo, ba đạo.

Trọn vẹn chín đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, rơi vào Dã Nhân Câu.

Lâm Nghị ngồi trong lều, cảm nhận sự thay đổi trời long đất lở bên trong cơ thể.

Mỗi một tiếng sấm giáng xuống, cảm nhận của anh lại càng chân thực hơn.

Thậm chí trong tiếng sấm, tinh thần của anh bỗng nhiên vô cùng tập trung, dường như mọi vật bên ngoài đều không thể gây ảnh hưởng hay can thiệp gì đến anh.

Tâm không tạp niệm, bình khí ngưng thần.

Toàn thân mềm mại như trẻ sơ sinh, vô cùng thoải mái, như có như không.

Lúc này, thứ duy nhất còn cảm giác được chính là phản ứng của đầu óc.

Dần dần tĩnh tâm xuống, ánh mắt trước mặt liền có hiện tượng phản chiếu.

Đến đây bỗng nhiên sẽ tiến vào cảnh giới hoàn toàn quên mình như trẻ thơ, chỉ có phần "Nê Hoàn Cung", "Bách Hội Huyệt" trên đỉnh đầu, cảm giác như cửa sổ trời mở ra.

Như ánh nắng chiếu vào, bỗng nhiên sáng tỏ và mang lại cảm giác mát lạnh vô cùng.

Như một luồng khí thanh hư từ trên cao tràn xuống, lan tỏa khắp toàn thân.

Hoặc cùng lúc đó, anh bỗng cảm thấy hơi thở tự nhiên ngừng lại hoàn toàn, toàn thân mềm mại, không cần hô hấp hậu thiên mà vẫn ấm áp dễ chịu.

Lúc này như đang ở trong cảnh trời quang mây tạnh, gió lặng sóng yên, trong ngoài thân tâm, trời đất vạn vật, không gì là không yên ổn.

Sau khi đạo thiên lôi thứ chín giáng xuống, Lâm Nghị mới từ từ mở mắt.

Trong mắt trong veo vô cùng, lộ ra vẻ dư vị.

Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, từ đó luyện tinh hóa khí!

Cảm giác này, thật sự quá thoải mái!

Chẳng trách người ta nói tu hành có thể tăng tuổi thọ, ngày nào cũng sướng như thế này, sống không lâu mới lạ.

Có thể luyện tinh hóa khí cũng có nghĩa là thiên môn của anh đã hoàn toàn mở ra, thành công bước vào hàng ngũ tu hành.

Trong cơ thể anh, tràn ngập một luồng năng lượng chưa từng thấy!

Đây chính là sau khi luyện tinh hóa khí, nguyên tinh và nguyên khí hợp luyện, hóa thành một vật chất kết hợp giữa tinh và khí nhẹ nhàng không hình chất.

Nó còn có một cái tên trực tiếp hơn, đó là pháp lực!

Tu luyện xong, Lâm Nghị cảm thấy tinh thần sảng khoái, vươn vai, chui ra khỏi lều.

Cảnh tượng trước mắt khiến anh chết lặng.

Lão Hồ và Bàn Tử ai nấy mặt mày xám xịt, như vừa lăn lộn dưới đất.

Anh Tử người cũng bẩn thỉu, như một đứa trẻ hoang dã.

Cây cối xung quanh đều nghiêng ngả, như vừa trải qua một chuyện gì đó không thể kể lại.

“Mấy người sao vậy?

Bị gấu người đuổi à?” “Có súng tiểu liên trong tay, bị gấu người

đuổi, Bàn gia cũng không đến nỗi thảm hại như vậy!" Bàn Tử cầm súng, vừa tủi thân vừa tức giận chửi, "Cái Dã Nhân Câu này tà môn quá!

Mùa này mà còn có sấm!

Quan trọng là mấy tia sét đó, còn mẹ nó đuổi theo Bàn gia mà đánh!

Lão tử mẹ nó có thù với ông trời à!

Cứ nhằm lão tử mà đánh!

Nếu không phải lão tử mạng lớn, đã cùng Lão Hồ biến thành tro rồi!" Lão Hồ cười khổ nói, "Đúng vậy.

Vấn đề là, vừa nãy còn sấm chớp đùng đùng, mây đen dày đặc, giờ lại là trời sao lấp lánh.

Lão Hồ tôi chưa bao giờ thấy loại thời tiết quái dị này!" Anh Tử kéo con chó ngao và chó săn, quệt mặt, nói, "Mấy tia sét vừa rồi, làm chó nhà em sợ chết khiếp.

Em kéo cũng không được, còn bị ngã một cái." "Ờ ờ." Nhìn ba người bị vạ lây, Lâm Nghị trong lòng vô cùng đồng cảm.

May mà lúc đầu mình cẩn thận, không chọn tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》 ngay, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Sau đó Lâm Nghị cũng ra vẻ chính khí, tức giận chửi rủa.

"Đúng vậy, Dã Nhân Câu đúng là không phải nơi cho người ở!

Từ khi đến đây, ngày nào cũng gặp chuyện tà môn!

Thật sự không được, chúng ta ra Hắc Phong Khẩu bên ngoài đi!

Chúng ta trốn thật xa, đợi đại quân của chúng ta đến, người đông dương khí mạnh, xem nó còn giở trò gì được nữa!" Gặp phải chuyện

‘tà ma’ như vậy, Lão Hồ bọn họ nào còn dám ở lại đây.

Đây không phải là tiểu quỷ đưa tiễn gì cả, đây là ông trời đang nổi giận!

Chương 49

Lâm Nghị có mạnh đến đâu, có thể giết được rết, giết được sói thảo nguyên, chẳng lẽ còn có thể đối đầu với ông trời sao?

Thế là ba người quả quyết chấp nhận đề nghị của Lâm Nghị, bốn người mang theo hành lý, rời khỏi Dã Nhân Câu ngay trong đêm.

Tối đến, trời đất tĩnh lặng.

Lâm Nghị cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể.

Có pháp lực, anh cảm thấy pháp lực trong cơ thể từ đan điền khởi lên, không ngừng tuôn trào, nuôi dưỡng cơ thể, khiến cho thân thể vốn đã cường tráng vô cùng do tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, trở nên càng thêm mịn màng, như thanh niên mười tám, mười chín tuổi, tràn đầy một vẻ đẹp.

Chậc chậc.

Thật thoải mái.

Chẳng trách những người tu hành ai nấy đều hạc phát đồng nhan.

Vừa lợi hại, nhìn Cửu Thúc thì biết, tuy tóc đã bạc nhiều, nhưng nhìn tướng mạo không thua kém thanh niên ba mươi tuổi.

Thất Tinh Trấn Hồn Địa, cụ thể ở đâu anh không rõ.

Nhưng có thể khẳng định, muốn đến đó đả tạp, tương đương với việc cách không đấu pháp với âm dương sư của quân Nhật, không có bản lĩnh thật sự, phần lớn sẽ chịu thiệt.

Trước khi đi, Lâm Nghị cũng cần phải chuẩn bị kỹ càng.

Nếu hiện tại đã đạt đến luyện tinh hóa khí, cảnh giới tinh khí hợp nhất, anh tự nhiên phải thử luyện Kim Quang Chú.

“Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn.

Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.

Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn.

Thể hữu kim quang, phúc ánh ngô thân.” Lâm Nghị miệng thầm niệm Kim Quang Thần Chú, vận chuyển pháp lực, thử tu luyện đơn giản.

Kim quang do Kim Quang Chú ngưng tụ, chỉ có người trong đạo môn mới có thể nhìn thấy, những người thường như Lão Hồ, Bàn Tử, căn bản không thể thấy được.

Nhưng, chỉ đơn giản tu luyện mấy lần, pháp lực trong cơ thể, một chút cũng không có dấu hiệu hóa thành kim quang.

Quả nhiên cái gì vô thượng thần thể đều là lừa đảo, mình thật sự không phải là thiên tài tuyệt thế.

Thế là… Khó như vậy, đương nhiên là quả quyết từ bỏ rồi! (*^▽^*) Rõ ràng có hệ thống, sao còn phải nỗ lực như vậy?

“Hệ thống, tôi muốn tu luyện Kim Quang Chú.” Lâm Nghị thầm gọi trong lòng.

“Ting, tu luyện Kim Quang Chú một lần cần tiêu hao 100 điểm đạo mộ, có tu luyện không?” Chỉ có 100 điểm thôi à?

So với Đại Động Chân Kinh thì ít quá.

Dễ như bỡn!

“Tu luyện!” “Ting, tiêu hao 100 điểm đạo mộ, Kim Quang Chú tu luyện hoàn tất!

Tiến độ Thể Hữu Kim Quang 10%.” Cha mạ ơi!

Một lần tăng 10%!

Tu luyện thêm chín lần nữa là Kim Quang Chú xem như nhập môn.

Cái gọi là Thể Hữu Kim Quang, chính là dùng pháp lực diễn hóa thành kim quang, tràn ngập trong cơ thể, từ trong ra ngoài tỏa ra.

Những kim quang này không chỉ bảo vệ được ngũ tạng lục phủ, kỳ kinh bát mạch, thậm chí là toàn bộ kinh lạc, mà còn tăng thêm sức mạnh, tốc độ...

Việc gia tăng này không giống như Long Tượng Bàn Nhược Công, mỗi khi tăng một tầng sẽ tăng một chỉ số cụ thể, mà là gia trì cho bản thân.

Có thể nói, bản thân càng mạnh, sau khi được kim quang gia trì sẽ càng mạnh hơn.

Nếu nền tảng của bản thân yếu, dù có kim quang gia trì thì cũng vẫn yếu xìu.

Nếu Kim Quang Chú có thể đạt tới cảnh giới dĩ khí hóa hình, thì chắc chắn là một đại sát khí!

"Hệ thống, tu luyện Kim Quang Chú chín lần." Lâm Nghị thầm ra lệnh trong lòng.

"Ting, tiêu hao 900 điểm đạo mộ, Kim Quang Chú đang tu luyện." "Chín lần tu luyện Kim Quang Chú đã hoàn tất." "Ting, chúc mừng ký chủ, Kim Quang Chú tiểu thành, đạt tới cảnh giới Thể Hữu Kim Quang!" Khi tiếng của hệ thống vừa dứt, Lâm Nghị cười mãn nguyện.

Đây mới là cách mở hệ thống đúng đắn chứ!

Người bình thường, ai có thể luyện Kim Quang Chú đến mức tiểu thành nhanh như vậy chứ?

Chỉ tốn 1000 điểm đạo mộ mà Kim Quang Chú đã đạt tới cảnh giới này, lời to rồi còn gì nữa?

Anh khẽ động tâm niệm, từng luồng kim quang nung nấu trong cơ thể, ẩn hiện ánh sáng vàng rực rỡ xuyên qua da thịt.

Nếu có đạo sĩ Long Hổ Sơn ở bên cạnh, chắc chắn sẽ kinh ngạc tột độ.

Bí thuật không bao giờ ngoại truyền của Long Hổ Sơn bọn họ, lại có người ngoài sử dụng được!

Ánh sáng vàng này là do pháp lực diễn hóa ra, người thường như Lão Hồ, Bàn Tử không thể cảm nhận được.

Dưới sự gia trì của kim quang, Lâm Nghị cảm thấy ngũ quan và sức mạnh của mình đều được nâng cao đáng kể.

"Đây là pháp thể song tu sao?!" Long Tượng Bàn Nhược Công giống như nền móng, xây dựng cơ sở của anh cực kỳ vững chắc. 《Đại Động Chân Kinh》 lấy nền móng vững chắc đó làm gốc, tu ra pháp lực rồi bồi bổ lại cơ thể.

Còn Kim Quang Chú thì gia trì cho cơ thể, nâng cao giới hạn năng lực!

Chậc chậc.

Ba loại tuyệt học này kết hợp với nhau, quả thực là hoàn mỹ.

Tuy nhiên, những thứ này tiêu hao điểm đạo mộ cũng cực kỳ lớn.

Bây giờ trên người anh chỉ còn lại 3750 điểm đạo mộ.

Thành quả tu hành hiện tại: Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ bảy, lần sau nâng cấp cần 12800 điểm đạo mộ.

Đạp Nguyệt Lưu Hương tầng thứ ba, lần sau nâng cấp cần 4000 điểm đạo mộ. 《Đại Động Chân Kinh》 mỗi lần tu luyện tiêu hao

2000 điểm đạo mộ.

Kim Quang Chú mỗi lần tu luyện 100 điểm đạo mộ.

Với số điểm đạo mộ ít ỏi còn lại trên người, việc nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công và Đạp Nguyệt Lưu Hương là không thể. 《Đại Động Chân Kinh》 nếu không có mười phần chắc chắn đột phá bình cảnh, tu luyện một lần hiệu quả cũng không lớn.

Còn về Kim Quang Chú, độ khó để đạt tới dĩ khí hóa hình cao hơn Thể Hữu Kim Quang phải đến hơn mười lần!

Lâm Nghị ước tính một cách thận trọng, ít nhất phải có 10000 điểm đạo mộ mới có thể đạt tới dĩ khí hóa hình!

Ba nghìn điểm đạo mộ trên người, thôi cứ để dành phòng khi cần kíp.

Sau đó, anh kiểm tra cửa hàng hệ thống xem có vật phẩm nào đáng mua không.

Ngày tháng dần trôi.

Ở Hắc Phong Khẩu, họ ngày nào cũng đi săn, sống một cuộc sống như 'dã nhân'.

Lâm Nghị thỉnh thoảng sẽ đến Dã Nhân Câu tìm kiếm tung tích của Thất Tinh Trấn Hồn Địa, đáng tiếc sức người có hạn, vẫn không tìm thấy.

Chương 50

Trong thời gian này, anh đã mua từ cửa hàng hệ thống một tấm Trấn Trạch Tịnh Thủy Linh Phù, một tấm Diệt Quỷ Trừ Hung Chú và một tấm Vãng Sinh Chú.

Vì đều là vật phẩm tiêu hao nên giá cả không đắt.

Ngoài ra, còn có một số đạo tạng, lúc rảnh rỗi Lâm Nghị lại lôi ra đọc để mở mang kiến thức.

Những đạo tạng này đều là sách có thể mua được trên thị trường, điểm đạo mộ tiêu hao gần như không đáng kể.

Bốn người Lâm Nghị cũng đã xuống mộ lần nữa để thám thính đường đi trong pháo đài.

Tự nhiên cũng phát hiện ra ngôi mộ cổ đã bị dọn sạch, kho đạn dược không cánh mà bay, những chuyện ly kỳ như vậy.

Chỉ là, chuyện quỷ dị thấy nhiều rồi, Lão Hồ và mọi người cũng không còn thấy lạ.

Tuy nhiên, điều khiến Lão Hồ họ yên tâm là, ngoài chuyện đó ra, không có chuyện gì vô lý khác xảy ra.

Cứ như vậy, hơn mười ngày trôi qua.

Dân làng trong thôn lùa xe lừa đến Hắc Phong Khẩu.

Vì đàn ông trong thôn đều đi làm cho đội khảo cổ, nên lần này đến về cơ bản toàn là phụ nữ.

Đám phụ nữ này, dưới sự dẫn dắt của Lão Chi Thư và cha của Yến Tử, hùng hùng hổ hổ, mang theo chó săn, ồn ào náo nhiệt tiến vào Hắc Phong Khẩu.

Lão Hồ từng làm đại đội trưởng, từng dẫn lính, còn từng làm lính công binh, nên đã phân công nhiệm vụ, lập kế hoạch cho mọi người, rồi cứ thế mà hành động.

Hiện trường người đông mồm nhiều, ai nấy đều phấn khích, xì xào bàn tán.

Lão Hồ thấy tình hình này, nếu mà về làng, chẳng phải sẽ đồn khắp mười dặm tám thôn sao?

Anh còn đặc biệt dặn dân làng không được đem chuyện này ra ngoài, cứ lẳng lặng mà phát tài.

Lão Chi Thư vỗ ngực bảo đảm, dân làng đã ăn quả đắng một lần, lẽ nào lại ăn lần thứ hai?

Lấy được đồ rồi, miệng ai nấy chắc chắn sẽ kín như bưng!

Dưới sự chỉ huy của Lão Hồ, mọi người bắt đầu nấu cơm dựng trại, đào mộ, tiến về phía pháo đài của giặc Nhật.

Còn về Lâm Nghị.

Lúc rảnh rỗi, anh thích tán gẫu với mấy chị em phụ nữ trong thôn.

Phụ nữ trong thôn rất nhiệt tình, đặc biệt là nói nhiều, gặp chuyện gì hiếm lạ cũng kể, nhà nào có con chó săn cặp với con chó săn nhà nào, cô gái nhà ai đen thui, rồi giới thiệu đối tượng cho Lâm Nghị, đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Lâm Nghị thường bị một đám phụ nữ vây quanh, điều này khiến Anh Tử rất buồn bực, trong lòng có cảm giác mất mát không tên.

Đương nhiên, Lâm Nghị nói chuyện với những người phụ nữ này, không phải là để ý ai trong số họ.

Trong thôn, Anh Tử là xinh tươi nhất, dù có thật sự để ý ai thì Anh Tử cũng là lựa chọn số một mà.

Anh chủ yếu muốn nghe ngóng từ miệng đám phụ nữ này xem có manh mối nào về Thất Tinh Trấn Hồn Địa không!

Đến chiều tối ngày thứ ba sau khi dân làng đến, thời tiết ở Dã Nhân Câu nói đổi là đổi, tự dưng đổ một trận mưa đá lớn!

Trận mưa đá này đến quá nhanh, chuyện mưa đá làm chết người và động vật không phải là chưa từng có, vì vậy mọi người vừa thấy mưa đá là dùng tất cả những gì có thể che đầu rồi chạy về.

Sau khi mọi người về đến trại, kế toán điểm danh, ngoài đội đi săn trong núi ra, còn thiếu ba người.

Gió núi gào thét, thổi lá rụng bay khắp Dã Nhân Câu, thời tiết đột nhiên trở nên lạnh buốt.

"Lão Lâm, trận mưa đá này cũng tà môn y như trận sét hôm trước!" Lão Hồ đi tới bên cạnh Lâm Nghị, chau mày nói.

Thế nhưng Lâm Nghị biết, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để tìm Thất Tinh Trấn Hồn Địa!

"Đừng tự dọa mình.

Lão Hồ, Bàn Tử, mang đồ nghề theo tôi đi tìm người." Ba người lập thành một đội tìm kiếm, dắt theo ba con chó săn, xuất phát từ khu trại phía bắc Dã Nhân Câu.

Dã Nhân Câu có hướng nam-bắc, phía bắc là thảo nguyên Ngoại Mông rộng lớn, cũng là nơi cắm trại của họ.

Phía nam Dã Nhân Câu nối liền với những dãy núi trập trùng và rừng nguyên sinh.

Lúc này đang có gió bấc lớn, thổi vù vù vào Dã Nhân Câu, vì đi xuôi chiều gió nên mũi chó lúc này cũng không còn thính lắm.

Lâm Nghị dẫn đội tìm kiếm vừa đi vừa gọi, đi thẳng đến lối ra ở

cuối phía nam Dã Nhân Câu.

Cây cối ở đây đã rất rậm rạp, toàn là cây bạch hoa và thông rụng lá, ngoài tiếng gọi, tiếng bước chân của ba người và tiếng sủa của bầy chó săn, chỉ còn lại tiếng gió vù vù.

Nơi này quá yên tĩnh, quá quỷ dị!

Thậm chí có phần âm u rợn người.

Khu rừng này không có bất kỳ dấu vết của động vật hay chim chóc, ngay cả con sóc nhỏ thường thấy nhất trong rừng cũng không có, khiến người ta cảm thấy rất ngột ngạt.

"Lão Lâm, có vào không?!" Lão Hồ có chút do dự nhìn Lâm Nghị, không quyết định được.

Một khu rừng quỷ dị như vậy, thật khó tưởng tượng bên trong có thể có thứ gì đáng sợ!

"Vào!" Lâm Nghị hít sâu một hơi, không chút do dự đưa ra quyết định.

Một là vì ba cô gái mất tích, ba mạng người!

Hai là để xem nơi này rốt cuộc có phải là Thất Tinh Trấn Hồn Địa không!

"Được!" Lão Hồ nghiến răng, bây giờ không phải là lúc chùn bước.

Một đoàn ba người, dắt theo chó săn đi vào khu rừng này.

Trong rừng, tĩnh lặng đến đáng sợ, những cây cổ thụ rậm rạp như những chiếc ô che kín trời, gió núi thổi lá rụng bay lả tả như tuyết.

Ba người đều không phải kẻ nhát gan, dắt chó săn đi sâu vào trong rừng.

Đột nhiên!

Ba con chó săn sủa điên cuồng không ngớt.

Lâm Nghị vừa thả dây, chó săn đã như mũi tên rời cung, phi nước đại đi.

Ba người vội vàng đuổi theo, không lâu sau, họ nhìn thấy ba cô gái mất tích dưới một gốc thông lớn.

Khi ba người Lâm Nghị lại gần, thấy cả ba cô gái đều sùi bọt mép, nằm bất tỉnh dưới gốc thông.

Lâm Nghị kiểm tra hơi thở của họ, nói: "Không sao, hô hấp ổn định, không phải trúng độc." "Không sao là tốt rồi." Lão Hồ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa định bế ba cô gái về, thì nghe thấy giọng trầm của Bàn Tử vang lên.

"Lão Lâm, Lão Hồ, hai người xem kìa.

Mau qua đây xem!!!" Không biết Bàn Tử đã thấy gì mà giọng nói cũng thay đổi!

Lâm Nghị và Lão Hồ nghe vậy, lập tức đặt hai cô gái xuống, nhìn qua.

Đó là một cây hòe già đã khô héo.

Dưới gốc cây già, có một đám người đang ngồi xổm, phải đến mấy trăm người, toàn là đàn ông, chổng mông ngồi đó, từng hàng từng hàng, chỉ có thể nhìn thấy lưng của họ!

Cùng lúc đó, ngày càng có nhiều người đàn ông chậm rãi đi về phía cây hòe già, đến dưới gốc cây rồi ôm đầu ngồi xổm xuống!

"Sao ở Dã Nhân Câu lại có nhiều người như vậy?!

Họ từ đâu đến?

Chương 51

Đang làm gì?" Bàn Tử càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, càng cảm thấy lạnh sống lưng.

Điều kỳ lạ hơn là, bất kể những người đàn ông này từ đâu đến, họ chỉ có thể nhìn thấy lưng của họ, không thấy mặt!

Lâm Nghị hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đây đâu phải người, rõ ràng toàn bộ đều là quỷ hồn!" Bàn Tử nghe vậy càng thêm rợn tóc gáy, bất giác lùi lại một bước, nói: "Lão Lâm, cậu đừng nói bừa!" Lâm Nghị chỉ vào cây cổ thụ cao lớn, nói: "Thấy cây hòe đó không?!

Cây hòe thuộc tính âm nhất, nhìn tên là biết, một chữ 'mộc' và một chữ 'quỷ', nếu cây hòe chết khô thì càng âm hơn!

Loại cây hòe già khô héo này gọi là trấn hồn thụ, nếu xung quanh có quỷ hồn, chúng sẽ bị ghim chặt trong phạm vi vài dặm quanh cây hòe chết, không đi đâu được." Lão Hồ nhìn Lâm Nghị một cái, gật đầu nói: "Lão Lâm nói không sai, trong nửa cuốn sách của tôi, chương 'Trấn' cũng có ghi chép tương tự.

Nhưng mà, chỉ cần đợi trời quang mây tạnh, chúng ta nhổ bật gốc cây hòe lên rồi đốt đi là không sao." Lâm Nghị lại lắc đầu, nói: "Lão Hồ, cậu nghĩ đơn giản quá rồi!

Cậu nhìn kỹ xung quanh đi." Lão Hồ lập tức nhìn sang hướng khác.

Ở các hướng khác, những cây khô tương tự như cây hòe già khô héo trước mặt, còn có sáu cây nữa!

Và dưới mỗi cây, đều có hàng trăm người đàn ông đang ngồi xổm.

Tổng cộng tất cả những người đàn ông lại, phải đến mấy nghìn người!

Điều đáng sợ hơn là, bảy cây hòe chết khô này lại được sắp xếp theo hình đuôi sao Bắc Đẩu!

"Nếu tôi đoán không lầm, những quỷ hồn này hẳn là những người lao công bị giặc Nhật bắt đến xây pháo đài năm đó.

Sau khi bị giặc Nhật tàn sát, lại bị một âm dương sư thông thạo âm dương thuật ghim chặt linh hồn tại đây." "Bảy cây hòe cổ thụ tạo thành Thất Tinh Trấn Hồn Trận, nếu cưỡng ép nhổ cây hòe lên, e là sẽ chết bất đắc kỳ tử." Lâm Nghị liếc nhìn ba người đang sùi bọt mép nằm trên đất.

Ba người này là ví dụ điển hình.

E là ba người họ quá tò mò nên đã đến quá gần, bị xung phải.

May mà khoảng cách của họ với bảy cây hòe cổ thụ không quá gần, nếu không thì mạng nhỏ cũng khó giữ.

"Thế... thế này thì mẹ nó phải làm sao?" Bàn Tử lo lắng hỏi.

Lão Hồ cũng mù tịt, không biết phải làm thế nào.

"Hơn nữa, người bình thường không nhìn thấy quỷ hồn, hôm nay thiên tượng ở Dã Nhân Câu quỷ dị, chúng ta mới có thể thấy những quỷ hồn này.

Cũng có khả năng, những quỷ hồn này đang cố gắng mượn thiên cơ để thoát khỏi sự trói buộc, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt thì e là đã thất bại.

Qua hôm nay, chỉ cần không đến gần thì sẽ không sao." Bàn Tử tức giận chửi: "Mẹ kiếp, lũ giặc Nhật đúng là không phải người!

Đã giết người ta rồi mà còn không để đồng bào chúng ta được yên

nghỉ sau khi chết.” Lão Hồ hít sâu một hơi, hỏi: “Lão Lâm, chẳng lẽ không có cách nào khác sao?

Chưa nói đến việc siêu độ cho những quỷ hồn này, nếu nó cứ tồn tại ở đây, không chừng dân làng sẽ gặp nguy hiểm.” “Đơn giản.” Lâm Nghị vừa nói vừa đi về phía cây hòe già khô héo.

Khi Lâm Nghị vừa đến gần, đột nhiên xung quanh nổi gió lớn, cành khô lá úa bay mù mịt.

Lão Hồ và Bàn Tử thấy Lâm Nghị đi vào, trong chớp mắt, Lâm Nghị đã biến mất trong cơn gió lốc.

Trước mặt họ là gió lốc cuộn cát bụi, tầm nhìn bị che khuất hoàn toàn.

Bàn Tử lo lắng nhìn về phía Lâm Nghị rời đi, hỏi: “Lão Hồ, Lão Lâm sẽ không sao chứ.” Lão Hồ cười khổ, nói: “Không biết.

Thứ này tôi cũng mới gặp lần đầu.” Bàn Tử hít sâu một hơi, nghiến răng nói: “Mặc kệ, cậu canh giờ, chúng ta đợi ba phút, ba phút sau nếu Lão Lâm vẫn chưa ra, chúng ta xông vào!” “Chốt!” Lâm Nghị sau khi đến gần cây hòe già khô héo, dường như đã kích hoạt trận pháp, âm sát khí của hàng nghìn quỷ hồn lập tức ập tới, cuộn lên từng trận gió âm.

Gió âm như dao như kiếm, lạnh buốt thấu xương, người thường mà tiếp xúc phải, e là sẽ mắc bệnh nặng.

Dù Lâm Nghị có Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ bảy cũng cảm thấy một tia lạnh lẽo.

“Vạn khí bản căn, quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.

Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn.

Thể hữu kim quang, phúc ánh ngô thân...” Theo tiếng niệm chú

trong lòng, từng luồng ánh sáng vàng sẫm từ trong ra ngoài bao phủ toàn thân anh.

Cảm giác lạnh lẽo duy nhất mà trận pháp gây ra cho anh cũng lập tức tan biến.

Anh chậm rãi tiến lại gần cây hòe cổ thụ đã chết khô, những người đàn ông đang ngồi xổm dưới gốc cây vừa sợ hãi vừa kích động nhìn Lâm Nghị đang tỏa ra ánh sáng vàng, như thể nhìn thấy một vị thần đến giải cứu họ khỏi khổ nạn.

Đồng thời, tất cả họ đều tự giác nhường ra một con đường.

Chẳng mấy chốc, anh đã đến dưới gốc cây hòe cổ thụ chết khô đó.

Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Từ trong cây hòe cổ thụ chết khô, một quỷ hồn hung thần ác sát bước ra.

Quỷ hồn này mặc quân phục giặc Nhật, tay cầm quân đao kiểu Nhật, dưới mũi còn có một chòm râu nhỏ, trước ngực còn ghim huân chương quân công của quân Nhật.

"Baka!" Vừa mở miệng đã là trình độ của đại tá, vô cùng kiêu ngạo.

Sau đó, tên lính Nhật nói một tràng tiếng Nhật, Lâm Nghị nghe không hiểu, chỉ hiểu mỗi từ "Baka".

"Dám mắng Lâm gia ta, vậy thì Lâm gia ta sẽ cho mày chết thêm lần nữa!" Lâm Nghị khẽ động tay, trong tay xuất hiện một tấm bùa vàng, chính là lá Diệt Quỷ Trừ Hung Chú mà anh đã tốn điểm đạo mộ mua từ cửa hàng hệ thống!

"Thụ mệnh vu thiên, thượng thăng cửu cung, bách thần an vị, liệt thị thần công, hồn phách hòa luyện, ngũ tạng hoa phong, bách phôi

huyền chú, thất dịch hư sung, hỏa linh giao hoán, diệt quỷ trừ hung, thượng nguyện thần tiên, thường sinh vô cùng, luật lệnh!

Nhiếp!" Theo tiếng niệm chú trong lòng, từng luồng pháp lực lưu chuyển trên lá Diệt Quỷ Trừ Hung Chú.

Trên tấm bùa vàng lóe lên một tia sáng vàng sắc bén.

Sau đó, Lâm Nghị với tốc độ nhanh như chớp, một phát tát thẳng lá bùa lên mặt tên lính Nhật.

Tên lính Nhật vừa rồi còn đang kiêu ngạo, sau khi bị dán bùa lên mặt, đột nhiên mặt mũi vặn vẹo biến dạng, bắt đầu mục rữa từng chút một, thanh quân đao trong tay cũng rơi xuống đất, hai tay ôm mặt gào thét đau đớn.

Tiếng hét đau đớn của hắn ngày càng lớn, gió lốc trong Thất Tinh Trấn Hồn Địa cũng ngày càng mạnh, các quỷ hồn lao công ai nấy đều run rẩy, mặt đầy kinh hãi ngồi xổm trên đất, không dám phát ra tiếng động nào.

Không lâu sau.

Không biết từ đâu lại chui ra sáu tên lính Nhật mặc quân phục, cầm quân đao, xông về phía Lâm Nghị. "Nếu đã đến đây rồi, Lâm gia ta sẽ miễn cưỡng tiễn các ngươi đi hết." Lâm Nghị khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, một thanh cổ đao đen nhánh đột nhiên xuất hiện trong tay anh.

Trên cổ đao tràn ngập sát khí nồng nặc.

Dù là những tên lính Nhật đã quen tàn sát, chỉ cần liếc nhìn cũng không khỏi cảm thấy kinh hồn bạt vía.

"So với thanh cổ đao đã từng đồ sát cả thành này, các ngươi... chỉ là cái thá gì." Lâm Nghị hừ lạnh một tiếng, chân khẽ điểm nhẹ, cơ thể đã bay xa mấy mét, rồi đạp không một cái, bóng dáng anh đã đến

trước mặt một tên lính Nhật.

Đạp hư lăng không!

Mặc dù không thể duy trì lâu, nhưng đây tuyệt đối không phải là chuyện con người có thể làm được!

Cùng lúc đó, Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh được bao phủ bởi một lớp kim quang nhàn nhạt, khi kim quang lướt qua, tên lính Nhật đó liền bị chém làm hai, hồn bay phách tán.

Lũ quỷ lính Nhật thấy cảnh này đều giật nảy mình.

"Âm Dương Thuật!" Chúng đều là những tướng lĩnh giặc Nhật đã tử trận, thừa biết sự đáng sợ của Âm Dương Thuật!

Âm Dương Thuật là kỳ môn bí thuật, người có thể học được Âm Dương Thuật vạn người mới có một!

Năm đó cả pháo đài của chúng cũng chỉ có một vị âm dương sư mà thôi.

Vị âm dương sư đó từng nói, trừ phi có cao thủ cũng thông thạo Âm Dương Thuật đến đây, nếu không chúng sẽ tồn tại vạn cổ.

Nhưng nơi hẻo lánh này, làm gì có người nào thông thạo Âm Dương Thuật đến chứ, thế là chúng tác oai tác quái ở đây mấy chục năm.

Chương 52

Chúng vốn tưởng rằng người đến đây chỉ là người bình thường, dù có chuẩn bị bùa chú cũng tuyệt đối không thể đối phó được với bảy tên chúng.

Vạn lần không ngờ, Lâm Nghị lại là một cao thủ thông thạo Âm Dương Thuật vạn người có một!

Còn thanh đao trong tay anh ta, rất có khả năng là một Thức Thần có uy lực cực lớn!

Thế nhưng, trong lúc chúng còn đang kinh hãi, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lâm Nghị đã lại chém xuống từ đỉnh đầu một tên lính Nhật khác.

Trong khoảnh khắc, tên lính Nhật đó liền tan biến dưới ánh đao.

Năm tên lính Nhật còn lại, một tên bị Diệt Quỷ Trừ Hung Chú khống chế, đang đau đớn giãy giụa bên bờ vực sụp đổ, bốn tên còn lại đều chọn cách bỏ chạy.

Chúng tuy là lính Nhật nhưng cũng bị cây hòe cổ thụ chết khô trói buộc, dù có chạy thì chạy đi đâu được?

Lâm Nghị đến từng hang ổ của chúng, lôi từng tên ra, một đao một mạng, xử lý hết sạch.

Khi anh quay lại, chỉ thấy tên lính Nhật duy nhất trúng Diệt Quỷ Trừ Hung Chú đã nằm trên đất, vô cùng suy yếu, e là chẳng bao lâu nữa cũng sẽ toi mạng.

Xung quanh tên lính Nhật này, đã tụ tập hàng nghìn quỷ hồn lao công.

Khi còn sống, họ bị giặc Nhật bóc lột, nô dịch, sau khi chết, giặc

Nhật vẫn không buông tha họ, mấy chục năm qua, họ đều giãy giụa trong đau khổ.

Bây giờ, lũ giặc Nhật sắp chết hết, trận pháp cũng sắp bị phá!

Họ đều tụ tập đến đây, nhìn chằm chằm vào tên lính Nhật cuối cùng.

Khi Lâm Nghị đến, họ chủ động nhường ra một con đường.

Nhìn những người lao công mặt đầy phẫn nộ, Lâm Nghị hiểu ý ngay, đi đến trước mặt tên lính Nhật, thu lại lá Diệt Quỷ Trừ Hung Chú.

Anh vừa quay người, hàng nghìn quỷ hồn lao công liền lao vào tên lính Nhật đó.

Khi tiếng la hét thảm thiết của tên lính Nhật tan biến, gió lốc xung quanh dần lặng, mây đen trên trời cũng từ từ tan đi.

Tuy nhiên, không khí xung quanh, lẫn với đất cát, vẫn là một màu xám xịt.

"Lão Lâm, cậu ở đâu?

Nghe thấy thì trả lời một tiếng!" "Lão Lâm!" Bên tai Lâm Nghị vang lên tiếng của Lão Hồ và Bàn Tử.

Trong lòng anh ấm lại.

Hai người họ thấy anh lâu không ra nên đã vào tìm.

Điều này lại khiến Lâm Nghị nhớ lại cuộc sống khổ cực trước đây của mình.

Những đồng nghiệp giả dối, đâm sau lưng.

Những ông chủ chỉ theo đuổi thành tích, kết quả, ra sức bóc lột.

Chậc chậc.

Có được những người anh em không màng sống chết như Lão Hồ, Bàn Tử, cảm giác thật sự rất tuyệt.

Trong lúc Lâm Nghị thầm lặng đả tạp, ba người cuối cùng cũng gặp lại nhau.

Lần đả tạp này không có phần thưởng nào khác, chỉ có điểm đạo mộ.

Nhưng điểm đạo mộ vô cùng hậu hĩnh, tận 10000 điểm!

Vừa hay giải quyết được nhu cầu cấp bách của Lâm Nghị.

"Lão Lâm, mẹ nó chứ tôi còn tưởng cậu lên Tây Thiên gặp Phật Tổ rồi đấy!" Thấy Lâm Nghị còn nguyên vẹn, Bàn Tử vui mừng khôn xiết, vỗ vỗ vai Lâm Nghị, sờ mó khắp người anh.

"Cút đi, cậu mới lên Tây Thiên gặp Phật Tổ ấy." Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, mẹ kiếp, tên này không nói được câu nào tốt đẹp.

"Ha ha, Lão Lâm, cậu giỏi thật đấy.

Cái trận pháp quái quỷ gì đó vừa bị phá, gió cũng ngừng thổi, trời cũng quang, cảm giác cả thế giới sáng sủa hẳn!" "Vẫn chưa phá xong đâu, ngày mai, chúng ta tổ chức dân làng, nhổ bật gốc bảy cây hòe cổ thụ đó lên." Ba người Lâm Nghị, mỗi người cõng một cô gái trong thôn, quay về trại.

Sau đó kể lại chuyện đã xảy ra cho Lão Chi Thư, mọi người nhất trí quyết định sáng mai sẽ tổ chức người đi nhổ cây hòe già.

Sáng sớm hôm sau, Chi Thư nhanh chóng chỉ huy mọi người hành động, nói là làm, tuy không có dụng cụ thuận tay để chặt cây, nhưng mấy cây hòe đó vốn đã khô héo, rất dễ đổ, không tốn nhiều sức.

Chỉ trong một bữa cơm, đã hạ được bảy cây hòe già, Chi Thư rất hài lòng, lại đem rượu mang theo rưới xuống đất, bày ra một ít quả

dại, mơ rừng, thịt hươu, thịt thỏ, đứng im mặc niệm.

Lão Hồ và Bàn Tử đào mấy rãnh phòng cháy, châm lửa đốt những cây hòe đó.

"Thái Thượng sắc lệnh, siêu nhữ đẳng hồn, quỷ mị nhất thiết, tứ sinh triêm ân, hữu đầu giả siêu." Lâm Nghị niệm Vãng Sinh Chú, sau đó ném tấm bùa vàng vào đống lửa hòe.

Hàng nghìn quỷ hồn lao công hóa thành những luồng sáng, biến mất nơi chân trời.

Cùng lúc đó, tiếng của hệ thống lại vang lên.

"Ting, địa điểm đả tạp thứ mười đã được cập nhật, là…" "Xử lý cổ vật thu được trong mộ tướng quân là có thể tiến hành đả tạp!" "Phần thưởng: 10000 điểm đạo mộ." Lâm Nghị sững sờ, ban đầu anh còn tưởng phải có địa điểm hoặc sự kiện đặc biệt nào đó mới hoàn thành được lần đả tạp thứ mười, hoàn thành triệt để nhiệm vụ chính tuyến.

Không ngờ lần đả tạp thứ mười chỉ cần bán đi số cổ vật đào được từ mộ tướng quân là có thể đả tạp.

Như vậy xem ra, nhiệm vụ chính tuyến này của mình cũng có đầu có cuối.

Phần thưởng cũng giống như lần đả tạp thứ chín, đều là 10000 điểm đạo mộ.

Chẳng lẽ hệ thống biết mình muốn mở một phó bản cày điểm đạo mộ nên mới đặc biệt thưởng điểm đạo mộ cho mình sao?

Mặc dù 10000 điểm đạo mộ quả thực vô cùng quý giá, nhưng điều khiến Lâm Nghị mong chờ hơn là phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến!

Toàn bản Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, và Kỳ Lân Huyết Mạch!

Hai món đồ này mới là thứ Lâm Nghị hằng ao ước!

Trong lòng Lâm Nghị, bất kể là Long Tượng Bàn Nhược Công, hay 《Đại Động Chân Kinh》, hay Kim Quang Chú, Hắc Kim Cổ Đao, đều không bằng hai thứ này!

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật vốn là vật nghịch thiên, bao hàm vạn tượng, không chỉ có phong thủy thuật, mà còn có âm dương thuật, cùng với mô tả chi tiết về hình dáng, kết cấu, bố cục của các ngôi mộ cổ qua các triều đại, và những khó khăn hiểm trở mà các Mô Kim Hiệu Úy gặp phải khi trộm mộ.

Nửa cuốn sách của Lão Hồ chỉ có phong thủy thuật và một phần kinh nghiệm tổng kết của Mô Kim Hiệu Úy.

Còn về âm dương thuật trong bí thuật, đã sớm bị Trương Tam Liên Tử hủy đi.

Âm Dương Thuật, ban đầu Lâm Nghị không có cảm giác gì đặc biệt.

Dù sao đây cũng là thế giới đạo mộ, chứ không phải thế giới cương thi, lấy đâu ra nhiều ma quỷ yêu quái như vậy?

Nhưng kể từ khi tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》, luyện thành Kim Quang Chú, chứng kiến trấn hồn thuật của âm dương sư Phù Tang, anh lại càng ngày càng hứng thú!

Đặc biệt là âm dương thuật trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, còn vì quá nghịch thiên mà bị Trương Tam Liên Tử hủy đi, càng khiến anh tò mò.

Rốt cuộc là loại bí thuật gì mà khiến một người tài giỏi như Trương Tam Liên Tử cũng phải e sợ?

Còn có Kỳ Lân Huyết Mạch, không nói đâu xa, chỉ riêng câu có thể trường sinh đã khiến vô số người điên cuồng, bao nhiêu vương hầu tướng tướng thời xưa đều mê muội vì nó.

Ngay cả những người tu hành huyền môn, muốn bước vào tiên đạo, cũng là vì cái gì?

Suy cho cùng, chẳng phải vẫn là trường sinh sao?

Vật tư trong pháo đài dưới lòng đất rất nhiều, vận chuyển cả một ngày mà chỉ mới được chưa đến một phần mấy chục.

Lúc ăn tối, Lâm Nghị và Lão Chi Thư bàn bạc một chút.

Cứ vận chuyển thế này không biết đến bao giờ mới xong, đoàn ngựa cũng không chở được nhiều đồ như vậy, bây giờ đã sắp cuối thu rồi.

Còn phải để lại một đội người trông coi, một đội khác về thôn đưa đồ, đường núi khó đi, một chuyến đi về như vậy mất hơn nửa tháng, chưa được hai chuyến thì tuyết lớn đã phong tỏa núi.

Chương 53

Thôi thì cứ lấp lối vào pháo đài lại, mọi người cùng về thôn, đợi sang xuân năm sau lại quay lại làm tiếp.

Lão Hồ và Bàn Tử nghe vậy đều vô cùng tán thành.

Họ từ thủ đô ra đây đã gần một tháng rồi.

Cứ ở mãi trong núi cũng không được, đồ trộm mộ được cũng phải về tìm Đại Kim Nha để bán.

Trước khi đi, Lâm Nghị dặn đi dặn lại Lão Chi Thư, chuyện pháo đài của giặc Nhật tuyệt đối không được nói với người khác, mọi hành động đều phải giữ bí mật.

Lão Chi Thư không nói hai lời, lập tức nhận lời.

Nói đảm bảo chuyện này sẽ kín như bưng, không tiết lộ một chữ.

Còn nói về sẽ tìm hai cái loa lớn để thắp hương niệm kinh, đốt tiền giấy cho hai vị tổ tông cổ đại.

Tóm lại Lão Chi Thư vỗ ngực bảo đảm đâu ra đấy, không hề qua loa.

Sau đó, Lâm Nghị và dân làng kéo từng xe vật tư về làng, ba người ở lại ăn chực uống chực thêm một bữa dưới sự nhiệt tình giữ lại của Lão Chi Thư, rồi mới lên tàu hỏa xuôi nam về thủ đô.

Lúc đi, Lão Chi Thư nhất quyết bắt Lâm Nghị dẫn theo cả Anh Tử, nói là để con bé ra ngoài mở mang tầm mắt, cứ ở mãi trong cái thôn nhỏ bé thì làm nên trò trống gì.

Thêm nữa Anh Tử cũng rất muốn theo anh về kinh, Lâm Nghị bèn đồng ý.

Một đoàn bốn người, vừa xuống tàu, không đi đâu khác, đi thẳng đến Phan Gia Viên!

“Ây u, Lâm gia, Hồ gia, Bàn gia ~ Vị nữ sĩ này là…” Thấy ba người Lâm Nghị, Đại Kim Nha toe toét cười, để lộ chiếc răng vàng chóe.

“Anh Tử, bạn của chúng tôi.” Lâm Nghị giới thiệu đơn giản.

“Được rồi.

Mau vào ngồi đi, tôi đang có chút chuyện.” Đại Kim Nha vội vàng mời bốn người vào nhà.

Lão Hồ và Bàn Tử không hề khách sáo, đi thẳng đến chiếc ghế nằm bằng gỗ nam mộc tinh xảo ngồi xuống.

Bây giờ hai người này, trong người mang theo bảo vật, đi đứng cũng có vẻ tự tin hơn hẳn.

Anh Tử mới đến thủ đô, đôi mắt to tròn long lanh, đi đến đâu nhìn đến đó, đối với thành phố lớn như thủ đô, tràn đầy cảm giác mới lạ chưa từng biết.

Còn về Lâm Nghị, vẻ mặt bình thản, ung dung quan sát xung quanh.

Đừng thấy phòng của Đại Kim Nha không lớn, nhưng đồ đạc bên trong lại rất nhiều.

Bình bình lọ lọ, đồ cổ tranh chữ, ngọc Phật Quan Âm các loại, bày khắp nơi.

Theo Lâm Nghị suy đoán, đồ cũ trong phòng này, mười phần thì cả mười đều là đồ giả!

Trong phòng, ngoài mấy người họ ra, còn có một nam một nữ, người nam là người nước ngoài, trông giống một phú hào ngoại quốc,

người nữ tròn trịa là phiên dịch của người nước ngoài.

Trên bàn trước mặt họ, còn đặt một món đồ sứ cực kỳ tinh xảo.

Rõ ràng, hai người này đến đây mua đồ cổ của Đại Kim Nha.

Đừng thấy Đại Kim Nha mặt mày tươi cười, rất dễ nói chuyện, nhưng nói dối thì cứ mở miệng là ra, mặt không đổi sắc tim không đập nhanh.

Đại Kim Nha chỉ vào mấy người Lâm Nghị, không khách khí nói với ông Tây: "Ông xem, tôi lại có khách rồi đấy.

Hay là thế này, hai người về nghĩ trước đi, nghĩ xong rồi lại đến.

Chỗ tôi không thiếu người mua." Người phụ nữ tròn trịa dịch lại cho ông Tây, ông Tây cũng không do dự nữa, vừa móc tiền trong túi ra, vừa nói: "OK." "OK rồi à?" "OK." Đại Kim Nha không vội không vàng nhận lấy một xấp đô la Mỹ, ra vẻ đếm tiền.

Thấy cảnh này, Bàn Tử đã sắp ngồi không yên!

Tiền kìa!

Một xấp tiền!

Lại còn là đô la Mỹ!

Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, nói nhỏ: "Bàn Tử, điềm tĩnh chút đi.

Nhìn cái bộ dạng chưa từng thấy đời của cậu kìa, cậu nhìn người ta Lão Hồ đi." Khi Lâm Nghị nhìn sang Lão Hồ, Lão Hồ đang nhìn chằm chằm vào xấp tiền trong tay Đại Kim Nha.

Hai tên này.

Mất mặt quá đi!

Đại Kim Nha đếm tiền xong, cười thân thiện nói: "OK!

Wonderful!

Wonderful!

Nào nào nào, cầm nhẹ tay thôi nhé.” Ông Tây mua được món đồ sứ tinh xảo, cũng vui mừng khôn xiết, cùng với nữ phiên dịch, mang theo đồ sứ rời đi.

Đại Kim Nha thấy ông Tây đi rồi, vội vàng đóng cửa, đắc ý cười lên, chiếc răng vàng trong miệng lấp lánh: “Ba ngày không mở hàng, mở hàng ăn cả ba năm.

Lũ Tây ngốc này, đưa cho hai cái lọ giả mà cứ như được báu vật!

Về mà khóc đi nhé.” Vừa nói, Đại Kim Nha vừa nhét xấp đô la Mỹ vào túi.

Nhìn Bàn Tử nước miếng sắp chảy ra rồi.

Lợi nhuận cao quá đi!

Tùy tiện làm hai cái lọ giả mà bán được nhiều tiền như vậy sao?

Đô la Mỹ!

Thích thật!

Lão Hồ nghĩ dù sao đến đây cũng là nhờ vả Đại Kim Nha, không thể không nói vài câu dễ nghe.

“Xưa có Hoắc Nguyên Giáp luận võ đánh bại đại lực sĩ người Nga, nay có Kim gia khéo tay lấy của bất nghĩa của người Tây, vì nước mà vẻ vang, cao, thực sự là cao!” Bàn Tử không nhịn được ngâm nga hai câu kinh kịch: “Hỡi tên nô tài Tây dương, ta cầm roi thép đánh ngươi, oa ya ya ya ya…” Lâm Nghị nhìn bộ dạng 'chó liếm' của hai người này, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai người này sợ Đại Kim Nha không tìm người mua cho họ đây mà!

Đại Kim Nha cũng là người tinh mắt, vội xua tay cười nói: “Thôi được rồi, hai vị gia, đừng có bỡn cợt tôi.

Ba vị đây mới là đại gia thực sự!” Nói rồi, Đại Kim Nha không khỏi giơ ngón tay cái lên với ba người!

“Để tôi xem đồ của ba vị.” Sau đó, Đại Kim Nha lấy một tờ báo từ trên bàn đặt trước mặt bốn người.

“Mọi người xem, cả nước đều biết rồi!” Lão Hồ nghi ngờ cầm tờ báo lên xem qua.

“Phát hiện cứ điểm của quân Quan Đông tại Hắc Phong Khẩu.” Thôi được rồi.

Không cần đọc nữa.

Cả bốn người đều hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Cứ điểm Trung Cẩu, tám phần là lại do lão chi thư báo cáo lên cấp trên!

Lâm Nghị lắc đầu, đúng là A Đẩu không đỡ lên tường nổi.

Lúc đầu, lão chi thư luôn miệng nói không vấn đề, luôn miệng bảo đảm sẽ giữ bí mật.

Kết quả, bọn họ chân trước vừa đi, lão chi thư chân sau đã báo cáo cứ điểm lên trên.

Lão chi thư đúng là một người tốt vì nước vì dân mà.

Chương 54

“Ba vị gia, lần này mang về được món đồ tốt nào không?

Lấy ra cho tôi mở mang tầm mắt với nào.” Đại Kim Nha hứng khởi hỏi.

Bàn Tử đã sớm không chờ được, muốn lấy hai miếng ngọc bội và năm món đồ sứ ra để Đại Kim Nha xem qua.

Bị Đại Kim Nha hỏi như vậy, Bàn Tử liền đưa tay vào túi.

“Khụ khụ.” Lâm Nghị ho mạnh một tiếng, ra hiệu cho Bàn Tử đừng vội vàng như vậy.

Bàn Tử và Lão Hồ đều nhìn về phía anh, không hiểu ý của Lâm Nghị là gì.

Lâm Nghị thản nhiên nói: “Kim gia, đồ tốt thì lần này chúng tôi mang về không ít đâu.” Đại Kim Nha bản tính tham lam, là một thương nhân khôn khéo, những thủ đoạn như lừa gạt, bịp bợm, cái nào dùng được đều sẽ dùng.

Chỉ cần nhìn vào việc lão lừa Bàn Tử lấy miếng ngọc bội mà cha anh ta để lại là có thể thấy được manh mối.

Nếu cứ dễ dàng giao đồ ra như vậy, theo tính cách của Đại Kim Nha, không biết sẽ nuốt của họ bao nhiêu tiền!

Đại Kim Nha làm trong ngành này nhiều năm như vậy, sớm đã nắm bắt được tâm lý của đủ loại người mua và người bán.

Lão ta xoa xoa tay, nói thẳng: “Nếu có đồ tốt, Lâm gia có điều kiện gì cứ việc ra giá!” Lâm Nghị cũng không úp mở, nói: “Nếu Kim gia đã thẳng thắn như vậy, tôi cũng nói thẳng luôn.

Kim gia, ông đưa cho chúng tôi Mạc Kim Phù giả, là có ý gì?" "Giả á?!" Bàn Tử ngẩn người, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Lão Lâm, cậu nói Mạc Kim Phù chúng ta mang theo là giả à?" "Nói nhảm." Lâm Nghị liếc nhìn Bàn Tử, nói: "Nếu là Mạc Kim Phù thật, chúng ta còn gặp nhiều chuyện tà ma như vậy sao!" "Lão Hồ." Bàn Tử lại nhìn sang Lão Hồ.

Lão Hồ trầm ngâm không nói, rõ ràng đã ngầm thừa nhận lời của Lâm Nghị.

Ban đầu cậu còn thấy kỳ lạ, tại sao Đại Kim Nha lại tặng cho họ Mạc Kim Phù, một thứ quý giá như vậy, mà lại còn tặng một lúc ba cái!

Bây giờ nghĩ lại, thứ này tám phần là giả!

Máu trong người Bàn Tử tăng vọt lên.

"Kim gia, ông làm ăn thế này là không tử tế rồi!

Bảo sao chúng ta chuẩn bị kỹ càng như vậy mà vẫn gặp bao nhiêu chuyện!

Hóa ra vấn đề nằm ở đây!

Hôm nay ông không nói rõ ràng, Bàn gia tôi không để yên cho ông đâu!" Lão Hồ ho nhẹ một tiếng, sợ Bàn Tử cứ làm ầu như vậy sẽ chọc giận Đại Kim Nha.

Mấy món đồ cổ trên người, chẳng phải sẽ kẹt trong tay sao!

Nào ngờ Đại Kim Nha không những không tức giận, mà còn kinh ngạc hỏi: "Ba vị gia, nghe lời ông nói, lần này thật sự gặp phải đại tống tử à?" Trong giới đạo mộ, "đại tống tử" là tiếng lóng, dùng để chỉ những thứ không sạch sẽ, thường là những thi thể đã biến thành cương thi có lông.

“Gặp rồi!” Lão Hồ gật đầu.

“Ui chao, ba vị gia của tôi ơi!” Đại Kim Nha lập tức tỏ ra kính nể ba người Lâm Nghị.

Thực ra cha của Đại Kim Nha, vào thời Dân Quốc, từng theo một cao thủ đạo mộ họ Thái ở Tương Tây làm đệ tử, luôn làm nghề đạo mộ, sau này bị bắt đi lính mới rửa tay gác kiếm.

Đối với mức độ nguy hiểm của việc đạo mộ, lão ta hiểu rõ hơn ai hết!

Nếu thật sự gặp phải đại tống tử, không mấy tên trộm mộ có thể sống sót trở ra!

Ba người Lâm Nghị không chỉ sống sót trở về, mà còn mang ra được đồ tốt!

Giỏi, thật sự quá giỏi!

“Mọi người nhất định phải kể cho tôi nghe, đã gặp phải những gì.” Kể chuyện ư?

Bàn Tử là giỏi nhất khoản này.

Anh ta liền một mạch kể lại chuyện ở Dã Nhân Câu cho Đại Kim Nha nghe, thêm mắm thêm muối, kể một cách thần bí.

Nửa thật nửa giả, thật thật giả giả, đến cả một người từng trải như Đại Kim Nha cũng nghe say sưa, không ngớt lời khen ngợi.

Còn về việc lấy được món đồ tốt nào, Bàn Tử cố ý giấu nhẹm, không hé răng nửa lời, khiến Đại Kim Nha trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

“Lâm gia, Hồ gia, Bàn gia.

Tôi đã đưa cho các vị Mạc Kim Phù giả, Đại Kim Nha tôi ở đây xin tạ lỗi với các vị!” “Thế này đi.

Lần này tôi có thể dẫn các vị đi gặp người mua, tuyệt đối không ăn chặn một đồng nào của các vị, ngoài ra, còn đưa thêm một nghìn tệ để bồi thường!

Ba vị gia, như vậy đã vừa lòng chưa?" Đại Kim Nha là một thương nhân thông minh.

Nghe qua kinh nghiệm của ba người, Đại Kim Nha cũng biết với bản lĩnh của ba vị này, sau này chắc chắn sẽ là khách hàng lớn của mình!

Hơn nữa, ba vị gia này, mình không thể đắc tội được!

Người có thể giết cả tống tử, ăn cả con hoẵng trên thảo nguyên.

Là một tay buôn đồ cổ nhỏ bé ở Phan Gia Viên như lão có thể chọc vào được sao?

Lâm Nghị xua tay, thản nhiên nói: "Kim gia, chúng tôi cũng không phải người tham lam, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc dễ bị lừa.

Chuyện Mạc Kim Phù giả, tạm thời cứ cho qua, hy vọng sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa." Đại Kim Nha vội vàng cười làm lành: "Làm sao có chuyện đó được.

Sau này có cho tôi mười lá gan, tôi cũng không dám lừa dối ba vị gia." "Vậy thì tốt." Lâm Nghị gật đầu, liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, lúc này mới ra hiệu cho anh ta lấy đồ ra cho Đại Kim Nha xem.

Loại thương nhân như Đại Kim Nha, tục tằn không chịu nổi, cả người đầy mùi tiền, không khoe khoang, tham lam, nhát gan, nhưng vẫn còn chút lương tâm, đã được xem là không tệ rồi.

Đại Kim Nha lăn lộn trong giới đồ cổ bao nhiêu năm, mối quan hệ trải rộng khắp nơi, sau này tìm được đồ tốt có giá trị, vẫn cần Đại Kim Nha ra tay.

“Được rồi!” Bàn Tử bị Đại Kim Nha gọi một tiếng “gia” này gia nọ khiến không còn chút tức giận nào, nhanh chóng lấy ra hai miếng ngọc bội từ trong bọc.

Đại Kim Nha nhận lấy ngọc bội, xem xét rất kỹ lưỡng, thỉnh thoảng còn đưa lên mũi ngửi, rồi lại dùng lưỡi liếm liếm.

Sau khi bị Lâm Nghị dạy dỗ một trận, Đại Kim Nha đã thành thật hơn nhiều, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Về giám định đồ cổ, tôi chỉ biết sơ qua, đều là nghề gia truyền, hôm nay xin múa rìu qua mắt thợ trước mặt ba vị gia.

Khi một món đồ đến tay, cũng giống như thầy thuốc bắt mạch, cũng có bốn bước vọng, văn, vấn, thiết, đặc biệt là minh khí, vì minh khí không giống đồ cổ thông thường.

Đồ gia truyền, thường có người cầm xem, lâu ngày, bề mặt vật phẩm sẽ có độ bóng.

Minh khí đều là đào từ mộ ra, luôn bị chôn vùi trong mộ cổ, mộ cổ cũng có loại mộ mới, mộ cũ, mộ nước, mộ bẩn, mộ khô." “Đầu tiên là vọng, xem kiểu dáng, tay nghề, hình dạng và màu sắc.” “Thứ hai là văn, đây là một bước vô cùng quan trọng trong việc giám định minh khí.

Ở phía Nam có người làm giả, ngâm đồ giả trong hố phân để làm cũ, nhưng màu sắc thì cũ thật, còn mùi vị thì lại khác hẳn.

Mùi đó còn hôi hơn cả ngọc bịt hậu môn (ngọc cổ dùng để nhét vào hậu môn thi thể, ngăn thi khí thoát ra gây thối rữa), vẻ ngoài làm cho cũ kỹ thế nào đi nữa, nhưng chỉ cần ngửi là có thể phát hiện ra, không thể qua mặt được mũi của người trong nghề.” “Tiếp theo là vấn, hỏi món đồ này từ đâu ra, có lai lịch gì không.

Người trộm mộ tự nhiên sẽ nói rõ là đào từ mộ nào ra, tôi có thể

phán đoán xem họ nói thật hay giả, có sơ hở gì không, điều này cũng có thể từ một phương diện phán đoán thật giả và giá trị của món đồ." "Cuối cùng là dùng tay để cảm nhận, đây là cảnh giới chỉ có thể cảm nhận chứ không thể diễn tả bằng lời.

Số lượng đồ cổ qua tay tôi không đếm xuể, đôi tay này của tôi, nó nối liền với trái tim.

Đồ cổ thật sự, chính là bảo vật, nó không kể lớn nhỏ nặng nhẹ, chỉ cần cầm lên, sờ một cái, nắn một cái, là có thể cảm nhận được sức nặng.

Sức nặng này không phải nói về trọng lượng thực tế của vật phẩm, đồ cổ tự thân đều có linh tính, cũng có một cảm giác nặng trĩu được tích lũy qua trăm năm, ngàn năm.

Đồ giả làm giống đến đâu, cũng không thể tạo ra được cảm giác này." Đại Kim Nha nói mình chỉ biết sơ qua, nhưng Lâm Nghị có thể nghe ra, đây là lão ta đang khiêm tốn, thực chất là đang khoe kỹ năng!

Mục đích cũng rất rõ ràng, chứng minh bản lĩnh của mình cho ba người Lâm Nghị thấy, để sau này có đồ tốt, vẫn sẽ qua tay lão.

Như vậy, mới có thể giữ được khách hàng lớn như Lâm Nghị!

Bàn Tử thì không quan tâm nhiều như vậy, sốt ruột hỏi: "Gia ơi là gia, ông nói nhiều như vậy, tôi chẳng hiểu một câu nào cả, ông đừng có làm màu nữa, cứ nói thẳng là nó đáng giá bao nhiêu tiền?" "Vội rồi, vội rồi." Đại Kim Nha cười ha hả: "Bàn gia, ông sốt ruột rồi.

Vẫn là Lâm gia và Hồ gia giữ được bình tĩnh." "Tôi tuy có hơi dài dòng, nhưng đều là có ý tốt.

Mọi người nghĩ xem, đồ tùy táng trong mộ cổ, món nào mà không có đến hàng trăm hàng nghìn món, không hiểu biết một chút về lĩnh vực này, sau này cũng khó ra tay phải không?" "Kim gia, ông lo xa

rồi.” Lâm Nghị không khỏi bật cười.

“Ồ?

Chương 55

Lâm gia, sao lại nói vậy?" Đại Kim Nha tò mò hỏi.

"Bàn Tử, lấy hết đồ ra đi!" "Được thôi." Bàn Tử đáp một tiếng, lục lọi trong bọc, lấy ra chiếc mặt nạ kim loại bị gỉ đen.

Đại Kim Nha giật mình, vội vàng cầm lên tay nghiên cứu.

Nhưng ngay khi lão đang nghiên cứu, Bàn Tử đã lấy ra một món đồ sứ to bằng cánh tay.

"Hít!" Ánh mắt Đại Kim Nha lập tức bị món đồ sứ thu hút, thậm chí quên cả chiếc mặt nạ kim loại trong tay!

Lão ta chỉ cần nhìn một cái là biết, đây tuyệt đối là hàng thật.

Không phải loại bình giả mà lão bán cho mấy tên quỷ Tây ngốc nghếch!

Loại hàng thật như thế này, ba năm cũng chưa chắc tìm được một cái!

Quan trọng là, nhìn vào phẩm chất, còn giống như đồ sứ thời Tống.

Khi lão ta còn đang dán mắt vào món đồ sứ thứ nhất, Bàn Tử đã lấy ra món thứ hai.

"Cái này..." Hơi thở của Đại Kim Nha trở nên dồn dập.

Hai món đồ sứ thời Tống!

Mà lại còn to như vậy, bảo quản hoàn hảo đến thế, trên thị trường gần như không thấy!

Có hai món đồ sứ thời Tống này, nửa đời sau, có thể ăn uống không lo rồi.

Đạo mộ?

Ai rảnh rỗi không có việc gì làm mới đi làm cái nghề nguy hiểm đó!

"Ba vị gia, các vị đúng là gặp may lớn rồi!

Kiếm được nhiều đồ tốt như vậy!" "Thế này đã là gì." Bàn Tử có cảm giác như người dân thường lật mình làm chủ, ra vẻ nói: "Loại như thế này, trong bọc của Bàn gia tôi, còn có ba cái nữa!" "Ba... ba cái?!" Đại Kim Nha cảm thấy đầu óc ong ong, có chút không phản ứng kịp!

Lão ta đi Nam về Bắc, cũng được coi là người từng trải!

Nhưng đây là lần đầu tiên thấy một người bán hàng ra tay hào phóng như vậy!

Một lần ra tay là năm món đồ sứ thời Tống!

Mà lại còn là món lớn như vậy, bảo quản hoàn hảo đến thế, không một vết sứt mẻ nào!

So với những món đồ quý giá trong Bảo tàng Thủ đô, e rằng cũng không hề thua kém!

Lão ta vất vả kinh doanh bao nhiêu năm, số lượng đồ sứ có phẩm chất cấp này qua tay lão, một bàn tay cũng có thể đếm được.

Kết quả... bây giờ...

"Không được rồi, không được rồi, cảm thấy hơi thiếu oxy, bệnh hen suyễn của Kim gia tôi sắp tái phát rồi!" Đại Kim Nha ngồi trên ghế, cảm thấy đầu óc thiếu oxy, người ngả ra sau, vội vàng lấy ra hộp hít mũi ngửi một cái, hơi thở trong lồng ngực mới thông suốt trở lại.

"Ba vị gia, những món đồ này, món nào món nấy đều là hàng tốt cả!" "Ví dụ như cái này." Đại Kim Nha cầm hai miếng ngọc bội lên,

đang định nói cho ba người về lai lịch của chúng.

Bàn Tử thấy Đại Kim Nha choáng váng, trong lòng vô cùng khinh bỉ.

Đại Kim Nha này không được rồi.

Còn tưởng chỉ có Bàn gia mình chưa từng thấy việc đời, hóa ra Đại Kim Nha cũng chỉ có vậy.

"Kim gia, ngọc bích song lặc văn hình ngỗng, cái này chúng tôi biết.

Ông cứ nói thẳng, nó đáng giá bao nhiêu." "Ồ.

Bàn gia, xem ra ba vị cũng là người sành sỏi về những thứ này." Đại Kim Nha kinh ngạc nhìn ba người Lâm Nghị.

Không lăn lộn trong giới đồ cổ nhiều năm, căn bản không thể nói ra cái tên ngọc bích song lặc văn hình ngỗng này.

"Nếu đã như vậy, tôi cũng không úp mở nữa." "Hai món minh khí này, tôi đưa ra một mức giá sàn, chỉ tính riêng giá trị bản thân chúng, ở trong nước trị giá khoảng năm sáu vạn tệ, dĩ nhiên ở nước ngoài chắc chắn sẽ cao hơn nhiều, nhưng tình hình thị trường trong nước của chúng ta hiện nay là như vậy.

Khi chúng ta bán, nếu gặp được người mua phù hợp, còn có thể ra giá cao hơn nữa, điều này thì không thể nói chắc được, phải xem tình hình lúc đó." Bàn Tử nghe Đại Kim Nha nói vậy, đã sớm mày bay mặt hớn.

Đại Kim Nha là người trong nghề, lão nói giá này, chắc chắn không sai.

Năm sáu vạn!

Chuyến đi này quả thật không uổng công.

Lão Hồ ra vẻ bình tĩnh gật đầu, trong lòng đã sớm nở hoa.

Những ngày tháng tốt đẹp cuối cùng cũng đến.

Anh Tử không hiểu gì, cũng không biết gì, chỉ nghe cho mới lạ, cũng vui lây.

Lâm Nghị thản nhiên gật đầu, nói: "Kim gia, mức giá này của ông, cũng tương đương với mức giá trong lòng chúng tôi, vậy còn mấy món kia thì sao?" Đại Kim Nha lại cầm lấy chiếc mặt nạ gỉ đen trên mặt đại tống tử, liếm liếm, rồi lại cắn cắn, cuối cùng nói: "Giá sàn tám vạn!" Bàn Tử không thể tin nổi hét lên: "Bao nhiêu?

Tám... tám vạn.

Chỉ một miếng đen thui như vậy, mà đáng giá tám vạn?" Đại Kim Nha cẩn thận vuốt ve chiếc mặt nạ, nói: "Ui chao, Bàn gia của tôi ơi, vàng đấy!

Hễ có gỉ đen, đều là kim loại quý!

Hiếm thấy lắm đấy." "Năm vạn, tám vạn, năm cộng tám là bao nhiêu nhỉ?" Bàn Tử mím môi, đầu óc nhất thời không quay kịp, quay đầu nhìn Lâm Nghị và Lão Hồ hỏi.

Lâm Nghị lắc đầu cười nói: "Tiểu Béo, thế này đã sắp ngất rồi à?

Còn năm món đồ sứ nữa đấy, lát nữa, đừng để chúng tôi phải khiêng cậu ra ngoài nhé." "Đúng đúng đúng.

Ai, Bàn gia tôi thất thố rồi, thất thố rồi." Bàn Tử vội vàng lau đi nước dãi sắp chảy ra trên miệng, cười hì hì nói: "Kim gia, vậy mấy món đồ sứ này thì sao?" "Ba vị gia chờ một chút!" Đại Kim Nha không lập tức cầm đồ sứ lên quan sát, mà lấy ra một đôi găng tay trắng từ trong túi, đeo vào xong, mới cẩn thận cầm món đồ sứ lên.

Xem một lúc lâu, lại cầm kính lúp lên quan sát kỹ lưỡng một lượt.

Đại Kim Nha hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đồ gốm Long Tuyền chính tông, sứ men vàng.

Chậc chậc chậc, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại sứ men vàng tinh xảo như vậy, vững chãi, phóng khoáng, mộc mạc mà không mất đi vẻ duyên dáng." Trong lúc Đại Kim Nha nói, ánh mắt lão gần như không rời khỏi món đồ sứ.

Càng nghe Đại Kim Nha khen món đồ sứ quý giá, Lão Hồ và Bàn Tử trong lòng càng sốt ruột.

Lâm Nghị mỉm cười, nói: "Kim gia, ông cứ báo giá thẳng đi.

Tôi nghe nói, một món đồ sứ Thành Hóa nhỏ bằng cái ấy của đứa trẻ ba tuổi ở Phan Gia Viên cũng đáng giá mười vạn, không cần mặc cả." "Lâm gia, về mảng đồ cổ, ông cũng là người trong nghề đấy." Đại Kim Nha giơ ngón tay cái lên với Lâm Nghị, gật đầu nói: "Ông nói không sai.

Tuy nhiên, sứ men vàng lò Long Tuyền không thể so sánh với sứ Thành Hóa, năm món đồ sứ này, mỗi món giá sàn bảo thủ là 15 vạn!" Đại Kim Nha thấy Lâm Nghị cũng sành sỏi, không dám giấu giếm chút nào, báo thẳng giá sàn.

"Bao nhiêu?" "Mười lăm vạn!" "Mỗi món mười lăm vạn?" "Đúng!

Mà còn là giá sàn bảo thủ.

Nếu gặp được người thật sự muốn mua, còn có thể cao hơn nữa!" Bàn Tử nghe thấy mức giá này, đầu óc trống rỗng, cảm giác như đang bị ảo giác.

Lão Hồ không nhịn được nuốt nước bọt, một người vốn luôn điềm tĩnh như cậu, nhất thời cũng có chút đứng ngồi không yên.

Mỗi món mười lăm vạn, năm món là bảy mươi lăm vạn!

Cộng thêm hai miếng ngọc bội và chiếc mặt nạ của đại tống tử, giá sàn đã lên tới tám mươi tám vạn!

Chương 56

So với dự tính ba bốn mươi vạn của họ, còn gấp hơn hai lần.

Lâm Nghị mỉm cười, không hề cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ có tám mươi tám vạn thôi mà!

Số tiền này, căn bản không đủ tiêu.

"Vậy thì phiền Kim gia tìm người mua.

Nếu thành công, có thể cho Kim gia ông hai điểm lợi nhuận." Đại Kim Nha nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng, sau đó toe toét cười, để lộ chiếc răng vàng, có chút ngượng ngùng nói: "Cái này... cái này sao được chứ, tôi vừa mới bảo đảm với ba vị gia rồi." Đại Kim Nha tuy ngượng ngùng, nhưng cũng không nỡ từ chối.

Hai điểm lợi nhuận, tương đương với hai phần trăm.

Tương đương với việc cho Đại Kim Nha một khoản phí môi giới.

Phí môi giới của tám mươi tám vạn là một vạn bảy nghìn sáu trăm.

Đối với Đại Kim Nha, đây cũng là một con số không nhỏ.

Lâm Nghị thẳng thắn đáp lại: "Chuyện nào ra chuyện đó.

Ông đối với chúng tôi chân thành, chúng tôi cũng không keo kiệt." Anh cũng không phải người keo kiệt, quan trọng hơn là, biểu hiện hôm nay của Đại Kim Nha không tệ, có thể coi là đối tác hợp tác sau này.

Sau này bán minh khí, vẫn còn cần đến Đại Kim Nha.

Hơn nữa, vụ làm ăn ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng là do Đại Kim Nha giới thiệu cho họ.

“Được!

Nếu Lâm gia đã nói vậy, vậy thì tôi cũng không từ chối nữa!” Sau đó, Đại Kim Nha lấy ra một xấp tiền từ trong túi, đưa cho Lâm Nghị.

“Lâm gia, tình hình của ba anh em các vị, tôi hiểu.

Đây là một nghìn tệ, mấy ngày nay, tôi sẽ cố gắng liên lạc người mua cho các vị, các vị cũng tìm một nhà trọ yên tâm ở lại, hễ có tin tức, tôi sẽ thông báo cho các vị.” Lâm Nghị cũng không khách khí, tiện tay nhận lấy tiền của Đại Kim Nha.

Nói thật.

Họ bây giờ thực sự rất thiếu tiền, vé tàu hỏa về, còn là do lão chi thư bọn họ góp cho.

Nếu không cũng sẽ không vừa xuống tàu, không nghỉ ngơi chút nào, đã đến thẳng Phan Gia Viên tìm Đại Kim Nha.

Về khoản đối nhân xử thế này, Đại Kim Nha vẫn là bậc thầy.

Sau đó, bốn người mang theo minh khí rời đi, tìm một nhà trọ, hào phóng thuê bốn phòng ở lại.

Trên đường còn mua mấy bộ quần áo mới, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo.

Lâm Nghị ra khỏi phòng, chuẩn bị cùng Lão Hồ ba người đi ăn một bữa no say.

Anh vừa mở cửa phòng, hơi sững người.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mặt anh.

Thủ đô không giống như biên giới phía Bắc, vẫn chưa quá lạnh giá.

Trên đường về, Lâm Nghị đã mua cho Anh Tử một chiếc áo khoác

màu xanh quả ô liu, và một chiếc quần dài ôm dáng.

Bây giờ Anh Tử sau khi tắm xong, mặc bộ quần áo mới mua, khí chất cả người đều tăng lên một bậc.

Gương mặt tinh xảo, đôi chân dài miên man, mái tóc đen ngắn, cùng với vòng eo thon gọn!

Đừng nhìn cô bé bình thường xuề xòa, giờ đây mặc vào bộ quần áo chưa từng mặc, cảm thấy cả người không thoải mái, ngượng ngùng, ngược lại giống như một tiểu thư khuê các.

Đôi mắt to long lanh, trong sáng, ngây thơ, lại đáng yêu.

Chậc chậc.

Ở một mức độ nào đó, Anh Tử cũng được coi là tiểu cực phẩm rồi.

Không thua kém gì những ngôi sao nhỏ mà Lâm Nghị từng gặp trước đây!

Quan trọng là, khi mặc quần áo, và khi không mặc quần áo, cảm giác nhìn hoàn toàn khác nhau.

Kiểu "ôm tỳ bà che nửa mặt" này, dường như càng hấp dẫn hơn.

"Ồ, bộ quần áo này mặc vào không tệ nha.

Trông xinh đẹp hơn nhiều!" Lâm Nghị mỉm cười nói.

"A...

Thật sao?

Mặc bộ quần áo này, cứ cảm thấy có gì đó kỳ kỳ." Anh Tử có chút không tự tin, vặn vẹo vòng eo nhỏ nói.

Sau khi đến thủ đô, cô bé nhìn thấy trên đường phố có rất nhiều phụ nữ đủ loại, trong đó không thiếu những người ăn mặc tinh tế,

xinh đẹp.

Điều này khiến một đứa trẻ quê mùa chưa từng thấy việc đời như cô cảm thấy tự ti.

Trước đây cô bé hoàn toàn không chú ý đến những điều này, nhưng bây giờ, trong lòng cô bé không hiểu sao, luôn rất để ý đến hình tượng của mình.

"Không sao, mặc quen là được." Lâm Nghị không nhịn được lại nhìn Anh Tử từ trên xuống dưới một lượt.

Mặc bộ quần áo như tiểu thư khuê các, nhưng trong xương cốt lại toát ra một mùi vị hoang dã của thảo nguyên.

Cảm giác tương phản này, nhất thời lại khiến anh có một loại dục vọng chiếm hữu.

Chẳng mấy chốc, Lâm Nghị và Anh Tử, đã gặp Lão Hồ và Bàn Tử.

Vừa gặp mặt, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức cảm thấy mắt sáng lên.

"Ối mẹ ơi, em gái Anh Tử, anh đã sớm nhìn ra em xinh đẹp rồi, không ngờ, trang điểm một chút, lại giống như sinh viên đại học trong trường, xinh quá!" Bàn Tử mở miệng là những lời bông đùa.

"Bàn ca, em thật sự giống sinh viên đại học sao?" Trong đôi mắt Anh Tử lóe lên một tia sáng.

Sinh viên đại học!

Đó là tầng lớp trí thức tinh anh của đất nước.

Quanh đây mười dặm tám làng, nếu có một sinh viên đại học, thì phải gõ chiêng gõ trống, náo nhiệt vô cùng.

"Giống!

Không chỉ giống, anh thấy em chính là sinh viên đại học!

Dáng vẻ này, thân hình này, nếu ở lâu với Lão Lâm, anh thật sự sợ Lão Lâm không cầm lòng được, sẽ thích em mất!" Kỹ năng chém gió của Bàn Tử là số một, nhìn Lâm Nghị và Anh Tử đứng cạnh nhau, bắt đầu trêu chọc bừa bãi.

Lâm Nghị thì cảm thấy không có gì.

Phụ nữ xinh đẹp, ai mà không thích chứ?

Đàn ông mà.

Cưỡi ngựa hoang nhất, tán gái xinh nhất!

Đó mới gọi là đàn ông.

Phụ nữ bình thường, anh cũng không để vào mắt.

Chương 57

Anh Tử miễn cưỡng được coi là đạt tiêu chuẩn.

Thế nhưng, mặt Anh Tử lại đỏ bừng lên, có chút e thẹn lườm Bàn Tử một cái: "Bàn ca, anh nói bậy gì thế!

Em chỉ coi anh Lâm như anh trai ruột thôi." "Ồ thế à.

Em gái Anh Tử, thế sao em lại đỏ mặt thế?

Nói cho em biết nhé, anh và Lão Lâm lớn lên cùng nhau, cậu ấy tuyệt đối không thích kiểu ấp a ấp úng đâu, muốn để Lão Lâm thích, thì phải chủ động một chút, nếu không, cơ hội sẽ dành cho người khác đấy." Bàn Tử hứng thú nhìn Anh Tử, miệng nói những lời châm chọc.

"Em đỏ mặt còn không phải vì anh nói sao!

Không thèm để ý đến anh!

Hừ." Má Anh Tử càng thêm hồng hào.

Ra khỏi thảo nguyên, cô bé cảm thấy như biến thành người khác, hoàn toàn không có khí phách và sự quyết đoán ở nơi hoang dã.

Đương nhiên rồi, ở thành phố lớn, cô bé cũng muốn bá đạo một chút, nhưng cái gì cũng không biết, hoàn toàn không có cơ hội.

"Được rồi, Bàn Tử.

Đừng nói nhảm nữa.

Đi, đi ăn thôi." Lâm Nghị thấy Bàn Tử càng nói càng quá đáng, mỉm cười nói.

"Được thôi.

Quán thịt xiên nướng Đông Tứ thẳng tiến." Bàn Tử cười hì hì,

bước đi tự tin, ra khỏi nhà trọ.

Sau đó Lâm Nghị cũng đi ra.

Anh Tử nhìn Lão Hồ, Lão Hồ cảm thấy Anh Tử có điều gì muốn nói với mình, bèn cố ý đi chậm lại một chút.

"Hồ ca, so với Bàn ca, anh vẫn đáng tin cậy hơn." Lão Hồ được Anh Tử khen như vậy, nhưống mày, chậc lưỡi nói: "Em gái, em nhìn người chuẩn thật, nói đi, có chuyện gì muốn nói với anh, làm được, Hồ ca anh nhất định sẽ giúp em làm." Anh Tử thấy Lâm Nghị và Bàn Tử đã đi xa, nhỏ giọng hỏi: "Hồ ca, anh nói anh Lâm, thật sự thích con gái chủ động à?" "?????" Nhất thời, Lão Hồ còn chưa phản ứng lại.

Hay thật.

Cậu và Lâm Nghị đều biết, Bàn Tử đây là đang đùa, nói cho vui thôi.

Kết quả người trong cuộc lại tưởng thật.

"Đừng nghe tên Bàn Tử chết béo đó nói bừa, tuy nhiên, muốn làm cho Lão Lâm động lòng, rất khó đấy.

Nếu thích Lão Lâm, em phải chuẩn bị tâm lý.

Cậu ấy rất ít khi động lòng, trừ khi thật sự bị cảm động mới có khả năng, hoặc là ở bên nhau lâu ngày sinh tình.

Cho nên, em gái Anh Tử, nếu thích Lão Lâm, nhất định sẽ phải trải qua thử thách rất cam go." Lão Hồ và Bàn Tử, trước đây cũng từng đùa giỡn với Lâm Nghị về chuyện Anh Tử.

Chỉ tiếc là, Lâm Nghị chí lớn, có lẽ rất khó để ý đến Anh Tử.

Nhưng, Lâm Nghị lại là người trọng tình trọng nghĩa, nếu ở bên nhau lâu, nói không chừng còn thật sự thành đôi!

"Vậy sao." Anh Tử gật đầu, vẻ mặt đăm chiêu.

“Lão Hồ, Anh Tử, hai người đang làm gì đấy, mau theo kịp đi.” Bàn Tử ở cửa lớn, hét lớn về phía hai người.

Chẳng mấy chốc, hai người đã theo kịp, một đoàn bốn người, đi xe, đến Đông Tứ.

Phan Gia Viên người đông miệng lắm, quá náo nhiệt, Đông Tứ thì khác, rất yên tĩnh.

Đặc biệt là trước khi đi đạo mộ, họ đã ăn ở quán thịt xiên nướng ở Đông Tứ đó, rất ngon!

Trước đây không có tiền, làm sao ăn nổi thịt xiên nướng.

Hôm nay mấy anh em có tiền rồi, quyết định đi tiêu xài một phen.

Không lâu sau, bốn người đã đến quán thịt xiên nướng Đông Tứ.

Phục vụ viên vừa nhìn thấy bốn người, ăn mặc chỉnh tề, ra dáng, có vóc dáng, nhìn là biết không phải người thường!

Hoàn toàn không nhận ra, ba người Lâm Nghị trước đây từng ăn ở đây!

Nhiệm vụ gọi món, giao cho Bàn Tử phụ trách.

Về khoản ăn uống, vẫn là Bàn Tử chuyên nghiệp hơn.

Sau đó lại gọi một lố bia, nồi lẩu được đun nóng, thịt dê cho vào, bia rót ra, bốn người bắt đầu tán gẫu, mơ tưởng về tương lai tốt đẹp.

Uống được ba tuần rượu, trên bàn đã là một bãi chiến trường, bốn người cũng đều đã ngà ngà say, mặt đỏ bừng, uống đến người nóng hừng hực, sảng khoái không tả xiết.

Anh Tử là lần đầu tiên đi ăn quán, cũng là lần đầu tiên uống bia, điều này khiến cô bé trải nghiệm cảm giác mới lạ chưa từng có.

Bình thường uống rượu do nhà mình nấu đã quen, Anh Tử ban

đầu uống không quen bia, nhưng sau đó càng uống càng có cảm giác, một hơi uống hết mấy chai, lại còn có chút say say.

Đôi mắt long lanh của cô bé, mơ màng nhìn Lâm Nghị, vừa nhìn, đôi mắt liền không thể rời đi được nữa.

Thật sự quá đẹp trai!

Quá có khí chất!

Nhất cử nhất động, nụ cười của Lâm Nghị, đều thu hút cô bé một cách khó hiểu.

Tuy nhiên, Lâm Nghị và Lão Hồ đang uống rượu, ăn thịt, trò chuyện vui vẻ, không hề để ý đến cô bé.

Lão Hồ ăn một miếng thịt dê nóng, uống một ly bia, khí lạnh tràn vào bụng.

Nụ cười trên mặt cậu dần biến mất, trầm ngâm một lúc, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói: "Lão Lâm, Bàn Tử, số tiền này… tôi muốn chia ra." Bàn Tử đang nhai thịt trong miệng, đũa cũng không dừng lại, nghe Lão Hồ nói vậy, vẻ mặt khó hiểu nói: "Anh em chúng ta còn chia cái gì." Ba người họ có mối quan hệ như thế nào, là tình bạn cách mạng từ nhỏ chơi đến lớn, cùng nhau vào sinh ra tử, còn thân hơn cả anh em ruột.

Đừng nói là cho đối phương mấy chục vạn tệ, cho dù là giao cả tính mạng của mình, họ cũng cam tâm tình nguyện.

"Bàn Tử, Lão Hồ nói vậy không phải không có lý, thực ra số tiền này, tôi cũng muốn chia ra." Lâm Nghị trầm ngâm một lúc nói.

Biết rõ cốt truyện, anh hiểu rõ suy nghĩ của Lão Hồ hơn ai hết.

Ba anh em họ tự nhiên không có gì phải chia, nhưng anh em của Lão Hồ không chỉ có hai người họ.

Năm đó đi lính, những chiến sĩ chết trước mặt Lão Hồ, đến nay cậu vẫn không thể quên.

Những chiến sĩ đó đã chết, Lão Hồ không còn cách nào, bây giờ có tiền rồi, ít nhất cũng phải làm chút gì đó cho gia đình của những chiến sĩ đó.

Đương nhiên, anh đề nghị chia tiền, không phải đặc biệt vì Lão Hồ.

Tiền, ai mà không thích?

Lâm Nghị cũng thích!

Nhưng chút tiền này, Lâm Nghị cũng không quá quan tâm.

Chỉ cần Lão Hồ mở miệng, anh không lấy một đồng cũng không sao.

Nhưng, đây dù sao cũng là tiền của anh, cho không Lão Hồ, để Lão Hồ sống sung túc hơn, anh sẽ không nói một lời, nhưng nếu Lão Hồ mang đi làm chuyện khác, thì phải xem có đáng không.

Số tiền này cũng không phải từ trên trời rơi xuống, cho nên hiện tại xem ra, trước tiên chia tiền ra là hợp lý nhất!

Tục ngữ có câu, cứu gấp không cứu nghèo, gia đình của những chiến hữu đã hy sinh của Lão Hồ, có nhà nước nuôi, không thể nói là cuộc sống giàu có, nhưng ít nhất no ấm không thành vấn đề.

Lấy tiền của mình, đi cứu tế họ.

Họ mỗi người đều thành triệu phú, còn Lâm gia tôi biến thành kẻ nghèo rớt mồng tơi, lão tử đây không có tấm lòng rộng lượng như vậy.

Chương 58

Cho nên chia tiền ra, Lão Hồ muốn làm gì, thì cứ lấy phần của cậu ta mà làm, mình cũng không xen vào.

Bàn Tử nhìn hai người, vẻ mặt ngơ ngác.

Hai người này hôm nay làm sao vậy?

Với mối quan hệ của ba anh em họ, đừng nói mấy chục vạn, cho dù là mấy trăm vạn, mấy chục triệu, Bàn gia cậu cũng không để vào mắt.

Sao hai người này còn chưa nhận được tiền, đã nghĩ đến chuyện chia gia tài?

Không nên chứ.

Lão Hồ và Lão Lâm không phải người như vậy.

Lão Hồ cũng sững sờ, mình chia tiền là để cho chiến hữu, Lâm Nghị đề nghị chia tiền, lại là chuyện gì?

Chẳng lẽ Lâm Nghị cũng có bạn bè cần giúp đỡ?

Lâm Nghị thấy Bàn Tử một đầu mờ mịt, nói thẳng: "Bàn Tử, nếu chỉ có ba chúng ta, chắc chắn không cần phải chia.

Đây không phải còn có Anh Tử sao, trên đường đi Anh Tử đã giúp chúng ta rất nhiều." "A?

Cái gì, em làm sao?" Anh Tử đang nhìn Lâm Nghị đến ngẩn người, đột nhiên bị điểm danh, hoảng hốt hỏi.

"Số tiền chúng ta kiếm được từ việc bán minh khí lần này, sẽ chia cho em một phần." Lâm Nghị mỉm cười, giải thích.

"Không cần đâu, anh Lâm, lần này xuống mộ, em không những

không giúp được gì, còn làm gánh nặng cho mọi người, anh không trách em, còn đưa em đến thủ đô, em đã rất vui rồi, sao còn có thể nhận tiền chứ." Anh Tử vội vàng lắc đầu, từ đầu, cô bé đã không nghĩ đến việc lấy tiền.

"Nếu không có em, chúng ta cũng không đến được Dã Nhân Câu, càng đừng nói đến việc xuống mộ.

Cho nên phần tiền này, là em xứng đáng được nhận." Anh Tử tuy tính cách thẳng thắn, là một cô nhóc cay độc không chịu thua ai, nhưng bản tính lương thiện, có sự mộc mạc và chân thành của người trong thôn.

Lâm Nghị tự nhiên sẽ không vì Anh Tử không nghĩ đến việc lấy tiền, mà nuốt đi phần của cô bé.

Lão Hồ thấy Anh Tử còn muốn từ chối, ở bên cạnh hùa theo: "Em gái Anh Tử, chia cho em thì em cứ nhận đi, nếu không có em, làm sao có chúng ta ngày hôm nay." "Đúng vậy, em gái, lần này em vất vả quá.

Nên cho em một phần." Thấy Lão Hồ và Bàn Tử đều nói vậy, Anh Tử vẫn một mực lắc đầu.

"Em không muốn, cho dù có cho em, đợi em về thôn, cũng sẽ chia cho bà con làng xóm." Lâm Nghị nhìn Anh Tử đang nghiêm túc, con bé ngốc này, cho tiền còn đẩy ra ngoài.

Thu nhập gần cả triệu này, mỗi người chia một phần, cũng có hơn hai mươi vạn.

Bao nhiêu người mơ cũng không có được khối tài sản này.

Tuy nhiên, xử lý khối tài sản này như thế nào, là chuyện của Anh Tử, anh không muốn xen vào.

"Cũng được." Sau đó Lâm Nghị dừng lại một chút, nhìn Lão Hồ, tiếp tục nói: "Tôi biết Lão Hồ nghĩ gì, cậu ấy có bao nhiêu chiến hữu

đã hy sinh trong chiến tranh, Bàn Tử.

Lão Hồ muốn chia tiền, là muốn cho gia đình của những chiến hữu đã hy sinh đó!" "Lão Lâm." Lão Hồ nghe vậy, trong lòng xúc động, hóa ra Lâm Nghị là vì cậu, nên mới đề nghị chia tiền.

Lão Hồ gật đầu, vẻ mặt buồn bã nói: "Thật sự không có chuyện gì giấu được cậu.

Tôi đúng là muốn lấy phần tiền của mình, gửi cho gia đình của những chiến hữu đã hy sinh, mẹ của những chiến hữu đã mất của tôi, bây giờ tuổi đã cao, uống thuốc, khám bệnh, còn có học phí cho em trai em gái họ, tuy có trợ cấp của nhà nước, nhưng nhà đông người, thật sự rất khó khăn.

Cho nên tôi phải làm gì đó cho họ." Bàn Tử cũng bừng tỉnh ngộ, nâng ly rượu lên, mở miệng uống cạn một ly, nói: "Lão Hồ, phần của tôi và Lão Lâm cũng không cần nữa!

Anh em chúng ta, giữ lại chút tiền sinh hoạt phí, còn lại cùng nhau gửi cho gia đình của những chiến hữu của cậu, cả đời này, tâm nguyện lớn nhất của tôi, là được đi lính, ra chiến trường.

Nhưng cha tôi mất sớm, tôi không có cơ hội đó.

Cậu nhất định phải giúp tôi hoàn thành tâm nguyện này!

Cũng coi như là một phần kính trọng của tôi đối với họ!" Lão Hồ nghe xong, trong lòng cảm động không tả xiết, trong mắt gần như lấp lánh nước mắt.

"Bàn Tử, cậu tiến bộ nhanh thật đấy!" Lâm Nghị nghe Bàn Tử nói cực kỳ trang trọng, cực kỳ nghiêm túc, lại cực kỳ vĩ đại, cực kỳ cao thượng!

Thật sự chỉ muốn lao lên tát cho cậu ta hai cái.

Mẹ kiếp, mày không cần thì thôi, sao cứ phải lôi cả Lâm gia tao vào?

"Dừng lại, dừng lại, dừng lại." Thấy Lão Hồ và Bàn Tử đang diễn cảnh sến sẩm, Lâm Nghị nổi hết da gà, nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người có giác ngộ tư tưởng cao, tôi không được.

Hai người cũng biết, tôi khá thực tế, số tiền này, có thể giải quyết được nhu cầu nhất thời của họ, nhưng không thể mang lại thay đổi về bản chất cho họ!" "Muốn giải quyết vấn đề cuộc sống của họ từ gốc rễ, thậm chí là vấn đề cuộc sống của người dân nghèo khó trên cả nước, tôi nghĩ đó mới là lựa chọn đúng đắn nhất!" Lão Hồ và Bàn Tử đều dùng ánh mắt không thể hiểu nổi nhìn Lâm Nghị.

Không hiểu ý của Lâm Nghị là gì.

Tuy số tiền này không thể thay đổi được vấn đề bản chất, nhưng có thể giải quyết được cơn khát trước mắt.

"Ý của tôi là, chúng ta trước tiên tự mình làm lớn làm mạnh, người giàu trước dẫn dắt người giàu sau, cùng nhau đi trên con đường làm giàu.

Như vậy mới có thể giải quyết được vấn đề gốc rễ của họ, chứ không phải đơn thuần là cho một khoản tiền." "Hai người thử tưởng tượng xem, nếu chúng ta thành lập một doanh nghiệp siêu lớn, có thể chứa được hàng vạn, thậm chí hàng chục vạn nhân viên.

Vậy sẽ giải quyết được vấn đề sinh tồn của bao nhiêu người?

Còn có thể thúc đẩy sự phát triển của các ngành nghề liên quan khác trong nước, vậy thì không chỉ là hàng vạn người, chục vạn người đơn giản như vậy nữa, có thể là hàng chục vạn, thậm chí hơn một triệu người!" "Đến lúc đó, đừng nói là tiền của chúng ta nhiều đến tiêu không hết, ngay cả gia đình của những chiến hữu của cậu,

người dân cả nước, ai cũng ăn uống không lo!" Là một người xuyên không, tư duy của Lâm Nghị vượt xa họ quá nhiều.

Tuy nghe có vẻ hơi sáo rỗng, hơi viển vông, nhưng đối với Lâm Nghị, chỉ cần anh muốn, anh có tự tin làm được.

Đây là một thời đại nghèo khó, cũng là một thời đại tốt nhất!

Ở thời đại này, người có gan lớn, tham vọng lớn, rất nhiều người đều phát tài lớn!

Ngược lại những người tính toán chi li, làm việc theo quy tắc, sống một cuộc đời bình thường!

Cái này gọi là gì?

Cách cục!

"Lão Lâm, cậu nghĩ hơi xa rồi đấy." Bàn Tử nghe mà bán tín bán nghi.

Hiện tại bọn họ còn đang ở quán trọ mà đã nghĩ đến việc thành lập doanh nghiệp lớn mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn người.

Thật là… "Không tích bước ngắn, không thể đi ngàn dặm; không tích dòng nhỏ, không thể thành sông biển.

Nếu người không có ước mơ thì khác gì cá muối?" Lâm Nghị thản nhiên nói.

Xa ư?

Tuyệt đối không xa!

Trên thế giới có bao nhiêu công ty đa quốc gia đều lớn mạnh chỉ trong vài năm ngắn ngủi.

"Lão Lâm, vậy ý của cậu là…" Ánh mắt sâu thẳm của Lão Hồ dừng lại trên người Lâm Nghị.

Phải thừa nhận rằng, suy nghĩ của Lâm Nghị, anh chưa từng nghĩ tới.

Chuyện lớn như vậy, không phải người bình thường có thể nghĩ ra.

Thế mà bây giờ, Lâm Nghị không chỉ nghĩ đến mà còn muốn bắt tay vào hành động.

"Phần của hai người có thể gửi cho chiến hữu đã khuất của cậu, còn phần của tôi, tôi chuẩn bị thành lập một doanh nghiệp!" Lâm Nghị nói thẳng.

"Cũng được.

Nhưng mà, Lão Lâm, chúng ta không biết gì về việc thành lập doanh nghiệp, cũng chẳng có mối quan hệ nào cả, chúng ta định lập doanh nghiệp gì?" Lão Hồ cười khổ bất đắc dĩ.

Ý tưởng của Lâm Nghị thì hay, nhưng thực tế có thành công hay không thì khó nói.

"Tửu lầu!" Lâm Nghị đáp không cần suy nghĩ.

Thực ra, từ rất lâu trước đây, anh đã nghĩ xong cách xây dựng đế chế thương nghiệp của riêng mình.

Chương 59

Bây giờ, hiếm có dịp trở về từ Dã Nhân Câu, có thể nghỉ ngơi một thời gian, vừa hay có thể làm việc này.

"Tửu lầu?" Bàn Tử càng thêm mơ hồ, tò mò hỏi: "Lão Lâm, tửu lầu mà cũng cứu nước cứu dân được à?" "Tất nhiên không phải tửu lầu bình thường." Lâm Nghị mỉm cười, nói tiếp: "Tửu lầu tôi mở tên là Vạn Bảo Lâu!

Có thể chia làm ba tầng, tầng một ăn uống, tầng hai nghỉ trọ, tầng ba là nhà đấu giá, chuyên đấu giá minh khí cao cấp!

Đến lúc đó, hễ nhắc đến Phan Gia Viên là người ta sẽ nghĩ ngay đến Vạn Bảo Lâu!" Vạn Bảo Lâu lấy cảm hứng từ Tân Nguyệt Phạn Điếm trong một bộ tiểu thuyết.

Anh không rõ thế giới này có Tân Nguyệt Phạn Điếm hay không, nếu không có, anh sẽ tạo ra một cái, còn nếu có, vậy thì đợi anh làm ăn lớn mạnh rồi sẽ thâu tóm luôn Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trước tiên là lũng đoạn toàn bộ chuỗi ngành nghề minh khí cao cấp trên thị trường đồ cổ, chỉ có lấy đó làm nền tảng rồi mới mở rộng sang các ngành nghề phụ cận.

Trong tương lai, một món minh khí cực phẩm có giá mấy trăm vạn, thậm chí hàng chục triệu không phải là hiếm, thị phần của cả ngành cũng phải đến mức trăm tỷ.

Chỉ cần lũng đoạn ngành này thôi cũng đã có thu nhập không nhỏ.

Đương nhiên, đây chỉ là một mục tiêu nhỏ mà Lâm Nghị tự đặt ra cho mình.

"Nghe có vẻ hay đấy." Bàn Tử nghe mà vô cùng động lòng.

Nếu thật sự như lời Lâm Nghị nói, vậy thì sau này anh em mình đi trên phố Phan Gia Viên chẳng phải là oách lắm sao?

Chỉ cần mình giậm chân một cái là cả Phan Gia Viên phải rung chuyển ba lần?

Nghe xong mà cậu ta cũng muốn giao phần tiền của mình cho Lâm Nghị để anh lo liệu.

Nhưng lời đã nói ra như bát nước đổ đi, cậu ta cũng không tiện đòi lại.

"Được đấy, Lão Lâm, ý tưởng này của cậu đáng tin hơn nhiều so với việc bán băng cassette của Bàn Tử." Lão Hồ gật đầu, tỏ vẻ rất tán thành.

Chưa nói đến những thứ khác, sau này con cái của các chiến hữu của anh cũng có thêm một con đường mưu sinh.

"Ha ha ha, tôi làm sao mà so được với Lão Lâm chứ~~" Bàn Tử cười toe toét: "Lão Lâm, sau này chúng tôi mà thành kẻ trắng tay là phải ăn của cậu, uống của cậu đấy nhé!" "Nói thừa.

Tôi chẳng phải là của các cậu sao!" Lâm Nghị cười nhạt, nâng ly rượu lên uống cạn.

Anh Tử thì dù sao cũng chẳng hiểu gì, ngồi bên cạnh nghe như vịt nghe sấm, cũng không xen vào được.

Sau đó, bốn người lại ăn uống như hùm như sói, tán gẫu, chém gió, đến khi trời tối hẳn mới rời khỏi quán thịt xiên.

Hai ngày sau, Lâm Nghị dẫn mấy người đi dạo quanh Phan Gia Viên, tìm kiếm nhà cửa, tiện thể tìm hiểu tình hình thị trường.

Đến trưa ngày thứ ba.

Cuối cùng Đại Kim Nha cũng có tin tức.

Lão dẫn bốn người Lâm Nghị đến Tân Môn, ở phố Thần Ẩn có một khu chợ đồ cổ nhỏ, chủ tiệm là một người phụ nữ trắng trẻo khoảng ba mươi tuổi, mọi người đều gọi là "chị Hàn".

Chị Hàn là người tình của một ông chủ lớn ở Hồng Kông, vị đại gia đó là một trong những nhà sưu tập đồ cổ hàng đầu ở xứ Cảng Thơm.

Ông ta mở cho chị Hàn một cửa hàng ở Thiên Tân, một là để cho chị có việc làm đỡ buồn chán, hai là có thể thu mua đồ cổ minh khí.

Chị Hàn là một người phụ nữ ít nói, nhưng lại có tài nghệ giám định đồ cổ rất cao, sau khi xem minh khí của Lâm Nghị xong, chị rất hào phóng trả tiền.

Hai chiếc ngọc bích song ly văn mình ngỗng, tổng cộng bảy vạn tệ, nhiều hơn dự kiến một vạn.

Năm món đồ sứ men vàng lò Long Tuyền, tùy theo độ mới cũ mà giá cả cũng khác nhau, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều trên mười lăm vạn một món.

Trong đó có một món chị Hàn đặc biệt thích, đã dùng cái giá cao chót vót hai mươi lăm vạn để thu mua!

Còn về chiếc mặt nạ đen thui, chị Hàn không ưng lắm nên không lấy.

Tuy nhiên, tổng cộng bảy món minh khí bán được chín mươi bảy vạn!

Cao hơn dự kiến cả chục vạn!

Hơn nữa chiếc mặt nạ kim loại quý còn chưa bán, nếu bán đi, lần này tuyệt đối vượt qua một triệu.

Nhìn chị Hàn ra giá chục vạn, chục vạn mà không chớp mắt, Lão

Hồ và Bàn Tử đều kinh ngạc.

Mẹ kiếp, trước đó bọn họ còn lo lắng về lộ phí trở về, mấy trăm tệ cũng đủ làm khó họ đến chết đi sống lại.

Kết quả là những người giàu có này, mấy vạn, chục vạn, đều không thèm để vào mắt.

Thế giới của người giàu, họ hoàn toàn không thể hiểu nổi, tiền của họ thật sự là do gió thổi đến hay sao?

Ngay cả Lâm Nghị cũng giật mình.

Đây là những năm tám mươi đấy, một triệu tệ lúc này hoàn toàn không thể so sánh với một triệu tệ của thế kỷ hai mốt!

Một người tình của đại gia đã giàu có như vậy, có thể thấy các ông chủ lớn, các nhà tư bản ở khu vực Hồng Kông và Đài Loan có tài sản hùng hậu đến mức nào!

Tuy nhiên, đây dù sao cũng là một khoản tiền lớn, chị Hàn cũng không thể đưa tiền mặt ngay lập tức, vì vậy hai bên đã hẹn ba ngày sau, khi chị Hàn gom đủ tiền sẽ tiến hành giao dịch.

Chắc hẳn chị Hàn phải liên lạc với ông chủ lớn đằng sau.

Ba ngày này, Lâm Nghị và Đại Kim Nha năm người đi dạo khắp các khu chợ đồ cổ ngầm ở Tân Môn, tiện thể bán chiếc mặt nạ tống tử bằng đồng với giá mười vạn tệ.

Đến ngày thứ ba, chị Hàn chuyển khoản tiền lớn vào tài khoản tiết kiệm của Lâm Nghị.

Cùng lúc đó.

Lâm Nghị lặng lẽ chọn đả tạp!

"Đinh, phát hiện ký chủ đã bán thành công minh khí, có thể đả tạp." "Đinh, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công, thưởng: 10000

Điểm đạo mộ!" Đơn giản, nhẹ nhàng!

Giây tiếp theo.

Giọng nói của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu Lâm Nghị.

"Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Thăm dò mộ tướng quân nước Kim, phần thưởng…" "Phần thưởng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Kỳ Lân Huyết Mạch." Ngay sau đó, một luồng sáng rót vào đầu anh, trong ký ức của anh xuất hiện thêm những kiến thức chưa từng thấy.

Chính là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đã mong chờ từ lâu.

Lão Hồ từng nói, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật rất khó hiểu, nhưng sau khi lướt qua nửa cuốn bí thuật trong đầu, anh phát hiện nó quá đơn giản, giống như cổ văn đã được dịch hoàn toàn sang văn nói vậy.

Mặc dù thứ anh đọc đúng là bí thuật khó hiểu, nhưng việc lý giải lại đặc biệt dễ dàng.

Toàn bộ nội dung của bí thuật đều nằm trong mười sáu chữ.

Thiên, địa, nhân, quỷ, thần, phật, ma, súc, nhiếp, trấn, độn, vật, hóa, âm, dương, không!

Ẩn chứa công năng đoạt thiên địa tạo hóa!

Hơn nữa bên trong còn bao gồm rất nhiều mô tả về hình dáng, kết cấu, bố cục của các ngôi mộ cổ qua các triều đại, cũng như các loại gian nan nguy hiểm mà các Mô Kim Hiệu úy gặp phải khi trộm mộ.

Từ thiên tinh phong thủy, đến tầm long điểm huyệt, long sa huyệt thủy, rồi đến thuật đồ long, thi giải vũ hóa, không gì không có.

Trong bí thuật, âm dương thuật mà Lâm Nghị hằng mong nhớ cũng không phải là loại pháp thuật bình thường.

Trong phong thủy cổ, người ta không chủ trương "thay đổi" hình thế phong thủy một cách nhân tạo.

Vũ trụ có đại quan hợp, sông núi có chân tính tình, khí vận của chúng, sao có thể vọng động?

Mà người thông hiểu Thập Lục Tự Âm Dương Thuật lại có thể làm được việc thay đổi phong thủy, nghịch chuyển âm dương, đoạt thiên vận địa khí.

Nhỏ thì thay đổi cửa nhà, lớn thì biến đổi cả cục diện!

Cùng lúc đó.

Kỳ Lân Huyết Mạch cũng tự nhiên dung nhập vào trong máu của anh.

Chương 60

Lâm Nghị mơ hồ cảm thấy sau lưng nhức mỏi, căng trướng, dường như có một luồng sức mạnh đang lưu chuyển trong cơ thể, một lát sau, luồng sức mạnh đó liền ẩn giấu trong huyết mạch của anh.

"Kỳ Lân Huyết Mạch!" Sau khi có Kỳ Lân Huyết Mạch, anh mới biết rốt cuộc đây là thứ gì.

Cổ ngữ có câu, hỗn độn sơ khai, vạn vật sinh ra, thú đi lấy kỳ lân làm đầu, trăm chim lấy phượng hoàng làm tôn.

Kỳ Lân Huyết Mạch này tương đương với việc trong huyết mạch ẩn chứa sức mạnh của kỳ lân.

Loại sức mạnh này là tiềm tàng, lúc đầu biểu hiện không quá rõ ràng, nhưng cùng với việc khai phá sức mạnh huyết mạch, sức mạnh kỳ lân sẽ ngày càng cường đại.

Trường sinh bất lão chỉ là năng lực cơ bản nhất của Kỳ Lân Huyết Mạch.

Nếu hoàn toàn nắm giữ sức mạnh kỳ lân, mức độ đáng sợ đó có thể sánh ngang với thần thú thượng cổ, được vạn thú cúi đầu bái lạy.

Tuy nhiên, việc khai phá sức mạnh Kỳ Lân Huyết Mạch không giống như bí thuật, công pháp, võ học, chỉ cần dựa vào Điểm đạo mộ là có thể phát huy đến cực hạn.

Muốn khai phá Kỳ Lân Huyết Mạch, trước tiên phải có một thân thể đủ mạnh mẽ để chịu đựng được sức mạnh của kỳ lân.

Vì vậy, cùng với việc thực lực tăng lên, sức mạnh Kỳ Lân Huyết Mạch sẽ càng trở nên rõ rệt.

Còn với Lâm Nghị hiện tại, nhiều nhất cũng chỉ có thể kích phát được một phần nghìn sức mạnh của Kỳ Lân Huyết Mạch mà thôi.

Dù vậy.

Bất kể là pháp lực hay sức mạnh, đều sẽ bị ảnh hưởng bởi sức mạnh Kỳ Lân Huyết Mạch, tăng lên đáng kể!

Ngay cả khả năng hồi phục cũng đạt đến mức độ đáng sợ!

Đương nhiên, kể từ khoảnh khắc sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch, anh đã trường sinh bất lão!

Thậm chí, máu thịt của anh còn có công hiệu chữa bệnh.

Bây giờ thịt của anh, quả thực chính là thịt Đường Tăng.

"Phù!" Lâm Nghị thở ra một hơi thật sâu.

Hai thứ này mang lại cho anh ảnh hưởng quá lớn.

Nếu bị người ngoài biết được, e rằng cả thế giới sẽ đại loạn vì điều này!

Tiền hàng giao dịch xong, năm người ngồi xe lửa trở về thủ đô.

Về đến thủ đô, mọi người vào quán ăn, ăn mừng giao dịch thuận lợi.

Rượu qua ba tuần, Lâm Nghị cũng uống đến say khướt, đột nhiên một giọng nói khiến anh tỉnh táo lại không ít.

"Đinh, phát hiện Đại Kim Nha có tâm sự, kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến: Thăm dò Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Phần thưởng: Phát Khâu Thiên Ấn, mở khóa chức năng mới của hệ thống Xuyên việt thời không, có chấp nhận không?" Hả?

Nghe thấy kích hoạt nhiệm vụ Tinh Tuyệt Cổ Thành, trong lòng anh mừng rỡ.

Phải nói rằng, nhiệm vụ chính tuyến đến thật là nhanh.

Nhưng khi nghe đến phần thưởng nhiệm vụ, Lâm Nghị càng mừng như điên!

Phát Khâu Thiên Ấn, trong bốn mạch đạo mộ, là bảo ấn truyền thừa của mạch Phát Khâu Thiên Quan gần như đã tuyệt diệt, được xưng là thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!

Bí ẩn hơn Mạc Kim Phù rất nhiều.

Tương truyền, Tiểu Ca chính là trung lang tướng của mạch Phát Khâu, nhưng dường như ngay cả cậu ấy cũng không có Phát Khâu Thiên Ấn.

Quan trọng hơn cả là có thể mở khóa chức năng mới của hệ thống!

Xuyên việt thời không!

Đây có phải là đại diện cho việc mình có thể xuyên không trở về thế giới trước đây, sau đó dạy dỗ tên sếp ngu ngốc, đám đồng nghiệp âm hiểm một trận không?

Tuy nhiên, sau khi xem chi tiết nhiệm vụ, Lâm Nghị đã từ bỏ ý định này.

Cái gọi là xuyên việt thời không, thực chất là mượn hệ thống để xuyên đến các thế giới đạo mộ khác.

Ví dụ, anh có thể xuyên đến thế giới Nộ Tình Tương Tây trong Ma Thổi Đèn, cũng có thể xuyên đến thế giới Thính Lôi, Sa Hải trong Đạo Mộ Bút Ký.

Nói là xuyên việt thời không, nhưng thực chất là có được năng lực tiến vào các 'phó bản đạo mộ' khác.

Cũng không biết có phải hệ thống biết mình muốn có 'phó bản' để

kiếm ‘Điểm đạo mộ’ nên mới đặc biệt phát triển chức năng mới này cho mình không.

Thật quá hiểu lòng Lâm gia ta.

“Chấp nhận!” Lâm Nghị quả quyết chấp nhận nhiệm vụ chính tuyến.

Có thể ‘mở phó bản’, dựa vào việc cày ‘phó bản’ để nâng cao thực lực là tốt nhất.

Dù sao thì ở thế giới Tinh Tuyệt cũng không đơn giản như tưởng tượng.

Mộ tướng quân nước Kim chỉ là ngôi mộ rác rưởi nhất.

Bất kể là Tinh Tuyệt Cổ Thành sắp tới, hay Long Lĩnh Mê Quật sẽ đặt chân đến trong tương lai, đều nguy hiểm hơn nó gấp nhiều lần.

Chưa kể đến, mộ Hiến Vương kinh khủng và quỷ dị nhất, còn có Côn Luân Thần Cung tồn tại như thần thoại, và Quy Khư Nam Hải.

Rất nhiều thứ không phải sức người có thể lay chuyển!

Không có chút thực lực, đi vào đó hoàn toàn là tìm chết.

Huống hồ, hồng mao tống tử trong mộ tướng quân đã được tăng cường rất nhiều, những ngôi mộ còn lại sẽ có dị biến gì, lại càng khó nói.

Vì vậy, chức năng mới ‘Xuyên việt thời không’ này của hệ thống có thể giúp Lâm Nghị có sự chuẩn bị đầy đủ hơn.

“Đinh, chúc mừng ký chủ chấp nhận nhiệm vụ chính tuyến: Thăm dò Tinh Tuyệt Cổ Thành.” “Giới thiệu nhiệm vụ: Khi thăm dò Tinh Tuyệt Cổ Thành, sẽ có 10 điểm đả tạp ngẫu nhiên, đả tạp tại tất cả các điểm ngẫu nhiên, tức là hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, có thể nhận được phần thưởng.” “Ghi chú: Không giới hạn thời gian, không

giới hạn số người, mỗi lần đả tạp đều có thể nhận được phần thưởng.” Giọng nói quen thuộc, yêu cầu quen thuộc.

Lâm Nghị uống một ly rượu, bắt chuyện với Đại Kim Nha đang ăn thịt dê.

“Kim gia, xem ra ông có tâm sự?” “Ôi, Lâm gia, mắt ngài thật là tinh tường.” Đại Kim Nha thầm kinh ngạc, lão là dân giang hồ, vốn tưởng mình che giấu rất kỹ, không ngờ vẫn bị Lâm Nghị nhìn thấu.

“Tâm sự gì, nói ra nghe xem nào.

Biết đâu chúng tôi có thể giúp được.” Lâm Nghị cười nhạt hỏi.

“Haiz.

Chuyện là thế này.” Bị Lâm Nghị nói trúng tim đen, Đại Kim Nha cũng chẳng thèm che giấu nữa, nói thẳng: “Gần đây nước ta tổ chức một đội khảo cổ, đi khảo sát ở Tây Vực, người dẫn đầu là một giáo sư họ Trần, rất thân với ba tôi, hai người thường xuyên thảo luận về đồ cổ.” “Lão già này, từng ba lần năm lượt xin đi Tây Vực để tiến hành khảo sát, khai quật và bảo vệ di vật văn hóa.” Lão Hồ, Bàn Tử và Anh Tử đều tò mò nhìn Đại Kim Nha, muốn biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra.

“Mọi người cũng biết đấy, nước ta không có tiền.” Đại Kim Nha có chút bất đắc dĩ nói: “Bây giờ có một người Mỹ, muốn tài trợ cho hoạt động khảo sát lần này, họ thiếu một người biết phân kim định huyệt dẫn đội, tôi liền nói tình hình và bối cảnh của Hồ gia cho họ biết, họ rất hứng thú.” Nghe đến đây, Lão Hồ ưỡn thẳng lưng, ra vẻ tự tin tràn đầy.

Nhìn xem, nhìn xem, thế nào gọi là bản lĩnh!

Phân kim định huyệt này, vẫn phải xem Hồ gia ta đây.

Người Mỹ mà cũng phải để mắt tới!

Nói không chừng, vận đào hoa của Hồ gia ta sắp đến, được cô gái Mỹ nào đó để ý thì sao!

Đại Kim Nha cười gượng, nói: "Vốn dĩ tôi thấy ba vị gia không có vấn đề gì, nhưng bây giờ, ba vị đã kiếm được nhiều tiền như vậy, giá mà người Mỹ đưa ra tuy rất hậu hĩnh, nhưng chưa chắc đã lọt vào mắt xanh của ba vị." Nghe người Mỹ cho nhiều tiền, Bàn Tử lập tức hứng thú, vội hỏi: "Tây nó cho bao nhiêu tiền?" "Ít nhất hai vạn đô la Mỹ." Đại Kim Nha đáp.

Hai vạn đô la Mỹ, vào những năm tám mươi, cũng tương đương với ba bốn vạn Nhân dân tệ.

Dù sao thì ba người Lâm Nghị bây giờ đã là đại gia sở hữu tài sản cả triệu.

Có để mắt tới hay không, lão cũng không dám chắc.

"Hai vạn đô la Mỹ!" Bàn Tử kinh ngạc!

Chương 61

Thế này thì tốt quá rồi.

Có người bỏ tiền ra gọi mình xuống mộ trộm đồ, không có lý do gì lại không đi.

Quan trọng là, số tiền lần này của họ, phần lớn đã bị Lão Hồ hiến tặng hết.

Bây giờ trong tay cũng đang rất thiếu tiền!

"Tôi thấy…" Bàn Tử còn chưa kịp mở miệng, Lão Hồ đã ho khan hai tiếng.

"Kim gia, tôi có một câu hỏi, tại sao người Mỹ lại muốn tài trợ cho hành động khảo cổ lần này của chúng ta?

Có mờ ám gì không?" Bàn Tử nghe xong, khuôn mặt đang cười toe toét lập tức nghiêm lại.

Vẫn là Lão Hồ bình tĩnh hơn!

Hỏi một câu như vậy, vị thế của anh em mình liền có trọng lượng hơn mấy phần.

Lập tức hùa theo: "Đúng đấy, người Mỹ đó cũng đâu phải Lôi Phong sống.

Không có chút lợi lộc nào, họ việc gì phải bỏ tiền vào đó?" Lâm Nghị nghe hai người này kẻ tung người hứng, suýt nữa thì bật cười.

Rõ ràng cả hai đều muốn đi, nhưng miệng lại cứ tỏ ra cứng rắn, nhất quyết phải nói cho ra ngô ra khoai.

"Lão Hồ, Bàn Tử, hai cậu lo xa quá rồi, sao thế?

Quỷ Tây còn dám làm càn trên địa bàn nước ta à?" Đại Kim Nha

cười nói: "Ôi, Lâm gia, ngài lại đề cao rồi." "Chuyện là thế này, người đầu tư này là một người Hoa quốc tịch Mỹ, là nữ, ba cô ấy là một ông trùm ở phố Wall, thuộc loại siêu giàu ấy.

Hai cha con này đặc biệt thích khảo cổ thám hiểm, mấy năm trước, ông già này theo đội thám hiểm của nước ta đến Tây Vực, ông ấy đặc biệt hứng thú với văn hóa Tinh Tuyệt.

Nhưng đi rồi không bao giờ trở về, cả đội thám hiểm không một ai trở về.

Quân đội địa phương cũng đã đi tìm, nhưng không tìm thấy." "Sau đó cô gái này thừa kế một khối tài sản khổng lồ của ông già, chắc cũng không cam tâm, nên đã tài trợ cho hành động lần này.

Cố gắng hết sức để tìm kiếm tin tức của người thân.

Người nước mình mà, tư tưởng truyền thống lá rụng về cội, vứt ở sa mạc gió thổi nắng thiêu, thế thì còn ra thể thống gì nữa, phải không?" Nghe lý do này hợp tình hợp lý, Lão Hồ mới miễn cưỡng gật đầu, nói: "Lý do này cũng có thể chấp nhận." "Lão Hồ!!

Tôi thấy nhiệm vụ này chúng ta có thể nhận!" Bàn Tử không thể kìm lòng được nữa, buột miệng nói ra.

"Lão Lâm, cậu thật sự thấy tôi lo xa à?" Lão Hồ nhìn Lâm Nghị, hỏi.

Còn phải hỏi sao?

Rõ ràng là Lão Hồ quá sĩ diện, muốn mình cho anh ta một cái thang để bước xuống.

Lâm Nghị mỉm cười, nói: "Cậu lo xa rồi.

Trước đây chúng ta nói thế nào nhỉ?

Bây giờ gái Tây tìm đến tận cửa rồi, chúng ta không đi gặp sao?"

Có Anh Tử ở đây, Lâm Nghị không nói thẳng ra.

Mới cách đây không lâu, anh em mình còn cao đàm khoát luận, nói muốn đi "chơi" gái Tây, tìm một cô gái Tây làm vợ!

Lão Hồ nhướng mày, đừng nói nữa, đây đúng là một cơ hội để tiếp xúc với gái Tây!

Nói không chừng, mình thật sự có thể gặp vận đào hoa, cưới một cô vợ ngoại quốc ngực bự!

"Nếu đã vậy, Kim gia, ông quay về báo cho đối phương một tiếng đi, nhiệm vụ này chúng ta có thể nhận." Lão Hồ suy nghĩ một lát, mới chậm rãi đáp.

"Được rồi, Hồ gia, tôi chỉ chờ câu này của ngài thôi!" Đại Kim Nha cười toe toét, để lộ hàm răng vàng chóe.

Ăn no uống đủ, thanh toán xong phần thù lao cho Đại Kim Nha.

"Phải rồi, Kim gia, có một việc muốn làm phiền ông một chút." Lâm Nghị nhìn Đại Kim Nha đang sung sướng nhét tiền vào túi, nói.

"Lâm gia, ngài nói gì vậy, chúng ta là người nhà, ngài khách sáo làm gì.

Có chuyện gì, ngài cứ nói một tiếng là được." Đại Kim Nha tươi cười đáp.

"Là thế này.

Tôi muốn mua một tửu lầu ở Phan Gia Viên, ông xem có chỗ nào thích hợp không?" Tạo ra Vạn Bảo Lâu, đương nhiên không phải chỉ nói suông.

Lâm Nghị không rành Phan Gia Viên lắm, về mặt này, vẫn là Đại Kim Nha rành hơn.

Đại Kim Nha đã lăn lộn ở Phan Gia Viên mấy chục năm, chuyện gì

cũng biết rõ.

“Hừm, cái này…” Đại Kim Nha nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi đáp: “Lâm gia, ngài hỏi vậy, hình như đúng là có một chỗ!” “Tổ tiên nhà này vốn là mở tửu lầu, tửu lầu có ba tầng, phía sau còn có một tứ hợp viện nhỏ độc lập.

Sau khi nước ta thành lập, họ đã sửa sang lại, chuẩn bị làm ăn lớn, cơ sở vật chất cũng khá đầy đủ, chỉ là vào những năm sáu mươi bảy mươi, thực hiện quốc hữu hóa, kinh doanh ảm đạm, về cơ bản không mở cửa mấy.

Bây giờ cải cách mở cửa rồi, họ muốn bán tửu lầu đi, ra nước ngoài phát triển, đi kiếm tiền của bọn Tây ngớ ngẩn.

Mới hai ngày trước còn nhắc với tôi chuyện này.

Chỉ là giá hơi đắt, nên luôn không có người mua thích hợp." Tửu lầu ba tầng, cộng thêm một tứ hợp viện nhỏ độc lập?

Tch tch!

Thế này chẳng phải là quá tuyệt sao!

Hoàn toàn có thể kinh doanh ở tửu lầu, rồi sống trong tứ hợp viện.

Kiểu bố trí này, ở thủ đô những năm tám mươi cũng khá hiếm.

Quan trọng là, chủ nhân của tửu lầu muốn bán cả tửu lầu và tứ hợp viện để ra nước ngoài phát triển.

Nếu là mấy chục năm sau, không biết có khóc lóc quay về tìm mình không.

“Kim gia, thế thì tốt quá, ông xem khi nào có thời gian, dẫn tôi đi xem một chút.” “Haiz, việc này dễ thôi.

Lâm gia, ngài đi theo tôi là được, lát nữa chúng ta đi xem luôn!

Nhưng mà, Lâm gia, nước ta không giàu có, kinh doanh tửu lầu không dễ làm đâu, ngài chắc chắn muốn mua không?" "Cứ xem trước đã rồi nói." Lâm Nghị cũng không phải là lính mới, tự nhiên sẽ không lật bài ngửa sớm như vậy.

Biết đâu chủ nhà lại ngồi tại chỗ nâng giá thì sao?

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Đại Kim Nha, Lâm Nghị và Lão Hồ bốn người đi gặp chủ nhà.

Chủ nhà là một thanh niên mặc vest lịch lãm, ăn mặc thời thượng.

Nghe nói còn là một sinh viên tài năng du học nước ngoài trở về, sau khi từ nước ngoài về, anh ta luôn thuyết phục cha mẹ chuyển ra nước ngoài ở, cuối cùng cha mẹ già cũng bị anh ta thuyết phục.

Quyết định theo con trai du học sinh đến Mỹ hưởng thụ nửa đời còn lại, sau đó dùng số tiền bán được làm vốn cho con trai khởi nghiệp ở Mỹ, làm một dự án lớn hàng trăm vạn!

Đừng nói Lão Hồ và Bàn Tử, ngay cả Đại Kim Nha cũng đặc biệt coi thường loại người này.

Trăng ở nước ngoài lúc nào cũng tròn hơn trong nước sao?

Nhưng những tên Tây ngớ ngẩn đó, ở chỗ Đại Kim Nha lại là của quý.

Đến một tên lừa một tên, đến hai tên thịt một đôi!

Chả trách sao lại nói bọn Tây là lũ ngốc.

Lão Hồ, Bàn Tử thì càng không cần phải nói, hồng chuyên chính gốc, lớn lên dưới ánh hào quang của vĩ nhân, đối với loại người này càng khịt mũi coi thường, lòng đầy cảnh giác.

Còn về Lâm Nghị.

Anh không phải là thanh niên phẫn nộ như Lão Hồ và Bàn Tử, cừu

béo dâng tận miệng mà không thịt, chẳng lẽ đợi đến Tết?

Chương 62

Chủ nhà dẫn họ đến tửu lầu.

Xa xa đã thấy tòa lầu ba tầng cao sừng sững, sơn mài màu đỏ tía dưới ánh hoàng hôn chiếu rọi, sáng bóng lấp lánh, tấm biển mạ vàng càng lấp lánh ánh kim trong vầng sáng đỏ ấy.

Khí thế!

Hùng vĩ!

Tiếc là, chẳng có mấy người!

Thời đại này, rất nhiều người còn không có cơm ăn, dù sống ở thủ đô, một tháng đi ăn thịt xiên nướng cũng là một điều xa xỉ, huống chi là đến loại tửu lầu cao cấp này ăn cơm.

Thỉnh thoảng mới có vài người Tây đến đây thử cho biết.

Sau khi gặp chủ nhà, lại xem xét nội thất của tửu lầu, được bảo quản rất tốt, gần như không có hư hỏng gì.

Nếu là mấy chục năm sau, loại cổ lầu cấp bậc này, e rằng không có chục triệu thì đừng hòng mua được!

Sau đó, họ lại đến tứ hợp viện phía sau tửu lầu.

Vừa nhìn, Lâm Nghị cũng giật mình!

Chà!

Một dãy nhà, ước chừng rộng ba bốn trăm mét vuông!

Đây mới chỉ là một tứ hợp viện nhỏ một lớp sân, nếu là loại tứ hợp viện lớn hai lớp, ba lớp sân thì còn lớn đến đâu?

Lại còn ở vị trí đắc địa tại Phan Gia Viên trong vành đai ba, tính

theo giá trung bình chục vạn một mét vuông!

Riêng cái tứ hợp viện nhỏ này đã đáng giá nửa tỷ!

Dưới sự mai mối của Đại Kim Nha, Lâm Nghị đã dùng giá hai mươi vạn để mua lại toàn bộ tửu lầu này, cùng với tứ hợp viện nhỏ.

Hai mươi vạn đối với người bình thường có thể là cả đời tích góp, đối với Lâm Nghị mà nói, chỉ là muỗi!

Ngày hôm sau, họ đóng cửa tửu lầu trước, mua một số đồ dùng hàng ngày như chăn ga gối đệm, nồi niêu xoong chảo, rồi chuyển hành lý từ khách sạn qua.

Cổng của tứ hợp viện là cổng Như Ý, nhìn cổng là biết nhà có gia thế.

Vào cổng Như Ý là sân trước, sân trước có một cổng lầu cao và một tòa nhà đối diện cổng, phía sau sân trước là cổng Thùy Hoa làm bằng gỗ đàn cổ, vào cổng Thùy Hoa chính là sân sau, sân sau còn gọi là nội viện, có nhà cánh đông tây, nhà chính, hành lang có mái che, môi trường trang nhã thanh u, là một nơi ở không tồi.

Nhà chính có ba gian, tọa bắc hướng nam, gian giữa nhất của nhà chính gọi là minh gian, đặt một chiếc bàn bát tiên tinh xảo, còn có mấy chiếc ghế, trên tường treo bốn bức tranh thủy mặc sơn thủy, trông hệt như nhà thư hương.

Hai bên nhà chính là thư phòng và phòng ngủ, vì tứ hợp viện này là dùng tiền của Lâm Nghị mua, nên Lão Hồ và Bàn Tử nhất trí yêu cầu Lâm Nghị ở trong phòng ngủ của nhà chính.

Nhà cánh đông tây mỗi bên có ba gian, người xưa tôn đông ti tây, nên nhà cánh tây thấp hơn nhà cánh đông hai tấc, nhưng họ đều không để ý những điều này, mỗi người tự chọn phòng của mình.

Bàn Tử chọn gian đầu tiên của nhà cánh đông, vì nhà cánh đông

lớn hơn.

Lão Hồ thì chọn nhà cánh tây, đối diện với Bàn Tử.

Ngoài nhà cánh đông tây, còn có nhà tai có mái bằng ở hai bên nhà chính, Anh Tử chọn một gian nhà tai gần phòng ngủ của Lâm Nghị.

Ngoài ra, còn có nhà hậu tráo thời xưa cho con cháu ở, và hai dãy nhà phụ cho người hầu ở, cùng với nhà bếp.

Tính cả lớn nhỏ, tổng cộng có hai mươi hai gian phòng!

Hôm sau, Lão Hồ liên lạc với gia đình chiến hữu, gửi tiền cho họ.

Tiền đúng là không giữ được lâu, thoáng một cái chỉ còn lại mấy vạn tệ.

Đến ngày thứ ba, Đại Kim Nha gửi tin đến, nói là ngày mai đến chỗ giáo sư Trần một chuyến, bàn bạc kỹ lưỡng.

Nói cho hay là bàn bạc, nói thẳng ra là phỏng vấn.

Để người ta xem ba người Lâm Nghị có bản lĩnh thật sự hay không.

Bốn người sắp xếp mọi thứ xong xuôi, Anh Tử nấu cơm, ba người Lâm Nghị ngồi trong nhà chính, hâm ba bình Nhị Oa Đầu, dọn lên mấy đĩa đồ nhắm.

Bàn Tử nhìn trăng trên trời, hít một hơi, nhấp một ngụm rượu nhỏ, cảm thán: "Tiền của tôi còn chưa kịp ấm tay!

Một sớm thành kẻ trắng tay rồi." Lão Hồ gắp một miếng thức ăn, bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Bàn Tử, quên chuyện hai ngày trước vé xe về cũng là do bà con chòm xóm góp tiền rồi à?

Đấy mới thật sự là trắng tay.

Bây giờ ít nhất còn có mấy vạn.

Sống thoải mái hơn phần lớn người ta rồi.

Cậu ấy à, chính là lòng tham không đáy." Lâm Nghị uống một ngụm rượu, trong miệng cay xè, nói với Lão Hồ: "Lão Hồ, cậu cái gì cũng tốt.

Chỉ là có chút cẩn thận quá mức rồi.

Tiền mà còn có người chê ít sao?

Ngày mai chúng ta cố gắng đi kiếm tiền của người Mỹ!" Bàn Tử khoác tay lên vai Lão Hồ, vỗ vỗ vai anh ta, nói: "Đúng thế.

Chúng ta phải luôn nhìn về phía trước, không thể dậm chân tại chỗ, nếu không nhất định sẽ bị bánh xe lịch sử nghiền nát, bị thế giới đào thải.

Trước đây chúng ta tay trắng làm nên, nói thế nào cũng là thân giá bạc triệu.

Vậy thì mục tiêu sau này của chúng ta phải nhiều hơn một triệu, ví dụ như, hắc hắc, một chục triệu chẳng hạn." "Thôi thôi thôi, càng chém càng hoang đường." Lão Hồ gạt tay Bàn Tử ra, trầm ngâm nói: "Chúng ta vẫn nên nghĩ về chuyện ngày mai đi gặp giáo sư Trần đi.

Người ta là giáo sư, e rằng không dễ đối phó." "Sợ cái gì!

Cứ chém gió với họ.

Dù sao chúng ta vào được rồi, trả đô la Mỹ là được." Bàn Tử hắc hắc cười, nói một cách bất cần: "À phì, xem cái mồm thối của tôi này, anh em mình sao có thể gọi là chém gió được!

Với bản lĩnh của anh em mình, họ phải cầu xin chúng ta dẫn đường cho họ!" Ba người cười vang, cụng ly, Anh Tử bưng hai món ăn nóng hổi lên.

Vừa hay nghe thấy, trong lòng lập tức căng thẳng, cô lo lắng hỏi:

“Chúng ta thật sự lại phải xuống mộ à?” Bàn Tử nhìn Anh Tử một cái, không khỏi cười toe toét: “Em gái Anh Tử, nếu em sợ thì đừng đi nữa.” “Em không.

Em nhất định phải đi.

Anh Lâm đi đâu, em đi đó.” Anh Tử kiên cường ưỡn thẳng lưng, không chịu thua kém nói.

Lâm Nghị nhận lấy hai đĩa thức ăn, đặt lên bàn, ôn tồn nói: “Anh Tử, lần này… em đừng đi nữa.” Anh Tử nghe Lâm Nghị cũng nói vậy, khuôn mặt tinh xảo lạnh đi, bướng bỉnh nói: “Anh Lâm, em không sợ người chết nữa, cũng không sợ nguy hiểm.

Em có thể giúp được!” Lâm Nghị hơi sững sờ, Anh Tử lại nghiêm túc như vậy, sau đó anh đứng dậy, vỗ vỗ vai Anh Tử, dịu dàng nói: “Anh Lâm biết em không sợ, có thể làm được nhiều việc.

Nhưng mà, hiện tại có việc quan trọng hơn cần em làm.” Anh Tử ngẩn ra, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, nghi hoặc hỏi: “Anh Lâm muốn em làm việc quan trọng gì?” Lâm Nghị vung tay, chỉ vào khoảng sân rộng lớn của tứ hợp viện, cười hỏi lại: “Em quên chúng ta mua tòa tửu lầu này để làm gì rồi à?” Lòng hiếu kỳ của Lão Hồ cũng bị khơi dậy, không nhịn được hỏi: “Lão Lâm, nói đi nói lại, rốt cuộc cậu chuẩn bị làm thế nào?” Xuống mộ trộm đồ nguy hiểm trùng trùng, sinh tử khó lường.

Hơn nữa lấy được minh khí rồi bán đi kiếm tiền, đây chỉ là mua bán một lần.

Muốn phát triển lâu dài, tiền bạc chảy vào túi như nước, thật sự phải kinh doanh.

Nhưng Anh Tử không biết kinh doanh, Bàn Tử trước đây bán đĩa lậu cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống qua ngày, nên biết kinh doanh

khó khăn đến mức nào, thức khuya dậy sớm mà còn không kiếm được tiền, làm sao nhanh bằng xuống mộ tìm báu vật được?

Lâm Nghị cười một cách bí ẩn, ánh mắt lướt qua ba người Lão Hồ, dừng lại một chút, mới nói tiếp: "Ngành đồ cổ này, nói trắng ra là nhặt của hời, mua vào giá thấp bán ra giá cao.

Chỉ có điểm khó là có con mắt tinh tường hay không!

Trong bốn người chúng ta, không ai nghiên cứu sâu về minh khí cả, như vậy chắc chắn không được." "Cho nên, nhiệm vụ quan trọng của Anh Tử là học tập." Lâm Nghị đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm nghị nói với Anh Tử: "Anh Tử, khoảng thời gian này, em phải ở nhà đọc sách cho thật tốt, mua thêm nhiều đồ cũ về nghiên cứu.

Anh tin ở em, sau này em chính là chuyên gia cố vấn minh khí của Vạn Bảo Lâu chúng ta!" "Em?

Thật sự được không?" Anh Tử có cảm giác được yêu thương mà lo sợ, không tự tin hỏi.

Bàn Tử thì không quan tâm, dù sao Anh Tử ở không cũng là ở không, chẳng bằng học thêm, biết đâu sau này còn dùng được, cậu ta cười toe toét nói: "Cái bà thu mua đồ sứ của chúng ta còn làm được, tại sao em lại không làm được?

Chương 63

Anh Tử, mấy vạn tệ còn lại, em cứ tha hồ mà tiêu.

Sau này chúng ta xuống mộ tìm báu, em phụ trách kinh doanh của chúng ta.

Sau này ấy à, chúng ta phải gọi em là bà chủ Anh Tử rồi!" — Anh Lâm, em nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của anh. — Gương mặt nhỏ nhắn của Anh Tử đỏ bừng vì kích động, trông vô cùng đáng yêu.

Sau khi Anh Tử rời đi, Bàn Tử nốc một ngụm rượu rồi giơ ngón cái lên với Lâm Nghị, vẻ mặt đầy khâm phục.

Cậu ta mở lời: "Lão Lâm, cậu đúng là nhiều mưu mẹo thật.

Nhưng mà, cậu nói xem con bé Anh Tử có hơi hổ báo không, dù gì cũng chỉ là một nha đầu trong thôn.

Liệu nó có làm được không?" Lâm Nghị gắp một miếng thức ăn, nhai nhai rồi cười đầy hứng thú: "Bàn Tử, con bé Anh Tử này từ nhỏ đã lang thang trong núi săn bắn thú dữ, tiềm năng không nhỏ đâu.

Cậu đừng có coi thường nó." Ba người uống một đêm thỏa thích, vui vẻ ra về.

Buổi tối, Lâm Nghị không vội đi ngủ.

Nhiệm vụ chính tuyến đã tích lũy được 23750 điểm đạo mộ.

Vì mấy ngày nay có quá nhiều chuyện vặt vãnh, lại đang ở thủ đô, không vội nâng cao thực lực nên anh vẫn chưa xem xét phải xử lý số điểm đạo mộ này như thế nào.

Bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, chỉ cần đợi ngày mai đi gặp Tuyết Lỵ Dương, bàn bạc một chút, xác định những việc

cụ thể là được.

Điều quan trọng hơn lúc này là nâng cao thực lực, chuẩn bị cho chuyến đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Theo diễn biến của cốt truyện, trước khi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, cả đoàn sẽ đến sông băng Côn Luân trước, sau đó phát hiện ra Hỏa biểu trùng kỳ dị, cùng với lăng mộ vua của ma quốc cổ đại — Cửu Trọng Yêu Lâu!

Cổ ngữ có câu, hủ thảo vi huỳnh, tức cỏ mục và rễ tre mục có thể hóa thành đom đóm, loại đom đóm này được gọi là hủ huỳnh.

Mà Hỏa biểu trùng rất có khả năng chính là một loại hủ huỳnh, toàn thân như pha lê đỏ trong suốt, đôi cánh càng lấp lánh trong mờ.

Qua lớp vỏ giáp trong suốt, có thể lờ mờ nhìn thấy nội tạng bán trong suốt bên trong, dường như có ngọn lửa đang lưu chuyển, trông vô cùng bí ẩn và quỷ dị.

Bất kể là người hay động vật, chỉ cần chạm vào là sẽ tự bốc cháy, đây là một loại vũ khí có sức sát thương cực lớn và vô cùng hung tàn.

Quan trọng là số lượng của chúng cực kỳ đông đảo, tốc độ bay lại rất nhanh, khiến người ta phòng không xuể.

Chỉ cần hơi sơ suất bị chúng đuổi kịp là coi như lên tây thiên.

Vì vậy, theo suy nghĩ của Lâm Nghị, trước đó phải nâng cấp khinh công Đạp Nguyệt Lưu Hương một lần nữa, tốt nhất là có thể đạt đến cảnh giới Đạp Tuyết Vô Ngân.

Như vậy mới có thể hoàn toàn đảm bảo an toàn cho chuyến đi này.

Anh mở bảng thuộc tính ra. 【Tên: Lâm Nghị Cảnh giới: Tông sư Thiên phú: Âm Dương Nhãn Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch Kỹ năng: Long Tượng Bàn Nhược Công (LV7), Kỵ xạ cấp thế giới, Thần

xạ thủ, Đạp Nguyệt Lưu Hương (LV3) Bí thuật: Kim Quang Chú (LV1), Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật Công pháp: Đại Động Chân Kinh (Giai đoạn Tu Thần Tàng) Điểm đạo mộ: 23750 Vật phẩm: Hắc Kim Cổ Đao, Nhẫn không gian cấp 1 Khác: Hệ thống thu hồi chức năng mới】 Ghi chú: Cùng với việc thực lực tăng lên, cảnh giới cũng tăng theo.

Sau khi cảnh giới tăng lên, có thể nhận được phần thưởng cấp thần.

Nhìn bảng thuộc tính ngày càng phong phú, Lâm Nghị mỉm cười hài lòng.

Những thứ này, bất kể là cái nào, nếu đặt ở thế giới hiện tại đều có thể gây chấn động toàn cầu.

Vậy mà mình lại có thể hội tụ tất cả vào một thân.

Tặc lưỡi.

Có hệ thống đúng là muốn làm gì thì làm.

"Hệ thống, nâng Đạp Nguyệt Lưu Hương liên tiếp 3 cấp!" Có hơn hai vạn điểm đạo mộ trong tay, Lâm Nghị cũng tự tin hơn hẳn.

"Ting, hiện tại Đạp Nguyệt Lưu Hương đang ở tầng thứ ba, nâng liên tiếp 3 cấp cần tiêu hao 18000 điểm đạo mộ, có tiêu hao không?" "Có!" Tiêu hao 18000 điểm đạo mộ nằm trong dự tính của Lâm Nghị, anh không chút do dự trả lời.

"Ting, chúc mừng ký chủ đã tiêu hao 18000 điểm đạo mộ, khinh công Đạp Nguyệt Lưu Hương đã được nâng lên tầng thứ sáu, bước vào cảnh giới Đạp Tuyết Vô Ngân!" Ngay sau đó.

Thân hình Lâm Nghị lóe lên, trong nháy mắt đã ra khỏi phòng.

Người anh nhẹ bẫng, chân đạp hư không, thân hình lướt đi trong

gió.

Chẳng mấy chốc, anh đã vượt qua tứ hợp viện, bay lên nóc nhà của tửu lâu.

Sau đó, cơ thể nhẹ nhàng hạ xuống, tựa như một chiếc lá liễu rơi trên mái nhà, lặng lẽ không một tiếng động!

"Phù!" Lâm Nghị khẽ mỉm cười, ngước nhìn vầng trăng sáng, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Từ khi còn rất nhỏ, anh đã có một giấc mơ trở thành đại hiệp!

Những thứ như công phu còn có chỗ để học, chứ khinh công, khắp thiên hạ này, ai có thể dạy?

Ai dám dạy?

Mỗi lần xem phim truyền hình, đọc tiểu thuyết, thấy các hiệp khách lướt đi trên mây, đạp lên lá cây cũng có thể bay lên, anh lại cảm thấy vô cùng phóng khoáng, vô cùng ngưỡng mộ.

Tiếc là, con người chung quy không thể bay, trên đời này làm gì có khinh công.

Làm gì có ai chân trái đạp chân phải mà bay lên được!

Không ngờ, hôm nay lại thực sự thực hiện được!

Cảm giác này, quá đã!

Cứ như đang mơ vậy.

Nếu ngay cả bay cũng không biết, thì còn gọi gì là đại hiệp?

Giấc mơ đại hiệp hơn hai mươi năm của anh cuối cùng cũng viên mãn!

Trăng sáng treo cao, đứng ngược chiều gió, áo bay phấp phới, đạp sao băng, một mình đứng trên lầu các, nhìn xuống thiên hạ!

Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành.

Sự liễu phất y khứ, thâm tàng thân dữ danh! (Mười bước giết một người, ngàn dặm không để dấu.

Xong việc phủi áo đi, ẩn sâu thân và danh!) "Ting, địa điểm đả tạp đầu tiên đã được làm mới, tại văn phòng giáo sư Trần, phần thưởng: Tinh Tuyệt Văn Hóa Bách Khoa, 2000 điểm đạo mộ!" Ối chà!

Địa điểm đả tạp đầu tiên cuối cùng cũng đến!

Trong văn phòng giáo sư Trần, đơn giản quá mà!

Đương nhiên, phần thưởng cũng không hậu hĩnh như trước.

Chỉ có Tinh Tuyệt Văn Hóa Bách Khoa và 2000 điểm đạo mộ.

Tinh Tuyệt Văn Hóa Bách Khoa gần như bao quát toàn bộ văn hóa của Tinh Tuyệt, từ chữ viết, đến tập quán dân tộc, trang phục, tín ngưỡng, v.v.

Tuy không thể tăng cường thực lực, nhưng ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, tính thực dụng rất cao!

Phải biết rằng giáo sư Trần đã nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt mấy chục năm mà cũng chỉ biết sơ sơ.

Còn mình chỉ cần đả tạp là có thể nắm vững kiến thức này.

Nếu để những học giả lão thành như giáo sư Trần, người đã miệt mài nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt biết được, chắc họ sẽ ghen tị chết mất.

Sáng sớm hôm sau, ba người Lâm Nghị rời nhà, bắt xe buýt, đi qua hơn chục trạm.

Sau khi xuống xe, họ lại đi lòng vòng khoảng mười phút nữa, cuối cùng cũng đến được địa chỉ mà Đại Kim Nha đã nói.

Chương 64

Bàn Tử liếc nhìn từ ngoài cửa.

Ngõ sâu hẻm nhỏ, lại còn là một cái cổng sắt thô kệch, ngay cả một tấm biển hiệu cũng không có, cậu ta không khỏi chê bai: "Đây là nơi ở của đại gia ư?

Trông xoàng xĩnh quá nhỉ." Lão Hồ không giống Bàn Tử, người thường trông mặt mà bắt hình dong.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên vào cánh cổng sắt, anh đã cảm thấy có gì đó đặc biệt.

Thấy Bàn Tử vẻ mặt chê bai, anh trầm ngâm nói: "Bàn Tử, lão Lâm, đây gọi là đại ẩn ẩn ư thị đó." Lâm Nghị hơi sững sờ, Lão Hồ nghĩ nhiều thật, còn đại ẩn ẩn ư thị.

Ngược lại, anh lại cảm thấy những trí thức như giáo sư Trần quá bảo thủ, không thích phô trương lãng phí, không làm mấy cái mặt tiền hoa hòe hoa sói.

Anh khẽ cười, nhắc nhở: "Được rồi, nhớ kỹ, lát nữa vào trong, đừng có lỡ miệng kể chuyện chúng ta từng xuống mộ đấy." Bàn Tử vỗ ngực đảm bảo: "Yên tâm đi!

Chúng ta đây là ứng tuyển vào quân chính quy, không thể giở thói sơn đại vương được." Bước vào cổng sắt là một cái sân rộng khoảng bốn năm mươi mét vuông.

Trong sân có hai nam một nữ đang thu dọn dây thừng và các dụng cụ xuống mộ khác.

Thấy ba người Lâm Nghị đi vào, một thanh niên đeo kính gọng vàng, trông nho nhã lịch sự, tò mò hỏi: "Các anh tìm ai vậy?" Lâm

Nghị bèn hỏi: “Giáo sư Trần có ở đây không?” Chàng thanh niên đeo kính chỉ vào gian nhà chính trong sân, nói: “Giáo sư ở bên trong.” “Được.

Cảm ơn nhé.” Lâm Nghị cảm ơn rồi cùng Lão Hồ, Bàn Tử đi thẳng vào nhà chính.

Ngay khi bước vào, Lâm Nghị thấy trong phòng đã có hai người đàn ông đang ứng tuyển, người phụ trách phỏng vấn họ là Hách Ái Quốc.

Hai người đàn ông chém gió tung trời, không chỉ đọc mấy chục cuốn sách về khảo cổ, mà còn đăng một số bài viết trên các tạp chí, tỏ ra rất cao siêu.

Lâm Nghị không mấy để tâm đến hai đối thủ cạnh tranh.

Về kiến thức khảo cổ, dù biết nhiều đến đâu, liệu có bằng Hách Ái Quốc và giáo sư Trần không?

Cần các ngươi để làm gì?

Vừa nhìn đã biết trước khi đến không tìm hiểu kỹ, còn muốn kiếm đô la Mỹ, thật quá ngây thơ.

Ngươi nghĩ ngươi là Lâm gia ta chắc?

Chỉ cần đả tạp là có thể thông thạo văn hóa Tinh Tuyệt ư?!

Lâm Nghị sau đó chuyển ánh mắt vào gian trong của nhà chính.

Bên trong có một người phụ nữ mặc áo da màu đỏ sẫm thời thượng, dáng người cực chuẩn, tóc dài ngang vai, còn hơi xoăn tự nhiên.

Bên cạnh người phụ nữ là một ông lão đã có tuổi.

Ông lão tóc đã bạc trắng, chỉ còn vài sợi đen.

Vì tuổi tác, lưng hơi còng.

Ở tuổi này mà còn muốn đi sa mạc, sống sót trở về đã là may mắn lớn.

Hai người đang chỉ trỏ trên một tấm bản đồ, có lẽ đang bàn bạc về tuyến đường đến Tinh Tuyệt.

"Thấy không.

Hai người đó.

Chắc là giáo sư Trần và người phụ nữ đầu tư mà Đại Kim Nha nói." Lâm Nghị khẽ giơ tay, chỉ về phía Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Trần.

Bàn Tử và Lão Hồ đều nhìn sang, gật đầu nói: "Cô nàng Tây này còn khá trẻ." Hách Ái Quốc sớm đã không muốn nghe hai người kia khoác lác nữa.

Khi Lâm Nghị đến, ông ta bất giác nhìn về phía ba người họ.

Thấy họ còn trẻ, ông ta nhíu mày, đoán chừng lại là đám người vì mức lương hấp dẫn mà nước đến chân mới nhảy, đến đây thử vận may.

"Yêu cầu của chúng tôi đối với người dẫn đội rất cao, với trình độ của hai vị, vẫn chưa đạt được.

Tôi không tiễn!" Vừa nói, ông ta vừa đuổi hai người ra khỏi cửa.

Hách Ái Quốc liếc nhìn ba người Lâm Nghị.

Rõ ràng, câu nói này không chỉ dành cho hai người đàn ông kia, mà còn dành cho cả ba người họ.

Chỉ thiếu điều nói thẳng ra, người dẫn đội của chúng tôi không phải là hạng mèo nào chó nào cũng có thể làm!

Lâm Nghị không để tâm đến thái độ của Hách Ái Quốc, mà chọn cách âm thầm đả tạp.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Ting, phát hiện ký chủ đang ở trong văn phòng giáo sư Trần, có thể đả tạp!" "Ting, chúc mừng ký chủ, đả tạp thành công, nhận được: Tinh Tuyệt Văn Hóa Bách Khoa, 2000 điểm đạo mộ." Tặc lưỡi, đơn giản, nhẹ nhàng.

Nhiệm vụ đả tạp mới nhận buổi sáng, đi vài bước là hoàn thành.

Cái trò nhận không này, Lâm gia ta thích nhất.

Tiếng hệ thống vừa dứt, một lượng lớn thông tin tràn vào ký ức của anh, tất cả đều là kiến thức về văn hóa Tinh Tuyệt!

Anh nhìn giáo sư Trần và Hách Ái Quốc, khẽ mỉm cười.

Những người này, thật đáng thương.

Uổng công nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt nhiều năm như vậy.

Đến cuối cùng, vẫn không biết nhiều bằng mình.

Hách Ái Quốc tiễn hai người đến ứng tuyển đi, ông ta liếc nhìn ba người Lâm Nghị, nói thẳng không chút khách sáo: "Mục đích ba vị đến đây tôi cũng biết.

Yêu cầu của đội khảo cổ lần này, chắc ba vị cũng biết rồi chứ?

Hoạt động khảo sát lần này, chúng tôi đã phá lệ của phá lệ, ngoại lệ của ngoại lệ rồi.

Ba vị có kinh nghiệm thám hiểm sa mạc, hay là am hiểu kiến thức khảo cổ?" "Nếu không có bản lĩnh về phương diện này, thì chúng tôi dứt khoát không nhận." Bàn Tử nghe xong, hơi nhíu mày, còn chưa bắt đầu mà Hách Ái Quốc đã hạ lệnh đuổi khách rồi à.

Mẹ nó, nếu không phải vì đô la Mỹ, cậu ta đã bật lại từ lâu rồi.

Bây giờ, đô la Mỹ là trên hết.

Cậu ta nén cơn nóng giận, kiên nhẫn hỏi: “Chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện được không?” Hách Ái Quốc đi đến bàn, cầm lấy bình trà ‘Tự Cường’ trên bàn, vừa bưng lên vừa ung dung nói: “Nếu ba vị không có cả hai thứ đó, thì cũng không cần thiết phải ngồi xuống.” Mấy ngày nay ông ta đã gặp quá nhiều người vì mức lương hấp dẫn mà muốn đến thử vận may.

Trong lòng ông ta, phỏng vấn những người như vậy chính là lãng phí thời gian.

Từ lúc ba người Lâm Nghị bước vào, ông ta đã xếp họ vào loại người này.

Bàn Tử bắt đầu không nén được cơn tức, nhíu mày chất vấn: “Này, tôi nói này, anh nói chuyện kiểu gì thế?” Lão Hồ ở bên cạnh vội kéo Bàn Tử lại.

Lâm Nghị cười nhạt, thản nhiên nói: “Tôi chỉ có thể nói, không có ba chúng tôi, các người đừng hòng tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, mạng của tất cả mọi người cũng sẽ bỏ lại ở đó.” Hách Ái Quốc nghe xong, mặt thoáng vẻ không vui.

Ông ta phỏng vấn bao nhiêu người, đây là lần đầu tiên thấy có người khoác lác lớn đến vậy.

Ông ta vừa định mở miệng, thì giáo sư Trần ở gian trong đẩy gọng kính lão, bước ra, cười hỏi: “Các cậu là cậu Lâm, cậu Hồ và cậu Vương Bát?” Bàn Tử: "Trời đất quỷ thần ơi!" “Là chúng tôi ạ.” Lão Hồ vội đáp: “Xin hỏi ông là?” “Tôi họ Trần, tên Cửu Nhân.” Giáo sư Trần có vẻ mặt hiền hòa, nụ cười phúc hậu.

Sau khi ba người và giáo sư Trần, Hách Ái Quốc làm quen với nhau, giáo sư Trần mời họ ngồi xuống ghế sofa lớn màu trắng.

Sau một hồi hàn huyên, tìm hiểu tình hình cơ bản, giáo sư Trần đi thẳng vào vấn đề.

"Vì di tích và cổ mộ trong sa mạc đa phần bị chôn vùi dưới cát vàng, nên chúng tôi còn có một yêu cầu, đó là thuật thiên tinh phong thủy, nếu không e rằng không tìm được.

Không biết ba vị có am hiểu không?" Bàn Tử nghe xong, chẳng coi ra gì.

Xem phong thủy, đó là sở trường của Lão Hồ mà!

Cậu ta nhìn Lão Hồ, nói: "Lão Hồ, nói cho họ nghe đi." Lão Hồ im lặng một lúc.

Thiên tinh phong thủy quả thực có đề cập trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhưng anh chưa từng thực sự sử dụng.

Chương 65

Lúc này chỉ có thể cắn răng chém gió: “Thưa giáo sư Trần, không phải tôi khoác lác với ông đâu, quan sát tinh tú để phân kim định huyệt, cái này tôi quen thuộc lắm.

Cái thiên tinh phong thủy mà ông nói, còn có tên là Thiên Khung Thanh Nang Thuật, là thiên tự quyển trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cũng là chương khó hiểu nhất trong thiên tự quyển.” “Thời xưa, các đế vương quý tộc…” Sau đó, Lão Hồ bắt đầu chém gió, lôi hết những kiến thức về thiên tinh phong thủy trong bụng ra.

Tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe, chỉ có Lâm Nghị là không mấy để tâm.

Thiên tinh phong thủy.

Lâm gia ta cũng hiểu mà.

Hơn nữa, những gì Lão Hồ nói đều là đọc vẹt, học thuộc lòng từ nửa cuốn sách Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Chém gió thì được, chứ nếu nói về mức độ hiểu biết...

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật quá khó hiểu, quá trừu tượng.

Dù Lão Hồ có nửa cuốn bí thuật đó mấy chục năm, cũng chỉ hiểu được những điều nông cạn nhất, chẳng khác nào vẽ hổ lô theo bầu!

Lâm Nghị thì khác, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật do hệ thống thưởng, vốn là thứ khó hiểu, nhưng có lẽ do qua tay hệ thống nên anh có thể dễ dàng hiểu được những điều trên đó!

Các đế vương quân chủ thời xưa cho rằng những đãi ngộ khi còn

sống thì sau khi chết cũng nên được tiếp tục hưởng thụ, và tin rằng sự hưng vong của thiên hạ đều bắt nguồn từ long mạch, vì vậy lăng mộ đều được đặt ở những nơi có phong thủy bảo địa.

Ví như, lăng mộ mà hoàng đế Ung Chính chọn lúc sinh thời được miêu tả là nơi càn khôn tụ tú, âm dương hội hợp, long huyệt sa thủy, không gì không đẹp, hình thế lý khí, tốt lành đủ cả.

Hoàng đế Ung Chính xem xong phê duyệt, sơn mạch thủy pháp, mạch lạc rõ ràng, quả là mảnh đất thượng cát.

Tuy nhiên, hoàng đế Ung Chính chỉ nói đúng một nửa, vì người xưa theo đuổi cảnh giới thiên nhân hợp nhất, không chỉ cần sơn mạch thủy pháp mà còn cần cả nhật nguyệt tinh thần.

Từ thời thượng cổ, con người đã bắt đầu quan sát thiên tượng, nghiên cứu sự biến đổi của các vì sao để dự đoán phúc họa hung cát.

Khi tìm kiếm phong thủy bảo địa, người ta cũng thường vận dụng tinh hoa của thiên văn học.

Tương quan giữa trời và đất là tám vạn bốn ngàn dặm, tương quan giữa tim và thận của con người là tám tấc bốn phân.

Kim mộc thủy hỏa thổ trong cơ thể người tương ứng với ngũ thiên tinh nguyên, lại có hai mươi bốn vì sao đối ứng với sơn xuyên địa lý của thiên hạ.

Sao có tốt xấu, đất có hung cát.

Tất cả những mảnh đất thượng cát đều phải tương ứng với nhật nguyệt tinh thần trên trời, và thuật thanh ô dùng sự vận chuyển của tinh vân để định huyệt chính là thiên tinh chi thuật khó nắm bắt nhất trong phong thủy học!

Trời có hai mươi bốn vì sao, ngày có hai mươi bốn giờ, năm có hai mươi bốn tiết khí, nên phong thủy cũng có hai mươi bốn hướng, hai

mươi bốn vị.

Nếu có người có thể quan sát sự sắp xếp hung cát của các vì sao, kết hợp với la bàn định vị là có thể tìm được nơi muốn tìm.

Tuy nhiên, loại thiên tinh phong thủy này có rất nhiều trường phái, mỗi phái có quy tắc riêng, trong đó không thiếu những điểm mâu thuẫn lẫn nhau.

Đương nhiên, đây chỉ là những gì được ghi lại trong phong thủy thiên của thiên tự quyển trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Ngoài phong thủy thiên, thiên tự quyển còn có âm dương thiên!

Chủ yếu nói về đạo lý nhân thế, âm dương bí thuật bố cục bát động thiên tinh!

Nếu sử dụng những âm dương bí thuật này, cho dù thiên tinh không cho phép, cũng có thể nghịch chuyển tinh thần, xu cát tị hung, tạo ra mảnh đất thượng cát!

Đương nhiên, bí thuật này là một công trình vĩ đại, chỉ dựa vào sức mạnh cá nhân thì cơ bản không thể hoàn thành.

Nếu để Lâm Nghị nói cho họ nghe, chắc phải nói mấy tiếng đồng hồ, thậm chí mười mấy tiếng đồng hồ, mà họ còn chưa chắc đã hiểu.

Lão Hồ thì không được như vậy.

Chẳng mấy chốc, cậu ta đã dốc hết chút kiến thức trong bụng ra.

Chỉ vậy thôi mà giáo sư Trần đã nghe đến nhập thần, huống chi là Hách Ái Quốc.

Vừa rồi còn cứng nhắc hà khắc, giờ lại ngoan ngoãn như một học sinh.

Ba sinh viên đang thu dọn hành lý bên ngoài cũng tò mò bước vào,

chăm chú nghe Lão Hồ chém gió.

Trong gian nhà trong, Tuyết Lỵ Dương đang ghi chép cũng dừng bút, nghiêng tai lắng nghe.

Tuyết Lỵ Dương quay lưng về phía họ, không nhìn rõ mặt, nhưng dưới lớp áo da màu đỏ sẫm, thân hình được tôn lên những đường cong quyến rũ, cả người toát ra khí chất đặc biệt, nhất là hai nửa mông cao vút, đường nét quả thực hoàn hảo.

Nhìn bóng lưng của Tuyết Lỵ Dương, Lâm Nghị tặc lưỡi.

Không hổ là con gái rượu của một đại gia Mỹ, từ nhỏ đã ngậm thìa vàng lớn lên.

So với Anh Tử hổ báo, sự khác biệt lập tức hiện ra!

Sa mạc lớn Tây Vực đã cách đây cả ngàn năm, những ốc đảo xưa kia đều đã biến thành biển cát.

Những nơi như sông Khổng Tước đã sớm khô cạn, khó mà tìm thấy, huống chi là những di tích và cổ mộ bị chôn vùi trong sa mạc.

Người xưa dựa vào sơn mạch thủy pháp, nhật nguyệt tinh thần để định huyệt cho mình.

Giáo sư Trần và nhóm của ông muốn tìm được lăng mộ bị chôn vùi trên Con đường Tơ lụa cổ, việc dựa vào thuật thiên tinh phong thủy là con đường đơn giản và hiệu quả nhất.

Vì vậy, trước đó Lâm Nghị mới dám quả quyết.

Nếu không có họ dẫn đường, đám mọt sách như giáo sư Trần muốn liều lĩnh tiến vào hoang mạc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, chắc chắn là thập tử vô sinh!

Ngay cả khi có họ dẫn đường, môi trường sa mạc vô cùng khắc nghiệt, thường xuyên có bão cát, lại còn có hắc sa bạo trong truyền

thuyết.

Chuyến đi này cũng đủ để hành hạ đám trí thức này sống dở chết dở.

Đương nhiên, Lâm Nghị cũng chỉ dẫn đường mà thôi, đám học giả già này có thể đi được đến đâu, anh không quan tâm.

Nếu có kẻ nào xui xẻo chết ở sa mạc Tây Vực, cũng không thể trách anh được.

Lão Hồ chém gió xong, thấy đám người này bị mình chém cho ngơ ngác, hoàn toàn bị hù dọa, liền lập tức dừng lại.

Anh cũng chỉ đọc vẹt, biết một chút vậy thôi.

Thiên tinh phong thủy thực sự rất khó hiểu, cao siêu khó lường, nếu nói tiếp e là sẽ lộ đuôi.

Anh từng đến sa mạc, môi trường ở đó khắc nghiệt, đám trí thức này phần lớn không chịu nổi.

Chém gió xong, anh còn không quên bồi thêm một câu, nói rằng xác suất tìm được cổ mộ là cực thấp.

Nếu không tìm được cổ mộ, hoặc là họ không chịu nổi, cả đám kéo nhau về, thì đó không phải là trách nhiệm của ba anh em mình, tiền công cũng không có lý do gì mà không trả chứ?

Giáo sư Trần kích động đứng dậy, nói với tất cả mọi người có mặt: "Tôi tuyên bố, ba vị từ nay chính thức gia nhập đội khảo cổ của chúng ta." Lách cách, một tràng pháo tay chào đón nồng nhiệt vang lên.

Sau đó Hách Ái Quốc giới thiệu ba học trò của mình cho ba người Lâm Nghị.

Nam sinh đeo kính đã chào hỏi trước đó tên là Tát Đế Bành, sở thích nghiệp dư là nghiên cứu người ngoài hành tinh.

Một nam sinh khác trông rất năng động tên là Sở Kiếm, thích leo núi.

Cuối cùng là một cô gái buộc tóc hai bím, nụ cười đáng yêu ngọt ngào, dáng người cũng không tệ tên là Diệp Diệc Tâm, đặc biệt thích khảo cổ.

Sau khi giới thiệu xong, không khí vốn đang vui vẻ, đột nhiên một bóng người lạnh lùng lọt vào mắt mọi người.

Giáo sư Trần thấy vậy, vội giới thiệu với nhóm Lâm Nghị: "Vị này là người đầu tư cho cuộc khảo sát khảo cổ lần này, cô Dương.

Cô ấy cũng sẽ đi cùng chúng ta.

Các cậu đừng thấy cô ấy còn trẻ, nhưng là một nhiếp ảnh gia của một tạp chí nổi tiếng ở Mỹ đấy." Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn Lão Hồ, sau đó lại nhìn Lâm Nghị và Bàn Tử, lạnh lùng hỏi: "Ông Hồ học vấn cao thâm, không biết ông Vương và ông Lâm đây có bản lĩnh gì?

Chuyến đi sa mạc lần này rất quan trọng, chúng tôi không cần người không có sở trường đặc biệt." Bàn Tử khinh khỉnh nhìn Tuyết Lỵ Dương.

Cô nàng này đến không có ý tốt, định chỉ tuyển Lão Hồ, còn mình và lão Lâm thì đuổi đi à!

Chương 66

Bàn Tử cũng không phải dạng vừa, Lão Hồ còn chém gió được, Bàn gia ta lại không biết chém sao?

Ngay lập tức, cậu ta nghênh ngang khoác lác: "Sa mạc thì có là gì?

Mẹ kiếp, tôi còn từng đi tiễu phỉ ở Tây Vực đấy.

Tôi đánh cho bọn thổ phỉ tè ra quần, chạy trối chết.

Tôi còn tự tay giết chết tên đầu sỏ." Lâm Nghị nghe mà thấy xấu hổ thay, mẹ nó, cái hồi tiễu phỉ ấy, mày còn mặc quần thủng đũng ấy chứ.

Lại còn đem công lao của cha ông gán lên người mình.

Bàn Tử chém gió càng lúc càng hăng, lấy miếng ngọc treo trên cổ mà cha cậu ta để lại ra, đắc ý nói: "Thấy chưa?

Đây chính là chiến lợi phẩm năm đó của Bàn gia!" Giáo sư Trần nhìn thấy miếng ngọc trong tay Bàn Tử, đôi mắt già nua ánh lên vẻ sáng ngời: "Cậu Vương, miếng ngọc này của cậu, có thể cho tôi xem một chút được không?" Bàn Tử nhún vai, tháo miếng ngọc trên cổ xuống, đưa cho giáo sư Trần, nói: "Không vấn đề gì, cầm lấy đi.

Đừng làm hỏng của tôi đấy, thứ này giá trị không nhỏ đâu, ít nhất… ừm… ít nhất cũng phải ba, bốn vạn!" Hai miếng ngọc lấy từ mộ tướng quân ra còn bán được sáu, bảy vạn, miếng ngọc này của mình cũng là ngọc, chắc chắn cũng không tệ chứ?

Haiz, kệ nó đáng giá bao nhiêu, dù sao làm hỏng là phải đền tiền!

Giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương nhận lấy miếng ngọc, thầm trao đổi ánh mắt, xác nhận giá trị của nó.

Tuyết Lỵ Dương liền mở miệng hỏi: “Ba, bốn vạn?

Tôi trả cô năm vạn!

Miếng ngọc này tôi mua.” Bàn Tử tuy đôi lúc không đáng tin, nhưng ánh mắt lại cực kỳ sắc bén.

Cậu ta nhìn ra Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Trần rất coi trọng miếng ngọc này.

Năm vạn tệ.

Không phải là con số nhỏ!

Nhưng Bàn Tử đã không còn là kẻ ham tiền nhỏ nhặt như trước.

Sau khi đã thấy qua số tiền cả triệu tệ, cậu ta quả thực có hơi bành trướng.

Chỉ năm vạn tệ so với việc theo đội khảo cổ xuống mộ tìm kho báu, chênh lệch không chỉ là một chút!

Ông đây thiếu gì năm vạn của cô?

Bàn Tử vội lấy lại miếng ngọc từ tay giáo sư Trần, quả quyết nói: “Bao nhiêu tiền cũng không bán.

Sau này tôi còn để lại cho con trai làm của gia bảo!” Nghe Bàn Tử không chịu bán, mặt Tuyết Lỵ Dương lạnh như băng, không chút do dự nói: “Vậy được, anh đi cùng chúng tôi đi.” Vì Bàn Tử có miếng ngọc cổ của Tinh Tuyệt, Tuyết Lỵ Dương dứt khoát cho cậu ta đi cùng.

Nhưng còn người còn lại thì sao?

Một người ít nhất là hai vạn đô la Mỹ!

Mặc dù cô được thừa kế một khối tài sản khổng lồ, không quan tâm đến chút tiền này, nhưng cô là một người phụ nữ thông minh, sẽ

không tiêu tiền oan, càng không dùng người vô dụng!

Đôi mắt lạnh lùng của cô dừng lại trên người Lâm Nghị, cao ngạo hỏi: "Vậy còn ông Lâm đây, ông có bản lĩnh gì?" Lão Hồ thấy Tuyết Lỵ Dương chất vấn Lâm Nghị, vừa định mở miệng nói giúp.

Nếu Lâm Nghị mà không có bản lĩnh, thì dưới trời này, chắc chẳng còn ai có bản lĩnh thật sự!

Lão Hồ đi cùng cũng chỉ là làm người dẫn đội, chỉ đường cho họ mà thôi.

Người thực sự có thể đảm bảo an toàn cho mọi người, không ai khác ngoài Lâm Nghị!

Chỉ là chưa đợi Lão Hồ mở miệng, Lâm Nghị đã lên tiếng trước!

Thực lực của anh mạnh, điều này không cần nghi ngờ.

Nhưng anh lại không muốn bộc lộ trước mặt những người này.

Bộc lộ ra thì có ích gì?

Cũng chỉ để ra vẻ một chút thôi!

Ra vẻ xong thì sao?

Gia nhập đội khảo cổ, suốt đường đi làm bảo mẫu, bảo vệ an toàn cho họ?

Lâm Nghị không ngốc đến mức đi ôm cái việc bẩn thỉu mệt nhọc này.

Nói một câu khó nghe, bọn họ ai sống ai chết, liên quan quái gì đến tôi?

Lúc còn đi làm, anh chỉ muốn một công việc tiền nhiều việc ít, gần nhà.

Đến Tinh Tuyệt Cổ Thành xuống mộ trộm báu, suốt đường ngắm

cảnh, đả tạp, tán tỉnh em gái sinh viên, trêu chọc cô nàng Tây, chẳng phải thú vị hơn sao?

Lâm Nghị khẽ cười, nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, cho tôi mượn ngọc bội của cậu một chút." Bàn Tử ngơ ngác, không hiểu Lâm Nghị định làm gì, nhưng vẫn không chút do dự đưa ngọc bội qua.

Lâm Nghị nhận lấy ngọc bội của Bàn Tử, nhẹ nhàng sờ một cái.

Ngọc bội có hình bảy cạnh, trên đó có lẫn một chút màu huyết sắc, còn có một số hoa văn phức tạp và cổ xưa.

Ở rìa hoa văn, còn khắc mười chữ Quỷ Động.

Đưa ngọc bội ra, ra hiệu cho giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương xem, nụ cười trên mặt Lâm Nghị bình thản như nước, nói: "Hai vị, mười chữ trên này, hai vị có nhận ra không?" Giáo sư Trần trong lòng kinh ngạc, vẻ mặt sững sờ nhìn Lâm Nghị.

Vừa rồi khi xem ngọc bội, ông cũng chú ý đến mười chữ Quỷ Động trên đó.

Với kiến thức học thuật của mình, ông cũng chỉ nhận ra được đó là chữ Quỷ Động, vì vậy mới đoán rằng miếng ngọc này xuất xứ từ nước Tinh Tuyệt.

Cũng chính vì vậy, mới để Bàn Tử gia nhập đội khảo cổ.

Nhưng ý nghĩa cụ thể của các chữ, ông cũng không nói rõ được!

Ông quanh năm trao đổi thông tin với các chuyên gia, đừng nói là ông, ngay cả những chuyên gia khác nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt, cũng không có ai biết!

Nếu chuyên gia nào có phát hiện gì, đó tuyệt đối là tin tức chấn động giới khảo cổ!

Lâm Nghị hỏi như vậy, lẽ nào...

“Cậu Lâm, lẽ nào cậu có thể hiểu được chữ viết trên đó?” Trên gương mặt xinh đẹp của Tuyết Lỵ Dương thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn Lâm Nghị, muốn nghe xem Lâm Nghị có thể nói ra được điều gì.

Lâm Nghị vẻ mặt thản nhiên, cười nói: “Mấy nghìn năm trước, ở Tây Vực có một dân tộc thiểu số tên là tộc Quỷ Động.

Sau này tộc Quỷ Động ngày càng lớn mạnh, thành lập vương quốc, trở thành một trong ba mươi sáu nước Tây Vực, cũng chính là nước Tinh Tuyệt lưu truyền trong hậu thế.

Tương truyền, quốc lực của nước Tinh Tuyệt năm đó cường thịnh, từng một thời trở thành bá chủ của ba mươi sáu nước Tây Vực.

Các nước bị nô dịch đã liên hợp phái liên quân tấn công vào nước Tinh Tuyệt, kết quả một trận bão cát chưa từng có trong lịch sử đã chôn vùi toàn bộ liên quân ba mươi sáu nước Tây Vực dưới sa mạc.

Đồng thời, nước Tinh Tuyệt cũng không còn tồn tại.

Mà chữ khắc trên ngọc bội này chính là chữ Quỷ Động của nước Tinh Tuyệt!” Những lời này khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Bàn Tử và Lão Hồ đắc ý cười toe toét, ngay cả họ cũng không ngờ, trong bụng Lâm Nghị lại có nhiều kiến thức đến vậy.

Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn giáo sư Trần.

Giáo sư Trần gật đầu với cô, tỏ ý Lâm Nghị nói chính xác không sai.

Vẻ mặt lạnh lùng của cô có chút dịu lại, lại hỏi: “Nhận ra loại chữ viết không tính là gì, nếu anh có thể trả lời được ý nghĩa của chữ trên ngọc bội, tôi sẽ đồng ý cho anh gia nhập.” Lâm Nghị khẽ mỉm cười, nhún vai nói: “Ý nghĩa của chữ Quỷ Động này nói cho cô biết cũng không phải là không được.

Nhưng mà, thái độ của cô khiến tôi có chút không muốn nói.” Từ khi xuyên không đến nay, đây là lần đầu tiên Lâm Nghị gặp phải người tỏ thái độ với mình.

Tiêu chuẩn làm người của anh rất đơn giản, người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Chương 67

Người nếu không kính ta, thì cũng đừng trách ta vô tình.

Bất kể cô là đại gia Mỹ, hay là mỹ nữ Tây, làm Lâm gia không vui, thì đáng bật cứ bật.

Mỹ nữ thì sao?

Không dạy dỗ một chút, sau này khó tránh khỏi được đằng chân lân đằng đầu.

Tuyết Lỵ Dương sững sờ.

Từ khi vào trong nước, với thân phận đại gia Mỹ của mình, mọi người đều thuận theo ý cô.

Hôm nay đúng là chuyện lạ, lần đầu tiên gặp phải người mắng mình thẳng mặt.

Cô là một cô gái lớn lên ở Mỹ, từ nhỏ ăn sung mặc sướng, có người hầu hạ, làm gì phải chịu uất ức như vậy.

Nhưng cô không phải là người hành động theo cảm tính, chữ Quỷ Động đối với cô vô cùng quan trọng.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, ngực nén một cục tức, phập phồng lên xuống.

Một lúc lâu sau, cô mới nhẹ nhàng nói: "Ông Lâm, ông có yêu cầu gì cứ việc nêu ra, nếu ông thực sự hiểu chữ Quỷ Động, bất kể yêu cầu gì tôi cũng có thể xem xét!" Lâm Nghị hứng thú đánh giá Tuyết Lỵ Dương một lượt, ngực nở mông cong, gương mặt tinh xảo, là một mỹ nhân hiếm có.

Anh hiểu rõ thân thế của Tuyết Lỵ Dương, cũng biết tại sao cô lại

muốn đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nói thật, nếu anh nhân cơ hội này yêu cầu Tuyết Lỵ Dương làm bạn gái mình mấy ngày, Tuyết Lỵ Dương tám mươi phần trăm sẽ đồng ý.

Thậm chí, đưa ra yêu cầu quá đáng hơn, Tuyết Lỵ Dương cũng sẽ cân nhắc.

Tuy nhiên, Lâm Nghị không muốn làm như vậy.

Phụ nữ mà, phải để mình có cảm giác chinh phục mới có mùi vị.

Lâm Nghị cũng không phải loại người đặc biệt đói khát, dùng thủ đoạn này để có được phụ nữ, nhạt nhẽo vô vị, khiến người ta không có hứng thú.

Nếu để một người phụ nữ xinh đẹp kiêu ngạo như vậy tự nguyện trèo lên giường mình, thế mới đã chứ.

Tuyết Lỵ Dương có đầu óc nhạy bén cũng cảm nhận được ánh mắt trần trụi của Lâm Nghị, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại.

Không lẽ nào?

Anh ta lẽ nào muốn làm chuyện đó?

Cô nghiêm túc đánh giá Lâm Nghị, trẻ trung, đẹp trai, làn da thậm chí còn mịn màng hơn cả phụ nữ, nhưng lại mang khí chất nam tính mạnh mẽ!

Chỉ đứng đó thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy khác biệt!

Về ngoại hình, hoàn toàn không thua kém các ngôi sao lớn đang nổi.

Nhưng, suy nghĩ của cô rất rõ ràng, càng không phải loại mê trai!

Chỉ là nếu Lâm Nghị thực sự thông thạo chữ Quỷ Động, lại còn

đưa ra yêu cầu quá đáng, liệu cô có đồng ý không?

Tuy nhiên, cô rất bình tĩnh, mặt không đổi sắc, không tự làm rối loạn trận địa, mà vẻ mặt lãnh đạm chờ đợi câu trả lời của Lâm Nghị.

Lâm Nghị và Lão Hồ, Bàn Tử nhìn nhau.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ.

Đây gọi là gì?

Hàng hiếm có thể tích trữ!

Mọi người thầm tính toán trong lòng, có thể moi được bao nhiêu đô la Mỹ!

Lâm Nghị cũng không vòng vo, thẳng thắn nói: "Chúng tôi đều là những người nhỏ bé, chỉ ham tiền tài.

Để thể hiện thành ý, ý nghĩa của chữ Quỷ Động, tôi có thể nói trước cho cô biết." "Ý nghĩa trên đó là, chìa khóa dẫn đến sự vĩnh hằng.

Tôi đoán, miếng ngọc bội này là 'chìa khóa' để mở một nơi quan trọng nào đó trong thành cổ Tinh Tuyệt." Nghe được câu trả lời, Tuyết Lỵ Dương thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là cầu tiền tài!

Cũng đúng.

Người trong nước không như ở Mỹ, người nghèo đâu đâu cũng có.

Ba người Lâm Nghị cầu tài, lẽ ra phải nằm trong dự liệu của mình chứ?

Sao vừa rồi cứ nghĩ lệch sang hướng đó nhỉ?!

Sau đó Tuyết Lỵ Dương thu lại tâm trí, nhìn về phía giáo sư Trần.

Cô không hiểu chữ Quỷ Động, nhưng giáo sư Trần là chuyên gia

nghiên cứu văn hóa Tây Vực, câu trả lời của Lâm Nghị có đúng hay không, vẫn cần ông giám định.

Giáo sư Trần nghe xong câu trả lời, gương mặt già nua xúc động, kinh ngạc nói: "Chữ Quỷ Động quá hiếm thấy.

Trong các phát hiện lịch sử ghi lại rất ít, tôi chỉ có thể suy đoán có ý nghĩa là chìa khóa, cụ thể là gì thì vẫn cần nghiên cứu thêm.

Tuy nhiên, tôi tin những gì cậu Lâm nói là thật!" Nghe giáo sư Trần chứng thực, tâm trạng của Tuyết Lỵ Dương lập tức tốt hơn nhiều!

Xem ra, không sai rồi!

Lâm Nghị quả thực biết chữ Quỷ Động, và còn quen thuộc hơn cả giáo sư Trần!

Cô không quan tâm đến tiền, nếu có thể dùng tiền đổi lấy một người đồng hành am hiểu chữ Quỷ Động, cô rất sẵn lòng.

Tuyết Lỵ Dương lúc này mới nở một nụ cười, sảng khoái nói: "Ba vị đều có tư cách ở lại.

Và hành động lần này, ba người các vị mỗi người sẽ nhận thù lao hai vạn đô la Mỹ, nếu tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc, sẽ cộng thêm một lần nữa.

Ý ba vị thế nào?" Nghe đến tiền, Bàn Tử lập tức không kìm được, hai mắt trợn tròn, vội hỏi: "Tìm được rồi, tức là mỗi người bốn vạn đô la Mỹ?" "Phải." Tuyết Lỵ Dương trả lời ngắn gọn.

Lão Hồ làm bộ trầm tư.

Không thể nào người ta vừa hỏi là mình đồng ý ngay được chứ?

Như vậy trông anh em mình mất giá quá.

Sau đó Lão Hồ nhìn sang Lâm Nghị.

Ý tưởng moi tiền của người Tây này là do Lâm Nghị đề xuất.

Mỗi người bốn vạn đô la Mỹ có thỏa mãn cậu ta không, Lão Hồ cũng thực sự không chắc.

Theo khí phách của lão Lâm, bốn vạn đô la Mỹ chắc không phải là điều cậu ta muốn.

"Lão Lâm, cậu thấy được không?" "Được." Lâm Nghị cười trả lời đơn giản, "Xét về giá trị của ba chúng ta, cậu hiểu thiên tinh phong thủy, tôi hiểu chữ Quỷ Động, Bàn Tử có ngọc bội của nước Tinh Tuyệt, không chừng còn là chìa khóa mở thành cổ.

Số tiền này, nói thật là hơi ít.

Nhưng chúng ta cũng không phải vì tiền, chủ yếu là muốn làm tốt công tác khảo sát và bảo vệ di vật văn hóa.

Cậu nói có đúng không?" Lão Hồ nghe Lâm Nghị nói một tràng, mắt sáng lên, quả quyết tiếp lời, ho khan hai tiếng nói: "Đúng.

Tiền nong không quan trọng, chí của chúng ta cũng không ở đó.

Bốn vạn đô la Mỹ thì bốn vạn đô la Mỹ vậy." Bàn Tử nghe xong cũng hăng hái, hùa theo: "Đúng, đúng, lão Lâm, cậu nói quá đúng!

Chúng ta là vì tiền sao?

Không phải nha.

Đó là vì sự nghiệp khảo cổ của nước nhà mà góp một phần sức, làm một phần cống hiến!" Tuyết Lỵ Dương nhìn ba người một xướng một họa, trong lòng có chút cạn lời.

Chương 68

Đây đều là loại người gì vậy!

Được hời còn ra vẻ.

Vừa rồi Lâm Nghị đâu có nói như vậy.

Tuy nhiên, ba người quả thực có tài năng thực sự, cô cũng không nói thêm gì.

Sau đó, cô lấy ba lô ra, từ bên trong lấy ra sáu vạn đô la Mỹ, giao vào tay Lâm Nghị, dứt khoát nói: "Được.

Đây là thù lao hai vạn đô la Mỹ mỗi người trả trước.

Các anh về chuẩn bị một chút.

Vài ngày nữa xuất phát, tôi sẽ cho người thông báo." Đám mọt sách như giáo sư Trần không quan tâm đến những thứ này, ở bên cạnh vui vẻ chào đón ba người Lâm Nghị gia nhập.

Nhận tiền, tạm biệt Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Trần, ba người Lâm Nghị liền rời đi.

Trên đường về, đi ngang qua một quán hoành thánh ven đường, thấy sắp đến trưa, ba người bàn bạc, quyết định ngồi xuống quán hoành thánh, ăn xong rồi hẵng đi.

Lúc ăn cơm, Lão Hồ nói ra suy nghĩ của mình cho Bàn Tử và Lâm Nghị nghe.

Đám trí thức này, còn muốn vào sa mạc lưu động lớn thứ hai thế giới?

Làm sao mà chịu nổi.

Đừng nói là họ không chịu nổi, ba người bọn họ cũng chưa chắc

đã chịu nổi!

Theo Lão Hồ thấy, nhiệm vụ lần này chẳng khác nào đi du lịch một vòng cùng giáo sư Trần, cuối cùng mỗi người còn được không hai vạn đô la Mỹ, quan trọng là còn có thể mở mang tầm mắt, học hỏi kiến thức khảo cổ.

Đây quả là một món hời.

Nghe Lão Hồ phân tích như vậy, Bàn Tử sớm đã cười không khép được miệng.

Lâm Nghị ở bên cạnh nhìn Lão Hồ tự cho là thông minh, không nhịn được khẽ cười.

Lão Hồ vẫn còn ngây thơ quá.

Sau mấy ngày chuẩn bị, ba người Lâm Nghị nhận được thông báo xuất phát của giáo sư Trần.

Trước khi đi, Lâm Nghị còn đặc biệt dặn dò Anh Tử mua thêm đồ cổ, đừng sợ tốn tiền.

Sau đó, ba người Lâm Nghị cùng Tuyết Lỵ Dương, giáo sư Trần và những người khác lên chuyến tàu hỏa đến Tây Vực.

Trên tàu hỏa, Lão Hồ và Bàn Tử đang chơi bài với hai cậu sinh viên.

Nữ sinh còn lại là Diệp Diệc Tâm thì ngồi một bên, cũng ôm một quyển sách ra vẻ đọc chăm chú.

Chỉ là, đôi mắt đẹp trong veo của cô thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lâm Nghị.

Cô đặc biệt yêu thích khảo cổ, thậm chí đã đạt đến mức độ si mê, nhất là với văn hóa Tinh Tuyệt.

Mặc dù là một cô gái chân yếu tay mềm, cô vẫn năm lần bảy lượt

xin phép giáo sư Trần cho đến Tây Vực, giáo sư Trần cảm động trước nghị lực của cô nên mới đồng ý cho cô gia nhập đội khảo cổ.

Kể từ mấy hôm trước, sau khi Lâm Nghị thể hiện rằng mình có thể đọc hiểu chữ Quỷ Động cũng như am tường lịch sử cổ đại Tây Vực, trong lòng cô đã nảy sinh sự hứng thú sâu sắc với anh.

Cô đã nhìn Lâm Nghị mấy lần, còn về phần Lâm Nghị, anh rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn lấy một quyển sách khảo cổ ra đọc một cách nghiêm túc để tự nạp thêm kiến thức.

Dù sao thì sau này đổ đấu hạ mộ, biết đâu còn đến những ngôi mộ cổ mà mình không biết tình tiết, nếu không có bản lĩnh thật sự mà bỏ lỡ những món minh khí cực kỳ giá trị thì sẽ tổn thất một lượng lớn điểm đạo mộ.

Trong một môi trường ồn ào như vậy, bốn người bên cạnh thì la hét om sòm chơi bài, cộng thêm sự tò mò về Lâm Nghị, Diệp Diệc Tâm căn bản không thể đọc vào chữ nào.

Cô dứt khoát đặt sách xuống, nghiêng người về phía Lâm Nghị, tò mò liếc nhìn cuốn sách của anh rồi hỏi: "Anh Lâm, anh đang đọc sách gì vậy?" Lâm Nghị quay sang nhìn Diệp Diệc Tâm, một đôi mắt to ngấn nước, trong sáng đáng yêu, trên mặt nở nụ cười dịu dàng ngọt ngào.

Anh khẽ cười, nói: "Chẳng phải chúng ta sắp cống hiến cho sự nghiệp khảo cổ của quốc gia sao.

Đây này, hai hôm trước vừa kiếm được một quyển sách khảo cổ, đang định nghiên cứu một chút." Đừng thấy Lâm Nghị nói nhẹ nhàng vậy.

Đây không phải loại sách khảo cổ thông thường mua được trên thị trường, mà là phiên bản sưu tầm Lâm Nghị đã tốn mấy trăm điểm đạo

mộ để mua trong cửa hàng hệ thống!

Thực dụng hơn những cuốn sách trên đời nhiều!

Diệp Diệc Tâm cười ngọt ngào: "Anh Lâm, anh giỏi thật đấy, trong môi trường thế này mà vẫn đọc được." Lâm Nghị không cho là vậy, thản nhiên cười: "Tâm tĩnh thì an.

Chẳng phải cô Diệp đây cũng đang đọc say sưa đó sao?" Diệp Diệc Tâm nghe vậy, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ kính nể, mỉm cười nói: "Anh Lâm, đừng khách sáo như vậy.

Cứ gọi em là Diệp Tử là được rồi.

Cảnh giới tâm tĩnh thì an này, e là chỉ có anh Lâm mới làm được.

Vừa rồi em cũng thử đọc sách, nhưng chẳng vào đầu được chữ nào." Lâm Nghị khẽ cười, cũng không nói gì thêm, tiếp tục đọc sách.

Diệp Diệc Tâm cũng cúi đầu đọc sách, nhưng cô vẫn không tài nào tập trung được.

Một lúc sau, cô lại chớp đôi mắt to long lanh, không nhịn được mở miệng hỏi Lâm Nghị: "Anh Lâm, cái chữ Quỷ Động ấy, anh có thể dạy em được không?

Em rất thích văn hóa Tinh Tuyệt, thật sự rất muốn học chữ Quỷ Động." "Ờ..." Lâm Nghị sờ sờ mũi, cười trêu: "Chữ Quỷ Động à, nếu em làm bạn gái anh, anh có thể cân nhắc dạy cho em." "A..." Tim Diệp Diệc Tâm bỗng đập thình thịch, gò má hơi ửng hồng, đôi mắt to sáng rực như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Cô mím môi, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở lời.

Nụ cười ngọt ngào này, đôi mắt to tròn này, cô thiếu nữ thanh thuần này, gương mặt ngây thơ này.

Lâm Nghị bất đắc dĩ lắc đầu, thật khiến người ta không có cách nào từ chối.

Chẳng trách nhiều người lại thích các em gái học sinh như vậy.

Kể từ khi tốt nghiệp đại học rồi đi làm, anh rất ít khi tiếp xúc với sinh viên, càng đừng nói đến một em gái học sinh ngây thơ như Diệp Diệc Tâm.

Chậc chậc.

Bây giờ tiếp xúc lại, thật sự có một cảm giác đặc biệt muốn bảo vệ.

Cái chủ nghĩa đàn ông đáng chết này.

Thế là anh nói: "Tuổi chúng ta cũng không chênh lệch nhiều, không cần phải bái sư.

Em muốn học chữ Quỷ Động, lúc nào rảnh anh sẽ dạy cho em." Đôi mắt đẹp của Diệp Diệc Tâm lóe lên ánh sáng, vô cùng vui mừng, không kìm được mà nắm lấy tay Lâm Nghị, kích động cảm ơn: "Anh Lâm, tốt quá rồi.

Cảm ơn anh nhiều lắm." Lâm Nghị suy nghĩ một chút rồi cười thờ ơ: "Không phải em cũng am hiểu kiến thức khảo cổ sao.

Vừa hay anh cũng đang học.

Cứ coi như chúng ta cùng nhau tiến bộ." Diệp Diệc Tâm gật đầu lia lịa, nhưng trong lòng cô biết, kiến thức khảo cổ của cô đều là những thứ có thể học được.

Còn chữ Quỷ Động đã thất truyền từ lâu, ngàn vàng khó cầu, Lâm Nghị nói là học hỏi lẫn nhau, thật sự là cô đã được hời lớn rồi.

Cô phấn khích đến mức hai má ửng hồng, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào, nói: "Được ạ.

Em nhất định sẽ nói cho anh biết tất cả những gì em biết.” Ánh mắt Lâm Nghị lướt qua người Diệp Diệc Tâm, bình tĩnh cười nói: “Được.

Vậy chúng ta quyết định thế nhé.” Sau đó, gương mặt tinh xảo của Diệp Diệc Tâm thoáng qua một nét thất vọng, nói: “Chỉ là em sắp tốt nghiệp rồi, không biết sau này còn có thể gặp lại anh không.” Lâm Nghị khẽ nhướng mày, rồi trên mặt hiện lên nụ cười đầy ẩn ý: “Diệp Tử này, tôi với Lão Hồ, Bàn Tử bọn họ, đợi lần này từ sa mạc Tây Vực trở về, còn chuẩn bị mở một nhà đấu giá ở Phan Gia Viên, tên và mặt bằng đều đã lo liệu xong xuôi rồi!

Chỉ thiếu một người có kiến thức phong phú để cùng chúng tôi gây dựng sự nghiệp, không biết em có hứng thú không?” Diệp Diệc Tâm hơi ngẩn người, kinh ngạc hỏi: “Nhà đấu giá?

Đó là gì vậy?” Ở thời đại này, sinh viên đại học là của hiếm, là nhân tài mà ai cũng muốn có.

Diệp Diệc Tâm vốn dự định sau khi tốt nghiệp sẽ theo thầy tiếp tục sự nghiệp khảo cổ, tiến hành khai quật và bảo vệ các văn vật cổ.

Nhà đấu giá mà Lâm Nghị nói, cô còn chưa từng nghe qua.

Lâm Nghị giải thích sơ qua về quy hoạch và ý tưởng tương lai của nhà đấu giá cho Diệp Diệc Tâm nghe.

Chương 69

Buôn bán đồ cổ?

Sai!

Quá tầm thường!

Đây gọi là đấu giá!

Chỉ những người có thân phận, có địa vị, có thực lực mới có thể tham gia, ngưỡng cửa rất cao!

Không phải là cái nghề buôn bán đồ cổ hạng bét.

Theo lời Lâm Nghị, nhà đấu giá trong tương lai sẽ được xây dựng trên nền tảng bảo vệ văn vật tốt hơn, nhắm đến những nhà sưu tập đồ cổ cao cấp, từ việc thu mua, bảo quản, đấu giá, bảo hiểm... liên quan đến mọi phương diện của đồ cổ.

Nghe những ý tưởng và kế hoạch của Lâm Nghị, Diệp Diệc Tâm ngây người.

Đối với một con nai tơ như Diệp Diệc Tâm chưa tốt nghiệp đại học, chưa bước chân vào xã hội, cô bỗng cảm thấy như một thế giới mới đã mở ra trước mắt.

Thì ra còn có thể làm như vậy sao?

Còn có kiểu hoạt động này nữa à.

Thậm chí còn chuyên nghiệp hơn cả cơ quan khảo cổ của họ!

Hình tượng của Lâm Nghị trong lòng Diệp Diệc Tâm tức thì trở nên cao lớn vĩ đại.

Sau một hồi chém gió của Lâm Nghị, Diệp Diệc Tâm nắm chặt tay anh, kích động hỏi: “Em... em thật sự có thể gia nhập cùng mọi người

sao?" Lâm Nghị sờ cằm, đánh giá Diệp Diệc Tâm một lượt rồi nói: "Có thể.

Nhưng mà, em có thật sự phù hợp hay không, còn phải xem biểu hiện của em trong chuyến đi sa mạc lần này." Con bé này đã tiếp thu nền giáo dục cứng nhắc của giáo sư Trần và Hách Ái Quốc, chắc chắn đã bị nhồi nhét không ít tư tưởng văn hóa cổ hủ, liệu có thật sự đủ tư cách trở thành một thành viên trong đội của mình hay không, vẫn cần quan sát lâu dài.

Nếu không khảo sát mà đã cho vào, lỡ đâu cô ta trở mặt tố cáo mình thì biết tìm ai mà kêu?

Diệp Diệc Tâm mặt đỏ bừng, đôi mắt to sáng lấp lánh, xinh đẹp như tranh vẽ, kích động nói: "Anh Lâm, em nhất định sẽ thể hiện thật tốt, chắc chắn không để anh thất vọng." Lúc này, giáo sư Trần đi tới.

Ông thấy Diệp Diệc Tâm đang nắm tay Lâm Nghị, bèn khẽ ho một tiếng, vỗ vai cô: "Tiểu Diệp à, đang nói chuyện với Tiểu Lâm đấy à?" Diệp Diệc Tâm thấy giáo sư Trần tới, mặt càng thêm đỏ ửng, vội vàng rụt bàn tay trắng nõn của mình lại, cười ngọt ngào: "Giáo sư, em đang thỉnh giáo anh Lâm về chữ Quỷ Động ạ." Giáo sư Trần hiền từ nói: "Các cháu cứ từ từ nói chuyện." Sau đó, giáo sư Trần nhìn Lão Hồ đang chơi bài ở bên cạnh, chậm rãi gọi: "Tiểu Hồ à, cậu lại đây, tôi có chuyện muốn nói." Lão Hồ ngơ ngác, nhưng vẫn đặt bài trong tay xuống rồi đi cùng giáo sư Trần.

Bàn Tử và Lâm Nghị nhìn nhau, chắc chắn là có chuyện rồi.

Sau đó, Bàn Tử liếc mắt ra hiệu cho Lâm Nghị, rồi cũng đứng dậy rời đi.

Lâm Nghị cũng nhấc mông đi theo.

Lâm Nghị và Bàn Tử vừa đi đến cửa phòng riêng của Tuyết Lỵ

Dương thì nghe thấy tiếng Lão Hồ gầm lên giận dữ từ bên trong: "Các người muốn đổi đường tại sao không nói sớm?!" "Chúng tôi cũng đang bàn bạc mà." "Không có gì để bàn hết, không đi!" "Két!" Chưa kịp để hai người Lâm Nghị đến gần, cửa phòng đã bị kéo ra, Lão Hồ mặt mày đen kịt bước ra.

"Sao thế?" Bàn Tử ngơ ngác nhìn Lão Hồ đang đằng đằng sát khí hỏi.

Lão Hồ không thèm trả lời, đi thẳng đến chỗ nối giữa hai toa tàu, rút một điếu thuốc ra rít lấy rít để.

"Lão Lâm, cậu xem..." Bàn Tử có chút buồn bực, đây là lần đầu tiên cậu thấy Lão Hồ có thái độ như vậy.

"Không phải cậu nghe giáo sư Trần nói trong phòng rồi sao, họ muốn đổi đường." Lâm Nghị thản nhiên nói.

"Đổi đường thì đổi đường thôi, họ trả thêm tiền là được chứ gì." Bàn Tử chẳng thèm để ý mà đáp.

Lâm Nghị lắc đầu: "Chuyện này không đơn giản đâu.

Lên hỏi Lão Hồ xem sao đã." Biết rõ tình tiết, dĩ nhiên anh biết chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì nhóm của giáo sư Trần đã quyết định đổi đường đi đến sông băng Côn Luân!

Mà sông băng Côn Luân từng là cơn ác mộng, là nỗi ám ảnh không thể xua tan trong lòng Lão Hồ.

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng của hệ thống.

"Ting, địa điểm đả tạp thứ hai đã được làm mới, bên trong Cửu Tầng Yêu Lâu, phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ." Hay thật.

Vừa mới nhắc đến chuyện đổi đường đã kích hoạt địa điểm đả

tạp thứ hai, lại còn phải đả tạp bên trong Cửu Tầng Yêu Lâu.

Phần thưởng cũng rất trực tiếp, không có thứ gì linh tinh, 10.000 điểm đạo mộ!

Hai người đi theo, Bàn Tử kỳ quái hỏi: "Lão Hồ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Cậu nói cho bọn tôi biết đi chứ." Lão Hồ nhìn Lâm Nghị và Bàn Tử một cái, mím môi, cúi đầu ủ rũ nói: "Giáo sư Trần nói muốn đổi đường, bảo chúng ta đi đến sông băng Côn Luân với họ trước." Bàn Tử thuận miệng đáp: "Sông băng Côn Luân?

Chỗ đó băng tuyết lạnh lẽo biết bao?

Cậu nói sao?" Lão Hồ trả lời thẳng thừng: "Không đi." Bàn Tử đảo tròn mắt, cậu không hiểu chuyện Lão Hồ đã trải qua, nhưng nói không đi là không đi, thế là mỗi người mất toi bốn vạn đô la Mỹ rồi.

Ngay sau đó, Bàn Tử cười hề hề nói: "Lão Hồ, thật ra tôi thấy cũng chẳng sao cả, chúng ta đi thêm một nơi, bảo họ trả thêm tiền là được.

Không thể làm không công được." "Tôi đã nói là không đi!" Giọng Lão Hồ lớn hơn, anh trừng mắt giận dữ gầm lên với Bàn Tử.

Tiếng gầm này khiến Bàn Tử ngớ người.

Đang nói chuyện ngon lành, tự nhiên hét to thế làm gì.

Lâm Nghị thấy vậy, liền hỏi: "Lão Hồ, có phải cậu biết chuyện gì đó không?

Hoặc là, sông băng Côn Luân có nguy hiểm gì." Lão Hồ rít một hơi thuốc thật mạnh, gật đầu nặng nề: "Lão Lâm nói không sai.

Tôi từng đi lính ở đó, tôi biết nơi đó nguy hiểm đến mức nào." Sau đó, Lão Hồ kể lại những gì mình đã trải qua.

Vào những năm 70, lúc đó Lão Hồ mới nhập ngũ không lâu, vẫn còn là một tiểu đội trưởng nhỏ.

Đơn vị cử họ đến đèo Côn Luân trên cao nguyên để thực hiện nhiệm vụ, cả sư đoàn đều được biên chế lại thành đơn vị công binh.

Lúc đó đã xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, nhiều chuyện đến bây giờ Lão Hồ vẫn không dám nghĩ lại, vì những chuyện đó đến nay vẫn không có cách nào giải thích.

Trong đó, điều khiến anh ấn tượng sâu sắc nhất là, anh và một người đồng đội tên Tiểu Loan đang vận chuyển vật tư, giữa đường xe tải bị hỏng.

Nguyên nhân là do một con bọ rùa màu xanh lam đâm vào kính, khiến phanh gấp bị trục trặc.

Tiểu Loan thấy tò mò, liền bỏ con bọ rùa màu xanh vào một cái lọ thủy tinh, còn Lão Hồ thì đi bộ đến trạm binh lính cầu cứu.

Khi anh quay lại, Tiểu Loan đã biến mất không thấy tăm hơi.

Không xa chiếc xe tải, chỉ thấy tuyết tan chảy và tro trắng, cùng với chiếc lọ từng chứa con bọ rùa màu xanh đã bị mở ra.

Rõ ràng, Tiểu Loan đã bị thiêu sống, rất có thể liên quan đến con bọ rùa màu xanh kia!

Quan trọng là, chuyện đó vẫn chưa là gì, sau đó Lão Hồ lại gặp phải bọ rùa màu xanh, anh đã tận mắt chứng kiến quá trình một người sống bị thiêu cháy!

“Lão Hồ, con bọ rùa màu xanh mà cậu nói, tôi đã từng nghe qua.” Đợi Lão Hồ nói xong, Lâm Nghị mới chậm rãi lên tiếng.

Cái gì?

Lão Hồ kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, loại bọ rùa đó, họ đã điều tra

qua nhiều phương diện mà vẫn không có manh mối!

Lão Lâm vậy mà đã từng nghe qua?

“Nó... nó là gì?” Lão Hồ có chút kích động hỏi.

“Nó được gọi là Bọ Lửa, thứ này là một bí ẩn chưa có lời giải, là một truyền thuyết.

Tương truyền Bọ Lửa là sự kết hợp giữa lân tinh từ thi thể và đom đóm mục nát tạo thành, người chỉ cần chạm phải một chút thôi là tuyệt đối không thể dập tắt, sẽ bị thiêu thành tro trong nháy mắt.

Chương 70

Loại bọ này chỉ có thể tìm thấy trong ghi chép của các nhà thám hiểm và nhà khảo cổ học trên khắp thế giới." "Bọ Lửa..." Lão Hồ lẩm bẩm.

"Thì ra ông Lâm cũng biết về thứ gọi là Bọ Lửa." Đúng lúc này, giọng của Tuyết Lỵ Dương vang lên bên cạnh.

Cô kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, càng lúc càng cảm thấy anh không hề đơn giản.

Chữ Quỷ Động, Bọ Lửa, đây không phải là những thứ mà người thường có thể biết.

Ngay cả cô, cũng phải trải qua một thời gian dài điều tra, tốn rất nhiều công sức và thời gian mới có chút hiểu biết về nó.

"Biết một chút." Lâm Nghị gật đầu đáp.

Về Bọ Lửa, những gì anh biết không chỉ có vậy.

"Ba vị, có thể đến chỗ tôi một lát được không?

Chúng ta hãy nói chuyện rõ ràng." Tuyết Lỵ Dương nói với vẻ mặt lạnh nhạt.

Nói xong cô liền quay người trở về phòng mình.

Ba người Lâm Nghị đi theo, Tuyết Lỵ Dương lấy ra một bức ảnh Bọ Lửa cho Lão Hồ xem, để Lão Hồ nhận dạng xem con bọ rùa màu xanh mà anh đã thấy có phải là Bọ Lửa không.

Sự đáng sợ của con bọ rùa màu xanh, đến nay Lão Hồ vẫn không thể nào quên.

Sau khi nhìn thấy bức ảnh, những chuyện cũ lại lần lượt hiện về

trong đầu anh!

Trầm mặc một lúc lâu, Lão Hồ mới hoàn hồn, xác nhận một cách nghiêm túc và trịnh trọng: "Đúng là nó." Nhận được câu trả lời khẳng định, giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương đều kinh ngạc.

Vốn dĩ họ cứ ngỡ là Bọ Lửa chỉ là truyền thuyết, không ngờ Lão Hồ lại thực sự nhìn thấy!

Sắc mặt giáo sư Trần có chút xúc động, ông bảo Lão Hồ kể lại chuyện năm đó một lần nữa.

Năm đó, một tiểu đội của họ thực hiện nhiệm vụ, kết quả giữa đường xảy ra sự cố, một chiến sĩ họ Chu bị trượt chân rơi xuống sông băng.

Sau đó khi họ đi cứu Tiểu Chu thì gặp phải Bọ Lửa, mấy chiến sĩ bị Bọ Lửa thiêu sống ngay trước mắt.

Lại vì họ nổ súng, gây ra tuyết lở, chôn vùi tất cả mọi người.

Đợi đến khi Lão Hồ tỉnh lại, đã thấy mình nằm bất động trong bệnh viện, còn những chiến sĩ khác trong cả tiểu đội, toàn bộ đều đã chết.

Lão Hồ nghiêm nghị hỏi: "Tôi không hiểu, chúng ta không phải đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt sao?

Tại sao đột nhiên lại đổi đường đến sông băng Côn Luân?" Nghe xong, giáo sư Trần thở dài không thôi, chậm rãi nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu đừng tự trách mình.

Tôi đã xem trong một tài liệu nội bộ, trận tuyết lở năm đó là do một trận động đất cấp độ không cao gây ra, sau này cũng đã được Cục Địa chất Quốc gia chứng thực.

Trận động đất này đồng thời đã làm nứt ra một khe nứt lớn ở

sườn đông sông băng Côn Luân." "Vậy chuyện đó thì có liên quan gì đến việc chúng ta đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt?" Lão Hồ kìm nén cơn tức trong lòng, hỏi.

Giáo sư Trần chậm rãi kể ra nguyên do.

Năm đó, đội khảo sát liên hợp Trung-Ngoại mà bạn thân của giáo sư Trần tham gia, mang theo một cuốn bản sự tích thư, chính là cuốn nhật ký của ông Walter, lên đường đến thành cổ Tinh Tuyệt.

Không biết vì sao giữa đường họ đột nhiên thay đổi lộ trình, đi đến sông băng Côn Luân, rồi sau đó mất tích, không một ai trở về.

Tín hiệu cầu cứu cuối cùng được phát đi từ khe nứt lớn ở sườn đông sông băng Côn Luân.

Trong cuốn nhật ký đó, ghi chép chi tiết về việc ông Walter năm đó đã từng bước tìm ra thành cổ Tinh Tuyệt như thế nào, đối với việc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt trong sa mạc mênh mông, nó có sự giúp đỡ vô cùng to lớn!

Và người dẫn đội khảo sát năm đó, chính là cha của Tuyết Lỵ Dương.

Tất cả mọi người đều im lặng, Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Trần, một người vì cha, một người vì bạn thân, còn Lão Hồ không muốn đi là vì đồng đội đã hy sinh.

Ai cũng không tiện nói gì.

Một lát sau, Lâm Nghị lên tiếng trước tiên: "Lão Hồ, nhiều năm như vậy đã trôi qua, cậu tưởng rằng mình đã có thể đối mặt với nỗi đau và sự dằn vặt về những người đồng đội đã hy sinh của mình.

Nhưng kết quả lại không phải như vậy.

Mạng sống này của cậu là do rất nhiều đồng đội dùng mạng đổi

lấy, nhưng chúng ta là nam tử hán đại trượng phu, lại không thể có cả dũng khí để đối mặt với họ!

Tôi thấy, chúng ta nên đi, đi xem xem Bọ Lửa rốt cuộc là thứ quái quỷ gì, đi để tế bái họ." Lão Hồ vẫn im lặng không nói, tâm trạng vô cùng u uất, nhưng những lời của Lâm Nghị lại khiến anh như bừng tỉnh.

"Lão Lâm... cậu nói đúng.

Mẹ nó chứ, bây giờ trông tôi chẳng khác gì một kẻ hèn nhát, chỉ biết trốn tránh, không giải quyết được vấn đề gì cả.

Tôi... nên đi!" Chỉ là Lão Hồ nhìn Lâm Nghị, rồi lại nhìn Bàn Tử, giọng điệu thay đổi: "Nhưng chuyện này không liên quan đến hai người, hai người tuyệt đối không được đi.

Nơi đó quá nguy hiểm, lỡ xảy ra chuyện gì thì..." "Hồ Bát Nhất, cậu nói cái quái gì thế!" Bàn Tử nghe xong, tức giận mắng: "Coi thường ai đấy!

Nói cho cậu biết, ông đây chẳng sợ gì hết!

Nói cho cậu biết, đừng có lảm nhảm nữa, đã đến nước này rồi, chuyện lớn đến đâu cũng phải do anh em mình cùng nhau gánh vác!" "Năm 70, cậu đi lính, cậu có biết tôi và Lão Lâm ở Ngưu Tâm Sơn sợ nhất điều gì không?

Sợ nhất là cái thằng cậu ra chiến trường rồi chúng ta không bao giờ gặp lại nữa.

Năm 79, cậu lại ra tiền tuyến, trong thư chúng ta chẳng nói gì nhiều, đúng không?

Không phải không có gì để nói, mà là mẹ nó chứ tôi không biết phải nói thế nào, sợ nói ra xui xẻo, sợ cậu không về được." Lâm Nghị im lặng không nói.

Trong đoạn ký ức mà hệ thống sắp đặt, sau khi Lão Hồ đi lính, tình hình quả thực là như vậy.

Anh không giỏi ủy mị, không nói được những lời cảm động như Bàn Tử.

Anh chỉ đơn giản nói: "Lão Hồ, một mình cậu đi thì chẳng khác nào nộp mạng.

Có muốn giết vài con Bọ Lửa giải hận không?

Thứ đó, tôi rành lắm." Trong phút chốc, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Lâm Nghị.

"Lão Lâm, ý cậu là sao?" Lão Hồ đầy nghi hoặc hỏi.

"Thì là ý trên mặt chữ thôi, tập tính, nguyên lý, thậm chí cả điểm yếu của nó, tôi đều biết rõ." Lâm Nghị không hề giấu diếm mà nói.

Nghe những lời của Lâm Nghị, tất cả mọi người đều kinh ngạc, vừa tin vừa ngờ.

Thật không thể tin nổi.

Làm sao có thể.

Bọ Lửa là loài côn trùng trong truyền thuyết, sao Lâm Nghị lại biết được?

Lại còn biết rõ như vậy?

"Ông Lâm, ông có thể nói chi tiết cho chúng tôi biết về Bọ Lửa được không?" Tuyết Lỵ Dương xúc động, đôi mắt đẹp nhìn không chớp vào Lâm Nghị, thậm chí cách xưng hô với anh cũng trở nên kính trọng hơn.

"Được thôi.

Nhưng mà..." Lâm Nghị liếc nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái, xinh

đẹp thì có xinh đẹp, nhưng bây giờ vẫn là người ngoài, sau đó đáp: "Phải thêm tiền!" Bàn Tử vừa nghe, mắt sáng lên, lập tức có hứng thú.

Người xưa có câu, trong sách có hồng nhan như ngọc, trong sách có nhà vàng!

Quả không lừa ta.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, vạn lần không ngờ tới, Lâm Nghị lại có thể ra giá ngay tại chỗ!

Mặt phải dày đến mức nào mới có thể nói ra được những lời này?

Chương 71

Ban đầu định giá mỗi người hai vạn đô la Mỹ, sau đó Lâm Nghị đề xuất điều kiện, cô dứt khoát tăng lên bốn vạn mỗi người.

Sao thế, mỗi người bốn vạn đô la Mỹ mà còn chê ít à?

Bây giờ lại mở miệng đòi thêm tiền?

Đã từng thấy người ham tiền, nhưng chưa từng thấy ai ham tiền đến mức này!

Hình tượng của Lâm Nghị trong lòng Tuyết Lỵ Dương rơi xuống vực thẳm.

Lâm Nghị chẳng quan tâm Tuyết Lỵ Dương nghĩ gì, suy nghĩ của Tuyết Lỵ Dương cũng không thể ăn được.

Hiện tại mà nói, Tuyết Lỵ Dương trong mắt anh chỉ là một con cừu béo.

Không xén lông thì thật phí!

"Được, nếu ông Lâm nói cho chúng tôi biết, thù lao của ông, sẽ thêm hai vạn nữa!" Tuyết Lỵ Dương bình tĩnh lại, nói với giọng lạnh nhạt.

Nếu sông băng Côn Luân có Bọ Lửa, vậy thì chuyến đi này của họ vô cùng nguy hiểm, những thông tin từ miệng Lâm Nghị là cực kỳ quan trọng.

Dù cho Lâm Nghị có ra giá trên trời, cô cũng phải ngoan ngoãn đồng ý.

"Một người hào phóng như cô Dương đây, chắc không thiếu chút tiền này.

Anh em chúng tôi liều mạng đi cùng cô tìm cha, mỗi người thêm hai vạn nữa, không quá đáng chứ?" Tuyết Lỵ Dương tức đến xanh mặt, hít sâu mấy hơi để bình tĩnh lại, rồi mới đáp: "Không quá đáng." Lão Hồ và Bàn Tử nghe mà ngây người.

Cứ thế mà mỗi người lại được thêm hai vạn?

Vậy thì nếu tìm được thành cổ Tinh Tuyệt, mỗi người họ sẽ có sáu vạn đô la Mỹ tiền công!

Đổi ra tiền trong nước, mỗi người phải được hơn chục vạn!

Đến lúc đó, nếu có thể tiện tay chôm thêm vài món minh khí, chuyến này kiếm được, ước tính dè dặt cũng phải ít nhất một triệu!

Chậc chậc.

Cho dù không tìm được thành cổ Tinh Tuyệt, giữa đường quay về, mỗi người cũng có mấy vạn tiền công!

Đã từng thấy cừu béo, nhưng chưa từng thấy con cừu nào béo đến chảy mỡ như thế này.

Giáo sư Trần một lòng một dạ với nghiên cứu khảo cổ, không có khái niệm gì về tiền bạc, chỉ đứng một bên cười ha hả.

"Ông Lâm, vậy Bọ Lửa mà ông vừa nói..." Lâm Nghị gật đầu, thản nhiên nói: "Tôi từng thấy loại Bọ Lửa này trong một cuốn bí điển của người Tạng." "Nói chính xác thì là Đạt Phổ Quỷ Trùng." "Đạt Phổ trong tiếng Tạng có nghĩa là ma quỷ, tương truyền Đạt Phổ Quỷ Trùng là loài quỷ trùng được Ma Quốc cổ đại hàng ngàn năm trước dùng vu thuật để điều khiển." "Một loại bọ rùa nhỏ trong suốt có hình thù kỳ dị, ngoại hình tương tự bọ rùa bảy sao, toàn thân trong suốt, nhỏ hơn cả móng tay.

Trong các lăng mộ của Ma Quốc đều dùng nó để bảo vệ thi thể.

Nó có hai hình thái: 'Vô Lượng Nghiệp Hỏa' và 'Nãi Cùng Thần Băng', đây là hai loại sức mạnh tà ác có thể nghiền nát linh hồn của người thường, ngoài việc có thể tác động lên các vật thể sống, nó còn có thể tác động lên các vật thể khác." "'Vô Lượng Nghiệp Hỏa' tương đối phổ biến, là một loại bọ rùa có ngọn lửa màu xanh lam, toàn thân giống như một viên pha lê trong suốt màu đỏ, đôi cánh càng trong suốt hơn, có thể lờ mờ nhìn thấy nội tạng bán trong suốt bên trong qua lớp vỏ của nó, trong đó dường như có ngọn lửa đang chảy.

Nó sẽ phát ra ngọn lửa màu xanh lam, người chỉ cần chạm phải một chút là tuyệt đối không thể dập tắt, sẽ bị thiêu thành tro trong nháy mắt, điểm yếu duy nhất của nó là nước." "'Nãi Cùng Thần Băng' toàn thân màu trắng bạc, giống như một viên băng tinh nhỏ lấp lánh, có thể khiến người chạm phải đóng băng thành sương giá ngay lập tức, sau đó vỡ vụn thành bụi băng, điểm yếu là lửa.

Bất kể là trùng lửa hay trùng băng, ngoài việc dùng điểm yếu của quỷ trùng để tiêu diệt chúng, nếu dùng các phương pháp tấn công khác, sẽ chỉ khiến quỷ trùng ngày càng nhiều hơn." "Quỷ trùng mỗi lần chọn mục tiêu tấn công đều có một đặc điểm, sẽ lượn vài vòng trên không trung trước rồi mới bay về phía mục tiêu." "'Nãi Cùng Thần Băng' là vệ sĩ của tòa yêu tháp tà thần bảo vệ Long Đỉnh, được khống chế bởi sức mạnh thần bí trong yêu tháp, có thể chuyển đổi giữa hai cực băng và lửa tùy theo nhu cầu của môi trường, biến thành 'Vô Lượng Nghiệp Hỏa'." Những nội dung này, một phần là ký ức của Lâm Nghị về Bọ Lửa, một phần là từ cuốn sách khảo cổ mà anh mua trong cửa hàng hệ thống.

Trong sách khảo cổ, có một chương giới thiệu về Cửu Tầng Yêu Lâu, trong đó có đề cập đến nội dung về Đạt Phổ Quỷ Trùng.

"Ông Lâm, những gì ông nói đều là thật sao?" Tuyết Lỵ Dương nửa tin nửa ngờ hỏi.

Nếu có ai có thể phán đoán Lâm Nghị có nói dối hay không, e rằng chỉ có giáo sư Trần.

"Thật không thể tin nổi.

Đồng chí Tiểu Lâm, kiến thức của cậu thật uyên bác!" Giáo sư Trần đẩy gọng kính, nghe say sưa, vẻ mặt đầy si mê.

Thấy bộ dạng này của giáo sư Trần, Tuyết Lỵ Dương cơ bản đã bỏ cuộc với ông.

Rõ ràng, giáo sư Trần cũng không rõ về những thứ này, thậm chí trông còn có vẻ rất tin tưởng lời của Lâm Nghị.

Lão Hồ nghe được nhiều thông tin về Bọ Lửa như vậy, tâm trạng vô cùng kích động.

Biết được điểm yếu và tập tính của Bọ Lửa, lần này nếu gặp phải Bọ Lửa, nhất định phải giết một đám lớn để báo thù cho những người đồng đội đã hy sinh!

Bàn Tử không quan tâm đến Bọ Lửa gì, nhưng từ trong lời nói của Lâm Nghị, cậu ta đã nghe ra được những chuyện khác.

Cậu ta hăm hở hỏi: "Lão Lâm, theo cách nói của cậu, Bọ Lửa được dùng để bảo vệ thi thể trong lăng mộ, vậy thì có nghĩa là, nơi có Bọ Lửa, chắc chắn sẽ có mộ cổ đúng không?!" "Đó là lẽ dĩ nhiên." Lâm Nghị khẽ cười, tiếp tục nói: "Không chỉ có mộ cổ, nếu tôi đoán không nhầm, còn là một lăng mộ của Ma Quốc cổ đại!" Trên gương mặt già nua của giáo sư Trần lóe lên vẻ kích động, ông tha thiết nói: "Lăng mộ của Ma Quốc cổ đại, có giá trị nghiên cứu lịch sử vô cùng lớn, nếu chúng ta có thể phát hiện ra, Tiểu Lâm à, đó sẽ là một cống hiến cực lớn cho sự nghiệp khảo cổ của nước nhà." Tuyết Lỵ Dương không quan tâm đến cống hiến khảo cổ gì, nhưng cũng tỏ ra có chút kích động: "Điều này càng chứng tỏ điểm đến của chúng ta là chính

xác!

Đội khảo cổ của cha tôi, có thể chính vì đã phát hiện ra lăng mộ của Ma Quốc cổ đại, nên mới đột ngột điều chỉnh lộ trình, đi đến sông băng Côn Luân.

Chỉ là..." "Cô Dương, cô có thắc mắc gì sao?" Giáo sư Trần nghiêm túc hỏi.

"Chỉ là Ma Quốc cổ đại và thành cổ Tinh Tuyệt có mối quan hệ gì?" Tuyết Lỵ Dương nói ra thắc mắc trong lòng, sau đó hỏi Lâm Nghị: "Ông Lâm, ông có biết không?" Lâm Nghị nhún vai, thừa nước đục thả câu: "Đợi chúng ta đến nơi, có lẽ sẽ rõ thôi." Sau mấy ngày đi tàu hỏa, cuối cùng họ cũng đã đến sông băng Côn Luân.

Họ đi dưới danh nghĩa đội khảo cổ quốc gia, nên trên đường đi vô cùng thuận lợi, thậm chí còn liên lạc được với trạm binh lính ở sườn đông sông băng Côn Luân.

Mọi người ở trong trạm binh lính, chuẩn bị một loạt đồ tiếp tế, cũng như mang theo các loại trang bị leo núi tuyết.

Ví dụ như áo khoác quân đội giữ ấm, dây thừng, dùi cui phá băng, rìu phá băng, giày đinh, kính tuyết, và thiết bị vô tuyến điện để đảm bảo có thể liên lạc với đội khảo cổ mọi lúc.

Lãnh đạo trạm binh lính còn cử một đội chiến sĩ lái xe tải đi trên tuyết, hộ tống họ đến sông băng Côn Luân.

Tuy nhiên, khi độ cao ngày càng tăng, tuyết tích càng dày, xe đi trên tuyết đã không thể đi qua được nữa, chỉ có thể dựng doanh trại tạm thời gần đó, sau đó dưới sự dẫn dắt của hai chiến sĩ tên là Ca Oa và Đại Cá Tử, mặc trang bị đầy đủ, đi bộ đến khe nứt lớn ở sườn đông sông băng Côn Luân.

Những binh sĩ còn lại làm đội cứu viện, nếu xảy ra nguy hiểm, sẽ

vào núi cứu viện bất cứ lúc nào.

Dưới sự dẫn dắt của Lão Hồ, mọi người tiến bước trong giá lạnh, chân đạp trên tuyết phát ra tiếng lạo xạo.

Thể chất của Lâm Nghị không phải người thường có thể so sánh được, mặc dù đã đến sông băng Côn Luân nhưng cũng không cảm thấy quá lạnh, hơn nữa với khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, dù ở trên tuyết cũng như đi trên đất bằng.

Tuy nhiên, những người khác dù đã quấn kín mít, đều lạnh đến run cầm cập, ngay cả những người lính, đi trong môi trường khắc nghiệt này cũng vô cùng khó khăn.

Diệp Diệc Tâm cảm thấy thân thiết với Lâm Nghị hơn, nên luôn đi bên cạnh anh.

Cô là một cô gái yếu đuối, dưới thời tiết khắc nghiệt này, thể lực sớm đã không theo kịp, may mà có Lâm Nghị ở bên cạnh chăm sóc một chút, nếu không thật khó mà đi được quá xa.

Còn Tuyết Lỵ Dương thì quen thói tỏ ra lạnh lùng xa cách, trong gió tuyết, tốc độ của cô cũng không thua kém những người lính, vừa nhìn đã biết thường ngày không thiếu rèn luyện, thể chất đặc biệt tốt.

Giáo sư Trần đã lớn tuổi, được hai chiến sĩ dìu, khó khăn tiến bước.

Sau hơn nửa ngày đi bộ, cuối cùng đoàn người cũng đã đến phía trên khe nứt lớn!

Khe nứt lớn sâu khoảng sáu bảy mươi mét, cao bằng tòa nhà hai mươi tầng.

Mọi người dựng lều ở phía trên khe nứt, đồng thời bố trí thiết bị thu sóng vô tuyến để tiện xác định vị trí.

Vì Diệp Diệc Tâm đến kỳ, không tiện đi xuống, những người khác lần lượt mặc đai an toàn, khóa chính, thiết bị đi lên và đi xuống, tiến vào khe nứt lớn.

Bất chấp gió tuyết gào thét, họ tiến vào khe nứt lớn sâu năm sáu mươi mét của sông băng Côn Luân.

Lâm Nghị đi đầu, một tay nắm dây thừng, mũi chân điểm vào vách núi, vèo một cái đã trượt xuống mười mấy mét!

Chỉ mất khoảng mười mấy giây đã đến đáy khe nứt!

Cảnh này khiến những người bên cạnh chết lặng!

Nhất là những trí thức kia, đâu đã từng thấy thao tác điêu luyện như vậy, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt!

“Anh Hồ, xuống thế này cũng dễ quá nhỉ!

Hê hê, tôi còn tưởng nguy hiểm lắm!” “Đúng vậy, tôi thấy thao tác của ông Lâm, tôi cũng làm được!” Lão Hồ nghe mấy cậu sinh viên bàn tán, trong lòng có chút cạn lời.

Đám người này thật là!

Cậu cũng làm được à?

Chương 72

Sợ là sẽ rơi thẳng xuống đây chết nát bét mất!

Tuy nhiên, Lão Hồ vẫn kiên nhẫn giải thích: "Lão Lâm công phu tốt, thực lực mạnh nên mới có thể xuống như vậy.

Chúng ta nhất định phải bám chặt dây thừng, tránh bị rơi xuống!" Dưới sự dặn dò của Lão Hồ, những người khác cũng bắt đầu xuống sông băng.

Họ vừa mới lơ lửng giữa không trung, tim gần như ngừng đập!

Cảm giác chênh vênh đó khiến cánh tay họ không ngừng run rẩy, nhất là khi cúi đầu nhìn xuống dưới, càng không nhịn được mà nghiến chặt răng, nắm chặt dây thừng, sợ chỉ một chút sơ sẩy là sẽ rơi xuống.

Bàn Tử bị chứng sợ độ cao, chỉ mới liếc nhìn xuống dưới khe nứt một cái đã cảm thấy đầu óc choáng váng, tinh thần có chút hoảng loạn.

Ngay sau đó, roẹt một tiếng!

Hai tay không nắm chặt, cả người trượt dọc theo vách núi gồ ghề xuống bảy tám mét!

May mà Bàn Tử phản ứng nhanh, nhanh chóng ổn định lại thân hình, nếu đổi lại là những trí thức kia, e là đã rơi thẳng xuống, nát thành tương thịt rồi!

Đến lúc này, họ mới nhận ra chuyện này nguy hiểm đến mức nào!

Lâm Nghị mạnh mẽ đến mức nào!

Dù đối mặt với khe nứt dốc đứng như vậy, cũng có thể bình tĩnh không loạn, còn nhanh hơn đi trên đất bằng!

Lâm Nghị đã xuống dưới, vừa tháo trang bị vừa ngẩng đầu nhìn lên trên.

Trên đó từng bóng người rụt rè, từ từ hạ xuống từng chút một.

Lâm Nghị chép miệng.

Ai!

Cái thực lực chết tiệt này!

Vốn định khiêm tốn một chút, nên mới mượn dây thừng trượt xuống.

Không ngờ vẫn nhanh như vậy!

Nếu anh thi triển khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, hoàn toàn có thể nhảy thẳng từ trên xuống, giữa đường chỉ cần mượn lực từ vách tường vài lần là có thể dễ dàng đáp xuống đáy.

Thôi kệ vậy.

Thực lực quá mạnh, muốn che giấu cũng không giấu được.

Đã đến nước này rồi, họ biết thì cứ biết thôi vậy.

Những người khác may mắn thoát hiểm, cuối cùng cũng đến được đáy của khe nứt lớn trên sông băng Côn Lôn.

Ngay lúc mọi người đang tháo dỡ thiết bị leo núi, chuẩn bị đi sâu vào trong khe nứt, có người vô tình nhìn thấy một góc của khe nứt, đồng tử lập tức co rút lại, kinh hãi hét lên: "Thi thể, có một cái thi thể ở đó." Câu nói này khiến thần kinh của tất cả mọi người đều căng thẳng, họ nhanh chóng đi qua xem xét tình hình.

Lâm Nghị cũng đi theo.

Cậu biết rõ tình tiết mà!

Trong phim, người chết dưới đáy khe nứt là thành viên đội thám

hiểm của cha Tuyết Lỵ Dương.

Họ không phải là quân chính quy, mỗi người đều được trang bị súng đạn!

Chậc chậc.

Lần này thì hay rồi.

Phát hiện một cái xác, chẳng phải là nên lột sạch sành sanh đồ trên người gã sao!

Súng ống đạn dược gì đó, đều là của Lâm gia ta!

Cách chỗ họ dừng chân không xa, có một thi thể đen kịt dựa vào vách tường, kính bảo hộ đã trượt khỏi mắt, ngũ quan đã thối rữa không còn, quàng một chiếc khăn màu xanh lam, mặc một chiếc áo khoác da dày cộp, một tay vẫn nắm chặt một khẩu súng lục và một cái ba lô.

"Tại sao ở đây lại có thi thể?" "Chẳng lẽ đã bị thứ gì đó tấn công?!" Mọi người nín thở, kinh hãi nhìn quanh.

Lâm Nghị thì không rụt rè không dám tiến lên như họ, mà đi thẳng đến bên cạnh thi thể, ngồi xổm xuống.

Bàn Tử thấy vậy vội vàng ngăn cản: "Lão Lâm, đừng động vào, cẩn thận con côn trùng có lửa!" Lão Hồ nghe Bàn Tử nói với vẻ căng thẳng, cạn lời đáp: "Cái đó gọi là hỏa biêu trùng." Bàn Tử liền gật đầu lia lịa, nói: "Đúng, là hỏa biêu trùng." Lâm Nghị thản nhiên nói: "Nếu thật sự là hỏa biêu trùng tấn công gã, e là đã thành một đống tro rồi, không thể nào còn nguyên vẹn thế này được." Vừa nói, Lâm Nghị vừa lấy khẩu súng lục trong tay thi thể ra, kéo cò lên đạn, vung vẩy mấy cái.

Hàng tốt!

Mặc dù khẩu súng này không biết đã qua bao nhiêu năm, nhưng ở nơi băng tuyết này, nó không hề bị rỉ sét ăn mòn, ngược lại vẫn còn dùng được.

Sau đó, cậu lại lục trong ba lô của thi thể ra mấy hộp đạn.

Cậu nhìn thi thể, có chút chưa thỏa mãn.

Mẹ nó, giá mà ngươi chết mấy trăm năm rồi thì tốt biết mấy, Lâm gia ta đây sẽ vất vả một chút thu nhận ngươi.

Tiếc là ngươi mới chết có mười mấy năm, dù có đưa cho hệ thống, e rằng hệ thống cũng chê.

Tuyết Lỵ Dương nhìn quần áo trên thi thể, rồi lại nhìn khẩu súng trong tay Lâm Nghị, nói một cách chắc chắn: "Chắc là người của đội thám hiểm của cha tôi, trang bị của họ cũng tương tự thế này, trước đây tôi đã từng thấy." Lâm Nghị liếc Tuyết Lỵ Dương một cái, gật gật đầu.

Lời này của Tuyết Lỵ Dương có ý gì?

Muốn chiếm đoạt súng đạn mà mình vừa lượm được sao?

Lâm Nghị nghĩ ngợi, đồ đã vào túi của mình rồi thì tuyệt đối không đời nào lấy ra đưa cho người khác.

Nhưng xét đến việc Tuyết Lỵ Dương là con gái của kim chủ.

Nếu cô ta chết, tiền thù lao của họ cũng bay theo mây khói.

Ba bốn mươi vạn tuy không nhiều, nhưng chân muỗi dù nhỏ cũng là thịt mà.

Cậu giơ tay, đưa khẩu súng vừa lấy được từ thi thể cho Tuyết Lỵ Dương, nói: "Dương tiểu thư, nếu đây là người của đội thám hiểm của cha cô, vậy khẩu súng này tạm thời do cô bảo quản đi, cũng có thể dùng để phòng thân, đề phòng bất trắc." Gương mặt tinh xảo của

Tuyết Lỵ Dương thoáng vẻ kinh ngạc.

Từ khi nào mà Lâm Nghị lại trở nên nhiệt tình như vậy?

Lại còn đưa súng cho mình để phòng thân?

Tuy nhiên, cô không chút do dự, liền nhận lấy súng và đạn, nói: "Cảm ơn." Trong một chuyến thám hiểm, có một khẩu súng là điều vô cùng quan trọng!

Nhưng ở trong nước, việc quản lý súng đạn cực kỳ nghiêm ngặt, họ không có kênh nào để có được súng, hơn nữa họ là đội chính quy, những chuyện như tàng trữ súng riêng cũng sẽ không làm.

Nhìn thấy thi thể của thành viên đội khảo sát liên hợp Trung-Ngoại, ít nhất cũng chứng minh được tín hiệu cầu cứu mà họ nhận được trước đây là chính xác.

Giáo sư Trần và mọi người lập tức như được tiêm máu gà, ai nấy đều hừng hực khí thế, thề non hẹn biển phải tiến vào sâu trong khe nứt.

Sau đó, hai chiến sĩ hộ tống họ là Ca Oa và Đại Cá Tử kiểm tra xung quanh, chỉ phát hiện một hướng duy nhất có thể đi tới là phía chính nam.

Lão Hồ lại hỏi thăm tình hình của mọi người, kiểm tra lại máy phát tín hiệu.

Mọi người thu dọn đồ đạc rồi lên đường.

Cả đoàn người men theo phía nam của khe nứt tiếp tục tiến về phía trước.

Men theo khe nứt đi về phía chính nam, khi mặt trời bị núi lớn che khuất, bên trong khe nứt cũng ngày càng tối tăm, rất nhanh sau đó họ đã tiến vào một hang động dường như được hình thành tự nhiên.

Mọi người bật đèn pin, đèn đội đầu lên, tiếp tục đi tới, ước chừng không bao lâu nữa, họ sẽ đến được ngay bên dưới sông băng Côn Lôn.

Trên đường đi, họ còn phát hiện đủ loại mica và pha lê, dưới ánh đèn pin, chúng tỏa ra những luồng sáng đủ màu sắc, vô cùng đẹp mắt.

Một sinh viên đặc biệt năng động, tò mò quan sát xung quanh, kinh ngạc thốt lên: "Nhiều vân mẫu quá." Bàn Tử há to mồm, hỏi một câu không cần qua não: "Mẹ của mây à?" Lâm Nghị cạn lời nhìn Bàn Tử.

Hay thật!

Chương 73

Bàn Tử đúng là đã thể hiện sự vô văn hóa của mình một cách triệt để.

"Vân mẫu là tinh thể kết tinh, nói đơn giản là khoáng thạch được chôn sâu dưới lòng đất.

Cậu xem màu sắc của những miếng vân mẫu này, có đậm có nhạt, điều đó đại diện cho vị trí địa lý khác nhau của chúng.

Cậu nhìn những miếng vân mẫu màu sẫm kia, chứng tỏ chúng từng ở vị trí rất sâu dưới lòng đất, rất có thể đã trải qua trận động đất ở núi Côn Lôn nên mới đến được đây." Lâm Nghị chậm rãi giải thích cho Bàn Tử.

Tiểu béo, cậu để tâm một chút đi!

Mất mặt đến tận trước mặt người nước ngoài rồi.

"Ghê thật, lão Lâm, nếu cậu không nói, tôi thật sự không biết vân mẫu là cái quái gì, còn tưởng là bà mẹ của mây chứ ~" Bàn Tử mặt dày, toe toét cười trêu chọc, rồi lại hớn hở hỏi: "Thế này, lão Lâm, cậu nói xem vân mẫu này hiếm như vậy, có đáng tiền không?

Nếu đáng tiền, anh em mình đào hết mớ vân mẫu này về!" "Cậu đúng là đồ ham tiền." Lâm Nghị khinh bỉ nhìn Bàn Tử, "Suốt ngày chỉ biết bảo bối, chỉ biết tiền tiền tiền." Tuyết Lỵ Dương nghe Lâm Nghị nói vậy, trong lòng có một câu muốn buột miệng nói ra.

Lâm Nghị còn mặt mũi nói Bàn Tử là đồ ham tiền sao?

Hai anh em các người ai cũng đừng nói ai!

Từng người một đều là đồ ham tiền!

Bàn Tử chẳng hề bận tâm, chép miệng, mặt dày mày dạn tiếp tục hỏi: "Cậu cứ nói đi mà." Lâm Nghị thấy Bàn Tử dai như đỉa, bèn chỉ vào một khối vân mẫu to bằng quả dưa hấu, nhàn nhạt đáp: "Một khối to như vậy, có lẽ bán được một đồng." Bàn Tử mặt đầy vẻ ghét bỏ nhìn đám vân mẫu, nói: "Bàn gia đây còn tưởng đáng tiền lắm chứ, hóa ra cái thứ lòe loẹt này chỉ là một đống rác rưởi!" Giáo sư Trần thấy vậy, khổ tâm khuyên bảo: "Tiểu Vương, giá trị của vân mẫu không thể dùng tiền bạc để đo lường được.

Vân mẫu được ứng dụng rất rộng rãi.

Ví dụ như trong ngành vật liệu xây dựng, ngành phòng cháy chữa cháy, chất chữa cháy, que hàn điện, nhựa, vật liệu cách điện, sản xuất giấy, giấy nhựa đường, cao su, bột màu ngọc trai và các ngành công nghiệp hóa chất khác, nó là thứ không thể thiếu đối với sự tiến bộ của công nghiệp." "Ồ." Bàn Tử chẳng nghe lọt tai câu nào, chỉ đáp lại cho có lệ.

Món đồ không đáng tiền, lão già này có nói nhiều hơn nữa, gã cũng chẳng có chút hứng thú nào.

Cùng lúc đó.

Phía trên khe nứt, bên trong lều tạm.

Một chiến sĩ và Diệp Diệc Tâm đang ở trong lều, canh giữ thiết bị liên lạc vô tuyến quân dụng, liên tục ghi lại tín hiệu do đội khảo sát dưới khe nứt gửi về.

"Đội khảo sát, đội khảo sát, đây là doanh trại tạm thời, nhận được xin trả lời, nhận được xin trả lời!" "Đội khảo sát đã nhận, doanh trại tạm thời xin chỉ thị." "Nhận được dự báo thời tiết mới nhất, ba giờ sau sẽ có bão tuyết, hy vọng các anh bảo vệ đội khảo cổ, hoàn thành công tác khảo cổ, thúc giục họ nhanh chóng rút lui!" "Xin doanh trại tạm thời yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ theo chỉ

thị, hết!" Sau khi ngắt liên lạc, sắc mặt người chiến sĩ trở nên nghiêm trọng, Diệp Diệc Tâm lại càng hoảng hốt.

Nếu thật sự có bão tuyết, Lâm Nghị và mọi người nếu không trở về trong vòng ba giờ, e rằng sẽ bị chôn vùi trong khe nứt!

"Xin đừng có chuyện gì, xin đừng có chuyện gì." ...

Dưới khe nứt, đội khảo cổ hoàn toàn không biết gì về cơn bão tuyết sắp ập đến bên ngoài, vẫn đang hưng phấn tiến về phía chính dưới của sông băng Côn Lôn.

Mọi người đều hớn hở đi phía trước, còn Tuyết Lỵ Dương thì cố ý hoặc vô tình lại gần Lâm Nghị, sau đó khẽ hỏi: "Lâm tiên sinh, phong cảnh bên kia rất đẹp, có thể đi cùng tôi chụp một tấm ảnh được không?" "Đương nhiên là được." Lâm Nghị thờ ơ gật đầu.

Trong phim, Tuyết Lỵ Dương cũng lấy cớ chụp ảnh để mất tích, cụ thể có phải là chụp ảnh thật không thì cậu không rõ, bây giờ đúng lúc có thể đi xem rốt cuộc là chuyện gì.

Hai người tách khỏi đội khảo cổ đi chụp ảnh, mọi chuyện đều thuận lợi, Tuyết Lỵ Dương ung dung chụp một tấm ảnh, Lâm Nghị chỉ im lặng nhìn cô.

Đột nhiên!

Tuyết Lỵ Dương ghé sát vào Lâm Nghị, cầm máy ảnh chĩa vào cậu.

Hai người đứng rất gần nhau, gần trong gang tấc, chóp mũi Lâm Nghị thoang thoảng mùi hương quyến rũ tỏa ra từ cơ thể cô, gương mặt tinh xảo không một chút bụi trần, tựa như làn da băng giá xương ngọc, sống mũi cao, đôi mắt to, toát lên vẻ hoang dã của người nước ngoài và nét dịu dàng của người trong nước!

"Lâm tiên sinh, anh thật sự hiểu quỷ động văn sao?" Tuyết Lỵ

Dương khẽ mấp máy môi, làn hơi thoảng hương thơm phả vào mặt Lâm Nghị, khóe miệng như cười như không.

"Đương nhiên." Sắc mặt Lâm Nghị bình tĩnh, như tắm trong gió xuân, điềm nhiên như nước nói.

"Tôi có hai chữ quỷ động văn, không biết Lâm tiên sinh có thể hiểu được không?" Tuyết Lỵ Dương nắm lấy tay Lâm Nghị, rồi giơ lên, tay kia vẽ hai chữ quỷ động văn vào lòng bàn tay cậu.

Lâm Nghị nhìn thấy hai chữ quỷ động văn này, sắc mặt không hề có chút gợn sóng, miệng thốt ra hai chữ: "Lời nguyền!" Thân thể mềm mại của Tuyết Lỵ Dương khẽ run lên, cô nhìn sâu vào Lâm Nghị: "Xem ra là tôi đã quá xem thường Lâm tiên sinh.

Ngài thật sự hiểu quỷ động văn." Cách xưng hô của cô đối với Lâm Nghị đã trở nên kính trọng!

Lâm Nghị không cho là đúng, nhún vai, cười khẽ nói: "Tôi từng thấy trong một cuốn sách.

Trong nước Tinh Tuyệt có lưu truyền một lời nguyền, người bị nguyền sau lưng có một hình con mắt, đến bốn mươi tuổi máu sẽ trở nên sền sệt, cho đến khi chết, thông thường không sống quá năm mươi tuổi.

Nghe nói lời nguyền này truyền từ đời này sang đời khác, mãi mãi không thể phá giải." Nghe Lâm Nghị nói đến nội dung chi tiết của lời nguyền, đồng tử của Tuyết Lỵ Dương co rút lại, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi, bàn tay cầm máy ảnh không tự chủ được mà run rẩy.

Hai người cứ đứng như vậy, dừng lại hồi lâu.

Tuyết Lỵ Dương thở ra một hơi dài.

Phải thừa nhận rằng.

Lâm Nghị rất quan trọng!

Đối với cô, đối với gia tộc của cô, đều vô cùng quan trọng!

Hàng ngàn năm qua, đây có thể là người duy nhất mà gia tộc họ gặp được, có thể nói rõ về hình vẽ sau lưng cô một cách thấu đáo như vậy!

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương đi đến trước một vách đá, chỉ vào đó nói: "Lâm tiên sinh, phiền ngài xem xem chữ trên đây có phải là quỷ động văn không." Cô đến đây chụp ảnh là một chuyện, chuyện thứ hai là cô vô tình phát hiện ra những hình vẽ kỳ lạ ở đây!

Lâm Nghị đi qua, nhìn vách đá mà Tuyết Lỵ Dương chỉ, trên vách đá có mấy chữ quỷ động văn nguệch ngoạc, cậu gật đầu nói: "Là quỷ động văn, không sai." "Quỷ động văn trên đây có ý nghĩa gì?" Tuyết Lỵ Dương nóng lòng hỏi.

"Không muốn nói." Lâm Nghị bình tĩnh đáp.

"Không muốn nói?" Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, chất vấn: "Ý anh là phải thêm tiền sao?" Lâm Nghị xua tay, đi về phía trước: "Dương tiểu thư, ngàn vàng khó mua được tôi vui, đợi khi nào tôi muốn nói, tự nhiên sẽ nói cho cô biết!" Cậu đã nói ra hình vẽ sau lưng Tuyết Lỵ Dương, giờ đây cô ta cũng sẽ tin tưởng mình một trăm phần trăm.

Còn về việc cô ta muốn moi thêm thông tin từ miệng cậu.

Thì phải xem biểu hiện sau này của Tuyết Lỵ Dương rồi~~ Thấy Lâm Nghị không nói, Tuyết Lỵ Dương cắn cắn đôi môi đỏ mọng, hừ nhẹ một tiếng, cũng đi theo.

Cùng lúc đó.

Lão Hồ dẫn đại đội đến trước một con sông ngầm rộng hơn mười mét.

Sông ngầm còn được gọi là dòng chảy ngầm, là hang động và đường hầm dưới lòng đất được hình thành do tác dụng của dung nham trên một khu vực đá vôi rộng lớn.

Nước sông ngầm chảy khá hiền hòa, không nhìn rõ nông sâu, do họ không có dụng cụ vượt sông, nên quyết định thử độ sâu của nước trước, nếu nước cạn thì có thể lội qua sông.

Lão Hồ bảo mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát, anh và Bàn Tử chuẩn bị ra bờ sông xem xét.

Đúng lúc này, chiến sĩ Ca Oa đột nhiên hét lên với Lão Hồ: "Hồ đại ca, không hay rồi, không hay rồi, anh Lâm và cô Dương biến mất rồi!" Lão binh Đại Cá Tử phê bình: "Không phải bảo cậu ở phía sau trông chừng sao, cậu rảnh rỗi đi lang thang cái gì, còn để lạc mất người, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao!" Lão Hồ nhíu mày, nếu nói một người biến mất còn có thể hiểu được, hai người cùng lúc biến mất thì có vấn đề rồi!

Đặc biệt là trong hai người đó, còn có lão Lâm.

Lão Lâm là ai chứ?

Là người đã đánh bại Tống Tử, tay không giết chết đại hãn thảo nguyên!

Trong cả đoàn người này, ai cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngay cả hai người Ca Oa và Đại Cá Tử xảy ra chuyện, Lão Hồ cũng sẽ không lo Lâm Nghị xảy ra chuyện.

Lâm Nghị là người ít có khả năng xảy ra vấn đề nhất trong cả đội!

Bàn Tử lại gần Lão Hồ nói nhỏ: "Theo tôi thấy, tám phần là con mụ người Mỹ kia phát hiện ra cái gì, cố ý trốn chúng ta, rồi bị lão Lâm phát hiện, nên mới đi theo!" Lão Hồ trầm ngâm một lúc, anh vốn lương thiện, không mấy tin Tuyết Lỵ Dương có vấn đề, bèn không để

ý đến Bàn Tử, nói với mọi người: “Mọi người đừng hoảng, cứ nghỉ ngơi ở đây, tôi và Bàn Tử đi tìm.

Ca Oa và Đại Cá Tử, hai người cảnh giới!” “Rõ!” Lão Hồ trước đây từng làm đại đội trưởng ở khu vực sông băng Côn Lôn này, Ca Oa và Đại Cá Tử đối với anh vô cùng kính trọng.

Đúng lúc này.

Ở cách đó không xa, bóng dáng Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương đồng thời xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Ca Oa bị Đại Cá Tử phê bình đến mức lòng dạ rối bời, thấy hai người quay lại, lòng vẫn còn sợ hãi hỏi: “Chị Dương, anh Lâm, hai người đi đâu vậy, hai người làm chúng tôi sợ chết khiếp.” Tuyết Lỵ Dương đeo ba lô, bên hông treo một chiếc máy ảnh, nghe Ca Oa chất vấn, những người khác cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, cô trả lời.

“Tôi thấy phong cảnh bên kia khá đẹp, nên qua đó chụp mấy tấm ảnh, nếu không về tòa soạn không biết ăn nói thế nào.

Lâm tiên sinh lo cho an toàn của tôi, nên đã đi cùng tôi.

Chương 74

Xin lỗi, đã làm mọi người lo lắng, sau này có chuyện gì, nhất định sẽ nói với mọi người một tiếng.” Không đợi Lâm Nghị mở miệng, Tuyết Lỵ Dương đã nói thay cậu.

Lâm Nghị gật đầu, tỏ ý cách nói của Tuyết Lỵ Dương là đúng.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Tuyết Lỵ Dương, bĩu môi, định nói gì đó.

Đừng thấy Bàn Tử bình thường lơ đãng, đến khi gặp chuyện, tâm tư lại vô cùng tinh tế.

Gã hiện đang nghiêm trọng nghi ngờ Tuyết Lỵ Dương cố ý trốn họ!

Tuy nhiên, không đợi gã mở miệng, Lão Hồ đã lên tiếng trước.

“Được rồi, người không sao là tốt rồi, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ đi, tôi cùng lão Lâm, Bàn Tử đi thử độ sâu của nước.” Sau đó, Bàn Tử vẫy tay với Lâm Nghị, ý bảo cậu cùng họ đi qua.

Lâm Nghị cười nhạt, cậu đương nhiên biết Bàn Tử và Lão Hồ đang nghĩ gì, sau đó sải bước đi tới.

Ba người đi đến bờ sông, cách xa đại đội một chút.

Bàn Tử liền không kìm được, kéo Lâm Nghị hỏi: “Lão Lâm, cậu nói thật cho tôi biết, vừa rồi con mụ người Mỹ kia nói có thật không?” Lâm Nghị gật đầu, thành thật trả lời: “Là thật, nhưng cô ta còn phát hiện ra một số quỷ động văn, muốn thử tài tôi.” “Thì ra là vậy.” Bàn Tử mặt đầy lo lắng nhìn Lâm Nghị, nói: "Nhưng mà, Lão Lâm, tuy lần này cô ta không gây chuyện, nhưng tôi cứ cảm thấy con mụ người Mỹ này có vấn đề, cậu tuyệt đối đừng mắc lừa cô ta, trúng mỹ nhân kế của cô ta đấy!" Lâm Nghị lắc đầu, cười nói: “Bàn Tử, cậu đừng

nghĩ nhiều quá, tôi là ai chứ?

Sao có thể trúng mỹ nhân kế của cô ta được?" Bàn Tử thở ra một hơi nặng nề, ra vẻ nghiêm túc nói: "Các cậu không thấy kỳ lạ sao?

Giáo sư Trần họ đi khảo cổ thì tôi có thể hiểu được, nhưng con mụ người Mỹ này, các cậu đừng thấy cô ta giống người trong nước, thực ra cô ta là người Mỹ, tại sao lại cứ phải tài trợ cho đội khảo cổ của chúng ta chứ, chắc chắn là có mục đích!

Cô ta nói cha cô ta mất tích, chết trên đường khám phá thành cổ Tinh Tuyệt, các cậu xem cô ta bình thường lạnh như băng, có chút nào ra vẻ đau buồn không?" "Tôi nói cho các cậu biết, chúng ta mới chỉ nhận tiền cọc thôi, mới có sáu vạn đô la Mỹ!

Phần lớn còn lại mười hai vạn đô la Mỹ vẫn còn ở phía sau đấy!" "Yên tâm yên tâm, tôi trong lòng có tính toán." Lâm Nghị cười nhạt, nhặt một hòn đá ném xuống sông ngầm.

"He he, lão Lâm, vẫn là cậu đáng tin cậy!" Bàn Tử cười hì hì nói, "Cậu đừng học lão Hồ, tôi cảm giác lão Hồ lúc nào cũng bênh con mụ người Mỹ kia!" "Bàn Tử, cậu đừng nói bậy." Lão Hồ lườm gã một cái, trách mắng: "Tôi là đội trưởng, đương nhiên phải công bằng chính trực, chăm sóc cho mỗi người.

Cậu tưởng tôi cũng giống cậu sao." Bàn Tử có gì nói nấy, cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Dù sao tôi cũng không quan tâm, nếu xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ theo dõi sát sao con mụ người Mỹ này." Phụt, hòn đá chìm xuống sông ngầm.

Nghe âm thanh thì không sâu lắm.

Lão Hồ đi xuống sông ngầm, lại dùng cây cào băng trong tay thử độ nông sâu của nước.

Đôi mắt Lâm Nghị lóe lên một tia sáng tím, hang động băng tuyết

vốn tối tăm vô tận, trong nháy mắt trở nên rõ ràng vô cùng!

Ngay cả con sông ngầm âm u đầy tạp chất, động thực vật bên trong, sỏi cuội các thứ đều có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Khu vực thông thường của sông ngầm, mực nước sâu khoảng hơn một mét, còn khu vực nước sâu, thì sâu đến bảy tám mét!

Ở khu vực nước sâu của sông ngầm, Lâm Nghị mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng khổng lồ, chiếm cứ toàn bộ khu vực!

Bóng dáng đó không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng mới có được thân thể khổng lồ như vậy, khiến người ta nhìn thấy có chút rợn người, không nghi ngờ gì nó chính là bá chủ trong con sông ngầm này, sinh vật đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn!

Tuy nhiên, sự xuất hiện của mọi người dường như không hề thu hút sự chú ý của nó, thân thể khổng lồ của nó chỉ nằm im bất động dưới khu vực nước sâu.

Chậc chậc, một con Kỳ nhông bá vương lớn như vậy, chắc hẳn giá trị không nhỏ nhỉ?

Em trai Kỳ nhông bá vương, ngươi cứ kiên trì một lát nữa, Lâm gia xử lý xong Cửu Tầng Yêu Lâu sẽ đến tiễn ngươi lên đường.

Ngay lúc ba người Lâm Nghị đang thử độ nông sâu của nước, thì nghe thấy tiếng hét đầy kích động và hổn hển của giáo sư Trần.

"Mọi người mau qua đây, mau qua đây." Mọi người đều tụ tập lại, chỉ thấy trên một vách đá bên bờ sông ngầm, có vẽ những hình vẽ kỳ quái, những hình vẽ này rất lạ, giống như một loại chữ viết.

Những hình vẽ này cực kỳ giống với bốn chữ quỷ động văn trên ngọc bội của Bàn Tử!

"Đồng chí Tiểu Lâm, đây chắc là quỷ động văn phải không?"

“Vâng.” “Hù!” Nhận được sự xác nhận của Lâm Nghị, giáo sư Trần vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Quỷ động văn, thật sự là quỷ động văn!

Nơi đây đã có quỷ động văn, vậy càng chứng tỏ, chuyến đi này của họ là vô cùng chính xác!

Đôi mắt đẹp của Tuyết Lỵ Dương chăm chú nhìn Lâm Nghị, hỏi: “Lâm tiên sinh, ngài có thể nhận ra ý nghĩa của quỷ động văn trên vách đá này là gì không?” Trước đây Tuyết Lỵ Dương đối với Lâm Nghị nửa tin nửa ngờ, nhưng kể từ khi Lâm Nghị nói ra lời nguyền trên người cô, cô đã hoàn toàn công nhận anh!

Lâm Nghị nhìn chằm chằm vào quỷ động văn trên vách đá một lúc, những người khác đều nín thở, sợ làm phiền cậu.

Đôi mắt đẹp của Tuyết Lỵ Dương lại càng nhìn thẳng vào cậu, nóng lòng muốn biết câu trả lời.

Lâm Nghị nhìn quỷ động văn trên vách đá, im lặng một lúc, cậu mới từ từ mở miệng, giải thích ý nghĩa của quỷ động văn.

Thực ra quỷ động văn ở trên, kể về truyền thuyết liên quan đến hỏa biều trùng, cũng không khác mấy so với những gì Lâm Nghị đã kể cho giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương nghe trước đó.

Ngoài ra, còn có một thông tin cực kỳ quan trọng!

“Phía trước có một ngôi mộ cổ, là lăng mộ của đại tế tư Ma Quốc!” “Cái gì, đại tế tư?!!!

Chức quan đó chẳng phải còn lớn hơn cả tướng quân nước Kim sao!!” Bàn Tử nghe đến lăng mộ của đại tế tư Ma Quốc, hai mắt đều bắt đầu sáng rực lên!

Tướng quân có thể có rất nhiều người cùng lúc, nhưng đại tế tư

thì chắc chỉ có một thôi nhỉ!

Quan trọng là đại tế tư còn là một văn quan!

Bảo bối bên trong chắc chắn còn nhiều hơn bảo bối trong mộ tướng quân!

Bàn Tử vừa mở miệng, ánh mắt của Lâm Nghị và Lão Hồ liền đổ dồn về phía gã.

Mẹ nó, cái tên Bàn Tử chết tiệt này, cái gì cũng bô bô ra ngoài!

Bàn Tử cũng nhanh chóng nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng ngậm miệng không nói nữa.

May mà ánh mắt của những người khác đều tập trung vào quỷ động văn, không ai để ý Bàn Tử nói gì.

Điều này khiến Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nhưng đôi mắt thì lại đảo lia lịa đầy phấn khích, xoa tay múa chân, chuẩn bị vào trong làm một vố lớn.

Đôi tay già nua của giáo sư Trần run rẩy không ngừng, cảm khái nói: "Chúng ta đổi hướng đến sông băng Côn Lôn quả nhiên là chính xác.

Chuyến khảo cổ lần này của chúng ta sẽ mở ra một chương mới cho khảo cổ học Tây Vực.

Ái Quốc, cậu mau dẫn sinh viên ghi chép lại toàn bộ chữ viết trên vách đá này." Nhóm tri thức này bắt đầu ghi chép quỷ động văn, Tát Đế Bằng cầm một chiếc máy ảnh nhỏ chĩa vào quỷ động văn trên vách đá, 'cạch' một tiếng liền chụp một tấm.

Đèn flash của máy ảnh sáng chói lóa mắt, dọa Lão Hồ giật mình, vội vàng nói: "Không được bật đèn flash!

Tắt nó đi." Tát Đế Bằng luống cuống tay chân bấm loạn xạ vào

máy ảnh.

Đôi mắt Lão Hồ điên cuồng quét nhìn xung quanh, xác nhận không có hỏa biểu trùng, cũng không có thứ gì kỳ lạ khác xuất hiện, mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt trầm xuống nói: "Tôi xin nhắc lại một lần nữa, đừng gây ra động tĩnh quá lớn.

Tôi hy vọng mọi người đều có thể sống sót ra ngoài!" Nhìn đám tri thức vẫn chưa biết sự nghiêm trọng của vấn đề, Lâm Nghị trong lòng có chút cảm khái.

Đúng là không biết thì không sợ!

Cứ chơi kiểu này của họ, tám phần là chưa đến thành cổ Tinh Tuyệt, đã chết quá nửa rồi.

Sau đó, mọi người bắt đầu qua sông ngầm, Lão Hồ đi đầu, Lâm Nghị đi cuối, Bàn Tử đứng dưới nước, đỡ từng người một qua sông.

Đợi mọi người gần như đã qua hết, Bàn Tử lại gần Lâm Nghị, toe toét cười nói: "Lão Lâm, bên trong này ấm hơn bên ngoài nhiều đấy." Lâm Nghị liếc nhìn mặt nước phẳng lặng, và con quái vật khổng lồ ở khu vực nước sâu, nói: "Nơi đây do vận động của vỏ trái đất quanh năm, chắc hẳn có nguồn địa nhiệt, nhưng đây không phải là chuyện tốt." Bàn Tử ngẩn người, ngạc nhiên hỏi: "Ý cậu là sao?" "Cậu cảm thấy thoải mái, thì động vật khác cũng cảm thấy thoải mái." Lâm Nghị cầm đèn pin, rọi xuống nước, sông ngầm không trong lắm, nhưng cũng không sâu, ánh sáng chiếu vào, có thể lờ mờ nhìn thấy đáy sông, cậu hỏi lại: "Cậu xem đó là cái gì?" Bàn Tử nhìn theo ánh đèn của Lâm Nghị, trong lòng kinh hãi, sắc mặt hơi biến đổi.

Nơi ánh đèn chiếu tới, đúng là một bộ xương trắng đáng sợ!

"Lão Lâm, ý cậu là, trong… trong nước này có quái vật?" Bàn Tử hít một hơi thật sâu, kinh nghi bất định hỏi.

Lâm Nghị nhún vai, cười tủm tỉm nói: “Đúng là bị cậu nói trúng rồi!

Vừa rồi, tôi thật sự nhìn thấy một con quái vật lớn.

Bộ xương ở đây tám phần là do con quái vật đó ăn thừa lại!” Bàn Tử rùng mình một cái, xua tay, vội vàng nói: “Bàn gia tôi vẫn là nên lên bờ trước rồi hãy nói.

Cậu sao cũng giống lão Hồ vậy, cứ thích tạo ra không khí căng thẳng.” Bàn Tử hoảng hốt lội nước lên bờ, không lâu sau, Lâm Nghị cũng cuối cùng lên bờ.

Lão Hồ vẫy tay với Lâm Nghị, nói: “Lão Lâm, cậu đi với tôi qua xem thử, những người khác ở đây đừng di chuyển.” Những người khác liền gật đầu, ngồi nghỉ tại chỗ, Lâm Nghị và Lão Hồ cùng nhau đi dò đường phía trước.

Chương 75

Quẹo qua một khúc cua, là một con dốc đứng, hai người men theo con dốc đi về phía trước, nhìn thấy phía trước có ánh sáng xanh lam nhấp nháy, đợi đến khi đi lên đỉnh dốc, Lão Hồ bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Phía trước là một hố tuẫn táng trâu ngựa, hố tuẫn táng trâu ngựa được đào rất kỳ lạ, không phải hình vuông hay hình tròn, mà được đào thành hình rãnh dài, cuối rãnh là một tháp gỗ để đặt thi thể.

Trên tháp gỗ không chỉ đặt rất nhiều thi thể, mà còn có vô số hỏa biều trùng màu xanh lam đang đậu ở trên đó.

Hỏa biều trùng tỏa ra ngọn lửa màu xanh lam, lúc sáng lúc tối, nhấp nháy liên tục, cả tòa tháp gỗ trông giống như một bảo tháp lấp lánh ánh sao xanh.

Lâm Nghị sau khi xem bố cục của ngôi mộ này, trong lòng đã có một cái nhìn đại khái, trong cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", phần chữ "Nhiếp" có đề cập đến bố cục tương tự, xung quanh tháp gỗ, chắc hẳn còn có một hố tuẫn táng nữa, là nơi chủ mộ dùng để tuẫn táng người sống.

Lão Hồ nhìn tháp gỗ trước mặt, sắc mặt ngưng trọng.

Nhiều hỏa biều trùng như vậy!

Vạn nhất kinh động đến chúng, e rằng tất cả mọi người đều tiêu đời.

Lúc này, đoàn người phía sau đã không thể chờ đợi được nữa mà đi theo lên.

Bàn Tử nhìn thấy Lâm Nghị và Lão Hồ, kinh ngạc hỏi: "Lão Hồ,

phát hiện ra cái gì à?" Đồng thời, đèn pin, đèn đội đầu của những người khác trong đội khảo cổ cũng đồng loạt chiếu về phía hai người Lâm Nghị, ánh sáng chói đến mức mắt có chút không mở ra được.

Lâm Nghị nhíu mày, lạnh lùng ra lệnh: "Tất cả tắt đèn đội đầu!

Đèn pin cũng không được chiếu thẳng!" Mọi người vội vàng tắt đèn đội đầu trên trán, đèn pin cũng điều chỉnh xuống mức sáng yếu nhất.

Lâm Nghị lại liếc nhìn Tát Đế Bằng, bổ sung: "Còn cả máy ảnh, nhất định, nhất định, nhất định không được bật đèn flash!" Trong phim, Tát Đế Bằng cái tên xui xẻo này, vì để chụp Cửu Tầng Yêu Lâu, kết quả không biết tại sao đèn flash lại bật lên, kết quả trực tiếp kích thích hỏa biều trùng, khiến hỏa biều trùng bị kinh tỉnh, cả đội khảo cổ đều bị hỏa biều trùng tấn công.

Tát Đế Bằng lại sờ sờ máy ảnh, rồi thở phào nhẹ nhõm, dường như đã xác nhận đèn flash đã tắt.

Những người trong đội khảo cổ đều bò lên dốc, nhìn cảnh tượng hùng vĩ trước mặt.

Ca Oa tuy mặc quân phục, nhưng bản chất lại bị ảnh hưởng sâu sắc bởi tôn giáo, nhìn thấy lầu các của ngôi mộ cổ hùng vĩ như vậy, 'phụt' một tiếng, liền quỳ xuống, hai tay chắp lại, còn muốn quỳ lạy Cửu Tầng Yêu Lâu.

Đại Cá Tử bên cạnh thấy vậy, vội vàng kéo cậu ta lại, nghiêm khắc phê bình: "Ca Oa, cậu làm gì vậy!

Trên người cậu còn mặc quân phục đấy!

Đừng có giở cái trò mê tín phong kiến đó ra!" Giáo sư Trần sau khi nhìn thấy, kích động đến mức mặt cũng run lên, cảm thán nói: "Đây chính là Cửu Tầng Yêu Lâu trong truyền thuyết.

Đây là hình thức mai táng của các quân vương và đại tế tư của Ma Quốc thời cổ đại." Đôi mắt Tát Đế Bằng nhìn chằm chằm vào Cửu Tầng Yêu Lâu, giọng nói kích động: "Giáo sư.

Trước đây em từng đọc trong sách.

Ở huyệt Huyết cũng có một di tích rất giống với tòa này." Giáo sư Trần gật đầu, thở dài nói: "Đúng vậy.

Chỉ tiếc là, tòa yêu lâu đó vào thời điểm Ma Quốc diệt vong, đã bị anh hùng Gesar Vương phá hủy rồi.

Tôi đã nghiên cứu cả đời, yêu lâu được bảo tồn nguyên vẹn như thế này, căn bản chưa từng thấy.

Mọi thứ ở đây đều đáng để nghiên cứu." Trên mặt Bàn Tử lộ ra nụ cười có chút gian xảo, vừa là quân vương, vừa là đại tế tư, bảo bối bên trong chắc chắn nhiều hơn mộ tướng quân nước Kim rất nhiều!

Lần này thật sự không uổng công, không chỉ trắng tay nhận được mười tám vạn đô la Mỹ, mà còn có cả một đống đồ cổ!

Lần này trở về thật sự phát tài rồi!

"Mọi người nhỏ tiếng thôi, đừng kinh động đến giấc ngủ của chúng." Lão Hồ hít một hơi thật sâu nói.

"Ai?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi, "Người chết?" Lâm Nghị chỉ vào Cửu Tầng Yêu Lâu, nói: "Nhìn thấy lớp ánh sáng xanh lam dày đặc trên bề mặt Cửu Tầng Yêu Lâu không, chính là phát ra từ thân của hỏa biểu trùng." "Mẹ kiếp, chính là mấy con côn trùng có lửa mà cậu và lão Lâm nói à?

Trên Cửu Tầng Yêu Lâu toàn là chúng sao?" Bàn Tử sau khi nhìn thấy, cũng có chút kinh hồn bạt vía, hạ thấp giọng nói: "Trên đường đi, chúng ta không hề thấy hỏa biểu trùng, tôi còn tưởng chúng ta đã

né được rồi!

Vạn vạn không ngờ, mẹ nó lại chui thẳng vào ổ." Lão Hồ gật đầu với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, nói: "Đúng vậy, lần này chúng ta thực sự đã chọc vào ổ Hỏa Biểu Trùng rồi!

Vận rủi quái quỷ gì thế này!" Bàn Tử nhìn chằm chằm vào Cửu Tầng Yêu Lâu xanh biếc, đôi mắt rục rịch, có chút không cam lòng hỏi: "Cửu Tầng Yêu Lâu ở ngay trước mặt chúng ta, nhưng có nhiều con trùng mang lửa bảo vệ như vậy, làm sao chúng ta qua đó được?" Lâm Nghị khẽ cười: "Chỉ cần không kinh động chúng là được chứ gì." Bàn Tử cười hắc hắc.

Xem ra dáng vẻ này của lão Lâm, chẳng lẽ có cửa?

Vừa hay nhân lúc đám trí thức kia không vào được, mình có thể lẻn vào cuỗm sạch minh khí!

Bàn Tử mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

Cậu ta thật sự rất muốn Lâm Nghị vào thẳng trong đó và vơ vét sạch Cửu Tầng Yêu Lâu!

Tiếc là, bên cạnh có bao nhiêu người đang nhìn, cậu ta cũng không tiện nói thẳng ra.

Chuyện này làm cậu ta sốt ruột chết đi được.

Lão Hồ biết Bàn Tử nghĩ gì, liền lườm cậu ta một cái, rồi quay sang nói với những người khác: "Giáo sư Trần, cô Dương, tuy chúng ta đã biết điểm yếu của Hỏa Biểu Trùng, nhưng số lượng ở đây quá nhiều!

Quá nguy hiểm!

Chúng ta phải rút lui khỏi đây!" Anh không chỉ nói cho đám người kia nghe, mà còn là để mắng Bàn Tử, thuận tiện nói cho cả Lâm Nghị

nghe.

Mẹ nó, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến bảo vật, bảo vật, nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy, cho dù là lão Lâm cũng không chắc có thể toàn thân trở ra, phải không?

Lão Lâm à, tuy cậu thực lực cao cường, nhưng hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm như vậy!

Vì tiền mà đánh cược cả mạng sống, thật không đáng chút nào!

Bàn Tử đỏ bừng mặt, nhìn sang Lâm Nghị.

Lâm Nghị thì mặt không đổi sắc, ra vẻ cực kỳ bình tĩnh.

Đừng thấy số lượng Hỏa Biều Trùng đông, chúng muốn chạm vào Lâm gia dù chỉ một chút cũng là mơ mộng hão huyền.

Lão Hồ lại cẩn thận quá mức, lo bò trắng răng rồi!

Hách Ái Quốc đẩy gọng kính, nghiêm mặt, nói một cách nghiêm túc: "Đồng chí Tiểu Hồ, chúng ta đến đây để làm gì, mục đích của chúng ta là gì?

Thứ chúng ta cần tìm vô cùng quan trọng, đã đến được đây rồi, đương nhiên là phải cố gắng tìm kiếm hết sức có thể." Giáo sư Trần cũng gật đầu, tán thành cách nói của Hách Ái Quốc.

Ông lưu luyến nhìn Cửu Tầng Yêu Lâu, nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, hy vọng cậu có thể hiểu, đây là cơ hội mà mấy thế hệ những người làm công tác nghiên cứu văn hóa Tây Vực chúng tôi đã chờ đợi." Lão Hồ bị hai người này mỗi người một câu, nói đến mức có chút dao động, do dự.

Lâm Nghị nhìn đám trí thức nghiên cứu này, vì nghiên cứu mà đến cả mạng nhỏ cũng không cần, đúng là hết nói nổi.

Tuy có chút hủ lậu, có chút ngốc nghếch, nhưng tinh thần này

cũng khá đáng khâm phục.

Cũng chỉ có giáo sư Trần và Hách Ái Quốc, còn hai sinh viên như Sở Kiếm và Tát Đế Bằng thì căn bản không có quyết tâm lớn đến vậy, cũng chẳng có dũng khí đó.

Lâm Nghị tùy tiện tìm một lý do, nói: "Thế này đi, mọi người ở đây chờ, tôi đến gần Cửu Tầng Yêu Lâu tìm xem có cuốn sổ tay chúng ta muốn tìm không, cố gắng giảm thiểu khả năng nguy hiểm đến mức thấp nhất." Bất kể Lão Hồ và những người khác có muốn vào hay không, dù sao thì bản thân anh nhất định phải vào Cửu Tầng Yêu Lâu để đả tạp.

Nếu không đả tạp, sẽ không thể làm mới địa điểm đả tạp thứ ba, nhiệm vụ chính tuyến của anh coi như thất bại.

"Không được.

Lão Lâm, không thể để cậu đi mạo hiểm!" Nghe đề nghị của Lâm Nghị, Lão Hồ từ chối không chút do dự.

Anh hiểu rõ sự nguy hiểm của Hỏa Biều Trùng, càng không muốn có thêm một người anh em chết trước mặt mình!

"Đúng vậy, lão Lâm, muốn đi thì cùng đi!" Bàn Tử ở bên cạnh vỗ ngực nói, ra vẻ muốn đồng sinh cộng tử với Lâm Nghị.

"Mạo hiểm?" Lâm Nghị nhún vai, nói: "Lão Hồ, các cậu nghĩ nhiều rồi.

Thân thủ của tôi các cậu cũng đã thấy trước đây, tôi chắc chắn trăm phần trăm sẽ không kinh động Hỏa Biều Trùng.

Các cậu cứ ở đây chờ là được." "Nhưng mà, lão Lâm." Lão Hồ có chút không cam lòng, tiếp tục khuyên nhủ.

"Yên tâm, yên tâm, có gì to tát đâu." Tuy Lão Hồ có hơi lải nhải,

nhưng anh vẫn khá cảm động, đáp một tiếng rồi cất bước đi về phía Cửu Tầng Yêu Lâu.

Anh đặt chân cực nhẹ, không thể nhận ra, không một chút động tĩnh nào.

Với khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, đừng nói là không trêu chọc Hỏa Biểu Trùng, dù có đạp lên người chúng, cũng chưa chắc đã đánh thức được chúng.

Chương 76

Vì vậy, dù cho trong Cửu Tầng Yêu Lâu có đầy Hỏa Biều Trùng, Lâm Nghị cũng không hề sợ hãi.

Hỏa Biều Trùng ư!

Đối với người khác, có thể là sự tồn tại như ác mộng, là ác quỷ không thể chống cự.

Đối với anh, chúng chẳng khác gì những con côn trùng bình thường, chỉ cần anh muốn, Hỏa Biều Trùng đừng hòng chạm được vào vạt áo của anh.

Đây chính là sự tự tin của Đạp Nguyệt Lưu Hương tầng sáu.

Thậm chí, Lâm Nghị còn có một ý tưởng táo bạo.

Nếu tế ti của Ma quốc thượng cổ có thể dùng vu thuật để khống chế Hỏa Biều Trùng, điều đó có nghĩa là Hỏa Biều Trùng có thể bị khống chế.

Vậy tại sao mình lại không thể điều khiển chúng chứ?

Nếu có cơ hội, anh cũng muốn bắt vài con Hỏa Biều Trùng về nghiên cứu kỹ lưỡng, nếu có thể khống chế được chúng, vậy thì chúng chắc chắn sẽ trở thành một đại sát khí của mình!

Sau khi vào hố tuẫn táng, trong mắt anh loé lên một tia sáng tím, quét nhìn một vòng.

Chậc chậc chậc.

Hố tuẫn táng quả không hổ là hố tuẫn táng.

Không chỉ có thi thể bò dê, mà còn có cả xác khô của nô lệ.

Nhiều vãi chưởng!

Xem ra lần này lại có thu hoạch không nhỏ rồi!

Đương nhiên, thứ Lâm Nghị hứng thú hơn là Cửu Tầng Yêu Lâu.

Cửu Tầng Yêu Lâu là gì?

Đó tương đương với quách của quan tài đại tế ti Ma quốc đấy!

Tuy toàn là gỗ, trông có vẻ ọp ẹp, nhưng giá trị của nó tuyệt đối không thể xem thường!

Không phải mấy cái xác khô kia có thể so sánh được!

Hơn nữa, người được chôn trong Cửu Tầng Yêu Lâu là đại tế ti của Ma quốc, minh khí tuẫn táng tám phần là có giá trị không nhỏ.

Biết đâu còn có thể tìm được pháp môn khống chế Hỏa Biểu Trùng, vậy thì càng lời to!

Anh nhìn một vòng, không phát hiện ra cuốn sổ tay của nhà thám hiểm nào, bèn đi thẳng đến Cửu Tầng Yêu Lâu, vào trong yêu lâu đả tạp trước rồi tính.

Lại gần Cửu Tầng Yêu Lâu, anh mới thực sự tiếp xúc gần với Hỏa Biểu Trùng, mới cảm nhận được thế nào là kinh diễm, thế nào là tuyệt mỹ!

Toàn thân chúng như pha lê trong suốt màu đỏ, đôi cánh càng trong suốt lấp lánh, có thể qua lớp vỏ giáp trong suốt mà lờ mờ nhìn thấy nội tạng bán trong suốt bên trong, trong đó dường như có ngọn lửa đang lưu chuyển, trông vô cùng bí ẩn quỷ dị.

Trông thì tuyệt mỹ, nhưng Hỏa Biểu Trùng lại có sức sát thương khủng bố đến cực hạn.

Sau khi vào Cửu Tầng Yêu Lâu, Lâm Nghị thầm niệm trong lòng: "Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Ting, phát hiện ký chủ đang ở trong Cửu Tầng Yêu Lâu, có thể đả tạp." "Ting, chúc mừng ký chủ đả tạp

thành công, phần thưởng: 10000 điểm đạo mộ!" Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Lâm Nghị khẽ mỉm cười.

Chuyện chính đã xong, vậy thì… Lâm Nghị ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Cửu Tầng Yêu Lâu đang tỏa ra ánh sáng xanh lam.

"Đại tế ti huynh đệ, chờ ta nhé, Lâm gia ta tới đây!" Nhìn khắp tầng một của Cửu Tầng Yêu Lâu, ngoài một vài bộ xương cốt ra thì chẳng có gì cả, càng đừng nói đến minh khí.

Nếu thật sự có minh khí, chắc phải ở mấy tầng trên.

Lâm Nghị thi triển khinh công, thân thể uyển chuyển như chim hồng, bay vút lên không, trong nháy mắt đã đến tầng hai, đáp xuống sàn gỗ của tầng hai nhẹ như một cọng lông hồng, ngay cả một cơn gió cũng không nổi lên, những con Hỏa Biều Trùng đang ngủ say vẫn yên tĩnh cực độ.

Cửu Tầng Yêu Lâu này đã quá lâu đời.

Nếu là người bình thường, đạp lên sàn tầng một cũng sẽ phát ra tiếng 'cọt kẹt', huống chi là tầng hai, e rằng đã không chịu nổi sức người, nếu có ai đi lên sẽ sụp đổ.

Đây cũng là lý do tại sao Cửu Tầng Yêu Lâu khó bị khai quật, quá dễ bị hư hại!

Huống chi là những tầng cao hơn, muốn leo lên quả thực khó như lên trời!

Đương nhiên, đó là đối với người bình thường, còn đối với Lâm Nghị, có thể dùng từ dễ như trở bàn tay để hình dung.

Trong nháy mắt, anh đã leo lên đến tầng bốn của yêu lâu.

Tầng bốn là một số tượng thần minh dùng để tế tự, cũng không có

gì đặc biệt.

Khi anh chuẩn bị bước vào tầng thứ năm, đột nhiên cánh của tất cả Hỏa Biều Trùng trong Cửu Tầng Yêu Lâu đều khẽ rung động, ánh sáng xanh quỷ dị trên người chúng ngày càng sáng lên!

Mặc dù những con Hỏa Biều Trùng này vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, nhưng chúng có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Chẳng lẽ khinh công của mình vẫn chưa đủ tinh xảo, đã kinh động đến Hỏa Biều Trùng?

Lâm Nghị có chút suy tư, dù sao khinh công của anh vẫn chưa đạt đến cảnh giới cao nhất, cùng với việc các tầng lầu càng ngày càng cao, không gian càng ngày càng nhỏ, kinh động Hỏa Biều Trùng cũng không phải là không thể.

Nếu tất cả Hỏa Biều Trùng đều bị đánh thức, Lâm Nghị sẽ tương đương với việc bị vô số Hỏa Biều Trùng bao vây.

Dù thể chất của anh vượt xa người thường, cũng không thể chống lại sự thiêu đốt của Hỏa Biều Trùng.

Đương nhiên, nếu Kim Quang Chú của anh đạt đến cảnh giới dĩ khí hóa hình, liền có thể sinh ra kim quang, hình thành một bức tường khí màu vàng để chống lại Hỏa Biều Trùng, Hỏa Biều Trùng không thể tiếp cận anh, thì cũng không thể tấn công linh hồn của anh.

Tiếc là Kim Quang Chú của anh chỉ mới ở cảnh giới thể hữu kim quang, tuy bị Hỏa Biều Trùng tấn công không đến nỗi mất mạng, nhưng dù chỉ bị một vết thương nhỏ, Lâm Nghị cũng cảm thấy không ổn.

Tuy anh có huyết mạch Kỳ Lân, dù bị thương cũng có thể hồi phục rất nhanh, nhưng đối với một người luôn vững vàng thực tế như Lâm Nghị, minh khí có quý giá đến đâu cũng không đáng để mình bị

thương.

Hoàn toàn không cần thiết!

Lâm Nghị suy nghĩ một lát, nhún vai, thầm nghĩ: "Thôi bỏ đi, nếu bây giờ không có cách nào mở quan tài lấy báu vật.

Lát nữa cứ trực tiếp cho vào Nhẫn không gian, sau này từ từ nghiên cứu." Thân người anh nhẹ bẫng, liền lặng lẽ từ tầng năm trở về tầng một.

Vừa về đã thấy một đám người tiến vào hố tuẫn táng.

Anh lập tức hiểu ra chuyện gì.

Xem ra không phải khinh công của mình không được, mà là đám người này đã xuống hố tuẫn táng rồi.

Nhiều người như vậy, va chạm một chút là có thể gây ra động tĩnh, Hỏa Biều Trùng rất nhạy cảm, khó tránh khỏi bị kích thích!

Tuy nhiên, chuyện này cũng không có cách nào, Lão Hồ và Bàn Tử lo lắng cho an toàn của mình, mạo hiểm đi theo, cũng không thể trách họ.

Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc một lòng nghiên cứu, Lão Hồ và Bàn Tử đã qua đây, họ không qua thì chắc chắn không chịu.

Hơn nữa những người này đều là dân giang hồ lão luyện, hành sự trong lòng đều có tính toán.

Ngược lại là Sở Kiếm và Tát Đế Bằng còn trẻ tuổi nóng nảy, làm việc hấp tấp, kinh động Hỏa Biều Trùng, nói là trợ thủ, nói trắng ra thì thực ra là cục nợ.

Đúng lúc này, Lão Hồ cẩn thận trèo lên Cửu Tầng Yêu Lâu.

Lão Hồ thấy Lâm Nghị, dùng giọng cực nhỏ hỏi: "Lão Lâm, cậu không sao chứ?

Tình hình thế nào?

Tìm được sổ tay chưa?" Lâm Nghị nhìn Lão Hồ, đáp: "Bên trong toàn là xác khô, không tìm thấy sổ tay." Lão Hồ gật đầu, lo lắng nói: "Không tìm thấy thì thôi, mau ra khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu đi, nguy hiểm lắm!" Lâm Nghị đáp một tiếng, vừa cùng Lão Hồ đi xuống khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu.

Tại khúc quanh của cầu thang, anh liền thấy Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử đang đối đầu nhau.

Tuyết Lỵ Dương sắc mặt lạnh như băng, giơ súng lục chĩa vào ngực Bàn Tử, sau đó đưa tay ra, thấp giọng uy hiếp: "Tôi nói lại lần nữa, đưa túi cho tôi!" Bàn Tử cũng không phải dạng vừa, vốn đã không ưa Tuyết Lỵ Dương, bây giờ cô ta còn dám lấy khẩu súng Lâm Nghị đưa cho để uy hiếp mình, khiến cậu ta càng thêm khó chịu.

Cậu ta nắm chặt một chiếc túi da trong tay, không hề nao núng, hừ lạnh một tiếng: "Dựa vào cái gì mà đưa cho cô, cô nổ súng đi, Bàn gia tôi mà nhíu mày một cái thì không mang họ Vương!" Lão Hồ vội vàng đi tới, Lâm Nghị chép miệng.

Không thể không nói, tên Bàn Tử này đúng là gặp may mắn lớn.

Chương 77

Lúc anh đến Cửu Tầng Yêu Lâu, dùng Âm Dương Nhãn tìm cả một vòng cũng không thấy cuốn sổ tay, thế mà lại bị Bàn Tử phát hiện ra như vậy.

Chỉ thấy thân hình Lâm Nghị lóe lên, trong bóng tối như quỷ mị.

Trong nháy mắt, anh đã xuất hiện bên cạnh Tuyết Lỵ Dương trước cả Lão Hồ, thuận tay nắm lấy tay cầm súng của cô, khẽ bóp một cái, Tuyết Lỵ Dương cảm giác cổ tay như bị kim châm, bất giác buông lỏng tay ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, khẩu súng trong tay cô đã rơi vào tay Lâm Nghị.

Tuyết Lỵ Dương đứng sững tại chỗ.

Cô cũng là người thường xuyên luyện công, thể chất còn tốt hơn nhiều người đàn ông!

Nhưng vừa rồi lúc Lâm Nghị ra tay, cô lại không có một chút khả năng phản kháng nào.

Thậm chí, đại não của cô còn chưa kịp phản ứng!

Thật sự quá nhanh!

Có lẽ một phần do môi trường quá tối, nhưng không thể không thừa nhận, Lâm Nghị là người đàn ông ra tay nhanh nhất mà cô từng gặp!

"Tôi đưa súng cho cô, không phải để cô chĩa vào người mình!" Ánh mắt Lâm Nghị lướt qua người Tuyết Lỵ Dương, nói: "Nếu còn có lần sau, tôi đảm bảo cả đời này cô cũng không tìm được thành cổ Tinh Tuyệt!" Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lâm Nghị, Tuyết Lỵ

Dương trong lòng rùng mình, mím đôi môi đỏ, ngực phập phồng, còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Cô lớn từng này rồi, chưa từng có ai dám mắng mỏ cô như vậy!

Nếu là người khác, cô căn bản sẽ không chịu sự tủi nhục này.

Nhưng Lâm Nghị quá biến thái!

Biến thái đến mức khiến người ta giận sôi người!

Sau đó Lâm Nghị đưa tay về phía Bàn Tử, nghiêm túc nói: "Bàn Tử, cái túi để tôi giữ." Thực ra cái túi ai giữ, Bàn Tử căn bản không quan tâm, cậu ta chỉ ngứa mắt thái độ của Tuyết Lỵ Dương với mình.

Bây giờ Lâm Nghị đề nghị giữ túi da, cậu ta không chút do dự đưa qua.

"Thế là xong rồi chứ gì!" Lâm Nghị cầm lấy túi, lục lọi bên trong, lôi ra một cuốn sổ tay.

Lúc này, động tĩnh ở đây đã thu hút sự chú ý của giáo sư Trần và những người khác, nhìn thấy cuốn sổ tay, giáo sư Trần và Hách Ái Quốc càng không nhịn được mà bước tới, xem có phải là thứ họ vẫn luôn tìm kiếm không.

Lâm Nghị giở vài trang trước mặt mọi người.

Trên sổ tay chi chít chữ, toàn là những hình vẽ giống như bản đồ, cùng với tiếng Anh viết như rồng bay phượng múa, trên đó còn có tiếng Trung làm chú thích, kẹp cả những tấm ảnh đen trắng.

Có thể thấy được, cuốn sổ tay này không biết đã qua tay bao nhiêu người.

Cuốn sổ tay của ngài Walter khám phá thành cổ Tinh Tuyệt vào đầu thế kỷ hai mươi, dù trang giấy đã ố vàng, trông rất cổ xưa, nhưng lại được những người sở hữu sau này bảo quản rất tốt.

Ngay cả những lời phê bình tồn tại trên đó cũng hết sức cẩn thận, tránh làm hỏng cuốn sổ tay.

"Có phải không?" Lão Hồ nhìn giáo sư Trần hỏi.

"Phải!" Giáo sư Trần có chút kích động gật đầu khẳng định.

Lão Hồ thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Như vậy, họ không cần kinh động Hỏa Biều Trùng mà có thể an toàn rời đi!

Nhiệm vụ trưởng đoàn của anh cũng coi như hoàn thành không tệ.

Đúng lúc anh chuẩn bị mở miệng nói, thì nghe thấy một tiếng 'cạch', một luồng ánh đèn flash chói mắt sáng lên, trong khoảnh khắc đó, cả ngôi mộ cổ đều sáng bừng!

Khoảnh khắc đó!

Ánh mắt của họ đồng loạt nhìn về phía phát ra ánh sáng chói mắt.

Đó là sinh viên Tát Đế Bằng đang chụp ảnh Cửu Tầng Yêu Lâu, luồng sáng chói mắt đó không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là tên khốn này không tắt đèn flash!

"Tôi... tôi... tôi tắt đèn flash... tôi... không phải tôi... không phải..." Sắc mặt của mọi người 'xoạt' một tiếng, tất cả đều trở nên trắng bệch như tuyết!

Tát Đế Bằng càng bị dọa đến mức nói năng lộn xộn.

"Phập phạch, phập phạch!" Đúng lúc này, Hỏa Biều Trùng trên Cửu Tầng Yêu Lâu bị ánh đèn flash chói mắt kích thích, hoàn toàn bị đánh thức!

Chúng phập phạch vỗ cánh, vô số con Hỏa Biều Trùng đồng thời

rung cánh, khiến mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Lúc này, Cửu Tầng Yêu Lâu do Hỏa Biều Trùng tỉnh giấc mà tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ, trong bóng tối, trông vô cùng lấp lánh!

Giống như một bức tranh tuyệt mỹ, khiến người ta say đắm!

Nếu như không có Hỏa Biều Trùng.

Cũng do Hỏa Biều Trùng tỉnh giấc, khiến cho tòa Cửu Tầng Yêu Lâu ngủ say hàng ngàn năm này trông như vừa tỉnh dậy, trong tiếng vỗ cánh của Hỏa Biều Trùng, phát ra những tiếng cọt kẹt!

Tim của mọi người đập thình thịch, điên cuồng loạn nhịp.

Họ không chút nghi ngờ, nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy, có thể dễ dàng biến họ thành tro bụi!

"Nhanh, mau đi!" Lão Hồ hung hăng lườm Tát Đế Bằng một cái, không dám do dự nữa, vội vàng thúc giục mọi người.

Đối mặt với nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy, còn đáng sợ hơn cả gặp phải Đại Tống Tử hay Thảo Nguyên Đại Địa Thát!

Thế nhưng, đám trí thức như giáo sư Trần, dù biết rõ lúc này cực kỳ nguy hiểm, vẫn còn nghĩ đến việc đào những bộ xương khô trong hố tuẫn táng mang đi.

"Còn không mau chạy, quan tâm cái quái gì nữa!" Lâm Nghị thấy vậy, không nhịn được mà chửi ầm lên.

Mấy người này thật là, vì sự nghiệp khảo cổ mà đến mạng cũng không cần.

Giáo sư Trần nhìn Hách Ái Quốc, tuy trong lòng có chút không nỡ, nhưng vẫn lập tức phân phó: "Mọi người vứt hết những thứ có thể vứt đi, chạy thoát thân là quan trọng nhất!" Trong nháy mắt, đã có mấy chục con Hỏa Biều Trùng tụ thành một đám nhỏ, bay về phía mọi

người.

Ca Oa và Đại Cá Tử giơ súng trường lên, định bắn, nhưng bị Lâm Nghị giữ lại!

"Hai người điên rồi à!

Tiếng súng chỉ kinh động thêm nhiều Hỏa Biểu Trùng hơn thôi!

Đừng nổ súng, mau rút lui!" Tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều điên cuồng bỏ chạy, cùng lúc đó, một lượng lớn Hỏa Biểu Trùng tỉnh lại, chúng hợp lại thành một quả cầu lửa màu xanh khổng lồ, lao về phía mọi người.

Lâm Nghị, Lão Hồ và Bàn Tử ở lại bọc hậu, trong quá trình chạy trốn của đội khảo cổ, mũ bảo hiểm và các hành lý trên người rơi xuống đất, bị Hỏa Biểu Trùng bám vào, lập tức bị thiêu rụi sạch sẽ.

Lão Hồ và Bàn Tử sắc mặt nghiêm trọng, hơi thở gấp gáp, còn căng thẳng hơn cả khi gặp Đại Tống Tử, lỡ bị thứ này dính vào thì chỉ có một con đường chết, ngay cả xương cốt cũng không còn!

Rất nhanh, họ chạy đến bờ sông ngầm, Lâm Nghị hét lớn: "Mọi người mau xuống sông ngầm, đừng ngoi lên, chúng sợ nước!" Tủm!

Những người đi trước lần lượt nhảy xuống sông ngầm, nín thở, cố gắng không để cơ thể lộ ra trên mặt nước.

Cuối cùng, Lão Hồ cũng nhảy một cái, lao đầu xuống sông ngầm.

Lâm Nghị liếc nhìn một cái, trên mặt sông ngầm trôi nổi toàn là ba lô lớn nhỏ, chứng tỏ họ đều úp mặt xuống nước, không thể nhìn thấy tình hình trên bờ.

Trên bờ không còn ai khác, Lâm Nghị khẽ dùng lực ở cánh tay, ném chiếc túi da chứa sổ tay của ngài Walter sang bờ bên kia.

Chương 78

Anh khẽ mỉm cười, nhìn đám Hỏa Biểu Trùng đang bay vòng vòng trên mặt nước.

Trong chốc lát, tất cả mục tiêu đều biến mất, khiến chúng có chút bối rối, không biết nên tấn công ai.

Cuối cùng, tất cả mục tiêu của Hỏa Biểu Trùng đều khóa chặt vào người Lâm Nghị.

Đây là con mồi duy nhất tại hiện trường!

Vụt!

Vài trăm con Hỏa Biểu Trùng, tạo thành hơn mười quả cầu lửa màu xanh, với tốc độ cực nhanh lao về phía Lâm Nghị.

Lâm Nghị thản nhiên mỉm cười, thi triển Đạp Nguyệt Lưu Hương, thân hình trong bóng tối uyển chuyển như quỷ mị, né tránh liên tục, những con Hỏa Biểu Trùng có sức sát thương cực mạnh, nhưng dù sao cũng là sinh vật có trí tuệ thấp, bị Lâm Nghị đùa giỡn xoay vòng vòng.

Trong nháy mắt, ngay cả con mồi cuối cùng là Lâm Nghị cũng biến mất không dấu vết.

"Khinh công cao rồi thì đúng là muốn làm gì thì làm." Lâm Nghị tự nhiên không nhảy xuống nước, mà quay trở lại hố tuẫn táng.

Khó khăn lắm mới đến được lăng mộ của đại tế ti Ma quốc cổ đại, sao có thể cứ thế mà đi được?!

Đương nhiên phải càn quét một phen rồi!

Anh cũng chẳng quan tâm ba bảy hai mốt, điều chỉnh Nhẫn không

gian thành chế độ thu hồi, hễ thấy thứ gì có chút giá trị là cho hệ thống thu hồi hết.

Nào là xác cổ, vũ khí cổ, đồ đồng, thú trấn mộ các loại.

Bất kể là gì, thu sạch.

Trên người một số xác cổ còn có vàng bạc ngọc khí, Lâm Nghị cũng lười lật tìm, thu hồi hết.

Ma quốc cách thời hiện đại quá xa, dù có vàng bạc ngọc khí cũng không tinh xảo lắm, chẳng đáng bao nhiêu tiền.

Nhìn miếng ngọc bội của Bàn Tử là biết, thứ thượng đẳng nhất cũng chỉ có chất lượng như vậy thôi.

Trong nháy mắt, những thứ có giá trị gần yêu lâu đã bị anh càn quét sạch sẽ.

Cùng lúc đó, điểm đạo mộ của anh cũng theo đó mà tăng vọt điên cuồng!

Cuối cùng, ánh mắt Lâm Nghị dừng lại trên Cửu Tầng Yêu Lâu.

"Hệ thống, tòa Cửu Tầng Yêu Lâu này có thể cho vào Nhẫn không gian không?" "Có thể!

Nhưng sẽ đưa tất cả Hỏa Biểu Trùng trên Cửu Tầng Yêu Lâu vào trong Nhẫn không gian." "Thôi được." Ban đầu hệ thống trả lời có thể, Lâm Nghị còn có chút vui mừng.

Nếu có thể cho Cửu Tầng Yêu Lâu vào Nhẫn không gian, vậy thì mình sẽ lấy quan tài của đại tế ti trong yêu lâu, rồi để hệ thống tiến hành thu hồi.

Nhưng mà, sẽ mang tất cả Hỏa Biểu Trùng vào, vậy thì có chút khó chịu.

Đám Hỏa Biểu Trùng truy đuổi họ vẫn còn là số ít, phần lớn Hỏa

Biều Trùng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, vẫn còn bám trên Cửu Tầng Yêu Lâu.

Nếu để giáo sư Trần và những người khác phát hiện Hỏa Biều Trùng biến mất, rồi quay lại, phát hiện nơi này chẳng còn gì, chỉ còn lại hố tuẫn táng lớn, mà trong hố cũng chẳng có gì, vậy thì sẽ rất kỳ quái.

Đương nhiên, Lâm Nghị cũng không quá quan tâm đến điều này.

Quan trọng hơn là, mang theo nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy, chẳng khác nào mang theo một quả bom hẹn giờ.

Trong Nhẫn không gian của mình còn có rất nhiều thứ.

Hỏa Biều Trùng không chỉ có thể thiêu đốt con người, mà còn có thể thiêu đốt vật thể vô tri, anh đã tận mắt thấy những thứ mọi người vứt đi đều bị thiêu sạch.

"Vậy có thể thu hồi không?" "Có thể." Nhận được câu trả lời khẳng định của hệ thống, Lâm Nghị cuối cùng cũng yên tâm, đồng thời, gan cũng lớn hơn!

Có thể thu hồi, vậy thì đừng chần chừ nữa.

Lâm Nghị giơ tay lên, chiếc nhẫn trên ngón tay tỏa ra vầng sáng màu trắng sữa, bao trùm toàn bộ Cửu Tầng Yêu Lâu!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Cửu Tầng Yêu Lâu to lớn biến mất tại chỗ!

"Ting, chúc mừng ký chủ, thu hồi thành công Cửu Tầng Yêu Lâu, phần thưởng: 5000 điểm đạo mộ!" Ghê thật!

Trâu bò, trâu bò.

Quả không hổ là Cửu Tầng Yêu Lâu trong mộ huyệt đại tế ti Ma quốc thượng cổ.

Một phát được ngay 5000 điểm đạo mộ!

Tuy nhiên, cùng lúc đó, vô số con Hỏa Biều Trùng vốn đang bám trên Cửu Tầng Yêu Lâu, vì sự biến mất của nó, đã hoàn toàn bị đánh thức!

"Chuồn thôi, chuồn thôi." Liếc nhìn vô số con Hỏa Biều Trùng đang bay loạn trong không trung, Lâm Nghị nhếch mép cười, mũi chân khẽ điểm xuống đất, trong nháy mắt, thân ảnh đã bay xa hơn mười mét.

Đám Hỏa Biều Trùng bị Lâm Nghị chơi một vố, điên cuồng đuổi giết anh.

Chỉ trong hai ba hơi thở, Lâm Nghị đã đến bờ sông ngầm, sau đó lao đầu xuống sông.

Vô số Hỏa Biều Trùng, tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ, liều mạng lao về phía vị trí Lâm Nghị biến mất dưới sông.

Xèo, xèo.

Từng con một, từng đàn một.

Đám Hỏa Biều Trùng như thiêu thân lao đầu vào lửa, lớp trước ngã xuống lớp sau lại xông lên.

Tuy nhiên, điểm yếu của Hỏa Biều Trùng chính là nước, bất kể con nào rơi xuống nước, ngọn lửa xanh trong cơ thể chúng liền biến mất không dấu vết, hoàn toàn chết đi.

Một đàn rồi lại một đàn Hỏa Biều Trùng bay lượn trên sông ngầm, tìm kiếm con mồi.

Lão Hồ và mấy người khác, nín thở dưới sông ngầm thực sự không chịu nổi, không nhịn được mà nhô đầu lên, thấy trên không trung sông ngầm dày đặc toàn là Hỏa Biều Trùng tỏa ánh sáng xanh,

lập tức sợ hãi, hít một hơi thật mạnh, rồi lại lao đầu xuống sông ngầm.

Lâm Nghị tai thính mắt tinh, không lâu sau, nghe thấy trên sông ngầm không còn động tĩnh gì, bèn đứng dậy từ dưới sông.

Quan sát xung quanh, không thấy dấu vết của Hỏa Biều Trùng, cũng không biết đám này đã chạy đi đâu.

"Mọi người ra đi, Hỏa Biều Trùng đã bay xa rồi." Tuyết Lỵ Dương là người đầu tiên đứng dậy, ánh mắt nhanh chóng lướt qua xung quanh, khóa chặt vị trí của Lâm Nghị, lội nước đi tới.

Sắc mặt cô lạnh như băng sương, đôi tay nhỏ trắng như tuyết, sờ soạng khắp người Lâm Nghị.

Lâm Nghị dang rộng hai tay, để cô lục soát từ trên xuống dưới, cười xấu xa hỏi: "Cô sờ đủ chưa?" Tuyết Lỵ Dương gò má ửng hồng, mới dừng tay lại, hỏi: "Sổ tay đâu?" Lâm Nghị chỉ vào chiếc ba lô bị ném sang bờ đối diện, trả lời: "Kìa, ở trong đó." Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn chiếc ba lô ở bờ đối diện, không nói một lời, đi thẳng về phía bờ.

Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Dòng nước đột nhiên tăng tốc, trong nước hiện ra một bóng đen dài mấy mét, trên mặt nước phía trên bóng đen, thỉnh thoảng lại lộ ra thứ gì đó giống như vây cá.

Con Bá Vương Kỳ Nhông mà Lâm Nghị đã thấy bằng Âm Dương Nhãn trước đó, đúng lúc này đã động đậy!

"Dưới nước có thứ gì đó!" Không biết ai kinh hãi hét lên, mắt mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm vào mặt nước.

Tuyết Lỵ Dương trong lòng cũng hơi hoảng, cố sức vùng vẫy trong nước muốn đến bờ đối diện.

Bàn Tử thấy Lâm Nghị ở vị trí cuối cùng, vội vàng hét lên: “Lão Lâm, mau lên bờ!

Dưới nước có quái vật!!” Lâm Nghị sắc mặt thản nhiên, không hoảng không vội, đi theo sau Tuyết Lỵ Dương về phía trước, đột nhiên, một cái đuôi màu đỏ thẫm dài đến hai mét từ dưới nước vọt lên, hất tung sóng nước cao, hung hăng quất về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, cơ thể vội vàng lùi lại, đụng vào người Lâm Nghị.

“Chết rồi!” Trên mặt Tuyết Lỵ Dương loé lên một tia kinh hoảng, “Căn bản không né được.” Lâm Nghị theo bản năng ôm lấy cô, nhìn thấy cái đuôi dài khổng lồ đang quất tới.

Nếu là người khác, đừng nói là né được, e rằng không bị cái đuôi khổng lồ đập chết, cũng phải gãy tay gãy chân.

Còn về Lâm Nghị...

Chương 79

Anh một tay khẽ ôm Tuyết Lỵ Dương, thi triển khinh công, thân thể hơi nghiêng, tốc độ nhanh hơn cái đuôi khổng lồ mấy lần, trong nháy mắt đã di chuyển ngang ra hơn một mét.

Ào!

Cái đuôi dài màu đỏ thẫm khổng lồ đó, vừa vặn lướt qua quần áo của anh, nước bắn tung tóe lên người anh và Tuyết Lỵ Dương.

"Lão Lâm, mau lên, mau lên!" Bàn Tử và Lão Hồ đã ở trên bờ ứng cứu, đồng thời hai chiến sĩ giơ súng trường trong tay, nhắm vào con kỳ nhông khổng lồ dưới nước mà xả một loạt đạn.

"..." Lâm Nghị nhìn hai chiến sĩ đang nổ súng.

Mẹ nó thật không biết nhớ đời!

Tưởng Hỏa Biều Trùng đi rồi thì sẽ không quay lại sao?

Một khi nổ súng, e rằng đám Hỏa Biều Trùng vừa bay đi không lâu, sẽ quay lại ngay lập tức!

Tuy nhiên, sự việc đã đến nước này, Lâm Nghị cũng không tiện nói gì.

Dù sao cũng không ai có thể đảm bảo, trong tình huống 'nguy hiểm' như vậy, đều có thể đưa ra quyết định chính xác nhất.

Hai người chiến sĩ kia, cũng là vì muốn cứu mình khỏi tay thủy quái, phải không.

Mặc dù đây là việc thừa thãi.

Lâm Nghị vịn vai Tuyết Lỵ Dương, hai người cùng lúc lên bờ.

Thấy Lâm Nghị không sao, Bàn Tử vui mừng như điên cười nói:

“Lão Lâm, mẹ nó cậu may mắn quá!

Cái đuôi lớn đó, cách cậu chỉ có một chút xíu thôi!” Con thủy quái dưới nước quá lớn, chỉ riêng cái đuôi đã dài hơn cả Thảo Nguyên Đại Địa Thát.

Dù Lão Hồ và Bàn Tử biết thực lực của Lâm Nghị, nhưng trong lòng vẫn vô cùng lo lắng.

“He he.” Lâm Nghị cười gượng, đây không phải là may mắn, mà là khinh công!

Khinh công cảnh giới Đạp Tuyết Vô Ngân!

Đây còn là do anh không muốn thể hiện quá mức, cố ý căn chỉnh khoảng cách vừa đủ.

Nếu anh muốn, giọt nước do Vương Kỳ Nhông hất lên cũng đừng hòng dính vào người anh nửa điểm.

Tuyết Lỵ Dương gò má trắng như tuyết ửng hồng, thoát ra khỏi vòng tay của Lâm Nghị, ánh mắt vội vàng lướt qua người anh, nói: “Cảm ơn.” Nói xong, liền đi thẳng đến chiếc ba lô trên đất, từ bên trong lấy ra cuốn sổ tay của nhà thám hiểm Walter, nhét vào túi của mình.

Bàn Tử nhìn thấy, mặt đầy vẻ không vui: “Mẹ nó thái độ gì vậy.

Nếu không phải huynh đệ của tôi cứu cô, cô đã sớm vào bụng con quái vật lớn rồi!” “Được rồi, Bàn Tử.” Lâm Nghị không quan tâm, dù sao cũng chỉ là tiện tay, bèn nói: “Như người uống nước, nóng lạnh tự biết.

Việc cấp bách bây giờ là mau chóng rời khỏi nơi này.” Con quái vật dưới nước bị súng trường bắn trúng, đau đớn quẫn quại trong nước, hất tung sóng nước cao, đồng thời bò về phía mọi người!

Khi con quái vật thoát khỏi mặt nước, mọi người mới nhìn rõ toàn bộ diện mạo của nó.

Nó thè cái lưỡi dài, màu da rất gần với màu mặt đất, hình dạng có chút giống thằn lằn khổng lồ, ngoại hình lại rất giống cá sấu, nhưng không có lớp da thô ráp như vậy, và mõm trước không nhọn như thằn lằn mà khá tròn.

Lưỡi giống như rắn, vừa đỏ vừa dài, phía trước chẻ đôi, toàn thân da đen kịt, mọc đầy những đốm tròn màu trắng lớn, chỉ xét về ngoại hình, hoàn toàn giống một con ếch siêu lớn có đuôi dài.

Nhìn thấy con quái vật lớn này, Bàn Tử không khỏi buồn nôn: "Thứ quỷ quái gì đây, ghê tởm quá?" Giáo sư Trần kiến thức rộng, mặt đầy kinh ngạc chỉ vào con quái vật hét lên: "Đây là một con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử, loại sinh vật này đáng lẽ đã tuyệt chủng từ lâu rồi chứ!" Lão Hồ hét lớn một tiếng: "Bàn Tử, cậu hộ tống mọi người mau đi!

Hỏa lực yểm trợ!" Anh cũng biết không nên nổ súng, nhưng vừa rồi súng đã nổ, bây giờ cũng không quan tâm nhiều được nữa.

Hai chiến sĩ nhận được lệnh của Lão Hồ, giơ súng trường trong tay lên, liền xả đạn điên cuồng vào Bá Vương Kỳ Nhông.

Đợi tất cả mọi người rút đi, Lão Hồ và Ca Oa mới chọn cách rút lui.

Nhưng!

Bá Vương Kỳ Nhông đột nhiên thè ra cái lưỡi đỏ tươi, dính vào chân Ca Oa, cố gắng kéo Ca Oa xuống sông.

Lão Hồ thấy vậy, nhanh chóng chạy qua, kéo Ca Oa, cố gắng kéo anh ta lên, Đại Cá Tử đồng thời ở bên sườn, tiếp tục tấn công Bá Vương Kỳ Nhông, nhưng Bá Vương Kỳ Nhông quá lớn, dù đạn đều

bắn vào người nó, nhưng không thể trúng yếu hại, Bá Vương Kỳ Nhông vẫn dùng lưỡi dài kéo Ca Oa và Lão Hồ, lôi xuống sông.

Đúng lúc này, một vệt sáng đen lóe lên trước mắt Lão Hồ, cái lưỡi dài đỏ tươi trong nháy mắt bị cắt làm đôi.

"Lão Lâm!" Lão Hồ trong lòng vui mừng khôn xiết.

Dễ dàng cắt đứt cái lưỡi khổng lồ của Bá Vương Kỳ Nhông!

Có thể làm được điều này, ngoài Lâm Nghị và thanh Hắc Kim Cổ Đao của anh ra, còn có thể là ai?

"Lão Hồ, hộ tống mọi người mau đi." Giọng Lâm Nghị thản nhiên nói: "Tôi đến đối phó với thứ này." "Anh Lâm, tôi cùng các anh kề vai chiến đấu." Ca Oa thấy Lâm Nghị chí công vô tư, lập tức ưỡn thẳng lưng, nắm chặt súng trường, hùng hồn nói.

"Ca Oa, nghe lời lão Lâm, đi theo tôi!

Anh Lâm của cậu không phải người thường đâu!" Lão Hồ thì gật đầu thật mạnh, không nói gì nữa mà kéo Ca Oa đi thẳng.

Lúc này không thể suy nghĩ nhiều như vậy, Lâm Nghị đã nói có thể đối phó, vậy thì nhất định có thể đối phó!

Hơn nữa tiếng súng e rằng đã kinh động Hỏa Biểu Trùng, họ ở lại chỉ làm vướng chân Lâm Nghị!

Lúc Ca Oa rời đi, Lâm Nghị thuận tay lấy hai quả lựu đạn từ túi bên hông của anh ta.

Thể hình của Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử rất to lớn, đạn cũng không thể xuyên qua lớp da dày của nó, không có cách nào gây ra vết thương chí mạng.

Lâm Nghị trực tiếp từ Nhẫn không gian, lấy ra gói thuốc nổ thu thập được ở lô cốt Trung Cẩu, sau đó kéo chốt lựu đạn, cùng với một

gói thuốc nổ lớn, nhắm vào miệng của Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử mà ném vào.

Ném xong, anh không ngoảnh đầu lại mà đi.

Ầm!

Tiếng nổ cực lớn, làm rung chuyển cả ngọn núi băng.

Lão Hồ và Ca Oa vừa chạy ra được hơn mười bước, đã nghe thấy tiếng nổ dữ dội, theo sau là một luồng sóng khí kinh hoàng, lao thẳng vào lưng họ, hất tung họ bay xa năm sáu mét, rồi đập xuống đất.

Tiếng nổ này, quá mạnh, phạm vi ảnh hưởng quá lớn!

Dù họ đã đi ra hơn mười mét, vẫn bị hất văng, ngã đến thất điên bát đảo, ngũ tạng lục phủ như muốn biến dạng.

"Lão Lâm!!!" Tai Lão Hồ ù đi, nén cơn đau dữ dội của cơ thể, bò dậy từ mặt đất, nhìn về phía dòng sông ngầm hỗn loạn, đau khổ gào thét.

Họ còn như vậy, Lâm Nghị bọc hậu cho họ, e rằng sẽ...

Công phu của Lâm Nghị có cao đến đâu, thực lực có mạnh đến đâu, cũng không thể nào đỡ được lựu đạn!

Lúc này, Lâm Nghị lặng lẽ đứng sau lưng Lão Hồ, vỗ vỗ vai anh nói: "Đừng gào nữa, tôi ở đây chứ đâu." "A!" Lão Hồ vội vàng quay đầu lại, thấy Lâm Nghị bình an vô sự, mặt đầy kích động cho anh một cái ôm thật chặt, nói: "Lão Lâm, cậu không sao, thật tốt quá rồi!" Lâm Nghị lần đầu bị đàn ông ôm thế này, khó chịu không tả nổi, nói: "Lão Hồ, được rồi, được rồi, tôi sắp không thở nổi rồi.

Mau buông ra." Lão Hồ ngượng ngùng cười, vội vàng buông tay, đôi mắt rưng rưng lệ, nói: "Trong khoảnh khắc nổ tung đó, mẹ nó tôi cứ tưởng không bao giờ gặp lại cậu nữa." Lâm Nghị khẽ mỉm cười,

thuận miệng đáp: “Tôi chạy nhanh, cậu lại không phải không biết.” Ca Oa quay đầu nhìn về phía con Bá Vương Kỳ Nhông bị nổ thành từng mảnh, vẻ mặt ngơ ngác tự lẩm bẩm: "Lựu đạn của tôi uy lực lớn đến vậy sao?" Lâm Nghị có chút tiếc nuối nhìn con Bá Vương Kỳ Nhông vỡ thành mảnh vụn, sờ sờ mũi, cười nói: “Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, qua một trận náo loạn như vậy, e rằng Hỏa Biêu Trùng lại sắp đuổi tới rồi!” Lão Hồ liếc nhìn Ca Oa vẫn còn trong trạng thái ngơ ngác, hét lên: “Ca Oa, đừng ngẩn ra nữa, mau đi!” Ba người một nhóm, chạy như bay về phía lối ra.

Chẳng mấy chốc, một bầy bọ lửa khổng lồ đã đuổi theo sau lưng họ.

Lâm Nghị tiện tay mở ba lô của Anh Tử ra, lấy túi thuốc nổ bên trong!

Ngay lập tức, anh giật chốt kíp nổ của quả lựu đạn thứ hai!

Lựu đạn xì xì khói trắng, nhưng không thấy Lâm Nghị ném nó ra.

Lão Hồ thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, căng thẳng hét lớn: “Lão Lâm, mau ném đi!” Lại là lựu đạn, lại còn là túi thuốc nổ!

Vậy mà đặc biệt không ném!

Nếu cái này phát nổ, chẳng phải ba người họ sẽ bị nổ tan xương nát thịt sao!

“Đừng hoảng.” Lâm Nghị không hề hoảng hốt, thần sắc điềm nhiên nói: “Muốn nổ bầy bọ lửa, phải để lựu đạn và túi thuốc nổ nổ tung giữa không trung, nên phải đợi!” “Đợi… Đợi cái con khỉ!” Lão Hồ không nhịn được mà chửi ầm lên.

Cứ đợi nữa thì cả đám đi đời nhà ma hết!

Chương 80

Để nó nổ giữa không trung, lại còn phải nổ trúng bầy bọ lửa, điều này không chỉ cần lòng can đảm cực lớn, mà còn cần khả năng tính toán vô cùng chính xác.

Đừng nói là Lâm Nghị, ngay cả lính già ở trong quân đội lâu năm cũng không làm được!

Trên đời này, e là chẳng có mấy ai làm được mà không có một chút sai sót nào!

Sơ suất một chút là cả bọn cùng chết.

Lâm Nghị vẫn không vội, người khác không làm được, không có nghĩa là mình không làm được.

Anh đã có kinh nghiệm kích nổ loại lựu đạn này một lần, giờ kích nổ lần nữa, trong lòng anh tự nhiên đã có tính toán.

Mắt thấy bầy bọ lửa không ngừng áp sát, nếu còn kéo dài thêm nữa, dù có ném ra nổ chết bọn bọ lửa thì ba người họ cũng khó mà chạy thoát.

Ngay lúc Lão Hồ căng thẳng đến cực điểm, Lâm Nghị cuối cùng cũng bình thản ném lựu đạn và túi thuốc nổ trong tay ra ngoài.

Ném xong, Lâm Nghị tự tin quay đầu lại, không thèm nhìn thêm, xoay người nắm lấy Anh Tử và Lão Hồ, hai tay truyền ra một luồng sức mạnh cuồn cuộn, trực tiếp nhấc bổng cả hai người lên!

Ngay sau đó, anh thi triển Đạp Nguyệt Lưu Hương, chân như nổi gió, dù mang theo hai người nhưng vẫn chạy nhanh như bay!

Lão Hồ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, tốc độ chạy còn nhanh hơn trước gấp đôi!

Lúc này anh cũng chẳng kịp nói gì, liều mạng chạy về phía trước.

Ầm!

Khi họ chạy ra chưa được bao xa, túi thuốc nổ và lựu đạn phía sau đã nổ tung giữa không trung.

Sóng khí cuồn cuộn ập tới chỗ họ.

Lực xung kích cực lớn đẩy vào lưng hai người Lão Hồ, lập tức cảm thấy khí huyết cuộn trào, ngũ tạng lục phủ trong người như sắp lệch vị!

Thể chất của Lâm Nghị khác hẳn người thường, nên không có cảm giác gì, nhưng nghĩ đến Lão Hồ và Anh Tử, anh liền tăng tốc, xoay người một cái, ba người chạy vào một khúc cua, cuối cùng cũng né được.

Lão Hồ phải mất một lúc lâu mới hoàn hồn, kinh ngạc nói: "Lão Lâm, cậu chạy nhanh quá đấy!

Tôi cảm giác như mình sắp bay lên rồi!" Anh Tử thoát chết trong gang tấc, lòng còn sợ hãi nói: "Anh Lâm, may mà có anh, nếu không, em dù không bị bọ lửa thiêu chết cũng bị thuốc nổ làm cho nổ chết rồi!

Thật quá thần kỳ, anh làm thế nào vậy?" Lâm Nghị mỉm cười bình tĩnh, nói: "Chạy nhanh là được rồi." Anh nói đơn giản, nhưng Lão Hồ biết, với tốc độ của Lâm Nghị, e là trên thế giới này chẳng có mấy người!

Không ngờ Hắc Kim Cổ Đao lại mang đến cho Lão Lâm sự thay đổi lớn như vậy!

Thế này thì sau này anh em mình xuống mộ đổ đấu, có bảo đảm rồi!

Anh Tử gãi đầu, nửa tin nửa ngờ nói: “Chạy nhanh?

Phải chạy nhanh đến mức nào chứ!

Em chưa bao giờ thấy ai chạy nhanh như vậy!

Anh Lâm, anh là thần tiên chuyển thế à?” Lâm Nghị cười bất lực, đáp: “Trên đời này làm gì có thần tiên chuyển thế!

Chỉ đơn giản là chạy nhanh thôi.” Nói rồi, Lâm Nghị khẽ điểm mũi chân xuống đất, trong nháy mắt, thân hình đã lướt đi mấy mét, trong hang động tối tăm dưới lòng đất, họ chỉ cảm thấy như thấy một bóng đen vụt qua!

Anh Tử mặt đầy kinh ngạc, nói: “Anh Lâm, còn nói anh không phải thần tiên chuyển thế!” Lão Hồ thấy Anh Tử cứ lẩm bẩm, liền thúc giục: “Anh Tử, đừng lề mề nữa, mau đuổi theo Lão Lâm.

Biết đâu phía sau còn nhiều bọ lửa hơn thì sao!” Rất nhanh, ba người đã thấy ánh sáng, đến được bên dưới khe nứt lớn.

Lâm Nghị đưa mắt nhìn quanh, thấy không ít người đã trèo lên, Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử vẫn đang ở lưng chừng trời trèo lên, chỉ là hai người này thỉnh thoảng lại nhìn xuống dưới.

Bàn Tử thấy Lão Hồ và Lâm Nghị, phấn khích hét lớn: “Lão Hồ, Lão Lâm, hai cậu chưa hy sinh vẻ vang à.

Ha ha ha.” “Tổ cha nhà cậu!

Cậu mới hy sinh vẻ vang ấy.” Lâm Nghị vừa mặc thiết bị leo núi, vừa chửi Bàn Tử, chửi xong Lâm Nghị, Lão Hồ và Bàn Tử đều bất giác cười lên.

Tuyết Lỵ Dương thấy Lâm Nghị không sao, thở phào một hơi, lồng ngực đang phập phồng cũng hạ xuống, sau đó nắm chặt chiếc túi trong tay, nhanh chóng trèo lên.

Ba người Lâm Nghị mặc xong trang bị leo núi, bám vào dây thừng trèo lên.

Lâm Nghị còn cố ý cúi đầu nhìn xem có bọ lửa mới nào đuổi theo không.

Lão Hồ cũng để ý thấy bọ lửa không đuổi theo, liền nhe răng cười với Lâm Nghị: "Lão Lâm, cậu giỏi thật đấy!

Quả lựu đạn này của cậu đã tranh thủ được rất nhiều thời gian cho đội khảo cổ!

Nhưng mà, cậu gan thật đấy, nếu ném chậm một chút thôi là cả đám chúng ta phải chôn cùng đám người Ma Quốc này rồi." Lâm Nghị điềm nhiên cười, nói: "Cậu thật sự nghĩ tôi ném lựu đạn bừa à?

Lúc nổ Bá Vương Kỳ Nhông, tôi đã đếm giây trong đầu rồi.

Nếu không, sao tôi dám cầm lựu đạn lâu như vậy." Lão Hồ hơi sững người, bất giác giơ ngón tay cái lên khen Lâm Nghị: "Lão Lâm, gan lớn mà cẩn thận, cậu giỏi thật!

Lúc đó làm tôi sợ chết khiếp." Lâm Nghị cười nói: "Chuyện không nắm chắc, tôi cũng không làm đâu.

Mau lên đi." Anh nhìn Anh Tử một cái, lộ ra nụ cười vui mừng.

Trong phim, Anh Tử vì cứu giáo sư Trần mà bị trượt chân ngã xuống, thấy không chạy thoát được nên đã chọn hy sinh bản thân, kích nổ lựu đạn, toàn bộ đạn dược trên người đều nổ tung, kéo dài rất nhiều thời gian cho mọi người.

Tốc độ của ba người đều không chậm, rất nhanh đã đến bên dưới khe nứt lớn.

Khoảnh khắc mọi người kéo họ lên, tảng băng khổng lồ trên khe nứt phía sau lưng họ như một trận lở núi, trượt thẳng từ trên núi Côn

Luân xuống, va mạnh vào khe nứt, chôn vùi hoàn toàn khe nứt sâu mấy chục mét.

Mọi người không khỏi thở phào, cảm thấy vô cùng may mắn, nếu chậm một chút nữa, e là tất cả đã chết ở đây.

"Lần này may mà có cậu Lâm và cậu Hồ." Giáo sư Trần đi đến trước mặt Lâm Nghị và Lão Hồ, run rẩy đưa tay ra, lần lượt bắt tay hai người họ: "Là hai cậu đã tranh thủ thời gian cho mọi người chạy thoát, là hai cậu đã xả thân vì nghĩa, tôi thay mặt toàn bộ đội khảo cổ, cảm ơn hai cậu." "Đúng vậy.

Anh Lâm, anh Hồ.

Nếu không có hai vị, chúng tôi chắc chắn không ra được." "Thật sự quá cảm ơn!" "Anh Lâm, anh Hồ, hai anh còn dũng cảm hơn chúng tôi.

Chúng tôi khâm phục hai vị!" Lâm Nghị: "Nói mấy lời này vô dụng, có thể có gì thực tế hơn không?" Tuyết Lỵ Dương: "-_-||" Nghỉ ngơi một lát, mọi người đeo hành lý lên, lên đường trở về doanh trại tạm thời.

Sau khi về đến doanh trại, mọi người lên một chiếc xe tải màu xanh lá, xuống khỏi sông băng Côn Luân.

Sau đó, họ cởi bỏ quần áo dày, thay bằng trang phục gọn nhẹ, khoác thêm áo khoác quân dụng giữ ấm, rồi chào tạm biệt các chiến sĩ.

Cuối cùng, đoàn khảo cổ ngồi xe tải màu xanh lá lên đường, tiến về sa mạc Tây Vực.

Chuyến đi đến núi băng Côn Luân lần này, ai nấy đều mệt rã rời.

Lão Hồ nhìn ngọn núi băng đang dần xa, như thể đang nhìn lại cơn ác mộng đã qua.

Trải qua trận chiến sinh tử này, anh đã nỗ lực bảo vệ an toàn cho mọi người, cuối cùng anh cũng có đủ dũng khí để đối mặt với những người đồng đội đã hy sinh, có thể tự tin nói rằng, mình đã làm được!

Bàn Tử nửa dựa vào người Lão Hồ, gà gật ngủ, hai nam sinh viên khác dựa vào thành xe tải cũng nhắm mắt, sắp ngủ thiếp đi.

Diệp Diệc Tâm thì dựa vào cạnh Lâm Nghị, không biết mệt mỏi đọc một cuốn sách khảo cổ.

Còn Lâm Nghị thì đang chăm chú lật xem cuốn sổ tay của ngài Walter.

Cùng lúc đó.

Bên tai anh vang lên giọng nói của hệ thống.

"Ting, địa điểm đả tạp thứ ba đã được làm mới, là…" "Sau khi An Lực Mãn gia nhập đội ngũ, có thể đả tạp!

Phần thưởng: 10000 điểm đạo mộ." Ôi chao.

Đây cũng là một điểm đả tạp không giới hạn địa điểm, nhưng lại giới hạn thời gian.

An Lực Mãn thực chất chính là người dẫn đường cho họ đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt ở sa mạc Tây Vực, đây là một danh xưng, dịch sang tiếng quốc ngữ có nghĩa là "bản đồ sống của sa mạc".

Chương 81

Tuy nhiên, lão già này tin vào ma quỷ thần thánh, đặc biệt là Chân chủ Hồ Đại của người Duy Ngô Nhĩ.

Vào mùa này, bão cát trong sa mạc nổi lên liên miên không dứt, muốn nhờ lão dẫn cả đoàn vào sâu trong sa mạc tìm thành cổ Tinh Tuyệt, về cơ bản là chuyện không thể.

Tuy nhiên, đối với Lâm Nghị người biết rõ cốt truyện, đây không phải là chuyện khó.

An Lực Mãn không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là sau khi vào sa mạc Tây Vực, bên trong đầy rẫy nguy cơ, không thể không phòng bị.

Lũ kiến quân đội sa mạc có thể gặm người thành xương trắng trong nháy mắt!

Lũ rắn quái mắt đen đáng sợ đã tiêu diệt toàn bộ quân xâm lược Nga ở ngoài thành cổ.

Cùng với đó, là loài Thi Hương Ma Dụ có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Còn có… Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Anh từng xem phim nên nhớ rất rõ, sau khi Tuyết Lỵ Dương vào thành cổ Tinh Tuyệt, cô vô cùng quen thuộc với mọi thứ bên trong, dường như có một sự chỉ dẫn vô hình nào đó dẫn dắt cô tiến về phía trước!

Đã từng có lúc, Lâm Nghị nghi ngờ rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương chính là kẻ chủ mưu đứng sau!

Nhưng anh không có bằng chứng, hơn nữa dù là trong phim hay trong nguyên tác, rất nhiều thứ đều được giải thích bằng lý luận khoa học.

Tuy nhiên, sau khi trải qua lăng mộ tướng quân nước Kim, thấy được nhiều linh hồn như vậy, Lâm Nghị không hề nghi ngờ sự tồn tại của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hơn nữa, ngay cả con cương thi lông đỏ to lớn của nước Kim cũng bị biến dị, Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ có thực lực thế nào, thật khó nói.

Cuối cùng, cũng là điều khiến người ta bất an nhất, chính là Quỷ Động ẩn sâu trong thành cổ Tinh Tuyệt!

Thực lực hiện tại của Lâm Nghị tuy mạnh, nhưng đó là so với người thường.

Nếu đối mặt với hàng ngàn, hàng vạn, thậm chí hàng chục vạn kiến quân đội sa mạc, đó cũng là một chuyện đau đầu.

Khinh công có giỏi đến đâu cũng không thể bay mãi trên trời được.

Đó không còn là khinh công nữa, mà đã biến thành pháp thuật của thần tiên rồi!

Thế giới này có thần tiên hay không, anh không rõ, nhưng những người dị nhân thông thạo âm dương thuật số như anh, chắc chắn không phải là ít.

Nếu thành cổ Tinh Tuyệt thật sự có hồn phách của Tinh Tuyệt Nữ Vương tồn tại, anh cũng không có cách nào chắc thắng.

Lâm Nghị không phải loại người tự cho là đúng, anh không bao giờ đánh những trận không nắm chắc!

Vì vậy trên đường đi, anh nhất định phải nâng thực lực lên một

tầm cao mới, như vậy trong lòng mới yên tâm.

Sau đó, anh bắt đầu kiểm tra thu hoạch của chuyến đi đến sông băng Côn Luân lần này.

Đả tạp nhận được 10000 điểm đạo mộ.

Thu hồi Cửu Tầng Yêu Lâu nhận được 5000 điểm đạo mộ.

Thu hồi cổ thi, minh khí và những thứ linh tinh khác cũng được vài nghìn điểm đạo mộ.

Cộng với số điểm đạo mộ còn dư trước đó, tổng cộng là 22800 điểm đạo mộ!

Long Tượng Bàn Nhược Công tầng bảy, sau này nâng cấp cần 12800 điểm đạo mộ.

Đạp Nguyệt Lưu Hương tầng sáu, nâng cấp tiếp cần 10000 điểm đạo mộ. 《Đại Động Chân Kinh》 mỗi lần tu luyện tiêu hao 2000 điểm đạo mộ.

Kim Quang Chú mỗi lần tu luyện 100 điểm đạo mộ.

Long Tượng Bàn Nhược Công rất mạnh, đặc biệt là việc tăng cường thể chất lại càng rõ rệt.

Tuy nhiên, dựa theo nghiên cứu của anh về mấy tầng đầu, đừng thấy mấy tầng đầu có vẻ yếu, thực ra Long Tượng Công càng luyện càng mạnh, sức mạnh thực sự chắc phải ở tầng thứ mười, lúc trở thành Đại Tông Sư!

Đến lúc đó, ước tính bảo thủ ít nhất cũng có sức mạnh của cự tượng!

Nếu đạt đến đỉnh cao là tầng thứ mười ba, e là có thể có sức mạnh của thiên long!

Đạp Nguyệt Lưu Hương tầng sáu, đã có cảnh giới Đạp Tuyết Vô

Ngân, về cơ bản đã đủ dùng, hơn nữa tiêu hao cũng không ít, nâng cấp cái này cũng không giúp ích nhiều cho chuyến đi lần này.

Ba kỳ thư của Đạo giáo 《Đại Động Chân Kinh》 và một trong Bát Đại Thần Chú là 《Kim Quang Chú》 thì lại khá ổn.

Chủ yếu là chúng đều thuộc về đạo pháp huyền môn âm dương thuật, có lợi nhất cho chuyến đi này, hiệu quả kinh tế cũng cao nhất!

Đặc biệt là Kim Quang Chú, nếu đạt đến cảnh giới Dĩ Khí Hóa Hình, có thể hình thành kim quang thần tráo bên ngoài cơ thể, bảo vệ bản thân, chư tà lui tránh.

Điều này giống như Tam Xích Khí Tường của Tảo Địa Tăng, nhưng tác dụng lớn hơn, mạnh hơn!

Dù kiến quân đội sa mạc có nhiều đến đâu cũng không hề sợ hãi.

Chúng căn bản không thể đột phá được kim quang hộ thể!

Đây có thể coi là phòng ngự tuyệt đối, ba trăm sáu mươi độ không góc chết.

Đừng nói là kiến quân đội sa mạc, ngay cả rắn quái mắt đen anh cũng không coi ra gì.

Quan trọng là, Kim Quang Chú cũng có tác dụng với quỷ hồn, dù hồn ma Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự tồn tại, anh cũng có vốn liếng để đối kháng!

Cùng với việc tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》 sâu hơn, uy lực của Kim Quang Chú cũng sẽ tăng mạnh theo.

"Tu hành 《Đại Động Chân Kinh》 trước đã!" Nếu 《Đại Động Chân Kinh》 có thể đột phá, tiêu hao tu hành Kim Quang Chú có lẽ cũng sẽ giảm đi đáng kể, không đến nỗi lãng phí vô ích.

Dù sao hơn hai vạn điểm đạo mộ, trông thì nhiều nhưng thực ra

không đủ dùng, tiết kiệm được chút nào hay chút đó.

Ngồi trên chiếc xe tải màu xanh lá.

Người khác mệt rã rời, ai nấy đều uể oải, lòng còn sợ hãi.

Lâm Nghị thì lại âm thầm tu luyện. 《Đại Động Chân Kinh》 tu luyện ngũ tạng, mỗi tạng khí đều có bốn giai đoạn.

Khai sinh môn, tắc tử hộ, giá thần kiều, thành thần tàng!

Khai sinh môn, tức là mở ra cánh cửa trường sinh.

Tắc tử hộ, tức là chặn lại con đường tử vong!

Cũng vì đã mở sinh môn, chặn tử hộ, nên các đạo sĩ từ xưa đến nay mới có tuổi thọ dài lâu.

Nếu tu luyện thành công, thậm chí có thể sống đến mấy trăm tuổi!

Bước đầu tiên là luyện can tạng, lúc ở Dã Nhân Câu, sinh môn của can tạng đã được mở ra, còn vô tình gây ra dị tượng trời đất.

Bây giờ việc anh cần làm là tắc tử hộ của can tạng.

Người đời đều biết cơ thể người có ba mươi sáu tử huyệt, nhưng không biết rằng còn thiếu ba huyệt, tổng cộng là ba mươi chín huyệt.

Ba mươi chín tử huyệt này, trong 《Đại Động Chân Kinh》 được gọi là ba mươi chín hộ!

Cái gọi là tắc tử hộ, chính là Thượng Thanh Tam Thập Cửu Đế Thần quay về ánh chiếu, nhập vào ba mươi chín hộ trong thân người.

Thỉnh thần nhập thể, để bảo vệ toàn thân!

Thỉnh thần nhập thể, không phải là thực sự để đế thần tiến vào tử hộ trong cơ thể mình.

Dù sao trên đời có thần tiên hay không, vẫn còn chưa rõ.

Chương 82

Lấy đâu ra đế thần?

Thỉnh thần nhập thể, thực chất là thôi diễn tu luyện ra 'thần' trong cơ thể mình, khiến nó tương thông với trời đất, như vậy mới có thể bắc được thần kiều, công thành thần tàng!

Nói trắng ra, chính là khai thông ba mươi chín tử huyệt, giống như khai thông đan điền, hình thành nguồn pháp lực không ngừng!

"Hệ thống, tôi muốn tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》!" "Ting, tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》 một lần, cần tiêu hao 2000 điểm đạo mộ, có tu luyện không?" "Có!" Lâm Nghị nhanh chóng trả lời trong lòng.

Anh cũng chỉ có hơn hai vạn điểm đạo mộ, trong tình huống không biết tắc tử hộ của 《Đại Động Chân Kinh》 cần tiêu hao bao nhiêu, vẫn nên cẩn thận một chút.

Nếu đổi thành Kim Quang Chú, tu luyện mười lần một lúc cũng không thành vấn đề.

"Ting, chúc mừng ký chủ tiêu hao 2000 điểm đạo mộ, thành công tắc tử hộ năm lần!" Khi giọng nói của hệ thống vang lên.

Lâm Nghị cảm thấy huyết mạch trong các kinh lạc nối liền can tạng trong cơ thể cuộn trào, từng luồng pháp lực nồng đậm được nuôi dưỡng trong năm tử hộ, tụ mà không tán, tàng mà không lộ, không ngừng phản bổ lại nhục thân.

Cùng lúc đó.

Pháp lực trong năm tử hộ của Lâm Nghị ngưng tụ, tinh luyện, cuối cùng hóa thành một luồng thái hòa chi khí, men theo kinh lạc rót

vào can tạng, biến mất không dấu vết.

Năm tử huyệt ngưng tụ lượng lớn pháp lực, chỉ mới năm cái đã khiến pháp lực của anh tăng lên gần gấp đôi!

Nếu khai thông toàn bộ ba mươi chín tử huyệt, vậy pháp lực của mình có thể tăng lên tám lần!

Chậc chậc.

Thật quá mạnh mẽ!

Nếu ngũ đại thần tàng đều tu luyện hoàn thành, pháp lực của ba mươi chín tử huyệt đó sẽ khủng bố đến mức nào?

Mình sẽ mạnh đến đâu?

Có thể dời non lấp biển, ngự kiếm phi hành chăng?

Tu luyện một lần 《Đại Động Chân Kinh》, có thể tắc tử hộ năm lần.

Tổng cộng có ba mươi chín tử hộ, ước tính tu luyện tám lần là có thể hoàn thành tắc tử hộ.

Theo tính toán mỗi lần tu luyện cần 2000 điểm đạo mộ, tổng cộng cần 16000 điểm đạo mộ!

"Có thể chấp nhận!" Lâm Nghị thầm nghĩ. 《Đại Động Chân Kinh》 đột phá một cảnh giới, pháp lực tăng tám lần!

Uy lực của Kim Quang Chú cũng tăng theo pháp lực của bản thân.

Dù không thể tăng tám lần, cũng không phải là so với bây giờ được.

"Hệ thống, tu luyện 《Đại Động Chân Kinh》 bảy lần!" Lâm Nghị trực tiếp ra lệnh cho hệ thống trong lòng.

"Ting, tiêu hao 14000 điểm đạo mộ, tổng cộng tu luyện 《Đại

Động Chân Kinh》 bảy lần đã hoàn thành." "Ting, chúc mừng ký chủ can tạng tắc tử hộ đã hoàn thành!" Cùng với giọng nói của hệ thống kết thúc.

Lâm Nghị cảm thấy pháp lực trong cơ thể mình tràn trề, ba mươi chín tử huyệt đều tự tụ tập pháp lực, tụ mà không tán, giống như những xoáy pháp lực, không ngừng nuôi dưỡng nhục thân.

Anh cảm thấy sau lưng có một trận tê dại, dường như có một luồng sức mạnh muốn phun trào ra từ trong cơ thể!

Luồng sức mạnh đó, Lâm Nghị trong lòng rất rõ!

Chính là Kỳ Lân Huyết Mạch!

Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể anh, dưới sự nuôi dưỡng của pháp lực dồi dào, đã có dấu hiệu thức tỉnh!

Nếu bây giờ anh cởi áo cho người khác nhìn, người đó chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

Sau lưng Lâm Nghị hiện lên một hình xăm thần thú thượng cổ - hình xăm Kỳ Lân!

Hình xăm Kỳ Lân sống động như thật, như một con thần thú Kỳ Lân thực sự đang bám trên lưng Lâm Nghị!

Hình xăm Kỳ Lân chỉ hiện lên trong chốc lát rồi biến mất.

Lâm Nghị thầm nghĩ: "Xem ra thực lực của mình vẫn chưa đủ." Anh không rõ Tiểu Ca dựa vào cái gì để thức tỉnh Kỳ Lân Huyết Mạch, dù sao Tiểu Ca đã sống gần trăm tuổi, gặp được bao nhiêu kỳ ngộ không biết, có thể thức tỉnh Kỳ Lân Huyết Mạch cũng không có gì lạ.

Còn về Kỳ Lân Huyết Mạch của mình.

Nếu bắc được thần kiều, dùng sức mạnh của thần kiều, có lẽ có

thể chống đỡ cho Kỳ Lân Huyết Mạch thức tỉnh.

Sau khi tu luyện xong 《Đại Động Chân Kinh》, điểm đạo mộ chỉ còn lại 6800 điểm.

"Hệ thống, tu luyện mười lần Kim Quang Chú." "Ting, tiêu hao 1000 điểm đạo mộ, tổng cộng tu luyện Kim Quang Chú mười lần.

Kim Quang Chú tầng thứ hai tiến độ 5%" Hmm.

Nghe giọng nói của hệ thống, Lâm Nghị quả quyết từ bỏ việc tu luyện Kim Quang Chú.

Mình vẫn đánh giá thấp độ khó của tầng thứ hai Kim Quang Chú, Dĩ Khí Hóa Hình. 1000 điểm đạo mộ, mới đạt được 5%.

Muốn thành công đột phá tầng thứ hai, đạt đến cảnh giới Dĩ Khí Hóa Hình, ít nhất cần 20000 điểm!

Số điểm còn lại chỉ gần 5800 điểm hoàn toàn không đủ, thay vì lãng phí vào Kim Quang Chú, chi bằng để lại phòng khi cần thiết.

Tuy nhiên, anh không hoảng, lôi kéo được An Lực Mãn vào hội là có thể nhận được 10000 điểm đạo mộ.

Sau đó đả tạp, hoặc thu hồi minh khí gì đó, tích lũy đến 20000 điểm cũng không khó.

Tuyết Lỵ Dương nghỉ ngơi xong, lấy bản đồ ra, cùng giáo sư Trần thảo luận về lộ trình tiếp theo.

Lát sau, cô cầm bản đồ đến bên cạnh Lâm Nghị, ngồi xổm xuống, đôi mắt sáng rực nhìn anh.

"Anh Lâm, tôi và giáo sư Trần đã bàn bạc một chút, dự định xuất phát từ hồ Bosten, đi về phía nam tìm kiếm dòng chảy cổ của sông Khổng Tước.

Men theo dòng sông, tiến sâu vào sa mạc, dọc theo sông ngầm Tư

Độc đi về phía nam, tìm kiếm di tích thành cổ Tinh Tuyệt.” Sau đó, cô đặt tấm bản đồ đó trước mặt Lâm Nghị.

Rõ ràng, so với Lão Hồ, cô đã coi Lâm Nghị là người chủ chốt trong ba anh em.

Chỉ cần Lâm Nghị đồng ý, Lão Hồ và Vương Bàn Tử về cơ bản sẽ không có ý kiến gì.

Lâm Nghị tiện tay gạt tấm bản đồ sang một bên, nhàn nhạt nói: “Cô Dương, sa mạc nguy hiểm trùng trùng, đợi chúng ta đến nơi, tìm một người dẫn đường bản địa, hỏi ý kiến của ông ta, rồi hãy quyết định, bây giờ nói có hơi sớm.” “Được.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: “Còn một điểm nữa, tôi hy vọng khi đến nơi, tìm được người dẫn đường rồi, mọi người sẽ lập tức xuất phát.” Lâm Nghị chưa kịp mở miệng, Bàn Tử đang mơ màng bên cạnh nghe thấy, hai mắt trợn trừng, lại liếc nhìn giáo sư Trần mệt mỏi bên cạnh, lớn tiếng nói: “Xuất phát ngay?

Cô còn muốn cho người ta sống không?

Mọi người vì cô mà mệt đến thế nào rồi?

Tôi nói cho cô biết, bây giờ là thời đại của nhân dân lao động làm chủ.” Lão Hồ nhíu mày, cũng lên tiếng phụ họa: "Chuyến đi sông băng Côn Luân lần này, mọi người có thể nói là đã thoát chết trong gang tấc, đặc biệt là giáo sư Trần, tuổi tác đã cao, lại là trí thức, thể chất không tốt, chưa kịp nghỉ ngơi đã phải liên tục đi đường, đến nơi còn phải xuất phát ngay, cường độ công việc này thực sự quá lớn." Ánh mắt Tuyết Lỵ Dương lướt qua người Bàn Tử, không thèm để ý, trực tiếp nói với Lâm Nghị và Lão Hồ: “Anh Lâm, anh Hồ, trong sổ tay của ngài Walter có nói, chỉ vào mùa gió mới có thể tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt, mùa gió năm nay đã đến rồi, nếu còn trì hoãn nữa, e là sẽ muộn.” Lão Hồ ngẩn người.

Nếu trong sổ tay của người nước ngoài đó đã viết như vậy, chắc sẽ không sai, dù sao người ta cũng đã từng vào thành cổ Tinh Tuyệt, nếu trì hoãn, e là phải đợi đến mùa gió năm sau.

Anh tuy rất mong không phải đi, nhưng không thể nói thẳng ra được.

Đó chẳng phải là nhận thua sao.

Lão Hồ khẽ ho một tiếng, nhìn về phía Lâm Nghị, hỏi: "Lão Lâm, cậu thấy sao?" Lâm Nghị liếc nhìn giáo sư Trần mệt mỏi, thuận miệng đáp: "Nếu giáo sư Trần và mọi người không có ý kiến, tôi đồng ý với cách nói của cô Dương." Anh hiểu suy nghĩ của Lão Hồ, nói trắng ra là quá nguy hiểm, không muốn đi lắm!

Dù có đi, cũng phải chuẩn bị đầy đủ rồi mới đi.

Nhưng bất kể Lão Hồ đi hay không, mình nhất định phải đi.

Thành cổ Tinh Tuyệt bị chôn vùi dưới cát vàng, chỉ vào mùa gió, khi bão cát đen ập đến, mới có thể tái hiện!

Mất đi cơ hội này, phải đợi thêm một năm nữa.

Chương 83

Lão Hồ hiểu ý, gật đầu lia lịa, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói với Tuyết Lỵ Dương: "Đúng, đúng, Lão Lâm nói đúng.

Ba anh em chúng tôi thì thô kệch, không sao cả.

Nhưng, giáo sư Trần là nhân vật cấp quốc bảo, không thể để ông ấy mệt được.

Phải xem xét ý kiến của giáo sư Trần, giáo sư Hách và ba vị sinh viên trẻ trước đã!" Lão Hồ sĩ diện, không thể nói là mình không muốn đi được.

Anh ta đang cố ý ra hiệu cho giáo sư Trần và nhóm của ông ấy.

Mọi người là quốc bảo, cơ thể lại yếu, đi một chuyến đến sông băng đã suýt chết, lần này đi sa mạc, đừng cố nữa!

Lỡ sau này mọi người không cẩn thận chết ở trong đó, biết tìm ai mà nói lý?

Câu hỏi này vừa ra, tất cả mọi người đều im lặng.

Trải qua sông băng Côn Luân, chắc hẳn dù quyết tâm có kiên định đến đâu, cũng đã có chút dao động?

Lát sau, giáo sư Trần vẻ mặt già nua, giọng nói mộc mạc nói: "Tôi đã chuẩn bị cho cuộc khảo sát này quá nhiều năm rồi, dù chỉ có thể nhìn thành cổ Tinh Tuyệt một lần, chết ở đó cũng đáng.

Ái Quốc, cậu và các em sinh viên cũng bày tỏ thái độ đi.

Hành động lần này, chúng ta không miễn cưỡng." Hách Ái Quốc tuy tư tưởng cũ kỹ, cố chấp, cứng nhắc, nhưng đối với khảo cổ thì lại thật tâm.

Sau khi giáo sư Trần nói xong, ông ta cũng dõng dạc nói: "Tôi đã nói chuyện với từng thành viên trong đội!

Giác ngộ của họ người sau cao hơn người trước, không sợ gian khó nguy hiểm, dũng cảm tiến lên, có một đội ngũ như vậy, tương lai ngành khảo cổ học của đất nước chúng ta rất có hy vọng!" Nghe Hách Ái Quốc thao thao bất tuyệt, Lâm Nghị, Lão Hồ, Bàn Tử đều lộ vẻ mặt chán ghét.

Đám sinh viên này còn chưa bày tỏ thái độ, Hách Ái Quốc đã nói thay họ rồi.

Thế này thì họ biết nói sao đây?

Nói là không đi à?

Phải mặt dày đến mức nào chứ?

Giây tiếp theo.

Quả nhiên như Lâm Nghị dự đoán.

Mấy sinh viên này còn chưa trải sự đời, đúng là gà con mới ra ràng!

Cậu Sở Kiếm kia lập tức vỗ ngực bày tỏ thái độ: "Anh Lâm, đừng thấy chúng tôi trẻ tuổi, nhưng chúng tôi đã suy nghĩ rất kỹ rồi!

Mức độ nguy hiểm, giáo sư Trần đã nhấn mạnh với chúng tôi rất nhiều lần trước khi xuất phát.

Chúng tôi yêu nghề khảo cổ, chúng tôi không muốn chỉ nói suông tình yêu đó.

Mà phải biến nó thành hành động." Sở Kiếm xem như đã học được tinh túy của Hách Ái Quốc!

Cậu ta dõng dạc, câu nào cũng là "chúng tôi", như thể cậu ta đại diện cho cả Tát Đế Bằng và Diệp Diệc Tâm.

Vừa nói, Sở Kiếm còn vừa nhìn sang Tát Đế Bằng và Diệp Diệc Tâm.

Diệp Diệc Tâm thì có chút ngơ ngác nhìn cậu ta.

Thầy nói vậy thì thôi đi, sao Sở Kiếm cũng thế này?

Đợi Sở Kiếm nói xong, Diệp Diệc Tâm bất đắc dĩ gật đầu, còn giả vờ rất nghiêm túc nói: "Đúng vậy, tìm kiếm văn hóa Tinh Tuyệt là đề tài nghiên cứu lần này của tôi, cơ hội này rất hiếm có, tôi tuyệt đối sẽ không vì nguy hiểm mà dễ dàng từ bỏ." Tát Đế Bằng đẩy kính, nói thẳng: "Tôi không có ý kiến." Cậu ta có thể có ý kiến gì chứ?

Giáo sư Trần tuổi tác cao như vậy còn không sợ, Diệp Diệc Tâm là con gái cũng nói muốn đi.

Sở Kiếm thì cứ một câu "chúng tôi", lúc này cậu ta nói không đi, thì ra làm sao?

Nhìn đám trí thức này anh một câu tôi một câu, Lâm Nghị suýt nữa bị chọc cười.

Hủ lậu.

Sĩ diện.

Sĩ diện có quan trọng bằng mạng sống không?

Vẫn còn quá trẻ!

Bàn Tử nghe đám trí thức này đều muốn đi, anh ta càng không thể không đi.

Trong cổ mộ Ma Quốc ở sông băng không vớ được minh khí gì, lần này xuống thành cổ Tinh Tuyệt nhất định phải vớ được thứ gì tốt!

Lão Hồ tuy có chút không tình nguyện, nhưng không phải là thật sự sợ hãi, chủ yếu là lo lắng cho sự an toàn của đám trí thức này.

Đám trí thức này đều không sợ, anh ta là đội trưởng, lại càng không có vấn đề gì.

"Nếu đã vậy, chúng ta chia làm hai đội." Thấy mọi người đều không có vấn đề gì, Lâm Nghị trầm ngâm một lát, nói: "Giáo sư Trần dẫn các sinh viên đi tìm vật tư vào sa mạc, tôi, Lão Hồ và Bàn Tử ba người, đi tìm người dẫn đường địa phương." Tuyết Lỵ Dương ngẩn người, ngạc nhiên hỏi: "Vậy… vậy tôi thì sao?" Lâm Nghị nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái, cười nói: "Cô Dương là chủ chi, đến nơi rồi, muốn làm gì cũng được.

Chịu trách nhiệm mọi chi tiêu cho hành động là được!" Nói đơn giản, chính là một cái máy ATM~ (#`O′) Tuyết Lỵ Dương: "Được!" Không lâu sau, họ đến một thị trấn nhỏ ven sa mạc Tây Vực.

Tiếp đón họ là trưởng khoa nghiên cứu văn hóa Tây Vực của thị trấn, trưởng khoa họ Triệu, cũng đeo kính, trông ra dáng người có văn hóa.

Hách Ái Quốc đỡ giáo sư Trần, giới thiệu với trưởng khoa Triệu: "Đây là giáo sư Trần Cửu Nhân, chuyên gia khảo cổ Tây Vực của chúng tôi." Giáo sư Trần lấy từ trong túi ra một cuốn sổ bìa đỏ, đưa cho trưởng khoa Triệu, nói: "Đây là giấy chứng nhận công tác của tôi, không dám nhận là chuyên gia." Trưởng khoa Triệu nhận lấy giấy chứng nhận xem, vội vàng tươi cười, trả lại giấy chứng nhận cho giáo sư Trần, gật đầu cúi lưng nói: "Hóa ra là chuyên gia từ thành phố lớn đến." Giáo sư Trần cất giấy chứng nhận vào túi, khiêm tốn cười nói: "Trước văn hóa Tây Vực, chúng tôi đều là học sinh." Trưởng khoa Triệu cười ha hả nói: "Trình độ nói chuyện của chuyên gia quả là khác biệt!

Giáo sư Trần, mọi người có cần giúp đỡ gì, cứ nói với tôi, chúng tôi ở đây đều bật đèn xanh hết." Đám trí thức này lại tâng bốc, khách

sáo với nhau một hồi, đợi đến khi xong việc, Lão Hồ mới mở miệng hỏi: "Trưởng khoa Triệu, trong thị trấn của chúng ta, có ai có kinh nghiệm vào sa mạc không?

Ông có biết không?" Lâm Nghị nghe xong, bổ sung một câu bên cạnh: "Cần người có kinh nghiệm nhất, và tốt nhất là có thể xuất phát ngay." Nghe Lâm Nghị muốn tìm người dẫn đường có kinh nghiệm nhất, trưởng khoa Triệu lộ vẻ khó xử, hai tay lúng túng xoa qua xoa lại: "Cái này… muốn tìm người dẫn đường có kinh nghiệm nhất, e là có chút khó khăn." "Không có à, hay sao?" Bàn Tử lẩm bẩm hỏi bên cạnh.

Trưởng khoa Triệu không dám chậm trễ, vội vàng trả lời: "Có thì có.

Nếu nói người có kinh nghiệm nhất, đó chính là An Lực Mãn.

Người trong thị trấn chúng tôi đều biết, ông ta rất thần kỳ, còn nuôi một đàn lạc đà rất tốt.

Trong thị trấn ngay cả trẻ con cũng biết, vào sa mạc phải mang theo bốn thứ, thức ăn, nước, lạc đà, và An Lực Mãn.

Nhưng người này rất khó tìm." Lão Hồ ngẩn người, ngạc nhiên hỏi: "Sao lại nói vậy?

Nhà ông ta ở xa à?" Trưởng khoa Triệu thở dài, nói: "Thị trấn của chúng tôi vốn dĩ không lớn, có thể xa đến đâu chứ.

Người này, chúng tôi cũng đã hơn nửa tháng không gặp ông ta.

Hay là thế này, các vị đến đồn cảnh sát xem sao, chỗ chúng tôi nhỏ, trong đồn cái gì cũng biết." Mọi người đồng ý.

Dưới sự tiếp đãi của trưởng khoa Triệu, họ ở lại nhà khách.

Sau đó chia làm hai đội, bắt đầu hành động.

Hách Ái Quốc dẫn người đi chuẩn bị vật tư sa mạc.

Giáo sư Trần mang theo giấy chứng nhận công tác, cùng ba người Lâm Nghị đến đồn cảnh sát tìm An Lực Mãn.

Quản sự của sở tên là Vương Bát Vạn.

Sau khi xem giấy tờ công tác của giáo sư Trần và được giải thích mục đích đến đây, Vương Bát Vạn liền dẫn họ đi gặp An Lực Mãn.

Vương Bát Vạn nói với mọi người rằng An Lực Mãn đầu óc rất lanh lợi, ở Tây Vực thường có người nước ngoài đến du lịch, An Lực Mãn liền làm hướng dẫn viên cho họ, kiếm được không ít tiền.

Nhưng mấy hôm trước, ông ta dẫn một đám người nước ngoài vào sa mạc, kết quả mấy ngày sau, người nước ngoài không về, chỉ có một mình lão già quay lại, tám phần là do không thỏa thuận được giá cả, An Lực Mãn đã bỏ mặc đám người nước ngoài đó trong sa mạc.

Thế là Vương Bát Vạn đã tạm giữ cả người lẫn lạc đà của An Lực Mãn, hiện vẫn đang giam trong sở.

Lát sau, Lâm Nghị và những người khác đã gặp được An Lực Mãn.

Kết quả là cả đám vừa vào phòng đã thấy An Lực Mãn cầm hai cái chuông lắc qua lắc lại, trông có vẻ thần thần bí bí, cũng không biết đang nói gì.

Chương 84

Lâm Nghị nhìn An Lực Mãn, trên mặt lộ ra nụ cười hiền hậu như cha nhìn con.

Chỉ cần xử lý xong lão già ranh ma này là 10.000 điểm đạo mộ sẽ về tay!

Thấy An Lực Mãn chẳng thèm đếm xỉa đến mọi người, Lâm Nghị khẽ cười, cố ý nói: "Sở trưởng Vương, sao tôi thấy mấy con lạc đà bên ngoài ủ rũ thế kia, sắp chết rồi à?" "Vương Bát Vạn, ông đảm bảo với tôi thế nào?

Chẳng phải ông nói sẽ đối xử tốt với lạc đà của tôi sao!

Ông cố tình muốn hại chết lạc đà của tôi phải không?

Tôi đã mấy ngày không thấy lạc đà của mình rồi, ông hành hạ chúng nó ra nông nỗi nào rồi hả?" An Lực Mãn nghe vậy, mắt bỗng mở trừng trừng như cái chiêng đồng, tức giận nhìn chằm chằm Vương Bát Vạn.

Hai mươi năm trước, An Lực Mãn dẫn người vào sa mạc, tất cả mọi người đều chết, ngay cả ông ta cũng chỉ còn thoi thóp, sắp chết trong sa mạc.

Ngay lúc ông ta sắp ngất đi, đột nhiên nhìn thấy một con lạc đà trắng.

Dưới sự dẫn đường của nó, ông ta đã tìm được nguồn nước, rồi được con lạc đà kéo ra khỏi sa mạc, nhờ vậy mới giữ được cái mạng.

Kể từ đó, lạc đà là tất cả của ông ta, ai dám động đến lạc đà của ông, ông sẽ liều mạng với kẻ đó!

Vương Bát Vạn vừa tức vừa buồn cười, nói: "Ai hành hạ lạc đà

của ông?

Chúng nó vẫn ổn cả.

Chỉ cần ông giúp nhà nước hoàn thành nhiệm vụ, dẫn mấy vị đồng chí từ thủ đô này vào sa mạc, lạc đà sẽ được trả lại hết cho ông." An Lực Mãn liếc đôi mắt gian xảo của mình qua mấy người Lâm Nghị, cuối cùng lảo đảo đứng dậy, nhìn thẳng Vương Bát Vạn, nói: "Vương Bát Vạn, nếu tôi dẫn họ vào sa mạc, ông thật sự trả lại hết lạc đà cho tôi chứ?" Vương Bát Vạn kiên nhẫn nói: "Chắc chắn trả lại cho ông, ông không có lạc đà thì làm sao dẫn họ vào sa mạc được." "Được thôi mà, được thôi mà, không vấn đề gì." An Lực Mãn thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, sau đó lại toe toét cười, xòe hai tay ra, hướng về phía mấy người Lâm Nghị nói: "Bạn bè mà, bạn bè mà." Lão Hồ vốn cẩn thận, thấy An Lực Mãn trông không đáng tin, bèn lên tiếng hỏi: "Bây giờ đang là mùa gió, ông có chắc là có thể dẫn chúng tôi vào sa mạc không?" Các người cũng biết bây giờ là mùa gió sao?

Mùa gió mà còn muốn vào sa mạc, chẳng phải là tìm chết à?

Nhưng An Lực Mãn rất lanh lẹ, vừa thu dọn đồ đạc vừa ra vẻ nói: "Tôi không biết mùa gió là gì, tôi vào sa mạc cả bốn mùa trong năm rồi." Giáo sư Trần thấy An Lực Mãn đã đồng ý, lời nói lại có vẻ rất tự tin, bèn cười nói: "Lão ca ca, vậy thì cảm ơn ông." "Không cần khách sáo mà, không cần khách sáo mà.

Bạn bè mà, bạn bè mà." An Lực Mãn nói với vẻ mặt chân thành.

Trong mấy người này, chỉ có Lâm Nghị biết.

An Lực Mãn căn bản không hề có ý định thật lòng dẫn họ vào sa mạc, chỉ là muốn mượn tay họ để rời khỏi đồn công an mà thôi.

Ngay cả An Lực Mãn cũng không dám tùy tiện đi sâu vào sa mạc trong mùa gió!

Cái đám người lần trước đã bị ông ta lừa một vố rồi!

Lâm Nghị không vạch trần ông ta, mà chỉ im lặng xem lão diễn trò.

Đợi lát nữa rời khỏi đồn công an, xem mày còn vênh váo được bao lâu?

Không lâu sau, Lão Hồ và Bàn Tử làm xong thủ tục, giáo sư Trần quay về nhà khách.

Ba người Lâm Nghị theo An Lực Mãn về nhà.

Vừa về đến nhà, An Lực Mãn liền tự mình ôm một đống cỏ khô cho lạc đà ăn.

Nhìn những con lạc đà mập mạp, khỏe mạnh, ông ta tỏ vẻ đau lòng, miệng lẩm bẩm: "Ăn đi, ăn đi, ăn đi, trời ạ, cái đám người này, không biết nuôi lạc đà gì cả, gầy hết rồi, gầy hết rồi, gầy hết rồi." Bàn Tử thấy An Lực Mãn cứ ung dung cho lạc đà ăn, có chút mất kiên nhẫn hỏi: "Lão già, khi nào chúng ta xuất phát?" An Lực Mãn vừa cho lạc đà ăn vừa trả lời: "Cái đó phải xem khi nào lạc đà của tôi ăn no uống đủ đã." Lão Hồ nhíu mày, hỏi tiếp: "Vậy khi nào chúng mới ăn no uống đủ?" An Lực Mãn chậm rãi trả lời: "Cái đó phải xem các người rồi." Bàn Tử ngơ ngác, nhìn Lão Hồ và Lâm Nghị rồi hỏi: "Chúng ta đợi lão, lão đợi lạc đà, lạc đà lại đợi chúng ta, lão già này có ý gì vậy?" Lâm Nghị khẽ cười, An Lực Mãn này đúng là một lão cáo già, rất gian manh.

"Chúng ta không nói nhảm nữa!

Một nghìn tệ, dẫn chúng tôi vào sa mạc." An Lực Mãn nghe Lâm Nghị nói vậy, mắt liền sáng rực.

Một nghìn tệ, đó là số tiền mà có khi ba năm ông ta cũng chưa chắc kiếm được!

Lãnh đạo từ thủ đô đến có khác!

Ông ta vui vẻ chỉ vào Lâm Nghị, cười nói: “Vẫn là cậu trai này hiểu chuyện mà.

Có tiền thì dễ nói chuyện mà.” Bàn Tử ngẩn người, cạn lời nhìn An Lực Mãn: “Mẹ kiếp, ông lằng nhằng nửa ngày trời chỉ vì muốn đòi tiền à?” An Lực Mãn vội vàng xua tay, cãi: “Các người là nhân vật lớn từ thủ đô đến, sao tôi có thể lấy tiền của các người được chứ.

Nhưng mà, tôi có thể không cần tiền, nhưng lạc đà của tôi phải ăn uống chứ.” Chà, lão già này cũng giỏi ba hoa thật.

Bàn Tử chép miệng, lần đầu tiên gặp được người còn chém gió giỏi hơn cả mình.

Đòi tiền mà cũng có lý có lẽ ghê.

Lão già chết tiệt này không chỉ ranh ma mà còn rất sĩ diện.

“Nhưng chúng tôi có một yêu cầu.” Lâm Nghị cười nhạt nói, “Ngày kia phải dẫn chúng tôi vào sa mạc.” An Lực Mãn lập tức xua tay: “Tiểu huynh đệ à, cậu đừng vội mà.

Bây giờ là mùa gió mà, không vào sa mạc được đâu, sẽ chết người đó mà.” “Chà, lão già chết tiệt này.

Vừa nãy không phải ông còn nói quanh năm bốn mùa đều vào sa mạc sao.” Bàn Tử nghe vậy, hơi sốt ruột.

Đúng là đồ ranh ma!

Lại còn định qua mặt Bàn gia đây!

“Tôi có nói vậy mà.

Nhưng lúc tôi vào sa mạc, không gặp phải mùa gió mà.

Vào sa mạc trong mùa gió, Hồ Đại* lão nhân gia sẽ nổi giận đó mà.

Không vào được, không vào được đâu mà.” An Lực Mãn xòe hai tay, thái độ rất kiên quyết.

Ông ta cũng hiểu, đám người Lâm Nghị là lãnh đạo từ thủ đô đến, không giống những du khách bình thường trước đây.

Nếu ông ta dẫn đám người Lâm Nghị vào sa mạc, lỡ làm mất người thì khi trở về, người của đồn công an chắc chắn sẽ không tha cho mình.

Thấy An Lực Mãn dầu muối không ăn, giọng Lâm Nghị đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Lão già, lời hay tôi đã nói hết rồi, nếu ông không muốn giúp chúng tôi.

Tôi sẽ để người trong sở bắt ông vào lại, à, đúng rồi, còn cả mấy chục con lạc đà của ông nữa, chúng tôi sẽ mang hết vào sa mạc.

Nếu chúng tôi chết trong đó, thiếu nước thiếu thức ăn, còn có thể giết một con lạc đà để cầm cự!” An Lực Mãn nghe vậy, tim thót một cái, sắc mặt lập tức thay đổi!

Ông ta vào đồn thì không sao, nhưng lạc đà không chỉ là vốn liếng làm ăn mà còn là mạng sống của ông.

Dù ông ta có xảy ra chuyện gì, lạc đà của ông cũng tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

“Được thôi mà, được thôi mà, chúng ta ngày kia xuất phát là được chứ gì.

Bạn bè mà, bạn bè mà, thấy cậu mặt mũi hiền lành, tôi mới đồng ý đó mà.” Thấy An Lực Mãn chịu thua, Lão Hồ cười toe toét: “Hay lắm, Lão Lâm, thế là xử lý xong lão già này rồi.” Lâm Nghị nhún vai, cười nói: “Lão già này điển hình bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, không dọa một phen thì không được.” Bàn Tử đút hai tay vào túi, khoác lác nói: “Lão Lâm, cậu làm tốt lắm.

Nếu đổi lại là Bàn gia đây, không đánh cho lão ta đến mẹ cũng không nhận ra thì không được.” “Không được, không được đâu, tiểu béo, đánh người là phạm pháp đó.” An Lực Mãn giật nảy mình, vội vàng xua tay với Bàn Tử.

Ba người thấy bộ dạng co rúm của An Lực Mãn thì không nhịn được cười.

Lâm Nghị vẫy tay: “Được rồi, chúng ta về thôi.” Lúc này, An Lực Mãn đi những bước nhỏ nhanh chóng lại gần, xòe hai tay ra nói: “Tiểu huynh đệ, đừng đi mà, chúng ta đã nói rồi mà, tiền đâu, phải đưa cho tôi một nghìn tệ chứ.” “Lão già, ông đang nghĩ gì vậy.

Nếu bây giờ đưa tiền cho ông, ông dẫn chúng tôi vào sa mạc, lỡ vứt chúng tôi ở trong đó thì sao?

Đợi chúng tôi an toàn trở về, một nghìn tệ không thiếu một xu nào!” Bàn Tử nói một cách hào sảng.

Dù sao cũng không phải tiền của mình, cậu ta chẳng thấy xót chút nào.

“A.” An Lực Mãn thấy Bàn Tử không phải dạng dễ chọc, bèn đáng thương nhìn Lâm Nghị và Lão Hồ.

Lâm Nghị lấy từ trong túi ra ba trăm tệ, nói: “Lão ca ca, đây là ba trăm tệ, cầm lấy đi, đây là tiền đặt cọc, phần còn lại đợi khi về sẽ đưa cho ông!” An Lực Mãn nhìn thấy từng tờ tiền, mắt gần như trợn thẳng.

Ba trăm tệ!

Đúng là ba trăm tệ!

Nhiều tiền như vậy, đủ cho lạc đà của ông ta ăn mấy năm liền!

“Bạn bè mà, bạn bè mà, chúng ta đều là bạn tốt mà.

Chương 85

Tiểu huynh đệ, Hồ Đại sẽ thích cậu." Lâm Nghị nở nụ cười vô hại, nói: "Lão già, chúng tôi không quan tâm đến tám trăm hay một nghìn tệ này, nhưng nếu ông dám lừa chúng tôi, hắc hắc, Hồ Đại của ông cũng không bảo vệ được ông đâu." An Lực Mãn vội vàng xua tay, vẻ mặt chân thành nói: "Không đâu, không đâu, chúng ta là bạn tốt, là anh em tốt mà." Ba người rời đi, trên đường trở về, Lâm Nghị thầm đả tạp trong lòng.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh, phát hiện An Lực Mãn đã vào đội, phù hợp tiêu chuẩn đả tạp, có thể đả tạp." "Nhận được: 10000 điểm đạo mộ!" Cùng với âm thanh của hệ thống, giá trị điểm đạo mộ cũng thay đổi.

Thật đơn giản, nếu những điểm đả tạp tiếp theo đều đơn giản như vậy thì còn gì sướng bằng!

Đơn giản = được không công!

Có thể được không công, ai lại muốn nai lưng ra làm chứ!

Ba người trở về nhà khách, Tuyết Lỵ Dương đi tới từ phía đối diện.

Tuyết Lỵ Dương có vẻ lo lắng hỏi: "Anh Lâm, đã tìm thấy An Lực Mãn chưa?

Chuyện bàn bạc thế nào rồi?" Lâm Nghị không hề che giấu: "Đã bàn xong cả rồi, ngày kia xuất phát!" Tuyết Lỵ Dương mừng rỡ: "Ngày kia?

Tốt quá rồi!" Nếu không phải cần chuẩn bị vật tư, cô chỉ muốn xuất phát ngay hôm nay!

Tuyết Lỵ Dương trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: “Đúng rồi, tiền thù lao cho An Lực Mãn, tôi sẽ trả cho anh luôn.” “Cảm ơn.” Giọng Lâm Nghị bình tĩnh như nước, nói nhàn nhạt.

Tuyết Lỵ Dương thấy mọi việc đã được giải quyết, trên mặt hiện lên nụ cười dịu dàng: “Anh Lâm, tối nay tôi có thể mời anh ăn một bữa cơm không?” Lâm Nghị xua tay, từ chối không chút do dự: “Tôi còn có việc khác phải bận, không có thời gian.” “...” Tuyết Lỵ Dương ngơ ngác đứng tại chỗ, nụ cười trên mặt dần biến mất, cô cắn chặt răng, trong lòng tức giận khôn xiết.

Từ nhỏ đến lớn, toàn là người khác chủ động mời cô đi ăn, cô chưa bao giờ mời ai cả!

Hôm nay hiếm khi rảnh rỗi, muốn mời Lâm Nghị ăn một bữa cơm để kéo gần quan hệ.

Vạn lần không ngờ tới, lại bị Lâm Nghị từ chối thẳng thừng.

Tên này, thật quá đáng ghét!

Lại nghĩ đến suốt chặng đường, Lâm Nghị và Diệp Diệc Tâm đi rất gần, nói nói cười cười, sao đến lượt mình lại vô tình như vậy?

Là do vóc dáng của mình không đủ đẹp?

Hay là khuôn mặt không đủ xinh?

Hay là anh ta cảm thấy thù lao mình đưa cho anh ta quá thấp?

Mình kém Diệp Diệc Tâm ở điểm nào chứ?

Tại sao cứ phải...

Sau đó, Lão Hồ và Bàn Tử về nhà khách nghỉ ngơi, Lâm Nghị ra ngoài đi dạo trong thị trấn.

Bàn Tử nhìn trước nhìn sau không có ai, ra vẻ nghiêm túc nói: “Lão Hồ, cậu nói xem cô nàng ngoại quốc này, có phải muốn dùng mỹ

nhân kế với Lão Lâm nhà chúng ta không?" "Ách, không... chắc không thể nào đâu." Lão Hồ ngẩn người ra rồi trả lời.

"Tôi thấy rất có khả năng!

Nếu không, tại sao cô ta lại ân cần với Lão Lâm như vậy?" Bàn Tử nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng càng thêm chắc chắn, "Tôi thấy cô nàng ngoại quốc này chắc chắn có chuyện gì đó giấu chúng ta, thấy Lão Lâm công phu lợi hại, nên muốn lôi kéo anh ấy, để anh ấy phục vụ cho mình!

Hừ, cũng không nghĩ xem, Lão Lâm có phải là người dễ bị sắc dụ như vậy sao?!" "Bàn Tử.

Cậu nghĩ nhiều rồi." Lâm Nghị từ chối Tuyết Lỵ Dương không phải là cố ý, mà là tối nay thật sự có việc!

Anh vừa hoàn thành điểm đả tạp thứ ba, nhận được 10000 điểm đạo mộ!

Buổi tối, đương nhiên phải chuẩn bị cho chuyến đi sa mạc.

Đến tối, Lâm Nghị từ thị trấn trở về nhà khách, trong tay có thêm ba món đồ được bọc trong vải!

Những thứ này có hình dạng như một cây gậy ngắn, được bọc vải kín mít, không thể nhìn thấy bên trong là gì!

"Lão Lâm, cậu ra ngoài làm gì vậy?

Hử, cậu cầm cái gì trong tay thế?" Thấy Lâm Nghị, Bàn Tử tò mò hỏi.

"Cậu tự xem đi." Lâm Nghị giơ tay, ném gói đồ trong tay cho Bàn Tử.

"Cái gì vậy?

Làm ra vẻ thần bí." Bàn Tử vừa nói vừa mở miếng vải ra.

Giây tiếp theo.

Mắt Bàn Tử trợn tròn, "Mẹ kiếp, lại là..." "Súng!" Bàn Tử mừng như điên.

Đúng là quá đỉnh!

Vào sa mạc, điều cậu ta lo lắng nhất chính là vấn đề an toàn.

Dù sao không có quân giải phóng bảo vệ, không có súng đạn và các trang bị hiện đại khác, việc vào sa mạc trở nên vô cùng nguy hiểm.

Bây giờ Bàn Tử nhìn thấy khẩu súng trong tay, đang định kéo cò thử một phát.

Lão Hồ bên cạnh lập tức đè tay cậu ta xuống, nhìn quanh rồi nói: "Bàn Tử, cậu điên rồi à, đây là nhà khách, súng là hàng cấm!" Bàn Tử cười toe toét: "Đúng đúng đúng, giấu đi, chúng ta về phòng khoa tay múa chân." Về đến phòng, Bàn Tử yêu thích khẩu súng này không rời tay, Lâm Nghị cũng đưa cho Lão Hồ một khẩu súng trường.

Cạch cạch cạch!

Lão Hồ nhẹ nhàng lên đạn, ngắm một cái rồi cười nói: "Súng trường kiểu 99 Trung Cẩu, mạnh hơn súng Ba Tám nhiều!" Súng trường kiểu 99 là loại súng được Trung Cẩu đưa vào chiến đấu vào cuối cuộc chiến tranh, cũng vì súng trường kiểu 99 được sản xuất hàng loạt nên súng Ba Tám dần bị loại bỏ.

Nó dùng đạn 7.7mm, sức sát thương lớn hơn rất nhiều so với đạn 5.6mm của súng Ba Tám.

Năm đó Trung Cẩu còn khoác lác rằng loại súng trường này có thể bắn hạ máy bay.

Ba khẩu súng trường này là do Lâm Nghị lấy được từ pháo đài quân sự của lính Nhật, bây giờ rất tiện để mọi người phòng thân.

Anh cũng tự lấy một khẩu.

Có những lúc, súng còn hữu dụng hơn nắm đấm nhiều.

Đặc biệt là trong sa mạc, chưa nói đến chuyện khác, có khẩu súng trường này, An Lực Mãn còn dám bỏ chạy sao?

"Lão Lâm, bảo bối lớn này, cậu tìm ở đâu ra vậy?" Bàn Tử cười không khép được miệng, lại tò mò hỏi.

Lâm Nghị thuận miệng đáp: "Mua ở chợ đen trong thị trấn.

Nghe nói là súng của Nhật thu được hồi tiễu phỉ." Lão Hồ và Bàn Tử không hề nhìn thấy loại súng này trong kho đạn ở pháo đài, nên không hề nghĩ đến hướng đó.

Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Lâm Nghị: "Khá lắm, thế mà cậu cũng tìm được!

Hắc hắc, có bảo bối này, trong lòng tôi coi như yên tâm rồi." Lâm Nghị để lại vài hộp đạn, rồi trở về phòng mình, đóng cửa lại.

Hiện tại anh có 15800 điểm đạo mộ, đủ để tu luyện Kim Quang Chú 158 lần!

Mặc dù chưa chắc có thể đạt đến cảnh giới dĩ khí hóa hình trong một lần, nhưng cũng đủ để tăng cường uy lực của Kim Quang Chú một cách đáng kể!

"Hệ thống, tu luyện 140 lần Kim Quang Chú!" Đóng cửa phòng, khóa chặt cửa sổ, kéo rèm, tắt đèn, mọi thứ đã chuẩn bị xong, Lâm Nghị ngồi xếp bằng, thầm nói với hệ thống.

"Đinh, tiêu hao 14000 điểm đạo mộ, bắt đầu tu luyện Kim Quang Chú." Không lâu sau.

"Đinh, Kim Quang Chú đã tu luyện xong 140 lần, tiến độ tầng thứ hai của Kim Quang Chú đạt 75%!" Ngay lúc âm thanh của hệ thống

vang lên, anh cảm thấy khả năng điều khiển Kim Quang Thần Chú của mình đã lên một tầm cao mới.

Toàn thân kim quang tỏa ra bốn phía, trong bóng tối phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, giống như một vị thánh nhân chí cao vĩ đại.

Ngay sau đó, kim quang thu lại, được hấp thụ vào cơ thể Lâm Nghị.

Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi trọc khí, từ từ mở mắt, trong khoảnh khắc đó, đôi mắt anh như bắn ra một tia sáng vàng, chiếu thẳng về phía trước.

Anh lộ vẻ vui mừng, nói: "Thân có kim quang, đã đại thành!" Hiện tại dù anh chưa thể làm được dĩ khí hóa hình, nhưng kim quang trong cơ thể đã có thể lan tỏa khắp nơi, bảo vệ toàn bộ kinh mạch.

Chương 86

Kim quang xuyên qua cơ thể, ẩn hiện trong khoảng nửa thước, đã rất gần với cảnh giới kim quang hóa hình!

Tảo Địa Tăng có khí tường ba thước, khí tường nửa thước của mình chắc cũng xem như tàm tạm rồi chứ?

Anh cố ý để lại 1800 điểm đạo mộ để phòng khi cần kíp.

Phàm việc gì cũng nên chừa lại một đường lui, mới có thể đứng ở thế bất bại.

Ngày hôm sau.

Theo yêu cầu của An Lực Mãn, mọi người chuẩn bị đủ các loại vật tư.

Túi lớn túi nhỏ, đặc biệt nhiều, không chỉ chuẩn bị lương khô cho một tháng, mà còn chuẩn bị nước uống cho nửa tháng.

Sở Kiếm nhìn thấy nhiều vật tư như vậy, không nhịn được nói: "Hay là chúng ta lái xe vào sa mạc đi!" Lâm Nghị lắc đầu: "Đương nhiên là không được!" Tát Đế Bằng đẩy gọng kính, thắc mắc hỏi: "Anh Lâm, tại sao ạ?" Lâm Nghị vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: "Vào sa mạc, lạc đà hữu dụng hơn ô tô nhiều!" "Lạc đà chịu đói chịu khát rất giỏi, người ta có thể cưỡi lạc đà đi xuyên sa mạc, nên nó có mệnh danh là 'thuyền của sa mạc'." "Bướu của lạc đà chứa mỡ, khi không có thức ăn, những chất béo này có thể phân giải thành chất dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể để sinh tồn.

Tai của lạc đà có lông, có thể ngăn cát bụi bay vào; có hai mí mắt và hàng mi dài rậm, có thể ngăn cát bụi bay vào mắt; mũi của lạc đà còn có thể tự do đóng lại." "Mặt đất cát mềm, người đi lên rất dễ bị

lún, còn bàn chân của lạc đà thì bằng phẳng, dưới chân có lớp đệm thịt dày và mềm, bàn chân như vậy giúp lạc đà đi lại dễ dàng trên sa mạc mà không bị lún.

Lạc đà tuy đi chậm, nhưng chở được nhiều đồ, lại quen thuộc với khí hậu trong sa mạc, khi có gió lớn sắp tới, nó sẽ quỳ xuống để che chắn gió cát, còn có thể tìm nguồn nước, ban đêm còn có thể canh gác, đề phòng sói sa mạc và các loài thú dữ khác tấn công.

Đặc biệt là chúng ta muốn đi sâu vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, càng cần có những con lạc đà giàu kinh nghiệm!" "Cậu nói xem, cậu lái xe vào sa mạc thì làm được gì?

Nếu gặp phải cát lún, ô tô bị kẹt, thì phải làm sao?" Nhìn Lâm Nghị thao thao bất tuyệt, Diệp Diệc Tâm mặt ửng hồng, phấn khích nói: "Anh Lâm, sao cái gì anh cũng biết vậy?!" Lâm Nghị ngạc nhiên hỏi lại: "Các cô vào sa mạc mà không chuẩn bị kiến thức trước sao?" Diệp Diệc Tâm bĩu môi, lè chiếc lưỡi hồng nhỏ, má phồng lên, đáng yêu nói: "Ừm, là chúng em chuẩn bị không đủ, may mà có anh đó, anh Lâm ~" Giáo sư Trần cười ha hả: "Các cháu đấy, chúng ta nên học tập đồng chí Tiểu Lâm." Lâm Nghị nhún vai, thờ ơ đáp: "Chúng ta cũng không thể nhận tiền công vô ích được!

Việc cần làm thì phải làm cho nghiêm túc chứ." Tuyết Lỵ Dương nhướng mày, đôi mắt đẹp lóe lên một tia ngạc nhiên, dường như có nhận thức mới về Lâm Nghị.

Đến tối, sau khi hoàn thành công việc trong ngày, Diệp Diệc Tâm lại đến phòng Lâm Nghị để học kiến thức về văn hóa Tinh Tuyệt.

Không may, vừa hay bị Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy, trong lòng cô lại có chút không vui.

Sáng sớm ngày thứ ba.

Mọi người dậy sớm, chất vật tư lên lưng lạc đà, chuẩn bị xuất phát.

Khi Bàn Tử đang chuyển đồ, kinh ngạc phát hiện còn có cả muối và bánh đậu, tò mò hỏi An Lực Mãn: "Sau này chúng ta ăn mấy thứ này à?

Chẳng phải càng ăn càng khát sao?" An Lực Mãn bê hai khối bánh đậu lên, nói: "Cậu muốn ăn cũng được mà.

Nhưng lạc đà của tôi sẽ không có gì ăn nữa." Bàn Tử mặt sa sầm, hóa ra là cho lạc đà ăn, cậu ta đi đến bên cạnh Lâm Nghị và Lão Hồ, lẩm bẩm: "Trong mắt lão già này chỉ có lạc đà thôi." Lâm Nghị và Lão Hồ nhìn nhau cười, tiếp tục sắp xếp hành lý của mình.

Giáo sư Trần sắp xếp xong hành lý, ngồi trên một chiếc ghế đẩu nhỏ, cười nói với An Lực Mãn: "Lão ca ca, lần này ông phải chịu khổ cùng chúng tôi rồi." Giáo sư Trần và An Lực Mãn tuổi tác tương đương, nhưng giáo sư Trần là trí thức, trông có vẻ già hơn, thân thể yếu ớt, trông già hơn An Lực Mãn rất nhiều.

An Lực Mãn xòe hai tay, vẻ mặt bất lực nói: "Lời này của ông nói không đúng.

Đây không phải là chịu khổ.

Đây là toi mạng đó." Sau đó An Lực Mãn tiếp tục thu dọn muối và bánh đậu chuẩn bị cho lạc đà, xua tay nói: "Nhưng không sao.

Bạn bè mà, bạn bè mà." Lão Hồ nhíu mày, không nhịn được nói: "Sao tôi nghe lão già này nói hai chữ 'bạn bè' cứ thấy gượng gạo thế nào ấy." Bàn Tử giơ tay chỉ An Lực Mãn, nói: "Toàn là giả dối." Đúng lúc này.

Trong đầu Lâm Nghị lại vang lên âm thanh của hệ thống.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ tư đã được làm mới, là cổ miếu Tây

Dạ, có thể nhận được 10000 điểm đạo mộ.” Đến rồi, đến rồi!

Điểm đả tạp thứ tư, cổ miếu Tây Dạ!

Tây Dạ là một trong ba mươi sáu quốc gia cổ ở Tây Vực, khu vực nó tọa lạc là con đường bắt buộc phải đi qua để đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Cổ miếu Tây Dạ, có lẽ là công trình kiến trúc cổ nát nơi phát hiện ra pho tượng đá đồng khổng lồ trong phim truyền hình.

Nhưng, Lâm Nghị biết rõ hơn ai hết, bên dưới pho tượng đá đồng khổng lồ đó, có một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Đó chính là... kiến hành quân sa mạc được mệnh danh là “quân đoàn đỏ đen”.

Loại kiến hành quân này, thân màu đen tuyền, đuôi màu đỏ như máu, kiến lính bình thường cũng to bằng một đốt ngón tay.

Một khi tấn công theo bầy, nơi nào chúng đi qua, sinh vật sống chỉ còn lại một đống xương trắng.

Trong phim truyền hình có thể không thể hiện hết, nhưng Lâm Nghị nhớ rất rõ, trong đám kiến hành quân sa mạc, có một kiến hậu tồn tại như một con hack!

Trong miệng mỗi con kiến hành quân đều có một lượng lớn axit formic, khi săn mồi, chúng sẽ cùng nhau cắn xé con mồi, các loài sinh vật khác đều không thể chịu nổi cuộc tấn công này.

Cậy đông hiếp yếu chính là nói về loại này!

Nhưng, Lâm Nghị không hề lo lắng!

Sau khi đả tạp ở cổ miếu Tây Dạ, anh sẽ có đủ điểm đạo mộ để tu luyện Kim Quang Chú, có thể thành công đạt đến cảnh giới dĩ khí hóa hình.

Đến lúc đó, bất kể là kiến hành quân hay kiến hậu, trong mắt anh đều là rác rưởi.

Đúng lúc này.

Hách Ái Quốc ôm một cái thùng lớn, từ bên ngoài đi vào, đi thẳng đến chỗ Lão Hồ, nói: "Đội trưởng Hồ, để An Lực Mãn này làm hướng dẫn viên không được, tôi không đồng ý.

Tôi đã hỏi thăm rồi.

Phẩm chất của người này có vấn đề.

Chúng ta không thể giao tính mạng của mình vào tay một người như vậy.

Lỡ như ở sa mạc ông ta cướp của giết người thì sao?

Vứt chúng ta ở sa mạc thì sao?" Học sinh Sở Kiếm nghe vậy, gật đầu nói: "Thầy Hách nói không sai, chuyện này về mặt xác suất là có thể xảy ra.

Cho nên chúng ta tốt nhất nên tìm một hướng dẫn viên khác." Hách Ái Quốc được Sở Kiếm công nhận, liền vỗ tay nói với mọi người: "Các người nghe đi, các người nghe đi.

Chuyện này là có thể xảy ra mà!" Lâm Nghị đang thu dọn hành lý, nghe Hách Ái Quốc đưa ra ý kiến này, trong lòng thầm cười, đám trí thức này, chẳng có bản lĩnh thực sự gì, nhưng lòng dạ thì thật nhiều, bèn lên tiếng nói: "Mùa gió ngoài ông ta ra không ai dám vào sa mạc.

Không có ông ta, các người chết, có ông ta, các người có thể sống.

Ông thấy thế nào?" Hách Ái Quốc nghe lời Lâm Nghị, nghiêm mặt giáo huấn: "Tiểu Lâm, cậu đừng nói những lời đáng sợ như vậy.

Tôi không tin một thị trấn lớn như thế này lại không có người khác có thể làm hướng dẫn viên cho chúng ta." Lâm Nghị nhíu mày.

Cứng nhắc!

Cổ hủ!

Nhiều chuyện thật!

Những tình huống này người khác không nghĩ tới, chỉ có ông nghĩ tới được thôi sao?

"Nếu giáo sư Hách sợ, thì không cần đi theo!" Sắc mặt Hách Ái Quốc tái mét, chất vấn: "Đồng chí Tiểu Lâm, cậu có ý gì?" Lâm Nghị nói không mặn không nhạt: "Chính là ý trên mặt chữ." Hách Ái Quốc đi hay không đi, không liên quan gì đến anh, cũng không ảnh hưởng đến việc anh tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lên mặt với mình, Lâm Nghị cũng lười hầu hạ.

Lão Hồ và Bàn Tử cạn lời, Hách Ái Quốc chỉ là một lão hủ chưa từng vào sa mạc, lại còn lải nhải trước mặt Lão Lâm?

Chẳng lẽ ông ta còn hiểu biết hơn Lão Lâm sao?

Còn rõ ràng về nguy hiểm hơn Lão Lâm sao?

Lão Hồ là đội trưởng, không tiện lên tiếng, còn Bàn Tử xưa nay thẳng tính, chẳng có gì phải kiêng dè.

Ngay lúc Bàn Tử chuẩn bị mắng Hách Ái Quốc một trận tơi bời, giáo sư Trần đã lên tiếng.

Giọng nói già nua của giáo sư Trần chậm rãi vang lên: "Ái Quốc, mỗi lần hoạt động khảo sát thực địa đều có nguy hiểm.

Em cũng là thành viên đội khảo cổ lâu năm rồi, tuyến đường lần này là do chúng ta đã suy tính kỹ lưỡng.

Chương 87

An Lực Mãn này là bản đồ sống của sa mạc, tôi nghĩ chúng ta nên dùng người thì không nghi ngờ.” Giáo sư Trần là thầy của Hách Ái Quốc, lời ông nói rất có trọng lượng.

Đợi giáo sư Trần nói xong, Hách Ái Quốc trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu đáp: “Em biết rồi, thưa thầy.

Vì Tinh Tuyệt Cổ Thành, thầy đã chuẩn bị cả một đời rồi.” Lão Hồ thấy mọi người đều không có ý kiến, liền dùng giọng điệu của đội trưởng, nói một cách nghiêm túc: “Tốt.

Nếu đã vậy.

Vậy thì mọi người mau chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.” Mắt An Lực Mãn láo liên, hỏi: “Các người thương lượng xong chưa?

Vậy tôi có lời muốn nói.

Bây giờ là mùa gió, các người thật sự muốn vào sa mạc, chuẩn bị đi nộp mạng à?” Hách Ái Quốc nghe vậy, nghiêm mặt nói: “Chúng tôi đang nghiên cứu khoa học, sao ông có thể nói là đi nộp mạng?” An Lực Mãn thờ ơ xòe hai tay, nói: “Nghiên cứu khoa học?

Tôi cũng hy vọng các người có thể nghiên cứu rồi trở về được mà.

Nhưng, tôi nói cho các người biết, gặp phải gió, giữ mạng là quan trọng nhất, đừng trách tôi đó mà.” Lâm Nghị nghe xong, không khỏi khẽ cười.

Lão già ranh ma này, gian xảo thật.

Còn chưa xuất phát đã nghĩ đến chuyện chuồn sớm rồi à.

Nhưng mà, muốn chuồn ngay dưới mí mắt của Lâm gia đây, chẳng phải là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga sao.

Trong sa mạc mênh mông, muốn tìm di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành, dù Lâm Nghị tinh thông thiên tinh phong thủy, không thể nói là mò kim đáy bể, nhưng cũng tốn thời gian tốn sức.

Lão già An Lực Mãn này tuy phẩm chất hơi kém, nhưng vẫn có tác dụng, ít nhất cũng giúp mình tiết kiệm thời gian và công sức.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong.

Lâm Nghị nhìn đám trí thức này, nhắc nhở: "Vào sa mạc, phải nghe lời Lão Hồ và An Lực Mãn, không được tự ý đi lại, chạy lung tung.

Nếu không thật sự xảy ra vấn đề, ba anh em chúng tôi không thể đảm bảo an toàn cho các người được." Tuy rằng sống chết của họ không liên quan đến mình, nhưng mạng ai mà chẳng là mạng?

Lâm Nghị cũng không phải người máu lạnh, điều cần nhắc nhở vẫn phải nhắc nhở.

Giáo sư Trần liên tục gật đầu, cười nói: "Đồng chí Tiểu Lâm, xin cậu yên tâm.

Vào sa mạc, chúng tôi nhất định sẽ nghe theo chỉ huy của Tiểu Hồ và lão ca ca An Lực Mãn." Mọi người thu dọn xong đồ đạc, mỗi người cưỡi một con lạc đà hướng về phía sa mạc xuất phát.

Theo tuyến đường đã bàn bạc.

Từ hồ Bosten xuất phát về phía tây nam, đi dọc theo sông Khổng Tước về phía tây một đoạn, cho đến khi tìm thấy lòng sông cổ hướng về phía nam, đi dọc theo lòng sông cổ là có thể tìm thấy di tích cổ thành Tây Dạ.

Dựa vào di tích cổ thành Tây Dạ đi sâu vào trong, có khả năng tìm thấy sông ngầm Tư Độc, đi dọc theo sông ngầm Tư Độc về phía nam, có lẽ sẽ thấy được di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hai ngày đầu tiên sau khi khởi hành, mấy người học sinh rất hứng khởi, họ còn trẻ, đây là lần đầu tiên vào sa mạc, cảm thấy vừa mới lạ vừa vui, lúc thì học theo tiếng huýt sáo điều khiển lạc đà của An Lực Mãn, lúc thì lại đuổi bắt nhau đùa giỡn, hát hò, vui vẻ vô cùng.

Một vầng mặt trời tròn vành vạnh lặn xuống sát đường chân trời của sa mạc, mặt đất bị nhuộm một màu sẫm, pha một lớp đỏ sậm; những con sóng cát nâng đỡ mặt trời lặn đã ngưng đọng lại, giống như một vùng biển đang say ngủ.

Thấy cảnh đẹp này, đám học sinh lại vui vẻ hò reo.

Sở Kiếm: "Bác An Lực Mãn không phải nói sa mạc nguy hiểm lắm sao?

Chỗ này nguy hiểm ở đâu chứ?

Tôi thấy chẳng khác gì đi du lịch." Tát Đế Bằng: "Ông ta phải nói là nguy hiểm chứ.

Ông ta muốn đòi thêm tiền mà." Hai người này nói móc nhau, cũng không biết là cảm thấy An Lực Mãn dễ bắt nạt hay sao, không hề có chút kiêng dè nào.

An Lực Mãn thì lẩm bẩm thần bí, không hề để tâm đến những lời chế nhạo của đám thanh niên này.

Những người như Sở Kiếm và Tát Đế Bằng ông ta đã gặp quá nhiều rồi, nhưng vào sa mạc trong mùa gió, có mấy ai sống sót trở ra được?

Diệp Diệc Tâm nhìn ngắm cảnh đẹp của sa mạc, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, kích động gọi: "Anh Lâm, sa mạc hóa ra lại đẹp như

vậy!" Lâm Nghị cười nhạt, nói: "Đúng vậy, cho nên cứ hưởng thụ kịp thời đi!" Sa mạc mênh mông, cát vàng phủ khắp.

Gió lộng thổi qua những đồi cát, khiến hình dạng của chúng mỗi ngày một khác.

Trong sa mạc, thực vật và nước mưa vô cùng khan hiếm, người thường đi vào đây mười phần thì chết chín.

Tuy nhiên, những người có kinh nghiệm như An Lực Mãn lại có thể dựa vào vốn hiểu biết phong phú của mình để tìm ra di tích cổ thành, các loại thực vật sa mạc, qua đó xác định phương hướng và nguồn nước.

Đồi cát có thể bị gió lốc thổi tan, lòng sông cổ có thể bị cát vàng vùi lấp, nhưng vẫn có những công trình kiến trúc cao chót vót lộ ra đôi chút góc cạnh giữa sa mạc.

Không biết có bao nhiêu thành trì và di tích cổ xưa bị chôn vùi trong sa mạc này.

Thỉnh thoảng, những mái hiên, pháo đài cổ, tháp canh lộ ra đã trở thành những dấu hiệu tốt nhất để mọi người nhận biết vị trí.

Không chỉ có kiến trúc cổ, sa mạc còn có những loài thực vật sinh tồn được, ví dụ như hồ dương.

Hồ dương là loại cây chịu được khí hậu lục địa khô hạn.

Nó ưa sáng, chịu nhiệt, chịu khô, chịu mặn, chống gió cát, là loài cây phổ biến nhất trong sa mạc.

Hồ dương cần đất cát, dòng sông sa mạc chảy đến đâu, hồ dương sẽ mọc theo đến đó.

Mà dòng chảy của sông trong sa mạc lại thay đổi khá thường xuyên, vì vậy, dấu tích của hồ dương lưu lại khắp nơi, minh chứng

cho những nơi chúng từng tồn tại.

Bọn họ đang tìm kiếm lòng sông Khổng Tước cổ đã bị chôn sâu dưới sa mạc, nhưng vẫn có thể dựa vào dấu vết của những cây hồ dương đã khô héo ngàn năm để tiếp tục tiến lên.

Đây chính là kinh nghiệm!

Cũng là vốn liếng để mọi người sinh tồn trong sa mạc!

Dù vậy, chỉ mới đi được hai ngày, ai nấy đều mặt mày phờ phạc, lượng nước tiêu hao còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng!

Đặc biệt là đám trí thức kia, ăn cơm còn phải rửa tay.

Cứ thế này, e rằng chẳng bao lâu nữa, nửa tháng nước họ mang theo sẽ bị đám người này phung phí hết sạch!

Tất nhiên, Lâm Nghị chẳng lo lắng chút nào!

Vì trong khoảng thời gian này, anh đã đặc biệt để ý đến cửa hàng hệ thống, và một ngày trước khi khởi hành, anh phát hiện cửa hàng có bán nước.

Thế là anh bỏ ra hơn chục điểm đạo mộ, mua mấy chục thùng nước, tất cả đều cất trong nhẫn không gian của mình.

Cho nên, đối với anh, sa mạc thiếu nước ư?

Không tồn tại!

Trong sa mạc, nước còn quý hơn vàng, đám người kia lãng phí như vậy, nếu nước của họ hết.

Nước của mình có chia cho họ hay không, còn phải xem tâm trạng của Lâm gia đây.

Ngày thứ ba.

Họ mới thật sự tiến vào sa mạc Đen!

Người Tây Vực đa phần là người Hồi giáo, theo ghi chép trong Kinh Koran, họ tin rằng Allah là chân chủ duy nhất trên thế gian, là sự tồn tại tối cao của vũ trụ.

Mà sa mạc Đen chính là sự trừng phạt của Allah đối với lòng tham của con người!

Sa mạc Đen chôn vùi vô số quốc đô và kho báu, nhưng không một ai có thể mang những kho báu đó ra khỏi đây.

Dù chỉ lấy một đồng xu vàng, cũng sẽ bị lạc lối trong sa mạc Đen, cuối cùng bị nó nuốt chửng và vùi lấp.

Sau khi tiến vào sa mạc Đen, cả đoàn người ai nấy đều ủ rũ cúi đầu, nhìn sa mạc rộng lớn vô tận như một biển chết tuyệt vọng, đám trí thức kia cũng không còn cười nổi nữa.

Vì mặt trời ban ngày trong sa mạc quá gay gắt, nên họ đều di chuyển vào ban đêm và nghỉ ngơi vào ban ngày.

Sáng sớm ngày thứ ba tiến vào sa mạc Đen.

Chương 88

Bọn họ đã đi suốt một đêm, mệt lả người, Giáo sư Trần gần như không còn sức để xuống lạc đà.

Lâm Nghị phóng tầm mắt ra xa.

Trước mặt, mặt trời đang lên, ráng mây đỏ như máu, nhuộm hồng nửa phương trời đông!

Diệp Diệc Tâm chỉ vào ráng mây nơi chân trời, cười ngọt ngào nói: "Anh Lâm, anh xem, ráng mây hôm nay đẹp quá." Lâm Nghị ánh mắt sâu thẳm, nói: "Cái gì phải đến rồi cũng sẽ đến." Diệp Diệc Tâm gương mặt tinh xảo lộ vẻ ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi: "Anh Lâm, anh nói cái gì sắp đến vậy?" Lâm Nghị nhìn về phía chân trời, vẻ mặt bình tĩnh đáp: "Bão cát!" Thị lực của anh kinh người, vượt xa người thường.

Ở phía chân trời xa xôi, anh có thể lờ mờ thấy gió lốc cuốn tung đồi cát, cát vàng mịt mù, đang lao về phía họ với tốc độ cực nhanh.

"Ráng mỡ gà, ai có nhà thì giữ.

Ráng mây đẹp thế này tuyệt đối không phải điềm lành!

Lão Lâm, thật hy vọng cậu nói sai." Lão Hồ nghe xong, mày nhíu chặt, xuống lạc đà, đi đến bên An Lực Mãn hỏi thăm tình hình.

Đôi mắt An Lực Mãn đầy vẻ tang thương, nhìn chằm chằm vào chân trời.

"Mây trên trời đang chảy máu, chắc là Allah thật sự nổi giận rồi.

Trên sa mạc này lại sắp nổi gió, gió rất lớn, rất lớn.

Dù có xây tường cát cũng không cản nổi đâu.

Chỗ này cách di tích cổ thành Tây Dạ còn hơn nửa ngày đường, chúng ta không thể nghỉ ngơi được nữa rồi." Lão Hồ bất đắc dĩ thở dài, quay lại báo cho mọi người biết.

An Lực Mãn đợi Lão Hồ đi rồi, lão ta hốt hoảng, lề mề chạy về chỗ lạc đà của mình.

"Cái lão già này lấm lét làm gì thế!" Bàn Tử tính tình cẩn thận, suốt chặng đường đều để mắt đến hai phần tử không xác định là Tuyết Lỵ Dương và An Lực Mãn.

Thấy An Lực Mãn có hành động khác thường, gã lập tức sải bước đi tới.

Chỉ thấy An Lực Mãn lấy ra một tấm nệm từ bọc đồ sau lưng lạc đà, trải ra trên cát, sau đó quỳ xuống, hai tay chắp lại, phủ phục trên mặt đất thành khẩn cầu nguyện.

"Kili kulu kili kulu..." Hay thật!

Hóa ra là đang lẩm bẩm cầu nguyện!

Thấy bộ dạng lề mề của An Lực Mãn, mọi người cũng không còn quá hoảng hốt nữa.

Nghe An Lực Mãn nói sắp nổi gió, Diệp Diệc Tâm vừa kinh ngạc vừa tò mò hỏi: "Anh Lâm, anh cũng từng đến sa mạc rồi sao?" Lâm Nghị nhún vai, chỉ vào mắt mình, cười nhạt nói: "Anh Lâm của em đây, hoàn toàn là dựa vào đôi mắt này mà thấy đấy!" "A… Mắt ạ?

Nhưng em có thấy gì đâu." Diệp Diệc Tâm ngây thơ nhìn anh.

Cô nào biết, Lâm Nghị pháp võ song tu, thể chất phi thường, lại thêm có Âm Dương Nhãn, nên có thể nhìn thấy những thứ rất nhỏ ở rất xa.

Dĩ nhiên, cũng có thể nhìn thấu Diệp Diệc Tâm từ đầu đến chân ~

(*￣ ￣) “Em nhìn kia kìa.” Lâm Nghị chỉ về phía xa, nói với Diệp Diệc Tâm.

Cùng lúc đó, theo hướng tay Lâm Nghị chỉ, bầu trời buổi sớm vốn trong xanh đã trở nên u ám, cát bụi bay múa điên cuồng.

Vô số hạt cát hội tụ lại, khiến chân trời trông như một bức tường cát dày vô tận!

“Bức tường cát” kéo dài từ tây sang đông không biết mấy chục dặm!

Diệp Diệc Tâm chỉ nhìn một cái đã cảm thấy áp lực vô cùng, đứng ngây người tại chỗ, cả người có chút khó thở!

Cùng lúc đó, An Lực Mãn ở phía xa đột nhiên bò dậy, cuộn tấm thảm lại, trèo lên lạc đà, phi như bay về phía trước.

Lâm Nghị thấy vậy, khẽ cười.

Không hổ là ông, A Mãn, nói chạy là chạy, không chút do dự.

Tuy nhiên, An Lực Mãn vẫn còn chút lương tâm, vừa chạy vừa hét lớn với mọi người.

“Nhanh lên, đi mau!

Không thì sẽ bị chôn trong sa mạc Đen mất!” Lúc này, mọi người mới ý thức được nguy hiểm.

Lão Hồ trợn mắt, không nhịn được chửi ầm lên: “Mẹ kiếp cái lão già này!

Tình huống nguy hiểm như vậy mà còn lề mề cầu nguyện ở đó!!” Lão Hồ gọi mọi người, ai nấy hoảng hốt trèo lên lạc đà, đuổi theo An Lực Mãn.

Lâm Nghị nhìn đám người đang căng thẳng, xoa xoa mũi, thản nhiên nói: “Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.” Trong sa mạc, lạc đà còn

thông minh hơn một số người.

Chúng sớm đã cảm nhận được sự bất an, rục rịch không yên, khi bị người thúc giục, chúng liền co cẳng chạy về phía trước như điên.

Mấy ngày đầu không gặp nguy hiểm, đám trí thức kia cưỡi trên lưng lạc đà, lắc lư nhàn nhã, cảm thấy khá thoải mái.

Giờ đây lạc đà bị hoảng sợ, ngồi trên lưng chúng bị xóc nảy vô cùng.

Mọi người đành phải nằm rạp trên bướu lạc đà phía trước, nắm chặt dây cương, để lạc đà tự chạy.

An Lực Mãn có kinh nghiệm cưỡi lạc đà nhất, lão ta dẫn đường ở phía trước, những con lạc đà khác đều tự giác chạy theo.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã bị cát vàng bao phủ, đành phải đeo kính bảo hộ, che kín toàn thân, miệng và mũi cũng dùng khăn trùm đầu che lại.

Lâm Nghị không lo cho Lão Hồ và Bàn Tử, đối mặt với mấy trò vặt vãnh này, hai người anh em của anh vẫn chịu được.

Ngoài Lão Hồ và Bàn Tử, người có quan hệ thân thiết nhất với anh chính là Diệp Diệc Tâm.

Sau những ngày tiếp xúc, anh thấy cô gái Diệp Diệc Tâm này cũng khá tốt, ngây thơ lãng mạn, trong sáng đáng yêu, cũng không õng ẹo giả tạo, quan trọng là vóc dáng và nhan sắc rất ổn.

Quan trọng nhất là, cô rất có thể sẽ trở thành một trong những sức mạnh cốt lõi của Vạn Bảo Các!

Vạn Bảo Các vừa mới khởi bước, không thể chuyện gì anh cũng tự tay làm, chính là lúc cần dùng người, thiếu nhân tài có thể dùng được!

Nhân tài như Diệp Diệc Tâm, vừa ngốc vừa nghe lời, lại có kinh nghiệm khảo cổ, đúng là của hiếm.

Diệp Diệc Tâm ở ngay bên cạnh anh, tuy khó khăn nhưng cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Lâm Nghị tỏ vẻ rất vui mừng, nhưng không hề có ý định ra tay giúp đỡ.

Cố lên nào, Diệp Tử!

Lâm gia ta coi trọng cô đó!

Bây giờ chính là lúc thử thách cô, đừng bỏ cuộc!

Sau đó Lâm Nghị lại nhìn Tuyết Lỵ Dương, không vì gì khác, bố nuôi kim chủ không thể mất được!

Tuy nhiên, Tuyết Lỵ Dương rõ ràng mạnh hơn Diệp Diệc Tâm rất nhiều, thậm chí chỉ kém Lão Hồ và Bàn Tử, trên lưng lạc đà xóc nảy vẫn rất vững vàng.

Còn những người khác, Lâm Nghị chẳng quan tâm chút nào.

Tình huống này, sống chết có số, phú quý do trời, họ tự cầu phúc đi.

Đoàn lạc đà chạy như điên nửa ngày, đến giữa trưa, dù là những con lạc đà khỏe mạnh, vừa chở người vừa chở lượng lớn vật tư và nước, cũng mệt đến thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, đôi chân thô kệch cũng trở nên mỏi nhừ, chạy xiêu xiêu vẹo vẹo, e rằng chạy nữa thì lạc đà cũng phế mất.

An Lực Mãn lúc này mới dừng lại, cho bầy lạc đà nghỉ ngơi, tiện thể để mọi người ăn chút lương khô, uống chút nước.

Lão Hồ là đội trưởng, đoàn lạc đà vừa dừng lại, cậu ta lập tức kiểm tra xem có ai bị rớt lại không!

Đoàn vừa dừng lại, Giáo sư Trần liền lảo đảo ngã nhào từ trên lưng lạc đà xuống.

Cùng lúc đó, Diệp Diệc Tâm vốn đã yếu, trải qua một hồi xóc nảy, sắc mặt trắng bệch như tuyết, ngã nghiêng từ trên lạc đà xuống đất, ôm ngực, có vẻ buồn nôn.

Hách Ái Quốc, Sở Kiếm, Tát Đế Bằng vừa thấy Giáo sư Trần gặp nguy hiểm liền vô thức xông tới.

Còn Diệp Diệc Tâm thì chẳng có ai để ý.

Lâm Nghị xuống lạc đà, vỗ nhẹ vào lưng Diệp Diệc Tâm để cô dễ chịu hơn.

Chương 89

Anh lại mở bình nước của mình, đưa cho Diệp Diệc Tâm.

Lâm Nghị khá tò mò hỏi: “Sao rồi?

Chịu nổi không?” Diệp Diệc Tâm nhận lấy bình nước, uống một ngụm, lại thở hổn hển vài hơi, lúc này mới hồi sức, liên tục gật đầu với Lâm Nghị.

“Anh Lâm, em có thể, em thật sự có thể!” “Ờ…” Lâm Nghị thấy Diệp Diệc Tâm nghiêm túc như vậy, ngẩn ra, cười nói: “Nếu không chịu nổi, nhớ nói với anh.” Diệp Diệc Tâm chân thành nhìn Lâm Nghị, nói: “Cảm ơn anh, anh Lâm, em không sao!

Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, là thử thách của anh đối với em, phải không?” Hử?

Thử thách?

Tôi có nói vậy sao?

Lâm Nghị nghĩ lại, hình như mình đúng là có nói lời tương tự.

Lúc đó anh đang chém gió với Diệp Diệc Tâm, muốn lừa cô gia nhập đội của mình, còn nói phải xem biểu hiện của Diệp Diệc Tâm trong chuyến đi sa mạc này rồi mới quyết định.

Không ngờ Diệp Diệc Tâm lại ghi nhớ trong lòng.

Chậc chậc.

Đứa trẻ này có thể dạy dỗ được, có thể dạy dỗ được.

Lâm Nghị bật cười, nói đầy cảm động: “Đúng vậy.

Diệp Tử, kiên trì chính là thắng lợi!

Cố lên, chúng ta đang rất thiếu những nhân tài có ý chí kiên cường như em!" Nói xong câu này, chính Lâm Nghị cũng cảm thấy mình hơi vô liêm sỉ.

Haizz.

Nhà tư bản độc ác!

Diệp Tử à, em ráng chịu một chút nhé.

Sau này, anh Lâm sẽ đối xử tốt với em ~ (*￣ ￣) "Em biết rồi, anh Lâm, em sẽ cố gắng, sẽ nỗ lực!" Diệp Diệc Tâm nắm chặt tay, làm một tư thế cố lên rất đáng yêu.

Nghỉ ngơi chưa được bao lâu, An Lực Mãn nhìn cát vàng mịt mù, thấy xa xa có một đám cát vàng hình nấm, vẻ mặt nghiêm túc, hét lớn: "Phong tín tử đến rồi, đừng nghỉ nữa, mọi người mau đi thôi.

Nhanh nhanh nhanh, mau lên lạc đà!

Chân chủ phù hộ, chúng ta nhiều người như vậy, mau chạy thoát thân đi." Lão Hồ thấy vậy, cũng căng thẳng hét lớn: "Nhanh nhanh, nhanh nhanh, mau lên lạc đà, mau lên lạc đà!" Mọi người đều hoảng hốt, không dám nán lại.

"Anh Lâm, bão cát lại sắp đến rồi, chúng ta mau chạy thôi ~" Diệp Diệc Tâm uống một ngụm nước, tay nhỏ chống xuống đất, cố gắng đứng dậy.

"Hoảng cái gì.

Đừng hoảng." Lâm Nghị không vội không hoảng đỡ cô dậy, dìu lên lạc đà.

Bão cát trong mắt người khác có thể là tai họa ngập đầu.

Trong mắt anh, cũng chỉ đến thế.

An Lực Mãn nói xây tường cát cũng không cản được, nhưng chỉ

cần Lâm Nghị đứng ở đó, liền có thể vững như núi.

Chỉ cần không ở trung tâm bão cát, chút gió lốc này căn bản không cản được bước chân anh.

Nhìn đám người đang chật vật tháo chạy, Lâm Nghị không nhanh không chậm trèo lên lạc đà, hai chân kẹp chặt, thúc lạc đà tiến lên, phóng mắt nhìn cát vàng mịt trời, như thể đang thưởng thức phong cảnh.

Theo cơn bão cát ngày càng dày đặc, tầm nhìn ngày càng thấp, cát vàng ngập trời, ban ngày giữa trưa mà như biến thành nửa đêm!

"Tuyệt, tuyệt, tuyệt!

Tinh Tuyệt Nữ Vương này cũng có chút thú vị đấy!" Nhìn cơn bão cát đen ở phía xa, Lâm Nghị không khỏi chép miệng.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, thuật phong thủy có không ít người biết, tầm long điểm huyệt, thiên tinh phong thủy, tìm đất cát tường, chuyện này không khó!

Khó là Thập Lục Tự Âm Dương Thuật!

Âm dương thuật đi ngược lẽ trời, đoạt thiên thời, đổi địa lợi, nghịch tinh thần, tạo bảo điện!

Các nhà thám hiểm trên thế giới đều đồn đại về sa mạc Đen vào mùa gió một cách thần kỳ, An Lực Mãn còn nói sa mạc Đen là do Allah tạo ra để trừng phạt lòng tham của con người.

Nhưng, Lâm Nghị lại không nghĩ vậy!

Từ khi vào sa mạc Đen, trên đường đi anh vẫn luôn quan sát, đặc biệt là khi bão cát nổi lên, lại càng quan sát kỹ hơn!

Bây giờ, cơn bão cát đen thực sự cuối cùng cũng đến rồi!

Dựa vào Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, anh đã

thật sự nhìn ra được manh mối!

Lâm Nghị ánh mắt như đuốc, giọng trầm xuống nói: "Hắc long tích đoạn, nộ nhi sinh phong!" Trong cơn bão cát đen này, anh lờ mờ cảm nhận được một luồng khí của long mạch!

Tục ngữ có câu, nơi long mạch là nơi sinh khí!

"Long mạch" trong phong thủy học thực ra là một dạng địa hình đặc biệt.

Long mạch bắt nguồn từ núi Côn Luân và kéo dài ra khắp thế giới.

Cấu trúc và phân cấp của long mạch giống như một cây lớn có rễ long, thân long, cành long, lá long.

Nơi linh khí của long mạch tụ tập thường được coi là đất phong thủy tốt, tức là long huyệt.

Sự nhấp nhô và hình thái của dãy núi, tùy theo trạng thái khác nhau mà chia thành "cửu thế": hồi long, xuất dương long, hàng long, sinh long, phi long, ngọa long, ẩn long, đẳng long, và lĩnh quần long.

Dựa vào Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, anh đã cảm nhận được sự tồn tại của khí long mạch trong cơn bão cát đen này!

Nguồn gốc của nó không cần nói cũng biết!

Tự nhiên là đến từ Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Bão cát đen hung tàn bạo liệt, hủy diệt mọi thứ, không gì cản nổi, hệt như thiên tai!

Điều này khiến Lâm Nghị nghĩ đến một loại âm dương thuật được giới thiệu trong Địa Tự Thiên của Thập Lục Tự Âm Dương Thuật, tên là Trấn Long!

Loại âm dương thuật này là cưỡng ép trấn yểm long mạch, sinh ra

lệ khí, biến nó thành một con hung long!

Chủ nhân ngôi mộ muốn con "hung long" này vĩnh viễn bảo vệ mộ huyệt của mình, để mộ huyệt không bao giờ bị người ngoài xâm phạm!

Một khi có người ngoài tiếp cận mộ huyệt, sẽ gây ra sự phẫn nộ của "hung long", phải chịu thiên khiển.

Trong những gì Lâm Nghị biết về văn hóa Tinh Tuyệt, ở cổ quốc Tinh Tuyệt và trước đó, hoàn toàn không có bão cát đen!

Vào cuối thời kỳ cổ quốc Tinh Tuyệt, vì áp bức các quốc gia lân cận, dẫn đến việc bị các quốc gia hợp sức tấn công.

Tương truyền khi quân đội các nước tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, bão cát nổi lên, chôn vùi quân đội các nước, cùng với cổ quốc Tinh Tuyệt và vô số kho báu dưới cát vàng!

Từ đó, mỗi khi đến mùa gió, trong sa mạc Tây Vực lại xuất hiện sa mạc Đen.

Theo ghi chép trong sổ tay của ngài Walter, chỉ khi đến mùa gió, bão cát đen nổi lên trong sa mạc, Tinh Tuyệt Cổ Thành mới hiện ra từ lòng đất.

Lâm Nghị lại không nghĩ vậy.

Nếu thật sự là "Trấn Long", thì khi đến mùa gió, lúc Tinh Tuyệt Cổ Thành hiện thế, "hung long" để bảo vệ bảo điện của Nữ Vương, nên đã giáng xuống thiên tai!

Bão cát đen, chính là thiên tai mà "hung long" giáng xuống!

Anh có chín phần chín chắc chắn.

Rốt cuộc Tinh Tuyệt Nữ Vương đã làm thế nào để "Trấn Long", chỉ có đến Tinh Tuyệt Cổ Thành mới rõ.

Chương 90

Đang lúc Lâm Nghị nghĩ về chuyện này, một bóng người từ trên lạc đà lăn lông lốc xuống.

Xem kìa, xem kìa, mới có mấy ngày đã không chịu nổi rồi.

Đám trí thức chân yếu tay mềm này, không phải là tự tìm khổ sao.

Anh giật giật dây cương, con lạc đà đang phi nước đại của anh lập tức dừng lại, dù ở trong bão cát đen, nó vẫn ngoan ngoãn nằm im bất động.

Dường như không có lệnh của Lâm Nghị, dù bị bão cát vùi lấp, nó cũng không nhúc nhích nửa phân.

"Cũng được." Lâm Nghị gật gật đầu.

Anh sở hữu Kỹ Năng Cưỡi Ngựa Bắn Cung Cấp Thế Giới, không ngờ dùng để cưỡi lạc đà cũng rất hiệu quả.

Đặc biệt là, anh và con lạc đà này sớm tối bên nhau mấy ngày, đã thuần phục nó răm rắp, còn ngoan hơn cả con lạc đà già đầy kinh nghiệm của An Lực Mãn.

Chậc chậc.

Không biết kỹ năng này có dùng được cho động vật linh trưởng không.

Lâm Nghị xuống lạc đà, nhìn một cái, không ngoài dự đoán, quả nhiên là Giáo sư Trần.

Giáo sư Trần tuy có hơi cổ hủ, cố chấp một chút, nhưng con người cũng không tệ, đối xử với ba anh em anh cũng khá tốt.

Đã thấy rồi, Lâm Nghị cũng không giả vờ không thấy.

Người mà, phải phân biệt trắng đen, giống như đàn piano, phím đen trắng không thể lẫn lộn với màu vàng.

Ủa, sao đột nhiên lại nghĩ đến mấy cái này nhỉ?

Cùng lúc đó, anh túm lấy dây cương lạc đà của Giáo sư Trần, con lạc đà đó vốn đã chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng Lâm Nghị không phải người thường!

Thân thể cường đại, lại được pháp lực nuôi dưỡng, khiến sức mạnh của anh càng tăng thêm một bậc!

Anh nắm chặt dây cương, con lạc đà đó dùng hết sức bình sinh, làm thế nào cũng không chạy được.

Cuối cùng, cánh tay Lâm Nghị đột nhiên dùng sức, một luồng sức mạnh không thể chống cự từ cánh tay truyền đến dây cương, cuối cùng truyền đến thân lạc đà.

Giây tiếp theo, con lạc đà khỏe mạnh phịch một tiếng, quỳ trên mặt đất, đáng thương nhìn Lâm Nghị.

Con lạc đà của Lâm Nghị nhìn chằm chằm vào con lạc đà của Giáo sư Trần. 【Hừm hừm...】【Hừm hừm...】A!

Hai con súc sinh này hình như còn giao tiếp với nhau?!

Nhưng mà, sau khi giao tiếp, con lạc đà của Giáo sư Trần ngoan hơn hẳn, quỳ ở đó không dám động đậy.

Giáo sư Trần nằm trên mặt đất ho sặc sụa, toàn thân rã rời, không còn chút sức lực nào, thấy Lâm Nghị đến cứu, ông lập tức đẩy Lâm Nghị ra, nói: "Cậu Lâm, bão cát đến rồi, không cần… khụ khụ… không cần lo cho tôi, cậu mau đi đi." "Không sao, Giáo sư Trần, uống ngụm nước trước đã." Lâm Nghị không vội không hoảng lấy bình nước của Giáo sư Trần từ trên lạc đà, đưa cho ông.

Giáo sư Trần dùng hết sức lực toàn thân, hét lớn: “Cậu Lâm, cậu mau đi đi!

Cậu muốn chết cùng tôi ở đây sao?” Khóe miệng Lâm Nghị nhếch lên một nụ cười nhạt: “Giáo sư Trần, ông nghĩ nhiều rồi, ông đâu có xứng chết cùng tôi.” Giáo sư Trần: “Σ(⊙▽⊙"a?” Lâm Nghị mấp máy môi, thầm niệm pháp chú. 【Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn.

Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.

Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn.

Thể hữu kim quang, phúc ánh ngô thân.】 Thần chú vừa xuất, pháp lực trong cơ thể Lâm Nghị vận chuyển, từng luồng kim quang từ trong người tỏa ra, bao phủ toàn thân anh và cả phạm vi nửa thước xung quanh!

Kim quang lấp lánh, dễ dàng ngăn cản gió cát bên ngoài.

Trong phạm vi nửa thước quanh người anh, hình thành một vùng tịnh thổ không gió không cát!

Chậc chậc.

Kim quang này vẫn chưa thể hóa hình, nếu đạt đến kim quang hóa hình, e rằng dù ở trung tâm bão cát cũng không sao nhỉ?

Khi Lâm Nghị thi triển thần chú, đầu và cổ của Giáo sư Trần nằm trong phạm vi bao phủ của kim quang, còn thân thể vẫn phơi mình trong gió cát.

Tuy ông là người trần mắt thịt, không nhìn thấy kim quang, nhưng sự khác biệt giữa hai đầu cơ thể, ông lập tức cảm nhận được!

Ông cảm thấy mình sắp chết, hít thở trong gió cát trở nên cực kỳ khó khăn.

Không hiểu vì sao, Lâm Nghị vừa đến gần, trên mặt ông lại không

cảm nhận được chút gió lốc nào, ngay cả hô hấp cũng thông thuận một cách kỳ lạ.

A?

Chuyện gì thế này?

Sao đột nhiên lại thở được?

Lâm Nghị đã làm gì?

Giáo sư Trần không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị, tình huống này hoàn toàn lật đổ nhận thức của ông về khoa học!

Ông tin vào khoa học, nhưng chuyện này căn bản không thể dùng khoa học để giải thích!

Không kịp nghĩ nhiều, trong lòng Giáo sư Trần lập tức bùng lên hy vọng sống sót!

Ực ực ực.

Giáo sư Trần uống liền mấy ngụm nước, lại hít mạnh mấy hơi, cuối cùng cũng hồi sức.

Đúng lúc này, Lão Hồ phát hiện Giáo sư Trần và Lâm Nghị bị tụt lại phía sau, liền bảo Bàn Tử giữ chặt An Lực Mãn, còn mình thì đội gió cát đi tìm Lâm Nghị.

Thấy Lâm Nghị bình an vô sự, Lão Hồ thở phào nhẹ nhõm, trêu chọc: "Lão Lâm, tôi còn tưởng cậu bị mời đi uống trà với Allah rồi chứ." Lâm Nghị mỉm cười, xoa xoa mũi, nói: "Biết đâu ngày nào đó, tôi thật sự có thể uống trà với Allah đấy." Lão Hồ toe toét cười: "Vậy thì được đấy, nếu thật sự có ngày đó, nhớ mang về cho tôi ít lá trà thần tiên ăn." Lâm Nghị nhún vai, đáp: "Không vấn đề." Nói thật, từ khi tu pháp, anh cảm thấy mình có chút bành trướng.

Đặc biệt là khi nghĩ đến việc sau khi 《Đại Động Chân Kinh》 đại

thành, có thể sẽ trở thành thần tiên.

Chậc chậc.

Nếu Allah thật sự tồn tại, sau này biết đâu thật sự có cơ hội cùng nhau uống trà.

Dĩ nhiên, chuyện này còn quá xa vời, mình nghĩ vớ vẩn chém gió thôi là được rồi.

Chưa vô địch, sao mình dám quá bành trướng được.

Không biết từ lúc nào, Tuyết Lỵ Dương cũng đội gió cát đi tới.

Đôi mắt đẹp của cô có chút lo lắng nhìn Lâm Nghị, thấy anh không sao, cô thầm thở phào, nhưng lại dùng giọng điệu lạnh nhạt nói: "Không sao thì mau lên đường đi." Nói xong, Tuyết Lỵ Dương liền quay đầu đi về.

Lão Hồ đỡ Giáo sư Trần lên lạc đà, quay đầu lại với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ nói với Lâm Nghị: "Lão Lâm, tôi thấy cô nàng Tây này tám phần là để ý cậu rồi, cậu không biết lúc nãy cô ta…" Lão Hồ kể lại một cách sinh động, lại có chút ghen tị nói: "Cô ta vừa nghe nói cậu mất tích, liền liều mạng gọi tên cậu, tôi nghe mà cảm thấy sắp khóc đến nơi rồi!" Ngày xưa chúng ta cùng nhau hô hào đi "xử lý" người nước ngoài, cuối cùng e rằng vẫn là lão Lâm cậu đi trước một bước.

Lâm Nghị ngẩn ra, hỏi: "Thật không?" Lão Hồ gật đầu lia lịa: "Đương nhiên là thật rồi.

Không ngờ một tiểu thư nhà tài phiệt Mỹ đường đường lại có một mặt đa cảm như vậy.

Chậc chậc, lão Lâm, diễm phúc của cậu không cạn đâu." Đúng lúc này, Lâm Nghị thấy ở vị trí cách họ khoảng một hai dặm, bão cát ngày càng lớn, bão cát cuồn cuộn che kín cả bầu trời, như mây đen bao phủ

nửa không gian.

“Đừng nói nhảm nữa, mau đi thôi, bão cát đen thật sự sắp đến rồi!” “Cơn bão này có là gì, năm đó…” Lão Hồ đang định khoe khoang, đột nhiên nhìn thấy cơn bão cát đen ở phía xa, giật nảy mình, nói: “Mẹ kiếp, bão cát lớn thế này!

Lão Lâm, miệng cậu là khai quang rồi phải không!” Sau khi cả nhóm tập hợp, con lạc đà của An Lực Mãn lại nằm rạp xuống đất, rồi cắm đầu vào cát, dù lão ta có quất roi thế nào, nó cũng nhất quyết không động đậy!

Những con lạc đà khác thấy lạc đà của An Lực Mãn làm vậy, cũng ngây ngốc học theo.

An Lực Mãn bất lực ngồi phịch xuống đất, tuyệt vọng nhìn cơn bão cát đen ở phía xa, lẩm bẩm: “Xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Chương 91

Bão cát đen của Allah làm lạc đà sợ chết khiếp, chúng biết bão cát đến rồi, chạy thế nào cũng vô dụng, nên quỳ xuống đất chờ chết thôi." Mọi người đều hoảng sợ, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng, dựa vào thân lạc đà, chống chọi với cát vàng đang gào thét.

Chỉ có Lâm Nghị cưỡi con lạc đà của mình, hiên ngang tiếp tục đi về phía trước!

Lão Hồ kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, hỏi: "Lão Lâm, con lạc đà của cậu sao vậy?

Hình như không sợ chút nào!" Điều này quá vô lý!

Chẳng lẽ Lâm Nghị đã cho con lạc đà này uống thuốc mê gì sao?

"Vì tôi thuần phục tốt thôi." Lâm Nghị toe toét cười, cưỡi lạc đà tiếp tục đi về phía trước.

Theo tình tiết, sau khi Giáo sư Trần bị rớt lại, đi tiếp không xa sẽ là cổ miếu Tây Dạ.

Khi lạc đà của Lâm Nghị đi ngang qua An Lực Mãn, An Lực Mãn nhìn mà ngây cả người!

Như vậy cũng được sao?

Lão ta nuôi lạc đà mấy chục năm, coi lạc đà như con đẻ!

Bây giờ lạc đà quỳ không dậy, lão ta chẳng có cách nào.

Sao lạc đà của Lâm Nghị lại không bị ảnh hưởng chút nào?!

Trời ạ!

Sao lại thế này?

Chẳng lẽ… anh ta là sứ giả của Allah?

Là Allah phái đến cứu mình?

"Có cứu rồi, có cứu rồi!" An Lực Mãn vốn đã tuyệt vọng lập tức lại có hy vọng, hét lớn với mọi người: "Nhanh lên, nhanh lên theo sau lạc đà của tiểu huynh đệ đi.

Allah phái sứ giả đến cứu tôi rồi!" Lạc đà là một loài động vật rất kỳ lạ, có một con đi trước, những con phía sau sẽ tự nhiên đi theo.

Những con lạc đà đang cắm đầu vào cát, con nào con nấy đều tỉnh táo lại, đứng dậy từ trong cát, nhanh chóng đi theo lạc đà của Lâm Nghị.

Bây giờ cát vàng mịt mù, tầm nhìn chỉ còn vài mét, nhưng trong đồng tử Lâm Nghị lóe lên một tia sáng tím, tầm nhìn của anh liền rõ hơn mười mấy lần.

Đôi mắt âm dương của anh, dù trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, cũng có thể nhìn rõ sự vật cách mấy chục mét, thậm chí cả trăm mét!

Cưỡi đi một lát, phía trước anh, một bóng trắng vụt qua.

"Thế này mới đúng chứ!" Nhìn thấy bóng trắng trong nháy mắt, Lâm Nghị mỉm cười, đi theo.

Bóng trắng không phải ai khác, chính là một con lạc đà trắng.

Cái gọi là lạc đà trắng, thực ra là một loại "lạc đà hoang" một bướu, vóc dáng lớn hơn lạc đà thường rất nhiều, toàn thân trắng như tuyết, cực kỳ nổi bật giữa cát vàng.

Bây giờ bão cát đen ập đến, những con lạc đà hoang sống ở đây quanh năm, tự nhiên có chỗ để chúng trốn bão.

Nơi gần nhất, cũng là nơi thích hợp nhất, chính là di tích cổ thành

Tây Dạ.

Cả đoàn người đi theo con lạc đà hoang mấy trăm mét, Lâm Nghị liền phát hiện một đoạn tường thành cổ xưa đã bị hư hại.

Thời gian trôi qua ngàn năm, tường thành nguy nga xưa kia nay chỉ còn cao một hai mét, dưới chân tường thành đã có mấy con cừu sừng lớn sa mạc và vài con sói cát nằm cuộn tròn ở đó.

Đừng nhìn chúng là thiên địch, nhưng trong bão cát đen, chúng lại ngoan ngoãn lạ thường, không dám động đậy.

Phần lớn kiến trúc cổ của thành Tây Dạ đã bị sa mạc vùi lấp, nhiều ngôi nhà đã sụp đổ.

Chẳng mấy chốc Lâm Nghị liền phát hiện một pháo đài lớn bằng đất nện phía sau bức tường thành đổ nát.

Pháo đài lớn này ở trong sa mạc, gió thổi nắng chiếu, trải qua mấy ngàn năm, sớm đã cùng màu với cát vàng, nếu không phải ánh mắt Lâm Nghị nhạy bén, thật sự khó mà phát hiện.

Tuy nhiên, trong phim, Lão Hồ và bọn họ lại thật sự phát hiện ra, đúng là gặp may mắn.

An Lực Mãn chỉ huy lạc đà nằm xuống dựa vào tường thành.

Cả đoàn người hoảng hốt chui vào pháo đài lớn, trong lòng lúc này mới yên tâm.

Lâm Nghị không quan tâm đến họ, việc đầu tiên khi vào pháo đài lớn, tự nhiên là đả tạp.

“Hệ thống, tôi muốn đả tạp!” “Đinh, phát hiện ký chủ đang ở trong cổ miếu Tây Dạ, có thể đả tạp, phần thưởng: 10000 điểm đạo mộ!” Giọng nói của hệ thống vang lên, Lâm Nghị hài lòng mỉm cười.

Vốn dĩ anh còn lại 1800 điểm đạo mộ, nhưng vì sắp vào sa mạc,

anh đã tiêu 50 điểm để tích trữ lượng lớn thức ăn và nước uống.

Bây giờ tổng cộng có 11750 điểm đạo mộ!

Chậc chậc, cuối cùng cũng đủ để nâng cấp Kim Quang Chú!

"Hệ thống, tu luyện Kim Quang Chú 50 lần!" "Đinh, Kim Quang Chú đang được tu luyện." "Đinh, Kim Quang Chú 50 lần đã tu luyện hoàn tất, chúc mừng ký chủ, tiến độ tầng thứ hai của Kim Quang Chú đạt 100%, đạt đến cảnh giới Dùng Khí Hóa Hình!" Cái gọi là khí, thực ra chính là Khí.

Khí là một loại năng lượng vô hình, nếu phân chia chi tiết, có thể chia thành nhiều loại, ví dụ như nội lực, chân khí, dĩ nhiên pháp lực trong cơ thể Lâm Nghị cũng là một loại khí, nhưng thuộc loại khí có phẩm chất cao hơn.

Dùng khí hóa hình, nói một cách đơn giản, là kim quang do pháp lực trong cơ thể anh biến hóa thành, hóa thành vật hữu hình có thể nhìn thấy, sờ được.

Vì vậy, dùng khí hóa hình còn được gọi là kim quang hóa hình.

Dĩ nhiên, kim quang dù sao cũng là do pháp lực biến hóa thành, dù có hóa hình, người thường cũng không nhìn thấy được.

Tuy người thường không nhìn thấy, nhưng lại có thể sờ được, cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Mong đợi đã lâu, cuối cùng cũng đạt đến cảnh giới dùng khí hóa hình.

Anh thầm niệm khẩu quyết, kim quang trong cơ thể lóe lên, khẽ giơ tay, vô số kim quang hội tụ về lòng bàn tay, trước lòng bàn tay anh, kim quang hóa thành một bàn tay vàng.

Bàn tay vàng này, giống hệt bàn tay của anh, điều khiển cũng cực

kỳ linh hoạt, như thể là cánh tay anh được kéo dài ra.

Anh tâm niệm vừa động, lại có lượng lớn kim quang rót vào trong đó, bàn tay vàng kia lập tức lớn lên gấp bốn năm lần!

To bằng cả một cái bồ đoàn!

"Chậc chậc, không hổ là tầng thứ hai của Kim Quang Chú!" Chỉ cần pháp lực của anh đủ, liền có thể cường hóa vật do kim quang hóa hình một cách vô hạn!

Ngày nào đó khi 《Đại Động Chân Kinh》 của mình đại thành, không biết có thể một chưởng phá hủy một ngọn núi không.

Nhưng mà, chuyện đó còn khá xa vời, trước mắt cứ giải quyết Nữ Vương trong Tinh Tuyệt Cổ Thành đã.

Trong ngôi miếu cổ đổ nát, mặt đất phủ một lớp cát mịn.

Mọi người phải khom lưng, chỉ cần hơi ngẩng đầu là sẽ đụng phải xà nhà bằng gỗ phía trên.

Cả nhóm ai nấy đều trông nhếch nhác, thở hổn hển không thôi, nhưng cũng cảm thấy vô cùng may mắn.

Bàn Tử tức giận túm lấy áo An Lực Mãn, chửi ầm lên: "Thứ chó má, mày còn chạy à?

Mày chạy đi xem nào!

Có ai cản mày đâu!" An Lực Mãn biết Bàn Tử không phải dạng dễ chọc, sợ đến mức run lẩy bẩy, hai tay yếu ớt cố gỡ tay Bàn Tử ra, nói năng có chút lộn xộn: "Thả ra, thả ra đi mà, thả ra đi mà.

Có gì từ từ nói, thả tay ra trước đã mà." Lâm Nghị thấy Bàn Tử và An Lực Mãn gây sự với nhau, vì biết trước tình tiết nên dĩ nhiên cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chắc chắn là sau khi giáo sư Trần và mình bị tụt lại phía sau, Lão

Hồ và Tuyết Lỵ Dương đã quay lại tìm, Bàn Tử thấy lão già An Lực Mãn này định bỏ mặc mọi người để chạy trốn, tuy cuối cùng đã bị cậu ta túm thẳng từ trên lạc đà xuống, nhưng trong lòng Bàn Tử vẫn đang nén một bụng lửa.

Bây giờ khó khăn lắm mới nhặt về được một mạng, cơn tức trong bụng cứ thế trút hết lên người An Lực Mãn.

Lâm Nghị mỉm cười, nói: "Được rồi Bàn Tử, tiết kiệm chút sức đi, quậy cái gì chứ." An Lực Mãn nhìn Lâm Nghị đầy biết ơn, vừa định mở miệng làm thân với anh thì lại nghe Lâm Nghị nói tiếp: "Súng trong tay cậu để làm gì?

Lần sau ấy, cứ nổ súng thẳng tay!" An Lực Mãn trợn tròn hai mắt.

Chương 92

Cái đám người này!

Sao lại có thể như vậy chứ!

Hùa nhau bắt nạt một ông già sáu mươi mấy tuổi như tôi!

Xé quần áo tôi thì thôi đi, còn định dùng súng bắn tôi nữa!

Hồ Đại.

Hồ Đại sẽ trừng phạt.

Bàn Tử thấy An Lực Mãn không phục, liền chĩa súng vào ông ta.

An Lực Mãn rụt cổ lại, ngồi thụp xuống đất, không dám hó hé nửa lời.

"Lão già, nói cho ông biết, hôm nay nếu không phải vì Lão Lâm, thì ông chết thế nào cũng không biết đâu!

Sau này mà còn dám chạy trốn, đừng trách đạn của Bàn gia đây không có mắt!" "Không đâu mà, không đâu mà, chúng ta là bạn tốt mà, là anh em tốt mà.

Anh em tốt không động dao động súng đâu mà, cũng sẽ không bỏ rơi mọi người đâu mà." An Lực Mãn ngẩng đầu nhìn Lâm Nghị và Bàn Tử, vừa ấm ức vừa trưng ra vẻ mặt hòa nhã nói.

Diệp Diệc Tâm uống một ngụm nước, gương mặt lấm lem lộ ra nụ cười của người vừa thoát chết, nói: "Anh Lâm, lần này may mà có anh, nếu không cả bọn đều bị chôn vùi trong sa mạc rồi." Giáo sư Trần ngồi bệt dưới đất, ngẩng đầu nhìn Lâm Nghị, cũng nói: "Tiểu Lâm, lần này thật sự cảm ơn cậu, nếu không bộ xương già này của tôi đã phải bỏ lại đây rồi." Lâm Nghị nhếch miệng cười: "Mọi người

khách sáo quá rồi.

Nếu cô Dương có thể trả thêm lương cho chúng tôi thì không còn gì tuyệt vời hơn." Thực ra, dù không có anh, theo tình tiết gốc thì họ cũng không chết được.

Với vận may của nhân vật chính như Lão Hồ và Bàn Tử, làm gì có chuyện chết dễ dàng như vậy.

Tất nhiên, lần này đúng là họ đã bám theo sau mông mình mới nhặt về được một mạng, nên Lâm Nghị cũng chẳng khách sáo làm gì.

Nhiều mạng người như vậy, tăng thêm chút tiền cũng không quá đáng chứ nhỉ?

Mọi người: "???" Họ cảm ơn chân thành như vậy, mà trong đầu Lâm Nghị chỉ nghĩ đến tiền lương thôi sao?!

Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc cười ha hả, không nói gì.

Tát Đế Bằng vốn nhát gan, cũng không nói năng gì.

Ngược lại, Sở Kiếm trẻ người non dạ, nghe Lâm Nghị nói vậy không nhịn được, liền lên tiếng phê bình: "Anh Lâm, trên đời này không chỉ có tiền bạc đâu, còn rất nhiều thứ khác đáng để chúng ta sở hữu, ví dụ như tình bạn, ví dụ như tình yêu, ví dụ như một trái tim trung thành với khảo cổ." Lâm Nghị nghe xong thì sững người.

Thầy của cậu còn không dám nói với Lâm gia ta những lời này, cậu biết không?

Tuổi còn trẻ, lông còn chưa mọc đủ, đã muốn dạy đời Lâm gia này à?

Lâm Nghị không chút nể nang đáp trả: "Nói nhảm nhiều thật.

Cậu lo xem sống sót thế nào đi đã." Sở Kiếm bị dội một gáo nước lạnh, có hơi ngơ ngác.

Sau đó, Hách Ái Quốc kéo tay Sở Kiếm, dùng ánh mắt ra hiệu: “Cậu không có việc gì à, chọc vào cậu ta làm gì.

Chẳng phải là tự tìm rắc rối sao.

Cậu ta đến tôi còn dám bật lại, huống chi là cậu." Sở Kiếm khẽ hừ một tiếng, không phục ngồi xuống.

Tuyết Lỵ Dương từ đầu đến cuối không nói lời nào, chỉ ngồi trên đất, mắt hơi nhắm lại, một tay nhẹ nhàng xoa mắt phải.

Diệp Diệc Tâm nhiệt tình ngồi xuống hỏi: “Chị Dương, mắt chị sao vậy?” Tuyết Lỵ Dương đã quen độc lập, lại nghe thấy giọng của Diệp Diệc Tâm, bèn lạnh nhạt đáp: “Không sao.” Diệp Diệc Tâm lo lắng nói: “Để em xem nào.

Có phải bị cát bay vào mắt không ạ?” Vừa nói, Diệp Diệc Tâm vừa đưa tay lên định gỡ tay Tuyết Lỵ Dương ra để kiểm tra giúp cô.

Tuyết Lỵ Dương đành phải bỏ tay ra, sau đó Diệp Diệc Tâm nhìn một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Chị Dương, để em lấy nước rửa cho chị nhé.” Tuyết Lỵ Dương dùng mắt trái liếc nhìn Lâm Nghị ở cách đó không xa, trong lòng có chút bất đắc dĩ, gật đầu nói: “Được.

Vậy làm phiền em.” Lão Hồ là một đội trưởng tận tâm tận lực, cả nhóm vừa nghỉ ngơi được một lát, anh đã bắt đầu sắp xếp kế hoạch tiếp theo.

Bão cát đen không biết khi nào mới qua, nên anh phân công Tát Đế Bằng, Sở Kiếm và Bàn Tử, ba thanh niên khỏe mạnh, ra ngoài mang đồ ăn, nhiên liệu, túi ngủ và nước vào đây, chuẩn bị qua đêm tại đây.

Anh cũng sắp xếp người canh gác ban đêm, đề phòng sói cát bên ngoài vào, hoặc bão cát quá lớn sẽ chôn sống họ.

Bản thân Lão Hồ thì ra ngoài xem xét tình hình xung quanh.

Còn về Lâm Nghị, Lão Hồ không sắp xếp gì nhiều, trong mắt anh, Lâm Nghị còn biết mình nên làm gì hơn cả anh, anh mà sắp xếp nhiều quá ngược lại không hay.

Thực tế, lúc này Lâm Nghị quả thật có việc cần làm!

Anh đột nhiên nhận được thông báo về địa điểm đả tạp thứ năm.

"Ting, địa điểm đả tạp thứ năm đã được làm mới.

Sau khi càn quét sạch sẽ mộ của Vương tử Cô Mặc, có thể đả tạp, nhận được: Kỹ năng Câu Linh Khiển Tướng, 2000 điểm đạo mộ!" Khỉ thật.

Hệ thống, mày càng ngày càng chơi lớn rồi đấy!

Trước kia mày còn che che đậy đậy.

Bây giờ lại trực tiếp bảo mình càn quét sạch sẽ mộ của người ta!

Chậc chậc.

Ngầu đấy, ngầu đấy.

Đúng là chó má thật.

Đúng là không cần chút liêm sỉ nào nữa.

Tuy nhiên, điều khiến Lâm Nghị thực sự kinh ngạc là phần thưởng đả tạp.

Phần thưởng lần này khác với trước đây, không còn đơn thuần chỉ có điểm đạo mộ, mà còn có cả một kỹ năng!

Chính là một trong Bát Kỳ Kỹ, Câu Linh Khiển Tướng!

Câu Linh Khiển Tướng bắt nguồn từ Vu Hích chi thuật, Vu Hích là một phương pháp giao tiếp với linh hồn.

Nó có hai phần chính: Câu linh và Khiển tướng.

Sự lợi hại của câu linh nằm ở chỗ không cần sự đồng ý của đối

phương, có thể cưỡng chế khống chế linh hồn!

Nói cách khác, nếu sở hữu kỹ năng này, chỉ cần mình mạnh hơn đối phương, là có thể mặc kệ ý muốn của họ, cưỡng ép chiếm làm của riêng!

Câu Linh Khiển Tướng còn có phần thứ hai là khiển tướng, đúng như tên gọi, chính là ép đối phương làm việc!

Dù đối phương có ngàn vạn lần không muốn, cũng phải tuân lệnh làm việc.

Chậc chậc.

Kỹ năng này hay đấy!

Mình mà luyện thành kỹ năng này, đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự còn tồn tại, chẳng phải là có thể cưỡng chế khống chế cô ta, bảo cô ta làm gì thì cô ta phải làm đó sao?

Diệp Diệc Tâm với đôi mắt to ngấn nước, áy náy gọi: "Anh Lâm, anh mau đến xem chị Dương đi.

Cát trong mắt chị ấy có chút phiền phức, em…" "Hả?

Chị Dương?

Mắt bị cát bay vào à?" Lâm Nghị nghĩ kỹ lại, trong phim hình như cũng có tình tiết này.

Ánh mắt anh dừng lại trên người Tuyết Lỵ Dương.

Gương mặt vốn trắng trẻo của cô, sau trận bão cát này trở nên lấm lem, nhưng vẫn không che giấu được vẻ đẹp của cô.

Lâm Nghị bước tới, cầm đèn pin rọi vào mắt Tuyết Lỵ Dương.

Chương 93

"Không sao, để tôi." Lâm Nghị tháo găng tay, bảo Diệp Diệc Tâm đổ chút nước để anh rửa tay cho sạch cát, rồi ngồi xổm xuống đến gần Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương thấy Lâm Nghị muốn xem mắt cho mình, đôi mắt đẹp quét qua người anh một lượt, muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói một lời nào.

Lâm Nghị đưa tay lại gần, Tuyết Lỵ Dương nhìn anh với vẻ mặt hơi tủi thân, người ngả về sau né tránh.

"Đừng né!" Giọng Lâm Nghị ra lệnh không cho phép chối cãi.

Tuyết Lỵ Dương hơi bĩu môi, có chút không thoải mái, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa mặt lại gần Lâm Nghị, bàn tay đang che mắt phải do dự buông xuống.

Đôi mắt cô nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của Lâm Nghị ở ngay trước mắt, có chút bối rối dời sang bên cạnh.

Lâm Nghị khẽ nói: "Cô ráng chịu một chút." Sau đó, anh dùng tay vạch mắt phải của Tuyết Lỵ Dương ra, thấy ba hạt cát nằm trong hốc mắt, đồng tử của cô cũng vì cát mà có màu đỏ như máu.

"Phù!" Lâm Nghị thổi mạnh một cái, Tuyết Lỵ Dương cảm thấy một luồng gió mát ập đến, mắt vừa chua vừa ngứa khó chịu, định đưa tay lên dụi thì tay cô vừa giơ lên đã bị Lâm Nghị nắm chặt.

Tuyết Lỵ Dương lập tức cứng người, dường như lông tơ dựng đứng cả lên, ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập, cơ thể càng không dám cử động, ngây ra như phỗng.

Từ nhỏ cô đã độc lập tự cường, có rất nhiều chàng trai theo đuổi

nhưng cô kén chọn, không vừa mắt ai cả, nên rất ít tiếp xúc với đàn ông, gần như chưa từng có hành động thân mật nào.

Bây giờ Lâm Nghị ở gần cô như vậy, lại còn nắm tay cô, khiến cô cảm thấy vô cùng không quen, nhất thời không biết phải làm sao!

Một lúc sau, Lâm Nghị mới hỏi: "Thế nào?

Cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?" Tuyết Lỵ Dương ngơ ngác, đầu óc có chút không phản ứng kịp, bị Lâm Nghị hỏi vậy, cô vô thức chớp chớp mắt, rồi gật đầu nói: "Ờ, ừm!" Giọng Lâm Nghị bình tĩnh nói: "Sau này, nếu mắt bị cát bay vào, thổi xong rồi thì tuyệt đối đừng dụi, chịu một lúc là được.

Biết chưa?" Tuyết Lỵ Dương mở to mắt, nhìn không chớp vào khuôn mặt Lâm Nghị.

Đây là lần đầu tiên cô nghe Lâm Nghị dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy để nói lời quan tâm mình.

Không biết tại sao, cô đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, hốc mắt có chút ẩm ướt.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng chớp mắt, nói: "Ừm, biết rồi.

Anh Lâm.

Cảm.

Cảm ơn." Lâm Nghị nhếch miệng, đứng dậy cười nói: "Khách sáo làm gì, ai bảo cô là chủ chi chứ." Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị đang dần rời đi, khẽ cắn chặt răng.

Câu nói này của anh có ý gì?

Nếu mình không trả tiền cho anh, anh sẽ không đối xử dịu dàng với mình như vậy sao?

Rất nhanh, Tuyết Lỵ Dương phát hiện mình rất không ổn!

Dường như cô vô cớ muốn thu hút sự chú ý của Lâm Nghị!

Lấy ví dụ như lần này mắt bị cát bay vào, cô cứ tự mình chịu đựng không nói, chỉ mong Lâm Nghị phát hiện ra mình, rồi giúp đỡ mình.

Kết quả Lâm Nghị không phát hiện, mà Diệp Diệc Tâm lại phát hiện.

Diệp Diệc Tâm nhiệt tình đến giúp mình, trong lòng cô lại có chút bài xích!

Diệp Diệc Tâm dịu dàng lương thiện như vậy, tại sao mình lại bài xích cô ấy?

Cuối cùng vẫn là Diệp Diệc Tâm gọi Lâm Nghị đến, trong lòng cô càng cảm thấy khó chịu!

Chẳng lẽ… mình thật sự thích anh ta rồi sao?

Không thể nào.

Sao có thể chứ?!

Tuyết Lỵ Dương hít sâu một hơi, lắc đầu, vội vàng bóp chết ý nghĩ này từ trong trứng nước, vẻ mặt cũng trở lại trạng thái lạnh nhạt như thường lệ.

Ba người Bàn Tử mang vật tư đến, Lão Hồ ra ngoài kiếm một ít cành cây khô, mọi người đốt lửa trong ngôi miếu cổ đổ nát, trong lòng cũng có chút ấm áp.

Đối mặt với cơn bão cát đáng sợ bên ngoài, và bầy sói rình rập xung quanh, mọi người vây quanh đống lửa, ai nấy đều chau mày không nói một lời.

Diệp Diệc Tâm khi đang thêm củi vào đống lửa còn phát hiện ra một bộ xương người chết trong ngôi miếu cổ này, điều này càng làm

tăng thêm bầu không khí nặng nề của đội khảo cổ.

Có lẽ tương lai họ cũng sẽ giống như bộ xương này, bị chôn cất ở đây.

Bầu không khí trong ngôi miếu cổ đổ nát ngày càng trở nên nặng nề.

Tuy nhiên, đó là đối với những người trí thức.

Đối với Lão Hồ và Bàn Tử, họ tương đối bình tĩnh hơn.

Đặc biệt là Bàn Tử, lúc nào trong tay cũng cầm khẩu súng trường kiểu 99, khí thế mười phần, miệng nhai miếng thịt khô cứng ngắc, càng nghĩ càng thấy khó chịu.

"Mẹ nó, thịt khô này ăn phát ngán rồi.

Lát nữa, gió nhỏ lại, tao nhất định phải ra ngoài, bắn hai con linh dương về, chúng ta cũng phải ăn chút thịt tươi chứ!" An Lực Mãn nghe vậy, vội vàng xua tay phản đối: "Không được, không được.

Súng của cậu vừa nổ, sẽ dọa chạy hết động vật trốn ở đây, chúng nó chạy ra ngoài sẽ bị chôn sống trong sa mạc đen.

Chúng ta và những con vật này đều giống nhau mà.

Đều được ông trời che chở, chúng ta đến đây để trốn nạn mà.

Cậu béo nhỏ, tôi nói cho cậu biết nhé, nếu cậu làm như vậy, cho dù chúng ta thoát ra được, ông trời cũng sẽ trừng phạt chúng ta đó mà." Nghe An Lực Mãn lải nhải, Bàn Tử cảm thấy đầu sắp nổ tung, hét lên: "Vậy tôi không ăn nữa là được chứ gì!" Lâm Nghị mím môi, nhìn miếng thịt khô trong tay, ăn vào quả thực chẳng có vị gì, anh phủi mông đứng dậy, nói: "Bàn Tử, đợi đấy, Lâm gia kiếm cho cậu một con linh dương về!" An Lực Mãn lại bắt đầu lải nhải: "Tiểu huynh đệ, không được, các cậu làm vậy là không được đâu." Lâm Nghị mỉm

cười nói: “Yên tâm, tôi không dùng súng.” An Lực Mãn ngẩn người, gật đầu nói: “Không dùng súng thì được, không dùng súng thì được mà.” Diệp Diệc Tâm thấy Lâm Nghị định ra ngoài, vội vàng ngăn lại: “Anh Lâm, bây giờ bên ngoài bão lớn như vậy, hay là anh đợi gió nhỏ một chút rồi hẵng ra.

Bây giờ ra ngoài nguy hiểm lắm.” Tuyết Lỵ Dương cũng không chịu thua, lập tức nói: “Đúng vậy, anh Lâm, bên ngoài quá nguy hiểm.

Thịt tươi lúc nào ăn cũng được, nhưng mạng của anh chỉ có một.” Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, không nhịn được cười.

Lão Lâm à, cậu đúng là có số đào hoa!

Họ cũng hiểu Lâm Nghị.

Cát bay gió thổi bên ngoài, người thường có thể khó đi một bước, nhưng đối với Lão Lâm, không phải là chuyện khó!

Bàn Tử lau nước miếng, nói: “Các cô ấy à, quá xem thường Lão Lâm của chúng tôi rồi!

Chút gió cát này, đối với Lão Lâm, chính là hổ ăn châu chấu, không đủ kẽ răng đâu.” Cái gì?

Chút gió cát này ư?

Gió cát này có thể lấy mạng người đó!

Vừa nãy lúc họ chui vào đây, cả người như tờ giấy, cảm giác như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Lâm Nghị khẽ cười, không nói gì, quay người chui ra khỏi miếu cổ.

Mọi người đều tò mò nhìn Lâm Nghị, Bàn Tử còn cầm đèn pin chiếu một luồng sáng yếu ớt cho anh.

Ngay cả An Lực Mãn, người vẫn đang nhắm mắt lẩm bẩm cầu

nguyện, cũng không nhịn được mà ló đầu ra ngoài nhìn.

Nhưng, điều họ không nhìn thấy là, khi Lâm Nghị bước ra khỏi miếu đá, toàn thân anh đã được bao bọc bởi một lớp màn sáng màu vàng!

Mặc cho cuồng phong gào thét, cát vàng bay mù mịt, đều không thể đến gần anh nửa phân!

Trong cơn bão cát dữ dội, anh vẫn đi lại như bình thường, lưng thẳng tắp, tốc độ cũng không hề chậm.

Rất nhanh, tầm nhìn của họ đã bị cát vàng che khuất, không còn nhìn thấy bóng dáng Lâm Nghị nữa.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Cái này!

Chương 94

Cũng quá khoa trương rồi!

Cơn bão cát lớn như vậy, mà không hề ảnh hưởng gì đến anh ta sao?!

Suốt chặng đường này, họ chỉ lo cho sự an toàn của bản thân, không có thời gian để ý đến người khác.

Hóa ra Lâm Nghị lợi hại như vậy!

Chẳng trách!

Chẳng trách khi họ đang đau khổ vật lộn để sinh tồn trong bão cát, Lâm Nghị vẫn bình tĩnh như thường!

Có thực lực như vậy, sao có thể không bình tĩnh được?!

Một lát sau, hai con linh dương bị ném vào trong miếu cổ, sau đó Lâm Nghị khom người, cũng chui vào.

Trừ Lão Hồ và Bàn Tử, những người còn lại nhìn anh với ánh mắt như nhìn thấy quái vật!

An Lực Mãn còn bước những bước nhỏ, đi đến trước mặt Lâm Nghị, "bịch" một tiếng, quỳ xuống, ngay sau đó dập đầu lạy, thành kính hô lên: "Sứ giả của Hồ Đại, cầu ngài phù hộ cho chúng con chuyến đi này mọi sự bình an thuận lợi.

Kỷ lý cô lỗ kỷ." Lâm Nghị thấy mọi người có biểu hiện như vậy, ngẩn người.

Tình hình gì đây?

Đám người này đổi tính từ khi nào vậy?

Diệp Diệc Tâm với đôi mắt ngấn nước, có chút sùng bái nhìn Lâm

Nghị, nói: “Anh Lâm, anh cũng lợi hại quá rồi!

Gió cát lớn như vậy, mà anh không hề hấn gì!” Có ước mơ vĩ đại về đồ cổ.

Có một trái tim nhân ái.

Tính cách dịu dàng, lại có kiên nhẫn, chưa bao giờ nổi nóng!

Vẻ ngoài ưa nhìn, đẹp trai, dáng người đẹp!

Ngay cả võ công cũng lợi hại như vậy!

Nghe lời của Diệp Diệc Tâm, Lâm Nghị mới hiểu ra.

Chắc là đám người này vừa nãy đã lén nhìn mình!

Ai.

Cái sự quyến rũ chết tiệt, không biết đặt vào đâu cho hết này!

Xem ra thực lực đã không cho phép mình khiêm tốn nữa rồi.

Lâm Nghị nhếch miệng cười: “Diệp Tử, anh Lâm của em lợi hại không chỉ có thế đâu.” Bàn Tử cười ha hả, đắc ý nói: “Diệp Tử à, cô hiểu về Lão Lâm còn quá ít!

Cậu ấy là người như thế nào, có bản lĩnh gì, tôi là người rõ nhất!

Không phải tôi chém gió với các cô đâu, hồi ở Dã Nhân Câu…” “Bàn Tử!” Lão Hồ đột nhiên cắt lời Bàn Tử, lườm cậu ta một cái sắc lẹm.

Tên này, cái miệng thật không biết giữ mồm giữ miệng!

Sao chuyện gì cũng muốn nói ra ngoài thế?!

Bàn Tử cũng nhận ra vấn đề, vội vàng cười gượng.

Diệp Diệc Tâm đặc biệt hứng thú với Lâm Nghị, liền tò mò hỏi: “Anh Vương, anh mau nói đi.

Hồi đó thế nào ạ?

Anh Lâm đã làm gì vậy?" Lão Hồ ném cho Bàn Tử một cái nhìn chán ghét, cái miệng này đúng là nên lấy kim khâu lại.

Bàn Tử mím môi, lưỡi líu lại, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Lâm Nghị thấy vậy, cố ý chen vào: "Hồi đó ấy à, lúc chúng tôi xuống làng, cậu béo bị lợn rừng rượt chạy khắp núi.

Nếu không phải Lâm gia ta kịp thời đến, chỉ dùng một dao đã giải quyết con lợn rừng hung dữ đó, e rằng mông của cậu béo đã bị lợn rừng 'khai quang' rồi!" "A." Diệp Diệc Tâm kinh ngạc thốt lên, vô cùng ngưỡng mộ nói: "Anh Lâm, trải nghiệm của các anh thật phong phú, ngay cả lợn rừng cũng đã gặp qua." "Phù!" Lão Hồ thở phào nhẹ nhõm, may mà Lão Lâm nhanh trí, lấp liếm qua chuyện, nếu không để giáo sư Trần và mọi người biết anh em mình là trộm mộ, thì khó xử rồi.

Bàn Tử đỏ mặt, nhưng cậu ta chỉ mong cho qua chuyện này càng nhanh càng tốt, cũng không dám nói nhiều, đành ngượng ngùng thừa nhận.

"Hừ." Nhìn Diệp Diệc Tâm và Lâm Nghị nói cười vui vẻ, Tuyết Lỵ Dương khẽ hừ một tiếng, sầm mặt không nói một lời nào nữa.

An Lực Mãn lại không quan tâm nhiều như vậy, sau khi lạy Lâm Nghị xong, thành kính hỏi: "Sứ giả của Hồ Đại, xin hỏi cơn bão cát đen này khi nào thì qua ạ?" Lâm Nghị nhún vai, thờ ơ đáp: "Anh An Lực Mãn, anh nghĩ nhiều rồi.

Tôi không phải sứ giả của Hồ Đại, cũng không biết bão cát đen khi nào thì qua." Hy vọng trong mắt An Lực Mãn tức thì tan biến, im lặng một lúc, lại không cam tâm hỏi: "Anh… thật sự không phải sứ giả của Hồ Đại?" Ông ta hỏi đến mức Bàn Tử phát bực, cậu ta thẳng

thắn nói: “Lão già, đừng có lúc nào cũng Hồ Đại, Hồ Đại.

Hồ Đại có cứu được mạng ông không?

Lão Lâm của chúng tôi là Lão Lâm, không phải sứ giả Hồ Đại gì hết.

Nếu trong chúng ta có ai là Hồ Đại ấy, thì chắc chắn là Lão Hồ rồi!

Hồ Đại, Lão Hồ, chỉ khác nhau một chữ thôi mà!” “Cút đi, tao mà là Hồ Đại ấy, người đầu tiên tao mang đi chính là mày, cho làm tiểu đệ của tao.” Ngay lập tức mọi người đều bị Bàn Tử chọc cười.

Chỉ có An Lực Mãn là tức giận mắng: “Cậu béo nhỏ, cậu làm vậy là báng bổ thần linh, là không đúng đâu, không đúng đâu.” Bàn Tử khinh thường nhìn An Lực Mãn, chỉ vào con linh dương mà Lâm Nghị săn được, cười tủm tỉm hỏi: “Được thôi, vậy ông cứ tin vào Hồ Đại của ông đi!

Linh dương mà Lão Lâm nhà tôi săn về, ông đừng có ăn!” An Lực Mãn nhìn con linh dương tươi ngon, mím môi, đành phải xuống nước: “Linh dương vẫn phải ăn mà.

Hồ Đại à, xin lỗi ngài nhé mà.” Sau một hồi náo loạn, không khí trong miếu cổ đã tốt hơn rất nhiều.

Lão Hồ và Bàn Tử kéo hai con linh dương sang một bên làm thịt, rồi đặt thịt tươi lên lửa nướng, rất nhanh thịt đã xèo xèo tươm mỡ vàng, một mùi thơm nồng nặc lan tỏa ra.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào miếng thịt nướng, đặc biệt là Bàn Tử, nước dãi sắp chảy cả ra.

Sau khi chia nhau ăn thịt cừu nướng, trời đã không còn sớm.

Kể từ khi cơn bão cát đen nổi lên, họ chưa được nghỉ ngơi, cứ mãi

đi đường, mệt lả cả người, bây giờ ăn no uống đủ, ai nấy đều buồn ngủ ngáp ngắn ngáp dài.

Sắp xếp xong người gác đêm, Lão Hồ và Bàn Tử đem bộ xương trắng đi chôn, phải nói là họ thật sự quá may mắn.

Tùy tiện đào một cái hố, lại bất ngờ phát hiện ra cái đầu đen của một pho tượng đồng khổng lồ.

Đầu của pho tượng không có mũ miện, chỉ búi tóc bằng một cây trâm đơn giản, vẻ mặt vô cùng an tường, không có biểu hiện vui giận rõ rệt.

Thân mặc trang phục người Hồ, hai tay buông thõng, trên người điêu khắc rất nhiều hoa văn, dường như là một loại kinh văn Mật Tông nào đó.

Giáo sư Trần và nhóm khảo cổ viên nhìn thấy pho tượng đồng khổng lồ, tất cả đều tò mò tụ tập lại.

Lâm Nghị cũng cười, thầm nghĩ trong lòng: "Pho tượng này, Lâm gia ta đặt trước rồi." Pho tượng này, nói thế nào cũng là cổ vật mấy nghìn năm tuổi.

Tuy hình dáng không ra sao, nhưng để hệ thống thu hồi, chắc cũng có chút giá trị!

Nhưng, thứ mà anh coi trọng nhất không phải là pho tượng đồng khổng lồ, mà là thứ ở dưới lớp cát vàng của ngôi miếu cổ này!

Kiến hành quân sa mạc!

Kiến hành quân sa mạc ở đây có thể dùng từ vô số để hình dung!

Ngay cả con dơi mặt lợn chết rồi cũng có thể thu hồi, không có lý do gì những con kiến hành quân sa mạc này lại không thể thu hồi.

Nhiều kiến hành quân sa mạc như vậy, sẽ là một khoản thu nhập

không hề nhỏ!

Đã đến đây rồi, sao Lâm Nghị có thể bỏ qua chứ?!

Tuy nhiên, anh cũng không vội, kiến hành quân sa mạc không phải vì đào pho tượng đồng khổng lồ mà bị đào ra.

Kiến hành quân sa mạc dù hung dữ đến đâu, nói cho cùng vẫn là động vật, chúng giống như đa số các loài động vật khác, đối mặt với bão cát đen đều tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận!

Chương 95

Bây giờ bão cát đen ập đến, chúng sắp kinh hãi đến mức vỡ tổ rồi!

Dù biết trước tình tiết, Lâm Nghị cũng không nói cho mọi người biết, dù sao đây cũng là nơi ẩn náu duy nhất, cho dù biết có kiến hành quân sa mạc tồn tại, thì có thể làm gì chứ?

An Lực Mãn nhìn thấy pho tượng đồng khổng lồ, lại lẩm bẩm không cho giáo sư Trần và mọi người động vào.

Giáo sư Trần thấy mọi người đều mệt lả, bèn bảo họ nghỉ ngơi trước, mai hãy tính.

Buổi tối, mọi người thay phiên nhau gác đêm, rất nhanh đã đến lượt Lâm Nghị.

Lâm Nghị châm một điếu thuốc, nằm trên con dốc ở lối ra, sờ cằm, hai mắt để ý đến pho tượng đồng khổng lồ đó.

Cũng không biết trong ngôi miếu cổ này, chỉ có một pho tượng đồng khổng lồ như vậy, hay là có mấy pho?

Theo lẽ thường, thần tượng được thờ cúng trong miếu mạo, sẽ không chỉ có một pho chứ?

Chẳng lẽ sau này thật sự phải để Lâm gia ta cạo sạch ba tấc đất à?

Ngay lúc này, anh thấy con mắt khổng lồ của pho tượng đồng đột nhiên động đậy một chút!

Giây tiếp theo, một con kiến bò vào trong hốc mắt của pho tượng!

Nhìn thấy con kiến hành quân sa mạc kia, Lâm Nghị nhíu mày, thầm nghĩ: "Sao lại lớn thế này?!" Theo Lâm Nghị được biết, kiến hành quân sa mạc thân đen, đuôi đỏ như máu, kiến lính bình thường

cũng chỉ to bằng một đốt ngón tay!

Nhưng, con mà anh đang thấy, to hơn trong tưởng tượng rất nhiều, phải to bằng quả óc chó rồi!

Kiến hành quân sa mạc to lớn và béo mập như vậy, sức sát thương và phá hoại của nó, e rằng ngay cả con voi cũng có thể biến thành xương trắng trong nháy mắt!

Trước đây khi gặp phải con Tống Tử lông đỏ, con Tống Tử đó cũng đã xảy ra biến dị, trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Xem ra những con kiến hành quân sa mạc này cũng đã biến dị, vậy thì kiến chúa của chúng chẳng phải còn to hơn nữa sao?

Tuy nhiên, anh không quá lo lắng.

Nếu anh vẫn có thực lực như trước đây, gặp phải kiến hành quân sa mạc biến dị tự nhiên không có cách nào đối phó.

Còn bây giờ kim quang đã hóa hình, những con kiến hành quân sa mạc này, càng to càng tốt!

Càng to giá trị càng cao, thu hoạch của mình càng phong phú!

Hơn nữa, lượng lớn thì ăn no!

Lần này mình sắp phát tài rồi!

Đúng lúc Lâm Nghị đang suy tính làm thế nào để làm một vố lớn, Tuyết Lỵ Dương từ trong túi ngủ chui ra, đến bên cạnh anh, nói chuyện câu được câu không.

Cho đến nay, Lâm Nghị đối với Tuyết Lỵ Dương không có cảm giác gì đặc biệt.

Xinh đẹp cũng không thể ăn thay cơm, với tính cách của Tuyết Lỵ Dương, không chừng ngày nào đó làm cô ta vừa ý, cô ta quay lại chĩa súng vào mình, cũng không phải là không có khả năng.

Đối phó với loại phụ nữ này, cần phải từ từ.

Người xưa có câu nói thế nào nhỉ, dục tốc bất đạt, phải từ từ dạy dỗ mới được!

Rất nhanh, Tuyết Lỵ Dương lại kể cho Lâm Nghị nghe câu chuyện thám hiểm của cha cô, cuối cùng kể đến giấc mơ kỳ lạ của cô.

Cô mơ thấy một cái hang đen ngòm, miệng hang treo một cỗ quan tài lớn, trên quan tài khắc đầy văn tự động quỷ, còn quấn rất nhiều dây xích sắt lớn, trên quan tài còn có một thứ gì đó khổng lồ đang nằm.

Nhưng cô không nhìn rõ nó là gì, mỗi lần đều cố gắng nhìn cho rõ trên quan tài rốt cuộc là thứ gì, nhưng cứ đến lúc đó, giấc mơ lại tỉnh.

Những gì cần nói đều đã nói, về cơn ác mộng này, rất nhiều người không tin, cho rằng Tuyết Lỵ Dương cố ý bịa chuyện để trêu người, tạo ra không khí căng thẳng đáng sợ.

Tuy nhiên, Lâm Nghị lại tin rằng Tuyết Lỵ Dương không nói dối, nếu nói Tuyết Lỵ Dương thật sự là do Tinh Tuyệt Nữ Vương dẫn dắt mới đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, vậy mục đích của Tinh Tuyệt Nữ Vương dẫn cô đến là gì?

Kết cục trong phim rất nhảm nhí, xem mà chẳng hiểu gì.

Tất cả câu trả lời, e rằng chỉ khi gặp được Tinh Tuyệt Nữ Vương mới có thể biết được.

Lâm Nghị vừa hút thuốc, vừa trả lời qua loa Tuyết Lỵ Dương, vừa suy tính làm thế nào để thu hoạch kiến hành quân sa mạc.

Mấy ngày nay anh cứ lông bông, quá là gà mờ, cảm thấy cả người rất khó chịu.

Lần này nhất định phải làm một vố lớn, không để các độc giả thất

vọng!

Lấy đâu ra thời gian mà tán gẫu với Tuyết Lỵ Dương ở đây?!

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, giáo sư Trần đã dẫn Hách Ái Quốc và mấy người học sinh, tiến hành khai quật bảo vệ pho tượng đồng khổng lồ.

Lâm Nghị ngẩng đầu nhìn ra ngoài, gió cát vẫn đang gào thét điên cuồng, không hề có dấu hiệu giảm bớt, nên cũng không nói gì, nói cũng vô ích.

Đến khoảng tám giờ rưỡi sáng, sức gió kinh khủng dần giảm bớt, trận bão cát đen ma quỷ này cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Lâm Nghị sau khi dậy, thấy giáo sư Trần và mấy người kia vẫn đang bận rộn hừng hực khí thế, người chụp ảnh, người ghi chép, người sao chép, không hề ý thức được nguy hiểm sắp đến.

Lâm Nghị thấy vậy, hữu ý vô ý nhắc nhở: "Gió cát bên ngoài đã nhỏ hơn rất nhiều, mọi người mau thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên đường đi." Giáo sư Trần mỉm cười, không vội vàng nói: "Tiểu Lâm, đừng vội, cho chúng tôi thêm hai tiếng nữa.

Các hình vẽ, ký hiệu trên pho tượng đồng khổng lồ này quá quý giá, chúng ta nhất định phải mang chúng đi." Còn Hách Ái Quốc, Sở Kiếm, Tát Đế Bằng mấy người, vẫn đang bận rộn với công việc trong tay, không để ý đến Lâm Nghị.

Lâm Nghị nhún vai, không khuyên can thêm nữa.

Mạng người, do trời định, sống hay chết, tùy các người vậy.

Diệp Diệc Tâm sức khỏe yếu, cô vốn cũng muốn cùng giáo sư Trần và mọi người tiến hành ghi chép khai quật, nhưng xung quanh đầu của pho tượng đồng khổng lồ chỉ có bấy nhiêu chỗ, đã bị thầy giáo và các sinh viên vây kín, cô chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn.

Nghe lời của Lâm Nghị, cô ngoan ngoãn đáp một tiếng, rồi quay về thu dọn đồ đạc.

An Lực Mãn tỉnh dậy thấy họ động vào pho tượng đồng khổng lồ, vô cùng tức giận, nhưng cũng không làm gì được, đành phải ra ngoài xem xét tình hình.

Thấy An Lực Mãn vừa ra ngoài, Lâm Nghị liền nháy mắt với Bàn Tử, Bàn Tử lập tức hiểu ý, đi theo sát.

Diệp Diệc Tâm sau khi thu dọn đồ đạc xong, rời khỏi miếu đá, đem đồ đạc chất lên lạc đà của mình.

Diệp Diệc Tâm vừa đi được một lúc, Lão Hồ đang múc nước thì thấy dưới chân đột nhiên chui ra một con kiến to bằng quả óc chó, anh liền dẫm chết nó, đúng lúc anh đang kinh ngạc.

Lớp cát vàng xung quanh pho tượng đồng khổng lồ, từ từ nhô lên, dường như có thứ gì đó ở dưới lớp cát vàng.

"Ủa, cái gì đây?" Sở Kiếm nhìn thấy, lẩm bẩm một câu, nhấc chân đá vào đống cát nhô lên, cát vàng bị đá bay, hàng chục con kiến hành quân sa mạc từ trong đống cát chui ra!

Chúng nhìn thấy chân của Sở Kiếm đưa ra, liền lao vào điên cuồng gặm nhấm!

Chỉ trong nháy mắt, Sở Kiếm còn chưa kịp la lên, một chân của cậu ta đã biến thành xương trắng!

Khi Sở Kiếm đau đớn gào thét, mọi người mới phát hiện ra mấy chục con kiến lớn đó.

Đặc biệt là, khi nhìn thấy cái chân chỉ còn lại xương của Sở Kiếm, sắc mặt mọi người "bá" một tiếng, trở nên tái nhợt, tim như nhảy lên cổ họng.

Tuyết Lỵ Dương ánh mắt sắc bén, lại thường xuyên làm việc ngoài trời, kiến thức rộng, vừa nhìn thấy những con kiến đó, đồng tử co rút lại, kinh hãi hét lên: "Là kiến hành quân sa mạc, sao lại to thế này?

Không ổn rồi, mọi người mau chạy!" Nghe thấy cái tên này, Lão Hồ cũng kinh hãi.

Kiến hành quân sa mạc, anh chỉ nghe danh chứ chưa từng thấy, vạn lần không ngờ, thật sự bị cái thằng xui xẻo này gặp phải, mà còn là loại kiến hành quân sa mạc to như vậy!

Điều khiến anh cảm thấy sợ hãi hơn là, kiến hành quân sa mạc không bao giờ xuất hiện đơn độc, một khi đã xuất hiện, thì đó là hàng ngàn, hàng vạn, thậm chí hàng chục vạn con!

Hàng chục vạn, thậm chí hàng triệu con kiến hành quân sa mạc to bằng quả óc chó, trong sa mạc có thể nói là vô địch, bao nhiêu người cũng phải bỏ mạng!

"Mau, mau chạy!" Tát Đế Bằng và Hách Ái Quốc dìu Sở Kiếm bị gãy chân, cùng với giáo sư Trần, cũng không còn quan tâm đến sự nghiệp khảo cổ gì nữa, hoảng hốt chạy ra ngoài.

Nhưng họ vừa đến lối ra, thì phát hiện bên ngoài là một biển kiến màu đen đỏ!

Ở xa xa, bên ngoài biển kiến đen đỏ, bên cạnh lạc đà, là An Lực Mãn, Diệp Diệc Tâm và Bàn Tử.

Chương 96

An Lực Mãn nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy, vội vàng lùa lạc đà dậy, chuẩn bị chạy trốn.

Bàn Tử thấy vậy, giơ súng lên, một phát bắn bay mũ của An Lực Mãn!

Thuật bắn súng của cậu ta rất tốt, phát súng này không làm An Lực Mãn bị thương, nhưng lại dọa ông ta ngã lăn ra đất.

Mà lúc này trong miếu cổ, từng đống cát nối tiếp nhau trồi lên từ dưới đất, vỡ ra, từ bên trong tuôn ra vô số kiến hành quân sa mạc!

Tát Đế Bằng vốn nhát gan, đâu đã thấy cảnh tượng này, sợ đến mức tè cả ra quần.

Những người khác cũng sợ đến mặt mày xanh mét, tiện tay vớ lấy công cụ, liên tục đập những con kiến hành quân sa mạc đang cố gắng tấn công họ!

Chỉ là Sở Kiếm đã bị thương chảy máu không ngừng, một chút sơ sẩy, chân còn lại cũng bị gặm nhấm sạch sẽ.

Cậu ta trong đau đớn, tuyệt vọng mà vật lộn, gào thét!

Lâm Nghị thầm niệm Thần Chú Kim Quang, toàn thân được bao bọc bởi một lớp khiên bảo vệ màu vàng.

Những con kiến hành quân sa mạc cố gắng tấn công anh, ngay khoảnh khắc chạm vào lớp kim quang hộ thể liền bị bắn văng ra, chết không thể chết hơn.

Anh giơ tay lên, một nắm đấm khổng lồ màu vàng đập vào mái ngôi miếu cổ đã mục nát.

Ầm một tiếng, mái miếu bị đục thủng một lỗ lớn! "Lão Hồ, dẫn mọi người lên nóc nhà trước đi." Lâm Nghị nhìn Lão Hồ đang dùng xẻng công binh giết kiến hành quân sa mạc, thản nhiên nói. "Được!" Lão Hồ không chút do dự.

Vì ngôi miếu cổ đã quá cũ nát, lại bị gió cát bào mòn nhiều năm nên khoảng cách từ mặt đất đến mái nhà rất gần, ông chỉ cần nhảy lên là có thể dễ dàng trèo ra ngoài qua cái lỗ lớn trên mái.

Tiếp theo là giáo sư Trần, Hách Ái Quốc và Tát Đế Bằng.

Sau đó, những người trên mái nhà lại kéo Sở Kiếm đang bị tàn phế lên.

Lâm Nghị nhìn Tuyết Lỵ Dương bên cạnh, Tuyết Lỵ Dương cũng đang nhìn anh.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Anh muốn làm gì?

Tôi ở lại với anh." Vẻ mặt cô lạnh nhạt nhưng kiên quyết, dường như đã hạ quyết tâm.

Lâm Nghị nhíu mày, bế thốc cô lên, một tay đỡ lấy mông cô.

Tuyết Lỵ Dương còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ném thẳng ra ngoài qua cái lỗ lớn trên mái nhà.

Làm trò gì thế.

Đừng có ở đây cản đường!

Hành động này khiến Tuyết Lỵ Dương ngây người.

Lâm Nghị này cũng quá không biết thưởng thức phong tình rồi!

Chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chút nào!

Sau khi bị ném lên, cô vội vàng bò đến miệng lỗ, thò tay vào, lòng nóng như lửa đốt hét về phía Lâm Nghị: "Ông Lâm, anh cũng mau lên

đây đi." Cách xưng hô của cô với Lâm Nghị, không biết tự lúc nào đã biến thành "Ông Lâm".

Lâm Nghị không thèm để ý đến cô.

Lên đó ư?

Mơ đi!

Nếu lên đó thì làm sao diệt sạch kiến hành quân sa mạc, làm sao tiến hành thu hồi được?

Lâm Nghị ngồi xổm xuống, thọc tay vào đống cát vàng dưới đống lửa.

Ngay khoảnh khắc đó, một bàn tay khổng lồ màu vàng xuất hiện, đống cát vàng dưới đống lửa bị phá tung hoàn toàn.

Bàn tay khổng lồ đó nhẹ nhàng vồ lấy rồi nhấc lên, đống lửa trong miếu cổ bị anh dễ dàng nâng bổng lên.

Cảnh tượng này lọt vào mắt mọi người, anh dùng tay không nâng cả đống lửa đang cháy hừng hực cùng với lớp cát vàng bên dưới lên!

Sau đó, anh nhặt nhiên liệu rắn trên mặt đất lên, "Ầm" một tiếng, ngọn lửa cháy càng lúc càng dữ dội, cát vàng cũng bị đốt đến đỏ rực!

Trong vẻ mặt hoảng sợ của họ còn xen lẫn một sự kinh ngạc tột độ.

Cái này...

Không thể nào!

Đây còn là tay người sao?

Chắc là cánh tay làm bằng sắt thép chứ!

Ngay cả Lão Hồ, người biết thực lực của Lâm Nghị, cũng phải kinh hãi!

Thực lực của Lâm Nghị thật sự ngày càng bá đạo!

Theo cú vung tay của anh, đống lửa bay theo gió, trải thành một con đường nhỏ hẹp dài!

Kiến hành quân sa mạc chạm vào đống lửa liền bị thiêu thành một cục tròn, chết không thể chết hơn.

Chiêu này khiến giáo sư Trần và những người khác ngây cả người.

Ảo quá rồi!

Sao cứ như đang xem phim võ hiệp vậy?

Newton mà biết chắc cũng phải bật dậy khỏi quan tài mất!

Lão Hồ hoàn hồn, lúc này ông đã hoàn toàn hiểu được ý định của Lâm Nghị, liền hét lớn với mọi người: "Đừng lề mề nữa, nhanh lên, chúng ta giẫm lên đống lửa mà đi ra ngoài!" Kiến hành quân sa mạc tấn công Lâm Nghị bị thương vong thảm trọng, rất nhanh chúng đã từ bỏ anh, nhanh chóng bò lên dọc theo tường và xà nhà.

Lão Hồ đi đầu, giẫm lên đống lửa.

Lúc này, giữ mạng là quan trọng nhất!

Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị trong miếu đá, bất đắc dĩ thở dài, cũng từ trên mái nhà chạy xuống.

Tát Đế Bằng, Hách Ái Quốc dìu Sở Kiếm, đi theo giáo sư Trần cùng nhau đi xuống.

Lâm Nghị nhìn vô số con kiến hành quân sa mạc xung quanh, mỉm cười nhàn nhạt, từ trong nhẫn không gian lấy ra nguyên một con heo, ném sang bên cạnh. "Lũ kiến kia, đến ăn bữa cơm cuối cùng đi." Lập tức, hàng ngàn con kiến hành quân sa mạc ùa lên, định gặm sạch con heo.

Cùng lúc đó.

Phía trên chúng, một bàn tay khổng lồ màu vàng to bằng cái bàn ăn, hung hăng giáng xuống. "Ầm!" Bàn tay vàng khổng lồ đập mạnh vào cát vàng, vì sức mạnh quá lớn đã tạo ra một luồng khí mạnh mẽ, tấn công ra bốn phía. *Rắc!* Ngôi miếu cổ vốn đã đổ nát không chịu nổi, có chút không kham nổi sức nặng, lung lay trong gió cát, trông thấy sắp sụp đổ. "Mạnh đấy, mạnh đấy!" Lâm Nghị nhìn uy lực sau khi kim quang hóa hình, hài lòng mỉm cười.

Với uy lực này, nếu đám người kia còn ở đây, một chưởng của mình giáng xuống, nếu họ bị ảnh hưởng, e rằng không chết cũng tàn phế.

Lỡ như giết chết người nào đó, chẳng phải mình thành kẻ giết người sao.

Chiêu này mạnh như vậy, phải đặt cho nó một cái tên hay ho mới được.

Là một tông sư, sao có thể không có tuyệt học của riêng mình chứ?

Chương 97

Ví dụ như, Như Lai Thần Chưởng?

Quá tầm thường.

Tùy Tiện Nhất Ba Chưởng?

Quá tùy tiện.

Cái Tát Yêu Thương?

He he, cái này được!

Đến lúc này rồi mà còn nghĩ đến việc cho chúng mày ăn một bữa, xem Lâm gia ta yêu thương chúng mày biết bao!

Sau này có nhiều chiêu thức hơn, sẽ gộp thành một bộ công phu, tên anh cũng đã nghĩ ra rồi.

Cứ gọi là Lâm Thị Thập Bát Mạc!

Cùng lúc đó.

Nhóm người vừa đi ra không xa nghe thấy động tĩnh dữ dội trong miếu đá, liền quay đầu nhìn lại.

Cát bụi cuồn cuộn cuốn theo những mảnh gỗ vụn trên mái miếu cổ, họ lờ mờ nhìn thấy bóng dáng Lâm Nghị.

Vì có tường che khuất, họ không nhìn rõ được, chỉ có thể miễn cưỡng thấy Lâm Nghị dường như đang cầm thứ gì đó, ném về phía trước.

Không lâu sau khi ném, họ liền nghe thấy tiếng nổ, sau đó ngôi miếu cổ bốc lên một trận cát vàng.

Những tiếng nổ đó khiến họ kinh hồn bạt vía, lo lắng không yên.

Lão Hồ mím môi, cười nói: "Lão Lâm có nhiều cách thật, không biết lấy thuốc nổ ở đâu ra mà gây ra động tĩnh lớn như vậy.

May mà chúng ta chạy nhanh, nếu không còn làm lỡ việc Lão Lâm thi triển tài năng nữa." Tuyết Lỵ Dương nhìn ngôi miếu cổ ẩn hiện trong cát bụi cuồn cuộn, trong đôi mắt đẹp vẻ kinh ngạc vẫn chưa tan, thầm nghĩ: "Nếu thật sự là thuốc nổ, anh ấy ở gần như vậy mà vẫn bình an vô sự, e rằng ngay cả ông ngoại mình cũng không làm được?" Mấy vị trí thức sau khi thấy thực lực của Lâm Nghị, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá rồi!

Có Lâm Nghị ở đây, họ chắc sẽ an toàn!

Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Một bức tường bên cạnh họ đột nhiên sụp đổ, từ bên trong chui ra một con kiến khổng lồ vô cùng!

Đúng vậy!

Hoàn toàn có thể dùng từ 'con' để hình dung!

Bởi vì con kiến này, thân hình cực lớn, không hề thua kém một con bò đực trưởng thành!

Lớp vỏ ngoài màu đỏ đen trên thân tựa như kim loại, lấp lánh dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng đỏ kỳ dị!

Trên người nó còn có sáu đôi cánh lớn trong suốt, vỗ phành phạch, bay ra từ đống đổ nát!

Mấy vị trí thức nhìn thấy con quái vật đáng sợ như vậy, nuốt nước bọt, hai chân có chút mềm nhũn.

Kiến chúa khổng lồ nhanh chóng tiếp cận Sở Kiếm. *Phụt!* Một cái chân to bằng cánh tay, cứng như thép, đâm vào ngực Sở Kiếm.

Lão Hồ phản ứng cực nhanh, cầm súng trường, bắn liên tục vào kiến chúa khổng lồ.

Tuy nhiên, lớp vỏ ngoài của kiến chúa như mặc một lớp áo giáp, chỉ thỉnh thoảng có vài viên đạn có thể xuyên thủng, nhưng hoàn toàn không đủ để gây chết người.

Nhưng kiến chúa khổng lồ nhận ra sự nguy hiểm của khẩu súng trường trong tay Lão Hồ, rút chân ra khỏi ngực Sở Kiếm, cái đầu to lớn quay lại, một đôi mắt hung ác, nhìn về phía bóng dáng lờ mờ của Lâm Nghị trong miếu cổ.

Sau đó, kiến chúa khổng lồ vung sáu đôi cánh trong suốt, nhanh chóng bay về phía Lâm Nghị. "Mọi người mau đi đi!" Lão Hồ hét lớn với những người khác, còn mình thì cầm súng trường chạy về phía miếu đá.

Tuy nhiên, ông vừa chạy được vài bước, con đường lửa ban đầu đã bị kiến hành quân sa mạc màu đỏ đen chiếm giữ!

Số lượng kiến hành quân sa mạc quá nhiều, như sóng biển vô tận, chúng không chút e dè lao vào đống lửa, đang cố gắng dùng số lượng để dập tắt ngọn lửa. "Mẹ kiếp!

Hồ gia liều mạng với mày!" Lão Hồ mặt mày sa sầm, chửi ầm lên, vừa cầm súng trường bắn về phía kiến chúa, vừa bị biển kiến đỏ đen ép lùi từng bước.

Liên tục mấy chục viên đạn bắn vào người kiến chúa mà không gây ra một vết thương chí mạng nào!

Súng trường kiểu 99 có sức xuyên thấu mạnh hơn cả súng ba-tám nắp che, ngay cả khi đối phó với những con thú lớn trên thảo nguyên cũng có thể dễ dàng tiêu diệt!

Nhưng con kiến chúa khổng lồ trước mặt này quá biến thái, lớp vỏ

ngoài cứng như thép tấm!

Dù có thể miễn cưỡng xuyên qua, cũng không thể giết chết nó.

Tuy nhiên, sáu đôi cánh trong suốt của nó lại bị ông bắn cho tan nát.

Sau khi kiến chúa rơi xuống đất, sáu cái chân của nó chạy còn nhanh hơn cả bay! "Mẹ nó." Lão Hồ nhíu chặt mày, chỉ có thể hét lớn về phía Lâm Nghị trong miếu cổ: "Lão Lâm, có một con kiến chúa hành quân sa mạc đang lao về phía cậu!

Mẹ nó cậu cẩn thận đấy, lão tử còn đợi cùng ăn xiên thịt cừu nướng đấy!" Cùng lúc đó.

Kỹ thuật "câu cá" của Lâm Nghị ngày càng thành thục, anh giết kiến trong miếu cổ vô cùng vui vẻ, chẳng mấy chốc, kiến hành quân sa mạc trong miếu cổ hoặc là bị anh giết chết, hoặc là đã chạy sạch.

Lâm Nghị chuyển nhẫn không gian sang chế độ thu hồi, giơ tay lên, ngón tay anh tỏa ra ánh sáng trắng sữa, bao trùm lên đống xác kiến hành quân sa mạc trên mặt đất.

Trong nháy mắt, đống xác đó đã biến mất không dấu vết.

Lúc này, trong đầu Lâm Nghị vang lên giọng nói của hệ thống. "Ting, thu hồi 30.000 con kiến hành quân sa mạc, nhận được 3000 điểm đạo mộ!" Tch tch.

Được đấy, được đấy. 10 con kiến hành quân sa mạc là được 1 điểm.

Tỷ lệ này có thể không bằng dơi mặt lợn, nhưng số lượng lại nhiều.

Nếu kiến hành quân sa mạc không bỏ chạy, số điểm đạo mộ kiếm được có lẽ phải gấp mười lần.

Thật đáng tiếc!

Ngay khi anh đang cảm thấy tiếc nuối, đột nhiên nghe thấy tiếng hét của Lão Hồ, anh nhướng mày, mặt lộ vẻ vui mừng!

Làm tốt lắm!

Đang lo kiến hành quân sa mạc chạy hết, kiến chúa lại tự tìm đến cửa!

Kiến chúa là gì?

Là người sáng lập ra bầy kiến!

Kiến hành quân được gọi là kiến hành quân vì chúng sẽ hình thành các nhóm tấn công khác nhau để hợp tác tác chiến, giống như tất cả các lực lượng vũ trang chuyên nghiệp, có kỷ luật và tổ chức nghiêm ngặt!

Một khi kiến chúa gặp nguy hiểm, những con kiến hành quân sa mạc khác chẳng phải sẽ từng con một chạy đến nộp mạng sao?

Anh cũng nghe thấy tiếng súng, đoán chừng Lão Hồ đang bắn kiến chúa.

Tuy nhiên, từ phản ứng của Lão Hồ, tám phần là súng trường kiểu 99 không gây ra mối đe dọa lớn nào cho kiến chúa.

Cũng phải, kiến hành quân sa mạc đã to bằng quả óc chó, kiến chúa của chúng chắc chắn còn lớn hơn, hung dữ hơn!

Chương 98

Để đề phòng bất trắc, vẫn phải chuẩn bị thật tốt.

Sau đó, ánh mắt Lâm Nghị rơi vào pho tượng đồng khổng lồ, giơ tay lên, một luồng ánh sáng trắng sữa bao trùm lấy đầu của pho tượng. "Ting, thu hồi một pho tượng đồng khổng lồ, nhận được 500 điểm đạo mộ." Chỉ có 500 điểm thôi à?

Pho tượng đồng khổng lồ này cùi bắp thế sao?

Nghĩ kỹ lại, cũng không phải không có lý, pho tượng đồng khổng lồ thực chất chỉ là một cục đá, có được 500 điểm đạo mộ đã là không tệ rồi.

Ngay khoảnh khắc pho tượng đồng khổng lồ biến mất, cát vàng dưới chân anh bắt đầu sụt lún, một lát sau trước mắt xuất hiện một cái hố sâu ba bốn mét!

Lúc này, con kiến chúa khổng lồ cũng đã đến đây.

Sáu cái chân cứng như thép cắm vào cát vàng, những sợi lông trên đó như đinh thép.

Đột nhiên kiến chúa dùng sức, nhảy vọt lên, cao đến bảy tám mét!

Thân hình to bằng con bò vàng trưởng thành, nặng nề lao về phía Lâm Nghị. "Ồ, đến rồi à, em gái?" Nhìn thấy kiến chúa khổng lồ lao tới, Lâm Nghị nở một nụ cười hiền từ như cha.

Sau đó, anh giơ tay lên, vô số kim quang hóa thành một bàn tay khổng lồ, vồ về phía kiến chúa.

Đây là một trong những lợi ích của việc kim quang hóa hình.

Kim quang hóa hình có thể kéo dài ra rất xa, tương đương với tấn

công từ xa!

Đừng thấy kiến chúa giương nanh múa vuốt, cảm giác vô cùng hung tàn, nhưng trước mặt Lâm Nghị, nó chỉ là một đứa em.

Dễ dàng bị bàn tay vàng khổng lồ của Lâm Nghị tóm lấy, cùng với kim quang lan tỏa từ trong cơ thể, cánh tay anh bùng phát sức mạnh cuồn cuộn, tóm lấy kiến chúa rồi quăng đi, sau đó kiến chúa bị ném mạnh vào cái hố sâu mà Lâm Nghị đã chuẩn bị sẵn cho nó.

Lão Hồ ở xa vẫn luôn lo lắng cho Lâm Nghị, thỉnh thoảng lại nhìn về phía miếu cổ.

Trong miếu cổ cát vàng bay mù mịt, không nhìn rõ.

Tuy nhiên, con kiến chúa khổng lồ nhảy vọt lên cách mặt đất bảy tám mét thì ông lại thấy rất rõ.

Lúc đó ông thật sự vô cùng lo lắng, căng thẳng không chịu được.

Rất nhanh, Lão Hồ sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy con kiến chúa khổng lồ trên không trung không biết vì sao lại dừng lại một lát, sau đó như bị thứ gì đó khống chế, bị đập mạnh xuống đất.

Không cần nghĩ cũng biết, đây nhất định là thủ đoạn không biết tên của Lâm Nghị! "Lão Lâm, cậu thật là... uổng công lo lắng cho cậu." Tuyết Lỵ Dương đã thoát khỏi nguy hiểm, từ trong ba lô lấy ra bảy tám quả lựu đạn cay, nhanh chóng chạy về phía miếu cổ.

Nhưng cô vừa đến rìa bầy kiến, chuẩn bị ném lựu đạn cay vào cứu Lâm Nghị thì lại thấy biển kiến đỏ đen vô tận, như thủy triều rút, điên cuồng chạy về phía miếu cổ.

Trong nháy mắt, bầy kiến hành quân sa mạc đã lùi lại một hai mét! "Cái... cái này là sao?" Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt nghi hoặc nhìn bầy

kiến, quả lựu đạn cay trong tay đã vô thức ném ra ngoài.

Thấy Lâm Nghị không sao, Lão Hồ đang chuẩn bị chạy về, kết quả lại hứng trọn một quả lựu đạn cay.

Một lượng lớn hơi cay từ quả lựu đạn phun ra, ông lập tức cảm thấy mắt cay xè khó chịu, nước mắt lã chã rơi xuống.

Lão Hồ tức giận hét lớn: "Mẹ kiếp đứa nào ném lựu đạn cay vậy!" Nghe thấy giọng Lão Hồ, Tuyết Lỵ Dương hoàn hồn, giải thích: "Ông Hồ, rất xin lỗi, tôi chỉ muốn ném lựu đạn cay để xua tan bầy kiến, vào cứu ông Lâm." "Hừ." Lão Hồ hừ lạnh một tiếng, nói: "Nể tình cô muốn cứu Lão Lâm, Hồ gia ta không thèm chấp với cô." Lão Hồ vừa chui ra khỏi đám hơi cay, liền ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển, xua tay với Tuyết Lỵ Dương, nói: "Không sao, Lão Lâm bản lĩnh lớn lắm.

Chúng ta cứ ở đây chờ là được." Nhưng Tuyết Lỵ Dương dường như không nghe thấy, dùng khăn bịt mũi miệng, vừa ném lựu đạn cay, vừa cẩn thận đi về phía miếu cổ.

Lão Hồ thấy cảnh này, chép miệng nói: "Tôi xem như đã hiểu rồi, trong lòng con nhỏ Tây này, chỉ có Lão Lâm thôi!" Trong miếu cổ, Lâm Nghị ném kiến chúa hành quân sa mạc vào cái hố sâu đã chuẩn bị sẵn, nhân lúc kiến chúa đang giãy giụa dưới đáy hố, Lâm Nghị ngưng tụ hai quả cầu ánh sáng vàng trong hai lòng bàn tay, sau đó ném mạnh vào hố sâu. *Ầm!* Hai quả cầu ánh sáng vàng nổ tung trên lớp vỏ cứng của kiến chúa!

Con kiến chúa vừa cố gắng bò lên lại một lần nữa rơi xuống đáy hố, tuy nó thảm hại hơn nhiều nhưng vẫn không bị thương. "Xem ra kim quang hóa hình sau khi rời khỏi cơ thể, uy lực đã giảm đi không ít." Điều này cũng nằm trong dự liệu của Lâm Nghị, sau đó trong tay anh lại xuất hiện thêm hai quả cầu ánh sáng vàng, không chút lưu tình ném xuống. "Xem Lâm gia liên tục ra đòn đây!" Ủa, cái tên này hay

đấy!

Nhắm vào vị trí yếu nhất của đối thủ, tiến hành tấn công liên tục!

Rất hợp cảnh!

Ta đúng là một thiên tài nhỏ!

Sau này ngươi chính là chiêu thứ hai của Lâm Thị Thập Bát Mạc!

Liên tiếp những quả cầu ánh sáng vàng đập vào người kiến chúa, tuy lớp vỏ ngoài của nó vẫn không bị tổn hại gì, nhưng nội tạng bên trong lại không thể chịu đựng được.

Sau một thời gian dài bị va đập mạnh, nó đã sớm choáng váng, ngũ tạng lục phủ cũng xoắn lại biến dạng, nằm trên đất đau đớn giãy giụa.

Lâm Nghị liếc nhìn xung quanh, một lượng lớn kiến hành quân sa mạc đang lao đến, anh liền mỉm cười, nói: "Nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành rồi, Lâm gia sẽ tiễn ngươi lên đường." Lâm Nghị lấy ra súng trường kiểu 99, nhắm vào đầu kiến chúa hành quân sa mạc, *bằng bằng bằng*, liên tiếp ba phát súng, ba phát đều bắn vào cùng một chỗ, không sai một ly.

Dù lớp vỏ ngoài của kiến chúa có cứng đến đâu, cũng không thể chịu được lực tác động này.

Thân hình khổng lồ của nó giãy giụa vài cái trong hố sâu, rồi tắt thở, không thể bò dậy được nữa.

Ngay sau đó, anh nhảy vào hố sâu, vô số kiến hành quân sa mạc liều mạng lao vào, muốn cắn xé anh, báo thù cho kiến chúa.

Nhưng khi chúng bò vào hố sâu, Lâm Nghị khẽ điểm mũi chân xuống đất, thi triển khinh công, dễ dàng bay ra khỏi hố sâu, đáp xuống bên cạnh hố.

Nhìn đàn kiến hành quân sa mạc màu đỏ đen chất chồng như núi trong hố, Lâm Nghị mỉm cười.

Chỉ thấy hai tay anh chắp lại, pháp lực trong cơ thể dâng trào, kim quang hội tụ trước hai tay, xuất hiện một quả cầu ánh sáng vàng khổng lồ.

Anh nhẹ nhàng đẩy một cái, quả cầu ánh sáng vàng bay vào trong hố, lập tức nổ tung.

Làm xong tất cả, Lâm Nghị giơ tay lên, một luồng ánh sáng trắng sữa bao trùm lấy cái hố sâu này. "Ting, thu hồi 200.384 con kiến hành quân sa mạc, nhận được 20.038 điểm đạo mộ." "Ting, thu hồi 1 con kiến chúa hành quân sa mạc, nhận được 2000 điểm đạo mộ." Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Lâm Nghị hài lòng mỉm cười.

Còn có cả số lẻ nữa.

Trận này, tổng cộng đã giết 23 vạn con kiến hành quân sa mạc và một con kiến chúa, tổng cộng nhận được 2,5 vạn điểm đạo mộ.

Đây mới là cách mở khóa kiến hành quân sa mạc đúng đắn chứ!

Tch tch.

Thật thoải mái.

Sướng chết đi được.

Thông thường, bầy kiến hành quân sa mạc đều có số lượng hàng vạn, hàng triệu con cũng không hiếm.

Đáng tiếc, vẫn còn rất nhiều kiến hành quân sa mạc thấy Lâm Nghị quá mạnh, đã chui vào cát vàng bỏ chạy.

Còn có pho tượng đồng khổng lồ, Lâm Nghị loay hoay nửa ngày trong miếu cổ cũng không tìm thấy pho tượng thứ hai.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương run rẩy đi đến trước miếu cổ, hai mắt

bị hơi cay kích thích, miễn cưỡng mới mở ra được.

Cô dựa vào bức tường đổ nát của miếu cổ, nhìn vào bên trong, cảnh tượng trước mắt khiến cô sững sờ.

Ngôi miếu cổ lỗ chỗ, Lâm Nghị một mình đứng đó yên tĩnh, vô số con kiến hành quân sa mạc mà cô tưởng tượng, bây giờ lại không biết vì sao, không thấy một con nào.

Chương 99

Đồng tử Tuyết Lỵ Dương co rút lại, kinh ngạc hỏi: "Đã...

đã xảy ra chuyện gì?" Do có kim quang hộ thể, hơi cay cũng không vào được, Lâm Nghị không bị ảnh hưởng chút nào.

Nghe Tuyết Lỵ Dương hỏi vậy, anh mỉm cười thản nhiên: "Không có gì.

Có lẽ đây là ánh sáng của chính đạo, những con kiến hành quân sa mạc biến dị đó sau khi thấy tôi, tất cả đều bỏ chạy rồi." Tuyết Lỵ Dương: "???" Tôi tin anh cái quỷ!

Mặc dù không tin lời Lâm Nghị nói, nhưng thực lực của anh lại khiến cô mở rộng tầm mắt.

Có lẽ... bầy kiến hành quân sa mạc vừa rồi đông như núi như biển, đều bị một mình anh xử lý rồi sao?

Chỉ là tại sao không thấy xác kiến hành quân sa mạc đâu?

Còn con kiến chúa kia, lại đi đâu rồi?

Chẳng lẽ con kiến chúa đao thương bất nhập, cũng bị anh giết rồi?

Do hít phải hơi cay, hai mắt Tuyết Lỵ Dương đỏ hoe, nước mắt lã chã rơi xuống.

Lâm Nghị đi đến bên cạnh cô, thấy cảnh này, cười trêu chọc: "Ồ, cô Dương, lo lắng cho tôi thế à?

Xem kìa, xem kìa, khóc rồi này." Chỉ thấy Lâm Nghị vẫy tay, một cơn gió thổi qua xung quanh họ, những làn hơi cay lan tỏa khắp nơi liền bị anh quét sạch. "Đừng khóc, đứng dậy đi." Hửm?

Lâm Nghị nghĩ nghĩ, câu này nói hình như có chút không đúng.

Đổi giọng, anh tiếp tục nói: "Được rồi, mọi chuyện đã giải quyết xong.

Tôi không sao cả.

Cô khóc cái gì chứ." Tuyết Lỵ Dương hừ nhẹ một tiếng, nghiến răng nói: "Hừ.

Ai khóc vì anh chứ.

Tôi là bị hơi cay làm cho chảy nước mắt thôi." Lâm Nghị được hời còn khoe mẽ, nói: "Vậy à.

Tôi còn tưởng cô thích tôi rồi chứ, làm tôi giật cả mình, xem ra là tôi lo xa rồi." Tuyết Lỵ Dương dùng đôi mắt đỏ hoe lườm anh một cái, miệng lẩm bẩm: "Sao anh không biết xấu hổ thế?" Lâm Nghị: "Đừng chửi nữa, đi nhanh thôi." Tuyết Lỵ Dương: "Ồ Ồ" Hai người hội hợp với mọi người.

Lão Hồ và Bàn Tử vừa thấy Lâm Nghị không sao, trong lòng liền vui mừng, nhưng dù sao cũng có người chết, họ cũng không tiện tỏ ra quá vui vẻ.

Do cái chết của Sở Kiếm, Lão Hồ định khuyên giáo sư Trần và nhóm của ông quay về, nhưng giáo sư Trần và mọi người nhất quyết muốn đi tiếp, nói là muốn thay Sở Kiếm hoàn thành ước mơ của anh ấy!

Sau khi bị kiến hành quân sa mạc tấn công, lạc đà của họ tuy không sao, nhưng nước gần như đã đổ hết, chỉ còn lại chưa đến một phần ba.

Vì vậy mọi người quyết định, tạm thời không quan tâm đến việc có tiếp tục tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành hay không, trước tiên giải quyết vấn đề nước uống đã.

Theo lời An Lực Mãn, qua khỏi thành cổ Tây Dạ, sẽ đến địa phận

nước Cổ Mặc, ở đó có một cái giếng thánh không bao giờ cạn!

Nếu đến được thành cổ Cổ Mặc, là có thể tìm được nguồn nước.

Cả đoàn đi khoảng bốn năm tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến một ốc đảo.

Ốc đảo này chính là thành cổ Cổ Mặc ngày xưa.

Tường thành được xây bằng đá đen, một số nơi đã sụp đổ và phong hóa, hư hại rất nghiêm trọng, chỉ có thành chính ở giữa được xây khá kiên cố, vẫn còn lờ mờ thấy được khí thế huy hoàng năm xưa.

Một số công nhân giếng dầu, đội thám hiểm, đội khảo sát địa chất, khi đi qua đây đều ở lại trong thành chính, dùng đá chặn cửa lại, sẽ không phải lo lắng bị bầy sói tấn công.

Họ tìm một căn phòng rộng rãi trong thành chính, đốt lửa trại, ăn cơm nấu trà.

Lâm Nghị, Lão Hồ và Bàn Tử ba người tìm thấy giếng cổ trong thành, dùng thùng da múc lên mấy thùng nước giếng cho mọi người dùng.

Lâm Nghị uống một ngụm, nước giếng mát lạnh, thấm vào tận tim gan, hơi nóng bị mặt trời độc ác trong sa mạc chiếu vào lập tức tan biến, trong lòng cảm thấy thoải mái dễ chịu không nói nên lời.

Đừng nói nữa, cái giếng này đúng là có chút tà môn!

Nước Cổ Mặc từ xưa đến nay, ít nhất cũng đã một hai ngàn năm rồi, cái giếng này tồn tại đến nay, vẫn không có dấu hiệu cạn, được người ta gọi là giếng thánh, cũng không phải không có lý.

Nhưng Lâm Nghị hoàn toàn không tin vào cái gọi là giếng cổ không bao giờ cạn, cho dù có nối với sông ngầm dưới đất, thì sông ngầm trong sa mạc cũng sẽ đổi dòng, không thể nào vĩnh viễn ở đây.

"Nếu thật sự có thể không bao giờ cạn, người có thể làm được điều này, e rằng chỉ có Âm Dương Thuật!" Âm Dương Thuật đi ngược lại lẽ trời, đoạt thiên thời, đổi địa lợi, nghịch tinh thần, tạo bảo điện!

Âm Dương Thuật trung cấp còn có thể tạo ra Thất Tinh Trấn Hồn tồn tại mấy chục năm, nếu không phải mình vừa hay ở đó, e rằng tồn tại mấy trăm năm cũng có khả năng.

Có cao nhân dựa vào Âm Dương Thuật, tạo ra giếng thánh vĩnh thế không cạn, cũng không có gì lạ. "Xem ra cổ quốc Tây Vực này, ngày xưa cao nhân cũng không ít." Lão Tử đã nói, sự sùng bái thần minh của con người, bắt nguồn từ sự ngu muội vô tri của bản thân.

Cũng không trách những người vô tri đều gọi nó là giếng thánh.

Sau khi đổ đầy nước vào tất cả các túi nước, người và lạc đà đều ăn no uống đủ, trời cũng đã tối.

Bàn Tử và Lão Hồ đang chém gió với những người khác để làm sôi động không khí, khiến bầu không khí vốn đang nặng nề trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tuy nhiên, Bàn Tử vẫn luôn không ưa Tuyết Lỵ Dương, luôn nói bóng nói gió, Tuyết Lỵ Dương cũng không phải dạng vừa, hai người suýt chút nữa đã cãi nhau.

Lâm Nghị bèn gọi Bàn Tử đi, Lão Hồ thấy vậy cũng đi theo.

Ba người nằm trên đồi cát, Lâm Nghị đưa cho Lão Hồ và Bàn Tử một điếu thuốc, châm lửa rồi ung dung hút.

Bầu trời đêm quang đãng, trăng sáng sao nhiều, phủ lên cát vàng một lớp áo bạc, quả thật có một phong vị riêng.

Lâm Nghị từ từ nhả ra một vòng khói, nói: "Lão Hồ, cậu nhìn những ngôi sao trên trời xem, có phải có chút khác biệt không?" Lão Hồ vừa hút thuốc vừa nhìn những ngôi sao trên trời.

Giây tiếp theo.

Điếu thuốc ngậm trong miệng, ông cũng quên cả hút! "Sao Cự Môn, sao Tả Phụ, sao Hữu Bật, ba sao lấp lánh, xếp thành một hình tam giác đều, trung tâm là sao Thái Dương, sao Thái Âm cùng hiện, thật là một tổ Càn Giáp bức kim cát tinh!" Bàn Tử nghe xong, vẻ mặt ngơ ngác hỏi: "Lão Hồ, ý gì vậy?" Lâm Nghị cười hắc hắc nói: "Nơi có cát tinh bao phủ, ắt có mộ cổ!" Lâm Nghị tự nhiên biết nơi này có mộ cổ, lại còn là mộ của hoàng tử Cổ Mặc, và vị trí của ngôi mộ, trong lòng anh cũng rõ như ban ngày.

Tuy nhiên, anh không có ý định độc chiếm, có lợi ích đương nhiên cũng phải kéo Lão Hồ và Bàn Tử vào!

Thậm chí anh còn có những suy nghĩ khác, dù sao bây giờ Lão Hồ và Bàn Tử chỉ có thể đứng bên cạnh mình hô 666, nhiều nhất là làm chân chạy vặt, cũng không giúp được gì nhiều.

Nếu thực lực của hai người họ có thể được nâng cao, giúp mình một tay, cũng khá tốt.

Sau này rảnh rỗi, phải tìm cơ hội chia sẻ chút hàng khô cho hai huynh đệ này mới được.

Bàn Tử vừa nghe có mộ cổ, lập tức phấn khích! "Lão Hồ, Lão Lâm nói thật không?" "Còn thật hơn cả việc mẹ nó mày là đàn ông nữa." Lão Hồ lấy điếu thuốc trên miệng xuống, cắm vào cát.

Bàn Tử rít một hơi thuốc thật mạnh, cảm thán: "Hay lắm, đây đúng là đại nạn không chết ắt có phúc về sau.

Bảo bối nói đến là đến!" Lão Hồ trầm ngâm một lát, nói: "Mẹ kiếp, giáo sư Trần và bọn họ cứ nhất quyết đòi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, bây giờ chúng ta tìm đại cho họ một cái mộ cổ, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, vừa hay khuyên ông ta quay về." Nghe Lão Hồ

nói vậy, nụ cười trên mặt Bàn Tử chợt tắt.

Khó khăn lắm mới phát hiện ra một ngôi mộ cổ, còn phải mang theo những lão đồ cổ cố chấp đó sao?

Họ đến, ba anh em mình còn lấy được bảo bối gì nữa!

Bàn Tử cực kỳ bất mãn nói: "Nói cái gì mà nói, chúng ta chỉ đồng ý với họ tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, chứ không có đồng ý tìm mộ cổ khác.

Lần này chúng ta phát hiện ra mộ cổ, vậy thì ngôi mộ này là của riêng chúng ta!

Cậu nói có phải không, Lão Lâm?" Lâm Nghị hút một hơi thuốc, thoải mái nằm trên cát vàng, nhìn bầu trời đêm rực rỡ, bình tĩnh nói: "Lão Hồ, cậu nghĩ nhiều rồi.

Sở Kiếm đã hy sinh ở đây rồi mà còn không khiến họ từ bỏ, cậu nghĩ họ sẽ vì cậu tìm thấy một ngôi mộ cổ mà từ bỏ sao?

Chương 100

Tôi ngược lại cảm thấy, một khi họ phát hiện ra ngôi mộ này, ngược lại sẽ càng thêm kiên định quyết tâm tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành của họ.

Cho nên, chuyện này cứ để ba anh em mình biết là được rồi." Bàn Tử nghe Lâm Nghị nói có lý, liền hùa theo: "Đúng, Lão Lâm nói đúng.

Dù sao thì bảo bối trong mộ, Bàn gia tôi quyết lấy, không ai cản được!" Lão Hồ thấy Lâm Nghị và Bàn Tử đều nói vậy, ông cũng không nói gì thêm.

Anh em một lòng, ông chắc chắn sẽ không thiên vị người ngoài.

Hơn nữa, trong lòng ông cũng có hứng thú với tài bảo trong mộ cổ.

Dù sao, bây giờ ông, tiền đều đã đưa cho gia đình chiến hữu, giống như Bàn Tử là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, mặc dù có Lâm Nghị ở đây, ăn chực uống chực không lo, nhưng làm người mà, cũng phải có chí khí chứ?

Ông cũng muốn kiếm chút đồ minh khí, kiếm chút tiền tiêu. "Được!" Lão Hồ không do dự nữa, lập tức nói: "Đợi họ ngủ rồi, chúng ta sẽ dậy xuống mộ!" Bàn Tử phấn khích cười lên, nói: "Ok, Lão Hồ, chỉ đợi câu này của cậu thôi!" Ba người nằm đó, trò chuyện một lúc.

Đột nhiên Bàn Tử mở miệng nói: "Lão Lâm, có một chuyện, cậu phải trả lời tôi một cách nghiêm túc." Lâm Nghị ngẩn người, rồi cười nói: "Ồ, nghiêm túc vậy à?

Chuyện gì thế, nói ra tôi nghe xem." Bàn Tử nghiêm mặt, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Trên đường đi, tôi thấy con nhỏ Tây đó rất để ý đến

cậu, còn có thể xông vào bầy kiến hành quân sa mạc cứu cậu, hai người còn tâm sự đêm khuya, cậu nói đi, cậu có phản bội tổ chức không?

Có bị con nhỏ Tây đó mê hoặc không?

Có phải là để ý người ta rồi không?" Lâm Nghị búng tàn thuốc, nhả ra một vòng khói, cười nói: "Được đấy, Bàn Tử, nửa đêm ba canh không ngủ, lại đi giám sát tôi à." "Tôi chẳng phải là muốn gác đêm cho cậu sao.

Cậu đừng đánh trống lảng, trả lời thẳng vào vấn đề cho tôi.

Tôi nói cho cậu biết, cô ta nói đáng thương vậy thôi, nhưng chưa chắc đã là thật, cũng có thể là bịa chuyện!

Tôi nghe nói, phụ nữ càng đẹp, càng biết lừa người!" Bàn Tử giải thích một câu, rồi tiếp tục truy hỏi không tha.

Lão Hồ bên cạnh cũng khá tò mò nhìn Lâm Nghị, trong lòng thầm nghĩ, với mắt nhìn của Lão Lâm, loại mỹ nữ này chưa chắc đã lọt vào mắt xanh!

Lâm Nghị nhìn ánh mắt cầu thị chân thành của Lão Hồ và Bàn Tử, thản nhiên trả lời: "Tuyết Lỵ Dương miễn cưỡng cũng được." Miễn cưỡng cũng được?

Câu này có mấy ý nghĩa vậy?

Lão Hồ chép miệng, không nhịn được mà châm chọc: "Lão Lâm, thích thì nói thích, không thích thì nói không thích, sao cậu lại không dứt khoát gì cả." Mặt Bàn Tử lập tức sầm lại, nói: "Lão Hồ, câu này của Lão Lâm, cậu còn không hiểu à!

Rõ ràng là thích rồi!" Lão Hồ: "o( )o" Bàn Tử vừa dứt lời, tiếp tục phê bình giáo dục Lâm Nghị: "Lão Lâm, lập trường của cậu bây giờ rất có vấn đề!

Xem biểu hiện của cô ta suốt chặng đường, tôi càng ngày càng cảm thấy, cô ta có mục đích, cô ta nói với chúng ta cô ta là nhiếp ảnh gia, kết quả thì sao?

Giun lửa cô ta biết, kiến hành quân sa mạc cô ta cũng biết, có phải cô ta biết quá nhiều rồi không.

Còn nữa, còn nữa, tài bắn súng của cô ta cũng giỏi như vậy, một người phụ nữ, dùng súng còn rành hơn cả tôi.

Tôi vẫn luôn nhắc nhở cậu, suốt chặng đường đều nhắc nhở cậu, cậu nói xem, sao cậu lại không giữ được mình chứ?!

Ai!" Cuối cùng Bàn Tử vô cùng bất đắc dĩ thở dài. "Bàn Tử, đừng có lải nhải nữa." Lâm Nghị khinh bỉ liếc Bàn Tử một cái, tiếp tục nói: "Người phụ nữ này không tệ thì không tệ.

Nhưng bây giờ vẫn chưa cùng một lòng với chúng ta, rất nhiều con bài tẩy vẫn chưa lật ra đâu.

Khi nào cô ta chịu ngửa bài với chúng ta, tôi mới bắt đầu xem xét đến cô ta." Nghe Lâm Nghị nói vậy, lòng Bàn Tử lập tức yên tâm, cười toe toét nói: "Giỏi đấy, Lão Lâm, cậu nhìn còn thấu đáo hơn cả tôi.

Hóa ra là đã có dự mưu từ trước!

Nếu cô ta thật sự có lúc nào đó cùng một lòng với chúng ta, đến lúc đó cậu cưới cô ta, thì khối tài sản khổng lồ của nhà cô ta, chẳng phải đều là của cậu hết sao!

Tch tch, Lâm đại gia ~" Lâm Nghị thờ ơ nói: "Không có hứng thú.

Tôi lại không phải tiểu bạch kiểm." Nhà Tuyết Lỵ Dương giàu có đến mức nào, ngay cả Lâm Nghị biết trước kịch bản, cũng không rõ con số cụ thể.

Nhưng phân tích kỹ một chút, mỗi lần xuống mộ, tiền vốn, trang bị đều do Tuyết Lỵ Dương cung cấp.

Nào là thiết bị leo núi, thiết bị lặn, đèn pin mắt sói, dao lính dù, thuốc nổ, dụng cụ chiếu sáng, về cơ bản ngoại trừ vũ khí hạng nặng, trang bị nào có thể cung cấp cô ta đều có thể cung cấp, và phần lớn đều được vận chuyển bằng đường hàng không từ Mỹ sang.

Ở thời đại này, có được thủ đoạn và vốn liếng như vậy, không có mấy người, tuyệt đối là một ông lớn hàng đầu ở phố Wall, ước tính thận trọng cũng ở mức chục triệu, thậm chí phá trăm triệu cũng không có gì lạ.

Dù vậy, Lâm Nghị cũng không thèm để ý, chút tiền này chỉ có thể coi là một mục tiêu nhỏ của anh mà thôi.

Ba người lại trò chuyện một lúc, rồi quay về nghỉ ngơi.

Vì họ cắm trại trong thành chính, dùng đá chặn cửa, nên không cần lo lắng bị bầy sói tấn công, cũng không có ai gác đêm.

Mệt mỏi mấy ngày nay, họ khó có được một giấc ngủ ngon.

Đến nửa đêm, Lâm Nghị và Lão Hồ, Bàn Tử hội hợp.

Lão Hồ lấy la bàn ra xác định phương vị, cuối cùng vị trí ngôi mộ được định ở dưới giếng thánh.

Ba người lại chuẩn bị dây thừng, chuẩn bị xuống giếng thăm dò.

Ngay khi Lão Hồ chuẩn bị xuống, Lâm Nghị đột nhiên cười nói: "Ồ, đêm hôm không ngủ, đi dạo à?" Lão Hồ và Bàn Tử nghe vậy, trong lòng giật thót một cái, lập tức quay người nhìn lại.

Người đến không phải ai khác, chính là Tuyết Lỵ Dương!

Tuyết Lỵ Dương là người thông minh cơ trí, khi gặp nguy hiểm lại cực kỳ bình tĩnh.

Trên đường đi, không chỉ ba người Lâm Nghị quan sát cô, mà cô cũng quan sát ba người họ.

Trong ba người bọn họ, có người thông hiểu thiên tinh phong thủy, có người sở hữu cổ ngọc của nước Tinh Tuyệt, lại có người am tường văn tự Tinh Tuyệt, cũng như Hỏa Biểu Trùng.

Nếu nói ba người họ là người bình thường, Tuyết Lỵ Dương tuyệt đối không tin.

Đặc biệt là sau khi vào sa mạc, Lâm Nghị càng thể hiện sự đáng sợ của mình.

Không sợ bão cát, không ngại kiến hành quân sa mạc.

Thậm chí con kiến chúa to bằng bò đực trưởng thành rất có thể cũng đã chết trong tay anh!

Suốt dọc đường, cô đều cố gắng tiếp cận Lâm Nghị, nhưng lần nào cũng bị anh từ chối, lâu dần, cô lại nảy sinh một tình cảm rất kỳ lạ đối với anh.

Tối nay, cô phát hiện ba người họ lén lén lút lút, dường như có mưu đồ gì đó, nên quyết định đi theo xem sao.

Thấy Tuyết Lỵ Dương bám theo, sắc mặt Lão Hồ và Bàn Tử hơi biến đổi, trở nên căng thẳng.

Toi rồi toi rồi.

Mấy hành động mờ ám của anh em mình lại bị Tuyết Lỵ Dương bắt quả tang!

Con mụ xấu xa này đến thật đúng lúc!

Nếu chuyện này mà báo cho giáo sư Trần, giáo sư Trần lại báo cáo lên quốc gia, thì anh em mình có khi được ăn cơm tù miễn phí rồi!

Tuyết Lỵ Dương không hề chất vấn họ tại sao lại lén lút sau lưng

mình, mà chỉ ôn hòa hỏi Lâm Nghị: "Lão Lâm, các người có phát hiện gì không?" Lâm Nghị thần sắc như thường, giọng nói bình tĩnh đáp lại thành thật: "Phát hiện một ngôi mộ cổ, định vào xem thử." Tuyết Lỵ Dương khẽ nhướng mày, dường như suy nghĩ trong lòng đã được chứng thực, nói: "Các người quả nhiên là trộm mộ!" Lão Hồ và Bàn Tử mặt đầy vạch đen, vô cùng khó hiểu nhìn Lâm Nghị.

Lão Lâm sao lại nói thật ra thế?!

Họ còn đang chuẩn bị bịa chuyện để lừa Tuyết Lỵ Dương cơ mà!

Giờ thì hay rồi, bị Tuyết Lỵ Dương chọc thủng thẳng thừng!

Lâm Nghị giũ giũ sợi dây thừng trong tay, thả dây xuống giếng thánh, ánh mắt sâu thẳm nhìn Tuyết Lỵ Dương, hỏi: "Dương tiểu thư, lai lịch của cô e là cũng không trong sạch đâu nhỉ?" Nghe Lâm Nghị hỏi vậy, Lão Hồ lộ vẻ kinh ngạc, tò mò hỏi: "Lão Lâm, cậu biết gì à?" Lâm Nghị ánh mắt sắc như dao, nhưng giọng nói lại bình tĩnh như nước: "Tôi nghĩ tôi đã đoán ra rồi, bây giờ chỉ xem, Dương tiểu thư có bằng lòng thẳng thắn không!" Bị Lâm Nghị nhìn như vậy, tim Tuyết Lỵ Dương khẽ thót lại.

Anh ta thật sự biết sao?

Dọc đường, mình đã che giấu rất kỹ rồi mà?

Không hề để lộ bất cứ điều gì, thậm chí một chữ cũng không nhắc đến!

Chương 101

Nhưng… Lâm Nghị dám nói như vậy, e là không phải không có lửa làm sao có khói, anh ta ngay cả hình xăm sau lưng mình cũng biết rõ, nói không chừng đã sớm biết thân phận của mình rồi!

Chẳng trách anh ta cứ mãi lạnh nhạt với mình, rất có thể là cảm thấy mình không đủ chân thành, nên mới như vậy.

Nghĩ đến đây, Tuyết Lỵ Dương thở phào một hơi, trên mặt hiện lên một nụ cười, thẳng thắn nói: "Nếu tôi đã biết thân phận các người, vậy tôi cũng thẳng thắn khai báo!

Ông ngoại tôi trước đây cũng là người trộm mộ." Bàn Tử nghe vậy, trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Hay lắm!

Tôi còn đang thắc mắc sao cô biết nhiều thế, hóa ra truy ngược ba đời cũng là trộm mộ!" Lão Hồ ưỡn ngực, ngẩng đầu, tự tin nói: "Tứ đại môn phái đạo mộ, Mô Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Ba người chúng tôi là những Mô Kim Giáo Úy cuối cùng còn sót lại trên đời, không biết Dương tiểu thư thuộc phái nào?" Ngoài bốn phái này ra, những phái khác đều là hạng tép riu, không chính thống.

Vừa nhắc đến Mô Kim Giáo Úy, thân phận địa vị lập tức tăng lên!

"Vậy sao?" Thấy Lão Hồ lại bắt đầu ra vẻ, Tuyết Lỵ Dương lại chẳng hề khó chịu, bình thản đáp: "Ông ngoại tôi tinh thông cả hai phái Bàn Sơn và Mô Kim." Lão Hồ: "(⊙_⊙)?" Hắn có chút ngơ ngác.

Ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương trâu bò vậy sao?

Phải biết rằng, chuyện anh em hắn là Mô Kim Giáo Úy hoàn toàn là chém gió!

Trên người ngay cả một cái Mạc Kim Phù cũng không có, chỉ biết

chút ít thuật phong thủy mà thôi.

Kết quả vạn vạn lần không ngờ.

Hàng giả lại đụng phải hàng thật.

Người ta ông ngoại biết cả bản lĩnh của Bàn Sơn và Mô Kim!

Lâm Nghị nhìn Lão Hồ đang bẽ mặt, mỉm cười nói: "Lão Hồ, chém gió gặp phải người trong nghề rồi chứ gì?" Lão Hồ đỏ mặt, nhe răng cười nói: "Tôi cũng đâu có ngờ Dương đại tiểu thư lại có bối cảnh ghê gớm như vậy." Bàn Tử nửa tin nửa ngờ hỏi: "Nếu ông ngoại cô thật sự lợi hại như vậy, sao cô còn cần mời chúng tôi?" Tuyết Lỵ Dương sắc mặt đượm buồn, nói: "Ông ngoại tôi đã qua đời khi tôi mười tuổi.

Một thân bản lĩnh của ông, tôi chỉ học được chút da lông." Cả hai bên đều đã ngửa bài.

Thái độ của Tuyết Lỵ Dương cũng coi như chân thành.

Lâm Nghị khá hài lòng, liền thuận miệng hỏi: "Dương tiểu thư đã thấy rồi, có muốn xuống mộ cùng chúng tôi không?" Tuyết Lỵ Dương lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng không ngờ Lâm Nghị lại tin tưởng mình đến vậy, ngay cả một câu nghi ngờ cũng không hỏi.

Xem ra Lâm Nghị thật sự biết lai lịch của mình!

May mà mình đã nói thật, nếu lừa dối Lâm Nghị, cô cũng không biết sẽ có hậu quả gì.

Tuyết Lỵ Dương quả quyết đáp: "Được!" Đáy giếng cách mặt đất hơn mười mét, để phòng dây thừng bị đứt hoặc tuột, phải có một người ở lại bên trên.

Bàn Tử vẫn còn giữ một chút cảnh giác với Tuyết Lỵ Dương, nên quyết định ở lại.

Lâm Nghị bám vào dây thừng xuống đến đáy giếng.

Đáy giếng là một vũng nước, xung quanh vũng nước có một vòng đất có thể đứng được, bên trái vũng nước còn có một cánh cửa đá.

Chỉ thấy Lâm Nghị khẽ đạp mũi chân lên mặt nước, thân hình liền bay sang bên trái, vững vàng đáp xuống mặt đất trước cửa đá.

Thấy cảnh này, Lão Hồ tắc lưỡi khen ngợi, có chút hâm mộ cảm thán: "Lão Lâm quả không hổ là Lão Lâm, bản lĩnh này không chê vào đâu được." Tuyết Lỵ Dương nhướng mày, bản lĩnh này, trước kia ông ngoại cũng từng biểu diễn cho cô xem!

Bản lĩnh này được người trong nước gọi là khinh công.

Xét về thân pháp của Lâm Nghị, dường như còn nhanh nhẹn và lưu loát hơn cả thân pháp của ông ngoại cô!

Tuy nhiên, theo lời ông ngoại kể lại, ông từng dùng khinh công từ trên vách núi, chỉ dựa vào một sợi dây thừng mà có thể một mình xuống vách đá cheo leo, còn trộm được một ngôi mộ lớn!

Không biết Lâm Nghị có làm được không?

Sau khi Lâm Nghị đáp xuống, anh buộc dây thừng vào một tảng đá gần đó, sau đó Tuyết Lỵ Dương trượt theo dây thừng xuống, tiếp đó Lão Hồ cũng xuống đến đáy giếng.

Một luồng gió lạnh buốt từ khe cửa đá thổi ra, cửa đá rất dày, không có khóa đá hay chốt đá, khe hở tuy lớn nhưng không đẩy được.

Lâm Nghị và Lão Hồ dùng xẻng công binh hợp sức nạy mở cửa đá.

Sau cửa đá là một lối đi được xây bằng gạch đá, rộng rãi và ngay ngắn, bên trong tối đen sâu không lường được.

Tuyết Lỵ Dương đưa cho Lâm Nghị và Lão Hồ một loại thuốc

viên, nói là có thể phòng ngừa thiếu oxy, sau đó ba người đeo mặt nạ phòng độc, đi vào bên trong.

Đi được khoảng năm mươi mét, họ đi qua liên tiếp hai cánh cửa đá, cánh cửa cuối cùng được niêm phong rất chặt.

Trên cửa đá có chạm nổi những con dị thú không rõ tên, khe cửa được dán da thú khô.

Phải dùng xẻng dẹt cắt từng miếng da thú đi mới có thể mở được cửa.

Họ không mang theo xẻng dẹt, Lâm Nghị bèn dùng Hắc Kim Cổ Đao thay thế, cắt bỏ lớp da thú.

Đúng lúc cánh cửa đá này mở ra, dường như đã kích hoạt một cơ quan nào đó, sau cửa đá phát ra những tiếng "phốc phốc phốc", ngay sau đó từng luồng lửa sáng lên!

Sau cửa đá là một gian phòng đá rộng rãi, chiều dài và chiều rộng đều có đến năm sáu mươi mét, chiều cao cũng khoảng ba bốn mét.

Dưới đất toàn là xương trắng, không tìm được chỗ đặt chân, nhìn những bộ xương đó đều là của động vật, cực kỳ rời rạc, giẫm lên là nát.

Xung quanh dựng mấy chục cây cột gỗ, trên đó buộc những bộ xương người khô quắt, nhìn hình dáng đều là nam giới tráng niên.

Tuyết Lỵ Dương nhìn những xác khô đó, thở dài: "Thảm thật, đều là nô lệ hoặc tù đồ bị tuẫn táng, thật quá dã man." Lâm Nghị nhìn xung quanh, nói: "Xem ra đây là nơi tổ chức tế lễ cho những người chết quan trọng, hẳn là phong tục của nước Cô Mặc thời xưa, những người này đều là tội phạm, bị trói giữa sa mạc cho chết khát, sau khi khô quắt hoàn toàn mới được đưa đến đây, sau đó giết động vật lấy máu tươi, tưới lên những xác khô này." Lão Hồ không khỏi rùng

mình, nói: “Tuy họ là tội phạm, nhưng làm vậy cũng quá tàn nhẫn rồi!

Ể, vị trí đặt những cây cột này có vẻ hơi đặc biệt, trông như… trông như… tạo thành một hình vẽ!” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy, lập tức hình dung tất cả các cây cột thành một bức tranh trong đầu.

Bức tranh này vô cùng kỳ lạ, có hình dạng ngôi sao sáu cánh, bên trong ngôi sao sáu cánh còn có những đường nét kỳ quái, không rõ có tác dụng gì.

Lão Hồ nhìn thấy hình vẽ này thì ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu gì.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương đã tiếp thu kiến thức phương Tây, nên ít nhiều cũng hiểu một chút: “Đây là… ma pháp trận Chiêm bốc Tarot!

Lạ thật, sao lại xuất hiện ở đây?” Ma pháp trận Chiêm bốc Tarot!

Có nguồn gốc từ hình vẽ trận pháp chuyên dụng của các nhà chiêm bốc Tarot phương Tây!

Nhìn thấy ma pháp trận phức tạp này, Lâm Nghị bừng tỉnh ngộ.

Dựa theo tình tiết anh biết, nước Cô Mặc từng có một nhà chiêm bốc từ một đất nước xa xôi đến, hoàng tử Cô Mặc cũng đã nghe lời nhà chiêm bốc này, giấu thuốc độc mãn tính đặc chế vào thịt dê vàng, sau đó tiến cống cho nữ vương, không lâu sau trong cung Tinh Tuyệt liền truyền ra tin tức nữ vương qua đời.

Ma pháp trận khổng lồ trong gian tế lễ này hẳn là do nhà chiêm bốc đó bày ra, lại trải qua năm tháng tế lễ, từ đó giếng nước này mới vĩnh viễn không bao giờ cạn.

“Nhà chiêm bốc này cũng có chút bản lĩnh.” Lâm Nghị từng nghe nói về nghề chiêm bốc sư này, có tổng cộng từ một đến mười sao, một sao thấp nhất, mười sao cao nhất, muốn bố trí ma pháp trận ít nhất phải đạt sáu sao, loại ma pháp trận khổng lồ phức tạp như trong

gian tế lễ này, ước chừng nhà chiêm bốc đến nước Cô Mặc phải ở cấp bảy sao, thậm chí cao hơn.

Nước Cô Mặc có nhà chiêm bốc cấp bậc này, chẳng trách có thể che trời dối biển, ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng chết trong tay ông ta.

Tuy nhiên, nghĩ kỹ lại cũng không đúng, nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự chết dưới mưu kế của nhà chiêm bốc, vậy nước Tinh Tuyệt làm sao có thể kéo theo cả liên quân các nước chôn vùi trong sa mạc?

Cũng có khả năng là Tinh Tuyệt Nữ Vương tương kế tựu kế, giả vờ bị độc chết, dụ liên quân tấn công.

Sự diệt vong của nước Tinh Tuyệt dường như lại trở nên mơ hồ khó đoán.

Chẳng mấy chốc, Lão Hồ phát hiện sàn của thạch thất có vấn đề, họ gạt hết xương vụn trên mặt đất sang một bên, lộ ra một tấm đá lớn cũng có phù điêu, hai đầu còn có hai vòng kéo.

Lão Hồ có chút kích động nói: "Tốt quá rồi, mộ cổ nhất định ở bên trong!" Lâm Nghị và Lão Hồ mỗi người nắm một vòng kéo, kéo sang hai bên, một lát sau, tấm đá lớn của thạch thất đã được mở ra!

Tuyết Lỵ Dương thấy bên dưới tấm đá tối om, không nhìn thấy gì, bèn ném một que pháo sáng vào.

Lâm Nghị sở hữu dị năng Âm Dương Nhãn, dù không có pháo sáng vẫn nhìn rõ mồn một.

Bên dưới tấm đá lớn là một gian mộ thất có kích thước tương đương gian tế lễ!

Ở chính giữa mộ thất, đặt một cỗ quan tài!

Cỗ quan tài này cực kỳ đặc biệt, không phải hình chữ nhật như quan tài thông thường, mà lại là hình vuông vức!

Điều quan trọng là xung quanh quan tài còn khắc những hình vẽ Tarot phức tạp và huyền ảo!

Chương 102

Quách và mộ huyệt của hoàng tử Cô Mặc hẳn là do nhà chiêm bốc Tarot thiết kế riêng cho hắn!

"Hay thật, tất cả đều thay đổi rồi!" Lâm Nghị thầm nghĩ.

Trong phim truyền hình, sự tồn tại của nhà chiêm bốc Tarot chỉ được giới thiệu sơ lược trên các bức bích họa xung quanh mộ thất.

Cả quách của hoàng tử Cô Mặc lẫn gian tế lễ ở tầng một đều không liên quan đến nhà chiêm bốc.

Bây giờ mình đến đây, dường như khắp nơi đều ẩn chứa huyền cơ.

Cũng không biết là nơi này vốn dĩ đã có, hệ thống lo mình không nhận ra nên mới nhấn mạnh một chút.

Hay là vốn dĩ không có, vì sự tồn tại của hệ thống mà tăng thêm độ khó cho mình.

Hoặc là, thực ra vốn dĩ đã tồn tại những sự kiện thần bí này, hệ thống không chỉ gợi ý cho mình, mà đồng thời cũng tăng độ khó!

Nghĩ nhiều cũng vô ích, nhập gia tùy tục.

Mình ngược lại muốn xem thử, nhà chiêm bốc mấy nghìn năm trước rốt cuộc có thủ đoạn gì!

Họ xuống mộ thất, cầm đèn pin rọi khắp xung quanh.

Đó là những bức bích họa!

Thấy những hình vẽ này, Tuyết Lỵ Dương vui mừng kêu lên: "Đây… những bức bích họa này có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Lâm Nghị cũng khá tò mò nhìn những bức bích họa này.

Tuy anh biết tình tiết, cũng biết đại khái nội dung bích họa, nhưng bây giờ mộ cổ của hoàng tử Cô Mặc phức tạp hơn trong tưởng tượng, nên anh cũng không muốn bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Lão Hồ thì cứ mải tìm xem trong mộ có bảo bối gì không, nhìn cỗ quan tài vuông vức kỳ dị một lúc, cũng kiên nhẫn nhìn sang những bức bích họa xung quanh.

Mấy bức họa đầu tiên cho thấy chủ nhân ngôi mộ khi còn sống là hoàng tử Cô Mặc, Cô Mặc là nước chư hầu của Tinh Tuyệt, bị áp bức nặng nề, mỗi năm đều phải cống nạp rất nhiều tài sản, trâu bò và nô lệ.

Hoàng tử Cô Mặc từng đến cầu xin Tinh Tuyệt Nữ Vương trả lại tự do cho thần dân của mình, đi liền ba lần đều không được gặp mặt nữ vương.

Bức họa tiếp theo kể về việc hoàng tử Cô Mặc không cam tâm thần dân bị nô dịch, bèn tự vẽ mình thành thần mặt trời dũng cảm, lẻn vào cung điện của Tinh Tuyệt Nữ Vương định ám sát, nhưng lại thấy một cảnh tượng kinh hoàng!

Tuyết Lỵ Dương mày nhíu chặt, ánh mắt dán chặt vào bức bích họa sau đó, vô cùng khó hiểu, nói: "Bức bích họa này sao lại kỳ quái vậy?

Trong tranh, hoàng tử trốn trong góc lén nhìn, mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương trong tất cả các bức bích họa đều che khăn, trong bức này nữ vương chỉ có bóng lưng, một tay bà ta vén khăn che mặt lên, người đối diện, trông như một nô lệ, liền biến thành một cái bóng.

Biến mất rồi sao?" Lão Hồ nghe xong, có chút sởn gai ốc, sau lưng toát ra hơi lạnh, kinh hãi nói: "Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương này là yêu quái sao?!" Lâm Nghị sớm đã biết chuyện gì xảy ra, liền thản nhiên nói: "Trong tranh, nữ vương vén tấm khăn che mặt bấy lâu nay

lên, một nhân vật đối diện liền biến thành những đường nét đứt.

Điều này cho thấy, ai nhìn thấy mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, người đó sẽ biến mất một cách bí ẩn, hoặc nói cách khác, người đó bị Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn một cái, liền biến mất!" Lão Hồ kinh ngạc hỏi: "Cái… cái này sao có thể?

Một người sống sờ sờ, sao có thể chỉ bị nhìn một cái là nói biến mất liền biến mất được!" "Cũng không phải là không thể." Lâm Nghị trầm tư một lát, nói: "Theo như tôi biết về văn hóa Tinh Tuyệt, thời vị nữ vương cuối cùng của Tinh Tuyệt tại vị, có lời đồn rằng bà ta sở hữu đôi mắt thông đến Minh giới, chỉ cần bà ta nhìn kẻ địch một cái, kẻ địch sẽ biến mất một cách khó hiểu, vĩnh viễn không bao giờ trở về được.

Còn đến nơi nào, e rằng chỉ có người biến mất mới biết." Cũng chính vì vậy, các tiểu quốc xung quanh đều vô cùng sợ hãi bà ta, tất cả đều trở thành nước phụ thuộc của Tinh Tuyệt.

Tuy nhiên, nữ vương lại thi hành chính sách cai trị tàn bạo, yêu cầu các nước xung quanh phải tôn thờ bà ta như thần linh, nếu ai dám phản kháng sẽ bị lột da sống, phơi thành xác khô trong sa mạc.

Sau này có lời đồn rằng sự tàn bạo của vị nữ vương này đã chọc giận chân chủ, vị nữ vương này tại vị chưa được bao lâu đã chết yểu.

"Sau khi vị nữ vương này qua đời, các nước Tây Vực thành lập liên quân, tấn công nước Tinh Tuyệt, chuẩn bị phá hủy mộ huyệt của nữ vương, triệt để tiêu diệt nước Tinh Tuyệt.

Nhưng khi liên quân tàn sát kinh đô của Tinh Tuyệt xong, chuẩn bị phá hủy mộ huyệt của nữ vương thì trên trời giáng xuống một trận bão cát lớn, chôn vùi tất cả mọi người, mọi công trình kiến trúc, mọi của cải!

Ba mươi sáu nước Tây Vực từng một thời phồn thịnh, trong một đêm đã bị một trận bão cát chưa từng có tiền lệ xóa sổ!" Đây chính là những gì Lâm Nghị biết trong văn hóa Tinh Tuyệt, về truyền thuyết của vị Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng, cũng như sự diệt vong của ba mươi sáu nước Tây Vực.

Lâm Nghị nhớ khá rõ nội dung của phim truyền hình Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn nguyên tác thì không nhớ rõ lắm.

Về nguồn gốc của Quỷ Động, bí mật của Tinh Tuyệt Nữ Vương, truyền thuyết về Minh giới, vẫn còn nhiều nghi vấn, trong lòng anh cũng có chút không hiểu.

Nhưng có thể chắc chắn một điều là, đôi mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương rất nguy hiểm.

Rất có thể có thể đưa người ta đến một không gian khác!

Nghe Lâm Nghị nói xong, Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu, nói: "Cha tôi từng đọc một cuốn sách tên là《Đại Đường Tây Vực Ký》, ghi lại rất nhiều câu chuyện thần thoại, cũng như các loại truyền thuyết, trong đó có ghi lại một nữ vương sa mạc có năng lực tương tự!" Lão Hồ nghe truyền thuyết mà Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương kể, không khỏi rùng mình, vừa kinh ngạc vừa có chút nghi hoặc nói: "Lạ thật, một cái là thần thoại, một cái là truyền thuyết lịch sử, nói không chừng nữ vương sa mạc trong miệng Dương tiểu thư chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Bà ta lại có một đôi mắt như vậy, thật đáng sợ!

Nhưng, sao bà ta lại đột nhiên chết đi?

Chẳng lẽ thật sự là bị chân chủ trừng phạt?" Lâm Nghị chỉ vào mấy bức bích họa còn lại, nói: "Chân tướng cái chết của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nằm trong mấy bức bích họa này." Sau đó, Lão Hồ và

Tuyết Lỵ Dương đều nhìn về phía mấy bức bích họa còn lại.

Mấy bức bích họa này kể về việc nước Cô Mặc có một nhà chiêm bốc từ phương xa đến, bảo hoàng tử Cô Mặc bỏ thuốc độc mãn tính vào cống phẩm cho Tinh Tuyệt Nữ Vương, cuối cùng đã đầu độc chết Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Không lâu sau, hoàng tử Cô Mặc và vợ không biết vì sao cũng qua đời, nhà chiêm bốc đó liền hợp táng hai vợ chồng họ, từ đó thiết kế nên ngôi mộ cổ này.

Lão Hồ xem xong mấy bức bích họa, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Lão Lâm, cậu nói Tinh Tuyệt Nữ Vương tà ma như vậy, nhà chiêm bốc của nước Cô Mặc thật sự đã đầu độc chết bà ta sao?

Còn nữa, tại sao lúc liên quân tàn sát kinh thành Tinh Tuyệt thì không sao, ngược lại lúc định phá hủy lăng mộ của nữ vương thì lại bị bão cát chôn vùi?" Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, hỏi: "Ý của anh Hồ là?" Lão Hồ ra vẻ trầm ngâm một lát, tiếp tục nói: "Như tôi đã nói trước đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương rất có thể là một yêu quái!

Nếu bà ta là yêu quái, chúng ta cứ thế đi qua chẳng phải là nộp mạng sao?" Tuy hắn biết rõ thực lực của Lâm Nghị, nhưng nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự là yêu quái, thì cũng khó nói lắm!

Suy nghĩ một lúc, Lão Hồ nhìn Lâm Nghị hỏi: "Lão Lâm, cậu… có chắc không?" Đối với bản thân hắn, đối phó với người, quái thú, hắn còn có thể xoay xở được, đối phó với yêu quái, hắn chỉ có thể nằm chờ chết.

"Cậu nghĩ nhiều rồi.

Trên đời này làm gì có yêu quái.

Con Bá Vương Kỳ Nhông kia không biết đã sống bao nhiêu năm, chẳng phải vẫn chỉ là một con súc sinh sao." Lâm Nghị nhìn Lão Hồ

đang căng thẳng, không nhịn được cười.

Lão Hồ bị những chuyện kỳ quái trên đường đi dọa cho ám ảnh rồi.

Lão Hồ ngẩn ra, nghĩ kỹ lại, hình như cũng đúng là như vậy, liền cười ngượng ngùng: "Chắc là tôi lo xa quá rồi.

He he, đừng nói nhiều nữa, chúng ta mở cỗ quan tài này ra trước đã, xem bên trong có bảo bối gì không!" Mộ của hoàng tử Cô Mặc được xây dựng bên dưới tế đàn của giếng thánh nước Cô Mặc, bên trong ngoài bích họa kể về cuộc đời của hoàng tử, chỉ còn lại cỗ quan tài vuông vức ở giữa.

"Quy tắc cũ, thắp nến!" Lâm Nghị ra hiệu cho Lão Hồ, Lão Hồ lập tức hiểu ý, lấy la bàn ra, xác định góc đông nam rồi thắp một cây nến.

Tuyết Lỵ Dương thấy hai người này làm việc trôi chảy như vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

Mấy người này, tuyệt đối là tay chuyên nghiệp!

Cả một quy trình đều nắm rõ rành rọt!

"Thắp nến, có tác dụng gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương khá tò mò hỏi Lâm Nghị.

"Cô không biết sao?" Lâm Nghị ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi lại.

Ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương là Giá Cô Tiếu cơ mà.

Giá Cô Tiếu năm đó từng theo học đại sư Mô Kim đương thời là Trần trưởng lão, học được một thân bản lĩnh Mô Kim!

Tuyết Lỵ Dương vậy mà ngay cả việc mở quan tài phải thắp nến cũng không biết, chuyện này thật khó tin.

Tuyết Lỵ Dương có chút bất đắc dĩ giải thích: "Ông ngoại tôi vốn là Bàn Sơn Đạo Nhân, vì muốn hạ một ngôi mộ lớn, bắt buộc phải

dùng đến thiên tinh phong thủy, nên mới học theo một vị tiền bối Mô Kim, chứ không phải là Mô Kim Giáo Úy chính thống.

Cho nên cũng không kể cho tôi nghe chuyện của phái Mô Kim." Bản lĩnh của ông ngoại cô cao cường như vậy, không biết đã xông vào bao nhiêu ngôi mộ lớn, lần nào cũng toàn thân trở ra.

Nhưng ông ngoại cô mất sớm, kết quả bản lĩnh đến đời cô thì thất truyền!

Tuy nhiên, cô nhớ lúc nhỏ ông ngoại thường nhắc đến một vị Phát Khâu Thiên Quan, mỗi lần nhắc đến vị Thiên Quan này, ông ngoại cô lại nói không ngừng, vô cùng khâm phục, thậm chí là sùng bái.

Lần này cô về nước, vốn định tìm vị Thiên Quan đó, hoặc hậu nhân của vị Thiên Quan đó giúp đỡ, tiếc là không có manh mối, đành phải tìm đến ba người Lâm Nghị.

Lâm Nghị gật đầu, lời này hợp tình hợp lý.

Dựa theo tính cách của Giá Cô Tiếu, lại có sự khác biệt môn phái, cũng chưa chắc đã kể cho Tuyết Lỵ Dương nghe chuyện của phái Mô Kim.

"Người thắp nến, quỷ thổi đèn." Lâm Nghị giải thích đơn giản cho Tuyết Lỵ Dương về nguồn gốc của việc thắp nến, rồi chuẩn bị cùng Lão Hồ cầm xẻng công binh, mỗi người nạy một bên, loảng xoảng loảng xoảng, rất nhanh đã nạy bật các đinh chốt trên quan tài ra.

Chương 103

Sau đó Lâm Nghị đến phía trước quan tài, hai tay đặt lên nắp quách, dùng sức đẩy mạnh về phía trước!

Két!

Quan tài bật mở!

Một luồng âm khí nồng nặc từ trong quan tài xộc vào người ba người!

Lão Hồ còn đỡ, Tuyết Lỵ Dương lần đầu xuống mộ, dù cô cực kỳ bình tĩnh, cũng không khỏi rùng mình một cái, trong lòng dâng lên một tia lạnh lẽo!

Cùng lúc đó.

Phụt một tiếng, như thể có ai đó thổi một hơi bên tai họ!

Cây nến ở góc đông nam lặng lẽ tắt ngấm!

Thấy nến tắt, Tuyết Lỵ Dương căng thẳng kêu lên: "Lão Lâm, tắt, tắt, nến tắt rồi!" Lão Hồ thấy nến tắt, cũng không dám lơ là, nắm chặt khẩu súng trường trong tay, đôi mắt dán chặt vào trong quan tài!

Lâm Nghị cầm đèn pin, rọi vào trong quan tài.

Đó là hai cỗ thi thể được bảo quản cực kỳ hoàn hảo.

Hai cỗ thi thể này không giống như Hồng Mao Đại Tống Tử đã khô quắt không ra hình dạng, toàn thân như củi khô, quần áo cũng rách nát.

Hai cỗ thi thể trước mắt đang mặc trang phục vương tộc đặc trưng của nước Cô Mặc, vô cùng tinh xảo, dù đã trải qua nghìn năm vẫn như lúc mới!

Đáng sợ hơn là, ngũ quan của hoàng tử Cô Mặc và vợ ông ta đều rõ ràng, ngoài sắc mặt trắng bệch như tuyết ra, những chỗ khác gần như không khác gì người đang ngủ say.

"Lão… Lão Lâm, đây… đây là tình huống gì?

Sao qua lâu như vậy rồi mà vẫn bảo quản tốt như vậy?" Lão Hồ trong lòng thấp thỏm không yên, mơ hồ có một cảm giác không lành.

Mấy nghìn năm, đừng nói là thi thể không biến thành xác khô, ngay cả quần áo cũng không bị mục nát!

Chuyện này thật quá vô lý rồi?

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của hắn, hoàn toàn không hề nhắc đến loại thi thể này!

Tuyết Lỵ Dương cũng nhíu chặt mày, nín thở, ánh mắt dán chặt vào hai cỗ thi thể.

Lâm Nghị liếc nhìn hai cỗ thi thể, trong lòng đã biết chuyện gì xảy ra, bình tĩnh nói: "Cỗ quan tài này được giấu rất kín, trước tiên phải qua ba cánh cửa đá, lại qua gian tế lễ cực kỳ khô ráo, sau đó mới đến mộ cổ.

Chỉ là niêm phong tốt thôi, không có gì đáng ngạc nhiên." Thực ra niêm phong kín là một chuyện, chuyện quan trọng hơn là ma pháp trận trên quan tài!

Anh tuy không hiểu ma pháp trận của chiêm bốc sư, nhưng nguyên lý âm dương thuật đều tương thông.

Công năng đại khái anh vẫn có thể nhìn ra được.

Nhà chiêm bốc từ phương xa đó, dựa vào ma pháp trận của gian tế lễ, kết hợp với vô số máu của tội phạm tế tự, khóa chặt khí mạch của đất, tạo ra giếng thánh vạn cổ không cạn.

Sau đó ở bên dưới gian tế lễ, xây dựng mộ huyệt, và dùng ma pháp trận gia trì, khiến khí mạch của đất nuôi dưỡng nhục thân của chủ nhân ngôi mộ, mới có kết quả như vậy.

Loại tép riu như tướng quân nước Kim, hoàn toàn không thể so sánh với vương tướng có thuật sĩ bên cạnh.

Điều này rất giống với chương 'Tàng thi' trong thiên Nhân tự của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Lão Hồ chỉ biết thiên Phong thủy, lại còn là nửa vời, không biết là rất bình thường.

Tuy nhiên, long mạch của nước Cô Mặc này, rõ ràng chỉ là một nhánh của long mạch nước Tinh Tuyệt, dù có thể duy trì giếng thánh không cạn, nhưng thi thể của vợ chồng hoàng tử Cô Mặc bây giờ đã tiếp xúc với nhân khí, e là chẳng bao lâu nữa, quần áo sẽ hóa thành tro bụi.

Còn về thi thể… Lâm Nghị nhìn vợ chồng hoàng tử Cô Mặc mặt mày trắng bệch, trong mắt lóe lên một tia sáng tím, lòng thầm kinh hãi.

Trong bóng tối, mặt của thi thể trắng bệch như bôi phấn, nhưng dưới sự quan sát kỹ hơn của Lâm Nghị, đó đâu phải là phấn, rõ ràng là từng sợi lông cực kỳ nhỏ!

Bạch Mao Đại Tống Tử!

Hai cỗ thi thể này sắp biến thành xác sống!

Hơn nữa còn mạnh hơn cả Tử Cương và Bạch Cương!

Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương đều không phát hiện, móng tay của hai cỗ thi thể đang dài ra với tốc độ mắt thường có thể thấy!

Giây tiếp theo.

Trong quan tài đột nhiên vang lên một tiếng động quỷ dị.

"A!" Rất nhanh từ miệng hai cỗ thi thể, phun ra từng luồng khí

trắng!

"Toi rồi, mẹ nó lại thi biến!" Lão Hồ mặt đen lại, đúng là số con rệp, sao cứ xuống mộ lần nào là gặp thi biến lần đó!

Lão Hồ vừa định nổ súng, đã bị Lâm Nghị đè tay lại, Lâm Nghị giọng nói bình tĩnh: "Đừng nổ súng, sẽ kinh động giáo sư Trần và mọi người.

Để tôi giải quyết." "Hù!" Thấy Lâm Nghị bình tĩnh như vậy, Lão Hồ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao hắn cũng đã thấy Lâm Nghị chém Tống tử như thế nào, tuy hai con Tống tử này trông có vẻ rất lợi hại.

Nhưng Lão Lâm đã nói vậy, thì tuyệt đối không có vấn đề gì!

Tuyết Lỵ Dương dù gan lớn, nhưng làm sao đã từng thấy cảnh tượng này?

Quan trọng hơn là, cô từng nghe ông ngoại nhắc đến Đại Tống Tử, đó quả thực là điều cấm kỵ của dân trộm mộ!

Ngay cả ông ngoại cô cũng phải cẩn thận đối phó!

Lâm Nghị… có thể không?

"A!" Đúng lúc này, hai cỗ thi thể trong quan tài đột nhiên giơ hai tay lên, móng tay màu tím dài đến bốn năm centimet, hai gương mặt trắng bệch trở nên hung tợn, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn!

"Mẹ kiếp nhà ngươi!" Không biết từ lúc nào, trong tay Lâm Nghị đã xuất hiện một thanh đoản đao đen tuyền, ngay sau đó một vệt sáng đen lóe lên, bốn cánh tay vừa giơ lên của hai con Đại Tống Tử đã bị chém đứt phăng!

Bộp!

Bốn cánh tay rơi xuống quan tài, đè lên người hai con Bạch Mao

Đại Tống Tử.

Hai con Bạch Mao Đại Tống Tử gầm gừ giận dữ trong quan tài, gào thét, ngay sau đó đôi tay bị chặt đứt đột nhiên đập mạnh vào đáy quan tài, hai con Tống tử vậy mà bay thẳng ra khỏi quan tài!

Thấy cảnh này, đừng nói là Tuyết Lỵ Dương, ngay cả Lão Hồ từng gặp Đại Tống Tử cũng ngây người!

Cái này cũng quá mãnh liệt rồi!

Đại Tống Tử nước Kim người ta còn dùng cách bò, đến lượt các ngươi thì bay thẳng!

Thế này thì đánh đấm kiểu gì?

May mà chúng ta có Lão Lâm!

Bay à, làm như ai không biết bay!

Hắn từng thấy rõ Lâm Nghị một bước nhảy xa bảy tám mét, còn ngầu hơn Bạch Mao Tống Tử nhiều.

Chỉ thấy Lâm Nghị xoay lưỡi đao, chém thẳng lên trên!

Tốc độ nhanh đến nỗi Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương căn bản không nhìn rõ chuyện gì xảy ra.

Chỉ nghe thấy con Tống tử nữ hét lên một tiếng thảm thiết, ngã mạnh vào tường, vai bị chém đứt lìa.

Lâm Nghị chậc lưỡi, Bạch Mao Tống Tử quả nhiên lợi hại hơn nhiều.

Một đao này của mình đã dùng đến năm thành thực lực, vốn tưởng có thể bổ đôi đầu con Tống tử nữ, không ngờ giữa không trung nó lại nghiêng người, né được một đòn chí mạng.

Con Tống tử nam thấy con Tống tử nữ suýt bị Lâm Nghị chém

chết, gầm lên giận dữ, há to miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén, lao về phía Lâm Nghị.

Toàn thân con Tống tử tỏa ra âm khí, dù cách xa mấy mét, Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thấy lạnh buốt vô cùng, nhìn con Tống tử mặt mày hung tợn đáng sợ, cánh tay không nhịn được run lên.

Chương 104

“Đây chính là Đại Tống Tử sao?

Chẳng trách ngay cả ông ngoại cũng rất kiêng dè.

Nhưng… Lâm Nghị anh ấy…” Cô vừa nghĩ đến đây, chỉ thấy thân hình Lâm Nghị lóe lên, biến mất tại chỗ, trong bóng tối như một bóng ma.

Giây tiếp theo.

Tiếng gầm của con Tống tử nam liền tắt ngấm, sau đó một cái đầu tròn vo từ trên vai nó rơi xuống, ngã mạnh xuống đất, lăn một vòng, đập vào quan tài mới dừng lại.

Thân thể cao lớn uy mãnh của con Tống tử cũng ngã phịch xuống đất.

Khi con Tống tử nam bị giết chết, làn da vốn dĩ bình thường nhanh chóng khô héo, ngũ quan cũng teo tóp lại, cuối cùng biến thành một xác khô thực thụ.

“Lão Lâm, cậu cũng quá mạnh rồi!

Lợi hại đến mức ngay cả Đại Tống Tử cũng không chịu nổi!” Tuyết Lỵ Dương không tự chủ được mà cảm thán.

Bây giờ cô cuối cùng cũng xác định được một điều, Lâm Nghị dường như thật sự lợi hại hơn ông ngoại mình!

Nếu có Lâm Nghị, có lẽ thứ mà gia tộc họ vẫn luôn tìm kiếm, thật sự có thể tìm được!

“Thế này đã là gì!

Lão Lâm nhà tôi ấy à, mới phát huy được ba thành công lực thôi!

Nói thật, đến bây giờ, ngay cả tôi cũng không biết thực lực thật sự của cậu ấy mạnh đến đâu!" Lão Hồ ở bên cạnh chém gió.

Lâm Nghị đang chuẩn bị giơ đao giải quyết nốt con Tống tử nữ bị thương nặng, chỉ thấy con Tống tử này từ dưới đất bò dậy, nhanh chóng lao vào trong quan tài, đập đầu vào vách quan tài.

Ngay sau đó, nó giống như cỗ thi thể nam vừa rồi, toàn thân khô héo lại, cũng biến thành một xác khô.

"Ể, tình huống gì đây?

Lão Lâm, cậu ra tay lúc nào thế?

Nhanh vậy sao?

Tôi còn không nhìn thấy!" Lão Hồ nhìn thi thể nữ đã chết, mặt mày ngơ ngác.

"Tôi không ra tay, dường như là thi thể nữ tự sát." Lâm Nghị cũng ngẩn ra, anh cũng là lần đầu tiên thấy Đại Tống Tử tự sát.

Điều quan trọng là, Đại Tống Tử hung hãn như vậy, đập đầu một cái là chết, cũng thật tà ma.

Tuy nhiên, rất nhanh, anh đã chú ý đến một điều!

Ở chỗ thi thể nữ đập đầu chết, dường như có những vệt huỳnh quang lấp lánh, ánh huỳnh quang màu xanh nhạt trong bóng tối vô cùng nổi bật, trông như có mấy hàng chữ giống như bùa ma quỷ được khắc ở một bên quan tài, nhờ có huỳnh quang nên mấy hàng chữ đó nhìn rất rõ.

Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương đều tò mò xúm lại, nhìn kỹ một lúc, Tuyết Lỵ Dương ngạc nhiên nói: "Lão Lâm, mấy hàng chữ này, sao giống Quỷ Động Văn vậy?" Lâm Nghị liếc nhìn dòng chữ, nhíu mày nói: "Không sai, chính là Quỷ Động Văn." Lão Hồ cũng tò mò hỏi:

“Mấy hàng Quỷ Động Văn này có ý nghĩa gì vậy?” Lâm Nghị trầm ngâm một lát, nói thẳng không giấu giếm: “Tiếp tục tiến lên, Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ hồi sinh.” Nội dung trên bia đá nói rằng, thầy chiêm tinh của nước Cô Mặc đã quan sát thiên tượng và rút ra một kết luận: trong tương lai, sẽ có một nhóm người đến Tinh Tuyệt Cổ Thành và tìm thấy lăng mộ của Nữ Vương.

Khi đó, Nữ Vương sẽ dựa vào những người này để hồi sinh, và Tây Vực sẽ một lần nữa chìm trong ách thống trị đen tối vô tận, các quốc gia Tây Vực cũng sẽ lại bị đàn áp và cướp bóc không kiêng nể!

Vì vậy, vị thầy chiêm tinh đó đã bảo vợ chồng vương tử Cô Mặc hợp táng dưới giếng thánh, thiết kế nên ngôi mộ cổ này.

Một khi quan tài bị mở ra, cặp vợ chồng này sẽ thi biến, giết chết những kẻ xâm nhập, ngăn cản chúng tiến đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Thầy chiêm tinh cũng lo lắng có thể sẽ có cao thủ thông hiểu âm dương thuật đến đây, nên đã để lại những dòng chữ này, nhắc nhở người đến không nên đi tiếp.

Để xác định mục đích của đối phương là Tinh Tuyệt Cổ Thành, những dòng chữ trên quan tài còn được viết bằng chữ Quỷ Động, rồi lại bôi lên một loại thuốc phát huỳnh quang không rõ tên, từ đó mới có cảnh tượng mà ba người Lâm Nghị nhìn thấy.

“Sao có thể như vậy được?

Người đã chết mấy nghìn năm rồi, làm sao có thể hồi sinh chứ?” Lão Hồ nhíu mày, vô cùng khó hiểu hỏi.

Lâm Nghị khẽ cười, nói: “Vị thầy chiêm tinh này rõ ràng là học nghệ không tinh, căn bản không biết bây giờ sa mạc đã không còn quốc gia nào, ba mươi sáu nước Tây Vực hùng mạnh ngày xưa đã sớm bị chôn vùi.

Thông tin ông ta để lại không thể coi là thật được.” Mặc dù miệng nói vậy, nhưng thực ra Lâm Nghị vẫn có chút tin vào thông tin của thầy chiêm tinh.

Anh liếc mắt qua người Tuyết Lỵ Dương, cô ấy liên tục mơ thấy giấc mơ kỳ quái đó, chắc chắn không phải là không có căn cứ.

Trước đây khi xem phim “Nộ Tình Tương Tây”, những người cùng thuộc tộc Zagrama như Chá Cô Tiếu và Hoa Linh cũng đâu có thấy mơ giấc mơ này.

Chỉ riêng Tuyết Lỵ Dương lại mơ thấy, có lẽ sự việc sẽ thật sự phát triển như lời tiên đoán của thầy chiêm tinh, nếu họ tiếp tục đi tới, Nữ Vương sẽ hồi sinh.

Tất nhiên, người chết sống lại là chuyện không thể nào.

Trên đời này, e rằng không ai có thủ đoạn như vậy!

Nữ Vương sẽ dựa vào cái gì để hồi sinh?

Và nếu Nữ Vương thật sự hồi sinh, vậy thì Tuyết Lỵ Dương sẽ ra sao?

Nghe Lâm Nghị giải thích, lúc này trong lòng Tuyết Lỵ Dương dường như có một cảm giác kỳ lạ, mơ hồ có chút bất an.

Ngực cô phập phồng, cô hít sâu vài hơi, trấn tĩnh nói: “Người chết không thể sống lại, từ xưa đến nay vẫn vậy.

Tôi thấy Lão Lâm nói không sai, chúng ta đừng tự dọa mình nữa!” “Đúng vậy.

Để xem trong quan tài có bảo bối gì không nào.” Lâm Nghị toe toét cười, dùng đèn pin rọi vào bên trong quan quách.

Do pháp trận của thầy chiêm tinh đã bị phá hủy, vải vóc quần áo trong quan tài đều đã hóa thành bột than đen kịt.

Lão Hồ dùng xẻng công binh đảo qua đảo lại trong quan tài, lách cách vài tiếng, có mấy thứ đen sì rơi ra, trông như mấy đồng tiền cổ!

Lâm Nghị bới một chút, nhặt đồng tiền cổ lên, dùng sức chà mạnh, lớp gỉ sét bên ngoài bong ra, để lộ màu vàng lấp lánh.

"Đây là… kim hồn tệ cổ!" Mắt Lão Hồ sáng lên, mày lộ rõ vẻ vui mừng.

"Lão Hồ, thu hết đi!" Lâm Nghị cười nói.

Lão Hồ không nói hai lời, nhặt từng đồng kim hồn tệ lên, tổng cộng có 28 đồng!

Ngoài 28 đồng kim hồn tệ này, anh ta còn phát hiện một thanh đoản kiếm màu trắng bạc!

Ước chừng, thanh đoản kiếm này chính là vũ khí mà vương tử Cô Mặc năm xưa lén lút lẻn vào vương cung Tinh Tuyệt để ám sát Nữ Vương.

Lâm Nghị liếc nhìn thanh đoản kiếm trắng bạc này, cười nói: "Lão Hồ, thanh kiếm bạc này không tồi, tuy không bằng cổ đao của tôi, nhưng cũng sắc bén như nhau!" Phải nói rằng kỹ thuật rèn đúc thời cổ đại vô cùng đặc biệt, e rằng ngay cả kỹ thuật tiên tiến nhất hiện nay cũng không thể sao chép được.

"He he." Lão Hồ cười gian, trực tiếp nhét thanh kiếm bạc vào trong áo.

Ngoài những thứ này ra, trong mộ cổ không còn gì khác, thế là Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương ra ngoài trước.

Lúc Lâm Nghị ra ngoài, anh giơ tay lên, một vầng sáng trắng sữa bao phủ lấy cỗ quan tài và thi thể tàn tạ.

Giây tiếp theo.

Ngôi mộ cổ rộng lớn bỗng trở nên trống không, không còn lại thứ gì!

"Ting, thu hồi hoàn chỉnh một bộ quan tài cổ tinh văn, nhận được 5000 điểm đạo mộ!" "Ting, thu hồi hai cỗ bạch cương không hoàn chỉnh, nhận được 2000 điểm đạo mộ!" Ồ.

Giá trị của quan tài cổ tinh văn đúng như dự đoán của anh, nhưng hai cỗ bạch cương này, sao lại ít điểm thế này? 2000 điểm còn không đủ nhét kẽ răng.

Tất nhiên, đây chỉ là hàng phụ, thứ anh thực sự mong đợi vẫn còn ở phía sau.

Ba người ra khỏi mộ cổ, đến phòng tế tự, bước ra khỏi cửa phòng rồi lại dùng da thú bịt kín lại.

Như vậy, dù mộ cổ đã bị dọn sạch, giếng thánh cũng sẽ không bị khô cạn.

Men theo dây thừng lên mặt đất, Bàn Tử nghe nói thu hoạch được mấy chục đồng kim hồn tệ, trong lòng cuối cùng cũng thấy thoải mái!

Chương 105

Quan trọng hơn là, vì Tuyết Lỵ Dương đã nói rõ không muốn chia kim hồn tệ với họ, điều này càng khiến Lão Hồ và Bàn Tử vui hơn.

Sau đó bốn người trở về lều của mình.

Lâm Nghị chọn cách âm thầm đả tạp.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Ting, phát hiện ký chủ đã dọn sạch mộ vương tử Cô Mặc, nhận được kỹ năng Câu Linh Khiển Tướng, 2000 điểm đạo mộ!" Ngay khi tiếng hệ thống vừa dứt, trong đầu Lâm Nghị xuất hiện thêm một đoạn văn tự huyền ảo!

Chính là Câu Linh Khiển Tướng!

Câu Linh Khiển Tướng, tổng cộng chia làm hai tầng!

Tầng thứ nhất, Câu Linh, tầng thứ hai, Khiển Tướng.

Khi đã lĩnh hội được Câu Linh Khiển Tướng, còn có thể nhận được hai năng lực lớn!

Tán Linh và Phục Linh!

Cái gọi là Tán Linh thực chất là phá hủy hoàn toàn linh hồn, tức là hồn bay phách tán.

Phục Linh, đúng như tên gọi, là nuốt chửng linh hồn để tăng cường bản thân!

Cũng chính vì có hai năng lực này, nếu linh hồn bị câu về không phục tùng, có thể trực tiếp khiến nó hồn bay phách tán, hoặc nuốt chửng để dùng cho mình.

Vì vậy, Tán Linh và Phục Linh có thể nói là năng lực cốt lõi của Câu Linh Khiển Tướng.

Sau khi đồ sát một lượng lớn kiến hành quân sa mạc, điểm đạo mộ của anh đã tăng vọt.

Kiến hành quân sa mạc tổng cộng nhận được 25038 điểm.

Tượng đá đồng khổng lồ 500 điểm.

Mộ vương tử Cô Mặc 7000 điểm.

Nhiệm vụ đả tạp 2000 điểm.

Cộng thêm 6750 điểm còn dư từ trước.

Bây giờ đã đạt đến 41288 điểm đạo mộ.

Nhiều điểm đạo mộ như vậy, quả thực khiến Lâm Nghị có chút kích động.

Nhớ lại cách đây không lâu, một nghìn điểm đạo mộ anh còn không có.

Kết quả bây giờ, chỉ lơ đãng một cái, đã có nhiều như vậy!

"Hệ thống, tu luyện Câu Linh Khiển Tướng!" "Ting, tu luyện Câu Linh Khiển Tướng một lần, cần 500 điểm đạo mộ, có tu luyện không?" Lâm Nghị thầm chửi trong lòng: "Chậc chậc, 500 điểm đạo mộ, thật là xa xỉ." Kim Quang Chú tu luyện một lần cũng chỉ cần 100 điểm.

Câu Linh Khiển Tướng này trực tiếp gấp năm lần!

Bát Kỳ Kỹ quả không hổ là Bát Kỳ Kỹ.

Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng tiêu hao thôi đã cao hơn Kim Quang Chú rất nhiều.

Tuy nhiên, bỏ ra cũng đáng, dù sao loại bí thuật này cực kỳ hiếm thấy, đáng để sở hữu.

Lâm Nghị không chút do dự trả lời: "Có!" "Ting, chúc mừng ký

chủ thành công tu luyện Câu Linh Khiển Tướng một lần, tiến độ Câu Linh 6%." Chỉ có 6%?

Thêm ít quá đi mất.

Muốn luyện thành tầng thứ nhất của Câu Linh Khiển Tướng, cần hơn tám nghìn điểm đạo mộ.

May mà mình có nhiều điểm đạo mộ!

"Hệ thống, tu luyện Câu Linh Khiển Tướng 16 lần." "Ting, tu luyện Câu Linh Khiển Tướng 16 lần, tổng cộng cần tiêu hao 8000 điểm đạo mộ, có tu luyện không?" "Có!" "Ting, chúc mừng ký chủ, Câu Linh Khiển Tướng tu luyện 16 lần, tiến độ Câu Linh 100%, tiến độ Khiển Tướng 1%." "Tổng cộng tu luyện 17 lần, tiến độ Câu Linh đáng lẽ là 102%, sau khi đạt 100%, tiến độ Khiển Tướng chỉ tăng thêm 1%." "Xem ra, tiêu hao để tu luyện Khiển Tướng gấp đôi Câu Linh.

Cũng được!" Câu Linh Khiển Tướng không giống các công pháp khác, tầng thứ hai khó hơn tầng thứ nhất rất nhiều, mà ngược lại giống như hai bộ bí pháp riêng biệt.

Độ khó thực ra không chênh lệch nhiều.

"Hệ thống, tu luyện Câu Linh Khiển Tướng 33 lần!" Chỉ biết Câu Linh thôi thì không có tác dụng gì lớn.

Chỉ khi học xong toàn bộ Câu Linh Khiển Tướng, mới có thể sử dụng hai năng lực đặc thù.

Như vậy mới là Câu Linh Khiển Tướng thực sự!

"Ting, tiêu hao 16500 điểm đạo mộ, tổng cộng tu luyện Câu Linh Khiển Tướng 33 lần, tiến độ Khiển Tướng 100%!" "Ting, chúc mừng ký chủ Câu Linh Khiển Tướng đã viên mãn, có thể sử dụng Phá Bão Thanh Phong Lệnh và Phục Linh Chi Pháp!" Phá Bão Thanh Phong

Lệnh là một loại chú pháp, một khi chú pháp được tung ra, linh hồn bị câu sẽ hồn bay phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Sau khi tu luyện Câu Linh Khiển Tướng đến viên mãn, điểm đạo mộ cũng giảm đi đáng kể, chỉ còn lại 16288 điểm.

Trông thì nhiều, nhưng mẹ nó tiêu nhanh thật.

Ngày thứ hai, cả nhóm tiếp tục nghỉ ngơi trong thành cổ.

Về chuyện trộm mộ tối qua, cả bốn người đều giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Cho đến ngày thứ năm, sau khi đã nghỉ ngơi đủ, họ mới tiếp tục lên đường.

Càng đi sâu vào sa mạc, đã không còn thấy những cây hồ dương, cũng không còn những ngọn núi cát cao thấp nhấp nhô.

Các đụn cát xung quanh đều có độ cao tương đương nhau, giống như những chiếc bánh bao dẹt, trải dài vô tận.

Trên mặt đất, nhìn về bất kỳ hướng nào cũng đều là cảnh sắc y hệt, không có một chút dấu hiệu của sự sống.

Nghe nói, vùng đất này là địa ngục cát vàng, ngay cả thánh Allah cũng không muốn đến đây.

Cũng may có An Lực Mãn, ông ta luôn có thể tìm thấy những bụi cỏ gai, cỏ sa hao trong các hõm cát giữa sa mạc mênh mông, nhờ đó họ mới có thể tiếp tục tiến lên.

Đi được khoảng bốn năm ngày, họ phát hiện một đống mộ đá, trên mộ đá còn có những vết đục mới.

Lâm Nghị biết tình tiết truyện, dĩ nhiên cũng biết đây là do nhóm người đi trước làm.

Thi thể khô ở Tây Vực hoàn toàn được hình thành tự nhiên trong

một môi trường đặc biệt có nhiệt độ cao, khô ráo và vô trùng.

Loại thi thể khô này, nếu có niên đại lâu một chút, sẽ vô cùng có giá trị, các bảo tàng, phòng triển lãm, và các nhà sưu tập ở nước ngoài đều tranh nhau mua với giá cao.

Bọn chúng đã đóng gói và mang đi toàn bộ thi thể khô trong các ngôi mộ đá, không chừa lại một xác nào.

Minh khí cũng bị chúng vơ vét sạch sẽ.

Khi Lâm Nghị đến nơi, chỉ còn lại vài cỗ quan tài.

Theo nguyên tắc "đùi muỗi nhỏ cũng là thịt", anh đành ngậm ngùi thu hồi, kiếm được vài trăm điểm đạo mộ.

Còn về những minh khí và thi thể kia, chỉ có thể đợi đến khi tìm thấy đám người đó rồi thu hồi sau.

Cái nắng trong sa mạc cực kỳ gay gắt, nước tiêu hao rất nhanh.

Sau hơn mười ngày, lượng nước ngọt mà họ bổ sung đã không thể cầm cự được bốn năm ngày nữa!

Trong sa mạc, điều gì đáng sợ nhất?

Không phải kiến hành quân sa mạc, không phải bão cát đen, cũng không phải sói sa mạc!

Mà là thiếu nước!

Vùng đất quỷ quái này không có một nguồn nước ngọt nào, cho dù có sông ngầm dưới đất, cũng ở rất sâu dưới lớp cát vàng.

Đào sâu vài mét dưới những đám thực vật có thể sẽ có nước, nhưng cơ bản đều là nước mặn, càng uống càng khát.

Nếu con người thiếu nước trong thời gian dài sẽ sinh ra ảo giác, cuối cùng chết lúc nào cũng không biết.

Chương 106

Theo lời An Lực Mãn, ngay cả ông ta cũng chưa từng đến vùng đất quỷ quái này!

Môi ai nấy đều khô nứt, mệt mỏi rã rời, gần như đã đến giới hạn của bản thân.

Ngay cả Lão Hồ và Bàn Tử cũng xìu xuống, nhìn sa mạc mênh mông, trong lòng dấy lên một tia tuyệt vọng.

Chỉ có Lâm Nghị, đã chuẩn bị trước một lượng lớn thức ăn và nước ngọt, vẫn giữ được trạng thái bình thường.

Trên đường đi anh cũng chia cho Lão Hồ và Bàn Tử một ít nước, Bàn Tử thì không sao, nhưng Lão Hồ lại quá tốt bụng, có nước là lại nghĩ đến việc chia cho giáo sư Trần già yếu.

Cuối cùng đừng nói giáo sư Trần, ngay cả Lão Hồ cũng sắp gục ngã.

Trong nguyên tác, Diệp Diệc Tâm sắp sốt cao vì thiếu nước, gần như sắp chết, bây giờ cô ấy còn sống tốt hơn cả Hách Ái Quốc.

Đúng lúc Lâm Nghị đang suy nghĩ tìm cơ hội đưa thêm nước cho Lão Hồ và Bàn Tử.

An Lực Mãn nhìn sa mạc mênh mông, hai mắt đỏ ngầu, tròng mắt như sắp nổ tung, cuối cùng ông ta ngồi phịch xuống cát vàng, tuyệt vọng nói: "Về thôi, về thôi, dấu vết của sông ngầm Tư Độc đã biến mất rồi, ngay cả cỏ toa toa cũng không còn.

Đi tiếp nữa, chúng ta sẽ chết hết ở đó." Nghe An Lực Mãn nói những lời này, lòng mọi người đều chùng xuống đáy vực.

Họ thật sự không có duyên với Tinh Tuyệt Cổ Thành sao!

Tuyết Lỵ Dương cắn đôi môi nứt nẻ, trong lòng vô cùng không cam tâm.

Chỉ có Lâm Nghị là nở nụ cười, anh nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái, nói: "Cô Dương, cô còn nhớ trong sổ tay của ngài Walter nói gì không?" Tuyết Lỵ Dương uể oải hỏi: "Nói gì?" Lâm Nghị bình tĩnh cười, xem ra vì thiếu nước, đến cả não bộ của họ cũng phản ứng chậm chạp rồi.

"Trong sa mạc đen, dấu vết của sông ngầm Tư Độc đã biến mất.

Trong vùng biển cát ma quỷ không một cọng cỏ, hai ngọn núi từ đen khổng lồ đứng đối diện nhau dưới ánh hoàng hôn, giống như hai vị võ sĩ cổ đại mặc giáp đen, lặng lẽ canh giữ bí mật cổ xưa.

Đi qua thung lũng như một cánh cổng, một thành phố trong truyền thuyết hiện ra trước mắt." "Ý anh là…" Tuyết Lỵ Dương nhướng mày, đôi mắt lại lóe lên tia sáng, "Chúng ta… sắp đến rồi?

Nhưng, xung quanh không có núi từ đen nào cả." Lâm Nghị gật đầu, cười nói: "Cô nhìn la bàn của mình đi." Tuyết Lỵ Dương vội vàng giơ tay lên, đôi mắt chăm chú nhìn vào chiếc la bàn cơ học trên cổ tay.

Kim của la bàn cơ học đã dừng lại ở một vị trí, liên tục rung lên, như thể đang chỉ đường cho họ!

"Là núi từ, đã ảnh hưởng đến la bàn cơ học của tôi!

Lẽ nào… lẽ nào núi Zagrama trong truyền thuyết thật sự tồn tại?" Trong mắt Tuyết Lỵ Dương lộ ra vẻ kinh ngạc hiếm thấy trong những ngày gần đây.

"Chắc là vậy rồi.

Vì núi Zagrama tồn tại, nên sông ngầm Tư Độc bị chặn lại, vì vậy chúng ta không tìm thấy dấu vết của nó ở đây.

Tiếp theo, là tìm ra thung lũng của núi Zagrama!" Bao nhiêu ngày qua, hệ thống không có phản ứng gì, cũng không có thông báo về địa điểm đả tạp thứ sáu.

Xem ra chỉ khi nhìn thấy núi Zagrama, mới có thể biết được địa điểm đả tạp thứ sáu. "Hồ tiên sinh, nếu chúng ta đã đến phạm vi của núi Zagrama, Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng không còn xa nữa.

Vì vậy phiền ông, tối nay hãy dùng Thiên Tinh Phong Thủy, phân biệt phương hướng giúp chúng tôi!

Ông đừng quên, thù lao của ông vẫn còn một phần lớn chưa được thanh toán đâu!" Tuyết Lỵ Dương vô cùng kích động, lại dùng giọng điệu của một bà chủ nói với Lão Hồ.

Số tiền cô trả cho Lão Hồ chính là vì Thiên Tinh Phong Thủy của anh ta.

Bây giờ chính là lúc cần đến Lão Hồ!

Lão Hồ trong lòng cũng không chắc, không biết có tìm được không, đành phải cứng rắn đáp: "Được!

Tôi nhất định sẽ cố hết sức, cố gắng tìm ra Tinh Tuyệt Cổ Thành sớm, tìm được nước ngọt!" Lâm Nghị cười cười, người khác có thể không biết, nhưng anh lại rất rõ về Thiên Tinh Phong Thủy.

Nếu là những ngôi mộ cổ thông thường, định huyệt theo Thiên Tinh Phong Thủy hoàn toàn không có vấn đề.

Nhưng mộ của Nữ Vương Tinh Tuyệt đã bị thay đổi bằng âm dương thuật, Thiên Tinh Phong Thủy thuật đã không còn tác dụng lớn.

Muốn tìm thấy lăng mộ của bà ta chỉ có thể dựa vào vận may, hoặc âm dương thuật!

Chỉ thấy trong đôi mắt Lâm Nghị lóe lên tia sáng tím, mọi thứ

trước mắt trở nên vô cùng rõ ràng.

Nhìn ra xa, ở phía đông nam của họ, hai ngọn núi đen kịt khổng lồ sừng sững ở phía xa!

Chính là thần sơn Zagrama!

"Vẫn là Âm Dương Nhãn hữu dụng." Bởi vì hai ngọn núi đen kịt, dưới sự khúc xạ của ánh nắng ban ngày, nhìn từ xa, hoàn toàn không phân biệt được là biển cát hay là núi!

Vì vậy trong nhật ký của Walter có ghi lại là vào lúc hoàng hôn khi mặt trời lặn, ánh nắng bị núi cao che khuất, núi Zagrama và thung lũng mới trở nên rõ ràng!

An Lực Mãn nghe cuộc nói chuyện của họ, lại với vẻ mặt trang trọng, tự mình quỳ xuống đất cầu nguyện.

Lâm Nghị cười nói: "Không cần cầu nguyện, cũng không cần Thiên Tinh Phong Thủy nữa!

Đã tìm thấy núi Zagrama rồi!" "Lão Lâm, anh… anh tìm thấy núi Zagrama rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương là người đầu tiên đi đến bên cạnh Lâm Nghị, vẻ mặt kích động hỏi.

Núi Zagrama, luôn là ngọn núi trong truyền thuyết, chỉ được lưu truyền trong miệng các nhà thám hiểm trên thế giới, có thật sự tồn tại hay không, không ai biết.

"Kia chẳng phải sao?" Lâm Nghị chỉ vào núi Zagrama ở phía xa nói.

"A, đâu cơ?

Lão Lâm, sao tôi không thấy?

Anh không phải là hoa mắt, nhìn thấy ảo ảnh sa mạc đấy chứ." Lão Hồ nhìn theo hướng Lâm Nghị chỉ, kết quả vẫn là một vùng sa

mạc mênh mông, vô tận, không thấy bờ.

"Các cậu mắt thường không thấy là bình thường, lấy ống nhòm ra mà xem." Lâm Nghị thản nhiên cười, cưỡi lạc đà đi thẳng về phía thần sơn Zagrama.

Mọi người đều ngơ ngác.

Cái gì gọi là không thấy là bình thường!

Cũng là một cái mũi hai con mắt, tại sao anh thấy được mà chúng tôi không thấy?

Nếu thật sự có ngọn núi lớn như vậy, không thấy mới là không bình thường chứ?

Lão Hồ vội vàng lấy ống nhòm ra, điều chỉnh tiêu cự, nhìn về phía tây nam.

Nhìn từ xa, hai ngọn núi nối thành một đường thẳng, giống như một con rồng đen dài, nằm trên sa mạc.

Vì khoảng cách quá xa, cho dù dùng ống nhòm, cũng chỉ cao khoảng một mét, huống chi là nhìn bằng mắt thường!

Căn bản không thể thấy được!

"Không sai, không sai, thật sự có hai ngọn núi, giống hệt như ghi chép trong sổ tay!" Lão Hồ không khỏi kinh ngạc, rồi đưa ống nhòm cho Bàn Tử.

Bàn Tử sau khi xem xong, không nhịn được chửi thề: "Xa như vậy, Lão Lâm, mắt của cậu không phải là mắt người chứ!

Thế mà cũng thấy được!" Nhanh chóng, trong đầu Lão Hồ và Bàn Tử nhớ lại những lời Lâm Nghị đã từng nói với họ.

Khi chôn cất thi thể thủy ngân nam nữ, Lâm Nghị đã từng nói, anh có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà người thường không thấy được.

Lúc đó họ đều không để tâm, cho rằng Lâm Nghị nói bừa.

Lẽ nào mắt của Lâm Nghị thật sự có năng lực đặc biệt nào đó?

"Tất cả theo kịp nào, núi Zagrama ở ngay phía trước, đừng để bị tụt lại!" Lão Hồ hét lên với những người phía sau, rồi cũng theo lên.

Tuyết Lỵ Dương sau khi dùng ống nhòm của mình xem xong, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Chẳng mấy chốc những người khác đều đã theo kịp.

An Lực Mãn đang cầu nguyện, ngẩng đầu lên nhìn, có chút hoảng hốt.

Chương 107

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta đang làm gì?

Tại sao xung quanh chỉ còn lại một mình mình?

Bọn họ đi đâu cả rồi?

Lẽ nào phát hiện nguy hiểm gì, định bỏ lại mình để chạy trốn?

Thánh Allah ơi, những người này làm vậy thật quá đáng, chỉ biết lo cho mình, không hề quan tâm đến người già này.

Nhanh chóng An Lực Mãn cũng đuổi theo.

Đi được năm sáu tiếng, mặt trời lặn về phía tây, ánh nắng vàng rải trên cát vàng, khiến cát vàng lấp lánh.

Ở phía tây nam, hai ngọn núi từ đen ngày càng rõ rệt.

Rõ rệt hơn nữa là, ở trung tâm hai ngọn núi từ đen, còn có một thung lũng sâu thẳm, giống như một cánh cổng dẫn đến thế giới thần bí!

"Lão Lâm, mau nhìn, mau nhìn, chúng ta sắp đến rồi!" Tuyết Lỵ Dương nhìn hai ngọn núi từ đen, phấn khích chỉ tay, vui vẻ như một đứa trẻ.

Cô, và cả cha cô đã tìm kiếm rất lâu, bây giờ cuối cùng cũng sắp đến nơi!

Những năm tháng khổ cực và nước mắt, đau khổ và không cam tâm, cô chưa từng nói với bất kỳ ai, chỉ muốn tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, tìm thấy thứ đó, để xóa bỏ lời nguyền cho cô và tộc nhân!

“Thấy rồi, thấy rồi.” Lâm Nghị nhìn Tuyết Lỵ Dương khẽ cười nói.

Tuyết Lỵ Dương rất đẹp, nhưng, sau chuyến đi sa mạc dài đằng đẵng, toàn thân bẩn thỉu, môi khô nứt, da dẻ vàng vọt, dưới tình trạng thiếu nước kéo dài, đã trở nên xấu đi nhiều.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương bây giờ lại đặc biệt chân thực.

“Lão Lâm, mắt anh thật tinh nha!

Cách xa như vậy mà cũng thấy được!

Chậc chậc, ngược lại còn tiết kiệm cho tôi công sức dùng Thiên Tinh Phong Thủy!” Mặc dù mất đi cơ hội thể hiện kỹ năng, nhưng Lão Hồ vẫn rất vui.

Dù sao, nơi này quá tà môn, cho dù dùng Thiên Tinh Phong Thủy, cũng chưa chắc đã tìm được.

Bàn Tử cười híp mắt nhìn hai ngọn núi từ đen, hét lên: “Ha ha ha, Tinh Tuyệt Cổ Thành, Bàn gia ta đến đây!

Ngươi chuẩn bị xong chưa?” Lâm Nghị nhìn mọi người đang phấn khích, không mặn không nhạt nhắc nhở: “Khi cậu cho rằng mình chắc thắng, cũng sẽ là lúc bắt đầu thất bại!

Bây giờ chúng ta cảm thấy mình biết tất cả, nhưng chúng ta có thật sự biết tất cả không?” Câu nói này không chỉ nói cho Bàn Tử nghe, mà cũng là nói cho chính mình.

Làm gì cũng phải cẩn thận, khó khăn lắm mới xuyên không một lần, nếu vì một chút sơ suất mà toi mạng, chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho những người xuyên không khác sao?

Lão Hồ nghe Lâm Nghị nhắc nhở, lườm Bàn Tử một cái, nói nhỏ: “Bàn Tử, nếu thật sự có Tinh Tuyệt Cổ Thành, sau khi chúng ta vào

trong, cậu nhất định phải giữ tay mình cho chặt!" Bàn Tử vỗ ngực nói: "Hiểu, tôi hiểu hết!

Hai người cứ yên tâm đi!

Chúng ta cẩn thận, không giống như mấy đứa trẻ trâu hấp tấp kia." Mặc dù đã nhìn thấy núi Zagrama, nhưng muốn đến đó, vẫn còn một đoạn đường.

Đến khi mọi người thật sự đến chân núi, mặt trời đã lặn, đã là nửa đêm.

Trăng treo trên cao, ánh trăng chiếu xuống ngọn núi từ đen kịt, không hề phản chiếu một tia sáng nào.

Cả ngọn núi đen sì sì nằm sừng sững giữa sa mạc, như một con rồng đen bị gãy lưng.

Một khi đến gần núi từ, tất cả các thiết bị điện tử đều mất tác dụng, ngay cả la bàn của Lão Hồ cũng vô dụng.

Tất cả những đồ vật bằng sắt, như xẻng công binh, đều trở nên nặng trĩu.

Thung lũng cũng đen kịt, đưa tay ra không thấy năm ngón.

Để cẩn thận, mọi người để hành lý trên lưng lạc đà, đi bộ tiến vào.

Lão Hồ ho khan một tiếng, hét lên với mọi người: "Mọi người chú ý quan sát, tiếp theo không biết sẽ gặp phải chuyện gì, nhất định phải chú ý an toàn!" Sau đó Lão Hồ và An Lực Mãn đi đầu, Bàn Tử và Lâm Nghị đi cuối, những người còn lại ở giữa, chậm rãi tiến vào thung lũng.

Đúng lúc này.

Trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng của hệ thống.

“Ting, địa điểm đả tạp thứ sáu đã được làm mới, sau khi chém giết Xà Mẫu trong Trụ Chi Thần Điện có thể đả tạp, phần thưởng: bí thuật Ngự Trùng Thuật, 2000 điểm đạo mộ.” Chậc chậc.

Đúng như mình dự đoán, sau khi đến núi Zagrama, địa điểm đả tạp thứ sáu thật sự đã được làm mới!

Trụ Chi Thần Điện!

Nếu mình nhớ không lầm, đây hẳn là ngôi đền mà mọi người ở trước khi vào mộ trong phim.

Còn có Xà Mẫu?

Đây là cái quỷ gì vậy?

Anh chỉ nhớ trong Trụ Chi Thần Điện, họ chỉ gặp rắn đen, chứ đâu có đụng phải Xà Mẫu nào?

Dù sao đi nữa, cứ đến Trụ Chi Thần Điện rồi tính.

Phần thưởng này cũng rất hấp dẫn!

Ngự Trùng Thuật!

Đúng như tên gọi, là bí thuật có thể khống chế các loại côn trùng kỳ lạ!

Nó đến từ cổ thuật Miêu Cương, cổ thuật chia làm hai loại, trùng thuật và độc thuật.

Độc thuật rất có hại cho bản thân, sau khi luyện xong, rất dễ trở nên không ra người không ra quỷ.

Trong rất nhiều bộ phim, vì sự tồn tại của độc thuật, nên cổ thuật Miêu Cương thường bị coi là tà thuật.

Tuy nhiên trùng thuật lại không có nhiều nhược điểm như vậy.

Nếu mình học được Ngự Trùng Thuật, vậy sau này gặp lại mấy

con bọ lửa, chẳng phải có thể như ý muốn, bắt vài con về chơi sao?

Còn có quả trứng trong nhẫn không gian của mình!

Trong nhẫn không gian của anh, còn có một quả trứng!

Quả trứng này là khi anh bán kiến chúa, vì trong cơ thể kiến chúa có một quả trứng kiến, trong trứng có sinh vật sống, hệ thống đã tự động lưu giữ vật phẩm này, trực tiếp cất vào trong nhẫn không gian.

Lúc đó Lâm Nghị còn rất kinh ngạc, kiến chúa không hổ là kiến chúa, những con kiến khác đều đẻ trứng nhỏ, còn mày thì đẻ hẳn một quả trứng lớn!

Một con kiến chúa lớn như vậy, cũng không biết làm sao mà lại có trứng!

Những con kiến đực hành quân sa mạc to bằng quả óc chó kia cũng không thể thỏa mãn nó được!

Chui vào chắc cũng chỉ như cá con bơi trong ao.

Tất cả những điều này không quan trọng.

Quan trọng là quả trứng này tám phần cũng có thể nở ra một con kiến chúa nhỏ, sau này mình có Ngự Trùng Thuật, có thể bồi dưỡng con kiến chúa nhỏ này, tuyệt đối là một công cụ đào mộ hữu hiệu!

Ít nhất cũng không thua kém con tê tê của phái Bàn Sơn chứ?

Đi phía sau mọi người, Bàn Tử hỏi câu được câu chăng: "Lão Lâm, tôi thấy cậu nói có lý, có lẽ chúng ta biết quá ít!

Vậy cậu nói sau núi Zagrama này, thật sự có mộ cổ sao?" Lâm Nghị ngẩn người, uầy, không ngờ Bàn Tử bây giờ lại trở nên ham học hỏi như vậy?

Chương 108

Mình chỉ nói một câu, tên mập này đã ghi nhớ trong lòng.

Lâm Nghị cười cười, giả vờ thần bí hỏi: "Lúc chúng ta đến, cậu đứng từ xa nhìn hai ngọn núi từ này, có cảm giác gì?" Bàn Tử trầm ngâm một lúc, nói: "Ừm, cảm giác rất tà môn.

Nhìn từ xa, giống như cổ của một con rồng đen bị người ta chặt đứt!" Lâm Nghị nhướng mày, tên mập này ngộ tính cũng khá cao!

Anh gật đầu, nói: "Cậu nói không sai, đây gọi là chiếm hết hình thế, khí nuốt vạn tượng!

Hơn nữa, cổ của con rồng đen này, chắc chắn là bị người ta chặt đứt, long lạc phàm trần, tụ khí tại miếu.

Đây là một thủ bút lớn!

Vì vậy nơi này, nhất định có Tinh Tuyệt Cổ Thành, và tuyệt đối có mộ huyệt của Nữ Vương!" Bàn Tử vui ra mặt, khen không ngớt lời: "Được đấy, Lão Lâm, tôi cảm thấy về mặt phong thủy, cậu còn rành hơn cả Lão Hồ!" Lâm Nghị khiêm tốn cười, nói: "Lão Hồ không phải không nhìn ra, chỉ là cậu ấy quá quan tâm đến sự an toàn của người khác.

Tôi không có việc gì làm, nên nhìn thấu đáo hơn một chút." "Ha ha ha, có cậu và Lão Hồ, Bàn gia tôi thật sự là gặp may mắn lớn!" Bàn Tử cười sảng khoái.

Thấy Bàn Tử có chút bay bổng, Lâm Nghị lại nhắc nhở: "Bàn Tử, Tinh Tuyệt Cổ Thành không tầm thường, vàng bạc châu báu bên trong, cũng tuyệt đối không được động vào lung tung, nếu không hậu quả khó lường!" Bàn Tử có chút không vui nói: "Lão Lâm, cậu nói

vậy là không có ý tứ rồi.

Không động vào tài bảo, chúng ta đến đây làm gì?

Du lịch à?

Chuyện khác, tôi có thể đồng ý với cậu, chuyện này thì không được." Lâm Nghị lạnh mặt, nói: "Nếu cậu muốn tìm chết, tôi không cản." Lâm Nghị biết tình tiết truyện, tất cả những người vào Tinh Tuyệt Cổ Thành đều bị dính lời nguyền, còn làm thế nào mà dính, anh không rõ lắm.

Nhưng theo suy đoán của anh, tài bảo trong thành cổ tuyệt đối là một trong những nguyên nhân!

Ngoài tài bảo ra, còn có thể là Quỷ Động, có lẽ những người đã nhìn thấy Quỷ Động, đều sẽ bị nguyền rủa.

Tóm lại, những thứ trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, có thể không đụng thì không đụng, có thể tránh thì tránh, phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Còn về chính Lâm Nghị ư.

Mình có Kỳ Lân Huyết Mạch, chẳng sợ lời nguyền nào cả!

"Lão Lâm, có phải cậu biết gì đó không?" Bàn Tử trong lòng rùng mình, trầm giọng hỏi.

Đúng lúc Lâm Nghị chuẩn bị mở miệng trả lời, những người phía trước đột nhiên dừng lại.

Đàn lạc đà đi qua đi lại, dường như gặp phải thứ gì đó đáng sợ, sống chết không chịu đi tiếp!

Ngay cả lạc đà của Lâm Nghị cũng bồn chồn không yên, sau khi anh nhẹ nhàng vuốt ve nó, cảm xúc của con lạc đà mới dịu đi nhiều.

Lâm Nghị đi lên phía trước, cầm đèn pin rọi một vòng, nói: "Lạc

đà có thể đã gặp phải thứ gì đó đáng sợ, tôi qua đó xem sao, các cậu ở đây đừng đi lung tung." Lão Hồ nhìn Lâm Nghị một cái, anh ta bây giờ biết Lâm Nghị thân thủ tốt, nghệ cao gan lớn, nhưng vẫn cẩn thận nhắc nhở: "Lão Lâm, cẩn thận một chút.

Nếu gặp chuyện gì, lập tức lui về." Lâm Nghị gật đầu, nói: "Biết rồi." Nói xong, Lâm Nghị lấy ra một que pháo sáng, đốt lên rồi ném về phía trước.

Phía trước thung lũng được chiếu sáng, hai bên là vách đá đen kịt, trên mặt đất là lớp cát vàng dày, núi non vắng lặng không một cọng cỏ, làm gì có thứ gì bất thường.

Lâm Nghị dựa vào ánh sáng của que pháo, đi sâu vào trong thung lũng.

Sâu trong thung lũng vẫn đen kịt âm u, mặc dù có ánh sáng của đèn pin chiếu rọi, nhưng ánh sáng chiếu vào núi từ, không hề phản quang, xung quanh vẫn tối om.

Tuy nhiên, đối với Lâm Nghị thì không là gì cả, anh mở Âm Dương Nhãn, mọi thứ trước mắt đều thay đổi hoàn toàn!

Ánh mắt xuyên qua bóng tối dày đặc, mọi thứ trong thung lũng đều hiện ra rõ ràng, như ban ngày.

Thứ đầu tiên anh nhìn thấy là một thi thể, thi thể mặc quần áo trắng, đầu đội khăn chống cát, sau lưng đeo một chiếc ba lô đầy đồ, bên cạnh tay thi thể còn có một khẩu AK47 do Nga sản xuất.

Gặp người chết hay thi thể khô trong sa mạc không có gì lạ, nhưng thi thể này lại khác thường.

Người chết là một người đàn ông, miệng che khăn, chỉ lộ ra hai mắt, trợn trừng nhìn trời, chết không nhắm mắt, có lẽ vì chết quá nhanh, chưa kịp nhắm mắt.

Xem ra thời gian tử vong không lâu.

Có thể là trong vòng vài ngày, da thịt lộ ra bên ngoài chỉ hơi khô, điều kỳ lạ nhất là da thịt của anh ta có màu xanh.

Lâm Nghị cúi xuống, nhặt khẩu AK47 trong tay thi thể, thuận tiện tháo luôn túi đạn trên người anh ta xuống.

Đúng lúc này.

Anh nghe thấy tiếng "xì xì", nhìn kỹ thì thấy một con rắn đen kỳ lạ, trên thân rắn có những lớp vảy, vảy lấp lánh dưới ánh đèn pin, trên đỉnh đầu rắn có một cái mào thịt màu đen, thân dài khoảng ba mươi centimet.

Phụt!

Khi Lâm Nghị nhìn thấy nó, con rắn đột nhiên lè chiếc lưỡi đỏ như máu, phát động tấn công, lao về phía mu bàn tay anh đang đưa ra.

Lâm Nghị phản tay liền kẹp lấy đầu rắn.

Sức của con rắn này cũng khá lớn, muốn giãy ra, kết quả bị anh bóp mạnh một cái, đầu rắn trực tiếp bị bóp nát, chết không thể chết hơn.

"Thật có chút đáng tiếc." Lâm Nghị thầm than.

Độc tính của con rắn này đặc biệt mạnh, còn mạnh hơn rắn hổ mang không ít, người thường trúng độc của nó, trong nháy mắt sẽ mất mạng, hơn nữa chỉ có đầu mới là điểm yếu chí mạng, cho dù bị chặt đứt thân, đầu rắn vẫn có thể phát động tấn công.

Đây là một vũ khí giết người, Lâm Nghị còn định bắt một con, sau này có Ngự Trùng Thuật, loại rắn đen kỳ lạ này cũng là một con thú cưng không tồi!

Nhưng bóp nát thì cũng bóp nát rồi, mình cũng không thiếu thứ

này.

Giải quyết xong con rắn đen, Lâm Nghị lấy chiếc ba lô trên lưng thi thể người Nga xuống, lục lọi một chút, có một số hành lý trang bị, và vài món đồ cổ rách nát.

Cũng không đáng bao nhiêu tiền, hơn nữa những người bên cạnh đều đang nhìn, anh cũng không tiện độc chiếm, liền buộc lại ba lô, xách về.

Lão Hồ và những người khác cũng nhìn thấy thi thể kia, đợi Lâm Nghị quay lại, anh ta vội vàng hỏi: "Lão Lâm, sao rồi?

Phát hiện được gì không?" Lâm Nghị trước tiên ném xác con rắn kỳ lạ xuống đất, nói: "Là một người chết, chắc là bị con rắn đen kỳ lạ này cắn chết." Mọi người dưới ánh sáng xanh của pháo sáng, nhìn thấy xác con rắn đen trên đất, đầu đã không còn, trên thân vẫn tỏa ra ánh sáng lân tinh quỷ dị, trông rất đáng sợ.

Mọi người cẩn thận đi qua, Hách Ái Quốc đẩy gọng kính, ngồi xổm xuống, nhìn con rắn độc, rồi lại nhìn Lâm Nghị, hỏi: "Tiểu Lâm, con rắn độc này là cậu giết?" Lâm Nghị gật đầu, thuận miệng đáp: "Nó định cắn tôi, kết quả bị tôi kẹp lấy đầu, không cẩn thận liền bóp nát.

Đúng rồi, còn phát hiện một chiếc ba lô, bên trong hình như có vài món đồ cổ, các ông có thể xem thử." Hách Ái Quốc nghe thấy có đồ cổ, sự chú ý liền tập trung vào chiếc ba lô trong tay Lâm Nghị, ông ta nhận lấy ba lô, không thể chờ đợi được mà mở ra.

Nhìn thấy đồ tùy táng bên trong, Hách Ái Quốc mừng rỡ như điên, vội vàng đưa cho Giáo sư Trần xem, rồi phấn khích nói: "Thầy ơi, thầy xem!

Mấy thứ này tám phần là cổ vật trong mộ đá!

Đúng là trời cao phù hộ, để bọn họ chết ở đây, không để cho nhiều cổ vật quý giá như vậy bị thất lạc!" Giáo sư Trần cũng vô cùng kích động, hai tay run run cầm chiếc ba lô, nói: "Ái Quốc à, mau, cất kỹ đi, những thứ này có giá trị rất lớn đối với việc nghiên cứu văn hóa Tây Vực của chúng ta!" Hách Ái Quốc gật đầu lia lịa, thu dọn cổ vật cẩn thận.

Lâm Nghị thấy đám trí thức này vui vẻ như vậy, liền dội thẳng một gáo nước lạnh vào đầu bọn họ.

"Những người đó tám phần cũng đến tìm cổ thành Tinh Tuyệt, nhưng lại chết ở đây.

Cho nên, chúng ta càng phải cẩn thận, đừng hành động lỗ mãng, nếu không người chết tiếp theo có thể là một trong chúng ta!" Đi suốt một chặng đường, Giáo sư Trần rất để tâm đến lời của Lâm Nghị, nghe anh nói vậy liền gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng ý.

Để đề phòng có rắn đen ẩn nấp xung quanh, Lâm Nghị lại ném thêm ba que pháo sáng lạnh về phía trước.

Lần này, pháo sáng lạnh đã soi rọi toàn bộ khu vực hơn mười mét phía trước!

Lâm Nghị thực lực mạnh, đương nhiên dẫn đầu, Bàn Tử đi bọc hậu, còn Lão Hồ và mọi người ở giữa.

Nhờ ánh sáng của pháo sáng lạnh, cả nhóm xếp thành một hàng dọc, cẩn thận bước về phía trước.

Ở giữa, Tát Đế Bằng đeo kính, vốn đã nhát gan, đôi mắt đảo liên tục nhìn quanh.

Đột nhiên anh ta nhìn thấy một thi thể khác, đồng tử lập tức co rút, chỉ về vị trí cách đó hai mét bên phải, kinh hãi hét lên: "Thầy ơi, thầy ơi, ở đó còn một thi thể nữa!" Tát Đế Bằng gan nhỏ, một cái xác chết

đã đủ dọa anh ta sợ mất mật.

Lão Hồ đứng bên cạnh họ, tim lập tức thót lên, ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập!

Ánh mắt anh ta nhìn vào thi thể cách đó không xa, thi thể đó trông y hệt cái xác lúc trước, xem ra cũng bị rắn đen quái dị cắn chết!

Nhưng Hách Ái Quốc nghe thấy có xác chết, lại nhìn thấy chiếc ba lô bên cạnh thi thể, càng thêm phấn khích!

"Tiểu Diệp, cầm đồ giúp tôi." Sau đó anh ta đưa chiếc ba lô trong tay cho Diệp Diệc Tâm, hăm hở chạy tới!

Chương 109

Lão Hồ đứng khá gần Hách Ái Quốc, thấy anh ta lao qua, lập tức hét lớn: "Mẹ nó, đừng qua đó!" Hách Ái Quốc không hề để tâm, chẳng có ý định dừng lại, nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, đừng có mở miệng ra là chửi thề, làm khảo cổ phải có tinh thần mạo hiểm, tinh thần cống hiến, nếu gặp khó khăn mà chùn bước thì chúng ta cũng đừng làm nhà khảo cổ nữa!

Hơn nữa, chúng ta đông người như vậy, sao phải sợ mấy con rắn đen nhỏ bé?" Nói đoạn, tay Hách Ái Quốc đã nắm lấy chiếc ba lô sau lưng thi thể.

Ngay khoảnh khắc đó, một con rắn đen quái dị từ miệng thi thể lao vọt ra, thân rắn bật lên, bổ nhào về phía mặt Hách Ái Quốc.

Hách Ái Quốc vốn bị cận thị nặng, nhìn không rõ, hơn nữa với khả năng phản ứng của anh ta, căn bản không kịp phản ứng.

Lão Hồ đứng bên cạnh, không nghĩ được nhiều, vung xẻng công binh trong tay chém xuống, trực tiếp chém con rắn quái dị thành hai nửa.

Hách Ái Quốc lúc này mới phản ứng lại, sau lưng lập tức vã mồ hôi lạnh, ngây người đứng tại chỗ, nói: "Tiểu...

Tiểu Hồ, cảm ơn nhiều..." Phụt!

Hách Ái Quốc mới nói được nửa câu, nửa thân trên của con rắn bị chém đứt đột ngột bật lên, tốc độ nhanh như mũi tên rời cung, ngay cả Lão Hồ cũng không kịp phản ứng, huống chi là Hách Ái Quốc đang kinh hãi.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, con rắn đen quái dị đó

đã cắn một nhát vào cổ anh ta.

Đồng tử Hách Ái Quốc giãn ra, cổ họng phát ra tiếng "ọ ọe", muốn nói nhưng không thể nói thành lời, sắc mặt từ vàng trắng vì thiếu nước chuyển sang tím tái, cơ thể loạng choạng rồi ngã xuống đất, không còn động đậy nữa.

Giáo sư Trần thấy Hách Ái Quốc bị cắn chết, hai mắt tối sầm, cơ thể lảo đảo, nếu không có Tát Đế Bằng đỡ lấy, e rằng đã ngã quỵ xuống đất.

Diệp Diệc Tâm thì chết lặng, ngây ngốc đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn thi thể của Hách Ái Quốc, đôi mắt to long lanh ngấn lệ.

Lâm Nghị đang dẫn đường ở phía trước, đột nhiên nghe thấy động tĩnh phía sau, quay đầu lại thấy Hách Ái Quốc bị cắn chết, không khỏi khẽ nhíu mày.

Cái đám trí thức này, đúng là không có ai khiến người ta bớt lo được mà.

Bảo đi theo sát tôi mà cũng không xong!

Cùng lúc đó.

Lâm Nghị thấy một con rắn đen quái dị đen kịt không biết từ lúc nào đã bò lên vai Lão Hồ, con rắn thè chiếc lưỡi đỏ tươi, thân mình cong lại lấy đà, sắp sửa cắn xuống.

Lão Hồ cũng cảm thấy phía sau có gì đó không ổn, bên tai có tiếng rắn "xì xì", dù anh ta gan lớn đến đâu cũng toát một thân mồ hôi lạnh.

Cảnh Hách Ái Quốc chết ban nãy, anh ta đã thấy rõ mồn một, chỉ trong chớp mắt đã bị độc chết!

Thậm chí không có cả cơ hội giãy giụa phản kháng!

Lão Hồ nghiến chặt răng, không dám động đậy, cố gắng giữ bình

tĩnh, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh!

Lẽ nào cái mạng quèn của Hồ gia ta hôm nay phải bỏ lại ở đây sao?!

Ngay lúc này.

"Đoàng!" Bên tai mọi người vang lên một tiếng súng vang dội khắp thung lũng!

Lâm Nghị không chút do dự, giơ khẩu AK47 nhặt được từ xác lính Nga lên, nhắm thẳng vào đầu con rắn quái dị mà bắn một phát!

Giây tiếp theo.

Một vệt máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ nửa bên mặt Lão Hồ!

Lão Hồ cảm thấy đầu óc ong ong, chết trân tại chỗ, cả người ngây dại!

Một lúc lâu sau, Lão Hồ mới giơ tay lên, véo véo má mình, mới xác định được mình không sao.

Dù đã hoàn hồn, anh ta vẫn cảm thấy có chút rùng mình.

Con rắn đen đó ở ngay bên tai anh ta, nếu Lâm Nghị bắn lệch một chút, người bị bắn nát đầu chính là anh ta rồi!

"Lão Lâm, cảm ơn nhé." Lão Hồ nhìn Lâm Nghị cảm kích nói.

"Anh em với nhau, khách sáo làm gì." Lâm Nghị nhún vai thờ ơ, tiện tay cất súng đi.

Bàn Tử ở phía sau thực ra cũng đã chuẩn bị nổ súng, chỉ là cậu ta vừa giơ súng lên thì đã thấy Lâm Nghị một phát bắn nát đầu con rắn đen, cậu ta thở phào nhẹ nhõm, bước lên nói: "Lão Lâm, cậu được đấy.

Tay vẫn nhanh như vậy!

Cậu nói xem, nếu lỡ tay một cái, bắn nát đầu Lão Hồ, Lão Hồ có chết oan không chứ.” Lão Hồ sầm mặt, lườm Bàn Tử một cái, mắng: “Cút ngay, có thể nói câu nào dễ nghe hơn không!” Lâm Nghị đi đến bên cạnh thi thể, lật xem ba lô của hắn, bên trong toàn là thuốc nổ quân dụng!

Mấy lão người Nga các người, chuẩn bị cũng đầy đủ thật đấy!

Sau đó, anh nhặt khẩu AK47 trên lưng thi thể lên, ném cho Bàn Tử, nói: “Bàn Tử, khẩu súng trường kiểu 99 của cậu nên cho về hưu được rồi.

Dùng thử hàng cao cấp của Nga đi, tốt hơn không chỉ một chút đâu!” AK47 được mệnh danh là vua của súng trường!

Nòng súng ngắn, tầm bắn ngắn hơn (khoảng 300m), hỏa lực mạnh, cơ cấu hoạt động đáng tin cậy, ngay cả khi bắn liên tục hoặc có bụi bẩn lọt vào, kết cấu cơ khí của nó vẫn đảm bảo hoạt động được!

Trong những môi trường cực kỳ khắc nghiệt như sa mạc, rừng rậm nhiệt đới, giá lạnh, súng trường tấn công AK-47 vẫn duy trì hiệu suất khá tốt.

Tuyệt đối là thần binh lợi khí trong sa mạc!

Tốt hơn súng trường kiểu 99 của Trung Quốc không biết bao nhiêu lần.

Bàn Tử nhận lấy khẩu súng, vung vẩy vài cái, vẻ mặt ghét bỏ tháo khẩu súng trường kiểu 99 xuống đặt lên lạc đà, đeo khẩu AK47 lên lưng.

Lâm Nghị thấy Lão Hồ đã lau sạch máu rắn trên mặt, liền ném khẩu AK47 của mình cho anh ta.

Lão Hồ cũng biết, Lâm Nghị có AK chỉ là gấm thêm hoa, nhưng

khẩu súng này đối với anh ta lại có ý nghĩa vô cùng lớn!

Sau đó, Lâm Nghị lại nhìn thi thể của Hách Ái Quốc, nói: "Chúng ta mang thi thể của anh ta ra ngoài, tuy không thể đưa về quê hương, nhưng ít nhất cũng nên chôn cất cho tử tế." Lão Hồ và Bàn Tử khiêng thi thể Hách Ái Quốc lên lạc đà, cả nhóm tiếp tục đi.

Giáo sư Trần đã ngất đi, Tát Đế Bằng nhát gan, Diệp Diệc Tâm rất nghe lời, nên cũng không có nhiều chuyện xảy ra.

Cả nhóm vừa đi vừa ném pháo sáng lạnh, chầm chậm tiến về phía trước, không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng ra khỏi thung lũng.

Lúc này, vầng dương vừa mọc, ánh bình minh vàng rực rỡ dần nhuộm đỏ chân trời phía đông, những tia nắng xuyên qua mây như những sợi chỉ vàng đan xen, thêu dệt những đám mây màu xám nhạt, xám xanh thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Biển cát vô tận như biến thành vàng nóng chảy trong lò luyện của Thượng đế.

Giữa sa mạc như dung nham vàng ấy, một tòa cổ thành khổng lồ và bí ẩn hiện ra trước mắt mọi người.

Vô số tường đổ vách xiêu, những công trình kiến trúc bằng gạch, gỗ, đất đá, trong thành có vô số tháp canh, đài địch, nổi bật nhất là một tòa tháp đá màu đen đã nghiêng nghiêng, lặng lẽ sừng sững giữa thành.

Quy mô của thành Tinh Tuyệt này đủ để chứa năm, sáu vạn người.

Phải biết rằng năm đó những thành nổi tiếng như Lâu Lan, thời kỳ đỉnh cao cũng chỉ có một, hai vạn dân và hơn ba nghìn quân lính.

Tuy nhiên, hiện nay thành phố đã bị phá hủy phần lớn, chôn vùi trong sa mạc không dưới ngàn năm, một số phần rất khó phân biệt là đồi cát hay pháo đài, hầu hết các tháp canh đều đã sụp đổ và phong

hóa.

Dù vậy, qua cảnh tượng trước mắt, cũng có thể thấy được sự hùng vĩ của tòa thành này năm xưa.

Nơi đây có từ trường khổng lồ, các phương tiện như máy bay rất khó bay đến, lại nằm sâu trong sa mạc, ước tính rất ít người có thể tìm đến đây.

Cho dù có người may mắn đến được nơi sâu nhất của sa mạc, may mắn được chiêm ngưỡng tòa cổ thành này, e rằng cũng sẽ bị giữ lại đây vĩnh viễn.

Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu nhà thám hiểm đã cố gắng tìm kiếm cổ thành Tinh Tuyệt, mơ mộng một đêm giàu sang, lại có bao nhiêu người chưa kịp nhìn thấy mặt mũi tòa thành đã chết ở đây.

Bao nhiêu năm qua, cũng chỉ có một mình Hoa Đặc, nhờ vận may trời cho, may mắn rời khỏi đây, cuối cùng cũng sống như một kẻ điên.

Sau khi chôn cất Hách Ái Quốc, dù đã nhìn thấy tòa cổ thành, ý kiến của mọi người cũng bắt đầu có sự chia rẽ.

An Lực Mãn sống chết không chịu vào, còn tuyên bố dù có giết ông ta, ông ta cũng không đi.

Ý của Lão Hồ và Bàn Tử là trước tiên để Tuyết Lỵ Dương thanh toán nốt số tiền còn lại, như vậy trong lòng họ mới yên tâm.

Nhưng có người vừa chết, họ lại cảm thấy lúc này nhắc đến chuyện tiền bạc không hay lắm, nên đều đưa mắt nhìn về phía Lâm Nghị. "Cô Dương, nếu chúng ta đã đến cổ thành Tinh Tuyệt, theo thỏa thuận trước đó, có phải nên thanh toán nốt số tiền còn lại không?" Lâm Nghị không có nhiều kiêng dè như vậy.

Chương 110

Chuyện nào ra chuyện đó!

Lúc cần đòi tiền thì phải mở miệng.

Tuyết Lỵ Dương nghe xong, ngây người tại chỗ.

Đến lúc này rồi mà gã này vẫn còn đòi tiền?

Chúng ta đã biết rõ về nhau, cùng nhau xuống mộ, là bạn bè vào sinh ra tử cơ mà!

Cô cứ nghĩ Lâm Nghị đi suốt chặng đường đã thay đổi không ít, bây giờ xem ra cô đã nghĩ nhiều rồi!

Nghe Lâm Nghị mở lời, Bàn Tử cũng hùa theo: "Đúng vậy, đã hứa mỗi người chúng tôi sáu vạn đô la Mỹ, còn có khoản tiền ứng trước cho An Lực Mãn là năm… à, ba vạn tệ, bây giờ trả cho chúng tôi đi!" Bàn Tử buột miệng, suýt nữa thì tiết lộ chuyện ba anh em họ lừa tiền Tuyết Lỵ Dương!

May mà Tuyết Lỵ Dương bị Lâm Nghị chọc tức đến điên, căn bản không để tâm đến lời Bàn Tử nói, cô nghiến răng, hậm hực nói: "Các người yên tâm, đợi chúng ta trở về, tiền của các người một đồng một cắc cũng không thiếu!" Lâm Nghị thấy Tuyết Lỵ Dương tức điên, nhìn về phía cổ thành phủ một lớp cát vàng, giải thích: "Cô Dương, cô từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, không biết mùi vị của nghèo đói là gì, không biết cảm giác ăn bữa nay lo bữa mai, càng không biết những người như chúng tôi vì một miếng ăn mà phải cúi đầu khom lưng, nhẫn nhục chịu đựng, sống hèn mọn khổ sở thế nào.

Cho nên chuyện tiền bạc đối với cô có thể là chuyện nhỏ, nhưng đối với chúng tôi lại là chuyện lớn hơn trời." Nghe Lâm Nghị vẻ mặt

ưu sầu, ánh mắt ảm đạm, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên có chút hiểu tại sao bọn họ lại thích tiền đến vậy!

Giọng cô dịu đi, thậm chí còn có chút áy náy: "Tôi hiểu rồi.

Nhưng mà, bây giờ mấu chốt là An Lực Mãn không chịu vào, lỡ như lúc chúng ta vào cổ thành, ông ta dắt lạc đà bỏ chạy thì sao.

Vậy chúng ta dù có tìm được cổ thành cũng có ích gì?

Tất cả đều sẽ chết ở đây." Thấy thái độ của Tuyết Lỵ Dương tốt hơn nhiều, Bàn Tử và Lão Hồ nhìn Lâm Nghị thầm giơ ngón tay cái trong lòng!

Ngầu, ngầu quá!

Diễn kỹ đúng là đỉnh của chóp!

Thế mà cũng nói trôi được!

Ban đầu họ còn thấy ngại ngùng, bây giờ lập tức cảm thấy là lẽ đương nhiên!

Bàn Tử lập tức xung phong: "Vậy tôi ở lại đây trông chừng ông ta!

Có tôi ở đây, ông ta không chạy được đâu!" Lâm Nghị nói một cách không cho phép nghi ngờ: "Cậu không thể ở lại, cậu phải đi cùng chúng tôi!" Bàn Tử nghe xong ngẩn người, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười đắc ý, rồi lại thắc mắc hỏi: "Tôi… tôi quan trọng đến vậy sao?" Lão Hồ biết phong thủy, lão Lâm võ công giỏi, mình dù bắn súng giỏi nhưng trong mộ không có đất dụng võ!

Có lúc, Bàn Tử từng hoài nghi mình có thực sự hữu dụng không.

Bây giờ cậu ta cảm thấy mình có giá trị!

Người khác không biết, nhưng Lâm Nghị biết rất rõ, chìa khóa mở cổ mộ chính là miếng ngọc bội của Bàn Tử!

Nếu Bàn Tử là chìa khóa mà ở lại đây, thì chẳng ai vào được cổ mộ cả.

Lão Hồ nhíu mày, nhìn An Lực Mãn, cẩn thận hỏi: "An Lực Mãn không vào cũng không sao, nhưng lỡ ông ta thực sự bỏ mặc chúng ta mà chạy thì sao?

Chúng ta đã đưa cho ông ta ba vạn tệ rồi!" Hay thật, nói về độ mặt dày thì vẫn là Lão Hồ mặt dày hơn!

Nói dối không chớp mắt!

Sắp bằng mình rồi!

Lâm Nghị trầm ngâm một lát, đi đến bên cạnh An Lực Mãn: "Lão ca, ông sẽ không bỏ mặc chúng tôi mà chạy trốn chứ?" An Lực Mãn vội vàng xua tay, hòa nhã nói: "Sao có thể chứ, chúng ta là bạn bè mà, bạn bè không bỏ rơi bạn bè." Lâm Nghị không tin lời An Lực Mãn, sờ sờ khẩu súng trong tay, trực tiếp uy hiếp: "Lão ca, thực lực của tôi ông cũng biết rồi.

Bọn họ không có ông có thể không ra khỏi sa mạc được, nhưng sa mạc này không làm khó được tôi.

Nếu ông bỏ chạy, tôi không dám chắc viên đạn trong khẩu súng này có mắt hay không đâu." An Lực Mãn bị dọa đến mặt trắng bệch, lập tức vỗ ngực nói: "Không đâu mà, tôi thề với Thánh Allah, tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn ở đây chờ các người trở về." Giải quyết xong mọi yếu tố bất ổn, Lâm Nghị và mọi người mang theo công cụ, trang bị cùng tiến vào điểm đến cuối cùng – cổ thành Tinh Tuyệt.

Bước vào trong thành, kiến trúc nổi bật nhất chính là một tòa tháp đá!

Tòa tháp đá đó nằm ở trung tâm cổ thành Tinh Tuyệt, phần móng và hơn nửa cổng vòm đá đã bị chôn vùi trong cát, tòa tháp đen này

hoàn toàn được tạc từ những tảng đá lớn của núi Zagrama.

Tháp đá có tổng cộng sáu tầng, hơi nghiêng một chút nhưng vẫn rất vững chắc.

Ngoài vật liệu xây dựng vô cùng hiếm thấy, trên đỉnh tháp cao nhất còn có một quả cầu đá hình ô liu màu đen.

Lâm Nghị chỉ vào quả cầu đá hình ô liu màu đen trên đỉnh tháp, nói với mọi người: "Mọi người xem, quả cầu đá trên đỉnh tháp kia, có giống một con mắt không?" Nhắc đến mắt, Tuyết Lỵ Dương đặc biệt để ý, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt sâu thẳm, rất lâu không rời đi, nói: "Con mắt của Nữ vương Tinh Tuyệt, nhìn ai người đó sẽ biến mất.

Con mắt rất có khả năng là biểu tượng của nước Tinh Tuyệt." Giáo sư Trần giật mình, vội vàng lấy lại tinh thần, đeo kính, cầm ống nhòm lên, nhìn về phía quả cầu đá: "Tiểu Lâm, hai người nói rất đúng.

Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ!" Lâm Nghị đi lên một chỗ cao, nhìn về phía tháp đá, nói: "Các đế vương cổ đại, từ đầu đã tìm kiếm long mạch cho mình, mà núi Zagrama giống như một con rồng đen đang nằm phục trong sa mạc, còn tòa tháp này và núi Zagrama xa xa tương ứng với nhau, hình thành thế một động một tĩnh.

Tôi nghĩ Nữ vương Tinh Tuyệt đó nhất định cũng là một người tài trí phi thường, bà ta chắc chắn cũng biết con rồng đen này là điềm hung, liền dùng nhân lực, chặt đứt ngang lưng nó, mới có thung lũng Zagrama, để nó vĩnh viễn ở lại đây, canh giữ lăng mộ này, và tòa thành này, cũng trở thành một huyệt bảo có phong thủy tuyệt vời!" Lão Hồ nghe Lâm Nghị nói vậy, cũng không khỏi tấm tắc, nói: "Lão Lâm, cậu không nói tôi thật sự không phát hiện ra.

Nữ vương Tinh Tuyệt này đúng là lợi hại thật!" Giáo sư Trần tuổi đã cao, bây giờ lại thiếu nước nghiêm trọng, đã mệt đến thở không ra hơi.

Diệp Diệc Tâm lo lắng nói: “Anh Lâm, Giáo sư Trần cứ thế này, e là sẽ bị mất nước mất!” Lão Hồ nhìn mọi người một lượt, trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, lão Lâm, mọi người đều thiếu nước nghiêm trọng, bây giờ tìm nguồn nước mới là việc quan trọng nhất.” Tuyết Lỵ Dương cũng mím môi, cũng cảm thấy khát khô cả họng.

Bàn Tử ôm khẩu súng, mày nhíu chặt.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói: “Thế này đi, chúng ta chia nhau đi tìm địa cung, thông thường, địa cung của các vương quốc sa mạc đều được xây gần nguồn nước.

Tìm được địa cung là tìm được nguồn nước!” Giáo sư Trần nghe vậy, gắng gượng nhấc đôi môi khô nứt lên, nói: “Tiểu Lâm nói không sai, mọi người cứ chia nhau ra tìm lối vào địa cung đi.” Sau đó, cả nhóm chia nhau hành động, tìm kiếm lối vào địa cung trong cổ thành Tinh Tuyệt.

Lâm Nghị đi thẳng về phía tháp đen.

Đứng cao mới nhìn được xa.

Cổ thành Tinh Tuyệt lớn như vậy, muốn tìm được lối vào địa cung, cũng chỉ có những người vận may ngút trời như Lão Hồ và Bàn Tử mới làm được.

Lâm Nghị nói là đi, nhưng thực ra nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt đã đi được rất xa.

Lão Hồ nhìn bóng lưng Lâm Nghị, vẻ mặt ngưỡng mộ nói: “Võ công giỏi, làm gì cũng tiện thật!” Rất nhanh, Lâm Nghị đã đến dưới chân tháp đen.

Anh không vội bay lên tháp để quan sát tình hình xung quanh.

Mà thầm hỏi: “Hệ thống, cái này có thu hồi được không?” Nói cho

cùng, tháp đen gì đó, cũng được coi là cổ vật chứ nhỉ?

Hệ thống: "Tháp đen thì không, nhưng đồ vật bên trong thì có thể!" "Ồ?

Đồ vật bên trong?" Tháp đen không thể thu hồi, Lâm Nghị cũng có thể hiểu được.

Dù là cổ vật, nhưng không giống như Cửu Tầng Yêu Lâu tương đương với quan quách.

Nếu cổ vật nào cũng thu hồi được, thì bao nhiêu nhà cửa, lầu cổ trong thành này, chẳng phải đều có thể thu hồi hết sao.

Tuy nhiên, đồ vật bên trong tháp đen lại khiến anh hứng thú.

Thân hình anh lóe lên, liền tiến vào tháp đen.

Tầng thứ nhất là một con cừu đá, không có gì đặc biệt.

Lấy!

Tầng thứ hai là một tượng người đá, kích thước bằng người thường, mũi cao mắt sâu, quỳ gối trong tháp, giống như nô lệ.

Mang đi, mang đi.

Tầng thứ ba lại là "tượng người đá mắt đồng khổng lồ" mà họ đã thấy trong cổ thành Tây Dạ khi tránh bão cát.

Một cái cũng đừng hòng ở lại.

Tượng đá ở tầng thứ tư có thân rắn đầu người, có bốn chi thô to, chi sau hình thú, chi trước hình người, tay cầm kiếm và khiên, đầu là khuôn mặt nam giới, mặt mày dữ tợn, trừng mắt, giống như Nộ Mục Kim Cương trong các ngôi chùa ở nội địa, sau gáy tượng cũng có một quả cầu đen, giống hệt con rắn quái dị trong núi Zagrama.

Ồ?

Tượng đá này, không lẽ chính là Xà Mẫu mà hệ thống bảo mình phải diệt?

Nhưng cũng không giống con cái?

Chương 111

Lẽ nào rắn đen quái dị không phân biệt đực cái?

Kệ đi, dù là đực hay cái, tất cả đều đóng gói thu hồi!

Tầng thứ năm không có gì cả, ngay cả bệ tượng cũng không có, chỉ có những mật văn phức tạp và dày đặc trên tường.

Phì, lãng phí tình cảm của Lâm gia.

Tầng thứ sáu là một ngai vàng màu đen dựng trong tháp, trên ngai có một bức tượng Nữ vương Tinh Tuyệt, phục sức hoa mỹ, khuôn mặt được tạc mang mạng che mặt, không thấy được dung mạo, nhưng từ dáng người có thể thấy, nữ vương chắc chắn là một tuyệt đại giai nhân.

Không hổ là mỹ nữ đệ nhất Tây Vực, chỉ nhìn tượng đá cũng khiến người ta cảm thấy đặc biệt xinh đẹp!

Chưa gặp được Nữ vương Tinh Tuyệt, trước tiên cứ lấy tượng của bà ta đã!

Lâm Nghị lướt qua như chuồn chuồn đạp nước, chỉ trong vài phút, cả tòa tháp đá đen đã bị anh dọn dẹp sạch sẽ.

"Chậc chậc, Lâm gia xuất chinh, thật sự là cỏ không mọc nổi." Lâm Nghị nhìn tòa tháp đá trơ trụi, trong lòng có một chút tự trách.

Nhưng khi nhìn thấy thành quả càn quét, chút tự trách đó lập tức tan biến. 8374 điểm đạo mộ!

Phải nói rằng, đồ chùa đúng là sướng thật.

Đừng thấy Lâm Nghị vơ vét nhẹ nhàng như vậy, thực ra trong lòng anh cũng đã âm thầm để ý đến kết cấu của tháp đá.

Tòa tháp đá đen này dường như đại diện cho các tầng lớp trong cổ thành Tinh Tuyệt!

Tầng thứ nhất là những thứ như cừu đá, ở tầng thấp nhất.

Tầng thứ hai là con người, địa vị ở nước Tinh Tuyệt cũng vô cùng thấp hèn.

Tầng thứ ba là tượng mắt đồng khổng lồ, con người lại có mắt đồng, có lẽ giống như sứ giả của thần linh.

Tầng thứ tư là nửa người nửa rắn, đây mới là sứ giả thần linh thực sự!

Có lẽ Xà Mẫu mà hệ thống bảo mình giết cũng là loại sứ giả này!

Tầng thứ năm thì khá kỳ quái, trống rỗng không có gì cả, có lẽ đại diện cho Quỷ Động, và những thứ bên dưới Quỷ Động!

Truyền thuyết kể rằng bên dưới Quỷ Động kết nối với không gian hư số, trong không gian hư số, có một vị thần là Xà Thần!

Vậy tầng thứ năm này đại diện cho Xà Thần.

Còn Nữ vương Tinh Tuyệt ở tầng thứ sáu thì không cần nói cũng biết.

Có lẽ Nữ vương Tinh Tuyệt cho rằng năng lực của mình có thể vượt lên trên Xà Thần, hoặc có thể khống chế Xà Thần, nếu không tượng của bà ta cũng sẽ không ở tầng cao nhất.

Chậc chậc, bành trướng rồi!

Lâm Nghị đột nhiên có chút hiểu ra vì sao Nữ vương Tinh Tuyệt lại chết!

Ngay cả thần linh cũng không coi ra gì, đây phải là một người phụ nữ kiêu ngạo đến mức nào?

Con người một khi đã bành trướng đến mức này, cách cái chết cũng không xa nữa.

Tuy nhiên, Nữ vương Tinh Tuyệt nếu đã có thể sử dụng thuật Trấn Long, lại xây dựng một tòa tháp đen ngông cuồng như vậy để tương ứng, dù đã chết, chắc cũng vẫn còn lưu lại hậu chiêu.

Xem ra thông tin mà nhà tiên tri trong mộ của hoàng tử Cô Mặc để lại ngày càng có khả năng là thật!

Sau đó Lâm Nghị bay lên đỉnh tháp đen, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng tím, cả cổ thành Tinh Tuyệt đều nằm trong tầm nhìn của anh!

Rất nhanh, ánh mắt của anh đã khóa chặt lối vào địa cung Tinh Tuyệt!

Lối vào địa cung đã bị cát vàng vùi lấp quá nửa, chỉ còn lại một cái miệng cao nửa mét có thể đi qua.

Anh thi triển khinh công, đạp lên những mái nhà đổ nát, lên lên xuống xuống, chỉ trong chốc lát đã đến được lối vào địa cung.

Sau đó anh ném mạnh que pháo sáng lạnh lên trên, ném cao đến hai, ba mươi mét, lập tức pháo hoa bắn ra tứ phía, những người đang tìm kiếm lối vào địa cung thấy pháo sáng liền lập tức chạy tới.

Mọi người men theo cái miệng cao nửa mét, lách người qua, trượt theo cát vàng vào trong địa cung.

Bên trong địa cung tối om, mọi người bật đèn pin và đèn đội đầu mới có thể nhìn rõ được một chút.

Đây là một cung điện bằng đá khổng lồ, mười sáu cây cột đá khổng lồ có đường kính hơn một mét, giống như những cột chống trời chống đỡ đỉnh cung điện!

Nhìn thần điện rộng lớn như vậy, Giáo sư Trần suýt nữa thì mất

nước, như thể vừa tỉnh dậy sau một cơn mơ, kích động nắm lấy tay Lâm Nghị, giọng run run nói: "Tiểu Lâm, thật sự cảm ơn cậu rất nhiều.

Chúng ta đã tìm thấy nó thật rồi!

Lịch sử bị chôn vùi nay được thấy lại ánh sáng, đây là sứ mệnh và nhiệm vụ của những người làm công tác khảo cổ chúng ta!" Nhìn Giáo sư Trần kích động như vậy, Lâm Nghị có chút lo lắng, sợ ông sẽ vui quá mà ngất đi.

Đây mới chỉ vào một thần điện chứ chưa được coi là địa cung, mà đã vui đến mức này.

Nếu thật sự phát hiện ra lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt, với tình trạng hiện tại của Giáo sư Trần, không chừng đang cười cười mà người đi mất.

"Giáo sư Trần, ông cẩn thận một chút, ông từ từ thôi, đây mới chỉ là bắt đầu thôi mà." Giáo sư Trần gật đầu lia lịa, khom lưng, cầm đèn pin rọi vào từng cây cột đá khổng lồ: "Được, được, được." Bàn Tử đảo mắt một vòng, không nhịn được lẩm bẩm: "Sao nền nhà và cột ở đây đều màu đen vậy?

Âm u quá!" "Bên cạnh là Từ Sơn, những cột đá và nền nhà này chắc chắn đều được vận chuyển từ Từ Sơn đến, không âm u mới là lạ." Lâm Nghị vừa nói, vừa cầm đèn pin rọi vào những cây cột đá khổng lồ.

Trên cột đá khắc các loại đồ đằng khác nhau, rất nhiều trong số đó khá giống với những gì Lâm Nghị đã thấy trong tháp đen.

Hơn nữa đa phần là hình dạng sứ giả của Xà Thần thân rắn tay người, trên cây cột trung tâm nhất trong mười sáu cây cột, lại còn khắc một con rắn đen dài hàng chục mét, kỳ lạ hơn nữa là, con rắn

đen khổng lồ này lại chỉ còn lại xương cốt, không có chút máu thịt nào!

Con rắn xương màu đen quấn quanh cột đá, toát ra một luồng khí lạnh lẽo quỷ dị!

Trên đầu con rắn đen có một khoảng trống, giống như hốc mắt đã mất đi nhãn cầu, nhìn từ xa, giống như một vị tà thần đáng sợ!

Đây là Xà Thần mà người Tinh Tuyệt thờ phụng sao?

Sao lại có bộ dạng thảm hại này?

Xấu quá đi.

Tuy nhiên, thần điện này đúng là có chút kỳ lạ.

Thần điện đều nên thờ phụng thần minh, thần điện này thì ngược lại, trực tiếp dùng thần minh và sứ giả làm cột chống trời, để chống đỡ nó.

Bàn Tử thấy mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào cột đá, cậu ta không nhịn được kéo tay Lâm Nghị, thấp giọng thúc giục: "Lão Lâm, chúng ta phải tìm lối vào mộ của nữ vương đó!" "Tôi biết, đừng vội.

Canh chừng xung quanh đi, lỡ từ đâu đó nhảy ra một con rắn đen, cái mạng nhỏ của cậu đấy, Bàn Tử, sẽ phải bỏ lại ở đây đấy." Lâm Nghị lườm cậu ta một cái, tên mập này vẫn còn nghĩ đến châu báu trong mộ nữ vương.

"Không sợ, chúng ta có AK mà." Bàn Tử hươ hươ khẩu AK47 trong tay, tự tin nói.

"Đám người Nga kia cũng có AK, chẳng phải cũng chết ở trong đó sao?

Tóm lại, cẩn thận không bao giờ thừa." Lâm Nghị dạy dỗ như một

người cha.

Bàn Tử trầm ngâm một lát, cũng không dám sơ suất, nín thở, đôi mắt chăm chú nhìn xung quanh.

Rất nhanh.

Lâm Nghị phát hiện ra cách không xa cây cột đá khắc Xà Thần, còn có một cây cột đá ngắn và yếu ớt.

Cây cột đá này chỉ cao hơn một mét, trên cột đá còn có một cái rãnh, trong rãnh đặt một quả cầu ngọc hình elip.

Quả cầu ngọc này rất kỳ dị, ở trung tâm có một dấu ấn lồi lên màu đỏ như máu, từ dấu ấn màu đỏ máu đó, có rất nhiều sợi tơ máu lan ra xung quanh!

Nó cứ như vậy đặt trên cột đá, giống như một con mắt màu máu đáng sợ!

“Là… là mắt của nữ vương!” “Sao có thể, ai mà có nhãn cầu to như vậy!” “Khoa học phát triển đến ngày nay, vẫn tồn tại quá nhiều lĩnh vực chưa được biết đến và những hiện tượng không thể giải thích được.” Nhìn thấy con mắt màu máu đáng sợ này, mọi người đều kinh ngạc không yên, bàn tán xôn xao, từ từ đi lại gần.

Chương 112

Bàn Tử nhìn thấy con mắt màu máu này, mắt sáng rực, thấp giọng hỏi Lâm Nghị: "Lão Lâm, cái mắt to này là ngọc phải không?" Lâm Nghị vừa nghe đã biết tên mập này định làm gì, cảnh cáo: "Quên tôi đã nói với cậu thế nào rồi à?" Bàn Tử nghe xong, mím môi, vỗ ngực cam đoan: "Không động lung tung đồ vật, tôi biết, biết, tôi tuyệt đối không động!" Dù nói vậy, nhưng mắt cậu ta đã không thể rời khỏi con mắt màu máu này!

Cậu ta lại kéo tay Lão Hồ, hỏi: "Lão Hồ, cậu nói xem một khối ngọc to như vậy, đáng giá bao nhiêu tiền?" Lão Hồ cũng giống như Lâm Nghị, Bàn Tử vừa mở miệng đã biết cậu ta định làm gì, đang định phê bình cậu ta vài câu, thì nghe thấy Giáo sư Trần nói: "Tiểu Vương, đây là quốc bảo, là báu vật vô giá, không thể dùng tiền bạc để đo lường được!" Nghe thấy bốn chữ "báu vật vô giá", mắt Bàn Tử sáng rực lên!

Nếu mang được khối ngọc này đi, cả đời này của ba anh em mình coi như ổn thỏa rồi!

Tuy nhiên, trong đầu cậu ta vẫn nhớ lời Lâm Nghị cảnh cáo, nên không hành động lỗ mãng.

Mọi người càng đến gần, nhìn càng rõ.

Xung quanh cây cột đá ngắn này, khắc đầy chữ Quỷ Động chi chít.

Lão Hồ mắt tinh, nhìn thấy những chữ Quỷ Động này liền hỏi: "Lão Lâm, mấy cái bùa vẽ quỷ này có ý nghĩa gì vậy?" Lâm Nghị đi một vòng quanh cột đá, nói: "Đều là một số phương pháp tế tự.

Còn có một số câu chuyện truyền thuyết." Trên đó kể rằng.

Xà Thần sống trong không gian hư số bí ẩn dưới đáy Quỷ Động, và Nữ vương Tinh Tuyệt thông qua việc tế người cho Xà Thần, đã nhận được sức mạnh khống chế Xà Thần và không gian hư số.

Sức mạnh của bà ta đến từ đôi mắt, bất kỳ ai hoặc vật gì bị bà ta nhìn thấy, đều sẽ bị đưa vào không gian hư số bí ẩn, trở thành vật tế cho Xà Thần.

Và Nữ vương Tinh Tuyệt thông qua sức mạnh của đôi mắt, có thể triệu hồi Xà Mẫu và rắn con từ không gian hư số để chiến đấu cho mình.

Con mắt màu máu trên cột đá này, được Nữ vương ban cho sức mạnh thần bí, các thầy tế của nước Tinh Tuyệt dùng nó để triệu hồi rắn đen đến chiến đấu!

"Nước Tinh Tuyệt có thể xưng bá Tây Vực, e rằng công lao của những con rắn đen quái dị này không nhỏ!" Lâm Nghị vừa giải thích ý nghĩa của những chữ Quỷ Động cho mọi người, vừa chú ý quan sát tình hình xung quanh.

Hệ thống bảo mình giết Xà Mẫu trong thần điện, mà sao đi một vòng rồi vẫn chưa thấy Xà Mẫu đâu?

Khi anh đọc hết các câu thần chú, trong lòng giật mình, lập tức cầm đèn pin rọi lên đỉnh thần điện!

Ngay phía trên cột đá, có một khối thịt lùng nhùng lơ lửng, Lâm Nghị nhìn qua, dường như khối thịt đó có sinh mệnh, còn đang hô hấp!

Ngay lúc này.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm vào con mắt màu máu, nói: "Lão Lâm, trước đây anh nói miếng ngọc bội của anh Vương là chìa khóa dẫn đến sự vĩnh hằng phải không?" Lâm Nghị gật đầu: "Đúng

vậy.” Tuyết Lỵ Dương chỉ lên phía trên con mắt màu máu, ở đó có một cái rãnh hình bảy cạnh, nói: “Miếng ngọc bội của anh Vương, nếu tôi nhớ không lầm, cũng là hình bảy cạnh!” Được Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở, tất cả mọi người đều vô cùng kích động!

Giáo sư Trần càng không thể chờ đợi được nữa, hỏi: “Tiểu Vương, mau lấy ngọc bội của cậu ra xem.” Bàn Tử thấy sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào mình, lập tức ra vẻ, ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng đắc ý.

Cậu ta từ từ lấy miếng ngọc bội từ trên cổ ra, rồi lại từ từ tháo nó xuống, đắc ý nói: “Hê, lúc quan trọng thế này, vẫn phải nhờ đến Bàn gia tôi!

Tôi nói cho các người biết, nếu quả cầu ngọc này thật sự hợp với miếng ngọc bội của tôi, thì tất cả đều là của tôi đấy nhé, đừng ai giành với tôi!” Lão Hồ nhận lấy miếng ngọc bội trong tay Bàn Tử, bước lên trước, hít một hơi thật sâu, cố gắng nhét miếng ngọc bội vào trong rãnh, những người khác đều đầy mong đợi vây quanh.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát, nói: “Chìa khóa dẫn đến sự vĩnh hằng, mở ra không chỉ có thể là cổ mộ của nữ vương, mà cũng có thể là cái chết!” Lão Hồ cầm miếng ngọc bội, khựng lại giữa không trung.

Bàn Tử nghe Lâm Nghị nói vậy cũng đâm ra lo lắng, hỏi: "Lão Lâm, ông nói rõ xem nào, thế này là sao?

Cái món này còn đặt vào được không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị một cái, bảo: "Lão Lâm, chuyện có tìm được mộ cổ Tinh Tuyệt Nữ Vương hay không thì tạm gác lại, nhưng chúng ta nhất định phải tìm thấy địa cung và nguồn nước.

Nếu đây thực sự là cơ quan, tôi nghĩ mình nên thử một phen." Lâm Nghị cầm đèn pin soi lên phía trên, nói: "Mọi người nhìn lên đó mà xem!

Trông có giống một con mắt đang nhắm nghiền không?" Ánh mắt mọi người tập trung vào khối thịt đỏ đen trên đỉnh thần điện, giữa khối thịt đó còn có một khe hở.

Khối thịt khẽ run rẩy, bên trong dường như có thứ gì đó đang chuyển động!

Nhìn thấy khối thịt trên đỉnh, giáo sư Trần không kìm được thốt lên: "Hai ngàn năm trước, kỹ nghệ nhân tạo lại đạt đến trình độ này, thật đáng kinh ngạc.

Tộc Quỷ Động đã tuyệt chủng từ lâu, nên nghiên cứu về nguồn gốc và bối cảnh của họ vẫn luôn có lỗ hổng lớn.

Nhưng hôm nay, chúng ta có thể khẳng định, tộc Quỷ Động lấy 'con mắt' làm vật tổ!" Lão Hồ vốn tính cẩn thận, nhìn thấy khối thịt quỷ dị trên đỉnh, anh không quá mải mê nghiên cứu như giáo sư Trần mà hỏi kỹ: "Lão Lâm, có phải ông lo rằng cái khối thịt trên đầu chúng ta thực chất là lối ra để triệu hoán hắc xà không?" Lâm Nghị gật đầu: "Đúng thế, e là một khi chúng ta đặt ngọc bội của Bàn Tử vào, cơ quan sẽ được kích hoạt, con mắt đang nhắm trên đầu sẽ mở ra, rồi triệu hoán hắc xà từ không gian hư số!" Diệp Diệc Tâm nhìn bóng dáng còng xuống của giáo sư Trần, hỏi: "Anh Lâm, vậy phải làm sao bây giờ?" "Đơn giản thôi.

Mọi người lui lại, để tôi đặt miếng ngọc này vào!" Lâm Nghị bình tĩnh nói.

Tuyết Lỵ Dương lo lắng nhìn Lâm Nghị: "Nhưng nếu đúng như anh nói thì anh tính sao?" Lâm Nghị hờ hững đáp: "Giết sạch là được." Mọi người: "...".

Nghe xem, nghe xem!

Lời này nghe có giống đang chém gió không cơ chứ?

Chẳng lẽ lũ quái xà đen ngòm kia đối với Lâm Nghị lại không có chút đe dọa nào sao?

Thực lực mạnh đúng là có thể tùy hứng, muốn làm gì thì làm!

Lâm Nghị có sự tự tin đó, những người khác cũng chẳng còn cách nào tốt hơn, đành lui sang một bên, chỉ để lại mình anh đứng trên tế đàn trụ đá.

Tuyết Lỵ Dương lấy từ ba lô ra một quả lựu đạn choáng, nói: "Loại xà này sợ ánh sáng mạnh, lão Lâm, nếu thực sự nguy hiểm, tôi sẽ dùng lựu đạn choáng!

Anh nhớ tránh ra nhé!" Lão Hồ và Bàn Tử thấy đại dương nữu quan tâm lão Lâm như vậy, anh em mình cũng không thể bị lép vế được.

Lão Hồ lăm lăm khẩu AK47: "Lão Lâm, ông cứ yên tâm mà làm, có khẩu súng này của tôi, bảo đảm ông không sao đâu!" Bàn Tử xách gói thuốc nổ, hét lớn: "Lão Lâm, Bàn gia tôi đã chuẩn bị sẵn gói thuốc nổ rồi!" Lâm Nghị tâm niệm vừa động, một luồng kim quang bao phủ quanh thân để phòng hờ, sau đó anh đặt miếng ngọc bội của Bàn Tử vào rãnh lõm trên đỉnh cầu mắt huyết sắc.

Khạch một tiếng rền vang, trụ đá chạm vào cơ quan, rung chuyển một cái!

Mọi người nín thở, nhìn chằm chằm vào vị trí của Lâm Nghị.

Lâm Nghị thấy mấy con quái xà từ đâu xuất hiện, bò lên trụ đá như mũi tên lao về phía tay anh đang đặt trên cầu ngọc.

Khóe miệng Lâm Nghị nhếch lên nụ cười khinh miệt, anh nhấc tay, trong chớp mắt đã tóm gọn mấy con quái xà đen vào tay.

Phụt!

Mấy con hắc xà bị bóp nát bấy, rồi bị Lâm Nghị tiện tay ném xuống đất.

Bàn Tử thốt lên: "Đệt cụ." Những người khác thì nghệt mặt ra!

Tát Đế Bằng không thể tin nổi hỏi: "Anh Lâm, anh là người ngoài hành tinh à?" Tuyết Lỵ Dương cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lão Hồ thì nhìn chằm chằm vào khối thịt trên đỉnh thần điện, ngay lúc mọi người đang ăn mừng thì anh thấy con mắt thịt đỏ đen đang nhắm kia... "cục cục cục" mở ra! "Lão Lâm, mau lui lại!" Ngay khi anh vừa hét lên, từ con mắt đỏ đen kia rơi xuống một khối thịt tròn vo, đập mạnh xuống đất.

Bộp!

Khối thịt đó vừa chạm đất đã nổ tung!

Trong nháy mắt, hàng chục con quái xà đen quỷ dị lao ra khỏi khối thịt, con nào con nấy to như bắp tay, lớn gấp bốn năm lần lũ rắn họ gặp ở thung lũng núi Zaglama!

Chúng thè lưỡi đỏ lòm, hung tợn tấn công Lâm Nghị! "Cái... cái này to quá rồi đấy!" "Đây chẳng khác nào một lũ trăn khổng lồ!" "Lão Lâm, mau tránh ra!" Lão Hồ thấy lũ trăn thì không màng gì nữa!

Ba cái đồ cổ chết tiệt làm sao quý bằng mạng của lão Lâm được!

Anh bóp cò, đoàng đoàng đoàng nổ súng liên hồi!

Những con trăn đen bị đạn xuyên thấu thân thể nhưng vẫn không đủ để giết chết hoàn toàn.

Lũ trăn đen bị bắn thủng bảy tấc vẫn ngóc đầu dậy, không chút do dự lao về phía Lâm Nghị.

Chúng dường như đang bảo vệ thần điện này, không cho người ngoài xâm phạm!

Giữa lúc dầu sôi lửa bỏng, một tay Lâm Nghị ấn lên cầu ngọc huyết sắc, không chút do dự thu nó vào nhẫn không gian.

Loại quốc bảo này tất nhiên phải giữ cho riêng mình rồi!

Tổng không thể để nó lại đây, hay để giáo sư Trần nộp cho quốc gia chứ?

Còn lâu nhé!

Chương 113

Khi lũ trăn đen xuất hiện, hiện trường đã loạn thành một đoàn, chẳng ai để ý thấy cầu ngọc đã bị anh lấy mất!

Ngay khi cầu ngọc bị lấy đi, trụ đá bên dưới lại vang lên tiếng "cọc cọc cọc"!

Trụ đá vốn khít rịt với tế đàn bỗng nhiên nhô lên một bậc, tách khỏi mặt đất tế đàn!

Đây chính là cơ quan thực sự để mở địa cung, tiến vào bảo điện của Nữ Vương!

Tuy nhiên lúc này Lão Hồ đang không ngừng nổ súng vào lũ trăn đen, Lâm Nghị cũng chọn tạm tránh họng súng AK47.

Tuy súng pháp của Lão Hồ rất khá, nhưng vạn nhất không may bị đạn lạc găm trúng thì cũng rắc rối.

Thân hình anh lóe lên, chỉ trong nháy mắt đã trở lại giữa đám đông.

Bàn Tử thấy Lâm Nghị quay lại, xách gói thuốc nổ định châm lửa, hét lớn: "Lũ trăn đen kia, Bàn gia tiễn tụi mày vào cái không gian quỷ quái kia mà gặp Thần Rắn!" Lâm Nghị thấy thế, tiện tay ấn Bàn Tử xuống: "Mẹ nó, ông mà nổ phát này là nổ banh xác cái cơ quan vào địa cung đấy!" Cùng lúc Bàn Tử định châm thuốc nổ, Tuyết Lỵ Dương đã ném quả lựu đạn choáng chuẩn bị sẵn ra.

Oành!

Một luồng sáng chói lòa bùng lên trong thần điện tối đen, mọi người không chịu nổi luồng sáng nên phải lấy tay che mắt.

Một lát sau, khi ánh sáng biến mất, mọi người mở mắt nhìn về phía trụ đá tế đàn, lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Những con trăn đen kia không hề bị lựu đạn choáng dọa lui, mà càng thêm hung tàn lao về phía mọi người! "Chà chà, được đấy, lũ này đáng giá hơn mấy con rắn nhỏ kia nhiều." Lâm Nghị nhìn hàng chục con trăn đen đang lao tới, trên tay xuất hiện một thanh cổ đao đen tuyền.

Chỉ thấy thân hình anh lóe lên, trong bóng tối thậm chí không nhìn rõ bóng dáng, ô quang lóe động, từng con trăn đen to như bắp tay rụng sàn sạt xuống đất.

Mọi người: "Σ(⊙▽⊙"a".

Mẹ nó chứ!

Đây có còn là việc con người làm được không?

Lão Hồ nhìn lũ trăn đen rụng như sung, chép miệng: "Vẫn là lão Lâm mạnh thật." Bàn Tử sờ sờ gói thuốc nổ trong tay: "Haiz, gói thuốc nổ của tôi chuẩn bị uổng công rồi!

Cứ tưởng được dịp trổ tài chứ!" Đôi mắt Diệp Diệc Tâm bắn ra những tia sáng lấp lánh, đầy vẻ sùng bái: "Anh Lâm, sao anh lại giỏi thế ạ!" Chứng kiến cảnh này, tim Tuyết Lỵ Dương đập loạn nhịp, thầm nghĩ: "Mình nhất định phải nhờ anh ấy giúp!" Giáo sư Trần và Tát Đế Bằng đều đờ người ra.

Những con trăn đen to tướng kia bị Lâm Nghị chém một đao một con, cứ như thái rau vậy.

Dù có nằm mơ họ cũng không tưởng tượng nổi trên đời lại có người lợi hại như thế!

Lại còn có thanh đao sắc bén đến vậy!

Chỉ trong vài hơi thở, Lâm Nghị đã giải quyết xong hàng chục con quái mãng.

Khi mọi người đều thở phào nhẹ nhõm thì ánh mắt Lâm Nghị lại tập trung vào con mắt thịt trên đỉnh thần điện!

Con mắt thịt đó lại "cục cục cục" lăn lộn, ngay sau đó có một khối thịt khác chui ra, rồi lại có khối thứ hai.

Hai khối thịt này to gấp đôi ba lần khối lúc trước!

Hai khối thịt rơi xuống đất, "phụt" một tiếng nổ tung!

Cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều cảm thấy không thể tin nổi!

Đó không còn là trăn đen nữa, mà là hai sinh vật!

Chính xác mà nói là hai người mình rắn tay người!

Người rắn có tứ chi thô tráng, chi sau hình thú, chi trước hình người, tay cầm lợi kiếm và khiên, mặt là mặt đàn ông hung tợn, trợn trừng mắt, trông như tượng Hộ Pháp Kim Cương trong chùa!

Hai sinh vật này giống hệt hình dáng của Sứ giả Thần Rắn ở tầng thứ tư trong tòa tháp đá đen mà Lâm Nghị từng gặp!

Nhìn thấy hai cái xác người rắn này, Lão Hồ và mọi người đều ngớ người ra, dụi mắt lia lịa. "Mẹ kiếp, mình đang nằm mơ à?

Trên đời sao lại có thứ này!" "Trời đất ơi, chẳng lẽ trên đời có thần minh thật sao?

Họ... họ là sứ giả của thần minh!" "Xong rồi, xong hết rồi!

Chúng ta vào Tinh Tuyệt cổ thành chắc chắn đã mạo phạm thần linh, thần linh phái sứ giả đến trừng phạt chúng ta rồi!" Lâm Nghị nhướng mày, thanh Hắc Kim Cổ Đao trên tay lóe lên hàn quang, giữa đôi lông mày lộ ra vẻ hưng phấn!

Tốt, tốt lắm!

Thần Rắn đối xử với mình tốt quá, biết mình thiếu điểm đạo mộ nên chủ động cử cấp dưới đến tận cửa nộp mạng! "Hệ thống, cái thứ này trông giống con đực nhỉ, không phải xà mẫu chứ?" Hệ thống: "Không phải!" Lâm Nghị gật đầu, nếu hai thứ này không phải xà mẫu thì xà mẫu chắc là con mắt 'đẻ trứng' ở phía trên kia rồi.

Lâm Nghị thầm nghĩ: "Không biết cái thứ này còn đẻ được bao nhiêu quả trứng nữa?" Trong lúc Lâm Nghị đang suy nghĩ, hai tên người rắn thè lưỡi, nhe răng múa vuốt lao về phía anh!

Lâm Nghị khẽ cười, thu Hắc Kim Cổ Đao lại, hai bàn tay khẽ nhấc lên!

Một lượng lớn kim quang hội tụ trong lòng bàn tay anh, cuối cùng hóa thành hai bàn tay vàng khổng lồ to như cái bánh xe!

Tiếp đó, hai bàn tay vàng tóm chặt lấy hai tên người rắn!

Người rắn bị bàn tay kim quang trói buộc, dù vùng vẫy thế nào cũng bị nhốt chặt tại chỗ, miệng gào thét phẫn nộ!

Cảnh tượng này trong mắt người khác thì giống như người rắn đang đấu trí đấu dũng với không khí vậy.

Bàn Tử càng buồn cười hơn, ngoác miệng cười: "Cái thứ này đang làm trò gì thế?

Nhe răng trợn mắt trông hung hãn vãi lúa, kết quả đến cái rắm cũng chẳng đánh ra được." Lão Hồ quan sát rất tỉ mỉ, nói: "Chắc là lão Lâm dùng pháp thuật gì đó nhốt chúng lại rồi!" Tuyết Lỵ Dương nhíu mày: "Thế này cũng được sao?" Cô tự phụ là mình biết rất nhiều, nhưng dù vậy cũng chưa từng nghe qua pháp môn này!

Cách xa vài mét mà có thể định thân người rắn tại chỗ!

Yêu quá đi mất!

Lâm Nghị khẽ cười, mỗi tay tóm một tên người rắn, sau đó chắp hai tay lại.

Bốp!

Đập chúng vào nhau!

Hai tên người rắn hung tợn đang gào thét "bốp" một phát, lưỡi của đứa này thụt vào mồm đứa kia, điên cuồng quẫy đạp.

Chúng trợn trừng đôi mắt tam giác không thể tin nổi, nhìn chằm chằm vào đối phương, hai cánh tay liều mạng cào xé cơ thể nhau.

Theo lực phát ra từ đôi tay của Lâm Nghị, mặt của hai tên người rắn bị ép chặt vào nhau, cứ như muốn lún vào thân thể đối phương vậy.

Răng rắc!

Xương cốt của chúng phát ra tiếng gãy vụn, một lát sau, đầu nghẹo sang một bên, lưỡi rút ra khỏi miệng đối phương, triệt để tắt thở. "Chỉ thế thôi á?" Lâm Nghị ngẩn người.

Thế này mà cũng là Sứ giả Thần Rắn của nước Tinh Tuyệt sao?

Chưa được hai cái đã tèo rồi.

Thật sự là quá yếu ớt, quá thất vọng!

Sau đó Lâm Nghị vẩy tay, ném hai cái xác người rắn sang một bên. "Vãi chưởng, lão Lâm, ông diễn lố quá đấy!

Cái loại quái vật này mà bị ông xử đẹp thế à?" Bàn Tử bạo dạn tiến lại gần Lâm Nghị, cố nhìn chằm chằm vào hai cái xác.

Chương 114

"Chết rồi.

Nhưng mà cái thứ ở trên kia không biết còn rớt thêm quái vật xuống không." Lâm Nghị nhìn con mắt quái dị trên đỉnh thần điện, lộ vẻ mong chờ.

Bàn Tử rùng mình một cái, vội vàng lui lại.

Cái thứ này lão Lâm không sợ chứ mình thì chịu không nổi.

Đợi hồi lâu, Lâm Nghị không thấy khối thịt nào rơi ra nữa, ngược lại con mắt quái dị kia đang từ từ khép lại. "Mới bắt đầu đã xong rồi.

Thất vọng thật sự." Nếu con mắt không đẻ trứng nữa thì cũng chẳng cần giữ lại làm gì.

Lâm Nghị khẽ nhón chân, cả người vọt thẳng lên, trong nháy mắt đã chạm tới đỉnh thần điện!

Năm ngón tay anh tỏa ra kim quang nhạt, "phụt" một tiếng cắm thẳng vào vách đá trên đỉnh!

Tất nhiên, cảnh này vì khoảng cách quá xa nên bên dưới không ai nhìn rõ.

Họ chỉ thấy Lâm Nghị nhảy vọt lên cao mười mấy mét, cả người lơ lửng trên đỉnh thần điện. "Trời đất ơi!

Cái này... quán quân nhảy cao thế giới cũng không nhảy được thế đâu nhỉ?" "Anh Lâm chắc chắn là người ngoài hành tinh, tuyệt đối luôn!

Chỉ có người ngoài hành tinh mới giỏi thế này!" "Oa, anh Lâm trông ngầu quá đi!" Những người bên dưới bàn tán xôn xao.

Cảnh tượng này trong mắt Lão Hồ và Bàn Tử thì đã là chuyện thường ngày, trên mặt họ lộ vẻ đắc ý.

Giáo sư Trần là một học giả già, ông tin vào khoa học, nhưng chuyện này giải thích bằng khoa học thế nào đây?

Đây tuyệt đối là kỳ tích trong lịch sử nhân loại! "Nếu tiểu Lâm có thể phối hợp với quốc gia làm nghiên cứu, biết đâu đất nước chúng ta sẽ thực sự hùng mạnh lên!" Lâm Nghị ở trên cao, sự chú ý đều tập trung vào con mắt đỏ đen trước mặt, anh vung tay, thanh Hắc Kim Cổ Đao sắc bén chém thẳng vào con mắt quỷ dị!

Phập!

Đao xuống mắt đứt.

Con mắt đỏ đen quái dị bị chém làm đôi!

Sau khi bị chém làm đôi, cả con mắt chậm rãi teo lại, cuối cùng co lại thành một nhãn cầu to cỡ quả bóng rổ, rụng khỏi đỉnh thần điện, rơi xuống đất.

Lâm Nghị thấy mọi chuyện đã xong, buông năm ngón tay, kim quang tan biến, anh rơi thẳng xuống từ độ cao mười mấy mét.

Chỉ thấy anh đạp vào hư không, đà rơi giảm đi tám chín phần, cả người như một chiếc lá rụng, từ từ hạ xuống, một lát sau đã đứng vững trên mặt đất, người không hề dao động.

Lão Hồ thấy vậy thì không ngớt tặc lưỡi: "Lão Lâm, công phu này của ông ngày càng thuần thục rồi!

Ngày xưa Đạt Ma sư tổ Thiếu Lâm Tự cưỡi một cành liễu sang sông chắc cũng chỉ đến thế là cùng!" Bàn Tử nhìn đống xác quái xà đầy đất cũng không nhịn được mà nói: "Phải đấy, trước đây ông làm gì có trình độ này, giờ tiếp đất vững quá!

Cứ như mọc thêm cánh vậy!" Lâm Nghị cười nhạt: "Đạt Ma sư tổ cưỡi một cành liễu vượt sông lớn, tôi đây chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi." Tuyết Lỵ Dương hơi xúc động, hít sâu vài hơi.

Quá mạnh.

Thực sự quá mạnh!

So với Lâm Nghị, ngoại công của cô phải dùng dây thừng để đu xuống vực thật là quá yếu kém! "Lão Lâm, dọc đường này may mà có anh.

Nếu không, chúng tôi chẳng biết đã chết bao nhiêu lần rồi!" "Đúng thế, anh Lâm ơi, có cơ hội đi cùng anh đúng là phúc đức ba đời." Tát Đế Bằng: "Anh Lâm, anh là người ngoài hành tinh à?

Hành tinh của anh trông thế nào?" Giáo sư Trần xúc động nắm tay Lâm Nghị: "Đồng chí tiểu Lâm, tôi chân thành hy vọng cậu có thể hỗ trợ công trình di truyền của quốc gia, nếu có sự giúp đỡ của cậu, chắc chắn..." Lâm Nghị dứt khoát ngắt lời: "Dừng, dừng lại, tôi không hứng thú." Những người khác nói còn bình thường, hai người này càng nói càng xa rời thực tế!

Mẹ kiếp, bảo tôi đi hỗ trợ công trình di truyền?

Chẳng phải là bảo họ Lâm tôi đi hiến máu sao?!

Thằng ngu mới làm chuyện đó!

Bầu không khí vốn nghiêm túc, căng thẳng giờ đã dịu đi nhiều.

Lâm Nghị vừa ứng phó với mọi người, vừa tiến hành đả tạp trong lòng. "Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh, phát hiện ký chủ đang ở trong Thần Điện Trụ Chi và đã chém giết Xà Mẫu, có thể đả tạp, nhận được: Bí thuật Ngự Trùng Thuật, 2000 điểm đạo mộ." Nghe tiếng hệ thống, khóe miệng Lâm Nghị nhếch lên nụ cười mãn nguyện.

Cuối cùng cũng hoàn thành, Ngự Trùng Thuật đã về tay!

Tuy nhiên, anh không vội nghiên cứu Ngự Trùng Thuật, dù sao loại bí thuật này cũng không thể nóng vội.

Sau khi đả tạp xong, anh để ý đến nhãn cầu bằng ngọc trong nhẫn không gian.

Quả cầu ngọc này không phải thứ tầm thường!

Nó được Tinh Tuyệt Nữ Vương ban cho sức mạnh thần bí, giúp các tế ti nước Tinh Tuyệt dựa vào nó để triệu hoán hắc xà quỷ dị từ không gian hư số ở nơi sâu nhất của Quỷ Động.

Lâm Nghị thầm nghĩ: "Giữ lại biết đâu còn triệu hoán được hắc xà, đến lúc đó mình dùng Ngự Trùng Thuật khống chế chúng, chà chà, lại có thêm một món hung khí đại sát tứ phương!" Hệ thống: "Khởi bẩm ký chủ, sau khi tiến vào Thần Điện Trụ Chi, tất cả mọi thứ trong địa cung và mộ cổ nước Tinh Tuyệt đều chịu lời nguyền của Thần Rắn, một khi mang ra khỏi Tinh Tuyệt cổ thành sẽ hóa thành tro bụi!" Lâm Nghị: "(⊙o⊙)".

Đệt cụ!

Thần Rắn cái thằng cha này, lời nguyền ác độc thế sao?

Cứ mang ra ngoài là hóa thành tro!

Thảo nào không ai mang được tiền vàng Kim Hồn ra khỏi sa mạc!

Hóa ra là vì nguyên nhân này!

Lâm Nghị suy nghĩ một lát, tò mò hỏi: "Vậy có thể hóa giải lời nguyền trên đó không?" Hệ thống: "Bản hệ thống là tồn tại tối cao, dĩ nhiên là hóa giải được rồi! (`he ´*)no Một món đồ 50.000 điểm đạo mộ nhé~" Mẹ nó.

Ăn cướp à?

Lâm Nghị nghe xong thì đảo mắt trắng dã.

Một món đồ mà năm vạn điểm, thế thì quá vô lý! "Cái thằng cha này, không bớt được chút nào à?" Hệ thống: "Bản hệ thống buôn bán nhỏ, miễn mặc cả (`he ´*)no". "Thôi được rồi." Lâm Nghị nhìn cầu ngọc có chút luyến tiếc, lại tò mò hỏi: "Có thu hồi được không?" Hệ thống: "Tất nhiên là được rồi \(^o^)/~".

Lâm Nghị không nói hai lời, trực tiếp thu hồi cầu ngọc.

Thật là lãng phí tình cảm của ông đây. "Đinh, thu hồi một quả Mộc Trần Châu giả, nhận được 5000 điểm đạo mộ!" Mộc Trần Châu giả?

Thảo nào Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể dùng quả cầu ngọc này triệu hoán hắc xà!

Hóa ra là đồ nhái Mộc Trần Châu!

Mặc dù là đồ nhái nhưng giá trị của nó cũng không thể coi thường, những 5000 điểm đạo mộ!

Rất nhanh sau đó, Bàn Tử vốn luôn tơ tưởng đến cầu ngọc đã nhận ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng! "Vãi, vãi, vãi!

Chương 115

Lão Lâm, mẹ kiếp cái quả cầu ngọc huyết sắc kia sao không thấy đâu nữa rồi!

Quốc bảo của tôi!

Bảo vật vô giá của tôi!

Ngay cả miếng ngọc bội của tôi cũng mất tiêu luôn rồi!" "Ngọc bội của ông vẫn ở chỗ tôi đây, còn quả cầu ngọc thì tôi không rõ." Lâm Nghị lấy miếng ngọc bội đưa cho Bàn Tử, sau đó giả vờ như không biết gì, cùng mọi người đi tìm quả cầu ngọc.

Mọi người cùng tìm một lúc lâu vẫn không thấy đâu, đành phải bỏ cuộc.

Lão Hồ nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Chúng ta tìm khắp lượt rồi, không thấy cầu ngọc thì thôi, nhưng sao cũng chẳng thấy lối vào địa cung đâu nhỉ?

Theo lý mà nói, chúng ta đáng lẽ phải kích hoạt cơ quan rồi chứ!" Nghe Lão Hồ nói vậy, mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc. "Chẳng lẽ chúng ta tìm nhầm chỗ rồi?

Thần điện này vốn dĩ không có lối vào địa cung?" "Cũng có khả năng đó, hoặc có lẽ địa cung Tinh Tuyệt nằm ở nơi khác." "Haiz, thế chẳng phải là công cốc sao!" Lâm Nghị cười nhạt, chỉ vào trụ đá nhô cao thêm một bậc, nói: "Chúng ta đúng là đã chạm vào cơ quan, nhưng đó là cơ quan thả hắc xà, còn cơ quan thực sự để mở lối vào địa cung chắc là ở đây." Tuyết Lỵ Dương tâm tư tỉ mỉ, liếc mắt cái đã nhận ra vấn đề của trụ đá, nói: "Trụ đá này cao hơn trước một bậc!" Lâm Nghị gật đầu: "Cô nói không sai.

Đã cao thêm một bậc chứng tỏ nó có thể chuyển động!

Lão Hồ, ông còn nhớ những gì ghi chép về 《Hám Long Quyết》 trong cuốn sách của ông không?" Những ngày qua Lâm Nghị không hề rảnh rỗi, anh đã mượn nửa cuốn sách đó của Lão Hồ để xem.

Lúc này nghe Lâm Nghị nhắc đến 《Hám Long Quyết》, Lão Hồ không thấy ngạc nhiên mà trái lại còn có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Ý ông là...

Thấu Địa Thập Lục Long?!" Lâm Nghị mỉm cười, ánh mắt lướt qua mười sáu cây trụ đá khổng lồ xung quanh, nói: "Tôi thấy cách bố trí trụ đá trong thần điện này rất giống với cách sắp xếp của Thấu Địa Thập Lục Long, khớp với Cự Môn Thuật, tám chín phần là không sai đâu!" Lão Hồ nghiêm túc quan sát một vòng, phát hiện trụ đá đứng lẻ loi ở đây tuy nhỏ hơn mười sáu cây trụ lớn kia nhiều lần, nhưng tạo hình hoàn toàn giống hệt, dưới chân trụ cũng tạc tượng sáu cạnh, một bên để trống đối diện thẳng với bức tường hẹp ở cuối đường.

Anh không nhịn được thốt lên: "Lão Lâm, ông...

ông giỏi thật đấy!

Nửa cuốn sách đó tôi nghiên cứu bao năm mà ông mới xem vài ngày đã hiểu rõ hơn cả tôi!

Ở đây quả nhiên là bố cục Thấu Địa Thập Lục Long!" Tát Đế Bằng tò mò hỏi: "Anh Lâm, Thấu Địa Thập Lục Long là gì thế ạ?" Lâm Nghị thấy Tiểu Tát hiếu học như vậy, không đỗ được Bắc Đại đúng là phí phạm.

Anh kiên nhẫn giải thích: "Cái gọi là Thấu Địa Thập Lục Long, nghĩa là ngũ khí vận hành trong lòng đất, sinh ra vạn vật.

Đất có cát khí thì thổ sẽ theo đó mà nổi lên.

Khí thấu trong lòng đất, khí hùng thì đất theo đó mà cao vút, khí

nhược thì đất theo đó mà bằng phẳng, khí thanh thì đất theo đó mà tươi đẹp, khí trọc thì đất theo đó mà hung ác!

Dựa vào những sự khác biệt này có thể chia làm mười sáu loại, trong phong thủy gọi là Thấu Địa Thập Lục Long!

Tùy theo cách sắp xếp của mười sáu long mà sẽ tạo ra các bố cục phong thủy khác nhau." Tát Đế Bằng gật đầu nửa hiểu nửa không: "Hóa ra là vậy ạ." Lâm Nghị liếc nhìn cậu ta một cái, biết ngay cái tên Tiểu Tát này chẳng thông minh lắm nên không thèm để ý nữa, quay sang nói với Lão Hồ: "Lão Hồ, khí rỗng nhập huyệt, dương chỉ một kinh phương liễm, âm phi ngũ phân bất triển, thuận dương năm bước, âm theo đó mà một." Lão Hồ nghe xong lập tức hiểu ra vấn đề, liền gật đầu: "Được!" Những người khác nghe mà như lọt vào sương mù, không biết hai người đang đánh đố gì nhau, toàn nói những lời kỳ quặc!

Tuyết Lỵ Dương cảm thấy hiếu kỳ, nghiêm túc hỏi: "Lão Lâm, anh có thể nói gì đó cho chúng tôi dễ hiểu hơn không?" Lâm Nghị không ngờ đám người này lại muốn nghe đến vậy.

Vốn dĩ anh chỉ muốn nói cho Lão Hồ rồi hai người hợp lực mở cơ quan thôi.

Nhưng vì các đồng đội đều hiếu học như thế, Lâm gia ta đành miễn cưỡng dạy cho mọi người vậy. "Cái gọi là 'thuận dương năm bước, âm theo đó mà một', nói đơn giản chính là xoay theo chiều kim đồng hồ năm lần, xoay ngược chiều kim đồng hồ một lần." Tuyết Lỵ Dương: "???" Thế thôi á?

Đơn giản vậy sao!

Cứ tưởng là thứ gì đó cao siêu lắm chứ, ai dè...

Nghĩ nhiều rồi, nghĩ quá nhiều rồi.

Bàn Tử gật đầu lia lịa: "Lão Lâm, được đấy!

Đạo lý này đơn giản dễ hiểu, đi sâu vào thực tế, nếu để ông đi dạy học thì học sinh chắc chắn toàn thi điểm tối đa!" Tuyết Lỵ Dương: "???" Đây gọi là 'ngưu tầm ngưu, mã tầm mã' sao?

Lão Lâm đang ở đó làm màu, thế mà tên Bàn Tử này cũng hùa theo nói như đúng rồi.

Diệp Diệc Tâm cũng đầy vẻ sùng bái nói: "Anh Lâm, anh nói rõ ràng quá, rõ ràng là vấn đề phong thủy phức tạp như vậy mà chỉ cần một câu của anh là em hiểu ngay!" Tuyết Lỵ Dương: "???" Cái con bé này bị dính bùa mê thuốc lú rồi à?

Sao cũng hùa theo lão Lâm thế này?

Nhưng mà, cái kiểu ngây thơ trong sáng này chắc là được lòng đàn ông lắm nhỉ?

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương thấy Lâm Nghị và Lão Hồ khí thế hiên ngang bước đến bên trụ đá, làm như thể sắp thực hiện một đại sự gì đó ghê gớm lắm.

Tuyết Lỵ Dương: "???" Nhìn cái vẻ đắc ý của hai người này kìa!

Thế giới này bị làm sao vậy?

Là mình không bình thường hay là cả đám bọn họ đều không bình thường thế này?

Tuyết Lỵ Dương bất lực thở dài, thầm nghĩ: "Phải học cách làm quen thôi, phải học cách làm quen thôi.

Ngày tháng sau này còn dài lắm." Hai người dùng sức xoay bồn đá sáu cạnh, xoay một nấc lại cùng nhau đếm một tiếng, xoay đến nấc cuối cùng.

Chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc vang dội, gạch đá trên mặt đất lún

xuống, lộ ra một lối hầm sâu không thấy đáy.

Ngay khoảnh khắc hầm ngầm mở ra, một luồng khí âm lạnh phả thẳng vào mặt!

Cùng lúc đó, tiếng của hệ thống lại vang lên bên tai anh. "Đinh, địa điểm đả tạp thứ bảy đã cập nhật, sau khi thu hồi bảo tàng nước Tinh Tuyệt có thể đả tạp, phần thưởng: 100 đồng Kim Hồn nước Tinh Tuyệt không bị nguyền rủa, 2000 điểm đạo mộ." Ô hố!

Có chút thú vị đấy.

Phần thưởng lần này không phải kỹ năng, cũng không đơn thuần là điểm đạo mộ, mà lại là tài bảo!

Bảo tàng nước Tinh Tuyệt đều bị Thần Rắn nguyền rủa, không thể mang ra ngoài, hệ thống bảo mình thu hồi hết chúng, chắc là cảm thấy áy náy nên mới thưởng cho mình tài bảo chăng?

Chà chà. 100 đồng Kim Hồn nước Tinh Tuyệt!

Họ đã gom được 28 đồng xu nước Cô Mặc, nhưng giá trị nghiên cứu của nước Cô Mặc rõ ràng không cao bằng nước Tinh Tuyệt!

Lại thêm vật quý vì hiếm, bên ngoài căn bản chưa từng lưu thông đồng Kim Hồn nước Tinh Tuyệt nào! 100 đồng Kim Hồn này đáng giá bao nhiêu tiền, ngay cả anh cũng không nói chắc được!

Vừa hay có thể dùng làm vật phẩm đấu giá cho buổi khai trương Vạn Bảo Các sau này!

Sau khi hầm ngầm mở ra, Lâm Nghị tiên phong bước tới, cầm đèn pin soi vào bên trong.

Bên trong có một cầu thang đá làm bằng đá đen, dốc xuống phía dưới, tầm chiếu của đèn pin có hạn nên không nhìn rõ nơi sâu hơn.

Sau khi sử dụng Âm Dương Nhãn, vì cầu thang đá dốc xuống, dài

khoảng mười mấy mét, cuối đường bị vách tường chắn nên không thấy rõ bên trong ra sao.

Giáo sư Trần nhìn hầm ngầm tối om, xúc động nói: "Tiểu Lâm, cậu đã lập công lớn cho chuyến khảo sát văn hóa Tây Vực lần này của chúng ta rồi!" Lâm Nghị cười hì hì: "Giáo sư Trần, bác đừng khen cháu mãi thế, cháu ngại lắm." Suốt dọc đường đi, thái độ của giáo sư Trần đối với Lâm Nghị rất tốt, thường xuyên khen ngợi và rất tôn trọng ý kiến cũng như suy nghĩ của anh.

Ngay cả Lâm Nghị lúc này cũng cảm thấy hơi ngượng.

Haiz!

Lão Lâm mình đúng là da mặt mỏng mà!

Chịu không nổi lời khen.

Tuyết Lỵ Dương thấy lối vào địa cung đã mở, trên mặt lộ ra nụ cười, nhưng lại thắc mắc hỏi: "Lão Lâm, anh đúng là rất giỏi.

Sao anh biết bên trái bên phải phải xoay mấy lần?" Lâm Nghị khẽ ho một tiếng, nói: "Cái Thấu Địa Thập Lục Long này đều là trận pháp Cự Môn truyền lại từ thời cổ đại.

Sở dĩ gọi là Cự Môn vì những cơ quan này đa số được dùng trên các lối vào hầm mộ, mà những thuật số này đều dựa trên Lạc Số trong 《Lạc Thư》, cũng như sự sắp xếp của các tinh tú trên trời mà diễn hóa thành." Nghe không hiểu gì cả!

Nói cũng như không.

Chương 116

Tuyết Lỵ Dương có chút bất lực, bảo là đơn giản dễ hiểu cơ mà?

Đáng ghét, sao cứ cảm thấy anh ta đang làm màu thế nhỉ?

Lâm Nghị đảo mắt nhìn mọi người, giáo sư Trần đi lại đã không còn nhanh nhẹn, chỉ có thể để Tát Đế Bằng dìu, thế là anh nói: "Được rồi, đừng hỏi đông hỏi tây nữa.

Mau xuống tìm nước thôi." "Phải, phải, phải!" Bàn Tử liền hùa theo, cầm đèn pin, dứt khoát là người đầu tiên bước vào, "Lão Lâm với Lão Hồ lập công lớn rồi, hắc hắc, tiếp theo cứ để Bàn gia tôi dẫn đầu cho!" Lâm Nghị và Lão Hồ liếc nhìn Bàn Tử một cái là biết ngay cái tên béo này đang tính toán gì.

Chẳng phải là muốn đến nơi đầu tiên, nhìn thấy bảo bối đầu tiên để xem có cơ hội nhặt vài món không sao.

Bàn Tử dẫn đầu, Lão Hồ ở giữa để tiện chăm sóc giáo sư Trần, Tuyết Lỵ Dương cũng đi xuống.

Lâm Nghị đi bọc hậu.

Đợi mọi người đã xuống hết, Lâm Nghị nhấc tay, từ đầu ngón tay anh tỏa ra một luồng ánh sáng trắng sữa, thu hồi toàn bộ xác trăn quái, người rắn và xà mẫu bên cạnh trụ đá! "Đinh, thu hồi 38 con hắc mãng Quỷ Động, nhận được 3800 điểm đạo mộ!" "Đinh, thu hồi 2 đầu Sứ giả Thần Rắn, nhận được 3000 điểm đạo mộ!" "Đinh, thu hồi xác Xà Mẫu, nhận được 3000 điểm đạo mộ!" Chỉ trong chớp mắt, 9800 điểm đạo mộ đã về tay!

A~ thật là sảng khoái~ Ngay sau đó, Lâm Nghị cũng đi vào.

Bên trong là một hành lang dài hun hút.

Ở lối vào địa cung, phần đầu của hành lang còn có một cơ quan bệ đá, có thể dùng để mở cơ quan từ bên trong.

Sau khi vào hành lang, tất cả mọi người đều tò mò nhìn những bức tường xung quanh.

Tường hành lang không phải làm bằng đá đen mà hoàn toàn được xây bằng gạch sấy Tây Vực, phần đỉnh được xây thành hình vòm cung.

Trên những viên gạch sấy Tây Vực ấy vẽ đủ loại con mắt kỳ lạ, lớn có nhỏ có, mắt mở mắt nhắm, có cái chỉ vẽ nhãn cầu, có cái lại có cả mí mắt và lông mi.

Người Tinh Tuyệt coi con mắt là vật tổ, hành lang này lại thông đến thần điện, có nhiều con mắt như vậy, hẳn chỉ có các nhân viên thần chức và những người thống trị như Nữ Vương mới có tư cách đi vào.

Hành lang này vô cùng kín, không khí không lưu thông, màu sắc bích họa vẫn như mới, không hề có dấu hiệu bong tróc.

Sau đó, mọi người đeo mặt nạ phòng độc rồi tiếp tục đi sâu vào trong.

Giáo sư Trần không màng đến sự khó chịu của cơ thể, chỉ vào tường và dặn dò Tát Đế Bằng: "Tiểu Tát, đây đều là quốc bảo.

Nếu có thể mang những bức bích họa của nước Tinh Tuyệt bí ẩn nhất ra ngoài, chắc chắn sẽ chấn động thế giới!

Mau lên… mau… sao chép lại!" Lâm Nghị nghe vậy thì nhíu mày, nói: "Giáo sư Trần, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn, có lẽ trong hành lang này còn có cơ quan gì đó." Bởi vì tình tiết trong thần điện có sự chênh lệch rất lớn so với ký ức của anh.

Mặc dù trong nguyên tác, mật đạo gạch sấy này không có nguy

hiểm gì, nhưng rất khó đảm bảo rằng chắc chắn sẽ không có nguy hiểm!

Giáo sư Trần cười nói: "Tiểu Lâm, ở đây toàn là gạch sấy Tây Vực, vô cùng kiên cố, hơn nữa bích họa rõ ràng còn như mới, chứng tỏ hành lang được niêm phong rất kỹ, không có khả năng làm cơ quan đâu, nên cậu cứ yên tâm đi.

Tiểu Tát, mau đi đi." Tát Đế Bằng đáp: "Vâng, thưa giáo sư." Tát Đế Bằng lấy máy ảnh ra, chụp lại từng bức bích họa trên hành lang gạch sấy.

Lâm Nghị cũng tò mò quan sát xung quanh, nếu chuyện ở đây có thể giải thích bằng khoa học thì đã không phải là thành cổ Tinh Tuyệt!

Trên bích họa ngoài những con mắt ra, còn có hình một nhãn cầu bằng ngọc thạch phát ra ánh sáng, phía trên xuất hiện một hố đen, từ trong hố rơi xuống một quả trứng thịt giống như mắt khổng lồ.

Có bức lại vẽ vô số con rắn đen kỳ dị bò ra từ quả trứng thịt, cắn xé mấy tên nô lệ bị trói, các nô lệ đau đớn giãy giụa.

Lại có bức vẽ một ngọn núi đen, trên núi bò đầy rắn đen, xung quanh là muông thú quỳ rạp dưới đất, dập đầu lạy bầy rắn quái dị trên núi.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại trên bức bích họa ở chính giữa.

Đó là một quỷ động sâu thẳm, kỳ dị vô biên, ngoài ra không còn gì khác.

Lâm Nghị chỉ vừa liếc mắt nhìn một cái mà đã cảm thấy hơi choáng váng, tinh thần có chút hoảng hốt!

Bức bích họa này rất kỳ quái!

Phải biết rằng, với thực lực và thể chất của Lâm Nghị, dù không

đeo mặt nạ phòng độc khi vào mộ cổ cũng sẽ không xuất hiện cảm giác này!

Bây giờ chỉ nhìn bức bích họa quỷ động một cái mà đã có cảm giác hơi chìm đắm vào trong đó.

Anh thầm niệm Kim Quang Chú, cảm giác mơ hồ đó lập tức tan biến.

Nhưng nếu người thường nhìn vào một cái thì sẽ bị ảnh hưởng thế nào?

Đúng lúc này, Tát Đế Bằng đã chụp xong các bức bích họa gần đó, cầm máy ảnh chĩa vào bức bích họa quỷ động để chụp.

Nhưng khi cậu ta vừa giơ máy ảnh lên, cả người liền như trúng phải tà thuật, quay người lại, loạng choạng đi đến bên cạnh mọi người, khóe miệng còn phát ra tiếng cười ngây ngô "hắc hắc hắc", miệng thì không ngừng lặp lại những lời mà người khác không hiểu.

Lão Hồ và mọi người nghe thấy tiếng cười ngây ngô của Tát Đế Bằng, đều tò mò nhìn sang, hỏi: "Tiểu Tát, cậu bị sao vậy?" Bàn Tử nhìn Tát Đế Bằng từ trên xuống dưới một lượt, nói: "Cái bộ dạng ngớ ngẩn này, không phải là trúng tà rồi chứ!

Miệng lẩm bẩm cái gì thế không biết?" Lâm Nghị thông thạo Âm Dương thuật, thấy cảnh này thì trong lòng đã hiểu rõ.

Anh nhướng mày, nói: "Cậu ta nói là Quỷ Động văn, ý là… Nữ vương bệ hạ, bọn họ đã đến rồi!" "Gì?

Nữ vương bệ hạ, bọn họ đã đến rồi?" "Sao nghe cứ như đang báo cáo cho Nữ vương Tinh Tuyệt thế nhỉ!" "Không thể nào, lão Lâm, chẳng lẽ Nữ vương Tinh Tuyệt thật sự là một nữ yêu, bà ta dùng yêu pháp khống chế Tiểu Tát để báo cáo hành tung của chúng ta sao?" Diệp Diệc Tâm sợ đến mức tim hẫng một nhịp, bất an hỏi: "Anh Lâm,

anh… anh đừng dọa chúng tôi.” Lâm Nghị mỉm cười, nói: “Đừng nói bậy, làm gì có nữ yêu nào.

Đây hẳn là một loại cổ vu thuật!” Bàn Tử không thể tin nổi, nhìn chằm chằm Lâm Nghị kinh ngạc hỏi: “Gì cơ?

Vu thuật?

Trên đời này thật sự có thứ đó sao?” Lâm Nghị nhún vai, đáp: “Đương nhiên là có.

Chỉ là rất ít người nhìn thấy mà thôi.” Lời anh vừa dứt, Tát Đế Bằng bỗng nhiên tỉnh táo hẳn lên, lưng ưỡn thẳng tắp, hai mắt trong veo như nước!

Cậu ta đi hai bước đến trước mặt Bàn Tử, vẻ mặt đầy thâm tình nhìn Bàn Tử.

Cảnh này khiến Bàn Tử ngơ ngác!

Tình huống gì đây?

Tên này đã bình thường lại hay vẫn chưa?

Ngay sau đó, hai tay Tát Đế Bằng nắm lấy tay Bàn Tử, hít một hơi thật sâu, tình cảm dạt dào nói: “Sở Kiện, thật ra em thích anh lâu lắm rồi!

Chỉ là em nhát gan, vẫn không dám thổ lộ!

Cầu xin anh hãy đồng ý hẹn hò với em!

Em yêu anh!” Nói xong, Tát Đế Bằng chu cái miệng nhỏ nhắn ra, định hôn lên má Bàn Tử.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, nhìn hai người họ với vẻ cực kỳ lúng túng.

Đậu má!

Tiểu Tát ơi, bình thường thấy cậu thật thà chất phác.

Không ngờ… cậu lại là người như thế này!

Ngay cả Lâm Nghị, người biết trước tình tiết, cũng có chút không theo kịp.

Tình tiết lại có thể phát triển thế này sao?

Đi cùng nhau bao nhiêu ngày, vậy mà không ai biết Tiểu Tát là gay.

Bàn Tử bị một gã đàn ông nắm tay, lập tức nổi hết da gà, giơ chân lên đạp một cước vào bụng Tát Đế Bằng.

Cú đá này đặc biệt mạnh, Tát Đế Bằng thân thể yếu ớt lập tức bị văng ra xa hai ba mét, cặp kính cũng rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh!

Nhưng Tát Đế Bằng đã trúng vu thuật của Nữ Vương, hoàn toàn không biết đau, bị đá bay đi rồi lại bò dậy từ dưới đất, lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử khóc không ra nước mắt, hét lên: "Lão Lâm, Lão Hồ, đừng có đứng ngây ra đó nữa, mau cứu Bàn gia!

Mẹ kiếp, lão tử béo như vậy, khác xa Sở Kiện, sao nó lại cứ nhắm vào mình thế nhỉ?" Lão Hồ thấy cảnh này, trêu chọc: "Béo à, cậu cứ chiều theo Tiểu Tát đi." Bàn Tử trợn mắt to như quả táo tàu, nói: "Lão Hồ, tổ sư nhà cậu!" Lâm Nghị cạn lời nhìn hai người đang ôm chặt lấy nhau quấn quýt, bước lên một bước, chém một nhát vào gáy Tát Đế Bằng.

Chương 117

Tát Đế Bằng đang điên cuồng gào thét lập tức im bặt, như một con cá chết tuột khỏi người Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Tát Đế Bằng ngã trên đất, rùng mình một cái, vội vàng nhìn anh với ánh mắt đầy hy vọng hỏi: "Lão Lâm, vẫn là cậu đáng tin cậy.

Nếu cậu biết cái vu thuật quái quỷ này, chắc chắn có thể phá giải được chứ?" "Đơn giản." Lâm Nghị đi đến trước bức bích họa quỷ động, nói: "Cổ vu thuật đó chính là từ bức bích họa này thi triển lên người, chỉ cần nhìn nó một cái là sẽ trúng thuật." Mọi người vốn đang đi theo hướng Lâm Nghị, ánh mắt tự nhiên rơi vào bức bích họa quỷ động, nghe Lâm Nghị nói vậy, lập tức hoảng hốt che mắt lại.

Lão Hồ: "Mẹ kiếp!

Sao cậu không nói sớm!" Diệp Diệc Tâm: "Anh Lâm, anh xấu quá đi!" Tuyết Lỵ Dương: "Lão Lâm, có phải anh muốn nhân lúc chúng tôi bị mê hoặc để làm chuyện gì đó không?" Bàn Tử: "Nhanh lên, lão Lâm, làm nhanh lên!

Nhanh lên!" Nhìn mọi người đang lo lắng, Lâm Nghị không khỏi bật cười, nói: "Yên tâm, loại cổ vu thuật này chỉ có hiệu lực với một người, một khi đã được kích hoạt, e là trong vài chục năm tới sẽ không kích hoạt lần thứ hai." Lần đầu tiên anh nhìn bức bích họa, còn có cảm giác bị vu thuật ảnh hưởng, nhưng sau khi Tát Đế Bằng trúng thuật, anh nhìn lại bức bích họa này thì không còn cảm giác gì nữa.

Phải nói rằng, bản lĩnh của Nữ vương Tinh Tuyệt thật không nhỏ, thảo nào lại tự cho rằng mình có thể đứng trên cả Xà Thần.

Vu thuật mà bà ta cài đặt, dù đã qua mấy ngàn năm vẫn có thể báo

cáo tung tích của những kẻ xâm nhập.

Nhưng mà, Nữ vương này có âm mưu gì?

Chẳng lẽ thật sự định lợi dụng nhóm người của mình để hồi sinh?

Mọi người nghe Lâm Nghị nói vậy mới thở phào nhẹ nhõm, bỏ tay xuống, chăm chú nhìn anh.

Không biết từ lúc nào, trong tay Lâm Nghị đã có một lá bùa màu vàng, hai ngón tay kẹp lá bùa, đặt trước miệng, thầm niệm chú pháp.

"Thần uy Ngũ Nhạc, khí quán càn khôn.

Vạn trượng hỏa diễm, điện xế lôi bôn.

Đế chung chấn hám, kích toái Côn Luân." Ngay sau đó, anh dùng hai ngón tay kẹp lá bùa, điểm thẳng vào bức bích họa quỷ động.

Vù!

Trong chớp mắt, lá bùa màu vàng bùng cháy lên, thoáng cái đã hóa thành tro bụi.

Bức bích họa quỷ động trên gạch sấy như bị một sức mạnh bí ẩn tấn công, từ chỗ lá bùa cháy, những vết nứt trên bích họa điên cuồng lan ra xung quanh!

Lão Hồ kinh ngạc hỏi: "Lão Lâm, cậu một chưởng đã đập nát cả gạch sấy rồi à?" Gạch sấy là loại gạch đất hình chữ nhật màu vàng nhạt mà người Tây Vực cổ dùng để xây tường thành, được trộn từ đất sét, phân bò, cát mịn, khô và cứng, bền lâu không nứt.

Lâm Nghị thu tay lại, cười nói: "Các cậu đến xem là biết." Lão Hồ tiến lên, chăm chú nhìn bức bích họa quỷ động, hít một hơi thật sâu.

Thứ mà Lâm Nghị một chưởng đập vỡ không phải là gạch sấy!

Mà là bức bích họa quỷ động đó!

Chuyện này… cũng quá kỳ lạ rồi?

Nếu nói Lâm Nghị công phu giỏi, dù gạch sấy có cứng đến đâu, bị anh một chưởng đập nứt, Lão Hồ còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Kết quả, lại gần xem xét, còn đáng sợ hơn cả một chưởng đập nứt gạch sấy!

Rõ ràng là một bức tranh quỷ động đen ngòm, sau khi Lâm Nghị dùng lá bùa đập xuống, trên bức tranh lại xuất hiện những vết nứt một cách khó hiểu, giống như đã được vẽ sẵn từ trước!

Tuyết Lỵ Dương nhíu chặt đôi mày thanh tú, nghi hoặc hỏi: "Lão Lâm, anh đã làm thế nào vậy?" Lâm Nghị nhún vai, trả lời qua loa: "Phản ứng hóa học." Đương nhiên, đây chỉ là lời nói đối phó của Lâm Nghị.

Thực tế, vì một loạt khả năng có thể xảy ra trong thành cổ Tinh Tuyệt, nên mỗi ngày anh đều dạo Cửa hàng hệ thống xem có thứ gì dùng được không.

Lá bùa khu tà này chính là một trong những thứ anh đã chuẩn bị.

Bây giờ gặp phải cổ vu thuật, bùa khu tà cũng coi như có đất dụng võ.

Cổ vu thuật bị phá, vật môi giới để thi triển vu thuật tự nhiên cũng sẽ bị phá hủy, từ đó xuất hiện vết nứt.

Diệp Diệc Tâm vốn còn hơi sợ hãi, thấy vẻ mặt thản nhiên của Lâm Nghị cũng không còn sợ nữa, cười nói: "Anh Lâm, sao anh lại biết nhiều thế?

Khi nào có thể dạy em không?" Lâm Nghị cười nhạt: "Sau này, có thời gian, em có thể đến nhà anh, anh sẽ dạy em." Diệp Diệc Tâm cười ngọt ngào: "Anh Lâm, anh tốt quá, cảm ơn anh nhiều." Cổ vu thuật được phá giải, Tát Đế Bằng đang nằm như cá chết trên đất cũng

dần tỉnh lại.

Cậu ta mơ màng nhìn mọi người, nói: "Tôi… tôi bị sao thế này?

Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Kính của tôi đâu?

Sao bụng tôi lại đau thế này?

Cứ như bị ai đó đá mạnh một cú vậy." Lâm Nghị nhìn Tát Đế Bằng một cái, hỏi: "Tiểu Tát, cậu không nhớ gì cả sao?" Tát Đế Bằng cố gắng nhớ lại một lúc, lắc đầu nói: "Tôi chỉ nhớ vừa rồi nhìn bích họa một chút, sau đó thì buồn ngủ kinh khủng, giống như ngủ thiếp đi vậy, lúc tỉnh lại đã thành ra thế này.

Anh Lâm, có phải tôi đã nói gì hay làm gì không?" Lâm Nghị liếc nhìn Bàn Tử, nói: "Nếu thật sự muốn biết thì có thể hỏi anh Bàn của cậu." Bàn Tử nghe vậy, lập tức có chút xù lông, lườm Lâm Nghị một cái.

Lão Lâm ơi là lão Lâm!

Tôi còn nói cậu đáng tin hơn Lão Hồ!

Cậu đối xử với tôi thế này sao?

Tát Đế Bằng "vâng" một tiếng, nghiêm túc nhìn Bàn Tử, hỏi: "Anh Bàn, lúc nãy tôi…" Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ, tránh Tát Đế Bằng xa xa, nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta mau đi tiếp thôi!

Nhìn giáo sư Trần kìa, mặt ông ấy lại trắng bệch thêm một vòng rồi!" Giáo sư Trần hiền từ, thấu tình đạt lý nói: "Tiểu Vương nói đúng, tôi thật sự cảm thấy mình sắp không trụ nổi nữa rồi." Sau đó cả đoàn tiếp tục đi về phía trước.

Tát Đế Bằng lòng đầy nghi hoặc, mỗi lần mở miệng đều bị Bàn Tử chặn họng, điều này càng khiến cậu ta tò mò hơn.

Rất nhanh, mọi người đã đến cuối mật đạo gạch sấy.

Ở cuối mật đạo là một cánh cửa đá kiên cố, cửa đá khép kín mít, nhìn từ xa cứ như một bức tường, ngay cả xẻng công binh cũng không nhét vào được, đừng nói là cạy ra.

Hết đường đi, Bàn Tử nhìn Lâm Nghị một cái, vỗ vỗ ba lô của người Nga, hỏi: "Lão Lâm, lần này cậu còn cách nào không?

Nếu không có thì chúng ta dùng thuốc nổ đi!" Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, nói: "Thô lỗ quá!

Nếu dùng thuốc nổ, cho dù có nổ tung cửa ra, địa cung sập thì sao?

Chẳng phải tất cả chúng ta đều bị chôn sống à?

Cậu cũng không nghĩ gì cả." Bàn Tử xòe hai tay, nói: "Thế cậu nói phải làm sao!" Lão Hồ vẫn luôn quan sát xung quanh, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở bức tường bên phải, nói: "Lão Lâm, cậu xem đây là gì?" Lâm Nghị quay đầu nhìn sang.

Đó là một cái đĩa đá tròn được khảm vào tường, trên đĩa có khắc Lục Thập Giáp Tý, bên trong Lục Thập Giáp Tý còn bao gồm cả Thiên Can Địa Chi, Bát Môn Ngũ Hành, vô cùng phức tạp.

"Thiên Cơ Bàn!" Lão Hồ mừng rỡ trong lòng, nói: "Quả nhiên là Thiên Cơ Bàn!

Xem ra cơ quan mở cửa ở đây rồi!" Bàn Tử nghe có cơ quan mở cửa, tò mò ghé lại gần, ngạc nhiên hỏi: "Lão Lâm, Lão Hồ, cái thứ vớ vẩn này dùng thế nào?" Sau đó cậu ta không nhịn được đưa tay lên gạt vài cái.

Phụt!

Chưa kịp có ai trả lời, từ khe hở cực nhỏ dưới đáy cửa đá trước mặt, một luồng khói độc đen kịt phụt ra.

Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, đúng là một nhân tài, nói: "Bàn Tử, xem chuyện tốt cậu làm này." Mọi người thấy Lâm Nghị nhìn xuống chân, cũng cúi đầu nhìn theo.

Khói đen kịt, dùng mông nghĩ cũng biết là khói này có kịch độc.

"Hít!" Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, bất giác sờ lên mặt nạ phòng độc trên mặt.

Nếu không đeo mặt nạ phòng độc, e là đã bị Bàn Tử hại chết rồi!

Bàn Tử cảm thấy sau lưng lạnh toát, sợ hãi lắp bắp giải thích: "Tôi… tôi thật sự không cố ý." Mọi người cạn lời nhìn cậu ta, đặc biệt là Tuyết Lỵ Dương, cô vốn đã không ưa Bàn Tử, bây giờ càng thêm tức giận.

Lâm Nghị lườm cậu ta một cái, giả vờ phê bình nhưng thực chất là bênh vực: "Tên Béo chết tiệt nhà cậu, suýt nữa hại chết cả đám đấy cậu biết không?

May mà chúng ta chuẩn bị chu toàn!

Cậu có thể để tâm một chút không?

Có thể quản được tay mình không?" Bàn Tử gật đầu lia lịa, vỗ ngực, thề thốt: "Được, tôi đảm bảo sẽ không có lần sau!" Lâm Nghị khẽ "ừ" một tiếng, nói: "Không có lần sau đâu đấy.

Chương 118

Việc cấp bách bây giờ là giải Thiên Cơ Bàn, để đề phòng bất trắc, các cậu lùi ra xa một chút." Lâm Nghị quay đầu dặn dò mọi người, đợi tất cả lùi ra xa vài mét, anh liền bắt tay vào giải Thiên Cơ Bàn.

Quan sát một lúc, anh hít một hơi thật sâu, đưa tay xoay Thiên Cơ Bàn.

"Càn Giáp Đoài Đinh Tỵ Sửu kim, Ly Nhâm Dần Tuất hỏa thiêu lâm, Tốn Tân Chấn Canh Hợi Mùi mộc, Khảm Quý Thân Thần hoạt thủy thâm, Cấn Bính Khôn Ất thị thổ thần, Cán Chi tùy quái khai thần môn." Theo những ngón tay anh lướt nhanh trên Thiên Cơ Bàn, đột nhiên nghe một tiếng "cạch"!

Cánh cửa đá trước mặt khẽ động, ngay sau đó tiếng "ầm ầm" vang lên, cánh cửa đá mở ra!

Cửa mở, Bàn Tử vác súng trường tấn công, đi đầu ra khỏi hành lang gạch sấy, những người còn lại nối đuôi nhau ra.

Lâm Nghị bước vào chính điện của lăng mộ địa cung, đưa mắt nhìn quanh.

Tuy là công trình dưới lòng đất nhưng không gian xung quanh rất rộng lớn, cột chạm trổ, rường vẽ tuy đã bong tróc nhưng vẫn có thể thấy được vẻ hoa mỹ năm xưa.

Lối ra là một bức tường gạch, nằm phía sau một ngai vàng tạc bằng ngọc thạch!

Ngai vàng và sàn nhà của đại điện đều làm bằng ngọc thạch, dây xích của những chiếc đèn treo trên trần nhà cũng đã mục nát đứt gãy, rơi xuống đất, trong các góc còn có mấy con chuột cát đang bò, xem ra

không khí ở đây lưu thông.

Ngoài một số vật phẩm bằng ngọc thạch, đồ gốm, đồ gỗ, đồ sắt, đồ đồng, đồ tơ lụa đều bị không khí ăn mòn nghiêm trọng.

Trải qua mấy ngàn năm, lại thêm việc mộ cổ nằm trong sa mạc, tuy đối với con người là bí ẩn khó lường, nhưng đối với chuột cát đã quen với môi trường sa mạc, nơi đây chẳng khác gì nhà của chúng, đồ gốm đã mục nát không ra hình thù, e là chạm vào sẽ vỡ thành bột mịn.

Xung quanh vương vãi vô số áo giáp, binh khí loang lổ vết rỉ sét, như kiếm hình lưỡi hái, rìu lớn mỏ hạc, đao lưỡi cong lưng hổ.

Trên áo giáp có đủ loại trang sức và khuy cài mang đậm nét đặc trưng dân tộc, cũng đã rách nát, không còn giá trị gì.

Trong chính điện, thứ được bảo tồn tốt nhất chính là ngai vàng ngọc thạch khổng lồ trước mặt!

Phía trên cùng của ngai vàng khắc một con mắt ngọc màu đỏ, thân ghế được dát vàng khảm bạc, chạm trổ hình núi tiên mây mù, hoa lá chim muông.

Bệ ghế là một khối ngọc thạch lớn trắng tinh như sữa dê, trong đại điện chủ yếu là tông màu đen, nó đặc biệt thu hút sự chú ý.

Lâm Nghị lướt mắt qua ngai vàng, trong lòng có chút hài lòng, nếu bán cái ngai vàng này, chắc cũng được không ít Điểm đạo mộ?

Lâm Nghị nhắm mắt cảm nhận, thân mang thần công nên ngũ giác của anh rất nhạy bén, chỉ cảm thấy một luồng gió yếu ớt thổi qua mặt, anh khẳng định với mọi người: "Ở đây có không khí lưu động, chứng tỏ có thông với mạch nước ngầm!" Diệp Diệc Tâm mừng rỡ khôn xiết, nói: "Tốt quá rồi, có mạch nước ngầm là chúng ta có nước uống." Lão Hồ vác khẩu AK, hét với mọi người: "Chúng ta đi tìm nguồn nước trước đi.

Nơi này đã nát bét thế này, chẳng có gì đáng để nghiên cứu." Bàn Tử không biết từ lúc nào đã ngồi lên ngai vàng khổng lồ của Nữ vương Tinh Tuyệt, cười nói: "Ai bảo nát bét?

Cậu xem cái ngai vàng này đi, lão Lâm, lão Hồ, xem anh em đây có giống vương gia không?" Lâm Nghị liếc nhìn Bàn Tử, tên này thật sự không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để tiếp xúc thân mật với bảo bối, liền cười nói: "Uầy, Béo à, bây giờ không chỉ tay không quản được, mà mông cũng không quản được luôn à?" Bàn Tử toe toét cười, nói: "Xem cậu nói kìa, tôi chỉ ngồi một chút thôi, có mang đi đâu." Giáo sư Trần nghe vậy, run rẩy đi về phía Bàn Tử, vội vàng nói: "Không được, không được.

Đây là văn vật, đợi chúng ta trở về, báo cáo lên trên, chúng ta sẽ tiến hành khai quật và phát triển toàn diện nơi này, những thứ này đều không được động vào!" Bàn Tử bĩu môi, bực bội nói: "Không động thì không động.

Tôi chỉ ngồi một lát thôi mà cũng không cho.

Chẳng lẽ tôi ngồi một cái là nó biến mất được à?" Lâm Nghị sờ mũi, à, cái miệng quạ của Bàn Tử này, nói đúng trọng tâm phết, nếu cấp trên thật sự khai quật được ngôi mộ cổ này, tám chín phần là sẽ không thấy được cái ngai vàng uy phong lẫm liệt này nữa.

Tuy nước Tinh Tuyệt là bá chủ của ba mươi sáu nước Tây Vực, nhưng so với các vương triều chính thống trong lịch sử vẫn còn kém xa.

Địa cung của bà ta không lớn như tưởng tượng, thiên điện còn có chút đổ nát, không thể so sánh với hoàng cung của các triều đại lớn như Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh.

Lúc đi, Lâm Nghị đi sau cùng, thuận tay thu hồi luôn cái ngai vàng bằng ngọc.

Mặc dù loại ngai vàng này rất hiếm, lại làm bằng ngọc, điêu khắc cũng rất tinh xảo, lịch sử lâu đời, nhưng bị phơi bày bên ngoài mấy ngàn năm, có không ít khuyết điểm, hơn nữa chất lượng ngọc ban đầu cũng không phải loại thượng hạng.

Vì vậy, giá trị của ngai vàng không quá cao, chỉ được 2000 Điểm đạo mộ.

Sau đó, mọi người đi xem hai gian phối điện hai bên, rồi lại vòng ra hậu điện, nơi đây chủ yếu là chỗ ở của các vương công quý tộc, còn thấy mấy đài phun nước, nhưng bây giờ đã cạn khô từ lâu.

Đi đến đây, Tuyết Lỵ Dương nghiêng tai lắng nghe, kinh ngạc nói: "Mau nghe, có phải tiếng nước chảy không!" Mọi người nghe vậy đều mừng rỡ, vội vàng đi xuyên qua hậu điện, thấy một hang động đen kịt, tiếng nước chảy chính là từ trong hang động truyền ra.

Địa thế hang động rất thấp, đi xuống rất sâu, đến một hang đá tự nhiên lớn bằng sân bóng.

Nơi này tuy là tự nhiên nhưng rõ ràng đã qua tu sửa nhân tạo, mặt đất rất bằng phẳng.

Trong hang có một cái hồ ngầm nhỏ, giữa hồ nổi lên một gò đất, như một hòn đảo nhỏ giữa lòng hồ, chỉ rộng chừng mười mét vuông, mặt hồ phẳng lặng như gương, bao quanh bốn phía.

Nhìn thấy cái hồ nhỏ này, mọi người đều mừng phát điên.

Trong sa mạc, họ lo nước không đủ dùng, luôn không nỡ uống, bây giờ thấy hồ nước, ai nấy đều phấn chấn, nhao nhao tháo bình nước, đến hồ múc nước.

Diệp Diệc Tâm cũng định xuống lấy nước, nhưng bị Lâm Nghị kéo lại, cô khó hiểu hỏi: "Anh Lâm, có vấn đề gì sao?" Lâm Nghị nhìn mặt nước phẳng lặng, nói: "Nước này không uống được." "Không

uống được?" Bàn Tử nghe vậy, ngẩn ra, hỏi: "Tại sao không uống được?" Tát Đế Bằng sắp phát điên vì khát rồi, có nước ngay trước mắt mà không cho uống, đây là tâm lý gì, chẳng lẽ muốn để mọi người chết khát sao?!

Tát Đế Bằng bình thường nhát gan, giờ đầu óc nóng lên, phẫn nộ phản bác: "Anh không uống thì thôi, tại sao chúng tôi lại không được uống?

Giáo sư Trần sắp bị mất nước rồi đấy!" Diệp Diệc Tâm cũng nghi hoặc nhìn Lâm Nghị.

Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn mặt hồ phẳng lặng, nhíu mày nói: "Lão Lâm nói không sai.

Nguồn nước này đã bị bỏ hoang nhiều năm, cũng không biết là nước tù hay nước chảy, huống hồ sông ngầm liên tục đổi dòng, nước ngầm bây giờ chưa chắc đã giống hai ngàn năm trước.

Dưới lòng đất Tây Vực có nhiều quặng lưu huỳnh nhất, lỡ trong nước có độc thì sao, cứ xem xét đã." Lâm Nghị chỉ vào nước hồ, cười nói: "Cô nghĩ nhiều rồi, trong hồ có cá, sâu bên dưới chắc chắn có mạch nước, là nước chảy, sẽ không có độc đâu." Tuyết Lỵ Dương cũng ngạc nhiên, ngỡ ngàng hỏi: "Vậy tại sao anh lại nói không uống được?" Tát Đế Bằng đã không thể chịu đựng được nữa, là người đầu tiên xông lên, đổ đầy bình nước, tiện thể đổ đầy cả bình của giáo sư Trần, hai người ừng ực uống.

Bàn Tử cũng chẳng quan tâm nhiều, xắn tay áo đi xuống, Lão Hồ tuy cẩn thận, nhưng thấy nước này cũng không có vấn đề gì, liền theo Bàn Tử xuống.

Tuyết Lỵ Dương lòng đầy nghi hoặc, nhưng không đi uống nước.

Diệp Diệc Tâm tuy khát đến khó chịu, nhưng vẫn ngoan ngoãn

đứng bên cạnh Lâm Nghị, đôi mắt to tròn nhìn họ uống nước, không ngừng nuốt nước bọt.

Giáo sư Trần giải khát xong, cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, hiền từ nói với Lâm Nghị: "Tiểu Lâm, tuy vị không ngon lắm, nhưng cũng mát lạnh dễ chịu, cậu thật sự không uống sao?" "Không uống." Lâm Nghị nhún vai, sau đó anh nghiêng tai lắng nghe, ngoài ra, anh còn nghe thấy tiếng nước chảy khác, liền định kéo Diệp Diệc Tâm đi theo tiếng động.

Lão Hồ và Bàn Tử tò mò, đổ đầy bình nước rồi cũng đi theo.

Tuyết Lỵ Dương thì không uống nước trong hồ, đi thẳng theo Lâm Nghị và Diệp Diệc Tâm.

"Lão Lâm, cậu đi đâu vậy?" Bàn Tử ngơ ngác hỏi.

"Tìm một nguồn nước khác." Lâm Nghị cười nói.

"Ở đây không phải có nguồn nước rồi sao.

Còn tìm nguồn khác làm gì?" Lão Hồ không hiểu hỏi.

"Nước hồ đó tôi không uống nổi.

Đương nhiên phải tìm chỗ khác." Lâm Nghị thản nhiên nói.

Đừng nói là anh chưa bao giờ thiếu nước, dù có thật sự thiếu nước, anh cũng không đời nào uống nước hồ đó!

Bàn Tử lườm Lâm Nghị một cái, vẻ mặt cạn lời nói: "Lão Lâm, cậu nói xem, chúng ta đã ở trong điều kiện này rồi, cậu còn chê nước không ngon.

Có gì mà không ngon, cậu tìm được nguồn nước khác, chẳng lẽ nó có vị ngọt à!

Hay là, trong hồ này có côn trùng?

Cậu chê bẩn?" Lâm Nghị ngẩn ra, cái miệng của Bàn Tử quả không hổ là đã được khai quang, thật sự có côn trùng.

Anh chỉ vào gò đất giữa hồ, nói: "Cậu xem đó là gì?" Mọi người khó hiểu ngẩng đầu nhìn qua.

Trên gò đất giữa hồ, không biết từ lúc nào đã bò đầy một lớp côn trùng vảy xanh dày đặc, phải đến hàng vạn con, cơ thể chúng dần biến thành màu trắng xám, từng con một mềm oặt bò ra khỏi lớp vỏ ngoài.

Trên cơ thể côn trùng sau khi lột xác dường như có rất nhiều chất lân tinh, lấp lánh phát sáng, rực rỡ như muôn vàn vì sao, lũ côn trùng đang duỗi những đôi cánh vừa mới có được, chỉ một lát nữa là có thể bay lên trời.

Thật sự có côn trùng!

Tát Đế Bằng thấy vậy, lập tức cảm thấy hơi buồn nôn.

Giáo sư Trần thì không sao, sóng to gió lớn gì cũng đã trải qua, hơn nữa ông sắp bị mất nước, uống vài ngụm nước hồ thế này cũng không thấy có gì.

Lúc này, hàng trăm con chuột lớn từ bốn phương tám hướng xông vào hang động, lũ chuột này không hề sợ người, trực tiếp nhảy xuống hồ, sau đó lần lượt bò lên gò đất giữa hồ, tham lam bắt lấy những con côn trùng vừa lột xác, liên tục đưa vào miệng ăn, như gió cuốn mây tan, trong nháy mắt đã ăn sạch sẽ.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Chương 119

Đây là… Nước họ uống, lại là nước chuột tắm?!

Cũng không biết đã uống phải bao nhiêu lông chuột, nước tiểu chuột, nói không chừng bên trong còn có cả phân chuột nữa.

Oẹ!

Thấy cảnh này, nước mà Tát Đế Bằng vừa uống vào, nôn ra hết sạch, ngay cả cơm tối qua cũng nôn ra hết.

Giáo sư Trần cũng hơi buồn nôn, Lão Hồ và Bàn Tử nhìn bình nước chứa đầy nước chuột tắm, vẻ mặt kinh tởm, vội vàng đổ hết nước đi.

Diệp Diệc Tâm thở phào một hơi dài, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ mới phát dục, thầm nghĩ: "May mà anh Lâm kéo mình lại, không cho mình uống." Tuyết Lỵ Dương nhíu chặt đôi mày thanh tú, mặc dù cô không uống nước hồ, nhưng cô lớn lên nhờ ăn thực phẩm tinh chế của nước Mễ, chỉ nhìn thôi đã thấy buồn nôn, ngực tức một hơi, khiến ngực cũng to ra vài phần.

Lâm Nghị thấy vẻ mặt của mọi người, đặc biệt là Tát Đế Bằng còn nôn ra, liền an ủi: "Không sao đâu.

Uống rồi cũng không chết người, uống rồi thì thôi." Nói xong, anh liền kéo Diệp Diệc Tâm ra khỏi hang động, những người khác cũng vội vàng theo sau, vội vàng rời đi.

Trong hang động có một hành lang, Lâm Nghị men theo hành lang đi về phía trước, đi được vài trăm mét, cuối cùng thấy một con sông ngầm nước chảy xiết chắn ngang cửa động.

Lâm Nghị nhìn con sông ngầm chảy xiết, nói: "Đây hẳn là con

sông Tư Độc Ám Hà bị hai ngọn núi từ tính chặn dòng.

Nước chảy xiết, không có vấn đề gì, có thể uống." Sông Tư Độc Ám Hà chảy dưới biển cát mấy ngàn năm, chưa bao giờ cạn, nước sông không chỉ có lưu lượng lớn mà còn rất sâu, quan trọng hơn là, sạch sẽ.

Mọi người qua lấy nước, Lão Hồ và những người khác còn cố ý súc rửa bình nước chứa nước hồ mấy lần rồi mới hứng nước uống.

Bờ bên kia sông còn có một hang động lớn khác, ở giữa có một cây cầu đá màu đen nối liền, thân cầu cũng được xây bằng đá đen của núi Zagrama, bắc qua dòng nước hung dữ của sông Tư Độc.

Trước hang động ở đầu kia cầu đen, có một cánh cửa Vạn Cân Áp, được treo lên một nửa bằng những sợi xích sắt to bằng cánh tay người, bên dưới còn kê một tảng đá khổng lồ, từ dưới cửa nhìn vào trong động, sâu không lường được.

Lâm Nghị chỉ vào cánh cửa Vạn Cân Áp ở một đầu cầu đen, nói: "Cánh cửa này trông vừa dày vừa nặng, lại ở tầng thứ ba của địa cung, bên trong này hẳn là nơi yên nghỉ của Nữ vương Tinh Tuyệt." Bàn Tử nhìn cánh cửa Vạn Cân Áp, lập tức cảm thấy trong lòng sảng khoái, thở dài nói: "Đúng là hoàng thiên không phụ lòng người!

Trải qua ngàn cay vạn đắng, cuối cùng chúng ta cũng đã đến bước này rồi!

Đời người à, thật sự là khắp nơi đều tràn ngập ánh sáng.

Chúng ta sắp phát tài rồi!

Đi về phía trước, đó chính là một vùng trời tươi sáng!" Bị Bàn Tử hô hào như vậy, tất cả mọi người đều vui vẻ, tinh thần phấn chấn lạ thường.

Thời gian xuống mộ đã không ngắn, Tát Đế Bằng lại nôn thốc nôn

tháo một trận, bụng bắt đầu réo lên.

Vì vậy mọi người tạm dừng, nghỉ ngơi một lúc, tiện thể lấp đầy bụng, lại sắp xếp lại thiết bị, rồi mới xuất phát lần nữa.

Ăn no uống đủ, mọi người men theo bờ sông, đi qua cầu đen, đến trước cửa Vạn Cân Áp.

Lâm Nghị nhìn một cái, cửa mở toang, xung quanh có vết nổ, liền nhắc nhở: "Vạn Cân Áp đã bị nổ tung rồi.

Trước đây hẳn đã có người đến nơi này." Tuyết Lỵ Dương tâm tư tinh tế, suy nghĩ một lúc, hỏi: "Nói như vậy, đã có đạo mộ tặc hoặc nhà thám hiểm tiến vào lăng mộ Nữ vương?" Giáo sư Trần nghe vậy, nhíu mày, than thở: "Mấy ngàn năm, lại có người xâm nhập lăng mộ, e là lăng mộ đã bị phá hoại.

Thật sự là một tổn thất to lớn." Lâm Nghị trầm ngâm một lúc, nói: "Các người có nghĩ đến không?

Nơi này không khó phát hiện, nhưng tại sao mấy ngàn năm qua, tin tức hoặc bảo vật của lăng mộ Nữ vương chưa bao giờ được lưu truyền ra ngoài?" Lão Hồ nhớ lại lời nguyền mà An Lực Mãn đã nói, sắc mặt ngưng trọng, trả lời: "Chẳng lẽ lời nguyền là thật, những người lấy tài bảo của lăng mộ Nữ vương đều sẽ bị lạc trong sa mạc?" Lâm Nghị khẳng định gật đầu, nói với Lão Hồ: "Họ có thể tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt từ sa mạc, tự nhiên cũng có cách ra ngoài.

Tôi thấy họ không phải bị lạc trong sa mạc, mà là toàn bộ đều chết trong lăng mộ Nữ vương!" Không khí trở nên trầm mặc, Tát Đế Bằng bị dọa không nhẹ, rùng mình một cái, hỏi: "Anh Lâm, anh đừng dọa tôi.

Anh có bằng chứng gì không?" Lâm Nghị nhún vai, thờ ơ nói: "Bằng chứng?

Tôi thật sự không có.

Tôi chỉ muốn nói với các người, mức độ nguy hiểm bên trong, kịp thời chuẩn bị sẵn sàng, ví dụ như, ở lại trên này." Hiện tại anh không thể đưa ra bằng chứng, mà có nói, e là họ cũng không tin.

Đợi đến khi họ nhìn thấy quỷ động, thấy thi hương ma dụ và thần mộc Côn Luân, cũng như trúng huyễn thuật, e là dù có tin thì lúc đó cũng muộn rồi.

Muốn bảo toàn tính mạng, ở lại trên này là cách tốt nhất.

Nhưng, liệu họ có chọn ở lại trên này không?

Giáo sư Trần uống một ngụm nước, cơ thể xem như đã khá hơn một chút, run rẩy nói: "Tôi bắt buộc phải vào xem thử, lăng mộ cổ của Tinh Tuyệt Nữ Vương có bị trộm cắp hay phá hoại không.

Nếu không được nhìn một lần, tôi chết không nhắm mắt.

Bộ xương già này nếu có bị chôn ở trong đó thì cũng coi như chết đúng chỗ.

Tôi từng này tuổi rồi, chẳng còn gì để bận tâm, nhưng các cháu thì còn trẻ cả.

Mọi người đừng đi nữa, một mình tôi đi là được rồi." Tuyết Lỵ Dương cầm chặt chiếc máy ảnh trong tay, kiên quyết nói: "Tôi cũng phải vào trong." Thái độ này hoàn toàn là đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng phải vào xem cho bằng được, còn cương quyết hơn cả giáo sư Trần.

Đương nhiên, điều này cũng nằm trong dự liệu của Lâm Nghị, dù sao trên người cô cũng có lời nguyền Quỷ Động, lăng mộ Nữ Vương hiện là manh mối duy nhất liên quan đến lời nguyền, cũng là nơi mà tổ tiên cô đã tìm kiếm.

Lâm Nghị nhìn Lão Hồ và Bàn Tử, hỏi: “Lão Hồ, Bàn Tử, hai cậu thì sao?” Lão Hồ vác khẩu AK, ưỡn thẳng lưng, tự tin nói: “Lão Lâm, còn phải hỏi sao?

Anh em chúng ta bao nhiêu năm rồi?

Khó khăn lắm mới tụ họp được, có nguy hiểm thì cùng nhau gánh.

Cậu với hai người họ đi xuống, tôi không yên tâm.

Hơn nữa, tôi với Bàn Tử có hai khẩu AK trong tay, có gì mà không đối phó được?” Lâm Nghị thầm thở dài, Lão Hồ đúng là thật, cứ thích xen vào lung tung, thứ ở bên trong là thứ mà khẩu AK trong tay cậu giải quyết được sao?

Nếu AK có thể giải quyết, lăng mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương đã chẳng tồn tại mấy nghìn năm mà không bị khai quật.

Đừng nói hai khẩu AK, dù cho cả một đội quân tiến vào, phần lớn cũng sẽ bỏ mạng ở trong đó.

Tuy nhiên, anh cũng không phản bác, muốn đi thì cứ đi.

Sau đó, ánh mắt anh dừng lại trên người Bàn Tử, nói: “Bàn Tử, cậu thì…” “Đừng!” Bàn Tử lập tức cắt lời Lâm Nghị, hào sảng nói: “Lão Lâm, cậu đừng nói gì cả.

Tôi biết, cậu lo tôi thấy bảo bối sẽ không kìm được tay chân.

Tôi đảm bảo không động vào một xu nào hết!

Cậu bảo tôi đi về phía đông, tôi tuyệt đối không đi về phía tây, bảo tôi giết lợn, tôi tuyệt đối không giết gà.

Như vậy được chưa!

Dù nói thế nào đi nữa, mẹ kiếp, cậu với Lão Hồ đừng hòng bỏ lại tôi.” Lâm Nghị nhún vai, Bàn Tử nói nghe nhiệt huyết sôi trào, cứ như thật vậy, nhưng anh lại cực kỳ nghi ngờ liệu gã có làm được không.

Diệp Diệc Tâm uống nước muối loãng, sắc mặt đã tốt hơn nhiều, khẽ khàng đi theo sau Lâm Nghị, nói: “Anh Lâm đi đâu, em đi đó.” Tát Đế Bằng thấy mọi người đều chuẩn bị đi xuống, cậu ta rụt cổ lại, nói: “Em không muốn ở trên này một mình đâu, sợ lắm, em đi xuống cùng giáo sư.” Nghe mọi người bày tỏ thái độ, Lâm Nghị nhíu mày.

Nếu họ đã không nghe khuyên thì anh cũng không nói nhiều nữa, chỉ đơn giản nói: “Được, nếu đã vậy, Lão Hồ, Bàn Tử, hai cậu nạp đạn trước đi, lên đạn sẵn sàng.

Chúng ta cùng nhau đi xuống.” “Okela.” Lão Hồ và Bàn Tử đáp một tiếng rồi bắt đầu chuẩn bị.

Một lát sau, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong.

Lâm Nghị đi đầu chui vào dưới cánh cửa đá ngàn cân, Bàn Tử và Lão Hồ bọc hậu.

Sau cửa đá là một con dốc hẹp dài đi xuống, độ dốc cực kỳ gắt, trên vách tường của con dốc còn có không ít văn tự Quỷ Động.

Giáo sư Trần dặn dò Diệp Diệc Tâm và Tát Đế Bằng sao chép lại những văn tự này để lưu trữ.

Sau đó, ông ném một cây pháo sáng lạnh xuống con dốc, nó lăn một lúc lâu mới dừng lại.

Ở nơi pháo sáng dừng, ánh sáng của nó đã yếu đến mức không nhìn rõ được nữa.

Bảy người chậm rãi tiến lên.

Đi được một đoạn, Tuyết Lỵ Dương cảm thấy có gì đó không ổn, liền hỏi: “Địa cung của nước Tinh Tuyệt cách đây không xa, trong hồ của địa cung có nhiều chuột như vậy, mà cửa đá ngàn cân lại mở toang, tại sao ở đây lại không thấy một con chuột nào, thậm chí cả lông chuột, phân chuột cũng không có?” Ánh mắt Lâm Nghị sâu thẳm,

nhìn về phía cuối con dốc, nói: "Đi tiếp về phía trước chính là lăng tẩm của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lăng tẩm của Nữ Vương không cho phép bị quấy rầy, lũ chuột cũng có thể cảm nhận được nơi này có nguy hiểm lớn, không muốn tiến vào.

Không chỉ chuột, e rằng bất kỳ động vật nào cũng không dám vào.

Chương 120

Còn về con người, như tôi đã nói trước đó, những người đi vào, đa phần đều chết ở bên trong." Cảnh tượng trong con dốc đã chứng thực cho suy đoán của Lâm Nghị, mọi người đều cảm thấy sau lưng lạnh toát, cảm giác xung quanh lúc nào cũng tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Một lúc lâu sau, cả nhóm cuối cùng cũng đến được cuối con dốc.

Nơi này lại không có đường đi, không gian xung quanh vô cùng rộng lớn, chỉ duy nhất dưới chân là không có đường.

Dưới con dốc là một bệ đá, trên bệ đá dựng đứng hàng trăm pho tượng người bằng đồng khổng lồ, mép bệ đá đều là vách núi dựng đứng, nhìn lên trên không thấy đỉnh, chỉ toàn một màu đen kịt.

Phía trước là một không gian ngầm khổng lồ vô tận, không thể nhìn ra được nó lớn đến mức nào, đèn pin tụ sáng có thể chiếu xa hai mươi mét cũng không thể chiếu đến điểm cuối.

"Đây… hết đường rồi à." Bàn Tử nhìn xung quanh, mặt mày ngơ ngác.

Đi cả buổi trời, kết quả lại là một con đường cụt, mẹ kiếp đúng là phí công.

Lâm Nghị cầm đèn pin, rọi vào đoạn đường bị cắt đứt.

Miệng của đoạn đường lởm chởm không đều, rõ ràng không phải cố ý làm thành như vậy, anh nói: "Chắc là sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương được chôn cất, người nước Tinh Tuyệt đã phá hủy con đường dẫn đến lăng mộ của bà ta.

Mọi người nhìn chỗ này xem." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, nói: "Có

khả năng này.” Lão Hồ thở phào một hơi.

Đi suốt chặng đường, anh đã bị dọa không ít, hơn nữa xét đến sự an toàn của mọi người, tốt nhất là không nên đến cái mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương gì đó.

Bây giờ đường đã bị phá hủy, anh ngược lại còn thấy mừng, nói: “Thế này chẳng phải là tốt sao, chúng ta dọn dẹp rồi quay về thôi.” Lâm Nghị cúi đầu nhìn xuống dưới bệ đá, Âm Dương Nhãn lóe lên, bên dưới vốn tối đen bỗng trở nên sáng tỏ.

Phía dưới là một vùng đất bằng phẳng rộng lớn, sâu khoảng chừng 30 mét.

Trong hố sâu, trên mặt đất chất đống các loại đồ vàng bạc, trân châu bảo thạch, đoàn cốt ngọc tủy như những ngọn núi nhỏ.

Bên trong đó, tập trung tất cả tài bảo mà nước Tinh Tuyệt đã thu gom được, mỗi một món đồ đều vô giá, đặt ở bên ngoài đều có thể bán được không ít tiền.

Nếu lấy đi toàn bộ số vàng bạc châu báu nhiều như vậy, thì chớp mắt đã trở thành tỷ phú, thậm chí là người giàu nhất nước cũng không phải là không thể.

Tuy nhiên, nếu thật sự dễ lấy như vậy, e rằng đã sớm bị những người vào trước dọn sạch rồi, cũng không đến lượt nhóm của mình nhìn thấy.

Đương nhiên, Lâm Nghị cũng biết, mỗi một món tài bảo này đều bị Xà Thần nguyền rủa, căn bản không thể mang ra ngoài.

“Chậc chậc, nhiều tài bảo như vậy, lát nữa đều là của Lâm gia ta rồi!” Sau đó, ánh mắt Lâm Nghị lại dừng trên mấy chục pho tượng người bằng đồng khổng lồ xung quanh, anh mỉm cười nói: “Còn có cả các ngươi nữa!” Tuyết Lỵ Dương lấy ra ba cây pháo sáng lạnh, ném

xuống từ ba vị trí khác nhau.

Nhờ ánh sáng của pháo, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ vàng bạc tài bảo trong hố sâu.

"Mẹ nó, nhiều bảo bối thế này." Bàn Tử nhìn thấy, vội vàng bò ra mép bệ đá, nhìn vào bên trong.

Một đôi mắt to của gã sắp lồi cả ra ngoài, dán chặt vào đống vàng bạc tài bảo, nuốt nước bọt ừng ực, nói: "Lão Lâm, Lão Hồ, chúng ta phát tài rồi." "Mẹ kiếp." Lão Hồ nhìn thấy cũng nóng cả mắt, vô cùng phấn khích, nói: "Hóa ra những thứ tốt này đều ở đây, vậy quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương chắc chắn cũng ở dưới đó." Bàn Tử hễ gặp phải tài bảo, mắt liền trở nên đặc biệt tinh tường, đặc biệt nhạy bén.

Đôi mắt to liếc một vòng, liền thấy cách đó không xa có một chiếc thang dây, kích động hét lên: "Lão Lâm, cậu qua đây xem, có thang này." Lâm Nghị đi qua, nhìn thấy thang dây treo trên một tảng đá lớn liền với bệ đá, rủ xuống từ mặt bên của bệ, hai đầu đều được khóa bằng loại khóa an toàn kiểu cũ, anh nói: "Đây chắc là do những nhà thám hiểm từng đến đây để lại.

Thang dây tuy chắc chắn, nhưng dù sao cũng đã nhiều năm rồi, vẫn không an toàn, dùng thang dây của chúng ta mang theo đi." "Okela." Bàn Tử tháo ba lô sau lưng xuống, lấy ra thang dây, không thể chờ đợi được mà thả xuống, nói: "Cái thứ này, tôi vác cả chặng đường rồi, cuối cùng cũng có cơ hội dùng đến!

Đúng là không để Bàn gia đây vất vả vô ích mà." Thả thang dây xong, Bàn Tử đeo ba lô lên, định đi xuống, nhưng lại bị Lâm Nghị giữ lại.

Lâm Nghị liếc nhìn đống tài bảo chất như núi ở dưới, rồi lại liếc nhìn cả nhóm, nói: "Tài bảo bên dưới không phải là con số nhỏ.

Nhưng những người từng vào đây trước kia e rằng cũng không ít, vậy mà không ai mang chúng đi được.

Lời nguyền mà An Lực Mãn nói là có lý của nó, không ai có thể mang tài bảo ra khỏi sa mạc, dù chỉ là một đồng tiền vàng.

Cho nên tôi nói trước, không ai được phép động vào tài bảo." Giáo sư Trần vui mừng gật đầu, liên tục phụ họa: "Tiểu Lâm nói đúng, những thứ này đều có giá trị nghiên cứu phong phú, phải bảo vệ tốt di vật lịch sử, không được tự tiện phá hoại, đây là nguyên tắc của những người làm công tác khảo cổ chúng ta." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, ánh mắt lướt qua người Bàn Tử, thản nhiên nói: "Giáo sư Trần, Tiểu Tát, Tiểu Diệp, họ đều là những người làm công tác khảo cổ, sẽ không động lung tung vào đồ đạc ở đây.

Tôi chỉ lo cho bạn của anh thôi." Bàn Tử vừa nghe, khá lắm, chỉ thiếu điều chỉ thẳng vào mũi mình mà nói thôi!

Gã tỏ vẻ bất mãn nói: "Dương đại tiểu thư, cô nói thế là sao?

Sao lại làm như tôi là kẻ trộm vậy.

Chẳng lẽ Vương Bàn Tử tôi đây lại không quản được tay chân mình đến thế sao?

Nói cho cô biết, chúng tôi người nghèo nhưng chí không ngắn, tôi một xu cũng không lấy.

Cô cứ lo cho mình trước đi, năm đó liên quân các người đến nước chúng tôi, cũng lấy đi không ít đồ tốt, có tư cách gì mà nói tôi?" Tuyết Lỵ Dương hừ lạnh một tiếng, chất vấn: "Nói như vậy, anh lại thấy tôi giống trộm à?" Bàn Tử nhún vai, thản nhiên nói: "Cái đó thì khó nói à nha, ai biết tiền của các người từ đâu mà có?

Chuyện này không nói chắc được đâu." "Được rồi, Bàn Tử.

Có thể bớt nói một câu được không?" Lâm Nghị nhíu mày quát.

Bàn Tử hễ nói là lại hăng lên, không có điểm dừng.

“Được đấy.

Lão Lâm, lập trường của cậu lệch đi nghiêm trọng rồi nhé.

Bây giờ còn bênh người Mỹ nữa à.

Nói xem, có phải cậu có ý với cô gái Mỹ này không?” Bàn Tử không hề kiêng dè có bao nhiêu người ở bên cạnh, nhún vai rồi lại nói: “Nếu cậu thật sự có ý với cô gái Mỹ, Bàn gia tôi đây sẽ nhường cho.” Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngượng ngùng nhìn về phía Lâm Nghị.

Đôi mắt to tròn long lanh của Diệp Diệc Tâm lại càng ngơ ngác nhìn anh, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Tuyết Lỵ Dương mặt hơi ửng đỏ, dời ánh mắt đi nơi khác, rồi vội vàng đi về phía thang dây, nói: “Tôi xuống trước đây.

Mọi người theo sau.” Lâm Nghị sắc mặt điềm nhiên, ra vẻ quân tử lòng dạ quang minh.

Lão Hồ liếc Bàn Tử một cái, cười nói: “Bàn Tử, đừng có nhường bừa, người ta có thèm để ý cậu đâu.

Xuống dưới rồi, đã nói không lấy một xu là không lấy.

Nếu không, mất mặt trước người nước ngoài đấy.” “Chắc chắn rồi.” Bàn Tử vỗ vỗ bụng, sau đó dùng vai huých nhẹ Lâm Nghị, nói: “Lão Lâm.

Tôi thấy con nhỏ này có gì đó không ổn, tôi chỉ nói bâng quơ một câu, mà cô ta còn đỏ mặt.

Nếu cậu thật sự để ý cô ta, huynh đệ cũng không cản.

Nhưng mà, câu nói ngày xưa nói thế nào ấy nhỉ?

Dép da kêu cót két, tư tưởng thối tha giai cấp tư sản, trong lòng cậu lúc nào cũng phải đề phòng đấy nhé!

Đừng để bị lừa tiền.

Ừm, người ta hình như cũng không thiếu chút tiền này của chúng ta, đúng rồi, đừng để vừa bị lừa sắc vừa bị coi như công cụ!" Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, gã này đúng là không đáng tin, càng nói càng xa, anh vỗ vai gã, nói: "Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa, mau xuống đi." Tuyết Lỵ Dương đi đầu xuống hố sâu, sau đó, Lâm Nghị đi xuống phía sau, tiếp đến là Bàn Tử, còn Lão Hồ thì ở lại chăm sóc những người khác.

Tuyết Lỵ Dương xuống đến hố sâu liền đi dò xét khắp nơi, xem có lối ra nào không.

Ánh mắt Lâm Nghị lướt qua xung quanh.

Nơi này vô cùng yên tĩnh, không chỉ không có chuột và rắn độc, mà ngay cả kiến cũng không có.

Vách tường sạch sẽ, còn đóng không ít giá đèn bằng đồng.

Những giá đèn bằng đồng này có hình dáng vô cùng kỳ lạ, đều là hình người nô lệ cầm đèn, hai đầu gối quỳ xuống, tay nâng bảo trản.

Dầu trong trản đã sớm cháy cạn.

Những chiếc đèn đồng này nối tiếp nhau, căn bản không đếm xuể có bao nhiêu.

Chỉ cần tùy tiện lấy một chiếc ra thị trường, với trình độ thủ công, niên đại, xuất xứ, và lịch sử này, tuyệt đối đáng giá rất nhiều tiền.

Cũng không biết những chiếc đèn đồng đóng trên vách đá này, hệ thống có thu hồi được không?

Nhìn những món tài bảo này, Lâm Nghị chép miệng, trong lòng

cảm thấy tiếc nuối khó tả.

Số tài bảo này thật sự quá nhiều!

Năm đó, tài bảo của ba mươi sáu nước Tây Vực gần như đều chất đống ở đây!

Chương 121

Nếu có thể mang ra ngoài, không nói trở thành người giàu nhất thế giới, thì cũng cơ bản là tiêu xài tùy tiện, tha hồ mà phung phí!

Mua mười mấy hòn đảo nhỏ ở Nam Hải, thuê trăm tám mươi cô giúp việc Philippines, sắm vài chục du thuyền, kiếm vài chục cô người mẫu trẻ, nửa năm đổi một lứa, rồi mời những nữ minh tinh đẹp nhất thế giới đến.

Tiếc là chỉ có thể thu hồi, không thể mang đi, việc này cứ để sau vậy.

Bàn Tử vừa nhìn thấy tài bảo, lời hứa hẹn thề thốt vừa rồi đã bị ném ra sau đầu.

Gã đi thẳng đến chỗ đống tài bảo, đưa tay ra định chộp lấy một sợi dây chuyền vàng lớn gần nhất.

Lâm Nghị thấy vậy, liền giơ tay tát mạnh một cái vào gáy Bàn Tử, mắng: "Mẹ kiếp nhà cậu, nói chuyện như đánh rắm vậy, không phải đã nói không động vào tài bảo ở đây sao?" Đầu Bàn Tử bị đánh rất đau, gã hoàn hồn, đưa tay xoa xoa, mặt đầy vẻ vô tội nói: "Mẹ kiếp, tôi cũng không biết nữa.

Tay của tôi nó không nghe lời, cứ như bị một sức mạnh bí ẩn nào đó hấp dẫn.

Ừm, tôi thấy ở đây không an toàn chút nào.

Cậu nói xem, có phải con yêu nữ Tinh Tuyệt đã thi triển yêu pháp gì với tôi không?" Lâm Nghị trừng mắt nhìn gã, không hiểu sao lại cảm thấy cái tát vừa rồi vẫn chưa đã, thậm chí còn muốn đấm cho gã một trận ra trò, cho mày chừa cái tội không nghe lời!

Hệ thống đã nói rõ những món tài bảo này bị nguyền rủa, tuy không chắc có khiến người ta nhiễm lời nguyền không, nhưng một khi chạm vào chắc chắn là điềm không lành!

"Mày chỉ toàn nói nhảm!

Tại sao tay của Lão Hồ nghe lời, tay của cô Dương nghe lời, mà chỉ có tay của mày bị yêu nữ khống chế?" Bàn Tử nhất thời cứng họng, mặt đỏ bừng nói: "Lão Lâm, tôi sai rồi, tôi sai rồi còn không được sao!

Tôi chỉ chạm vào một chút thôi, có cần phải nổi nóng đến thế không." Lâm Nghị bất đắc dĩ thở dài, nói: "Bàn Tử, cậu bảo tôi phải nói cậu thế nào đây?

Tài bảo ở nơi này rất tà ma, không thể động vào!

Nếu cậu thật sự có mệnh hệ gì, tôi cũng không bảo vệ nổi cậu đâu!" "Cạch." Bàn Tử nhanh nhẹn ném sợi dây chuyền vàng lớn trong tay vào đống tiền vàng, có chút tủi thân nói: "Lão Lâm, cậu cũng đừng dọa tôi, cũng chỉ có cậu Lão Lâm đánh tôi, tôi mới nhận.

Chứ đổi lại là người khác, tôi đã sớm tát cho một phát rồi!" Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, nói: "Tôi dọa cậu?

Cậu có biết, những đồng tiền vàng này trong mắt tôi trông như thế nào không?" Bàn Tử không cho là đúng, hỏi: "Trông thế nào?

Chẳng lẽ còn là thứ đen thùi lùi sao?" Lâm Nghị gật đầu nói: "Cậu nói đúng rồi đấy!

Tôi nhìn thấy trên những đồng tiền vàng này bốc lên sương mù đen, là điềm đại hung cậu biết không?" Điều này Lâm Nghị không hề dọa Bàn Tử, trong Âm Dương Nhãn của anh, những món kỳ trân dị bảo này đều tỏa ra khí sát màu đen nồng nặc!

Bàn Tử giật mình, không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị.

Gã biết đôi mắt của Lâm Nghị không hề tầm thường, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà người khác không thấy được.

Chẳng lẽ những món tài bảo này thật sự không lành?

Lão Hồ ở cách đó không xa cũng chú ý đến hai người Lâm Nghị, trong lòng cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, liền đi tới khuyên giải: "Lão Lâm, bớt giận, bớt giận." Lâm Nghị bình ổn lại tâm trạng, nói: "Chẳng lẽ các cậu đã quên thông tin mà nhà chiêm tinh để lại, Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ sống lại!

Đi suốt chặng đường này, tôi thậm chí còn nghi ngờ bà ta chưa bao giờ chết." Bàn Tử trợn tròn mắt, sau lưng lạnh toát, nói: "Lão Lâm, bây giờ không được tạo không khí căng thẳng đâu nhé!

Cậu đừng có nói bậy!" Lão Hồ cũng cảm thấy lời Lâm Nghị nói có phần hoang đường, liền nói: "Lão Lâm, có phải cậu nghĩ nhiều quá rồi không, đã mấy nghìn năm rồi, dù là con rùa cũng chưa chắc sống được lâu như vậy." Ngay lúc này.

Tuyết Lỵ Dương từ bên cạnh đi tới, nghi ngờ nhìn ba người, hỏi: "Lão Lâm, các anh đang nói chuyện gì vậy?

Có phải bạn của anh đã động vào tài bảo ở đây không?" Lâm Nghị thở ra một hơi, nói: "Làm sao có thể?

Tôi đã nói không cho cậu ấy động, cậu ấy tuyệt đối sẽ không động!

Chúng tôi chỉ cảm thấy những chuyện xảy ra gần đây quá kỳ dị, đang nghĩ liệu Nữ Vương có thật sự là một yêu nữ không." Tuy chính mình đã tát Bàn Tử, còn mắng Bàn Tử, nhưng đối mặt với người ngoài, Lâm Nghị vẫn sẽ che đậy cho gã.

Lão Hồ cũng vội vàng cười hề hề nói: "Đúng vậy.

Tôi cũng có cảm giác này.

Chúng ta đi đến sông băng, gặp phải bọ lửa, vào sa mạc, gặp kiến hành quân sa mạc, bão cát đen, rắn đen, còn có mộ của vương tử Cổ Mặc, lại còn nhiều tài bảo không ai có thể lấy đi được như vậy, cho người ta một cảm giác, giống như trong cõi u minh, có một bàn tay lớn đang thúc đẩy chúng ta tiến về phía trước!" Tuyết Lỵ Dương liên tưởng đến giấc mơ kỳ lạ của mình, đôi mày thanh tú bất giác nhíu lại.

Chẳng lẽ thật sự như Lâm Nghị nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương là một yêu nữ?

Là bà ta đang khống chế cả nhóm mình tiến vào đây?

Mục đích của bà ta chẳng lẽ thật sự là sống lại như lời nhà chiêm tinh kia nói?

Phù!

Tuyết Lỵ Dương sắc mặt lạnh lùng, cảm nhận được áp lực to lớn, sau đó thở ra một hơi dài, nói: "Bất kể thế nào, chúng ta đã đến đây rồi, tự nhiên phải vào xem một chút." Lâm Nghị khẳng định gật đầu, nói: "Có lẽ chỉ có tiến vào trong lăng mộ cổ của Tinh Tuyệt Nữ Vương mới biết được nguyên nhân, chân tướng cũng ngày càng gần chúng ta." Đợi Tuyết Lỵ Dương đi tìm giáo sư Trần, Bàn Tử nhìn Lâm Nghị và Lão Hồ, nhếch miệng cười nói: "Lão Lâm, Lão Hồ, hai người giỏi thật!

Thế mà cũng lừa được!" Lão Hồ khẽ hừ một tiếng, nói: "Bàn Tử, tôi thật sự cảm thấy rất tà ma, cho nên chúng ta tốt nhất nên cẩn thận một chút." Bàn Tử vỗ vỗ ba lô, không thèm để ý nói: "Tinh Tuyệt Nữ Vương cả đời có nhiều truyền thuyết như vậy, quyền khuynh Tây Vực, có thể thấy thế sự như bàn cờ ván ván mới, từ xưa đến nay hưng phế do trời định, cho dù bà ta có bản lĩnh lớn đến đâu, cũng khó thoát khỏi quy luật tự nhiên!

Chết lâu như vậy rồi, còn có thể từ trong quan tài bò ra sao?

Hay là chúng ta cứ lấy một hai món, được không?

Cho dù bà ta thật sự từ trong quan tài bò ra, chúng ta chẳng phải còn có móng lừa đen, còn có cổ đao của Lão Lâm sao." Lâm Nghị vỗ vai Bàn Tử, nói với giọng điệu sâu sắc: "Bàn Tử, cậu cứ như vậy, sớm muộn gì cũng chịu thiệt lớn!" Giáo sư Trần và hai người kia lúc này cũng đã xuống, nhìn thấy những món kỳ trân dị bảo, đều kinh ngạc đến ngây người.

Nhưng họ lại tò mò hơn về quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Truyền thuyết về cổ thành Tinh Tuyệt quá thần kỳ, tuy có thể có nguy hiểm, nhưng đã đến đây rồi, ai cũng không thể kìm nén được sự tò mò của mình, đặc biệt là những người chuyên làm khảo cổ này.

Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc chỉ về phía trước, kêu lên: "Mau nhìn kìa, bên đó có ánh sáng!" Ánh mắt của mọi người đều nhìn qua, chỉ thấy ở rìa của hố sâu, có một lối đi, ở cuối lối đi, le lói một chút ánh sáng!

Lão Hồ lo Bàn Tử vẫn còn để ý đến tài bảo trên mặt đất, liền mở miệng nói: "Vậy mọi người mau đi về phía trước đi!" Lâm Nghị sờ sờ mũi, nói: "Đúng, đúng, đúng, mau đi thôi, tôi bọc hậu cho mọi người!" Cả nhóm đồng thanh đáp, đeo trang bị lên, Lão Hồ và Bàn Tử cũng cầm lấy AK, đi về phía có ánh sáng.

Đi theo ánh sáng về phía trước, tiến vào lối đi đó, xung quanh lối đi toàn là vách đá đen kịt, rõ ràng đã tiến vào trong lòng núi Zagrama.

Tất cả mọi người đều tò mò quan sát xung quanh, chỉ là họ không phát hiện ra, Lâm Nghị đang bọc hậu cho họ, thân hình lóe lên, liền biến mất trong lối đi.

Trong đôi mắt Lâm Nghị lóe lên một tia sáng tím, đường hầm tối đen như ban ngày.

Trong vài hơi thở, anh đã đến hố sâu chứa đầy tài bảo chất như núi.

Anh không chút do dự, chuyển Nhẫn không gian sang chế độ thu hồi, bắt đầu thu hồi một cách không kiêng dè!

“Ting!

Thu hồi 20000 món tài bảo nước Tinh Tuyệt bị nguyền rủa, nhận được 40000 Điểm đạo mộ!” “Ting!

Thu hồi 108 pho tượng người bằng đồng khổng lồ bị nguyền rủa, nhận được 10800 Điểm đạo mộ!” “Ting!

Thu hồi 72 chiếc đèn đồng bị nguyền rủa, nhận được 7200 Điểm đạo mộ!” Nghe tiếng hệ thống bên tai, trong lòng Lâm Nghị vô cùng khoan khoái!

Điểm đạo mộ của mình tăng vọt, chỉ trong chốc lát, đã thu hoạch được khoản tiền khổng lồ 58000 Điểm đạo mộ!

Một món tài bảo chỉ có 2 Điểm đạo mộ?!

Pho tượng người bằng đồng khổng lồ trước đây 500 điểm một pho, giờ bị giảm giá mạnh, chỉ còn 100 điểm!

Đúng là quá vô lý!

Sau khi bị nguyền rủa, giá trị của những cổ vật này giảm đi đáng kể!

Nhịn một lúc sóng yên biển lặng, lùi một bước càng nghĩ càng tức!

Đúng là không thể nhịn được mà!

Xà Thần hại tôi rồi!

Mối thù này coi như đã kết!

Tuy nhiên, Xà Thần ở trong không gian hư số sâu nhất của Quỷ

Động, mình tạm thời chưa đến đó được.

Vậy thì cứ xử lý Tinh Tuyệt Nữ Vương để xả giận trước đã!

Dọn dẹp xong kho báu của nước Tinh Tuyệt, chỉ tốn một hai phút, sau đó Lâm Nghị liền lặng lẽ quay trở lại đội.

Chương 122

Trên đường quay lại đội, Lâm Nghị còn thuận tiện âm thầm đả tạp.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Ting, phát hiện Túc chủ đại nhân đã càn quét xong kho báu nước Tinh Tuyệt, đả tạp thành công, nhận được: 100 đồng tiền vàng nước Tinh Tuyệt không bị nguyền rủa, 2000 Điểm đạo mộ!" Theo tiếng của hệ thống vang lên, 100 đồng tiền vàng cổ của nước Tinh Tuyệt xuất hiện trong Nhẫn không gian của anh.

Một đồng tiền vàng cổ này dù chỉ bán được 1 vạn tệ, cũng đã có giá trị cả triệu!

Quan trọng là thứ này quá hiếm, trên cả thế giới này, cũng chỉ có 100 đồng này!

Cụ thể có thể bán được giá bao nhiêu, anh cũng không nói chắc được!

Bây giờ, địa điểm đả tạp thứ bảy xem như đã hoàn thành!

Lâm Nghị thầm nghĩ: "Cũng không biết địa điểm đả tạp thứ tám ở đâu, khi nào sẽ làm mới." Anh vừa nghĩ đến đây, tiếng của hệ thống lại vang lên lần nữa.

"Ting, địa điểm đả tạp thứ tám đã làm mới, sau khi lấy được Thần mộc Côn Luân, có thể tiến hành đả tạp.

Phần thưởng: một thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công, 2000 Điểm đạo mộ." Ủa?

Hệ thống đến thật đúng lúc.

Tuy nhiên, phần thưởng này là cái quái gì vậy?

Thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công!

Còn có loại phần thưởng này sao?

Chậc chậc.

Chẳng lẽ hệ thống cảm thấy Long Tượng Bàn Nhược Công về sau nâng cấp quá khó, nên cung cấp phúc lợi cho mình?

Thật là chu đáo!

Phải biết Long Tượng Công càng về sau, Điểm đạo mộ cần càng nhiều, uy lực cũng càng lớn, không phải một sớm một chiều là có thể nâng cấp được!

Nhưng nếu có thẻ nâng cấp, thì lại là chuyện khác.

Nếu thẻ nâng cấp này được sử dụng tốt, thì tuyệt đối là đáng giá hơn cả giá trị của nó!

Hơn cả mấy vạn Điểm đạo mộ nhiều!

Đương nhiên, đả tạp cũng có điều kiện.

Chính là lấy đi quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương, tương đương với việc bưng cả ổ của Nữ Vương đi.

Nữ Vương tỷ tỷ, Lâm đại đệ đệ thật sự phải xin lỗi rồi.

Phải chuyển biệt thự sang trọng của ngươi vào trong Nhẫn không gian của ta thôi!

Cả nhóm đi rất lâu, cuối cùng cũng đến được cuối lối đi, đó là một hang động khổng lồ!

Hang động quá lớn, trống rỗng, chỉ có phía trên dường như thông lên đỉnh núi, từng tia sáng từ bên ngoài chiếu vào trong.

Mặc dù có ánh sáng, nhưng xung quanh vẫn rất tối, không nhìn thấy rìa của hang động, cũng không nhìn rõ đáy của hang động!

“Đây chính là Quỷ Động sao?” Lâm Nghị liếc nhìn hang động, trong lòng thầm nghĩ, sau đó, trong mắt lóe lên một tia sáng tím, Âm Dương Nhãn mở ra, nhìn về phía hang động sâu thẳm!

Tuy nhiên, đường kính của Quỷ Động khoảng một ngàn mét, không biết sâu bao nhiêu, ngay cả Lâm Nghị cũng không nhìn thấy đáy!

Xung quanh cái hố sâu không lường được này, có một con đường bậc thang xoắn ốc đi xuống do con người xây dựng.

Bậc thang uốn lượn, kéo dài mấy trăm mét, rồi cuối cùng cũng bị đứt đoạn!

Có thể thấy, người xưa đã luôn cố gắng khám phá bí ẩn của Quỷ Động, nhưng cuối cùng vẫn không thể nghiên cứu thấu đáo được nó.

Nhìn Quỷ Động một lúc lâu, anh có cảm giác hoa mắt, ngay sau đó, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể rục rịch, dường như cảm nhận được nguy hiểm!

Lâm Nghị nhướng mày, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ huyết mạch Kỳ Lân của mình cảm nhận được nguy hiểm, muốn thức tỉnh để bảo vệ chủ?” Tuy nhiên, sau khi cảm giác hoa mắt của anh biến mất, dấu hiệu thức tỉnh của huyết mạch Kỳ Lân cũng biến mất.

Thực sự khiến Lâm Nghị có chút thất vọng.

Một là Xà Thần trong truyền thuyết, một là Thần thú trong truyền thuyết.

Hai luồng sức mạnh này đều phi thường, vừa rồi càng giống như hai luồng sức mạnh đang đối đầu nhau, rõ ràng là huyết mạch Kỳ Lân của mình thắng một bậc!

“Nếu huyết mạch Kỳ Lân của mình thức tỉnh, không biết sẽ có sự khác biệt gì!” Lão Hồ thấy phía trước là vách núi của hang động, liền

dặn Bàn Tử và Tát Đế Bằng bật các công cụ chiếu sáng mang theo!

Để chuẩn bị cho chuyến đi đến cổ thành Tinh Tuyệt lần này, Tuyết Lỵ Dương đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ!

Thậm chí còn vận chuyển từ Mỹ qua một chiếc đèn pha cường độ cao nặng đến 8kg!

Loại đèn pha này sử dụng đèn xenon hình cầu siêu cao áp, gương phản xạ bằng niken bạc nguyên chất, phạm vi chiếu sáng trong không gian không có vật cản có thể đạt đến 2.5 km.

Nhược điểm là tiêu thụ điện năng rất lớn, không thể sử dụng trong thời gian dài, cho nên họ vẫn chưa dám dùng.

Lão Hồ lắp ráp đèn pha, Bàn Tử tháo pin ở thắt lưng ra lắp vào khoang pin phía sau đèn, Tát Đế Bằng cận thị tò mò lại gần xem miệng đèn.

Lâm Nghị một tay kéo cậu ta ra, cảnh báo: “Cẩn thận chút, ánh sáng của đèn này quá mạnh, trong vòng một trăm mét có thể gây mù mắt, đừng đứng phía trước xem.” “A.” Tát Đế Bằng vốn đã nhát gan, bây giờ trong lòng càng kinh hãi, vội vàng né ra, lòng còn sợ hãi nói: “Anh Lâm, cảm ơn anh nhiều!

May mà anh nói cho em biết.

Nếu không, hai mắt của em e là bị chiếu mù rồi.” Lâm Nghị mỉm cười, nói: “Cậu với Bàn Tử đều là… kia mà, chăm sóc cậu một chút không phải là nên làm sao.” Bàn Tử trợn tròn mắt, nói: "Cái gì thế này!" Lão Lâm, cái đồ chết tiệt nhà cậu, đừng có nói bậy!” Tát Đế Bằng tò mò hỏi: “Anh Vương, chúng ta… làm sao cơ?

Anh nói cho em biết đi.” Bàn Tử: "Trời đất ơi!" Rất nhanh, Lão Hồ và Bàn Tử ba chân bốn cẳng đã lắp ráp xong đèn pha.

Lão Hồ cũng là lần đầu tiên dùng thứ này, phấn khích hét lên:

“Mọi người lùi lại một chút, tôi chuẩn bị bật đèn!” Lâm Nghị trầm ngâm một lát, nói: “Có một chuyện tôi cần nói trước với mọi người.” Bàn Tử tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy?

Thấy cậu làm ra vẻ nghiêm túc thế.” Lâm Nghị liếc nhìn Quỷ Động âm u, nói: “Phía trước chúng ta không phải là gì khác, chính là Quỷ Động trong truyền thuyết của nước Tinh Tuyệt.

Cái Quỷ Động này rất kỳ dị, các cậu tốt nhất đừng nhìn sâu vào trong.” Lão Hồ, Bàn Tử, và Diệp Diệc Tâm đều gật đầu.

Nhưng giáo sư Trần lại vô cùng kích động nói: “Tiểu Lâm à, nếu thật sự là Quỷ Động trong truyền thuyết, chúng ta nhất định phải xem một chút!

Điều này có tác dụng không thể thiếu đối với việc nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt.

Nếu có thể chụp được vài tấm ảnh, đăng lên tạp chí, tuyệt đối có thể gây chấn động thế giới hai năm!” Lâm Nghị nhún vai, nói: “Lời đã nói hết, ngài vui là được.

Lão Hồ, bật đèn đi!” Đợi tất cả mọi người lùi ra sau đèn pha, Lão Hồ gạt ngón tay, bật công tắc, một cột sáng đặc quánh chiếu ra, quét một vòng xung quanh, liền nhìn rõ tình hình xung quanh.

Dưới ánh sáng của đèn pha cường độ cao, bậc thang này xoay quanh vách động mấy trăm mét, rồi đứt đoạn, xem ra con người đã đến giới hạn, sâu nhất cũng chỉ có thể xuống đến đó.

Dùng đèn pha chiếu xuống dưới, vẫn sâu không thấy đáy.

Dưới động, gió lạnh thổi vù vù, một cảm giác áp bức to lớn và tăm tối khiến người ta không dám nhìn xuống nữa, nếu nhìn tiếp, nói không chừng tâm thần sẽ rối loạn, rồi bất giác nhảy xuống.

Nghe lời của Lâm Nghị, Lão Hồ và mấy người kia cũng chỉ qua

loa liếc nhìn mép của Quỷ Động vài cái.

Dù vậy, tâm thần của họ vẫn bị chấn động cực lớn, có chút chóng mặt hoa mắt.

Giáo sư Trần với tâm trạng kích động, đôi mắt già nua, nhìn vào Quỷ Động sâu thẳm, nói: "Thánh địa của nước Tinh Tuyệt, danh xưng của tộc Quỷ Động, có lẽ là từ đây mà ra.

Đúng là khéo léo tuyệt vời, là kỳ tích của tạo hóa!" Tát Đế Bằng nhát gan, vừa sợ hãi, vừa không kìm được lòng tò mò nhìn sâu vào trong.

Cậu ta rùng mình một cái, vội vàng ngẩng đầu lên, tò mò nói: "Quỷ Động… Quỷ Động… bên dưới nối liền với đâu vậy?

Chẳng lẽ thật sự là không gian hư số mà anh Lâm nói?" Nơi này, Tuyết Lỵ Dương đã đến trong mơ không chỉ một lần!

Trong khoảnh khắc đèn pha được bật lên, ánh mắt cô điên cuồng tìm kiếm xung quanh!

Rất nhanh, sắc mặt cô có chút kích động, đôi tay cầm đèn pin không ngừng run rẩy, ngực cũng phập phồng điên cuồng, lên xuống không ngừng, cô giơ tay chỉ về phía xa.

"Lão Lâm… Lão Lâm mau nhìn… ở đó…" Lâm Nghị nghe thấy vậy, liền khẽ lay động đèn pha, chiếu theo hướng tay chỉ của Tuyết Lỵ Dương!

Chương 123

Phía trên sườn của Quỷ Động, có một dầm đá treo lơ lửng giữa không trung.

Dầm đá đó vừa nhỏ vừa dài, nhô ra từ vách núi, lơ lửng ngay phía trên Quỷ Động.

"Lão Lâm, phía trên kia trông như một cái bệ đá lớn, mà lại không giống hình thành tự nhiên!

Cậu nói xem có phải là..." Lâm Nghị gật đầu, nói: "Chắc là quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi!" Lúc xem phim, anh chẳng có cảm giác gì đặc biệt.

Bây giờ khi thực sự đến nơi này, nhìn Quỷ Động sâu hun hút, quan quách của Nữ Vương treo cao lơ lửng phía trên, anh cũng hiểu ra, vì sao nhà tiên tri lại nói Nữ Vương sẽ phục sinh!

Nữ Vương đã dùng bí thuật trấn long để trấn giữ long mạch hắc long của núi Zagrama tại cổ quốc Tinh Tuyệt, bắt nó phải bảo vệ lăng mộ của mình.

Đồng thời, bà ta dùng thần mộc Côn Luân làm quan tài, lấy Thi Hương Ma Dụ làm chăn đệm, dùng Quỷ Động để tụ long khí và hấp thu long khí của từ sơn!

Tập hợp bốn loại kỳ vật độc nhất vô nhị trong thiên hạ này, đủ để đảm bảo thân xác bà ta bất hủ, linh hồn bất diệt!

Nếu lại có thêm âm dương thuật thần kỳ, cùng với kỳ vật thứ năm, thì dù cho đã qua mấy ngàn năm, e rằng việc tái sinh cũng có hy vọng!

Xem ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương dẫn bọn họ đến đây, phần lớn là vì

kỳ vật thứ năm này.

Vừa nghe thấy là quan quách của Nữ Vương, tất cả mọi người đều trở nên kích động.

Đặc biệt là giáo sư Trần, hai mắt ông sáng rực, cả người như tỉnh táo hơn vài phần, nói: "Tốt quá rồi!

Chúng ta tìm kiếm lâu như vậy, trải qua bao nhiêu gian khổ, ngay cả Ái Quốc và Tiểu Sở cũng đã hy sinh.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Kể từ hôm nay, việc nghiên cứu văn hóa Tây Vực trên thế giới sẽ mở ra một chương mới!

Nếu Ái Quốc và Tiểu Sở biết được, nhất định sẽ ngậm cười nơi chín suối." Cặp mắt của Bàn Tử thì đảo lia lịa như điên.

Rất nhanh, gã phấn khởi reo lên: "Lão Lâm, Lão Lâm, có đường!

Ở đây có một con đường!

Chắc chắn thông lên trên được!" Lâm Nghị nhìn qua, ở một góc hẹp phía xa, quả thật có một lối đi bậc thang rộng chừng một mét, bậc thang men theo vách núi đi lên, uốn quanh hơn nửa vòng Quỷ Động, thông thẳng lên dầm đá phía trên.

Thấy con đường này, tất cả mọi người đều hưng phấn đi tới.

Lâm Nghị nhìn bóng lưng của mọi người, lắc đầu rồi cũng đi theo.

Sự việc đã đến nước này, ai nấy đều nóng lòng muốn được chiêm ngưỡng quan quách của Nữ Vương trong truyền thuyết.

Lâm Nghị cũng có chút phấn khích.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã men theo bậc thang đi lên dầm đá lơ lửng trên Quỷ Động.

Cuối dầm đá đặt một đoạn gỗ khổng lồ, đường kính hơn hai mét, trông như một đoạn thân của một cây đại thụ bị chặt ngang, không qua bất kỳ khâu xử lý nào, cành nhánh trên thân cây vẫn còn đó, thậm chí còn mọc không ít lá xanh.

Thân cây được buộc bởi hơn mười sợi xích sắt lớn, nối liền với dầm đá, cố định khúc gỗ khổng lồ trên mặt đất.

Điều kỳ lạ hơn nữa là trên đoạn gỗ này mọc một đóa hoa cỏ khổng lồ màu xanh lục.

Bông hoa to như một cái vại nước lớn, miệng nhỏ bụng to, cánh hoa cuộn tròn lại, toàn thân xanh biếc.

Xung quanh có bốn phiến lá lớn màu đỏ như máu, đã bén rễ trên khúc gỗ, dây leo của nó cùng với những sợi xích sắt lớn quấn chặt lấy đoạn gỗ.

Ánh mắt Lâm Nghị sâu thẳm, nhìn về phía cuối dầm đá, trong miệng thốt ra bốn chữ: "Thần mộc Côn Luân!" Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng đã thấy rồi!

Biệt thự hạng sang của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Giáo sư Trần thấy vậy cũng vô cùng kinh ngạc, nghe Lâm Nghị nhắc đến thần mộc Côn Luân, ông không khỏi hỏi: "Tiểu Lâm, cậu chắc chứ?

Đây thật sự là thần mộc Côn Luân sao?" Lâm Nghị quả quyết gật đầu: "Đúng vậy.

Tôi chắc chắn đây chính là thần mộc Côn Luân!

Trong cổ thư có ghi chép về thần thụ Côn Luân, truyền thuyết kể rằng thần mộc Côn Luân dù chỉ còn một đoạn, rời khỏi đất, nước và ánh sáng mặt trời, nó vẫn sẽ không khô héo, tuy không còn sinh trưởng nhưng vẫn giữ được dáng vẻ ban đầu.

Nếu đặt thi thể vào trong thần mộc Côn Luân, có thể giữ vẹn nguyên vạn năm không mục nát.

Xem ra thi thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương chính là ở trong thần mộc Côn Luân này!" Lão Hồ nhìn khối gỗ khổng lồ, mặt đầy kinh ngạc, nói: "Từng nghe ông nội tôi kể về các loại gỗ làm quan tài, tốt nhất là ấm trần mộc thụ ấm, còn có một loại thần phẩm trong cực phẩm, cực kỳ hiếm người thấy!

Không ngờ lại được thấy ở đây!" Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm vào thần mộc Côn Luân và Thi Hương Ma Dụ, đôi mắt đẹp không thể rời đi.

Hai thứ này, cô đã thấy vô số lần trong mơ, cô khẳng định: "Không sai, đây chính là quan quách làm từ thần thụ Côn Luân.

Truyền thuyết nói rằng cây này có niên đại lâu đời như núi Côn Luân vậy.

Năm đó Tần Vương Doanh Chính ra biển Đông tìm thuốc trường sinh bất lão không thành, liền muốn tìm thần thụ Côn Luân để làm quan quách." Bàn Tử nghe mấy người này thổi phồng thần kỳ như vậy, kinh ngạc nói: "Không ngờ Tinh Tuyệt Nữ Vương này còn may mắn hơn cả Tần Thủy Hoàng!

E rằng trong lịch sử không có ai có quan quách quý giá hơn bà ta.

Lão Lâm, cậu nói xem cái của nợ này mà lôi ra ngoài bán thì được bao nhiêu tiền?" Lâm Nghị lườm gã một cái, phê bình: "Cậu thôi đi, đừng có suốt ngày nhìn chằm chằm vào quan tài người ta được không?" Cái thần mộc Côn Luân này, Lâm gia ta đã đặt trước rồi!

Bàn Tử toe toét cười, xoa xoa tay, nói: "Mọi người, đừng ngẩn ra nữa, chúng ta mau lên xem sao, xem thử Nữ Vương này có thật sự tà ma như lời đồn không?" Lâm Nghị kéo Bàn Tử lại, nói: "Không qua

đó được.” Bàn Tử hừ một tiếng, hỏi: “Lão Lâm, chúng ta đến đây chẳng phải là vì cái quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương này sao!

Bây giờ quan quách ở ngay trước mắt, tại sao lại không qua được?” Lâm Nghị chỉ vào Thi Hương Ma Dụ đang bám trên thần mộc Côn Luân, nói: “Thấy đóa hoa kỳ quái kia không?

Nó tên là Thi Hương Ma Dụ.” Bàn Tử ngơ ngác hỏi: “Thi Hương Ma Dụ là cái quái gì, lẽ nào chỉ vì cái bông hoa hình vại nước này mà chúng ta bỏ cuộc sao?

Chẳng lẽ bông hoa vại nước này còn có thể ăn thịt người à?” Dù là Lão Hồ hay Tuyết Lỵ Dương, đều là lần đầu tiên nghe nói đến loại hoa này, tất cả đều tò mò nhìn về phía Lâm Nghị.

Giáo sư Trần nghe thấy Thi Hương Ma Dụ, mặt đầy kinh hỷ nói: “Tôi từng nghe nói về loài hoa này, nó cực kỳ quý giá, trên thế giới e rằng chỉ còn lại một đóa này thôi!

Mọi người nghe lời Tiểu Lâm, đừng qua đó, chúng ta phải bảo vệ nó!” Lâm Nghị gật đầu, nói: “Tôi không cho các người qua, không phải đơn thuần vì nó quý giá, mà quan trọng hơn là nó rất nguy hiểm!

Thi Hương Ma Dụ vốn sinh trưởng ở nước Hậu Nguyệt, từng theo con đường tơ lụa du nhập vào Trung Thổ, nhưng do không thích nghi với môi trường thổ nhưỡng nên đã tuyệt chủng.

Thi Hương Ma Dụ này có thể sinh trưởng trong cổ mộ, nghe nói không chỉ giữ cho thi thể không mục không rữa, mà còn có thể khiến thi thể tỏa ra hương thơm.” “Thậm chí còn có truyền thuyết nói rằng trong Thi Hương Ma Dụ có ác quỷ trú ngụ, một khi nó trưởng thành, người sống nào đến gần, linh hồn sẽ bị ác quỷ nuốt chửng.

Cũng vì quan quách làm bằng thần mộc Côn Luân, mà ma hoa thượng cổ đã tuyệt tích như Thi Hương Ma Dụ mới có thể sinh

trưởng ở đây.” Giáo sư Trần vội xua tay: “Tiểu Lâm à, văn minh Tây Vực cổ đại mang màu sắc thần bí rất mạnh, tôn giáo phức tạp, thần thoại truyền thuyết và sự thật lịch sử hòa làm một, rất khó phân biệt.

Tôi cho rằng đây chỉ là truyền thuyết thượng cổ, không đáng tin.

Loại văn vật và kỳ trân quý giá thế này, đáng lẽ phải được bảo vệ cẩn thận mới đúng!

Cho nên để Tiểu Tát và Tiểu Diệp qua đó ghi chép lại là tốt nhất.” Tuy nhiên, chẳng có mấy người nghe lời ông.

Bất kể là Tuyết Lỵ Dương hay Diệp Diệc Tâm, đều biết rằng trên suốt chặng đường này, tầm quan trọng của Lâm Nghị là không thể thiếu.

Có thể nói, không có Lâm Nghị, bọn họ căn bản không thể đi đến được đây.

Bây giờ Lâm Nghị không cho họ qua, dù họ rất muốn đi, nhưng vẫn vô cùng do dự.

Tuyết Lỵ Dương nghe giáo sư Trần nói xong, nghiêm túc nhìn Lâm Nghị, hỏi: “Lão Lâm, bỏ qua thần thoại truyền thuyết, có phải cậu còn biết chuyện gì khác về Thi Hương Ma Dụ không?” Lâm Nghị liếc nhìn Tuyết Lỵ Dương, không hổ là Tuyết Lỵ Dương, quả thật thông minh.

“Đúng.

Đóa hoa này có hiệu quả gây ảo giác thần kỳ, một khi đến gần sẽ bị mê hoặc.

Tôi nghĩ những nhà thám hiểm trước đây đến đây, có lẽ đều vì nóng lòng muốn thành công, kết quả là trúng phải ảo giác của Thi Hương Ma Dụ mà chết.” Bàn Tử ngẩn người, lẩm bẩm: “Thế chẳng phải là có độc sao.

Chúng ta đeo mặt nạ phòng độc, sợ gì chứ.” Lâm Nghị lắc đầu, bình tĩnh nói: “Không phải là độc, độc thì cậu còn có cảm giác, nhưng loại hiệu quả gây ảo giác thần kỳ này sẽ khiến cậu trúng chiêu trong vô thức, cho đến khi chết cũng không biết chết như thế nào.

Hiệu quả gây ảo giác này, dù có đeo mặt nạ phòng độc cũng vô dụng!” Bàn Tử nghiến răng, không cam lòng nói: “Lão Lâm, lẽ nào chúng ta thật sự chỉ đứng đây nhìn thôi sao?

Khó chịu quá!” Lão Hồ thấy Lâm Nghị thần sắc điềm tĩnh, cười nói: “Bàn Tử, cậu đừng vội.

Lão Lâm là ai chứ?

Chương 124

Sao có thể không có cách được?" Đôi mắt đẹp của Tuyết Lỵ Dương dừng trên người Lâm Nghị, có phần gấp gáp hỏi: "Lão Lâm, cậu... cậu thật sự có cách sao?

Cậu biết đấy, tôi bắt buộc phải qua đó." Cô có thể không màng đến vô số châu báu trong cổ mộ Tinh Tuyệt, có thể không sợ kiến hành quân sa mạc, không sợ rắn đen, không sợ bọ rùa lửa, không sợ hãi cái chết.

Tất cả chỉ vì muốn xem trong quan quách của Nữ Vương có chí bảo mà gia tộc cô mơ ước bấy lâu nay - Mộc Trần Châu hay không!

Cũng chỉ có Mộc Trần Châu mới có thể giải trừ lời nguyền trên người cô!

Ngay lúc bọn họ đang nói chuyện!

Thi Hương Ma Dụ mọc trên thần mộc Côn Luân bất tri bất giác đã nở hoa.

Nụ hoa màu đỏ tươi bung nở, từng cánh hoa tỏa ra ánh sáng đỏ yêu dị quỷ quái, tựa như được nhuộm bằng máu tươi!

Sau đó, từng luồng hương hoa thoang thoảng lan tỏa trong không khí, truyền đến chóp mũi anh.

Hương thơm quẩn quanh, anh đột nhiên cảm thấy tinh thần hoảng hốt, nhưng chỉ trong chớp mắt cảm giác khó chịu đã biến mất không tăm tích.

Lâm Nghị quay sang nhìn những người khác, họ vẫn bình thường, thần sắc tỉnh táo, không có dấu hiệu trúng ảo giác, vẫn đang tiếp tục câu chuyện dang dở.

Giáo sư Trần bên cạnh đang nhìn xuống dầm đá dài dưới chân, trên mặt đất có những văn tự Quỷ Động dày đặc, ánh mắt ông sáng quắc.

Ông vội đặt ba lô xuống đất, lấy ra giấy bút, nói: "Tiểu Tát, Tiểu Diệp, hai em đi theo thầy ghi chép cho tốt!

Tuy Tiểu Lâm nói Thi Hương Ma Dụ có hiệu quả gây ảo giác, nhưng chỉ cần chúng ta không đến quá gần, lại đeo mặt nạ phòng độc, chắc sẽ không sao đâu." Tát Đế Bằng vội đỡ lấy giáo sư Trần, nói: "Vâng thưa giáo sư Trần, thầy cẩn thận kẻo ngã!" Nghe hai người đối thoại, cũng đặc biệt bình thường, hoàn toàn không giống như đang bị ảo giác.

Sao lại thế này?

Lẽ nào mình lo lắng thừa rồi?

Thi Hương Ma Dụ không có hiệu quả gây ảo giác mạnh đến thế?

Mọi người đeo mặt nạ phòng độc, nên không bị ảo giác?

Hay là do khoảng cách quá xa, nên hiệu quả không rõ ràng?

"Không đúng, khoảnh khắc vừa rồi ta cảm thấy tinh thần hoảng hốt, chứng tỏ hiệu quả gây ảo giác của Thi Hương Ma Dụ đã phát huy tác dụng!" "Vậy thì... những người khác chắc đã trúng ảo giác rồi, nhưng không tự biết.

Vậy ta có phải cũng...

đã trúng ảo giác, nhưng lại tự cảm thấy mình không bị gì không?" Nghĩ đến đây, sau lưng Lâm Nghị toát ra một luồng khí lạnh!

Nếu thật sự là như vậy, hậu quả khó mà lường được!

"Hệ thống, Kỳ Lân huyết mạch của ta có thể khắc chế ảo giác của Thi Hương Ma Dụ không?" "Có thể!" "Vậy ta có bị ảo giác không?"

“Không!” Nhận được câu trả lời khẳng định của hệ thống, Lâm Nghị mới hoàn toàn yên tâm.

Thấy Diệp Diệc Tâm đi theo giáo sư Trần và Tát Đế Bằng lên dầm đá, Lâm Nghị vừa định tiến lên kéo Diệp Diệc Tâm lại thì Lão Hồ bên cạnh đột nhiên giữ lấy anh!

Lão Hồ nhếch miệng cười: “Lão Lâm, cậu đừng quá lo lắng!

Lúc nãy còn nói tôi cẩn thận quá mức, tôi thấy cậu mới thật sự là cẩn thận quá mức đấy!” Bàn Tử mân mê khẩu AK47 trong tay, cười hắc hắc: “Đúng thế, chúng ta có AK, sợ cái gì.” Bàn Tử đang cười thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ kinh khủng!

Gã hét lên một tiếng kinh hãi, họng súng AK47 liền chĩa thẳng vào ngực Lâm Nghị, đôi mắt gã găm chặt vào anh, ngón tay siết cò!

Lâm Nghị nhíu mày.

Quả nhiên!

Bọn họ trông có vẻ bình thường, nhưng thực chất đều đang bị hương hoa của Thi Hương Ma Dụ khống chế!

Bây giờ trong mắt Bàn Tử, thứ gã thấy hẳn là một cảnh tượng đáng sợ, và chính mình cũng đã biến thành quái vật.

Cho nên Bàn Tử mới theo bản năng muốn nổ súng!

Lâm Nghị đột ngột giơ tay, với tốc độ cực nhanh luồn ngón tay vào phía sau cò súng, kẹt cứng cò lại.

Ngay sau đó, tay phải anh không biết từ lúc nào đã có thêm một lá bùa vàng, môi anh mấp máy niệm khẩu quyết.

“Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân.

Trí tuệ minh tịnh, tâm thần an ninh.

Tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh.

Cấp cấp như luật lệnh!" Tĩnh Tâm Phù trong tay liền dán lên trán Bàn Tử!

Bàn Tử vốn đang kinh hoảng thất thố, lập tức yên lặng lại, hai mắt vô thần đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Hay thật, ngay cả Tĩnh Tâm Phù cũng không thể khiến họ hoàn toàn tỉnh táo!

Hiệu quả gây ảo giác của Thi Hương Ma Dụ này, từ khi nào lại mạnh đến thế?

"Bàn Tử, mày sao thế Bàn Tử?

Lão tử liều mạng với mày!" Lão Hồ thấy Bàn Tử bị Lâm Nghị xử lý, liền giơ AK47 lên định bắn Lâm Nghị.

Lâm Nghị thuận tay dán một lá Tĩnh Tâm Phù lên trán cậu ta.

"Ngoan ngoãn cho Lâm gia một lúc đi!" Lão Hồ cũng giống như Bàn Tử, đứng yên tại chỗ, vừa không hồi phục bình thường, cũng không tiếp tục bị ảo giác của Thi Hương Ma Dụ khống chế.

Anh vừa mới khống chế được Lão Hồ và Bàn Tử, thì nghe thấy một tiếng hét kinh hoàng!

Âm thanh từ dưới vọng lên, và ngày càng xa dần!

Anh quay đầu lại, phát hiện giáo sư Trần mặt mày dữ tợn, điên cuồng đẩy Tát Đế Bằng từ trên dầm đá xuống.

Tiếng hét kinh hãi vừa rồi, chính là của Tát Đế Bằng đang rơi xuống Quỷ Động phát ra!

Giáo sư Trần bây giờ đang lôi kéo Diệp Diệc Tâm, muốn đẩy cô

vào Quỷ Động, Diệp Diệc Tâm sợ hãi thất kinh, khóc lóc như mưa, liều mạng đẩy giáo sư Trần ra, cố gắng chạy về phía Lâm Nghị.

"Điên rồi!

Điên rồi!

Anh Lâm, hu hu hu, giáo sư Trần điên rồi, ông ấy đẩy Tát Đế Bằng xuống dưới rồi!" Lâm Nghị một bước dài lao tới, đỡ lấy Diệp Diệc Tâm, cười nhạt: "Diệp Tử, em không sao chứ?" Bàn tay nhỏ bé của Diệp Diệc Tâm nắm chặt tay Lâm Nghị, vô cùng bất an, nói: "Anh... anh Lâm, hu hu hu, em sợ quá, chúng ta phải làm sao đây?" Lâm Nghị an ủi: "Có anh ở đây, sẽ không sao đâu, em đừng sợ." Đôi mắt to ngấn nước của Diệp Diệc Tâm nhìn Lâm Nghị, cảm kích nói: "Vâng vâng.

Anh tốt thật, anh Lâm, nếu lần này chúng ta có thể sống sót trở về, em sẽ cho anh tất cả." Ặc...

Diệp Diệc Tâm bây giờ thẳng thắn thế cơ à?

Lâm Nghị thuận miệng đáp một tiếng, ánh mắt rơi vào người giáo sư Trần.

Lúc này giáo sư Trần đã giật bỏ mặt nạ phòng độc, mặt mày dữ tợn nhặt lên một hòn đá đen sắc nhọn dưới đất, dùng sức đập vào thái dương của mình.

Trong chớp mắt, máu tươi nhuộm đỏ cả hòn đá đen, giáo sư Trần dường như rất khoái trá, giơ hòn đá lên định đập tiếp vào thái dương.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngươi đừng có quá đáng!" Lâm Nghị hừ khẽ một tiếng, hai ngón tay kẹp một lá bùa vàng, theo cánh tay vung lên, lá bùa vàng bay thẳng đến trán giáo sư Trần!

Xoẹt!

Ngay khi lá bùa chạm vào giáo sư Trần, nó liền hóa thành tro tàn!

Giáo sư Trần không những không khá hơn, mà ngược lại còn điên cuồng hơn!

Chương 125

Ông ta vừa lăn vừa bò lao về phía mép dầm đá, định nhảy vào Quỷ Động tự sát.

Lâm Nghị cười lạnh, nói: "Người mà Lâm Nghị ta muốn cứu, không chết được!" Giáo sư Trần bò nhanh, nhưng thân pháp của Lâm Nghị còn nhanh hơn!

Một cú lướt người, anh đã chặn trước mặt giáo sư Trần, tiện tay lại ném ra một lá bùa vàng dán lên người ông.

Cùng lúc Lâm Nghị chặn giáo sư Trần, khóe miệng Diệp Diệc Tâm sau lưng anh cong lên một nụ cười quỷ dị, cô dùng hết sức lực toàn thân, đẩy mạnh vào người Lâm Nghị.

"He he he, chết đi!" Ầm!

Tuy nhiên, khi đôi tay của Diệp Diệc Tâm vừa chạm vào áo anh, trên người anh kim quang tỏa ra, vô số tia sáng vàng theo hai lòng bàn tay Diệp Diệc Tâm, tràn vào cơ thể cô, từ trên xuống dưới không chỗ nào không tới, không chỗ nào không vào.

Lâm Nghị liếc nhìn Diệp Diệc Tâm, thuận tay dán một lá bùa vàng, nhàn nhạt nói: "Thật sự coi ông đây là thằng đầu óc chỉ có tinh trùng chắc?

Tin lời ma quỷ của Diệp Diệc Tâm sao?" Ngay sau đó, anh nhón mũi chân, thân thể như một mũi tên rời cung, mang theo giáo sư Trần và Diệp Diệc Tâm bay khỏi dầm đá, rồi tiện tay đặt hai người xuống.

Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn đứng tránh ở xa nhanh chóng bước tới, quan tâm hỏi: "Lão Lâm, bọn họ đều bị ảo giác của Thi Hương Ma Dụ sao?

Sao cảm giác ai nấy đều như phát điên vậy!" Lâm Nghị liếc nhìn Tuyết Lỵ Dương, một vật treo trước ngực cô đã thu hút sự chú ý của anh.

Vật đó dưới ánh đèn pha chiếu vào lấp lánh ánh sáng ôn nhuận, đầu trước sắc bén nhọn hoắt, phần dưới hình chóp nón được khảm mấy đường chỉ vàng, tạo thành hoa văn "thấu địa văn", thân phù có khắc hai chữ triện cổ "Mạc Kim".

Rõ ràng đó chính là Mạc Kim Phù trong truyền thuyết!

Mạc Kim Phù mà Đại Kim Nha đưa cho ba anh em Lâm Nghị đều là hàng giả, nhưng Mạc Kim Phù trên người Tuyết Lỵ Dương lại là hàng thật chính hiệu.

Theo Lâm Nghị được biết, ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương năm đó hẳn là có hai cái Mạc Kim Phù trong tay, cô đeo một cái bên mình cũng không có gì lạ.

Lâm Nghị gật đầu, nói: "Ảo giác của Thi Hương Ma Dụ đơn thuần không mạnh đến thế, trong đó hẳn là có pha trộn một loại âm dương thuật mê hoặc tâm trí nào đó." Tiếng Lâm Nghị vừa dứt, một giọng nữ lạnh lùng vang lên từ bốn phương tám hướng trong Quỷ Động!

"Ha ha, không ngờ, bên cạnh nữ nô của tộc Zagrama này, lại còn có một người thông hiểu âm dương thuật." Lâm Nghị dùng Âm Dương Nhãn quét một vòng xung quanh, không hề thấy quỷ hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương, bèn nhún vai, đáp lại một cách hờ hững: "Sao thế?

Sợ rồi à?

Rụt đầu làm rùa rồi sao?" Giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương lại vang lên: "Loài người ngu ngốc, ngay cả thần minh bản vương cũng

không đặt vào mắt, huống chi là một thuật sĩ nhỏ nhoi." Lâm Nghị không cho là đúng, nói: "Sợ thì cứ nói là sợ, giả vờ giả vịt làm gì!" Lâm Nghị vừa nói, vừa đi đến trước quan quách của Nữ Vương, tò mò nghé đầu vào trong thần mộc Côn Luân.

Người phụ nữ nằm trong quan quách, quả thực khiến anh có chút kinh diễm!

Nữ Vương mặc trang phục đặc trưng của nước Tinh Tuyệt, một dải lụa dài màu đen có hoa văn bầu trời sao bay sau gáy, hai đầu dải lụa kéo dài đến hai bên bắp chân trắng như tuyết, phần đuôi được thêu thành hình dạng rắn đen kỳ quái.

Dù đã qua mấy ngàn năm, làn da của Nữ Vương vẫn mềm mại mịn màng như trẻ sơ sinh, dù đeo một tấm che mắt màu đen nhưng vẫn không che được khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, trước ngực lại là một cặp vật thể khổng lồ, cao ngất thẳng tắp, khiến người ta phải thèm nhỏ dãi.

Trong tay phải bà ta còn cầm một cây pháp trượng màu vàng kim, trên pháp trượng khắc những hoa văn phức tạp, trên đỉnh pháp trượng tựa như một đôi bàn tay vàng đang nâng đỡ vật gì đó.

Chỉ là vì vật đó đã bị thiếu mất, khiến cho cây pháp trượng trông trống rỗng, nhìn vào có cảm giác không thoải mái.

Khóe miệng Lâm Nghị cong lên một nụ cười xấu xa, nói: "Chậc chậc, nói chứ, cũng xinh đẹp phết." Sau đó nghe thấy trong Quỷ Động tiếng ầm ầm vang dội, giọng nói phẫn nộ của Nữ Vương từ trên trời vọng xuống: "Loài người đáng chết, dám dùng đôi mắt bẩn thỉu của ngươi, xúc phạm nhục thân của bản vương!" Lâm Nghị mím môi, cười nói: "Tôi nào chỉ muốn xem, tôi còn muốn he he he..." Vừa cười, Lâm Nghị vừa giơ tay lên, một luồng sáng màu trắng sữa bao trùm lấy thần mộc Côn Luân và Thi Hương Ma Dụ, trong nháy mắt, cả hai thứ

cùng với nhục thân của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đều bị thu vào trong Nhẫn Không Gian.

Thấy cảnh này, Nữ Vương không biết đang ẩn thân nơi nào vừa kinh hãi vừa tức giận.

Thần mộc Côn Luân và Thi Hương Ma Dụ mà bà ta vất vả tìm về!

Thân thể mà bà ta nuôi dưỡng mấy ngàn năm, bảo quản như mới!

Vậy mà chỉ trong khoảnh khắc Lâm Nghị giơ tay, đã không cánh mà bay!

Năng lực này, lại cực kỳ tương tự với năng lực đôi mắt của bà ta.

Lẽ nào trên thế giới này, ngoài mình ra, còn có người khác sở hữu năng lực khủng bố như vậy sao?

Nếu là thật, kế hoạch mấy ngàn năm, sự chờ đợi mấy ngàn năm của mình, lẽ nào lại vì tên thuật sĩ nhỏ bé này mà đổ sông đổ bể sao?

“Loài người, ngươi đã chuyển nhục thân của ta đi đâu rồi?” Lâm Nghị lại dùng Âm Dương Nhãn nhìn một vòng xung quanh, vẫn không phát hiện ra tung tích quỷ hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương, sờ sờ mũi nói: “Không phải ngươi thích chơi trốn tìm sao?

Tự mình đi mà tìm.” "Đáng ghét!" Kẻ chọc giận bản vương, chỉ có một kết cục!

Trở thành tế phẩm của Xà Thần đi!” Ngay khi giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa dứt, sâu trong Quỷ Động truyền đến tiếng ầm ầm vang dội, dường như có một con quái vật khổng lồ nào đó đang bò lên từ trong Quỷ Động!

Hơn nữa âm thanh từ xa đến gần, tốc độ cực nhanh!

Lâm Nghị nghiêng người, nhìn xuống phía dưới Quỷ Động, sắc mặt hơi biến đổi, kinh ngạc thốt lên: “Ái chà, mẹ ơi, một con điểm

đạo mộ to vãi!" Đó là một con mãng xà đen khổng lồ!

Cũng là con rắn lớn nhất mà Lâm Nghị từng thấy cho đến nay!

Con rắn đen này còn to hơn cả vòng eo của một người, chiều dài thân ước chừng phải hơn mười mét, toàn thân phủ đầy vảy đen kịt, trên đầu rắn hình tam giác, một đôi mắt phát ra ánh sáng u u, nhìn từ xa, tựa như một con hắc long sống đang di chuyển.

Con mãng xà đen khổng lồ này men theo vách Quỷ Động bò lên, những chiếc vảy sắc bén lướt qua, những tảng đá đen nhô ra trên vách núi bị nó dễ dàng nghiền nát, vô số hòn đá đen như những hạt mưa đen rơi xuống Quỷ Động.

Chỉ trong nháy mắt, con mãng xà đen khổng lồ đã bò lên dầm đá, ngẩng cao cái đầu tam giác đáng sợ, uốn cong thân rắn, lè chiếc lưỡi đỏ như máu, kiêu ngạo phát ra tiếng xì xì với Lâm Nghị.

Lâm Nghị sờ sờ mũi, nói: "Một con giun dài thế này, không biết nướng lên ăn vị thế nào." Lời còn chưa dứt, thân hình Lâm Nghị khẽ động, cả người nhảy vọt lên, một lát sau đã xuất hiện trên không trung phía trên đầu con mãng xà đen khổng lồ!

Ngay sau đó, anh nhấc chân phải lên, hung hăng đạp xuống trán con mãng xà đen.

Dù là con mãng xà đáng sợ đến thế, cũng không thể chịu nổi một cước này của anh, thân thể nó uốn cong lại phát ra tiếng răng rắc, tựa như xương cốt đều bị ép lại.

Cái đầu tam giác quỷ dị của con mãng xà đen đột ngột chúi xuống.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, thân thể khổng lồ của con mãng xà đen nặng nề rơi xuống dầm đá, tiếng vang dội trong Quỷ Động, chấn đến mức tai người cũng cảm thấy hơi ù.

Tuyết Lỵ Dương đứng xem ở xa, thấy cảnh này, mắt đầy kinh ngạc, nói: "Cái này... cũng quá đáng sợ rồi!

Dù đối mặt với con mãng xà đen hung hãn như vậy, anh ấy cũng không hề sợ hãi, thậm chí còn dùng sức mạnh mang tính nghiền ép, một đòn đã đánh gục con mãng xà!

Gã này, rốt cuộc là người thế nào!

Tại sao có thể mạnh như vậy!" Con mãng xà đen khổng lồ vừa mới đến đã chịu thiệt, nằm trên đất phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ!

Ai cũng biết, rắn không thể gầm, cũng không có cơ quan phát thanh, nó có thể phát ra tiếng xì xì chỉ là tiếng thở của nó!

Nhưng con mãng xà đen khổng lồ này, dường như đã thành tinh quái, lại có thể kêu lên như những động vật khác, âm thanh đó âm u đáng sợ, quỷ dị vô cùng, người nghe xong sẽ cảm thấy không rét mà run.

Con mãng xà đen khổng lồ lửa giận ngút trời, cái đuôi to khỏe hung hăng quật về phía Lâm Nghị, lớp vảy trên đó sắc như dao, lóe lên những tia sáng lạnh, ẩn chứa tiếng xé gió.

Lâm Nghị mỉm cười, thân hình lóe lên, dễ dàng né được cú quét đuôi của rắn, sau đó nhấc chân lên lại là một cú đá, một lần nữa đạp lên đầu con mãng xà đen khổng lồ.

Lần này, Lâm Nghị ra chân còn nặng hơn, trực tiếp dẫm đầu nó xuống dưới chân.

Con mãng xà đen khổng lồ giận dữ giãy giụa ngẩng người lên, mặc dù thực lực của Lâm Nghị rất mạnh, nhưng sức mạnh của con mãng xà đen cũng không thể xem thường.

Lâm Nghị dựa vào khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, lách sang một bên.

Con mãng xà đen tức giận dùng đuôi quét đi lớp bùn đất trên đầu, thân rắn điên cuồng uốn lượn hình chữ S, lao về phía Lâm Nghị!

Bốp!

Lâm Nghị nghênh diện tung một cước, lại một lần nữa dẫm bẹp cái đầu của nó xuống đất.

Con mãng xà đen có chút ngơ ngác.

Con người này quá không biết xấu hổ!

Đánh không lại mình thì định bỏ chạy!

Vừa bỏ chạy, vừa dẫm lên trán mình!

Sao có cảm giác nó đang sỉ nhục bản Xà Vương nhỉ?

Chương 126

“Phụt!” Con mãng xà đen đột nhiên thả lỏng cơ thể, thân hình khổng lồ mềm nhũn ra, cố ý thở hổn hển từng ngụm lớn, giả vờ như đã kiệt sức.

Tuyết Lỵ Dương đứng quan chiến ở xa thấy cảnh này, mặt đầy kinh ngạc thầm nghĩ: “Anh ấy dường như đang đùa giỡn với con mãng xà đen này, động tác của anh ấy quá nhanh, chưa đánh đã đứng ở thế bất bại, cho dù là mãng xà đen đối mặt với anh ấy, vẫn không có bất kỳ cơ hội thắng nào.” Giọng Tuyết Lỵ Dương vừa dứt, trên không trung lại vang lên tiếng của Nữ Vương không biết đang trốn ở đâu.

“Loài người bỉ ổi, lẽ nào ngươi chỉ biết né tránh thôi sao?” Lâm Nghị nghe thấy vậy, trong lòng không nhịn được mà chửi thầm.

Mẹ nó, sao Tinh Tuyệt Nữ Vương lại 'trẩu' thế nhỉ?

Nói chuyện kiểu này, thật sự khiến Lâm gia đây ngại chết đi được!

Lát nữa câu hồn ngươi ra, phải sửa cái tật xấu này trước đã!

Sau đó, Lâm Nghị nhìn con mãng xà đen khổng lồ với vẻ mặt tiếc nuối, nói: “Tiểu đệ, xem ra chủ nhân của ngươi muốn ngươi đi nhanh một chút.

Lâm gia ta sẽ phát lòng từ bi, để ngươi ra đi thanh thản một chút.” Con mãng xà đen khổng lồ này dường như có thể nghe hiểu tiếng người, cùng lúc Lâm Nghị nói chuyện, thân thể khổng lồ của nó run lên điên cuồng, từng lớp vảy đen dựng đứng lên, toàn thân trên dưới như thể được phủ một lớp lưỡi dao sắc bén!

Lâm Nghị mỉm cười, trong tay xuất hiện một thanh cổ đao màu

đen, kim quang trong cơ thể lóe lên, tụ lại trên thanh cổ đao.

Hắc Kim Cổ Đao được kim quang gia trì, thân đao đen kịt được bao bọc bởi ánh sáng vàng.

Sau đó, Lâm Nghị nhắm vào vị trí bảy tấc của con mãng xà đen, Hắc Kim Cổ Đao không chút lưu tình chém xuống.

Hắc Kim Cổ Đao đi đến đâu, thế như chẻ tre, kèm theo một loạt tiếng xoẹt xoẹt, từng lớp vảy đen kịt chạm vào là vỡ nát, trước mặt cổ đao, những lớp vảy trông có vẻ cứng rắn này lại mỏng như giấy.

Phụt!

Cổ đao ngập vào trong huyết nhục đen ngòm, chém đứt từng khúc xương, cuối cùng Hắc Kim Cổ Đao xuyên ra từ bên dưới con mãng xà đen, thân đao không dính một giọt máu.

Phịch!

Thân thể khổng lồ của con mãng xà quái dị bị chém thành hai nửa, nặng nề rơi xuống dầm đá, chết không thể chết hơn.

Lâm Nghị giơ tay lên, một luồng sáng màu trắng sữa bao trùm lấy thi thể con mãng xà đen, rất nhanh con mãng xà đen liền biến mất không tăm tích.

Mà trong Nhẫn Không Gian của Lâm Nghị, đã có thêm mấy thứ.

Một vò đầy ắp máu rắn!

Một cái mật rắn đen tuyền to bằng nắm tay!

Và cả hai cái ngẩu pín rắn vừa to vừa đen vừa dài!

Chậc chậc chậc.

Mấy thứ tốt này mà ngâm rượu chung với nhau, đích thị là trạm xăng của đàn ông, viện thẩm mỹ của phụ nữ!

Đàn ông uống vào thì đàn bà chịu không nổi, đàn bà uống vào thì đàn ông chịu không thấu.

Cả đàn ông và đàn bà đều uống thì...

Tuyết Lỵ Dương thấy Lâm Nghị giết chết con mãng xà đen, vui mừng chạy tới, nói: "Lão Lâm, anh thật sự quá lợi hại!

Hôm nay tôi mới được chứng kiến anh hung mãnh đến mức nào đấy!" Lâm Nghị nhún vai, cười nói: "Không đúng, không đúng.

Anh có hung mãnh hay không, phải thử mới biết chứ." Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương lập tức đỏ bừng như máu, nắm chặt nắm đấm, giận dỗi đấm vào lồng ngực rắn chắc của Lâm Nghị, nói: "Anh xấu quá đi!

Đang nói bậy bạ gì thế!" Lâm Nghị đời nào được thấy một Tuyết Lỵ Dương e thẹn như vậy, hôm nay nhờ ơn Nữ Vương, xem như được mở mang tầm mắt!

Anh giơ tay lên, vòng tay ôm lấy vòng eo thon của Tuyết Lỵ Dương, cười nói: "Tục ngữ nói, chọn ngày không bằng gặp ngày, gặp ngày không bằng hôm nay, nhân lúc Lão Hồ bọn họ còn chưa tỉnh, chúng ta mau làm chuyện chính đi~" Tuyết Lỵ Dương hoảng hốt muốn đẩy Lâm Nghị ra, nói: "Lão Lâm, cậu định làm gì thế?" Lâm Nghị siết chặt tay, cười nói: "Đương nhiên là cưỡi lên 'chiếc xe máy nhỏ' yêu quý của tôi rồi." Cái gì?

Cưỡi lên cái gì?

Xe máy nhỏ gì cơ?

Ý của cậu ta là gì?

Tuy nhiên, Tuyết Lỵ Dương nhìn thái độ của Lâm Nghị cũng đã đoán ra được bảy tám phần, sắc mặt cô lập tức sa sầm, nói: "Lâm Nghị, cậu đừng quá đáng!" Lâm Nghị cười nhạt, trực tiếp ôm chặt Tuyết Lỵ Dương vào lòng, nhìn gương mặt xinh đẹp kia, hắn khẽ hừ

một tiếng: “Yêu nghiệt to gan, ta liếc mắt một cái là biết ngươi không phải người, còn dám giả vờ giả vịt trước mặt ta!” Tuyết Lỵ Dương biến sắc mấy lần, cuối cùng trở nên dịu dàng, giải thích: “Lão Lâm, cậu đang nói gì vậy?

Chẳng lẽ cậu nghi ngờ tôi bị Tinh Tuyệt Nữ Vương ảnh hưởng ư?

Tôi có Mô Kim Phù, có thể trừ tà mà!

Không tin cậu xem đi.” Nói rồi, Tuyết Lỵ Dương lắc lắc hông, Mô Kim Phù trước ngực cũng rung rinh theo.

Lâm Nghị liếc nhìn Mô Kim Phù của cô, cười lạnh nói: “Nếu Mô Kim Phù thật sự trừ tà được, thì những Mô Kim Hiệu Úy trước kia đã không có phần lớn chết thảm trong cổ mộ!” Về việc Mô Kim Phù có trừ tà được không, tác dụng lớn hay không, Lâm Nghị không rõ lắm.

Nhưng dựa theo tình tiết truyện, tác dụng của Mô Kim Phù chắc không lớn.

Hoặc có thể nói, rất nhiều chủ nhân của Mô Kim Phù chỉ xem nó như tín vật của Mô Kim Hiệu Úy, chứ không biết cách sử dụng thật sự!

Tuyết Lỵ Dương thấy bị Lâm Nghị vạch trần, dứt khoát không ngụy trang nữa, hai tay dồn một luồng sức mạnh cuồn cuộn, đẩy vào ngực Lâm Nghị, định thoát khỏi vòng tay hắn!

Tay kia của Lâm Nghị xuất hiện một lá bùa vàng, miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

“Thiên đạo tất, tam ngũ thành, nhật nguyệt câu, xuất yểu điệu, nhập minh minh, khí bố đạo, khí thông thần, khí hành gian, tà quỷ tặc giai tiêu vong, thị ngã giả manh, thính ngã giả lung, cảm hữu đồ mưu ngã giả phản thụ kỳ ương...” Chính là bùa Trừ Tà chính thống!

Hắn niệm chú ngữ cực nhanh, khi lá bùa vàng kẹp giữa ngón tay đặt lên người Tuyết Lỵ Dương thì chú ngữ đã niệm xong.

"A!" Trong chốc lát, Tuyết Lỵ Dương hét lên một tiếng thét chói tai đến tan hồn nát xương, cơ thể mềm nhũn ngã vào lòng Lâm Nghị.

Cùng lúc đó.

Sau lưng Tuyết Lỵ Dương, một hồn ma đang lơ lửng!

Hồn ma này da trắng, mặt đẹp, chân dài, trông không khác mấy so với Tinh Tuyệt Nữ Vương mà hắn từng thấy trong Thần Mộc Côn Luân.

Điều duy nhất khác biệt là gương mặt của hồn ma này ửng hồng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương mặt lạnh như băng, tức đến nỗi toàn thân không ngừng run rẩy, nói: "Bản vương trấn giữ long mạch, nô dịch các tiểu quốc, xua đuổi Xà Thần, tính hết thiên cơ, nhưng lại không tính ra ngươi!

Tên nhân loại chết tiệt, ngươi nghĩ rằng dựa vào chút Âm Dương thuật cỏn con là có thể muốn làm gì thì làm sao!

Hôm nay, Bản vương sẽ cho ngươi thấy, ai mới là vua của đất trời này!" Nàng ta từ từ giơ đôi tay ngọc lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng vô tình.

Lâm Nghị thấy vậy, nhướng mày.

Hay lắm.

Tinh Tuyệt Nữ Vương này thấy không làm gì được mình, định dùng đến tuyệt kỹ "Trừng Nhãn Sát" đây mà!

Hắn lập tức tò mò hỏi thầm trong lòng: "Hệ thống, nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương đưa tôi đến nơi mai cốt của Xà Thần, tôi có quay về được không?" Đôi mắt của Nữ Vương có thể đưa người ta đến không gian

hư số, cũng chính là nơi mai cốt của Xà Thần ở nơi sâu nhất của Quỷ Động.

Nếu thật sự bị đưa đến đó, hắc hắc, Xà Thần chết cũng đã chết rồi, chắc không làm nên trò trống gì đâu nhỉ?

Nếu có cơ hội quay về, hắn cũng không ngại bị Tinh Tuyệt Nữ Vương lườm một cái.

Hệ thống: "Thưa ký chủ đại nhân, thông tin này là cơ mật một sao, cần boa 100 điểm đạo mộ, tiểu nhân mới có quyền hạn trả lời!" Hả?

Cái quái gì vậy!

Cơ mật một sao?

Còn cần phải boa nữa à?

Lâm Nghị không chút do dự, boa luôn!

Hệ thống đã giúp mình sướng như vậy, thưởng cho nó miếng cơm cũng đáng!

Hệ thống: "Vì ký chủ mang trong mình Kỳ Lân Huyết Mạch, Xà Thần vô cùng bài xích, nên ký chủ không thể bị Tinh Tuyệt Nữ Vương dịch chuyển qua đó." Lâm Nghị ngẩn ra, Kỳ Lân Huyết Mạch trâu bò đến vậy sao?

Bị Xà Thần thẳng thừng đóng cửa từ chối.

Chương 127

Lâm Nghị thầm nghĩ: "Tiếc thật, tiếc thật!" Đúng là đồ nhát gan!

Thế mà cũng dám tự xưng là Xà Thần?

Hắn và hệ thống giao tiếp hoàn toàn trong đầu, lúc này đôi tay ngọc của Tinh Tuyệt Nữ Vương mới vừa chạm đến mép chiếc bịt mắt màu đen, khóe miệng nàng ta lộ ra một nụ cười giễu cợt, tàn nhẫn, lại có chút thương hại.

"Vĩnh biệt!" Giây tiếp theo.

Nàng ta tháo bịt mắt xuống, để lộ ra một đôi mắt kinh hoàng!

Đôi mắt đó vô cùng quỷ dị, hốc mắt trống rỗng, không có con ngươi, trông như hai hố đen vô tận, khiến người ta cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu!

Nàng ta dùng đôi mắt quỷ dị đó, trừng trừng nhìn Lâm Nghị không chút kiêng dè!

Giây tiếp theo.

Nụ cười trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương cứng lại!

Lâm Nghị vẫn đứng đó, không hề có chút biến hóa nào!

Chuyện này… sao có thể?

Năng lực đôi mắt của nàng ta, sao lại mất hiệu lực chứ?

Chẳng lẽ vì mất đi nhục thân, mất đi pháp trượng, nên năng lực suy yếu rồi?

Không thể nào, dù có suy yếu, cũng không phải con người có thể chống cự được!

Lâm Nghị cười nhạt, nói: “Người đẹp, mắt cô bị sao thế?

Trông đáng sợ quá.

Mau đeo bịt mắt vào đi, như vậy tôi còn chấp nhận được.” Tinh Tuyệt Nữ Vương tức đến nghiến răng nghiến lợi, đồng thời, đôi mắt trống rỗng của nàng ta cũng trở nên ngày càng sâu thẳm, ngày càng đáng sợ!

Lâm Nghị vốn không sao, giờ cũng cảm thấy khí huyết cuộn trào, cơ thể cực kỳ khó chịu!

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, một luồng sức mạnh thần kỳ từ trong huyết mạch của hắn tuôn ra, hòa vào sau lưng hắn.

Xoẹt!

Luồng sức mạnh đó quá cường đại, trực tiếp xé nát áo trên của hắn thành từng mảnh vụn!

Lâm Nghị mừng thầm trong lòng, cảm giác này chính là dấu hiệu Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể hắn sắp thức tỉnh!

Ngay sau đó, sau lưng hắn hiện lên một hình xăm Kỳ Lân!

Hình xăm Kỳ Lân được bố trí tinh xảo, cực kỳ chi tiết, cứ như một con Kỳ Lân thật đang bám trên người hắn vậy!

Con Kỳ Lân đó vốn đang nhắm mắt, cúi đầu, dường như đang ngủ say.

Giây tiếp theo.

Con Kỳ Lân này như sống lại, từ từ mở mắt ra!

Tinh Tuyệt Nữ Vương trực tiếp ngây người!

Bởi vì trong mắt nàng ta, thứ nàng ta nhìn thấy không phải là sự thay đổi của hình xăm Kỳ Lân, mà là sau lưng Lâm Nghị dường như

xuất hiện bóng hình của thần thú Kỳ Lân!

Dù chỉ mới là hình dáng ban đầu, nhưng khí thế bá đạo kiểu 'trên trời dưới đất chỉ có ta là nhất' cũng khiến linh hồn nàng ta cảm thấy sợ hãi vô cùng!

Cứ như gặp phải thiên địch, có sự áp chế tự nhiên về huyết thống.

Cùng với một tiếng gầm trầm của Kỳ Lân, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức cảm thấy hồn phách của mình như bị trọng thương, sắc mặt tái nhợt đi rất nhiều, khí thế cũng lập tức suy sụp, toàn thân mềm nhũn, ngã xuống đất.

Thấy cảnh này, Lâm Nghị cười hắc hắc.

Kỳ Lân Huyết Mạch sau khi thức tỉnh lại mạnh đến vậy sao?

Quả thực là thiên địch của tà ma!

Ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không chịu nổi.

Nhưng rất nhanh, ảo ảnh Kỳ Lân và hình xăm Kỳ Lân sau lưng liền biến mất.

“Mạnh thì mạnh, nhưng tiếc là thức tỉnh trong tình huống đặc biệt.

Muốn thức tỉnh thật sự, vẫn phải cố gắng hơn nữa.” Cố lên nào!

Sau đó, ánh mắt Lâm Nghị rơi xuống hồn ma của Tinh Tuyệt Nữ Vương, hắn từ từ bước tới, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào giữa trán nàng ta.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cảm thấy một luồng sức mạnh kỳ lạ tràn vào cơ thể mình, trong nháy mắt lan tỏa khắp ba hồn Thiên, Địa, Nhân của nàng.

Linh hồn của con người còn được gọi là hồn phách, có ba hồn bảy phách.

Ba hồn còn được gọi là tam bảo, lần lượt là Thiên, Địa, Nhân, chủ về tinh, khí, thần, là cốt lõi của hồn phách!

Bảy phách là: Thiên Xung, Linh Tuệ, Khí, Lực, Trung Xu, Tinh, Anh.

Bảy phách chủ về bảy loại cảm xúc của con người: hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục.

Mà Câu Linh Khiển Tướng là câu ba hồn, không giữ bảy phách.

Tức là khống chế mạch sống của hồn phách, nhưng không can thiệp vào thất tình lục dục của hồn phách.

Đây cũng là điểm lợi hại của nó.

Lúc này Nữ Vương đang ở trong trạng thái suy yếu, Lâm Nghị thi triển Câu Linh Khiển Tướng không gặp bất kỳ trở ngại nào, liền thành công!

Hắn đứng dậy, ngoắc ngoắc ngón tay với Nữ Vương, nói: "Đứng dậy." Nữ Vương cảm thấy hồn phách của mình không tự chủ mà đứng lên.

Nàng kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, chất vấn: "Ngươi… ngươi đã làm gì ta?

Tại sao hồn phách của ta không còn chịu sự khống chế nữa?" Lâm Nghị khẽ cười, nói: "Để lại chút đồ trong hồn phách của cô thôi." Tinh Tuyệt Nữ Vương hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt lạnh như dao, nói: "Bất kể ngươi làm gì, cũng đừng hòng động đến ta một sợi lông!" Lâm Nghị sờ sờ mũi, cười nói: "Thật sao?

Lại đây, đấm bóp chân cho Lâm gia!" Lâm Nghị vừa ra lệnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương theo bản năng muốn chống cự, nhưng cơ thể hoàn toàn không nghe lời, bay đến trước mặt Lâm Nghị, quỳ một nửa xuống, giơ những ngón tay thon dài lên, đấm bóp chân cho Lâm Nghị.

Thoải mái!

Câu Linh Khiển Tướng đúng là dễ dùng!

Tinh Tuyệt Nữ Vương càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng cảm thấy Lâm Nghị đáng sợ!

Cứ như thể hồn phách của nàng không còn thuộc về nàng, mà đã biến thành nô bộc của Lâm Nghị!

Nàng nghiến răng, uy hiếp: "Nhân loại, ngươi thử bắt Bản vương làm những chuyện hạ tiện này nữa xem!" Lâm Nghị nhìn gương mặt tinh xảo của Nữ Vương, cười nói: "Đừng nói nữa, đứng dậy, hôn tôi đi!" Lâm gia từ trước đến nay chưa từng thấy yêu cầu nào quá đáng như vậy.

Đương nhiên là phải chiều theo ý ngươi rồi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nàng từ từ đứng dậy, áp sát vào má Lâm Nghị.

Nhưng, nàng cố gắng không để mình hôn tới.

Đây là sự xúc phạm đối với một vị vua!

Nếu là trước kia, dù có hiến tế cho Xà Thần, nàng cũng không hết hận.

Giờ đây, nàng dùng hết sức lực để chống lại sự khống chế của Lâm Nghị, đôi môi mím chặt khẽ cong lên, nhưng mãi vẫn không đặt lên má Lâm Nghị.

"Phá Bảo Thanh Phong Lệnh!" Lâm Nghị trầm giọng nói.

Khi giọng hắn vừa dứt, ba hồn đã hấp thụ linh khí mấy ngàn năm của Nữ Vương, vào khoảnh khắc đó, lại có dấu hiệu sắp nứt ra, nàng vội vàng thu liễm tâm thần, muốn ổn định ba hồn.

Chương 128

Giây tiếp theo.

Chụt một tiếng, đôi môi mím chặt của nàng đã in lên má Lâm Nghị.

Lâm Nghị giải trừ Phá Bảo Thanh Phong Lệnh, cười nói: "Thế này mới ra dáng chứ!" Tinh Tuyệt Nữ Vương từ khi sinh ra đã định sẵn một cuộc đời phi phàm, sau khi trở thành nữ vương, càng xưng bá Tây Vực, nô dịch các tiểu quốc, bất kỳ ai dám ngỗ ngược với nàng, chắc chắn sẽ chết!

Ngay cả Xà Thần, nàng cũng không coi ra gì!

Sau khi trúng độc mãn tính của vương tử Trung Cô Mặc, nàng vẫn có thể bày mưu tính kế, tiêu diệt ba mươi sáu tiểu quốc trong một lần!

Mấy ngàn năm nay, nàng ở trong thành cổ Tinh Tuyệt này, chứng kiến vô số người đến tìm kho báu, không một ai ngoại lệ, tất cả đều chết!

Người duy nhất trốn thoát cũng là do nàng cố ý thả đi.

Bao nhiêu năm qua, những tính toán, mưu lược, thuật số của nàng, chưa từng sai sót.

Không ngờ, hôm nay vào ngày đại sự sắp thành, lại thua một vố sạch vốn!

Thậm chí còn bị một tên nhân loại nhỏ bé làm nhục.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tức giận phồng má, nói: "Nhân loại, nếu ngươi còn dám làm nhục Bản vương, Bản vương sẽ cùng ngươi cá chết lưới rách!" Lâm Nghị gật đầu, nói: "Xem ra cô cũng biết sự lợi hại của tôi rồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương bướng bỉnh ngẩng mặt lên,

kiêu ngạo nói: “Lợi hại thì sao?

Cùng lắm thì hồn bay phách tán!

Ngươi tưởng Bản vương sợ ngươi chắc?” Lâm Nghị khẽ cười, nhàn nhạt đáp: “Nếu đã vậy, chúng ta làm một giao dịch thì thế nào?” Tinh Tuyệt Nữ Vương ngẩn ra, không ngờ Lâm Nghị vừa mới hành hạ mình không ngừng, lại bắt đầu nói chuyện hòa nhã với mình!

Có âm mưu gì không đây?

Nàng mím đôi môi đỏ, trầm ngâm một lát rồi nói: “Giao dịch gì?” Lâm Nghị biết nếu cứ một mực uy hiếp Nữ Vương, chỉ khiến nàng ta chó cùng rứt giậu.Chi bằng lùi một bước, nói: "Cô làm nô bộc cho tôi trăm năm, tôi trả lại cho cô một viên Mộc Trần Châu, bảo vật giúp thăng tiên." Tinh Tuyệt Nữ Vương không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị, hỏi: “Ngươi biết tung tích của Mộc Trần Châu?” Lâm Nghị nhún vai, cười nói: “Chuyện đó cô không cần quản!

Cô chỉ cần biết, có được Mộc Trần Châu, cô có thể sống lại và trường sinh.

Nếu cô không đồng ý, tôi không ngại để cô hồn bay phách tán ngay bây giờ.” Tinh Tuyệt Nữ Vương trên dưới trước sau đánh giá Lâm Nghị một lượt, vừa tò mò vừa kinh ngạc, lại có chút không cam tâm.

Lâm Nghị nhắc đến Mộc Trần Châu để mình sống lại trường sinh, rõ ràng hắn đã biết suy nghĩ và bố cục của mình.

Nàng dùng Thần Mộc Côn Luân, Thi Hương Ma Dụ để nuôi dưỡng nhục thân, dùng bí thuật trấn long để trấn áp long mạch, lại dùng Quỷ Động để tụ tập linh khí long mạch nuôi dưỡng hồn phách.

Trải qua mấy ngàn năm, linh khí long mạch bị nàng hấp thụ cạn kiệt, hồn phách dần ổn định, chỉ còn thiếu một viên Mộc Trần Châu là có thể sống lại trường sinh!

Nàng biết người tộc Zagrama vẫn luôn bí mật tìm kiếm Mộc Trần Châu, nên mấy chục năm trước nàng đã cố ý thả một tên trộm mộ đi, chính là để người tộc Zagrama dựa vào manh mối mà tên trộm mộ đó cung cấp, đến thành cổ Tinh Tuyệt tìm mình!

Mang được Mộc Trần Châu đến thì tốt nhất, nếu không có Mộc Trần Châu, nàng sẽ dùng bí thuật đoạt lấy thân thể của người tộc Zagrama, tự mình đi tìm.

Không ngờ lại gặp phải hung thần Lâm Nghị này.

Kết quả...

đừng nói đến Thần Mộc Côn Luân và Thi Hương Ma Dụ, ngay cả nhục thân của mình cũng không biết bị Lâm Nghị giấu đi đâu!

Bây giờ ngay cả hồn phách cũng bị khống chế, mưu đồ ngàn năm đổ sông đổ bể.

Nghe Lâm Nghị nói sẽ tìm Mộc Trần Châu để mình sống lại trường sinh, trong lòng nàng mới dễ chịu hơn một chút, khẽ hừ một tiếng, nói: "Ngươi không biết đã đem thi thể của Bản vương đi đâu, không có thi thể, dù có Mộc Trần Châu, Bản vương cũng không thể sống lại, nói gì đến trường sinh?

Nếu ngươi trả lại thi thể, cùng với Thần Mộc Côn Luân và Thi Hương Ma Dụ cho Bản vương, Bản vương có thể xem xét điều kiện của ngươi!" Lâm Nghị bật cười, nói: "Dễ nói, dễ nói, chỉ cần trong trăm năm cô ngoan ngoãn nghe lời, thì sau trăm năm, tôi sẽ giải trừ ràng buộc cho cô, nhục thân của cô và Thần Mộc Côn Luân, Thi Hương Ma Dụ cũng sẽ trả lại đầy đủ." Một trăm năm.

Trong một trăm năm, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đừng thấy bây giờ Nữ Vương ra vẻ ta đây, nàng là đỉnh cao ngay từ đầu, mấy ngàn năm qua, không có chút tiến bộ nào.

Biết đâu trăm năm sau, dù có đuổi Nữ Vương đi, nàng cũng không nỡ đi thì sao?

Suy nghĩ của Tinh Tuyệt Nữ Vương và Lâm Nghị hoàn toàn khác nhau, trong lòng thầm nghĩ: "Bản vương đã đợi mấy nghìn năm, trăm năm quang âm đối với Bản vương thì có là gì?

Chỉ cần có được Mộc Trần Châu, có thể sống lại trường sinh, đến lúc đó lại tìm tên này tính sổ cũ, để báo thù nỗi nhục hôm nay!" Suy nghĩ một lát, Nữ Vương nghiêm túc gật đầu nói: "Được, Bản vương đồng ý với ngươi!" Lâm Nghị thấy Nữ Vương đồng ý, hài lòng gật đầu, nói: "Sau này đừng có lúc nào cũng 'Bản vương', 'Bản vương', nghe như đồ ngốc vậy, còn nữa, làm nữ nô phải có dáng vẻ của nữ nô, phải gọi ta là chủ nhân, biết chưa?" Tinh Tuyệt Nữ Vương: "(⊙_⊙?)" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn thế nào cũng thấy Lâm Nghị không giống người tốt!

Mấy năm nay, rất nhiều người đến thành cổ Tinh Tuyệt trộm mộ, từ miệng những người này nàng đã biết được không ít chuyện.

Nghe nói có một số kẻ trộm mộ có sở thích đặc biệt, thích làm những chuyện kia với thi thể!

Tên này không phải cũng là loại người đó chứ?

Nàng lập tức nói: "Chủ nhân, mặc dù chúng ta có giao ước, nhưng ta cũng có nguyên tắc, có giới hạn, nếu chủ nhân ngài muốn làm một số chuyện, ta nhất định thề chết không theo." Ồ.

Đừng thấy Nữ Vương cứ ở trong thành cổ Tinh Tuyệt, biết cũng nhiều phết.

Lâm Nghị hứng thú đánh giá Tinh Tuyệt Nữ Vương một lượt, nhìn Nữ Vương có vẻ hoảng sợ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy hứng thú.

Xem ra Nữ Vương cao ngạo đã hiểu lầm mình rồi.

Nhưng hắn cũng không muốn giải thích, thân là nữ phó, có một số việc, chẳng phải là chuyện đương nhiên phải làm sao?

Chỉ là, Nữ Vương dù sao cũng là hồn phách và thi thể, toàn thân lạnh băng, điều này khiến hắn không có hứng thú gì.

Lâm Nghị nhìn thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương, cười bất cần: "Yên tâm.

Trước khi cô sống lại, tôi sẽ không thèm thân thể của cô đâu." "Phù." Nữ Vương đặt hai tay lên ngực mình, thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy là tốt rồi, ít nhất trước khi sống lại, Lâm Nghị sẽ không vô lễ với mình, còn về sau khi sống lại, tìm Mộc Trần Châu khó như lên trời, trước kia khi nàng còn là Nữ Vương vô thượng, đã dốc toàn lực của cả nước để tìm tung tích thánh vật, tiếc là đều không thành công.

Nếu Lâm Nghị thật sự có thể tìm được Mộc Trần Châu, và thành công giúp mình sống lại, trường sinh, thì sau đó thế nào, chẳng phải là do mình định đoạt sao?

Lâm Nghị nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương và Lão Hồ đang chìm sâu trong ảo cảnh, nói với Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Bây giờ giải trừ ảo thuật của cô đi." Nữ Vương khẽ cắn môi, do dự nói: "Chủ nhân, ta chỉ là người thi triển vu thuật, sau khi thi thuật, chờ đợi bọn họ chỉ có cái chết, đây là quyết định của Vô Giới Yêu Đồng, ta cũng bất lực.

Hơn nữa từ khi chủ nhân lấy đi Thi Hương Ma Dụ, thuật của ta bản thân đã bị ngắt quãng.

Cho nên... ta không cứu được họ.

Họ sẽ hiến tế cho Xà Thần theo những cách khác nhau!" Cái gọi là Vô Giới Yêu Đồng, thực chất chính là đôi mắt của Nữ Vương.

Nó có thể đưa người vào không gian hư số, có thể triệu hồi rắn đen, nhưng bản thân nàng lại chưa từng đến đó, tất cả đều là sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng.

"Được rồi, tôi biết rồi." Lâm Nghị đại khái đã hiểu lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Giống như trước đây Bàn Tử, Lão Hồ cầm súng chĩa vào mình, đó hoàn toàn là do Nữ Vương khống chế ảo giác.

Bao gồm cả việc Tát Đế Bằng bị giáo sư Trần đẩy xuống Quỷ Động, Diệp Diệc Tâm tấn công mình, cũng là "chuyện tốt" mà Nữ Vương làm.

Sau khi mình lấy đi Thi Hương Ma Dụ, vu thuật của Nữ Vương đã không còn chịu sự khống chế nữa.

Người trúng ảo giác sẽ ở lại trong ảo giác, không hay biết gì mà nhảy xuống Quỷ Động tự sát.

Tuy nhiên, hắn không vội cứu mọi người, mà lặng lẽ đả tạp.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh, phát hiện ký chủ đã lấy đi quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương, có thể đả tạp, phần thưởng: một thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công, 2000 điểm đạo mộ!" Vừa rồi mãi đối phó với Tinh Tuyệt Nữ Vương, đến cả việc quan trọng như đả tạp cũng không lo được!

Bây giờ nếu không đả tạp, lát nữa còn phải xử lý đám người đang trong ảo giác, có chút phiền phức.

Sau khi đả tạp thành công, Lâm Nghị nhìn Tuyết Lỵ Dương bên cạnh, tiện tay gỡ lá bùa trên người cô xuống, xem kết quả sẽ thế nào.

Sau khi lá bùa Trừ Tà trên người Tuyết Lỵ Dương được gỡ xuống, cô từ từ mở mắt, nhìn Lâm Nghị với vẻ mặt kinh hãi, từng bước lùi về sau, giơ tay chỉ ra sau lưng Lâm Nghị, mặt tái nhợt nói:

“Lão Lâm, cậu… sau lưng cậu, có một con…” Lâm Nghị dùng hai tay giữ vai cô, đôi mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mặt Tuyết Lỵ Dương, nhẹ nhàng nói: “Cô Dương, tất cả đều là ảo giác, biết không?

Đều là ảo giác!

Đừng tin, cũng đừng lùi lại, phía sau là Quỷ Động, rơi xuống là chết đấy.” Tuyết Lỵ Dương căng thẳng nuốt nước bọt, nói: “Ảo… ảo giác?

Không… không thể nào, sau lưng cậu thật sự có…” Lâm Nghị nói lại lần nữa: “Là giả!

Tin tôi đi!

Chương 129

Không có trăn rắn, không có quái vật!" "Tôi…" Tuyết Lỵ Dương nhắm chặt mắt, hít sâu vài hơi, gật đầu thật mạnh, mới mở mắt ra, nói: "Được, tôi tin cậu!" Lâm Nghị cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra lời của mình vẫn có hiệu quả.

Chỉ cần họ chịu tin mình, dù tất cả đều trúng ảo giác của Vô Giới Yêu Đồng, mình cũng có thể đưa Lão Hồ và những người khác ra ngoài.

Lâm Nghị nắm tay Tuyết Lỵ Dương, nói: "Đi theo tôi, tất cả những thứ khác, đều không được tin!" Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu, đi theo bước chân của Lâm Nghị.

Hai người đi xuống xà đá, nhìn Lão Hồ và bốn người khác đang mất đi tri giác bên ngoài xà đá.

Hắn chỉ vào giáo sư Trần đang bị thương nặng, dặn dò: "Cô Dương, phiền cô băng bó vết thương cho giáo sư Trần trước." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, cẩn thận đi về phía giáo sư Trần.

Lâm Nghị thì đi đến trước mặt Lão Hồ và Bàn Tử, vung tay, gỡ lá bùa vàng trên người họ xuống.

Một lát sau, Lão Hồ và Bàn Tử liền tỉnh lại.

Nhìn thấy Lâm Nghị, hai người họ mừng rỡ.

Bàn Tử nói oang oang: "Lão Lâm, mẹ nó cậu không sao à!

Cậu không biết đâu, vừa rồi tôi thấy cậu bị một con sâu dài ngoằng nuốt chửng!

Lúc đó lão tử liền nổ súng vào con sâu vừa đen vừa to vừa dài đó!" Lâm Nghị không chấp nhặt nhiều, hai huynh đệ này vẫn còn nhớ

mình, thật sự là một chuyện vui lớn.

Hắn nghiêm túc nói: "Bàn Tử, đừng ồn ào nữa!

Bây giờ nghe tôi nói cho kỹ.

Hiện tại các cậu đều đang ở trong ảo giác, nên bất kể xảy ra chuyện gì, cũng đừng thấy lạ!

Tin tôi, tôi có thể đưa các cậu ra ngoài." Thấy Lâm Nghị nghiêm túc như vậy, Bàn Tử cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, dẹp đi vẻ mặt cười cợt, gật đầu thật mạnh.

Lão Hồ sắc mặt âm trầm, anh ta suy nghĩ rất kỹ, từ lúc nãy anh ta đã cảm thấy có gì đó không ổn, thì ra họ đã trúng ảo giác từ lâu.

Vậy vừa rồi mình định nổ súng bắn quái vật là… "Lão Lâm, cậu yên tâm.

Chúng tôi tin cậu vô điều kiện!" Sau đó Lâm Nghị lại gỡ lá bùa trên người Diệp Diệc Tâm xuống, một lát sau cô từ từ tỉnh lại, Lâm Nghị giải thích cho cô tình hình hiện tại.

Diệp Diệc Tâm nghe xong, thân thể yếu ớt toát mồ hôi lạnh, kinh hãi nhìn Lâm Nghị hỏi: "Anh… anh Lâm, vậy chúng ta phải làm sao?" Lâm Nghị nhìn vết thương của giáo sư Trần, dù có gỡ bùa vàng xuống cũng là gánh nặng, bèn nói: "Lão Hồ, cậu cõng giáo sư Trần, chúng ta phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt!" Mặc dù Lâm Nghị đã nói với họ tất cả đều là ảo giác, nhưng Bàn Tử vẫn quan sát sáu hướng, lắng nghe tám phương, vô cùng căng thẳng, đột nhiên nhanh chóng hỏi: "Lão Lâm, Lão Lâm, cậu có nghe thấy tiếng gì không?" Lâm Nghị nghiêng tai lắng nghe, nhíu mày.

Chỉ nghe trên vách đá của vực sâu không đáy đó, tiếng sột soạt vang lên thành một mảng, âm thanh này không lớn, giống như một loài động vật nào đó đang trườn bò, và số lượng nhiều đến không thể đếm

xuể.

Xung quanh Quỷ Động bò ra vô số rắn lạ vảy đen, có lớn có nhỏ, con nhỏ nhất chỉ dài mười mấy centimet, con lớn nhất gần một mét, trên đầu đều có một cục thịt màu đen, có con rõ ràng đã phát triển thành thục, cục thịt lớn đó đã mọc thành một con mắt màu đen khổng lồ.

Số lượng quá nhiều, hàng ngàn hàng vạn con, không ngừng tuôn ra từ trong động, chất đống quấn vào nhau, con đường lúc đến đã bị chặn kín.

Lão Hồ nhìn bầy rắn vô tận, không nhịn được nuốt nước bọt, hỏi: "Lão Lâm, cái này… cũng là ảo giác chứ?" Lâm Nghị: "Không phải." Bàn Tử: "Trời ạ!

Vậy chúng ta còn không mau chạy đi!" Tuyết Lỵ Dương: "Đường về đã bị chặn kín rồi!" Lâm Nghị nhíu mày, nếu là bình thường, thấy nhiều rắn đen như vậy, hắn chắc chắn sẽ vui mừng khôn xiết.

Cả một đám đen kịt này, toàn là điểm đạo mộ cả.

Nhưng bây giờ mục tiêu của hắn là rời khỏi đây, đối mặt với nhiều rắn đen kỳ dị như vậy, quả thật có chút phiền phức.

Hắn liếc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, hỏi: "Cô không phải có thể điều khiển rắn đen sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhíu mày, lắc đầu nói: "Chủ nhân, xin lỗi, số lượng quá nhiều rồi, ta không có cách nào hay, e rằng bọn họ đều sẽ chết ở đây.

Nhưng, với thực lực của chủ nhân, dù rắn đen có hàng vạn, ngài muốn rời khỏi đây cũng dễ như trở bàn tay, tại sao…" Lâm Nghị dùng ánh mắt lạnh lùng lườm Nữ Vương một cái, nói: "Đừng nói nữa.

Cô không có cách, không có nghĩa là tôi không có." Nữ Vương bĩu môi, khẽ hừ một tiếng, không cho nói thì thôi vậy.

Bản vương chỉ biết người không vì mình, trời tru đất diệt!

Thật không hiểu, tại sao chủ nhân cứ nhất quyết phải mang theo mấy người này.

Ánh mắt Lâm Nghị như đuốc, rất nhanh sự chú ý của hắn tập trung vào một hang động nhỏ trên sườn núi cách đó vài mét, nói là động, thực ra chỉ là một khe nứt trên núi đã có từ lâu, chỉ cao hơn một người.

Đây có lẽ chính là lối ra mà tiên tri của tộc Zagrama để lại cho hậu nhân!

"Lão Hồ, Bàn Tử, theo tôi!" Lâm Nghị nhanh chóng gọi một tiếng, đi thẳng đến khe nứt trên sườn núi đó.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy lựa chọn của Lâm Nghị, không khỏi lắc đầu, lẩm bẩm: "Chủ nhân, đó là con đường chết, ngài hà tất phải cùng họ đi chịu chết?" Lâm Nghị không để ý đến nàng, trực tiếp chui vào.

Thấy Lâm Nghị không nghe lời mình, gương mặt tuyệt mỹ của Nữ Vương lại lạnh đi mấy phần, tức giận nói: "Chủ nhân, tại sao ngài lại cố chấp như vậy!

Bọn họ không sống được đâu!" "Tôi nói có thể, là có thể!" Lâm Nghị thản nhiên đáp, tiếp tục dẫn mọi người đi trong khe nứt.

Nữ Vương ngẩn người, nàng thật sự không hiểu, tại sao Lâm Nghị lại tự tin như vậy?

Chẳng lẽ hắn còn hiểu rõ về nước Tinh Tuyệt hơn cả mình sao?

Hiểu rõ về Quỷ Động và mộ huyệt của mình hơn sao?!

Thật không hiểu nổi, tại sao chủ nhân biết rõ đó là đường chết, mà vẫn cứ chui vào?

Trong khe nứt của núi, trên hẹp dưới rộng, bên trong còn rất sâu, dưới chân cũng là khe nứt, nhưng mặt đất chỉ rộng khoảng mười centimet, người bước lên trên sẽ không lo bị rơi xuống khe.

Lão Hồ và Bàn Tử đều leo trèo từ nhỏ, thân thủ đều không tồi, Lão Hồ trên lưng còn có giáo sư Trần, có thể dễ dàng chui vào khe nứt.

Tuyết Lỵ Dương cũng là người được huấn luyện chuyên nghiệp, hơn nữa cô lại nhẹ cân, đi qua khe nứt cũng dễ như trở bàn tay.

Còn Diệp Diệc Tâm, cô là sinh viên, không có thân thủ gì, nên đi bên cạnh Lâm Nghị, gặp nguy hiểm gì cũng có thể kịp thời cứu giúp.

Mọi người vào trong khe nứt, Lâm Nghị thấy địa hình trong khe núi này, có một khe nứt lớn nằm ngang cách đó vài mét, liền nói: "Bàn Tử, gói thuốc nổ của cậu đâu?" Bàn Tử hiểu ý, lập tức lấy ra ba bốn gói thuốc nổ từ trong ba lô, đưa cho Lâm Nghị hai gói.

Hai người đồng thời châm ngòi thuốc nổ, ném về phía lối vào của khe nứt!

Lâm Nghị lo rằng lượng thuốc nổ này không đủ, bèn ném hết toàn bộ thuốc nổ trong ba lô của Bàn Tử qua đó!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, trời đất rung chuyển, cả ngọn núi như đang rung lắc.

Sườn núi hai bên khe nứt lập tức sụp đổ, vô số đá vụn rơi xuống khe nứt, chặn kín lối vào của khe nứt này!

Tiếng nổ quá lớn, tai của mọi người đều ong ong!

Bàn Tử đứng vững, nhìn lối vào đã bị chặn kín, hét lên: "Lão Lâm, tổ cha nhà cậu, không sợ nổ chết cả chúng ta à!" Lâm Nghị nhe răng

cười, hét lớn: "Xin ~ lỗi ~ nhé, thuốc ~ nổ ~ đặt ~ hơi ~ nhiều ~~" Bàn Tử thấy giáo sư Trần đè Lão Hồ đến không thở nổi, vội vàng qua đỡ hai người dậy, hét lên: "Lão Hồ, không sao chứ?!" Đầu óc Lão Hồ ong ong, hoàn toàn không nghe thấy Bàn Tử nói gì, nhưng nhìn khẩu hình miệng cũng đoán được phần nào, cũng hét lớn đáp lại: "Tôi không sao, mau xem giáo sư Trần đi ~" Còn về Diệp Diệc Tâm, Lâm Nghị hoàn hồn lại, thấy hai tay cô yếu ớt, lại ngã vào lòng mình.

Lâm Nghị nhíu mày, gay go rồi, Diệp Diệc Tâm vốn đã yếu, bị sóng xung kích của vụ nổ làm cho ngạt thở, ngừng hô hấp.

Phải cấp cứu kịp thời.

Nếu không thật sự sẽ chết ở đây.

Cấp cứu thế nào đây?

Vậy thì hô hấp nhân tạo thôi!

Tình hình hiện tại, cũng chỉ có Tuyết Lỵ Dương là thích hợp làm hô hấp nhân tạo cho cô ấy.

Nhưng, Lâm Nghị ngước mắt nhìn Tuyết Lỵ Dương, Tuyết Lỵ Dương dù thân thủ nhanh nhẹn, cũng không chịu nổi sóng xung kích ở cự ly gần như vậy, sắc mặt cực kỳ tệ, người lảo đảo, may mà vịn vào vách tường, không đến nỗi ngã vào khe nứt.

Xem ra không thể trông cậy vào cô Dương được.

Thật tình.

Việc gì dơ dáy mệt nhọc cũng phải đến tay Lâm gia ta ra tay.

Lâm Nghị đặt Diệp Diệc Tâm nằm thẳng trên mặt đất, hai tay đặt lên ngực cô, dùng sức ấn xuống, mỗi lần ấn 4-5 cái, sau đó tiến hành hô hấp nhân tạo một lần.

Cảnh này bị Lão Hồ, Bàn Tử nhìn thấy, đều không khỏi ngẩn

người.

Tuyết Lỵ Dương đang mơ màng bên cạnh thấy vậy, lắc lắc đầu, lập tức tỉnh táo hơn mấy phần.

Chương 130

Một lát sau, Diệp Diệc Tâm khẽ hừ một tiếng, một hơi thở được thông, mới từ từ tỉnh lại mở mắt.

Vừa rồi ý thức của cô lúc có lúc không, giống như đã đi một vòng dưới điện Diêm La, chân tay không cử động được, cũng không mở miệng được, không nói được, càng không nghe thấy âm thanh gì.

Sau đó cảm thấy ngực bị vật nặng đập mấy cái, một trận tức ngực, sau đó một luồng khí ấm từ miệng truyền vào, khiến cô cảm thấy ngày càng thoải mái, ngày càng ấm áp, ý thức cũng càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng không nhịn được hừ một tiếng, mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, cô cảm thấy ngực đau nhức, nhìn thấy Lâm Nghị đang ở trước mặt mình, mặt cô không khỏi ửng hồng.

Người của những năm tám mươi, không cởi mở như hiện đại.

Cô vô thức sờ lên ngực, sau đó ngón tay di chuyển lên trên, đặt lên môi, nhẹ nhàng quệt một cái, xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Lâm Nghị.

Ngay lúc này.

Trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng của hệ thống.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ chín đã được làm mới, là Thánh Mộ, phần thưởng: 10000 điểm đạo mộ!" Phần thưởng là 10000 điểm đạo mộ, không có thứ gì khác.

So với thẻ nâng cấp, có vẻ hơi keo kiệt.

Nhưng thẻ nâng cấp chỉ có thể nâng cấp một kỹ năng, còn điểm đạo mộ thì có nhiều công dụng hơn.

Diệp Diệc Tâm đã hoàn hồn, kéo kéo tay áo Lâm Nghị, ngại ngùng hỏi: “Anh Lâm... vừa rồi... có phải là... anh...” Lâm Nghị gật đầu, nói: “Đừng để ý mấy tiểu tiết này, cô không sao là tốt rồi.” Diệp Diệc Tâm mím môi, gò má ửng hồng, nói: “Nhưng mà, đây là lần đầu tiên của người ta.” Lâm Nghị ngẩn người, thấy bộ dạng này của Diệp Diệc Tâm, cảm giác như cô ấy sắp bám dính lấy mình.

Ai!

Phụ nữ đúng là phiền phức!

Anh trước giờ không tìm vợ cũng có một phần nguyên nhân này!

Trầm ngâm một lát, Lâm Nghị nói: “Đừng sợ, sau này sẽ còn nhiều lần nữa.” “A!” Đây... là ý gì vậy?

Trái tim nhỏ bé của Diệp Diệc Tâm như có một con nai con đang điên cuồng chạy loạn, đôi mắt bất an nhìn quanh, vội vàng lướt qua mấy người Lão Hồ.

“Sao thế?

Không thích à?” Diệp Diệc Tâm vội vàng xua tay, nói: “Không... không phải.

Chỉ là quá đột ngột, cần một thời gian để thích ứng.” Sao cô có thể không thích được chứ.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Nghị, cô đã tràn đầy sự tò mò về anh.

Dịu dàng, mạnh mẽ, học rộng tài cao, lại còn có gương mặt đẹp trai đó, hẳn là rất thu hút con gái phải không?

Nhớ lại quá khứ, suốt chặng đường qua, mỗi khi gặp nguy hiểm, cô đều vô thức trốn bên cạnh Lâm Nghị.

Thân hình cao lớn, ánh mắt kiên định đó luôn mang lại cho người

ta cảm giác an toàn tuyệt đối!

Bọn họ bây giờ đang ở trong hiểm cảnh, tương lai ra sao không thể biết trước.

Nhưng chỉ cần cô có thể nhìn thấy Lâm Nghị, trong lòng sẽ nảy sinh hy vọng một cách khó hiểu!

Dù đang ở trong khe nứt lớn, cô cũng tin rằng Lâm Nghị nhất định có thể đưa họ ra ngoài!

Lâm Nghị cười cười, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, kéo cô từ dưới đất đứng dậy, nói: "Đi thôi, bây giờ không phải lúc để nghĩ những chuyện này." Diệp Diệc Tâm vội gật đầu lia lịa: "Vâng vâng." Tất cả những điều này đều bị Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn thấy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là quỷ hồn, quỷ hồn là một thứ khá đặc biệt, chỉ khi chúng muốn bị người khác nhìn thấy thì người thường mới có thể thấy được.

Bây giờ trong mắt cô ta, cả đám người này, không một ai lọt vào mắt xanh.

Vì vậy cô ta cứ lơ lửng bên cạnh Lâm Nghị, ngoài Lâm Nghị ra thì không ai có thể nhìn thấy cô ta.

Cô ta nhìn Lâm Nghị với vẻ mặt khinh bỉ, đôi môi mấp máy, định mở miệng nói.

Sau đó nghĩ lại, vẫn là không nói gì.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử cũng đã hồi phục.

"Lão Lâm, lần này chúng ta chỉ có thể đi về phía trước thôi!" "Nếu phía trước không có đường, chúng ta sẽ bị kẹt chết ở đây mất." "Phì phì phì, đừng nói những lời xui xẻo đó, ánh sáng của Đảng chiếu rọi tâm hồn tôi, chúng ta còn có một tương lai tươi đẹp và rạng ngời cơ

mà!

Lão Lâm, chúng tôi tin cậu.

Lâm Lâm cậu cứ mạnh dạn tiến về phía trước đi!

Đừng quay đầu lại!" Thấy Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều tin tưởng Lâm Nghị như vậy, Nữ Vương luôn nín nhịn không nói lời nào cuối cùng cũng không nhịn được nữa!

"Các ngươi đi theo hắn, chết lúc nào không hay đâu." Lâm Nghị lườm Nữ Vương một cái, nói: "Ngươi ngứa mông rồi phải không?" Nữ Vương mặt đầy kinh ngạc.

Đây...

đây là thái độ gì vậy!

Lại có thể nói ra những lời bẩn thỉu như thế.

Chủ nhân này của mình thật là không biết giữ kẽ!

Ai!

Thật không biết mình đã tạo nghiệp gì mà lại vớ phải một chủ nhân như vậy!

Nữ Vương bĩu môi, nghiến răng, gắng gượng nuốt những lời định nói vào bụng.

Nhịn, nhịn.

Việc nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn!

Lão Hồ thấy Lâm Nghị như đang lẩm bẩm một mình, liền ghé lại gần hỏi với vẻ nghi hoặc: "Lão Lâm, cậu đang nói chuyện với ai vậy?" Lâm Nghị cũng không giấu giếm, chỉ vào vị trí của Nữ Vương, nói: "Tinh Tuyệt Nữ Vương đó." "Nữ Vương?!" Tim Bàn Tử chùng xuống, giọng cũng thay đổi, nói: "Lão Lâm, lẽ nào... lẽ nào cậu lại

nhìn thấy những thứ không sạch sẽ đó?" Lâm Nghị gật đầu, nói: "Đúng vậy, quỷ hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương đang ở đó.

Chỉ là các cậu không thấy được.

Nhưng đừng sợ, cô ta đã bị tôi thu làm quỷ phó rồi, sẽ không làm hại chúng ta đâu." Quỷ hồn?

Quỷ phó?

Lão Hồ và Bàn Tử còn đỡ, họ đã từng thấy quỷ hồn ở Dã Nhân Câu.

Bên cạnh có quỷ hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương nhưng không có uy hiếp với họ, nên cũng không quá sợ hãi.

Nhưng Diệp Diệc Tâm nào đã từng thấy những thứ này, nghe Lâm Nghị nhắc đến quỷ hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương, tim cô lập tức nhảy lên cổ họng.

Diệp Diệc Tâm vừa tò mò vừa lo sợ hỏi: "Lâm đại ca, trên thế giới này thật sự có quỷ hồn sao?" Lâm Nghị gật đầu, nói: "Thế giới rất lớn, có rất nhiều điều chưa biết, có quỷ hồn cũng không có gì lạ." Tuyết Lỵ Dương là cháu ngoại của Chá Cô Tiếu, đối với những chuyện kỳ quái này, cô tiếp nhận dễ dàng hơn một chút.

Ở Tương Tây có những truyền thuyết về việc đuổi thi, nuôi quỷ, tinh quái, trồng cổ.

Mặc dù cô không nhìn thấy, nhưng Lâm Nghị đã nói là thấy, vậy chắc là tám chín phần mười sự thật.

Lại còn nói đã bị anh bắt làm quỷ phó rồi!

Trong mắt cô, Lâm Nghị càng trở nên bí ẩn hơn.

Chương 131

Bàn Tử nổi lòng tò mò, cười hì hì nói: “Lão Lâm, cậu gọi cô ta ra cho mọi người liếc qua hai mắt xem quỷ hồn trông thế nào đi.

Lần trước ở Dã Nhân Câu, còn chưa nhìn rõ!” Lâm Nghị nhún vai, cười nói: “Được thôi!

Vậy để các cậu mở mang tầm mắt.” Sau đó, Lâm Nghị nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

“Đừng lề mề, nhanh lên, hiện thân cho mọi người xem.” “Không muốn (`he´*)no” “Nhanh lên, nhanh lên.” "Tôi không chịu đâu!" “Chát!” Lâm Nghị vỗ một cái lên chiếc mông đầy đặn của Nữ Vương.

Con dâu xấu cũng phải ra mắt bố mẹ chồng!

Bây giờ bảo ngươi lộ diện một chút mà cũng không tình nguyện thế à?

Uy nghiêm của chủ nhân ta đây để đâu?

Nữ Vương bĩu môi, có chút tủi thân hiện hình.

Tuy nhiên, sau khi hiện thân, cô ta mặt đầy vẻ cao ngạo và khinh thường, kiêu kỳ hết mức, dường như tất cả mọi người ở đây đều không xứng nói chuyện với cô ta!

Khoảnh khắc Nữ Vương hiện thân.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lại, hoàn toàn ngây người.

Đừng nói là Lão Hồ và Bàn Tử, ngay cả Diệp Diệc Tâm và Tuyết Lỵ Dương cũng bị kinh ngạc!

Diệp Diệc Tâm: “Đây...

đây cũng quá đẹp rồi, giống như tiên nữ vậy." Tuyết Lỵ Dương: "Đẹp quá!" Lão Hồ: "Dù có đeo bịt mắt, khí chất toát ra từ toàn thân, thật sự tuyệt vời!" Bàn Tử: "Không hổ là đệ nhất mỹ nhân Tây Vực, chậc chậc, quá xinh đẹp.

Tôi còn tưởng là mặt quỷ máu me be bét chứ!" Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe người khác tâng bốc mình như vậy, càng thêm kiêu ngạo, lại nghe Bàn Tử nói một câu như thế, sắc mặt lạnh băng, lườm Bàn Tử một cái, hận không thể trực tiếp xông lên xé xác Bàn Tử.

Lâm Nghị tâm niệm vừa động, nói: "Được rồi, lui đi." Tinh Tuyệt Nữ Vương hừ lạnh một tiếng, dứt khoát ẩn đi thân hình.

Bàn Tử vỗ vai Lâm Nghị, cười nói: "Lão Lâm, giỏi quá!

Nữ Vương này cũng bị cậu nắm trong lòng bàn tay.

Chậc chậc chậc, lúc đầu tôi còn tưởng là thứ quỷ quái đáng sợ gì, hóa ra là một mỹ nhân." Thuốc nổ không chỉ chặn được bầy rắn quái màu đen mà còn gây ra một loạt phản ứng.

Vốn dĩ trong lòng núi Trát Cách Lạp Mã đã có nhiều khe nứt lớn nhỏ, lại trải qua một trận nổ như vậy, đá trên núi rơi xuống lách tách như mưa, theo thời gian, đá rơi ngày càng nhiều, giống như cả ngọn núi này sắp sụp đổ!

Lâm Nghị nhún vai, thản nhiên nói: "Được rồi, xem cũng xem rồi, đừng nói nhảm nữa, mau xuất phát thôi!" Sau đó Lâm Nghị dẫn mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Do các khoảng trống trong lòng núi, qua hàng ngàn năm đã hình thành một lực trương nội bộ khổng lồ, khiến thân núi nứt ra rất nhiều khe hở lớn nhỏ.

Sức nổ của thuốc nổ vàng vừa rồi đã tác động vào thân núi, gây áp lực lên những khe nứt vốn đã nhỏ, áp lực ngày càng lớn, hình thành

hiệu ứng domino.

Mặc dù tạm thời không nghe thấy âm thanh, nhưng có thể cảm nhận được sự rung chuyển của thân núi, những khe nứt nhỏ hẹp trên đầu dần dần mở rộng, vô số mảnh đá vụn rơi xuống, và có dấu hiệu ngày càng dữ dội.

Mọi người vừa che chắn những mảnh đá nhỏ rơi lả tả trên đầu, vừa men theo khe nứt đi về phía trước.

Bước chân cao thấp, không biết đã đi được bao xa, sự lan rộng của các khe nứt trong thân núi cuối cùng cũng dừng lại, khoảng cách hơn một mét phía sau đã bị lấp kín hoàn toàn.

Bàn Tử ngã xuống đất thở hổn hển, muốn uống nước nhưng lại có chút không nỡ.

Một lúc sau, Bàn Tử thở hồng hộc nói: "Lão Lâm, bây giờ chúng ta chết hay còn sống vậy?" Lão Hồ nhìn những tảng đá đen kịt, cười khổ một tiếng, nói: "Bây giờ có lẽ còn sống.

Vừa rồi chúng ta chạy vội quá, rất nhiều thức ăn và nước uống không mang theo, e là không trụ được bao lâu nữa sẽ chết." Lão Hồ cõng giáo sư Trần đang hôn mê bất tỉnh, mệt lử, có chút kiệt sức, mơ màng nói với Tuyết Lỵ Dương: "Dương tiểu thư, tôi cáo biệt cô trước, lát nữa mấy người chúng tôi đi gặp Diêm Vương, còn cô thì phải đi gặp Thượng Đế của cô rồi, đường cô đi xa, dọc đường bảo trọng nhé." Tuyết Lỵ Dương lườm Bàn Tử một cái, không thèm để ý đến anh ta, lúc nào rồi mà còn nói năng linh tinh.

Cô đi đến trước mặt Lâm Nghị, hỏi: "Lão Lâm, chúng ta bây giờ đang ở trong lòng núi Trát Cách Lạp Mã, xung quanh đã không còn lối ra nào, không khí ở đây không biết có lưu thông không, nếu không lưu thông thì e rằng không trụ được nửa tiếng là chúng ta sẽ chết ngạt, chỉ bằng sức của chúng ta e là không ra được." Lâm Nghị bình tĩnh cười

cười, nói: “Các cậu đừng hoảng, cứ ăn cứ uống, đi theo tôi là không sai đâu.” Lão Hồ thấy Lâm Nghị nói nhẹ nhàng như vậy, ngạc nhiên hỏi: “Lão Lâm, có phải chúng ta vẫn đang ở trong ảo giác, tình hình thực tế không tệ như chúng ta thấy?” Lâm Nghị gật đầu, nói: “Các cậu xem đi, Lão Hồ nghĩ thông suốt chưa kìa.

Đừng có suốt ngày lo sợ hãi hùng.” Nữ Vương nghe lời Lâm Nghị, mặt đầy cạn lời.

Lừa, tiếp tục lừa đi.

Tuy Lão Hồ và những người khác vẫn còn trong ảo giác, nhưng tình hình hiện tại đúng là tệ như họ thấy!

Họ đều sẽ chết ở đây, không ai chạy thoát được!

Bàn Tử nhìn Lâm Nghị, hai tay dang ra nói: “Lão Lâm, vậy Bàn gia tôi không lo vớ vẩn nữa nhé.

Chúng ta có nghĩ lung tung cũng vô dụng, chi bằng ăn chút uống chút, cho dễ lên đường.” Lão Hồ, Tuyết Lỵ Dương, Diệp Diệc Tâm nhìn anh ta với ánh mắt kỳ quái.

Cái miệng của tên này thật thối!

Tuyết Lỵ Dương chau mày, nói: “Bây giờ cũng không có cách nào khác.” Diệp Diệc Tâm đôi mắt long lanh nhìn Lâm Nghị, nói: “Lâm đại ca nói sao em làm vậy.” Sau đó mấy người dựa vào vách núi, mở bi đông nước, ừng ực uống, lại lấy ra ít thịt khô còn lại, nhai rôm rốp.

Bàn Tử cầm thịt khô, nhìn giáo sư Trần đang hôn mê, đưa cho ông, cười toe toét: “Giáo sư Trần, nào, có muốn thử hai miếng không?” Lão Hồ chép miệng, cười nói: “Giáo sư Trần e là không ăn được rồi.

Chút thịt khô này của tôi sợ là không đủ ăn, Bàn Tử, lại đây đút cho tôi chút đi.” Bàn Tử giơ tay, nhét miếng thịt khô trong tay vào miệng Lão Hồ, nói: “Giáo sư Trần à, không phải tiểu Béo tôi không

cho ông ăn, đưa cho ông ông cũng không ăn!

Thôi để cho Lão Hồ ăn vậy.” Tuyết Lỵ Dương: “Σ(⊙▽⊙"a” Tốt thật.

Hai người này hình như có chút không bình thường!

Họ có thể rảnh rỗi ăn uống, trêu chọc nhau, ngược lại còn tăng thêm vài phần thú vị, nhưng Lâm Nghị không có ý định đó.

Ánh mắt anh như đuốc, tất cả các khe nứt trên vách đá bốn phương tám hướng đều bị anh nhìn thấu.

Theo diễn biến của cốt truyện, men theo con đường này, hẳn là sẽ đi đến thánh mộ.

Bây giờ đường đi trong khe nứt đã đến cuối, thánh mộ hẳn cũng ở không xa.

Chẳng mấy chốc, anh liền chú ý đến phía sau một khe nứt nhỏ, dường như có một khe nứt lớn hơn!

Anh ba bước làm hai, đi tới, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên.

Ầm ầm!

Những tảng đá vốn không vững chắc, trong nháy mắt bị anh một chưởng đánh nát.

Phía sau những tảng đá, khe nứt lớn hơn đó hiện ra ngay trước mặt mọi người.

Mọi người đang ăn uống nghe thấy tiếng động, lập tức giật mình, sợ đến biến sắc.

“Lão Lâm, tình hình gì vậy?

Là dư chấn vừa rồi chưa tan?” “Có đường, lại có một con đường!

Ha ha ha, Lão Lâm, cậu nói quả không sai!

Chúng ta cứ ăn uống, con đường này liền xuất hiện!" "Lão Lâm, chúng ta vừa ăn no uống đủ rồi, tiếp tục đi về phía trước chứ?" Thấy có một khe nứt, tất cả mọi người đều vui mừng khôn xiết.

"Không vội, các cậu cứ ăn đi, tôi còn chưa ăn.

Đợi tôi lấp đầy bụng đã rồi nói." Ánh mắt Lâm Nghị rất sắc bén, dù ở trong khe nứt vẫn có thể nhìn thấy rất xa.

Anh có thể thấy rõ một gian thạch thất được xây dựng nhân tạo cách đó hơn mười mét!

Nơi đó hẳn là thánh mộ.

Tìm được thánh mộ, trong lòng Lâm Nghị cũng yên tâm phần nào.

Anh cũng không vội, từ trong Nhẫn Không Gian lấy ra một con vịt quay Bắc Kinh béo ngậy chảy mỡ, dứt khoát xé xuống một cái đùi vịt vừa to vừa béo, đưa lên miệng, há to mồm cắn xuống.

Xèo!

Vừa cắn xuống, dầu mỡ bóng loáng liền từ thịt vịt bắn ra.

Đây là một trong những lương thực dự trữ của Lâm Nghị!

Sản phẩm chính tông của quán vịt quay Tiện Nghi Phường!

Chương 132

Tiệm cũ mấy trăm năm, còn ngon hơn cả vịt quay Toàn Tụ Đức.

Suốt chặng đường, vì thức ăn đủ nên anh chưa có dịp thưởng thức, bây giờ chỉ còn lại thịt khô, anh cũng không muốn ăn lắm, chi bằng lấy ra một con ăn thử, lót dạ.

Nhìn thấy con vịt quay trong tay Lâm Nghị, cả đám đều ngây người!

Trời ạ, con vịt quay này biến ra từ đâu vậy?

Bàn Tử hít mạnh mấy hơi, nói: "Lão Lâm, thơm quá, thơm quá đi!" Lão Hồ cũng nuốt nước bọt, nói: "Lão Lâm, đừng ăn một mình chứ, chia cho chúng tôi một ít đi." Tuyết Lỵ Dương mắt hau háu nhìn con vịt quay trong tay Lâm Nghị, mím môi.

Lần đầu tiên cô cảm thấy vịt quay có thể thơm đến vậy!

So với thịt khô họ ăn suốt chặng đường, quả là một trời một vực.

Diệp Diệc Tâm xoa xoa tay, đáng thương nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị nhìn mấy người với ánh mắt nóng rực, cố ý trêu chọc: "Các cậu nhìn nhầm rồi, đây là thịt khô!" "Không... không phải.

Cái này không giống thịt khô chúng ta ăn." "Không sai, chính là thịt khô.

Chỉ là các cậu luôn ở trong ảo giác, nhìn không giống thôi." "Khụ khụ, vậy có thể chia cho chúng tôi một ít thịt khô của cậu không, để chúng tôi cũng nếm thử mùi vị." "Các cậu không phải ăn no rồi sao?" "Đây không phải là lại đói rồi sao." "Được, cầm đi." Lâm Nghị xé một cái đùi vịt khác đưa cho Diệp Diệc Tâm, hai cái cánh vịt kèm theo ức vịt đưa cho Lão Hồ và Bàn Tử.

Phần đầu vịt, lưng vịt còn lại đều đưa hết cho Tuyết Lỵ Dương.

Giáo sư Trần tiếp tục hôn mê.

"Lão Lâm, cậu đưa hết thịt khô cho chúng tôi rồi, cậu ăn gì?" "Tôi đây không phải còn thịt khô sao." Nói xong, Lâm Nghị trở tay lại lấy ra con vịt quay thứ hai từ Nhẫn Không Gian.

Nữ Vương thấy cảnh này, lập tức cạn lời.

Chủ nhân của mình thật quá không biết xấu hổ!

Dù vậy, trong lòng cô ta lại âm thầm kinh hãi.

Lâm Nghị lấy vịt quay ra từ đâu, dù cô ta luôn nhìn, cũng hoàn toàn không rõ!

Cứ như thể trong một khoảnh khắc, nó đã biến ra vậy.

Liên tưởng đến việc Lâm Nghị trước đây đã đem quan tài của mình đi đâu không biết!

Trong lòng Nữ Vương có một đáp án đáng sợ!

Lẽ nào...

Lâm Nghị không chỉ có thể đưa đồ vật vào một không gian nào đó, mà còn có thể từ không gian đó lấy đồ vật ra?

Năng lực này, sao mà giống Vô Giới Yêu Đồng của mình quá vậy?!

Cô ta có thể đưa người vào không gian của Xà Thần, đồng thời cũng có thể từ không gian Xà Thần triệu hồi hắc xà ra!

Tuy nhiên, khác với Vô Giới Yêu Đồng của cô ta, năng lực kết nối với không gian nào đó của Lâm Nghị dường như đến từ ngón tay của anh.

Hơn nữa không gian đó, dường như không có chút nguy hiểm nào,

ngay cả thức ăn như vịt quay cũng có thể bảo quản nguyên vẹn!

Nghĩ đến đây, Nữ Vương vừa kinh ngạc, trong lòng lại càng cảm thấy vui mừng.

Nói như vậy, Lâm Nghị không hề lừa mình, thân thể của mình, Côn Luân Thần Mộc, và cả Thi Hương Ma Dụ thật sự có thể trả lại cho mình!

Trong lúc mọi người ăn vịt quay, quỷ hồn của Nữ Vương men theo khe nứt đó đi về phía trước.

Nếu Lâm Nghị không lừa mình, vậy thì con đường này có phải thật sự là một con đường sống?

Có thể để đám người này sống sót rời khỏi đây?

Cô ta men theo khe nứt mà Lâm Nghị đã mở ra đi về phía trước, đi được khoảng mười mấy mét, không gian bỗng trở nên rộng rãi.

Đây là một gian nhà đá hình vuông chỉ rộng mười mấy mét vuông, trên mặt đất đặt một chiếc hộp ngọc cổ xưa, chiếc hộp ngọc này hoàn toàn khác với những tảng đá đen có thể thấy ở khắp nơi trong thành Tinh Tuyệt, hơn nữa còn xám xịt, rất cổ kính, hình dáng độc đáo.

Hộp đá cao hơn nửa mét, dài hơn một mét, công nghệ chế tác cực kỳ tinh xảo, trên đó khắc vài bức tranh đá.

"Trời ạ, sao ở đây lại có một gian thạch thất?

Ta xây dựng ngôi mộ cổ này mà lại không phát hiện ra!" "Nếu có thạch thất, vậy có nghĩa là có đường thông ra thế giới bên ngoài!" "Đây... thật sự là một con đường sống?

Lẽ nào chủ nhân trước khi vào khe nứt núi Trát Cách Lạp Mã đã biết ở đây có một gian thạch thất?" "Không... không thể nào!

Ta còn không biết, sao hắn có thể biết được?

Hơn nữa, đây rõ ràng là nhờ trận nổ lớn vừa rồi, ngẫu nhiên nổ ra một con đường mà!" "Là đơn thuần vận may, hay là hắn có năng lực tiên tri?" Trong lòng Nữ Vương tràn đầy kinh ngạc và nghi hoặc, chuyện này quá quỷ dị!

Quỷ dị đến mức ngay cả cô ta cũng cảm thấy khó tin!

"Chủ nhân... hắn rốt cuộc là người như thế nào." Mọi người ăn no uống đủ, lau sạch dầu mỡ trên tay, cảm thấy tinh thần của cả người đều khác hẳn!

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Nghị, men theo khe nứt đó, họ cũng đã đến gian thạch thất này.

Lão Hồ cầm đèn pin soi một vòng quanh thạch thất.

Khi đèn pin quét qua bên cạnh hộp đá, phát hiện có hai người đang ngồi khoanh chân, khi anh ta định đi lại gần xem, đèn pin trong tay anh ta bỗng chập chờn, cuối cùng tắt ngóm.

Lão Hồ vỗ mạnh mấy cái, bực bội nói: "Mẹ nó, cái đèn pin đểu này, lúc quan trọng thì hết pin!

Bàn Tử, đèn pin của cậu đâu?" Bàn Tử vội vàng bật đèn pin, nhưng ánh sáng vừa lóe lên cũng tắt hẳn.

Sau đó Tuyết Lỵ Dương và Diệp Diệc Tâm cũng đều bật đèn pin, kết quả cũng tương tự.

Bàn Tử cảm thấy sống lưng lạnh toát, nói giọng âm u: "Lão Lâm, chuyện này cũng quá quỷ dị rồi!

Tất cả đèn pin của chúng ta, sao có thể cùng lúc hết pin được!" Lâm Nghị nhìn mọi người, nói: "Đây là ảo giác." Lần này thật sự là ảo giác!

Bởi vì trong mắt anh, đèn pin của mọi người đều đang sáng!

Xem ra ảnh hưởng của ảo giác Vô Giới Yêu Đồng vẫn còn tồn tại.

Mục đích cuối cùng của ảo giác là hiến tế họ cho Xà Thần, bây giờ dưới sự dẫn dắt của Lâm Nghị, họ đã phát hiện ra mộ của tiên tri, sắp tìm được con đường rời đi!

Vì vậy ảo giác mới xuất hiện để ngăn cản họ rời đi.

Tuy nhiên, đây không phải là chuyện xấu, điều này cho thấy, một khi rời đi, hiệu quả ảo giác của Vô Giới Yêu Đồng sẽ biến mất!

Mọi người chìm trong bóng tối, dù có Lâm Nghị ở đó, mắt không nhìn thấy gì, trong lòng trống rỗng, cảm xúc bất an từ từ nảy sinh.

Lão Hồ tương đối bình tĩnh, hít một hơi thật sâu hỏi: "Lão Lâm, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Lâm Nghị sắc mặt như thường, giọng nói thản nhiên: "Các cậu có thể nhắm mắt lại, tôi sẽ kể lại tình hình xung quanh cho các cậu nghe." "Được!" Lâm Nghị quét mắt một vòng, quan sát môi trường trong thạch thất, tiện thể thầm lặng đả tạp trong lòng.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh, ký chủ đã ở trong thánh mộ, có thể đả tạp." "Đinh, đả tạp thành công, nhận được 10000 điểm đạo mộ." Sau khi làm theo thông lệ, Lâm Nghị kể lại môi trường xung quanh cho Lão Hồ và những người khác nghe.

"Trong thạch thất rất đơn sơ, có hai xác khô đang ngồi xếp bằng, ở giữa hai xác khô có một hộp ngọc dài hơn một mét, cao hơn nửa mét, trên bốn mặt hộp ngọc còn có một số hình vẽ!" Nghe thấy hộp ngọc, Bàn Tử lập tức phấn khích, hỏi: "Lão Lâm, chất lượng hộp ngọc đó thế nào?

Có đáng giá bao nhiêu tiền không?

Lần này chúng ta đến mộ Nữ Vương, bảo bối chó má gì cũng không vớt được, không thể đi tay không được!" Nữ Vương lơ lửng

trên không: "Cái gì cơ!" Lão Hổ ho nhẹ hai tiếng, phê bình: “Bàn Tử, được rồi!

Quỷ hồn của Nữ Vương bây giờ đang nghe bên cạnh đấy.” Bàn Tử thản nhiên nói: “Sợ gì, con mẹ nó bây giờ là quỷ phó của lão Lâm nhà ta!

Chương 133

Lão Lâm nhà ta bảo nó đi đông nó không dám đi tây.” Nữ Vương lơ lửng trên không: "Đáng ghét!" Lâm Nghị cạn lời quở trách: “Tiểu Béo, ăn nói giữ mồm giữ miệng chút, nói không chừng Nữ Vương nhân lúc tôi không để ý, giết chết cậu thì sao?

Nhưng cậu yên tâm, Lâm gia ta đây sẽ báo thù cho cậu, nhất định sẽ hành hạ cô ta ra trò!” Nữ Vương lơ lửng trên không: “ˋ ´” Tuyết Lỵ Dương nghe ba người này mỗi người một câu, có chút không kiên nhẫn thúc giục: “Lão Lâm, đừng nói nhảm với Bàn Tử nữa.

Cậu vừa nói, trên hộp đá có một số hình vẽ, cậu có thể kể cho chúng tôi nghe hình vẽ đó như thế nào không?” Tuy nhiên cũng vì một màn náo nhiệt này, cảm xúc căng thẳng trong lòng mọi người ngược lại đã được giải tỏa.

Lâm Nghị đi một vòng quanh hộp đá, nói: “Mấy bức tranh được khắc trên hộp đá này là một lời tiên tri cổ xưa, bố cục rất đơn giản, đặc trưng của các ký hiệu rất rõ ràng.” Bàn Tử nghe vậy, trong lòng vui mừng, nói: “Lẽ nào hai người chết này sớm đã biết chúng ta sẽ bị kẹt ở đây, cho nên để lại lời tiên tri, chỉ cho chúng ta một con đường sáng?

Ha ha ha, Lão Lâm, cậu mau nói đi, là lời tiên tri gì?” Mọi người nghe suy đoán của Bàn Tử, dù cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng cũng tinh thần phấn chấn, tất cả đều tập trung lắng nghe.

Lâm Nghị nghe suy đoán của Bàn Tử, ngẩn người.

Mẹ nó chứ.

Tên tiểu Béo này đoán cũng chuẩn thật đấy.

Tuy nhiên, sau khi anh xem toàn bộ lời tiên tri, không khỏi nhíu mày, nói: “Lời tiên tri nói rằng...” Bức tranh đầu tiên là một đứa trẻ chỉ tay lên trời, trên mặt đất có không ít người đang chạy trốn khắp nơi, những người chạy trốn đó có lẽ là những người dân thường.

Bức tranh thứ hai, thứ ba lần lượt khắc một cơn lốc xoáy, thổi đổ không ít nhà cửa, những người đã trốn trước đó đều an toàn thoát khỏi thiên tai, họ vây quanh đứa trẻ cúi lạy, cho thấy đứa trẻ này có thể tiên tri thiên tai nhân họa.

Bức tranh thứ tư trên hộp ngọc khắc họa đứa trẻ đứng bên cạnh hai người lớn, trên mặt đất có một ông lão đang quỳ.

Các đường nét của những nhân vật này đều đơn giản đến cực điểm, hình vẽ đại diện cho ông lão chỉ là thêm vài nét vẽ một bộ râu dưới vòng tròn đầu, bố cục tuy đơn giản nhưng lại càng dễ hiểu.

Hai người lớn trong tranh rõ ràng cao hơn người thường một khúc, và trong kỹ thuật điêu khắc cũng rất tinh xảo, không qua loa như khắc họa người thường, hai người này có lẽ là những vị tiên thánh trong truyền thuyết cổ đại, ông lão quỳ trên đất rõ ràng là thuộc hạ của họ, di hài của ông lão trong thạch thất hẳn là ông ta.

Các bức tranh khác đều kể về khả năng tiên tri không thể tin được của đứa trẻ.

Cho đến bức tranh cuối cùng.

Trong bức tranh ngọc này, một già một trẻ ngồi bên cạnh hộp ngọc, trong mộ thất đứng năm người, hình dáng của năm người này bình thường không thể bình thường hơn, đơn giản không thể đơn giản hơn, là cao thấp béo gầy, hay nam nữ già trẻ, đều không thể nhìn ra, một trong năm người này đang ra tay mở hộp ngọc. "Tiên tri tiên đoán sau khi ông chết, luôn không có ai đến mộ thất này, cho đến một ngày nọ, có năm người vô tình mở chiếc hộp ngọc này." Nói đến đây, Lão

Hồ cảm thấy toàn thân nổi da gà, sau lưng lạnh toát, hỏi: "Lão Lâm, lời tiên tri nói năm người, ba anh em chúng ta, Tuyết Lỵ Dương, Diệp Diệc Tâm, còn có giáo sư Trần, chúng ta không phải là sáu người sao?" Bàn Tử huênh hoang nói: "Không thể nào, lẽ nào trong chúng ta có một người không phải là người?" Ban đầu Bàn Tử nói với thái độ nửa đùa nửa thật, nhưng sau khi nói ra, anh ta cảm thấy sau gáy mình lạnh toát.

Lão Hồ cố tỏ ra bình tĩnh, nói: "Bàn Tử, đừng có nói bậy, không phải người thì là gì?

Chẳng lẽ là quỷ." Diệp Diệc Tâm: "Σ(° △ °)" Hai người này mới là ma quỷ!

Tuyết Lỵ Dương: "Hai người có thể bớt nói vài câu được không?

Xem Lão Lâm nói thế nào?" Chưa đợi Lâm Nghị mở miệng, Bàn Tử đã bắt đầu tính toán, hỏi: "Vừa rồi ai đang nói chuyện!

Lão Lâm, Lão Hồ, tôi, tiểu Diệp, Dương tiểu thư, còn một người nữa đâu?

Sao người đó không nói chuyện?

Có phải..." Lão Hồ cạn lời nói: "Người còn lại là giáo sư Trần, ông ấy ngất đi rồi." Bàn Tử mặt đầy ngượng ngùng nói: "Ồ, vậy không sao rồi." Ngay khi anh ta vừa dứt lời.

Lá bùa trên người giáo sư Trần, người luôn được Lão Hồ cõng, đột nhiên bốc cháy, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Giây tiếp theo.

Giáo sư Trần dùng sức đẩy Lão Hồ ra, liều mạng chạy về phía hộp ngọc, cuối cùng đâm đầu vào hộp ngọc.

Rầm một tiếng!

Hộp ngọc bị ông ta một đầu đâm vỡ, ngay sau đó giáo sư Trần toàn thân co giật, tứ chi vặn vẹo biến dạng, miệng sùi bọt mép, không bao lâu thì tắt thở.

Vì trời tối, mọi người đều không nhìn thấy, nhưng nghe thấy tiếng động dữ dội, lờ mờ có thể đoán được kết quả.

Lão Hồ hỏi: "Lão...

Lão Lâm, giáo sư Trần ông ấy..." Lâm Nghị nhìn giáo sư Trần, gật đầu, nói: "Không sai, chết rồi." "Oa!" Diệp Diệc Tâm, người luôn khá nhát gan, nghe tin giáo sư Trần qua đời, trong lòng không thể kìm nén được nữa, oa một tiếng khóc nức nở.

Lâm Nghị bước tới, ôm lấy Diệp Diệc Tâm, nhẹ giọng nói: "Khóc đi, khóc đi, khóc ra sẽ dễ chịu hơn một chút." Đội khảo cổ của họ gồm năm người, kết quả từng người một đều chết.

Trước đó còn có giáo sư Trần, kết quả bây giờ giáo sư Trần cũng không còn.

Điều này giống như cọng rơm cuối cùng, ý chí có kiên cường đến đâu, cuối cùng cũng không chịu nổi.

"Ai!" Lão Hồ và Bàn Tử cũng thở dài một hơi nặng nề, nhất thời không biết nói gì.

Con người a, có lúc nói mất là mất.

Nếu không phải mấy người họ vận may tốt, nói không chừng cũng không trụ được đến bây giờ.

Xuống mộ đổ đấu, vẫn là quá nguy hiểm.

Tuyết Lỵ Dương có chút tự trách mím môi, muốn nói gì đó an ủi Diệp Diệc Tâm, nhưng cuối cùng cũng không nói ra lời nào.

Một lát sau, tâm tình Diệp Diệc Tâm dịu đi rất nhiều, Bàn Tử đột

nhiên mở miệng nói: “Lão Lâm, vậy là đúng rồi!

Năm người, bây giờ chúng ta còn lại năm người!

Lời tiên tri, đúng rồi!” Tất cả mọi người nghe xong, cảm thấy không rét mà run.

Chuyện này cũng quá kinh khủng rồi!

Bọn họ vốn dĩ sáu người, kết quả ngay khi họ xem lời tiên tri, giáo sư Trần đột nhiên chết, trực tiếp khiến sáu người biến thành năm người!

Lẽ nào trên thế giới thật sự có người có thể tiên tri?

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy cảnh này, cô ta cũng có chút kinh ngạc.

Lời tiên tri trên đó đã thành sự thật!

Tiên tri của tộc Trát Cách Lạp Mã, lại có thể thành công tiên đoán được chuyện của mấy ngàn năm sau!

Trên thế giới thật sự có kỳ nhân như vậy!

Tuy nhiên, tiên tri thì sao?

Trong thạch thất này, một già một trẻ hai cỗ thi thể, thi thể của thiếu niên đó, hẳn là tiên tri phải không?

Có lợi hại đến đâu, cuối cùng cũng chẳng phải chết trẻ, biến thành một bộ xương khô.

Bản vương thì khác, đợi đến khi tìm được Mộ Trần Châu, đó chính là phục sinh trường sinh!

Ngay lúc này.

Trước mắt mọi người đột nhiên lóe lên ánh sáng, thạch thất vốn tối đen vô cùng dường như đã khôi phục lại!

Tuyết Lỵ Dương cầm đèn pin trong tay, có chút kích động nói: "Lão Lâm, nhìn thấy rồi, tôi có thể nhìn thấy rồi!" Bàn Tử lập tức cảm thấy tâm trạng thoải mái, nói: "Mẹ nó, vẫn là nhìn thấy ánh sáng thì tốt hơn!

Tối om, trong lòng vẫn luôn không yên!" Nhìn thấy ngũ quan vặn vẹo biến dạng của giáo sư Trần, Diệp Diệc Tâm oa một tiếng lại gục vào vai Lâm Nghị khóc nức nở.

Lão Hồ tò mò nhìn Lâm Nghị hỏi: "Lão Lâm, chúng ta thế này có được coi là đã thoát khỏi ảo giác chưa?" Lâm Nghị nhíu mày, nói: "Không nói chắc được, nên đừng lơ là." Theo suy đoán của Lâm Nghị, ảo giác hẳn là sẽ biến mất sau khi rời đi!

Cho nên hiện tại xem ra, ảo giác tưởng chừng đã thoát khỏi, e là vẫn còn trong ảo giác!

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy hộp ngọc bị giáo sư Trần đâm vỡ, một mắt liền nhìn thấy thứ bên trong!

Cô vội vàng ngồi xổm xuống, dọn sạch mảnh vỡ của hộp ngọc.

Chỉ thấy bên trong lại là hai cánh cửa ngọc nhỏ, trên cửa ngọc cũng dán bùa giấy, trên đó còn khắc ba bức tranh ngọc.

Nhìn thấy ba bức tranh này khiến sắc mặt Tuyết Lỵ Dương đột ngột thay đổi, trắng bệch như tuyết, toát mồ hôi lạnh, một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Bức tranh đầu tiên vẽ năm người đứng trước hộp ngọc đã mở, bốn trong năm người này vẫn không có bất kỳ đặc điểm nào, vẫn là hình người bình thường như trước.

Tuy nhiên, một người trong số đó, trên đầu mọc một con mắt, trong vòng tròn đại diện cho đầu vẽ hai chiếc răng nanh rắn, cộng thêm tứ chi, giống như ma quỷ!

Chương 134

Hình người này chỉ khắc thêm vài nét, mà lại khiến cô nhìn đến da đầu tê dại!

Lâm Nghị, Lão Hồ, Bàn Tử, Diệp Diệc Tâm, và cả chính cô, bây giờ chỉ có năm người sống sót này, trong năm người này ai là ma quỷ?

Bức tranh đá thứ hai và thứ ba được đặt cạnh nhau, thể hiện hai kết quả khác nhau.

Một kết quả là bốn người cùng một con quỷ đầu mọc mắt mở hộp đá ra, lúc này con quỷ sẽ đột nhiên tấn công, moi nội tạng của bốn người còn lại.

Tình huống thứ hai là, con quỷ ngã trên mặt đất, thân thể lìa đầu, đã bị giết chết, bốn người mở tầng thứ hai của hộp đá, trong mộ thất xuất hiện một lối đi, có thể thoát ra ngoài.

Tuyết Lỵ Dương hít sâu một hơi, thầm nghĩ: "Nói như vậy, tiên tri đã cho chúng ta gợi ý, để chúng ta tự lựa chọn vận mệnh của mình sao?" Nếu trước đó không biết lời tiên tri có thật hay không, có lẽ cô sẽ không sợ hãi.

Vừa rồi lời tiên tri đã thành sự thật!

Sau khi giáo sư Trần qua đời, sáu người bọn họ biến thành năm người, vừa hay khớp với lời tiên tri.

Bây giờ nếu lời tiên tri thứ hai cũng là thật, vậy trong số họ thực sự có một con quỷ!

Chỉ cần bốn người họ hợp lực, diệt trừ con quỷ này, thì trong thạch thất này sẽ có một lối đi để họ thoát ra ngoài!

Cũng có khả năng... bốn người họ đều bị quỷ moi tim mà chết!

“Giả sử lời tiên tri này là thật, vậy trong năm người chúng ta, ai có khả năng là con quỷ nhất?” Tuyết Lỵ Dương chau mày, ánh mắt lướt qua bốn người Lâm Nghị.

Lâm Nghị thấy sắc mặt Tuyết Lỵ Dương có chút kinh hãi, đang nhìn vào hai tay của chính mình.

Mà hiện tại, trong tay cô, chẳng có gì cả.

“Cô Dương, cô lại bị ảo giác rồi à?” Tuyết Lỵ Dương không để ý đến Lâm Nghị, mà xòe hai tay ra, dường như đang trưng bày thứ gì đó, nói: “Trong ba bức tranh này cũng là một lời tiên tri.” Rõ ràng trong tay cô không có gì cả, nhưng trong mắt Lão Hồ và Bàn Tử lại là ba bức tranh da dê.

Lâm Nghị nhìn hai bàn tay trống không của Tuyết Lỵ Dương, thản nhiên nói: “Cô Dương, đừng bị mê hoặc nữa, bây giờ trong tay cô không có gì cả.” Tuyết Lỵ Dương bán tín bán nghi nhìn Lâm Nghị, nói: “Lão Lâm, chúng tôi thật sự có thể tin cậu được không?

Hay phải nói... cậu vốn dĩ không phải là lão Lâm!

Cậu là con quỷ đến từ Hang Quỷ phải không?” Vừa nói, Tuyết Lỵ Dương vừa ném ba bức tranh trong tay cho Lão Hồ, Bàn Tử và Diệp Diệc Tâm, sau đó một luồng hơi lạnh buốt dâng lên trong lòng mọi người.

Lâm Nghị trong lòng đại khái đoán được Tuyết Lỵ Dương đã nhìn thấy gì, cạn lời nói: “Tôi đã nói rồi!

Tin tôi, tôi sẽ đưa mọi người ra ngoài!

Những gì các người thấy, chưa chắc đã là thật.” Tuyết Lỵ Dương hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại, nhưng vừa nghĩ đến người trước mặt có thể là quỷ giả dạng lão Lâm, cô liền quyết tâm, nói: “Tại sao chúng tôi phải tin cậu?

Cậu dựa vào đâu để chúng tôi tin tưởng?" Lâm Nghị nhún vai, quay đầu nhìn ba người Lão Hồ, nói: "Cô hỏi họ xem có tin tôi không?" Lão Hồ trầm ngâm một lát rồi nói: "Tôi và lão Lâm chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cậu ấy thế nào tôi rõ hơn ai hết.

Hơn nữa vừa rồi nếu không phải lão Lâm, e là chúng ta đã bỏ mạng trong bụng rắn đen rồi.

Tôi tin lão Lâm!" Bàn Tử nghiêng người, lại gần Lâm Nghị, nói: "Chuyện này còn gì phải nói nữa.

Không tin lão Lâm, chẳng lẽ tôi lại đi tin cái lời tiên tri không đáng tin cậy này à?

Đừng nói lão Lâm đã nói rồi, căn bản không có lời tiên tri thứ hai, cho dù có, tôi thấy con quỷ trong lời tiên tri nói chính là bà cô người nước ngoài nhà cô đấy." Diệp Diệc Tâm mím môi, nói: "Suốt chặng đường đều là anh Lâm chăm sóc em, em không tin anh ấy thì còn tin ai được nữa?" Bàn Tử nhướng mày, cảnh giác nhìn Tuyết Lỵ Dương, nói: "Lão Lâm, hay là chúng ta trói cô ta lại đi, đề phòng bất trắc!" Lão Hồ cũng nhìn Tuyết Lỵ Dương với ánh mắt đầy ẩn ý.

Thấy Lão Hồ và Bàn Tử tin tưởng mình như vậy, Lâm Nghị cảm thấy rất vui mừng.

Quả nhiên huynh đệ vẫn là huynh đệ, đáng tin cậy.

Gương mặt xinh đẹp của Tuyết Lỵ Dương lập tức sa sầm, nói: "Các người muốn làm gì?

Tuyệt đối đừng làm bậy!" Bàn Tử cười khẩy, nói: "Chúng ta đương nhiên là phải giết quỷ rồi!

Dương đại tiểu thư, ở đây chỉ có năm người chúng ta, cô không cần la hét đâu, có la rách họng cũng không ai tới đâu." Tuyết Lỵ Dương: "Không!" Đây là cái loại người gì thế này!

Lũ người này quả thật là cầm thú, không đúng, còn không bằng cầm thú!

Cô hoảng hốt kêu lên: "Lão Lâm đã nói không có lời tiên tri thứ hai, chúng ta thấy đều là giả!

Không phải các người tin lão Lâm sao?!

Cho nên, tôi cũng không phải quỷ, đúng không?" Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra một sợi dây thừng, ra vẻ nghiêm túc nói: "Cái này gọi là đề phòng bất trắc, hiểu không?" Lâm Nghị vỗ vai Bàn Tử, thản nhiên hỏi Tuyết Lỵ Dương: "Bây giờ cô tin lời tôi nói chưa?" Tuyết Lỵ Dương bất đắc dĩ nói: "Tin rồi!" Sao có thể không tin.

Còn không tin nữa, hai người huynh đệ của cậu ta sẽ coi mình là quỷ mà xử lý mất.

Lâm Nghị gật đầu, nói: "Thật ra sở dĩ mọi người nhìn thấy lời tiên tri thứ hai, chẳng qua là muốn chúng ta tự giết hại lẫn nhau mà thôi.

Nếu mọi người thật sự tin, giết chết một trong năm người chúng ta, rất có thể sẽ có lời tiên tri thứ ba, thứ tư, để dụ dỗ các người, cho đến khi tất cả chúng ta đều chết ở đây." Lời của Lâm Nghị vừa dứt, Lão Hồ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Mọi người mau nhìn kìa, ba bức tranh cô Dương vừa ném qua biến mất rồi!" Bàn Tử, Diệp Diệc Tâm, Tuyết Lỵ Dương đều nhìn về phía vị trí của ba bức tranh, kết quả là ba bức tranh đó cứ như bốc hơi khỏi thế gian, không cánh mà bay!

Tuyết Lỵ Dương ngây người, áy náy nhìn Lâm Nghị nói: "Lão Lâm, xin... xin lỗi, tôi cứ tưởng cậu là quỷ, lão Lâm thật sự đã..." Bàn Tử khinh thường nói: "Coi thường ai thế?

Nói cho cô biết, cho dù tất cả chúng ta đều chết, lão Lâm cũng sẽ là người cuối cùng!" Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, mắng: "Cút ngay, ngậm cái miệng quạ của cậu lại!" Bàn Tử toe toét cười, nói:

“He he...

Lão Lâm, cái hộp ngọc nhỏ bên trong hình như cũng có thể mở được!” Hộp ngọc trong thánh mộ, nói là hộp ngọc nhưng thực chất là hộp đá ngọc, chất ngọc không hề tinh khiết.

Tổng cộng có hai lớp.

Lớp thứ nhất là hộp đá ngọc lớn bên ngoài.

Lớp thứ hai là một chiếc hộp nhỏ bằng bạch ngọc có hai cánh cửa!

Chiếc hộp ngọc nhỏ vô cùng tinh xảo, chất ngọc thượng hạng, trên hộp có nắp, được dán bằng da bò, để bảo quản lâu dài những vật phẩm quý giá bên trong.

Lâm Nghị lấy chiếc hộp nhỏ bằng bạch ngọc từ trong hộp đá ngọc lớn ra, ngay lúc này, tất cả mọi người đều nín thở.

Mặc dù họ đều cho rằng lời tiên tri thứ hai vừa rồi là giả, nhưng lời tiên tri quỷ dị vẫn bao trùm trong tâm trí họ.

Hiện giờ, cả năm người họ đều ở đây, nếu thật sự có quỷ, sau khi hộp ngọc được mở ra, con quỷ sẽ moi tim họ!

Lâm Nghị không vội không vàng đặt chiếc hộp ngọc nhỏ lên trên hộp ngọc lớn, “cạch”, tiện tay mở chiếc hộp ngọc nhỏ ra.

Thấy không có con quỷ nào xuất hiện, họ mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này trong lòng mới hoàn toàn yên tâm.

Sau khi chiếc hộp bạch ngọc nhỏ được mở ra, bên trong là một cuốn sách cổ làm bằng da dê, sách cổ đã quá lâu đời, nhưng được bảo quản trong hộp bạch ngọc nhỏ nên gần như còn nguyên vẹn.

Bàn Tử ghé đầu qua, tò mò hỏi: “Lão Lâm, cuốn sách này viết gì vậy?

Có phải nói cách ra khỏi đây không?" Diệp Diệc Tâm nép sát vào Lâm Nghị, nghiêng đầu, tựa vào vai anh, tò mò ngắm nhìn cuốn sách da dê này.

Sách cổ da dê chủ yếu là hình ảnh, bên trong còn có một ít chữ của Quỷ Động, giúp họ hiểu được ý nghĩa của hình ảnh.

Đại ý là...

Ở Tây Vực cổ, có hai ngọn núi thần màu đen, xung quanh núi thần có nhiều sông ngòi, thực vật phong phú, rất thích hợp cho con người và động vật sinh sống.

Gần núi thần có bốn bộ lạc, sống một cuộc sống an nhàn, ổn định và hạnh phúc.

Nhưng một ngày nọ, có người phát hiện ra một hang động sâu không thấy đáy trong ngọn núi thần màu đen, vì tò mò, họ muốn biết hang động rốt cuộc sâu bao nhiêu, dưới đáy hang động rốt cuộc là thứ gì.

Đại tế ti của bốn bộ lạc lớn bèn ra lệnh chế tạo ngọc nhãn, cũng chính là con mắt bằng ngọc mà họ thấy trong thần điện, họ muốn mượn thần lực của chân thần để xem rõ hung cát nơi sâu nhất của Hang Quỷ, sau đó tiến hành một buổi tế lễ, tất cả họ đều thông qua ngọc nhãn nhìn rõ đáy Hang Quỷ, đồng thời cũng mang đến một tai họa chưa từng có.

Đại tế ti chế tạo ngọc nhãn và chủ trì tế lễ, hai mắt nổ tung ngay tại chỗ, đồng thời ở gần núi thần cũng xuất hiện những con rắn đen kỳ quái, nơi rắn đen đi qua, người và gia súc đều không sống sót.

Còn xuất hiện rất nhiều quái vật thân rắn mặt người, cũng như Xà Mẫu, Xà Mẫu có thể sinh ra những quả trứng giống như nhãn cầu, trong mỗi quả trứng sẽ sinh ra hàng trăm con rắn đen.

Thế là, bốn bộ lạc lớn đã chọn ra hai dũng sĩ, họ được gọi là những người dũng cảm được thần minh phù hộ, tức là song thánh của tộc Trát Cách Lạp Mã.

Song thánh sở hữu thần lực, dẫn dắt bốn bộ lạc lớn, chém giết Xà Mẫu, quái xà và tất cả rắn đen, họ ném xác rắn đen vào Hang Quỷ, từ đó Hang Quỷ được gọi là động tai họa.

Chương 135

Sau đó, trong tộc Trát Cách Lạp Mã, một nhà tiên tri đã ra đời, nhà tiên tri chính là cậu bé trong thạch thất, cậu bé này có khả năng tiên đoán tương lai.

Đồng thời, nhà tiên tri đã dự đoán rằng, tám trăm năm sau khi ông qua đời, tộc Trát Cách Lạp Mã sẽ di cư đi nơi khác, và hai ngọn núi thần màu đen sẽ chào đón một chủng tộc khác, và chủng tộc này chính là tiền thân của nước Tinh Tuyệt, họ coi Hang Quỷ là nơi thần minh nghỉ ngơi, nữ vương của họ thì mọc ra một đôi mắt thông đến minh giới, họ lợi dụng ngọc nhãn để triệu hồi rắn đen chiến đấu cho mình, tranh bá với các quốc gia xung quanh, cuối cùng đã chọc giận thần minh.

Chân thần đã giao ngọn núi này cùng với khu vực lân cận cho ma quỷ, sa mạc đã nuốt chửng thành phố của họ, tất cả người và gia súc của quốc gia này cũng như ác linh rắn đen trong Hang Quỷ đều sẽ bị chôn sâu dưới lòng đất.

Sau đó, chính là lời tiên tri về ngày hôm nay, vài nghìn năm sau khi tiên tri qua đời, sẽ có năm người sống sót vì núi lở mà tiến vào mộ thất, một trong số họ là hậu duệ của bộ tộc tiên thánh.

Lâm Nghị đọc xong cuốn sách này, cảm thấy vô cùng hoang đường.

Nào là ác linh, nào là song thánh sở hữu thần lực, nào là chân thần, nào là minh giới.

Thật thật giả giả không thể biết được.

Chuyện mấy nghìn năm trước, ai có thể nói chắc được chứ.

Tuy nhiên, vị tiên tri này, quả thật có chút tài năng.

Lời tiên tri của ông ta, phần lớn đều chính xác!

Từ việc tộc Trát Cách Lạp Mã di cư, đến việc Nữ Vương tranh bá các quốc gia, rồi đến sa mạc nuốt chửng tất cả các thành phố, cuối cùng đến hôm nay thuốc nổ gây ra sạt lở núi, mọi người tiến vào mộ thất, thậm chí cả việc trong năm người có hậu duệ của tộc Trát Cách Lạp Mã cũng tính được!

Chuyện này mà nói ra ngoài, e là chẳng có ai tin.

Nhưng, kết quả chính là như vậy.

Thấy kết quả này, Nữ Vương cũng kinh ngạc.

Không ngờ ngay cả năng lực của cô ta cũng nằm trong phạm vi tiên đoán của vị tiên tri tộc Trát Cách Lạp Mã này, thậm chí còn tiên đoán được sự diệt vong của nước Tinh Tuyệt.

Đợi Lâm Nghị kể xong nội dung trong sách, Bàn Tử có chút chưa thỏa mãn hỏi: "Hết rồi à?" "Hết rồi!" "Vị tiên tri này không nói chúng ta làm sao ra khỏi đây à?" "Không." "A, thế chẳng phải công cốc à, uổng công vô ích rồi." Lão Hồ trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Không đúng nha lão Lâm.

Tiên tri đã biết chúng ta sẽ bị mắc kẹt ở đây, vậy phải có một kết quả chứ?

Là chúng ta bị kẹt chết ở đây, làm bạn với tiên tri, hay là chúng ta tìm được lối ra?" Lâm Nghị nhún vai, tìm một chỗ ngồi xuống, nói: "Yên tâm đi.

Nếu tôi đoán không lầm, cô Dương chính là hậu duệ của tiên tri, các người nghĩ tiên tri có để hậu duệ của mình bị kẹt chết ở đây không?

Cứ thoải mái đi!" Tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn Lâm Nghị, không rõ anh đang giở trò gì.

Ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng cảm thấy tò mò, cô ta đã kiểm tra xung quanh, căn bản không có lối ra, chẳng lẽ Lâm Nghị có thể biến ra một lối ra từ hư không sao?

Mặc dù Lâm Nghị bảo cứ yên tâm, nhưng mấy người vẫn có chút đứng ngồi không yên.

Bàn Tử đi đến trước hài cốt của cậu bé, chắp tay, "phịch" một tiếng quỳ xuống, nói: "Tiểu tổ tông tiên tri ơi, tiểu Bàn tôi hôm nay lần đầu đến quý địa, không hiểu quy củ, có gì làm không phải, ngài lượng thứ cho.

Chỉ cần ngài có thể chỉ cho chúng tôi một con đường sáng, tiểu Bàn tôi bảo đảm, sẽ đốt cho ngài mười tám cô hầu gái ngày đêm hầu hạ ngài!" Bàn Tử nói xong, vểnh mông lên, "cộp, cộp, cộp", dập đầu ba cái thật kêu.

Lão Hồ khinh bỉ nói: "Bàn Tử, tiểu tổ tông tiên tri trông cũng chỉ mười một, mười hai tuổi, cậu tưởng ai cũng như cậu à!

Tối nào cũng ra ngoài quậy phá!" Bàn Tử ra vẻ nghiêm túc nói: "Lão Hồ, cái này cậu không hiểu rồi, tiểu tổ tông tiên tri qua đời lúc mười một, mười hai tuổi, bây giờ đã qua mấy nghìn năm, có gì mà không biết chứ?

Tôi nói cho cậu biết, làm thế này chắc chắn không sai!" Lâm Nghị đá vào mông Bàn Tử một cái, nói: "Được rồi, cậu cầu thì có tác dụng gì.

Muốn cầu tiên tri, cũng phải để cô Dương, người có quan hệ, cầu chứ." Tuyết Lỵ Dương ngẩn người, vô thức đi đến trước hài cốt tiên tri, cúi đầu một cái, kết quả còn chưa kịp nói gì, mặt đất đột nhiên

rung chuyển, trong núi truyền ra từng tiếng nứt vỡ, lực căng bên trong núi do vụ nổ truyền đến, sau hai lần nứt ngày càng lớn, áp lực tiếp tục tích tụ, sắp xảy ra lần nứt núi thứ ba!

Một trận rung lắc dữ dội, trong mộ thất vang lên tiếng "rắc rắc", nứt ra ba khe lớn, một khe trên mặt đất, hai khe còn lại một trái một phải, vừa vặn ở hai bên mộ thất, cao thấp rộng hẹp đều có thể cho người đi qua.

Thấy cảnh này, Lão Hồ và Bàn Tử đều ngây người.

Vãi chưởng.

Hóa ra cầu tiên tri cũng phải dựa vào quan hệ!

Cái xã hội quái quỷ gì thế này.

Tuyết Lỵ Dương cũng ngây người, còn có thể như vậy sao?

Chẳng lẽ tiên tri thật sự hiển linh?

Tuy nhiên, hiện tại lại đối mặt với một vấn đề nan giải, Tuyết Lỵ Dương chau mày hỏi: "Lão Lâm, có tổng cộng ba khe lớn, chúng ta nên chọn khe nào?" Ba khe nứt lớn dẫn đến đâu họ cũng không biết, có thể sau khi vào, theo sự nứt vỡ của núi, sẽ không bao giờ quay lại được nữa!

Lâm Nghị liếc nhìn thi thể tiên tri, ban đầu cậu bé tiên tri ngồi xếp bằng, một tay đặt cạnh hộp đá ngọc, tay kia đặt thẳng trên đùi, bị trận rung lắc vừa rồi làm nghiêng sang một bên, ngón tay phải vừa vặn chỉ vào khe nứt lớn bên trái mộ thất.

Anh chỉ vào thi thể tiên tri, nói: "Tiên tri đã chỉ đường cho chúng ta rồi!" Mọi người để ý đến hướng ngón tay của tiên tri, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nhìn hai bộ hài cốt trong thạch thất và thi thể giáo sư Trần, Lâm

Nghị tiếp tục nói: “Lão Hồ, Bàn Tử, tiên tri đã chỉ đường cho chúng ta, chúng ta không thể để họ tiếp tục ở đây, chúng ta phải đưa họ ra ngoài, chôn cất cho tử tế.

Còn có giáo sư Trần, không thể bỏ xác của ông ấy ở đây.” Lão Hồ gật đầu thật mạnh, nói: “Đúng, lão Lâm, cậu nói không sai.

Bàn Tử, mau chóng thu dọn hài cốt của tiên tri đi!” Mấy người bàn bạc, Bàn Tử thu dọn hai bộ hài cốt, cõng trên lưng, Lão Hồ cõng giáo sư Trần, Lâm Nghị tiện tay thu luôn chiếc hộp bạch ngọc còn tạm coi được, nhanh chóng đi theo hướng tiên tri chỉ.

Cả nhóm năm người, chạy về phía trước khoảng mười mét, đột nhiên trước mắt xuất hiện ánh sáng!

Mọi người trong lòng vui mừng, tiếp tục chạy về hướng ánh sáng.

Không lâu sau, ở cuối khe nứt lớn, chính là một thế giới mới!

Ánh nắng chói chang chiếu vào mặt mọi người, trên mặt ai cũng hiện lên niềm vui sướng của kẻ sống sót sau kiếp nạn!

Tuy nhiên, nơi họ đến, trông giống như một khe núi của núi Từ, bốn phía đều là đá đen cao chót vót, ước chừng phải cao hơn mười mét!

Hơn nữa theo sự gia tăng của các vết nứt, khe nứt lớn phía sau họ đã bị đá vụn vùi lấp, và vị trí họ đang đứng, e là không bao lâu nữa cũng sẽ biến mất!

Hơn nữa núi non rung chuyển không ngừng, cũng không có cơ hội để trèo lên.

Họ đều biết thực lực của Lâm Nghị, Lão Hồ nhìn Lâm Nghị, nói: “Lão Lâm, lần này e là phải trông cậy vào cậu!” Lâm Nghị gật đầu, nói với Diệp Diệc Tâm và Tuyết Lỵ Dương: “Hai người qua đây ôm chặt lấy tôi.” Tuyết Lỵ Dương và Diệp Diệc Tâm ngẩn người, không

rõ Lâm Nghị muốn làm gì.

Tuy nhiên, Diệp Diệc Tâm thì không sao, rất tự nhiên ôm lấy cánh tay Lâm Nghị.

Tuyết Lỵ Dương do dự một lúc, cuối cùng cũng đưa tay ra, nắm lấy cánh tay còn lại của Lâm Nghị.

"Ôm chặt vào, các người ôm cánh tay thì có tác dụng gì?

Tôi làm sao đưa các người lên được?" "Ồ." Hai người lí nhí đáp một tiếng, gương mặt hơi ửng hồng, dang tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của Lâm Nghị.

Hai người một trái một phải, một trên một dưới, ôm chặt lấy Lâm Nghị.

Lâm Nghị hít sâu một hơi, thi triển khinh công dưới chân, đạp lên mặt đất, nhảy vọt lên, dù mang theo hai người, vẫn bay ra được năm sáu mét, ngay sau đó, một tay bám vào tảng đá đen, mượn lực một chút, ba người lại bay vút lên!

Một lát sau, ba người đã từ đáy khe núi lên đến đỉnh!

Lão Hồ và Bàn Tử ngước nhìn Lâm Nghị thân nhẹ như én, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

"Chậc chậc, bản lĩnh của lão Lâm ngày càng cao rồi!" "Đúng vậy.

Nếu chúng ta cũng có bản lĩnh này thì tốt quá!

Tiếc là, hai chúng ta hình như không có cái số đó." Tuyết Lỵ Dương thì không sao, bình thường quen đi máy bay rồi, Diệp Diệc Tâm lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác bay lượn, cả người ngơ ngác, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, đầu óc quay cuồng.

Vì núi non vẫn đang rung chuyển, hai người vừa lên đến nơi đã đứng không vững, Lâm Nghị một tay ôm lấy vòng eo nhỏ của mỗi

người, giúp họ ổn định thân hình.

"Hai người ở trên này tìm thứ gì đó vịn vào, tôi xuống đưa lão Hồ họ lên!" Lâm Nghị dặn dò xong, không để ý đến họ nữa, không chút do dự bay xuống khe núi.

Lão Hồ và Bàn Tử không giống Diệp Diệc Tâm và Tuyết Lỵ Dương.

Hai cô gái nhẹ cân, Lâm Nghị có thể dễ dàng bay lên.

Nhưng họ là hai người đàn ông to lớn, còn cõng một đống đồ, và cả thi thể giáo sư Trần.

Thấy Lâm Nghị xuống, Lão Hồ nói: "Lão Lâm, cậu đưa Bàn Tử lên trước đi, tôi ở đây cố gắng cầm cự." Lâm Nghị liếc nhìn hai bên khe núi đang bị ép lại ngày càng gần, nói: "Đừng nói nhảm nữa, để cậu lại đây, lỡ có chuyện gì thì sao?!" Lão Hồ và Bàn Tử thì không phiền phức như vậy, Lâm Nghị một tay kéo một người, thi triển khinh công.

Chương 136

Do mang đồ quá nặng, tốc độ của Lâm Nghị cũng giảm đi đáng kể, nhưng hữu kinh vô hiểm, sau một hồi lách mình né tránh, không lâu sau, đã hội hợp với Tuyết Lỵ Dương và Diệp Diệc Tâm.

Thoát nạn thành công, Bàn Tử ngửa mặt lên trời hét lớn, hô: "Lão Lâm, cuối cùng chúng ta cũng ra ngoài rồi!

Bàn gia ta còn sống ra ngoài rồi!" Lão Hồ cũng có vẻ kích động, nắm chặt nắm đấm, nói: "Lão Lâm, lần này cậu đúng là đã sống sượng lôi chúng ta ra ngoài đấy!

Nếu không phải cậu, đừng nói là chạy thoát, e là đã sớm chết trong Hang Quỷ rồi!" Lâm Nghị mỉm cười, nói: "Chúng ta là huynh đệ!

Gần đây tôi có một vài kinh nghiệm trong việc nâng cao thực lực, đợi sau khi về sẽ chia sẻ cho các cậu!" Mắt Bàn Tử sáng lên, kinh ngạc hỏi: "Thật không?

Vậy tôi với lão Hồ chẳng phải cũng có thể phi diêm tẩu bích sao?

Thế sau này chúng ta lại xuống mộ, đi đến đâu chẳng vơ vét đến đó à?!" Lão Hồ toe toét cười, không tiện nói ra.

Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh nhìn ba người đàn ông này, không khỏi cảm khái trong lòng: "Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã." Còn vì sao không nói ra...

Tuyết Lỵ Dương và Diệp Diệc Tâm có chút lo không xong cho bản thân, không nghe rõ họ nói gì.

Lâm Nghị liếc nhìn xung quanh, phát hiện họ đang ở lưng chừng núi, và dấu hiệu nứt núi ngày càng nghiêm trọng!

Ngọn núi phía sau có dấu hiệu sụp đổ.

Lâm Nghị vội vàng hét lên: "Núi Từ sắp sập rồi, chúng ta mau rời khỏi đây!" Thế là cả nhóm mấy người, nhanh chóng chạy xuống núi, họ vừa chạy, núi Từ phía sau vừa sụp đổ vào Hang Quỷ.

Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương thì không sao, Diệp Diệc Tâm là người tri thức, bước thấp bước cao, hoàn toàn không quen, có mấy lần suýt nữa thì ngã nhào xuống.

Lâm Nghị dứt khoát cõng Diệp Diệc Tâm trên lưng, tiếp tục chạy xuống.

Không biết qua bao lâu, họ cuối cùng cũng chạy xuống khỏi núi Trát Cách Lạp Mã, đến bên ngoài thung lũng.

Phần sườn núi gần cổ thành Tinh Tuyệt đã hoàn toàn sụp đổ, nửa thân núi rỗng khổng lồ đó vừa vặn đè lên Hang Quỷ, vĩnh viễn bịt kín cửa hang!

Lâm Nghị không có cảm giác gì, mấy người còn lại đều mệt đến thở không ra hơi, tuy gần như kiệt sức, nhưng trên mặt mỗi người đều nở nụ cười vui mừng!

Cuối cùng... cuối cùng cũng sống sót ra ngoài rồi!

Mấy người nằm vật ra cát vàng, nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây, trong lòng không biết có bao nhiêu lời muốn nói, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ nằm đó cười ngây ngô.

Lâm Nghị thì tìm đến mộ của Hách Ái Quốc, đào một cái hố cát bên cạnh mộ của ông ta, chôn giáo sư Trần vào đó.

Nhìn từ xa hai ngôi mộ, giống như hai vị dũng sĩ ngày đêm canh giữ cổ thành.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, bên tai Lâm Nghị vang lên tiếng của hệ thống.

“Ting, địa điểm đả tạp thứ 10 đã được làm mới, trở về thuận lợi, có thể đả tạp trong tứ hợp viện, phần thưởng: huyết mạch Huyền Quy, huyết mạch Giao Long!” Nghe thấy hai phần thưởng này, Lâm Nghị ngẩn người.

Ghê thật!

Cứ không hợp là lại thưởng huyết mạch!

Huyết mạch Huyền Quy và huyết mạch Giao Long, tuy không thể so sánh với huyết mạch Kỳ Lân của mình, nhưng cũng là huyết mạch của thần thú trong thần thoại cổ đại!

Trong kỳ thư của Đạo Tạng 《Thái Huyền Bảo Điển》 từng ghi lại: “Phương bắc có biển Thương, biển Thương sinh Huyền Quy, Huyền Quy thổ chân khí, chân khí hóa thần thủy, thần thủy sinh thận.” Ý nói thần thủy do thần thú Huyền Quy phương bắc phun ra có thể nuôi dưỡng một vùng đất.

Tuy chưa chắc đã thần kỳ như vậy, nhưng cũng có thể phản ánh được địa vị của Huyền Quy trong số các thần thú vẫn rất cao.

Đây tuyệt đối là hỗ trợ tốt nhất!

Cho Bàn Tử là vừa hợp!

Nhìn thân hình là biết.

Còn có huyết mạch Giao Long.

Trong 《Thuyết Văn Giải Tự》 từng có ghi chép, giao, thuộc loài rồng.

Cá trong ao, đủ ba ngàn sáu trăm, giao đến làm trưởng, có thể dẫn cá bay lên gây mưa trong nước, giao đi thì thôi.

Tương truyền, giao là một trong những loài trong quá trình tiến hóa thành rồng của tất cả các loài thủy thú có huyết mạch rồng (bao

gồm cả cá, rắn và các loài thủy tộc khác), chỉ cần vượt qua kiếp nạn nữa là có thể hóa thành chân long, đều có sức mạnh cường đại.

Chậc chậc.

Loại huyết mạch này nếu cho Lão Hồ, vậy Lão Hồ chẳng phải sẽ tương đương với một chiến binh lục giác sao!

Cộng thêm huyết mạch Kỳ Lân có thể thống ngự vạn thú của mình.

Tung hoành ngang dọc, càn quét các đại cổ mộ, cũng tuyệt không phải là chuyện khó!

Tuy nhiên, lý tưởng rất đầy đặn, hiện thực lại rất xương xẩu.

Có tất cả huyết mạch là chuyện tốt, nhưng muốn thực sự kích phát năng lực huyết mạch, cũng tuyệt không phải là chuyện dễ.

Hơn nữa, tình hình hiện tại dường như không mấy lạc quan.

Ở phía chân trời ngoài thung lũng, cuối những cồn cát vàng óng, cát vàng lại nổi lên, bầu trời bị nhuốm thành màu vàng xám.

Mặt trời lặn trên sa mạc đã trở nên mơ hồ, từng cơn gió nhẹ mang theo cát mịn thổi qua, đất trời bao trùm một bóng đen không lành.

Cơn gió này là tín hiệu bão cát đen sắp đến, ngày tận thế của Trát Cách Lạp Mã lại sắp đến rồi!

Lâm Nghị hét lên với mấy người đang nghỉ ngơi: "Được rồi, đừng nghỉ ngơi nữa!

Bão cát đen sắp đến rồi.

Chúng ta cần nhanh chóng tìm An Lực Mãn!" Vừa nghe đến An Lực Mãn, Bàn Tử bật dậy khỏi mặt đất, nói: "Mẹ kiếp, chúng ta lại quên mất thằng cha này!

Tên khốn An Lực Mãn, e là đã sớm chạy mất rồi!" Tuyết Lỵ Dương chau mày, bất an nói: "Nếu An Lực Mãn bỏ chúng ta mà đi, vậy chúng ta chẳng phải sẽ bị kẹt chết trong sa mạc sao?" Nhìn sa mạc mênh mông, tâm trạng vui mừng ban đầu của mọi người lại lập tức rơi xuống vực thẳm.

Lâm Nghị sắc mặt bình tĩnh như thường, nói: "Đừng lo, lão già này không dám chạy đâu." Lão Hồ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lão Lâm, tôi cũng thấy An Lực Mãn không đáng tin, tuy ông ta đã hứa sẽ đợi chúng ta ở đây, nhưng bây giờ gặp nguy hiểm, nói không chừng đã chạy mất rồi!" Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói: "Chúng ta mau đuổi theo đi!

Đợi chúng ta đuổi kịp ông ta, tôi nhất định sẽ cho ông ta một bài học!" Lời Bàn Tử chưa dứt, ở cách đó không xa đã xuất hiện một bóng người nhỏ bé.

Lâm Nghị mỉm cười, chỉ vào bóng người đó, nói: "Các người xem, ông ta đến rồi kia kìa?!" Mọi người trong lòng vui mừng khôn xiết, vội vàng thu dọn đồ đạc, đi lên đón.

An Lực Mãn vốn nghe lời Lâm Nghị, ngoan ngoãn ở đây, cũng không đi lung tung.

Nhưng không lâu trước, dường như xảy ra động đất, hai ngọn núi Từ đều rung chuyển.

Lão ta lo lạc đà bị thương, dứt khoát dắt đàn lạc đà đi thật xa, sắp xếp ổn thỏa, lại thấy bão cát đen sắp đến, muốn chạy trốn, nhưng lại có chút không dám.

Thế là lão ta một mình qua xem thử, nhóm Lâm Nghị đã ra ngoài chưa.

Nếu giờ này mà vẫn chưa ra ngoài, e là đám người Lâm Nghị đều

đã chết trong cổ mộ rồi.

Vậy thì lão ta không thể lo được những thứ khác, vẫn là ưu tiên bảo vệ mạng sống.

Thật trùng hợp, vừa hay nhìn thấy mấy người Lâm Nghị.

An Lực Mãn cười toe toét hô lên: "Bạn bè mà, bạn bè mà!

Tôi đã nói các bạn có thánh Allah phù hộ, nhất định sẽ bình an trở về mà!

Tôi ở đây đã đợi rất lâu rồi mà!" Lâm Nghị liếc nhìn An Lực Mãn, hỏi: "Bạn à, ông có định chạy trốn không đấy?" Đầu An Lực Mãn lập tức lắc như trống bỏi, vỗ ngực đảm bảo nói: "Chúng ta là bạn bè mà, là anh em còn thân hơn cả anh em ruột mà!

Sao tôi có thể bỏ các bạn mà tự mình chạy trốn được chứ!

Tôi, An Lực Mãn, cho dù chết ở đây, cũng tuyệt đối không bỏ rơi bạn bè mà!" Mọi người cũng không quan tâm An Lực Mãn nói thật hay giả, cả nhóm cười lạc đà, dưới sự dẫn dắt của An Lực Mãn lên đường trở về.

Lần này bão cát không phải kiểu trời long đất lở, mà có dạng cột, giống như vòi rồng trên sa mạc, cột gió từ Hang Quỷ bay ra, cát đó quất vào mặt đau rát.

Chương 137

Tất cả mọi người cười lạc đà phi nước đại không ngừng, khoảng một hai ngày sau, bão cát đen mới dần dần dừng lại.

Vốn dĩ họ hy vọng có thể tìm được nguồn nước trong cổ thành Tinh Tuyệt, bổ sung vào túi nước của mình, tiếc là sau một hồi náo loạn, nước ngọt không được bổ sung, đi trong sa mạc không được mấy ngày, nước ngọt mang theo đã cạn kiệt.

May mà Lâm Nghị đi suốt chặng đường, đã quen thuộc với sa mạc, nhiều lúc còn chuyên nghiệp hơn cả An Lực Mãn.

Mọi ngọn cỏ, cái cây trong sa mạc đều không thoát khỏi mắt anh, dễ dàng tìm thấy cổ thành Cô Mặc, cũng như cái giếng thánh đó, bổ sung đầy đủ nguồn nước bên trong.

Cứ như vậy đi đi lại lại hơn mười ngày, cuối cùng đã đến được nguồn nước ổn định quanh năm, con sông nội địa lớn nhất của sa mạc này, sông Tarim!

Sau đó tiếp tục đi về phía tây, lại qua mấy ngày, cuối cùng đã rời khỏi sa mạc!

Đến thị trấn nhỏ của An Lực Mãn, mấy người Lâm Nghị đã chôn cất hài cốt của tiên tri và lão giả, đốt rất nhiều tiền giấy, nhà giấy, Bàn Tử còn đặc biệt dùng giấy dán một cô nàng béo mập, đốt cho tiên tri.

Làm người không thể nói mà không giữ lời!

Sau khi dừng lại một thời gian ngắn, cả nhóm mấy người ngồi trên chuyến tàu hỏa trở về.

Trên tàu hỏa, trong lòng mọi người mới xem như hoàn toàn yên

tâm, nhìn ra ngoài cửa sổ, mọi chuyện xảy ra trước đó, cứ như một giấc mơ.

Vốn dĩ vào sa mạc hệ số nguy hiểm đã đặc biệt lớn, thương vong là khó tránh khỏi, nhưng một lúc chết nhiều người như vậy, cũng được coi là một sự kiện trọng đại rồi!

Sau khi trở về thủ đô, cả nhóm phối hợp với các cơ quan hữu quan điều tra, mọi người đều biết, nếu nói ra những gì họ đã trải qua, chắc chắn không ai tin, còn rước thêm phiền phức không cần thiết, nên chỉ nói qua loa một chút.

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương lo liệu hậu sự cho người đã khuất, cùng Diệp Diệc Tâm an ủi gia quyến của họ.

Ba anh em Lâm Nghị vốn là người làm thuê, cũng không giúp được gì nhiều cho Tuyết Lỵ Dương, sau khi phối hợp điều tra xong, liền trở về tứ hợp viện.

"Anh Lâm, cuối cùng các anh cũng về rồi!

Anh không biết đâu, xem tin tức, em suýt nữa thì chết khiếp!

Thật lo lắng, các anh đã xảy ra chuyện gì!" Vừa đến tứ hợp viện, đã thấy Anh Tử mặc chiếc áo sơ mi kẻ sọc và quần thể thao thanh tú, mặt đầy kinh ngạc chạy tới.

Bàn Tử nghe vậy liền cười phá lên, nói: "Em gái à, em đâu phải lo cho bọn tôi, mà là lo cho lão Lâm chứ gì!

Ha ha." Mặt Anh Tử hơi đỏ lên, lườm Bàn Tử một cái rồi nói: "Anh Bàn Tử, anh đừng nói bậy!

Cả ba người các anh, em đều lo lắng mà!

Mau vào nhà đi, em đi chuẩn bị cơm nước cho các anh!" Nói rồi Anh Tử giống như một cô đầu bếp nhỏ, đi vào phòng bếp.

Lão Hồ nhìn bóng lưng Anh Tử, huých vào vai Lâm Nghị, cười nói: "Lão Lâm, thật ra con bé Anh Tử này cũng không tệ đâu!

Vừa siêng năng vừa tháo vát!" Từ lúc vào cửa, Lâm Nghị đã nhận ra rồi!

Sau khi họ rời đi, dù là tửu lầu hay tứ hợp viện, Anh Tử đều dọn dẹp vô cùng ngăn nắp, sạch sẽ, rất có trật tự!

Dù tửu lầu vẫn chưa khai trương nhưng trước cửa lúc nào cũng được quét dọn sạch bong không một hạt bụi.

Rõ ràng, Anh Tử ở nhà một mình đã dành không ít tâm huyết cho tửu lầu và nhà cửa!

Lâm Nghị thản nhiên cười: "Trước đây con bé này hơi ngốc nghếch, chúng ta ra ngoài một chuyến, nó quả thực đã trưởng thành không ít." Ba người đi vào sảnh chính, Anh Tử đã bưng lên hai đĩa đậu phộng rang và một chai rượu nhỏ.

Bàn Tử cười hì hì: "Lão Lâm, Lão Hồ, cho hai cậu xem một món bảo bối!" Vừa nói, Bàn Tử vừa lấy từ trong túi ra một chuỗi hạt ngọc bích xanh biếc, đặt lên bàn.

Lão Hồ nhướng mày: "Bàn Tử, lấy ở đâu ra thế?" Bàn Tử ưỡn ngực, đắc ý nói: "Sau khi chúng ta xuống sông băng Côn Luân, tôi đã lật xác ở Cửu Tầng Yêu Lâu tìm được đấy!

Còn lôi ra được cả cuốn sổ tay kia nữa!

May mà tôi giấu nhanh, không bị cô cả Dương phát hiện!

He he he." Lão Hồ giơ ngón cái với Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu giỏi thật!" "Thế này đã là gì." Bàn Tử đắc ý, lại thò tay vào túi, nói: "Tôi còn nhặt được một đồng Kim Hồn Tệ dưới sông ở Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa đấy!

Chậc chậc, bây giờ cổ mộ Tinh Tuyệt cũng không còn, đồng Kim Hồn Tệ này tuyệt đối là có một không hai, vô giá rồi!" Lâm Nghị nghe đến đây thì nhướng mày.

Hay lắm.

Bàn Tử đúng là trâu bò thật.

Cái gì cũng nhặt được.

Có điều, Kim Hồn Tệ của cổ quốc Tinh Tuyệt không dễ lấy như vậy đâu.

Bàn Tử sờ sờ trong ba lô, nụ cười trên mặt đột nhiên tắt ngóm, thay vào đó là vẻ kinh ngạc tột độ: "Đồng Kim Hồn Tệ của tôi đâu rồi?" Nói rồi, Bàn Tử lấy ra một nắm tro đen từ trong ba lô, rồi ngơ ngác nhìn Lâm Nghị và Lão Hồ.

Nhìn nắm tro đen trong tay Bàn Tử, Lâm Nghị không hề bất ngờ, nói: "Bàn Tử, tôi đã nói với cậu từ lâu rồi, đừng động vào bảo vật của cổ thành, thấy chưa, cuối cùng vẫn là công cốc thôi?" Bàn Tử mặt mày rầu rĩ nói: "Đúng là tà môn vãi cả chưởng!" Trên đời có rất nhiều chuyện không thể giải thích được.

Lão Hồ ho khan hai tiếng, xua tay ra hiệu: "Mất thì thôi.

Bàn Tử, mấy thứ của cậu chẳng đáng bao nhiêu tiền đâu!

Cùng lắm cũng chỉ bán được vài vạn!

Lại đây, cho các cậu xem bảo bối của Hồ gia!" Vừa nói, Lão Hồ thuận tay gắp một hạt đậu phộng ném vào miệng, nâng chén rượu lên hớp một tiếng, tu cạn chén rượu nhỏ.

Lão lật tay lấy ba lô qua, thò vào trong, lôi ra một đống Kim Hồn Tệ rỉ sét!

Một đồng.

Hai đồng.

Ba đồng.

Từng đồng Kim Hồn Tệ được lão xếp thành hàng trên mặt bàn, trong nháy mắt, 28 đồng Kim Hồn Tệ rỉ sét đã được xếp ngay ngắn trên bàn.

Bàn Tử nhìn chằm chằm từng đồng Kim Hồn Tệ, xoa xoa tay: "Phát tài rồi, phát tài rồi!

Không biết một đồng Kim Hồn Tệ thế này bán được bao nhiêu tiền nhỉ?!" Lão Hồ trầm ngâm một lát, ra vẻ ta đây nói: "Ước tính thận trọng, một đồng cũng phải một vạn tệ chứ!

Lão Lâm, cậu nói xem?" Lâm Nghị nhún vai, cười nói: "Về giá trị thì chúng ta đừng đoán mò nữa.

Lát nữa Anh Tử qua, cứ hỏi thẳng con bé, tiện thể xem dạo này bài vở của nó thế nào." Lão Hồ không nhịn được cười: "Lão Lâm, vẫn là cậu chu đáo!

Cho các cậu xem thanh cổ kiếm này của tôi nữa này!" Nói rồi, Lão Hồ cẩn thận lấy thanh cổ kiếm màu trắng bạc lấy được từ mộ của Cô Mặc Vương tử ra khỏi túi.

Lão Hồ tỏ vẻ yêu thích không nỡ rời tay thanh cổ kiếm, nói: "Thanh cổ kiếm này không phải tầm thường đâu.

Sắc bén vô cùng, trước đó tôi đã thử với đá đen, chém nhẹ một cái là đá đen vỡ đôi!" Lâm Nghị cầm cổ kiếm xem xét, rồi đưa lại cho Lão Hồ: "Thanh cổ kiếm này tuy không bằng cổ đao của tôi, nhưng được cái nhẹ, Lão Hồ cậu dùng là vừa hợp.

Dùng làm vũ khí tùy thân thì chuẩn rồi." Lão Hồ mặt lộ vẻ vui mừng: "He he, tôi cũng nghĩ vậy.

Thanh cổ kiếm này, vậy tôi không khách sáo nhận nhé!" Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn Lâm Nghị và Lão Hồ với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Hai người này, một người có cổ đao, một người có cổ kiếm, chỉ có mình là tay không, vẫn là tay trắng.

Anh ta đảo mắt một vòng, nói: "Tôi cũng không ham hố cổ đao cổ kiếm gì, chỉ cần lúc chúng ta đi trộm mộ, trong tay có súng là mãn nguyện rồi!" Nhìn Lão Hồ và Bàn Tử đang hăng hái, Lâm Nghị đã âm thầm tiến hành đả tạp trong lòng.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Ting, phát hiện ký chủ đã trở về Tứ hợp viện ở thủ đô, nhận được: Huyết mạch Huyền Quy, Huyết mạch Giao Long!" Nghe thấy đả tạp hoàn thành, Lâm Nghị lập tức hỏi: "Hai loại huyết mạch này, làm sao để đưa cho người khác?" Hệ thống: "Bẩm ký chủ đại nhân, ký chủ có thể tiêu hao 500 điểm đạo mộ, ngưng tụ huyết mạch thành huyết thanh, tiêm vào cơ thể đối phương, hoặc để đối phương uống là được." "Uống huyết thanh sẽ không bị tiêu hóa phân giải à?" "Bẩm ký chủ đại nhân, huyết thanh của thần thú con người không thể tiêu hóa phân giải, chỉ có thể hấp thu dung hợp." "Ồ.

Chuyển hóa toàn bộ huyết mạch Huyền Quy và huyết mạch Giao Long thành huyết thanh!" Một phần huyết thanh cần 500 điểm, hai phần cũng chỉ có 1000 điểm đạo mộ.

Huyết mạch Huyền Quy và huyết mạch Giao Long, chính mình còn không tiếc, huống hồ là 1000 điểm đạo mộ cỏn con.

"Ting, tiêu hao 1000 điểm đạo mộ, huyết mạch Huyền Quy và huyết mạch Giao Long đã được chuyển hóa thành huyết thanh, mời ký chủ đại nhân chú ý kiểm tra." Ngay sau đó, trong nhẫn không gian của Lâm Nghị liền xuất hiện hai ống nghiệm chứa đầy huyết thanh, trên ống nghiệm còn vẽ hình Huyền Quy và Giao Long.

Tuy nhiên, Lâm Nghị không vội tặng huyết mạch thần thú cho họ, mà tiếp tục tán gẫu với Lão Hồ và Bàn Tử.

Một lát sau, giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa!

"Ting, chúc mừng ký chủ đã hoàn thành mười lần đả tạp tuyến nhiệm vụ chính của Tinh Tuyệt Cổ Thành, phần thưởng: một cái Phát Khâu Thiên Ấn, mở khóa chức năng mới Xuyên việt thời không!" Đến rồi, đến rồi!

Chương 138

Phần thưởng tuyến nhiệm vụ chính, cuối cùng cũng đến rồi!

Chức năng mới đã được mở khóa!

Tuy nhiên, nghe cái tên "Xuyên việt thời không" Lâm Nghị thấy không thuận tai chút nào, bèn phê bình: "Cái gì mà Xuyên việt thời không chứ.

Đây rõ ràng là phó bản đạo mộ!

Làm các độc giả đại đại không vui là lỗi của mi đấy, phiền mi đổi tên đi, sau này chức năng này gọi là Phó bản Đạo mộ, biết chưa?!" Hệ thống: "Hu hu hu, tuân lệnh ký chủ đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi." Sau khi thực sự tiếp xúc với Phó bản Đạo mộ, Lâm Nghị mới phát hiện, chức năng mới này của hệ thống không giống lắm với game thế giới mà anh tưởng tượng.

Game thế giới đơn thuần là phó bản.

Nhưng Phó bản Đạo mộ này của hệ thống lại có liên kết trực tiếp với thế giới thực!

Nói cách khác, những việc làm trong phó bản đạo mộ sẽ ảnh hưởng đến thế giới hiện tại.

Ví dụ như, mình vào phó bản Nộ Tình Tương Tây, gặp được Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu ở trong đó.

Vậy thì theo dòng thời gian, thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng sẽ bị ảnh hưởng, nếu gặp được hai người Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu, có khi còn quen biết nhau!

Nếu mở một phó bản đạo mộ nào đó của bộ "Bút Ký", thì sẽ không còn là tuyến thời gian đơn thuần nữa, mà phó bản sẽ dung hợp

vào thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nói đơn giản, một khi đã chọn phó bản đạo mộ của bộ "Bút Ký", dù là Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Tần Lĩnh Thần Thụ, Vân Thiên Cung hay Sa Hải.

Thì phó bản đạo mộ sẽ giáng lâm xuống thế giới thực!

Nói cách khác, thế giới thực cũng sẽ có Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng sẽ có Tiểu Ca, Ngô Tà.

Những cô gái xinh đẹp như A Ninh, Hoắc Tú Tú, vân vân, cũng sẽ theo đó mà xuất hiện!

Lâm Nghị nghĩ thôi cũng thấy hơi kích động.

Tuy nhiên, anh cũng không nhịn được mà thầm phàn nàn: "Hệ thống, mi đúng là lắm trò thật!" Hừm!

Còn nửa câu nữa không dám nói ra miệng!

Da mặt của Lâm gia ta càng ngày càng mỏng rồi!

Tuy nhiên, anh không vội mở phó bản, lão tử đây khó khăn lắm mới trộm xong một ngôi mộ lớn, còn không được hưởng thụ một chút à?

Ngoài Phó bản Đạo mộ, còn có Phát Khâu Thiên Quan Bảo Ấn, Phát Khâu Thiên Ấn!

Thứ này không có gì nhiều để nói, cũng giống như Mạc Kim Phù, là biểu tượng của thân phận!

Hơn nữa Phát Khâu là Trung lang tướng, Mạc Kim chỉ là một Giáo úy quèn, xét về quan chức, Phát Khâu được coi là cấp trên của Mạc Kim!

Phát Khâu Thiên Ấn này, tự nhiên cũng có thể diện hơn Mạc Kim Giáo úy.

Còn về việc một ấn trong tay, thiên hạ ta đi, thiên quan chúc phúc, trăm điều không kỵ, có thật hay không.

Cái này thì Lâm Nghị không rõ lắm.

Để sau này lấy Nữ Vương ra thử xem sao.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, Anh Tử đã nấu xong năm món một canh nóng hổi, bưng lên cho họ!

Nào là thịt kho tàu hấp, tứ hỷ hoàn tử, thịt cừu xào hành, vân vân, vậy mà đều làm được hết!

Phải biết rằng, đây đều là những món ăn chính gốc mà người thủ đô xưa thích ăn, Anh Tử trước đây luôn ở trên thảo nguyên lớn, hoàn toàn chưa từng tiếp xúc qua!

Ngon hay không chưa bàn, chỉ nhìn cách bày trí, cũng ra dáng ra hình lắm!

Chậc chậc.

Trong thời gian ngắn như vậy mà làm được thế này, xem ra Anh Tử thật sự đã bỏ không ít tâm tư!

Anh Tử vẻ mặt mong chờ nhìn Lâm Nghị, nói: "Anh Lâm, anh nếm thử món em đặc biệt làm cho anh xem có hợp khẩu vị không?!" Lão Hồ, Bàn Tử thấy cảnh này, đều lộ ra nụ cười của một ông bố già.

Con nhóc Anh Tử này, càng ngày càng biết điều đấy!

Lâm Nghị cầm đũa, gắp một viên tứ hỷ hoàn tử, cho vào miệng, viên thịt Q dai, thớ thịt săn chắc, dùng răng cắn nhẹ một cái, "phập" một tiếng, viên thịt vỡ ra, một luồng hương thịt đậm đà tức thì tỏa ra, kích thích vị giác!

Anh gật đầu, cười nói: "Cũng không tệ, rất ngon.

Tuy không bằng đầu bếp lớn, nhưng là món ăn gia đình thì đã đạt

chuẩn rồi!" Lão Hồ và Bàn Tử nghe vậy, cũng không chờ được mà gắp thức ăn nếm thử, ai cũng tấm tắc khen ngon.

Anh Tử có vẻ hơi phấn khích, đôi mắt to long lanh nhìn Lâm Nghị, nói: "Anh Lâm, anh thích ăn là tốt rồi!" Lâm Nghị mỉm cười, nói: "Anh Tử, nấu ăn ngon là thứ yếu, chuyện chính anh giao cho em, học thế nào rồi?

Có muốn anh Lâm kiểm tra em không?" Anh Tử e thẹn cười: "Anh Lâm, cứ kiểm tra tùy ý ạ." Lâm Nghị đưa cho Anh Tử một đồng Kim Hồn Tệ rỉ sét của nước Cô Mặc: "Em xem thử đồng tiền cổ này đi." Anh Tử cầm đồng tiền cổ, đưa lên mũi ngửi ngửi, lại dùng tay xoa xoa, sau đó bưng một bát nước sôi đến, thả đồng tiền cổ vào trong.

Lão Hồ và Bàn Tử đứng bên cạnh đều ngây ra nhìn.

"Này, em Anh Tử, em đang làm gì thế?" Anh Tử nghiêm túc trả lời: "Tiền cổ không ngoài hai loại: một là chôn dưới đất nhiều năm, bề mặt mọc đầy rỉ sét.

Một loại khác là tiền tệ lưu truyền lại, do tác dụng oxy hóa trong không khí, bề mặt có một lớp gỉ đồng." "Lớp rỉ sét trên bề mặt tiền tệ đào được trong đất đã thấm sâu vào bên trong, vì cấu trúc phân tử của nó ổn định, chặt chẽ, nên rỉ sét thật rất khó lau đi.

Nhưng rỉ sét giả thì rất dễ lau đi, vì nó khá nhẹ, dễ bong tróc, nếu dùng nước sôi nấu lên, rỉ sét giả sẽ không chịu nổi một đòn." "Cho nên em đoán đây là một đồng Kim Hồn Tệ, hơn nữa là một đồng đã được chôn dưới đất rất lâu, nhìn lớp rỉ sét trên đó, ước tính niên đại phải lên đến nghìn năm!" Lâm Nghị hài lòng gật đầu: "Không tệ, cũng học được chút gì đó rồi đấy!" Khả năng học tập của Anh Tử quả thực khiến Lâm Nghị ngạc nhiên.

Họ ra ngoài chưa đầy hai tháng, Anh Tử không chỉ dọn dẹp nhà cửa ngăn nắp, còn học nấu ăn, ngay cả kiến thức về khảo cổ cũng

không hề bỏ bê!

Nhụ tử khả giáo, nhụ tử khả giáo a!

Bàn Tử nghe mà hơi mất kiên nhẫn, vội vàng hỏi: "Em Anh Tử, em làm anh sốt ruột chết đi được, rốt cuộc thì nói xem thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?!" Anh Tử khinh bỉ liếc Bàn Tử một cái: "Anh Bàn Tử, anh vội cái gì!

Nhìn cái bộ dạng không có tiền đồ của anh kìa!" Lâm Nghị nghiêm mặt phê bình: "Đúng thế, đúng thế, Bàn Tử, điềm tĩnh chút đi!

Đồng Kim Hồn Tệ này chẳng lẽ còn mọc cánh bay được à?

Em Anh Tử, rốt cuộc nó đáng giá bao nhiêu vậy?" Anh Tử nhìn Lâm Nghị, vẻ mặt có chút phiền muộn, lắc đầu nói: "Loại Kim Hồn Tệ này em chưa từng thấy qua, nhưng vật hiếm thì quý, đồng Kim Hồn Tệ này vừa có giá trị nghiên cứu, vừa có giá trị sưu tầm, giá cụ thể em không dám nói chắc, nhưng một đồng này, ít nhất cũng phải được hai vạn." Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, Lão Hồ cũng không nhịn được mà hít một hơi thật sâu!

Một đồng hai vạn, 28 đồng, vậy là 56 vạn!

Tính thêm mười tám vạn đô la Mỹ mà Tuyết Lỵ Dương đưa, chuyến này lại kiếm được cả trăm vạn!

Trong nháy mắt, ba anh em họ lại lần nữa trở thành triệu phú!

Chưa hết, còn chuỗi ngọc bích trong tay Bàn Tử nữa!

Đúng lúc này.

Lâm Nghị lấy từ trong túi ra một đồng Kim Hồn Tệ cổ của nước Tinh Tuyệt lấp lánh ánh vàng, nói: "Anh Tử, xem cái này đi." Chưa đợi Anh Tử ngẩng đầu, đôi mắt Bàn Tử đã dán chặt vào đồng Kim Hồn Tệ trong tay Lâm Nghị, không thể rời đi được nữa.

“Lão Lâm, đồng Kim Hồn Tệ này của cậu, sao giống Kim Hồn Tệ của nước Tinh Tuyệt thế nhỉ?” Lâm Nghị không nhịn được cười, nói: “Bàn Tử, mắt tinh đấy, đây chính là Kim Hồn Tệ của nước Tinh Tuyệt!” Đôi mắt Bàn Tử sáng rực lên, phấn khích nói: “Ghê đấy, lão Lâm, tay cậu cũng ma mãnh thật!

Ngay cả Kim Hồn Tệ của nước Tinh Tuyệt cũng mang ra được!

Cậu đừng nói với tôi là chỉ mang về một đồng đấy nhé, không thì tôi liều mạng với cậu đấy!” Lâm Nghị thản nhiên cười: “Loại như thế này, tôi còn 99 đồng nữa!” Một trăm đồng!

Trời đất ơi!

Kim Hồn Tệ của nước Tinh Tuyệt có giá trị cao hơn nhiều so với Kim Hồn Tệ của nước Cô Mặc!

Kim Hồn Tệ nước Cô Mặc đã đáng giá hai vạn, vậy Kim Hồn Tệ nước Tinh Tuyệt ít nhất cũng phải ba bốn vạn chứ!

Một trăm đồng, vậy là ba bốn trăm vạn!

Đây… Con số thật khủng khiếp!

Vậy chuyến đi này của họ, ít nhất cũng kiếm được bốn năm trăm vạn!

Nhiều tiền như vậy, là số tiền mà biết bao người mơ ước, vất vả cả đời cũng không kiếm được!

Chương 139

Trước đây họ còn ngưỡng mộ nhà Tuyết Lỵ Dương giàu có, xem ra cứ xuống thêm vài ngôi mộ lớn như thế này, tài sản của họ vượt mười triệu là chuyện dễ như trở bàn tay!

Nhìn vẻ mặt ngây người của ba người Lão Hồ, Lâm Nghị cười không mấy để tâm: "Những đồng Kim Hồn Tệ này, tôi định sẽ bán đấu giá tại Vạn Bảo Các của chúng ta!

Đến lúc đó, số tiền thu được có lẽ còn vượt xa ba bốn trăm vạn!" Bàn Tử nghe vậy, càng thêm hớn hở, vui không kể xiết.

Lão Hồ không nhịn được tán thưởng: "Giá cao thì được, lão Lâm à, cậu giỏi thật đấy!" Anh Tử tò mò hỏi: "Anh Lâm, Vạn Bảo Các của chúng ta bao giờ khai trương ạ?" Lâm Nghị tự tin cười: "Vài ngày nữa là được." Về Vạn Bảo Các, mục tiêu Lâm Nghị đặt ra tuy rất lớn, nhưng anh vốn là người thực tế, nên mọi thứ đều phải bắt đầu từ đầu.

Trước tiên mở nhà hàng, sau đó buôn bán nhỏ vài món minh khí, đợi danh tiếng tích lũy đến một mức độ nhất định, rồi mới tiến hành đấu giá minh khí cao cấp!

Mấy người vừa ăn vừa uống, bàn bạc một hồi, sau khi no say thì ai về phòng nấy ngủ.

Lâm Nghị lấy một cái vại lớn, đổ đầy rượu mạnh vào trong, sau đó cho huyết rắn, hai cái tiên rắn, mật rắn vào hết, cuối cùng đậy kín vại lại, bên trên đè thêm một tảng đá!

Xong việc!

Nếu là mật rắn, huyết rắn, tiên rắn thông thường, bên trong chứa

rất nhiều vi khuẩn và ký sinh trùng, cần phải ngâm trong rượu mạnh một thời gian rất dài mới có thể dùng được.

Tuy nhiên, đây là Hắc Xà Quỷ Động, lại được Lâm Nghị trực tiếp lưu giữ bằng hệ thống, nên hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề này.

Ước chừng ngâm vài ngày là có thể uống được rồi!

Ngâm xong rượu rắn, Lâm Nghị cũng trở về phòng mình, xem qua bảng hệ thống. 【Tên: Lâm Nghị Cảnh giới: Tông Sư Thiên phú: Âm Dương Nhãn Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch Kỹ năng: Long Tượng Bàn Nhược Công (LV7), Kỵ Xạ Cấp Thế Giới, Thần Thương Thủ, Đạp Nguyệt Lưu Hương (LV6), Câu Linh Khiển Tướng Bí thuật: Kim Quang Chú (LV2), Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Ngự Trùng Thuật Công pháp: Đại Động Chân Kinh (Giai đoạn tu Thần Tàng) Điểm đạo mộ: 108736 điểm!

Vật phẩm: Hắc Kim Cổ Đao, Nhẫn không gian cấp 1, Huyết thanh Huyền Quy, Huyết thanh Giao Long, Thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công, Phát Khâu Thiên Ấn Khác: Chức năng mới Thu hồi hệ thống, Chức năng mới Phó bản Đạo mộ】 Ghi chú: Theo sự tăng tiến của thực lực, cảnh giới cũng sẽ tăng theo, sau khi cảnh giới tăng lên, có thể nhận được phần thưởng cấp Thần.

Nhìn bảng thông tin ngày càng phong phú, Lâm Nghị lộ ra nụ cười hài lòng.

Chuyến đi này, thu hoạch không nhỏ!

Chưa nói đến những thứ khác, riêng điểm đạo mộ đã đột phá mốc mười vạn!

Chỉ quét sạch kho báu của Nữ Vương, đã kiếm được năm sáu vạn điểm đạo mộ.

Thêm vào việc thu hồi những thứ linh tinh khác, cùng với phần thưởng đả tạp, và số điểm còn lại từ trước.

Tổng điểm đạo mộ tích lũy đã đạt đến con số khủng khiếp 108736 điểm!

Nhiều điểm đạo mộ như vậy, đủ để mình nâng Long Tượng Bàn Nhược Công lên tầng thứ 10, đột phá đến cảnh giới Đại Tông Sư!

Nếu mình đoán không lầm, Long Tượng Công đạt đến tầng 10, sức mạnh của bản thân sẽ đạt đến trình độ của một con voi ma mút!

Nếu tính cả sự gia trì của Kim Quang Chú, sức mạnh sẽ càng kinh khủng hơn!

Đến lúc đó, một cú đấm của mình tung ra, đừng nói là người và động vật, e rằng ngay cả một chiếc xe hơi nhỏ cũng sẽ bị hủy diệt.

Không chút do dự, Lâm Nghị trực tiếp nâng Long Tượng Bàn Nhược Công lên tầng 10!

Điểm đạo mộ cũng như thủy triều rút xuống, trực tiếp tụt còn 19136 điểm!

Còn về tấm thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công kia, càng để về sau, tác dụng càng lớn!

Nếu đến tầng mười hai của Long Tượng Bàn Nhược Công mới sử dụng, vậy sẽ tương đương với việc tiết kiệm được bốn mươi vạn điểm đạo mộ!

Tất nhiên, Lâm Nghị hy vọng sẽ được thưởng thêm vài tấm thẻ nâng cấp, tốt nhất là thêm hai tấm nữa, ba tầng còn lại tiêu hao quá lớn, mình trực tiếp dùng thẻ nâng cấp là được!

Tuy nhiên, sau khi Long Tượng Bàn Nhược Công nâng lên tầng 10, cơ thể anh cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Anh chỉ cần nhẹ nhàng nắm tay lại, là có thể cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn tức thì dồn lên lòng bàn tay!

Không chỉ sức mạnh tăng lên, mà ngay cả độ cứng rắn của cơ thể cũng được nâng cao đáng kể!

Đao kiếm bình thường, e rằng không thể làm anh bị thương dù chỉ một li!

Thậm chí, anh còn mơ hồ cảm thấy, cho dù có đạn bắn thẳng vào mặt, anh cũng có thể bắt được!

Tất nhiên, súng cũng có loại tốt loại dở, anh có thể chặn được đạn súng săn, không có nghĩa là có thể chặn được súng trường tự động.

Anh dù sao cũng là người trần mắt thịt, chứ không giống như loài kiến hành quân sa mạc có một lớp vỏ ngoài như áo giáp.

"Ting, chúc mừng ký chủ thành công đột phá đến cảnh giới Đại Tông Sư, nhận được: một giọt Tinh huyết Thao Thiết!" Hả!

Phần thưởng đột phá cảnh giới!

Lại còn là Tinh huyết Thao Thiết hiếm thấy!

Thao Thiết và Kỳ Lân cùng cấp bậc, đều là một trong Thập đại Thần thú Thượng cổ!

Tuy nhiên, lần này phần thưởng không phải là huyết mạch, mà là tinh huyết, cụ thể có tác dụng gì, Lâm Nghị cũng không rõ lắm, chỉ có thể tạm thời cất vào nhẫn không gian.

Sau khi nâng cao thực lực, Lâm Nghị liền cởi quần áo, chuẩn bị đi ngủ!

Vừa mới cởi xong quần áo, đã nghe thấy bên tai vang lên một giọng nữ lạnh lùng.

"Tên khốn.

Ngươi... ngươi... tại sao lại thích ngủ nude!" Nữ Vương mặt đỏ bừng, trợn to mắt nhìn Lâm Nghị một cách khó tin.

"Ách..." Lâm Nghị ngẩn người, lúc này mới nhớ ra, bên cạnh mình còn có một quỷ hồn Nữ Vương!

Tính tình Nữ Vương này có chút nóng nảy, vậy mà dám chửi thẳng mặt mình!

Xem ra đã đến lúc, phải dạy cho cô ta biết thế nào là tôn ti trật tự!

"Ta ngủ thế nào còn cần cô quản sao?" "Ta… ta… Chủ nhân… ngài có thể mặc một chiếc áo vào, che đi một chút được không… Ưm…" Nữ Vương vừa nói, vừa thỉnh thoảng liếc trộm về phía người Lâm Nghị.

Thân hình này, thật sự quá tuyệt vời!

Quá hoàn hảo!

Ngay vừa rồi, cô còn mơ hồ cảm nhận được một luồng khí tức bá đạo tỏa ra từ người Lâm Nghị, tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng trực giác mách bảo cô, thực lực của Lâm Nghị lại tăng lên rồi!

Vào khoảnh khắc Lâm Nghị cởi áo, cô ta càng thêm chắc chắn!

Thật đúng là… long tinh hổ mãnh!

"Được chứ!

Lại đây giúp ta mặc quần áo vào!" Tinh Tuyệt Nữ Vương: "*%.#%¥#" Không lâu sau, Nữ Vương mặt đỏ bừng mặc quần áo cho Lâm Nghị xong.

Lâm Nghị hài lòng gật đầu: "Không tệ, ra dáng một nữ tỳ rồi đấy.

Bây giờ lại đây, giúp ta cởi đồ!" Nữ Vương: "%@¥#*&!" Sau khi Lâm Nghị nằm xuống, quỷ hồn Nữ Vương cứ lơ lửng ở đó, anh mềm lòng, hỏi hệ thống trong đầu: "Hệ thống, có thể cho quỷ hồn Nữ

Vương vào nhẫn không gian không?" Hệ thống: "Có thể, nhưng để phòng ngừa quỷ hồn Nữ Vương gây rối trong nhẫn không gian, đề nghị ký chủ tiêu hao 500 điểm đạo mộ, để cách ly Nữ Vương và vật phẩm ra!" Ái chà.

Còn có cả chức năng này à?

Có hệ thống đúng là tiện lợi!

Sau đó, Lâm Nghị tiêu hao 500 điểm đạo mộ, tách Côn Luân Thần Mộc và Thi Hương Ma Dụ ra khỏi các vật phẩm khác.

Trong nhẫn không gian, không gian rộng lớn được chia thành hai không gian độc lập, không ảnh hưởng lẫn nhau.

Sau đó Lâm Nghị giơ tay lên, một luồng ánh sáng trắng sữa bao trùm toàn thân Nữ Vương, Nữ Vương muốn né tránh, nhưng bị Lâm Nghị cưỡng chế giữ lại.

Không lâu sau, quỷ hồn Nữ Vương biến mất tại chỗ, xuất hiện trong nhẫn không gian.

Chương 140

Nữ Vương nhìn không gian xa lạ, mặt mày mờ mịt, nhưng khi nhìn thấy quan tài và thân thể của mình, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc và vui mừng khôn xiết!

“Thân thể và quan tài của ta!

Chủ nhân, quả nhiên không lừa ta!

Ngài không những không lừa ta, mà còn sắp xếp cho ta nghỉ ngơi ở đây!

Đây… đối xử với ta cũng quá tốt rồi!” Sau đó, hồn Nữ Vương trở về cơ thể, Lâm Nghị cũng thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Bàn Tử dẫn theo Đại Kim Nha vội vã đến tứ hợp viện.

“Ai da, các vị gia, lần này các ngài lại có bảo bối gì rồi?” Đại Kim Nha vừa vào sân đã cười toe toét hô lên, trên đường đi ông ta đã tò mò hỏi Bàn Tử, nhưng Bàn Tử cố tình úp mở, lần này miệng kín như bưng, làm Đại Kim Nha thèm nhỏ dãi.

Làm nghề buôn đồ cổ này, không thể thấy bảo bối, thấy bảo bối là mắt thèm thuồng!

Lâm Nghị khẽ cười, từ trong túi lấy ra một đồng Kim Hồn Tệ, cười nói: “Kim gia, chúng tôi từ sa mạc Tây Vực về, mang theo thứ này, giá trị của nó thế nào, nhờ ngài xem giúp.” Đại Kim Nha thấy đó là một đồng Kim Hồn Tệ, không khỏi nhíu mày.

Trong giới đồ cổ có câu nói thế này: Cất vàng không bằng cất tiền xu, cất tiền xu không bằng cất ngọc, cất ngọc không bằng cất đồ sứ!

Đồng Kim Hồn Tệ này tuy là thứ tốt, nhưng cùng lắm cũng chẳng

đáng bao nhiêu tiền!

Ban đầu ông ta có niềm tin tuyệt đối vào ba người Lâm Nghị, kết quả cuối cùng chỉ là một đồng Kim Hồn Tệ, quả thực khiến ông ta có chút thất vọng.

Đại Kim Nha dù sao cũng là một thương nhân khôn ngoan, không để lộ cảm xúc mà nhận lấy đồng Kim Hồn Tệ, quan sát, nhưng ông ta phát hiện mình càng nhìn càng không hiểu!

Đồng Kim Hồn Tệ này, ông ta hoàn toàn chưa từng thấy qua, căn bản không biết là của thời đại nào!

Đại Kim Nha cẩn thận hỏi: "Lâm gia, thứ cho tôi mắt kém, đồng Kim Hồn Tệ này, tôi cũng chưa từng thấy qua.

Mong ngài chỉ giáo cho một hai." "Đây là thứ của hơn hai nghìn năm trước, tiền tệ của nước Cô Mặc, một trong ba mươi sáu nước Tây Vực." "..." Ôi trời, Kim Hồn Tệ của cổ quốc Tây Vực hai nghìn năm trước?

Thứ này… Chắc là chưa từng xuất hiện trong giới đồ cổ đâu nhỉ!

Tục ngữ có câu, vật hiếm thì quý, giá trị này, có thể lớn lắm đây!

Một đồng Kim Hồn Tệ nhỏ bé này, e rằng cũng phải trị giá năm sáu vạn!

Đại Kim Nha lập tức kính nể, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lâm gia, món đồ chưa từng thấy trên đời này, tôi cũng không nói chắc được.

Nhưng ước tính sơ bộ, đồng Kim Hồn Tệ này ít nhất cũng năm vạn!" Bàn Tử nghe con số này, suýt nữa thì nhảy dựng lên, lắp bắp nói: "Mẹ kiếp, chỉ một đồng Kim Hồn Tệ nhỏ xíu này, đã đáng giá năm vạn?" Anh ta biết đồ cổ có giá, nhưng không ngờ lại có giá đến thế!

Một đồng Kim Hồn Tệ nhỏ bé này, vậy mà lại đáng giá nhiều như vậy!

Cao hơn gấp đôi so với giá mà Anh Tử đưa ra!

Lão Hồ ho khan một tiếng, lườm Bàn Tử một cái, ưỡn người lên, nói: "Bàn Tử, bình tĩnh đi.

Nhìn cái bộ dạng không có tiền đồ của cậu kìa.

Không phải chỉ là năm vạn thôi sao, cứ như chưa từng thấy nhiều tiền vậy!" Bàn Tử hừ một tiếng, mặt mày đau khổ: "Một đồng đã bán được năm vạn.

Chúng ta còn nhiều như vậy…" Nghe nói còn rất nhiều loại tiền cổ này, Đại Kim Nha âm thầm kinh ngạc, ông ta ngờ vực hỏi: "Lâm gia, xin hỏi ngài mang về được bao nhiêu hàng?

Nếu quá nhiều, e rằng sẽ không còn giá trị nữa." Lâm Nghị khẽ cười, giơ ngón cái và ngón trỏ ra hiệu: "Tổng cộng hai mươi tám đồng.

Hiện nay trên đời chỉ có hai mươi tám đồng này thôi!" Đại Kim Nha mắt sáng lên, cười toe toét: "Được thôi.

Lâm gia, ba vị đúng là khách sộp của tôi mà." Hai mươi tám đồng Kim Hồn Tệ của nước Cô Mặc, ít nhất cũng được một trăm bốn mươi vạn tệ.

Bàn Tử cảm thấy trước mắt hơi hoa, chuyến đi này quả nhiên không uổng công!

Đôi mắt Lão Hồ nóng rực lạ thường, hơi thở cũng gấp gáp hơn vài phần.

Bàn Tử có chút kích động, lấy ra sợi dây chuyền phỉ thúy, nói: "Kim gia, món này, ngài xem đáng giá bao nhiêu?" Đại Kim Nha nhận

lấy sợi dây chuyền phỉ thúy, sắc mặt thay đổi mấy lần, lại dụi mắt thật mạnh, thứ này, mẹ kiếp, cũng chưa từng thấy qua!

Ông ta hít một hơi thật sâu, không nén được sự tò mò trong lòng, hỏi: "Bàn gia, viên phỉ thúy này, cũng là vật của nước Tây Vực hai nghìn năm trước?" Lâm Nghị xua tay, chỉ vào sợi dây chuyền phỉ thúy, cười nói: "Không phải.

Sợi dây chuyền phỉ thúy này có nguồn gốc từ thời Tây Kinh, của một quốc gia gọi là Ma quốc gần núi Côn Luân." "Cái… cái gì?

Ma quốc?

Chính là quốc gia dùng Cửu Tầng Yêu Lâu làm nghi thức tuẫn táng sao?" "Không sai." Đại Kim Nha hoàn toàn bị sốc, Ma quốc cổ đại đó là một quốc gia trong truyền thuyết, chỉ tồn tại trong sử sách cổ, vật phẩm của Ma quốc rất ít khi lưu truyền ra ngoài.

Ông ta xem xét kỹ lưỡng sợi dây chuyền phỉ thúy, những vết tích, tay nghề trên đó, đều giống hệt như Ma quốc cổ đại mà ông ta biết.

"Ba vị lần này đi theo đội khảo cổ, quả thực không uổng công.

Sợi dây chuyền phỉ thúy này rất hoàn chỉnh, màu sắc, tay nghề tuy có phần thô sơ, nhưng cũng là độc nhất vô nhị trên thị trường, ước tính thận trọng là mười vạn!

Ba vị gia, những thứ này không phải là một con số nhỏ, nếu tin tưởng Đại Kim Nha tôi, hai ngày nữa tôi sẽ liên hệ người mua cho chúng ta." Sợi dây chuyền phỉ thúy mười vạn, hai mươi tám đồng Kim Hồn Tệ một trăm bốn mươi vạn, mấy món đồ này, tổng cộng trị giá một trăm năm mươi vạn!

Bàn Tử bĩu môi, muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt lướt qua Lâm Nghị và Lão Hồ, liền dừng lại, sốt ruột nói: "Lão Lâm, Lão Hồ, hai người nói gì đi chứ!" Tiền trắng phau phau bày trước mắt, không lấy

thì có hơi quá đáng.

Lão Hồ ho khan hai tiếng, cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn Lâm Nghị, nói: "Tôi thấy được đấy.

Lão Lâm, cậu thấy sao?" Lâm Nghị gật đầu: "Vậy thì phiền Kim gia rồi." Trong lúc Đại Kim Nha đi tìm người mua, bọn Lâm Nghị cũng không rảnh rỗi.

Họ thuê vài đầu bếp giỏi, sắm sửa thêm đồ dùng, giúp Vạn Bảo Các chính thức đi vào hoạt động.

Đã gọi là Vạn Bảo thì đương nhiên cái gì cũng có, từ lạc rang nhắm rượu, đậu phụ nhồi hành cho đến sơn hào hải vị, không thiếu thứ gì!

Quan trọng nhất là giá cả cực kỳ thực tế!

So với mặt bằng chung của các nhà hàng khác thì rẻ hơn nhiều, gần như chỉ lấy giá gốc!

Việc này ngay lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người, thực khách kéo đến nườm nượp!

Dù sao Lâm Nghị cũng không trông mong nhà hàng kiếm ra tiền, đây chỉ là công cụ để tạo dựng danh tiếng mà thôi.

Vài ngày sau, Đại Kim Nha đã tìm được khách hàng!

Lâm Nghị bảo Đại Kim Nha đưa người đó đến Vạn Bảo Các, dùng bữa tại phòng nhã gian chuyên dành cho giao dịch cổ ngoạn.

Người mua là một Hoa kiều, cực kỳ hứng thú với văn hóa Tây Vực, sẵn sàng chi 1,5 triệu để mua 28 đồng tiền vàng của quốc gia Cô Mặc!

Lâm Nghị cũng không do dự, bán luôn!

Trước khi đi, vị Hoa kiều đó nhìn cơ ngơi của ba người Lâm Nghị

mà cảm thán: "Lâm tiên sinh, cách bài trí ở đây của các anh tốt thật đấy!

Tôi từng mua rất nhiều đồ cổ danh giá, nhưng thường chỉ là ở các xưởng nhỏ, làm ăn lén lút, không được đường đường chính chính thế này!

Hôm nay đúng là mở mang tầm mắt!

Nếu các anh còn món đồ cổ nào liên quan đến văn hóa Tây Vực, xin nhất định phải thông báo cho tôi!" Nghe thấy lời tâng bốc này, Bàn Tử và Lão Hồ cảm thấy vô cùng nở mày nở mặt!

Lâm Nghị chỉ mỉm cười nhạt, tiễn khách ra về.

Đại Kim Nha thấy hiệu quả như vậy, mắt đảo liên tục, toét miệng cười nói: "Lâm gia, cái bộ mặt này của ngài oai thật đấy!

Sau này tôi mà có khách hàng lớn, cứ đưa đến chỗ ngài nhé!

Tôi cũng được thơm lây!" Lâm Nghị gật đầu: "Được chứ.

Nhưng mà đến chỗ tôi phải là hàng thật, không chơi đồ giả đâu đấy." "Cái đó là đương nhiên rồi.

Tôi đâu dám làm hỏng bảng hiệu của ngài!" "Tốt, lúc đó tôi sẽ bảo lãnh cho ông!" "Được lời như cởi tấm lòng!" Đại Kim Nha vui mừng không xiết.

Gã nói bán hàng ở đây có bộ mặt chỉ là một phần, quan trọng là gã quá muốn bám lấy cái đùi của Lâm Nghị!

Ba anh em Lâm Nghị lần sau làm lớn hơn lần trước, lần trước xuống mộ kiếm được cả triệu, lần này thu hoạch còn kinh khủng hơn!

Chương 141

Chỉ riêng vụ này, gã chỉ chạy đôn chạy đáo hai ngày đã được hưởng hai phần trăm hoa hồng, tức là ba vạn tệ, cầm xấp tiền mặt mà sướng rơn cả người.

Thậm chí Đại Kim Nha còn lờ mờ cảm thấy, ba vị gia này vẫn chưa đưa ra hết đồ tốt, chắc chắn còn giữ lại đồ xịn hơn nữa!

Nếu lần sau ba người Lâm Nghị còn xuống mộ, gã cũng muốn đi theo một chuyến, biết đâu đi một vòng là nửa đời sau không phải lo ăn mặc nữa!

Sau khi Shirley Yang xử lý xong công việc, cô giao số tiền còn lại cho Lâm Nghị rồi khởi hành về Mỹ, nói là có chuyện rất quan trọng cần giải quyết.

Chuyện cụ thể là gì thì Lâm Nghị không rõ.

Còn Diệp Diệc Tâm vì đang là sinh viên năm cuối, chưa tốt nghiệp nên hiện tại chỉ có thể ở ký túc xá, thỉnh thoảng lại chạy qua Vạn Bảo Các giúp một tay.

Vài ngày sau, qua sự giới thiệu của Đại Kim Nha, chiếc vòng cổ phỉ thúy của Bàn Tử cũng được bán với giá 10 vạn cho một đại gia mê đồ cổ ở thủ đô.

Sau vài ngày, cuộc sống của họ dần đi vào quỹ đạo.

Lâm Nghị bày một nồi lẩu, thịt dê, rau xanh... chuẩn bị đánh chén một bữa ra trò tại nhà!

Sau khi nhà hàng đóng cửa, nồi lẩu sôi sùng sục, mọi thứ đã sẵn sàng, họ uống được vài vòng.

Lâm Nghị chậc lưỡi một cái, hớp một ngụm rượu nhỏ rồi bảo:

“Rượu này uống chán quá!

Các cậu đợi đấy, tôi đi lấy ít rượu cực phẩm ra đây!” Bàn Tử cười ha hả: “Lão Lâm, cái mồm của cậu bây giờ càng lúc càng kén chọn rồi đấy!

Rượu này uống cũng ngon mà!” Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái, tặc lưỡi: “Béo này, cậu thì biết cái gì.

Chúng ta mở nhà hàng, nếu mồm không kén chọn một chút thì làm ông chủ kiểu gì?” Bàn Tử gắp một miếng thịt tống vào mồm, nhai nhồm nhoàm cười nói: “Vậy thì Bàn gia tôi phải nếm thử xem cái gọi là cực phẩm trong miệng lão Lâm có vị thế nào!” Lâm Nghị cười bí hiểm: “Bàn Tử, nếu cậu mà uống hết một bình nhỏ mà không sao, tôi thề ngày nào cũng gọi cậu là Bàn gia!” Vừa nói, Lâm Nghị vừa đi ra ngoài mở hũ rượu rắn đã niêm phong nhiều ngày!

Anh rót vào ba bình rượu nhỏ, sau đó lén cho thêm huyết thanh Huyền Quy và huyết thanh Giao Long vào hai bình trong số đó.

Quay lại phòng khách, anh đặt hai bình rượu đã pha huyết thanh trước mặt Bàn Tử và Lão Hồ.

“Lão Hồ, Bàn Tử, đây là rượu quý nhất của tôi đấy, hôm nay mỗi người một bình, phải uống sạch cho tôi!” Bàn Tử nhìn bình rượu nhỏ với vẻ khinh khỉnh: “Chỗ này cùng lắm được ba lạng, Bàn gia tôi mà để thừa một giọt thì sau này cứ viết ngược tên tôi lại!” Vừa bốc phét, Lão Hồ và Bàn Tử vừa nhận lấy bình rượu, rót ra chén.

Do có pha máu rắn, loại rượu trắng nồng độ cao vốn có màu trong suốt giờ chuyển sang màu đỏ sẫm, trông giống như rượu vang đỏ nhưng lại có vẻ ma mị lạ thường.

Lúc đầu hai người không thấy có gì lạ, nhưng sau khi ba chén vào bụng, họ cảm thấy toàn thân nóng bừng, tinh thần sảng khoái hơn

hẳn!

Ngay cả Lâm Nghị sau khi uống xong cũng thấy cực kỳ phê!

Không hổ là rượu ngâm từ máu, pín và mật của con trăn khổng lồ đen, rượu vừa vào bụng đã giống như có một luồng năng lượng khổng lồ tràn vào cơ thể.

Rõ ràng đây không còn là loại rượu bổ thận tráng dương thông thường nữa!

Cảm giác giống như trong tiểu thuyết kiếm hiệp, khi nhân vật ăn được thiên tài địa bảo hay linh đan diệu dược vậy!

Chỉ cần tiêu hóa một chút là có thể tăng mạnh thực lực!

Đương nhiên, đó là đối với Lão Hồ và Bàn Tử, còn với bản thân Lâm Nghị thì tác dụng không quá lớn.

Anh Tử thấy ba người uống hăng quá, tò mò nhìn bình rượu rồi nói: "Anh Lâm, cho em uống một ngụm với, em cũng muốn thử ~" Lâm Nghị nhìn khuôn mặt thuần khiết của Anh Tử, dứt khoát từ chối: "Con gái con lứa uống cái gì, lỡ xảy ra chuyện thì sao?" Anh Tử bĩu môi, ưỡn ngực nói: "Anh Lâm, em không còn nhỏ đâu!

Ở nhà bố em vẫn hay cho em uống rượu mạnh, uống cả cân cũng không sao nhé!" Lâm Nghị kiên nhẫn giải thích: "Rượu tôi cất giữ không giống rượu bình thường các em hay uống đâu!

Con gái không được uống, uống vào là có chuyện đấy!" Anh Tử thấy Lâm Nghị từ chối quyết liệt như vậy, trong lòng tuy có chút không vui nhưng cũng đành thôi.

Ở bên cạnh, Nữ Vương đang bay lơ lửng nghe thấy những lời Lâm Nghị nói thì có phần khinh bỉ: "Chẳng phải là dùng thịt rắn đen ngâm rượu thôi sao?

Uống vào thì có chuyện gì được chứ?

Đúng là nói quá lên để dọa cô bé!" Vừa nghĩ, Nữ Vương vừa tự mình bay ra sân, đến trước hũ rượu lớn của Lâm Nghị.

Dáng người yểu điệu của cô hạ xuống, cúi đầu ghé sát mũi vào miệng hũ, một mùi hương nồng nàn lập tức xộc lên.

"Mà công nhận, chủ nhân ngâm rượu này thơm thật!" Sau đó, Nữ Vương hít một hơi thật sâu, vẻ mặt đầy tận hưởng như thể đã uống được rượu vào miệng vậy.

"Ồ!

Rượu ngon thế này, con gái uống thì đã sao!

Chủ nhân đúng là kẻ lừa đảo." Chén thù chén tạc, rượu quá ba tuần.

Ba người Lâm Nghị đã chén sạch thức ăn trên bàn, Lão Hồ và Bàn Tử say khướt, ai về phòng nấy.

Lâm Nghị giúp Anh Tử dọn dẹp bàn ăn, vừa định về phòng nghỉ ngơi thì thấy Bàn Tử rón rén đi tới.

Gã nói nhỏ: "Lão Lâm, rượu của cậu hăng quá, đi thôi, ra đầu phố tìm mấy em xinh tươi nhảy nhót tí cho hạ hỏa!" Lâm Nghị dở khóc dở cười.

Bàn Tử định làm gì anh còn lạ gì nữa?

Nhưng anh chẳng có hứng thú với mấy cô nàng ngoài đường, nên dứt khoát từ chối: "Cậu còn không biết tính tôi à, tôi không chơi mấy trò đó." "Thế thôi, để tôi qua hỏi Lão Hồ!" Bàn Tử đáp một tiếng, đi đến trước phòng Lão Hồ, gõ cửa nhẹ nhàng: "Lão Hồ, đi thôi đi thôi, đi tìm mấy em xinh tươi nhảy nhót nào~~".

Lâm Nghị về phòng không thấy Nữ Vương đâu, cũng chẳng biết

cô ta đi đâu chơi rồi.

Nhưng không về cũng tốt, với bản lĩnh của cô ta thì chẳng ai làm gì nổi.

Sau đó, anh cởi quần áo, nằm xuống ngủ thiếp đi.

Một lúc sau, Nữ Vương lơ lửng trên không trung, mặt đỏ hồng như quả hồng chín, loạng choạng bay về phòng Lâm Nghị.

Sáng hôm sau.

Lâm Nghị tỉnh dậy từ sớm, mặt đầy vạch đen cầm tấm ga trải giường ném vào chậu giặt sạch sẽ rồi đem phơi.

Mẹ kiếp, đúng là gặp ma rồi.

Thật vô lý.

Chẳng lẽ do tối qua uống rượu rắn nên bị ảnh hưởng?

Đã gần ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn còn xảy ra tình trạng này.

Anh nhanh chóng thu liễm tâm thần, không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Lâm Nghị ngồi một mình trong sân, tay nghịch một quả trứng kiến hành quân sa mạc màu trắng to bằng quả trứng gà!

Lâm Nghị nhìn quả trứng, giọng dịu dàng nói: "Tiểu Đoàn Đoàn, mau ra đây làm thú cưỡi cho anh nào." Thuật ngự trùng khác với Câu Linh Khiển Tướng, côn trùng giống như thú cưng của mình, cần phải bồi dưỡng tình cảm, chăm sóc tận tình, mưa dầm thấm lâu thì chúng mới tự nhiên nhận chủ.

Mấy ngày nay, hễ rảnh là anh lại lấy trứng Kiến Chúa hành quân ra xoa xoa để bồi dưỡng tình cảm.

Dùng từ chuyên môn thì gọi là thai giáo.

Thấy nó tròn vo như một viên bột, Lâm Nghị tùy tiện đặt cho nó cái tên dễ gọi là Tiểu Đoàn Đoàn.

Nhưng nói cũng lạ, từ một quả trứng nhỏ xíu thế này mà nở ra kiến hành quân sa mạc có thể lớn bằng một con bò mộng trưởng thành sao?

Cái giống này phải ăn cái gì thì mới lớn được như thế chứ?!

Đúng lúc này, tiếng gọi của Bàn Tử vang lên từ ngoài cửa: "Lão Lâm, không biết sao nữa, tôi với Lão Hồ tự nhiên thấy sức khỏe tăng lên đáng kể!

Cứ như viên gạch này này, chúng tôi chỉ cần vỗ một cái là gãy làm đôi." Bàn Tử còn cầm theo một viên gạch làm mẫu, sau đó tung một chưởng, viên gạch lập tức gãy làm hai đoạn.

Lâm Nghị mỉm cười nói: "Cậu tưởng tối qua tôi cho các cậu uống rượu thường à?

Đó là rượu rắn tôi kỳ công ngâm đấy!

Chỉ cần các cậu kiên trì uống, thể chất sẽ được nâng cao rõ rệt!" Nghe Lâm Nghị nói vậy, Lão Hồ đứng bên cạnh mới vỡ lẽ: "Chậc chậc, Lão Lâm, hóa ra cậu đã biết trước sẽ có sự thay đổi này rồi à!" Mắt Bàn Tử sáng lên, phấn khích hỏi: "Nếu chúng tôi uống hết một hơi, có khi nào cũng giống cậu, phi thân lên tường như chơi không?" Lâm Nghị lườm gã một cái, bảo: "Thứ này không được uống nhiều, mỗi ngày tối đa một bình thôi, sau khi thực lực tăng lên thì có thể tăng liều lượng.

Nhưng muốn phi thân lên tường thì các cậu còn cần cái này nữa." Lâm Nghị lấy từ trong túi áo ra hai cuốn sổ nhỏ.

Chương 142

Nhìn thấy hai cuốn sổ này, Lão Hồ lộ vẻ kinh ngạc hỏi: "Lão Lâm, cái gì đây?" Lâm Nghị thản nhiên đáp: "Đây là một số kinh nghiệm tôi đúc kết được, các cậu cứ luyện tập theo đó, kết hợp với rượu rắn tôi chuẩn bị, không bao lâu nữa là có thể phi thân lên tường được thôi." Bàn Tử mừng rỡ trêu chọc: "Lão Lâm, cậu đã nói người mình không lừa người mình, anh em không lừa anh em, cậu không được lừa tôi với Lão Hồ đâu đấy!" Lão Hồ nhìn Bàn Tử khinh bỉ: "Nhìn cái tiền đồ của cậu kìa, Lão Lâm đã nói thế rồi thì cậu cứ yên tâm đi." Bàn Tử: "Hì hì hì." Sau khi được Lâm Nghị chỉ dạy tận tình, tiến bộ của Lão Hồ và Bàn Tử rất lớn, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã sơ bộ nắm bắt được Long Tượng Bàn Nhược Công và kỹ thuật Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Nhà hàng vẫn kinh doanh bình thường, Đại Kim Nha lúc rảnh rỗi lại thích ghé qua chỗ họ ngồi chơi.

Lão Hồ và Bàn Tử lúc rảnh rỗi thì giả làm tiểu thương bày hàng vỉa hè trước cửa nhà hàng để thu mua mấy món đồ lặt vặt.

Nữ Vương dạo này cũng ngoan ngoãn lạ thường.

Vì có sẵn tiền trong tay, Bàn Tử cuối cùng cũng mua được chiếc xe máy hằng mong ước, cứ đến tối, Lão Hồ và Bàn Tử uống rượu rắn xong lại cưỡi xe đi lượn khắp nơi, chẳng biết đi đâu.

Anh Tử thì đóng vai bà chủ thực thụ, việc gì cũng muốn quản, Lão Hồ hay Bàn Tử làm gì sai là cô mắng cho một trận không nể nang gì.

Cảm giác như quay lại thời kỳ trước, sau khi các năng lực mạnh lên, Anh Tử lại biến thành con "ớt hiểm" ở Dã Nhân Câu ngày nào!

Còn Diệp Diệc Tâm, vì nhà hàng càng ngày càng đông khách nên

cô dọn từ ký túc xá ra ở hẳn trong tứ hợp viện của Lâm Nghị.

Phải nói là hai cô gái này tính cách khác hẳn nhau, nhưng từ khi Diệp Diệc Tâm dọn đến, họ thân thiết như chị em ruột.

Lâm Nghị thì cứ thế mà tận hưởng, rảnh rỗi thì nuôi kiến nhỏ, trêu chọc Diệp Tử và Anh Tử, ngắm mỹ nữ, nuôi dưỡng tâm hồn.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, không ai nhắc đến chuyện xuống mộ nữa!

Bây giờ anh em đều có tiền, ai còn muốn đi làm cái trò đó nữa chứ!

Tuy nhiên, trong lòng Lâm Nghị vẫn luôn mong sớm được xuống mộ.

Sau những ngày chìm đắm trong tửu sắc, Lâm Nghị nhận ra rằng phụ nữ chỉ làm chậm tốc độ rút đao của mình, xuống mộ đổ đấu mới là chính đạo!

Dù sao thì thịt viên có ngon mấy ăn mãi cũng chán.

Chỉ là hệ thống vẫn chưa thông báo bắt đầu nhiệm vụ, nên anh đành miễn cưỡng tiếp tục hưởng thụ.

Cứ thế qua một thời gian.

Một buổi trưa nọ, quán vắng khách.

Lâm Nghị ngồi ở sạp hàng của Lão Hồ trước cửa, cùng Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha bốn người chơi bài, Bàn Tử thua thảm nhất, mặt dán đầy giấy trắng.

Lúc này, một người đàn ông khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, da đỏ bừng, nhìn là biết hay làm việc ngoài nắng; ăn mặc quê mùa, tay xách một chiếc túi da rách, giọng sặc mùi cao nguyên hoàng thổ hỏi: "Các anh có thu mua đồ cổ không?" Cùng lúc đó, tiếng của hệ

thống lại vang lên trong đầu Lâm Nghị. 【Đinh, phát hiện Lý Xuân Lai xuất hiện, kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến: Khám phá mê cung Long Lĩnh, có tiếp nhận không?】 【Phần thưởng: Thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công x2】 Ả?

Nhiệm vụ chính tuyến đến lúc nào không hay vậy?

"Chẳng lẽ không phải là bản sao đạo mộ sao?" Hệ thống: 【Báo cáo ký chủ, hiện tại chưa kích hoạt cốt truyện bản sao, nên tạm thời không có nhiệm vụ bản sao đạo mộ!】 Ra là vậy.

Ban đầu mình cứ tưởng chức năng bản sao đạo mộ mở ra là có nhiệm vụ ngay.

Không ngờ cũng giống như nhiệm vụ chính tuyến, đều cần cốt truyện kích hoạt.

Chậc chậc.

Thế này mới thú vị.

Ngày mai và tai nạn, không biết cái nào đến trước, phải trân trọng hiện tại, sống tốt mỗi ngày.

Đã có nhiệm vụ chính tuyến thì đương nhiên phải nhận rồi!

Quan trọng hơn, phần thưởng nhiệm vụ chính là thứ anh hằng ao ước!

Hai tấm thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công!

Hoàn thành nhiệm vụ này, anh sẽ tích lũy được 3 thẻ nâng cấp, có thể đưa Long Tượng Bàn Nhược Công lên đến đỉnh cao, sở hữu sức mạnh của Thiên Long!

Người thường phải luyện cả nghìn năm, anh chỉ cần ba tấm thẻ.

Cái này thì biết nói lý lẽ với ai?

Ai bảo mình có hệ thống chứ.

Tuy Lý Xuân Lai nhìn bề ngoài không có gì nổi bật, nhưng Đại Kim Nha là dân trong nghề, nhìn qua là biết ngay vấn đề.

Đại Kim Nha nháy mắt với ba người Lâm Nghị, ý bảo cứ giữ chân người đàn ông trung niên này lại đã.

Lão Hồ đứng dậy đi về phía Lý Xuân Lai, ba người Lâm Nghị tiếp tục giả vờ đánh bài.

Nghề này là thế, khi đàm phán không được đông người, một là quy tắc, hai là sợ làm khách hoảng sợ bỏ chạy, thường những người muốn bán đồ cổ đều khá căng thẳng, sợ bị để ý rồi bị cướp.

Về mê cung Long Lĩnh, Lâm Nghị thực ra cũng biết đôi chút.

Chủ yếu là đã xem qua phim truyền hình!

Tuy nhiên, cốt truyện phim dường như có chút khác biệt so với nguyên tác, nên giờ sắp đi Long Lĩnh, Lâm Nghị vẫn rất mong đợi!

Một lát sau, Lão Hồ sắp xếp cho Lý Xuân Lai vào nhã gian tầng hai rồi quay lại một mình.

Bàn Tử vội vàng hỏi tình hình thế nào, có bảo bối gì không.

Lão Hồ kể lại nội dung cụ thể vừa bàn với Lý Xuân Lai cho ba người nghe.

Lý Xuân Lai là người vùng cao nguyên hoàng thổ, quê gã mười năm thì chín năm hạn hán, năm nay lại gặp đại hạn, trời không một giọt mưa, dân làng bí quá hóa liều.

Để cầu mưa, dân làng dùng đủ mọi cách.

Có một lão thầy bói mù nói đây là do con Hạn Bạt quấy phá, phải đánh Hạn Bạt mới có mưa.

Thực ra hình ảnh Hạn Bạt thời kỳ đầu không phải là cương thi, mà là một loại quái vật gây ra hạn hán.

Trong Kinh Thi, phần Vân Hán mô tả Hạn Bạt là "Hạn bạt vi ngược, như đàm như phần".

Đến thời Tống mới dần có truyền thuyết Hạn Bạt là cương thi.

Thời Thanh, trong cuốn Tử Bất Ngữ của Viên Mai cũng nói Hạn Bạt là quái thú "hình người tóc dài, một chân đi", và nói bắt được nó thiêu chết thì sẽ hết hạn hán có mưa.

Sau đó trong Tục Tử Bất Ngữ, Viên Mai lại nói: "Xác chết mới biến thành Hạn Bạt, biến lần nữa thành Hống." Khi đánh Hạn Bạt cầu mưa, phải "lấy xương người chết chôn đi", nên trưởng thôn dẫn mấy thanh niên lực lưỡng đào một ngôi mộ lên!

Lý Xuân Lai là một trong số đó.

Mọi người đồng lòng khiêng quan tài lên.

Quan tài được đóng rất kỹ, dân làng phải tốn bao công sức mới mở được.

Trong quan tài là một xác nữ, cùng rất nhiều đồ tùy táng, mọi người đều ngây người trước cảnh tượng đó.

Đột nhiên có thứ gì đó động đậy bên cạnh xác nữ, dân làng hoảng hốt, một con quái vật còn sống bất thình lình lao ra, không để ai kịp phản ứng, nó cứ lao vào người này người nọ, mọi người sợ hãi tản ra.

Dân làng vừa dùng lửa đốt, vừa dùng dao đâm nhưng đều không ăn thua, cuối cùng là Mã Đại Đảm khó khăn lắm mới khống chế được con quái vật đó.

Con quái vật bị Mã Đại Đảm dùng dao găm đâm dính vào tấm gỗ,

mấy thanh niên dùng hết sức bình sinh đánh đập mới làm nó chết hẳn.

Đúng lúc mọi người tưởng mọi chuyện đã kết thúc, bầu trời đêm bỗng lóe chớp nổ sấm, trời sắp mưa.

Vì xác nữ đã mang thai, con quái vật đó là do xác nữ sinh ra khi bị chôn dưới đất, gọi là Tử Mẫu Hung, cực kỳ hung dữ, để lại sẽ là mầm họa.

Vì vậy trưởng thôn ra lệnh đốt quan tài, không ai được chạm vào đồ bảo vật bên trong.

Lý Xuân Lai vốn hiền lành, nên sau khi dân làng rời đi, gã định châm lửa đốt quan tài thì Mã Đại Đảm dẫn mấy anh em quay lại, vơ vét sạch sành sanh của cải, còn lột một chiếc giày thêu dưới chân xác nữ ném cho Lý Xuân Lai.

Như vậy, Lý Xuân Lai cũng coi như đồng phạm.

Vài ngày sau, Mã Đại Đảm và anh em của hắn vì muốn chiếm đoạt bảo vật làm của riêng mà đều bị sét đánh chết!

Chương 143

Lý Xuân Lai mang chiếc giày thêu này đến thủ đô để xem có bán được giá tốt không.

Lâm Nghị mỉm cười, tình hình thế nào anh đã nắm rõ trong lòng.

Anh nhìn Đại Kim Nha cười nói: "Kim gia, đi thôi, đi cùng anh em tôi một chuyến, xem giúp chúng tôi món đồ này thế nào." Đại Kim Nha cười híp mắt đáp: "Ái chà, Lâm gia, ngài nói gì vậy, được được, tôi cũng đi để mở mang tầm mắt." Sau đó, Lão Hồ đưa ba người Lâm Nghị lên nhã gian tầng hai gặp mặt Lý Xuân Lai.

Lý Xuân Lai nhìn rất thật thà, nhưng gã nhìn Đại Kim Nha kiểu gì cũng thấy không đáng tin, bán tín bán nghi hỏi: "Hồ...

Hồ lão bản, đây là chuyên gia mà anh nói à?" Lão Hồ ưỡn ngực, Bàn Tử cũng không nhịn được mà bốc phét: "Chứ còn gì nữa, vị Kim gia đây là nhân vật tầm cỡ trong giới cổ ngoạn đấy!" Lý Xuân Lai nhìn trái nhìn phải, trong lòng vẫn chưa chắc chắn, nhìn sang Lâm Nghị hỏi: "Thế... còn anh ta?

Anh ta cũng là chuyên gia à?" Bàn Tử hắng giọng một cái nói: "Anh nói Lâm gia à!

Ngài ấy mới là ông chủ thực sự!

Toà tửu lầu chúng ta đang đứng đây là của Lâm gia đấy!" Lý Xuân Lai nghe Bàn Tử nói vậy, không nhịn được nhìn Lâm Nghị thêm mấy cái.

Từ lời nói đó, gã nghe ra được ba chữ: Lâm gia có tiền!

Bàn Tử thấy Lý Xuân Lai còn do dự, có chút mất kiên nhẫn nói: "Đừng đứng ngây ra đó nữa, mau lên.

Anh không lấy ra thì chúng tôi xem thế nào được!" Lý Xuân Lai vội vàng lấy từ trong túi vải ra một chiếc giày thêu, đưa cho Đại Kim Nha.

Chiếc giày thêu này tuy là đồ từ mấy trăm năm trước nhưng vải vóc vẫn như mới, toát lên vẻ kỳ quái và tà môn khó tả!

Đại Kim Nha cầm chiếc giày, xem xét vài lần rồi nhìn Lâm Nghị hỏi: "Lâm gia, chúng ta bàn thế nào đây?" Lâm Nghị nhún vai, thản nhiên nói: "Cứ coi như chủ hàng đi." Lý Xuân Lai hơi ngơ ngác hỏi: "Ai là lợn cơ?" Lão Hồ lập tức giải thích: "Anh là chủ hàng mà!

Đồ là của anh, nên gọi anh là chủ hàng." Da mặt đỏ bừng của Lý Xuân Lai chuyển sang màu tím đen: "Tôi là lợn sao?

Cái này... cái này..." Đám người này bị làm sao thế nhỉ?

Sao động một tí là chửi người ta thế!

Nhưng thôi, nể tình họ có tiền, gã đành nhẫn nhịn.

Đại Kim Nha nghiên cứu một hồi, toét miệng cười: "Được đấy, Hồ gia, dạo này mắt nhìn của anh khá lên nhiều rồi!" "Món đồ này nhìn kiểu dáng thì chắc là đồ đời Minh.

Đây, thêu hoa mẫu đơn, từ thời Đường đến nay người đời đều coi mẫu đơn là cao quý, tuy người bình thường cũng có người thêu mẫu đơn lên giày nhưng chắc chắn không giống thế này, chiếc giày thêu này được viền bằng chỉ vàng, còn nữa, còn nữa, các anh nhìn xem, vòng hạt nhỏ trên giày tuy không phải loại cực phẩm nhưng nó làm tăng giá trị tổng thể lên rất nhiều!

Không tồi, không tồi, chiếc giày này là món đồ tốt, mua được!" Nghe thấy thế, Lý Xuân Lai vội vàng đưa tay giật lại chiếc giày thêu, nhét vào túi mình như sợ người ta cướp mất.

Lâm Nghị thản nhiên nói: "Kim gia, ngài cứ cho một cái giá đi."

Đại Kim Nha phẩy phẩy chiếc quạt nhỏ, ngẩng đầu suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu để tôi ra giá... thì là số này!" Nói rồi, Đại Kim Nha giơ hai ngón tay ra.

Lý Xuân Lai tò mò hỏi: "Hai mươi?" Đại Kim Nha hơi cạn lời, bảo: "Hai trăm!

Đấy mới là giá của một chiếc thôi.

Nếu có đủ một đôi, giá còn tăng lên nhiều nữa!" Hai trăm!

Nghe thấy con số này, Lý Xuân Lai chết lặng tại chỗ!

Chỉ một chiếc giày thêu nhỏ xíu thế này đã đủ cho gã ăn sung mặc sướng mấy tháng trời!

Lâm Nghị cũng không do dự, nhìn Bàn Tử nháy mắt một cái: "Bàn Tử, đưa tiền!" Nếu là trước đây, đừng nói hai trăm, kể cả hai mươi đồng Bàn Tử cũng phải suy nghĩ nát óc nửa ngày!

Nhưng giờ thì khác rồi.

Bàn Tử chẳng thèm chớp mắt lấy một cái, rút ngay một xấp tiền từ trong túi ra, bày ra vẻ đại gia giàu có, đếm đủ hai trăm đồng rồi đập xuống trước mặt Lý Xuân Lai.

Chứng kiến cảnh này, Lý Xuân Lai cảm thấy thế giới quan của mình sắp nổ tung!

Trên đời này còn có loại người như vậy sao?

Bỏ hai trăm đồng mua một chiếc giày rách mà mắt chẳng thèm chớp lấy một cái!

Đám người này rốt cuộc có bao nhiêu tiền chứ!

Nhìn Lý Xuân Lai chất phác thật thà, Lão Hồ nở nụ cười thiện lương: "Anh Xuân Lai, tôi đã nói thế nào rồi!

Chúng tôi tuyệt đối không vì anh là người nông thôn mà lừa lọc đâu!

Hai trăm đồng này không thiếu một xu, cả bữa cơm này cũng tính cho chúng tôi luôn!

Thế nào?

Đủ ý tứ chứ?" Lâm Nghị mỉm cười.

Giới cổ ngoạn thế nào anh và Lão Hồ đều rõ.

Đại Kim Nha nói hai trăm đồng, thực tế giá trị thật của nó chắc phải gấp hai ba lần.

Lão Hồ nói thế, một là để Lý Xuân Lai yên tâm mà nhanh chóng giao dịch, hai là hai trăm đồng đối với người bình thường thực sự là con số không nhỏ!

Món đồ này nếu mang đến chỗ các tay buôn đồ cổ khác, bán được vài chục đồng đã là lương tâm nghề nghiệp lắm rồi.

Lý Xuân Lai nghe xong, ôm chặt túi vải vào lòng hơn, đôi mắt bất an nhìn quanh quất, ngây ngô nói: "Cái... chiếc giày này, tôi không bán!" Câu nói này của gã khiến Bàn Tử tức đến nổ phổi.

Mẹ nó, anh em tôi không lừa anh, mà anh lại định giở trò với chúng tôi đấy à?

Lâm Nghị nháy mắt bảo Bàn Tử bình tĩnh lại.

Lâm Nghị biết suy nghĩ của Lý Xuân Lai!

Đúng như cốt truyện trong phim, Lý Xuân Lai này trong tay vẫn còn nhiều hàng xịn, gã nói thế chỉ là muốn ba người Lâm Nghị về nhà gã một chuyến để thu mua toàn bộ số đồ đó!

Đương nhiên, nguyên nhân thực sự là Lý Xuân Lai thấy ba người họ có tiền nên muốn lừa họ đến vùng cao nguyên hoàng thổ hẻo lánh,

rồi sau đó cả người lẫn của đều thu sạch!

Hắc hắc.

Nếu là trước đây, Lão Hồ và Bàn Tử chắc chắn sẽ thiệt thòi lớn.

Còn bây giờ á...

Có lẽ chẳng cần đến anh ra tay, chúng nó kéo đến bao nhiêu người thì Lão Hồ và Bàn Tử cũng dư sức đánh gục bấy nhiêu!

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng hệ thống. 【Đinh, địa điểm đả tạp thứ nhất đã được cập nhật, tại sông Hoàng Hà, phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ!】 Ha ha ha.

Xem kìa, xem kìa.

Hệ thống cũng nghĩ giống mình mà.

Kiểu gì cũng phải đi cao nguyên hoàng thổ với Lý Xuân Lai.

Tuy nhiên, cái sông Hoàng Hà này e là không dễ qua đâu.

Lâm Nghị nhìn Lý Xuân Lai vẻ ngoài thật thà.

Đừng nhìn gã có vẻ hiền lành, nhưng cái anh chàng thật thà này tâm cơ cũng nhiều lắm đấy!

"Anh Xuân Lai, anh còn lời nào muốn nói thì cứ nói thẳng ra đi!" Lý Xuân Lai suy nghĩ một hồi, do dự nói: "Thực ra, ở chỗ tôi còn có một rương bảo vật quý giá hơn nhiều.

Nếu các vị có thể theo tôi về quê ở huyện Cổ Lam, thu mua hết cả rương đó, thì ước mơ lấy vợ sinh con của tôi mới có thể thực hiện được." Lão Hồ nhướng mày hỏi: "Chẳng phải anh bảo anh chỉ có mỗi chiếc giày thêu này thôi sao?" Lý Xuân Lai cười ngượng ngùng: "Vừa nãy tôi mới nói một nửa thôi, chưa nói hết, cái cửa hàng quan tài của Mã Đại Đảm bị sét đánh bốc cháy, cháy sạch sành sanh không còn gì, nhưng lạ là cái rương đó lại chẳng hề hấn gì cả, tôi mới nhân lúc

người ta không để ý khiêng cái rương đó về nhà mình.

Chương 144

Tôi lần này đến đây là để tìm người mua được giá, thực lòng là muốn tìm ai có thể cùng tôi về quê, thu mua hết đống đồ đó cho tôi." Không chỉ Lâm Nghị mà cả Lão Hồ và Bàn Tử cũng nhận ra rồi.

Lý Xuân Lai này nhìn thì thật thà nhưng đầu óc chẳng thật thà tí nào!

Nghĩ ra đủ trò tâm cơ!

Nhưng đồ đạc chắc cũng không tồi, còn việc có đáng để đi một chuyến hay không thì chưa biết được.

Dù sao hiện tại họ cũng là triệu phú, mấy món đồ vặt vãnh này thực sự chưa chắc đã lọt vào mắt xanh.

Lâm Nghị nhìn Lý Xuân Lai chất phác, nói: "Anh Xuân Lai này, nếu tiện thì anh để lại địa chỉ cho chúng tôi, Thiểm Tây cũng không gần, anh em tôi cần bàn bạc thêm một chút.

Dù đi hay không, nhất định sẽ cho anh câu trả lời chính thức, được không?" "Được!" Sau đó, Lý Xuân Lai để lại địa chỉ rồi xin phép đi trước.

Lão Hồ cầm tờ địa chỉ Lý Xuân Lai để lại, hỏi: "Lão Lâm, chúng ta có đi không?" Lâm Nghị trầm ngâm một lúc, cười bí hiểm: "Nói về cao nguyên hoàng thổ, tôi từng nghe nói thế này.

Tần Xuyên tám trăm dặm là vùng đất văn vật, vùng đất Tam Tần thủy thổ dày sâu, đồ tốt chôn dưới đất nhiều không đếm xuể!" "Chỉ tính riêng vùng lân cận đã không dưới mười vạn ngôi mộ cổ, có chỗ dưới đất mộ này đè lên mộ kia, các tầng văn hóa chồng lên nhau, vùng núi Tần Lĩnh, Đại Ba Sơn truyền thuyết cũng có không ít đại mộ.

Ở đó đồ tốt nhiều vô kể!" "Tôi thấy thế này, hôm nào nhất định phải đi một chuyến, thu thập ít đồ xịn.

Kể cả không thu được gì thì cũng để mở mang tầm mắt, học hỏi thêm cũng tốt mà!" "Thế còn chờ gì nữa?

Cần gì hôm nào, cứ mấy ngày nữa đi luôn đi!" Bàn Tử vừa nghe Lâm Nghị nói thế là máu nóng sục sôi, xoa tay múa chân, chỉ hận không thể đi ngay lập tức, chỗ nào có bảo vật là không bao giờ thiếu mặt gã.

Mắt Đại Kim Nha sáng rực lên, giơ ngón tay cái với Lâm Nghị, toét miệng cười: "Lâm gia, đúng là ba ngày không gặp phải nhìn bằng con mắt khác, giờ ngài đã thành chuyên gia thực thụ rồi!

Vùng Tần Xuyên đó tôi cũng muốn đi xem từ lâu, nhưng các ngài biết đấy, tôi bị bệnh hen suyễn, không đi đường xa được." Lão Hồ gật đầu cười: "Cũng đúng.

Chúng ta cũng nghỉ ngơi mấy ngày rồi, cũng đến lúc vận động gân cốt chút nhỉ." Lâm Nghị cười nói: "Thành, quyết định vậy đi!

Cửa hàng có Anh Tử và Diệp Tử trông coi là đủ rồi.

Kim gia, ngài có muốn đi cùng ba anh em tôi không, dọc đường cũng có người hỗ trợ lẫn nhau, ngài thấy sao?" Đại Kim Nha thấy có phần của mình thì lập tức hớn hở, cái răng vàng trong miệng tỏa sáng lấp lánh: "Ái chà, Lâm gia, ngài đúng là hiểu tôi quá!

Thế thì dọc đường phải phiền ngài và Hồ gia, Bàn gia chiếu cố rồi!" Lâm Nghị thấy ba người đều không có ý kiến gì, cười nói: "Vậy chốt thế nhé.

Nghe nói vùng Tần Xuyên nhiều Hắc Hung, Bạch Hung, mọi người về chuẩn bị đi, nếu gặp được đại đấu, chúng ta cũng vào đó thử vận may xem sao." Lão Hồ và Bàn Tử trong nghề đổ đấu này cũng

đã có kinh nghiệm, sóng to gió lớn gì cũng từng trải qua, đều là kẻ lăn lộn giữa lằn ranh sinh tử nên giờ cũng đã quen rồi.

Tuy nhiên, Đại Kim Nha thì không được như vậy, gã có bệnh hen suyễn, không xuống mộ được, trong nghề đổ đấu gã hoàn toàn mù tịt, chỉ biết dựa vào mắt nhìn để làm ăn đồ cổ thôi.

Nghe Lâm Nghị nhắc đến Hắc Hung, Bạch Hung, gã đặc biệt hứng thú, tò mò hỏi: "Lâm gia, ngài với Hồ gia đều là bậc thầy phong thủy, ngài bảo vùng đó hay có Hắc Hung, Bạch Hung, trong phong thủy học có cách giải thích gì không?" Tiếp xúc thời gian qua, Đại Kim Nha cũng là người khá chuẩn chỉ, cũng dạy cho Lão Hồ và Bàn Tử không ít thứ nên Lâm Nghị và Lão Hồ cũng không giấu nghề.

Lâm Nghị nhìn Lão Hồ cười nói: "Hồ gia, phiền ngài giải thích cho Kim gia một chút đi." Lão Hồ ưỡn thẳng lưng, khẽ hắng giọng hai cái, mặt lộ vẻ khiêm tốn nhưng đầy tự tin: "Nếu đã vậy... thì lão Hồ tôi xin bốc phét vài câu.

Không phải tôi nổ đâu, chứ nói về chuyện cương thi tống tử, Hắc Hung Bạch Hung ấy à, thì nó là thế này..." Sau đó, Lão Hồ bắt đầu trổ tài chém gió đủ kiểu, dẫn kinh dẫn điển, lại còn lôi ra không ít từ ngữ cao siêu huyền bí, khiến Đại Kim Nha bị lòe tới mức ngẩn cả người.

Ngay cả Bàn Tử, dù biết thừa Lão Hồ đang nổ, cũng nghe đến mức say sưa.

Lâm Nghị bảo Anh Tử mang tiểu tửu và mấy đĩa lạc rang ra, cứ coi như đang nghe kể chuyện đêm khuya vậy.

Người sau khi chết thì phải nhập thổ vi an, nếu không yên sẽ biến thành cương thi.

Trong nghề đổ đấu, cương thi được gọi là 'đại tống tử'.

Một huyệt phong thủy tốt để an táng người chết không chỉ giúp

người quá cố yên giấc, mà còn có thể phù hộ cho con cháu đời sau, khiến gia tộc hưng vượng, làm ăn phát đạt, gia trạch bình an.

Nếu táng ở nơi cùng sơn ác thủy, thi thể sẽ khó lòng yên ổn.

Một khi đã không yên, thi thể ngàn năm không thối rữa, biến thành cương thi tống tử.

Dù những thứ này không bò ra hại người, nhưng vì vấn đề phong thủy, nó sẽ ảnh hưởng đến vợ con hậu duệ, nhẹ thì vợ con dâm tà, tai ương lửa cháy; nặng thì nữ bệnh nam tù, tuyệt tử tuyệt tôn.

Trong phong thủy, quan trọng nhất là hai điểm: 'Hình Thế' và 'Lý Khí'.

Hình thế là hình dáng núi non, địa hình, địa thế; nếu hình thế không hài hòa sẽ dẫn đến địa mạch không thông, phong thủy hỗn loạn.

Còn 'Lý Khí' là sử dụng các thông tin thời không như Cửu Tinh Phi Phục, Ngũ Hành phối hợp để xác định phong thủy, kết hợp thời gian và không gian để phán đoán.

Nếu 'Hình Thế' và 'Lý Khí' đều tệ, sẽ sinh ra hiện tượng trái với quy luật tự nhiên, thi thể chôn dưới đất không thối mà lại cứng đờ chính là hiện tượng điển hình nhất.

Lão Hồ chém gió hồi lâu, mọi người nghe mà thích thú vô cùng.

Lâm Nghị cắn hạt dưa, cười bảo: "Lão Hồ, cậu nói thế là nguyên nhân hắc hung bạch hung trên góc độ phong thủy.

Thật ra còn một nguyên nhân bản chất nhất mà cậu chưa nhắc tới." Lão Hồ ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị hỏi: "Nguyên nhân thực sự?

Lão Lâm, cậu nói tôi nghe xem." Lâm Nghị nhấp một ngụm trà, chậm rãi mở lời: "Cương thi đều là do người chết không nhắm mắt, oán khí tụ ở cổ họng, có thể hấp thụ âm khí của mặt trăng.

Chúng sẽ biến đổi do nhiễm thi độc hoặc thuộc tính phong thủy của mộ địa.

Cương thi dùng móng vuốt làm vũ khí, cắn cổ để hút máu, người bị hút máu hoặc bị cào xước sẽ lây nhiễm thi độc, cuối cùng tử vong và biến thành một con cương thi khác!" Lâm Nghị đem toàn bộ kiến thức từ phim ảnh nói cho ba người nghe, khiến họ không khỏi xuýt xoa, sống lưng lạnh toát.

Tuy là phim, nhưng không có lửa làm sao có khói, chưa chắc đã là chuyện hư cấu hoàn toàn.

Rất nhiều chi tiết đã được đề cập trong cuốn 'Tử Bất Ngữ'.

Lão Hồ và Bàn Tử thì còn đỡ, dù sao hai người hiện tại cũng có chút thực lực nhưng chưa có đất dụng võ, nếu lần này thực sự gặp phải hắc hung bạch hung gì đó, vừa hay có thể kiểm nghiệm những gì đã học được trong thời gian qua!

Đại Kim Nha đứng bên cạnh nghe mà nổi hết da gà, rõ ràng trời nóng hầm hập mà lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, thầm nghĩ: "Xem ra lần này đi Thiểm Bắc thu đồ, phải chuẩn bị thật nhiều thứ bảo mạng mới được!" Sau đó, Lâm Nghị bảo Bàn Tử dựa theo địa chỉ của Lý Xuân Lai mà thông báo thời gian xuất phát.

Những ngày tiếp theo, họ bắt đầu chuẩn bị đồ đạc.

Nào là móng lừa đen, gạo nếp, cái gì mang được là mang hết.

Sau đó sắp xếp việc ở cửa hàng cho Anh Tử và Diệp Tử.

Cuối cùng cầm theo một xấp tiền dày, hội hợp với Lý Xuân Lai!

Họ đi tàu hỏa đến Thiểm Bắc, sau đó leo lên chuyến xe khách đi về phía nam đến huyện Cổ Lam.

Vừa lên xe, trời bắt đầu lác đác mưa.

Thời này đường xá chưa được trải nhựa nhiều, suốt dọc đường xe xóc nảy tưng bừng, cộng thêm trời mưa nên càng điên rồ hơn, khiến mọi người mệt bở hơi tai.

Muốn đến huyện Cổ Lam, bắt buộc phải qua sông Hoàng Hà.

Xuống xe khách, nhóm năm người dưới sự dẫn đường của Lý Xuân Lai đi tới bến đò.

Không biết có phải làng của Lý Xuân Lai đang đánh hạn bạt hay không, mà khu vực sông Hoàng Hà ở Thiểm Bắc năm nay mưa cực lớn, mực nước dâng cao, gây ra lũ lụt!

Nghe nói vùng Cổ Lam bị lũ cuốn trôi không ít cổ mộ, phát lộ rất nhiều đồ tốt!

Điều này càng khiến Lão Hồ và Bàn Tử mừng húm.

Đến bến đò, Lâm Nghị nhìn ra dòng sông Hoàng Hà mênh mông bát ngát.

Mặt sông rộng lớn, sóng đục ngất trời, nước sông như bùn vàng cuồn cuộn chảy, vô cùng hùng vĩ.

Đúng như thơ đã viết: 'Hoàng Hà tự chín tầng mây xuống, người quỷ nhìn qua ải dặm dài.

Gió mạnh cuộn cao làn sóng dữ, hắt hiu ánh sáng lạnh ban mai!' Ngay cả bến đò cũng bị nước sông nhấn chìm!

Nếu không phải Lý Xuân Lai thông thạo địa hình, họ thực sự không chắc đã tìm thấy lối đi.

Đội mưa phùn, dù đang là mùa nóng nhưng mọi người ăn mặc khá mỏng manh, ba anh em Lâm Nghị có võ công trong người nên không thấy sao.

Chỉ có Đại Kim Nha đi theo, vốn dĩ trên xe khách đã bị xóc cho

như tử, giờ lại dầm mưa nên không nhịn được mà ho sặc sụa.

Lâm Nghị lấy từ trong túi ra một bình rượu Ngưu Lan Sơn nhỏ đưa cho Đại Kim Nha: "Kim gia, làm hai ngụm cho ấm người, ngài mà ốm ra đấy thì ai giám định đồ cho anh em tôi đây!" Thấy Lâm Nghị nhiệt tình như vậy, Đại Kim Nha vui mừng khôn xiết, cười nói: "Vậy thì đa tạ ngài, Lâm gia!" Đằng nào cũng không có việc gì làm, Lão Hồ và Bàn Tử cũng mỗi người lấy ra một bình nhỏ ngồi uống.

Chương 145

Loại họ uống khác với rượu Ngưu Lan Sơn của Đại Kim Nha, đó là rượu rắn do Lâm Nghị chuẩn bị!

Lâm Nghị nghĩ rượu rắn này phải để hai anh em mình uống, nên mới mang theo Ngưu Lan Sơn cho Đại Kim Nha.

Thân hình Đại Kim Nha vốn yếu ớt, cho ông ta uống rượu rắn sợ là phản tác dụng.

Lâm Nghị lại lấy ra một bình Ngưu Lan Sơn nữa hỏi Lý Xuân Lai: "Xuân Lai lão ca, anh có làm vài ngụm không?" Lý Xuân Lai thật thà lắc đầu: "Tôi không uống đâu.

Để tôi trông thuyền cho các chú, sóng to thế này nhiều thuyền không dám cập bến đâu, nếu lỡ chuyến là phải đợi lâu lắm!" Lâm Nghị không miễn cưỡng, mở nắp bình tự mình nhấp một ngụm.

Sảng khoái!

Thấy Bàn Tử uống đến mức nhe răng trợn mắt vì phê, Lâm Nghị cười, bắt chước giọng Thiểm Bắc nói: "Cái thằng béo này, uống rượu này có đã không hả?" Bàn Tử cười ha hả, cũng đáp lại bằng giọng địa phương: "Đã lắm chứ lị.

Thằng béo này hôm nay vui quá.

Để em hát cho các bác nghe mấy câu dân ca Thiểm Bắc, nghe sướng thì vỗ tay cái nhể." Dứt lời, chẳng cần biết người khác có muốn nghe hay không, gã cất giọng hát luôn.

Giọng Bàn Tử thực sự không tệ, mấy câu dân ca này nghe cũng ra ngô ra khoai đấy.

Một lúc sau, Lý Xuân Lai vốn đang nhìn chằm chằm mặt sông chợt

thấy một con thuyền nhỏ từ xa đi tới. "Đến, đến rồi!

Thuyền đến rồi!" Mọi người cũng nhìn theo, thấy một con thuyền không lớn lắm đang dập dềnh trên sóng nước cuồn cuộn.

Tuy nhiên, sóng quá lớn, bến tàu lại bị ngập, chiếc thuyền kia có vẻ như không có ý định dừng lại.

Bàn Tử đang hát dở hứng, liền hét lớn: "Lão hương ơi, bọn tôi muốn qua sông, làm ơn cho đi nhờ với nào~~~" Thế nhưng, ông lão lái tàu không ngừng xua tay, hét lại: "Không được đâu!

Nước chảy xiết quá, thuyền tôi nhỏ, không cập bờ được.

Các chú đợi thuyền lớn đi!" Nghe xong, mặt Bàn Tử tối sầm lại, nhịn không được chửi thề: "Mẹ kiếp, khó khăn lắm mới đợi được một con thuyền mà nó lại không dừng, chẳng lẽ định bắt chúng ta đứng dưới mưa mãi à?" Lão Hồ cũng bó tay, người ta không dừng thuyền thì mình cũng chẳng có cách nào, chẳng lẽ bay qua bắt ép người ta?

Đại Kim Nha không phải kẻ lỗ mãng, chưa gặp chuyện này bao giờ nên cũng thở dài: "Xem ra chỉ có thể đợi chuyến sau thôi." Lâm Nghị rút mấy tờ tiền từ trong túi ra, giơ cao tay hét lớn: "Chủ thuyền, chúng tôi trả gấp ba tiền!

Làm phiền đưa chúng tôi qua sông với!" Nhìn thấy xấp tiền trong tay Lâm Nghị, ông lão lái thuyền lúc nãy còn từ chối thẳng thừng liền lập tức hét lên: "Mấy cậu em, đây không phải chuyện tiền nong!

Thấy các chú vội vàng thế chắc là có việc đại sự rồi! "Đợi chút nhé, tôi cập bến đây~~" Lão Hồ: "Trời ơi!" Bàn Tử: "..." Lý Xuân Lai nhìn chằm chằm xấp tiền trong tay Lâm Nghị, trong lòng thầm cảm thán: "Có tiền thật tốt quá!" Đại Kim Nha: "*^$##".

Vì bến đò nước dâng cao, dòng chảy xiết nên thuyền không thể

cập sát bờ, phải đi lên phía trước một đoạn có khúc quanh mới neo lại được.

Chủ thuyền đậu thuyền ở đó, nhóm năm người Lâm Nghị mới lên được thuyền.

Con thuyền không lớn, trên đó còn để nhiều linh kiện kim loại, rõ ràng không phải thuyền chở khách.

Trên thuyền còn có một đứa nhỏ tầm mười một mười hai tuổi, có vẻ là con trai chủ thuyền theo giúp vận chuyển đồ.

Lên thuyền, Bàn Tử đưa cho chủ thuyền mười đồng.

Nhìn Bàn Tử đưa mười đồng tiền ra, Lý Xuân Lai đứng cạnh mà mắt trợn ngược.

Mười đồng với nhóm Lâm Nghị không là gì, nhưng với những người như Lý Xuân Lai hay ông lái thuyền, đó là một khoản thu nhập không hề nhỏ.

Chủ thuyền vui mừng ra mặt, cứ như chuyện không vui lúc nãy chưa từng xảy ra, vô cùng nhiệt tình.

Nhóm Lâm Nghị cũng chẳng chấp nhặt mấy tiểu tiết đó.

Dù sao dân nghèo khổ cũng không so bì được.

Họ đi đổ đấu một chuyến là có thu nhập khổng lồ, còn hạng như ông lái thuyền này, trời mưa gió vẫn phải dắt con ra ngoài làm việc, thực sự không dễ dàng gì.

So đo mấy đồng bạc lẻ với họ thì chẳng còn gì thú vị nữa.

Sông Hoàng Hà do mưa liên tục nên nước dâng cao, sóng vỗ dồn dập, con thuyền nhỏ cứ lên xuống theo dòng nước tạo cảm giác như đang chơi tàu siêu tốc.

Nhưng ông chủ thuyền rõ ràng là dân sông nước lâu năm, điều

khiển con thuyền rất điêu luyện, vừa làm vừa dạy cho đứa con trai bên cạnh, có vẻ muốn nó sau này nối nghiệp cha.

Lâm Nghị, Lão Hồ và Bàn Tử nằm thoải mái trên thuyền, chỉ có Đại Kim Nha là khổ sở nhất.

Ngồi xe khách đã muốn nôn rồi, giờ lại lên con thuyền nhỏ này, bụng dạ đảo lộn hết cả lên, ông ta bám chặt vào mạn thuyền, nôn sạch những gì vừa uống ra ngoài.

Lâm Nghị nhìn Đại Kim Nha đang bị hành hạ, cười trêu: "Kim gia, ngài đi chuyến này đúng là vất vả thật đấy!

Giữ mình tí nhé, kẻo con cá lớn nào dưới sông nhảy lên xơi tái ngài bây giờ!" Đại Kim Nha nằm bẹp như cá chết, cười khổ.

Chuyến đi này đúng là hành xác quá mà.

Bàn Tử nhìn dòng nước cuồn cuộn, cười nói: "Kim gia, đừng nghe lão Lâm, cậu ấy hay hù người lắm!

Sông Hoàng Hà này làm gì có con cá nào nuốt nổi người chứ!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Lâm Nghị mỉm cười không đáp.

Ngược lại, ông chủ thuyền bên cạnh lại tiếp lời: "Có đấy!

Có năm nọ, thời tiết cũng quái đản như hôm nay, nước đến nhanh mà đi cũng nhanh!

Lúc nước rút xuống, các chú đoán xem chuyện gì đã xảy ra." Nói đến đây, chủ thuyền ngừng lại một chút, như đang đợi mọi người hưởng ứng.

Ai dè, đám Lão Hồ chẳng ai nói gì.

Lâm Nghị cười phối hợp: "Xảy ra chuyện gì?

Kể tiếp đi ông chủ!

Tôi đang nghe đây!" Chủ thuyền lại hào hứng kể: "Có một con cá chết to hơn cả một căn nhà bị đánh dạt vào bờ!

Con cá chết đó trên người có bảy lớp vảy xanh, đầu đen ngòm, cứng hơn cả sắt tấm.

Nó chết thế nào thì không ai biết, dân sông nước tụi tôi đều cho rằng đó là Long Vương gia chuyển thế.

Còn đặt tên cho nó là Thiết Đầu Long Vương!" Lão Hồ và Bàn Tử thấy lão nói ly kỳ quá thì chỉ cười trừ không nói gì.

Cá to như căn nhà thì chỉ có ở ngoài biển thôi chứ, bao giờ thì chạy vào sông Hoàng Hà được?

Lão chủ thuyền này chém gió còn kinh hơn cả hai người họ nữa!

Tuy nhiên, Lâm Nghị lại biết rõ Thiết Đầu Long Vương thực sự tồn tại, và ước chừng chẳng bao lâu nữa sẽ chạm mặt thôi!

Chủ thuyền đang đà kể, tiếp tục nói: "Đợt đó trời nóng như đổ lửa, chỉ một ngày là xác cá bắt đầu thối rữa, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, cách xa mấy dặm vẫn còn ngửi thấy.

Tình trạng đó rất dễ gây ra dịch bệnh, thế là mọi người bàn nhau xẻ thịt cá đem đốt, còn lại bộ xương thì vứt trên bờ sông.

Có một thương nhân ngoại tỉnh đi ngang qua, tình nguyện bỏ tiền xây một ngôi miếu để cầu cho vùng này mưa thuận gió hòa." Bàn Tử càng nghe càng thấy lạ, cười nói: "Chuyện này nghe hiếm đấy nha, không chỉ có xương cá khổng lồ mà còn có cả thương nhân ngoại tỉnh tốt bụng nữa." Đại Kim Nha vốn hiểu biết rộng, vừa hồi sức lại chút đỉnh liền cười bảo: "Chuyện này không hiếm đâu.

Miếu xương cá ấy mà, ở Thiên Tân cũng có.

Chính là lấy xương làm cửa miếu, lấy xương cá làm xà nhà." Chủ

thuyền hiếu kỳ hỏi: "Thiên Tân cũng có à?" Đại Kim Nha đắc ý gật đầu: "Đúng thế!" Chủ thuyền cũng không rành mấy chuyện giữ kẽ, liền nói tiếp: "Cái đó thì tôi chưa nghe bao giờ!

Nhưng cũng gần giống như chú nói đấy.

Tay thương nhân ngoại tỉnh kia tự xưng là thường xuyên đi biển vượt sông, không tránh khỏi việc đi thuyền nên mới bỏ tiền xây miếu xương cá." Nghe Đại Kim Nha nói vậy cũng gợi lên sự tò mò của Lão Hồ, anh hỏi: "Vậy giờ ngôi miếu đó còn không?" "Còn." "Nó ở đâu vậy?" "Ở trong hẻm núi Long Lĩnh." Nghe đến đây, ánh mắt Lão Hồ vô thức rơi trên người Lâm Nghị, hai người nhìn nhau một cái, Lão Hồ trong lòng đã hiểu rõ!

Vùng đất Tần Xuyên tám trăm dặm vốn là nơi hội tụ văn võ!

Đặc biệt Long Lĩnh này chính là nơi có long mạch, phong thủy cực tốt!

Tay thương nhân ngoại tỉnh kia bỏ tiền xây miếu mà không xây ở nơi đông đúc dân cư, lại xây ở trong hẻm núi Long Lĩnh, điều này rõ ràng không hợp lý!

Hơn nữa miếu Long Vương không xây bên bờ sông mà lại xây trong hẻm núi trùng điệp, càng không đúng với lý luận phong thủy.

Chương 146

Sau đó nghe chủ thuyền than phiền miếu xương cá chẳng có tác dụng gì, trời vẫn cứ hạn hán liên miên mấy năm liền.

Lúc này Lão Hồ càng thêm khẳng định!

Anh ghé sát tai Lâm Nghị, nói nhỏ: "Lão Lâm, tay thương nhân ngoại tỉnh này nghe cứ như là kẻ trộm mộ ấy nhỉ?" Lâm Nghị nhìn Lão Hồ, cười đáp: "Lão Hồ, cậu có thể bỏ chữ 'như' đi được rồi.

Nếu gã đó không phải trộm mộ thì sau này Bàn Tử sẽ cưới một bà vợ nặng hai tạ rưỡi!" Bàn Tử: "&*@#¥%" Lão Hồ cười cười, hạ thấp giọng: "Theo như cậu nói thì tay thương nhân đó xây miếu là giả, thực chất là để che mắt thiên hạ, vào Long Lĩnh để đổ đấu?!" Lâm Nghị gật đầu: "Đúng rồi đấy!" Bàn Tử nghe xong mắt sáng rực lên: "Để đào một ngôi mộ mà thà bỏ tiền lớn xây miếu, ngôi cổ mộ này tuyệt đối có bảo vật giá trị liên thành!

Tiếc quá, thật là tiếc, chỉ không biết gã đã ra tay thành công chưa.

Nếu chưa thì anh em mình cũng có thể qua đó dạo chơi một chuyến." Ngay khi mọi người đang nói cười thì nghe thấy một tiếng 'ùm' cực lớn!

Con thuyền nhỏ họ đang ngồi bỗng nhiên chao đảo dữ dội, rung lắc không ngừng, cứ như có vật khổng lồ gì đó vừa đâm sầm vào mạn thuyền!

Cùng lúc đó, trời đang mưa lác đác bỗng nhiên mây đen kéo đến, che kín bầu trời, không gian gần như tối sầm lại trong nháy mắt!

Ngay sau đó, mưa như trút nước dội xuống, trên sông Hoàng Hà nổi lên những đợt sóng dữ dội!

Con thuyền nhỏ họ đang đi giống như một mảnh bèo trôi trên biển, bấp bênh không định hướng.

Chủ thuyền cũng giật bắn mình, vội vàng chạy ra đầu thuyền xem tình hình, nhưng lão vừa thò đầu ra thì mạn thuyền bỗng nhiên nghiêng hẳn sang bên trái.

Chủ thuyền, Lý Xuân Lai, Đại Kim Nha ba người cuống cuồng dạt sang mạn phải vì sợ thuyền lật úp, tất cả sẽ rơi xuống sông.

Nhưng vì thuyền nghiêng quá mạnh khiến nước sông bắn lên cao, tạt thẳng vào mặt ba người.

Nước này chảy từ cao nguyên đất vàng về nên vàng khè toàn bùn đất, làm họ uống phải một bụng nước bùn.

Chủ thuyền sợ đến mức run cầm cập, trốn trong khoang thuyền ôm chặt đứa con đang khóc không ngừng, miệng lẩm bẩm: "Hà Thần đại nhân tha mạng, xin đừng thu con thuyền này của chúng con." Ba anh em Lâm Nghị là người luyện võ, hạ bàn vững như bàn thạch, không hề thảm hại như ba người kia.

Lão Hồ không tin vào Hà Thần, anh vội chạy ra mạn thuyền nhìn xuống dưới, kinh ngạc hét lên: "Lão Lâm, Bàn Tử, dưới thuyền hình như có một vật khổng lồ to như chiếc xe tải đang đâm vào thuyền mình!" Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn Lâm Nghị: "Lão Lâm, cái miệng quạ đen của cậu thiêng thật đấy!

Nói gì có nấy!

Chúng ta mà bị con quái ngư dưới sông đâm chìm thì hôm nay coi như làm mồi cho nó rồi!" Lâm Nghị liếc Bàn Tử một cái: "Hoảng cái gì!

Học được bao nhiêu bản lĩnh rồi, không muốn thử chút sao?" Lão Hồ có chút bất lực nói: "Lão Lâm, con quái vật dưới nước to quá!

Ngay cả con thuyền này của chúng ta sợ là nó cũng hất văng được!

Chúng ta sao đối phó nổi chứ!" Bàn Tử thì mắt lóe lên tia sáng, phấn khích nói: "Tôi thấy có thể thử đấy!

Dù không giết được nó thì hù nó chạy mất để chúng ta an toàn cũng tốt!" Vừa nói, Bàn Tử vừa bám vào mạn thuyền, một tay cầm xẻng công binh, đôi mắt nhìn chằm chằm xuống nước!

Chỉ cần quái ngư dám ló đầu, gã sẽ bổ cho nó một xẻng ngay!

Lâm Nghị thì ung dung ngồi xuống cạnh Đại Kim Nha và Lý Xuân Lai, hai tay vịn mạn thuyền, thong thả xem Bàn Tử và Lão Hồ biểu diễn!

Đại Kim Nha bên cạnh chưa từng trải qua cảnh tượng kinh hoàng thế này, thấy Lâm Nghị ở bên cạnh liền theo bản năng ôm chặt lấy đùi anh, chết sống không buông tay!

Lý Xuân Lai cũng hoảng loạn không kém, vớ đại được cái gì là bám cái đó, tuyệt vọng nhìn bầu trời mưa như trút nước!

Lão Hồ thấy Bàn Tử đã chuẩn bị ra tay, anh cũng cầm lấy thanh đoản kiếm màu bạc của mình, ngồi xổm ở phía mạn thuyền bên kia, ánh mắt sắc lẹm, sẵn sàng xuất chiêu!

Lâm Nghị vừa xem hai tay đấm của mình vừa lặng lẽ điểm danh hệ thống.

Bàn Tử chăm chú nhìn, đột nhiên thấy dưới nước có một bóng đen khổng lồ như chiếc xe tải!

Bóng đen di chuyển cực nhanh, dần dần áp sát con thuyền nhỏ!

Ngay khi bóng đen chỉ còn cách mạn thuyền trong gang tấc, chiếc xẻng công binh trong tay Bàn Tử hung hãn bổ xuống!

Bàn Tử đã uống rượu rắn, lại luyện Long Tượng Công, sức mạnh

vượt xa người thường!

Một cú bổ này, xẻng công binh và thân hình bóng đen va chạm mạnh vào nhau. 'Rắc!' Chiếc xẻng bằng thép của gã bỗng chốc bị quăn lại!

Lực phản chấn cực lớn khiến cánh tay Bàn Tử tê dại, xẻng công binh suýt chút nữa thì tuột khỏi tay! "Mẹ nó, Lão Lâm, đầu thằng cha này cứng quá!

Đánh không xiê n gì cả!" Chưa đợi Lâm Nghị kịp đáp lời, sóng nước Hoàng Hà càng lúc càng lớn, Thiết Đầu Long Vương sau khi lặn xuống lại tăng tốc lao tới, ở khoảng cách cách mạn thuyền chừng hai ba mét, 'ùm' một tiếng, thân hình khổng lồ của nó vọt lên khỏi mặt nước!

Trên người nó có bảy lớp vảy xanh, đầu đen ngòm, cứng hơn sắt tấm, hình dáng đáng sợ khiến Đại Kim Nha và Lý Xuân Lai chết lặng.

Lão Hồ và Bàn Tử tận mắt chứng kiến cũng không khỏi chấn động!

Vật khổng lồ khủng bố thế này còn lớn hơn bất kỳ quái vật nào họ từng thấy trước đây!

Bàn Tử mặt đầy vạch đen gào lên: "Hỏng rồi Lão Lâm!

Nó mà vồ lên thế này thì con thuyền của chúng ta chìm chắc!" Đúng lúc Lâm Nghị định ra tay thì Lão Hồ bỗng nhiên đứng bật dậy!

Lão Hồ quấn một sợi dây thừng quanh người, tay cầm cổ kiếm màu bạc, dưới chân đột ngột phát lực, một luồng sức mạnh thâm hậu nổ bùng dưới chân, cả người anh lao đi như một mũi tên, nhắm thẳng vào bụng Thiết Đầu Long Vương mà đâm tới! 'Phập!' Đầu của Thiết Đầu Long Vương dù cứng như sắt nhưng phần bụng lại vô cùng yếu ớt!

Thanh cổ kiếm trong tay Lão Hồ đâm ngập vào trong, ngay sau đó thân hình Lão Hồ chìm xuống, thanh kiếm cũng kéo theo xuống dưới, 'xoẹt' một tiếng, rạch một đường dài trên bụng Thiết Đầu Long Vương!

Con quái vật đau đớn tột cùng, thân hình khổng lồ cùng với Lão Hồ đều rơi tõm xuống dòng sông Hoàng Hà!

Lý Xuân Lai đứng cạnh Lâm Nghị thấy cảnh này sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, run rẩy: "Xong rồi, xong rồi, chết người rồi!" Lâm Nghị thản nhiên cười bảo: "Anh em tôi không phải người thường đâu, yên tâm đi, cậu ấy không chết được đâu." Bàn Tử thấy Lão Hồ rơi xuống nước cũng giật mình, vội vàng kéo sợi dây thừng buộc trên người Lão Hồ để đưa anh lên.

Một lát sau, Lão Hồ từ trong dòng nước cuồn cuộn ngoi lên, dùng sức trèo lên thuyền, nằm vật ra thở hổn hển cười nói: "Lão Lâm, chuyến này xuống nước đúng là đã đời thật!" Thấy Lão Hồ không sao, tim Lý Xuân Lai mới bớt đập loạn.

Cái này cũng quá lợi hại rồi!

Rơi từ chỗ cao như thế xuống mà không sao!

Con Thiết Đầu Long Vương to xác thế kia mà không xơi tái được anh ta ư?

Bàn Tử hào hứng hỏi: "Lão Hồ, thịt được nó chưa?" Lão Hồ tiếc nuối nói: "Chỉ thiếu một chút nữa thôi, cuối cùng vẫn để nó chạy thoát!" Lâm Nghị mỉm cười nhẹ nhàng: "Người không sao là tốt rồi." Theo sự tháo chạy của Thiết Đầu Long Vương, sóng gió quanh thuyền cũng dần giảm bớt.

Nhóm Lý Xuân Lai thở phào nhẹ nhõm.

Đại Kim Nha nhìn Lão Hồ, kinh ngạc hỏi: "Lâm gia, Hồ gia đây

còn có bản lĩnh cao cường thế này sao?!" Ông ta nhớ lại lần đầu gặp Lão Hồ, suýt chút nữa vì miếng ngọc bội của Bàn Tử mà đánh nhau.

Lúc đó nếu thực sự đánh nhau, chắc đám người của ông ta có đông đến mấy cũng không đủ cho Lão Hồ quét sạch.

Lâm Nghị cười nói: "Cũng thường thôi!

Tàm tàm thôi mà." Đại Kim Nha tặc lưỡi: "Thế mà ngài bảo tàm tạm à!

Tình huống này người bình thường vào chắc tám phần làm mồi cho cá rồi!

Bản lĩnh của Hồ gia đúng là đỉnh thật, Đại Kim Nha tôi đi nam về bắc bao năm cũng chưa thấy được mấy người như thế!" Lâm Nghị sờ sờ mũi, cười: "Được rồi, ngài bảo đỉnh thì là đỉnh vậy." Trên thuyền, Bàn Tử tặc lưỡi, có chút chưa thỏa mãn nói: "Lão Hồ thì sướng rồi, tôi lại không có vũ khí thuận tay!

Nếu không tôi cũng xuống làm một trận cho đã!" Lâm Nghị nhìn ra mặt sông phía xa, một đợt sóng khổng lồ lại cuộn lên.

Hay thật.

Con Thiết Đầu Long Vương lúc nãy có vẻ đi gọi đồng bọn rồi!

Phía xa trên mặt sông, bỗng có ba con Thiết Đầu Long Vương lập lờ kéo đến!

Lâm Nghị thuận tay ném thanh Hắc Kim Cổ Đao của mình cho Bàn Tử, cười bảo: "Bàn Tử, nhìn mặt sông đằng xa kìa, tới đi, cho mượn cổ đao của tôi dùng một chút.

Cho cậu sướng một trận cho ra trò." Bàn Tử mừng rỡ, đón lấy Hắc Kim Cổ Đao!

Điểm xuất phát của Bàn Tử và Lâm Nghị khác nhau.

Chương 147

Lâm Nghị luyện từng tầng Long Tượng Công, còn Bàn Tử thì vừa uống rượu rắn vừa luyện bản cấp tốc do Lâm Nghị đúc kết.

Vì thế dù Hắc Kim Cổ Đao rất nặng, Bàn Tử tuy chưa thể dùng linh hoạt nhưng cũng có thể múa may được đôi chút!

Bàn Tử học theo Lão Hồ, quấn dây thừng quanh eo, chưa đợi Thiết Đầu Long Vương tới, gã đã 'ùm' một tiếng, nôn nóng nhảy xuống nước.

Lão Hồ và những người khác không thấy được tình hình dưới làn nước đục, nhưng Lâm Nghị mở Âm Dương Nhãn nên nhìn thấy rất rõ.

Bàn Tử vốn định xuống đại sát tứ phương, nhưng nhảy xuống nước rồi mới thấy đây là địa bàn của Thiết Đầu Long Vương, kết quả bị ba con quái vật truy đuổi ráo riết, đến một cái rắm cũng không dám thả.

Lâm Nghị nhìn mà cũng thấy thót tim, không phải lo Bàn Tử bị thương, vì gã da dày thịt béo, một chốc một lát không sao.

Anh chỉ hơi hối hận vì đã cho mượn đao.

Mẹ kiếp, ngộ nhỡ gã làm rơi Hắc Kim Cổ Đao xuống sông thì đúng là lỗ nặng.

Ngay sau đó, một con Thiết Đầu Long Vương húc mạnh cái đầu đen sì vào mông Bàn Tử, hất văng gã lên khỏi mặt nước.

Lão Hồ thấy vậy vội vàng thu dây thừng, kéo Bàn Tử lên!

Vừa được kéo lên, Bàn Tử đưa trả đao cho Lâm Nghị rồi bắt đầu chém gió: "Ái chà!

Lão Hồ, mấy con Thiết Đầu Long Vương đó bị tôi dọa cho sợ khiếp vía!

Tôi vừa xuống là chúng nó vắt chân lên cổ mà chạy, nhưng ở dưới nước tôi đuổi không kịp, kết quả sơ hở tí bị con kia đánh lén!

May mà Bàn gia đây cơ trí, nhảy vọt một cái, dẫm lên đầu nó mà phi lên luôn!" Bàn Tử kể như thật, khiến Lý Xuân Lai đứng cạnh nghe mà ngây người!

Vị Bàn gia này cũng là một tay lợi hại đây!

Đợi đến huyện Cổ Lam, nhất định phải báo cho Mã Đại Đảm biết mà cẩn thận với cái tay họ Hồ và lão béo này!

Còn vị Lâm lão bản này, chắc là sếp nên không giỏi đánh đấm lắm, không cần quá lo lắng.

Thực ra không chỉ Lâm Nghị, Lão Hồ cũng thừa biết chuyện gì vừa xảy ra, nhưng anh không vạch trần, cứ để Bàn Tử tha hồ nổ.

Thế nhưng, dù Bàn Tử không sao nhưng ba con Thiết Đầu Long Vương vẫn không chịu buông tha, chúng chia nhau kẹp đánh con thuyền từ phía trước và phía sau.

Con thuyền nhỏ bé sao chịu nổi sự dày vò này, mắt thấy sắp lật đến nơi.

Lão Hồ định làm lại chiêu cũ nhưng mấy con quái vật này có vẻ đã khôn ra, chúng chỉ hoạt động dưới nước, tuyệt đối không ló đầu lên mặt nước, khiến Lão Hồ cũng bó tay.

Thấy Lão Hồ và Bàn Tử lúng túng, Lâm Nghị buông một bàn tay ra ngoài mạn thuyền.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng 'bộp' trầm đục!

Trên cái đầu đen kịt của một con Thiết Đầu Long Vương dưới

nước như vừa bị một cú đấm vô hình khổng lồ giáng xuống!

Cú đấm vô hình nặng nghìn cân khiến con quái vật hung hãn trong tích tắc bị đánh cho hoa mắt chóng mặt, lục phủ ngũ tạng rung chuyển dữ dội!

Thân hình đồ sộ của nó bị đánh văng ra xa hơn mười mét mới dừng lại được!

Cú va chạm tạo ra một đợt sóng thần khổng lồ, khiến con thuyền nhỏ bị hất tung lên cao!

Mọi người bám chặt lấy bất cứ thứ gì có thể bám được.

Trong lúc những người khác đang hoảng loạn, Lâm Nghị thấy lũ quái vật vẫn không chịu thôi, liền vung Hắc Kim Cổ Đao, một luồng đao khí vô hình xuyên qua làn nước! 'Phập!' Dù đầu Thiết Đầu Long Vương cứng như thép nguội, nhưng trước mặt Hắc Kim Cổ Đao cũng chỉ như đống bùn nhão, dễ dàng bị xẻ một đường sâu hoắm!

Ngay sau đó là hai nhát đao liên tiếp, Lâm Nghị thuận tay giải quyết nốt hai con còn lại!

Khi xác ba con Thiết Đầu Long Vương chìm xuống đáy sông, anh lập tức thu hồi chúng. "Đinh, chúc mừng ký chủ thu hồi xác ba con Thiết Đầu Long Vương, nhận được 9000 điểm đạo mộ!" Lâm Nghị hài lòng gật đầu, tốt lắm, một con giá 3000 điểm.

Cái này nhiều hơn kiến hành quân sa mạc tận 1000 điểm.

Những người khác vì hoảng loạn nên có lẽ không thấy, nhưng Lão Hồ và Bàn Tử thì nhìn thấy rõ mồn một cảnh Lâm Nghị xuất đao!

Lâm Nghị thậm chí còn không buồn di chuyển, giết Thiết Đầu Long Vương cứ như thái rau chặt chuối, mỗi con một đao!

Thực lực này... bản lĩnh này... thực sự khiến người ta ngưỡng mộ

không thôi!

Nhưng nghĩ đến việc luyện tập theo phương pháp của Lâm Nghị thì biết đâu sau này mình cũng đạt tới trình độ đó, trong lòng hai người không khỏi phấn khích!

Khi sóng yên biển lặng, mặt sông trở lại bình thường.

Lạ lùng thay, trận mưa như trút và mây đen mù mịt bỗng chốc tan biến, trời tạnh dần.

Ông chủ thuyền và đứa con trốn kỹ trong khoang đợi chết, giờ thấy an toàn mới dám thò đầu ra, quỳ sụp xuống đất dập đầu liên hồi, kinh hãi nói: "Cảm tạ Hà Thần đại nhân không giết, cảm tạ Hà Thần!" Đại Kim Nha hứ một tiếng: "Lão hương này, đừng có mê tín dị đoan thế, cảm ơn nhầm đối tượng rồi!

Rõ ràng là do Hồ gia và Bàn gia bản lĩnh cao cường dọa cho Thiết Đầu Long Vương chạy mất dấy chứ!" Lâm Nghị, Lão Hồ, Bàn Tử nhìn nhau cười.

Đại Kim Nha còn nói người ta cảm ơn nhầm, chính ông ta cũng chẳng biết ai mới là người cứu mạng mình!

Lão Hồ giũ nước trên người, cười bảo: "Kim gia, tôi với Bàn Tử làm gì có bản lĩnh đó!

Tất cả là công lao của lão Lâm đấy!" Đại Kim Nha nghe vậy thì ngẩn người, suốt cả hành trình ông ta ôm chặt đùi Lâm Nghị, thấy Lâm gia rõ ràng chẳng động đậy gì, sao có thể dọa quái vật chạy được chứ! "Hồ gia, ngài đừng khiêm tốn thế!

Bản lĩnh của Lâm gia thì khỏi phải bàn rồi, nhưng hôm nay được thấy bản lĩnh của ngài và Bàn gia, đúng là mở mang tầm mắt thật sự!" Khi lên được bờ, trời đã tối hẳn.

Lý Xuân Lai dẫn họ tìm đến một nhà khách để nghỉ ngơi.

Mấy anh em cởi bỏ quần áo ướt, bưng chậu đi tắm nước nóng cho ấm người.

Bọn họ vừa tắm nước nóng, Lão Hồ vừa chém gió với Đại Kim Nha, giảng giải kiến thức phong thủy.

Thấy Lão Hồ nói năng lưu loát, Đại Kim Nha cười cười bảo: "Hồ gia, dù sao ngài nói thế nào thì tôi nghe thế nấy, tôi vốn là người ngoài nghề mà, đúng không?

Nhưng ngài biết không?

Mộ của Lý Thuần Phong nằm ngay tại huyện Cổ Lam này đấy.

Nếu so với vị tiền bối đó, ngài có phải là múa rìu qua mắt thợ không?" Lão Hồ nghe xong thì có chút không vui.

Đang yên đang lành chém gió cực sung, sao cứ thích làm người ta mất mặt thế nhỉ?

Bàn Tử nghe thấy vậy, hai mắt sáng rực lên hỏi: "Lão Lâm, Lý Thuần Phong là ai thế?

Nghe lời Kim gia nói, hình như lai lịch không nhỏ đâu!" Lâm Nghị vừa dùng khăn nóng lau người vừa nói: "Lý Thuần Phong à, là đại sư phong thủy thời sơ Đường!

Được mệnh danh là biết trước năm trăm năm, biết sau năm trăm năm, cuốn 'Thôi Bối Đồ' cậu từng nghe qua chưa?

Được mệnh danh là đệ nhất dự ngôn kỳ thư trong nước, chính là do ông ấy viết đấy." Bàn Tử nghe vậy càng hưng phấn hơn, nhỏ giọng hỏi: "Lão Lâm, cậu nói xem một người tài giỏi như ông ta, đồ bồi táng chắc chắn không ít chứ?" Lâm Nghị nhìn Bàn Tử, cười nói: "Cậu nghĩ nhiều rồi.

Lý Thuần Phong là đại sư phong thủy, chỉ với mấy cái trò mèo

của chúng ta thì không đủ để ông ấy nhìn đâu.

Tôi thấy nếu thực sự có mộ của ông ta, đồ bồi táng nhiều hay không tôi không rõ, nhưng cơ quan cạm bẫy thì chắc chắn là đầy rẫy." Đang lúc Lâm Nghị và Bàn Tử trò chuyện, Đại Kim Nha đột nhiên kinh hô: "Hồ gia, trên vai ngài sao lại có vết đỏ thế này!" "Có hả?" Lão Hồ xoay người, nhìn lên vai Bàn Tử rồi kinh ngạc hỏi: "Bàn Tử, sau vai cậu sao cũng có một cái thế này!" Lâm Nghị cũng liếc mắt nhìn sau lưng Lão Hồ và Bàn Tử, phát hiện đúng là có ấn ký thật!

Ấn ký này nhìn giống như một con mắt, không phải thứ gì khác, chính là lời nguyền Quỷ Động!

Điều này cũng nằm trong dự liệu, lời nguyền Quỷ Động khó mà phòng bị, lại trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, không trúng lời nguyền mới là lạ.

Tuy nhiên, Lâm Nghị cũng không để tâm, dù sao mình cũng phải tìm Mộc Trần Châu cho Nữ Vương, lời nguyền không phải là vấn đề lớn.

Chương 148

Không chỉ Lâm Nghị không để tâm, mà Lão Hồ và Bàn Tử cũng vô tư chẳng coi là chuyện gì to tát.

Bàn Tử thản nhiên nói: "Chắc là ở dưới sông Hoàng Hà bị cá lớn mút một cái thôi, lát nữa tìm ông chú kỳ lưng nào đó, kỳ cọ thật kỹ vài cái chắc là hết ngay ấy mà!" Đúng lúc này, một giọng nói u u bỗng nhiên truyền đến từ phía sau bọn họ!

"Chúc chiếu quỷ bốc, hào ly bất sảng, Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương trọng sinh!" Giọng nói u ám thâm trầm, làm Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha giật bắn mình, ba người vội vàng quay người tìm kẻ vừa nói chuyện.

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng của hệ thống!

"Đinh, chúc mừng ký chủ gặp được Trần Ngọc Lâu, có thể mở phó bản đạo mộ Nộ Tình Tương Tây, có mở hay không?" Ồ?!

Thế này mà cũng kích hoạt được phó bản đạo mộ sao?

Lại còn là phó bản Nộ Tình Tương Tây!

Bộ phim này mình đã xem qua rồi!

Trong phim, Trần Ngọc Lâu và Lão Hồ trong Long Lĩnh Mê Quật đều do cùng một diễn viên đóng, mà diễn viên đó lại là người Lâm Nghị khá thích.

Tuy nhiên, hiện tại mở phó bản Nộ Tình Tương Tây thì không thích hợp lắm, cứ chờ một chút, làm xong nhiệm vụ chính tuyến Long Lĩnh Mê Quật rồi tính sau.

"Hệ thống, có thể để một thời gian nữa mới mở phó bản Nộ Tình Tương Tây không?" Hệ thống: "Được." Lâm Nghị trực tiếp nói trong

lòng: “Thôi được, vậy thì chưa mở!” Trong lúc Lâm Nghị giao tiếp với hệ thống, Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha đã phát hiện ra Trần Ngọc Lâu.

Cái lão Trần tổng bả đầu này đang ngồi xổm đi vệ sinh ngay phía sau họ.

Nghĩ lại năm đó, phái Tá Lĩnh ở Thường Thắng Sơn toàn là thảo khấu lục lâm, quy mô hàng vạn người, đủ sức sánh ngang với quân phiệt thời bấy giờ!

Trần Ngọc Lâu thiên phú dị bẩm, có đôi mắt đêm nhìn thấu bóng tối, thiếu niên đắc chí, ý khí phong phát, lại là tổng bả đầu của Tá Lĩnh, hô một tiếng có trăm người ứng, tâm phúc cực nhiều!

Tiếc thay thời thế đổi thay, Trần Ngọc Lâu giờ đây đã trở thành lão mù Trần cô độc, không người thân thích.

Bàn Tử nhìn thấy lão mù Trần, cạn lời nói: “A, lão gia tử, bốn câu thơ chào sân của ngài thật là làm đau mắt người ta quá, dọa chúng tôi giật mình!” Lão mù Trần từ hố xí đứng lên, bày ra bộ dạng cao thâm khó lường, thong dong nói: “Lão phu không nỡ thấy các người bỏ mạng tại đây, nên mới có lời chỉ điểm.

Lão phu tuy mắt mù nhưng thông hiểu thiên lý, bốn vị hôm nay thoát chết trong gang tấc, không muốn gieo một quẻ sao?” Bàn Tử thấy lão mù Trần giả vờ cao thâm, không nhịn được mỉa mai: “Lão Lâm, Lão Hồ nhà chúng tôi ai mà chẳng thông hiểu thiên lý?

Thôi đi lão gia tử, đừng ở đây làm trò cười cho thiên hạ nữa.

Trời tối rồi, mau về ngủ đi.” Thấy bốn người Lâm Nghị không muốn tiếp chuyện, lão mù Trần lại ngâm nga một tiếng: “Bốn vị à, thứ chôn dưới đất tuy tốt, nhưng phải biết chừng mực.

Những kẻ đã khuất đều mong sớm được siêu thoát, chẳng ai muốn

khi đang yên nghỉ lại bị người ngoài quấy rầy." Mấy câu này của lão mù Trần trực tiếp làm ba người Lão Hồ ngớ người!

Lão già này hóa ra biết bọn họ đi đổ đấu!

Lâm Nghị mỉm cười, không mấy bận tâm.

Lão mù Trần cả đời đổ đấu, giờ dù mắt mù nhưng tâm không mù, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của lão, phát hiện bọn họ là kẻ trộm mộ chẳng có gì lạ.

Lão mù Trần thấy không ai lên tiếng, trong lòng biết bọn Lão Hồ đã bắt đầu tin mình, liền cao thâm nói: "Trên người ba vị mang theo âm khí cực nặng, e rằng đại họa sắp giáng xuống đầu!" Lâm Nghị nhướng mày, lão mù Trần này lẽ nào thực sự có chút bản lĩnh?

Có thể tính ra được điều gì đó?

Vậy không biết lão có tính được hôm nay chính mình cũng sắp gặp đại họa không nhỉ?

Nếu dám lừa Lâm gia này, bất kể lão có phải tổng bả đầu Tá Lĩnh hay không, cũng phải dạy cho một bài học!

Thấy mọi người vẫn im lặng, lão mù Trần tự tin bước ra khỏi cửa, vẫy vẫy hai ngón tay: "Muốn biết không?

Cứ đi theo lão phu." Mấy người lau khô người, mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Thấy ở cách đó không xa có một sạp bói toán, lão mù Trần đang ngồi trước sạp vững như thái sơn.

Lâm Nghị dẫn bọn Lão Hồ thong thả bước tới.

Lâm Nghị hiên ngang ngồi xuống trước sạp bói, nói: "Lão tiên sinh, khéo thật, ngài nói ngài là Trần Đoàn chuyển thế, thông hiểu thiên lý, thực ra tôi cũng không kém cạnh, cũng tính ra được đôi chút.

Hay là chúng ta cùng tính thử xem ai chuẩn hơn?" Lão mù Trần mặt không cảm xúc, giọng điệu thong thả: "Nếu các vị không tin lão phu, vậy xin mời cứ tự nhiên!" Lâm Nghị nhún vai, cười nói: "Nếu ngài tính chuẩn, tôi trả ngài gấp mười lần tiền quẻ!" Lão mù Trần trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: "Gặp nhau là duyên, nếu tiểu hữu đã cố ý muốn so tài, lão phu xin cung kính không bằng tuân lệnh.

Mời hỏi đi, cậu muốn tính cái gì?" Lâm Nghị lộ ra nụ cười vô hại: "Thế này đi.

Chúng ta tính họ của nhau, xem ai tính chuẩn hơn, thấy sao?" "Đã như vậy, lão phu sẽ tính cho tiểu hữu một quẻ!" Lão mù Trần vờ trầm ngâm, ngón tay bấm đốt, trực tiếp nói: "Các hạ họ Lâm!

Không biết có phải hay không?" Câu này hoàn toàn làm ba người Lão Hồ sững sờ!

Lẽ nào lão mù này thực sự là hoạt thần tiên?

Có thể thông hiểu thiên cơ?

Lâm Nghị lúc đầu cũng có chút ngạc nhiên, nhưng chợt nhớ lúc tắm rửa, Bàn Tử có gọi mình một tiếng, chắc là bị lão già này nghe thấy rồi.

Lâm Nghị cũng không vừa, trực tiếp đáp: "Các hạ họ Trần, không biết có phải không?" Lão mù Trần nghe Lâm Nghị nói vậy, ngay lập tức bị chấn động!

Lão mù Trần làm sao mà tính hết được thiên cơ.

Nếu thực sự tính được, đám huynh đệ Tá Lĩnh của lão đã không tử thương thảm trọng, đôi mắt lão cũng không bị mù, càng không sa sút đến mức này.

Lão sở dĩ nói đúng được nhiều việc, chẳng qua là dựa vào kinh nghiệm phong phú và nhiều chi tiết bị người khác bỏ qua, đương

nhiên cũng có chút kiến thức Chu Dịch thuật số.

Lão biết Lâm Nghị họ Lâm là vì nghe Bàn Tử gọi.

Lão thấy bốn người Lâm Nghị mang giọng địa phương, lại giống kẻ trộm mộ, nên mới định lừa bịp kiếm chút tiền lẻ.

Vạn lần không ngờ tới, đối phương lại trực tiếp gọi ra được họ của mình!

Chẳng lẽ vị "Lão Lâm" này cũng là người trong nghề?

Lão mù Trần trầm ngâm một lát rồi nói: "Tiểu hữu tính không sai, không ngờ ở thị trấn hẻo lánh này cũng có đồng đạo trung nhân.

Hay là chúng ta tính tiếp tên tuổi, nếu tiểu hữu tính được tên lão phu, lão phu xin bái phục ngay lập tức!" Lâm Nghị cầm mấy đồng tiền trên sạp bói, tùy tay tung ra, vờ tỏ vẻ thần bí nói: "Phóng sơn yếu phóng Côn Luân sơn, Côn Luân sơn cao thần tiên đa.

Thường Thắng cánh bỉ Côn Luân cao, sơn thượng nghĩa khí trùng vân tiêu.

Lão gia tử... ngài đến từ Thường Thắng Sơn phải không?" Cộp!

Cây gậy trúc trong tay lão mù Trần rơi xuống đất.

Bốn câu này lão đã mấy chục năm không được nghe thấy!

Cái tên Thường Thắng Sơn cũng đã mấy chục năm không hề nhắc với ai!

Sao cái cậu Lão Lâm này lại biết?

Lẽ nào trên đời thực sự có người tính hết được thiên cơ?

Nếu có...

Không đúng.

Cậu ta họ Lâm.

Vậy thì, có lẽ cậu ta là hậu duệ của vị đó.

Lão mù Trần vốn luôn điềm tĩnh bỗng chốc không kìm được lòng, hai hàng lệ trực tiếp chảy ra từ hốc mắt.

May mà lão đeo kính râm nên mới không bị người khác nhận ra.

Nghĩ lại năm đó, vị ấy từng nhắc nhở lão, nhưng lão đã không nghe theo lời cảnh báo, cuối cùng phạm phải sai lầm lớn hối hận suốt đời!

Nếu năm đó lão nghe theo lời khuyên đó, thì đã chẳng đến mức phải đi lừa đảo kiếm sống như bây giờ.

Chuyện cũ mịt mù, vãng sự hiện lên rõ mồn một như mới ngày hôm qua.

Chương 149

Lão mù Trần hoàn hồn lại, đưa tay định sờ lên mặt Lâm Nghị, Lâm Nghị lách người một cái, đẩy Lão Hồ lên phía trước.

"Lịch đại gia truyền quái thuật, tướng thuật kinh kỳ phỉ khoa, nhất cá trúc đồng trang thiên cơ, số mai đồng bản bặc vạn sự, mạc cốt quan nhan bất hứa ngôn, tiện tri cao đê quý tiện!" Lão mù Trần sờ tới sờ lui trên mặt Lão Hồ, vừa nắn vừa xoa, trong lòng càng thêm khó hiểu: "Quái lạ, quái lạ!

Quái lạ, quái lạ!" Lão sờ mặt "Lão Lâm" này chẳng giống vị năm xưa chút nào!

Lẽ nào mình đoán sai rồi?

Đây chỉ là ngẫu nhiên?

"Lão Lâm" không phải hậu duệ của vị đó?

Lão mù Trần chậm rãi ngồi xuống, Lâm Nghị cũng ngồi về chỗ cũ, cười híp mắt hỏi: "Lão tiên sinh, tôi khuyên ngài một câu, tư tưởng mê tín nên từ bỏ đi, ánh quang huy của Đảng sẽ dẫn lối chúng ta.

Biết chưa?" Lão mù Trần chẳng thèm nghe mấy lời đó, trực tiếp nói: "Chu Dịch bát quái tinh diệu thâm thúy, từ xưa phong thủy bí thuật cũng đều là bí mật không truyền ra ngoài, trừ phi là Mạc Kim Hiệu Úy chính tông thực sự hiểu được Tầm Long Quyết, người ngoài làm sao biết được sự huyền diệu trong đó?" Nói đến đây, không chỉ Lão Hồ và Bàn Tử mà ngay cả Lâm Nghị cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Lão mù Trần sờ cốt là sờ mặt Lão Hồ, phân tích này tự nhiên là phân tích ra thân phận của Lão Hồ.

Gia đình Lão Hồ ba đời trước đúng là Mạc Kim Hiệu Úy chính tông!

Lão mù Trần này sau khi mù có vẻ thực sự học thêm được vài thứ?

Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói: "Không phải ngài bảo chúng tôi đại nạn sắp đến sao.

Hôm nay, tôi cũng gieo một quẻ ở đây cho ngài xem!" Nói xong, Lâm Nghị nháy mắt với Lão Hồ, Lão Hồ hiểu ý, cầm mấy đồng bản trên bàn lắc lắc rồi tung xuống.

Lão Hồ nhìn quẻ tượng trên bàn, nói: "Ngửa là dương, sấp là âm, Ly thượng Càn hạ, Đại Hữu nguyên hanh, quẻ Hỏa Thiên Đại Hữu thượng thượng!" Lâm Nghị nhìn quẻ tượng, không khỏi nhíu mày: "Dù là Đại Hữu nguyên hanh, nhưng đây là hướng Đông Bắc!

Bàn Tử, mấy giờ rồi?" Bàn Tử nghe vậy vội lấy đồng hồ ra xem: "Tám giờ rưỡi rồi, sao thế?

Có vấn đề gì à?" Lâm Nghị trầm ngâm: "Vấn đề rất lớn!

Ngày Quý Hợi, giờ Nhâm Tuất, hướng Đông Bắc là Tử Môn, Hỏa Thiên Đại Hữu gặp Tử Môn, e rằng là đắc ý quên hình, thịnh cực nhi vong!" Nhìn thấy quẻ này, Lâm Nghị liền thấy có vấn đề!

Đương nhiên, không phải anh có vấn đề, mà là Lão Hồ có vấn đề!

Vào Tử Môn, đại nạn lâm đầu!

Lão mù Trần cười ha hả nói: "Tiểu hữu cũng là cao nhân thông hiểu Kỳ Môn nhỉ, đây chính là điều lão phu muốn nói.

Tuy nhiên, gặp nhau là duyên, lão phu lẽ nào lại thấy chết không cứu?

Tặng các người một quẻ!

Quẻ Tốn!" Nói rồi lão mù Trần cầm đồng bản trong tay, lắc vài cái rồi tung lên bàn.

Sáu đồng tiền xếp thành hàng ngang!

Một âm, hai dương, ba âm, bốn dương, năm âm, sáu dương!

Đó chính là quẻ Tốn!

Lão mù Trần ngâm nga: "Nhất diệp cô chu lạc sa than, hữu cao vô thủy tiến thối nan, thì phùng đại vũ giang hồ dật, bất dụng phí lực nhậm vãng phản." Nghe thấy quẻ Tốn này của lão mù Trần, Lâm Nghị thở phào nhẹ nhõm.

Cái gọi là quẻ Tốn, đừng nhìn lão mù Trần nói vẻ huyền diệu, thực ra đều là chiêu trò làm màu của thầy bói.

Quẻ Tốn là quẻ thứ 57 trong Kinh Dịch, tượng quẻ là gió, đặc tính là thuận tòng!

Cả chủ và khách đều thuận tòng, vậy ai thuận tòng ai?

Theo Lâm Nghị thấy, quẻ tượng này rất đơn giản!

Chỉ cần Lão Hồ nghe lời mình, thuận theo mình, quẻ hung này sẽ tự khắc bị phá!

Đoán chừng Lão Hồ giờ đã có chút thực lực nên có phần hơi tự mãn, mới bị tính ra quẻ như vậy!

Vấn đề không lớn!

Tuy nhiên, thuật số Chu Dịch bát quái này đúng là khá thần kỳ.

Dù Lâm Nghị thông hiểu Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật nhưng cũng chưa thể nghiên cứu thấu triệt được.

"Đa tạ Trần lão tiên sinh!" Lâm Nghị khách khí chắp tay, sau đó phân phó Bàn Tử: "Bàn Tử, trả tiền!" Bàn Tử nghe Lão Lâm và lão

mù Trần nói chuyện cứ như trên mây, đầu óc phản ứng không kịp, nhưng vẫn ngoan ngoãn móc tiền ra.

Lâm Nghị và Lão Hồ đều biết Bàn Tử là kẻ mê tiền, nên giao tiền cho gã quản lý là yên tâm nhất!

Coi như là đại thần tài vụ của Lâm Nghị vậy.

Sau khi bốn người trở về, Lão Hồ cứ ủ rũ không vui, cảm thấy có gì đó không ổn nhưng không nói ra được.

Lâm Nghị thấy Lão Hồ ưu tư như vậy liền trêu chọc: "Lão Hồ này, tôi biết quẻ Tốn có ý nghĩa gì rồi!" Đại Kim Nha và Bàn Tử bên cạnh đều tò mò nhìn sang.

"Mọi người xem nhé, một chiếc thuyền cô độc lạc bãi cát, có mái chèo mà không có nước thì tiến thoái lưỡng nan, gặp lúc mưa lớn sông hồ đầy nước, thuyền nhẹ đã qua vạn dặm núi non!" Đại Kim Nha nghe xong có chút cạn lời: "Trời đất ơi, câu đó gọi là không tốn sức lực mặc sức đi về cơ mà." Lâm Nghị nhe răng cười: "Ấy, Kim gia, ngài khách sáo quá." Đại Kim Nha: "@#¥&*" Lâm Nghị không thèm để ý Đại Kim Nha, trực tiếp nói: "Mấy câu này nối lại với nhau nhé, Tốn là gió, hai cơn gió chồng lên nhau, gió dài không dứt, không chỗ nào không vào được, giống như chính lệnh ban bố thấm sâu lòng dân.

Tốn nghĩa là thuận.

Thái độ và hành vi khiêm tốn có thể không việc gì không thành.

Cho nên, chỉ cần chúng ta khiêm tốn hành sự, mọi việc sẽ thuận lợi!" Được Lâm Nghị giải thích như vậy, tâm trạng Lão Hồ cũng thả lỏng hơn đôi chút, nói: "Nghĩ vẩn vơ cũng chẳng ích gì, đi ngủ trước đã!" Ngày hôm sau.

Lý Xuân Lai ôm một cái rương lớn đến nhà nghỉ, Lâm Nghị đã sắp

xếp rượu ngon thức ăn tốt trong phòng riêng.

Nếu lão ta thức thời, giao dịch bình thường thì Lâm Nghị cũng không làm khó, còn nếu muốn giở trò quỷ thì đừng trách mình vô tình.

Năm người ngồi xuống.

Lý Xuân Lai lấy từng món đồ trong rương ra.

Món thứ nhất chính là đôi giày thêu hoa đã thấy ở thủ đô.

Món thứ hai là một chiếc nhẫn ngọc.

Món thứ ba là vòng vàng.

Ba người Lão Hồ đều vui mừng nhìn sang.

Và đúng lúc này, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng của hệ thống.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ hai đã cập nhật, là miếu Ngư Cốt ở Long Lĩnh, nhận được: 10.000 điểm đạo mộ." Được được!

Địa điểm đả tạp thứ hai không ngoài dự đoán, chính là miếu Ngư Cốt trong Long Lĩnh Mê Quật!

Sau khi minh khí được lấy ra, bọn Lão Hồ bắt đầu mặc cả với Lý Xuân Lai.

Một lát sau, lại có thêm một món ăn nóng được bưng lên.

Nhân viên phục vụ bưng thức ăn này lại không phải là người lúc đầu.

Người này nhìn mặt mũi thô ráp, da đỏ au, nhìn qua là biết dân cày cuốc.

Điều kỳ lạ hơn là nhân viên phục vụ này còn nháy mắt ra hiệu với Lý Xuân Lai.

Bàn Tử và Đại Kim Nha không chú ý, nhưng Lão Hồ tâm tư cẩn mật đã lưu ý thấy cảnh này.

Anh trầm tư một lát, nghiêng người ghé sát tai Lâm Nghị hỏi: "Lão Lâm, tên phục vụ này không ổn lắm đâu." Lâm Nghị thờ ơ nhún vai: "Chắc là chúng ta gặp phải trò 'một con cá ăn nhiều lần' rồi." Cái gọi là "một con cá ăn nhiều lần" thực chất là lấy đồ thật ra giao dịch, sau khi tiền trao tay thì sẽ xử luôn chủ chi.

Lão Hồ nghe vậy thì sững người, khá khen cho lão già Lý Xuân Lai, nhìn thật thà thế mà gan to thật!

Nhưng nếu là trước kia, chắc mấy anh em phải tìm cơ hội chuồn lẹ!

Còn bây giờ á...!

Chương 150

Có thực lực trong tay, họ tự nhiên chẳng sợ.

“Lão Lâm, chúng ta nên làm gì?” “Không vội, xem bọn chúng giở được trò gì.” Thấy Bàn Tử và Đại Kim Nha vẫn đang mặc cả không ngớt với Lý Xuân Lai, Lâm Nghị trực tiếp lên tiếng: “Xuân Lai lão ca, thế này đi!

Đống đồ này của ông, tôi mua trọn gói, một phương!

Ông thấy được không?” Lý Xuân Lai nghe xong thì ngẩn người, ngốc nghếch hỏi: “Gì là một phương?” “Một phương chính là một vạn tệ!” Bàn Tử nghe vậy, không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị: “Lão Lâm, cậu điên rồi à?

Đống đồng nát này mà đưa lão một vạn tệ, chúng ta chắc chắn lỗ sặc máu luôn!” Lâm Nghị mỉm cười nói: “Tôi thấy có vài món phẩm chất không tệ, đáng giá đó.” Bàn Tử không nói nữa, mảng này Lão Lâm có quyền quyết định mà.

Đại Kim Nha biết rõ đống đồ này không đáng nhiều tiền thế, nhưng lão giỏi quan sát sắc mặt, thầm nghĩ: “Lâm gia nói vậy chắc chắn có ý đồ riêng, mình cũng không nên xen vào.” Lý Xuân Lai nghe thấy một vạn tệ thì cả người đờ ra!

Nhiều tiền như vậy, lão nằm mơ cũng không dám nghĩ tới!

Một lát sau, lão mặt mày hớ hớ cười nói: “Được!

Lâm lão bản đúng là người sảng khoái!

Nào, ăn cơm, ăn cơm!” Sau đó mấy người bắt đầu ăn uống.

Mới ăn được vài miếng, Lâm Nghị đã nhận thấy thức ăn có vấn đề!

Trong thức ăn này hình như bị người ta hạ thuốc!

Nhìn sang Đại Kim Nha đã lờ đờ, "phịch" một tiếng gục xuống bàn.

Lão Hồ và Bàn Tử hiểu ý, cũng giả vờ bị thuốc ngấm, lảo đảo vài cái rồi đổ rầm xuống.

Thực tế, với công phu của họ, lại uống rượu rắn lâu như vậy, mấy loại thuốc mê thông thường chẳng làm gì được họ.

Còn Lâm Nghị thì vẫn thản nhiên như không, nhấp nháp chút rượu.

Một lát sau, năm gã to con xông vào phòng, tên cầm đầu đầu trọc lốc, mắt lộ hung quang, nhìn qua là biết không phải hạng thiện lương.

Thấy mấy người này vào, Lý Xuân Lai vội đứng dậy, nịnh nọt: "Mã Đại Đảm, anh biết đống bảo bối này bọn họ chịu trả bao nhiêu tiền không?

Một vạn tệ đấy, một vạn tệ!

Anh sắp trở thành hộ vạn tệ rồi!" Mã Đại Đảm hung tợn xoa xoa cái đầu trọc, cười hắc hắc: "Bọn chúng dám bỏ ra một vạn tệ, chứng tỏ bọn chúng mang theo ít nhất bấy nhiêu tiền, thậm chí còn nhiều hơn!

Anh em, xử lý mấy đứa này đi, tiền này chia đều cho mọi người!" Chỗ này của bọn chúng gần sông Hoàng Hà, bên cạnh lại là Long Lĩnh Mê Quật, thỉnh thoảng mất tích vài người là chuyện bình thường!

Hơn nữa nhóm Lâm Nghị đều là người nơi khác, không thân không thích, dù có mất tích thì nhất thời cũng chẳng ai hay biết.

Đúng lúc này, Mã Đại Đảm thấy Lâm Nghị vẫn đang uống rượu, cực kỳ khó chịu chất vấn: "Lý Xuân Lai, chuyện gì thế này?

Thằng này sao không xỉu?

Có phải ông không mời nó ăn cơm không?" Lý Xuân Lai ngẩn người, mời rồi mà, Lâm Nghị cũng ăn rồi mà, sao không xỉu nhỉ?

Nhưng lão cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nói: "Mã Đại Đảm, anh cứ yên tâm đi.

Hai thằng có bản lĩnh đều bị đánh thuốc rồi, còn lại mỗi lão bản không có bản lĩnh này thôi!

Đừng lo!" Rầm!

Mã Đại Đảm đập bàn một cái, hung thần ác sát nói: "Mày chính là Lâm Nghị à!" Lâm Nghị thong thả đáp: "Kẻ hèn này chính là tôi." "Biết điều thì mau giao hết tiền ra đây, nếu không..." Mã Đại Đảm chưa nói dứt lời, Lâm Nghị đã đưa tay ra, nhấn mạnh lên trán hắn, trực tiếp ấn cái đầu trọc của hắn xuống bàn.

"Nếu không thì mày định giết tụi tao à?" Hành động này trực tiếp làm mấy tên bên cạnh sững sờ!

Mã Đại Đảm hai tay chống lên bàn muốn phản kháng, nhưng dù có vùng vẫy thế nào, cái đầu vẫn không xê dịch được nửa phân!

Lý Xuân Lai kinh ngạc hỏi: "Mã Đại Đảm, anh sao thế?

Lâm lão bản vốn chẳng biết võ công gì mà." Mã Đại Đảm nghiến răng nghiến lợi nói: "Tao khuyên mày một câu, mau buông tao ra, nếu không..." "Thì mày định để mấy thằng anh em này chém tao à?" Lâm Nghị mỉm cười, nhìn Lão Hồ và Bàn Tử đang giả vờ xỉu, nói: "Được rồi, đừng diễn nữa, mau lên, đừng để thằng nào chạy mất!" Xoạt!

Lão Hồ và Bàn Tử bật dậy như lò xo, Bàn Tử đóng sập cửa lại, Lão Hồ chắn ngay cửa sổ.

Ba người trước sau vây chặt sáu người nhóm Lý Xuân Lai và Mã

Đại Đảm.

Lý Xuân Lai thấy cảnh này thì da đầu tê rần, lão cứ tưởng thuốc mê đã hạ gục được Lão Hồ và Bàn Tử!

Vạn lần không ngờ bọn họ đều là giả vờ!

Mã Đại Đảm hét lớn: "Tụi mày còn chờ gì nữa?

Đập chết tụi nó cho tao!" Lời hắn vừa dứt, Bàn Tử và Lão Hồ đã đánh cho bốn thằng đàn em phía sau mặt mũi bầm dập chỉ trong vài chiêu.

Lâm Nghị buông tay, Mã Đại Đảm bật dậy khỏi bàn.

Hắn nhìn Lâm Nghị quát tháo: "Nói cho tụi mày biết, đây là Thiểm Bắc chứ không phải thủ đô!

Tao khuyên tụi mày nên tha cho tao, nếu không chờ tao về, tụi mày sẽ không yên đâu!" Lý Xuân Lai thấy Mã Đại Đảm vẫn còn hống hách, vội kéo hắn lại: "Mã Đại Đảm, nhận mệnh đi.

Anh đánh không lại họ đâu.

Lâm lão bản, tôi biết lỗi rồi, cầu xin ngài tha cho tôi!" Lâm Nghị biết Lý Xuân Lai bị đám người này ép buộc nên cũng không để tâm, trực tiếp nói: "Lý Xuân Lai, rương minh khí này tôi mang đi, chuyện ông lừa chúng tôi coi như xóa bỏ!

Nhưng còn bọn chúng..." Lâm Nghị nhìn Mã Đại Đảm, gã này là tên ác ôn có tiếng trong vùng, nhiều người bị hắn hại nhưng không dám nói gì!

Lý Xuân Lai cũng bị hắn uy hiếp nên mới phải làm vậy.

Nếu cứ thế mà thả bọn chúng đi, sau này không biết còn bao nhiêu người bị hại.

Quan trọng nhất là, thằng nhãi này dám có ý định trấn lột lên đầu

Lâm gia ta!

Chát!

Thấy Mã Đại Đảm còn đang quát tháo, Bàn Tử bồi thêm một cước vào mông hắn, trực tiếp đá hắn ngã lăn ra đất.

Lão Hồ nhìn mấy tên đó hỏi: "Lão Lâm, xử lý mấy thằng này thế nào?" Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói: "Mấy đứa tụi mày, dẫn chúng tao đến miếu Ngư Cốt ở Long Lĩnh, tao sẽ cân nhắc tha cho." Mã Đại Đảm lồm cồm bò dậy, không phục hét lên: "Tao là Mã Đại Đảm, dù có chết cũng không dẫn..." Hắn chưa nói dứt lời, Bàn Tử đã bồi thêm một cước nữa.

Lực chân của Bàn Tử rất nặng, hạng du côn như Mã Đại Đảm cũng không chịu nổi, vội vàng nói: "Tôi dẫn đi, tôi dẫn đi ngay!" Lâm Nghị không thèm quản Lý Xuân Lai nữa, trực tiếp thu rương minh khí của lão vào!

Lý Xuân Lai nhìn chằm chằm cái rương, định mở miệng đòi tiền nhưng lại không dám lên tiếng.

Sau đó, đợi Đại Kim Nha tỉnh lại, cả nhóm rời nhà nghỉ, lên xe khách đi về phía Tây Nam.

Quẻ tượng nói hướng Đông Bắc là Tử Môn, nhưng thật khéo, Long Lĩnh Mê Quật nằm ở phía Tây Nam của họ, vừa hay tránh được.

Tuy nhiên, theo phân tích của Lâm Nghị, cái gọi là điềm đại hung không nằm ở Long Lĩnh Mê Quật mà ở nơi khác, nên mọi chuyện vẫn cần thận trọng.

Nhóm Mã Đại Đảm năm người dẫn bốn người Lâm Nghị đi về phía Tây Nam Long Lĩnh, vùng cao nguyên đất vàng khe rãnh dọc ngang, xe khách không vào được, chỉ có thể đi bộ!

Đi được nửa đường, Đại Kim Nha đã mệt rã rời, ngay cả nhóm

Mã Đại Đảm cũng thở không ra hơi.

Bàn Tử và Lão Hồ thì chẳng thấy hề hấn gì, Lâm Nghị lại càng không.

Tình cờ thấy một ngôi nhà, Lâm Nghị quyết định cho mọi người nghỉ ngơi tại đây.

Chủ nhà là một ông lão, mọi người vừa đến cửa, ông lão nhìn thấy đã sợ xanh mặt!

"Mã...

Mã Đại Đảm!" Mã Đại Đảm rất nổi danh ở vùng này, ông lão từng gặp hắn vài lần ở huyện Cổ Lam!

Mã Đại Đảm là tên ác ôn khét tiếng!

Giờ đột nhiên hắn đến nhà mình, thực sự làm ông lão khiếp vía!

Thấy ông lão bị Mã Đại Đảm dọa sợ, Lâm Nghị cười nói: "Lão nhân gia, ngài đừng sợ, chúng cháu không có ác ý.

Chương 151

Mã Đại Đảm, lão nhân gia nhìn thấy tụi mày là sợ rồi, năm thằng tụi mày không mau cút ra xa một chút đi?!" Mã Đại Đảm hậm hực xoa cái đầu trọc, miễn cưỡng vẫy tay ra hiệu cho đàn em lánh ra xa.

Ông lão thấy Lâm Nghị diện mạo hiền lành, liền cho họ vào sân.

Bàn Tử sợ nhóm Mã Đại Đảm chạy mất nên ngồi ở chỗ râm mát bên ngoài canh chừng.

Lâm Nghị, Lão Hồ, Đại Kim Nha vào trong sân.

Ông lão rất nhiệt tình, bưng cơm canh và bánh bao ngô lên cho họ ăn.

Lão Hồ lấy một ít mang ra cho Bàn Tử.

Đại Kim Nha thì đi giải quyết nỗi buồn.

Lâm Nghị thấy ông lão rất sợ Mã Đại Đảm, liền cười hỏi: "Lão nhân gia, sao ngài lại sợ Mã Đại Đảm thế ạ?" Ông lão nghe vậy, vội nhìn sang nhóm Mã Đại Đảm, xác nhận bọn chúng đang ở đằng xa mới yên tâm nói: "Hậu sinh à, cậu không biết đâu, hắn và mấy thằng làm thuê đó đến huyện Cổ Lam chưa được mấy năm đã mở một tiệm quan tài, hắn còn có biệt danh là Hoạt Diêm Vương đấy.

Nghe nói trong tiệm quan tài của hắn có một cỗ quan tài, cái tên Mã Đại Đảm này chỉ cần vỗ vào nắp quan tài đó là vùng này sẽ có một người chết!

Hắn vỗ càng mạnh thì người chết ở nơi càng xa!

Tiệm quan tài đó vắng khách là hắn lại vỗ nắp quan tài một cái." Lâm Nghị nghe ông lão kể ly kỳ như vậy thì nhíu mày, cẩn thận nhớ lại.

Trong nguyên tác dường như đúng là có một tiệm quan tài kỳ quái như thế!

Và theo anh biết, phía dưới cỗ quan tài trong tiệm đó hình như cũng là một ngôi cổ mộ quỷ dị!

Tuy chuyện này nghe có vẻ mê tín, nhưng không phải tự nhiên mà có lời đồn.

Đã có truyền thuyết như vậy, chứng tỏ Mã Đại Đảm đã biết bí mật trong cỗ quan tài kia!

Dù truyền thuyết có thể không hoàn toàn đúng sự thật, nhưng có thể thấy Mã Đại Đảm thường ngày làm không ít chuyện tàn ác.

Tuy nhiên, nếu họ từ Long Lĩnh trở về, thì vị trí huyện Cổ Lam chính là hướng Đông Bắc!

Đoán chừng điềm đại hung kia chính là xuất phát từ tiệm quan tài ở huyện Cổ Lam này!

"Lâm gia, ngài mau qua đây xem này!" Ông lão vừa nói xong, Đại Kim Nha đang ngồi hố xí đã hưng phấn hét lên gọi Lâm Nghị.

Lâm Nghị bước tới, Đại Kim Nha đã kéo quần lên.

Dưới bệ hố xí kê một tấm phiến đá!

Nhìn kỹ lại mới phát hiện, đây đâu phải phiến đá gì, rõ ràng là một miếng mai rùa thời kỳ đầu Tây Chu!

Trên mai rùa vẫn còn dấu chữ, tiếc là cứ bị dẫm tới dẫm lui nên chữ đã bị mòn vẹt.

Lâm Nghị nhướng mày cười nói: "Kim gia, xem ra gần đây có một ngôi mộ nhà Chu rồi!" Đại Kim Nha hớn hở: "Lâm gia, ngài không muốn vào xem thử sao?" Đại Kim Nha không xuống mộ được, nhưng bản lĩnh của ba anh em Lâm Nghị thực sự quá cao, lão rất tự tin là dù

mình có xuống mộ cũng sẽ không sao hết!

Lâm Nghị mỉm cười nói: "Không muốn sao?

Ngài tưởng tôi đến miếu Ngư Cốt là để thắp hương bái Phật chắc?" Đại Kim Nha nghe vậy, nheo mắt giơ ngón tay cái lên: "Lâm gia, ngài đúng là có tầm nhìn xa trông rộng!" Theo lời ông lão nói, miếu Ngư Cốt nằm ở rìa Long Lĩnh, nhớ kỹ là không được đi sâu vào trong lĩnh.

Vùng lĩnh đó địa thế hiểm ác vô cùng, có nhiều nơi là hố sụt không đáy, nhìn từ ngoài không thấy được, bề mặt là lớp đất mỏng, dẫm lên là sụt, rơi xuống không bò ra được đâu.

Nghe nói bên dưới toàn là hang động đá vôi, cực kỳ quanh co phức tạp, người dân địa phương gọi đó là Long Lĩnh Mê Quật, còn khó đi hơn cả mê cung.

Đáng sợ hơn là trong mê quật đó có ma, nghe lão khuyên một câu, vạn lần không được vào.

Trước kia có năm nhân viên đội địa chất vào hang động Long Lĩnh khảo sát, kết quả là mất tích tập thể, dân trong huyện đều đồn ầm lên là họ gặp phải quỷ đả tường ở Long Lĩnh, đến giờ vẫn sống không thấy người chết không thấy xác đấy thôi?

Chuyện này cũng đã qua hơn hai năm rồi.

Cái gọi là quỷ thiết tường, còn được gọi là "quỷ đả tường" hay "quỷ chắn tường".

Khi mọi người đi bộ ngoài bãi đất trống vào ban đêm (như khu mộ địa), thường gặp phải tình huống này: cứ luẩn quẩn đi quanh một vòng tròn nhất định, dù thế nào cũng không thoát ra được.

Lúc này người ta thường gọi là gặp phải "quỷ đả tường".

Thực ra, hiện tượng này đều có cơ sở khoa học.

Khi người ta đi bộ bình thường, khoảng cách sải chân của hai chân là không bằng nhau.

Ví dụ, chân trái sải bước dài hơn, chân phải sải bước ngắn hơn, người đó sẽ không ngừng đi lệch sang bên phải.

Tình huống này trên đường phố vào ban ngày sẽ không bị phát hiện vì thường có các vật tiêu chí để điều chỉnh độ sai lệch, nhưng vào ban đêm, đặc biệt là ở những bình địa trống trải không có vật mốc, sự chênh lệch này sẽ có tác dụng rõ rệt.

Nó khiến người ta không ngừng rẽ về một hướng cho đến khi đi thành một vòng tròn, quay về chỗ cũ, rồi lại tiếp tục đi vòng quanh, khiến người ta lầm tưởng mình gặp phải "quỷ đả tường".

Ở thời đại này, đa số mọi người đều mê tín, khiến những chuyện này trở nên thần bí.

Tuy nhiên, đối với Lâm Nghị, đây không phải vấn đề lớn!

Buổi chiều, Lâm Nghị cùng Lão Hồ và Bàn Tử bàn bạc, quyết định nghỉ ngơi tại nhà ông lão một đêm để chuẩn bị, rồi đến ngày thứ hai mới khởi hành.

Đêm hôm đó, Lâm Nghị bị đánh thức bởi tiếng động bên ngoài!

Đó là nhóm Mã Đại Đảm đang tập hợp trong sân, bàn bạc chuyện về thị trấn lấy thuốc nổ, sau đó sẽ đánh sập nơi này để giết chết ông lão cùng đám người Lâm Nghị!

Nghe thấy vậy, Lâm Nghị nhíu mày.

Ban đầu anh định để chúng dẫn đường tìm đến Ngư Cốt Miếu rồi mới trừng trị nhẹ một phen rồi thả đi.

Nhưng bây giờ thì khác.

Lâm Nghị lật tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một quả trứng kiến to bằng trứng ngỗng!

Chính là trứng của kiến hành quân sa mạc do Kiến Chúa sinh ra đã nở thành Kiến Chúa nhỏ!

Đừng nhìn con Kiến Chúa nhỏ này thể hình không lớn nhưng ngũ tạng đều đủ.

Nó nằm trong lòng bàn tay Lâm Nghị, ngáp một cái, mơ màng mở mắt, vỗ vỗ tám chiếc cánh trong suốt!

Kiến Chúa trưởng thành trong sa mạc cũng chỉ có sáu cánh, mà con của anh lại có tới tám cánh!

Kiến Chúa nhỏ vừa thấy Lâm Nghị đã hưng phấn không thôi, vỗ cánh nhỏ, dùng cái đầu bé xíu cọ tới cọ lui vào lòng bàn tay anh.

Sau đó, nó kiêu ngạo ưỡn ngực, thậm chí còn đứng thẳng bằng hai chân, các chân khác ôm lấy nhau, trông vô cùng đắc ý.

"Đi đi, Tiểu Đoàn Đoàn!" Thông qua ngự trùng thuật, anh đã đạt đến tâm linh tương thông với Tiểu Đoàn Đoàn.

Anh nghĩ gì, Tiểu Đoàn Đoàn đều dễ dàng hiểu được.

Sau khi nhận lệnh, Tiểu Đoàn Đoàn càng thêm hưng phấn, suýt chút nữa là gào lên, cuối cùng cũng được khai tiệc rồi!

Không lâu sau, Tiểu Đoàn Đoàn trở về, nằm bên cạnh Lâm Nghị, đầu nghiêng một cái rồi ngủ khò khò.

Tuy nhiên, sau khi trở về, nó đã đại biến dạng!

Ban đầu chỉ to bằng quả trứng vịt, sau bữa no nê này, nó đã to lên gấp hai ba lần, tương đương với một cái bánh bao trắng!

Tốc độ trưởng thành này thật sự khiến người ta kinh ngạc!

Lâm Nghị cất Tiểu Đoàn Đoàn đi rồi yên tâm ngủ tiếp.

Ngày thứ ba, mọi người thức dậy, tự nhiên không thấy nhóm Mã Đại Đảm đâu.

Lão Hồ và Bàn Tử tìm kiếm một hồi, đoán chừng chúng đã thừa lúc đêm tối bỏ trốn nên cũng không để tâm.

Đi tiếp về phía Tây Nam chính là bến đò, bên cạnh bến đò là Long Lĩnh Mê Quật!

Ông lão cảnh báo họ đừng đi qua đó, rất nguy hiểm.

Chương 152

Đương nhiên, với người thường thì nguy hiểm, nhưng với ba anh em Lâm Nghị thì chẳng đáng là bao.

Mục đích của họ chính là Ngư Cốt Miếu trong Long Lĩnh Mê Quật!

Sau khi hỏi thăm ông lão, nhóm bốn người chuẩn bị một phen rồi xuất phát hướng về phía Ngư Cốt Miếu.

Lần này đi không giống như đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, đây là hoạt động quy mô nhỏ nên họ không mang mặt nạ phòng độc mà chỉ mang khẩu trang.

Mộ táng chôn sâu dưới đất nhiều năm, không khí không lưu thông, rất dễ sinh ra khí độc.

Vì vậy, họ còn trả giá cao mua của ông lão hai con ngỗng trắng lớn.

Khi Lâm Nghị và mọi người đến Long Lĩnh, trời đã tối hẳn.

Long Lĩnh nói rộng ra là dư mạch của Tần Lĩnh, nói hẹp lại thực chất là một vùng đất gò đồi rải rác.

Các gò đất nằm san sát nhau, độ cao thấp chênh lệch cực lớn, giữa các gò đất bị nước mưa và gió cắt xẻ tan nát, có vô số khe sâu.

Có những nơi bên ngoài là lớp vỏ đất nhưng dẫm lên là thủng, bên dưới là hố sụt.

Nhìn khoảng cách đường chim bay giữa hai gò đất rất gần, nhưng đi từ bên này sang bên kia phải vòng vèo nửa ngày trời.

Nơi này danh tiếng không vang xa, thậm chí không có tên thống

nhất, người vùng huyện lân cận gọi là Long Lĩnh.

Tuy nhiên, dân làng sống gần đó lại gọi khu vực này là dốc Bàn Xà.

Cái tên dốc Bàn Xà tuy không khí thế bằng Long Lĩnh nhưng dùng để hình dung địa hình nơi này thì trực quan và hình tượng hơn nhiều.

Dưới chân núi Long Lĩnh có một ngôi làng nhỏ khoảng hai mươi hộ dân.

Hiện tại trời đã muộn, đường núi khó đi, họ quyết định xin tá túc trong làng một đêm, có chuyện gì thì đợi sáng mai tính tiếp.

Long Lĩnh sở dĩ được gọi là "mê quật" là vì đường xá phức tạp, dễ lạc đường, lại thêm vấn đề địa hình khiến bên dưới Long Lĩnh toàn là hang động đá vôi đan xen chằng chịt, chẳng khác nào một mê cung tự nhiên khổng lồ.

Lại có truyền thuyết kể rằng nơi đây có một ngôi mộ Tây Chu, và ngôi mộ này ám quẻ rất nặng, thậm chí ban ngày cũng có người gặp phải quỷ đả tường trên dốc.

Nếu không cẩn thận rơi xuống hố sụt, lọt vào mê cung trong núi, may mắn gặp người cứu thì còn sống, không may thì sẽ bị nhốt chết bên trong.

Dù Lâm Nghị và đồng đội bản lĩnh cao cường nhưng nếu rơi vào mê cung đó, tối đa cũng chỉ cầm cự được lâu hơn một chút, xác suất sống sót cao hơn chứ có thoát ra được hay không vẫn phải dựa vào vận may.

Sáng sớm hôm sau, nhóm bốn người rời làng, vượt qua hai sườn núi để tìm Ngư Cốt Miếu.

Nói là hai sườn núi nghe đơn giản, khoảng cách thực tế không xa nhưng với Đại Kim Nha thì đi lại chẳng dễ dàng gì.

Lâm Nghị phóng mắt nhìn quanh, những khe rãnh dọc ngang, những gò đất, sống núi, hang hốc tan nát dựng đứng khắp nơi.

Nơi này tuy không phải cao nguyên Hoàng Thổ nhưng do ảnh hưởng của phù sa, bề mặt đất có lượng lớn bùn vàng cứng.

Gió chính là lưỡi dao của tạo hóa, cắt xẻ những dãy núi uốn lượn ban đầu thành vô số khe rãnh và hang động, có những khe sâu đến rợn người.

Môi trường tự nhiên ở Long Lĩnh khắc nghiệt, đất rộng người thưa, tiếng gió rít qua khe núi nghe như tiếng lệ quỷ gào khóc.

Trên các sống núi đầy rẫy những hang động lớn nhỏ sâu không thấy đáy, nhìn từ xa như những vết đốm đen mọc trên sườn núi.

Đi thêm ba bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng thấy Ngư Cốt Miếu.

Ngôi miếu này nằm trong một khe hẹp, nhang khói đã tắt mấy chục năm, cũ nát hơn tưởng tượng, cảm giác chỉ cần gió thổi mạnh thêm chút nữa là sụp đổ.

Ngư Cốt Miếu chỉ có một gian điện thờ, không phân chia tiền đường hậu viện gì cả, cửa miếu cũng mất từ lâu, nhưng khung cửa vẫn còn, chính là miệng của con cá khổng lồ Thiết Đầu Long Vương.

Lâm Nghị chỉ vào Ngư Cốt Miếu, cười hỏi: "Lão Hồ, trong thung lũng có mộ ẩn xuyên tâm, xuyên tâm mà lập thì không hợp lẽ.

Nhìn xem, tôi nói không sai chứ!

Nơi này tuyệt đối là do bọn trộm mộ xây dựng để che mắt thiên hạ!" Bàn Tử và Đại Kim Nha ngơ ngác nhìn Lâm Nghị, không hiểu hai câu nói đó có nghĩa gì.

Nhưng Lão Hồ vốn mang theo 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong

Thủy Bí Thuật》, lại mới nỗ lực nghiên cứu gần đây, nên vừa nghe Lâm Nghị nói và nhìn ngôi miếu là hiểu ngay vấn đề!

"Nơi này khe rãnh dọc ngang như rồng bay rắn bò, núi non xung quanh nghèo nàn, không có gì che chắn, đều không thành thế.

Đã vậy còn lọt thỏm trong núi, âm khí rất nặng.

Nếu Long Lĩnh có rừng rậm bao phủ thì còn đỡ, đó gọi là 'trong màn ẩn hiện dải tiên bay, che chở thâm hậu chủ hưng vượng'.

Cái khe núi rách nát này, theo nguyên lý phong thủy cổ đại, căn bản không phải vị trí phong thủy gì, đừng nói xây miếu, chôn người cũng không hợp!

Lão Lâm, thật có mắt nhìn, nếu ông không nhắc thì tôi cũng không nhận ra!" Bàn Tử nghe xong liền nói: "Nghĩa là ở đây thực sự có mộ lớn?

Lại còn có khả năng là mộ nhà Chu?!" Trong ấn tượng của cậu ta, Tây Chu cách đây gần ba nghìn năm!

Đồ cổ thì thường càng lâu đời càng có giá!

Trong mộ Tây Chu này chắc chắn có thứ đáng tiền!

Đại Kim Nha cũng là lần đầu tiếp xúc gần với cổ mộ, hai mắt sáng rực hưng phấn: "Lâm gia, Hồ gia, còn chờ gì nữa?

Chúng ta vào xem đi, biết đâu còn tìm thấy hố trộm do gã thương nhân trộm mộ kia để lại!" Sau đó, bốn người lần lượt tiến vào.

Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha bắt đầu lục tìm trước sau để tìm hố trộm.

Lâm Nghị thì âm thầm tiến hành "điểm danh" (đả tạp) tại địa điểm thứ hai!

Ngay khi anh vừa xong, Bàn Tử đã sát lại gần hỏi: "Lão Lâm, ông

nói xem nếu chúng ta tìm thấy hố trộm, có phải đồ tốt trong mộ Tây Chu này đã bị lấy sạch rồi không?" Lâm Nghị mỉm cười lắc đầu: "Không hẳn.

Từ xưa bốn mạch trộm mộ đều có quy tắc riêng.

Phát Khâu Thiên Quan đã sớm lụi tàn, Tá Lĩnh thì ở tận Tương Tây, Mạc Kim thường chỉ lấy một hai món đồ, còn Bàn Sơn thì không cần tài bảo mà chỉ tìm linh đan!

Thế nên, dù cổ mộ này có bị trộm thì cũng không bị dọn sạch đâu." Nói đến đây, Lâm Nghị tự thấy mình hơi nhột.

"Haiz, Lâm gia ta cũng không muốn dọn sạch đâu!

Ai bảo những thứ đó đều là điểm đạo mộ trắng hếu chứ!

Nhưng giờ Lâm gia ta dù sao cũng là người có danh giá, ít nhiều cũng phải chú ý hình tượng, mấy thứ giá trị thấp thì thôi, nể mặt mộ chủ mà bỏ qua cho họ vậy." Bàn Tử nghe thế thì lập tức phấn khởi hẳn lên.

Cả nhóm tìm kiếm một hồi lâu nhưng không thấy gì.

Họ quyết định nghỉ ngơi ăn uống để lấy lại sức.

Trong lúc nghỉ ngơi, Lâm Nghị đi men theo sườn núi lên trên.

Nhìn xuống dưới, địa hình Long Lĩnh cực kỳ phức tạp, như thể bị ai đó bóp một cái khiến mặt đất nhăn nhúm lại.

Quan sát kỹ hình dạng các dãy núi, địa mạch dọc ngang, đúng như phần Tầm Long Quyết trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 đã viết: Đại sơn đại xuyên bách thập điều, long lâu bảo điện khứ vô số!

Trong Long Lĩnh này ẩn giấu một "Long Lâu Bảo Điện" rất sâu, địa thế các dãy núi xung quanh đều hướng về nó.

“Thế” rồng ở đây không phải loại dùng để táng đế vương.

Lăng mộ hoàng đế cần cái “thế” ổn định, vững chãi ở những nơi núi cao sông dài hùng vĩ nhất thiên hạ.

Còn “thế” ở Long Lĩnh là loại nằm sâu yên tĩnh, dùng để táng hoàng thân quốc thích như hoàng hậu, thái hậu, công chúa hay thân vương.

Tuy nhiên, cái “thế” này đã bị môi trường phá hủy do xói mòn, động đất, địa hình bị chia cắt không còn giữ được khí tượng năm xưa.

Sau khi nghỉ ngơi, Lâm Nghị đi vòng quanh tượng đá Long Vương trong miếu và phát hiện tượng đá dường như tách rời khỏi bệ đá bên dưới!

Anh gọi Lão Hồ và Bàn Tử đến khiêng tượng đá sang một bên.

Dưới bệ đá hiện ra một cái hố đen ngóm!

Chương 153

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng hệ thống: "Đinh, địa điểm đả tạp thứ ba đã cập nhật, nằm trong mộ nhà Chu, nhận được 10.000 điểm đạo mộ!" Mộ nhà Chu?

Chuyện này quá đơn giản rồi!

Cứ theo hố trộm mà vào là xong chứ gì!

Những địa điểm điểm danh dễ ăn thế này hãy đến nhiều thêm chút nữa để Lâm gia ta "ăn không" (bạch phiêu).

Tuy nhiên, dù là phim hay nguyên tác thì anh cũng xem từ lâu nên quên gần hết, chỉ nhớ mang máng mộ Tây Chu trong nguyên tác không dễ tìm như vậy.

Bàn Tử hớn hở hỏi: "Lão Lâm, cái lỗ đen thui này chính là hố trộm sao?!" Lâm Nghị gật đầu nói: "Mọi người đều biết y học có 'vọng văn vấn thiết', nhưng không biết rằng đổ đấu hạ mộ cũng cần 'vọng văn vấn thiết'." Đại Kim Nha tò mò hỏi: "Lâm gia, câu này giải thích thế nào?" Lâm Nghị chỉ vào Ngư Cốt Miếu: "Cái gọi là 'Vọng' là quan sát phong thủy để tìm vị trí mộ, đây là bước khó nhất. 'Văn' là ngửi mùi đất để biết cấu trúc địa chất. 'Vấn' là hỏi thăm tin tức từ những người già địa phương. 'Thiết' là kỹ thuật đào hố trộm, tính toán chính xác phương vị và góc độ để đào một đường thẳng tắp đến thẳng quan quách của mộ chủ.

Gã thương nhân ngoại tỉnh kia chắc chắn đã dùng bộ chiêu thức này tính toán kỹ rồi mới xây miếu để che mắt, nên hố trộm này đa phần thông thẳng tới mộ thất chính!" Bàn Tử nghe xong xoa hai bàn tay: "Vậy còn chờ gì nữa?

Xuống thôi!" Thấy Bàn Tử vẫn nôn nóng như vậy, Lâm Nghị lắc

đầu cười: “Vội gì, mộ cổ nằm đó có chạy mất đâu.

Chúng ta không mang mặt nạ nên phải chuẩn bị nến, rồi mang theo cả ngỗng trắng để phòng hờ.” Sau đó, Lâm Nghị đeo khẩu trang, dắt ngỗng trắng đi tiên phong, Lão Hồ và Bàn Tử bọc hậu, Đại Kim Nha đi giữa, bốn người lần lượt xuống hố trộm.

Cứ đi một đoạn, Bàn Tử lại thắp một cây nến.

Đi được khoảng mười phút, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, theo bản năng quay đầu lại nhìn, sắc mặt cậu ta lập tức tái mét!

“Lão...

Lão Lâm... có chuyện gì thế này?

Sao nến phía sau tắt hết rồi?!” Nghe tiếng Bàn Tử run rẩy, Lão Hồ cũng cảm thấy da đầu tê dại, quay ngoắt lại nhìn.

Phía sau tối đen như mực, tất cả những cây nến họ thắp đều đã biến mất!

Chuyện này quá kỳ quái!

Đại Kim Nha tay nắm chặt bức tượng Phật vàng, lo lắng nhìn xung quanh không biết phải làm sao.

“Lão Lâm, ông qua đây xem đi, chuyện này là sao?” Lão Hồ gọi Lâm Nghị.

Lâm Nghị quay người lại, cau mày: “Chúng ta quay lại xem thử.” Long Lĩnh Mê Quật đầy rẫy sự quỷ dị, dù không sợ nhưng Lâm Nghị cũng có chút thắc mắc.

Dưới sự dẫn dắt của anh, bốn người đi ngược lại đường cũ, nhưng mới đi được vài bước, con đường vốn thông thoáng bỗng hiện ra một bức tường đá!

Bức tường này như khảm vào vách núi, chặn đứng đường về của họ.

Bàn Tử thất sắc, giọng biến đổi hẳn: "Chuyện... chuyện này làm sao có thể?

Tại sao đột nhiên lại có thêm một bức tường đá?

Chuyện này xảy ra từ bao giờ?" Sắc mặt Lão Hồ nặng nề như nước, hít một hơi sâu: "Không biết.

Khoảng cách gần như vậy, có thêm một bức tường đá mà chúng ta không hề phát hiện, thậm chí không nghe thấy tiếng động gì!" Đại Kim Nha mặt cắt không còn giọt máu, nép sát vào Lâm Nghị, thận trọng hỏi: "Lâm gia, chúng ta sắp bị nhốt chết ở đây rồi sao?!" Lâm Nghị bước đến trước tường đá, dùng tay sờ thử.

Bức tường lạnh thấu xương, không phải ảo giác mà là vật chất thực sự.

Anh dùng ngón tay gõ gõ, bức tường này rất dày, ước chừng ít nhất ba mươi phân.

Nếu anh muốn dùng sức mạnh cơ bắp để phá vỡ, dựa vào sự sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao và sức mạnh Cự Tượng thì quá đơn giản.

Nhưng bên dưới Long Lĩnh đầy rẫy hang động, nếu dùng lực quá mạnh gây sụp đổ thì không ổn.

Tuy nhiên, Lâm Nghị nhanh chóng nhận ra vấn đề!

Khi anh dùng Âm Dương Nhãn nhìn vào bức tường, mọi thứ đều sáng tỏ!

Bức tường này không phải vật ở thế giới hiện thực!

Mà là một loại u linh!

Lâm Nghị thản nhiên nói: "Chúng ta e rằng đã gặp phải U Linh

Trủng (Mộ U Linh) rồi!" Bàn Tử và Đại Kim Nha ngơ ngác: "Cái gì?

U Linh Trủng là gì?

Mộ cũng có thể biến thành u linh sao?" Lão Hồ cau mày hỏi: "Lão Lâm, ý ông nói đây là U Linh Trủng trong truyền thuyết của giới Mạc Kim sao?" Lâm Nghị gật đầu: "Đúng vậy!" Bàn Tử càng nghe càng lùng bùng lỗ tai: "Hai ông đang nói cái gì thế?

Tôi mới chỉ nghe nói đến tàu u linh, tháp u linh, xe u linh chứ lần đầu nghe thấy mộ u linh." Lâm Nghị thản nhiên đáp: "Cũng tương tự như tàu u linh ông nghe kể thôi, nhưng đừng lo lắng quá, nếu nó cứ muốn nhốt chúng ta thì phá hủy nó là xong!

Tiếp tục đi thôi." Lâm Nghị không hề nói suông, quỷ quái anh còn giết được huống chi là cái mộ u linh này.

Dù là u linh nhưng so với những thứ có trí tuệ cao như quỷ quái thì nó còn kém xa!

Nó chỉ có những hình thức cố định, phá giải rất đơn giản.

Còn về nguyên nhân hình thành thì có nhiều giả thuyết, theo khoa học hiện đại thì là do tác động của từ trường.

Đương nhiên Lâm Nghị không tin mấy thứ đó.

Mọi người tiếp tục đi dọc theo hố trộm.

Đi thêm khoảng hai ba trăm mét, anh đột nhiên dừng lại, ánh mắt dừng lại ở ba con đường hầm trước mặt.

Bàn Tử thấy ba con đường thì phân vân: "Lão Lâm, chọn một trong ba à, chúng ta đi đường nào?" Lâm Nghị trầm ngâm một lát: "Chắc là gã thương nhân ngoại tỉnh kia cũng gặp tình huống như chúng ta, gặp phải U Linh Trủng nên không xác định được vị trí chính xác của mộ thất, thế nên mới tốn công đào tận ba đường!

Điều này lại giúp chúng ta rảnh tay!

Lão Hồ, Bàn Tử, lát nữa mỗi người dắt một con ngỗng trắng đi vào hai đường hai bên, có chuyện gì thì quay lại ngay.” Lão Hồ và Bàn Tử không do dự, mỗi người một bên đi vào hai đường hầm phụ.

Đại Kim Nha chưa từng trải qua cảnh này, dù tin Lâm Nghị nhưng tính mạng vẫn là trên hết, lão nắm chặt tượng Phật, run rẩy hỏi: “Lâm gia, chuyện này... thực sự không vấn đề gì chứ?” Thấy vẻ nhát gan của Đại Kim Nha, Lâm Nghị không nhịn được cười.

Cái bộ dạng này so với lúc lần đầu gặp anh để tìm chuyện thì khác xa một trời một vực!

Nếu không nhìn kỹ thì chẳng ai nhận ra đây là vị Đại Kim Nha cực kỳ thích làm màu ở Phan Gia Viên!

“Vấn đề nhỏ thôi.

Kim gia, ông cứ bình tĩnh đi.

Những chuyện nguy hiểm hơn thế này gấp trăm lần tôi, Lão Hồ và Bàn Tử đều đã gặp rồi.” Đại Kim Nha trợn tròn mắt, không thể tin nổi: “Thật sao?

Hóa ra đi đổ đấu không chỉ có cương thi (đại tống tử) mà còn có những chuyện quỷ dị thế này.

Lần này may mà đi cùng các ông, chứ nếu tôi đi một mình chắc bỏ mạng ở đây rồi.” Dù bố của Đại Kim Nha là trộm mộ nhưng không truyền lại được bao nhiêu, lão chỉ biết sơ sơ bìa ngoài để bốc phét là chính.

Không lâu sau, Bàn Tử và Lão Hồ đều quay lại.

Họ đều gặp tình huống giống nhau: Đi sâu vào một đoạn đều gặp một bức tường đá cùng chất liệu với bức tường phía sau.

Vì hai bên không thông nên con đường ở giữa chính là đường đúng.

Thế là hai con ngỗng trắng dũng cảm đi tiên phong, bốn người Lâm Nghị theo đường giữa tiến lên.

Đi thêm khoảng hai trăm mét, tai họ nghe thấy tiếng nước chảy tách tách, đi tiếp là một hang động đá vôi lớn nhỏ phức tạp.

Chương 154

Qua khỏi hang động, đi thêm khoảng năm sáu mươi mét, trên đầu họ xuất hiện những viên gạch xanh!

Bàn Tử và Lão Hồ rất mừng rỡ vì cuối cùng cũng vào đến cổ mộ!

Tuy nhiên, Đại Kim Nha lại nghi hoặc nói: "Lâm gia, đây là gạch xanh!

Không phải đồ của nhà Chu!

Ngôi mộ này chắc là từ cuối thời Hán trở về sau, lẽ nào cổ mộ ở đây không phải mộ Chu mà là của triều đại khác?" Gạch xanh bắt đầu từ thời Hán Tuyên Đế và được dùng rộng rãi từ cuối thời Đông Hán, thường dùng để xây mộ, lăng tẩm, tường thành.

Đại Kim Nha dù không biết trộm mộ nhưng nhãn lực thẩm định đồ cổ thì chuẩn không cần chỉnh!

Lâm Nghị trầm ngâm một lát: "Chúng ta cứ đi tiếp xem sao." Đi thêm một đoạn, họ thấy một miệng hang trên tường gạch xanh.

Cả nhóm vui mừng, Lâm Nghị ném hai con ngỗng trắng vào trước để dò đường.

Một lúc sau, tiếng ngỗng kêu "cạp cạp" vang lên nghe có vẻ rất hớn hở.

Xác nhận không có nguy hiểm, bốn người mới chui vào trong cổ mộ.

Nhờ ánh đèn pin, họ lờ mờ nhìn thấy môi trường xung quanh.

Lâm Nghị mở Âm Dương Nhãn, hoàn toàn nhìn rõ mọi thứ.

Hố trộm đúng như anh đoán, thông thẳng tới mộ thất chính của

mộ chủ!

Ngôi mộ này có bố cục rất lớn, riêng mộ thất này đã rộng hơn hai trăm mét vuông, cho thấy mộ chủ rất giàu có và hào phóng.

Đây đâu còn là mộ thất nữa, rõ ràng là một Minh Điện!

Minh Điện từ xưa đã là nơi đặt quan quách của mộ chủ.

Theo 《Táng Kinh》, Minh Điện còn gọi là Từ Ninh Đường, là phần cốt lõi của lăng mộ.

Dù là hợp táng hay độc táng, mộ chủ đều phải mặc đại liệm phục nằm trong quan tài, bên ngoài bao bọc bằng quách.

Ngay cả khi thi thể không thể đặt trong đó thì cũng phải đặt quần áo mũ mão vào quan quách để nhập táng.

Nhưng ngôi mộ này rất đặc biệt, giữa Minh Điện lại không hề có quan quách!

Ở chính giữa chỉ có một thiết bị Hồn Thiên Nghi.

Ánh mắt Lâm Nghị dừng lại trên tường mộ, tường được xây bằng những khối đá lớn cố định bằng thanh sắt, phần lớn mặt sàn cũng bằng đá, chỉ có khu vực dưới chân họ là lát gạch xanh.

Lâm Nghị nói: "Đây chắc là một ngôi mộ thời Đường!" Đại Kim Nha ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị: "Lâm gia, sao ông biết?" Lão là dân chơi đồ cổ mà còn chưa nhận ra, sao Lâm Nghị lại biết?

Lâm Nghị soi đèn pin vào tường mộ: "Mọi người nhìn tường và sàn nhà xem, dùng thanh sắt cố định đá lớn, rồi dùng gạch xanh lát vào những vị trí trống (hư vị), đây là dấu hiệu đặc trưng của mộ thời Đường!" Hư vị chủ yếu dùng để tàng phong tụ khí, nếu không có nó thì phong thủy bảo huyệt tốt đến mấy cũng vứt đi.

Lớp gạch xanh thời Đường rất mỏng, đến thời Nguyên đã cải

thiện nhưng vẫn là nơi dễ bị đột phá nhất.

Đến thời Minh, có những cao nhân như Quan Sơn Thái Bảo, các vương công quý tộc thích lát nền bằng bảy lớp dọc bảy lớp ngang gạch xanh, dày tới ba mét.

Sau này đến thời Thanh, hư vị vẫn được giữ lại nhưng thu nhỏ lại chỉ còn vài tấc, người không chui qua được.

Vì hư vị là điểm yếu nhất của ngôi mộ nên thường có cơ quan.

Gã thương nhân ngoại tỉnh có thể đào hố trộm chuẩn xác vào hư vị như vậy chứng tỏ bản lĩnh "Phân kim định huyệt" của gã rất siêu phàm!

Về khoản này, có lẽ mình cũng chỉ hơn gã một bậc.

Những người có thể đạt đến trình độ gần bằng mình, theo Lâm Nghị biết thì chỉ có ba người.

Đó là ba đệ tử chân truyền của Trương Tam Liên Tử: một người là Kim Toán Bàn, một người là Trần trưởng lão.

Kim Toán Bàn chắc chắn chính là gã thương nhân ngoại tỉnh này.

Trần trưởng lão là vị Mạc Kim giáo úy đã truyền thụ phân kim định huyệt cho Chá Cô Tiếu.

Còn người thứ ba thì Lâm Nghị quên mất tên rồi.

Còn Trương Tam Liên Tử, vì cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 là do ông ta viết nên bản lĩnh của ông ta chắc chắn là đỉnh cao nhất, ước chừng tám lạng nửa cân với mình!

Đại Kim Nha giơ ngón tay cái: "Đỉnh thật, Lâm gia!

Không ngờ ông còn hiểu biết cả những thứ này, còn rành hơn cả tôi!" Lão Hồ cười nói: "Kim gia, ông đừng coi thường Lão Lâm, những thứ cậu ấy biết nhiều lắm, đây chỉ là phần nổi của tảng băng

chìm thôi.” Lâm Nghị cười hắc hắc khiêm tốn: “Thường thôi, thường thôi mà.” Chỉ là hiện tại Bàn Tử hơi buồn bực.

Mộ Tây Chu mong đợi bấy lâu lại biến thành mộ Đường!

Quan trọng là vào đây nãy giờ, cặp mắt cậu ta đảo như rang lạc mà chẳng thấy cái quan tài nào!

Thế này chẳng phải là đi không công sao?

“Lão Lâm, đừng quan tâm mộ Chu hay mộ Đường, quan tài đâu?

Bảo bối đâu?

Không lẽ gã thương nhân kia đến cái quan tài cũng không tha chứ!” Nghe Bàn Tử hỏi, Lão Hồ cũng thắc mắc: “Đúng đấy Lão Lâm, chuyện này là sao?” Lâm Nghị nhìn quanh: “Hư vị thường giấu cơ quan trong gạch xanh, một khi phá vỡ sẽ kích hoạt cơ quan.

Theo bố trí mộ Đường, thường có cát lún, nỏ liên hoàn, cọc đá, hoặc sập trần để phong chết Minh Điện, thà phá hủy phong thủy chứ không để đồ bồi táng rơi vào tay kẻ trộm.

Nhưng chỗ gạch xanh này không thấy cơ quan gì, theo tôi thấy ngôi mộ này đa phần chưa xây xong đã bị bỏ hoang!” Đại Kim Nha nhìn quanh cổ mộ, trong lòng vẫn sợ hãi, cầm đèn pin soi khắp nơi, cuối cùng dừng lại ở một bức tường mộ, lão vội kêu lên: “Lâm gia, ba vị đại ca mau lại xem, trên tường có bích họa!” Mọi người lập tức tập trung nhìn vào.

Trên tường vẽ những bức họa, không phải thứ gì khác mà chính là các hình đồ trong cuốn 《Lục Thập Tứ Tượng Thôi Bối Đồ》 của Lý Thuần Phong thời Đường!

“Thôi Bối Đồ” được sắp xếp theo 64 quẻ của Kinh Dịch, phối hợp thiên can địa chi, tuần hoàn theo vòng Giáp Tý, Ất Sửu, tổng cộng có sáu mươi tượng, mỗi tượng gồm một quẻ, một hình ảnh, lời sấm và

một bài thơ thất ngôn, dùng để tiên đoán sự hưng vong trị loạn của hậu thế.

Nghe nói ban đầu định diễn giải tiếp, nhưng Lý Thuần Phong cảm thấy mệt quá nên bỏ dở rồi chuyển sang...

đấm lưng thư giãn (thôi bối).

Trong quẻ cuối cùng của Thôi Bối Đồ có viết: "Vạn vạn thiên thiên thuyết bất tẫn, bất như thôi bối khứ quy hưu" (Ngàn vạn lời nói không hết, chi bằng đấm lưng đi nghỉ cho rồi).

Thật đáng tiếc cho một thiên tài tuyệt đỉnh, không lo làm việc mà suốt ngày chỉ muốn hưởng thụ, nên lúc sống ông ta cũng chỉ làm đến chức quan ngũ phẩm nhỏ bé.

Chuyện này dạy cho mình một bài học: làm việc giỏi đến mấy cũng chẳng để làm gì, chi bằng cứ hưởng thụ cho sướng, thỉnh thoảng đi massage, tẩm quất, đấm lưng cho khỏe người!

Lý Thuần Phong vẫn còn thật thà chán, diễn giải tận 60 quẻ mới đi nghỉ.

Những bức bích họa ở đây có lẽ là bản phác thảo ban đầu của Lý Thuần Phong.

Các hình ảnh đoạn đầu còn nguyên vẹn nhưng đến bức cuối cùng thì chỉ còn lại một nửa!

Dường như có chuyện gì đó đột xuất xảy ra nên công việc bị đình trệ.

Điều này cũng minh chứng cho dự đoán của Lâm Nghị: nơi này tám phần là một ngôi mộ phế!

Đừng nói là bảo bối, ngay cả quan tài cũng không có!

Bàn Tử có chút bất mãn lầu bầu: "Cái gã Lý Thuần Phong này tâm

địa gian xảo quá!

Xây cái mộ giả để lừa chúng ta, còn bản thân lão thì chẳng thèm chôn ở đây.

Quá đáng thật!" Lâm Nghị lắc đầu cười: "Béo à, Lý Thuần Phong dù danh tiếng trong giới phong thủy rất lớn nhưng ở thời Đường chỉ là quan ngũ phẩm, không thể dùng ngôi mộ Đường hoành tráng thế này được.

Cái này đa phần là của hoàng thân quốc thích, hoặc biết đâu là của một vị công chúa nào đó." "Thôi kệ hoàng thân quốc thích gì đó đi, giờ coi như chúng ta đi chơi không rồi.

Không biết mộ chủ nghĩ gì mà làm ăn dở dang thế này, thật không phải là đứa trẻ ngoan!" Bàn Tử vừa nói vừa đánh bạo nhìn láo liên xung quanh.

Đột nhiên!

Đồng tử cậu ta co rụt lại, hốt hoảng kêu lên: "Lão Lâm, Lão Hồ, đằng kia...

Chương 155

đằng kia có người!" Phía trước Minh điện có một lối đi tối tăm, có lẽ là đường dẫn đến tiền điện của cổ mộ.

Trong lối đi mờ mịt đó, dưới ánh đèn pin, thấp thoáng một bóng người cao lớn đứng trong bóng tối.

Khi tất cả ánh đèn cùng tập trung vào, họ nhìn thấy một khuôn mặt người khổng lồ, trắng bệch thê lương!

Khuôn mặt đó mờ ảo khó phân biệt, quỷ khí sầm sầm, thân hình ẩn khuất trong bóng tối.

Sắc mặt Lão Hồ hơi biến đổi, thấp giọng hỏi: "Lão Lâm, không phải là quỷ đấy chứ?!" Lâm Nghị liếc nhìn một cái, bình thản nói: "Không phải quỷ quái gì đâu, là một bức tượng đá thôi, lại gần xem là biết ngay." Ba người Lão Hồ đi theo sau Lâm Nghị, lấy hết can đảm bước tới.

Đúng thật là một bức tượng khắc bằng đá.

Khuôn mặt người được chạm nổi trên một cỗ thạch quách khổng lồ.

Cỗ thạch quách này cực kỳ lớn, dài khoảng ba mét rưỡi, cao một mét bảy, toàn thân làm bằng đá lớn.

Ngoại trừ phần đáy, bốn phía và nắp quách đều được khắc nổi một khuôn mặt người khổng lồ.

Cả thạch quách mang màu xám tro, trông vô cùng nặng nề.

Khuôn mặt này dường như là họa tiết trang trí, ngũ quan được khắc rõ ràng như người thật, chỉ có tai hơi to, đôi mắt nhìn thẳng, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Tuy chỉ là khuôn mặt đá nhưng lại toát lên vẻ quái dị và lạnh lùng khó tả.

Đại Kim Nha nhíu mày, thắc mắc hỏi: "Lâm gia, lúc nãy tôi nhìn về phía này đâu có thấy thứ này.

Nó cứ như đột ngột hiện ra vậy!

Chẳng lẽ cũng là mộ u linh?" Lâm Nghị gật đầu nói: "Chắc cũng giống như bức tường lúc nãy chúng ta thấy thôi.

Tuy nhiên, nhìn tạo hình điêu khắc này thì có vẻ là đồ từ thời Tây Chu.

Xem ra mộ u linh này chính là ngôi mộ nhà Chu mà chúng ta đã nhắc tới!" "Nhưng như vậy cũng giải thích được tại sao mộ đời Đường lại xây dựng dở dang rồi dừng lại.

Chắc hẳn người thời Đường cũng giống như chúng ta, phát hiện ra mộ u linh đời Chu, cảm thấy điềm xấu nên đã từ bỏ công trình sắp hoàn thành này." Bàn Tử nghe Lâm Nghị nói, trầm tư suy nghĩ rồi đột nhiên hớn hở hỏi: "Lão Lâm, vậy có nghĩa là quan tài trong mộ u linh đời Chu cũng có thể xuất hiện ở đây sao?!" Lâm Nghị gật đầu cười: "Bàn Tử, cậu đúng là lanh lợi đấy!

Tôi thấy tám phần là có!" Bàn Tử toe toét miệng, ngẩng cao đầu, tay cầm đèn pin, tay dắt ngỗng trắng bước lên phía trước: "Lão Lâm, lão Hồ, Kim gia, mau theo sát vào, bảo bối chắc chắn nằm sau lối đi này rồi!" Sau khi bước vào lối đi, trước mắt họ là tiền điện của mộ đời Đường.

Tiền điện có quy mô lớn hơn, được xây dựng giống như cung điện cổ.

Trên mặt đất có một bể phun nước nhỏ, mắt tuyền vẫn đang rầm rầm phun nước.

Bể nước trong mộ huyệt này có tên gọi rất chuyên môn, gọi là Quán Tài Dũng.

Trong phong thủy mộ táng, nếu có được một mắt tuyền như thế này thì đúng là cực phẩm.

Long mạch cũng cần dựa vào địa thế, địa thế ở đây là nội tàng huyệt hiếm thấy, trong huyệt có mắt tuyền, mà nước chảy vĩnh viễn không tràn cũng không cạn, trong phong thủy gọi là khí trữ chi tượng.

Khí bắt nguồn từ trời, như sóng nước mênh mông, loại huyệt nội tàng này cực kỳ thích hợp để mai táng phụ nữ, con cháu nhất định sẽ nhận được phúc ấm!

Hơn nữa, cửa đá trong địa cung đã được phong tử, bốn bức tường đều xây bằng những thanh đá khổng lồ, khe hở được rót nước sắt, gia cố bằng những thanh sắt dày như quả trứng gà.

Sau một hồi tìm kiếm, họ không phát hiện được gì đặc biệt.

Nhưng khi họ một lần nữa quay trở lại Minh điện, không biết từ lúc nào, phía sau họ đã xuất hiện một bức tường, chặn đứng hoàn toàn lối đi giữa Minh điện và tiền điện!

Đồng thời, trên bức tường bên phải, một lối đi quái dị lại hiện ra!

Rõ ràng, mộ u linh không xuất hiện ngay lập tức mà hiện ra từng chút một.

Đầu tiên là bức tường đá trong đạo động, sau đó là tượng đá, giờ là lối đi bí ẩn, e rằng tiếp theo sẽ là quan tài.

Bàn Tử thấy lối đi đột ngột xuất hiện, khẽ reo lên: "Lão Lâm, lối đi kia có phải dẫn vào trong mộ nhà Chu không?

Biết đâu quan tài nằm ở trong đó!" Lão Hồ và Bàn Tử lúc này hào hứng nhiều hơn, còn Đại Kim Nha thì hoa mắt chóng mặt, hoàn toàn

không hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng thấy những chuyện tà môn thế này, tim ông ta vẫn treo ngược lên tận cổ.

Ông ta cười khổ: "Lâm gia, lần này nếu thật sự ra ngoài được, Đại Kim Nha tôi thề sẽ không bao giờ xuống mộ nữa." Bốn người theo lối đi đó vào bên trong, kinh ngạc nhìn thấy một cỗ quan quách tinh xảo! "Lão Lâm, quan tài, quan tài kìa, mau nhìn xem, là quan tài!" Thấy quan tài, Bàn Tử phấn khích đến mức ăn nói lộn xộn.

Lão Hồ cũng không khỏi cảm thán: "Cái đệch, tìm lâu như thế cuối cùng cũng thấy quan tài rồi!" Lâm Nghị liếc nhìn, mỉm cười chỉ vào phần đáy quan tài: "Thấy hoa văn dưới đáy không?

Đó gọi là vân lôi, dấu hiệu của quan quách thời Tây Chu đấy!" Lão Hồ và Bàn Tử vội vàng soi đèn pin xuống đáy quan tài.

Chỉ thấy ở đó có những đường vân phức tạp, từng hàng từng lớp như những dải mây mù.

Lâm Nghị tràn đầy mong đợi nói: "Lão Hồ, chuẩn bị thắp nến!" Tuy biết chẳng có tác dụng gì mấy, nhưng hình thức Mạc Kim vẫn phải thực hiện cho đúng quy trình.

Về tình tiết, anh đã quên gần hết rồi, cũng không nhớ rõ trong quan tài mộ nhà Chu này có bảo bối gì.

Thậm chí trong nguyên tác, nhóm Lão Hồ có mở quan tài hay không, anh cũng không dám chắc.

Lão Hồ thuần thục thắp nến ở góc đông nam.

Lâm Nghị nhân lúc rảnh rỗi này âm thầm đả tạp.

Địa điểm đả tạp thứ ba đã hoàn thành!

Tiếp theo, hãy xem địa điểm thứ tư sẽ xuất hiện ở đâu!

Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, ba người bước đến trước thạch quan, dùng sức mở nó ra!

Sức mạnh của ba người không phải người thường có thể so bì, dù thạch quan nặng vô cùng nhưng vẫn bị đẩy ra một cách dễ dàng!

Ngay khoảnh khắc thạch quách được mở ra, tất cả đều sững sờ!

Sắc mặt Lão Hồ và Bàn Tử trở nên quái dị, đầy vẻ hãi hùng!

Đây là lần đầu Đại Kim Nha thấy khai quan, dù nhát gan nhưng lúc này cũng không nén nổi tò mò bước tới hỏi: "Lâm gia, bên trong có gì vậy?" Ông ta vừa bước đến cạnh thạch quách, ánh mắt nhìn vào bên trong, lập tức một mùi hăng nồng xộc thẳng vào mặt!

Mùi đó quá mạnh, dù có đeo khẩu trang phòng độc ông ta vẫn cảm thấy khó chịu khắp người!

Bên trong thạch quan không phải là quan tài nhỏ, cũng không thấy thi thể, mà là một quan đầy chất lỏng màu trắng bạc!

Mùi hắc mà ông ta ngửi thấy chính là tỏa ra từ đây!

Ánh mắt Lâm Nghị sâu thẳm, bình tĩnh thấp giọng nói: "Quan tài thủy ngân ngàn năm!" Thủy ngân vốn dĩ không mùi, nhưng khi để ở đây hàng ngàn năm, liệu nó có phản ứng gì với những thứ giấu bên trong hay không thì khó mà nói trước.

Mùi hăng nồng mà họ ngửi thấy cho thấy đa phần là đã có vấn đề rồi!

Ngay lúc này!

Thủy ngân trong thạch quan đột nhiên phát ra tiếng kêu ùng ục, chẳng mấy chốc, cả một quan thủy ngân như nước sôi, bắt đầu sôi trào lên!

Tiếp đó, không biết vì nguyên nhân gì, thủy ngân liên tục dâng cao,

trong chớp mắt đã tràn qua mép thạch quan, chảy về phía bốn người Lâm Nghị.

Thủy ngân là thứ cực độc, nhiều thủy ngân thế này mà dính vào người thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Lão Hồ và Bàn Tử thấy vậy biến sắc, thân hình lóe lên, lùi ra xa vài mét.

Đại Kim Nha nhìn thấy cảnh này đã sợ đến ngây người, Lâm Nghị đặt một tay lên vai ông ta, trực tiếp kéo ông ta ra ngoài.

Lão Hồ cau mày nhìn đám thủy ngân đang đuổi theo, hỏi: "Lão Lâm, tà môn thế này, chúng ta gặp ảo giác rồi à?" Lâm Nghị lắc đầu: "Lần này không phải ảo giác, là thật đấy!

Xem ra thi thể ẩn trong thủy ngân đã thi biến rồi!" Đại Kim Nha hốt hoảng ôm chặt lấy Lâm Nghị: "Lâm gia, ngài nhất định có cách mà phải không?

Đại Kim Nha tôi vẫn chưa sống đủ, không muốn chết ở đây đâu!" Nghe Lâm Nghị bảo có thi biến, sắc mặt Lão Hồ thay đổi đột ngột.

Cái đệch này thì chơi bời gì nữa?

Chương 156

Thi thể ngâm trong thủy ngân mấy ngàn năm, giờ biến thành đại tống tử, nếu bị nó chạm vào hoặc làm xước thì coi như xong đời!

Cho dù công phu có cao đến đâu chắc cũng không đỡ nổi! "Lão Lâm, rút lẹ đi!

Tôi thấy không trụ nổi đâu!" Lão Hồ vừa hô rút lui, phía sau họ đã vang lên tiếng kêu kinh hãi của Bàn Tử! "Lão Lâm, mọi người mau nhìn xem.

Cái lỗ chúng ta đi vào... mất tiêu rồi!" Mọi người nhìn qua.

Chỉ thấy lỗ hổng nơi họ đi vào đã biến mất!

Thay vào đó là một cầu thang dài dằng dặc!

Hai bên cầu thang là vực thẳm đen ngòm, vô tận!

Lâm Nghị nhún vai nói: "Mất thì thôi vậy.

Chắc lại là do mộ u linh tác quái.

Giờ cứ giải quyết con kia trước đã." Bàn Tử kinh nghi bất định hỏi: "Ai cơ?" Lâm Nghị chỉ tay ra phía sau, một con đại tống tử từ mộ nhà Chu đã bò ra khỏi thạch quan!

Ba người Lão Hồ vội vàng quay đầu nhìn lại, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc!

Trước mặt là một nữ thi đã thi biến!

Nữ thi này hoàn toàn khác với những đại tống tử họ từng thấy!

Có lẽ do ngâm trong thủy ngân lâu năm nên da thịt chuyển sang màu xanh tím, nhưng làn da vẫn còn nguyên vẹn, không khác gì người bình thường, ngay cả mái tóc cũng đen nhánh bóng mượt như vừa

mới gội xong.

Thậm chí đôi mắt của nó cũng giống người thường, ánh mắt nhìn người vô cùng sắc bén!

Quái dị hơn nữa là khi nó xuất hiện, tất cả thủy ngân tràn ra từ quan tài đều như bị một sức mạnh thần kỳ thu hút, chảy ngược vào cơ thể nó như thể thân thể nó là một miếng bọt biển!

Chuyện này cũng quá tà môn rồi!

Đại Kim Nha sợ đến mức ngã bệt xuống đất.

Trước đây ông ta thường xuyên bốc phét về việc đổ đấu thế nào, giờ tận mắt thấy đại tống tử, ông ta mới biết thế nào là nguy hiểm, thế nào là tuyệt vọng!

Thật sự quá đáng sợ, quá quái dị, quá khó tin!

Cảnh tượng này hoàn toàn khác xa với những gì ông ta biết về đại tống tử!

Đây đâu còn là đại tống tử nữa, nếu để bên ngoài chắc có người còn lầm tưởng là người sống!

Ông ta túm chặt lấy đùi Lâm Nghị khiến anh có chút bất lực. "Kim gia, ông buông tay ra đi." "Không buông, chết cũng không buông!

Lâm gia, ngài đã hứa với tôi là sẽ đưa tôi ra ngoài mà!" "Được rồi được rồi.

Tôi biết rồi, nhưng ông buông tay ra được không?

Con đại tống tử kia sắp tới nơi rồi." "Được, nhưng mà... chân tôi nhũn ra rồi." Bàn Tử đứng bên cạnh thấy vậy liền kéo ông ta dậy, nói: "Kim gia, xem ông kìa, sao mà nhát thế!

Mới có chút chuyện này đã sợ rồi?

Tôi thấy sau này ông đừng theo chúng tôi xuống mộ nữa thì hơn!" Đại Kim Nha mếu máo: "Bàn gia, đây là lần đầu tôi xuống mộ, đâu có ngờ lại gặp phải đại tống tử chứ!" Bàn Tử gạt bỏ vẻ định bỏ chạy lúc nãy, ra vẻ tiền bối nói: "Lần đầu tôi xuống mộ cũng gặp đại tống tử, nhưng đâu có hèn như ông!

Ơ, sao lại có mùi khai thế này?

Kim gia, ông..." Đại Kim Nha đỏ bừng mặt, không nói nên lời.

Lão Hồ nhìn nữ tống tử, cau mày nhắc nhở: "Lão Lâm, cẩn thận một chút, để nó chạm vào là nguy hiểm lắm đấy!" Lâm Nghị vẫy vẫy tay: "Không sao." Đừng nói là anh có Kỳ Lân huyết mạch, bẩm sinh đã là khắc tinh của chất độc, có thể nói là bách độc bất xâm.

Ngay cả Thi Hương Ma Du còn chẳng làm gì được anh, huống chi là chút thủy ngân này.

Hơn nữa, anh còn có Kim Quang Chú hộ thể, khắc chế mọi loại tà túy, nó mà chạm được vào anh thì coi như anh thua!

Nữ tống tử không trực tiếp tấn công bốn người mà như đang trầm tư, hỏi một câu: "Lý Thuần Phong?" Lâm Nghị đáp: "Không phải." Ngay sau đó, sắc mặt nữ tống tử thay đổi hẳn, trở nên hung thần ác sát, lao về phía Lâm Nghị.

Cứ như thể chỉ cần Lâm Nghị nói "phải" thì nó sẽ ngoan ngoãn chui lại vào quan tài nằm vậy.

Không biết năm xưa Lý Thuần Phong đã làm gì con nữ tống tử này mà để lại bóng ma tâm lý lớn đến thế.

Nghe Lâm Nghị bảo không phải, nó liền lộ ra hàm răng già nhọn hoắt.

Lâm Nghị tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, khi nữ tống tử lao tới, anh vung đao chém mạnh xuống!

Phập!

Hắc Kim Cổ Đao đâm xuyên qua thân thể nữ tống tử.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể nó bị chẻ làm đôi, trong mắt lộ vẻ kinh hãi tột độ, cuối cùng nghe một tiếng "bộp", nửa thân trên trượt khỏi người rơi xuống đất.

Tiếp đó, từ trong người nó chảy ra rất nhiều thủy ngân, làn da căng mọng ban đầu dần trở nên xám xịt, mất đi sức sống.

Chứng kiến cảnh này, không chỉ Đại Kim Nha mà cả Lão Hồ và Bàn Tử cũng ngây người.

Chuyện này nhanh quá vậy!

Họ còn chưa kịp thấy căng thẳng thì mọi chuyện đã kết thúc.

Đại Kim Nha càng nghệt mặt ra.

Con đại tống tử đáng sợ lúc nãy chỉ cần một đao là xong đời rồi sao?

Chuyện gì thế này?

Vừa nãy có chuyện gì xảy ra à?

Có phải có con đại tống tử nào vừa nhảy ra không?

Thấy mọi chuyện đã xong, Lâm Nghị tra đao vào vỏ.

Nữ tống tử nhìn thì có vẻ lợi hại nhưng thực chất chỉ có độc thủy ngân là đáng ngại, cường độ nhục thân của nó còn chẳng bằng Kim Quốc đại tướng quân, căn bản không chịu nổi một đao của anh.

Hơn nữa trí thông minh của tống tử thường không cao, chắc hẳn trước đây bị Lý Thuần Phong chơi cho một vố nên thấy có người vào là phải hỏi xem có phải ông ta không mới dám lên.

Kết quả... có những con tống tử vừa mới lên sàn đã bay màu.

Lão Hồ không nhịn được nói: "Lão Lâm, thực lực của cậu dường như lại tăng lên không ít nhỉ.

Chúng tôi cố gắng đuổi theo mà lúc nào cũng thấy kém cậu một quãng xa." Lâm Nghị mỉm cười: "Chúng ta cũng chỉ chênh nhau một chút thôi, các cậu cứ chăm chỉ luyện công, sau này cũng sẽ được như tôi." Bàn Tử vỗ vai Đại Kim Nha, nhe răng cười bốc phét: "Thấy chưa!

Tôi nói đâu có sai, không cần lo lắng, đại tống tử hay gì đó, đừng nói là lão Lâm, ngay cả Bàn gia tôi cũng có thể một đao một con!" Đại Kim Nha hoàn hồn, hăng hái nói: "Ôi trời Lâm gia của tôi ơi!

Trước đây tôi cứ ngỡ bản lĩnh của Hồ gia và Bàn gia đã là cực cao rồi, không ngờ ngài mới là chân nhân bất lộ tướng!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi tuyệt đối không tin trên đời lại có kỳ nhân như ngài!" Lâm Nghị nhún vai cười: "Kim gia, có tôi ở đây, ông cứ kê cao gối mà ngủ đi!" Đại Kim Nha lúc này thấy tim hết đập loạn, chân hết bủn rủn, đi đứng cũng có lực hẳn lên! "Có ngài ở đây, lòng tôi thấy yên tâm hẳn!" Bàn Tử: "Ơ kìa Kim gia, sao quần ông ướt thế kia?" Đại Kim Nha: "(⊙_⊙)" Tống tử tuy đã giải quyết xong, nhưng nhìn những bậc thang quái dị đang chặn lối thoát và vực thẳm vạn trượng hai bên, Lão Hồ lo lắng nói: "Lão Lâm, vấn đề bây giờ là chúng ta ra ngoài bằng cách nào đây?

Chương 157

Đến lối thoát cũng chẳng thấy đâu nữa." Đúng lúc này, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng hệ thống: "Đinh, địa điểm đả tạp thứ tư đã được làm mới, rời khỏi Minh điện mộ đời Đường là có thể đả tạp, phần thưởng: 10,000 điểm đạo mộ!" Hay lắm.

Đúng là 10,000 điểm thật, không thể thưởng nhiều hơn chút sao?

Nhưng nghĩ đến phần thưởng sau khi hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ, Lâm Nghị cũng thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Vị trí đả tạp thứ tư cũng rất đơn giản, chỉ cần rời khỏi Minh điện mộ Đường là xong!

Thế nhưng, hiện tại lối vào lúc họ đi vào đã bị một nhóm bậc thang quái dị chặn lại, thoát ra ngoài thế nào mới là vấn đề nan giải.

Lâm Nghị nhìn cầu thang quái dị trước mặt, suy nghĩ một lát rồi nhìn con ngỗng trắng bên cạnh, trên mặt nở nụ cười vô hại.

Đồng chí ngỗng trắng, tổ chức cần cậu xung phong ở tuyến đầu đây, tổ chức sẽ ghi nhớ công lao của cậu!

Thế là Lâm Nghị dùng dây buộc chân con ngỗng lại rồi đuổi nó lên cầu thang.

Con ngỗng sợ hãi kêu quàng quạc, vì vận mệnh của tổ chức mà nỗ lực xông pha.

Xác nhận không có nguy hiểm, Lâm Nghị mới cùng ba người Lão Hồ bước lên cầu thang.

Con đường này rất lạ, ánh đèn pin chỉ chiếu được bốn năm bậc thang, xa hơn nữa là không thấy gì.

Ngay cả khi Lâm Nghị sử dụng Âm Dương Nhãn cũng chỉ thấy được khoảng ba bốn mươi bậc, dường như sau đó còn rất nhiều bậc thang nữa, có lẽ chúng được bôi một loại thuốc hấp thụ ánh sáng.

Họ cứ men theo bậc thang đi tới, cầu thang liên tục đi lên, Lâm Nghị thầm đếm số bậc trong lòng.

Vốn dĩ trước mắt họ luôn là bậc thang, nhưng sau khi đi được 384 bậc, không gian trước mắt bỗng rộng mở!

Thấp thoáng có cảm giác như là một phần của cổ mộ!

Nhưng khi nhìn rõ khung cảnh trước mặt, tất cả đều sững sờ.

Gian mộ trước mắt không phải nơi nào khác, chính là Minh điện thời Thịnh Đường lúc họ bước lên cầu thang! "Lão Lâm, mẹ nó chứ, tà môn thật rồi!

Sao chúng ta cứ đi mãi đi mãi rồi lại quay về chỗ cũ thế này?" "Chúng ta không gặp phải quỷ đả tường thật đấy chứ?" "Lâm gia, ngài nhất định có cách đúng không?

Loại chuyện quái lạ này ngài cũng từng gặp rồi chứ?" Thấy ba người đều đầy vẻ nghi hoặc, đặc biệt là Đại Kim Nha lo lắng không thôi, Lâm Nghị cười nói: "Đây không phải quỷ đả tường gì cả, chúng ta chắc là đã gặp phải Cầu Thang Huyền Hồn rồi." Bàn Tử ngơ ngác hỏi: "Cầu Thang Huyền Hồn là cái vẹo gì?" Lâm Nghị xoa mũi nói: "Đại khái là lấy bốn góc cầu thang làm các điểm A, B, C, D, từ bất kỳ điểm nào đi xuống cầu thang cuối cùng cũng sẽ quay về điểm xuất phát.

Nguyên lý cụ thể thì nói nhiều các cậu cũng không hiểu đâu." Bàn Tử: "(- ^ -)" Thật ra Lâm Nghị không có ý coi thường Bàn Tử.

Chủ yếu vì Cầu Thang Huyền Hồn là thứ được thể hiện dưới dạng đồ họa hai chiều của một cầu thang hình tứ giác với bốn góc

quay 90 độ.

Vì nó là một vòng lặp kín liên tục không bao giờ đi lên hay đi xuống, nên một người có thể đi trên đó mãi mãi mà không hề tăng độ cao.

Rõ ràng điều này là bất khả thi trong không gian ba chiều.

Thiết kế ở đây có lẽ là trong môi trường tối tăm, thông qua việc sử dụng khéo léo bóng tối và các dấu hiệu đặc biệt để dẫn dụ người ta vào ngã rẽ mà không hề hay biết, cộng thêm độ dốc vốn rất nhỏ mà bậc đá lại lớn, chỉ cần chiều dài đủ lớn sẽ tạo ra cảm giác lên dốc và xuống dốc không rõ ràng, từ đó đạt được hiệu quả như trên.

Người có thể thiết kế ra Cầu Thang Huyền Hồn trong thực tế tuyệt đối là một kỳ tài hiếm thấy.

Bàn Tử gãi đầu, buồn bực hỏi: "Vậy giờ chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ bị nhốt chết ở đây à?" Lâm Nghị nhún vai cười: "Tất nhiên là không.

Năm xưa Lý Thuần Phong và những người khác xây dựng ngôi mộ này chắc chắn cũng gặp tình huống tương tự, ông ta đã ra được thì chắc chắn có cách.

Lúc nãy tôi đếm rồi, Cầu Thang Huyền Hồn có tổng cộng 384 bậc!" Lão Hồ ngạc nhiên: "384 bậc?

Con số này có ý nghĩa đặc biệt gì sao?" Lâm Nghị bước đến trước cái Hỗn Thiên Nghi ở giữa Minh điện, nói: "Đáp án chắc nằm ở cái Hỗn Thiên Nghi này." Hỗn Thiên Nghi là tên gọi chung của Hỗn Nghi và Hỗn Tượng.

Thân chính của Hỗn Thiên Nghi là mấy tầng vòng tròn có thể vận hành, tầng ngoài cùng có chu vi một trượng bốn thước sáu tấc.

Các tầng lần lượt khắc nội, ngoại quy, nam, bắc cực, hoàng đạo, xích đạo, hai mươi bốn tiết khí, nhị thập bát tú, còn có các tinh tú "trung", "ngoại" và mặt trời, mặt trăng, ngũ vĩ, vân vân.

Trên nghi có gắn hai cái bình nhỏ, đáy bình có lỗ, nước nhỏ xuống thúc đẩy các vòng tròn, các vòng tròn quay chậm theo vạch chia độ.

Từ đó, các hiện tượng thiên văn hiện ra trước mắt người xem.

Tương truyền, thiết bị này được đặt trong mật thất của linh đài đại điện.

Ban đêm, nhân viên trong phòng báo cáo hiện tượng thiên văn xuất hiện vào giờ giấc nào cho quan thiên viên trên linh đài, kết quả là hiện tượng trên thiết bị hoàn toàn trùng khớp với trên trời.

Hai bên thiết bị có gắn hai ngọc cầu (rồng), phun nước vào bình, bên trái là đêm, bên phải là ngày.

Trên bình lần lượt đứng Kim Đồng Tiên Nhân và Tư Đồ, "đều dùng tay trái ôm tiễn, tay phải chỉ vào vạch để phân biệt thời gian sớm muộn".

Dưới bệ còn có bánh xe và bánh răng nối liền với hai bình nước, nhờ nước nhỏ xuống thúc đẩy, xoay mở không ngừng theo sự thay đổi tròn khuyết của mặt trăng, biểu thị các ngày sóc, vọng, huyền, hối như một cuốn lịch vạn niên.

Bàn Tử định đưa tay mân mê Hỗn Thiên Nghi, thắc mắc hỏi: "Cái thứ này thì có tác dụng gì chứ?" Lâm Nghị thấy vậy lập tức giữ tay Bàn Tử lại, đen mặt nói: "Bàn Tử, cậu đừng có táy máy được không!

Thứ này nguy hiểm lắm đấy!" Bàn Tử bĩu môi, hơi buồn bực: "Chẳng phải chỉ là cái Hỗn Thiên Nghi thôi sao?

Có gì mà nguy hiểm." "Không tin à?" Lâm Nghị nhướng mày, giơ tay gạt nhẹ một cái trên Hỗn Thiên Nghi.

Chỉ thấy Hỗn Thiên Nghi bắt đầu xoay chuyển.

Ngay sau đó, môi trường xung quanh họ cũng thay đổi theo!

Ngay cả những bức bích họa "Thôi Bối Đồ" trên tường lúc nãy cũng biến mất!

Thay vào đó là những bức bích họa từ thời Tây Chu!

Chứng kiến cảnh này, tất cả đều vô cùng chấn động!

Chuyện này... sao có thể chứ!

Chỉ nhẹ nhàng chạm vào Hỗn Thiên Nghi thôi mà lại khiến môi trường xung quanh thay đổi!

Tà môn thế sao? "Cái này...

Lão Lâm... chuyện này là thế nào?" Lâm Nghị nhún vai, lườm Bàn Tử một cái rồi phê bình: "Giờ thì biết tại sao tôi không cho cậu chạm vào rồi chứ?

Thứ này có thể ảnh hưởng đến mộ u linh đấy!" Nghe Lâm Nghị nói vậy, ba người Lão Hồ không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Lão Hồ lườm Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu suýt chút nữa là hại chết chúng ta rồi!

Nếu không cẩn thận, biết đâu trong cái thân hình mập mạp của cậu lại mọc ra một bức tường đấy!

Lúc đó chết thế nào cũng không biết đâu!" Bàn Tử nổi hết da gà da vịt, đôi tay run rẩy không ngừng.

Chuyện này quá quái dị, quá tà môn rồi!

Lão Hồ nhíu mày hỏi: "Lão Lâm, có cách nào hóa giải không?" Lâm Nghị gật đầu cười: "Theo tôi thấy, năm xưa khi Lý Thuần Phong bị kẹt ở đây, chắc hẳn đã lợi dụng cái Hỗn Thiên Nghi này để rời đi.

Chỉ cần xoay Hỗn Thiên Nghi đến một góc độ nhất định, mộ nhà Chu và mộ nhà Đường chồng lấp lên nhau sẽ sinh ra biến hóa." Lão Hồ cũng tinh thông dịch lý, kinh nghi bất định nói: "Lão Lâm, ý tưởng này của cậu có vẻ hơi viển vông quá không?

Hỗn Thiên Nghi này ẩn chứa thiên địa nhật nguyệt tinh thần, sao chúng ta biết phải xoay nó thế nào?" Lâm Nghị nhún vai, bình tĩnh đáp: "Cậu còn nhớ tôi nói có 384 bậc thang không?

Hỗn Thiên Nghi ảnh hưởng đến mộ nhà Chu vốn có sự huyền diệu của nó.

Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, tám lần tám sáu mươi bốn quẻ, mỗi quẻ sáu hào, tổng cộng là 384 hào.

Tương ứng với chu thiên nhật nguyệt tinh thần nhị thập bát tú, chính là..." Lâm Nghị vừa nói vừa giơ tay điều chỉnh Hỗn Thiên Nghi.

Chương 158

Khi mộ Chu và mộ Đường liên tục chồng lấp, đột nhiên trên đỉnh đầu vốn đen ngòm của họ bỗng tràn ngập những vì sao như biển cả.

Những vì sao sáng rực như khói như biển, cứ như thể họ đang đứng giữa Long Lĩnh vậy. "Cái này... cũng quá thần kỳ rồi!" Bàn Tử và Đại Kim Nha nhìn bầu trời sao trên đỉnh đầu, kinh ngạc đến tột độ.

Người xưa thật vĩ đại, lại có thể thiết kế ra kỳ quan không tiền khoáng hậu thế này!

Lão Hồ nhìn những vì sao trên trời, có tổng cộng 28 khu vực sao được phân chia theo sự vận hành của mặt trời, mặt trăng và ngũ tinh, gồm Đông phương Thanh Long, Nam phương Chu Tước, Tây phương Bạch Hổ và Bắc phương Huyền Vũ, mỗi phương có 7 tú tạo thành đồ hình Nhị Thập Bát Tú.

Trong đó, ngôi sao đầu tiên của Thanh Long ở phương Đông là Giác Tú tỏa sáng đặc biệt rực rỡ! "Lão Lâm, xem ra chúng ta cần chọn chính xác một chòm sao trên bản đồ sao này mới được! 28 chọn 1...

độ khó này... hơi lớn đấy." Lâm Nghị thản nhiên cười: "Không khó!

Chúng ta bị khốn ở đây, không ra được, nên chỉ cần tìm đúng quẻ tượng là được, đó là quẻ Khốn!

Quẻ Khốn có sáu hào, trong đó hào cửu ngũ của quẻ Khốn, đếm ngược lại ba là quẻ Tụy, quẻ Tụy là quẻ sinh hoàn, nên chỉ cần tìm được quẻ Tụy là xong!" Những gì Lâm Nghị nói, đừng nói là Bàn Tử hay Đại Kim Nha, ngay cả Lão Hồ cũng nghe đến ngây người.

Quá phức tạp!

Không hiểu nổi!

Nếu là lý luận phong thủy thông thường thì Lão Hồ còn biết chút đỉnh, nhưng phức tạp thế này thì ông cũng chịu chết.

Khi ngón tay Lâm Nghị lướt trên Hỗn Thiên Nghi, mộ u linh lại biến đổi lần nữa, Cầu Thang Huyền Hồn chắn ở cửa động dần biến mất, lỗ hổng gạch xanh ban đầu lại hiện ra!

Thấy cảnh này, Bàn Tử trợn tròn mắt kinh ngạc: "Lão Lâm, cậu giỏi vãi chưởng!

Chỉ gạt nhẹ một cái mà lối ra đã xuất hiện rồi!" Lâm Nghị mỉm cười: "Chuyện đơn giản thôi mà." Năm xưa Lý Thuần Phong chắc hẳn đã tốn không ít công sức nghiên cứu ra bộ này để tác động đến mộ u linh.

Anh chẳng qua là đứng trên vai người khổng lồ, thực hiện vài thao tác đơn giản mà thôi.

Nếu thế này mà còn gọi là khó thì năm xưa Lý Thuần Phong từ con số không mà làm nên, chẳng phải là khó hơn lên trời sao?

Tất nhiên, nếu để Lâm Nghị tự phá giải thì anh sẽ chẳng phiền phức thế này!

Cứ dùng biện pháp đơn giản và bạo lực nhất là xong.

Không ra được thì dỡ mộ!

Nhưng vì Lý Thuần Phong đã trải đường sẵn cho mình rồi, anh đành miễn cưỡng dùng tạm vậy.

Ngay khi Đại Kim Nha thở phào nhẹ nhõm, lòng dạ cuối cùng cũng yên ổn.

Thì đúng lúc này, dị biến xảy ra.

Con ngỗng trắng đang được Bàn Tử dắt trong tay dường như bị

kinh động, đột nhiên kêu quàng quạc loạn xạ.

Mọi người vội vàng nhìn qua, chỉ thấy trên mặt đất chỉ còn lại một bãi lông trắng muốt và một vũng máu đỏ tươi!

Con ngỗng còn lại sợ đến mức chạy đến nép dưới chân Bàn Tử, run cầm cập, dường như thân hình hộ pháp của Bàn Tử có thể đem lại cho nó cảm giác an toàn tuyệt đối.

Bàn Tử thấy vậy, tức giận quát: "Cái quái gì thế!

Dám cướp đồ của Bàn gia này à!

Mau cút ra đây cho ông!

Con ngỗng vừa to vừa béo thế này, Bàn gia còn đang định làm món hồng thiêu cơ mà!

Bị cái thằng chết tiệt nào làm phí của rồi!" Con ngỗng đang run rẩy dưới chân Bàn Tử ngước đầu nhìn Bàn Tử đang đầy vẻ nghĩa hiệp, dùng cái đầu nhỏ trắng muốt cọ cọ vào chân ông ta.

Cứ như đang nói: "Hu hu, đây đúng là một chỗ dựa vững chắc." Lâm Nghị thấy Bàn Tử tàn nhẫn thế liền phê bình: "Bàn Tử, hai con ngỗng này là công thần của chúng ta đấy, sao có thể làm món hồng thiêu được?

Chúng ta phải lấy bia cho nó uống say đã, để nó ra đi thanh thản hơn, thịt cũng sẽ ngon hơn." Bàn Tử nhìn con ngỗng dưới chân, nhe răng cười: "Lão Lâm, vẫn là cậu nhân nghĩa nhất!" Lão Hồ nhìn hai gã đang tấu hài, cạn lời nói: "Hai ông đủ rồi đấy, còn chưa xong đâu." Cả ba người đều có kinh nghiệm phong phú, trường hợp này thường là có quái vật nào đó đã trộm ăn mất con ngỗng.

Với bản lĩnh của họ, đại tống tử còn chẳng sợ, huống chi là mấy con quái vật.

Chẳng phải là chém dưa thái rau sao.

Đại Kim Nha nhìn ba người vẫn đang nhởn nhơ tào lao, thấy thế nào cũng không thấy đáng tin, nói: "Ba vị đại gia ơi, giờ quan trọng nhất là trong mộ này hình như vẫn còn quái vật lạ, chúng ta đừng tán dóc ở đây nữa, mau ra ngoài thôi!" Lâm Nghị gật đầu, đi đầu xuống đạo động.

Quái vật lạ gì đó anh chẳng thèm quan tâm.

Mục tiêu hàng đầu lúc này là rời khỏi Minh điện thời Đường.

Còn về quan quách nhà Chu và nữ thi, Lâm Nghị cũng không thu hồi.

Chẳng qua là lười chẳng muốn mất công thôi!

Quan quách nhà Chu tuy lâu đời nhưng cũng chỉ là một cỗ thạch quan bình thường.

Nữ thi tuy đặc biệt nhưng không thể so bì với tống tử chính hiệu.

Cả hai giá trị đều không cao nên anh cũng chẳng buồn bụng.

Còn cái Hỗn Thiên Nghi của Lý Thuần Phong là phương pháp phá giải mộ u linh, ngạn ví sau này có ai lọt vào thì cũng coi như để lại cho hậu nhân một con đường sống.

Đạo động dưới mộ không lớn, chỉ vừa đủ một người đi qua.

Lâm Nghị tiên phong đi trước, đôi mắt luôn chú ý tình hình trước sau.

Đại Kim Nha đi thứ hai, Lão Hồ thứ ba.

Bàn Tử bảo muốn thể hiện khí phách anh hùng của Bàn gia nên xung phong đi cuối cùng.

Không lâu sau, ba người Lâm Nghị đã đến đoạn giữa đạo động,

đoạn này bị các khe hở trong hang động cắt ngang, có không ít hang động lớn nhỏ, không gian cũng rộng rãi hơn nhiều.

Chỉ có Bàn Tử vì thân hình quá khổ nên hành động bất tiện trong đạo động chật hẹp, bị bỏ lại khá xa phía sau.

Đại Kim Nha xuống mộ lâu như vậy cũng mệt bở hơi tai, hổn hển nói: "Thật... thật sự... không... không xong rồi.

Hai năm nay... người yếu quá... phải nghỉ lấy hơi đã." Lâm Nghị nhìn Đại Kim Nha, gật đầu nhắc nhở lần nữa: "Được, nhưng phải chú ý xung quanh đấy." Đại Kim Nha thở hồng hộc, nhe răng cười: "Yên tâm đi Lâm gia.

Chúng ta đã đi qua đây một lần rồi, con quái vật đó lẽ nào còn biết chui vào đạo động này để ăn thịt tôi chắc?" Lâm Nghị lắc đầu, thốt ra bốn chữ: "Chớ có chủ quan." Sau đó, anh không để ý đến Đại Kim Nha nữa mà kiểm tra các hang động xung quanh.

Lão Hồ lo Bàn Tử xảy ra chuyện nên đứng ở cửa đạo động chờ ông ta.

Đột nhiên!

Phía sau Lâm Nghị vang lên tiếng kêu thất thanh của Đại Kim Nha. "Á!

Chương 159

Lâm gia, cứu..." Khi Lâm Nghị ngoảnh đầu lại, Đại Kim Nha đã bị lôi tuột vào trong hang động.

Chuyện này cũng quá mức chân thực rồi đi?

Đại Kim Nha nói mất tích là mất tích luôn.

Lão Hồ nghe thấy tiếng kêu của Đại Kim Nha cũng quay đầu lại, sắc mặt đầy vẻ ngưng trọng.

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Nghị vang lên âm thanh thông báo: "Đinh, địa điểm đả tạp thứ năm đã được làm mới tại Thần miếu, phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ!" Ngay khi ra khỏi Minh điện, trong đường hầm, Lâm Nghị đã hoàn thành lần đả tạp thứ tư, giờ đây Đại Kim Nha mất tích đã trực tiếp kích hoạt địa điểm đả tạp thứ năm!

Thần miếu!

Vì thời gian đã trôi qua quá lâu nên ký ức có phần mơ hồ, Lâm Nghị không rõ lắm Thần miếu rốt cuộc là gì, chỉ nhớ mang máng đây là sào huyệt của quái vật trong Long Lĩnh mê quật, và gã thương nhân ngoại tỉnh Kim Toán Bàn đã chết ở bên trong!

Điều hấp dẫn Lâm Nghị nhất chính là trên người Kim Toán Bàn vẫn còn chiếc Mạc Kim Phù của dòng dõi Mạc Kim! "Lão Lâm, Kim gia bị bắt đi đâu rồi?" Lâm Nghị quan sát hang động xung quanh, thấy một nơi có vết cào xước rõ rệt còn mới, liền nói: "Chắc là ở đây rồi, tôi qua đó xem trước, dọc đường sẽ để lại ký hiệu, lát nữa Bàn Tử ra thì cậu cứ lần theo ký hiệu mà tới." Lão Hồ gật đầu bảo: "Được, vậy cậu cẩn thận một chút." Lâm Nghị đáp một tiếng, lách người chui vào hang động.

Hang động Long Lĩnh phức tạp đan xen, sơ suất một chút là có thể lạc đường, nhưng điều này không làm khó được Lâm Nghị.

Anh vừa đi nhanh như bay vừa để lại ký hiệu cho Lão Hồ và Bàn Tử.

Chẳng mấy chốc, anh đã nhìn thấy Đại Kim Nha.

Toàn thân Đại Kim Nha bị tơ nhện quấn chặt, đặc biệt là ở cổ và miệng đều là tơ nhện trắng xóa, trông chẳng khác gì một con nhộng tằm.

Gã vốn dĩ gầy gò, nay bị một con nhện siêu khổng lồ kéo vào sâu trong hang, căn bản không có sức phản kháng.

Thấy Lâm Nghị đuổi tới, Đại Kim Nha cố gắng vùng vẫy, nhưng do bị tơ nhện trói chặt, cộng thêm tơ nhện có độc tính gây tê liệt thần kinh, gã chỉ có thể phát ra những tiếng "ư ư".

Lâm Nghị liếc nhìn con nhện siêu khổng lồ kia, nó to ngang ngửa một con bê con, đặc biệt là tám cái chân dài sắc nhọn đầy lông tơ bám vào vách đá phát ra những tiếng "cắc cắc", di chuyển trên vách núi mà cứ như đi trên đất bằng.

Khi Lâm Nghị nhìn thấy nó, nó cũng cảm nhận được sự hiện diện của anh, nó ngẩng đầu lên, trên lưng hiện ra một khuôn mặt người cực kỳ khủng khiếp.

Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng!

Đây là một loại nhện mặt người khổng lồ, thuộc một nhánh hiếm gặp trong họ nhà nhện.

Toàn thân đen tuyền, trên lưng có hoa văn màu trắng tự nhiên hình mặt người, ngũ quan rõ rệt, kích thước hoa văn đó to bằng cái chậu rửa mặt, còn thân hình con nhện thì lớn gấp mấy lần, tám cái chân quái dị mọc đầy lông tơ.

Loại nhện này không bao giờ kết lưới, chỉ dựa vào số lượng tơ nhện cực nhiều và hàm lượng độc tố cực cao trong cơ thể để giành chiến thắng!

Khuôn mặt người kinh khủng kia nở nụ cười quái dị nhìn Lâm Nghị.

Đột nhiên, Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng quay đầu, từ trong miệng phun ra một luồng tơ nhện trắng xóa, tựa như những mũi tên sắc lẹm bắn thẳng về phía Lâm Nghị. "Đúng là tự tìm cái chết." Lâm Nghị thản nhiên cười nhẹ, một luồng ô quang lướt qua, đống tơ nhện dính dớp trước mặt liền rơi rụng lả tả xuống đất, không một chút nào dính được lên người anh hay thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Tơ nhện mà Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng phun ra có độ dính cực cao, một khi bị quấn chặt thì không tài nào thoát ra được.

Đáng tiếc, thứ này đối với Hắc Kim Cổ Đao lại vô dụng.

Đến hắc kim còn chém được, huống chi là mấy sợi tơ nhện nhỏ bé! "Xì!" Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng thấy tơ nhện bị Lâm Nghị chém đứt, khuôn mặt người kinh khủng kia liền gào thét hung dữ về phía anh, dường như đang phát ra lời đe dọa ác độc.

Lâm Nghị chẳng thèm để tâm, loại nhện siêu to này anh còn chưa để vào mắt.

Một bàn tay khổng lồ vô hình trực tiếp giáng xuống từ phía trên, nện mạnh lên khuôn mặt người kinh tởm kia.

Bùm!

Thân hình đồ sộ của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng cũng không thể chịu nổi sức mạnh Cự tượng.

Tám cái chân nhện sắc nhọn như lưỡi đao cắm chặt xuống đất hòng chống cự, phát ra những tiếng "răng rắc", xương chân bị gãy lìa,

khuôn mặt kinh tởm đó bị Lâm Nghị ấn chặt xuống đất!

Theo một tiếng "phựt", đầu của nó trực tiếp bị anh đập nát.

Sau khi bị nổ đầu, dịch cơ thể bắn tung tóe lên đầy mặt Đại Kim Nha.

Tám cái chân nhện hung dữ lúc trước giờ cũng dừng lại, chống đỡ cái thân xác như đống bùn nát, chết không thể chết thêm được nữa.

Chứng kiến cảnh tượng này, Đại Kim Nha đờ người ra!

Gã biết Lâm Nghị lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức này, quái vật Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng đáng sợ như vậy mà chỉ trong nháy mắt đã bị anh xử đẹp.

Thậm chí Đại Kim Nha còn chưa kịp phản ứng trước nguy hiểm thì con quái vật đã chết ngay trước mặt rồi.

Trong bóng tối, gã còn chẳng nhìn rõ con nhện chết như thế nào!

Lâm Nghị lấy đèn pin ra, ung dung đi tới, thuận tay cắt đứt tơ nhện quấn trên người Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha nhổ ra mấy ngụm nước bọt cho sạch tơ nhện còn sót lại trong miệng, cảm giác như vừa từ cõi chết trở về, gã lau mồ hôi lạnh trên trán, kích động nói: "Lâm gia, ngài đến thật đúng lúc quá.

Nếu không thì cái mạng già này của tôi đã tiêu đời ở đây rồi." Lâm Nghị thản nhiên nhún vai đáp: "Kim gia khách khí rồi." Đến đây cứu Đại Kim Nha chỉ là một phần, trọng điểm là phải tới đây đả tạp.

Nói xong, anh đưa mắt quét nhìn xung quanh.

Đại Kim Nha mắt thịt người thường nên không nhìn rõ tình hình, nhưng Âm Dương Nhãn của Lâm Nghị lại nhìn thấy cực kỳ rõ ràng.

Đây là một ngôi Thần miếu được dựng bằng gỗ, quy mô không lớn, ở giữa miếu còn có một chiếc đỉnh đồng xanh siêu lớn!

Trên thân đỉnh đồng có đúc một khuôn mặt người kinh dị, giống hệt khuôn mặt của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

Chiếc đỉnh khổng lồ này chắc hẳn có từ thời Tây Chu.

Người thời đó ngu muội vô tri, cũng giống như người dân Tinh Tuyệt quốc, đều tôn sùng thần linh.

Họ thấy Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng đáng sợ như vậy nên đã khắc khuôn mặt của nó lên đỉnh đồng.

Trên thân đỉnh không chỉ có hình mặt người mà còn có chằng chịt những văn tự cổ phức tạp, trông giống như chữ viết thời đầu Tây Chu mà Lâm Nghị cũng không đọc hiểu.

Tuy nhiên, có thể khẳng định chắc chắn đây là món đồ cấp quốc bảo!

Đáng giá lắm đây!

Trong lúc Lâm Nghị đang quan sát xung quanh, Nữ Vương trong nhẫn không gian không ngừng gọi anh: "Chủ nhân, văn tự trên đỉnh đồng này dường như nói về truyền thuyết tế tự thần minh của nhà Chu!" Lâm Nghị nghe thấy lời Nữ Vương thì nhướn mày.

Thời gian qua anh luôn thu Nữ Vương vào nhẫn không gian, vì Nữ Vương đã ngoan ngoãn hơn nhiều nên anh cũng đặc biệt cho phép cô có thể quan sát chuyện xảy ra bên ngoài.

Tinh Tuyệt quốc của Nữ Vương thuộc thời Hán Tấn, cách vương triều Chu tám trăm năm cũng chỉ vài thế kỷ.

Có thể cô không nhận ra cổ tự trên đó, nhưng việc Nữ Vương biết về nó cũng không có gì lạ!

Lâm Nghị khá tò mò hỏi: "Truyền thuyết tế tự gì?" Vì Nữ Vương đang ở trong nhẫn không gian nên cuộc đối thoại của họ người ngoài

không nghe thấy được.

Nữ Vương nói: "Đầu thời Tây Chu, Văn Vương cơ duyên xảo hợp có được một vật kỳ lạ, ngài cho rằng đó là vật do Hoàng Đế hóa thành, gọi là Phượng Hoàng Đảm.

Văn Vương bèn dùng Thiên Quái để bói toán về Phượng Hoàng Đảm, nhưng kỳ lạ là Thiên Quái vốn có thể tính toán được khí cơ thiên địa lại không thể bói ra chân tướng của nó, chỉ tính được vài thông tin rồi quẻ tượng cạn kiệt!

Vì vậy Văn Vương đã hạ lệnh khắc kết quả suy toán lên Long Cốt Thiên Thư, mà Long Cốt Thiên Thư dường như...

đang ở trong chiếc đỉnh lớn này!" Nói đến đây, Nữ Vương lập tức gấp gáp thúc giục: "Chủ nhân, mau, mau vào trong đỉnh xem có Long Cốt Thiên Thư không?!

Nếu ta đoán không nhầm thì Phượng Hoàng Đảm chính là Mộc Trần Châu mà chúng ta đang tìm kiếm!

Biết đâu trong Long Cốt Thiên Thư sẽ có thông tin về nó!" Lâm Nghị nhún vai bảo: "Đừng hy vọng nữa.

Nơi này không biết đã bị bao nhiêu người ghé thăm rồi, dù có Long Cốt Thiên Thư thì tám phần cũng bị người ta lấy đi từ lâu." Thực ra Lâm Nghị biết rõ, Long Cốt Thiên Thư hình như đã rơi vào tay Chá Cô Tiếu từ lâu.

Đa phần là do Lý Thuần Phong đã mang nó đi, sau bao lần luân chuyển thì mới vào túi của Chá Cô Tiếu.

Chương 160

Hơn nữa, có Long Cốt Thiên Thư cũng chẳng ích gì, chỗ nào không tìm thấy Mộc Trần Châu thì vẫn cứ là không tìm thấy.

Lúc này Đại Kim Nha cũng đã hoàn hồn, cầm đèn pin soi khắp nơi để kiểm tra.

Một lát sau, từ một cửa hang phát ra tiếng sột soạt khiến Đại Kim Nha giật mình, vội vàng bò dậy chạy về phía Lâm Nghị: "Lâm gia, bên kia... lại có quái vật!" Lâm Nghị nhìn về phía hang động phát ra âm thanh, liếc nhanh qua tình hình rồi cười nói: "Kim gia, đó là Lão Hồ và Bàn Tử từ đường hầm đi qua đấy thôi.

Xem cậu căng thẳng chưa kìa, thả lỏng đi." Đại Kim Nha cười ngượng ngùng, thở phào nhẹ nhõm: "Phù... hóa ra là vậy.

Vẫn là ở cùng mọi người mới thấy an toàn.

Cậu không biết đâu, lúc tôi bị con nhện siêu to kia bắt đi, suýt nữa thì đái ra quần rồi." Lâm Nghị xoa mũi: "Cũng đâu phải chưa từng bị dọa đến mức đó." Đại Kim Nha: "@#¥%&*" Ngôi Thần miếu này vì niên đại quá xa xưa nên dù bảo tồn tương đối hoàn chỉnh nhưng xung quanh lại đầy rẫy những hang động lớn nhỏ.

Những hang động này e rằng chính là sào huyệt của đám Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng, không chừng sẽ có một con chui ra bất cứ lúc nào.

Một lát sau, Lão Hồ và Bàn Tử cũng đuổi kịp.

Nhìn thấy xác con nhện trên đất, Bàn Tử tặc lưỡi: "Lão Lâm, cậu ra tay nhanh quá đấy!

Chẳng nể mặt để Bàn gia tôi đây có cơ hội trổ tài gì cả." Lâm Nghị

cười đáp: "Được thôi, nếu còn con nào nữa thì cứ giao cho Bàn gia nhé!" Nói giỡn chơi vậy chứ đây là sào huyệt của chúng, lo gì không có con khác?

Đến lúc đó có mà cậu tha hồ chịu trận.

Lão Hồ trầm ổn hơn, dùng đèn pin soi một lượt môi trường xung quanh, kinh ngạc thốt lên: "Đây... là một ngôi Thần miếu sao!" Bàn Tử nhìn thấy chiếc đỉnh đồng xanh, đôi tay dường như không tự chủ được mà đưa lên sờ soạng, thích thú nói: "Lão Lâm, tôi thấy Thần miếu này chắc chắn có liên quan đến mộ Đường và mộ Chu, cậu bảo chiếc đỉnh đồng này là của đời Đường hay đời Chu?" Chưa đợi Lâm Nghị lên tiếng, Bàn Tử đã nuốt nước miếng, toe toét cười: "Còn nữa... cái này đáng giá bao nhiêu tiền?" Đại Kim Nha vốn đã chú ý đến đỉnh đồng từ trước, nhưng vừa nãy mệt đứt hơi nên chưa kịp xem, giờ mới lại gần nghiên cứu một hồi rồi bảo: "Bàn gia, đỉnh này đời Tây Chu đấy.

Còn về giá cả, chiếc đỉnh Tây Chu to thế này thì đúng là vô giá bảo rồi!" Bàn Tử nghe vậy thì phấn khích tột độ, xắn tay áo, khom lưng, hai tay ôm chặt lấy một chân đỉnh đồng, cười ha hả: "Trời đất ơi, món bảo bối này thuộc về Bàn gia ta rồi." Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái, cười mắng: "Chiếc đỉnh đồng này không một nghìn cân thì cũng tám trăm, đường hầm lại nhỏ, cậu mang đi được mới là lạ đấy." Lâm Nghị mỉm cười: "Đơn giản!" Chỉ thấy Lâm Nghị phất tay một cái, chiếc đỉnh đồng trước mặt lập tức biến mất, chui tọt vào nhẫn không gian của anh.

Chứng kiến cảnh này, đừng nói là Đại Kim Nha, ngay cả Lão Hồ và Bàn Tử cũng ngơ ngác như phỗng.

Chuyện gì thế này?

Đỉnh đồng vừa mới đây thôi mà, sao tự nhiên mất tiêu rồi?

Từng thấy chuyện tà môn, nhưng chưa thấy chuyện nào tà môn đến mức này!

Bàn Tử tò mò hỏi: "Lão Lâm, cậu vừa làm gì thế?" Lâm Nghị thản nhiên cười nói: "Các cậu còn nhớ năng lực của Nữ Vương không?" Bàn Tử đáp: "Trừng mắt là giết người?

Có thể trực tiếp làm người ta biến mất luôn?" Lâm Nghị gật đầu: "Cũng coi là thế đi.

Hiện giờ tôi cũng sở hữu năng lực tương tự!

Có thể thu bảo bối vào không gian hư số, và có thể lấy ra bất cứ lúc nào." Mọi người đều trố mắt kinh ngạc.

Họ đều nghĩ năng lực của Nữ Vương chỉ là truyền thuyết, thực tế không phải vậy, nhưng không tài nào ngờ được Lâm Nghị lại cũng có được năng lực này!

Đúng là thế gian rộng lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lâm Nghị thu Nữ Vương làm quỷ phó nên liền có luôn năng lực của cô ấy!

Chậc chậc.

Vận khí này đúng là quá tốt rồi!

Bàn Tử hớn hở nói: "Như vậy thì sau này chúng ta xuống mộ, chẳng phải thấy bảo bối gì cũng có thể quét sạch sành sanh sao?" Đại Kim Nha nhìn thấy vậy thì thèm thuồng không thôi, nước miếng suýt nữa thì chảy ra.

Đây đúng là một món hời lớn mà!

Lão Hồ nghe vậy thì cau mày, chính trực nói: "Bàn Tử nói bậy bạ gì đó, quy tắc Mạc Kim cậu quên rồi sao?

Chúng ta không bao giờ lấy hết!

Chỉ lấy những thứ đáng giá nhất thôi!" Bàn Tử cười hì hì: "Đúng đúng đúng, chỉ lấy thứ đáng giá nhất, chiếc đỉnh đồng vừa rồi là quá chuẩn rồi!

Chuyến này không uổng công đi nha!" Lâm Nghị thấy hai người họ vui vẻ như vậy thì chỉ mỉm cười không nói. "Ái chà!" Bàn Tử có chút đắc ý quên hình, bị vật gì đó vướng chân, nếu không phải cậu ta có chút công phu thì chắc đã ngã chổng vó rồi. "Cái quái gì thế này, dám cản đường Bàn gia!" Mọi người liền soi đèn pin qua đó.

Dưới chân Bàn Tử là một xác chết.

Xác chết đã khô héo biến dạng, trông như bị hút cạn máu mà chết, thủ đoạn tàn độc này chỉ có Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng mới làm ra được.

Cái xác này chắc là của gã thương nhân giả tạo ra Ngư Cốt Miếu, một Mạc Kim giáo úy thực thụ.

Tuy nhiên, theo bản lĩnh của gã thương nhân, dù bị đánh lén thì đám nhện mặt người thông thường cũng khó lòng làm hại được gã, chỉ có hai khả năng: một là bị số lượng lớn nhện vây đánh đến chết, hai là có con nhện nào đó đã thành tinh quái, giống như con rết khổng lồ ở Bình Sơn vậy.

Đối đầu với nhện mặt người đã thành tinh, dù là Mạc Kim giáo úy đỉnh cao cũng khó lòng toàn mạng trở về.

Nghĩa là...

Lâm Nghị nhướn mày, thầm nghĩ: "Nơi này có thể tồn tại quái vật tương tự như Lục Sí Ngô Công!" Chậc chậc.

Có quái vật loại này tự dẫn xác đến, không thu phục thì phí quá!

Bàn Tử đúng là bậc thầy nhặt bảo vật, hễ thấy đồ quý là không rời chân nổi, từ mộ Kim quốc Đại tướng quân đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Hễ bảo vật nào rơi vào tay Bàn Tử thì không hỏng hóc cũng chẳng thất lạc, công lao không nhỏ đâu.

Giờ đến Long Lĩnh mê quật, vừa vào Thần miếu đã đụng trúng xác gã thương nhân, đúng là nhân tài.

Lão Hồ và mấy người kia đứng một bên phân tích hồi lâu, Bàn Tử còn nhặt được từ xác chết chiếc Mạc Kim Phù thật, sướng đến phát điên.

Lâm Nghị vốn cũng muốn lấy, nhưng thấy Bàn Tử vui như vậy, bản thân lại đã có Phát Khâu Thiên Ấn nên thôi bỏ ý định đó.

So với Phát Khâu Thiên Ấn thì Mạc Kim Phù đúng là nhỏ nhặt.

Thế nhưng, ngay lúc đó.

Những tiếng sột soạt sột soạt vang lên từ khắp các hang động xung quanh, khiến nhóm ba người Lão Hồ giật thót mình.

Lão Hồ đảo mắt như điện, nhìn chằm chằm xung quanh, bất an hỏi: "Lão Lâm, tình hình thế nào?" Lâm Nghị thần sắc vẫn điềm tĩnh như thường, thản nhiên đáp: "Đây là sào huyệt của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

Chúng phát hiện ra chúng ta rồi." Nhện mặt người khác với Hỏa Biều Trùng hay Hắc Xà, chúng cũng biết đói và cần thức ăn.

Thời Tây Chu, những con người ngu muội coi chúng là hóa thân của thần linh và dùng người sống để tế tự.

Mấy chục năm nay, sau khi phong thủy nơi này bị phá hủy, thực vật hiếm hoi, động vật cũng chẳng có, con người lại càng ít khi tới đây.

Chúng không có thức ăn, số lượng chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Thậm chí Lâm Nghị còn nghi ngờ sự xuất hiện của U Linh Trủng

chính là để chúng bắt mồi!

Đại Kim Nha nôn nóng hét lên: "Mau rút thôi, mau rút thôi!" Nhưng khi Lão Hồ định theo đường cũ quay về thì hang động đó đã bị hai con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng chặn đứng!

Lâm Nghị vỗ vai Bàn Tử, cười bảo: "Tiểu béo, lên đi, xử đẹp bọn chúng!" Mặt Bàn Tử đen lại, lên cái nỗi gì, vừa rồi mình chỉ nổ súng chơi vậy thôi, ai ngờ đâu lại có nhiều thứ quái quỷ thế này!

Chẳng lẽ thật sự bắt Bàn gia ta tay không đánh nhau với nhện mặt người sao?

Lão Lâm, lương tâm cậu không đau sao?

Lâm Nghị thấy vẻ mặt khó xử của Bàn Tử thì bật cười, trên tay bỗng xuất hiện một khẩu súng từ lúc nào không hay, bảo: "Lại đây, dùng cái này này!" Bàn Tử nhìn qua, khẩu súng này không phải thứ gì khác, chính là khẩu AK47 thu được từ mấy tên người Nga ở Tinh Tuyệt cổ thành khi trước!

Không ngờ Lâm Nghị lại cất nó vào không gian hư số!

Chương 161

Thấy AK47, Bàn Tử lập tức lấy lại tinh thần, đón lấy khẩu súng, khí thế hừng hực, trông oai phong vô cùng. "Lão Lâm, cậu cũng thật là, có thiết bị hiện đại thế này sao không lấy ra sớm, cầm cái thứ này trong tay thì chúng ta còn sợ cái quái gì nữa!" Bàn Tử bồng súng, lên đạn, nhắm thẳng vào con nhện đang bao vây mà bắn hai phát "đùng đùng"!

Sau khi thực lực được thăng tiến, tay nghề bắn súng của Bàn Tử cũng chuẩn xác hơn nhiều, hai phát súng ra tay nhanh gọn, chuẩn xác như một lão binh thực thụ!

Hai con nhện trực tiếp bị nổ đầu.

Tuy nhiên, vừa mới hạ được hai con thì xung quanh lại hiện ra thêm mười mấy con khác.

Đùng đùng đùng!

Bàn Tử liên tiếp nổ súng, nhưng lũ nhện này sau khi thấy đồng bọn chết đã có sự đề phòng, mấy phát súng sau đó đều trượt.

Đại Kim Nha chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ, hai chân lại bắt đầu run bần bật!

Lâm Nghị thấy vậy cười hỏi: "Bàn Tử, cậu có ổn không đấy?

Nếu không được thì cứ bảo một tiếng, anh em sẵn sàng thay thế ngay!" Lão Hồ nhìn đám nhện mặt người đông đúc, nói: "Lão Lâm, đừng đùa Bàn Tử nữa, chúng ta mau hợp lực giải quyết đám này đi." Nói xong Lão Hồ cầm thanh cổ kiếm bạc, thân hình loáng một cái đã lao về phía một con nhện.

Còn Lâm Nghị thì sao?

Anh không chút vội vã, trên tay hiện ra mười mấy viên đạn!

Chỉ thấy anh vung cánh tay lên, sức mạnh Cự tượng tức thì bùng nổ, mười mấy viên đạn xé toạc không trung lao đi!

Động tác vung tay tưởng chừng đơn giản đó lại khiến những viên đạn mang sức mạnh không kém gì bắn ra từ nòng súng!

Một khẩu AK thông thường thuộc loại uy lực khá trong các dòng súng trường, tầm khoảng 1900 đến 3300 Jun! 1000 Jun tương đương với lực 100kg, 3000 Jun tương đương hơn 300kg lực!

Có thể nói, chỉ cần một người bình thường có thể kiểm soát tốt sức mạnh thì ngay cả một quân bài cũng có thể tạo ra hiệu quả đáng sợ!

Tất nhiên, kỹ thuật kiểm soát sức mạnh này người thường không thể có, cũng cơ bản không học nổi.

Nhưng đối với Lâm Nghị, tuy không thể tập trung 100% vào một điểm, nhưng cũng vượt xa người thường.

Anh dùng sức mạnh Cự tượng phân tán lên hơn mười viên đạn, hiệu quả đạt được chẳng khác gì tuyệt kỹ "Niêm hoa phi diệp" (hái hoa phi lá) trong tiểu thuyết võ hiệp, khiến kẻ địch chết ngay tức khắc.

Huống chi, thứ anh cầm trên tay là những viên đạn sắc bén!

Mười mấy viên đạn trong chớp mắt đã găm thẳng vào đầu mười mấy con nhện mặt người.

Gần như ngay tức khắc, mười mấy cái xác nhện đổ rạp xuống đất, giãy giụa vài cái rồi chết thẳng cẳng.

Đúng lúc này, Lão Hồ cuối cùng cũng dùng kiếm hạ được một con nhện, đang định xử tiếp con nữa thì phát hiện những con khác đều đã bị giết sạch!

Lão Hồ có chút bất lực nói: "Lão Lâm, cậu làm việc hiệu suất quá đấy!" Bàn Tử nhìn khẩu AK47 trong tay, bỗng cảm thấy tẻ nhạt vô cùng.

Nhìn xem, nhìn xem này!

Rõ ràng là vũ khí tự động tiên tiến mà còn chẳng làm việc gọn gàng bằng Lão Lâm nhà ta!

Cái này biết đi đâu mà đòi lý lẽ bây giờ?

Đại Kim Nha thấy Lâm Nghị ra tay thì da đầu tê rần, thốt lên: "Vốn cứ ngỡ đã biết bản lĩnh của Lâm gia rồi, đến giờ mới phát hiện những gì thấy trước đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm thôi!" Lâm Nghị nhún vai, thản nhiên nói: "Mấy con này chỉ là lũ lâu la thôi.

Chắc chắn còn có đại ca đứng sau nữa!" Lâm Nghị vừa dứt lời.

Ngôi Thần miếu rung chuyển dữ dội, một luồng sát khí ngút trời ập đến, đồng thời từ một khe hang hẹp, một cái chân nhện đen kịt, đầy lông tơ, thô kệch thò ra! "Đây là..." Khi ánh đèn pin soi vào, nhóm ba người Lão Hồ chết lặng.

Chỉ một cái chân nhện thôi mà đã thô thế này, vậy con nhện này phải to đến mức nào!

Lâm Nghị thì lộ vẻ vui mừng, điểm đạo mộ của Lâm gia ta ơi, cuối cùng ngươi cũng đến rồi! "Mẹ ơi, Lão Lâm, đây chắc là tổ tông của loài nhện mặt người rồi, lớn thế này chắc phải sống cả nghìn năm mất!

Chúng ta mau chuồn thôi!" "Đúng đúng đúng, Lâm gia, Bàn gia nói chí phải!

Nên đi sớm không nên muộn, giữ mạng nhỏ là quan trọng nhất!" "Lão Lâm, nhân lúc nó còn bị kẹt trong hang, tôi thấy chúng ta có cơ hội rời khỏi đây!" Lâm Nghị liếc nhìn ba người Lão Hồ, phân phó:

"Ba người các cậu cứ theo đường cũ mà rút trước.

Tôi ở lại chặn hậu." Bàn Tử nghe vậy không đồng ý, nhốn nháo bảo: "Mẹ kiếp, Lão Lâm, có đi thì cùng đi.

Chúng tôi tuyệt đối không bỏ cậu lại một mình ở đây đâu." Lâm Nghị cạn lời nhìn Bàn Tử, tình huynh đệ thì quý thật đấy, nhưng cũng phải tùy lúc chứ, giờ này mà cậu còn ở đây thì chẳng phải là vướng chân tôi sao!

Lão Hồ vẫn bình tĩnh hơn, trầm ngâm hỏi: "Lão Lâm, cậu chắc chắn không vấn đề gì chứ?" Lâm Nghị gật đầu, mỉm cười đáp: "Không vấn đề gì.

Yên tâm đi." Lão Hồ nghe vậy thở phào, bảo Bàn Tử: "Bàn Tử, chúng ta có mấy cân mấy lượng cậu không tự biết sao?

Cậu đừng có thêm phiền nữa, lỡ bị thương thì làm thế nào?

Lão Lâm nói không vấn đề thì chắc chắn là không sao hết!" Mặt Bàn Tử xầm lại, lẩm bẩm chửi thề: "Đệch mợ, Lão Lâm, chúng tôi rút trước đây, cậu nhanh chân mà đuổi theo đấy!

Đợi ông đây luyện xong công phu, tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu!" Lâm Nghị mỉm cười, ước chừng một thời gian nữa Bàn Tử sẽ thực sự không cần chạy trốn nữa đâu.

Làm một cái bao cát (tanker) cũng không tệ, còn hiện giờ, đối mặt với con nhện mặt người hung tàn này thì vẫn nên tạm lánh đi thì hơn. "Ầm ầm!" Lúc này, trong Thần miếu vang lên tiếng đất đá vỡ vụn, Lâm Nghị nhìn qua, cái chân nhện khổng lồ kia đúng là tàn phá mọi thứ, trực tiếp làm sập luôn cái hang hẹp đó.

Lão Hồ thấy cảnh này đúng là sởn gai ốc.

Bản lĩnh của mình đến đâu họ tự biết rõ, đối phó nhện mặt người bình thường còn được, chứ con này không giống như Thiết Đầu Long

Vương chỉ biết húc lung tung, lực sát thương của nó cực mạnh, họ mà xông vào thì gần như không có cửa thắng!

Lão Hồ cũng biết chuyện gì cần làm trước mắt, không phải lúc để do dự, liền kéo Bàn Tử và Đại Kim Nha chạy ngược về đường cũ.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên trong Thần miếu, con nhện mặt người nghìn năm cuối cùng cũng phá động chui ra.

Thân hình nó đồ sộ, cao tới năm sáu mét, mỗi cái chân nhện dài hơn hai mét, chân nhện phủ lớp vảy đen bóng, bàn chân như một thanh chiến đao sắc bén cắm sâu vào vách đá.

Tuy nhiên, kích thước con nhện nghìn năm này so với con rết sáu cánh sáu trăm năm ở Bình Sơn trong ấn tượng của Lâm Nghị thì vẫn còn kém xa.

Nghĩ cũng đúng, Bình Sơn từ xưa đã là nơi các đế vương cổ đại tu tiên luyện đan, trong đó có rất nhiều linh dược mới tạo ra được một con rết sáu trăm năm như thế.

Con nhện nghìn năm này không có tài nguyên tốt như vậy, dù tu luyện nghìn năm thành tinh quái cũng vẫn kém hơn con rết kia nhiều.

Dù vậy, một con nhện mặt người đã thành tinh tuyệt đối không phải là thứ mà sức người bình thường có thể chống lại!

Ngay khi con nhện nghìn năm lộ diện, Lâm Nghị tranh thủ đả tạp, tiện tay thu luôn thi cốt của Kim Toán Bàn vào nhẫn không gian.

Tính theo vai vế thì Kim Toán Bàn cũng là sư tổ của Lão Hồ, nay đã được anh phát hiện ra thì giúp một tay, đưa gã ra ngoài luôn vậy.

Haiz, Lâm gia ta đúng là đại thiện nhân mà.

Sau đó, Lâm Nghị trở tay thu hồi luôn xác của đám nhện mặt

người kia.

Không cách nào khác, đại thiện nhân cũng cần tiền mà.

Các ngươi chịu khó vất vả chút, hy sinh nhỏ nhoi vậy đi.

Con nhện mặt người nghìn năm thấy xác con cháu biến mất thì nổi trận lôi đình, khuôn mặt người kinh tởm to bằng cái nồi gang co giật liên hồi, sau đó "phựt" một tiếng, một luồng tơ nhện trắng quánh dính dớp phun ra từ miệng nó, bắn thẳng về phía Lâm Nghị. "Xấu xí quá, gấp gáp cái gì." Lâm Nghị không né không tránh, cứ thế đón lấy luồng tơ nhện.

Sau khi tóm lấy tơ nhện, thân hình Lâm Nghị loáng một cái, trong bóng tối tựa như quỷ mị, động tác cực nhanh, chạy quanh con nhện nghìn năm hết vòng này đến vòng khác.

Con nhện nghìn năm chỉ có hai mắt, bị Lâm Nghị xoay cho hoa mắt chóng mặt, tức giận gầm thét phun ra thêm nhiều tơ nhện hơn.

Chương 162

Một lát sau, Lâm Nghị dừng lại, con nhện nghìn năm thấy cơ hội đến, lập tức nhấc cái chân sắc như đao định đâm chết Lâm Nghị.

Kết quả là...

Chân của nó nhấc mãi không lên, cúi đầu nhìn lại mới phát hiện nó đã bị chính đống tơ mình phun ra trói chặt cứng!

Huỵch!

Con nhện nghìn năm đứng không vững, đổ rầm xuống đất. "Đã trói xong." Lâm Nghị nhìn con nhện, lật tay một cái, lòng bàn tay xuất hiện một con kiến chúa to tròn, cười bảo: "Tiểu Đoàn Đoàn, đến giờ ăn rồi." Cũng không biết có phải do anh cho nó ăn quá tốt hay không mà con kiến chúa này hở ra là nằm ngủ.

Thân hình tròn ủng của nó trông chẳng giống con kiến chút nào.

Haiz!

Gặp được người chủ tốt như ta, nhóc con nhà ngươi đúng là tu tám kiếp mới có phúc đấy!

Kiến chúa nhỏ mắt nhắm mắt mở, lảo đảo đứng dậy, vừa nghe thấy được ăn là lập tức tỉnh táo hẳn!

Hai chân sau đứng thẳng, mấy cái chân khác vỗ vào nhau bành bạch như đang vỗ tay.

Tám cái cánh trong suốt đập liên hồi, nhảy tưng tưng trông cứ như đang múa thiên nga vậy!

Con nhện nghìn năm bên cạnh thấy cảnh này thì đầy vẻ kinh hãi nhìn Lâm Nghị, như muốn nói: "Ngươi đừng có qua đây nha." Kiến

chúa nhỏ bay lơ lửng trên không, đi theo Lâm Nghị lại gần con nhện, trên mặt nó lộ vẻ chê bai rõ rệt.

Rõ ràng là nó đang chê con nhện này trông xấu xí quá!

Lâm Nghị xoa đầu nó, khổ tâm khuyên bảo: "Xấu cũng không sao, quan trọng là dinh dưỡng!

Nhìn nhóc bây giờ gầy nhom thế kia, bảo cho biết nhé, hồi trước ta từng thấy một con kiến chúa to như con bò mộng đấy!

Cho nên nhóc phải tranh thủ mà ăn, mau lớn lên để ta còn cưỡi chứ!" Kiến chúa nhỏ dường như hiểu lời Lâm Nghị, reo hò nhảy nhót bay lên đỉnh đầu con nhện nghìn năm.

Con nhện lắc lư thân mình định đuổi kiến chúa đi, Lâm Nghị trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra!

Con nhện rên hừ hừ vài tiếng, thu mình lại thành một đống, nhìn thanh đao trong tay Lâm Nghị một cách đáng thương.

Kiến chúa nhỏ lượn vài vòng trên đầu con nhện, mãi không chịu hạ miệng, cuối cùng nhắm mắt lại, trực tiếp lao xuống, đôi càng sắc bén đâm xuyên qua lớp vỏ đầu cứng cáp của con nhện, bắt đầu thưởng thức món mỹ vị nghìn năm.

Kiến chúa nhỏ dáng người bé tí, sức ăn cũng chẳng bao nhiêu, một lát sau đã no căng bụng tròn lẳng bay về.

Con nhện nghìn năm như thể bị rút cạn sức lực, nằm thoi thóp ở đó không nhúc nhích, cuối cùng bị Lâm Nghị một đao kết liễu.

Sau bữa no nê, kiến chúa nhỏ từ từ bay vào lòng bàn tay Lâm Nghị, ngoan ngoãn ngủ thiếp đi.

Giải quyết xong con nhện nghìn năm, Lâm Nghị phất tay, một luồng sáng trắng sữa bao phủ lấy cái xác.

Ngay lúc này, âm thanh hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu anh: "Đinh, phát hiện trong cơ thể Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng nghìn năm có một viên nội đan trân quý, có muốn thu hồi luôn không?" Cái gì?

Nội đan trân quý?

Trong cơ thể con mực đen thành tinh nghìn năm này lại có thứ này sao?

Đây đúng là đồ tốt nha!

Còn nhớ khi xem Nộ Tình Tương Tây, Chá Cô Tiếu bị con rết sáu cánh kéo xuống đáy giếng đan, sau đó rết sáu cánh nhả ra một viên nội đan để tự chữa thương, Chá Cô Tiếu biết nếu vết thương của nó lành lại thì mình chắc chắn sẽ chết, nên đã đoạt lấy nội đan rồi tự nuốt vào bụng.

Có lẽ đây cũng là một trong những lý do vì sao Chá Cô Tiếu rõ ràng bị dính lời nguyền Quỷ Động nhưng vẫn có thể sống đến sáu bảy mươi tuổi.

Không ngờ hôm nay, trong xác con mực đen nghìn năm này cũng có một viên nội đan!

Càng khiến người ta kinh hỉ hơn là hệ thống này thật sự quá hiểu tôi!

Gặp được đồ tốt là chủ động nhắc nhở ngay!

Chậc chậc, yêu quá đi mất.

“Đồng ý!” Không chút do dự, Lâm Nghị lập tức đưa ra lựa chọn.

Loại bảo bối này có cầu cũng không được, sau khi uống vào, có lẽ còn có thể tăng mạnh thực lực bản thân!

Sau khi xử lý xong tất cả, Lâm Nghị không vội rời đi mà đi thẳng vào một hang động gần đó.

Vào hang không xa, một mùi hương nồng nàn của sữa hòa quyện với vị ngọt của cacao xông thẳng vào mũi.

Ngửi thấy mùi này, Lâm Nghị cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên, xương cốt khắp người mềm mại, tứ chi bách hài đều có cảm giác thoải mái không nói nên lời!

Theo mùi hương, Lâm Nghị tiếp tục đi tới, không lâu sau thấy một khối thạch lớn.

Khối đá này giống như một đoạn thân cây, bề mặt màu nâu vàng như phủ một lớp bì tương, mấy chỗ lộ ra đều ở trạng thái bán trong suốt, trên đá đầy những hoa văn vỡ vụn rực rỡ, bóng loáng thông thấu.

Dưới ánh nến, vân lý trong đá như ẩn hiện lưu chuyển, mùi hương nồng nặc chính là phát ra từ khối đá này.

"Quả nhiên là Ngọc Văn Hương!" Lâm Nghị lộ vẻ vui mừng, ngón tay nhẹ nhàng quẹt một cái trên đá rồi đưa lên miệng, ngay cả ngón tay cũng vương lại mùi sô cô la đậm đặc.

Cái gọi là Ngọc Văn Hương còn được gọi là Kim Hương Ngọc, người ta thường nói "ngàn vàng khó cầu Kim Hương Ngọc" chính là thứ này.

Truyền thuyết kể rằng đây là bí bảo của hoàng gia, xuất hiện sớm nhất vào thời Tần Hán, môi trường càng khô ráo thì hương thơm của nó càng nồng.

Lâm Nghị không nói hai lời, trực tiếp dùng Hắc Kim Cổ Đao cắt hết những khối Ngọc Văn Hương này xuống!

Một mẩu nhỏ Ngọc Văn Hương đã cực kỳ quý giá, huống chi là một khối lớn thế này!

Trên thị trường tuyệt đối là thứ có giá mà không có hàng!

Lấy xong Ngọc Văn Hương, Lâm Nghị quay người rời khỏi hang động, đi dọc theo đường hầm trở về hội hợp với Lão Hồ và hai người kia.

Ba người đang sốt ruột chờ đợi Lâm Nghị trong đạo động, Lão Hồ tinh mắt, Lâm Nghị vừa lộ diện, anh ta đã phấn khích hét lên: "Lão Lâm, cậu không sao chứ?" "Không sao!" "Con mực đen mặt người thành tinh kia đâu?" Lâm Nghị vân đạm phong khinh trả lời: "Tất nhiên là bị tôi xử lý rồi." Lão Hồ và Bàn Tử có chút cạn lời!

Họ lẽ ra phải sớm nghĩ tới kết quả này mới đúng!

Bất kể là quái vật gì, vào tay Lão Lâm là không có đường sống.

Từ tống tử lông đỏ, chuột chũi thảo nguyên, kỳ nhông khổng lồ, cho đến kiến chúa hay rắn đen, cứ đụng phải Lâm Nghị là coi như xong đời.

Phí công vừa rồi họ còn lo lắng đến thế.

Đại Kim Nha thì khác, gã chưa từng được "mở mang tầm mắt" trước bản lĩnh của Lâm Nghị nhiều, nghe nói Lâm Nghị giết chết cả mực đen thành tinh, mắt gã trợn ngược, mồm há hốc, chiếc răng vàng lóe lên tia sáng: "Lâm gia, sao ngài có thể ngầu thế này!

Mới chớp mắt một cái mà ngài đã xử xong con quái vật lớn thế kia rồi!" Lâm Nghị nhún vai, cười đáp: "Ha ha ha, không có cách nào khác, tôi chính là mạnh mẽ như thế đấy!" Nói xong, anh để lại một bóng lưng tiêu sái, cúi người chui vào đạo động.

Họ men theo đường cũ trở về, bức tường mộ chắn đường lúc trước cũng đã biến mất không thấy tăm hơi, không lâu sau đã trở lại ngôi miếu xương cá trên mặt đất.

Trong hang không biết thời gian, họ xuống mộ cảm thấy không lâu, nhưng thực tế đã trôi qua khá lâu rồi.

Bên ngoài trời đã tối, bầu trời đêm trong vắt, sao giăng dày đặc, trăng cổ treo cao.

Đường núi gập ghềnh khó đi, đêm nay e là phải qua đêm tại miếu xương cá thôi.

Họ nhặt củi rồi nhóm lửa.

Đại Kim Nha không nhịn được nữa, ngồi bệt xuống đất, sợ hãi nói: "Mẹ kiếp, giờ tôi mới biết xuống mộ lại nguy hiểm đến thế!

Chuyến này đa tạ có Lâm gia nha!

Đại Kim Nha tôi cũng coi như đi nam về bắc, thấy qua sự đời, nhưng chưa từng nghe thấy ai có bản lĩnh như ngài!" "Đúng thế đấy.

Kim gia, không phải Bàn Tử tôi nổ đâu, bản lĩnh của ba anh em chúng tôi chính là số một trong giới!

Ông nha, leo lên được con thuyền của ba anh em chúng tôi là sắp phát tài to rồi!" "Còn phải nói sao!

Chương 163

Sau này tôi phải trông chờ vào ba vị gia đây để phát đại tài!" Sau khi tán dóc vài câu, Bàn Tử huých vai Lâm Nghị, cười híp mắt nói: "Lão Lâm, đồ đâu?

Mau lấy ra cho tiểu béo tôi mở mang tầm mắt nào!

Đêm nay tôi phải ngủ trong cái đỉnh đồng - bảo vật quốc gia này mới được!" Lâm Nghị khẽ cười, phất tay một cái, chiếc đỉnh đồng lớn liền hiện ra trước mặt mọi người.

Đại Kim Nha nhìn thấy chiêu này của Lâm Nghị, càng nhìn càng thấy thần kỳ, cười nói: "Lâm gia, chiêu này của ngài giống hệt ảo thuật, ở nước ngoài gọi là gì nhỉ, à đúng rồi, magic!

Ngài đúng là đại sư ảo thuật hàng đầu!

Nghe nói ảo thuật gia ở nước ngoài rất được trọng dụng đấy!" Lâm Nghị nhún vai cười: "Ảo thuật gia sao kiếm tiền nhanh bằng đạo mộ được!" Đúng lúc này, mũi Bàn Tử đặc biệt nhạy, tò mò hỏi: "Lão Lâm, sao tự nhiên trong miếu này thơm thế nhỉ?

Cứ như có hai em gái xinh đẹp đang ở trong miếu vậy, không đúng, mùi này còn thơm hơn mùi trên người mấy em gái xinh nữa!" Đại Kim Nha nhe răng cười: "Bàn gia, ông cũng thích em gái xinh đẹp à?

Là ở khu Tam Lý Truân hay khu Bán Bích Điếm?

Gần chỗ tôi ở có mấy em, chậc chậc, kỹ thuật không chê vào đâu được.

Ông xem người tôi hư nhược thế này, leo cái đạo động thôi đã thở hồng hộc, một nửa là do bị mấy em ấy vắt kiệt đấy." Lão Hồ khẽ ho

một tiếng, lườm hai kẻ không đứng đắn này một cái rồi nói: "Nói chuyện chính sự đi, tôi cũng ngửi thấy mùi hương rồi!

Lại còn là mùi sữa thơm nồng nữa." Lâm Nghị mỉm cười, chỉ vào miếng Ngọc Văn Hương trong đỉnh đồng: "Đấy, mùi sữa là từ nó tỏa ra đấy." Bàn Tử bấu vào thành đỉnh nhìn vào trong, thấy một khối đá to bằng cái nồi gang, hít mạnh hai hơi rồi kinh ngạc nói: "Thật này, sao lạ thế nhỉ, chẳng lẽ đá cũng thành tinh?

Lại còn có mùi sữa!" Đại Kim Nha vốn kiến thức rộng rãi, vừa nhìn đã nhận ra ngay, kêu lên kinh hãi: "Lâm gia, đây...

đây là Ngọc Văn Hương?!" Bàn Tử thắc mắc: "Ngọc Văn Hương gì?

Tôi chỉ nghe nói có nghệ sĩ nhân dân nào đó tên là Văn Hương thôi mà.

Nghe nói năm xưa bà ấy còn quyên góp cả máy bay nữa!" Lâm Nghị nhìn Bàn Tử, tức giận nói: "Bàn Tử, bình thường bảo ông đọc sách nhiều vào, suốt ngày chỉ biết ôm mấy em gái đi nhảy đầm.

Chẳng tiến bộ chút nào cả.

Nói cho ông biết, khối này gọi là Ngọc Văn Hương, giá trị từ hàng triệu tệ trở lên!

Mà còn là thứ có giá không có hàng đấy!" Họ nghỉ ngơi một đêm trong miếu xương cá, ban ngày đi đường cả ngày, đến chập tối thì tới ngôi nhà của ông lão từng tá túc lúc trước.

Thật trùng hợp, tại nhà ông lão, họ lại gặp được người quen cũ!

Không phải ai khác, chính là Tuyết Lỵ Dương!

Đi cùng với cô là một ông lão đeo kính.

Qua lời giới thiệu của Tuyết Lỵ Dương, mọi người biết được lai

lịch của ông lão này.

Ông ấy họ Tôn, là chuyên gia khảo cổ, trước đây thường xuyên thư từ qua lại với Giáo sư Trần.

Ba năm trước, đội khảo cổ do Giáo sư Tôn dẫn đầu đã thu thập cổ vật gần huyện Cổ Lam.

Trong khu vực Long Lĩnh, họ thu được một lượng lớn mai rùa và xương động vật lạ, mỗi mảnh xương đều khắc rất nhiều văn tự và ký hiệu, nhưng phần lớn đã bị hỏng, thứ thu được đều không hoàn chỉnh, cần tốn nhiều công sức và thời gian để phục chế.

Tuy nhiên, trong số nhiều mảnh xương vỡ, có một chiếc mai rùa khổng lồ còn khá nguyên vẹn, to bằng chiếc bàn bát tiên.

Khi các nhân viên khảo cổ dùng dung dịch axit axetic loãng để tẩy rửa, ký hiệu xuất hiện nhiều nhất trên đó là một ký hiệu hình con mắt.

Vài ngày sau đó, đội khảo cổ thấy thu thập xương rùa cũng hòm hòm, lại thấy nơi này có nguy cơ hỏa hoạn lớn nên thu dọn đồ đạc rời đi.

Họ xếp xương rùa vào những thùng gỗ lớn, chất đầy một xe tải lớn.

Chuyện sau đó mới thực sự quái đản, nghe nói định vận chuyển bằng máy bay về thủ đô, kết quả máy bay quân sự bị rơi giữa đường, toàn bộ đồ đạc bao gồm cả những mảnh xương khắc chữ đều cháy rụi.

Trong tổ công tác khảo cổ mười lăm người, chỉ có Giáo sư Tôn là sống sót nhờ để quên sổ tay công tác ở nhà khách huyện, vội vàng quay lại lấy nên không kịp lên chuyến máy bay đó.

Từ đó về sau, hằng năm Giáo sư Tôn đều đến huyện Cổ Lam làm việc một thời gian.

Còn Tuyết Lỵ Dương sở dĩ đi cùng Giáo sư Tôn là vì trong di vật của ông ngoại cô, cô đã tìm thấy một mảnh mai rùa viết đầy những văn tự thần kỳ!

Sau khi dò hỏi khắp nơi, Tuyết Lỵ Dương đã tìm thấy Giáo sư Tôn, người có hiểu biết về những văn tự kỳ lạ này!

Từ miệng Giáo sư Tôn, cô biết mảnh mai rùa này là Long Cốt Thiên Thư, văn tự khắc trên đó thuộc về mật văn!

Cần phải nghiên cứu phá giải mới biết được ý nghĩa bên trong.

Tuy nhiên, điều đáng mừng là loại mật văn này đã được một đại sư thời Thịnh Đường là Lý Thuần Phong phá giải từ ngàn năm trước!

Theo suy đoán của Giáo sư Tôn, mộ của Lý Thuần Phong hẳn nằm trong Long Lĩnh!

Vì vậy, Tuyết Lỵ Dương và Giáo sư Tôn lập tức lên đường tới Long Lĩnh, và tình cờ gặp nhóm bốn người Lâm Nghị tại nhà ông lão.

Ngay sau khi bốn người gặp mặt, trong đầu Lâm Nghị cũng vang lên tiếng của hệ thống: "Đinh, địa điểm check-in thứ sáu đã làm mới, là thánh địa tế tự của nước Cổ Điền, nhận được phương pháp mã hóa Long Cốt Thiên Thư!" Hả?

Thánh địa tế tự nước Cổ Điền?

Chỗ đó là ở đâu?

Nước Cổ Điền ở miền Nam, đây là miền Bắc Thiểm Tây, thánh địa tế tự của họ sao lại xuất hiện ở đây?

Hay là có người lợi dụng tế tự nước Cổ Điền để làm việc gì đó?

Cổ Điền là một quốc gia cực kỳ bí ẩn, ngay cả Hiến Vương - người sở hữu hạt Mộc Trần châu, cũng từng là người nước Cổ Điền.

Quốc gia này thường làm những chuyện kỳ quái, họ gọi đó là

thánh thuật, còn bên ngoài gọi là tà thuật!

Trong đó nổi tiếng nhất là ba loại: Đằng thuật, Cổ độc và Hàng đầu, được gọi chung là Điền Nam Tam Đại Tà Pháp.

Đằng thuật là một loại bí pháp điều khiển sâu bọ, nhìn có vẻ giống thuật ngự trùng của Lâm Nghị nhưng thực chất khác xa!

Quá trình của bí pháp này thường đạt đến mức khiến người ta nổi da gà!

Vì hệ thống bảo mình đến thánh địa tế tự để check-in, chứng tỏ gần huyện Cổ Lam có một nơi như vậy.

Suy nghĩ kỹ lại, nơi khả quan nhất chắc là tiệm quan tài của Mã Đại Đảm.

Tiệm quan tài đó chỉ cần vỗ vào nửa chiếc quan tài là người trong vùng sẽ chết một người, vỗ càng mạnh thì người chết càng ở xa!

Chuyện này e là không đơn giản như truyền thuyết!

Nếu lợi dụng tam đại tà pháp vùng Điền Nam thì có lẽ thật sự làm được đến mức đó.

Dưới nửa chiếc quan tài đó chắc chắn là thánh địa tế tự.

Họ tế tự có lẽ không phải thần minh nào cả, mà là thông qua tế tự để đạt được tà pháp!

Tất nhiên đây chỉ là phán đoán của Lâm Nghị, cụ thể thế nào anh cũng không nhớ rõ lắm.

Nhưng phần thưởng check-in lần này lại khiến Lâm Nghị hơi bất ngờ!

Phương pháp mã hóa Long Cốt Thiên Thư!

Bí mật của Long Cốt Thiên Thư rốt cuộc là gì, nếu Lâm Nghị nhớ

không nhầm thì ngay cả trong nguyên tác cũng không đề cập rõ ràng, cơ bản đều là dựa vào phán đoán!

Ngay cả trong phim truyền hình cuối cùng cũng không đưa ra được lời giải thích hợp lý.

Nếu mình biết phương pháp mã hóa Long Cốt Thiên Thư, chẳng phải có thể hiểu được bí ẩn thực sự của hạt Mộc Trần châu sao?

Chậc chậc.

Cái này được nha!

Sau khi giải thích đơn giản, Lâm Nghị xem qua bản Long Cốt Thiên Thư mà Tuyết Lỵ Dương mang tới.

Gọi là xương rồng nhưng thực chất là một cái mai rùa lớn.

Chương 164

Sở dĩ gọi là Long Cốt Thiên Thư vì những văn tự khắc trên mai rùa rất kỳ dị, được giới khảo cổ gọi là dị văn xương rồng (long cốt dị văn), còn mai rùa có khắc dị văn thì gọi là Long Cốt Thiên Thư.

Nhìn những dị văn chằng chịt trên Long Cốt Thiên Thư, Lâm Nghị thản nhiên nói: "Mọi người không cần vào Long Lĩnh tìm mộ Lý Thuần Phong đâu!

Mộ Lý Thuần Phong không ở Long Lĩnh, và ở đó mọi người cũng không tìm thấy bí mật của Long Cốt Thiên Thư đâu." Nghe Lâm Nghị nói vậy, Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, khuôn mặt trắng nõn hơi biến sắc.

Người khác có thể không biết, nhưng cô thì biết rất rõ Lâm Nghị và mấy người này làm nghề gì.

Đám người này là quân trộm mộ mà!

Họ từ hướng Long Lĩnh đi tới, tám phần là cổ mộ bên đó đã bị họ viếng thăm rồi.

Lâm Nghị nói vậy tuyệt đối không phải nói suông.

Giáo sư Tôn không biết thân phận và lai lịch của Lâm Nghị, đẩy đẩy gọng kính cười nói: "Cậu Lâm này, tôi đã nghiên cứu ở huyện Cổ Lam nhiều năm rồi, năm xưa tại đây cũng từng phát hiện một mảnh Long Cốt Thiên Thư như vậy, nên tôi gần như có thể khẳng định, cổ mộ ở Long Lĩnh nhất định có liên quan đến Lý Thuần Phong!" Lâm Nghị nhướng mày cười: "Tôn lão, ngài trong giới khảo cổ cũng thuộc hàng nhất nhì, suy đoán của ngài không sai.

Cổ mộ ở Long Lĩnh đúng là do Lý Thuần Phong xây dựng, nhưng

đó không phải mộ của ông ta, mà là một lăng mộ xây dựng dang dở rồi bị bỏ hoang.

Vì vậy, mọi người không cần đi nữa." Giáo sư Tôn đầy mặt kinh ngạc hỏi: "Tiểu Lâm, sao cậu biết đó là lăng mộ bỏ hoang?" Lâm Nghị nhún vai, thản nhiên nói: "Bởi vì chúng tôi vừa từ đó ra mà!" Lão Hồ và Bàn Tử nghe xong, không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị.

Cái tên này, sao lại trực tiếp ngửa bài với người của "đội tuyển quốc gia" thế này!

Không sợ người ta tố cáo cậu sao?

Giáo sư Tôn càng kinh hãi hơn: "Tiểu Lâm, các cậu là... là... trộm mộ?" "Không sai!" Lâm Nghị chẳng hề né tránh.

Lúc trước ở trong đội khảo cổ, có nhận tiền thù lao nên còn chút kiêng dè, giờ thì mình có là trộm mộ hay không cũng chẳng liên quan gì tới lão Tôn cả!

Vả lại, anh thấy lão Tôn cũng là người không tệ, một lão học cứu chính hiệu, hơn nữa mộ Long Lĩnh là mộ bỏ hoang, không có mấy giá trị nghiên cứu, mấy trò tố cáo hèn hạ chắc ông ấy không làm đâu.

Giáo sư Tôn trầm ngâm một lát, có chút lo lắng nhìn bốn người Lâm Nghị: "Tiểu Lâm này, chuyện của tôi năm xưa đã là bài học nhãn tiền rồi.

Các cậu mạo hiểm như vậy, sau này e là phải cẩn thận một chút, con người ấy mà, nói mất là mất đấy." Cảm khái xong, Giáo sư Tôn nhìn Tuyết Lỵ Dương với vẻ áy náy: "Tiểu Dương, việc của cháu có lẽ bác không giúp được rồi.

Thật sự xin lỗi.

Không có cách nào giúp cháu giải mã bí mật của hạt Mộc Trần châu, lời nguyền trên người cháu e là cũng..." Tuyết Lỵ Dương khẽ

thở dài: “Tôn lão, tất cả đều là mệnh!

Cháu chỉ còn cách tìm đường khác để điều tra bí mật của Long Cốt Thiên Thư này thôi.” Lâm Nghị nhìn hai người đang thất vọng, cười nói: “Bí mật của Long Cốt Thiên Thư à?

Tôi biết đấy!” Mọi người nghe vậy, ai nấy đều lộ vẻ chấn kinh.

Đó là Long Cốt Thiên Thư nha!

Đến cả chuyên gia khảo cổ hàng đầu, cấp bậc giáo sư còn không có cách nào phá giải, Lâm Nghị thế mà lại biết?

Đặc biệt là Tuyết Lỵ Dương, từ khi tìm thấy Long Cốt Thiên Thư trong di vật của Chá Cô Tiếu và biết nó có mối liên hệ mật thiết với hạt Mộc Trần châu, cô đã dò la khắp nơi, tiêu tốn bao nhiêu nhân lực vật lực nhưng vẫn công cốc!

Manh mối có giá trị duy nhất ở chỗ Giáo sư Tôn cũng hoàn toàn bị đứt đoạn.

Ngay lúc cô đang bế tắc, Lâm Nghị lại nói anh biết bí mật của Long Cốt Thiên Thư!

Cứ như nắng hạn gặp mưa rào vậy!

Cô như tỉnh táo hẳn lên, vừa mừng vừa sợ hỏi: “Lão Lâm, anh... thật sự biết bí mật của Long Cốt Thiên Thư?” Lâm Nghị gật đầu cười: “Tất nhiên là biết, tôi gạt cô làm gì, có điều...” Thấy Lâm Nghị ngập ngừng, khuôn mặt trắng nõn của Tuyết Lỵ Dương thoáng hiện vài vạch đen!

Cảnh tượng này cô thấy quen lắm nha!

Cứ có cảm giác đã gặp ở đâu rồi, không biết có phải ảo giác không!

Lão Hồ và Bàn Tử cười đầy ẩn ý, Lão Lâm đúng là không nể nang

gì cả!

Cho dù đã cùng trải qua sinh tử, nhưng nợ nần vẫn phải tính toán rạch ròi.

Chậc chậc.

Có chút không đạo đức lắm, nhưng có tiền tiêu là được!

Tuyết Lỵ Dương lạnh lùng nói: “Anh có điều kiện gì cứ việc nêu ra!

Nếu thỏa mãn được, tôi nhất định sẽ đáp ứng.” “Dương tiểu thư, cô coi Lão Lâm tôi là hạng người gì thế?

Tôi là loại hễ mở miệng là đòi điều kiện sao!” Lâm Nghị nói một cách đầy chính khí: “Ý tôi là, tuy tôi biết phần lớn ý nghĩa, nhưng vẫn còn nhiều thông tin trọng yếu chưa rõ lắm!

Cho nên cần đến một nơi để xác chứng lại mới có thể khẳng định!” Tuyết Lỵ Dương hơi đỏ mặt, hóa ra là cô đã hiểu lầm Lâm Nghị rồi, ngay lúc cô định mở miệng xin lỗi thì nghe Lâm Nghị nói tiếp: “Tất nhiên rồi!

Chuyện này là chuyện đại sự, nếu Dương đại tiểu thư thấy ngại, cứ đưa cho tôi khoảng tám trăm nghìn hay một triệu tệ gì đó, tôi cũng sẽ không từ chối đâu.” Tuyết Lỵ Dương: “￣□￣||” Lâm Nghị đúng là dám mở miệng thật!

Trước đây chỉ đòi vài chục nghìn, giờ trực tiếp lên tới tiền triệu luôn.

Tuyết Lỵ Dương trầm ngâm một lát rồi nói: “Lão Lâm, giải mã bí mật Long Cốt Thiên Thư không chỉ vì tôi, mà còn vì ba người và Diệp Tử nữa.

Nếu tôi không lầm thì trên vai ba người chắc cũng có dấu ấn hình

con mắt màu đỏ rồi phải không?" Lâm Nghị thì không có phản ứng gì, nhưng sắc mặt Lão Hồ và Bàn Tử lập tức biến đổi!

Hai người nhìn nhau, trong lòng cực kỳ thắc mắc.

Sao người đàn bà này lại biết được?

Nếu không phải mấy hôm trước họ tắm nước nóng cùng nhau, thậm chí chính họ cũng không phát hiện ra!

Chẳng lẽ Dương đại tiểu thư còn có mắt nhìn xuyên thấu, nhìn thấu được cả quần áo của họ sao?

Thế thì chẳng phải...

Thấy Lão Hồ và Bàn Tử tò mò, Tuyết Lỵ Dương nói tiếp: "Lão Lâm, anh thông thạo văn tự Quỷ Động, nếu anh nhìn thấy chắc hẳn có thể hiểu được ý nghĩa chứ?" Lão Hồ và Bàn Tử khó hiểu nhìn Lâm Nghị hỏi: "Lão Lâm, chuyện này là sao?" Lâm Nghị mỉm cười nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai ông còn nhớ cái dấu đỏ trên lưng lúc tắm nước nóng không?" "Nhớ chứ, chẳng phải bị con cá lớn nó mút à?" "Tất nhiên là không phải.

Đó là lời nguyền Quỷ Động, hay nói cách khác là một loại nhiễm virus, nhiễm phải loại virus này cơ bản là vô phương cứu chữa, ngay cả dùng công nghệ y học tiên tiến nhất hiện nay cũng không có cách nào!

Lúc đó sợ hai ông lo lắng vớ vẩn nên tôi không nói." Lão Hồ: "Ôi không!" Bàn Tử: "Nói vậy là tôi và Lão Hồ không sống được bao lâu nữa à? " Lâm Nghị: "Giờ chẳng phải vẫn chưa sao đó sao.

Sống thêm mười năm nữa chắc không vấn đề gì." Bàn Tử: "o( )o" Lão Hồ suy nghĩ một lát, nghi hoặc hỏi: "Lão Lâm, sao tôi thấy sau lưng cậu không có nhỉ?" Nghe nói sau lưng Lâm Nghị không có lời nguyền Quỷ Động, Tuyết Lỵ Dương cũng kinh ngạc nhìn anh.

Lâm Nghị thản nhiên cười: "Có lẽ là do thể chất đặc thù của tôi thôi!" Nghe đến đây, Giáo sư Tôn đứng bên cạnh lập tức hứng thú, cười lớn: "Dương tiểu thư, cậu Lâm đây đúng là quý nhân của cháu đấy!" "Tôn lão, sao ngài lại nói vậy?" "Cậu Lâm vào Tinh Tuyệt cổ thành mà không bị nhiễm virus, nói không chừng là vì trong cơ thể có kháng thể!

Chỉ cần cậu Lâm bằng lòng phối hợp, tôi sẵn sàng giới thiệu người của Viện Khoa học Quốc gia cho các cháu!

Chỉ cần chiết xuất được kháng thể từ người cậu ấy là các cháu có cứu rồi!" Lâm Nghị nghe xong thật sự cạn lời.

Haiz.

Trên đời này luôn có những kẻ muốn hại trẫm!!

Lâm Nghị không chút do dự nói: "Đừng có nghĩ bậy!

Vô ích thôi!

Nếu có tác dụng thì tổ tiên của Dương đại tiểu thư đã không phải khổ sở tìm kiếm suốt ngàn năm nay rồi!

Trên đời này chỉ có một cách duy nhất, đó là tìm được hạt Mộc Trần châu!" Tuyết Lỵ Dương đầy mặt mừng rỡ, không kìm được nắm lấy tay Lâm Nghị: "Lão Lâm, gia tộc tôi đã tìm hạt Mộc Trần châu cả ngàn năm nay mà không thấy!

Giờ đề nghị của Giáo sư Tôn cũng là một cách!

Nếu thành công, anh bảo tôi làm gì cũng được!" Lão Hồ huých vai Lâm Nghị cười: "Lão Lâm, hay là cậu cứ nghe theo đi~" Bàn Tử cũng đứng bên cạnh thêm dầu vào lửa: "Lão Lâm, coi như vì cứu mạng tôi và Lão Hồ, cậu cứ để người ta nghiên cứu chút đi mà~~ Đến lúc đó hai người thành đôi, tôi và Lão Hồ cũng được hưởng sái chút hào quang~" Lâm Nghị lườm hai người một cái.

Chương 165

Hay thật đấy.

Trước đây Bàn Tử luôn nghi ngờ mình bênh người ngoài, kết quả cuối cùng, gã và Lão Hồ lại là những kẻ đứng về phía Tuyết Lỵ Dương trước!

Khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Lỵ Dương ửng hồng, cô mím môi, dường như mặc nhận lời nói của Bàn Tử.

"Hừ!" Lâm Nghị hừ lạnh một tiếng, chút ân huệ nhỏ này mà muốn Lâm gia ta thỏa hiệp sao?

Không có cửa đâu!

Tuyết Lỵ Dương cũng chẳng phải siêu sao, cũng chẳng phải tiểu thư tỷ phú hàng đầu thế giới!

Đâu phải loại cơm mềm nào Lâm gia cũng ăn đâu. (`he ´*)no "Lão Hồ, Bàn Tử, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất, chuyện này Lão Lâm tôi thà chết không chịu!

Tất nhiên rồi, thấy Dương đại tiểu thư thành tâm như vậy, tôi có thể giúp mọi người tìm hạt Mộc Trần châu~~" Nghe vậy, Tuyết Lỵ Dương vội vàng hỏi: "Lão Lâm, chẳng lẽ anh biết thông tin về hạt Mộc Trần châu?" Lâm Nghị chỉ tay vào Long Cốt Thiên Thư: "Thông tin về hạt Mộc Trần châu nằm ngay trên này, chỉ cần tôi xác chứng lại một chút là sẽ rõ!" Tất nhiên rồi.

Lâm Nghị có thể khẳng định trăm phần trăm là hạt Mộc Trần châu nằm trong mộ Hiến Vương!

Tuy nhiên, trong nguyên tác, họ chỉ nghi ngờ trong mộ Hiến Vương có hạt Mộc Trần châu, rồi ôm tâm lý thử vận may mà đi,

không ngờ lại trúng số độc đắc thật.

Bây giờ, Lâm Nghị chỉ cần tìm một lý do hợp lý là được.

“Lão Lâm, vậy anh định đến chỗ nào để xác chứng?” “Ngày mai về huyện Cổ Lam là biết ngay!” Ngày hôm sau, mọi người khởi hành về huyện Cổ Lam.

Sau khi trở về, họ nhận được một tin tức kỳ lạ!

Chủ tiệm quan tài Mã Đại Đảm, hai ngày trước sau khi về tiệm đã nhảy tót vào chiếc quan tài làm dở rồi biến mất tăm!

Chàng thợ học việc trông tiệm run cầm cập, lấy hết can đảm lại gần chiếc quan tài làm dở nhìn thử thì phát hiện trong đó có một kẽ nứt nhỏ, đưa tay vào thấy gió lạnh thổi thốc lên.

Sau khi cạy kẽ nứt ra, bên dưới chiếc quan tài phát hiện một hang động, hơi lạnh thấu xương!

Mã Đại Đảm giống như một cái xác không hồn, nhảy thẳng vào kẽ nứt ngay trước mặt thợ học việc rồi bò vào hang động bên dưới quan tài!

Lúc đó thợ học việc sợ chết khiếp, lập tức tìm mấy gã tráng sĩ xuống xem thực hư ra sao!

Kết quả là dưới hang động đó lại có một không gian khác, còn phát hiện một chiếc hộp đá cổ bí ẩn!

Nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Mã Đại Đảm đâu!

Giáo sư Tôn vừa về tới huyện Cổ Lam, trợ lý đã báo cáo tin này, cho thấy nơi đó rất có thể là một di tích cổ đại.

Lâm Nghị cho biết chính mình đang cần đến hang động dưới tiệm quan tài đó để xác chứng.

Vậy là nhóm Lâm Nghị cùng nhau đến tiệm quan tài, Đại Kim Nha

sau chuyến đi Long Lĩnh vẫn còn sợ hãi, chọn ở lại đi dạo quanh chợ xem có nhặt được món đồ tốt nào không.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến tiệm quan tài của Mã Đại Đảm.

Nơi này đã tụ tập rất nhiều người, ngay lúc họ định vào trong thì bỗng nhiên thấy bên ngoài có tiếng xôn xao, một lão mù chen vào giữa đám đông.

Người này đeo kính mù mắt tròn, để râu dê, một tay cầm cuốn sách cũ, tay kia cầm gậy trúc, sốt sắng hỏi mọi người trong tiệm: "Vị nào là quản sự?

Mau mời ra nói chuyện." Không phải ai khác, chính là Trần hạt tử, Trần Ngọc Lâu!

Lâm Nghị tiến lên cười nói: "Trần hạt tử, sao ông lại tới đây?" Trần hạt tử nghe ra giọng Lâm Nghị, giơ gậy trúc định chọc vào người anh nhưng Lâm Nghị nhẹ nhàng né được.

Trần hạt tử hừ lạnh một tiếng, giọng điệu cao ngạo: "Ngày trước lão phu từng bói ra các người có kiếp nạn này, hôm nay lão phu đặc biệt tới đây để cứu mạng các người!" Lâm Nghị đầy hứng thú nhìn Trần hạt tử, vị này trong phim truyền hình mấy lần định thể hiện mà toàn bị vỡ mặt, đường đường là thủ lĩnh Tà Lĩnh mà đến già vẫn cái tính cách đó, lời ăn tiếng nói đầy vẻ khoe mẽ.

Lão Hồ đứng cạnh Lâm Nghị nhíu mày.

Lời của Trần hạt tử, anh ta hoàn toàn lọt tai.

Trong lòng cứ thấy bất an thế nào đó.

Giờ Trần hạt tử lại tới đây, cứ như thể ông ta biết bấm quẻ thật vậy.

Điều này khiến Lão Hồ càng thêm lo lắng.

Lâm Nghị nhìn Lão Hồ, cười nói: "Lão Hồ, hay là ông ở trên này sắp xếp nhân thủ ứng cứu.

Tôi và Bàn Tử vào trong là được rồi." Trần hạt tử sờ mặt Lão Hồ, gieo đồng xu cho Lão Hồ, nên Lão Hồ thấy không yên tâm cũng là thường.

Lão Hồ bình thường không phải hạng nhát gan, nhưng về phong thủy thuật số thì anh ta cũng hiểu đôi chút, những chuyện này thà tin là có còn hơn không.

Vẫn là nên cẩn thận thì tốt hơn, thấy Lâm Nghị nói vậy, rõ ràng là đang quan tâm đến cảm nhận của anh ta.

Lão Hồ gật đầu: "Hai người xuống đó nhất định phải cẩn thận." "Yên tâm đi!" Đúng lúc đó, Trần hạt tử bước nhanh tới định sờ mặt Lâm Nghị, nhưng với thân thủ của Lâm Nghị, ông ta ngay cả vạt áo anh cũng không chạm tới được!

Trần hạt tử nhíu mày, ông ta luôn cảm thấy chuyện này rất lạ.

Rõ ràng ông ta bói mệnh cho Lão Lâm, nhưng người bên cạnh là Lão Hồ lại luôn có vẻ u sầu.

Mắt ông ta mù nhưng tâm không mù, cũng đoán được có gì đó không đúng.

Cho nên mới muốn ra tay sờ lại tướng diện của Lâm Nghị lần nữa!

Phải biết rằng ông ta từng là thủ lĩnh Tà Lĩnh, tuy giờ đã già nhưng bộ pháp dưới chân vẫn là hạng nhất!

Ông ta ra tay, người thường căn bản không thể né được!

Huống hồ vừa rồi còn là đánh lén bất ngờ, khó lòng phòng bị, vậy

mà vẫn không chạm được vào Lâm Nghị.

Điều này chứng tỏ võ công của Lâm Nghị cao hơn ông ta rất nhiều!

Thông hiểu phong thủy thuật số, lại có võ công cao cường như thế, cùng với tác phong hành sự, thật giống hệt Lâm Thiên Quan năm xưa!

Trần hạt tử gần như chắc chắn đến 80% rằng Lão Lâm trước mặt chính là hậu nhân của Lâm Thiên Quan!

Ông ta đứng vững bộ pháp, vuốt râu dê, hỏi một cách thâm sâu: "Lão phu có một người quen cũ, cũng họ Lâm giống cậu, tên chỉ có một chữ Nghị, không biết các hạ có quen biết không?" "Ách." Lâm Nghị ngẩn ra một lát rồi nói: "Trần hạt tử, chúng ta mới quen nhau mấy ngày mà đã thành người quen cũ rồi sao?

Chậc chậc, tôi có sức hút đến thế cơ à, mà ông cứ cố dán vào tôi thế." Nghe vậy, Trần hạt tử kinh hãi: "Chẳng lẽ, cậu chính là Lâm Nghị?

Không... không thể nào." Bàn Tử oang oang nói: "Cậu ấy không gọi Lâm Nghị chẳng lẽ ông gọi là Lâm Nghị chắc!

Bàn gia tôi và Lão Lâm cùng cởi truồng lớn lên với nhau, có gì mà không thể!" Sắc mặt Trần hạt tử có chút hoảng loạn, vội vàng bấm ngón tay tính toán, nhưng dù tính thế nào cũng không ra kết quả.

"Không thể nào.

Cậu không thể là Lâm Nghị được.

Lâm Nghị thật sự không thể trẻ như thế này." Lão Hồ nhíu mày: "Trần hạt tử, ông nhận nhầm người rồi phải không?" Trần hạt tử thật sự nghĩ không ra, hít sâu một hơi, chỉ đành miễn cưỡng thừa nhận: "Có lẽ lão phu nhận nhầm người thật rồi." Miệng nói vậy nhưng

trong lòng ông ta không nghĩ thế.

Ông ta càng nghĩ càng thấy giọng nói của Lâm Nghị giống hệt giọng của vị Lâm Thiên Quan mấy chục năm trước!

Không chỉ giống, mà là đúc cùng một khuôn!

Lại nghĩ đến việc Lâm Nghị từng nhắc tới Thường Thắng Sơn, điều này chẳng khác nào trực tiếp gọi tên Trần Ngọc Lâu của ông ta ra!

Chả trách, chả trách Lâm Nghị cái gì cũng biết!

Hóa ra anh chính là Lâm Thiên Quan!

Kết quả này tạo thành một cơn sóng dữ trong lòng ông ta, càng khiến ông ta đi đến một kết luận vô cùng đáng sợ!

Mấy chục năm qua, ngoại mạo của Lâm Thiên Quan e là chưa từng thay đổi, ông ta đã già nua lụ khụ, còn Lâm Nghị vẫn là chàng trai ngoài đôi mươi!

Nhưng lời tên Bàn Tử nói họ cùng lớn lên với nhau là sao?

Chương 166

Thôi vậy.

Nếu anh ta thật sự là Lâm Thiên Quan thì chuyến này chắc chắn vô sự!

Mình việc gì phải lo lắng nữa?

Vả lại, chuyện của Lâm Thiên Quan cũng không phải lão già mù như mình có thể quản được nữa.

Nghĩ đoạn, Trần hạt tử quay người, cầm gậy trúc gõ gõ, tùy tiện tìm một tảng đá ngồi xuống!

Lâm Nghị thấy Trần hạt tử dường như biết gì đó, bèn lấy ra một tờ một trăm tệ đưa qua, cười nói: “Ông có biết chuyện dưới hang động tiệm quan tài này là thế nào không?

Ở đây có một trăm tệ, chỉ cần ông nói cho tôi biết, nó sẽ là của ông.” Trần hạt tử đẩy kính, cao ngạo ngẩng đầu: “Lão phu...

Lão phu năm xưa cũng là lực sĩ Tà Lĩnh lừng danh vùng lưỡng Hồ, một lời nói ra không bao giờ sai lệch.

Tiền bạc này là vật ngoài thân, Trần mỗ không thèm chấp nhất.

Tuy nhiên, cậu và cố nhân của lão phu có nhiều nét tương đồng, nên lão phu sẽ nói cho các người biết!” Chỉ thấy tay Trần hạt tử rung lên một cái, tờ tiền trong tay Lâm Nghị đã bị ông ta đút tọt vào túi rồi.

Sau khi nhận tiền, Trần Hạt Tử bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Năm đó Tần Thủy Hoàng tuần du, từng thấy tiên nhân luyện đan trong động này, nên đã dựng bia đá trước núi để ghi lại sự việc.

Sau này Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, Hán Cao Tổ Lưu Bang cũng

đều từng trốn chạy đợt truy quét của triều đình trong động này.

Lúc bấy giờ hai người họ đều là dân thường, chỉ vì vào động tiên này mà sau này mới xưng vương xưng bá, bình định thiên hạ, lập nên cơ nghiệp to lớn.

Chư vị huynh đệ, vương hầu khanh tướng há có giống sẵn sao?

Lão phu thấy các cậu đều có tướng quân công, sau này chắc chắn sẽ thăng quan tiến chức, hiển hách vô cùng." Lão Hồ: "@#¥&*" Bàn Tử: "¥%*" Lâm Nghị cũng mỉm cười nói: "Lão Hồ, giờ cậu yên tâm được rồi chứ?

Quẻ của Trần Hạt Tử này chưa chắc đã chuẩn, nhưng chỉ cần tiền trao cháo múc thì chuyện xấu cỡ nào lão cũng nói thành chuyện tốt được!" Trần Hạt Tử lại từ trong túi móc ra một cuốn sách, cười hì hì nói: "Vị tiểu ca này, tôi và cậu đúng là vừa gặp đã như quen biết từ lâu.

Năm đó lão phu thống lĩnh hàng vạn lực sĩ Tá Lĩnh, đi khắp các danh sơn đại xuyên, thu thập không ít bảo vật.

Tuy thời thế không thuận, nhiều bảo vật đã thất lạc, nhưng trong tay lão phu vẫn còn một bộ Đả Tử Mật Địa Nhãn Đồ cực kỳ trân quý, bên trong ẩn chứa các loại địa mạch, thế gian chỉ có một bộ duy nhất, là một cuốn bảo thư hiếm có!

Tiểu ca, chúng ta gặp nhau là có duyên, chỉ cần một ngàn tệ, lão phu sẵn lòng bán rẻ cho cậu." Lâm Nghị lườm Trần Hạt Tử một cái.

Cái lão này còn nghiện lừa đảo hay sao?

Định coi mình là tên nhà giàu ngốc nghếch chắc!

Nhưng nghĩ lại, Lâm Nghị khẽ mỉm cười nói: "Trần Hạt Tử, nếu đã có duyên thì cuốn Đả Tử Mật Địa Nhãn Đồ này tôi nhận!" Trần Hạt Tử nghe vậy liền ưỡn thẳng lưng, hỏi: "Lời này là thật?" Lão nửa

tin nửa ngờ, nhưng trong lòng lại cực kỳ kinh hỉ.

Cuốn Đả Tử Mật Địa Nhãn Đồ này lão bốc phét thì oai thế thôi, chứ thực ra giá trị cũng bình thường.

Nếu dùng nó mà đào được một ngàn tệ từ tay Lâm Thiên Quan thì... chà chà, phen này nở mày nở mặt quá rồi! "Tất nhiên rồi.

Có điều..." Lâm Nghị gật đầu, nói tiếp: "Hạt tử, tôi thấy ông rất am hiểu về phong thủy thuật số, hay là đến thủ đô làm chưởng quỹ cho cửa hàng của tôi đi?

Dù sao cũng tốt hơn là ở đây phơi nắng phơi sương xem bói dạo đúng không?" Trần Hạt Tử ngẩn người, không ngờ Lâm Nghị lại đưa ra yêu cầu này.

Nhưng nghĩ kỹ lại, ba người Lâm Nghị ra tay hào phóng như vậy, chắc hẳn việc kinh doanh cổ vật ở thủ đô cũng là mối làm ăn lớn.

Mình đến đó làm chưởng quỹ cũng không làm mất đi thân phận cựu khôi thủ Tá Lĩnh.

Sau đó, lão hỏi: "Vậy tiền lương thế nào?" Lão giờ đã sợ nghèo lắm rồi.

Thời buổi này kiếm tiền không dễ.

Nếu chỉ là giúp một tay mà lương không cao thì thà ở vùng Tần Xuyên văn vật này lừa gạt người ta còn kiếm nhanh hơn.

Lâm Nghị cười thầm, vị khôi thủ Tá Lĩnh không ai bì kịp năm nào giờ cũng trở nên thực tế thế này. "Bao ăn bao ở, lương tháng một trăm tệ!" Nghe Lâm Nghị nói, những người xung quanh đều lộ vẻ ngưỡng mộ.

Lương tháng một trăm tệ lại còn bao ăn ở, đãi ngộ này tốt quá rồi.

Họ làm lụng vất vả cả tháng cũng chỉ được bốn năm mươi tệ, cao

lắm là bảy tám mươi là kịch trần, lại còn không bao ăn ở!

Lâm Nghị vừa mở miệng đã đưa ra mức lương cao cấp nhất.

Cái lão thầy bói thối tha này không biết tu mấy kiếp mới gặp được vận may lớn thế này!

Lão Hồ và Bàn Tử cũng không phản đối, một trăm tệ một tháng với họ chỉ là hạt cát trên sa mạc.

Lâm Nghị muốn thuê thì cứ thuê thôi, cùng lắm là nuôi thêm một miệng ăn.

Tuy nhiên, Lâm Nghị biết rõ bản lĩnh của Trần tổng bả đầu, tuy mắt đã mù nhưng kiến thức về đồ cổ thì hơn hẳn nhiều trí thức, thậm chí còn cao thâm hơn cả Đại Kim Nha.

Nếu không phải vì mù mắt, sa sút đến nước này, Trần Ngọc Lâu kiêu ngạo sao có thể cam tâm để anh thuê?

Sau này Vạn Bảo Các có vị khôi thủ Tá Lĩnh tọa trấn, anh cũng yên tâm hơn. "Tê!" Trần Ngọc Lâu nghe điều kiện của Lâm Nghị cũng cực kỳ động lòng, hít sâu một hơi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, xem bói tuy vất vả nhưng không nhàn nhã bằng làm chưởng quỹ ở thủ đô.

Có điều Trần Ngọc Lâu lão dù sao cũng là người có tiếng tăm!

Từng thống lĩnh hàng vạn người, bảo lão ngủ đầu đường xó chợ xem bói thì được, chứ bắt lão dưới trướng người khác thì thực sự có chút không cam lòng.

Chỉ có điều đối phương là Lâm Nghị, vậy thì lại là chuyện khác.

Đối với Lâm Nghị, lão thực sự khâm phục tận đáy lòng, kiểu tâm phục khẩu phục.

Dù vậy, nếu đồng ý dễ dàng quá thì lại mất giá.

Trần Hạt Tử trầm ngâm hồi lâu, từ từ đưa ra ba ngón tay: "Ba trăm tệ mỗi tháng, thấp hơn con số này lão phu tuyệt đối không đi!" Lão Hồ không nói gì, Bàn Tử thì thấy chướng mắt, bất mãn lên tiếng: "Lão già, lão Lâm đã nể mặt lão lắm rồi, lão ngồi đó mà hét giá là hơi quá đáng rồi đấy!" Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy vậy, thầm nghĩ: "Đúng là vật họp theo loài, lão Lâm nhìn trúng Trần Hạt Tử này cũng có lý do.

Nhưng như vậy cũng tốt, mình hay tiêu xài hoang phí, trong nhà có người tính toán chi li một chút cũng không tệ." Lâm Nghị nhún vai cười nói: "Được, quyết định vậy đi.

Mỗi tháng ba trăm tệ, bao ăn bao ở." Đừng nói ba trăm, dù là ba ngàn tệ Lâm Nghị cũng thấy lời to.

Chưa bàn đến nhãn lực của Trần Hạt Tử thế nào, chỉ riêng cái danh xưng khôi thủ Tá Lĩnh của lão trưng ra thôi cũng đủ làm bộ mặt cho Vạn Bảo Các rồi.

Người trong giới ai mà không nể mặt vài phần?

Huống hồ Trần Hạt Tử học vấn uyên bác, nhân viên trong tiệm có thể học hỏi được bao nhiêu thứ từ lão.

Còn cái miệng dẻo kẹo của lão nữa, còn lợi hại hơn cả Đại Kim Nha, quan trọng là thật thật giả giả khôn lường, ngay cả người trong nghề cũng chưa chắc nhìn thấu được.

Ngoài ra, trong tay Trần Hạt Tử còn một thứ cực kỳ quan trọng!

Nếu để lão đi mất thì lỗ nặng. "Thành giao!

Lâm Thiên Quan đúng là người sảng khoái!" Người khác có thể không chú ý, nhưng Lâm Nghị lại nghe rất rõ.

Trần Hạt Tử gọi anh là Lâm Thiên Quan!

Anh nhìn chằm chằm vào Trần Hạt Tử.

Anh mang theo Phát Khâu Thiên Ấn, chính là Phát Khâu Thiên Quan chính tông.

Nhưng chuyện Thiên Ấn này anh chưa từng kể với ai, ngay cả Lão Hồ, Bàn Tử hay Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không biết!

Chương 167

Trần Hạt Tử gọi anh như vậy, rõ ràng là biết thân phận của anh.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát, thầm nghĩ: "Xem ra sau này mình đi phó bản Nộ Tình Tương Tây đã ảnh hưởng đến hiện thực rồi.

Trần Hạt Tử đã từ nhiều dấu vết mà đoán ra thân phận của mình." Cũng chẳng trách lão già này đột nhiên trở nên ngoan ngoãn.

Thôi kệ!

Đoán được thì cứ đoán đi!

Thân phận Phát Khâu Thiên Quan anh cũng chẳng định giấu ai.

Dùng danh nghĩa Phát Khâu Thiên Quan để xuống cổ mộ Bình Sơn cũng khá hay.

Sắp xếp xong cho Trần Hạt Tử, trợ lý của Giáo sư Tôn đã tìm thấy hộp đá từ trong hang động mang ra.

Sau khi mở hộp, bên trong là sáu con ngọc thú!

Sáu con ngọc thú này đỏ rực như máu, hình dáng quái dị, vừa giống sư tử vừa giống hổ, trên người còn mọc lông vũ, đều chỉ có một mắt, diện mạo hung tợn.

Trên mình ngọc thú có nhiều vết đốm thủy ngân, tuy chế tác tinh mỹ nhưng lại mang đến cảm giác tà ác, âm lãnh.

Thứ này là gì thì ngay cả Giáo sư Tôn cũng không nói chắc được, đừng nói đến những người khác.

Chỉ là Trần Hạt Tử khi nghe mọi người bàn tán thì nhíu chặt mày, nói: "Lâm lão bản, sáu con ngọc thú này không đơn giản!

Theo tôi biết, một bộ phận người nước Cổ Điền xưa tôn sùng tà

thuật Vu thần." Theo lời Trần Hạt Tử kể, năm đó ở nước Cổ Điền, nhóm người tin theo tà thuật Vu thần đó để tránh họa loạn đã rời khỏi nước Cổ Điền, di cư đến sinh sống trong núi sâu ven sông Lan Thương.

Thủ lĩnh của họ tự xưng là Hiến Vương.

Loại 'vua tự phong' này trong lịch sử thiên triều nhiều không đếm xuể, sử sách ghi chép về vị Hiến Vương này cũng chỉ có vài dòng ngắn ngủi.

Vì vậy Giáo sư Tôn không biết cũng là chuyện thường.

Trần Hạt Tử trải đời phong phú, từng cố gắng xông vào mộ Hiến Vương nên ký ức về những thứ này vẫn còn rất mới.

Sáu con ngọc thú này chính là tế khí dùng để cử hành vu thuật của Hiến Vương!

Sáu con ngọc thú màu đỏ máu lần lượt đại diện cho sáu phương hướng: Đông, Nam, Tây, Bắc, Trời, Đất.

Mỗi con đều có tên gọi và công dụng riêng.

Khi Hiến Vương cử hành tế lễ cần uống một số loại thuốc gây ảo giác để tinh thần đạt đến cảnh giới vô ý thức.

Đồng thời sáu con ngọc thú được đặt cố định trên sáu tế đàn để tạo ra một loại từ trường nào đó, từ đó có thể giao tiếp với vật tổ Tà Thần ở tầng ý thức tinh thần.

Hiến Vương hành sự quỷ bí, sùng bái tà thần, lại biết dị thuật, tuyệt đối không phải người thường.

Theo phán đoán của Trần Hạt Tử, cổ mộ trong tiệm quan tài này có liên quan rất lớn đến Hiến Vương, thậm chí tồn tại loại vu thuật đáng sợ!

Những gì Trần Hạt Tử nói tuy cực kỳ phong phú và sống động nhưng nhìn chung cũng gần giống với suy đoán của Lâm Nghị.

Lâm Nghị không cảm thấy bất ngờ, nhưng những người khác thì kinh ngạc không thôi, có mấy người nhát gan bắt đầu do dự không dám xuống nữa.

Trần Hạt Tử đột nhiên quát lớn: "Vì vậy lão phu khuyên các người một câu, nếu đi xuống thì cẩn thận kẻo mất mạng oan uổng!" Bàn Tử nghe Trần Hạt Tử nói chuyện ly kỳ quái đản, liền bảo: "Lão già, sau này chúng ta đều là người mình cả, đừng có dọa người như thế chứ!" Trần Hạt Tử vuốt râu cười nói: "Người khác không đi được, nhưng Lâm lão bản thân hoài tuyệt kỹ, thiên hạ vô song, tự nhiên là đi được." Bàn Tử nhướng mày cười: "Hắc, lão già, tuy lão nói chuyện thần thần tâm tâm không đâu vào đâu, nhưng mắt tuy mù mà nhãn lực lại tốt đấy.

Nói cho lão biết, đừng nói là lão Lâm, ngay cả Bàn gia tôi đây cũng chẳng sợ tí nào!

Hôm nay chúng ta nhất định phải làm cho ra lẽ cái hang dưới lòng đất này mới được." Giáo sư Tôn tuy là trí thức, lẽ ra không có sức kháng cự trước các di chỉ cổ đại, nhưng từ sau vụ tai nạn máy bay mấy chục năm trước, ông thấy chuyện này quá tà môn, quái dị!

Nên dù tin vào khoa học, gặp phải chuyện tà môn thế này ông cũng không muốn dính vào.

Lâm Nghị thấy Giáo sư Tôn khá do dự, liền cười hỏi: "Giáo sư Tôn, chúng tôi chuẩn bị xuống đây, ông có muốn đi cùng không?" Giáo sư Tôn nhìn Lâm Nghị và Bàn Tử.

Hai người này chẳng phải dạng vừa, lại còn là mộ tặc!

Họ mà xuống dưới, gặp được cổ vật gì thì dù không phá hủy chắc

cũng vơ vét hết.

Trầm ngâm một lát, Giáo sư Tôn gật đầu mạnh một cái: "Chúng tôi là nhân viên khảo cổ, gặp di tích cổ đại thế này đương nhiên phải xuống xem một chút, kẻo bị các cậu làm hỏng mất." Giáo sư Tôn đang ám chỉ điên cuồng.

Lâm Nghị cười cười không nói gì.

Sau đó, một nhóm người từ cái lỗ dưới đáy cỗ quan tài trong tiệm tiến vào hang động dưới lòng đất.

Xuống sâu khoảng hai mươi mét là một lối đi ngang.

Đi dọc theo lối đi không xa, mọi người thấy một cái đài đá.

Theo lời mấy anh dân quân đi cùng, trên đài đá này trước đó đặt sáu con ngọc thú đỏ rực như máu.

Phía trên đài đá có một cái hố đen ngòm, đèn pin chiếu vào cũng không thấy đáy.

Hơn nữa từ hố đen liên tục thổi ra những luồng gió lạnh âm u, đứng ở miệng hố thôi cũng khiến người ta rùng mình, còn nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Mọi người dựng thang dây, tiến vào trong hố đen.

Bên trong là một hồ nước đường kính khoảng năm sáu mươi mét.

Nước hồ đen ngòm, sâu không thấy đáy, phía trên có mấy cái vòng sắt lớn treo vài sợi xích sắt khổng lồ chìm sâu xuống hồ.

Kỳ lạ là những sợi xích này đen sì, không giống sắt nhưng nhất thời không nhìn ra được chất liệu gì vì không hề có vết rỉ sét.

Sợi xích thẳng tắp chìm xuống đáy, giống như đang buộc một vật nặng gì đó!

Khi họ lại gần, những sợi xích đen to lớn đó đột nhiên rung chuyển dữ dội mà không có ngoại lực tác động, tạo thành từng vòng sóng lăn tăn.

Giáo sư Tôn đứng bên cạnh thấy cảnh này thì sợ đến run người, đôi mắt dán chặt vào mặt nước, kinh hãi nói: "Dưới nước... dưới nước hình như có thứ gì đó còn sống!

Có thể kéo chuyển được sợi xích đen nặng nề thế này, không biết là vật khổng lồ gì!

Tóm lại chắc chắn không phải cá!" Những sợi xích sắt đó vừa to vừa nặng, đừng nói là cá, ngay cả người muốn tạo ra động tĩnh như vậy thì bốn năm người cũng không làm nổi.

Thấy trong hồ có quái vật, Bàn Tử lại càng hưng phấn hơn! "Chắc là quái vật gì đó rồi!

Mọi người đừng sợ!

Cứ nấp sau lưng Bàn gia, nếu con quái này dám ló mặt ra, xem tôi có kết liễu nó không!" Lâm Nghị thì đưa mắt quan sát một lượt, nhanh chóng chú ý đến hai bên góc tối ở cửa động, mỗi bên dựng ba tấm bia đá đen kịt!

Bia đá đen ẩn mình trong bóng tối, dù khoảng cách không xa nhưng chỉ có Lâm Nghị với ánh mắt nhạy bén mới nhận ra.

Anh liếc nhanh qua sáu tấm bia đá, trên đó khắc dày đặc chữ cổ nước Cổ Điền, anh cũng không hiểu nên đành âm thầm đả tạp. "Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh, phát hiện ký chủ đang ở trọng địa tế tự nước Cổ Điền, là địa điểm đả tạp, có thể thực hiện!" "Đinh, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công, nhận được phương thức giải mã Long Cốt Thiên Thư!" Ngay lập tức, một lượng lớn tri thức tràn vào não bộ Lâm Nghị!

Không chỉ bao gồm cách giải mã Long Cốt Thiên Thư, mà ngay cả những chữ cổ liên quan trên đó anh cũng có thể dễ dàng hiểu được!

Trong đó có hai loại văn tự!

Một là chữ cổ thời Chu, hai là chữ cổ nước Cổ Điền!

Giống như hai loại chữ này là quà tặng kèm của phương thức giải mã vậy, Lâm Nghị vốn không biết chữ của hai nước này, giờ đây bỗng nhiên thông thạo hoàn toàn!

Ý nghĩa của những chữ cổ nước Cổ Điền trên bia đá hai bên cửa động mà anh vừa thấy cũng trở nên rõ mồn một trong tâm trí.

Hóa ra là vậy!

Chỉ là anh cảm thấy kỳ quái, Long Cốt Thiên Thư lưu truyền từ thời Tây Chu, sao lại có chữ nước Cổ Điền được?

Chương 168

Anh trầm ngâm một lúc, tỉ mỉ nhớ lại nội dung trên Long Cốt Thiên Thư đêm đó, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Văn Vương đúng không hổ danh là Văn Vương, vị tiên hiền đã suy diễn Tiên Thiên Bát Quái thành Thập Lục Tự Thiên Quẻ.

So với tiên tri tộc Zaglama cũng chẳng kém cạnh chút nào.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống lại vang lên: "Đinh, địa điểm đả tạp thứ bảy đã cập nhật, sau khi tiêu diệt Mã Đại Đảm có thể đả tạp!

Phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ!" Mã Đại Đảm?

Lâm Nghị ngẩn người.

Trước đó Mã Đại Đảm và mấy tên đàn em tính dùng thuốc nổ hại anh, nhưng cuối cùng bị anh nghe thấy, thế là anh ra tay trước, để tiểu Kiến Hậu đi giải quyết chúng lúc chúng đi đường đêm.

Theo tin báo của tiểu Kiến Hậu, Mã Đại Đảm và đám đàn em đáng lẽ đã đi gặp Diêm Vương rồi chứ.

Sao hắn vẫn còn xuất hiện ở đây?

Khi quay lại huyện Cổ Lam nghe chuyện tiệm quan tài, Lâm Nghị đã thấy nghi hoặc.

Nhưng theo mô tả của tên tiểu nhị, lúc đó Mã Đại Đảm trông giống như cương thi, không giống người sống!

Chẳng lẽ Mã Đại Đảm có thể sử dụng tà thuật nước Cổ Điền, dù chết rồi vẫn có thể đi lại?

Loại tà thuật này hơi giống cương thi, nhưng so với cương thi trong miệng mọi người thì hình như có chút khác biệt.

Chắc cũng không phải thi biến thành đại tống tử, vì thi biến chỉ xảy ra trong cổ mộ không lưu thông không khí.

Giờ hệ thống bảo anh tiêu diệt Mã Đại Đảm, xem ra đúng như anh nghĩ.

Mã Đại Đảm cai quản tiệm quan tài này bao nhiêu năm, lại am hiểu bí mật trọng địa tế tự này, e là đã học được tà thuật gì đó.

Một kẻ vốn đã chết mà vẫn có thể sống như xác không hồn.

Thú vị đấy.

Tà thuật nước Cổ Điền đúng là tà môn thật.

Nghe dân quân nói gần đây huyện Cổ Lam thỉnh thoảng lại có người mất tích, e là liên quan đến Mã Đại Đảm.

Hèn chi lúc trước đám Mã Đại Đảm muốn hại mấy anh em Lâm Nghị mà chẳng hề kiêng dè, hóa ra là đã làm quen tay rồi!

Có điều Mã Đại Đảm có thể thoi thóp sống sót, chứ đám đàn em cướp bóc của hắn chắc đã đi đời từ lâu.

Nếu Mã Đại Đảm chưa chết, vậy hôm nay anh sẽ cho hắn chết thêm lần nữa.

Tuyết Lỵ Dương bước đến bên cạnh Lâm Nghị, gương mặt trắng nõn nghiêm túc hỏi: "Lão Lâm, anh thấy sao?" Lâm Nghị cầm đèn pin soi lên phía trên hồ nước.

Phía trên hồ, mấy sợi xích đen xuyên qua đỉnh động rủ xuống, theo ánh đèn pin soi rọi, ở đầu xích nối với một cái tời ở các góc quanh hồ. "Thứ này có thể nâng lên hạ xuống, mọi người nói nhiều cũng chẳng ích gì, hay là kéo thứ dưới nước lên xem xem.

Trần Hạt Tử kia chẳng phải nói lão là Khương Thái Công, Lưu Bá Ôn, Gia Cát Lượng chuyển thế, biết trước tám ngàn năm, biết sau năm

trăm năm đó sao?

Lão bảo đây là động tiên, biết đâu bên trong giấu tiên đan trường sinh bất lão, trị bách bệnh của người xưa luyện ra đấy!" "Tiên đan?" Nghe đến tiên đan, mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Hắn hắng giọng một cái nói: "Lão Lâm, theo thông lệ quốc tế, món đồ mà cá nhân phát hiện đầu tiên hình như người đó sẽ có quyền gì ấy nhỉ?" Lâm Nghị cười thầm, hay thật, anh chỉ tùy miệng nói một câu để làm dịu bầu không khí căng thẳng, thế mà Bàn Tử lại tin là thật. "Theo thông lệ quốc tế, người phát hiện đầu tiên có quyền đặt tên." "Đúng, quyền đặt tên.

Vậy nếu Bàn gia tôi phát hiện trước, tên nó sẽ là Khải Hoàn Đan...

Các người thấy xích sắt vừa động đậy không?

Biết đâu là tiên khí của tiên đan đang lưu động đấy!

Tiên đan sao giống viên bùn được!

Các người nhát gan thì cứ đợi đấy, lát nữa có tiên đan rồi thì đừng có tranh với Bàn gia này nhé." Lâm Nghị vỗ vai Bàn Tử, toét miệng cười: "Được thôi, béo à.

Biết đâu tiên đan này chuyên trị dạ dày, yếu sinh lý, không lên nổi, lại rất hợp với cậu đấy." Bàn Tử đen mặt lườm Lâm Nghị một cái, mắng: "Cút xéo đi, đồ quỷ." Những người khác lập tức cười ha hả, cảm giác căng thẳng cũng vơi đi nhiều.

Giáo sư Tôn: "(*^▽^*)".

Đúng là tuổi trẻ thật tốt.

Tuyết Lỵ Dương lườm Lâm Nghị một cái, không nhịn được càm ràm: "Đừng cười nữa!

Mau làm việc đi!" Sau đó Lâm Nghị chỉ huy dân quân quay tời,

giống như kéo nước dưới giếng, từng vòng xích sắt được cuộn lên bàn xoay.

Nguyên lý cơ học giữa bàn xoay và tời xích được thiết kế rất khéo léo, không cần đến ba người, chỉ một người dùng tám phần sức là có thể từ từ kéo xích vào tời.

Theo những sợi xích dưới hồ được kéo lên, thứ dưới hồ là vật sống hay thứ gì khác sẽ sớm sáng tỏ.

Tim của mọi người vốn vừa thả lỏng nay lại thắt lại theo từng nhịp lên của sợi xích khổng lồ.

Xích được kéo lên hơn mười mét, chỉ thấy mặt nước hồ xao động, một vật đen sì lộ ra khỏi mặt nước.

Dưới sự kéo động của xích sắt, một vật thể lớn màu đen rào rào nước được kéo lên khỏi hồ.

Vì khoảng cách khá xa nên chỉ thấy vật đó đen ngòm, ban đầu chỉ thấy hình dáng đại khái, vừa tròn vừa to như một cái chum nước lớn.

Nhưng có thể khẳng định một điều, đó không phải động vật dưới nước mà là một món đồ khổng lồ.

Thấy cái chum quái dị này, mắt Bàn Tử dán chặt vào, nói: "Lão Lâm, không lẽ bị cậu đoán trúng thật rồi sao?

Đây là lò luyện đan, bên trong chắc không có tiên đan thật chứ?!" Lâm Nghị nhìn cái chum quái dị một cái, cười nhạt: "Coi là vậy đi!" Nghe Lâm Nghị nói thế, mắt ai nấy đều lộ vẻ tò mò pha lẫn hưng phấn.

Tuy đối mặt với điều chưa biết họ vẫn có chút sợ hãi, nhưng Bàn Tử giờ đã có bản lĩnh, hắn nghênh ngang bước tới một bước nói: "Mọi người đừng động!

Để Bàn gia qua xem có phải tiên đan không nào!" Bàn Tử chuẩn bị dây thừng, dùng lực quăng qua, đầu dây quấn vào sợi xích nối với chum, hắn dùng sức kéo, cái chum từ từ di chuyển về phía hắn.

Đột nhiên!

Cái chum rung lắc dữ dội, bên trong phát ra những tiếng va đập "uỳnh uỳnh"!

Tiếng va đập rất lớn, giống như có ai đó dùng búa sắt gõ vào chum vậy.

Hơn nữa tiếng va đập liên hồi khiến cái chum chao đảo giữa không trung, sức mạnh của Bàn Tử giờ đã khác xưa nhưng thứ bên trong sức quá lớn, khiến hắn có chút trở tay không kịp, người không tự chủ được mà chúi về phía trước.

Lâm Nghị giơ tay tóm lấy hắn, sau đó nắm chặt sợi dây thừng, mặc cho thứ bên trong va đập thế nào, anh vẫn vững như bàn thạch, không mảy may lay chuyển.

Bàn Tử đứng vững lại, ngơ ngác nhìn cái chum, bỗ bã phàn nàn: "Lão Lâm, bên trong là thứ gì mà khỏe thế?

Suýt nữa kéo cả tôi xuống hồ!" Những người khác cũng cực kỳ tò mò.

Hiển nhiên trong chum này không thể là tiên đan mà là một sinh vật sống, hơn nữa còn không ít!

Đoán chừng là loại cá nào đó, nhưng cá dù khỏe đến đâu, cái chum cũng chỉ có bấy nhiêu chỗ, sao có thể gây ra động tĩnh lớn thế này?

Sức mạnh lớn đến mức cảm giác như sắp tông vỡ cái chum luôn rồi!

Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói: "Trong này e là có người!"

Theo suy đoán của Lâm Nghị, sau khi Mã Đại Đảm vào hang động thì chưa từng ra ngoài.

Nơi duy nhất họ đi qua có thể ẩn thân chính là hồ nước này!

Theo miêu tả trên bia đá đen, tà thuật tế tự ở đây là một loại tà thuật kéo dài tuổi thọ, thậm chí là trường sinh bất lão.

Loại tà thuật này là thả cá con vào hồ nước cùng một cái chum lớn đục lỗ!

Sau đó cho thịt người vào trong chum, tốt nhất là người sống, nhưng thường thì dùng tử thi.

Chương 169

Cá con muốn ăn thịt phải chui qua các lỗ vào trong chum.

Theo sự phát triển của cá, chúng ăn thịt người và lớn dần lên, cho đến một ngày sau khi ăn xong, chúng bị kẹt trong chum không thể chui ra được nữa!

Những kẻ sử dụng tà thuật này ở nước Cổ Điền cho rằng, ăn loại cá nuôi bằng thịt người này có thể kéo dài tuổi thọ, dùng lâu dài thậm chí có thể trường sinh bất tử!

Hơn nữa cá ăn thịt người càng lâu thì công hiệu càng lớn!

Nên lúc trước Lâm Nghị bảo thứ trong chum là tiên đan cũng không sai.

Có thực sự hiệu nghiệm hay không thì từ nhiều dấu vết cho thấy, có lẽ không trường sinh bất lão được nhưng qua tà thuật tế tự nuôi cá này cũng có chút kỳ quái.

Chính vì vậy Lâm Nghị mới cảm thấy kẻ nửa sống nửa chết như Mã Đại Đảm đến đây là vì lũ cá tà ác trong chum này! "Lão Lâm, cậu lừa người đấy à!

Chum này chìm dưới nước không biết bao lâu rồi, nếu có người chắc cũng chết đuối từ đời tám hoánh rồi!" "Không tin?" Lâm Nghị nhướng mày, mắt dán chặt vào cái chum.

Đúng lúc này, tiếng va đập trong chum càng trở nên mãnh liệt, mấy sợi xích buộc chum cũng kêu loảng xoảng.

Nghe mà lạnh cả sống lưng, tim đập thình thịch.

Mấy người nhát gan đã không nhịn được lùi lại, muốn leo ra ngoài!

Tuyết Lỵ Dương nhíu chặt mày hỏi: "Lão Lâm, chuyện gì thế này?

Cái chum này có gì đó rất không ổn?" Chưa đợi Lâm Nghị trả lời, một tiếng "uỳnh" vang lên, nắp chum trực tiếp nổ tung!

Một đôi bàn tay "bạch" một cái bám chặt vào mép chum. "Trời đất ơi, lão Lâm, trong chum hình như là người thật kìa!" "Là... là Mã Đại Đảm!" "Đúng, đúng rồi, nhìn bộ dạng là Mã Đại Đảm, thiên linh cái nhà tôi ơi, sao hắn lại ở trong cái chum đó?" Đã có người tinh mắt nhận ra, lập tức kêu lên không thể tin nổi. "Tê!" Mã Đại Đảm bán thân lộ ra ngoài chum, đôi mắt lạnh lẽo trừng trừng nhìn mọi người, lộ ra tia sáng tàn nhẫn khát máu.

Tiếng hắn phát ra không còn là tiếng người nữa, mà giống tiếng dã thú, hay đúng hơn là tiếng xì xì của loài rắn!

Đôi mắt Lâm Nghị lóe lên tia tím, nhìn thấu toàn bộ cơ thể Mã Đại Đảm.

Sắc mặt anh khẽ biến đổi.

Không phải vì sợ, mà là vì quá mức kinh tởm!

Bên trong cơ thể Mã Đại Đảm đã sớm bị khoét rỗng!

Nội tạng, kinh mạch đều không còn!

Chỉ còn lại cái đầu và lớp da người để nhận dạng hắn từng là nhân loại.

Ngoài ra, bên trong cơ thể hắn toàn là lũ sâu bọ quái dị!

Ngay cả trong tim cũng bị sâu ký sinh!

Toàn bộ cơ thể Mã Đại Đảm hoàn toàn bị lũ sâu tiếp quản, đến mức phát âm cũng phải dựa vào sự rung động của chúng, nghe như tiếng rắn vậy. "Đây là Đằng thuật của nước Cổ Điền, hắn không còn là người nữa.

Mọi người mau rút ra ngoài!" Lâm Nghị quay đầu bảo mọi người.

Đến lúc này mới thấy, không để Lão Hồ đi theo là lựa chọn vô cùng đúngắn.

Với tính cách của Lão Hồ, gặp chuyện nguy hiểm thế này chắc chắn sẽ xông pha dẫn đầu hoặc ở lại bọc hậu cho mọi người.

Gặp phải loại trùng nhân Đằng thuật quái dị của nước Cổ Điền này, biết đâu còn nguy hiểm đến tính mạng thật.

Nghe Lâm Nghị nói, tất cả cuống cuồng leo lên thang dây để chạy trốn.

Đột nhiên, "Mã Đại Đảm" dùng hai tay bám chặt lấy mép chum, mượn sức đẩy của chum hướng về phía Lâm Nghị mà lao tới!

Trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách hơn mười mét! "Mẹ kiếp!" Ngay cả Bàn Tử cũng giật nảy mình.

Cái này kinh hãi quá rồi!

Thực lực hắn tiến bộ nhiều thế mà cũng không dám chắc làm được như vậy!

Mẹ nó, Mã Đại Đảm này chắc là ăn hết "tiên đan" trong chum rồi!

Những người khác càng sợ đến ngây dại, mấy anh dân quân vác súng trường dân dụng "đoàng đoàng" nhắm vào Mã Đại Đảm mà bắn.

Tuy nhiên đạn bắn vào người Mã Đại Đảm chẳng có tác dụng gì.

Cơ thể hắn đã hoàn toàn bị lũ sâu điều khiển, thậm chí còn không biết đau đớn!

Mọi người thấy cảnh này mặt cắt không còn giọt máu, ngay cả việc leo lên cũng quên luôn.

Giáo sư Tôn trong đầu lại hiện lên thảm cảnh năm xưa, mặt đầy

tuyệt vọng nói: "Chúng ta rốt cuộc đã đụng phải thứ gì thế này!" "Lão Lâm." Tuyết Lỵ Dương hít sâu một hơi, tiến lại gần Lâm Nghị, không tự chủ được mà nắm lấy tay anh. "Đừng lo." Lâm Nghị thần sắc thản nhiên, ánh mắt sâu thẳm nhìn "Mã Đại Đảm" trước mặt.

Đằng thuật nước Cổ Điền!

Một trong ba đại tà pháp vùng Điền Nam!

Đằng thuật cần có Đằng dẫn mới thi triển được.

Đằng dẫn tương đương với sâu chúa, sau khi uống Đằng dẫn vào cơ thể nó sẽ ký sinh và đẻ trứng, chỉ cần khoảng ba đến năm ngày, trứng càng đẻ càng nhiều, máu thịt nội tạng của con người đều trở thành chất dinh dưỡng cho ấu trùng, chúng sẽ lấp đầy cơ thể thay thế cho nội tạng.

Hiển nhiên Mã Đại Đảm sử dụng loại Đằng thuật này thuộc hàng cao cấp.

Hắn có thể điều khiển sâu chúa, từ đó điều khiển ấu trùng để đạt được trạng thái như hiện tại.

Giờ lại ăn thêm cá tà nuôi bằng thịt người khiến sức mạnh của hắn có sự thay đổi long trời lở đất.

Tuy nhiên cũng có nhược điểm chí mạng, đó là vị trí của sâu chúa, một khi sâu chúa chết thì các ấu trùng khác cũng chết theo.

Nếu là người thường muốn tìm ra sâu chúa thì khó hơn lên trời, nhưng Lâm Nghị có đôi Âm Dương Nhãn có thể thấu thị nên mọi chuyện trở nên vô cùng dễ dàng. "Hưu!" Giây tiếp theo, một tia ô quang lóe lên, thanh cổ đao đen kịt mang theo hàn mang đâm thẳng vào ngực Mã Đại Đảm.

Tốc độ nhanh đến mức ngay cả Bàn Tử cũng chỉ kịp phản ứng sơ sơ, nói gì đến người khác!

Mã Đại Đảm tuy sức mạnh tăng lên nhiều nhưng khả năng phản ứng lại không bằng một người bình thường.

Nhát đao này hắn không kịp né tránh.

Khi Hắc Kim Cổ Đao ngập vào tim trong lồng ngực, "Mã Đại Đảm" phát ra tiếng kêu quái dị đau đớn.

Tiếng kêu cực kỳ chói tai khiến màng nhĩ mọi người đau nhức, ai nấy đều bịt chặt tai lại.

Một lát sau, tiếng kêu quái dị dừng hẳn, cơ thể "Mã Đại Đảm" bắt đầu xẹp xuống, đổ gục như một đống bùn nhão.

Thấy cảnh này, mọi người đều ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. "Chuyện gì thế?" "Hắn chết rồi à?" "Anh Lâm, sao anh làm được vậy?

Chúng tôi dùng súng bắn còn không chết cơ mà!" Lâm Nghị thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, mỉm cười nói: "Mọi người kéo xác hắn ra ngoài, giải phẫu một chút là rõ ngay thôi.

Với điều kiện là mọi người không sợ." Giải phẫu ra thứ gì thì tự nhiên không cần nói nhiều.

Chương 170

Cũng không biết mấy ông pháp y nhìn thấy xong có nôn sạch cơm tối không nữa.

Tuyết Lỵ Dương nghi hoặc nhìn Lâm Nghị hỏi: "Lão Lâm, chuyện này là sao?" Lâm Nghị chỉ vào mấy tấm bia đá đen không xa nói: "Đều ghi hết trên bia đá kia kìa!" Mọi người đi đến trước bia đá đen, nhìn mà mù tịt.

Bàn Tử bĩu môi nói: "Lão Lâm, trên này khắc cái gì thế, không nhận ra chữ nào cả?" Giáo sư Tôn thấy vậy kinh ngạc không thôi, lại nhìn Lâm Nghị đầy vẻ không tin nổi: "Đây... trên này hình như là chữ nước Cổ Điền, đồng chí Tiểu Lâm, cậu... cậu đều đọc được hết sao?" Lâm Nghị nhìn Giáo sư Tôn với vẻ đầy hứng thú, hỏi ngược lại: “Giáo sư, những cổ văn này chẳng lẽ ông không nhận ra lấy một chữ sao?” Giáo sư Tôn đỏ bừng mặt, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Thời nay dân đổ đấu đều chuyên nghiệp đến thế này rồi ư?

Biết còn nhiều hơn cả một giáo sư trong giới khảo cổ như ông sao?

“Tôi... tôi chỉ nhận ra được vài chữ trong đó thôi.” “Ồ?

Chữ nào thế?” Giáo sư Tôn: “...”.

Tuyết Lỵ Dương nhìn tấm bia đá của nước Cổ Điền, kinh ngạc hỏi: “Lâm này, ngay cả văn tự nước Cổ Điền cậu cũng biết sao?” Lâm Nghị nhún vai, gật đầu nói: “Biết một chút.” Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi: “Vậy trên này viết gì thế?” Lâm Nghị đại khái giảng giải cho họ về tà thuật của nước Cổ Điền ghi trên đó.

Mọi người đều không khỏi xuýt xoa, phía sau bia đá còn phát hiện

ra cách sử dụng thuật điều khiển dây leo.

Khi nghe kể về loại thuật này, ai nấy đều nghe mà kinh tâm động phách, thậm chí có cảm giác muốn nôn mửa.

Nhìn dáng vẻ nửa người nửa quỷ của Mã Đại Đảm, thật sự là rợn người không để đâu cho hết.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Giáo sư Tôn nhìn Lâm Nghị với ánh mắt hoàn toàn khác.

"Đồng chí Tiểu Lâm, xin hỏi cậu có hứng thú dấn thân vào sự nghiệp khảo cổ của chúng tôi không?

Với học thức của cậu, chắc chắn sẽ làm rạng danh sự nghiệp khảo cổ nước nhà!" "Giáo sư, làm khảo cổ có tiền không?" "Có chứ!

Với bản sự của cậu, tôi có thể đảm bảo cậu sẽ được hưởng mức lương giáo sư!" "Lương giáo sư cao lắm sao?

Là bao nhiêu?" "Tất nhiên là cao rồi!

Lương tháng ít nhất là 150 tệ!" "Ách...

Giáo sư, dường như ông quên mất là tôi thuê một ông lão mù đã tốn 300 tệ rồi, 150 tệ đó ông cứ giữ lại dùng đi." Giáo sư Tôn: "...".

Tuyết Lỵ Dương tự nhiên biết Lâm Nghị không quan tâm chút tiền lẻ này.

Trước đó, chỉ riêng từ chỗ cô anh đã kiếm được mười mấy vạn.

Hơn nữa cái nghề đổ đấu này quả thực là siêu lợi nhuận, tùy tiện lấy được món đồ tốt nào đó cũng đáng giá vài vạn tệ, mạnh hơn nhân viên khảo cổ gấp bao nhiêu lần.

Ánh mắt cô đặc biệt sắc bén, chỉ vào một chữ trên bia đá nói: "Lâm này, chữ này dường như đã xuất hiện trên Long Cốt Thiên Thư!

Địa điểm cậu nói trước đây, không lẽ chính là nơi này chứ?" Lâm Nghị nhìn Tuyết Lỵ Dương, cười nói: "Thông minh." Đôi má Tuyết Lỵ Dương hơi ửng hồng, đây là lần đầu tiên cô được Lâm Nghị khen ngợi, trong lòng có một cảm giác vui sướng khó tả.

"Vậy giờ cậu có thể cho chúng tôi biết nội dung Long Cốt Thiên Thư là gì không?" Đám dân binh kia thì không sao, họ không hiểu mấy thứ này, coi như nghe kể chuyện thôi.

Nhưng Giáo sư Tôn và trợ lý đột nhiên nín thở, ánh mắt không thể rời khỏi Lâm Nghị được nữa.

Đây có lẽ là một tin tức chấn động giới khảo cổ!

Có người có thể giải mã bí mật trên Long Cốt Thiên Thư!

Ánh mắt họ như những học sinh thành tâm, tràn đầy khao khát tri thức.

"Vào đầu thời Tây Chu, Văn Vương tình cờ có được một vật lạ, ông cho rằng đó là vật do Hoàng Đế hóa thành, gọi là Phượng Hoàng Đảm.

Văn Vương dùng Thiên Quái để bói toán về Phượng Hoàng Đảm, nhưng kỳ lạ là Thiên Quái vốn có thể tính toán khí cơ trời đất lại không thể tính ra chân tướng của Phượng Hoàng Đảm, chỉ tính ra được vài thông tin thì quẻ số đã cạn sạch!

Vì vậy Văn Vương đã lệnh cho người dùng phương thức mã hóa đặc biệt khắc kết quả suy tính lên Long Cốt Thiên Thư." Nghe đến đây, trong đôi mắt đẹp của Tuyết Lỵ Dương hiện lên vẻ vui mừng: "Phượng Hoàng Đảm có lẽ chính là thứ chúng ta cần tìm!

Vậy Chu Văn Vương rốt cuộc đã tính ra được gì?

Phương thức mã hóa là gì?

Trên đó có nhắc đến tung tích của Mộc Trần Châu không?" Tuyết Lỵ Dương có chút không kịp chờ đợi mà gặng hỏi.

"Cô đừng vội, tôi nói cho mọi người biết về phương thức mã hóa trước đã.

Có hai loại phương thức mã hóa, một là mã hóa phát âm, hai là mã hóa lồng chữ.

Về mã hóa phát âm, tôi lấy một ví dụ là mọi người sẽ hiểu ngay.

Ví dụ như: Em (ngực) thật (rất) tuyệt (to) vời (nhỉ)." Tuyết Lỵ Dương: "...".

"Hiểu rồi chứ?

Hình thức viết của Long Cốt Thiên Thư cũng tương tự thế, viết là: 'Em thật tuyệt vời', nhưng đọc là: 'Ngực rất to nhỉ'.

Bước mã hóa thứ hai là đem thông tin đã được mã hóa phát âm khảm vào một lượng lớn thông tin vô dụng, giống như thơ giấu đầu ấy, cô cần dùng một quy luật nhất định để lọc chữ ra mới đọc hiểu được, loại mã hóa này có thể gọi là 'mã hóa lồng chữ'." Những người khác nghe mà ù ù cạc cạc, cũng chỉ có Tuyết Lỵ Dương là miễn cưỡng nghe hiểu.

Cô nhíu mày nói: "Theo lời cậu nói, dù chúng ta biết phương thức mã hóa nhưng vẫn không có manh mối gì về quy luật, chẳng lẽ cậu biết quy luật cụ thể?" Lâm Nghị gật đầu, cười nói: "Quy luật cụ thể nói ra thì phức tạp lắm.

Tôi nói thẳng kết quả cho mọi người luôn nhé.

Trên miếng Long Cốt Thiên Thư này ghi lại một lời tiên tri!

Chu Văn Vương tiên tri rằng nhiều năm sau khi ông qua đời, Phượng Hoàng Đảm cuối cùng sẽ rơi vào tay một vị vua của tiểu

quốc tên là nước Hiến, tách ra từ khu vực Điền Nam, cuối cùng bị ông ta mang vào lăng mộ.

Miếng Long Cốt Thiên Thư khắc lời tiên tri này sẽ chia làm ba, một miếng giấu trong mộ nhà Chu, một miếng được đưa vào mộ nhà Hạ, một miếng theo vua nước Hiến chôn vào lăng tẩm.

Ba miếng này có tác dụng khác nhau.

Miếng ở mộ nhà Chu kể về phương pháp suy tính Thiên Quái.

Miếng ở mộ nhà Hạ, chính là miếng chúng ta đang cầm, ghi lại lời tiên tri này và kết quả bói toán cuối cùng về Phượng Hoàng Đảm.

Còn miếng trong mộ Hiến Vương ghi lại cách sử dụng Phượng Hoàng Đảm!" Những gì Lâm Nghị nói, Nữ Vương trong nhẫn không gian đang lén lút lắng nghe.

Cô chống cằm, nằm bò trên gỗ Côn Luân Thần Mộc, chăm chú lắng nghe từng chữ.

Khi nghe đến Phượng Hoàng Đảm ở trong mộ Hiến Vương, sắc mặt cô thoáng hiện lên những vầng sáng kỳ lạ.

Đã trải qua lời tiên tri của tiên thánh tộc Trát Cách Lạp Mã, cô vô cùng tin tưởng vào những suy đoán của Chu Văn Vương!

Mộc Trần Châu mà cô khổ công tìm kiếm mấy ngàn năm, cuối cùng đã có tung tích!

Mộ Hiến Vương!

Mộc Trần Châu mà năm xưa cô dốc toàn lực của tinh tuyệt quốc cũng không tìm thấy, không ngờ lại ở trong mộ Hiến Vương.

Hiến Vương nước Cổ Điền!

Đó là kẻ tự lập làm vua vào thời cuối Tần đầu Hán, còn Tinh Tuyệt quốc là vào giữa thời Hán, hai bên gần như cùng một thời đại.

Cô không ngờ được rằng, một tiểu quốc Điền Nam danh tiếng không bằng ai lại chiếm hữu Mộc Trần Châu cho riêng mình!

Cô nắm chặt mười đầu ngón tay, nắm đấm nhỏ nện mạnh lên gỗ Côn Luân Thần Mộc, phẫn nộ nói: "Hiến Vương lão nhi, bản vương thề sẽ đảo lộn cái mộ của ngươi lên!

Đợi ngày bản vương có được Mộc Trần Châu sẽ là lúc trọng sinh!

Đến lúc đó, bản vương tất sẽ đông sơn tái khởi, cắm cờ Tinh Tuyệt quốc lên mọi ngóc ngách trên thế gian này!

Sau đó chiêu nạp Tiểu Lâm Lâm làm Vương hậu của bản vương!" Trợ lý của Giáo sư Tôn nghe Lâm Nghị nói xong, bán tín bán nghi nhìn giáo sư hỏi: "Giáo sư, đồng chí Tiểu Lâm nói có thật không?" Giáo sư Tôn nghe xong lời giải thích của Lâm Nghị, thần sắc càng thêm kích động, gương mặt bừng sáng, ông không nhịn được bước tới nắm tay Lâm Nghị nói: "Đồng chí Tiểu Lâm, từ khi chúng ta phát hiện ra miếng Long Cốt Thiên Thư ở huyện Cổ Lam mấy chục năm trước, đã có một lượng lớn nhân viên khảo cổ dốc sức nghiên cứu bí văn trên xương rồng, dù vậy thông tin thu được cũng rất ít ỏi, chỉ có thể suy đoán trên đó ghi lại một nghi thức tế lễ thời Tây Chu gọi là 'Phượng Minh Kỳ Sơn', không ngờ lại trùng khớp với những gì cậu nói!

Chương 171

Điều này... thật sự quá đỗi không thể tin nổi!" Nghe Giáo sư Tôn nói vậy, không còn ai nghi ngờ lời của Lâm Nghị nữa.

Chuyên gia đã nói thế rồi!

Những kẻ ngoài nghề như họ còn chất vấn cái gì nữa?

Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng nghe được tin tức về Mộc Trần Châu, trong lòng vui mừng chưa từng có, một người luôn điềm tĩnh như cô cũng không khống chế nổi niềm hạnh phúc.

Đây là thứ mà tộc Trát Cách Lạp Mã của cô đã truy tìm suốt ngàn năm qua!

Đến đời cô, cuối cùng đã có cơ hội tìm thấy rồi!

"Lâm này, thật sự cảm ơn cậu!

Nếu không có cậu, tôi còn không biết phải tìm tung tích Mộc Trần Châu đến bao giờ nữa." Nữ Vương trong nhẫn không gian reo hò: "Chủ nhân chủ nhân, anh là nhất ~, chủ nhân chủ nhân, anh giỏi quá đi (*￣ ￣)".

Lâm Nghị nghe giọng của Nữ Vương mà sau lưng không khỏi nổi da gà.

Cái ả này còn là Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Dạo này nữ quỷ này bị làm sao thế?

Hình như có chút khác biệt lớn.

Chẳng lẽ mị lực của Lâm gia ta đã có thể chinh phục được cả Nữ Vương?

Hazzz!

Con người mà!

Quá ưu tú đúng là đi đâu cũng được chào đón.

Anh nhìn khuôn mặt kích động của Giáo sư Tôn.

Xem đi.

Xem đi.

Một giáo sư danh tiếng lẫy lừng mà cũng nhìn mình với ánh mắt sùng bái như vậy.

Ông ấy chắc chắn rất cảm kích Lâm gia ta nhỉ?

Bàn Tử nghe thấy có tin về Mộc Trần Châu, nhe răng cười: "Lâm này, nói vậy là tôi với Lão Hồ có cứu rồi hả?" "Có cứu rồi!" "Được, vậy quay về chúng ta sẽ đi tìm mộ Hiến Vương!" Giáo sư Tôn nghe thấy câu này, nụ cười trên mặt bỗng tắt ngấm.

Câu này nghĩa là sao?

Đám đổ đấu này định đi đào mộ Hiến Vương ư?

"Tiểu Lâm, cậu nghe tôi nói một câu." "Giáo sư Tôn, tôi biết ông cảm kích tôi, lời cảm ơn thì khỏi cần nói, dù sao cũng chỉ là tôi thuận miệng nói ra thôi, không có gì to tát đâu." "Tiểu Lâm, tôi không có ý đó." "Hả?

Không phải ý đó?

Chẳng lẽ giáo sư vẫn muốn tôi làm khảo cổ.

Ôi dào, cái này thì tôi không đáp ứng được đâu." "Không... không phải..." "Giáo sư Tôn, tất cả đều đã hiểu rõ rồi, tôi hiểu, tôi hiểu hết mà!

Ôi, đều tại tôi quá ưu tú thôi." Giáo sư Tôn: "...".

Tuyết Lỵ Dương cũng rất thông minh, biết Giáo sư Tôn muốn nói

gì, bèn mỉm cười an ủi: “Giáo sư, ông không cần lo lắng.

Chuyện này vẫn còn chưa đâu vào đâu mà.

Lời tiên tri của Chu Văn Vương không biết có thật không.

Hơn nữa Hiến Vương vốn thần bí, tìm được mộ là chuyện gần như không thể.” Nghe Tuyết Lỵ Dương nói vậy, Giáo sư Tôn mới tạm yên tâm.

Nước Hiến tách ra từ nước Cổ Điền, nước Cổ Điền đã là một quốc gia nhỏ hơn cả Tinh Tuyệt, huống chi là nước Hiến.

Lăng mộ vua nước Cổ Điền còn chẳng phát hiện được mấy cái, mộ Hiến Vương lại càng là chuyện viển vông.

Còn một điểm nữa, ông không nghiên cứu văn minh Điền Nam, dù Lâm Nghị có thật sự đi đào mộ Hiến Vương thì ông cũng lực bất tòng tâm.

Tổng hợp lại, chuyện này cũng chỉ có thể bỏ qua như vậy.

Sau đó, Giáo sư Tôn bảo trợ lý ghi chép lại văn tự trên bia đá, Lâm Nghị thấy không còn việc gì bèn dẫn Bàn Tử rời đi trước, Tuyết Lỵ Dương cũng đi theo Lâm Nghị leo lên tầng thứ nhất của hang động.

Lâm Nghị vừa rời đi vừa âm thầm đả tạp.

Ngay sau khi anh đả tạp, trong đầu lại vang lên âm thanh của hệ thống.

“Đinh, địa điểm đả tạp thứ tám đã làm mới, sau khi có được bản đồ mộ Hiến Vương có thể đả tạp.” “Phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ!” Chậc chậc.

Hệ thống vẫn chu đáo như mọi khi.

Biết mình sắp đi mộ Hiến Vương, còn không quên nhắc mình lấy bản đồ.

Nếu là người khác, bản đồ mộ Hiến Vương này e là cả đời cũng không tìm thấy.

Nhưng Lâm Nghị là người xuyên không mà.

Bản đồ mộ Hiến Vương ở đâu, anh rõ hơn ai hết.

Trên đời này cũng chỉ có một người sở hữu tấm bản đồ này, đó chính là Trần Hạt Tử trong tiệm quan tài.

Năm xưa Trần Hạt Tử chính là sau khi có được tấm bản đồ này mới nảy ra ý định tiến vào mộ Hiến Vương, kết quả là dẫn theo hàng vạn lực sĩ Tá Lĩnh đi, chết gần hết bên trong, chỉ có Trần Ngọc Lâu ông ta là may mắn thoát ra được.

Dù vậy, ông ta cũng đã mất đi đôi mắt của mình.

Trên đường đi ra, Bàn Tử có chút phấn khích nói: "Lâm này, khi nào chúng ta xuất phát đi Điền Nam tìm mộ Hiến Vương?" Đôi mắt đẹp của Tuyết Lỵ Dương cũng liếc nhìn sang, tò mò chờ đợi câu trả lời của Lâm Nghị.

Lâm Nghị khẽ cười nói: "Mộ Hiến Vương không đơn giản như mọi người tưởng đâu.

Bên trong e là khắp nơi đều là tà pháp nước Cổ Điền, mọi người không sợ sao?" Nghĩ đến việc 'Mã Đại Đảm' biến dị, Bàn Tử trầm ngâm một lát rồi nói: "Sợ thì không sợ, có điều cảm giác chúng ta vẫn nên chuẩn bị kỹ càng mới được." Lâm Nghị vỗ vai Bàn Tử cười nói: "Bàn Tử, cậu tiến bộ rồi đấy!" Được Lâm Nghị khen, Bàn Tử lập tức vểnh mặt lên, ưỡn ngực nhe răng cười: "Tất nhiên rồi!

Thời đại đang tiến bộ, xã hội đang phát triển, nếu Bàn gia tôi không tiến bộ một chút thì sẽ bị bánh xe lịch sử đè bẹp dưới đất mất." Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu, chỉ riêng chuyến đi vào hang động lần này, cô đã cảm nhận được sự khủng khiếp của tà thuật nước Cổ

Điền.

Nếu thật sự đến mộ Hiến Vương, e là còn khủng khiếp hơn cái hang động nhỏ bé này gấp vạn lần!

Cô không phải người bốc đồng, càng đến thời khắc cuối cùng càng cần phải bình tĩnh!

Có thể mộ Hiến Vương còn đáng sợ hơn cả Tinh Tuyệt cổ thành!

"Lâm này, cần chuẩn bị những gì?

Cứ nói với tôi, mọi chi phí tôi sẽ chịu hết!" Lâm Nghị hài lòng gật đầu, Tuyết Lỵ Dương quả là biết điều.

"Mộ Hiến Vương không phải chuyện đùa, những thứ cần chuẩn bị lát nữa tôi sẽ liệt kê danh sách riêng cho cô.

Còn bây giờ, trước tiên chúng ta phải tìm bản đồ mộ Hiến Vương." "Bản đồ?" Bàn Tử nghe mà ngơ ngác, thắc mắc hỏi: "Cổ mộ mà cũng có bản đồ sao?

Hiến Vương lão nhi sợ không có dân đổ đấu nào đến khai quật mộ của lão à?" Nghe thấy nhắc đến bản đồ, trong mắt Tuyết Lỵ Dương thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Lâm Nghị nhún vai nói: "Tương truyền năm xưa người xây dựng lăng mộ cho Hiến Vương đã trốn sang nước Cổ Điền, đem bản đồ mộ Hiến Vương dâng cho vua Điền, tuyên bố có thể tìm cho vua Điền một mảnh đất phong thủy bảo địa không kém gì mộ Hiến Vương.

Nhưng niên đại quá xa xưa, chúng ta muốn tìm bản đồ mộ Hiến Vương chẳng khác nào mò kim đáy bể, nói thì dễ làm thì khó." Lâm Nghị không trả lời trực tiếp mà hỏi ngược lại: "Mọi người có biết bốn phái đổ đấu là những phái nào không?" "Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Phát Khâu chứ gì, sao thế?

Chuyện này ai có chút kinh nghiệm mà chẳng biết?" "Đúng vậy.

Chương 172

Ba phái Mạc Kim, Bàn Sơn, Phát Khâu người đều khá ít nên rất hiếm gặp, nhưng mọi người có biết tại sao hàng vạn lực sĩ Tá Lĩnh đến nay cũng không còn tăm hơi không?" "Chuyện đó thì đơn giản.

Ngày xưa người ta không còn cách nào mới đi đổ đấu, sau khi lập quốc thì đều hoàn lương cả rồi." Lâm Nghị thản nhiên cười nói: "Sai rồi.

Theo tôi được biết, đó là vì vị Tổng bả đầu cuối cùng của Tá Lĩnh là Trần Ngọc Lâu từng phát hiện bản đồ mộ Hiến Vương trong mộ vua Điền, nên đã dẫn theo hàng vạn lực sĩ Tá Lĩnh đi đào mộ, kết quả là hầu như tất cả đều chết sạch bên trong!

Từ đó, căn cơ của Tá Lĩnh bị đứt đoạn, cuối cùng là cây đổ khỉ tan!

Phái Tá Lĩnh cũng không còn tồn tại nữa." Nghe thấy trong bốn phái đổ đấu còn có truyền văn như vậy, Bàn Tử càng thêm tò mò về mộ Hiến Vương này.

"Chà chà, mộ Hiến Vương tà môn đến thế sao?

Đường đường là lực sĩ Tá Lĩnh, số lượng hàng vạn mà lại ngã ngựa hết ở tròng đó!" Tuyết Lỵ Dương nghe xong, đôi mày thanh tú nhíu lại, một cái mộ Hiến Vương mà làm sụp đổ cả phái Tá Lĩnh.

Bên trong rốt cuộc có thứ gì đáng sợ đến thế?

Ngay cả Tinh Tuyệt cổ thành e là cũng khó mà làm khó được lực sĩ Tá Lĩnh chứ?

Nên biết rằng người của Tá Lĩnh đều là những phường thảo khấu cường đạo!

Trong mắt thế gian, cường đạo thảo khấu đều là kẻ đáng bị trời đánh, vạn đao lăng trì, mang tiếng ác cực kỳ.

Nhưng xét cho kỹ, từ triều thần thiên tử, sĩ nông công thương, trong ba trăm sáu mươi nghề từ trên xuống dưới, chỗ nào mà không có những kẻ táng tận lương tâm, dùng thủ đoạn lừa lọc gian trá?

Đạo tặc lớn thì trộm quốc gia, đạo tặc vừa thì trộm tước vị, thành vương bại khấu, chỉ có hạng mạt đẳng nhất mới đi trộm kim ngân.

Những kẻ thực sự kết bè kết đảng nơi lục lâm để thủ lợi, chia chác tụ nghĩa, cũng chưa từng thiếu anh hùng hào kiệt, thường làm ra được những sự nghiệp mà người thường khó lòng tưởng tượng, chẳng phải là phường bàng môn tả đạo có thể so sánh được.

Trong giới lục lâm, tiếng tăm hiển hách nhất không gì bằng quần đạo Tá Lĩnh.

Đám Tá Lĩnh hoặc phân tán khắp thiên hạ, hoặc tụ tập nơi rừng núi, kính thờ Quan Đế, tôn Tây Sở Bá Vương làm tổ sư, hễ gặp cổ mộ cự lăng là kéo đến như ong vỡ tổ, cùng nhau khai quật, hủy xác san gò, vơ vét bảo vật không sót một mống, chuyên học theo phong cách của nghĩa quân Xích Mi thời xưa.

Đám cường đạo Tá Lĩnh này ai nấy đều thân hoài tuyệt kỹ, vậy mà vẫn không đào được mộ Hiến Vương, từ đó đủ thấy mức độ nguy hiểm.

Tất nhiên, dù mộ Hiến Vương có gian nan đến đâu cô cũng phải đi một chuyến!

Cô hít sâu một hơi hỏi: "Lâm này, nếu đã như vậy, không biết bản đồ mộ Hiến Vương có bị thất lạc bên trong mộ hay không.

Nếu thật sự ở trong mộ, chúng ta phải làm sao?" Lâm Nghị khẽ cười nói: "Cô nghe tôi nói hết đã.

Tuy Tá Lĩnh tổn thất thảm trọng ở mộ Hiến Vương, nhưng Tổng bả đầu Trần Ngọc Lâu của họ quả thực đã may mắn thoát được ra ngoài, dù thoát được nhưng đôi mắt đã bị hỏng rồi.

Tấm bản đồ mộ Hiến Vương đó, nếu tôi đoán không lầm thì chắc chắn đang ở trên người Trần Ngọc Lâu!" Bàn Tử thấy có tung tích bản đồ mộ Hiến Vương, vừa định mở miệng hỏi thì đột nhiên nhận ra điều gì đó, anh kinh ngạc hỏi: "Trần Ngọc Lâu...

Trần Hạt Tử cũng biết xem bói bốc quẻ, chẳng lẽ lão mù đó chính là Tổng bả đầu Tá Lĩnh thật sao?" Ban đầu Trần Hạt Tử tự xưng thân phận, mọi người chỉ coi đó là một câu nói đùa, nghe cho vui thôi.

Nhưng khi lời này thốt ra từ miệng Lâm Nghị thì hoàn toàn khác!

Lâm Nghị đầy hứng thú gật đầu khen: "Béo này, cái đầu của cậu đúng là ngày càng linh quang rồi đấy.

Nếu tôi đoán không lầm, Trần Hạt Tử chính là Trần Ngọc Lâu, bản đồ mộ Hiến Vương cũng đang ở trong tay ông ta.

Nếu không, cậu nghĩ tôi thực sự sẵn lòng bỏ ra 300 tệ để thuê một lão mù sao?" Nghe đến đây, không chỉ Bàn Tử mà ngay cả Tuyết Lỵ Dương vốn điềm tĩnh cũng vô cùng kinh ngạc!

Bàn Tử cảm thán: "Lâm này, hóa ra tất cả đều nằm trong tính toán của cậu à!

Tôi đã bảo mà, sao tự dưng cậu lại để mắt đến một lão mù!

Hóa ra cậu đã nhìn ra từ sớm rồi!

Đỉnh, thật sự quá đỉnh!

Cậu làm việc vẫn cứ là ổn định nhất!" Ánh mắt Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm vào Lâm Nghị.

Không hiểu sao dạo này càng nhìn Lâm Nghị cô càng thấy thuận

mắt.

Rõ ràng anh chàng này trước đây có bao nhiêu là khuyết điểm.

Cũng giống như những người đàn ông bình thường khác, tham tài háo sắc!

Nhưng ở lâu mới phát hiện, ưu điểm của anh giống như mặt trời vậy, một khi mặt trời xuất hiện thì những khuyết điểm nhiều như sao trên trời kia bỗng chốc trở nên mờ nhạt!

Chẳng mấy chốc, họ đã đi ra khỏi hang động dưới lòng đất.

Lão Hồ vội bước tới hỏi thăm tình hình.

Trần Hạt Tử thì nhàn nhã như một vị đại gia ngồi trên tảng đá, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Sau khi kể sơ qua tình hình cho Lão Hồ, Bàn Tử bước tới trước mặt Trần Hạt Tử, 'bốp' một cái vỗ lên vai Trần Ngọc Lâu, nhe răng cười vui vẻ: "Hạt Tử, không ngờ ông đúng là Tổng bả đầu Tá Lĩnh nha!" Bàn Tử đặc biệt vui mừng, cái vỗ này là anh vô ý vỗ một cái, nhìn thì không nặng nhưng thực tế không phải người bình thường có thể chịu nổi.

Lúc nãy Trần Hạt Tử còn đang ngồi đó với phong thái rất đặc biệt, ra vẻ cao nhân thế ngoại.

Kết quả bị Bàn Tử vỗ một cái như vậy, chỉ cảm thấy một luồng cự lực nện xuống vai mình, cả bả vai đau đớn vô cùng, giống như bị gậy gỗ quất mạnh vào vậy.

Dẫu ông ta có tập võ nhiều năm, nhưng bị người ta bất ngờ tát cho một chưởng như thế, bộ xương già này cũng có chút chịu không thấu.

Trong lòng ông ta đại kinh thất sắc, lập tức vận khí trầm đan điền mới vững được thân hình, nhưng cũng cảm thấy cả người sắp rã rời

đến nơi.

Trong lòng ông ta không khỏi cảm thán: "Trời ạ, tôi chỉ biết Lâm Thiên quan công phu siêu phàm, không ngờ đồng đội của cậu ta thực lực cũng mạnh đến mức không giống con người!

Chẳng lẽ đi theo Lâm Thiên quan đều đã trở nên lợi hại như thế sao?!" "Hắt xì!" Lão Hồ và Bàn Tử cùng lúc hắt hơi một cái.

Bàn Tử lẩm bẩm trong lòng: "Lạ thật, hình như có ai đang chửi mình." Đã chứng kiến thực lực của Bàn Tử, Trần Hạt Tử vẫn giữ nguyên bản tính, giả vờ giả vịt nói: "Lão phu đã nói từ sớm rồi!

Chỉ là đám phàm phu tục tử các người không chịu tin thôi!

Tuy không biết vì nguyên nhân gì mà giờ cậu lại tin, nhưng bản Bả đầu có bao giờ nói lời hư huyễn đâu?" Thấy Trần Hạt Tử ngạo khí như vậy, trong lòng Bàn Tử cũng có chút sùng bái, nói: "Anh Bả đầu, sau này chúng ta là người nhà rồi!

Sau này xin anh chiếu cố Tiểu Béo tôi nhiều nhé!" Luận thân phận, Trần Hạt Tử mấy chục năm trước đã là hảo hán lục lâm; luận bối phận, ông ta ngang hàng với ông nội Lão Hồ và ông ngoại Tuyết Lỵ Dương!

Một tiếng 'Anh Bả đầu' này gọi ra, trong lòng ông ta lập tức cảm thấy khoái chí vô cùng.

Trần Hạt Tử thầm nghĩ, với bản sự này của cậu còn cần tôi chiếu cố sao?

Nhưng ngoài mặt lại nói: "Béo nhỏ, cậu tinh mắt đấy, lão phu rất thích!

Sau này cậu cứ yên tâm đi, có bản Bả đầu ở đây, không ai dám bắt nạt cậu đâu!" Bàn Tử thấy Trần Hạt Tử dễ nói chuyện như vậy, lập tức nói: "Anh Bả đầu, vậy tiểu đệ muốn mượn tấm bản đồ của anh

một chút, anh cho tụi em dùng đi." Trần Hạt Tử nghe vậy, sắc mặt hơi biến đổi, lập tức nói: "Bản đồ gì?

Lão phu không biết cậu đang nói cái gì!" Bàn Tử bĩu môi, không hài lòng nói: "Anh Bả đầu, anh là anh của em mà!

Chút việc nhỏ này anh cũng không giúp sao?" Trần Hạt Tử lúc này mới hiểu ra.

Cái thằng béo này cũng khôn lỏi gớm!

Chắc chắn nó đã biết từ sớm mình có bản đồ mộ Hiến Vương nên mới vồn vã với mình như vậy.

"Béo này, không phải anh Bả đầu không đưa bản đồ cho cậu, mà là anh không muốn hại cậu đi nộp mạng đâu." Bàn Tử nghe vậy, trong lòng càng mừng rỡ, nói: "Anh Bả đầu, xem ra Lâm Nghị nói không sai, trên người anh quả nhiên có bản đồ!" Trần Hạt Tử: "...".

Khá khen cho cái thằng béo này!

Nhìn đại đại liệt liệt, có vẻ là người tính tình ngay thẳng, không ngờ bài vở cũng sâu sắc gớm.

Lại còn đứng đây chờ lão phu nữa chứ!

Thấy Trần Hạt Tử đã thừa nhận, Lâm Nghị khẽ cười nói: "Anh Bả đầu, với tư cách là ông chủ, mượn dùng tấm bản đồ trên người anh chắc không quá đáng chứ?" Nghe Lâm Nghị muốn dùng, Trần Hạt Tử tiên sinh ngẩn người ra một lúc.

Chẳng lẽ Lâm Thiên quan cũng muốn đi thử mộ Hiến Vương sao?

Tá Lĩnh của họ hàng vạn người còn ngã ngựa ở trong đó, nên ông ta đã quyết tâm đem tấm bản đồ hại người này xuống quan tài theo mình.

Nhưng nếu trên đời này thực sự có ai có thể đào được mộ Hiến

Vương, e rằng chỉ có Lâm Nghị.

Chương 173

Nếu Lâm Nghị thực sự đào được mộ Hiến Vương, trong lòng ông ta cũng sẽ nhẹ nhõm hơn, coi như báo thù cho những anh em Tá Lĩnh đã khuất.

"Thôi được!

Nếu Lâm lão bản đã muốn, thứ hại người này cứ cầm lấy đi!" Trần Hạt Tử từ trong ngực lấy ra một bọc đồ, mở ra thì đúng là một tấm bản đồ cổ bằng da.

Tuy đã được phục chế nhưng vẫn khá mờ nhạt, sông ngòi núi non trong bản đồ có thể lờ mờ nhận ra được.

Bàn Tử thấy vậy mừng rỡ, vừa định giơ tay lấy thì Trần Hạt Tử lại thu bản đồ về.

Ông ta vuốt vuốt hai chòm râu dê, nghiêng tai nghe ngóng xung quanh, trừ mấy người Lâm Nghị ra không còn ai khác mới thấp giọng nói: "Năm xưa lão phu từng đào mộ vua Điền ở núi Lý Gia tại Vân Nam, nhưng đến hơi muộn, minh khí trong mộ đã bị người đi trước cuỗm sạch rồi.

Trong mộ đó trừ một đoạn xương đùi người, chỉ còn sót lại nửa tấm bản đồ nước Cổ Điền làm bằng da người, nhưng chữ viết cũng đã mờ mịt không rõ.

Lão phu vốn có tính 'giặc không đi không', tài vật bất nghĩa này lẽ nào lại không lấy, nên thuận tay dắt bò mang ra ngoài.

Sau đó ở Tô Châu, lão phu tìm được một thợ thủ công khéo tay chuyên tu bổ tranh chữ cổ, dùng giấm băng lau mười sáu lần, cuối cùng mới làm tấm bản đồ da người này trở nên hoàn hảo như ban

đầu.

Ai ngờ không xem thì thôi, xem ra mới biết hóa ra trong hình vẽ này chính là vị trí lăng mộ Hiến Vương." "Tấm bản đồ này lão phu mang theo bên mình nhiều năm, ngày thường không bao giờ cho ai xem.

Tuy nhiên lão phu có một lời khuyên chân thành, các cậu nhìn thung lũng Trùng Cốc trong bản đồ này đi, có một khoảng trắng, nơi đó có nhiều điểm cổ quái, thực sự như hang rồng hang hổ, dù cậu có ba đầu sáu tay, Kim Cương La Hán chuyển thế, tiến vào Trùng Cốc cũng sẽ có đi không về." "Đã bao nhiêu năm trôi qua, chuyện cũ tuy như mây khói thoảng qua nhưng vẫn hiện rõ mồn một.

Lần đi đào mộ cuối cùng đó lão phu vẫn nhớ như in, thế nào gọi là kinh tâm động phách, chính là kinh tâm động phách đấy!

Vì tấm bản đồ này mà đôi mắt của lão phu cũng không còn nữa!

Các cậu xem, lão phu tuổi tác đã cao lại không có con cái, Lâm lão bản, cậu là ông chủ, thực ra giao tấm bản đồ này cho cậu, lão phu là tâm cam tình nguyện, tuyệt đối sẽ không thu bất kỳ tiền bạc hay minh khí nào!

Tất nhiên, nếu cậu cảm thấy không đành lòng, lão phu cũng không thể từ chối ý tốt của cậu đúng không?" Mọi người nghe Trần Hạt Tử kể vô cùng sống động, đều tin là thật.

Nhưng hai câu cuối cùng này khiến người ta có chút trở tay không kịp.

Hóa ra kể lể nhiều như vậy là để đòi tiền à!

Lão già này vẫn còn giữ kẽ, không dám đòi trực tiếp mà cứ vòng vo tam quốc.

"Trần Tổng bả đầu, tôi là người sẽ để ông chịu thiệt sao?

Chỉ cần ông tận tâm kiệt lực làm việc cho tôi, cửa hàng của tôi có thể chia cho ông nửa thành cổ phần.” Nửa thành cổ phần tức là 5%.

Nếu có 100 vạn lợi nhuận ròng thì có thể nhận được 5 vạn tệ.

Với kiến thức, thân phận, địa vị cũng như bản sự lừa lọc của Trần Hạt Tử, chỉ cần có minh khí thượng đẳng, một năm kiếm được vài trăm vạn lợi nhuận là chuyện dễ như trở bàn tay.

Còn Lão Hồ và Bàn Tử vẫn luôn đi theo mình đổ đấu, lợi nhuận cửa hàng cơ bản ba người chia đều.

Nay có thêm Trần Tổng bả đầu tham gia, sau này tương đương với Tổng chưởng quỹ của cửa hàng, ba anh em mỗi người bớt ra một chút cho ông ta là được.

Nghe thấy có nửa thành cổ phần, khóe miệng Trần Hạt Tử không nhịn được nở một nụ cười.

Lâm Thiên quan là hạng người nào chứ?

Đi đổ đấu mà lại thiếu minh khí được sao?

Chỉ cần có đủ minh khí, dựa vào cái miệng dẻo kẹo của mình thì tiền chẳng phải như nước chảy vào túi sao?

Không ngờ được!

Mình phiêu bạt nửa đời người, cuối cùng lại có thể nở hoa lần thứ hai, cây khô gặp mùa xuân, hoàng hôn đỏ rực rỡ!

“Lâm lão bản quả nhiên không hổ danh là Lâm lão bản, sảng khoái, đại khí, chân tình, Hạt Tử tôi sống trên đời mấy chục năm, người như Lâm lão bản đúng là chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Tấm bản đồ này các cậu cứ cầm lấy đi!” Lâm Nghị hài lòng mỉm cười, nhận lấy tấm bản đồ từ tay Trần Hạt Tử.

Anh cho Trần Hạt Tử cổ phần chẳng qua là muốn buộc chặt ông

ta vào chỗ mình.

Có cổ phần rồi, Trần Hạt Tử làm việc chẳng lẽ lại không hết mình sao?

Anh không coi trọng tiền tài, cái anh coi trọng hơn là thực lực.

Chỉ cần anh có thực lực, tất cả đều là phù vân.

Muốn tiền tài chỉ cần phẩy tay một cái là có.

Có được bản đồ, Lâm Nghị âm thầm đả tạp.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh!

Kiểm tra thấy ký chủ đã có được bản đồ mộ Hiến Vương, có thể đả tạp." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đả tạp thành công, nhận được 10.000 điểm đạo mộ." Thật là mỹ mãn.

Lại có thêm 10.000 điểm đạo mộ vào tay.

Ngay sau đó, tiếng của hệ thống lại vang lên.

"Đinh!

Địa điểm đả tạp thứ chín đã làm mới, sau khi uống nội đan trong nhà nghỉ, phần thưởng: Bí pháp thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân!" "???" Cái gì cơ!

Huyết mạch Kỳ Lân còn có bí pháp thức tỉnh nữa sao?

Anh cứ tưởng chỉ cần thực lực của mình đủ mạnh là có thể tự thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân.

Hóa ra thứ này còn cần bí pháp hỗ trợ mới có thể thức tỉnh được!

Thảo nào rất nhiều lần anh cảm thấy đã ở ngưỡng cửa thức tỉnh rồi mà mãi vẫn không sao làm được.

Hóa ra là do thiếu cái này!

Ước chừng nếu không có bí pháp, chỉ dựa vào thực lực để tự thức tỉnh thì tuyệt đối phải gặp vận may lớn mới được.

Lâm Nghị vốn không tin vào vận may của mình, mua xổ số chỉ trúng được năm tệ, uống nước ngọt toàn là 'chúc bạn may mắn lần sau', đăng video lúc nào cũng là 'lần sau nhất định sẽ hot'.

Vận may chưa bao giờ đứng về phía anh.

Cho nên anh mới luôn phi thường ổn định, phàm sự đều phải giữ lại một chiêu.

Bí pháp thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân này chính là thứ anh đang cần.

Giáo sư Tôn sau khi ra ngoài nói là muốn ở lại gần đây để nghiên cứu di tích cổ này.

Nhóm năm người Lâm Nghị quay lại nhà nghỉ.

Đại Kim Nha đã đi thu mua đồ cổ về, nghe tin Trần Hạt Tử chính là Tổng bả đầu Tá Lĩnh năm xưa, đôi mắt Đại Kim Nha lập tức sáng rực lên.

"Ôi Lâm gia của tôi ơi!

Cậu đúng là mời được một vị chân thần về rồi!

Vị Trần Tổng bả đầu này, ông già nhà tôi vốn là một cao thủ đổ đấu thường xuyên nhắc tới, hồi đó ở vùng Tương Tây, ông ấy là nhân vật có thể ngồi ngang hàng với các đại soái quân phiệt đấy!" Nghe Đại Kim Nha tâng bốc mình như vậy, Trần Hạt Tử lập tức ưỡn thẳng lưng, cao giọng nói: "Thấy chưa?

Cái thằng béo kia, vẫn là cậu Kim này có mắt nhìn!

Lão phu đã ẩn tính mai danh từ lâu mà vẫn có người biết đến danh hiệu Tổng bả đầu Tá Lĩnh của lão phu, lão phu rất lấy làm an ủi!" Đại

Kim Nha cũng rất biết nể mặt, nhe răng cười: “Trần lão gia tử, danh tiếng Tổng bả đầu Tá Lĩnh của ngài vang xa, ai mà không biết, ai mà không hay chứ!

Chỉ cần ngài thốt ra một lời, cả giới minh khí này đều phải rung chuyển đấy!” Phải nói rằng, bản sự nịnh bợ của Đại Kim Nha đúng là tuyệt đỉnh.

Bàn Tử thấy hai người này tâng bốc lẫn nhau, ‘bốp’ một cái vỗ lên vai Trần Hạt Tử cười nói: “Kim gia, người hiểu chuyện đấy!

Sau này tôi gọi là anh Bả đầu, anh gọi là lão gia tử, anh em mình cứ rạch ròi như thế nhé.

Chương 174

Hắc hắc hắc.” Trần Hạt Tử: “...”.

Đại Kim Nha: “...”.

Hình như có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại không nói ra được.

Đến tối, Lâm Nghị trở về phòng mình, kéo rèm cửa lại rồi khoanh chân ngồi trên giường.

Sau đó anh thả Nữ Vương ra, dặn dò: “Tôi định nuốt nội đan của con hắc vưu hưởng nghìn năm, phiền cô trông chừng giúp tôi một chút.” Nữ Vương kinh ngạc, nói: “Nội đan?

Chủ nhân quả nhiên dũng mãnh, ngay cả nội đan mà cũng dám trực tiếp nuốt vào!” Nội đan không giống thực vật, nó là tinh hoa khổ luyện hàng trăm năm, thậm chí hàng nghìn năm của tinh quái, năng lượng bên trong vô cùng tinh thuần, dù chỉ là một mẩu nhỏ cũng đủ giúp người ta hưởng lợi vô cùng.

Nhưng nuốt trực tiếp là chuyện không tưởng!

Cô ta từng tình cờ có được một viên nội đan, phải mất cả năm trời mới tiêu hóa xong.

Nhìn tư thế này của Lâm Nghị, chẳng lẽ định ăn tươi nuốt sống luôn sao?

Lâm Nghị thản nhiên cười nói: “Chỉ là viên nội đan thôi mà, cũng chẳng phải tiên dược gì.” Hệ thống đã bảo anh nuốt thì chắc chắn không có vấn đề gì lớn.

Hơn nữa, với thể chất Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ mười, việc nuốt trực tiếp không thành vấn đề.

Sau đó anh lấy viên nội đan của con hắc vưu hưởng mặt người từ nhẫn không gian ra.

Vì đã được hệ thống xử lý nên viên nội đan sạch sẽ, tròn vo như một viên kẹo mút.

Lâm Nghị không chút do dự, bỏ tọt viên nội đan vào miệng.

Nội đan vừa vào miệng, theo sự vận chuyển pháp lực trong cơ thể, viên nội đan tưởng chừng cứng rắn kia nhanh chóng tan ra.

Ngay sau đó, từng luồng năng lượng tinh thuần theo cổ họng chảy vào trong người, cuối cùng hòa vào máu, lưu chuyển khắp kinh mạch.

Cùng lúc đó, Đại Động Chân Kinh tự động vận hành, thu nạp năng lượng tán lạc khắp nơi thành của mình, quanh thân anh bao phủ một luồng khí trường huyền bí.

Chứng kiến cảnh này, Nữ Vương thầm kinh hãi trong lòng.

Trời ạ!

Trên đời thực sự có kỳ nhân như vậy sao?

Dám lấy nội đan ăn như kẹo!

Phải biết nội đan quý giá hơn bất kỳ kỳ trân dị bảo nào trên đời.

Dù là tuyết liên Thiên Sơn hay nhân sâm nghìn năm cũng không bằng một phần trăm của nội đan.

Người bình thường dùng nhân sâm nghìn năm còn sợ hư không thụ bổ, huống chi là nội đan!

Nuốt trực tiếp chỉ có hại chứ không có lợi.

Quan trọng là Lâm Nghị trông chẳng có vẻ gì là gặp chuyện!

Chủ nhân rốt cuộc là người phương nào mà có thể làm được đến mức này!

Hừ, không hổ là vương hậu của bản vương!

Phải có phách lực như vậy mới đúng.

Nếu có bí quyết hay pháp môn gì, sau này bảo anh ấy dạy cho bản vương thì tốt quá.

Trong lúc cô ta tò mò quan sát Lâm Nghị từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, thì thấy quanh thân Lâm Nghị bao phủ năng lượng bàng bạc.

Ngay sau đó, cô ta cảm nhận rõ ràng người Lâm Nghị đang bốc hơi nóng hầm hập, ngay cả mặt cũng trở nên đỏ bừng!

Dáng vẻ này sao giống hệt lúc mình uống rượu rắn vậy nhỉ?

Chắc bây giờ anh ấy đang khó chịu lắm?

Bản vương có nên làm gì đó cho anh ấy thoải mái hơn không?

Sau khi nuốt nội đan, Lâm Nghị cảm thấy một lượng lớn năng lượng tràn vào cơ thể, có chút quá tải.

Nhưng may mà anh tu luyện Đại Động Chân Kinh nên có thể dễ dàng hấp thụ và chuyển hóa thành pháp lực ngay lập tức.

Toàn thân anh phát nhiệt, mặt đỏ tai hồng chỉ vì cường độ tu luyện quá lớn nên cơ thể nóng lên, không ảnh hưởng gì tới đại cục.

Giống như một cỗ máy vận hành lâu ngày sẽ bị nóng, nhưng với cơ thể cường hãn của anh thì không hề có tổn thương.

Chỉ cần hấp thụ xong nội đan là sẽ hết.

Nhưng trong lúc đang hấp thụ, anh bỗng cảm thấy một luồng thanh mát xông lên đầu, cái nóng trên người tan biến nhanh chóng, tốc độ hấp thụ nội đan tăng vọt lên gấp đôi!

Anh vừa mừng vừa sợ, không kịp nghĩ nhiều, toàn tâm toàn ý tập

trung vào đó.

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, viên nội đan hắc vưu hưởng nghìn năm đã bị hấp thụ sạch sành sanh.

Pháp lực trong người anh cuồn cuộn như biển cả, đã có dấu hiệu của Thần Kiều!

Mở sinh môn, đóng tử hộ, bắc Thần Kiều, thành Thần Tàng!

Anh rõ ràng đã chạm đến rìa của Thần Kiều!

Ước chừng chỉ cần vài viên nội đan như thế này nữa là anh có thể bắc cầu Thần Kiều!

Chỉ là nội đan có thể gặp mà không thể cầu, đâu có dễ kiếm như vậy.

Anh mở mắt ra, thấy Nữ Vương mặt đỏ bừng đang ngoan ngoãn canh giữ bên cạnh.

Lâm Nghị hài lòng gật đầu: "Tốt lắm, rất nghe lời." Nữ Vương mím môi cười: "Đều do chủ nhân chỉ bảo tốt ạ ~~" Lâm Nghị nhướng mày: "Ồ, Nữ Vương biến thành em gái ngọt ngào rồi sao?" "Vâng ạ." Nữ Vương uốn éo thân hình, nói: "Nếu chủ nhân có thể truyền lại bí pháp nuốt nội đan cho tôi, người ta còn có thể ngọt ngào hơn nữa đấy ~~" Hừ, học kỹ thuật của kẻ địch để trị kẻ địch.

Đợi ở bên cạnh anh lâu, học hết mọi thứ, tìm được hạt châu Mộc Trần rồi thì sẽ đến lúc bản vương vùng lên làm chủ nhân!

Lâm Nghị nhún vai: "Không có gì cả, chỉ là do thực lực mạnh mà thôi." Nữ Vương: "..." Thu Nữ Vương vào nhẫn không gian, Lâm Nghị thầm gọi hệ thống đả tạp.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp." [Đinh!

Ký chủ đã nuốt nội đan, đang ở nhà khách, phù hợp điều kiện đả

tạp.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đả tạp thành công, nhận được: Một bản Bí pháp thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân!] Khoảnh khắc tiếp theo, thông tin về cách thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân tràn vào não anh.

Muốn thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân, một là dựa vào cơ duyên, cơ duyên đủ là có thể thức tỉnh!

Hai là dựa vào dược liệu trong bí pháp làm dẫn mới có cơ hội thức tỉnh!

Dược dẫn để thức tỉnh nói đơn giản cũng đơn giản, mà khó cũng rất khó.

Tổng cộng cần 3 viên nội đan và một giọt tinh huyết không thua kém huyết mạch Kỳ Lân làm dẫn là có thể thức tỉnh!

Bốn thứ này nghe thì đơn giản nhưng muốn có được mỗi thứ đều khó như lên trời!

Nhiều người cả đời cũng không kiếm nổi một thứ.

Hiện giờ Lâm Nghị đã nuốt một viên nội đan, vậy là cần thêm 2 viên nữa và một giọt tinh huyết cùng cấp.

Biết kiếm ở đâu bây giờ?

Huyết mạch Kỳ Lân là phần thưởng hệ thống, tinh huyết cùng cấp với nó chắc chỉ có Phượng Hoàng?

Tục ngữ có câu, chim chóc lấy Phượng Hoàng đứng đầu, muông thú lấy Kỳ Lân làm tôn.

Một bên bay trên trời, một bên chạy dưới đất, đây là hai kẻ dẫn đầu.

Chương 175

Nói đến Phượng Hoàng, trong đầu Lâm Nghị chợt hiện ra một khả năng.

Gà Nộ Tình ở Tương Tây!

Nếu là gà thường, mí mắt nằm dưới mắt, còn mí mắt nằm trên chính là "Phượng Hoàng", tuy gọi là gà nhưng tuyệt đối không thể coi là gà thường.

Mà gà Nộ Tình chính là giống Phượng Hoàng!

Gà Nộ Tình thân hình rất lớn, được nuôi bằng thuốc quý nên mào gà đỏ rực, lông ngũ sắc phát sáng dưới ánh mặt trời, mỏ gà và móng vuốt sắc bén vô cùng, mắt đỏ không sợ hãi, tiếng gáy báo sáng của nó vang vọng, đi đến đâu ngũ độc phải chạy trốn đến đó.

"Hệ thống, gà Nộ Tình này có tính là huyết mạch Phượng Hoàng không?" [Nếu ăn cả con thì có thể miễn cưỡng tính là một giọt tinh huyết Phượng Hoàng!] Ánh mắt Lâm Nghị sáng lên.

Anh gà ơi anh gà, không phải họ Lâm tôi ác, mà tại thân thể anh quyến rũ quá!

Ở Tương Tây còn có con rết sáu cánh, trong con rết này có một viên nội đan.

Ngoài ra còn có một xác chết Tương Tây Thi Vương!

Bình Sơn từ thời cổ đại đã là nơi các triều đại hoàng đế chọn làm thánh địa luyện đan, vì thế nơi này xây dựng rất nhiều cung điện, lầu các, trải qua nghìn năm lịch sử, nơi này cũng chôn giấu không ít bảo vật.

Xác chết Thi Vương này nghe đồn là một đại tướng quân thời

Nguyên, chắc hẳn lúc còn sống đã nuốt không ít linh đan diệu dược.

Trong các luyện đan sư đạo môn cổ đại thường tu luyện một loại bí thuật gọi là Thánh Thai Thuật!

Coi cơ thể người là "lò luyện", coi kinh lạc vận hành trong cơ thể là con đường tu luyện nội đan, dưới sự kiểm soát nghiêm ngặt của ý thức, lợi dụng lực đẩy nguyên khí trong người, luyện tinh khí thần ngưng kết thành "Thánh thai" hoặc gọi là "Đan dược".

Cuốn "Hoàng Đình Kinh" thời cuối Hán đã ghi chép về đan pháp Thánh thai.

Đến cuối thời Đường và thời Ngũ đại xuất hiện Chung Ly Quyền, Lữ Động Tân, Trần Đoàn đều tu luyện thuật số này, Thánh Thai Thuật được hoàn thiện và gọi là phái Nội Đan.

Nếu xác Thi Vương này đã nuốt hết thiên tài địa bảo, nói không chừng cũng luyện thành nội đan.

Đến lúc đó lấy nó đi, như vậy là có đủ ba viên nội đan và một giọt tinh huyết Phượng Hoàng rồi!

Xem ra phó bản Nộ Tình Tương Tây này mình phải đi một chuyến rồi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị về thủ đô.

Cùng lúc đó, tiếng hệ thống vang lên. [Đinh!

Địa điểm đả tạp thứ mười đã làm mới: Trở về thủ đô, bán minh khí đạt kim ngạch 10 vạn có thể đả tạp.

Phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ.] Nghe thấy địa điểm đả tạp thứ mười này, Lâm Nghị sờ mũi.

Lần xuống mộ này, cái đỉnh đồng và khối văn hương ngọc anh

không định bán!

Hai thứ đó là cấp quốc bảo, dù có bán cũng phải đấu giá, bây giờ chưa phải lúc.

Ngược lại Lý Xuân Lai đã cho anh khả năng đả tạp.

Anh đã vét sạch một rương đồ từ chỗ Lý Xuân Lai và Mã Đại Đảm, nói không chừng bán được giá hời.

Bán minh khí chẳng phải tùy tiện là được mười vạn sao!

Sau đó họ lên đường trở về.

Còn về phần Giáo sư Tôn, Lâm Nghị không để tâm lắm.

Anh biết rõ Giáo sư Tôn không phải người thường, nhưng ông ta không cản đường anh nên anh cũng chẳng thèm chấp.

Qua sông Hoàng Hà, bắt xe buýt đến ga tàu hỏa Thiểm Bắc, sau đó đi tàu hỏa về hướng Đông, nhóm sáu người trở về thủ đô.

Sau khi về, Lâm Nghị bảo Đại Kim Nha bán hết rương minh khí lấy từ Lý Xuân Lai.

Bán không được bao nhiêu, cả rương chỉ được hơn hai mươi vạn.

Lâm Nghị đả tạp xong, coi như hoàn thành tuyến nhiệm vụ chính Mê quật Long Lĩnh.

Đồng thời cũng nhận được phần thưởng là hai thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công.

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, Lâm Nghị, Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Trần Hạt Tử và những người khác cùng tụ tập tại phòng nhã gian của Vạn Bảo Các, từng món ăn thơm phức được dâng lên bàn.

Nào là thịt vạn phúc, gân hươu nướng, tôm xào dầu, vây cá vàng,

phật nhảy tường, món nào cũng có.

Anh đã thuê đầu bếp hàng đầu thủ đô với mức lương cao 250 tệ mỗi tháng về đây làm việc.

Các món ăn làm cực kỳ chuẩn vị!

Rượu uống là loại Mao Đài hương thơm giá bảy tám tệ một chai!

Ngồi ăn cơm ở nhà mình thì còn gì sướng bằng!

Tuy chuyến này minh khí bán không được nhiều nhưng để nuôi Vạn Bảo Lầu thì thừa sức.

Ở bên ngoài ăn uống không ra sao, giờ về nhà mới được một bữa ra trò!

Bàn Tử một hơi ăn sạch ba đĩa tôm xào, nhấp tí rượu, cảm giác như đã đạt đến đỉnh cao nhân sinh.

Đại Kim Nha cũng hiếm khi được ăn bữa thịnh soạn thế này, đôi mắt cứ dán chặt vào các món ăn không rời!

Đại Kim Nha dù sao cũng là tầng lớp tiểu tư sản, rảnh rỗi vẫn đi ăn thịt dê xiên để cải thiện đời sống.

Nhưng đãi ngộ như hôm nay thì đúng là lần đầu tiên trong đời!

Tuyết Lỵ Dương tuy là đại gia từ Mỹ về nhưng toàn ăn đồ Tây, món cung đình thủ đô thế này cô chưa từng thấy bao giờ!

Mùi hương xông lên mũi thấy thèm vô cùng.

Cô tò mò cầm đũa nếm thử, hương vị cổ xưa liên tục kích thích vị giác khiến cả người cô thấy khác hẳn!

Thực sự... quá ngon!

Người trong nước đúng là biết hưởng thụ thật!

Có thể làm ra những món ngon thế này!

So với những món này, đồ Tây trước kia ăn đúng là nhạt nhẽo!

Ở trong nước tuyệt quá đi mất!

Trần Hạt Tử tuy mắt không nhìn thấy nhưng mũi còn thính hơn mũi chó, thức ăn và rượu vừa bưng lên, mùi hương đã câu hết lũ sâu thèm thuồng trong bụng lão ra!

Dù Trần Hạt Tử có lão luyện, mưu sâu kế hiểm, gừng càng già càng cay đến đâu thì trước đống mỹ vị này cũng không kiềm chế nổi.

Khóe mắt lão xúc động chảy xuống hai hàng lệ nóng.

Kể từ sau khi thất bại ở mộ Hiến Vương, phiêu bạt nửa đời người, đã lâu lắm rồi lão không được ăn bữa cơm ngon thế này!

Nhớ năm xưa khi lão làm tổng quản, chỉ cần lão muốn ăn thì chim trên trời, thú dưới đất, cá dưới biển, thứ gì mà không có?

Bây giờ vật đổi sao dời.

Những ngày khổ cực cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Những món cung đình này năm xưa chỉ có vua chúa mới được ăn!

Ở thời đại này, ai cũng có thể ăn nhưng không phải ai cũng có tiền mà ăn.

Chương 176

Trong cả khu Phan Gia Viên, số người đủ sức đến Vạn Bảo Các ăn những món này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lâm Nghị cũng là lần đầu ngồi kiệu hoa.

Ăn một miếng ngon, uống một hớp rượu mạnh.

Đây mới gọi là hưởng thụ chứ!

Nếu còn ôm thêm một mỹ nữ nữa thì càng thoải mái.

Bàn Tử không tiền đồ lau vết mỡ trên mép, cười hì hì nhìn Lâm Nghị và Lão Hồ nói: "Nghe nói vùng Điền Nam có nhiều mỹ nữ lắm!

Bài hát đó hát thế nào nhỉ?

Chim kim tước bay từ chân trời tới, chậc chậc, tình yêu như củi khô gặp lửa bốc cháy, nói không chừng Béo tôi chuyến này tới Điền Nam lại được cô nàng dân tộc thiểu số nào đó nhìn trúng cũng nên!" Lâm Nghị khẽ cười không nói gì.

Với thân phận và bối cảnh của Bàn Tử hiện giờ, bất kể tiền bạc hay thực lực, tán tỉnh một mỹ nữ dân tộc thiểu số là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lão Hồ nghe vậy, mặt đầy vẻ khinh bỉ nói: "Tiểu Béo, Điền Nam không đẹp như cậu tưởng đâu!

Năm xưa tôi đi lính ở đó, chẳng có mấy người đẹp, cũng gần giống phụ nữ bên Việt Nam thôi.

Cậu ấy mà, kiến thức ít nên bị mấy cái phim Tứ Đại Kim Thoa với A Thi Mã lừa rồi!" Đại Kim Nha không đồng tình, cười nói: "Hồ gia, lời này sai rồi!

Năm xưa tôi cũng từng tới Điền Nam lúc đi lao động, thấy không ít gái Thái xinh xắn chính hiệu, khuôn mặt đó, vòng eo đó, chậc chậc." Vừa nói, Đại Kim Nha vừa bắt đầu hồi tưởng.

"Nếu lấy được một cô về làm vợ thì Đại Kim Nha tôi đời này mãn nguyện rồi!" Nhìn ba người đang huyên thuyên, Tuyết Lỵ Dương thầm khinh bỉ.

Đúng là một lũ háo sắc!

Nhìn sang Lâm Nghị đang lẳng lặng thưởng thức món ngon bên cạnh, lòng cô mới thấy thoải mái hơn chút.

Vẫn là lão Lâm ra dáng nhất!

Không giống mấy tên này, cứ thấy mỹ nữ là không bước nổi chân!

Lâm Nghị ăn một miếng thức ăn, cười nói: "Các cậu chỉ giỏi bốc phét, sau này Lâm gia tôi dắt về cho mấy cô, lúc đó vẫn ở chỗ này, mỗi người tôi phát cho một cô nàng người Miêu!" Tuyết Lỵ Dương: "Σ(⊙▽⊙"a?" Thấy mấy người nháo nhào vui vẻ, Trần Hạt Tử tranh thủ gắp vài miếng thức ăn nhai nhồm nhoàm rồi nuốt xuống, sau đó ngồi ngay ngắn lại, vuốt chòm râu chữ bát, thản nhiên nói: "Mấy đứa nhỏ các cậu thì biết cái gì!

Đàn bà vùng Điền Nam tốt nhất đừng nên dây vào, trong số họ nói không chừng có bà cốt đấy, nếu bị họ hạ tình cổ thì đời các cậu coi như xong!" Đại Kim Nha cũng hùa theo: "Lão gia tử nói quá đúng!

Tôi cũng nghe nói bên dân tộc Miêu ở Điền Nam chia thành Bạch Miêu, Hắc Miêu, Thanh Miêu, mỗi tộc một vẻ.

Thanh Miêu tinh thông dược lý, Hắc Miêu tinh thông nuôi cổ độc, người Bạch Miêu nghe nói rất tốt, các cô gái cũng trắng trẻo lắm!" Lâm Nghị chỉ tay vào Đại Kim Nha cười nói: "Khéo quá, nơi chúng ta sắp tới chính là nơi có nhiều người Bạch Miêu nhất!

Chậc chậc, con gái ở đó mọng nước lắm.” Nghe mấy gã đàn ông ngồi bàn luận về các cô gái Điền Nam, Tuyết Lỵ Dương thấy khó chịu vô cùng.

Một đại mỹ nữ như mình đang ngồi ngay trước mặt mà các người còn dám bàn mấy chuyện vớ vẩn đó sao?

“Lão Lâm, trước đó anh nói sẽ đưa tôi một danh sách chuẩn bị, khi nào đưa cho tôi?

Tôi muốn chúng ta chuẩn bị sớm, tìm được hạt châu Mộc Trần càng sớm càng tốt!” Lâm Nghị nhìn Tuyết Lỵ Dương, sau đó bảo người lấy giấy bút, nhanh chóng viết xuống một loạt đồ cần chuẩn bị.

Mộ Hiến Vương ở Điền Nam cần đi đường thủy, nên thiết bị lặn là bắt buộc.

Tốt nhất là loại bình oxy tiên tiến, còn cần cả kính bảo hộ và ống thở đồng bộ.

Đương nhiên khi xuống cổ mộ thì đèn pin chuyên dụng rất thực dụng!

Ngoài ra còn cần chuẩn bị súng ống, tốt nhất là thiết bị tiên tiến của Mỹ!

Súng ngắn hay súng trường không quan trọng, quan trọng là cầm súng trong tay cho yên tâm.

Còn có các dụng cụ đổ đấu chuyên nghiệp của Mặc Kim Hiệu Úy và Bàn Sơn Đạo Nhân để lại.

Ví dụ như Kim Cương Tán, Mặc Kim Phù, xẻng Toàn Phong, đều có tác dụng lớn.

Rất nhanh, Lâm Nghị đã liệt kê xong những thứ cần thiết giao cho Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương nóng lòng tìm hạt châu Mộc Trần nên ăn cơm xong là đi tìm người sắp xếp ngay.

Cô cũng đặt vé máy bay về Mỹ ngay trong ngày để lấy những thiết bị mà Chá Cô Tiếu để lại.

Lão Hồ và Bàn Tử nỗ lực luyện công, tranh thủ trước khi vào mộ Hiến Vương sẽ nâng cao thực lực thêm một bước.

Còn về Lâm Nghị.

Ngay tối hôm đó, anh bắt đầu kiểm tra từng món thu hoạch được từ Mê quật Long Lĩnh.

Một đỉnh đồng cổ thời Chu.

Một khối văn hương ngọc.

Điểm đạo mộ: 96.666 điểm.

Hai thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công.

Phương pháp giải mã Long Cốt Thiên Thư và bí pháp thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân.

Giờ nhìn lại bảng thông số của mình: 【Họ tên: Lâm Nghị.

Cảnh giới: Tông sư.

Thiên phú: Âm Dương Nhãn.

Huyết mạch: Kỳ Lân.

Kỹ năng: Long Tượng Bàn Nhược Công (LV10), Cưỡi ngựa bắn tên cấp thế giới, Thần xạ thủ, Đạp Nguyệt Lưu Hương (LV6), Câu Linh Khiển Tướng.

Bí thuật: Kim Quang Chú (LV2), Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Ngự Trùng Thuật.

Công pháp: Đại Động Chân Kinh (Giai đoạn tu Thần Tàng).

Điểm đạo mộ: 115.802 điểm!

Vật phẩm: Hắc Kim Cổ Đao, Nhẫn không gian cấp 1, Thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công x3, Phát Khâu Thiên Ấn.

Khác: Phó bản đạo mộ Nộ Tình Tương Tây.】 Điểm đạo mộ 96.666 cộng với số dư trước đó đã đột phá mười một vạn!

Chậc chậc.

Thật sự quá nhiều luôn!

Mê quật Long Lĩnh giống như một phó bản để mình cày điểm đạo mộ vậy.

Mỗi lần đả tạp là một vạn, trước sau được thưởng tám vạn điểm, rồi thu hồi những thứ lặt vặt khác, chuyến này thu về gần mười vạn điểm.

Điều khiến Lâm Nghị mong chờ hơn là thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công đã có ba tấm!

Đủ để anh nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công lên tối đa!

Ha ha ha.

Từ xưa đến nay, ngay cả trong tiểu thuyết võ hiệp cũng chưa có ai luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đến tầng thứ mười ba.

Tối nay, Lâm gia ta sẽ trở thành người đầu tiên trong lịch sử.

"Hệ thống, sử dụng ba thẻ nâng cấp Long Tượng Bàn Nhược Công để thăng cấp!" [Đinh!

Thẻ nâng cấp đã sử dụng thành công.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, Long Tượng Bàn Nhược Công của ngài đã đạt đến đỉnh phong tầng thứ mười ba!] Cùng lúc tiếng hệ thống vang lên, Lâm Nghị cảm thấy cơ thể mình xảy ra sự biến hóa nghiêng trời

lệch đất.

Chương 177

Long Tượng Bàn Nhược Công đúng là Long Tượng Bàn Nhược Công.

Lúc đầu thực lực tăng phúc không rõ rệt lắm nhưng càng về sau càng hiển thị rõ ràng!

Tầng thứ mười chẳng qua là sức mạnh của voi lớn mà thôi!

Giờ đây anh một hơi đột phá ba tầng, đạt đến đỉnh phong tầng mười ba, khắp người mỗi một tế bào dường như đều có thể bộc phát sức mạnh vô cùng.

Anh nắm chặt nắm đấm, từng luồng sức mạnh như một con rồng dữ bị nhốt trong người đang chực chờ lao ra!

Giữa đôi lông mày Lâm Nghị toát ra sự tự tin chưa từng có.

Sức mạnh Thiên Long!

Một cú đấm có sức mạnh lên tới hơn mười vạn cân!

Một đấm này tung ra thì dù là yêu ma quỷ quái gì cũng khó lòng chịu nổi.

Phải biết trong "Tùy Đường Diễn Nghĩa", ngay cả đệ nhất hảo hán Lý Nguyên Bá cũng chỉ có sức mạnh của bốn con voi.

Ông ta sử dụng một đôi thiết chùy, mỗi cái bốn trăm cân, tổng cộng tám trăm cân.

Trận chiến núi Tứ Minh, một mình đánh bại 2,3 triệu đại quân của 18 lộ phản vương.

Trận núi Tử Kim, giết chết Vũ Văn Thành Đô, một ngựa đôi chùy đối diện 1,85 triệu quân đội, hai chiếc thiết chùy như đập ruồi, đánh

đến mức thây chất thành núi máu chảy thành sông, giết sạch 1,85 triệu quân chỉ còn lại 65 vạn.

Đương nhiên quân đội thời cổ không thể so với quân đội bây giờ.

Những số liệu đó cũng có thể là nói quá.

Năm xưa trận Xích Bích, Tào Tháo hào xưng trăm vạn đại quân nhưng thực tế cũng chỉ có vài chục vạn.

Nhưng có thể cảm nhận được sự dũng mãnh của sức mạnh bốn con voi.

Nếu mình xuyên không về thời cổ đại, với sức mạnh Thiên Long, chắc có thể một mình địch lại quân đội cả một nước chứ?

Đây chính là Tiên Thiên cảnh!

Tiên Thiên chính là mở ra huyền quan tính mệnh!

Là một loại thần khí hợp nhất sơ bộ, đạt đến thiên nhân hợp nhất, dùng bản thân gây ảnh hưởng đến xung quanh, cải biến hình chất, mỗi tấc thịt da xương tủy đều trở lại trạng thái tiên thiên, giữ mãi dung nhan, cải lão hoàn đồng!

Có thể dừng mạch đập, thai tức, tịch cốc, không bệnh không tai, kéo dài tuổi thọ!

Một khi đạt đến Tiên Thiên thì nhục thân đã thoát ly khỏi phàm thai, không thể so sánh với kẻ phàm phu tục tử.

Trong thế giới võ hiệp, người đạt tới Tiên Thiên cảnh thiên nhân hợp nhất rất hiếm, chỉ đếm trên đầu ngón tay, ai nấy đều là bậc đại tông sư.

Kim Luân Quốc Sư dù là thiên tài kiệt xuất nhưng chung quy cũng chỉ là đại tông sư, so với vài vị trong lịch sử võ hiệp thì vẫn còn kém xa.

Đương nhiên, so với Lâm Nghị bây giờ thì càng kém hơn nhiều.

Đúng lúc anh bước vào Tiên Thiên cảnh, trong đầu lại vang lên tiếng hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ bước vào Tiên Thiên cảnh, phần thưởng: Một bộ Thần * Long Tượng Bàn Nhược Công!] Á!

Ha ha ha.

Mình suýt nữa quên mất chuyện này.

Sau khi phá cảnh còn có phần thưởng phá cảnh!

Phần thưởng này là cái gì?

Thần * Long Tượng Bàn Nhược Công?

Thú vị đấy.

Lâm Nghị xem chi tiết, lập tức trợn tròn mắt, thầm hô giỏi thật.

Thần * Long Tượng Bàn Nhược Công!

Đúng như tên gọi, nó khiến Long Tượng Bàn Nhược Công đột phá giới hạn ban đầu, đạt đến đẳng cấp cao hơn!

Giống như bản thông thường, nó cũng chia làm mười ba tầng!

Tầng thứ nhất đã có sức mạnh của một rồng một voi!

Mỗi tầng tăng thêm lại cộng thêm một rồng một voi!

Đạt đến tầng mười ba thì sức mạnh mười ba rồng voi chính là tồn tại hủy thiên diệt địa!

Đây mới là Long Tượng Bàn Nhược Công thực sự chứ!

Bản thông thường so với cái này đúng là chẳng ra gì!

Thế nào gọi là vô địch, thế nào gọi là tịch mịch?

Đây chính là vô địch, đây chính là tịch mịch này.

Tuy nhiên, số lượng điểm đạo mộ cần để nâng cấp Thần * Long Tượng Bàn Nhược Công là một con số trên trời.

"Không biết có thẻ nâng cấp Thần cấp không nhỉ." Nếu không có thẻ nâng cấp thì bộ Thần cấp này biết đến năm nào tháng nào mới luyện thành đại thành được.

Hoặc là thưởng thiên tài địa bảo gì đó thì cũng có cơ hội.

Với mười một vạn điểm trên người, còn không đủ để lấp kẽ răng cho bộ Thần cấp này.

Nhưng mười một vạn điểm lại đủ để nâng cấp các kỹ năng khác.

Gì cơ?

Ba tầng sau của Đạp Nguyệt Lưu Hương?

Nâng cấp luôn!

Lâm gia bây giờ giàu nứt đố đổ vách rồi. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ tiêu hao 36.000 điểm đạo mộ, Đạp Nguyệt Lưu Hương đã đạt cấp tối đa!] Chậc chậc.

Sướng rồi.

Thế này gọi là gì?

Đạp nguyệt cưỡi gió đến, lưu hương khắp nhân gian.

Có rượu vui tiêu dao, có khói tiên hạ giới!

Tuy mình là kẻ phàm tục, cũng không dám sánh vai với Hương Soái nhưng khinh công này đạt đến mức đăng phong tạo cực khiến lòng anh bỗng dưng có thêm vài phần hiệp khí.

Không biết có phải ảo giác không nữa.

Hì hì hì.

Ngoài Long Tượng Bàn Nhược Công và Đạp Nguyệt Lưu Hương

thì còn cái gì nữa nhỉ!

Kim Quang Chú tầng thứ ba?

Chương 178

Đừng lôi thôi nữa.

Nâng cấp cho Lâm gia ta luôn! [Đinh!

Chúc mừng ký chủ tiêu hao 77.777 điểm đạo mộ, Kim Quang Chú đại viên mãn!] "Đậu xanh rau má." Đậu xanh!

Lâm Nghị hơi buồn bực.

Sao lại tốn nhiều điểm đạo mộ thế này!

Số điểm của anh sụt giảm nghiêm trọng.

Cuối cùng dừng lại ở con số 2.025 điểm.

Cay thật.

Một đêm trở về thời trắng tay.

Tuy nhiên, rất nhanh anh đã nhận ra cái lợi của Kim Quang Chú đại viên mãn!

Kim Quang Chú đại viên mãn không chỉ giúp kim quang có thể điều khiển tùy ý mà còn có thể ngưng luyện lôi đình!

Chỉ thấy anh tâm niệm động một cái, trong lòng bàn tay ẩn hiện tiếng sấm, ngay sau đó một tia điện bạc hiện ra.

Đây chính là Chưởng Tâm Lôi của Thiên Sư Phủ!

Một chưởng này tung ra, phối hợp với sức mạnh Thiên Long của mình, thì yêu ma quỷ quái, nữ quỷ nữ yêu gì cũng phải kêu trời.

Đương nhiên lôi pháp này của anh chỉ mới nhập môn, muốn tu luyện lôi pháp lên cảnh giới cao hơn thì cần Ngũ Lôi Chính Pháp của Thiên Sư Phủ.

Có Chưởng Tâm Lôi này thì anh không còn sợ lũ rết ở Bình Sơn nữa.

Lũ rết đó có kịch độc, thực lực riêng lẻ tuy bình thường nhưng thắng ở số lượng!

Tuy có Kim Quang Chú hộ thể không quá sợ chúng nhưng dọn dẹp cũng mệt.

Giờ có Chưởng Tâm Lôi thì cứ một chưởng tung ra, con rết nào con rết nấy chẳng khác gì châu chấu nướng.

Ngày hôm sau.

Lâm Nghị kiếm ít lương khô và muối tinh cho vào nhẫn không gian.

Do rừng sâu núi thẳm ra vào bất tiện, thứ có giá trị nhất ở đây là muối.

Muối vốn đã được người dân địa phương coi như một loại tiền tệ phổ biến nhất.

Ở Tương Tây có câu: "Ba gánh gạo đổi một cân muối", có thể nói đây chính là "tỷ giá hối đoái" được công nhận tại đây.

Muối cũng không đắt, mà người trong trại Miêu thường không hoan nghênh người ngoài, chuẩn bị chút muối để biếu xén thì làm việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Loại muối tinh anh chuẩn bị đều là hàng thượng hạng, không phải loại muối của những năm 30-40 có thể so sánh được.

Sau đó anh mở phó bản Nộ Tình Tương Tây ra. [Phó bản đạo mộ: Nộ Tình Tương Tây!] [Nhiệm vụ: Sau mười lần đả tạp có thể hoàn thành, nhận được: Một bộ bí thuật Bàn Sơn, mở khóa đặc quyền phó bản!] [Ghi chú 1: Phó bản chỉ cho phép một mình ký chủ tiến vào.]

[Ghi chú 2: Vui lòng hoàn thành phó bản trong 3 ngày, nếu không phó bản sẽ tự động biến mất.] [Ghi chú 3: Tỷ lệ dòng chảy thời gian giữa phó bản và thế giới chính là 60:1, tức là 3 ngày trong phó bản tương đương 36 phút ở thế giới chính.] Nhìn giới thiệu phó bản Nộ Tình Tương Tây, Lâm Nghị ngẩn người.

Phần thưởng nhiệm vụ cũng khiến anh khá động lòng.

Bí thuật Bàn Sơn!

Tục ngữ có câu: Tà Lĩnh có giáp, Bàn Sơn có thuật!

Thuật Bàn Sơn nổi tiếng nhất là Phân Sơn Quật Tử Giáp và Di Sơn Điền Hải Thuật.

Trong Phân Sơn Quật Tử Giáp có chứa Thất Tinh Trận, Mê Hồn Trận, Thất Tinh Âm Dương Thuật... còn có Khôi Tinh Thích Đấu, Thất Tinh Quyền, Cầm Nã, Đại Lực Kim Cương Chưởng... là những võ học truyền thừa của đạo nhân Bàn Sơn.

Còn có Di Sơn Điền Hải Thuật, đây là thuật chuyên dụng để đạo mộ trên biển, có thể xuống biển tìm mộ!

Ví dụ như đi tìm nước Mê Tung ở Quy Khư Nam Hải.

Hay như ngôi mộ của Uông Tàng Hải tồn tại như một vị thần!

Ngoài ra, anh lưu ý đến đặc quyền phó bản.

Trong đó, thứ khiến Lâm Nghị xao xuyến nhất là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh có thể dẫn hai người từ phó bản ra ngoài!

Hồi trước xem phim, anh có không ít điều cảm thấy nuối tiếc!

Ví dụ như cái chết thảm của Hoa Linh.

Ví dụ như Hồng cô nương cô độc đến già.

Đều khiến người ta không thoải mái.

Lần này anh đi phó bản, nếu thực sự có thể thay đổi những điều đó thì coi như thỏa nguyện vọng, lòng sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.

Đương nhiên ba cái ghi chú bên dưới cũng khiến Lâm Nghị chú ý.

Chỉ cho phép một mình anh vào là điều hiển nhiên.

Nhưng trước đây xuống mộ không có giới hạn thời gian và số người, phó bản đạo mộ thì khác!

Hơn nữa yêu cầu hoàn thành trong ba ngày, nếu không phó bản sẽ tự động biến mất.

"Hệ thống, nếu trong ba ngày tôi không hoàn thành mà vẫn ở trong thế giới phó bản thì sẽ thế nào?" [Thưa ký chủ, ngài cũng sẽ biến mất cùng với phó bản ạ.] Đù.

Còn chơi kiểu này nữa hả?

Nếu không hoàn thành nhiệm vụ mà không ra được thì chẳng khác nào tự sát sao!

Nhưng với thực lực của mình, nếu ba ngày mà không xong thì đừng có lăn lộn trong giới đạo mộ nữa, xấu hổ chết đi được.

Ghi chú 3 cũng làm Lâm Nghị thấy thú vị.

Ở phó bản 3 ngày mà bên ngoài mới trôi qua 36 phút.

Cái này tiện quá rồi còn gì!

Chắc hệ thống cũng sợ mình tận dụng lỗi game nên mới giới hạn thời gian và số người.

Nếu không giới hạn, mình dắt Lão Hồ và Bàn Tử cùng qua đó, ba anh em luyện đến cấp tối đa rồi mới tái xuất giang hồ thì chẳng phải sướng rơn sao?

Đúng lúc Lâm Nghị chuẩn bị tiến vào phó bản Nộ Tình Tương

Tây thì Lão Hồ vẻ mặt hoảng hốt đẩy cửa xông vào!

"Lão Lâm, đại sự không ổn rồi!" Lâm Nghị ngơ ngác nhìn Lão Hồ đang hốt hoảng, ngạc nhiên hỏi: "Lão Hồ, đừng vội, ngồi xuống từ từ nói." Lão Hồ gặp chuyện luôn rất bình tĩnh, giờ thế này chắc chắn là gặp vấn đề cực kỳ nan giải rồi!

Lão Hồ ngồi xuống uống hớp nước, xắn tay áo lên để lộ một cánh tay, nói: "Lão Lâm, cậu nhìn này." Cánh tay Lão Hồ vốn đang yên lành bỗng dưng nổi lên một lớp da khô, không chỉ ở tay, mà theo lời Lão Hồ nói, toàn thân anh tựa hồ đều xuất hiện tình trạng này.

Cảm giác giống hệt như rắn đang lột da vậy!

"Lão Lâm, chuyện tà môn này liệu có liên quan đến việc tôi uống rượu rắn lâu ngày không?" Lâm Nghị trầm ngâm một lát, đôi mắt lóe lên một tia tử quang, nhìn thấu qua lớp biểu bì cánh tay Lão Hồ, quan sát rõ kinh lạc, huyết quản và xương cốt bên trong.

Hiện tại trong cơ thể Lão Hồ tựa hồ đang diễn ra một sự biến đổi kỳ dị!

Con người ăn ngũ cốc hoa quả, trong cơ thể tồn tại rất nhiều tạp chất, lúc này cơ thể Lão Hồ đang tiến hành một đợt tẩy rửa lớn, tạp chất thông qua quá trình trao đổi chất được đẩy ra bề mặt, hình thành nên lớp da người đang bong tróc kia.

Chương 179

"Chắc là không đâu." Lâm Nghị nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Trong cơ thể Lão Hồ có Giao Long huyết mạch, Giao Long sẽ thông qua từng lần lột xác để tiến hóa về hướng Chân Long.

Những lần biến đổi này cũng giống như việc thức tỉnh Kỳ Lân huyết mạch vậy.

Mỗi một lần biến đổi, thực lực bản thân sẽ tăng cường rất nhiều!

Mẹ kiếp.

Kỳ Lân huyết mạch của mình còn chưa thức tỉnh, ngược lại Giao Long huyết mạch trong người Lão Hồ đã bắt đầu biến đổi rồi.

Biết đi đâu mà nói lý đây?

Vận may của nhân vật chính đúng là vận may của nhân vật chính mà.

Bảo thức tỉnh là thức tỉnh ngay được.

Lão Hồ hơi nhíu mày, có chút lo lắng hỏi: "Lão Lâm, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Là do tôi uống rượu rắn, hay là lời nguyền trên người chúng ta phát tác sớm?

Lão Hồ tôi đây không lẽ lại bỏ mạng sớm thế này chứ." Lâm Nghị bật cười, vỗ vai Lão Hồ nói: "Yên tâm đi.

Đây là chuyện tốt, lát nữa đi tắm một cái, vài ngày sau anh sẽ thấy cơ thể mình còn khỏe hơn trước nhiều!" Lão Hồ bán tín bán nghi nhìn Lâm Nghị: "Lão Lâm, nếu thật sự có nguy hiểm thì ông cứ nói thẳng

với tôi.

Tôi chịu đựng được, không cần phải an ủi tôi thế đâu." Lâm Nghị khẽ cười: "Thế tôi hỏi anh, ngoài việc bong da ra, còn có triệu chứng khó chịu nào khác không?" Lão Hồ trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi nói: "Những cái khác thì không, nhưng thỉnh thoảng cảm thấy trong người có một luồng sức mạnh đang chạy loạn." "Thế thì đúng rồi còn gì nữa.

Anh chỉ cần làm theo phương pháp tôi dạy, thử khống chế luồng sức mạnh này, thực lực của anh sẽ tăng thêm một bậc.

Đây không phải chuyện tốt thì là gì?

Tên Béo kia còn chẳng có vận khí tốt như thế đâu." Cùng lúc đó.

Bàn Tử đã ăn no, đang nằm trên chiếc ghế tre trước sạp đồ cổ của Vạn Bảo Các, nhàn nhã phơi nắng, thiu thiu ngủ.

Hắt xì!

Đột nhiên, gã rùng mình một cái, hắt hơi một tiếng rõ to khiến chính mình tỉnh giấc.

"Mẹ nó chứ, đứa nào nói xấu sau lưng Bàn gia ta đấy?

Không để cho Bàn gia ngủ trưa một lát được à?" Sau khi được Lâm Nghị giải thích, Lão Hồ mới yên tâm trở về phòng.

Sau đó Lâm Nghị mở phó bản Nộ Tình Tương Tây, trước mặt anh xuất hiện một hố đen sâu thẳm giống như cổng không gian.

Anh không chút do dự bước thẳng vào trong.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi liên tục.

Rừng núi trùng điệp, khe cốc dọc ngang, khắp núi đồi nở rộ loài

hoa Ba Mao đặc trưng của vùng Tương Tây.

"Hoa Ba Mao?

Đây chẳng phải là Lão Hùng Lĩnh ở Tương Tây sao?" Qua khỏi Lão Hùng Lĩnh chính là vùng đất man hoang không dấu chân người, "Bình Sơn" nằm sâu trong rừng già Lão Hùng Lĩnh, trước chân núi có mấy cái bản làng người Hán và người Miêu, người Thổ Gia cùng sinh sống.

Lâm Nghị nhìn ra xa, ngay gần đó là mấy cái bản nhỏ, thầm nghĩ: "Không biết cốt truyện Nộ Tình Tương Tây đã bắt đầu chưa." Cùng lúc đó, tiếng hệ thống lại vang lên.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ nhất đã được cập nhật: Thưởng thức Nộ Tình Kê tại nhà Lão Dược Nông, phần thưởng: Tổng cương Ngũ Lôi Chính Pháp!" Nghe thấy phần thưởng này, Lâm Nghị thầm phấn khích.

Chà chà, phải nói sao nhỉ?

Vừa lúc Kim Quang Chú của mình mới đại thành, lôi pháp cũng coi như nhập môn.

Đang thiếu lôi pháp cao cấp đây.

Vừa xuống phó bản lần đầu đả tạp đã có Tổng cương Ngũ Lôi Chính Pháp.

Đúng là hệ thống hiểu mình quá mà.

"Mình chỉ có ba ngày thời gian, phải khẩn trương thôi." Sau đó, Lâm Nghị dưới chân sinh phong, đi trên vùng Lão Hùng Lĩnh như đi trên đất bằng, lao nhanh về phía mấy bản làng ở hướng tây bắc.

Bản làng này nằm giữa những ngọn núi kỳ vĩ và thung lũng xanh tươi, cảnh trí u mỹ như trong tranh thủy mặc.

Trong bản có khoảng hơn trăm hộ dân, vì khí hậu địa phương nhiều chướng khí, rừng núi có cỏ độc và rắn rết, nên người dân ở đây không phân biệt dân tộc, đều ở trong những ngôi nhà sàn kiểu "can lan".

Tất cả nhà cửa đều dựa lưng vào núi, hướng về phía nam, để tránh rắn độc trùng độc, cấu trúc mộc lâu tầng dưới đều dùng chín trụ cắm đất, xà ngang xuyên qua khiến lầu treo lơ lửng, kiểu kiến trúc này còn gọi là "điếu cước lâu".

Dưới mỗi ngôi nhà điếu cước đều thờ một bức tượng chim thần bằng gỗ, toát lên vẻ thần bí xen lẫn chút quỷ dị.

Bản làng này rất hiếm khi có người lạ đến, dân bản thấy Lâm Nghị xuất hiện liền lộ ra ánh mắt khác thường, mấy gã đàn ông lực lưỡng vây quanh anh.

"Mày là ai?

Đến bản tao làm gì?" "Bản tao không hoan nghênh người ngoài, mau rời đi đi." "Thằng ranh, không đi thì đừng trách bọn tao không khách khí." Nhìn mấy gã đàn ông đang vây quanh, Lâm Nghị khẽ mỉm cười.

Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, dám nói những lời này với mình, nếu anh muốn giết người thì cả cái bản này không ai chạy thoát nổi.

Tuy nhiên, Lâm Nghị không phải kẻ thích sát sinh, anh lật tay lấy ra hai túi muối ăn lớn, cười nói: "Tôi đến hỏi thăm chút việc, nếu các anh nói cho tôi biết, số muối này sẽ thuộc về các anh." Người trong bản nhìn thấy muối, ánh mắt đều sáng lên.

Gã cầm đầu nhận lấy hai túi muối, đổ ra một ít rồi liếm thử.

Cả người gã như bừng tỉnh!

Những người xung quanh tò mò hỏi han: “Thế nào?

Muối xịn không?” “Ừ, sao tao thấy nó không giống loại muối mình hay ăn nhỉ?” “Đúng đấy, không phải muối giả chứ?” Gã cầm đầu mắt sáng rực, thần sắc kích động nói: “Tao chưa bao giờ được ăn loại muối nào xịn như thế này!

Còn xịn hơn cả số muối mấy người đại kinh (người thành phố) đưa cho chúng ta mấy hôm trước!

Loại muối này chắc chỉ có nhà giàu trong thành phố mới được ăn thôi!” Nghe vậy, tất cả mọi người đều kích động.

Ánh mắt họ nhìn Lâm Nghị đã thay đổi, không còn vẻ xua đuổi như trước mà trở nên nhiệt tình hơn hẳn.

“Tiểu ca, loại muối này còn không?

Tôi cũng muốn một ít, tôi có thể lấy đồ đổi cho cậu.” “Đúng thế.

Nhìn tiểu ca là biết người có tiền từ thành phố rồi, đời này tôi chưa bao giờ nghĩ mình được ăn muối ngon thế này.” “Tiểu ca có việc gì cứ nói, chỉ cần có muối, chúng tôi biết gì nói nấy.” Lâm Nghị cười nhạt, gật đầu hào phóng lấy ra thêm mười túi muối ăn lớn: “Tôi chỉ muốn biết nhà Lão Dược Nông ở đâu, chỉ cho tôi là được.” Gã cầm đầu vơ hết số muối vào lòng, phấn khởi nói: “Tôi cứ tưởng đám người mấy hôm trước đã hào phóng lắm rồi, không ngờ tiểu ca còn hào phóng hơn!

Chuyện nhỏ này, để tôi dẫn cậu đi!” Từ lời nói của họ, Lâm Nghị đoán được nhóm Trần Ngọc Lâu chắc đã vào Lão Hùng Lĩnh được vài ngày rồi.

Lâm Nghị không để gã dẫn đường mà hỏi rõ vị trí nhà Lão Dược Nông rồi trực tiếp đi tới đó.

Thấy có người đến nhà mình, Lão Dược Nông liếc nhìn Lâm Nghị

một cái, rồi lại tiếp tục loay hoay với đống thảo dược.

Xong xuôi, ông lão ngồi xuống chiếc bàn trong sân, chậm rãi hỏi: "Cậu muốn thuốc gì?" Lão Dược Nông tính tình quái gở, bày ra vẻ mặt lười tiếp khách, Lâm Nghị cũng không để tâm, điềm đạm cười nói: "Nghe danh chỗ ông có một con bảo kê (gà quý), tôi đến xem thử.

Sẵn tiện uống bát canh gà." Lão Dược Nông ngẩn người, người đến tìm ông trị bệnh giải độc thì nhiều, nhưng đến uống canh gà thì đúng là chưa có ai.

Đứa con trai ngớ ngẩn của ông nghe thấy thế, không biết từ đâu lôi ra một con dao, khờ khạo hỏi: "Cha, để con đi giết con gà Đại Công Tước kia nhé.

Uống canh gà, uống canh gà." Lão Dược Nông liếc mắt nhìn Lâm Nghị, muốn uống canh bảo kê của ta sao?

Chắc cậu chưa thấy uy lực của nó rồi.

Sau đó ông lão nhếch môi cười, nhấp một ngụm trà, mất kiên nhẫn bảo đứa con: "Tùy mày, đi đi." Lâm Nghị thong dong ngồi trước mặt Lão Dược Nông, tự rót cho mình một chén trà, thưởng thức màn biểu diễn của cha con ông lão.

Một lát sau, đứa con ngớ ngẩn trở về với bộ dạng bị con gà Nộ Tình mổ cho rách rưới, khắp người dính đầy lông gà, mếu máo nói: "Cha, không giết được gà." Lão Dược Nông lườm con trai, mắng: "Được rồi, không giết được thì thôi.

Chương 180

Bỏ dao xuống đi.” Sau khi đứa con đi khỏi, Lão Dược Nông nhấp chén trà, tắc lưỡi: “Tiểu ca, cậu thấy rồi đấy.

Con gà này của tôi không phải muốn giết là giết được đâu.

Canh gà này, e là cậu không được uống rồi.” Lâm Nghị uống cạn chén trà, sảng khoái cười nói: “Hay là để tôi thử xem?” Lão Dược Nông hì hì cười: “Tùy cậu, cứ tự nhiên.” Lão Dược Nông vốn từng thuộc môn hạ Kim Trại Lôi Đàn, là người trong Đạo môn.

Ở vùng Tương Tây, hai phái Kim và Hồ Lôi Đàn danh tiếng lẫy lừng, thuật đuổi xác, dẫn nước, giải cổ, trừ độc đều là bậc nhất.

Chỉ là những năm gần đây quân phiệt hỗn chiến, khí tượng Đạo môn đã suy tàn, không còn như xưa, ông mới phải dạt vào chốn rừng sâu này làm nghề hái thuốc.

Hơn nữa con gà bảo kê kia, đừng nói là đứa con ngớ ngẩn của ông, ngay cả ông nếu nó nổi điên cũng phải e sợ ba phần.

Nhìn Lâm Nghị trẻng trẻo thư sinh, chẳng giống cao thủ lăn lộn giang hồ, động được vào một sợi lông gà của ông mới là lạ.

Cứ lao vào giết gà như thế, chọc giận con Nộ Tình Kê, đa phần sẽ bị nó mổ cho nát tay nát chân.

Lâm Nghị không để tâm, bước vào chuồng gà.

Con Nộ Tình Kê này to gấp đôi gà thường, uy phong lẫm lẫm, khí thế hiên ngang, thần thái cao ngạo bất khuất, một luồng tinh thần phát ra từ mào gà như muốn xông thẳng lên trời.

Cái mào vừa to vừa đỏ, đầu gà vừa cử động là cái mào đỏ tươi như rung rinh theo, trông hệt như một ngọn lửa đang hừng hực cháy

trên đỉnh đầu.

Lông gà có năm màu sắc, mỏ và móng vuốt sắc nhọn, ánh nắng chiếu vào thân gà tỏa ra ánh kim quang.

Chắc là do bị đứa con của lão dược nông trêu chọc nên vừa thấy Lâm Nghị vào, đôi mắt nó đã nhìn chằm chằm vào anh đầy hung dữ.

Sau đó đôi cánh khổng lồ vỗ mạnh, tạo ra những luồng cuồng phong giữa không trung, cái thân hình to lớn kia bay vọt lên, phá tan cái lưới thừng trên nóc chuồng để lao ra ngoài.

Lâm Nghị mỉm cười, kẹp một chiếc lông gà trong tay rồi nhẹ nhàng búng ra, ngay sau đó mũi chân anh khẽ điểm xuống đất, thân hình vọt lên, đạp vào chiếc lông vàng trên không trung để lấy đà bay tiếp lên cao.

Lão Dược Nông nhìn thấy cảnh này thì hoàn toàn đờ người ra, khinh công của con người có thể đạt đến trình độ này sao?

Ông ở Kim Trại Lôi Đài mấy chục năm, cũng gọi là kiến đa thức quảng, nhưng chưa bao giờ thấy ai có thể bay trên trời như thế!

Nộ Tình Kê bay rất nhanh, nhưng tốc độ của Lâm Nghị còn nhanh hơn, anh vừa giơ tay đã tóm được đầu nó.

Con gà dốc toàn lực định vùng vẫy, một luồng sức mạnh to lớn truyền đến tay Lâm Nghị, anh hài lòng mỉm cười.

Không hổ danh là Nộ Tình Kê mang huyết mạch Phượng Hoàng!

Chỉ riêng sức mạnh này đã có thể ngang ngửa với con rết sáu cánh (Lục Sí Ngô Công) đã thành tinh.

Đặc biệt là móng vuốt và mỏ nhọn, đúng là những thứ vũ khí sắc bén vô cùng, bất kể gỗ đá cổ thụ cũng không chịu nổi một cú cào của nó.

Nếu là người thường thì thật sự không thể hàng phục nổi!

Tiếc rằng dù nó có hung dữ đến đâu, hôm nay cũng gặp phải Lâm Nghị.

Luồng sức lực kia tràn vào cơ thể Lâm Nghị như trâu đất xuống biển, chẳng gây ra chút sóng gió nào.

Anh nắm chặt đầu và chân nó, khiến con gà mất đi vũ khí lợi hại nhất, dù có vùng vẫy thế nào cũng vô dụng.

Lão Dược Nông thấy Lâm Nghị chỉ dùng một tay đã chế ngự được con bảo kê, đại kinh thất sắc, vội vàng chạy lên phía trước nói: "Bái sơn bái đến Bắc Cực Sơn, trên Bắc Cực Sơn tử khí túc, thiên hạ danh sơn bảy mươi hai, chỉ thấy núi này kim quang lấp lánh.

Tiểu ca, cậu thuộc ngọn núi nào?" Lão già này cũng thật biết cách dùng từ lóng.

Bắc Cực Sơn thực chất không phải là ngọn núi thật, cái gọi là "núi" ở đây là chỉ một ngành nghề hoặc hệ thống độc lập.

Người trong Đạo môn thường thích tự xưng là Bắc Cực Sơn, ẩn ý tự coi mình là tiên nhân.

Tuy nhiên, lọt vào tai Lâm Nghị thì đúng là hơi quá lời.

Tiểu môn tiểu đạo mà cũng dám tự phụ là tiên nhân?

Thật là không tự lượng sức.

Lâm Nghị cũng chẳng buồn nói nhiều từ lóng với ông ta, hỏi thẳng: "Ông đã nghe qua Thường Thắng Sơn chưa?" "A!" Giọng Lâm Nghị không cao nhưng từng chữ lọt vào tai Lão Dược Nông như sấm sét giữa trời quang, khiến đôi chân ông lão bủn rủn, suýt chút nữa thì quỳ sụp xuống.

Thổ phỉ Thường Thắng Sơn!

Giết người phóng hỏa, tụ tập làm loạn, không việc ác nào không làm, chẳng khác gì đám quân phiệt, mà còn tàn nhẫn hơn nhiều.

Có khi bọn chúng xông thẳng vào thành phố đốt phá, giết hại hàng trăm dân thường nhẹ nhàng như dẫm chết kiến vậy.

“Yên tâm đi.

Tôi là người có đạo lý.” Lâm Nghị bước tới vỗ vai ông lão, tiện tay ném xuống hai cân muối ăn, cười tủm tỉm hỏi: “Con gà này tôi lấy, không có ý kiến gì chứ?” “Không... không có ý kiến.” Lão Dược Nông sợ hãi run lẩy bẩy, mím môi vội vàng đáp.

Ông lão nào dám có ý kiến.

Đối phương là thổ phỉ Thường Thắng Sơn đấy!

Lỡ mà đắc tội, ở cái xó xỉnh rừng núi này, ông có chết cũng không ai biết.

Lâm Nghị hài lòng gật đầu, đưa con Nộ Tình Kê cho Lão Dược Nông, cười nói: “Ông là dược nông, đây là bảo kê.

Vậy phiền ông đem nó hầm đi.” Khóe mắt Lão Dược Nông giật giật, định nói gì đó nhưng không dám mở miệng.

Cướp mất con gà quý của người ta, còn bắt người ta phải hầm canh cho mình, chuyện này có còn thiên lý không?

Có còn vương pháp không?

Nhưng mà, hình như người Thường Thắng Sơn chưa bao giờ biết đến vương pháp thì phải?

Ông lão nuốt nước miếng cái ực: “Được...

được thôi.” Sau đó Lão Dược Nông bắt đầu bận rộn.

Chẳng bao lâu sau, ông lão bưng một bát canh gà nóng hổi đến chỗ

Lâm Nghị, cung kính đặt xuống trước mặt anh.

"Tiểu ca, xong rồi đây, tôi có cho thêm ba mươi sáu vị trung dược, toàn là loại đại bổ cả!

Ăn xong đảm bảo tối nay cậu sẽ rồng tinh hổ mạnh, sức lực dùng mãi không hết.

Hắc hắc." Lâm Nghị đưa lên mũi ngửi, mùi hương quyến rũ khiến tinh thần anh chấn động, anh cười rồi bưng bát lên nếm thử.

Không tệ, xem ra Lão Dược Nông không tiếc gia vị, lửa cũng vừa vặn, xương gà được hầm nhừ, nhai nhẹ là tan, tủy cốt tan trong miệng, hương vị cực kỳ đậm đà.

Đúng là bảo kê huyết mạch Phượng Hoàng có khác.

Thấy Lâm Nghị húp canh xì xụp, Lão Dược Nông cũng thấy nhẹ lòng hơn nhiều, mặt tươi cười nói: "Tiểu ca đúng là tâm lớn, nếu tôi bỏ độc vào bát canh này thì e là cái mạng cậu tiêu đời rồi." Lâm Nghị liếc nhìn Lão Dược Nông, húp thêm một ngụm canh, thản nhiên cười: "Ông tưởng tôi không nghĩ tới à?

Nhưng mà chút độc của ông tôi chẳng để vào mắt." Độc khí của Thi Hương Ma Du anh còn chẳng sợ, huống chi là mấy loại thảo dược thông thường của Lão Dược Nông!

Kỳ Lân huyết mạch chuyên trị những thứ âm tà độc vật này!

Lão Dược Nông thầm nghi hoặc, ông quanh năm hái thuốc ở Bình Sơn, loại độc vật nào cũng từng thấy, có loại cực mạnh, trúng là chết ngay.

Một người dù lợi hại đến đâu, một khi trúng độc Bình Sơn cũng chỉ có con đường chết.

Tuy nhiên, dù trong lòng không phục nhưng ông vốn nhát gan,

không dám so với thổ phỉ Thường Thắng Sơn, càng không dám giết người.

Lâm Nghị húp bát canh gà thơm phức, ăn thịt gà ngon lành!

Con Nộ Tình Kê này quá to!

Hầm một nồi mà múc ra bốn năm bát lớn mới hết!

Lâm Nghị không từ chối bát nào!

Chương 181

Anh cứ thế ăn từng miếng một.

Chẳng mấy chốc hai ba bát đã vào bụng.

Làm Lão Dược Nông đứng cạnh suýt thì rớt hàm.

Đừng thấy Lâm Nghị không cao to vạm vỡ nhưng sức ăn đúng là đáng nể.

Nếu là người thường thì chắc húp một bát canh đã no căng rồi.

Ông vốn tưởng Lâm Nghị ăn không hết thì sẽ để lại cho mình một ít.

Nhìn bát canh gà thơm lừng, ông lão thèm đến nhỏ cả nước dãi.

Lâm Nghị nhìn hai cha con Lão Dược Nông đang thèm thuồng, khẽ cười hỏi: "Muốn ăn không?" "Muốn!" "Muốn uống không?" "Rất muốn!" "Muốn ăn muốn uống thì ông đi hầm thêm con nữa đi." Lão Dược Nông: "(ồ ồ)" Gà thường sao so được với con gà quý này chứ!

Lâm Nghị không thèm để ý ông lão nữa, tiếp tục hào hứng húp canh.

Hệ thống yêu cầu phải ăn hết cả con gà mới tính là một giọt tinh huyết Phượng Hoàng.

Đừng nói là thịt gà, ngay cả nước canh anh cũng không chuẩn bị bỏ sót!

Tất cả đều phải dọn sạch!

Từ khi đột phá Tiên Thiên cảnh, anh đã có thể tích cốc (không cần ăn uống).

Có thể nhịn ăn thời gian dài, nhưng cũng có thể ăn một lúc hết cả

một con bò.

Chút thịt gà này chẳng bõ dính răng!

Ăn no uống đủ.

Lâm Nghị thầm đả tạp trong lòng.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh, phát hiện ký chủ đã ăn Nộ Tình Kê, có thể đả tạp." "Đinh, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công, nhận được: Tổng cương Ngũ Lôi Chính Pháp." Sau khi nghỉ ngơi một lát, Lâm Nghị quyết định khởi hành đến Bình Sơn, khám phá xong ngôi mộ đại diện triều Nguyên kia đã rồi tính.

Tuy nhiên khi anh chuẩn bị rời đi, trong đầu vang lên tiếng hệ thống.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ hai đã được cập nhật: Đi vào hậu điện cổ mộ, phần thưởng: 10 viên Thú Đan!" Ồ?

Thú Đan?

Là cái gì thế nhỉ?

Lâm Nghị kiểm tra chi tiết, trong lòng đại hỷ.

Thú Đan đúng như tên gọi, chính là linh đan diệu dược cho thú cưng ăn!

Sau khi uống Thú Đan có thể tăng cường thực lực cho thú cưng, tương đương với việc người ăn Thập Toàn Đại Bổ Hoàn!

Có thứ này, Tiểu Đoàn Đoàn của mình sẽ lớn nhanh hơn nhiều.

Hắc hắc.

Nếu Tiểu Đoàn Đoàn thật sự lớn lên thì chuyến đi Bình Sơn này sẽ có ích lợi lớn!

Theo trí nhớ về cốt truyện, lối vào thực sự của Bình Sơn đã bị

khối đá lớn chặn lại.

Nên cần kỹ thuật xẻ núi (tê tê) độc môn của phái Bàn Sơn của Chá Cô Tiếu mới có thể thông núi.

Nếu lũ Kiến Hành Quân Sa Mạc của mình có thể trưởng thành, một mình mình cũng có thể thông núi Bình Sơn để tiến vào chính điện cổ mộ!

Tiếng hệ thống vừa dứt.

Nhà Lão Dược Nông có thêm bảy tám người bước vào, dẫn đầu là hai nam hai nữ cùng một đứa trẻ.

Người đàn ông và đứa trẻ thì Lâm Nghị trực tiếp ngó lơ.

Hai người phụ nữ, một người ngọt ngào đáng yêu, một người anh tư táp sảng.

Chẳng phải chính là Hoa Linh và Hồng Cô nương trong phim sao!

Nhóm Chá Cô Tiếu đến đây cũng nằm trong dự liệu của Lâm Nghị, chỉ là việc Trần Ngọc Lâu - Trần tổng bả đầu cũng đi cùng thì hơi nằm ngoài dự tính.

Trong phim.

Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh ba người vào Bình Sơn tìm Mộc Trần Châu.

Trần Ngọc Lâu và đại soái quân phiệt La Lão Oai dẫn đại quân cũng vào Bình Sơn tìm cổ mộ.

Trần Ngọc Lâu và đám thuộc hạ gặp phải Ly Tử Tinh (tinh khỉ) trong ngôi miếu đổ, Trần Ngọc Lâu háo thắng thích thể hiện nên một mình đuổi theo, kết quả trúng kế của Ly Tử Tinh.

May mà Chá Cô Tiếu ở gần đó, một cú đá Tử Kim Quan trực tiếp đá chết Ly Tử Tinh, cứu mạng Trần Ngọc Lâu.

Sau đó hai phái Bàn Sơn và Tá Lĩnh gặp nhau trên đỉnh Bình Sơn.

Trần Ngọc Lâu thấy Chá Cô Tiếu bản lĩnh cao cường, qua lời nói có ý muốn kéo Chá Cô Tiếu nhập hội nhưng bị Chá Cô Tiếu thẳng thừng từ chối.

Hai phái ai đi đường nấy, Bàn Sơn dùng bí thuật xuống mộ, còn Tá Lĩnh dùng thang cuốn Ngô Công Quải Sơn nổi tiếng.

Sau khi xuống mộ từ đỉnh núi Bình Sơn thì phát hiện một tòa cung điện, không ngờ trong cung điện đầy rẫy rết độc khiến không ít người bỏ mạng.

Về sau, hai phái Bàn Sơn và Tá Lĩnh để giải quyết lũ rết độc đã cử người về bản làng tìm khắc tinh của chúng là gà Phượng Minh Nộ Tình!

Phía Bàn Sơn là Chá Cô Tiếu, Tá Lĩnh là Hồng Cô nương.

Có vẻ như vì sự xuất hiện của mình nên cốt truyện đã có chút thay đổi.

Không chỉ Chá Cô Tiếu và Hồng Cô nương đến, mà cả Trần Ngọc Lâu và Hoa Linh cũng đến đây!

Trần Ngọc Lâu hiện tại vẫn ra dáng ôn văn nhĩ nhã, đeo một cặp kính, trông rất thư sinh và tự tin, chẳng giống lão già mù Trần Hạt Tử sau này chút nào.

Hơn nữa Trần Ngọc Lâu là thủ lĩnh đời thứ ba của phái Tá Lĩnh, đúng chất một thiếu gia danh môn, từ nhỏ đã quen thói đi đâu cũng phải có tùy tùng.

Đến đây mà cũng mang theo mấy lực sĩ Tá Lĩnh, trông uy phong lắm.

Đám người Tá Lĩnh đứng sau Trần Ngọc Lâu, ai nấy đều cung

kính.

Chá Cô Tiếu thì đảo mắt khắp nơi tìm kiếm dấu vết của gà bảo kê Nộ Tình.

Hoa Linh dùng đôi mắt đẹp to tròn thỉnh thoảng liếc nhìn Lâm Nghị với vẻ đầy tò mò.

Lâm Nghị vẫn bình tĩnh, anh đã quen với việc này, dù sao một người đàn ông có khí chất, nhan trị cao thì tỉ lệ người ta ngoái nhìn luôn rất cao mà.

Người ưu tú thì đi đâu cũng thu hút thôi. (ಠ_ಠ) Hồng Cô nương thì tràn đầy anh khí, đứng sau Trần Ngọc Lâu, ánh mắt sắc sảo, hiển nhiên cô ấy khác với Hoa Linh, kinh nghiệm phong phú và trầm ổn hơn nhiều so với một cô gái nhỏ.

Ánh mắt Trần Ngọc Lâu dừng lại trên người Lâm Nghị.

Ngoại hình tuấn lãng.

Khí chất vô song.

Thần thái điềm nhiên.

Gã thầm nghĩ: "Người này tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường!" Trần Ngọc Lâu tâm cao khí ngạo, không phục bất cứ ai.

Đặc biệt là đối mặt với Chá Cô Tiếu ở Bình Sơn, nhiều lần gã bị Chá Cô Tiếu qua mặt, khiến trong lòng không khỏi khó chịu.

Giờ thấy Lâm Nghị, gã nảy sinh ý định muốn kết giao.

Chương 182

Nếu Lâm Nghị thật sự có năng lực xuất chúng thì có thể làm trợ thủ cho mình.

Còn nếu năng lực bình thường thì càng thể hiện được tấm lòng quảng giao anh hùng hào kiệt của gã!

Hắc hắc.

Trần mỗ ta đâu phải hạng người mà tay thủ lĩnh Bàn Sơn kia có thể so bì được?

Trần Ngọc Lâu đẩy gọng kính, nở nụ cười ôn hòa đầy tự tin bước về phía Lâm Nghị.

"Tiểu ca này, tôi thấy cậu khí vũ hiên ngang, phi phàm thoát tục, chắc không phải người địa phương chứ?" Lâm Nghị nhìn Trần Ngọc Lâu đang nhiệt tình, cũng không muốn giấu giếm, cười đáp: "Trần tổng bả đầu nhìn người chuẩn thật đấy." Nghe Lâm Nghị gọi đúng danh xưng của mình, Trần Ngọc Lâu giật mình, không nhịn được mà đánh giá Lâm Nghị thêm một lần nữa.

Đám lực sĩ Tá Lĩnh phía sau cũng tò mò nhìn anh.

Hồng Cô nương nheo đôi mắt đẹp đầy hứng thú nhìn Lâm Nghị, cười nói: "Tiểu ca này cũng thông minh gớm, sao cậu biết thân phận của bọn tôi?" Lâm Nghị giả vờ thần bí, cười đáp: "Chúc chiếu quỷ bốc, hào ly bất sảng, Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương trọng sinh!" Bốn câu này chính là lời mà Trần Hạt Tử đã dùng để khoe khoang khi anh gặp lão lần đầu.

Giờ gặp lại Trần Ngọc Lâu ở Tương Tây, đương nhiên anh phải trả lại cho gã!

Cái tên thích làm màu này, muốn so với ta sao?

Hồng Cô nương nghe không hiểu mấy lời văn vẻ này, khẽ nhíu mày hỏi: "Mấy câu chữ nghĩa này có ý gì thế?" Nghe xong bốn câu đó, Trần Ngọc Lâu càng thêm kinh ngạc.

Khẩu khí lớn thật đấy!

Trần Đoàn và Văn Vương là những nhân vật thế nào?

Vậy mà dám đem ra so sánh với Lâm Nghị!

Gã vốn là tổng bả đầu, bình sinh cực kỳ tự phụ, nhưng cũng chưa đến mức tự phụ như vậy.

Tuy nhiên, gã và Lâm Nghị chưa từng quen biết mà anh đã biết rõ thân phận gã, e là về thuật bói toán xem tướng, người này thật sự có bản lĩnh!

Ha ha.

Ánh mắt của mình quả nhiên không lầm, người này thật sự là một nhân tài!

"Hồng Cô nương, không được vô lễ.

Tiểu ca này chắc cũng vì thứ trong Bình Sơn mà đến.

Hiện tại chúng ta đang lúc cần người, không biết tiểu ca có hứng thú gia nhập với chúng tôi không?" Những ngày qua gã luôn ngấm ngầm ganh đua với Chá Cô Tiếu nhưng toàn chịu thiệt.

Sau khi xuống mộ, gã biết chỉ dựa vào sức mình thì không đủ để lấy được đồ trong cổ mộ Bình Sơn, nên muốn tìm người giúp sức.

Vốn dĩ nhân tuyển tốt nhất là Chá Cô Tiếu, nhưng gã không hạ mình được, giờ gặp Lâm Nghị, trong lòng gã cực kỳ vui mừng.

Lâm Nghị sờ mũi, cười nói: "Gia nhập với các anh thì có ích lợi gì

không?

Họ Lâm tôi đây không muốn làm lao động miễn phí đâu.” Tâm tư nhỏ mọn của Trần Ngọc Lâu làm sao anh không biết?

Gia nhập hội Trần Ngọc Lâu cũng chẳng sao, nhưng điều kiện thì phải bàn cho kỹ.

Thấy Lâm Nghị có ý muốn gia nhập, Trần Ngọc Lâu đại hỷ, ưỡn ngực tự tin nói: “Nói thật với anh, phái Tá Lĩnh tôi có vạn lực sĩ, cùng với mấy vạn binh sĩ của đại soái La Lão Oai, nếu Lâm huynh đệ sẵn lòng hợp tác, số người này anh có thể tùy ý điều khiển.

Nếu lấy được bảo vật bên trong, Lâm huynh đệ có thể ưu tiên chọn lấy mười món mang đi!” Trần Ngọc Lâu đưa ra điều kiện mà gã tự cho là cực kỳ hậu hĩnh!

Phải biết rằng trong Bình Sơn có vô số tài bảo, phần lớn phải chia cho La Lão Oai làm quân nhu.

Tài bảo nhiều như thế, Lâm Nghị có muốn lấy cũng không lấy hết nổi.

Cho anh quyền ưu tiên chọn lựa là đã đảm bảo lợi ích tối đa cho anh rồi.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát.

Lực sĩ Tá Lĩnh và binh sĩ của La Lão Oai làm lao động miễn phí cho mình thì cũng khá ổn.

Còn về việc Trần Ngọc Lâu bảo tùy ý chọn mười món thì anh tự động ngó lơ.

Bởi vì kết cục của việc đào mộ Bình Sơn thế nào, anh là người hiểu rõ nhất.

“Thôi được, nể tình Trần tổng bả đầu nhiệt tình như vậy, Lâm mỗ

xin cung kính không bằng tuân mệnh." "Thật là tốt quá!

Có Lâm huynh trợ giúp, chút Bình Sơn này chẳng nhằm nhò gì!" Trong khi Trần Ngọc Lâu đang lôi kéo Lâm Nghị, Chá Cô Tiếu chỉ một lòng tìm kiếm Mộc Trần Châu, đảo mắt tìm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng gà bảo kê Nộ Tình.

Chá Cô Tiếu bèn đi thẳng đến chỗ Lão Dược Nông, chắp tay thành khẩn hỏi: "Nói thật với cụ, chúng tôi đến đây chỉ muốn mượn con gà Đại Công Tước để lên Bình Sơn trừ độc chướng." Trần Ngọc Lâu thấy Chá Cô Tiếu bắt đầu hỏi gà thì nhếch mép.

Dục tốc bất đạt thôi.

Nếu thật sự có con gà quý như thế, lão già này dễ gì cho mượn?

Nhìn mình đây này, việc đầu tiên là lôi kéo nhân tài, đó mới là việc đúng đắn nhất mà một thủ lĩnh nên làm!

Gã càng nhìn Lâm Nghị càng thấy ưng ý.

Xem khí vũ hiên ngang này.

Vẻ ngoài tài hoa này.

Đúng là rồng phượng trong loài người mà.

Sắp đuổi kịp vị thủ lĩnh Tá Lĩnh là gã rồi!

Hơn nữa Lão Dược Nông lại đối xử với Lâm Nghị khách khí vô cùng, coi như khách quý, điều này nói lên cái gì?

Chỉ cần giữ quan hệ tốt với Lâm Nghị thì con gà Nộ Tình của lão dược nông kia chẳng phải sẽ dễ dàng có được sao!

Bản thủ lĩnh đúng là một thiên tài!

Trận này Trần mỗ ta thắng chắc rồi!

Nghĩ đến đây, khóe môi Trần Ngọc Lâu bất giác lộ ra nụ cười đắc

ý. (`he´*)no!

Lão Dược Nông nghe Chá Cô Tiếu hỏi về con gà của mình, tim ông lão như đang rỉ máu!

Ông biết con gà đó quý, nhưng vạn lần không ngờ nó lại được săn đón đến thế!

Nhiều người tranh nhau muốn có nó vậy sao!

Nếu đám người này đến sớm hơn một chút, để ba bên đấu đá lẫn nhau thì có lẽ ông đã giữ được con gà rồi!

Ôi!

Lúc này Lão Dược Nông thở dài một tiếng: “Hết rồi.” “Cái gì?

Hết rồi?

Đi đâu rồi?” “Vừa hầm canh cho vị Lâm huynh đệ này rồi, đấy, bát canh gà vẫn còn đặt ở kia kìa.” Trần Ngọc Lâu: "Trời đất ơi!" Chá Cô Tiếu: "Gì thế này!" Nghe thấy câu đó, mặt ai nấy đều cứng đờ.

Trần Ngọc Lâu đang đắc ý thì nụ cười vụt tắt ngấm trên mặt.

Hả?

Gà quý Nộ Tình bị hầm thành canh?

Có nhầm không đấy!

Hai phái Bàn Sơn, Tá Lĩnh, rồi cả đại soái quân phiệt La Lão Oai đều trông cậy vào con gà đó để khắc chế độc vật Bình Sơn!

Kết quả là đến muộn một bước!

Chương 183

Hóa ra đã bị Lâm Nghị hầm thành canh gà rồi!

Chá Cô Tiếu cảm thấy xây xẩm mặt mày, không biết nói gì cho phải.

Cả đời ông bôn ba tìm kiếm tung tích Mộc Trần Châu.

Khó khăn lắm mới có chút manh mối thì lại bị đám rết độc cản đường.

Chỉ thiếu một chút thôi, nếu ông đến sớm một bước thì con gà này đã không bị hầm thành canh.

Thiên ý, chẳng lẽ ý trời không muốn ông tìm được Mộc Trần Châu sao?

Trần Ngọc Lâu phản ứng không mạnh như Chá Cô Tiếu.

Gã không vội, Tá Lĩnh đông người, từ từ làm cũng được, dù có san bằng cả ngọn núi cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà việc Lâm Nghị làm đúng là khiến người ta cạn lời thật đấy.

Trần Ngọc Lâu nhìn Lâm Nghị, tức giận nói: "Lâm huynh, anh làm hỏng đại sự rồi!" Lâm Nghị nở nụ cười điềm tĩnh, không nhanh không chậm nói: "Từ thời Tần Hán, các đời hoàng đế đã liên tục phái thuật sĩ đến Bình Sơn để luyện tiên đan trường sinh bất tử, đồng thời xây dựng đạo quán điện thờ trong động, hái thuốc quý, thu thập đá lạ, lấp đầy bảo vật phương xa vào đó để cầu tiên ban thuốc, coi nơi này như một tiên cảnh trong đạo gia động phủ." "Cho đến khi nhà Nguyên diệt Nam Tống, người Nguyên tàn bạo, dân bản địa trong núi không chịu nổi bạo chính đã tụ tập làm phản.

Để trấn áp và khiến họ vĩnh viễn không thể làm loạn, người Nguyên đã biến Bình Sơn thành lăng mộ, chôn cất những tướng sĩ tử trận.

Những vật trân quý trong đạo quán đều trở thành minh khí tùy táng, còn những người dân còn sống sót thì bị giết để tuẫn táng.

Họ dùng nước đồng, nước sắt và đá khổng lồ phong ấn núi lại, lăng mộ được giấu sâu, không đắp nấm, không trồng cây, khiến hậu thế vĩnh viễn không thể tìm thấy mộ đạo và địa cung." "Còn các người cần con gà Nộ Tình này, e là vì trong Bình Sơn các người đã gặp phải độc vật không giải quyết được đúng không?" Trần Ngọc Lâu thở dài một hơi, gật đầu nói: "Lâm huynh, cậu nói không sai.

Chúng tôi đi xuống từ đỉnh Bình Sơn, tiến vào một cung điện nhưng lại bị vô số rết cực độc tấn công, thương vong thảm trọng.

Bất đắc dĩ mới phải đến đây tìm phương pháp giải quyết." Lâm Nghị cười nhạt, nói: "Bình Sơn có rất nhiều độc vật, vì nơi đây vốn là nơi luyện đan của các đời đế vương và đạo sĩ, tích tụ đủ loại thiên tài địa bảo, nên độc tính của chúng vượt xa độc vật thông thường.

Các người không vào được cũng là chuyện dễ hiểu.

Thôi được, nếu Trần tổng bả đầu đã nhiệt tình như vậy, tôi sẽ giúp các người một tay!" Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

Câu này có ý gì?

Chẳng lẽ ngoài con gà Nộ Tình kia, còn có cách khác sao?

Hồng cô nương đưa đôi mắt đẹp không ngừng quét qua người Lâm Nghị, càng nhìn càng thấy anh thật bí ẩn.

Hai mạch Ban Sơn và Tá Lĩnh của họ đã tổn binh tổn tướng, hoàn toàn bất lực.

Chẳng lẽ thủ đoạn của Lâm Nghị còn cao siêu hơn cả đạo nhân Ban Sơn và lực sĩ Tá Lĩnh cộng lại sao?

Trần Ngọc Lâu nghe Lâm Nghị nói thế thì trong lòng mừng rỡ quá đỗi.

Hắn ngẩng cao đầu, khóe mắt vô ý liếc nhìn Chá Cô Tiếu, như muốn nói: Thấy chưa?

Đây chính là bản lĩnh của Trần Ngọc Lâu ta!

Trần mỗ sớm đã nhìn ra người này phi phàm nên mới có ý kết giao đấy!

Hắc hắc.

Ngay lập tức, thể diện của hắn tăng vọt, cảm giác vô cùng sảng khoái.

Chá Cô Tiếu vốn đang nhíu mày chặt chẽ nghe vậy liền sáng mắt lên, sải bước tiến về phía Lâm Nghị.

Hoa Linh linh động hoạt bát cũng đi theo Chá Cô Tiếu, kinh ngạc hỏi: "Anh Lâm, chẳng lẽ anh có cách khắc chế rết kịch độc sao?" Lâm Nghị nhìn Hoa Linh, cô gái này thanh thuần đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt như biết nói, anh gật đầu tự tin đáp: "Đúng vậy.

Nói thật lòng, tôi có thể chất bách độc bất xâm, không sợ bất kỳ loại độc vật nào." Hoa Linh mở to mắt nhìn Lâm Nghị, tò mò hỏi: "A?

Thật sao?

Trên đời còn có loại thể chất này sao, anh Lâm lợi hại vậy à?" Lâm Nghị hơi ưỡn ngực, giọng điệu bình thản nhưng đầy tự tin: "Đó là đương nhiên." Trần Ngọc Lâu thì không sao, Lâm Nghị đang giữ thể diện cho hắn, trong lòng hắn đang sướng âm ỉ.

Nhưng Chá Cô Tiếu không quá tin tưởng, anh ta là người phái

thực chiến, liền lấy từ thắt lưng ra một ống trúc, mở nắp ra, bên trong là hai con rết cực độc bắt được ở Bình Sơn.

Anh ta nói thẳng: "Vừa hay, tôi từng bắt được vài con rết ở Bình Sơn, nếu Lâm huynh thực sự không sợ độc, có dám thử một lần không?" Nhất thời, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Lâm Nghị.

Độc tính của rết kịch độc họ đều đã thấy, chạm vào là chết, lại còn hóa thành nước vàng, chết cực kỳ khủng khiếp.

Hồng cô nương khẽ nhướng mày, đầy hứng thú nhìn Lâm Nghị, muốn xem anh sẽ ứng phó thế nào.

Nếu thực sự dám thử, e là mạng của Lâm Nghị sẽ bỏ lại ở đây.

Lâm Nghị cầm lấy ống trúc, cười nói: "Có gì mà không dám?" Vừa nói, anh vừa lật ngược ống trúc, hai con rết đỏ rực lao thẳng vào lòng bàn tay anh!

"Suýt!" Mọi người đều hít một hơi lạnh, rõ ràng họ không ngờ Lâm Nghị lại quyết đoán đến vậy, đổ thẳng rết kịch độc ra.

Hồng cô nương nhíu mày, cô nhớ lại cảnh tượng anh em Tá Lĩnh bị rết kịch độc cắn khi xuống mộ, không tự chủ được mà rùng mình, trong mắt thoáng hiện vẻ tiếc nuối.

Tất cả sắp kết thúc rồi.

Kẻ nói khoác bao giờ cũng phải trả giá cho lời nói và hành động của mình.

Chỉ là, tiếc cho một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai.

Hoa Linh chưa tận mắt chứng kiến cảnh rết kịch độc ăn thịt người, nhưng nghe mọi người kể lại cô cũng hình dung được nó đáng sợ thế nào.

Thấy hai con rết bò ra, cô gái lương thiện không nhịn được hét lên:

“Anh Lâm, mau bỏ tay ra!

Anh sẽ chết đấy!” Mấy tên lực sĩ Tá Lĩnh thì mặt không cảm xúc, cha con lão nông dân rõ ràng là không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vẫn ngơ ngác.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu thì bình tĩnh hơn hai cô gái nhiều, họ đã quen với sinh tử và nguy hiểm, cũng đã thấy đủ loại người, tâm thái giữ rất vững.

Đặc biệt là Chá Cô Tiếu, anh ta mười mấy tuổi đã một mình chém chết mười mấy con sói rừng, được phá lệ gia nhập Ban Sơn.

Từ khi vào phái, để tìm kiếm hạt ngọc Mâu Trần, anh ta đã đi qua vô số lăng mộ lớn nhỏ.

Muốn lăn lộn trong nghề này, cái đầu phải treo ở cạp quần.

Cảnh tượng tiếp theo khiến tất cả sững sờ.

Hai con rết kịch độc, thân đầy văn đỏ, dịch tiết trong suốt chảy ra từ miệng, nằm gọn trong tay Lâm Nghị.

Những con rết này bình thường ăn thịt lẫn nhau để truyền độc, lại nhờ dược tính của đá thuốc ở Bình Sơn nên độc tính vô cùng đáng sợ.

Độc dịch nhỏ lên da người sẽ khiến da thịt hóa thành máu loãng trong chốc lát, chỉ cần là xương thịt, gân mạch thì không còn gì sót lại!

Nhưng Lâm Nghị đã tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đến đại viên mãn, cơ thể như đúc bằng sắt, da thịt xương cốt gần như không thể phá hủy.

Lại thêm Kỳ Lân Huyết Mạch có khả năng bách độc bất xâm, mấy con sâu độc này tính là cái gì?

Sau cơn kinh ngạc, mọi người đều lộ vẻ mừng rỡ.

Xem ra lời Lâm Nghị nói không phải giả, nếu đã không sợ độc vật,

thì việc xuống mộ đảo đấu đã có hy vọng.

Sau đó, Lâm Nghị lật tay ném hai con rết ra ngoài, mọi người vội vàng né tránh, cái thứ này mà dính vào người thì chỉ có chết.

Hai con rết hoa văn sặc sỡ bay đi, đâm thẳng vào một cành cây nhỏ gần chuồng gà, cành cây xuyên qua thân chúng, chết không thể chết hơn.

"Cái này..." Trần Ngọc Lâu càng thêm kinh ngạc, thiên hạ rộng lớn quả nhiên không thiếu chuyện lạ!

Hắn tự phụ học võ công vài chục năm, thân pháp và thủ đoạn không tồi, nhưng không ngờ núi cao còn có núi cao hơn, Lâm Nghị tùy tay ném một cái mà đạt được hiệu quả thế này.

Thật không thể tin nổi!

Chá Cô Tiếu nhìn thấy, ánh mắt thâm trầm, chắp tay nói: "Thủ đoạn của Lâm huynh thật cao siêu, Chá Cô Tiếu bội phục!" Hồng cô nương mím môi đỏ, đôi mắt đẹp không ngừng đảo quanh người Lâm Nghị.

Cô là cao thủ phái Mỹ Nhân, thân thủ phi phàm, đặc biệt là ám khí thuộc hàng đỉnh cao trong hàng vạn lực sĩ Tá Lĩnh.

Chương 184

Thế nhưng khi thấy chiêu này của Lâm Nghị, cô không khỏi thầm nghĩ: "Thủ pháp này, mình không làm được." Hoa Linh thì cười hì hì, càng nhìn Lâm Nghị càng thấy thuận mắt, người vừa đẹp trai, tính tình lại tốt, quan trọng là thực lực cao, đúng là không có gì để chê.

Lâm Nghị vẫn giữ vẻ mặt bình thường, tùy ý nói: "Hai vị khách sáo rồi, thủ đoạn của hai mạch Ban Sơn và Tá Lĩnh cũng phi phàm, đó là điều cả ngành đều công nhận." Trần Ngọc Lâu lộ vẻ vui mừng, sảng khoái cười lớn: "Lâm huynh có bản lĩnh như vậy, chuyến đi Bình Sơn này có Lâm huynh hỗ trợ, nhất định mã đáo thành công!" Lần xuống Bình Sơn này, hắn đã tổn thất không ít anh em.

Thấy Chá Cô Tiếu của phái Ban Sơn bản lĩnh không tồi, hắn đã có ý lôi kéo, nhưng vì thân phận khôi thủ Tá Lĩnh, nếu đi cầu xin Chá Cô Tiếu hợp tác thì mặt mũi để đâu?!

Dù sao Ban Sơn và Tá Lĩnh từ xưa đến nay luôn ngang hàng, ai nấy tự đào mộ mình, không can thiệp nhau.

Nếu hắn chủ động cầu hợp tác thì quá mất mặt!

Hôm nay có Lâm Nghị giúp đỡ, hắn cũng không cần cầu cạnh phái Ban Sơn nữa, mặt mũi khôi thủ coi như được giữ vững.

Lâm Nghị thừa biết Trần Ngọc Lâu đang nghĩ gì, nhưng anh chẳng thèm quan tâm đến những suy nghĩ vụn vặt đó, cười nói: "Chút cổ mộ Bình Sơn lẻ tẻ này không thành vấn đề.

Tôi đang vội, đi ngay bây giờ đi." Anh chỉ có ba ngày thời gian, nên giải quyết Bình Sơn càng nhanh càng tốt.

Thực tế, ngoài tài bảo, thứ anh mong đợi hơn là linh đan diệu

dược bên trong!

Bình Sơn từ xưa đã được các tu luyện giả ưa chuộng, tụ tập đủ loại đá thuốc đan dược, mới tạo ra con rết sáu trăm năm và Tương Tây Thi Vương cùng các loại kỳ vật khác.

Trong cung điện, thiên tài địa bảo chắc chắn không ít.

Những thứ đó có lẽ anh dùng tác dụng không lớn, nhưng có thể cho Lão Hồ, Bàn Tử dùng, thậm chí có thể cho sủng vật Tiểu Kiến Hậu (Kiến Chúa Nhỏ) của mình ăn, vô cùng có lợi cho họ.

Đoàn người xuất phát từ trại, tiến về phía Bình Sơn.

Vừa tới nơi, La Lão Oai đã vội vã lao tới, vừa chạy vừa hét: "Tổng bả đầu ơi, anh bả đầu của em ơi!

Đại sự không xong rồi, mẹ kiếp chúng ta đào trúng đầu người, khốn khiếp, em vừa dẫm nát một cái, bên trong toàn là máu!" Trần Ngọc Lâu thấy La Lão Oai hoảng hốt thì trấn an: "La đại soái, đừng quá căng thẳng.

Để chúng tôi đi xem sao." La Lão Oai nhe răng cười: "Thế thì tốt quá.

Có anh bả đầu qua xem là em yên tâm rồi." Sau đó, mọi người theo La Lão Oai đến chân núi Bình Sơn, nơi đào ra đầu người.

Trên đường đi, La Lão Oai liếc nhìn Lâm Nghị một cái, thấy lạ mặt liền hỏi: "Anh bả đầu, vị huynh đệ này là ai thế?" Trần Ngọc Lâu ha hả cười: "La đại soái, đây là Lâm huynh, đừng nhìn cậu ấy trẻ mà lầm, tuổi trẻ tài cao, bản lĩnh lớn lắm đấy!

Là tôi đặc biệt mời đến để khắc chế độc vật." La Lão Oai đánh giá Lâm Nghị vài cái.

Hắn nghe nói Ban Sơn Tá Lĩnh lợi hại, nhưng Lâm Nghị này trông

trắng trẻo thư sinh, nhìn thế nào cũng không giống người có bản lĩnh lớn như lời Trần Ngọc Lâu nói.

La Lão Oai xưa nay tính tình thẳng tuột, ngoài Trần Ngọc Lâu ra chẳng coi ai ra gì, liền chất vấn: "Này cậu em họ Lâm, Ban Sơn Tá Lĩnh toàn là cao nhân, anh em tôi đều hiểu.

Còn cậu thì có bản lĩnh gì mà đòi khắc chế độc vật hả?" Lâm Nghị liếc La Lão Oai một cái, lười đáp lời kẻ này.

Trong cái thời đại loạn lạc này, giết người như ngóe, anh chẳng có mấy thiện cảm với đám quân phiệt.

La Lão Oai thì bực mình rồi, làm đại soái bao lâu nay, ngay cả Trần tổng bả đầu cũng phải nể hắn ba phần mặt mũi!

Đây là lần đầu tiên có kẻ dám khinh khỉnh với hắn, hắn chửi thề: "Mẹ kiếp!" Lời vừa dứt, một khẩu súng đen ngòm đã dí sát vào cằm hắn.

Không ai nhìn rõ khẩu súng đó từ đâu ra, cứ như hiện ra từ hư không vậy.

Soạt!

Cùng lúc đó, mấy chục binh sĩ lập tức giương súng nhắm vào Lâm Nghị.

La Lão Oai là kẻ hỗn hào nhưng cũng rất thức thời, sợ đến run người, vội nói: "Huynh đệ, đừng làm bậy nhé.

Súng không có mắt đâu." Trần Ngọc Lâu ở cùng La Lão Oai lâu nên hiểu tính hắn.

Không phô diễn chút bản lĩnh thật sự thì kẻ này không bao giờ phục.

Muốn hắn cúi đầu thì phải đè hắn xuống đất mà chà đạp một trận.

Thấy Lâm Nghị lộ một chiêu, Trần Ngọc Lâu mới bước tới làm hòa: "Lâm huynh, La đại soái vô ý mạo phạm, tôi thay mặt hắn xin lỗi cậu.

Chúng ta tới đây chủ yếu là vì đại mộ Bình Sơn, mong Lâm huynh bỏ qua cho lão La lần này.

Sau này nếu có việc gì cần đến Tá Lĩnh, chúng tôi tuyệt đối dốc sức làm!" Trong giới lục lâm, Trần Ngọc Lâu là nhân vật số một, đi đến đâu cũng được cung kính gọi một tiếng tổng bả đầu.

Còn La Lão Oai chỉ tung hoành được ở vùng Tương Tây này, ra khỏi đây là địa bàn của người khác.

Hắn có địa vị hôm nay cũng nhờ Trần Ngọc Lâu giúp đỡ không ít.

La Lão Oai thấy Trần Ngọc Lâu có thái độ như vậy với Lâm Nghị thì càng không dám chậm trễ, vội nói: "Lâm huynh đệ, anh già này có mắt không tròng, vừa rồi lỡ lời mạo phạm, xin hãy tha lỗi cho tôi lần này." Lâm Nghị cười lạnh, xoay ngược khẩu súng trong tay, không khách khí nói: "La Lão Oai, tôi khuyên ông đừng có ý đồ gì với tôi, nếu không mười lão Trần Ngọc Lâu cũng không cứu được ông đâu." Thu súng lại, Lâm Nghị thản nhiên đi tới bên cạnh Hoa Linh, đưa súng ra nói: "Linh nhi, khẩu súng này em cầm lấy để phòng thân đi." Trong nguyên tác, Hoa Linh thuộc diện nhân vật phụ làm nền (pháo hôi), Chá Cô Tiếu có đủ loại tuyệt kỹ và hai khẩu súng 20 viên, còn Hoa Linh đến một vật bảo mệnh cũng không có, lại còn phụ trách hậu cần y tế, cuối cùng hy sinh.

Trên đường đến Bình Sơn, Hoa Linh thỉnh thoảng lại bắt chuyện với Lâm Nghị.

Thấy Lâm Nghị bản lĩnh cao cường mà lại gần gũi, cô thấy rất thoải mái, hai bên dần quen thuộc hơn.

Hoa Linh mới mười bảy mười tám tuổi, còn đang tuổi ngây thơ, cô mở to mắt nhìn Lâm Nghị, cẩn thận nhận lấy súng: "Cảm ơn anh Lâm." Lâm Nghị gật đầu, quay người đi về phía trước.

Hoa Linh ôm khẩu súng, nhìn bóng lưng anh, có một cảm giác khó tả dâng lên.

Lâm Nghị thì không có ý đồ gì, chỉ đơn thuần thấy số phận Hoa Linh đáng tiếc nên tặng súng cho cô.

Khẩu súng này anh lấy từ pháo đài Quan Đông, là loại cải tiến của Đức, tốt hơn súng của đám quân phiệt này gấp bội.

Loại súng này trong nhẫn không gian của anh có cả đống.

Tặng súng xong, Lâm Nghị không nhìn lại lấy một lần.

Ngược lại Chá Cô Tiếu thấy dáng vẻ Hoa Linh như vậy liền cười nói: "Hoa Linh, em thấy Lâm huynh thế nào?" "Rất tốt ạ." "Em cũng không còn nhỏ nữa, đến lúc tìm nơi nương tựa rồi.

Nếu thấy Lâm huynh không tồi, đợi có cơ hội, sư huynh sẽ tác hợp cho hai đứa?" "Ưm...

Sư huynh, anh nói bậy gì thế." "Khẩu súng này nếu anh không nhìn lầm thì là vũ khí tiên tiến của Đức, giá trị không nhỏ đâu.

Cậu ấy hào phóng tặng không, đủ thấy là có tâm với em thế nào rồi." "Ơ?

Nói cũng phải nhỉ." Hoa Linh ngước mắt nhìn theo bóng lưng Lâm Nghị, trong lòng dâng lên một chút ngọt ngào.

Một lát sau, đoàn người đến hố lớn chứa Thi Đầu Man.

Trần Ngọc Lâu cầm một cái Thi Đầu Man lên nghiên cứu, thao thao bất tuyệt khoe khoang trước mặt mọi người: "Vật này tên là Bắc Qua (Mướp Bắc), mọc ở nơi cùng sơn ác thủy, còn gọi là Thi Đầu

Man, do oán khí của người chết ngưng kết thành!" Đúng lúc đó, cái Thi Đầu Man trong tay Trần Ngọc Lâu như sống lại, đột nhiên lăn khỏi tay hắn xuống đất.

Hắn giật mình, trong tay xuất hiện một con đoan đao, chém mạnh một nhát chia nó làm đôi.

Con dao găm này hàn quang lấp lánh, sắc bén vô cùng, chính là bảo đao Tiểu Thần Phong do hoàng gia ban tặng!

Tuy nhiên, khi Trần Ngọc Lâu đang ngầm đắc ý khoe tài thì một con rết đen kịt từ bên trong Thi Đầu Man bay ra, hung hãn lao vào hắn!

Trần Ngọc Lâu thất sắc, đúng lúc này, một bàn tay chắn trước mặt hắn, tóm gọn con rết đen trong tay.

Hắn định thần nhìn lại, thở phào chắp tay: "Cảm tạ Lâm huynh cứu mạng." Lâm Nghị tùy tay lấy ra hai ba viên hạt tròn to bằng móng tay từ trong xác con rết, nói: "Sai người đập nát hết Thi Đầu Man ra, lấy hạt rết bên trong, đó là loại dược liệu quý dùng để giải độc rất tốt." Theo truyền thuyết, rết cái sau khi đẻ trứng, có một số trứng không nở thành công sẽ biến thành hóa thạch.

Không phải trứng rết cái nào cũng biến thành hóa thạch, cả vạn quả mới có 1-2 hạt.

Rết đực sẽ ngậm những hạt này vào miệng, theo thời gian chúng biến đổi tạo thành "Hạt Rết" (Ngô Công Châu).

Nếu không có Hạt Rết hộ thân, mạo hiểm vào tiên cung lăng mộ nhà Nguyên thì chết lúc nào không hay.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cũng nhận ra diệu dụng của Hạt Rết nên đồng ý ngay.

La Lão Oai chứng kiến cảnh này thì tâm phục khẩu phục hoàn toàn.

Không ngờ được, Lâm Nghị vừa xuất hiện là hai vị khôi thủ Ban Sơn Tá Lĩnh đều lép vế cả!

Chậc chậc, trên đời lại có nhân vật thế này sao?

Hắn nở nụ cười nịnh nọt, quay sang dặn dò lính lác phía sau: "Khẩn trương lên, nghe Lâm huynh nói gì chưa?

Chương 185

Đập hết Thi Đầu Man ra lấy hạt!" Đông người dễ làm việc, chẳng mấy chốc đã dọn sạch Thi Đầu Man.

Xong xuôi, Trần Ngọc Lâu dạo một vòng quanh đó, cười lớn: "Hôm nay đào ra vật này, tôi thấy chân núi này âm khí rất nặng, chắc chắn dưới đất có bí mật bảo tàng, và cách cửa mộ cũng không còn xa nữa!" La Lão Oai và đám lính nghe xong không nhịn được cười hả hê, cuối cùng cũng đợi được đến lúc này!

Ngay cả Chá Cô Tiếu cũng lộ vẻ vui mừng.

Trước đó họ vào một cung điện từ đỉnh núi nhưng toàn rết kịch độc, giờ tìm được cửa mộ có lẽ sẽ tránh được chúng.

"Các người ngây thơ quá!" Lâm Nghị đảo mắt nhìn đám người đang phấn khích, dội ngay một gáo nước lạnh.

Nụ cười của mọi người tắt ngấm.

Trần Ngọc Lâu nhíu mày, hắn vốn rất tự tin, không ngờ Lâm Nghị lại nói vậy, chẳng khác nào tát vào mặt hắn.

Sắc mặt hắn hơi đổi, có chút không vui.

"Lâm huynh, ý cậu là sao?" Lâm Nghị cũng không che giấu, nói thẳng: "Đêm qua tôi quan sát thiên tượng, thấy...

Huỳnh Hoặc Thủ Tâm!" Trần Ngọc Lâu trầm ngâm một lát: "Lâm huynh, điều này giải thích thế nào?" "Huỳnh Hoặc Thủ Tâm, đánh không thắng, mưu không thành, chủ tử thương vong.

Kết hợp với những gì các người kể lại trên đường đi, nên ở đây có lẽ có cửa mộ thật, nhưng tuyệt đối không phải lăng mộ thực sự, mà e là một tòa Úng Thành (Thành bẫy)!

Vào đó chẳng khác nào cá nằm trong chậu, chết không có chỗ chôn!" Đương nhiên, đây là Lâm Nghị đang có chút ý đồ "làm màu".

Nhưng biết trước cốt truyện, anh không thể giương mắt nhìn họ đi nộp mạng.

Giờ anh nhắc một câu, nếu Trần Ngọc Lâu và những người khác vẫn tự phụ như đám trí thức trước đó không nghe thì anh cũng chẳng nói thêm.

Hiển nhiên, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đều là hạng người từng trải, biết sự nguy hiểm của Úng Thành!

Thông thường, thiết kế cơ quan Úng Thành là cách chơi kiểu "cá chết lưới rách", thà hủy luôn tòa thành cũng phải nhốt chết kẻ trộm mộ bên trong.

Trần Ngọc Lâu sa sầm mặt, nhất thời không biết nói gì.

Ngược lại Chá Cô Tiếu rất khiêm tốn thỉnh giáo: "Lâm huynh, nếu nơi này là Úng Thành, vậy chúng ta nên vào cổ mộ từ đâu?" Lâm Nghị xoa cằm: "Tôi đi xem cái cung điện các người từng tới trước đã." Nếu anh không đoán sai, cung điện đó chính là hậu điện của mộ nhà Nguyên.

Đã đến Bình Sơn, đương nhiên phải vào hậu điện để "đả tạp" (check-in) trước.

Có ba đường vào cổ mộ tiên cung Bình Sơn.

Đường thứ nhất: Có một vết nứt lớn trên đỉnh núi Bình Sơn dẫn thẳng tới cung điện tiên cung, bên dưới cung điện là chính điện Vô Lượng Điện.

Đường thứ hai: Vào từ cửa mộ ở chân núi.

Đường thứ ba: Từ mặt âm nghiêng của Bình Sơn, đào hầm mộ rồi

vào tiền điện.

Trong đó đường thứ hai là đường chết, chuyên dùng để bẫy trộm mộ, vào là thập tử nhất sinh.

Lâm Nghị nhớ khi xem phim, có người thắc mắc tại sao Trần Ngọc Lâu có gà Nộ Tình rồi mà không trực tiếp vào từ cung điện trên đỉnh núi?

Theo trí nhớ của anh, trong nguyên tác, lối đi từ cung điện đó xuống chính điện tiên cung đã bị đá khổng lồ chặn đứng.

Có lẽ khi xây dựng tiên cung, họ bắt đầu đào từ vết nứt lớn trên đỉnh, đến thời nhà Nguyên xây mộ thì bịt luôn lối thoát.

Đường thứ nhất có lẽ không đi được, nhưng so với đường thứ ba thì độ khó nhỏ hơn nhiều.

Đường thứ ba phải đào hầm mộ, mà đào từ cung điện trên đỉnh núi thì sẽ nhanh hơn.

Anh lên đó, một là để đả tạp, hai là để xem có chỗ nào đào hầm được không.

Nếu tìm được sẽ tiết kiệm được rất nhiều công sức.

Trần Ngọc Lâu chọn vài lực sĩ Tá Lĩnh thân thủ tốt đi cùng Lâm Nghị lên đỉnh núi.

Họ đều là người có võ nên đi rất nhanh, loáng cái đã tới nơi.

Lâm Nghị nhìn vết nứt vực thẳm sâu hun hút.

Vực này sâu tầm bốn năm trăm mét, sương mù bao phủ, người thường nhìn xuống chắc chỉ thấy được vài chục mét.

Nhưng mắt Lâm Nghị thoáng hiện tử quang, đôi mắt xuyên qua màn sương dày đặc nhìn thấy tòa cung điện dưới đáy vực.

Tòa cung điện vốn được bảo tồn khá tốt, tiếc là sau trận quậy phá của đám Trần Ngọc Lâu thì đã tan hoang không ra hình thù gì.

Chá Cô Tiếu nhìn Lâm Nghị, trầm ngâm nói: "Lâm huynh, nếu cậu đã muốn xuống xem cho rõ, tôi xin liều mình cùng quân tử, xuống đó gặp nguy hiểm còn có người hỗ trợ nhau." Trần Ngọc Lâu thấy Chá Cô Tiếu nói vậy thì mặt hơi ngượng ngùng, đẩy gọng kính, không cam lòng thua kém: "Người đâu, lắp thang Ngô Công Quải Sơn, đưa tôi và Lâm huynh xuống cung điện!" Lâm Nghị phẩy tay, cười nhạt: "Hai vị không cần phiền phức thế đâu.

Tôi xuống xem trước, nếu thực sự có lối ra sẽ gọi các người xuống." Nghe Lâm Nghị nói thế, Chá Cô Tiếu thở phào.

Không xuống thì tốt.

Lần trước xuống suýt chết bên trong, không phải anh ta nhát, mà nếu anh ta chết thật thì hàng vạn anh em Tá Lĩnh biết làm sao?

"Như vậy cũng tốt.

Lâm huynh, tôi thấy cậu không mang theo thiết bị leo núi, hay là dùng thang Quải Sơn của Tá Lĩnh chúng tôi?" "Không phiền Trần tổng bả đầu lo lắng.

Tôi có bí pháp riêng để xuống vực." "Ồ?" Trần Ngọc Lâu nhướng mày, chắp tay khách khí: "Vậy chúng tôi xin được mở mang tầm mắt xem bí pháp của Lâm huynh." Thực ra Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ: Không có thiết bị leo núi thì bí pháp quái gì mà xuống được vực sâu?

Ngay cả Chá Cô Tiếu xuống cũng phải dùng dây thừng, chẳng lẽ Lâm Nghị bay xuống được chắc?

Chá Cô Tiếu cũng lộ vẻ ngạc nhiên, rõ ràng không đoán nổi Lâm Nghị sẽ làm gì.

Nếu nói hai mạch Ban Sơn Tá Lĩnh có bí pháp thì bình thường, vì

họ truyền thừa cả ngàn năm.

Nhưng Lâm Nghị rốt cuộc là ai mà cũng có bí pháp?

Chẳng lẽ là Mạc Kim Giáo Úy hay Phát Khâu Thiên Quan?

Hồng cô nương đầy hứng thú nhìn Lâm Nghị, rõ ràng cô rất tò mò về anh.

Hoa Linh thì cười ngọt ngào hỏi: "Anh Lâm, anh xuống bằng cách nào thế?" "Đơn giản thôi." Lâm Nghị vừa dứt lời liền tung người một cái, nhảy thẳng xuống vực.

Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người có mặt ở đó đều đứng hình.

Cái quái gì thế?

Nhảy thẳng xuống luôn!

Vực sâu như vậy, chẳng khác nào tự sát!

Sắc mặt Hoa Linh thay đổi đột ngột, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

Nhảy như vậy chắc chắn là đường chết!

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác đều lao nhanh tới rìa vực nhìn xuống.

Chỉ thấy cơ thể Lâm Nghị lao xuống với tốc độ kinh hoàng.

Khi rơi được khoảng ba bốn chục mét, tốc độ đã khiến người ta rợn tóc gáy!

Tương đương với việc nhảy từ tầng mười xuống, người thường nếu không chết cũng tàn phế cả đời.

Thế nhưng, Lâm Nghị mặt không biến sắc, một bàn tay đột ngột vươn ra, bám chặt vào một tảng đá bên vách vực.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", tảng đá đó cũng không chịu nổi đà rơi,

bị Lâm Nghị bóp nát vụn!

Thấy đà rơi vẫn còn mạnh, Lâm Nghị lại vung tay nắm lấy một sợi dây leo trên vách đá, lại một tiếng "tách", dây leo đứt đoạn.

Cảnh tượng này khiến những người đứng trên nhìn mà thót tim, hồn xiêu phách lạc.

Hoa Linh siết chặt ngón tay, hỏi: “Sư huynh, anh Lâm thực sự không sao chứ?” Chá Cô Tiếu trầm ngâm an ủi: “Yên tâm đi, Lâm huynh đã dám nhảy xuống thì chắc chắn có nắm chắc mười phần.” Trần Ngọc Lâu nhìn Chá Cô Tiếu, thực ra cả hai đều hiểu rõ.

Chương 186

Với tốc độ rơi nhanh như vậy, việc dùng tay bám vật để giảm tốc sẽ gây tổn thương cực lớn cho cơ thể!

Có khi bây giờ cánh tay Lâm Nghị đã bị xé rách rồi.

Vực sâu bốn năm trăm mét, mới rơi được một đoạn đã thế, Lâm Nghị có thể chịu đựng được một lần, hai lần, ba bốn lần, chứ mười mấy lần thì dù có đồng bì thiết cốt cũng sẽ tan xương nát thịt thôi.

Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ: "Lâm huynh, lần này e là cậu quá tự tin rồi, lành ít dữ nhiều." Lúc này Lâm Nghị đối mặt với vực sâu thâm thẳm không hề có chút sợ hãi.

Với thực lực Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ 13, nhục thân của anh đã đao thương bất nhập, huống hồ còn có Kim Quang Chú gia trì, kiên cố vô cùng.

Kết hợp với khinh công đại viên mãn, cứ mỗi ba bốn chục mét lại giảm tốc một lần chỉ là thao tác vô cùng bảo thủ của anh mà thôi.

Không hề gây ra một chút tổn thương nào cho anh cả.

Chỉ trong nháy mắt, anh đã tới đáy vực, nhảy vào tòa cung điện đổ nát kia.

Việc đầu tiên sau khi vào cung điện đương nhiên là đả tạp.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh, phát hiện ký chủ đang ở hậu điện tiên cung, phù hợp điều kiện, có thể đả tạp." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được: 10 viên Thú Đan." Sau đó mười viên đan dược tròn xoe hiện ra trong nhẫn không gian.

Anh thong thả lấy ra, sau đó vung tay một cái, một khối tròn to bằng quả dưa hấu xuất hiện trên mặt đất.

Khối tròn này không phải thứ gì khác, chính là sủng vật Desert Army Ant Queen (Kiến chúa hành quân sa mạc) mà anh tâm huyết nuôi dưỡng – Tiểu Đoàn Đoàn.

Tiểu Đoàn Đoàn bình thường chỉ có ăn với ngủ.

Hiện tại nó đang cuộn tròn cơ thể như một quả cầu, ngủ khò khò.

Lâm Nghị gọi ra, nó mới uể oải tỉnh dậy.

Tám cặp càng sắc nhọn lóe hàn quang vươn ra, tám đôi cánh trong suốt dang rộng, nó ngơ ngác nhìn Lâm Nghị.

"Tiểu Đoàn Đoàn, đến giờ cơm rồi!" Tiếng Lâm Nghị vừa dứt, mắt Tiểu Đoàn Đoàn sáng rực lên, cơ thể rung mạnh, hai cặp chân bám đất, sáu cặp còn lại múa may trên không trung, tám đôi cánh đập liên hồi.

Nó nhảy cẫng lên vui sướng, như muốn hét lên: Ăn thôi, ăn thôi, ăn là trên hết!

Lâm Nghị không chút do dự, đút Thú Đan cho kiến chúa nhỏ.

Sau khi ăn Thú Đan, cơ thể nó lớn nhanh như thổi trước mắt anh.

Chẳng mấy chốc, Tiểu Đoàn Đoàn đã to bằng một con lợn con, lớp vỏ ngoài lấp lánh như những tấm thép.

Đôi cánh trong suốt sau lưng bắt đầu hiện lên những tia sáng ngũ sắc, nhìn qua là biết không cùng đẳng cấp với con kiến chúa mẹ đã chết của nó.

Chứng kiến cảnh này, Lâm Nghị mừng rỡ.

Đúng là đồ của hệ thống, toàn hàng cực phẩm!

Không chỉ tiêu hóa nhanh mà còn tăng trưởng thần tốc.

Thứ này mà đem ra thị trường, ai lùn không cao được?

Hãy dùng Thú Đan nhãn hiệu hệ thống, đảm bảo ba giây cao thêm mười phân.

Nhìn con sủng vật trước mặt, ban đầu chỉ bằng quả dưa hấu, mới ăn mười viên Thú Đan đã lớn phổng phao, giờ béo mầm, trông giống hệt một con lợn con mọc thêm chân!

Lâm Nghị khá hài lòng, xoa mũi nói: "Mua không hớ, mua không lầm.

Nhược điểm duy nhất là hồi nhỏ trông vừa manh vừa đáng yêu, giờ lớn lên lại vừa béo vừa xấu." Nghe Lâm Nghị nói thế, Tiểu Đoàn Đoàn đang mải mê nhai Thú Đan bỗng khựng lại.

Đôi mắt to mọng nước nhìn Lâm Nghị đầy đáng thương.

Nó vừa ngẩng đầu lên thì cái mông quá to làm mất thăng bằng, ngồi bệt xuống đất.

"Oa!" Miệng Tiểu Đoàn Đoàn méo xệch, nước mắt lã chã rơi xuống.

"Ơ... cái này... tâm hồn mỏng manh thế cơ à?" Lâm Nghị ngớ người, anh mới nói một câu mà Tiểu Đoàn Đoàn đã khóc nức nở rồi?

Chẳng lẽ trong giới kiến hành quân sa mạc cũng có quan niệm thẩm mỹ xấu đẹp sao?

Lâm Nghị khẽ ho một tiếng, xoa đầu nó nói: "Oa, kiến chúa nhà ai mà xinh thế này, chủ nhân của nó chắc chắn là hạnh phúc chết mất!" Lời vừa dứt, tiếng khóc của Tiểu Đoàn Đoàn ngừng bặt, khóe miệng vẽ lên một đường cong mỹ miều.

Sau khi ăn Thú Đan, cơ thể hơi nặng nề, nó thử đứng dậy mấy lần đều thất bại.

Cuối cùng nó nằm vật ra đất, dùng mười sáu cái chân xoa xoa

bụng, ra dáng một đại gia vừa ăn no uống say.

Lâm Nghị thấy thế liền lật tay thu nó lại.

Giỏi thật!

Anh nuôi nó chiều quá rồi.

Thôi được, quay về sẽ bắt nhóc con này làm việc chăm chỉ, cho nó nếm trải sự gian khổ của cuộc đời và bóng tối của xã hội.

Sau đó, anh đưa mắt nhìn quanh cung điện.

Nơi này đã hoang tàn đổ nát.

Anh quan sát tứ phía, phát hiện tường của hậu điện không phải bằng gạch xanh, mà dùng chính vách đá xanh của Bình Sơn làm tường.

Trước sau trái phải đều là vách núi, chỉ có một lối đi xuống là đường hầm, nhưng trong hầm đá tảng chằng chịt, phức tạp, kéo dài không biết đến đâu.

Việc phá vỡ một hai phiến đá đối với Lâm Nghị mà nói thì vô cùng nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, theo quan sát của Lâm Nghị về cổ mộ Bình Sơn Tiên Cung, toàn bộ cung điện này đã được xây dựng bằng cách đào rỗng cả ngọn núi Bình Sơn!

Bình Sơn giống như một chiếc bình nghiêng cắm xuống đất, từ cửa mộ ở chân núi đến hậu điện trên đỉnh núi có độ cao khoảng hai ngàn mét, nếu đo chiều dài của núi, e rằng phải tới ba ngàn mét.

Trong lòng núi dài ba ngàn mét đó, có bốn năm tòa đại điện như những tòa nhà tầng tầng lớp lớp nghiêng dần lên trên, giữa mỗi đại điện đều có những dũng đạo (hành lang) dài hẹp.

Mỗi dũng đạo ít nhất cũng phải dài năm trăm mét, và trong năm

trăm mét hành lang này chứa đầy những phiến đá lấp kín, cơ bản không phải một hai người, hay thậm chí mười mấy người có thể đả thông trong thời gian ngắn.

Lâm Nghị xoa xoa mũi, lại thả Tiểu Đoàn Đoàn ra. "Đi đi, Tiểu Đoàn Đoàn, cắt nát mấy phiến đá trước mặt này cho tôi!" Tiểu Đoàn Đoàn nhận được mệnh lệnh, sau khi đã ăn no uống đủ liền vỗ cánh phạch phạch, giơ mười sáu cái chân móc sắc lẹm lao vào phiến đá mà băm vằm.

Tiếng xèo xèo vang lên liên tục!

Mười sáu cái chân móc vung vẩy điên cuồng, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh khắp nơi.

Một khắc sau, trên phiến đá xuất hiện hàng chục vết cào sâu vài thốn.

Tiểu Đoàn Đoàn run rẩy giơ chân lơ lửng giữa không trung, không muốn hạ xuống thêm lần nào nữa. "Chích chích!" Ngay sau đó, Tiểu Đoàn Đoàn giơ chân ra vẻ đáng thương, dụi dụi vào người Lâm Nghị. "Đúng là đồ vô dụng!

Suốt ngày chỉ biết ăn, bảo làm chút việc cũng không xong!

Tôi giữ cậu lại thì có ích gì chứ?!" Dứt lời, Lâm Nghị vung tay lên, một chưởng vỗ mạnh vào phiến đá, tiếng 'răng rắc' vang lên, phiến đá vừa dày vừa lớn ngay lập tức gãy làm đôi! "Thấy chưa?

Cậu cào nửa ngày cũng chẳng bằng một chưởng của tôi!

Cho cậu ăn bao nhiêu thứ ngon như vậy, đúng là phí công nuôi heo mà!" Tiểu Đoàn Đoàn thấy Lâm Nghị nổi giận, liền lấy cái mặt béo múp míp của mình dụi tới dụi lui trước ngực anh, ra sức lấy lòng.

Chương 187

Lâm Nghị thấy dạy dỗ thế cũng đủ rồi, mới thản nhiên nói: "Sau này cậu mà không làm việc cho đàng hoàng, ngày mai tôi sẽ vứt cậu vào rừng sâu núi thẳm cho sói với hổ ăn thịt!" Dĩ nhiên Lâm Nghị không thực sự tức giận, cũng chẳng định vứt nó đi thật.

Hơn nữa, dù có vứt vào rừng sâu, Tiểu Đoàn Đoàn chắc chắn cũng là kẻ bá đạo trong đó, ba cái loại hổ báo sói rừng hoàn toàn không phải đối thủ của nó.

Anh chỉ đơn thuần muốn dùng phiến đá để kích thích nó một chút thôi.

Dù sao thì nó cũng không làm được, lát nữa gặp việc nào nhẹ nhàng hơn chặt đá, chẳng lẽ nó lại không cảm ơn đức trời biển rồi dốc hết sức bình sinh ra mà làm việc sao?!

Thu hồi Nghị Hậu lại, Lâm Nghị ngẩng đầu nhìn vách núi dựng đứng, mũi chân khẽ điểm xuống đất, nhảy vọt lên cao hơn hai mươi mét, một tay bám chặt vào tường đá, năm đầu ngón tay như những thanh thép cắm sâu vào trong.

Tiếp đó, đôi chân đạp mạnh vào vách đá phát lực, thân hình như một loài chim bay vút lên.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chẳng mấy chốc, trên vách núi đột nhiên có một bóng người lao ra, sau đó bóng người đó bước đi trên không trung vài bước rồi vững vàng đáp xuống mặt đất.

Chứng kiến cảnh tượng này, tất cả mọi người trên vách núi đều ngây người ra.

Trời đất ơi, còn có cả thao tác này sao?

Lâm Nghị không những không sao mà còn có thể từ dưới vách núi leo lên được!

Anh ta rốt cuộc đã làm thế nào?

Đừng nói là đám lực sĩ Tá Lĩnh, ngay cả Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu cũng vô cùng kinh ngạc.

Đây có phải việc mà con người có thể làm được không?

Nên nhớ Lâm Nghị không hề sử dụng bất kỳ công cụ nào!

Chỉ đơn thuần dựa vào công phu của bản thân mà làm được đến mức này, đừng nói là họ chưa thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói tới!

Hoa Linh thấy Lâm Nghị bình an, vui vẻ cười nói: "Sư huynh, anh nói đúng thật, Lâm đại ca quả nhiên không sao!" Chá Cô Tiếu cười gượng gạo, chỉ đơn giản đáp lại một tiếng.

Trước đó anh ta căn bản không nghĩ Lâm Nghị có thể bình an trở về, nói vậy chỉ để an ủi Hoa Linh mà thôi.

Giờ nhìn lại, ai!

Trước đây anh ta cứ ngỡ mình đi nam về bắc, trải đời như vậy là phong phú lắm rồi, giờ mới thực sự gọi là mở mang tầm mắt.

Hồng Cô Nương nhìn Lâm Nghị với ánh mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Trong đám lực sĩ Tá Lĩnh, nếu chỉ bàn về quyền cước, đừng nhìn cô là nữ nhi, cô chính là một trong những người đứng đầu, xuất thân từ Thường Thị Môn, một thân ám khí và khinh công khiến bao nam nhân phải nể sợ.

Đó cũng là lý do vì sao cô đã hơn hai mươi tuổi mà vẫn chưa tìm được người đàn ông nào vừa ý.

Trong mắt cô, đám đàn ông Tá Lĩnh không một ai xứng với mình!

Hiện giờ thấy bản lĩnh của Lâm Nghị, trong lòng cô nảy sinh một cảm giác vui mừng kỳ lạ.

Trần Ngọc Lâu dù trong lòng đặc biệt chấn kinh và tò mò không hiểu Lâm Nghị làm cách nào, nhưng với tư cách là đầu lĩnh Tá Lĩnh, anh ta cũng ngại hỏi thẳng vì sợ tỏ ra thiếu hiểu biết.

Anh ta khẽ ho một tiếng, trực tiếp hỏi: "Lâm huynh, thủ đoạn thật khiến người ta kinh thán!

Không biết Lâm huynh xuống dưới đó có thu hoạch gì không?" Sau một câu khách sáo đơn giản, Trần Ngọc Lâu đi thẳng vào vấn đề chính.

Lâm Nghị thản nhiên trả lời: "Quả thực có một con đường, nhưng nó đã bị những phiến đá lấp kín rồi!" Trần Ngọc Lâu nhíu mày: "Vậy phải làm sao đây?" Lâm Nghị nhàn nhạt nói: "Đào đạo động (đường hầm)!" Chá Cô Tiếu gật đầu tán thành: "Lâm huynh nói phải, tôi cũng có ý đó.

Chỉ là chúng ta chưa rõ cấu tạo của cổ mộ, e rằng sẽ tốn thời gian và công sức." Lâm Nghị khẽ mỉm cười: "Nói ra cũng đơn giản.

Chỉ cần qua đêm nay, Lâm mỗ có thể chỉ ra một lộ trình đào hầm tối ưu nhất, đi thẳng vào trong cung điện!" Hồng Cô Nương thấy Lâm Nghị tự tin như vậy liền cười hỏi: "Lâm huynh đệ, chẳng lẽ đây lại là bí thuật độc môn của anh?" Lâm Nghị khẽ gật đầu, ra hiệu Hồng Cô Nương đã đoán đúng!

Anh mang trong mình 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', việc phân kim định huyệt, xem thiên tinh phong thủy đối với anh là chuyện dễ như trở bàn tay!

Thậm chí anh có thể lợi dụng tinh tú trên trời để suy đoán bố cục

bên trong Tiên Cung cổ mộ!

Đó là lý do anh tự tin khẳng định qua đêm nay sẽ tìm được lối tắt.

Chá Cô Tiếu nghe vậy thì trầm ngâm hồi lâu, ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Nghị, hỏi: "Chẳng lẽ bí thuật Lâm huynh sử dụng chính là Thiên Tinh Phong Thủy?" Lâm Nghị đánh giá Chá Cô Tiếu một lượt, đúng là Chá Cô Tiếu, chỉ nghe một chút đã đoán ra ngay!

Đã bị đoán ra rồi thì anh cũng chẳng buồn giấu giếm, lật bài ngửa luôn: "Chính xác!" Trần Ngọc Lâu nhìn Chá Cô Tiếu, bĩu môi, cũng không muốn thua kém, liền chắp tay nói: "Lâm huynh, theo tôi được biết, những người thông hiểu Thiên Tinh Phong Thủy chỉ có hai mạch Mạc Kim và Phát Khâu, không biết Lâm huynh thuộc về mạch nào?" Lâm Nghị giơ tay lên, đưa ra ngón trỏ và ngón giữa.

Mọi người nhìn thấy hai ngón tay này của Lâm Nghị khác hẳn người thường, hai ngón dài kỳ lạ, vững như Thái Sơn. "Phát Khâu tham động, hoàng kim nhị chỉ!" Hai ngón tay này dài vô cùng, nếu không phải từ nhỏ đã cố ý rèn luyện định hình thì tuyệt đối không thể có trạng thái này.

Đây là luyện Đồng Tử Công từ nhỏ.

Theo truyền thuyết, đây là công phu 'Song chỉ tham động' của Phát Khâu Trung Lang Tướng thời cổ đại, sau khi luyện thành, sức mạnh ngón tay cực lớn, vững như Thái Sơn, có thể dễ dàng phá giải các cơ quan nhỏ bé trong cổ mộ, nhưng nỗi đau phải chịu đựng cũng là thứ người thường khó lòng chống chọi.

Nhìn thấy hai ngón tay này, kết hợp với Thiên Tinh Phong Thủy, thân phận của Lâm Nghị đã quá rõ ràng!

Lâm Nghị chính là Phát Khâu Thiên Quan bí ẩn nhất trong bốn mạch đạo mộ!

Sau khi hàn huyên đơn giản, mọi người xuống núi Bình Sơn trở về chân núi.

Với sự gia nhập của Lâm Nghị, mối quan hệ giữa hai mạch Bàn Sơn và Tá Lĩnh dần trở nên hòa hợp hơn.

Trong Tiên Cung cổ mộ có rất nhiều rết độc, Lâm Nghị không sợ chúng nhưng những người khác thì không được như vậy.

Thế nên Chá Cô Tiếu chủ động đề nghị muốn đến các thôn làng lân cận tìm gà Đại Công Tước cũng như bột vôi để khắc chế rết độc.

Ngặt nỗi sức người có hạn, anh ta bèn tìm Lâm Nghị thương lượng.

Lâm Nghị thấy Chá Cô Tiếu nhiệt tình như vậy, bèn báo với Trần Ngọc Lâu một tiếng.

Trần Ngọc Lâu thấy Chá Cô Tiếu chủ động như thế thì trong lòng vui mừng khôn xiết!

Thấy chưa, cái danh đầu lĩnh Tá Lĩnh của mình oai lắm chứ bộ?

Sau đó anh ta điều động một nhóm người đi theo Chá Cô Tiếu.

Đến tối, Lâm Nghị lại lên đỉnh núi quan sát thiên tinh, phán đoán bố cục bên trong Tiên Cung cổ mộ.

Đến sáng hôm sau, âm thanh của hệ thống vang lên. "Đinh, địa điểm đả tạp thứ ba đã được cập nhật, là Vô Lượng Điện của Bình Sơn Tiên Cung, phần thưởng: một viên Hóa Hình Đan." Ồ?

Hóa Hình Đan?

Đây là linh đơn diệu dược gì vậy?

Nghe có vẻ rất bá đạo.

Lâm Nghị kiểm tra thông tin chi tiết của Hóa Hình Đan, hơi sững

người.

Hóa Hình Đan, đúng như tên gọi, là dành cho thú loại sử dụng, giúp chúng hóa thành hình người.

Má ơi, còn có cả thứ này nữa à.

Động vật hóa thành người thường chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

Các hoàng đế cổ đại dành cả đời tìm kiếm chẳng qua cũng chỉ là trường sinh bất lão hoặc phi thăng thành tiên.

Cũng chính vì thế mới có tòa Tiên Cung này, mới có đủ loại cung điện bảo bối và đại mộ vô song. "Trong huyệt thần tiên ngủ vũ hóa", chính là như vậy.

Vạn vật đều có linh tính, nhưng con người là đáng quý nhất, quý ở chỗ có thể trường sinh.

Vậy nên động vật dùng cả đời cầu mong cũng chỉ là để hóa thành hình người!

Trong đó phải trải qua vô vàn gian nan hiểm trở, trước tiên phải khai mở linh trí, sau đó tu luyện thành tinh quái, cuối cùng mới có một tia cơ hội biến thành người, sau khi thành người mới có cơ hội phi thăng thành tiên.

Chương 188

Thế nên động vật thành tiên còn gian nan hơn con người rất nhiều.

Trong 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' cũng có giới thiệu về việc thành tiên, đó chính là 'Thi giải thành tiên'!

Ở địa tiên thôn vùng núi Vu Hiệp từng sinh ra một vị Thi Tiên hiếm thấy!

Còn về động vật tu thành người thì lại càng hiếm gặp hơn.

Anh cũng đã thấy không ít mãnh thú, ngay cả con rết sáu cánh (Lục Sí Ngô Công) chịu ảnh hưởng từ dược lực của Bình Sơn cũng chưa hóa được thành người, nói gì đến chuyện thành tiên.

Quá xa vời thực tế.

Tuy nhiên, viên Hóa Hình Đan mà hệ thống ban thưởng này lại có cơ hội nhất định giúp Nghị Hậu nhỏ bé bỏ qua vài bước mà trực tiếp hóa thành người.

Chậc chậc.

Hơn nữa, số lượng Hóa Hình Đan sử dụng càng nhiều, cơ hội hóa hình càng lớn.

Dùng ba viên thì tỷ lệ hóa hình đạt đến 100%.

Nếu sau này Nghị Hậu thực sự hóa hình, e rằng là độc nhất vô nhị trên thế gian rồi.

Không biết nó sẽ lớn lên trông như thế nào nữa.

Lâm Nghị thầm tò mò trong lòng.

Rời khỏi ngôi miếu đổ nát, anh dẫn mọi người vòng qua chân núi Bình Sơn, đi tới mặt âm của núi.

Bình Sơn đổ nghiêng xuống tạo với mặt đất một góc hẹp, bên trong góc hẹp này dây leo chằng chịt, tiếng nước chảy róc rách.

Do phần trên núi nghiêng xuống nên vách núi dần thu hẹp lại, ánh mặt trời bị mây mù và thân núi che khuất.

Ở mặt âm này, không gian tối tăm như đêm đen.

Trên vách núi ở mặt âm có thể mọc được dây leo chứng tỏ không hoàn toàn là đá nham thạch, từ chân núi đào lên trên có thể đi thẳng tới Vô Lượng Điện của Tiên Cung.

Đây chính là con đường thứ ba.

Chỉ có điều, mặt âm của núi không hề nhỏ, làm sao tìm được vị trí tối ưu để đào hầm là điều quan trọng nhất!

Đây là việc tỉ mỉ, chỉ cần lệch một chút thôi cũng có thể tốn thêm vài ngày công sức.

Sau khi tới mặt âm núi Bình Sơn, Lâm Nghị tiếp tục đi xuống, băng qua con suối nhỏ, cuối cùng cũng tới được chân núi.

Ở chân núi có mười mấy gò đất, là những ngôi mộ nằm san sát nhau, do lâu năm bị bào mòn nên đất trên quan tài rơi rụng đi nhiều, để lộ cả quan tài ra ngoài.

Trong đó có một cỗ quan tài gỗ trắng không sơn phết đặc biệt nổi bật, trên đỉnh quan tài rỉ ra một đống máu đen hôi thối, còn có một con cầy nhỏ đang phủ phục trên nắp quan tài, tham lam thò lưỡi liếm lấy liếm để đống máu đen đó.

Con cầy này vô cùng tham lam, thậm chí khi Lâm Nghị và mọi người đã tới gần mà nó vẫn không hề hay biết.

Trần Ngọc Lâu sau khi trải qua vụ bị tinh ly (yêu cầy) mê hoặc thì vừa nhìn thấy cầy đã nảy sinh tâm lý cẩn trọng, anh ta nắm chặt Tiểu

Thần Phong trong tay, định ném qua để giết nó.

Nhưng Lâm Nghị đột nhiên ra tay, trong bóng tối bóng dáng anh lóe lên một cái đã xuất hiện bên cạnh con cầy, giơ tay tóm lấy nó.

Vì mặt âm của núi quá tối nên những người khác không thấy gì lạ, nhưng Trần Ngọc Lâu với đôi mắt dạ nhãn thì vô cùng kinh hãi, tốc độ vừa rồi của Lâm Nghị đã đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi!

Lâm Nghị bắt lấy con cầy, quay người lại nhìn Hoa Linh: "Linh nhi, lấy túi đựng con cầy này lại mang theo." "Vâng, Lâm đại ca." Hoa Linh lấy ra một cái túi vải, bỏ con cầy vào trong.

La Lão Oai thì mù tịt, mang theo con cầy này làm gì?

Chẳng thà giết phắt cho sạch nợ.

Nhưng gã cũng không dám hỏi, không dám nói, chỉ đành im lặng.

Trần Ngọc Lâu trầm tư nhìn Lâm Nghị, trực giác mách bảo anh ta rằng con cầy này tuyệt đối không đơn giản!

Hồng Cô Nương cũng không quan tâm đến con cầy, ánh mắt cô dừng lại trên cỗ quan tài gỗ trắng không sơn kia, tò mò hỏi: "Cái quan tài này đựng thứ gì vậy?

Toàn mùi xác thối, chẳng lẽ là cương thi không hóa sao?" Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Mấy tên lực sĩ Tá Lĩnh liền tiến lên, vung rìu khai sơn, chỉ vài nhát đã bổ đôi quan tài gỗ trắng, một khối nhục khuẩn nhớp nháp hiện ra trước mắt mọi người.

Cái gọi là nhục khuẩn, linh chi, cửu long bàn, thái tuế...

đều là những linh vật thượng đẳng.

Những loại nhục khuẩn này vốn là thiên tài địa bảo thường được người xưa dùng để luyện đan, chỉ là hiện giờ đã bị nhiễm độc khí, lại

bị chôn trong quan tài quá lâu nên rất khó để làm thuốc, không thể uống được nữa.

Tuy nhiên những thứ này đối với động vật mà nói lại có sức hút cực lớn.

Động vật sở dĩ có thể thành tinh chẳng qua là vì sau gáy chúng có một sợi 'yêu cân', chúng lợi dụng sợi gân này để thôn thổ tu luyện, từ đó tu ra nội đan, luyện thành tinh quái.

Lâm Nghị chẳng mấy bận tâm, những thứ để lộ thiên ở ngoài thế này đều không phải đồ tốt, bảo bối thực sự đều nằm trong Đan Đô Tiên Cung bên trong núi Bình Sơn!

Bình Sơn là một khối đá thanh lớn, mặt dương cực kỳ cứng, chỉ có ở mặt âm, ngay chân núi này, đất đá lẫn lộn mới là nơi tốt nhất để đào hầm.

Nhưng chân núi rộng lớn thế này, đào ở đâu mới là tốt nhất, đó chính là lúc khảo nghiệm bản lĩnh đạo mộ.

Lực sĩ Tá Lĩnh thường chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp, không có kỹ xảo phương diện này, nhưng đối với Mạc Kim Giáo Úy thì đây là chuyện dễ dàng nhất!

Trần Ngọc Lâu nhíu mày hỏi: "Lâm huynh, nơi này tối tăm ẩm ướt, bí pháp 'quan thảo biện nê' (nhìn cỏ xét đất) của Tá Lĩnh chúng tôi đã vô dụng, anh có phương pháp nào tốt hơn không?" Quan thảo biện nê được coi là bí pháp của Tá Lĩnh.

Tá Lĩnh vốn là thảo khấu lục lâm, thường lăn lộn trên giang hồ, dựa vào kinh nghiệm phong phú, nhìn dấu bùn, phân biệt màu cỏ là có thể tìm ra vị trí đại khái của cổ mộ.

Lâm Nghị tự tin mỉm cười: "Nếu không có, tôi cũng không dẫn mọi người đến đây.

Linh nhi, đưa con cầy ra đây." Vì Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đã dẫn một nhóm lực sĩ Tá Lĩnh đi tìm gà Đại Công Tước và vôi bột, nên hiện giờ Hoa Linh chỉ thấy Lâm Nghị là người đáng tin cậy nhất, liền bám theo anh suốt.

Nghe Lâm Nghị lên tiếng, cô lập tức lấy con cầy trong túi vải ra đưa cho anh.

Mọi người đều ngơ ngác.

Chuyện gì đây?

Chẳng lẽ một con cầy còn có thể phát hiện ra Đan Đô Tiên Cung sao?

Tất cả đều nhìn chằm chằm vào Lâm Nghị, không nén nổi tò mò muốn xem anh định làm gì.

Chỉ thấy Lâm Nghị lật tay một cái, một viên Ngô Công Châu hiện ra, anh đưa viên châu lên mũi con cầy cọ vài cái, con cầy lập tức co giật, mắt trợn trắng, mũi rỉ ra từng giọt máu.

Ngô Công Châu có thể dùng làm thuốc trị thương tiêu độc, nhưng nếu đặt ở mũi miệng thì sẽ gặp tình trạng như con cầy này.

Lâm Nghị túm con cầy, đi đi lại lại dọc theo kẽ nứt ở chân núi để nhỏ máu.

Hoa Linh thấy vậy, kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, gương mặt tinh tế tràn đầy vẻ không thể tin nổi, hỏi: "Lâm đại ca, phương pháp anh đang dùng, sao em thấy quen thuộc thế?" "Em tất nhiên là thấy quen rồi.

Đều là đạo sinh khắc của vạn vật, tương tự như thuật Phân Giáp của Bàn Sơn các em thôi." Hoa Linh bừng tỉnh đại ngộ, kinh hãi nói: "A, em thế mà không nghĩ ra.

Lâm đại ca, anh biết nhiều thứ quá đi mất." Cô vừa nói vừa cầm

đuốc soi sáng những nơi Lâm Nghị nhỏ máu.

Lâm Nghị nhìn vệt máu trên đất, lại đưa Ngô Công Châu lên mũi con cầy cọ một chút, con cầy vừa mới cầm được máu mũi lại tiếp tục chảy ra.

Trần Ngọc Lâu thấy Lâm Nghị làm việc thuần thục như vậy, vừa thạo Thiên Tinh Phong Thủy, vừa thạo thuật tương tự Phân Giáp của Bàn Sơn, ngay cả bí pháp 'quan thảo biện nê' dường như anh cũng có nghiên cứu.

Quan trọng nhất là công phu còn bá đạo đến mức vô lý!

Anh ta đúng là toàn năng quá mức rồi.

Trần Ngọc Lâu cười khổ, cả đời anh ta luôn tự phụ, nhưng trước mặt Lâm Nghị thì chẳng còn chút kiêu ngạo nào nữa.

Đúng là so người với người chỉ có nước tức chết mà.

Chương 189

Trần Ngọc Lâu mím môi hỏi: "Lâm huynh, anh thực sự chỉ là Phát Khâu Thiên Quan thôi sao?" Lâm Nghị hơi ngẩn ra, cười nói: "Việc này còn giả được sao?" Trong lúc nói chuyện, Lâm Nghị đưa tay ra, một khối phương ấn xuất hiện trong lòng bàn tay.

Khối phương ấn này có màu vàng kim, dù không biết đã trải qua bao nhiêu năm nhưng vẫn sáng rực rỡ!

Mặt dưới của ấn khắc tám chữ lớn: [Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ].

Trần Ngọc Lâu kinh hãi trong lòng, đó chính là Phát Khâu Thiên Ấn trong truyền thuyết!

Thực tế ngoài bốn mạch đạo mộ, còn có một môn phái cao thủ đạo mộ khác rất được tôn sùng, đó là Vu Sơn Phong Thị! 'Phong Thị' là một hào tộc vô cùng danh tiếng ở địa phương, tổ tiên nhiều đời sống ở Quan Tài Hạp vùng Vu Sơn.

Địa hình nơi đó hiểm trở, ẩn giấu vô số 'huyền quan' (quan tài treo), tổ tiên nhà họ Phong từng trộm được nhiều 'thiên thư dị khí' ở Quan Tài Hạp, nhờ đó phất lên, học được nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu, rồi đam mê 'lò lửa thuật'.

Đến cuối đời Nguyên đầu đời Minh, truyền đến đời Phong Vương Lễ, tự xưng là 'Quan Sơn Thái Bảo', cậy vào việc tinh thông 'Quan Sơn chỉ mê thuật' mà bí mật khai quật các cổ mộ lăng tẩm khắp nơi.

Thực tế nhà họ Phong có thừa tiền bạc, động cơ trộm mộ của họ chủ yếu là vì những cổ thư cổ tịch giấu trong mộ.

Sau này Lưu Bá Ôn vì muốn xây lăng mộ cho Chu Nguyên

Chương nên đã tiến cử truyền nhân họ Phong là Phong Vương Lễ.

Chu Nguyên Chương vô cùng hài lòng, ban tặng cho Phong Vương Lễ và các đệ tử yêu bài bằng vàng ròng, từ đó về sau gọi là 'Quan Sơn Thái Bảo'!

Vào những năm Vĩnh Lạc đời Minh, Quan Sơn Thái Bảo đã tâu với hoàng đế phá hủy Mạc Kim Phù và Phát Khâu Ấn để đoạn tuyệt truyền thừa của hai phái này, đồng thời trấn áp đám đạo tặc Tá Lĩnh để bảo vệ lăng mộ hoàng gia.

Và Phát Khâu Thiên Ấn từ khi đó đã bị hoàng đế nhà Minh phá hủy hoàn toàn!

Nghe nói Mạc Kim Phù cũng chẳng còn mấy cái.

Vạn lần không ngờ được là trong đời mình, anh ta còn có thể tận mắt nhìn thấy chân dung của Phát Khâu Thiên Ấn! "Lâm huynh đúng là kỳ nhân trên thế gian!

Trần mỗ tung hoành Tương Nam mấy chục năm, người như Lâm huynh đúng là chưa từng nghe thấy!" "Ồ!" Lâm Nghị đánh giá Trần Ngọc Lâu vài cái.

Hiếm thấy nha, Trần tổng bả đầu vốn tâm cao khí ngạo mà cũng biết khen người khác thế này sao!

Đúng là bản thân mình đã xuất sắc đến mức khiến đầu lĩnh Tá Lĩnh cũng phải khâm phục rồi sao?

Thôi vậy, nể tình Trần Ngọc Lâu nói chuyện lọt tai, mình sẽ hảo tâm nhắc nhở anh ta một chút.

Lâm Nghị nhìn Trần Ngọc Lâu cười cười: "Trần tổng bả đầu xem ra cũng biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn rồi đấy!

Biết vậy là tốt, nếu sau này có thể khiêm tốn như hiện tại thay vì

tự tin mù quáng, thành tựu của anh chắc chắn sẽ không dừng lại ở đây đâu!" Lão Hồ dù chỉ là kẻ học mót nửa mùa, tuy nói là gặp may nhưng cũng đã trộm được mộ Hiến Vương!

Trần Ngọc Lâu sở dĩ thất bại thảm hại ở mộ Hiến Vương, nhiều người cho rằng vì mộ đó quá khủng bố.

Thực ra Lâm Nghị lại nghĩ đó là do tính cách của Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử quá tự tin, thậm chí là tự phụ, lại còn đặc biệt trọng sĩ diện, nếu không phải vậy thì dù gặp phải thứ đáng sợ trong mộ Hiến Vương, cùng lắm là xui xẻo chứ không đến mức gần như toàn quân bị diệt.

Trần Ngọc Lâu hơi ngẩn ra, mặt thoáng chút gượng gạo.

Mình đang khen Lâm Nghị cơ mà, không ngờ lại bị anh ta giáo huấn ngược lại.

Xung quanh còn bao nhiêu người Tá Lĩnh, cái mặt đầu lĩnh của anh ta sắp không giữ nổi nữa rồi.

Nhưng bản lĩnh của Lâm Nghị thì ai cũng thấy rõ, dù trong lòng hơi khó chịu nhưng anh ta vẫn đỏ mặt đáp lại: "Lâm huynh giáo huấn phải lắm, Trần mỗ xin ghi nhớ." Đám người Tá Lĩnh bên cạnh thấy vậy đều có phần tức giận, ngược lại Hồng Cô Nương lại phì cười thành tiếng: "Lâm huynh đệ, đây là lần đầu tiên tôi thấy tổng bả đầu nhà mình chịu thua thế này đấy." Trần Ngọc Lâu lườm Hồng Cô Nương một cái: "Hồng Cô Nương!" Cô là cánh tay phải của anh ta, ở Tá Lĩnh chắc cũng chỉ có mình cô dám đùa với anh ta như vậy.

Lâm Nghị cười cười, một tay dắt cầy nhỏ máu, một tay tiếp tục đi về phía trước.

Đi được khoảng mười mấy mét, trên một mảnh đất cứng, những giọt máu nóng hổi không thấm xuống cũng chẳng chảy đi mà như bị

hút vào lớp đất rồi xoay vòng, sau đó mới thấm vào trong.

Lâm Nghị chỉ vào mảnh đất cứng này, dứt khoát nói: "Là chỗ này rồi, đào hầm từ đây chắc chắn sẽ xuyên thẳng vào Đan Đô Tiên Cung." Bên trong Đan Đô Tiên Cung tích tụ một lượng lớn âm khí, âm khí xuyên qua những chỗ mỏng nhất của núi mà rỉ ra ngoài.

Máu nóng của con cầy tiếp xúc với âm khí sẽ xảy ra phản ứng bài xích nhẹ, sự thay đổi vô cùng nhỏ, nếu không có kinh nghiệm phong phú thì tuyệt đối không thể nhìn ra!

Thấy Lâm Nghị đã xác định được phương hướng, Trần Ngọc Lâu lập tức gọi lực sĩ Tá Lĩnh chuẩn bị đào hầm theo hướng chỉ định.

Lâm Nghị khẽ mỉm cười, xua tay nói: "Trần tổng bả đầu, dựa vào sức người để đào hầm thì chậm lắm!" Lâm Nghị cần hoàn thành nhiệm vụ trong vòng ba ngày, giờ đã qua một ngày rồi, nếu dùng người đào thì chắc chắn phải mất ít nhất một ngày nữa!

Anh không có nhiều thời gian lãng phí ở đây.

Trần Ngọc Lâu ngạc nhiên, tò mò hỏi: "Chẳng lẽ Lâm huynh còn có cách đào hầm nào tốt hơn?" Lâm Nghị gật đầu, đưa tay lên miệng thổi một tiếng sáo vang dội.

Không lâu sau, một con kiến khổng lồ to bằng con heo con, vỗ đôi cánh trong suốt bay nhanh tới.

Nhìn thấy Tiểu Đoàn Đoàn, tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía, lộ vẻ cảnh giác cao độ.

Con kiến này sao có thể lớn đến mức này?

Không lẽ nó thành tinh rồi?!

Tiểu Đoàn Đoàn mặc kệ mọi người, bay tới bên cạnh Lâm Nghị, dùng đầu dụi dụi vào ngực anh.

Trần Ngọc Lâu chăm chú nhìn Tiểu Đoàn Đoàn, hỏi: "Lâm huynh, đây là... kiến hành quân?" "Trần tổng bả đầu quả nhiên kiến thức rộng rãi.

Đây chính là kiến hành quân, hay còn gọi là kiến quân đoàn!" Hoa Linh trợn mắt há mồm, kinh hãi: "Trời ạ, Lâm đại ca, trên đời lại có con kiến to thế này sao, đây là lần đầu tiên em thấy đấy!

Nó là do anh nuôi à?" Lâm Nghị xoa đầu Tiểu Đoàn Đoàn, gật đầu. "Lâm đại ca, anh... thực sự là... vô sở bất năng mà!" "Thủ đoạn của Lâm huynh, Trần mỗ đúng là không đuổi kịp nổi!" "Lâm Thiên Quan, con kiến này tuy lớn thật, nhưng nó có thể đào hầm nhanh hơn sức người của chúng tôi không?" Lâm Nghị mỉm cười không đáp, trực tiếp ra lệnh cho Tiểu Đoàn Đoàn.

Tiểu Đoàn Đoàn sau thất bại lần trước, lần này có vẻ hăng hái lắm!

Mười sáu cái chân móc cứng như thép cắm mạnh vào vị trí Lâm Nghị chỉ định.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã khoan sâu xuống đất vài xích!

Chưa dừng lại ở đó.

Vì mạch Bàn Sơn có kỳ vật là Phân Sơn Quật Tử Giáp (tê tê), nên Hoa Linh thường ngày hay tìm kiến để cho tê tê ăn.

Giờ đây cô tinh ý quan sát thấy xung quanh có rất nhiều kiến đang tự phát di chuyển về phía hầm đang đào! "Mọi người nhìn kìa, kiến... dường như lũ kiến đang bị con kiến khổng lồ của Lâm đại ca gọi đến!" Theo thời gian, kiến kéo đến ngày càng nhiều, lớn có nhỏ có, béo có gầy có, tất cả đều đi theo Tiểu Đoàn Đoàn tiến vào trong hầm. "Thật thần kỳ!" "Thế này thì hầm đào nhanh phải biết!" "Lâm đại ca, con kiến khổng lồ này của anh còn lợi hại hơn cả Phân Sơn Quật Tử

Giáp của Bàn Sơn bọn em nữa!" Lâm Nghị chỉ mỉm cười thản nhiên.

Mọi thứ đều nằm trong dự tính của anh.

Phân Sơn Quật Tử Giáp của Bàn Sơn tuy có thể xuyên núi nhưng dù sao vẫn là phàm vật.

Còn Tiểu Đoàn Đoàn này là do Nghị Hậu khổng lồ sinh ra, lại được anh dày công nuôi dưỡng, thậm chí còn được ăn thú đan!

Tự nhiên không phải loại phàm vật như Phân Sơn Quật Tử Giáp có thể so sánh.

Tiểu Đoàn Đoàn dưới sự chỉ huy của Lâm Nghị đã làm việc vô cùng chăm chỉ, cần mẫn, vì sợ làm Lâm Nghị không hài lòng mà bị vứt vào rừng sâu thật.

Nó không dám nghỉ ngơi dù chỉ một giây, cùng với đàn kiến đông đúc làm việc suốt một buổi sáng, cuối cùng đã đào thông được phần đáy của núi Bình Sơn!

Tiểu Đoàn Đoàn giải tán đàn kiến, bay về bên cạnh Lâm Nghị, trông nó gầy hẳn đi một vòng.

Nó không những không thấy tủi thân mà còn ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, vẻ mặt đầy đắc ý, đôi mắt chớp chớp nhìn Lâm Nghị.

Chương 190

Như thể đang muốn khoe: "Chủ nhân thấy tôi làm việc nhanh không?

Thấy tôi lợi hại không?

Chủ nhân mau khen tôi đi!" Lâm Nghị hiểu ý, mỉm cười nói: "Làm tốt lắm, đi đi!" Sau đó, Tiểu Đoàn Đoàn mới mãn nguyện bay đi.

Đường hầm dẫn thẳng tới đại điện của Đan Đô Tiên Cung.

Lâm Nghị bước vào Tiên Cung, không gian bỗng trở nên thoáng đãng.

Những cột đá chạm khắc vân long hiện ra dưới ánh đèn rực rỡ.

Trong một hang động khổng lồ giữa lòng núi, sừng sững vài tòa đại điện mái chồng, lầu gác cao vút, các đấu củng xếp san sát nhau, chạm xà vẽ cột vừa trang nghiêm vừa túc mục.

Trong điện ngoài điện đèn đuốc sáng trưng, các lớp kiến trúc chồng lên nhau nhìn mãi không hết, ánh lên màu vàng của gạch và ngói bích vô cùng huy hoàng.

Trong động, giữa các lớp đá có khói đá bốc lên, khiến cung điện lung linh như thiên hà mờ ảo trong khói hương, toát lên một vẻ thần bí xa xăm khó tả, không khác gì tiên cảnh nơi nhân gian.

Nhưng ở trong lòng núi, nơi này lại mang vẻ âm u lạnh lẽo, lại bị mây khói bao phủ nên trông rất thiếu chân thực, như một ảo ảnh dưới nước!

Giữa các lầu đài điện các là những ngọn nến vạn năm, đèn lưu ly được bố trí hoàn toàn theo bố cục tinh cung, rườm rà nhưng không loạn, khí thế nghiêm trang.

Nơi này vốn là 'Tiên Cung Vô Lượng Điện', nơi hoàng gia dùng để cất giữ linh đan và luyện dược, đã bắt đầu được xây dựng từ thời Tần Hán.

Nhiều dấu tích cổ ở đây có niên đại khác nhau, nhưng đâu đâu cũng toát lên khí thế hoàng thất.

Trong những chiếc đèn lưu ly là những ngọn nến thiên niên vạn năm quý giá, chỉ cần một mồi lửa nhỏ là có thể cháy cả ngàn năm không tắt.

Sau mấy trăm năm, phần lớn đèn nến vẫn còn cháy, đặc biệt là những chiếc đèn lưu ly bát bảo vẫn tỏa ra ánh sáng lung linh rực rỡ dưới ánh lửa.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy cảnh tượng này cũng vô cùng chấn động, không kìm được cảm thán: "Tiên cung hùng vĩ thế này có thể tái hiện trước mắt, tất cả đều là công lao của Lâm huynh cả!" Hoa Linh mới gia nhập Bàn Sơn chưa lâu, chưa thấy qua nhiều sự đời, chỉ thấy sâu trong cung điện yêu khí bao trùm khiến người lạnh toát, cô túm lấy vạt áo Lâm Nghị, trốn sau lưng anh nói: "Phía trước trông kỳ quái quá.

Giống cung điện luyện đan của đạo quán, sao lại là minh điện (nơi đặt quan tài) của người chết được?" Lâm Nghị nhìn xuống toàn bộ Vô Lượng Điện, nói: "Nơi này vốn là tiên cung, trải qua nhiều đời hoàng đế xây dựng mới có quy mô thế này.

Còn về minh điện thì nằm ở phía sau Đan Đô Tiên Cung này." Hoa Linh ngước nhìn Lâm Nghị, cảm thấy anh bỗng trở nên vĩ đại lạ thường, dường như không gì có thể qua mắt được anh, cô nói: "Lâm đại ca, em thấy anh còn lợi hại hơn cả đại sư huynh của em nữa!" Trần Ngọc Lâu đứng cạnh nghe vậy cũng không nhịn được cười: "Đó là điều hiển nhiên.

Chỉ riêng thủ đoạn Thiên Tinh Phong Thủy này thôi đã khiến Bàn

Sơn, Tá Lĩnh chúng tôi phải ngưỡng mộ không thôi rồi.

Huống chi Lâm huynh còn mang trong mình nhiều tuyệt kỹ khác, trong nghề đạo mộ này, anh xứng đáng là đệ nhất không cần bàn cãi!" Một kẻ tự phụ cuồng ngạo như Trần Ngọc Lâu mà cũng không tiếc lời khen ngợi Lâm Nghị.

Đối với sự tâng bốc của Trần Ngọc Lâu, Lâm Nghị vẫn giữ vẻ mặt bình thản, tùy ý nói: "Tôi xuống dưới xem trước, mọi người cứ đợi ở đây." Đã đến nơi rồi, nhiệm vụ hàng đầu đương nhiên là vào Vô Lượng Điện để đả tạp.

Trần Ngọc Lâu thấy vậy vội nói: "Lâm huynh, cẩn thận rết độc trong Vô Lượng Điện, tôi đi xuống cùng anh!" Lâm Nghị liếc nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, thản nhiên nói: "Anh yếu quá.

Đi theo tôi, tôi thấy anh sẽ chết ở dưới đó mất." Trần Ngọc Lâu mặt đầy gượng gạo, nói thẳng thừng như vậy thực sự ổn chứ hả?

Bản thân mình dù sao cũng là thống lĩnh Tiêu Lĩnh, lại mang trong mình tuyệt kỹ, thống lĩnh hàng vạn lực sĩ Tiêu Lĩnh, trên chốn giang hồ, ai mà không tôn kính gọi một tiếng Tổng bả đầu?

Gã vốn cực kỳ trọng sĩ diện, lập tức phản bác ngay: “Lâm huynh, cậu thật sự đừng có coi thường Trần mỗ này.

Trần mỗ từ nhỏ đã tập võ, thân thủ khinh công đó là...” Lâm Nghị chẳng thèm để ý đến gã, mũi chân khẽ điểm xuống đất, thân hình loáng một cái đã bay thẳng xuống dưới.

Trần Ngọc Lâu đường đường là thống lĩnh Tiêu Lĩnh, vạn người bái phục, nào đã bao giờ phải chịu sự phớt lờ thế này.

Gã nắm chặt Tiểu Thần Phong, định bụng tung người bay vào tiên cung.

Nhưng ngay khắc sau, cơ thể gã khựng lại.

Bởi vì theo bước chân Lâm Nghị đáp xuống, gã nhìn thấy trên mặt đất tiên cung, vô số con rết kịch độc đen kịt lập tức bò tụ lại.

Dù Trần Ngọc Lâu đã từng trải qua sóng gió lớn đến đâu, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này cũng thấy da đầu tê dại, không kìm được mà nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, lẩm bẩm: "Mình mà xuống đó, chắc chắn là chết không nghi ngờ gì." Cảnh tượng kinh hoàng trong tiên cung khiến những người trong đạo động không khỏi kinh tâm động phách, đặc biệt là Hoa Linh.

Đôi mắt đẹp của cô nhìn chằm chằm vào Lâm Nghị không rời, mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau, hàm răng trắng như tuyết cắn nhẹ vào làn môi đỏ, vẻ mặt lo lắng tột độ.

Trần Ngọc Lâu đứng trong đạo động hét lớn: "Lâm huynh, cậu quay lại đi!

Chúng quá đông, nếu bị vây đánh, dù cậu không sợ kịch độc thì e là tính mạng cũng gặp nguy hiểm." Có điều Lâm Nghị không hề có ý định dừng lại, anh cứ thế đi thẳng về phía Vô Lượng Điện trong tiên cung.

Điều khiến Trần Ngọc Lâu cảm thấy kỳ quái là, dù xung quanh Lâm Nghị tụ tập một lượng lớn rết, nhưng không một con rết kịch độc nào dám lao lên, giống như trên người Lâm Nghị có thứ gì đó khiến chúng cực kỳ sợ hãi.

"Đây... còn là con người sao?

Đến rết kịch độc cũng phải sợ cậu ta." Lâm Nghị nhìn đám rết kịch độc vô tận quanh mình, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt.

Anh đã dùng qua gà Nộ Tình và một viên nội đan, nên ít nhiều có thể vận dụng được khí tức của Kỳ Lân huyết mạch.

Theo tâm niệm của anh, khí tức Kỳ Lân huyết mạch từ người anh

tỏa ra.

Những con rết kịch độc đó tuy trí tuệ thấp kém, nhưng sự áp chế huyết mạch tự nhiên khiến chúng không dám tiếp cận Lâm Nghị.

Chẳng mấy chốc, anh đã tới cây cầu đá trước Vô Lượng Điện.

Đứng trên cầu vòm nhìn xuống, dưới cầu là đầm nước sâu không thấy đáy, nước từ trên cao chảy qua các đình đài ra ngoài núi, tạo nên cảnh sắc sơn thủy lâm tuyền cho đan cung, nhưng giờ đây suối nước đã cạn khô từ lâu, chỉ còn lại một hố đen ngòm lõm xuống sườn núi trước điện.

Linh mâu lóe lên, ánh mắt anh xuyên qua bóng tối đậm đặc, nhìn thấu xuống đáy đầm nước.

Một con rết sáu cánh khổng lồ (Lục Sí Ngô Công) đang trốn dưới đáy đầm, không dám động đậy.

Lục Sí Ngô Công đã tu luyện thành tinh quái, trí thông minh không phải là thứ rết kịch độc bình thường có thể so sánh.

Ở dưới đáy đầm, nó cũng cảm nhận được khí tức khủng bố trên người Lâm Nghị, nên chọn cách tạm thời lánh mặt.

Lâm Nghị sờ sờ mũi, cười nói: "Đồ nhỏ con, cũng biết điều đấy." Lâm Nghị chẳng buồn quan tâm đến nó, bước qua cầu đá, sải bước vào Vô Lượng Điện.

Trần Ngọc Lâu nhìn theo bóng lưng Lâm Nghị đi xa, không khỏi cảm thán: "Lâm huynh thật đúng là thần nhân!

Chúng ta muốn vào điện này, e là phải đợi anh em Chá Cô Tiếu mang gà Đại Công Tước và bột vôi đến rồi." Lâm Nghị bước vào Vô Lượng Điện.

Điện này thực tế là một tòa điện không có xà ngang (Vô Lương

Điện), toàn dựa vào trụ gạch chống đỡ, tuy cũng cực kỳ kiên cố nhưng suy cho cùng không thể ổn định bằng kiểu tứ lương bát trụ.

Bên trong cung phụng ba pho tượng thần cao lớn uy nghi!

Các pho tượng thần dù đã qua ngàn năm vẫn còn như mới, sống động như thật, trang nghiêm túc mục, nếu không để ý cứ ngỡ như vật sống vậy!

Đã thấy rồi, Lâm Nghị đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Anh giơ tay lên, trực tiếp thu luôn các pho tượng thần đi!

Dù sao để lại đây cũng chẳng có tác dụng gì, Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng không cần mấy thứ này, thà mang về đổi cho Lâm gia ít điểm đạo mộ mà tiêu xài.

Trong lúc thu hồi tượng thần, anh thầm gọi hệ thống check-in.

"Hệ thống, điểm danh (đả tạp)." "Đinh!

Kiểm trắc thấy ký chủ đang ở Vô Lượng Điện, Đan Đô Tiên Cung, có thể điểm danh.

Phần thưởng: Một viên Hóa Hình Đan!" Sau đó, một viên đan dược nhìn như viên đất bùn rơi vào tay anh.

Đừng nhìn vẻ ngoài không ra sao, nhưng Lâm Nghị biết rõ giá trị của nó.

Loại đan dược có cơ hội khiến động vật hóa hình này là độc nhất vô nhị trên thế giới.

Nếu để lũ động vật thành tinh ngửi thấy mùi của nó, không khéo chúng sẽ phát điên mà lao vào cướp đoạt.

"Mau ra đây đi, đừng trốn nữa." Lâm Nghị khẽ cười, gọi nhỏ.

Sau đó, Tiểu Đoàn Đoàn vỗ cánh phành phạch, bay đến trước mặt

Lâm Nghị.

Thực ra trước đó Tiểu Đoàn Đoàn chẳng hề đi xa mà chỉ nấp đi.

Chương 191

Dù thân hình nó to lớn, nhưng bản chất vẫn là thân xác của loài kiến, lại ở trong đạo động tối om, nếu muốn ẩn nấp thì rất khó có người nhận ra.

"Nè, cho nhóc đồ ngon nè." Lâm Nghị đưa Hóa Hình Đan đến trước mặt Tiểu Đoàn Đoàn.

Tiểu Đoàn Đoàn thấy lại là đan dược thì hưng phấn dị thường, nhưng thấy Hóa Hình Đan trông như cục đất thì lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Bình thường nó toàn ăn "sơn hào hải vị", đối với loại "bùn đất" này thật sự không hứng thú chút nào.

"Đừng lề mề, mau ăn đi." Lâm Nghị cạn lời lườm nó một cái, trực tiếp hạ lệnh.

Thứ này không biết bao nhiêu tinh quái thấy được sẽ liều mạng tranh giành, nhóc con này hay thật, cho ăn mà còn chê.

Tiểu Đoàn Đoàn đáng thương nhìn Lâm Nghị, cuối cùng vẫn miễn cưỡng nuốt viên "đất bùn" đó xuống.

Ngay sau đó, dị biến xảy ra!

Cơ thể Tiểu Đoàn Đoàn dường như xuất hiện bất thường, nó vô cùng đau đớn, điên cuồng cào cấu cơ thể mình!

Từng nhát vuốt cào xuống, dù lớp vỏ ngoài của nó rất cứng nhưng dường như cũng sắp bị cào nứt ra.

"Đù, hệ thống, ngươi đưa thuốc độc đấy à?" Hệ thống: "Ký chủ cứ yên tâm.

Đây là phản ứng bình thường khi hóa hình, qua đi là sẽ ổn!" Phản

ứng hóa hình bình thường?

Chẳng lẽ chỉ dùng một viên Hóa Hình Đan mà Tiểu Đoàn Đoàn có thể hóa hình sao?

Đây là cái vận may thiên định gì thế này.

Hắc hắc, tốt lắm, tốt lắm.

Đoàn Tử à, loại vận may thế này sau này cứ gặp nhiều chút nhé!

Chỉ một lát sau, lớp vỏ đen kịt của Tiểu Đoàn Đoàn đã bị chính nó cào cho tan tành, sau đó từng chút một bong tróc khỏi cơ thể.

Dưới lớp vỏ bong ra là một lớp vỏ mới toanh???

Cái màn hóa hình này cũng lởm quá đi!

Đây mà gọi là hóa hình sao, chẳng phải chỉ là lột da thôi à.

Rắn lột da, nhện lột da, đây là lần đầu thấy kiến cũng lột da được.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó Lâm Nghị đã chú ý đến một điểm cực kỳ đặc biệt trên người Tiểu Đoàn Đoàn.

Nhìn thấy xong, anh có chút dở khóc dở cười.

Chỉ thấy những chỗ khác của Tiểu Đoàn Đoàn đều là lột đi một lớp da ngoài, nhưng ở phần mông của nó, không chỉ lột da mà bên trong cũng phát sinh biến hóa.

Nó lại biến thành một cái mông tròn trịa hai cánh của con người!

Tiểu Đoàn Đoàn tỏ ra cực kỳ tò mò với cơ thể mới, cái mông hồng hồng mềm mềm, thỉnh thoảng còn cố ý vểnh lên một cái.

Hành động này vừa có chút đáng yêu, lại vừa toát ra một mùi vị khó nói thành lời.

Thật sự là quá sức tưởng tượng!

Cái thao tác này đúng là không còn lời nào để nói!

Biết thế thì để dành đủ ba viên Hóa Hình Đan rồi mới cho nó ăn.

Tuy nhiên, Tiểu Đoàn Đoàn dường như rất thích cơ thể hiện tại, nó cứ xoay tới xoay lui trước mặt Lâm Nghị, vui mừng hết biết.

Lâm Nghị tiện tay thu nó lại ngay.

Đau mắt quá, đúng là nhức mắt.

Nghĩ kỹ lại thì sau này dạy dỗ nó cũng tiện hơn.

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Nghị lại vang lên tiếng của hệ thống.

"Đinh!

Địa điểm điểm danh thứ tư đã được cập nhật: Sau khi lấy được nội đan của Lục Sí Ngô Công có thể điểm danh, phần thưởng: Một viên Trường Sinh Đan!" Hả?

Lại là đan dược!

Phần thưởng phó bản Đan Đô Tiên Cung này thật sự rất đặc biệt.

Lại còn là một viên Trường Sinh Đan!

Sau khi dùng có thể kéo dài tuổi thọ, nhiều thì tăng một hai mươi năm, ít thì tăng ba năm năm năm.

Tùy theo tình trạng cơ thể mỗi người mà tuổi thọ tăng thêm sẽ khác nhau.

Chậc chậc.

Loại đan dược nào là quý giá nhất?

Những thứ như Đại Bổ Hoàn hay Hợp Hoan Tán đều chẳng đáng gì.

Chỉ có đan dược kéo dài tuổi thọ mới được coi là quý giá nhất.

Vô số vương hầu tướng lĩnh, vô số đạo sĩ luyện đan cả đời mưu cầu cũng chẳng ngoài thứ này.

Trong tòa địa khuất đó, tà thuật Điền Nam dùng thi thể nuôi cá cũng là vì mục đích này.

Loại đan dược này, gọi là tiên dược cũng không quá lời!

Dĩ nhiên, những thứ này đối với Lâm Nghị mà nói cũng bình thường thôi.

Sở hữu Kỳ Lân huyết mạch, anh vốn đã có thể trẻ mãi không già!

Cần gì loại Trường Sinh Đan này nữa?

Có thì tốt hơn không thôi!

Sau này có khi còn dùng để cứu người, cũng coi như một việc công đức.

Lâm Nghị bước ra khỏi Vô Lượng Điện, lại đi tới cầu đá, nhìn xuống con rết sáu cánh dưới đáy đầm, cười vẻ từ bi hỉ xả: "Rết nhỏ à, đừng trách Lâm gia ta tâm ác nhé!

Ai bảo cả người ngươi đều là bảo bối chi bằng!" Chân rết có thể chế tạo thành binh khí.

Vỏ rết có thể làm thuốc.

Nội đan rết có thể giúp mình thức tỉnh Kỳ Lân huyết mạch.

Não rết có thể cho Tiểu Đoàn Đoàn ăn.

Rết...

ây da!

Tóm lại là vất vả cho ngươi rồi!

Cùng lúc đó, những người trong đạo động đứng từ xa nhìn thấy Lâm Nghị trên cầu nhìn xuống dưới, không nhịn được mà bàn tán xôn xao.

"Cậu ta đang nhìn cái gì thế?" "Dưới đầm đá đó có gì à?" "Có khi

nào là con rết sáu cánh khổng lồ chúng ta thấy lúc trước không?" "Không thể nào!

Thế thì Lâm Thiên Quan chẳng phải nguy hiểm rồi sao?" Kể từ khi Lâm Nghị để lộ chiếc Phát Khâu Thiên Ấn, cách xưng hô của nhiều người đối với anh đã chuyển thành Lâm Thiên Quan.

Trong khi họ đang bàn tán, một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện trước mắt.

Chương 192

Lâm Nghị không hề có bất kỳ biện pháp an toàn nào, lại từ trên cầu đá nhảy xuống, rơi thẳng vào đầm đá.

"Chuyện gì thế?

Lâm Thiên Quan điên rồi sao, tại sao tự nhiên lại nhảy xuống đầm đá?" "Nơi này yêu khí ngút trời, chẳng lẽ Lâm Thiên Quan bị mê hoặc rồi?" Họ không biết bên phía Lâm Nghị đã xảy ra chuyện gì, Chá Cô Tiếu và những người khác vẫn chưa mang gà Đại Công Tước tới, họ cũng không dám trực tiếp xuống tiên cung.

Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô Nương và Hoa Linh thì ngược lại, vẻ mặt vẫn bình thường, không quá kinh ngạc.

Họ đều đã tận mắt chứng kiến cảnh Lâm Nghị xuống vết nứt lớn.

Vách đá dựng đứng còn chẳng làm gì được Lâm Thiên Quan, huống chi là cái đầm đá nhỏ nhoi này.

Đó chẳng phải là chuyện nhỏ như con thỏ sao!

Hồng Cô Nương nở một nụ cười, giải thích cho những người không biết: "Lâm Thiên Quan biết khinh công, mọi người không cần lo lắng." Nhắc đến khinh công, thực ra Trần Ngọc Lâu cũng từng học, hơn nữa trình độ không hề thấp, gã cũng đã thấy thân pháp của Lâm Nghị và biết khinh công của anh cao hơn gã rất nhiều.

Nhưng khinh công dù thế nào cũng chỉ là khinh công, cần mượn lực để tăng tốc độ cho bản thân.

Còn thao tác này của Lâm Nghị dường như đã không còn nằm trong phạm vi khinh công nữa, mà dựa nhiều hơn vào thực lực mạnh mẽ của chính mình!

Người bình thường dù khinh công cao siêu đến mấy cũng không dám làm thế.

Hoa Linh không quá lo lắng về việc Lâm Nghị nhảy xuống sẽ gặp nguy hiểm, nhưng trên khuôn mặt tinh tế của cô vẫn lộ rõ vẻ căng thẳng.

Dưới đầm đá rốt cuộc có thứ gì khiến Lâm Nghị phải mạo hiểm đi xuống?

Ngay khi mọi người còn đang băn khoăn không hiểu, bỗng cảm thấy một luồng gió yêu thổi qua, họ không khỏi rùng mình một cái.

Luồng gió yêu đó thổi ra từ dưới đầm đá, càng lúc càng lớn, càng lúc càng dữ dội.

Một lát sau, một con rết siêu khổng lồ từ dưới đầm lao vọt lên trời, đầu nó vừa vặn tông vào cầu đá, cây cầu rộng khoảng ba bốn mét trực tiếp bị nó húc gãy làm đôi.

Con rết này mang sáu chiếc cánh lớn màu xanh, điên cuồng lao đi trên không trung.

Khi cơ thể nó duỗi ra, chiều dài phải đến mười mấy mét, hàng trăm cái chân rết lộ ra, chỉ cần nhìn qua một cái cũng đủ khiến người ta tê dại da đầu, kinh tâm động phách, không rét mà run.

Dù có sáu cái cánh nhưng dường như nó khó có thể chống đỡ được cơ thể đồ sộ để bay lâu, bay được một lát trên không trung liền rơi mạnh xuống, sau đó hàng trăm cái chân và sáu cái cánh khổng lồ lại một lần nữa phát lực, nhảy vọt lên.

Mà trên lưng con rết sáu cánh khổng lồ, bóng dáng Lâm Nghị xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy con rết sáu cánh vùng vẫy qua lại, nhưng Lâm Nghị vẫn đứng vững trên lưng nó như núi, giống như đôi chân đã mọc rễ trên

người con rết vậy.

Lục Sí Ngô Công đã thành tinh, trí khôn rất cao, khi gặp thiên địch nó còn biết ẩn mình không để lộ dấu vết.

Giờ thấy mình vùng vẫy thế nào cũng không hất văng được Lâm Nghị, nó lập tức nổi trận lôi đình, cái đuôi dài của nó quất ngược trở lại.

Trên đuôi nó có một đôi lợi trảo sắc bén đến mức có thể cắt vàng đoạn đá, là một loại vũ khí cực kỳ đe dọa của nó!

"Hỏng rồi!

Đứng trên lưng rết thì không có cách nào di chuyển cả." "Lâm Thiên Quan quá tự đại rồi, lần này chúng ta không ai cứu nổi cậu ấy đâu." "Chỉ dựa vào sức một người mà muốn đấu với con rết sáu cánh thành tinh này, đúng là quá viển vông!" Hồng Cô Nương thấy cảnh này sắc mặt hơi đổi, không còn bình tĩnh như lúc nãy nữa: "Tổng bả đầu, chúng ta phải đi cứu cậu ấy!" Trần Ngọc Lâu nhìn mà kinh hồn bạt vía, cũng không khỏi lắc đầu liên tục: "Vô dụng thôi, không kịp nữa rồi.

Dù thân pháp có tốt, võ công có cao đến đâu cũng không thể sống sót.

Hoặc là bị lợi trảo của rết cào chết, hoặc là ngã từ trên lưng rết xuống rồi bị hàng trăm cái chân của nó đâm chết." Hoa Linh đan chặt mười ngón tay, từng ngón tay thon dài căng thẳng đến cực độ, bấm mạnh vào mu bàn tay, sắc mặt hơi nhợt nhạt, đôi môi mím chặt khẽ mở ra như muốn nói gì đó nhưng không dám lên tiếng.

Chỉ là... sau khi đuôi rết quấn ngược lại, hai chiếc lợi trảo giơ lên lao nhanh về phía Lâm Nghị từ hai bên.

Lâm Nghị nhếch môi nở một nụ cười nhạt, con rết sáu cánh sáu

trăm năm này rõ ràng mạnh hơn con Hắc Vưu Hưởng nghìn năm trong Long Lĩnh Mê Quật không chỉ một bậc.

Dù là tốc độ tấn công hay thủ đoạn tấn công đều tầng tầng lớp lớp, nếu người bình thường gặp phải chắc chắn là thập tử vô sinh.

Tiếc là nó lại gặp phải Lâm Nghị.

Chỉ thấy Lâm Nghị đột ngột giơ tay, một bàn tay tóm chặt lấy đuôi con rết sáu cánh, thiên long chi lực trong tay bộc phát.

Dù con rết sáu cánh hung mãnh vô cùng, nhưng khoảnh khắc bị Lâm Nghị tóm lấy, nó cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh chưa từng có tràn vào trong cơ thể.

Hống!

Lục Sí Ngô Công đau đớn gào lên một tiếng chấn động trời đất, vùng vẫy trên không trung càng dữ dội hơn.

Lâm Nghị không hề để tâm, vung cánh tay lên, túm lấy đuôi con rết trực tiếp quăng đi.

Uỳnh!

Sau một tiếng nổ lớn, Lục Sí Ngô Công va mạnh vào mái nhà Vô Lượng Điện.

Vô Lượng Điện vốn không có xà ngang, làm sao chịu nổi cú va chạm như vậy, lập tức đổ sụp xuống!

Chứng kiến cảnh này, Trần Ngọc Lâu và những người đứng xem từ xa hoàn toàn sững sờ.

Lâm Thiên Quan thực sự không phải là người nữa rồi!

Thần lực này e rằng tổ tông hạng Vũ của lực sĩ Tiêu Lĩnh năm xưa cũng chỉ đến thế thôi!

Con rết sáu cánh lớn như vậy mà bị Lâm Nghị quẳng đi một cách dễ dàng!

Khoảnh khắc này, bọn Trần Ngọc Lâu hoàn toàn hiểu ra tại sao Lâm Nghị có thể nhảy trực tiếp xuống vực thẳm mà vẫn bình an vô sự!

Với thần lực thế này, muốn xảy ra chuyện cũng khó!

Hồng Cô Nương thấy cảnh này thì tâm thần càng thêm xao động.

Cô nhìn Hoa Linh, tò mò hỏi: "Em gái này, chị thấy em xinh đẹp như hoa như ngọc, năm nay chắc cũng mười bảy mười tám rồi nhỉ?

Sau này ai lấy được em đúng là phúc phận từ kiếp trước, không biết em đã hứa hôn với ai chưa?" Hoa Linh cũng không hiểu tại sao Hồng Cô Nương lại đột ngột hỏi vậy, theo bản năng lắc đầu đáp: "Chị Hồng, vẫn chưa ạ." Hồng Cô Nương mỉm cười nói: "Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, tuổi này của em cũng đến lúc lập gia đình rồi.

Đúng rồi, hai ngày nay em thường xuyên ở cạnh Lâm Thiên Quan, có nói chuyện gì về việc cưới xin không?

Cậu ấy đã có hôn ước chưa?

Cậu ấy trẻ thế này chắc là chưa đâu nhỉ?" Hoa Linh mới mười bảy tuổi, lại ít tiếp xúc với người ngoài nên đâu hiểu ý đồ của Hồng Cô Nương, chỉ thấy chuyện cô hỏi có chút kỳ lạ.

Tuy nhiên, trong đám lục lâm Tiêu Lĩnh có rất nhiều kẻ lão đời trong chuyện phong nguyệt, tai thính nghe được nên đa phần đã đoán ra ý định của Hồng Cô Nương, nghe cô lượn lờ hỏi thăm xem Lâm Nghị đã có vợ chưa.

Đám người đó nghe xong không nhịn được mà cười rộ lên.

Đóa hoa tuyết lạnh lùng của nhà mình đây là động lòng rồi sao!

Hồng Cô Nương ngượng ngùng vô cùng, mặt đỏ bừng, vung tay tát một cái.

Tên lực sĩ Tiêu Lĩnh đang cười cợt đó lập tức bay mất hai cái răng cửa.

"Cười!

Có gì mà cười!

Các ngươi còn dám cười nữa thử xem!" Trong đám lực sĩ Tiêu Lĩnh, Hồng Cô Nương nổi tiếng là nhân vật lợi hại.

Đám lục lâm Tiêu Lĩnh đó lập tức đanh mặt lại, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Hoa Linh thì ngơ ngác không hiểu chuyện gì, lắc đầu nghiêm túc trả lời: "Chị Hồng, anh Lâm có hôn phối chưa em cũng không rõ nữa, hay là chị cứ tự mình hỏi anh ấy đi?" Hồng Cô Nương đỏ mặt, cố tỏ ra thản nhiên nói: "Có gì mà hỏi chứ.

Mọi người mau nhìn kìa, Lục Sí Ngô Công lại bò ra từ Vô Lượng Điện rồi!" Trong lúc họ đang nói chuyện, Lục Sí Ngô Công bò ra từ lỗ hổng trên mái nhà Vô Lượng Điện, điên cuồng gào thét về phía Lâm Nghị.

Tiếng gầm vang dội khắp trời đất, đặc biệt là trong Đan Đô Tiên Cung càng có tiếng vang không dứt, khiến người nghe kinh tâm động phách.

Chương 193

Ngay cả những lực sĩ Tiêu Lĩnh vốn đã từng trải cũng không khỏi nuốt nước miếng, thần kinh căng như dây đàn.

Còn về Lâm Nghị, anh nhìn con rết vẫn đang gào thét, cánh tay nhẹ nhàng dang rộng.

Trong lòng bàn tay anh ẩn hiện tiếng sấm nổ âm vang.

"Đồ nhỏ con, tính tình còn khá nóng nảy đấy." Tiếp đó, Lâm Nghị mũi chân khẽ điểm đất, cơ thể anh như chim ưng lao về phía Lục Sí Ngô Công.

Tốc độ nhanh đến mức chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt nó.

Lục Sí Ngô Công cũng không phải dạng vừa, thấy Lâm Nghị ập tới, hai cái càng sắc nhọn bên miệng nó lập tức thu hẹp lại.

Chỉ là, hai cái càng đó còn chưa kịp khép lại thì một chưởng của Lâm Nghị đã giáng xuống đầu nó.

Uỳnh!

Một tiếng nổ như sấm sét vang lên trên đầu nó.

Hống!

Lục Sí Ngô Công rên rỉ một tiếng, đầu óc choáng váng, cả người run rẩy kịch liệt như bị điện giật, ngay cả lớp vỏ cứng cáp cũng ẩn hiện dấu hiệu sắp nứt.

Uỳnh một tiếng, con rết sáu cánh vừa mới bò lên lại bị Lâm Nghị tát cho một phát rơi xuống.

Lâm Nghị mỉm cười hài lòng.

Lôi pháp sơ môn này của mình cũng ra dáng đấy chứ.

Anh cũng nhảy vào Vô Lượng Điện, giờ Lục Sí Ngô Công đang phủ phục dưới đất, thân hình đồ sộ lảo đảo.

Thấy Lâm Nghị đi xuống, con rết run rẩy, cái đầu cứng như chảo gang sợ hãi thụt lùi lại.

Hàng trăm cái chân rết nâng lên rồi hạ xuống, mang theo cơ thể dài mấy mét lùi về phía sau.

“Đừng sợ mà!

Ta không phải người xấu!

Ta chỉ mượn đồ của ngươi chút thôi.” Gương mặt Lâm Nghị hiện lên nụ cười dịu dàng, chậm rãi tiến về phía Lục Sí Ngô Công.

Lục Sí Ngô Công: "@#￥&*(..." Nó dường như đã bị ám ảnh tâm lý, tốc độ lùi lại càng nhanh hơn, uỳnh một tiếng va vào tường.

“Ái chà, nhóc con, lần này hết đường chạy rồi nhé!” “Ngô!” Thấy không còn đường lui, Lục Sí Ngô Công kêu lên rên rỉ, thận trọng nhìn Lâm Nghị.

“Đừng sợ, ta ra tay nhanh lắm!” Lâm Nghị cười híp mắt rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Thấy Hắc Kim Cổ Đao, tiếng rên rỉ của con rết càng lớn hơn, hàng trăm cái chân đạp liên hồi như muốn đẩy Lâm Nghị ra nhưng không dám chạm vào anh, trông thảm hại vô cùng.

Động vật đã thành tinh thì linh trí đều rất cao.

Lâm Nghị thấy vậy cũng hơi áy náy.

Ngay sau đó anh chuẩn bị vung đao kết liễu để cho nó ra đi thanh thản.

Nhưng ngay khi anh vung đao, trong bụng Lục Sí Ngô Công vang lên tiếng ọc ọc, tiếp đó một viên châu nhỏ bằng quả óc chó được nó

nhả ra từ miệng.

Viên châu này tỏa ra luồng ánh sáng u ám trong Vô Lượng Điện tối tăm, một làn khói đen đậm đặc tụ tập phía trên.

Viên châu bị nó nhả ra, bay nhanh về phía Lâm Nghị!

Viên châu đó không phải thứ gì khác chính là nội đan của Lục Sí Ngô Công!

Nội đan là mạng sống thứ hai của nó, nếu có sơ suất gì thì tu vi mấy trăm năm sẽ tan thành mây khói.

Hơn nữa nội đan này tích tụ qua năm tháng, ở trong cơ thể nó mấy trăm năm chưa từng rời đi, sớm đã nhiễm phải độc khí vô cùng đáng sợ!

Người bình thường chạm vào là chết ngay lập tức!

"Khá lắm!

Hóa ra là một gã thâm hiểm." Lâm Nghị cười nhạt, xoay tay một cái đã tóm gọn viên châu trong tay.

Độc khí đậm đặc bao phủ lấy đôi tay anh, Lục Sí Ngô Công thấy cảnh này liền trở nên hung tợn, dốc toàn lực lao về phía anh!

Lâm Nghị mỉm cười nói: "Nội đan bẩn thế này, đương nhiên phải để hệ thống lọc qua một chút rồi!" Sau đó Lâm Nghị cầm viên nội đan kịch độc, nhét ngược lại vào miệng Lục Sí Ngô Công.

Giải quyết xong con rết, Lâm Nghị gọi Tiểu Đoàn Đoàn ra đánh chén, sau đó thu hồi xác con rết và nhận được một viên nội đan.

Cùng lúc đó, trong đạo động, Chá Cô Tiếu đã mang gà Đại Công Tước và bột vôi tới, mọi người mới dám tiến vào Đan Đô Tiên Cung.

Với gà và bột vôi, họ đã đối phó được với bầy rết.

Chá Cô Tiếu không hổ danh là thống lĩnh Ban Sơn, hiệu suất làm việc rất cao.

Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi đã thu mua sạch gà Đại Công Tước trong vòng mười dặm quanh đây.

Bí pháp Ban Sơn chú trọng đạo sinh khắc.

Khắc tinh của rết chính là gà Đại Công Tước.

Những con rết kịch độc gặp phải thiên địch thì đều sợ hãi, không dám nhả độc sương.

Còn gà Đại Công Tước thì như sói vào bầy cừu, tung hoành giữa đám rết.

Đám rết đó kích thước không nhỏ, bị dồn vào đường cùng cũng bắt đầu phản kháng.

Hàng vạn con rết ùa tới khiến đám người Tiêu Lĩnh giật mình một phen, may mà họ mang theo rất nhiều gà.

Rết kịch độc đều hoảng hốt bỏ chạy, sau khi chúng chạy đi, mọi người lại rải một lớp bột vôi trên mặt đất để ngăn chúng quay lại tấn công.

Khi mọi người vào đến Vô Lượng Điện, Lâm Nghị đã xử lý xong Lục Sí Ngô Công.

Mọi người nhìn thấy tòa Vô Lượng Điện to lớn đã bị cuộc chiến giữa Lâm Nghị và con rết phá hủy không còn hình thù gì.

Chỉ là trong điện này họ chỉ thấy Lâm Nghị, tuyệt đối không thấy bóng dáng con rết đâu.

Trần Ngọc Lâu vội vàng bước lên hỏi: "Lâm huynh, Lục Sí Ngô Công đâu rồi?

Chẳng lẽ nó chạy thoát rồi?" Lâm Nghị khẽ cười đáp: "Đã bị tôi

giết rồi.” Mọi người nghe vậy vô cùng kinh ngạc.

Giết rồi?

Mới bao lâu trôi qua mà Lâm Nghị đã giết được con rết sáu cánh thành tinh rồi sao!

Làm sao có thể chứ!

Điều khiến mọi người khó hiểu hơn là, nếu con rết thực sự đã chết thì xác nó đâu?

Trong Vô Lượng Điện rộng lớn thế này mà chẳng thấy xác con rết đâu cả.

Trần Ngọc Lâu biết con rết đó lợi hại, cười nói: “Lâm huynh, đừng có đùa nữa.

Nếu con rết này chạy thoát thì chúng ta thực sự không dám thâm nhập sâu vào Đan Đô Tiên Cung đâu!” Lâm Nghị nhún vai, tùy tiện đáp: “Yên tâm, tôi nói giết rồi nghĩa là giết rồi!

Xác cũng bị tôi xử lý luôn rồi.” “Cái xác...” “Đã xử lý xong rồi.” “Hả, chuyện này... "Trời đất quỷ thần ơi!" Câu nói này làm Trần Ngọc Lâu giật mình, nhìn Lâm Nghị với ánh mắt kỳ lạ.

Gã biết Lâm Nghị thủ đoạn cao minh, không ngờ còn có cả loại thủ đoạn này.

Chương 194

Công phu hủy thi diệt tích của Lâm Nghị này e là còn cao minh hơn cả đám lục lâm Tiêu Lĩnh họ!

Qua tay Lâm Nghị xử lý, đến cả tro cũng chẳng còn.

Thật không thể tin nổi.

E là loại bột hóa thi lưu truyền trong dân gian cũng không làm được đến mức này.

May mà Lâm Nghị là bạn, chứ nếu là kẻ thù thì...

Đám lục lâm Tiêu Lĩnh và binh lính của La Lão Oai không nghĩ nhiều như vậy, mà tò mò sục sạo khắp nơi, tìm kiếm những đồ giá trị trong Đan Đô Tiên Cung.

Lâm Nghị thì âm thầm check-in.

"Hệ thống, tôi muốn điểm danh." "Đinh!

Kiểm trắc thấy ký chủ đã lấy được nội đan Lục Sí Ngô Công, có thể điểm danh.

Phần thưởng: Một viên Trường Sinh Đan!" Trường Sinh Đan.

Nếu dùng lâu dài loại đan này có thể trường sinh.

Nếu chỉ dùng một viên có thể kéo dài thọ mệnh.

Lâm Nghị nhìn Chá Cô Tiếu, anh ta đang mải mê tìm kiếm đan dược xem có thông tin gì về Mộc Trần Châu không.

Anh tặc lưỡi, bộ tộc của Chá Cô Tiếu đời đời bị dính lời nguyền Quỷ Động.

Họ thường phát bệnh từ năm bốn mươi tuổi, quằn quại trong đau

đớn vài năm, không sống quá năm mươi.

Theo thời gian suy tính, Chá Cô Tiếu sau này sống thọ đến khoảng bảy mươi tuổi.

Vì sao anh ta sống thọ được thì mỗi người nói một kiểu, không ai biết chắc chắn.

Theo Lâm Nghị thấy thì có hai điểm.

Thứ nhất, về già Chá Cô Tiếu đã đến Mỹ, cách Quỷ Động rất xa nên lời nguyền giảm bớt.

Đương nhiên chỉ một điểm này thôi thì chưa đủ để sống đến bảy mươi, vì tuổi đó đã tương đương với tuổi thọ trung bình thời bấy giờ rồi.

Nếu chỉ là giảm bớt lời nguyền, dù có y học Mỹ tiên tiến cũng khó sống lâu vậy.

Thứ hai, là Chá Cô Tiếu từng cướp được và dùng qua nội đan của Lục Sí Ngô Công, nội đan dù kịch độc nhưng lại là nơi tụ hội tu vi cả đời của nó.

Có hai yếu tố này mới khiến Chá Cô Tiếu sống thọ đến vậy.

Giờ nội đan của Lục Sí Ngô Công bị Lâm Nghị lấy mất, Chá Cô Tiếu ngược lại sẽ gặp nhiều ẩn họa.

Lâm Nghị xoa cằm, thầm nghĩ: "Mình lấy mất nội đan rồi, Chá Cô Tiếu coi như đen đủi rồi." Nhưng rõ ràng là hiện tại Chá Cô Tiếu hoàn toàn không nhận ra vận mệnh của mình đã vô tình bị Lâm Nghị thay đổi.

Anh ta vẫn đang nỗ lực tìm kiếm tin tức hạt châu Mộc Trần trong Vô Lượng Điện.

Rất nhanh, Chá Cô Tiếu phát hiện ở vị trí trung tâm Vô Lượng

Điện có một cái đài cao, phía trên đặt một khối thạch anh vàng (hoàng ngọc) dày cộm.

Chá Cô Tiếu trầm ngâm một lát rồi gọi Lâm Nghị: "Lâm huynh, mau qua xem này, chỗ này không bình thường, bên dưới chắc hẳn có điều bí ẩn." Ánh mắt Lâm Nghị rơi trên khối hoàng ngọc trên đài cao.

Thực ra khi mới vào anh đã chú ý tới nó.

Khối hoàng ngọc này là loại thạch anh đặc sản ở vùng Tương Tây, vì sản sinh ở Long Lăng, lại chủ yếu có màu vàng nên được đặt tên là Hoàng Long Ngọc.

Hoàng Long Ngọc cùng với ngọc Lam Điền, ngọc Nam Dương, ngọc Hòa Điền, ngọc Tụ tạo thành năm loại ngọc lớn của Trung Quốc!

Chỉ có điều giá trị kém xa các loại ngọc khác nên Lâm Nghị không thu hồi ngay từ đầu.

Giờ thấy Chá Cô Tiếu chú ý tới khối ngọc này, anh mỉm cười, đặt tay lên phiến ngọc xoa xoa, hơi dùng lực đẩy sang bên cạnh.

Khối Hoàng Long Ngọc dày cộm bị dịch chuyển đi nửa phân, một cái hố sâu không thấy đáy hiện ra trước mắt mọi người!

Lâm Nghị đứng ở miệng hố nhìn xuống, hố sâu khoảng hai mươi mét, dưới đáy hố là tầng tầng lớp lớp thi thể.

Khi nắp ngọc mở ra, một mùi xác thối nồng nặc xộc lên, cực kỳ khó ngửi.

Anh khẽ nhíu mày, mùi này kinh quá.

Thời cổ đại, những đạo sĩ luyện đan đều cho rằng thịt cương thi có thể làm thuốc, gọi là "Muộn Hương".

Vì xác chết không thối rữa là do hấp thụ không khí của địa mạch,

không khí thì vô ảnh vô hình khó bắt được, nhưng nấu thịt cương thi thì có thể chiết xuất được thứ không khí đó ra khỏi hài cốt.

Dùng thịt cương thi làm thuốc có thể luyện thành âm đan thượng phẩm, các hoàng đế cổ đại thông qua việc dùng âm đan để mong thỏa mãn giấc mộng trường sinh bất lão.

Những thi thể dưới đáy giếng đan kia chính là những "cương thi" dùng để làm thuốc.

Những "cương thi" này không phải là loại cương thi trong quan niệm thông thường của mọi người, loại có thể làm thuốc này là chỉ những cái xác sau khi chết ở trong môi trường đặc biệt mà quanh năm không thối rữa.

Ví dụ như vùng Tương Tây này, loại "cương thi" đó rất phổ biến.

"Cương thi" nhiều rồi thì khó tránh khỏi có vài cái biết nhảy biết chạy, đó chính là loại "đại tống tử" trong miệng người đời.

Vì thế ở Tương Tây không thiếu những truyền thuyết về việc "cương thi" ra ngoài ăn thịt động vật, gia súc, thậm chí còn có cả Tương Tây Thi Vương.

Về vị Thi Vương Tương Tây này, dân chúng vùng Miêu Cương Tương Tây truyền tụng rằng đó là thi thể của một đại tướng quân thời Nguyên.

Vị tướng quân này lúc sinh thời tàn nhẫn vô tình, giết người vô số, trong nhà chứa đầy trân bảo.

Vì lúc sống tác ác đa đoan, nên hắn đã tự tổ chức cho mình rất nhiều đàn pháp sự để giải trừ tội nghiệt, nhưng đáng tiếc tội ác quá sâu nặng.

Do đó, sau khi biến thành Thi Vương, tên tướng quân nhà Nguyên này trở nên hung dữ vô cùng.

Người dân địa phương sợ hãi Bình Sơn, một là vì nơi đây nhiều độc vật, hai là vì tương truyền có Thi Vương xuất hiện hay ăn thịt người!

Còn thực hư thế nào thì không ai rõ, bởi những kẻ từng gặp hắn cơ bản đều đã xanh cỏ cả rồi.

Lâm Nghị nhìn những 'cương thi' này, trong mắt lộ ra một vẻ tiếc nuối.

Tiếc quá, thật là tiếc quá.

Tiếc là chúng không biết cử động!

Nếu đám 'cương thi' này mà cử động được, thì đó sẽ là một khoản thu nhập có giá trị không nhỏ.

Cương thi không biết cử động thì hoàn toàn chẳng có giá trị lợi dụng gì.

Đúng lúc này, trong đầu anh lại vang lên tiếng của hệ thống: "Đinh, địa điểm đả tạp thứ năm đã làm mới, là Vân Tàng Bảo Điện, phần thưởng: một bộ 《Vạn Cổ Đan Vương Kinh》!" Nghe thấy phần thưởng, Lâm Nghị khẽ động tâm.

Quả nhiên, đúng như dự liệu.

Đả tạp tại Đan Đô Tiên Cung này, phần thưởng cơ bản đều liên quan đến đan dược.

Về Vạn Cổ Đan Vương Kinh, anh từng nghe nói qua một chút!

Thuật luyện đan ra đời khoảng thời Hán Vũ Đế, khi đó phương sĩ Lý Thiếu Quân "hóa đan sa thành vàng" để làm dụng cụ ăn uống, chính là để thiêu luyện kim đan.

Thời Đông Hán có Ngụy Bá Dương viết 《Chu Dịch Tham Đồng Khế》, dùng thuyết âm dương để luận về kim đan.

Thời Đông Tấn có Cát Hồng tổng kết về các nhà ngoại đan đương thời, viết cuốn 《Bào Phác Tử》, chia đan thành ba loại: thần đan, kim dịch, hoàng kim, đồng thời gọi kim đan là dược, luyện càng lâu thì biến hóa càng kỳ diệu, trăm lần luyện không mất, ngàn ngày không hỏng, người uống vào có thể trường sinh bất tử.

Mà Ngụy Bá Dương được xưng tụng là Vạn Cổ Đan Kinh Vương!

Bí pháp luyện đan ông sử dụng bao quát vạn vật, không chỉ bao gồm luyện chế kim đan, mà còn bao gồm đủ loại đan dược trừ bách bệnh cũng như các công hiệu khác nhau!

Chương 195

Đó chính là 《Vạn Cổ Đan Vương Kinh》!

Bản gốc của bộ kinh này không được truyền thế, nhưng cuốn 《Chu Dịch Tham Đồng Khế》 do ông viết tuy nông cạn dễ hiểu nhưng lại được thế nhân sùng bái, có ảnh hưởng sâu rộng trong lĩnh vực này trên toàn thế giới.

Vì hậu thế chỉ biết đến 《Tham Đồng Khế》, nên thuật luyện đan của họ đa phần là bàng môn tả đạo, không nắm được tinh túy, lâu dần nảy sinh rất nhiều vấn đề.

Ví dụ như Đường Thái Tông năm cuối đời, do mắc trọng bệnh, uống "thuốc trường sinh" do phương sĩ Trung Thiên Trúc luyện chế dẫn đến bệnh nặng thêm mà chết.

Ngoài Đường Thái Tông, còn rất nhiều hoàng đế chết vì kim đan, bao gồm cả Ung Chính cũng là một vị hoàng đế chết vì đan dược.

Thế nhưng, mấy lão hoàng đế đó đương nhiên không thể so bì với Lâm Nghị.

Có được 《Vạn Cổ Đan Vương Kinh》 tương đương với việc được chính Vạn Cổ Đan Vương truyền thụ, xác suất xảy ra sai sót là cực thấp.

Tuy bản thân Lâm Nghị cơ bản không dùng đến đan dược, nhưng tìm hiểu một chút cũng không tệ, biết đâu mình còn có thể đổi mới, nghiên cứu ra phương pháp luyện đan mới, luyện chế được linh đan diệu dược, hay là thú đan, hóa hình đan các loại.

Thế thì phát tài to rồi!

Thấy đáy giếng đan đã bị tầng tầng lớp lớp 'cương thi' bao phủ,

không có chỗ đặt chân, Lâm Nghị quay đầu nhìn Trần Ngọc Lâu.

Đã là anh em thì xuống khiêng xác thôi!

Lúc này mới thấy được tầm quan trọng của các Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Anh khẽ cười nói: "Tổng bả đầu, trong giếng đan này chắc chắn ẩn giấu linh đan diệu dược!" Trần Ngọc Lâu với đôi dạ nhãn cũng nhìn rõ tình hình bên dưới, gã là người hiểu chuyện, giờ đây đại họa Lục Sí Ngô Công đã bị Lâm Nghị chém chết, việc quét dọn đáy giếng đan này gã đương nhiên nghĩa bất dung từ. "Lâm huynh yên tâm, tôi sẽ phái vài anh em xuống dưới quét dọn sạch sẽ ngay." Sau đó, Trần Ngọc Lâu lệnh cho đám đạo tặc Tá Lĩnh dùng thang rết leo xuống giếng đan, xử lý những thi thể không thối rữa kia, rồi rắc thêm bột vôi chuyên dụng để lấp đi mùi tử khí khó ngửi.

Đám đạo tặc lo sợ trong giếng đột nhiên có xác chết vùng dậy (trá thi), nên chia ra mấy chục người cầm gậy gỗ bạch đàn canh giữ xung quanh, hễ có biến là tất cả cùng xông lên dùng gậy chế ngự cương thi.

Người ta thường nói đông tay thì vỗ nên bộp, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ không hổ danh là xuất thân đạo tặc, sau khi vào trong liền bắt đầu quét ngang, đám thi thể kia họ chẳng hề để tâm, cứ lật qua lật lại tìm đồ đáng giá.

Thấy không có gì đáng tiền là quăng ra sau, rồi có người xếp thi thể lại một chỗ, chẳng mấy chốc thi thể đã chất thành núi nhỏ.

Lâm Nghị thấy vậy thì lắc đầu.

Thô lỗ quá.

So với lũ đạo tặc Tá Lĩnh này, vẫn là mình làm việc sạch sẽ hơn!

Một lát sau, Lâm Nghị cũng xuống đến đáy giếng.

Nếu anh nhớ không nhầm, Vân Tàng Bảo Điện chắc chắn nằm

trong giếng đan này.

Không gian dưới đáy giếng rất lớn, ngoài 'cương thi' ra, bên trong còn đặt hàng trăm cỗ quan tài.

Ở giữa không gian rộng lớn dưới đáy giếng là một lò đan bằng đồng xanh khổng lồ, rêu xanh lốm đốm, đúc nhiều minh văn chim thú, tuy không nhìn rõ chi tiết nhưng có thể khẳng định chắc chắn là cổ vật thời Tần Hán!

Chiếc lò đan khổng lồ này từ thời Tần Hán đến thời Nguyên đã có biết bao năng nhân dị sĩ luyện đan ở đây, giá trị chắc chắn không nhỏ!

Tuy nhiên, vì để lại quá lâu không sử dụng nên trên mặt đã có vết gỉ sét, tương đối nát, khó mà dùng đại sự được nữa.

Nếu còn nguyên vẹn thì đúng là một dụng cụ luyện đan không tồi.

Ngoài lò đan, gần đó còn có rất nhiều dược thạch, trải qua mấy trăm năm vẫn tỏa ra mùi thuốc nồng nặc.

Nhưng đây đều là những thứ cặn bã còn sót lại sau khi luyện dược, đối với lũ rắn rết sâu bọ thì có lẽ là đồ tốt để trị thương hay tăng tu vi, nhưng đối với con người thì chỉ là rác rưởi mà thôi.

Lâm Nghị tiếp tục đi sâu vào trong giếng đan.

Vân Tàng Bảo Điện thực chất là một tòa Dược Vương Các, bên trong cất giữ đủ loại đan dược, nhiều không đếm xuể.

Nó ẩn giấu ở nơi sâu nhất trong giếng đan, hơn nữa mật thất vô cùng nghiêm ngặt, ngay cả lũ rắn rết sâu bọ cũng không thể vào được nửa bước.

Chỉ một lát sau, toàn bộ đáy giếng đã được người của Tá Lĩnh dọn dẹp sạch sẽ.

Đám đạo tặc Tá Lĩnh ở trong giếng lật quan quăng xác, chẳng hề

kiêng kỵ yêu ma quỷ quái gì.

Từng tên một liều mạng, tàn nhẫn cứ thế làm tới, mắt thấy cổ thi quan quách đã bị tiêu hủy gần hết, thì bỗng thấy trên phiến đá dưới đáy giếng lộ ra một bức phù điêu, chính là hình ảnh hai con lệ quỷ tóc tai bù xù.

Tuy hình dạng mơ hồ nhưng vẫn có thể thấy diện mạo hung tợn như Tu La, Dạ Xoa, điều quái dị hơn là cả hai con quỷ này đều không có mắt, trong hốc mắt chỉ có hai cái hố đen ngòm. "Tê!" Nhìn thấy hai con lệ quỷ này, Trần Ngọc Lâu không khỏi chau mày, nghiêm túc hỏi: "Tôi chỉ biết có chuyện dùng cương thi luyện âm đan, chứ chưa từng nghe nói dùng lệ quỷ luyện âm đan, lại càng chưa thấy loại lệ quỷ không mắt này bao giờ!

Lâm huynh, cậu thấy sao?" Lâm Nghị mỉm cười nói: "Sao vậy?

Trần tổng bả đầu mà cũng sợ lệ quỷ ư?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy liền ưỡn ngực tự tin: "Tá Lĩnh chúng ta có hàng vạn anh em, há lại sợ ba con lệ quỷ hèn mọn?

Nếu thực sự có quỷ, Lâm huynh cứ tạm lùi lại, để tôi!" Thấy Trần Ngọc Lâu nhiệt tình như vậy, Lâm Nghị nhún vai cười: "Nếu Trần tổng bả đầu đã nói thế, vậy mời ông lên tiên phong!" Trần Ngọc Lâu: "Hả? "Tức chết mất thôi!" Gã chỉ là đang nổ một chút, làm màu chút thôi mà.

Chuyện này...

Lâm thiên quan sao lại tin là thật chứ.

Đối phó với mãnh thú, xác sống thì họ có nghề, dù là trăn khổng lồ hay Lục Sí Ngô Công họ đều có bí pháp Tá Lĩnh để đối phó, ví dụ như Bác Long Trận!

Chỉ cần bày trận này ra, dù bản lĩnh có ngất trời cũng không sống

nổi.

Thế nhưng cái thứ quỷ quái này thì gã thực sự bó tay!

Tá Lĩnh xưa nay ỷ vào đông người, gặp quỷ quái rất ít.

Nếu không thì mấy hôm trước gã cũng chẳng bị con cầy hương tinh kia lừa vào tròng.

Chuyện bắt ma trừ yêu này phải là Chá Cô Tiếu - vị đạo nhân của phái Bàn Sơn kia mới rành chứ!

Giờ đây gã đâm lao phải theo lao, không thể thối lui được nữa.

Gã hít sâu một hơi, ra lệnh cho đám đàn em: "Người đâu, mở cánh cửa này ra!" Cánh cửa đá bên ngoài đều bị khóa đồng chặn chặt, ổ khóa đó là loại khóa đầu chó từ thời Tống, răng khóa khép chặt như răng chó, nếu không có chìa khóa đặc biệt thì không cách nào mở được!

Đàn em của Trần Ngọc Lâu tên nào cũng sức dài vai rộng, còn dùng cả công cụ để nạy mạnh.

Thế nhưng ổ khóa đầu chó quá kiên cố, sức người có hạn, mấy tên lực sĩ loay hoay mãi cũng chẳng để lại nổi một vết trầy.

Lâm Nghị thấy vậy liền phẩy tay cười nói: "Xem ra Trần tổng bả đầu đang nóng lòng trổ tài đây!

Thôi được, để tôi giúp các ông một tay!" Trần Ngọc Lâu cười gượng gạo.

Sau đó, Lâm Nghị vỗ vai một tên lực sĩ, ra hiệu cho hắn tránh ra.

Trên tay anh không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh cổ đao sắc lẹm, nhắm thẳng vào khóa đồng mà chém xuống.

Cắc!

Hắc Kim Cổ Đao sắc bén cộng thêm thần lực của Lâm Nghị, dù ổ khóa đầu chó này có kiên cố đến đâu cũng bị anh dễ dàng chém đứt! "Đao tốt, đao tốt quá!" Trần Ngọc Lâu nhìn thanh cổ đao trong tay Lâm Nghị, mắt sáng lên khen ngợi.

Gã vốn tưởng thanh Tiểu Thần Phong ngự ban của mình đã đủ sắc rồi, không ngờ trong tay Lâm Nghị còn có bảo vật như vậy, còn sắc hơn Tiểu Thần Phong vài phần.

Truyền thuyết chém sắt như bùn cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lâm Nghị thần sắc thản nhiên, sau đó thò hai ngón tay vào trong ổ khóa đầu chó, ngay sau đó phát ra tiếng răng rắc, ổ khóa đầu chó mở ra!

Mọi người nhìn thủ đoạn của Lâm Nghị mà tắc lưỡi khen kỳ tài.

Không hổ là Phát Khâu Thiên Quan.

Chương 196

Thủ đoạn 'Hoàng kim nhị chỉ' này quả nhiên cao minh!

Chỉ cần có chút khe hở là có thể lách vào phá giải cơ quan bên trong!

Chiêu 'Song Chỉ Tham Động' của phái Phát Khâu này là do Lâm Nghị tình cờ thấy trong cửa hàng hệ thống trước đó, thấy điểm đạo mộ cần không nhiều nên anh mua luôn.

Giờ thì đúng là có đất dụng võ.

Sau khi ổ khóa mở ra, Lâm Nghị nắm lấy móc khóa, cánh tay đột ngột phát lực, một tiếng ầm vang dội, cánh cửa đá nặng hàng trăm cân bị anh kéo phăng ra!

Đám lực sĩ Tá Lĩnh cũng không chịu thua kém, hai người xông lên nắm lấy cánh cửa đá bên kia định kéo ra.

Kết quả... hai tên lực sĩ dùng hết sức bình sinh cũng chỉ kéo cánh cửa đó lên được chừng mười phân.

Họ nín thở đỏ cả mặt, cuối cùng hết hơi phải buông ra, cánh cửa đá rầm một tiếng sập xuống. "Tổng bả đầu, cửa đá này nặng quá, thêm vài người nữa vào giúp một tay!" Ngay sau đó, bốn năm tên lực sĩ cùng lúc phát lực mới miễn cưỡng kéo được cánh cửa đó ra.

Trần Ngọc Lâu thấy cảnh này thì trong lòng thực sự không biết nói gì hơn.

Nhìn Lâm Nghị kéo cửa nhẹ tựa lông hồng, còn người của Tá Lĩnh lại gian nan đến thế.

Thật đúng là để đám Chá Cô Tiếu đứng cạnh xem cười cho.

Tuy nhiên Chá Cô Tiếu không nghĩ nhiều như vậy.

Anh ta chẳng quan tâm đến mặt mũi, chỉ cần phá được cửa đá, tìm được Mộc Trần Châu thì phương pháp nào cũng là phương pháp tốt!

Khi cửa đá được mở ra, mọi người đều tò mò nhìn vào trong.

Bên trong cửa đá tối om như mực, không nhìn rõ ngón tay, mà hang động bên trong cực sâu, đứng ở cửa còn nghe thấy tiếng gió rít bên tai.

Từng luồng âm phong lạnh lẽo thấu xương khiến họ đứng ở cửa cũng thấy lạnh cả người.

Hoa Linh bặm môi, kinh ngạc nhìn vào trong động hỏi: "Anh Lâm, bên trong này không lẽ có lệ quỷ thật sao?" Chá Cô Tiếu nghe vậy liếc nhìn Hoa Linh một cái, cái con bé sư muội này thật là!

Trước đây gặp chuyện gì không hiểu đều hỏi anh ta.

Giờ anh ta mới đi vắng một lúc, quay lại đã thấy con bé theo thói quen đi hỏi Lâm Nghị rồi.

Tính ra Hoa Linh cũng mười bảy tuổi rồi.

Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, nếu Hoa Linh tìm được một tấm chồng tốt thì anh ta cũng trút được gánh nặng trong lòng.

Lâm Nghị nhìn đôi mắt to trong veo của Hoa Linh, cười hỏi: "Có quỷ quái hay không anh không rõ.

Nhưng anh dám khẳng định, chắc chắn có bảo tàng!

Ước chừng là những kỳ trân linh thảo mà người thời Nguyên thu thập từ khắp nơi trên thế giới đều để ở bên trong!" Hoa Linh nghe vậy mừng rỡ, cười tươi rói: "Nếu đúng là thế thì tốt quá!

Anh Lâm, anh đúng là đã giúp chúng em một việc lớn rồi!" Bàn Sơn đi mộ không vì vàng bạc, không vì cổ tịch, chỉ cầu đan dược.

Nếu nơi này thực sự có Mộc Trần Châu thì xác suất lớn là nằm trong động này.

Lâm Nghị sờ mũi, ánh mắt lướt qua thân hình mảnh mai của Hoa Linh, khẽ cười: "Vậy em định cảm ơn anh thế nào đây?" Hoa Linh nghe xong đỏ mặt cúi đầu: "Bên trong có tìm được đan dược chúng em cần hay không còn chưa biết mà." Hồng Cô Nương nhìn hai người nói cười vui vẻ, sắc mặt lạnh băng không biết đang nghĩ gì.

Trần Ngọc Lâu tiến lại gần Hồng Cô Nương, thấp giọng nói: "Hồng Cô Nương, tôi thấy cô bé kia là kình địch của cô đấy!" Hồng Cô Nương lườm Trần Ngọc Lâu một cái rồi nói thẳng: "Tổng bả đầu, chẳng phải ông nói muốn tiên phong sao?

Người đâu, chuẩn bị dây thừng, đưa tổng bả đầu xuống!" Trần Ngọc Lâu: "Cái gì thế này!" Sau đó, người của Tá Lĩnh chuẩn bị dây thừng để xuống động.

Lâm Nghị thì không cầu kỳ thế, anh nhảy thẳng xuống luôn.

Độ cao bên trong động khoảng hơn ba mươi mét, tối đen như mực, lạnh thấu xương.

Ánh tử quang trong mắt anh lóe lên, quét nhìn xung quanh.

Trước mặt anh là một cây quế khổng lồ.

Cây quế mọc bên trong Bình Sơn nhưng cành lá lại xum xuê che khuất cả một vùng, tán lá như một chiếc vương miện khổng lồ, hơn nữa cây quá lớn, nhìn thoáng qua không biết nó che phủ bao nhiêu dặm đường!

Cây quế này không thấy ánh mặt trời nhưng đã trưởng thành hàng trăm hàng ngàn năm, hoàn toàn dựa vào thi khí trong giếng đan này mà sống, tán cây tươi tốt mang theo âm khí bức người.

Một lát sau, đám Trần Ngọc Lâu cũng xuống tới nơi.

Họ vừa xuống là ai nấy đều rùng mình một cái, lông tơ dựng đứng hết cả lên.

Hồng Cô Nương không chịu nổi luồng âm khí này, không kìm được lùi lại hai bước, kinh hãi: "Lạnh quá, cảm giác luồng hơi lạnh âm u đó đâm xuyên vào tận xương tủy vậy." Hoa Linh đi bên cạnh Lâm Nghị, cảm nhận được âm hàn chi khí nồng nặc thì sắc mặt tái nhợt như tuyết, vô thức nép sát vào người Lâm Nghị: "Anh... anh Lâm, bên trong này là cái gì vậy?

Đáng sợ quá." Lâm Nghị thấy Hoa Linh có chút không chịu nổi, liền đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, một tia pháp lực từ đầu ngón tay chảy vào cơ thể Hoa Linh, anh cười hỏi: "Đỡ hơn chút nào chưa?" Khi bị Lâm Nghị nắm tay, Hoa Linh theo bản năng định rụt lại.

Nhưng sau đó cô cảm nhận được một luồng năng lượng huyền diệu kích thích lòng bàn tay, rồi lan tỏa ra khắp kinh mạch.

Cảm giác âm hàn từ cây quế khổng lồ truyền tới bỗng chốc tan biến không dấu vết.

Không chỉ cảm giác lạnh lẽo biến mất mà cả cơ thể cô còn có một cảm giác thư thái khó tả. "Ân..." Cô không nhịn được khẽ rên nhẹ một tiếng, đôi gò má đỏ bừng lên.

Cảm giác này thật kỳ diệu!

Lúc này, mọi người dùng dây thừng thả đèn bão xuống thám thính, nhìn thấy cây quế khổng lồ kia thì ai nấy đều lộ vẻ chấn kinh.

Trần Ngọc Lâu chau mày, nghi hoặc nói: "Nơi này thật tà môn, sao lại mọc ra một cây quế lớn nhường này!

Hình như cánh cửa đá ngoài kia là để phong ấn cây quế này lại thì phải!

Hơn nữa, chỗ này trông cũng chẳng giống có bảo tàng gì cả?!" Đúng lúc này. "Á!!!

Có người... có người!" Một tiếng hét chói tai vang lên bên tai mọi người, một tên lực sĩ Tá Lĩnh nói năng lộn xộn, điên cuồng lùi lại, ngón tay run rẩy chỉ vào thân cây quế đại thụ.

Hoa Linh bị dọa sợ, co người lại nấp sau lưng Lâm Nghị, cái đầu nhỏ tò mò thò ra ngoài muốn xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Đồng thời, tất cả mọi người lấy Lâm Nghị làm trung tâm, vây thành một vòng, những đôi mắt kinh hoàng nhìn chằm chằm vào cây quế.

Cánh cửa đá này rõ ràng ngàn năm chưa từng mở, bên trong sao có thể đột nhiên mọc ra người chứ?

Nhưng cành lá cây quế quá rậm rạp, cơ bản không nhìn rõ bên trong là thứ gì, cũng không thấy được liệu có người thật hay không.

Chỉ là nếu không phải thật sự thấy người, thì một kẻ từng trải như lực sĩ Tá Lĩnh cũng không đến mức thét lên như vậy.

Trần Ngọc Lâu thần sắc nghiêm trọng, hét lớn về phía thân cây: "Tại hạ là thủ lĩnh Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu, vị nào ở đó?

Tại sao lại cư ngụ ở đây?" Lâm Nghị chau mày, nơi này làm sao có người được chứ, anh xua tay với mọi người: "Đừng hoảng hốt, để tôi qua đó xem." Nói đoạn, Lâm Nghị bước tới một chút, cảm thấy có bàn tay đang kéo mình, quay đầu lại thấy Hoa Linh đang mở to đôi mắt nước nhìn mình. "Anh Lâm, cẩn thận một chút." "Yên tâm đi.

Không sao đâu." Lâm Nghị khẽ vỗ bàn tay nhỏ của cô, trên mặt hiện lên nụ cười tự tin.

Trần Ngọc Lâu dùng khóe mắt liếc qua đám đàn em xung quanh, trước mặt anh em không thể làm mất mặt được, thế là hắng giọng

nói: "Lâm huynh, để tôi đi cùng cậu!" Nói rồi Trần Ngọc Lâu bước theo Lâm Nghị.

Tiến lên phía trước, gạt bỏ đám lá cây, thân cây hiện ra trước mắt hai người.

Chương 197

Trên thân cây có những chỗ lồi lõm, tạo thành hình dạng những khuôn mặt người, mắt mũi tai miệng lờ mờ có thể phân biệt được, ngũ quan đầy đủ, cực kỳ giống mặt người.

Hơn nữa những khuôn mặt trên thân cây đều mang biểu cảm như quỷ khóc thần gào, diện mục dữ tợn vặn vẹo đáng sợ.

Bảo sao khiến lực sĩ Tá Lĩnh sợ đến bắn cả hồn.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy thì hít một hơi sâu, lẩm bẩm: "Quế thụ vốn thuộc tính âm, giếng đan này chôn nhiều hài cốt, thi khí bên trong đều bị thân cây này hấp thụ hết rồi.

Đây chắc chắn là Thi Quế trong truyền thuyết." Lâm Nghị gật đầu, cái gọi là Thi Quế cũng giống như "Quỷ Du" (Cây du quỷ), đều là những thứ bất tường hiếm thấy trong giới thảo mộc, truyền thuyết nói loại cây này là lối thông giữa hai giới âm dương.

Tuy là thứ bất tường, nhưng to lớn và quỷ dị thế này, giá trị chắc chắn không thấp chứ?! (*￣ ￣) Cảm giác có thể so sánh được với Thi Hương Ma Dụ đây!

Tốt lắm, tốt lắm!

Lâm Nghị xoa cằm, thầm nghĩ: "Nhưng nó to thế này, thu hồi kiểu gì nhỉ?" Theo anh biết, đồ hệ thống thu hồi đều là vật chết, cây Thi Quế này tuy dùng 'cương thi' nuôi dưỡng ngàn năm nhưng vẫn là vật sống thực thụ.

Hệ thống: "Khởi bẩm chủ nhân, chặt đứt là có thể thu hồi ạ!" Hắc hắc.

Khóe miệng Lâm Nghị khẽ nhếch lên một nụ cười.

Vẫn là hệ thống hiểu mình nhất!

Mình cũng đang nghĩ như vậy.

Chỉ là xử lý hơi phiền phức chút.

Dù sao cũng là Thi Quế ngàn năm, ước chừng mọc từ thời Tần Hán, trải qua mấy ngàn năm nuôi dưỡng, rễ đã cắm rất sâu.

Muốn chặt ngang lưng nó cũng là một công trình lớn đấy.

Xem ra phải để lát nữa tính sau.

Trần Ngọc Lâu thấy Thi Quế, thần tình cũng nghiêm trọng hẳn lên: "Lâm huynh, nơi này chỗ nào cũng thấy quỷ dị, chúng ta phải cẩn thận hành sự để phòng vạn nhất!" Lâm Nghị nhìn Trần Ngọc Lâu cười híp mắt: "Sợ cái gì.

Dù sao cũng có ông đi tiên phong mà." Trần Ngọc Lâu: "￣□￣||".

Sau đó, Trần Ngọc Lâu hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn quanh.

Đúng lúc này, trong động bỗng nổi cơn âm phong!

Cành lá rậm rạp của Thi Quế rung chuyển xào xạc không ngừng!

Gió thổi qua kẽ lá phát ra vô số âm thanh quái dị, cứ như... cứ như có người đang khóc than vậy!

Trần Ngọc Lâu rùng mình, sắc mặt lạnh lùng, lập tức rút Tiểu Thần Phong ra hộ thân, quát lớn: "Bất kể yêu ma quỷ quái gì, nếu không ra đây thì đừng trách Trần mỗ vô tình!" Lâm Nghị vỗ vai Trần Ngọc Lâu cười: "Đừng căng thẳng, chỉ là tiếng gió thôi mà." "À, tiếng gió à!" Trần Ngọc Lâu thở phào, cười nói: "Lâm huynh, tôi cứ tưởng có lệ quỷ chứ!

Đang định ra tay đây." "Hi hi, lệ quỷ thì không có, nhưng tinh quái thì có một con, Trần tổng bả đầu có hứng thú không?" "Tinh quái?

Ở đâu?" "Đó!" Lâm Nghị chỉ xuống dưới chân hai người.

Không biết từ lúc nào, mặt đất vốn cứng cáp dưới chân họ bỗng xuất hiện thêm mấy cành cây quế!

Trần Ngọc Lâu chau mày, càng cảm thấy không thể tin nổi: "Lâm huynh, ý cậu là cây Thi Quế này thành tinh rồi?" Lâm Nghị gật đầu: "Ừ hử." Trần Ngọc Lâu đen mặt.

Gã từng nghe nói về chuyện thi giải thành tiên, nghe nói động vật thành tinh, chứ thực vật thành tinh thì trong nghề đổ đấu này gã mới nghe lần đầu! "Lâm huynh, đừng nói bừa, thực vật sao có thể thành tinh được.

Nơi này quỷ dị, đừng có nói lời đe dọa làm không khí thêm căng thẳng." Lâm Nghị thản nhiên cười: "Trần tổng bả đầu, đừng nói thực vật thành tinh, ngay cả cổ mộ thành tinh tôi cũng thấy rồi." Trần Ngọc Lâu càng cảm thấy khó hiểu, cúi đầu nhìn lại, dưới chân gã cành cây bỗng nhiên lại tăng thêm bảy tám cái!

Chuyện này tà môn quá!

Trần Ngọc Lâu cau chặt mày, nửa tin nửa ngờ, sau đó dùng Tiểu Thần Phong rạch một đường lên cây Thi Quế.

Thứ chảy ra không phải là nhựa cây, mà là một dòng máu đỏ tươi! "Tê!" Trần Ngọc Lâu nhìn thấy cảnh này thì không thể không tin lời Lâm Nghị, hít một hơi lạnh: "Lâm huynh, chạy mau!" Giọng Trần Ngọc Lâu vừa dứt, bảy tám cành quế như có sinh mạng lao về phía hai người.

Lâm Nghị thấy vậy, thuận tay tóm lấy áo Trần Ngọc Lâu quăng gã ra khỏi tán cây quế!

Cây quế này quá lớn, cành lá rủ xuống đất, người bên ngoài cơ bản không thấy tình hình bên trong.

Khi mọi người đang đợi Lâm Nghị và Trần Ngọc Lâu, thì thấy một bóng đen lao ra từ trong lùm lá.

Bộp!

Bóng đen đó ngã sấp mặt xuống đất, đau đớn kêu lên một tiếng.

Hồng Cô Nương nghe thấy tiếng, nghi hoặc gọi: "Tổng bả đầu?!" Chá Cô Tiếu thấy vậy cũng cau mày.

Tiếp xúc mấy ngày nay, anh ta cũng hiểu rõ Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu cũng có thực lực, không biết trong lùm cây quế kia đã xảy ra chuyện gì?

Hình như Trần Ngọc Lâu bị quăng thẳng ra ngoài!

Lẽ nào trong Đan Đô Tiên Cung chôn giấu ngàn năm này thực sự có người sống?

Trần Ngọc Lâu lồm cồm bò dậy, lúc này cũng chẳng màng mặt mũi nữa, nghiêm túc nói với mọi người: "Cây Thi Quế này thành tinh rồi!

Lâm huynh còn ở bên trong, mau, chúng ta phải tìm cách cứu cậu ấy!" Chá Cô Tiếu nghe vậy nửa tin nửa ngờ: "Trần huynh, Thi Quế sao có thể thành tinh?

Có phải hai người nhìn nhầm không?" Lời Chá Cô Tiếu chưa dứt, từ trong đám lá rậm rạp đã thò ra hai ba mươi sợi dây leo tấn công mọi người.

Một tên lực sĩ Tá Lĩnh nhất thời không để ý bị dây leo quấn chặt chân, kèm theo một tiếng hét chói tai, tên đó bị kéo tuột vào sâu trong đám dây leo Thi Quế!

Những người có mặt ở đây, trừ Hoa Linh ra hầu như đều có kinh nghiệm đổ đấu phong phú.

Thế nhưng nhìn thấy cảnh này ai nấy cũng da đầu tê dại, ngay cả nhịp thở cũng trở nên dồn dập!

Mọi người lập tức vung đại đao hoặc súng trong tay để phản công đám dây leo.

Tuy nhiên dây leo tầng tầng lớp lớp như một biển cây, trừ không xuể.

Chỉ trong chớp mắt, lại có thêm hai tên lực sĩ bị kéo đi.

Lúc này ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng mất phương hướng, có chút luống cuống.

Gã muốn xông vào cứu người nhưng cơ bản không có cơ hội.

May mà Chá Cô Tiếu càng lúc nguy hiểm lại càng bình tĩnh.

Anh ta quát khẽ: "Trần tổng bả đầu, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây!

Cứ thế này tất cả sẽ chết hết!" Trần Ngọc Lâu nhìn cây Thi Quế quỷ dị đáng sợ, nghiến răng ra lệnh cho những người còn lại: "Rút!".

Mọi người không còn cách nào khác, đành phải chọn tạm thời rút lui để tìm cách khác.

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu lần lượt rút lui.

Thế nhưng xuống thì dễ, muốn lên lại vô cùng khó!

Không biết từ lúc nào, một sợi dây leo đã quấn vào chân Hoa Linh.

Hoa Linh phát hiện ra, giơ súng định bắn đứt dây leo, nhưng từ sợi dây bỗng truyền đến một sức mạnh cực đại, cô đứng không vững ngã xuống đất rồi bị dây leo kéo đi.

Chương 198

"Hoa Linh!" Chá Cô Tiếu thấy Hoa Linh bị kéo đi liền buông tay, anh ta vốn đã leo lên được vài mét lại nhảy xuống đất định cứu cô.

Khốn nỗi dây leo quá nhiều, dù võ công cao cường nhưng cũng rơi vào cảnh lo trước hụt sau.

Chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng Hoa Linh đâu nữa.

Hoa Linh bị dây leo cưỡng ép kéo vào trong đám lá Thi Quế.

Cô dùng hết sức vùng vẫy muốn thoát ra nhưng vô ích.

Thần sắc cô tràn đầy tuyệt vọng và không cam lòng.

Cô mới mười bảy tuổi, vừa gia nhập Bàn Sơn không lâu, lúc vào nghề cô đã biết là rất nguy hiểm.

Ban đầu cô không để tâm lắm, nhưng giờ mới thực sự nếm trải thế nào là nguy hiểm!

Cô chỉ chậm một chút thôi đã khiến mình rơi vào tuyệt cảnh!

Trên khuôn mặt tinh tế của Hoa Linh hiện lên nụ cười khổ: "Anh Lâm, xem ra chúng ta phải chết cùng nhau rồi." Đúng lúc này, bên tai cô vang lên một giọng nói quen thuộc: "Linh nhi nhỏ bé, đừng có hở chút là nói đến cái chết như thế chứ!

Anh còn trông chờ em tìm được linh đan diệu dược ở đây để báo đáp anh mà." Khắc tiếp theo, một bóng người xuất hiện cạnh cô, ngay sau đó cô thấy thân mình nhẹ bẫng, sợi dây leo quấn trên người đã đứt làm đôi, tuột khỏi cổ chân.

Sau đó, một bàn tay lớn ôm lấy bả vai nhỏ nhắn của cô, bế cô dậy khỏi mặt đất.

Khoảnh khắc đó, cô gái vốn đang căng thẳng tột độ, tim đập loạn xạ bỗng cảm thấy vô cùng an tâm!

Một cảm giác an toàn chưa từng có bao quanh tâm trí.

Hoa Linh mừng rỡ nhìn Lâm Nghị: "Anh Lâm, anh không sao chứ?" Lâm Nghị nhún vai, cười thản nhiên: "Tất nhiên là không sao rồi!

Anh thì có chuyện gì được chứ." Đôi mắt trong veo của Hoa Linh quét nhìn xung quanh, kinh ngạc phát hiện ra những sợi dây leo vốn như vật sống kia hễ chạm đến gần Lâm Nghị là đều tự động tránh ra.

Cứ như trên người Lâm Nghị có thứ gì đó khiến chúng vô cùng sợ hãi vậy. "Anh Lâm, chuyện... chuyện này là sao?

Hình như chúng đều né tránh anh." Lâm Nghị mỉm cười chỉ ra bên cạnh: "Kìa, em nhìn bên kia xem." Hoa Linh nhìn theo hướng tay Lâm Nghị chỉ.

Ngay cạnh họ, vô số cành gãy lá rụng chất thành đống, những cành to như người ôm nối với thân cây Thi Quế đều bị chẻ làm đôi.

Nếu ví cây Thi Quế như cái đầu người, tán lá là tóc, thì 'tóc' của nó đã bị nhổ sạch một mảng nhỏ rồi. "Những thứ này...

đều là anh làm sao?" "Ừ.

Em thấy anh đỉnh không?" "Thật không thể tin nổi!" Hoa Linh kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, thán phục: "Anh Lâm, anh thực sự quá lợi hại!

Nửa đời người này em chưa từng gặp ai lợi hại như anh cả!" Lâm Nghị mỉm cười khiêm tốn: "Thao tác cơ bản thôi, đừng có tâng bốc quá." Đôi mỹ mâu của Hoa Linh nhìn Lâm Nghị đầy sùng bái: "Anh Lâm, vậy giờ chúng ta phải làm gì?" Lâm Nghị nhìn cây Thi Quế một cái, nói: "Tất nhiên là phải triệt để tiêu diệt cây Thi Quế ngàn năm thành tinh này rồi!" Thông qua việc chặt phá, Lâm Nghị đã hiểu sơ qua

về con Thi Quế thành tinh này.

Người có thể thành Thi Tiên, động vật có thể thành Tinh Quái.

Con người là đứng đầu vạn vật, bẩm sinh đã có linh trí cao.

Động vật thì không, hành vi của chúng thường chỉ dựa vào bản năng.

Chúng cần dựa vào yêu đan để tu luyện, tu luyện lâu ngày mới có linh trí cao hơn.

Thực vật thì còn kém hơn cả động vật, tuy là sinh vật nhưng lại chẳng có chút trí khôn nào.

Trồng ở đâu thì mọc rễ ở đó, thích nghi thì sống, không thích nghi thì héo.

Còn cây Thi Quế thành tinh trước mặt này đã thoát ly khỏi phạm vi cơ bản của cây quế, sở hữu một chút linh trí ít ỏi.

Tất nhiên đây không phải kiểu thành tinh như trong tiểu thuyết hay phim ảnh, cũng chẳng giống lão bà bà ở chùa Lan Nhược trong 《Liêu Trai》 gớm ghiếc kia.

Trí thông minh của nó cũng chỉ giới hạn ở việc điều khiển cành cây để săn mồi mà thôi.

Có chút giống như hoa ăn thịt người vậy.

Cây Thi Quế hấp thụ tử khí hàng ngàn năm, sớm đã sinh ra một chút linh trí, giờ phút này cảm nhận được hơi người nên mới đột nhiên tấn công.

Trông nó có vẻ lợi hại, nhưng đó là đối với người thường.

Dù sao những dây leo của nó cũng rất dẻo dai, sức mạnh cực lớn lại còn đông đảo, người thường khó lòng chống lại.

Nhưng đối với Lâm Nghị, nó chẳng khác gì cá nằm trên thớt.

Gốc cây vẫn luôn ở đó, muốn chạy cũng chẳng chạy được.

Lâm Nghị cầm Hắc Kim Cổ Đao tiến thẳng tới gốc cây.

Cứ mỗi đao là một cành cây rụng xuống.

Chỉ một loáng sau, cây Thi Quế đã trụi lủi, chỉ còn lại một thân cây thô kệch đường kính tới ba mét.

Thi Quế hoàn toàn ngớ người, tiếc là ngớ người cũng chẳng giúp nó mạnh lên.

Nhìn Lâm Nghị chém sắt như chém bùn, gọt sạch sẽ cây Thi Quế khổng lồ, Hoa Linh hoàn toàn đờ người ra!

Cô nàng không kịp phản ứng, đây có đúng là cái cây quái quỷ đã truy đuổi họ chạy trối chết trước đó không?

Sao nói mất là mất luôn thế này?

Thấy xử lý cũng hòm hòm, Lâm Nghị liền phân phó Hoa Linh: "Tiểu Linh nhi, đi gọi mọi người xuống đây đi!

Tranh thủ nhổ tận gốc cây Thi Quế này luôn!" Hoa Linh bừng tỉnh, lập tức đáp: "Vâng, anh Lâm, em đi ngay đây!" Phút chốc sau, đám người vừa chạy trốn đã quay trở lại động.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, từng người một mắt tròn mắt dẹt.

"Tôi... tôi không phải đang nằm mơ đấy chứ!" "Trời ạ, Lâm Thiên quan thật là thần nhân!" "Lâm Thiên quan, ngài có thiếu đồ đệ không?

Bây giờ tôi bái nhập môn hạ Phát Khâu còn kịp không?" Các Tá Lĩnh lực sĩ khác: "(hé)!" Trần Ngọc Lâu: "¯□¯‖".

Sau đó, mọi người bắt đầu tìm kiếm kiểu thảm cỏ, phát hiện ra

xác của vài Tá Lĩnh lực sĩ bị cây kéo đi.

Lúc này họ đã là những cái xác khô khốc, trông như thể đã chết từ mười mấy năm trước.

Nhìn bộ dạng kinh khủng của thi thể, Hoa Linh cảm thấy sống lưng lạnh toát, không kìm được mà nuốt nước bọt.

Nếu không phải mình may mắn gặp được anh Lâm, chắc giờ này cũng đã giống như họ rồi?

Chá Cô Tiếu nhìn Lâm Nghị, lại nhìn Hoa Linh, trong lòng thầm thở dài.

Lúc đầu khi Hoa Linh muốn bái nhập Bàn Sơn, anh vốn không mấy bằng lòng nên đã ra một bài kiểm tra rất khó.

Chỉ là con bé này dựa vào nghị lực kiên cường mà hoàn thành, anh mới không còn cách nào khác phải nhận vào.

Qua sự cố vừa rồi, anh thực sự thấy hơi hối hận!

Anh chết không sao, nhưng nếu sư đệ sư muội chết trước mặt mình, anh thực sự không biết phải đối mặt thế nào.

"Đổ đấu hung hiểm vạn phần, cũng chỉ có Lâm Nghị mới có thể chăm sóc tốt cho con bé thôi." Sau khi tìm được thi thể, Lâm Nghị ra lệnh cho mọi người nhổ gốc cây Thi Quế.

Tuy nhiên cây này đã sống ngàn năm, rễ bám sâu vào lòng Bình Sơn không biết bao nhiêu dặm, anh đành bảo họ chặt đứt thân chính.

Chương 199

Sau đó, Lâm Nghị phất tay, không chút kiêng dè mà thu hồi cây Thi Quế vào không gian.

Chứng kiến cảnh cây cổ thụ biến mất trong nháy mắt, tất cả mọi người có mặt đều ngây như phỗng, mặt đầy vẻ mộng mị.

Đây là thủ đoạn thần kỳ gì thế này!

Chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe qua!

Hồng Cô Nương là truyền nhân của Mặt Trăng Môn.

Mặt Trăng Môn là một môn phái ảo thuật cổ điển, trong đó có nhiều thủ đoạn bí mật như cơ quan, được gọi là "Niêm, Bãi, Hợp, Quá, Nguyệt, Biệt, Niệm, Khai".

Trong đó chữ "Nguyệt" là thủ đoạn tương tự như chướng nhãn pháp, khán giả dù đứng ngay trước mắt cũng không nhìn ra được người thi triển chuyển dời đồ vật như thế nào.

Là một người am hiểu ảo thuật, cô nhất thời cũng không nghĩ thông Lâm Nghị đã làm thế nào.

"Lâm huynh đệ, thủ đoạn chướng nhãn pháp này của cậu đúng là xuất thần nhập hóa!

Còn huyền diệu hơn cả thủ đoạn của Mặt Trăng Môn chúng tôi!" "Ách..." Lâm Nghị hơi ngẩn ra.

Thôi được rồi, mình còn chưa kịp nói gì, Hồng Cô Nương đã tự não bổ xong rồi.

Thế lại đỡ phải giải thích.

"Hồng Cô Nương quá khen, kỹ pháp cổ truyền của Mặt Trăng

Môn cũng rất cừ.” Giải quyết xong cây Thi Quế, tình hình trong động cơ bản đã hiện ra trước mắt mọi người.

Xung quanh gốc cây mây mù bao phủ, đẹp tựa tiên cảnh.

Trong làn sương đó, thấp thoáng thấy bốn tòa lầu các, quy cách tương tự nhau, đều là kiến trúc hai tầng mái ngói hiên cong, nhìn qua có cảm giác thoát tục, không giống cảnh giới nhân gian.

Đám đông Tá Lĩnh sau trận chiến vừa rồi đều có cảm giác sợ hãi.

Không đợi Trần Ngọc Lâu ra lệnh, họ đã tự giác đứng tựa lưng vào nhau thành trận thế để phòng ngừa bất trắc.

Lâm Nghị nhìn tòa các lâu chính diện, trong lòng vui mừng thầm nghĩ: “Đây chắc chắn là Vân Tàng Bảo Điện rồi!” Ngay lập tức, anh rảo bước đi tới.

Nhưng vừa mới bước ra một bước, anh đã bị giữ lại.

Trần Ngọc Lâu nắm tay Lâm Nghị, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lâm huynh, xin dừng bước, cẩn thận cơ quan, không thể đại ý!” Lâm Nghị nhìn Trần Ngọc Lâu một cái rồi mỉm cười.

Xem ra vị Trần tổng bả đầu này thực sự bị cây Thi Quế dọa cho sợ rồi, trong lời nói cử chỉ đã mất đi vẻ tự tin trước đó.

Anh thản nhiên cười đáp: “Trần tổng bả đầu yên tâm, tôi tự có chừng mực!” Nghe Lâm Nghị nói vậy, Trần Ngọc Lâu mới hoàn hồn, buông tay anh ra.

Ai!

Tiên cung trong cổ mộ Bình Sơn này đối với Tá Lĩnh hay Bàn Sơn mà nói thì vô cùng khó khăn.

Nhưng đối với Lâm Nghị, nó cứ như lấy đồ trong túi, vô cùng dễ dàng.

Bất kể là phi thân xuống vực, một mình chiến rết sáu cánh, hay là chặt cây Thi Quế thành tinh.

Cả ba việc đó không việc nào anh có thể làm được.

Người với người đúng là không thể so bì!

Trong thời loạn thế này, nếu Lâm Nghị có tâm lập băng kết phái hoặc tổ chức quân phiệt, thì e rằng danh tiếng Lâm Thiên quan sẽ sớm chấn động thiên hạ!

Lâm Nghị nheo mắt quét nhìn xung quanh, ở hiên nhà thấp thoáng ánh hàn quang, chắc hẳn là loại ám khí như cung nỗ, nhưng điều đó chẳng thể ngăn cản bước chân anh.

Anh đặt hai tay lên cánh cửa sắt lạnh lẽo, vận lực từ cánh tay.

Tức thì, tòa lầu sắt ngàn năm chưa từng mở ra phát ra những tiếng kim loại va chạm chói tai, vang vọng khắp nơi như tiếng ác quỷ gào thét.

Những người khác thì thần sắc căng thẳng, cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh.

Ngay lúc đó, tám mũi tên sắt lạnh lẽo từ trên mái hiên xé toạc không trung, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắn về phía Lâm Nghị.

Đối mặt với tám mũi tên bắn tới từ tám hướng khác nhau khiến người ta không thể né tránh, dù né hướng nào cũng chắc chắn bị trúng một hoặc nhiều mũi.

Cùng lúc đó, cánh tay Trần Ngọc Lâu vung lên, đoản đao Tiểu Thần Phong thoát tay bay ra, đánh trúng một mũi tên sắt rất chính xác.

Trần Ngọc Lâu vung tay, hai khẩu súng lục không biết từ lúc nào đã được rút ra, "đoàng đoàng" hai tiếng bắn hạ thêm hai mũi tên nữa.

Còn lại năm mũi tên sắt trong chớp mắt đã đến trước mặt Lâm Nghị.

Lâm Nghị không hoảng không loạn, không tránh không né, ánh mắt sắc lẹm, thần sắc bình thản như nước.

Chỉ trong khoảnh khắc năm mũi tên áp sát, cánh tay anh đột ngột vung lên không trung, tạo ra một trận cương phong mãnh liệt.

Khi cánh tay hạ xuống, năm mũi tên còn lại đã bị anh nắm gọn trong lòng bàn tay, sau đó anh vung tay ném chúng sang một bên như ném rác.

Lúc này, trong tháp sắt lại truyền đến những tiếng ầm ầm của máy móc chuyển động!

Trần Ngọc Lâu nghe thấy vậy, ngay cả Tiểu Thần Phong rơi dưới đất cũng không kịp nhặt, liền hét lên với Lâm Nghị: "Lâm huynh, mau rút!

Chắc chắn là cơ quan nguy hiểm hơn đã được kích hoạt rồi." Anh vừa hét vừa cùng đám Tá Lĩnh nhanh chóng lùi lại.

Ánh mắt Lâm Nghị lướt qua các lỗ cơ quan trên hiên lầu, thấy bên trong ánh hàn quang của mũi tên lấp loáng, chắc là đang nạp đợt tên sắt mới.

Anh nhếch môi nở một nụ cười khinh miệt, mũi chân khẽ điểm lên cửa sắt, cả người phi thân lên cao hơn ba trượng.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay quét ngang qua, cửa lỗ cơ quan đó lập tức nứt toác, bị chém nát bét.

Sau đó, cánh tay anh bám vào một góc tháp lầu, thân hình bay bổng trong không trung, như một bóng ma trong bóng tối.

Một lát sau, anh từ trên cao đáp xuống nhẹ nhàng trước cửa sắt.

Cạch cạch cạch!

Ngay sau đó, bảy cửa lỗ cơ quan còn lại gần như cùng lúc nổ tung, tiếng máy móc gầm rú trong lầu sắt cũng đột ngột dừng lại.

"Khá lắm, hóa giải đơn giản vậy sao!" Trần Ngọc Lâu dụi dụi mắt, không dám tin vào những gì mình vừa thấy.

Lâm Thiên quan đúng là Lâm Thiên quan!

Vừa ra tay là giải quyết mọi vấn đề!

"Ha ha ha, mấy cái cơ quan đó trước mặt Lâm huynh chẳng khác gì gà đất chó sành, chỉ thế thôi." Nhìn Trần Ngọc Lâu, Lâm Nghị khẽ cười.

Sao tự nhiên cảm thấy Trần tổng bả đầu của chúng ta biến thành người phụ trách khuấy động bầu không khí thế này?

Hoa Linh đi theo sau Lâm Nghị, ngưỡng mộ hỏi: "Anh Lâm, làm sao để có thể trở nên lợi hại như anh ạ?" Lâm Nghị cười nhạt, trêu chọc: "Em còn nhỏ quá, đợi khi nào lớn lên sẽ mạnh thôi." Hoa Linh ưỡn ngực, không phục nói: "Em nhỏ chỗ nào chứ, sắp mười tám tuổi rồi đấy!

Sư huynh em lúc mười tám tuổi đã đi đào rất nhiều cổ mộ rồi!

Anh Lâm, lúc anh mười tám tuổi chắc chắn còn lợi hại hơn sư huynh em nhỉ?!" Lâm Nghị khẽ ho hai tiếng.

Cái điệu bộ này cứ như đang nói đến mười tám tuổi thì có thể làm chuyện gì đó vậy.

Ánh mắt anh quét qua khuôn ngực nhỏ nhắn của Hoa Linh, mười ngón tay khẽ co duỗi trong không trung như đang đo đạc đại khái.

Quy mô này, phẳng lì như đường băng, chắc đến size A còn chẳng tới.

Tuy nhiên, người ở thời đại này khá bảo thủ.

Hoa Linh mặc quần áo bó sát, các bộ phận trên cơ thể đều được che chắn kỹ lưỡng, nếu thả lỏng ra thì ước chừng cũng được size B.

Lâm Nghị tâm niệm vừa động, trong mắt lóe lên một tia tử quang nhìn sang Hoa Linh cạnh bên.

Chương 200

Khụ khụ.

Được rồi, là anh Lâm hiểu lầm em!

Tuổi còn nhỏ mà "hung hoài đại chí" (vừa có chí lớn vừa có ngực lớn) gớm nhỉ!

Lâm Nghị mím môi, thu hồi tâm thần, cười nói: "Được, đợi đến sinh nhật mười tám tuổi của em, anh sẽ tặng em một món quà sinh nhật thật quan trọng, thấy sao?" Hoa Linh mừng rỡ, cười tươi như hoa nói: "Thật ạ?

Tuyệt quá!

Quà gì thế anh?" Lâm Nghị bí mật nói: "Đến lúc đó em sẽ biết." Trong lúc trò chuyện, Lâm Nghị đã đẩy mở cánh cửa sắt đen ngòm của Vân Tàng Bảo Điện!

Tầng một của lầu sắt là chính đường, ngay cả sàn nhà cũng được lát bằng gang.

Trong chính đường còn thờ một pho tượng thần bằng ngọc đi chân trần, tượng không cao lắm, khoảng hai thước, tinh xảo trong suốt, toàn thân óng ả, tay còn ôm một cây tiên thảo.

Đây chắc là Dược Vương Thần trong tiên đạo mà các thầy luyện đan hay thờ phụng.

Và cả tòa lầu sắt này chính là Dược Vương Các!

Thời xưa, nơi cất giữ đan dược cũng được gọi là Lộ Các.

Trong Lộ Các chứa toàn những dược liệu cực kỳ quý hiếm, còn cây Thi Quế siêu to khổng lồ bên ngoài lầu sắt là để hấp thụ âm khí,

dùng khí âm hàn bao quanh lầu sắt để đảm bảo đan hoàn bên trong không bị biến chất.

Bước vào Vân Tàng Bảo Điện, Lâm Nghị đương nhiên chọn check-in ngay lập tức.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" [Đinh, phát hiện ký chủ đang ở trong Vân Tàng Bảo Điện, có thể đả tạp.

Phần thưởng: Một bộ "Vạn Cổ Đan Vương Kinh"!] Hê hê.

Bí thuật luyện đan đã vào tay!

Đơn giản, nhẹ nhàng.

Sau này biết đâu mình còn có thể trở thành một đại sư luyện đan cường đại, rồi nhận một cô đồ đệ phế tài, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, dưới sự dạy dỗ tận tình của mình cuối cùng trở thành Nữ Đế tuyệt thế vô song.

Chậc chậc, kịch bản viết sẵn luôn rồi!

Ngay sau đó, tiếng hệ thống lại vang lên. [Đinh, địa điểm đả tạp thứ sáu đã làm mới: Sau khi tiêu diệt Người Giấy có thể đả tạp.

Phần thưởng: Quan Sơn Chỉ Mê Thuật!] Ồ hố.

Mạnh dữ vậy sao?

Nếu anh nhớ không lầm, cái gọi là Người Giấy thực chất là do một vị Quan Sơn Thái Bảo từng dùng bí thuật Quan Sơn đưa đến đây để tìm kiếm bảo vật.

Tiếc là sau đó vị Quan Sơn Thái Bảo đó không biết vì sao mà tèo, Người Giấy cũng kẹt lại trong tiên cung.

Nghe ý của hệ thống thì đến tận ngày nay, Người Giấy này dường như vẫn còn thần thông?

Quan Sơn Thái Bảo quả không hổ danh là người được Lưu Bá Ôn trọng dụng!

Lưu Bá Ôn là ai?

Được mệnh danh là người biết trước năm trăm năm, biết sau năm trăm năm!

Ba phần thiên hạ Gia Cát Lượng, nhất thống thiên hạ Lưu Bá Ôn!

Lưu Bá Ôn thông hiểu bí thuật trảm long, từng du ngoạn thiên hạ, khai sơn quật lăng, chém đứt long mạch!

Tây Bắc, Tây Nam, Hoa Nam, Hoa Trung, Đông Bắc, không nơi nào thoát khỏi!

Máu rồng nhuộm đỏ đại địa, những vùng đất đỏ, bùn đỏ ở vùng Lan Châu cũng từ đó mà ra.

Còn có truyền thuyết kể rằng khi Lưu Bá Ôn trảm long mạch, từng có thần minh xuất hiện ngăn cản nhưng ông không hề lay chuyển, dẫn đến việc rồng không còn chỗ trốn, tất cả tụ tập lại trên long mạch của nhà họ Chu.

Khi trảm long mạch, vì hoa mắt chóng mặt, ông đã lỡ tay chém đứt luôn cả long mạch nhà họ Chu.

Kết quả là Lưu Bá Ôn cuối cùng phải nhận lấy cái chết thê thảm.

Dân gian truyền tụng cũng chính vì Lưu Bá Ôn trảm long khiến linh khí thế gian mỏng manh, tu hành ngày càng khó khăn, phi thăng trở thành một điều xa xỉ!

Vì vậy, từ triều Minh trở đi, hiếm thấy truyền thuyết phi thăng thành tiên.

Đương nhiên, những truyền thuyết này thực hư khó đoán.

Nhưng có thể thấy, Quan Sơn Thái Bảo có thể được Lưu Bá Ôn

trọng dụng thì bí thuật của họ cũng đủ sức sánh ngang với bốn mạch của Đạo môn.

Toàn bộ bí thuật Quan Sơn Thái Bảo đều được ghi lại trong "Quan Sơn Chỉ Mê Thuật"!

Lần đả tạp này nhận được bí thuật Quan Sơn, đối với Lâm Nghị đúng là niềm vui bất ngờ!

Phía sau Lâm Nghị, đám Tá Lĩnh cũng đã vào Vân Tàng Bảo Điện.

Lâm Nghị không chút do dự, giơ tay thu ngay pho tượng ngọc đang thờ phụng vào không gian!

Mấy thứ linh tinh khác cứ để đám Tá Lĩnh và binh lính của La lão oai bê đi.

Pho tượng ngọc tinh mỹ thế này, mang ra ngoài chắc chắn là một món minh khí cấp quốc bảo.

Anh đương nhiên không bỏ qua!

Vì trong Vân Tàng Bảo Điện tối om, những người khác hoàn toàn không thấy pho tượng này.

Duy chỉ có Trần Ngọc Lâu với đôi mắt đêm bẩm sinh là nhìn thấy.

Trần Ngọc Lâu sững sờ, nhưng cuối cùng chọn cách im lặng, không nói một lời.

Anh có thể nói gì đây?

Nếu không có Lâm Nghị, họ muốn vào tiên cung Bình Sơn này còn khó hơn lên trời, chưa kể không biết sẽ phải hy sinh bao nhiêu anh em!

Bây giờ Lâm Nghị lấy đi một pho tượng thì thấm tháp gì?

Lâm Nghị chỉ lấy tượng ngọc, nhưng đám Tá Lĩnh tràn vào, ánh lửa soi sáng xung quanh, bọn họ chẳng cần biết là gì, cứ đồ đáng tiền

là khuân sạch, không chừa một xu!

"Ai!

Lâm gia ta đúng là người nhân hậu mà!" Lâm Nghị mặc kệ bọn họ, một mình đi vào phía sau chính đường, nơi có mấy gian phòng bằng sắt.

Hậu thất chứa đầy bình sứ, hũ ngọc đựng thuốc, có cái còn được phong kín rất tốt, thảo dược bên trong vẫn giữ nguyên dược tính.

Trong đó có một chiếc hộp ngọc nổi bật nhất, bên trên có họa tiết sơn mài vẽ cảnh tùng hạc tiên thảo tường thụy.

Lâm Nghị mở nắp hộp ngọc, thấy bên trong chia làm nhiều ngăn, mỗi ngăn có một tấm biển vàng nhỏ, trong ngăn là các loại dược thạch hình thù kỳ dị.

Trên biển vàng ghi các chữ như Sư Tử Ngao, Nhện Bảo, Mắt Rắn, Chó Bảo, Lam Bảo... toàn là nội đan và kết thạch của các loại linh vật.

Đây đều là những dược liệu quý giá chỉ có trong cung đình, ngay cả loại nhỏ nhất là Nhện Bảo cũng to bằng quả óc chó, dạng viên đen kịt, đều là những linh đan diệu dược hiếm thấy.

"Vạn Cổ Đan Vương Kinh" không chỉ có bí thuật luyện đan mà còn mô tả và giám định các loại kỳ trân dị thảo.

Giờ nhìn thấy bảo vật trước mắt, dù không có chữ trên biển vàng anh cũng có thể dễ dàng phân biệt được chúng là gì!

Nhìn những thiên tài địa bảo này, Lâm Nghị mỉm cười hài lòng.

Chương 201

Đồ tốt!

Đúng là đồ tốt!

Đây chẳng phải là dược liệu luyện đan chuẩn bị sẵn cho mình sao!

Rất nhiều kỳ trân quý giá trong đó cực kỳ khó tìm, người thường cả đời chưa chắc đã được nếm một lần.

"Đã để Lâm gia ta gặp được thì đương nhiên mang đi hết rồi!" Lâm Nghị không nương tay chút nào, phàm là thứ có giá trị, quý giá, những thiên tài địa bảo lọt vào mắt xanh của anh đều bị thu sạch!

Lâm Nghị đi đến đâu dọn sạch đến đó, chỉ để lại những thứ ít giá trị, không mấy quý giá hoặc dược hiệu đã mất mát nghiêm trọng cho Trần Ngọc Lâu và những người phía sau.

Hoa Linh bám sát Lâm Nghị, tình cờ thay lại vừa đúng lúc thấy anh mở một chiếc hộp.

Trong hộp còn một khối dược liệu lớn, sau đó bị Lâm Nghị thu luôn không nói hai lời.

Hoa Linh tinh thông dược lý, nhìn một cái là nhận ra khối dược liệu đó là gì ngay!

Chẳng phải là Hổ Bảo (sỏi mật hổ) sao!

Khối to như vậy, không biết phải giết con hổ lớn cỡ nào mới lấy được!

Giờ đã trải qua hàng trăm hàng ngàn năm, dược hiệu lắng đọng, dược lực chắc chắn càng thêm hung mãnh!

Cô nàng vẻ mặt nghi hoặc, lí nhí hỏi: "Anh Lâm... anh lấy loại

dược liệu đó làm gì ạ?" Lâm Nghị tùy tiện tìm đại một cái cớ: "Lấy thuốc thì đương nhiên là để bồi bổ cơ thể rồi." Người Hoa Linh khẽ run lên, đôi mày lộ vẻ khó xử, kinh ngạc thốt lên: "A?" Lâm Nghị nhìn Hoa Linh một cái.

Khó hiểu lắm sao?

Có cần phải ngạc nhiên thế không?

Con bé này sao lại nhìn mình bằng ánh mắt đó?

Hoa Linh đột nhiên cúi đầu, vội vàng xin lỗi: "Em xin lỗi anh Lâm, em không biết anh gặp vấn đề về 'phương diện đó'.

Em không nên hỏi." "Phương diện đó?" Lâm Nghị nghĩ đến khối Hổ Bảo mình vừa thu lại, chợt đại ngộ.

Đầu óc con bé này cũng chứa nhiều thứ phết nhỉ.

Mình dũng mãnh thế này, nhìn giống người có vấn đề về phương diện đó lắm sao?

Coi thường mình quá vậy?

Lâm Nghị hắc hắc cười, giơ ngón tay nâng cái cằm trắng nõn của Hoa Linh lên.

Hoa Linh hơi hoảng loạn, ánh mắt dừng trên mặt Lâm Nghị, môi mím nhẹ nói: "Anh Lâm, thực sự xin..." "Anh có vấn đề về phương diện đó hay không, phải thử mới biết được." Sau đó ngón tay Lâm Nghị khẽ lướt qua gò má tinh tế của cô, đặt lên lưng cô, ngón tay khẽ dùng lực, Hoa Linh không tự chủ được mà ngã nhào vào người anh, lao thẳng vào lòng anh.

"Á!" Hoa Linh kêu khẽ một tiếng, nghĩ đến việc ở chính đường còn có sư huynh và Trần Ngọc Lâu, liền vội bịt miệng lại, nói nhỏ: "Anh Lâm, em sai rồi, anh đừng làm thế." Lâm Nghị thần sắc thản

nhiên, khóe môi nhếch lên một nụ cười tự tin, hỏi: “Sao?

Chẳng lẽ em không thích sao?” Hoa Linh ngọ nguậy thân hình, cố gắng thoát khỏi vòng tay của Lâm Nghị.

Nhưng sức lực nhỏ bé của cô làm sao thắng nổi Lâm Nghị, cuối cùng chỉ biết bất lực dán chặt vào người anh, lo lắng nói: “Không phải... chỉ là bên ngoài còn bao nhiêu người, nếu bị họ nhìn thấy thì...” Lâm Nghị thản nhiên nhún vai, cười hỏi: “Nhìn thấy thì đã sao?” Hoa Linh mặt mũi đầy vẻ hoảng hốt: “Em sợ lắm.” Trong lúc nói chuyện, đầu Lâm Nghị hơi cúi xuống, để lại một dấu vết mờ trên gò má cô.

“A...” Cơ thể Hoa Linh run lên, khẽ kêu một tiếng thất thần.

Đây là lần đầu tiên cô bị đàn ông hôn, lại còn là bị cưỡng hôn, thậm chí hôn nhanh đến mức cô còn chưa kịp cảm nhận được dư vị gì.

Lúc này, Lâm Nghị thấy trêu chọc thế là đủ rồi, không thể đùa quá trớn.

Anh dứt khoát buông cô ra, khẽ cười: “Tiểu Linh nhi, còn dám nói bậy nữa không?” “Không dám nữa, em không dám nữa đâu.” Hoa Linh vội vàng lắc đầu, e dè nhìn Lâm Nghị, trong đôi mắt đẹp thoáng hiện một dư vị khác lạ.

Ngay lúc đó, từ chính đường truyền đến giọng của Chá Cô Tiếu.

“Có chuyện gì thế?” Ngay sau đó là tiếng bước chân dồn dập đi tới hậu thất.

Hoa Linh thấy sư huynh hỏi thì ấp úng không biết giải thích thế nào, đôi mắt to tròn liền hướng về phía Lâm Nghị cầu cứu.

Lâm Nghị cười cười, phẩy tay nhìn xung quanh: “Không có gì, chỉ là ở đây có nhiều dược liệu quá.

Tiểu Linh nhi chưa thấy qua sự đời nên hưng phấn quá thôi.” Hoa Linh nghe vậy, mặt càng đỏ bừng, không kìm được mà lườm Lâm Nghị một cái sắc lẹm.

Ai hưng phấn chứ!

Không hề có!

Nói láo!

Người ta chỉ hơi... chút thôi.

Nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, tim cô lại đập thình thịch, cô lắc lắc cái đầu nhỏ khả ái, cố gắng trấn tĩnh lại.

Nghe thấy có dược liệu, Chá Cô Tiếu không để ý đến sự thay đổi của Hoa Linh, liền hưng phấn lao vào phòng gang để kiểm tra.

Tuy nhiên, Chá Cô Tiếu lục tìm hồi lâu vẫn không thấy Mộc Trần Châu đâu, thần sắc dần trở nên ảm đạm.

Lâm Nghị thấy Chá Cô Tiếu thất lạc, tâm niệm khẽ động, cười nói: “Chá Cô Tiếu huynh đệ, đừng quá nản lòng, Mộc Trần Châu rồi sẽ có ngày tìm thấy thôi.” Chá Cô Tiếu khẽ thở dài, bất lực lắc đầu: “Lâm huynh không biết đó thôi, tôi...” Sau đó, ánh mắt Chá Cô Tiếu dừng trên người Hoa Linh, anh ngập ngừng rồi thôi.

Anh giờ đã ngoài ba mươi, chứng bệnh trên người ngày càng lộ rõ, nếu không tìm thấy Mộc Trần Châu sớm thì đến năm bốn mươi tuổi, bị giày vò là một chuyện, việc tìm châu lại càng không thực tế.

Lâm Nghị biết Chá Cô Tiếu đang nghĩ gì, mỉm cười nói: “Chá Cô Tiếu huynh đệ, tôi có một viên đan dược này, nếu huynh thấy cơ thể không khỏe thì hãy uống vào, sẽ có ích rất lớn!” Nói đoạn, trong tay Lâm Nghị không biết từ lúc nào đã xuất hiện một viên đan dược, đưa cho Chá Cô Tiếu.

Viên đan dược này không phải thứ gì khác, chính là Trường Sinh Đan được thưởng từ lần đả tạp trước!

Một loại "tiên dược" có thể gia tăng tuổi thọ!

Dù sao anh đã có Kỳ Lân huyết mạch, sở hữu thân thể trường xuân bất lão, Trường Sinh Đan đối với anh chẳng có tác dụng gì.

Hơn nữa Chá Cô Tiếu lại là ông ngoại của Shirley Yang, lúc xem phim anh cũng khá thích nhân vật này.

Hiệu quả của Trường Sinh Đan thế nào Lâm Nghị không rõ lắm, nhưng đoán là có thể giảm bớt đau đớn khi phát bệnh và sống thêm được vài năm.

Chá Cô Tiếu kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

Xem ra Lâm Nghị dường như hiểu được nỗi khổ của mình nên mới tặng thuốc, chẳng lẽ viên đan này thực sự có thể giảm nhẹ bệnh tình của tộc mình?

Nhớ lại những thủ đoạn không tưởng mà Lâm Nghị thể hiện hai ngày qua, viên đan dược này biết đâu thực sự có hiệu quả thần kỳ!

Chá Cô Tiếu trầm ngâm một lát rồi nhận lấy Trường Sinh Đan, chân thành chắp tay: "Lâm huynh, ơn tặng thuốc này Chá Cô Tiếu xin ghi tạc trong lòng!" Lâm Nghị nhún vai, thản nhiên cười: "Tôi với Chá Cô Tiếu huynh đệ tuy mới gặp nhưng như đã có duyên từ trước, chút đan dược có đáng là gì." Cậu đã gọi tôi là Lâm huynh thì tôi cũng coi như là bậc cha chú của Shirley Yang rồi.

Hê hê.

Coi như cho con bé tiền mừng đầy tháng vậy.

Động tĩnh của họ khiến đám Tá Lĩnh bên ngoài chú ý.

Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng nhanh chóng bước vào,

thấy dược liệu quý giá như vậy, ai nấy mắt đều sáng rực lên.

"Đặc nương, mấy cái hộp đựng thuốc này cũng tinh mỹ quá!" "Dược thạch bên trong chắc chắn giá trị còn cao hơn!" "Ha ha, vậy chúng tôi không khách khí đâu nhé!" "Tổng bả đầu, có bê không ạ?!" Trần Ngọc Lâu khẽ vuốt ve hộp dược liệu tinh xảo, đôi mắt sáng quắc, dứt khoát ra lệnh: "Bê!

Bê hết đi, không chừa cái nào!" Lâm Nghị không quan tâm đến họ, những dược liệu quý nhất ở tầng một đã bị anh lấy hết, chỗ còn lại chỉ là loại mất dược hiệu hoặc đồ rác rưởi không lọt vào mắt anh.

Dù là rác nhưng trong mắt đám Tá Lĩnh thì vẫn là vô giá, từng người một kích động vô cùng.

Trong lúc họ bê dược thạch ở tầng một, Lâm Nghị quay người bước lên cầu thang tầng hai.

Chương 202

Hoa Linh ngoan ngoãn đi theo sau anh, hai người cùng đi lên.

Càng đi lên trên, sương mù càng dày đặc, vách sắt lại đen sì, dưới ánh đèn vàng vọt nhìn thứ gì cũng không rõ.

Lâm Nghị đi tiên phong, vừa lên đến tầng hai liền giơ chân đạp cửa sắt.

Cú đạp này vậy mà không hề nhúc nhích!

Phải biết rằng Lâm Nghị sở hữu sức mạnh Thiên Long, dù anh chưa dùng hết lực, chỉ cần khẽ gạt một cái thì dù là cửa sắt cũng phải bật ra dễ dàng!

Cánh cửa sắt này dường như bị khóa trái từ bên trong nên không mở được.

Tuy nhiên, xét về cấu tạo của Vân Tàng Bảo Điện, nếu người Nguyên sử dụng kỹ xảo khóa cửa này thì đại môn bên dưới đã không mở ra dễ dàng thế.

Tử quang trong mắt Lâm Nghị lóe lên, anh nhìn kỹ lại cánh cửa sắt.

Sau đó khóe môi hiện lên một nụ cười ẩn ý, thầm nghĩ: "Hóa ra là thế." Dùng Âm Dương Nhãn anh có thể thấy cánh cửa này không phải bị khóa trái mà là bị một lực hút cực mạnh giữ chặt!

Tại sao khi thi biến, nắp quan tài lại không mở được?

Đó là vì thi khí trong quan tài có thể hút chặt nắp lại!

Người thường căn bản không mở nổi loại quan tài đó!

Cánh cửa sắt này cũng rơi vào trường hợp tương tự, bị thi khí hút

chặt!

Chỉ là, tại sao thi khí ở tầng một lại loãng mà ở tầng hai lại nồng nặc đến mức hút chặt cả cửa sắt như vậy?

Hoa Linh thấy Lâm Nghị không đẩy được cửa, tò mò hỏi: "Anh Lâm, sao không vào ạ?" Sau đó cô tiến lên, dùng lực đẩy vào cửa sắt.

Nhưng khi tay cô vừa chạm vào cửa sắt liền cảm nhận được một luồng hơi lạnh thấu xương xộc thẳng vào người.

Dù cô luyện công từ nhỏ, thể chất hơn người nhưng cũng không khỏi rùng mình, lông tơ dựng đứng hết cả lên.

Cô nuốt nước bọt, vận sức hai cánh tay cố đẩy cửa.

Nhưng dù cô dùng sức thế nào, cánh cửa sắt vẫn trơ trơ không suy suyển!

"Anh Lâm, chuyện này là sao ạ?

Chẳng lẽ có cơ quan gì ư?" Vừa nói, Hoa Linh vừa tìm quanh quẩn để xem có cơ quan mở cửa không.

Lâm Nghị phẩy tay, thản nhiên cười: "Tiểu Linh nhi, đừng tìm nữa, không phải cơ quan đâu." Nói đoạn, Lâm Nghị âm thầm vận công, đặt lòng bàn tay lên cửa sắt, tức thì thi khí tụ tập trên cửa tự động tản ra.

Mất đi thi khí, cánh cửa sắt liền ầm ầm mở ra.

"Ồ!!" Hoa Linh kinh ngạc nhìn cánh cửa đã mở, tò mò hỏi: "Anh Lâm, sao lại thế ạ?" Lâm Nghị đơn giản giải thích nguyên lý cho cô.

Đôi mắt nước long lanh của Hoa Linh càng thêm kinh ngạc: "Anh Lâm, anh giỏi thật đấy, lợi hại hơn sư huynh em nhiều.

Hì hì." "Khụ khụ." Đúng lúc đó, tiếng ho khẽ của Chá Cô Tiếu truyền đến từ phía sau họ.

Hoa Linh thấy Chá Cô Tiếu tới liền nở nụ cười ngọt ngào.

Chá Cô Tiếu: "￣□￣‖".

Sau đó, Chá Cô Tiếu chắp tay với Lâm Nghị, mặt đầy vẻ áy náy: "Lâm huynh, dọc đường này Hoa Linh đã làm phiền cậu nhiều rồi." Hoa Linh nghe vậy liền bĩu môi nói: "Sư huynh, em có làm phiền anh Lâm đâu, em biết y thuật, lại hiểu lòng người, còn đáng yêu thế này, anh Lâm không chê em đâu." Lâm Nghị không để ý đến Hoa Linh, nhìn Chá Cô Tiếu cười nói: "Đúng là có chút phiền phức, nhưng vì là sư muội của Chá Cô Tiếu huynh đệ nên Lâm mỗ cũng không tiện nói gì." Hoa Linh: "Σ(⊙▽⊙"a!????".

Vậy em đi nhé?

Chá Cô Tiếu: "⊙⊙‖|°!".

Ngại quá, làm mình không biết nói gì luôn.

Tuy nhiên Chá Cô Tiếu cũng là người phóng khoáng, một lúc sau liền cười nói: "Lâm huynh, cửa tầng hai đã mở, chúng ta vào xem bên trong thế nào?" "Cũng được." Lâm Nghị gật đầu, rảo bước đi vào.

Chá Cô Tiếu cũng xách đèn cầm súng đi vào theo.

Nhưng vừa mới vào trong, dưới ánh đèn, họ bỗng thấy trong phòng có một người phụ nữ trang điểm đậm đang đứng đó.

"Anh Lâm, sư huynh, trong phòng có người!" Người phụ nữ đột ngột xuất hiện khiến Hoa Linh giật mình, cô không kìm được mà nép sát vào người Lâm Nghị, đôi mắt đẹp lo lắng nhìn chằm chằm người đó.

Lâm Nghị cũng chú ý đến người phụ nữ này.

Cô ta vậy mà lại mặc một bộ trang phục thời Minh.

Người phụ nữ đi đôi hài gỗ, trên người mặc bộ Thủy Điền Phục

được ghép từ bốn loại vải vụn, kiểu dáng hơi giống cà sa của tăng nhân, khoác bên ngoài một chiếc áo đối khâm, chính là kiểu trang phục Thủy Điền Phục thịnh hành của phụ nữ thời nhà Minh.

Chá Cô Tiếu nhìn qua, đôi mày nhíu chặt.

Thủy Điền Phục này anh ta còn lạ lẫm gì nữa!

Những ngôi mộ đại minh mà anh ta từng đào qua không dưới mười tòa, nhìn một cái là nhận ra ngay!

Từ thời Minh, các tầng lớp sĩ nông công thương, quân dân đều bị cấm mặc hồ phục, hoàng đế Đại Minh chiếu cáo thiên hạ: "Y quan phải theo hình chế đời Đường".

Tổng thể khôi phục lại hệ thống y quan của tộc Hán, nên nhà Minh vẫn duy trì kiểu áo giao lĩnh hoặc viên lĩnh vốn có từ tận thời Thương Chu.

Phụ nữ nhà Minh đa phần mặc Hà Bí, Bỉ Giáp, Bối Tử, màu sắc phục trang cũng có yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt.

Chỉ được dùng các màu nhạt như tím, xanh lá, hồng đào, không được sử dụng bất kỳ màu sắc rực rỡ nào.

Đôi mày Chá Cô Tiếu nhíu càng sâu hơn, nói: "Lâm huynh, tòa thiết lâu này bị niêm phong từ thời Nguyên, cửa ngõ đóng kín nghiêm ngặt như lồng sắt, e rằng đến con chuột cũng không chui lọt, sao lại xuất hiện một người phụ nữ nhà Minh?

Cô ta vào đây bằng cách nào, chẳng lẽ biết Súc Cốt Pháp hay Di Hình Thuật?

Hay là, nơi này thực sự có lệ quỷ?" Người phụ nữ đó chỉ để lộ bóng lưng đứng yên bất động, dường như không hay biết gì về động tĩnh xung quanh, cứ như một bức tượng gỗ hay tượng đất, qua những song sắt đen sì, từng luồng sương mù len lỏi vào, thân ảnh mờ ảo kia

giống như một ảo ảnh ma quái.

Lâm Nghị mỉm cười nói: "Đừng sợ, chỉ là hình nhân giấy mà thôi." Chắc hẳn là vị Quan Sơn Thái Bảo từng tới đây, sau khi thả hình nhân giấy ra lừa người thì chưa kịp tán công đã bỏ mạng.

Trong địa khu tiên cung này, thi quế còn có thể hấp thụ thi khí ngàn năm để tu thành tinh quái.

Hình nhân giấy này chắc cũng đã hấp thụ thi khí nơi đây, nên qua hàng nghìn năm vẫn không hề hư hỏng.

Giờ đây nó có thể lấy bóng lưng giả làm người thật, ngay cả kỳ nhân như Chá Cô Tiếu cũng bị dọa cho một vố.

"Hình nhân giấy sao?" Chá Cô Tiếu bán tín bán nghi, đánh bạo, chậm rãi đưa tay về phía vai người phụ nữ.

Thế nhưng.

Ngay khi lòng bàn tay anh ta vừa chạm vào vai, thân hình người phụ nữ kia bỗng từ từ xoay lại!

Bờ vai mỏng dính như tờ giấy, đúng như Lâm Nghị nói, đây là một hình nhân giấy!

Nhìn thấy hình nhân, trong lòng Chá Cô Tiếu dấy lên sóng gió kinh hoàng.

"Lại tà môn như vậy, là... là nó tự xoay lại!" Hoa Linh nghe vậy, lòng thắt lại, nắm chặt nắm tay nhỏ, nhìn chằm chằm vào hình nhân giấy.

Lâm Nghị nhìn thấy hình nhân cũng tắc lưỡi khen lạ.

Bí thuật Quan Sơn tự có điểm độc đáo riêng.

Trải qua ngàn năm, ngũ quan hình nhân vẫn rõ nét, nhìn từ xa sống động như thật, suýt chút nữa đã lừa được mọi người!

Ngay lúc đó, dị biến nảy sinh.

Hình nhân giấy vốn đang vô cảm bỗng nhếch mép, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Chương 203

Soạt!

Hai cánh tay hình nhân giấy đột nhiên nhấc lên, vồ lấy Chá Cô Tiếu đang ở gần nhất.

Chá Cô Tiếu kinh hãi, lập tức lách người lùi lại, đồng thời nhấc đôi súng lục nhắm thẳng vào hình nhân giấy, "đoành đoành" hai phát!

Tuy nhiên, đạn xuyên qua ngực hình nhân giấy chỉ để lại hai lỗ thủng, động tác của nó không hề dừng lại, xoay người lao thẳng về phía Lâm Nghị!

Lâm Nghị không chút hoảng loạn, khóe môi nhếch lên nụ cười, lấy ra một lá hoàng phù, ngón tay vung lên, lá bùa tự cháy rồi bị anh ném thẳng vào hình nhân đang lao tới.

"Oành" một tiếng, hình nhân giấy chạm vào lửa bùa liền bốc cháy dữ dội.

Hình nhân giấy dường như cũng nhận ra mình sắp bị thiêu rụi, diện mục trở nên hung tợn, vặn vẹo biến hình, đôi mắt như những lưỡi dao chằm chằm nhìn Lâm Nghị, rồi mang theo ngọn lửa đỏ rực tiếp tục lao tới.

"Chút tà túy hèn mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Vừa nói, Lâm Nghị lại lấy thêm mười mấy lá hoàng phù.

Hoàng phù như thể không tốn tiền, anh ném liên tiếp lên người hình nhân giấy.

Hình nhân này chắc là ở trong Vân Tàng Bảo Điện quá lâu nên mất trí rồi.

Không biết trời cao đất dày là gì cả.

Lâm gia ta đây không thiếu nhất chính là hoàng phù!

Chỉ trong chớp mắt, hình nhân giấy đã bị thiêu thành tro bụi.

Chá Cô Tiếu và Hoa Linh đứng bên cạnh nhìn mà đờ đẫn cả người.

Họ là ai chứ?

Là truyền nhân của phái Ban Sơn cơ mà!

Thân là đạo nhân mà lại để Lâm Nghị ra tay tiêu diệt tà túy.

Ai đời!

Vạn lần không ngờ tới, Lâm Nghị còn mang theo cả bùa chú bên người.

Thật là...

"Lâm huynh đúng là kỳ nhân đệ nhất tôi từng gặp, không ngờ ngay cả thuật bùa chú của Đạo môn cũng tinh thông đến vậy!" "Chỉ hiểu sơ sơ thôi." Lâm Nghị cười cười, nói một cách vân đạm phong khinh.

Lần này anh thực sự không khiêm tốn.

Đối với bùa chú, anh cơ bản không nghiên cứu gì, toàn là mua tiện tay trong cửa hàng hệ thống, dùng đại thôi, chẳng có hàm lượng kỹ thuật gì cả.

Chá Cô Tiếu càng nhìn Lâm Nghị càng thấy nể phục.

Bản lĩnh của Lâm Nghị anh ta đều nhìn thấy và ghi khắc trong lòng.

Về nhân phẩm thì khỏi phải bàn!

Hiền hòa, rõ ràng lợi hại như vậy mà lại dễ gần, lại còn khiêm tốn.

Đúng là một người hoàn mỹ.

Gặp được kỳ nhân như vậy khiến anh ta thực sự vui mừng.

Sau khi thiêu rủy hình nhân giấy, Lâm Nghị cũng âm thầm điểm danh.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh, phát hiện ký chủ đã tiêu diệt hình nhân giấy, có thể đả tạp, phần thưởng: Quan Sơn Chỉ Mê Thuật!" Khoảnh khắc tiếp theo!

Trong đầu anh hiện lên một thiên bí thuật huyền ảo!

Mở đầu của Quan Sơn Chỉ Mê Thuật là sáu chữ lớn: Quan Sơn Chỉ Mê Phú!

"Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ; nương tử bất lai, quần sơn bất khai; thiêu sài khởi oa, chử liễu can phế; tạc tỉnh phạt diêm, vấn quỷ thảo tiền; điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi; dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương." Nhìn thấy bài phú này, Lâm Nghị thầm suy tính.

Đây dường như không phải bí thuật thông thường, mà chứa đựng huyền cơ khác!

Đặc biệt là tám chữ cuối: "Dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương!" Nghe như là phương pháp tìm kiếm Địa Tiên Thôn trong truyền thuyết!

"Chà chà, không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn!

Đây chẳng lẽ chính là nơi chỉ dẫn đến Địa Tiên Thôn trong truyền thuyết sao?" Phía sau bài phú còn có đủ loại bí thuật của Quan Sơn!

Đám Quan Sơn Thái Bảo bình thường thích làm gì nhất?

Chắc chắn là đi đào mộ rồi!

Chúng cực kỳ tinh thông Lăng Phổ và thuật Độn Giáp, thường xuyên đi đào mộ khắp nơi, tài bảo đan dược chỉ là lấy tiện tay, mục

đích chính là cổ quyển cổ tịch trong mộ!

Cho nên bí thuật Quan Sơn, nói nghe hay thì là bí thuật, nói thẳng ra thì phần lớn là các cổ bí thuật trộm được từ các phái khác!

Ví dụ như Súc Cốt Công, thuật hình nhân giấy, ngoài ra còn có thuật Lục Đinh Lục Giáp Kỳ Môn đều nằm trong đó.

Thậm chí ngay cả Kim Quang Chú, phong thủy bí thuật của phái Mạc Kim, Phát Khâu cũng có đề cập tới!

Tuy nhiên, nhiều thứ chỉ dừng lại ở mức sơ đẳng, thứ chúng thực sự tinh thông chỉ có Lăng Phổ và thuật Độn Giáp gia truyền.

Chà chà, không tệ, không tệ.

Rất nhiều tiểu xảo khá là thực dụng.

Cùng lúc đó.

Trong đầu anh lại vang lên tiếng hệ thống.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ bảy đã cập nhật.

Tiến vào chủ mộ thất của Nguyên triều tướng quân mộ, phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ." Phần thưởng lần này không còn là đan dược hay bí thuật mà là 10.000 điểm đạo mộ.

Yêu cầu đả tạp cũng không cao, chỉ cần tiến vào chủ mộ thất là được.

Tầng hai của Vân Tàng Bảo Điện cũng toàn là dược liệu quý giá, trong đó có hai cây Hà Thủ Ô đã thành hình người, giá trị không nhỏ.

Lâm Nghị chọn lấy những dược liệu quý ở tầng hai rồi rời khỏi thiết lâu.

Loại thiết lâu này trong hang động có tổng cộng bốn tòa.

Lâm Nghị quét sạch cả bốn tòa, còn đám người Tá Lĩnh phụ trách

xử lý hậu cần.

Đám Tá Lĩnh này đúng là ăn sạch sành sanh, không nói hai lời đã dọn sạch bốn tòa thiết lâu, không còn một cái lông vũ nào sót lại.

Trần Ngọc Lâu nhìn quanh một lượt, dù lấy được rất nhiều dược liệu nhưng giữa lông mày vẫn có chút thất vọng, hô lớn: "Anh em, lật tung từng kẽ đá lên cho tôi.

Nếu gặp phải Tương Tây Thi Vương, chúng ta xử nó luôn để làm rạng danh Tá Lĩnh!" "Rõ thưa tổng bả đầu!" "Tổng bả đầu cứ yên tâm." "Tên Tương Tây Thi Vương kia nếu không xuất hiện thì thôi, nếu rơi vào tay Tá Lĩnh chúng ta, đảm bảo nó có đi không có về." Lâm Nghị chuẩn bị rời đi lắc đầu, trên mặt thoáng qua một nụ cười.

Trần Ngọc Lâu cứ bám đuôi mình nhặt bảo vật, tám phần là thấy mất mặt đại thống lĩnh, nên muốn bắt con Tương Tây Thi Vương để phô trương thanh thế, lấy lại thể diện.

Tá Lĩnh xưng hùng Tương Tây, đối phó với đám cương thi cũng có bản lĩnh riêng.

Tuy nhiên, Tương Tây Thi Vương ở Bình Sơn này không phải loại cương thi bình thường, sinh thời nó uống một lượng lớn đan dược, trong cơ thể đã hình thành thứ tương tự như nội đan tinh quái.

Không hề dễ đối phó như đám Tá Lĩnh nghĩ đâu.

Thấy Lâm Nghị định rời đi, Trần Ngọc Lâu vội vàng tiến lên giữ lại, cười nói: "Lâm huynh, Lâm huynh đừng vội đi, nơi này quỷ dị vô cùng, tôi thấy mộ Nguyên rất có khả năng ở đây." Lâm Nghị lắc đầu, thản nhiên nói: "Không thể nào." Trần Ngọc Lâu sững lại, kinh ngạc hỏi: "Lâm huynh nói chắc chắn như vậy, chẳng lẽ đã biết mộ Nguyên nằm ở đâu?" Lâm Nghị gật đầu, cười đáp: "Đó là đương nhiên.

Bất kỳ ngôi mộ cổ nào cũng không qua mắt được tôi." Thực ra từ

đêm qua khi quan sát thiên tinh, anh đã phát hiện vị trí cụ thể của mộ Nguyên rồi!

Chương 204

Tuy nhiên, nhiệm vụ đả tạp của anh là Đan Đô Tiên Cung nên mới tới đây một chuyến.

Giờ nhiệm vụ đã chuyển sang giai đoạn mộ Nguyên, anh tự nhiên không giấu diếm nữa.

Trần Ngọc Lâu suy nghĩ kỹ lại rồi ngưỡng mộ nói: "Đúng là như vậy.

Lâm huynh thân mang phong thủy bí thuật, nhìn thiên tượng là có thể định được vị trí quan quách.

Phái Tá Lĩnh chúng tôi không thể nào bì kịp." Lâm Nghị khách sáo vài câu đơn giản rồi chuẩn bị rời khỏi Đan Đô Tiên Cung để đến mộ Nguyên!

Vị tướng quân triều Nguyên kia tâm tư cẩn mật, không hề xây mộ huyệt của mình bên trong Đan Đô Tiên Cung mà giấu thân ở bên ngoài tiên cung.

Lối vào của nó nằm ngay tại hậu điện trên đỉnh núi mà anh từng đến trước đó!

Vách đá trên đỉnh Bình Sơn thực chất là nút thắt cổ chai của ngọn núi này, một bên là thân bình, còn đối diện vách đá chính là miệng bình!

Mộ Nguyên nằm ngay trong miệng bình của Bình Sơn.

Muốn băng qua vách đá để vào miệng bình thì hậu điện trong nút thắt đỉnh núi là con đường duy nhất.

Tuy nhiên.

Ngay khi Lâm Nghị chuẩn bị quay lại mặt đất, đột nhiên nghe thấy có người hét lớn: "Lâm thiên quan, tổng bả đầu, trong khe núi có người!" Trần Ngọc Lâu nghe vậy thì ngẩn ra, nhìn Lâm Nghị cười nói: "Trong khe núi có người sao?

Chuyện này lạ thật đấy.

Lâm huynh, chúng ta qua xem thử thế nào?" Lâm Nghị không từ chối, cùng Trần Ngọc Lâu đi về phía khe núi phía xa.

Người trong khe núi, anh tự nhiên biết là ai, đó là chủ nhân của hình nhân giấy, một Quan Sơn Thái Bảo đời Minh.

Quan Sơn Thái Bảo có một tuyệt kỹ, giỏi về thuật "Quan Sơn Chỉ Mê", cực kỳ thần bí, khi khai quật mộ đế vương, thủ pháp của họ chưa bao giờ bị ai phát hiện, tương truyền Quan Sơn Thái Bảo muốn đào mộ nào thì đến thần tiên cũng không hay biết.

Giờ đây Lâm Nghị đã hiểu rất rõ về họ, Quan Sơn Thái Bảo giỏi Súc Cốt Công, nhưng loại Súc Cốt Công này khác với những gì người thường hay nói, loại của kẻ trộm chỉ là tháo khớp xương để giảm thể tích cơ thể chui qua lỗ nhỏ.

Còn Súc Cốt Công của Quan Sơn Thái Bảo có thể xuyên qua các kẽ đá, huyền diệu vô cùng.

Tên Quan Sơn Thái Bảo này bị kẹp chết trong kẽ đá, chắc hẳn là dùng Súc Cốt Công chui vào, nhưng giữa chừng vì lý do nào đó mà bí thuật mất hiệu lực, kết quả bị kẹp chết tươi.

Thuật hình nhân giấy là một loại thuật khôi lỗi gần giống như khống thi, có thể điều khiển hình nhân giấy, chó giấy chui qua khe cửa, kẽ tường để trộm đạo, tương truyền khi thi triển thuật này là gắn linh hồn vào hình nhân để chúng tự do ra vào những tòa thiết lâu bị phong tỏa nghiêm ngặt.

Lâm Nghị giờ đã có bí thuật Quan Sơn nên nắm rõ thuật hình nhân giấy như lòng bàn tay.

Khi anh tới nơi, người của Tá Lĩnh đã đào xác tên Quan Sơn Thái Bảo ra khỏi kẽ đá.

Đó là một nam thi mặc áo bào đen, cao lớn béo mập, ngồi khoanh chân, tay bắt một ấn quyết kỳ lạ, chính là thủ quyết của thuật hình nhân giấy, rõ ràng là đến chết hắn vẫn không tán công.

Nam thi mặc bộ đồ quỷ trên sân khấu, trên thi thể tỏa ra một mùi hương kỳ quái dùng để xua đuổi rắn rết sâu bọ, dù chết ở Bình Sơn đã lâu nhưng không hề bị rết độc cắn rỉa.

Lâm Nghị vuốt cằm suy tư.

Rõ ràng tên Quan Sơn Thái Bảo này có chuẩn bị mà tới, tính toán kỹ lưỡng, nhưng tại sao giữa chừng bí thuật lại mất hiệu lực?

Là do học hành không đến nơi đến chốn, hay có nguyên nhân khác?

Hơn nữa, nếu hắn định dùng hình nhân để trộm dược liệu trong thiết lâu, tại sao bao nhiêu dược liệu quý ở tầng một hắn không động vào, mà nhất định phải điều khiển hình nhân lên tầng hai?

Trong khi Lâm Nghị đang suy nghĩ, anh thấy ngón tay của tên Quan Sơn Thái Bảo đột nhiên cử động.

Thủ đoạn này... dường như trùng khớp với thuật "Thi giải thành tiên" trong Quan Sơn Chỉ Mê!

Tuy nhiên, người này dù có thủ đoạn thi giải thành tiên nhưng không có thiên thời địa lợi nhân hòa, nên đành lùi lại một bước, chọn cách giấu xác để chờ biến hóa!

Tên Quan Sơn Thái Bảo này sắp trá thi rồi!

"Mọi người mau lùi lại!" Lâm Nghị hét lớn một tiếng, tất cả mọi

người theo bản năng lùi lại, hoảng hốt nhìn quanh.

Cùng lúc đó, từ thi thể tên Quan Sơn Thái Bảo bốc ra từng luồng thi độc đen đặc, một lực sĩ Tá Lĩnh do đứng gần không cẩn thận hít phải một ngụm thi độc.

Mặt người đó lập tức biến thành màu xanh đen, môi đen kịt, mắt vô thần, tứ chi cứng đờ, mất đi lý trí, xoay người vồ lấy đồng đội bên cạnh.

Trần Ngọc Lâu dẫn dắt đám lực sĩ Tá Lĩnh cũng không phải hạng vừa, loáng một cái đã khống chế được người bị nhiễm thi độc.

"Là cương thi biến hóa." Trần Ngọc Lâu nhìn tên Quan Sơn Thái Bảo đang thi biến với ánh mắt rạng rỡ, cuối cùng cũng đợi được cơ hội rồi, hô lớn: "Anh em, bắt đầu làm việc!" Ngay sau đó, nhiều lực sĩ Tá Lĩnh lấy từ trong túi ra một viên đan dược bỏ vào miệng, đeo mặt nạ đen, rút ra một tấm lưới lớn lao về phía tên Quan Sơn Thái Bảo.

Trần Ngọc Lâu tay cầm một chiếc móng lừa đen (hắc lư đề tử) lâu năm, chờ thời cơ hành động.

Lúc này, Hoa Linh thấy có người trúng thi độc định vội vàng chạy qua cứu chữa.

Thế nhưng, bàn tay nhỏ nhắn của cô lại bị Lâm Nghị chộp lấy!

Hoa Linh khó hiểu nhìn Lâm Nghị: "Anh Lâm, có chuyện gì vậy?" Lâm Nghị vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đừng qua đó, quá nguy hiểm." Cái chết của Hoa Linh anh nhớ rất rõ.

Đó là do Trần Ngọc Lâu trúng thi độc, sau đó bị thi độc điều khiển rồi giết chết Hoa Linh!

Lúc đó anh tức đến mức đập bàn, còn gửi cả một thùng "quà lớn" cho tên biên kịch ngốc xếch kia.

Bí thuật thi giải của Quan Sơn Thái Bảo, thi độc sau khi biến hóa không phải dạng vừa, độc tính mãnh liệt, thi độc thông thường không thể nào so bì được.

Chỉ thấy người trúng độc mắt đỏ ngầu như máu, dù bị mấy tên lực sĩ Tá Lĩnh đè xuống vẫn khỏe kinh người, dễ dàng hất văng mấy người ra!

Sau đó, người đó vơ lấy một thanh đại đao, thấy ai cũng chém như phát điên!

Lực sĩ Tá Lĩnh thường ngày liếm máu trên lưỡi đao nên né rất nhanh, người đó khóa mục tiêu vào Hoa Linh, lao tới với tốc độ cực nhanh!

Sắc mặt Hoa Linh thay đổi hẳn, muốn né tránh nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, cô không kịp phản ứng.

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh.

Một bàn tay đột nhiên chắn ngang trước mặt Hoa Linh.

Keng!

Thanh đại đao chém thẳng vào lòng bàn tay thịt mà phát ra tiếng kêu như chạm vào sắt đá.

Cánh tay Lâm Nghị đột ngột phát lực, thanh đao đang tì vào lòng bàn tay anh bỗng chốc bị chấn thành mảnh vụn, tiếp đó anh tung một chưởng ấn vào ngực kẻ trúng độc.

Ặc!

Ngực kẻ trúng độc bị đánh lõm vào, xương sườn gãy hết, phun ra một ngụm máu tươi, văng xa mấy mét rồi đập mạnh vào vách núi, đầu gục xuống chết không thể chết thêm.

“Anh Lâm, mau để em xem tay anh.” Hoa Linh bên cạnh đã hoàn

hồn, vẻ mặt lo lắng, nhanh chóng cầm lấy bàn tay Lâm Nghị vừa bị đao chém trúng.

Khi Hoa Linh mở lòng bàn tay Lâm Nghị ra nhìn, cô sững sờ.

Bàn tay đó hoàn hảo không chút tổn thương, ngay cả một vết xước cũng không có, rõ ràng cô tận mắt thấy đại đao chém vào lòng bàn tay cơ mà, sao lại thế này?

Chẳng lẽ Lâm Nghị luyện võ công kiểu Kim Chung Trào?

"Uầy, lo cho tôi thế kia à!" Lâm Nghị thích thú nhìn Hoa Linh.

Mặt Hoa Linh hơi ửng hồng, nói: "Anh Lâm vì cứu em mới suýt bị thương, người ta đương nhiên phải lo cho anh rồi chứ ~~~" Chà chà.

Xem con bé nói kìa, có lý có cứ quá đi.

Đám lực sĩ Tá Lĩnh bên cạnh thấy vậy đều hô là cao thủ.

Xem ra Lâm thiên quan không chỉ chiếm được trái tim của mỹ nhân băng giá bên Tá Lĩnh, mà ngay cả tiểu muội tử của phái Ban Sơn cũng thầm thương trộm nhớ rồi!

Chương 205

Cao thủ, đúng là cao thủ!

Ở thời đại này vẫn chưa có quy định một vợ một chồng.

Đàn ông năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường.

Đám lực sĩ Tá Lĩnh nhìn Lâm Nghị với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Cùng lúc đó.

Trần Ngọc Lâu cùng đám lực sĩ Tá Lĩnh đang khổ chiến với tên Quan Sơn Thái Bảo thi biến!

Tên này giờ đây khỏe vô cùng, lại đầy mình thi độc khiến người ta không thể phòng bị.

Tá Lĩnh dù đông người nhưng cũng rơi vào thế khó.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng thấy da đầu tê dại, nhất thời không có cách nào.

Trong khi họ đang khổ chiến, Chá Cô Tiếu cầm hai khẩu súng lục xông lên!

Bắn liên tiếp mấy phát nhưng tên Quan Sơn Thái Bảo chẳng hề hấn gì.

Sắc mặt Chá Cô Tiếu trầm xuống, cất súng, một cú phi thân đã ra sau lưng hắn.

Đôi tay anh ta luồn qua nách hắn, khóa ngược cổ sau, gối thúc mạnh vào xương sống.

Như vậy, ngay cả thi ma ngàn năm trước bí thuật của Ban Sơn cũng chỉ có nước chịu trói, nói gì đến tên Quan Sơn Thái Bảo này!

Chiêu bí thuật Ban Sơn này chính là tuyệt kỹ "Khôi tinh thích đấu" lưu truyền từ cổ thuật "Thiên quan phục thi trận" thời Tây Tấn, dựa vào sự khéo léo để trực tiếp tháo khớp xương cương thi, nghe nói ngay cả thi tiên đã thành hình cũng không tránh khỏi!

Xương cốt bên trong tên Quan Sơn Thái Bảo từ từ nứt toác, như từng lớp giấy trắng cũ cọ xát vào nhau, cả cái xác bị anh ta bẻ ngược từ phía sau cho ngửa đầu ra, anh ta đột ngột phát lực, nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn gãy lìa.

Trong chớp mắt.

Thủ cấp của tên Quan Sơn Thái Bảo cùng mười mấy đốt sống cổ bị Chá Cô Tiếu giật phăng ra khỏi thân hình cao lớn, cái xác không đầu ngã gục xuống đất.

Máu đen kịt lẫn với nội tạng phun ra từ cổ theo đốt sống, bắn tung tóe khắp nơi.

Trần Ngọc Lâu thấy cảnh này, mặt già đen lại, hơi mất mặt!

Khó khăn lắm mới thấy một con cương thi biến hóa, chính là lúc họ thể hiện bản lĩnh.

Ngờ đâu con cương thi này quá mạnh, họ không những không hạ được mà còn rơi vào khổ chiến.

Cuối cùng vẫn phải để đạo nhân Ban Sơn là Chá Cô Tiếu ra tay giải quyết.

Thế này thì... không so được với Lâm Nghị đã đành, giờ đến Chá Cô Tiếu cũng lấn lướt trước mặt mình!

Anh ta vốn dĩ tự phụ, nhưng cảnh tượng này đúng là đả kích quá lớn.

Dù trong lòng không vui nhưng Trần Ngọc Lâu vẫn ôm quyền,

miễn cưỡng cung kính nói: “Đã nghe danh bí thuật Khôi tinh thích đấu của Ban Sơn từ lâu, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền!” Chá Cô Tiếu lấy từ trong ngực ra một viên dược hoàn nuốt vào, khiêm tốn nói: “Khí giới của Tá Lĩnh, tôi cũng ngưỡng mộ đã lâu.” Lâm Nghị thấy Chá Cô Tiếu ra tay liền hài lòng mỉm cười.

Không tệ, không tệ.

Không hổ là bí thuật Ban Sơn.

Tên Quan Sơn Thái Bảo thi biến mạnh như vậy mà vẫn bị hạ gục, thủ đoạn này đúng là lợi hại.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ phụ bản, trong phần thưởng của anh sẽ có bí thuật Ban Sơn.

Tuy anh không cần loại bí thuật chiến đấu này, vì chẳng có việc gì là một bàn tay không giải quyết được, nếu có thì hai bàn tay.

Nhưng đưa thứ này cho Lão Hồ và Bàn Tử thì chắc chắn thực lực của họ sẽ tăng vọt!

Lâm Nghị quét mắt một vòng, những người vừa chiến đấu với cương thi cơ bản đều bị nhiễm thi độc ít nhiều, bao gồm cả Chá Cô Tiếu.

Chỉ là họ đã uống bí dược của môn phái nên ngắn hạn chưa thấy biểu hiện gì.

Lâm Nghị tiến lên hỏi Trần Ngọc Lâu: “Trần tổng bả đầu, có nước không?” “Có chứ!” Trần Ngọc Lâu nghi hoặc nhìn Lâm Nghị rồi đưa một bình nước cho anh.

Lâm Nghị nhận lấy bình nước, tay kia rút ra một lá bùa, nhẩm khẩu quyết, lá bùa tự cháy rồi anh ném vào bình nước.

“Thi độc của Quan Sơn Thái Bảo quá mạnh, các anh dù đã uống bí

dược nhưng vẫn khó trừ tận gốc, chỉ có uống nước giải độc này mới có thể bình an vô sự." Dù họ rất tự tin vào bí dược môn phái mình, nhưng suốt quãng đường đi qua, sự tin tưởng của họ đối với Lâm Nghị đã vượt xa bí thuật trong môn!

Không ngoại lệ, từng người cầm bình nước uống một ngụm để giữ an toàn.

Lâm Nghị nhìn cái xác không đầu dưới đất, vung tay thu hồi luôn con cương thi này.

Loại cương thi ngụy thi tiên này giá trị không thấp đâu!

Lâm gia ta giải độc cho các người, lấy đi một cái xác cương thi chắc không quá đáng chứ?

Hắc hắc hắc ~~~ Sau khi tiêu diệt Quan Sơn Thái Bảo, mọi người không khỏi cảm thán, chỉ một lát sau, người của Tá Lĩnh đã xới tung khu đất xung quanh, khe núi gì đó đều được lục soát sạch sẽ.

Trần Ngọc Lâu đi đến trước mặt Lâm Nghị hỏi: "Lâm huynh, chúng ta tìm kiếm ở đây bấy lâu mà không thấy mộ cổ triều Nguyên, trước đó anh nói đã phát hiện vị trí ngôi mộ, không biết là ở đâu?" Thấy Trần Ngọc Lâu hỏi, Lâm Nghị cũng không giấu diếm, mỉm cười đáp: "Mộ cổ triều Nguyên nằm ngay tại miệng bình của Bình Sơn!" Trần Ngọc Lâu ngẩn người, kinh ngạc hỏi: "Miệng bình?

Lăng tẩm cổ đại đều xây dưới lòng đất, cho dù là xẻ núi làm quách, xuyên đá làm kho thì mộ thất cũng phải ở sâu trong lòng núi, sao có thể ở trên miệng bình trên đỉnh núi được?" Chá Cô Tiếu nghe vậy, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Điều Lâm huynh nói không phải không có khả năng.

Mộ cổ Bình Sơn sao có thể dùng lẽ thường mà xét được?

Biết đâu vị trí mộ huyệt đó hoàn toàn ngược lại với các mộ cổ thế

gian, được xây ở nơi cao nhất trên đỉnh núi, còn dưới núi chỉ là bố trí mộ giả để đánh lạc hướng!" Trần Ngọc Lâu thấy cả hai đều nói vậy, suy nghĩ một lát rồi bảo: "Đỉnh Bình Sơn hiểm trở vô cùng, nếu mộ cổ thực sự giấu ở trên đó thì đại đội mã của Tá Lĩnh chúng ta căn bản không có chỗ triển khai, chiến lược đi ngược lại quy luật này đúng là nằm ngoài dự tính." Lâm Nghị thấy cả hai bán tín bán nghi, thản nhiên nói: "Hai người đã từng nghe nói về một loại cổ pháp chưa?" "Ồ?

Cổ pháp gì?" "Yếm Thắng Chi Pháp!" Yếm Thắng hiểu nôm na là trấn áp để giành chiến thắng, là dùng pháp thuật nguyền rủa hoặc cầu nguyện để chế ngự người, vật hoặc ma quái mà mình ghét.

Yếm Thắng Chi Pháp có từ thời cổ đại.

Trong bài thơ "Nguyên Nhật" của danh gia Vương An Thạch thời Bắc Tống cũng có nhắc đến: "Bạo trúc thanh trung nhất tuế trừ, xuân phong tống noãn nhập đồ tô.

Thiên môn vạn hộ đồng đồng nhật, tổng bả tân đào hoán cựu phù." (Trong tiếng pháo nổ tiễn đưa năm cũ, gió xuân mang hơi ấm vào rượu Đồ Tô.

Ngàn nhà vạn hộ dưới ánh mặt trời rạng rỡ, đều đem bùa đào mới thay cho bùa cũ).

Thời Tống, mỗi dịp tết đến mọi nhà đốt pháo và thay bùa đào trước cửa để trừ tà dẫn phúc, đó chính là ý nghĩa của Yếm Thắng.

Đến ngày nay không còn treo bùa đào mà thay bằng dán câu đối xuân, thực chất cũng là một loại Yếm Thắng Chi Pháp.

Trong đó loại Yếm Thắng Chi Pháp nổi danh nhất chính là Mộc Công Yếm Thắng!

Trong giới thợ mộc có một truyền thuyết, năm xưa thợ mộc xây lầu bên cạnh Đô Giang Yển chính là Công Thâu Ban, tức là Lỗ Ban

tiên sinh.

Sau khi xây xong, Lỗ Ban đặt một hình nhân gỗ nhỏ gánh đòn gánh ở phần lõm của xà ngang, hai bên gánh mỗi bên một hạt thóc để giữ thăng bằng cho hình nhân, rồi để lại một câu: "Hình nhân không đổ, nước không tới Thục." Ngàn năm sau Đô Giang Yển bị vỡ đê, Thi Thánh còn để lại thơ truyền đời.

Tự cổ tuy có pháp Yếm Thắng, nhưng nước sông vẫn chảy về đông.

Nghe Lâm Nghị nhắc đến loại cổ pháp này, Trần Ngọc Lâu gật đầu nói: "Lâm huynh nói vậy, tôi thấy cực kỳ có khả năng.

Việc xây mộ trong đan cung Bình Sơn vốn dĩ là để trấn áp dân di động, đây chính là 'Yếm Thắng', lấy lăng mộ làm vật trấn yếm đúng là hiếm thấy, nhưng các thợ mộc khi xây nhà dương trạch thường đặt pháp Yếm Thắng ở nơi cao nhất, mộ cổ Bình Sơn chắc chắn giấu trên đỉnh núi!" Ngay lúc này.

La Lão Oai đã dẫn binh sĩ vơ vét hòm hòm đồ đạc gần Vô Lượng Điện, đang chuyển ra ngoài.

Gã rảnh rỗi không có việc gì cũng chui xuống giếng đan, vừa thấy Trần Ngọc Lâu là mặt mày hớn hở.

"Đại ca bả đầu của tôi ơi!

Lần này chúng ta không đi công cốc rồi!

Khắp nơi đều là bảo vật!

Chương 206

Nếu tìm được mộ Nguyên thì đúng là đủ cho chúng ta ăn chơi mấy năm!

Đúng rồi, trong này có thấy mộ Nguyên không?" Trần Ngọc Lâu chỉ tay lên đỉnh Bình Sơn, ngạo nghễ nói: "Mộ Nguyên không nằm trong Đan Đô Tiên Cung, mà ở phía trên tiên cung, trên đỉnh Bình Sơn!

Đây chính là 'Yếm Thắng Chi Pháp' có từ thời cổ." La Lão Oai nghe thấy đã phát hiện mộ Nguyên, gãi gãi cái đầu trọc, tuy không hiểu gì nhưng tóm gọn lại kết quả là tìm thấy mộ rồi!

Gã toét miệng cười: "Đại ca bả đầu, đại ca tốt của tôi ơi!

Cuối cùng chúng ta cũng tìm ra manh mối.

Không hổ là thủ lĩnh Tá Lĩnh, chút mộ cổ Bình Sơn này đối với anh thì chỉ là chuyện nhỏ như kiến thôi!

Ha ha ha, vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Đại ca hạ lệnh đi, tập hợp nhân thủ, chúng ta làm một vố thật lớn!" Thấy La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu đột nhiên có cảm giác như gặp được người thân!

Ai đời, tên đại soái quân phiệt này nói chuyện nghe xuôi tai thật chứ!

Từng câu từng chữ đều gãi đúng chỗ ngứa của anh ta.

Thoải mái, quá thoải mái rồi.

Trần Ngọc Lâu khiêm tốn chỉnh lại kính, ngẩng cao đầu, cố gắng kìm nén niềm vui sướng trong lòng không để lộ ra mặt.

Lâm Nghị nhìn Trần Ngọc Lâu, không khỏi mỉm cười.

Bấy lâu nay, cuối cùng cũng để Trần tổng bả đầu của chúng ta được một phen ra oai rồi.

Trần Ngọc Lâu hiện giờ tự tin đến mức bùng nổ.

Vị trí mộ Nguyên cơ bản đã xác định, vậy thì họ dường như không cần ở lại đây nữa!

Anh ta tự tin ra lệnh: "Anh em, đi thôi, theo tôi, cùng Lâm thiên quan và anh em Chá Cô Tiếu tiến về mộ Nguyên!" Nói đoạn, anh ta định dẫn đám người rời khỏi giếng đan.

Lâm Nghị nhìn về phía vị trí vừa phát hiện xác tên Quan Sơn Thái Bảo, vuốt cằm, lại có phát hiện bất ngờ, nói: "Trần tổng bả đầu, không cần đi nữa!" Nghe vậy, nụ cười trên khuôn mặt đầy đắc ý của Trần Ngọc Lâu bỗng tắt ngấm.

Chuyện gì đây?

Lâm Nghị không cho mình đi mộ Nguyên sao?

Chẳng lẽ mộ Nguyên không ở trên đỉnh miệng bình?

Những suy luận vừa rồi đều sai hết à?

Anh ta vừa mới nổ banh xác với La Lão Oai rồi mà!

Trần Ngọc Lâu tỏ vẻ điềm tĩnh, xem Lâm Nghị nói gì, nhân tiện nghĩ cách chữa thẹn trong lòng.

Lâm Nghị chỉ vào vị trí phát hiện Quan Sơn Thái Bảo, nơi đó có một vết nứt rộng mười mấy phân, nói: "Nếu tôi không nhìn nhầm, vết nứt này sẽ kéo dài lên phía trên, tên Quan Sơn Thái Bảo kia chắc hẳn là từ hậu điện trên vách đá đỉnh núi tiến vào đây, cho nên chúng ta chỉ cần đi dọc theo con đường này lên trên là được, không cần phải từ đỉnh núi đu dây xuống vách đá nữa!

Lúc đó chúng ta có thể từ hậu điện, leo lên vách đá là tới được

miệng bình!" Nghe ý tưởng táo bạo này của Lâm Nghị, mọi người đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng là có chút không chấp nhận được.

Hay nói cách khác, không thực tế lắm!

Đi từ vết nứt lên cung điện dưới vách đá, còn chẳng bằng dựng thang rết (ngô công quải sơn thê) cho xong!

Trần Ngọc Lâu cười hắc hắc, vung tay nói: "Lâm huynh, nói vậy là sai rồi!

Tương truyền Quan Sơn Thái Bảo tinh thông Súc Cốt Công nên mới có thể tự do đi lại trong kẽ đá, chúng ta đâu có công phu đó!

Hơn nữa, ngay cả Quan Sơn Thái Bảo còn bị kẹp chết trong kẽ đá, huống chi là chúng ta, tôi thấy việc này không ổn!" Những lời này Trần Ngọc Lâu nói một hơi, trong lòng không biết sướng đến mức nào.

A, thoải mái, sướng chết đi được.

Cuối cùng, cuối cùng thì Lâm thiên quan cũng có lúc phán đoán sai lầm nha!

Hi hi hi ~~~ (*^▽^*) Cuối cùng cũng tóm được cơ hội rồi nhé ~~~ "Mọi người nhìn cho kỹ đây." Giọng Lâm Nghị vừa dứt, ngay tại chỗ xác chết của Quan Sơn Thái Bảo đang nằm, bỗng nhiên một tiếng 'ầm' vang lên, mặt đất sụp xuống!

Trong đống đá vụn đổ nát phát ra tiếng 'loạt xoạt', giống như có sinh vật sống bị chôn vùi bên dưới.

Mọi người lập tức cảnh giác, mắt không rời khỏi nơi vừa sụp đổ. 'Rắc'.

Một cái đầu kiến khổng lồ chui ra từ đống đá, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Lâm Nghị.

Hoa Linh thấy vậy, kinh ngạc hét lên: "Lâm đại ca, đây chẳng phải là con kiến hành quân khổng lồ của anh sao!" Lâm Nghị gật đầu.

Ngay lúc nãy, anh đã bí mật ra lệnh cho Tiểu Đoàn Đoàn đào thông khe nứt nơi Quan Sơn Thái Bảo đang nằm!

Giờ thì vừa khéo. "Làm tốt lắm, lát nữa thưởng cho mày đồ ăn ngon." Lâm Nghị hài lòng nhìn Tiểu Đoàn Đoàn, vẫy vẫy tay ra hiệu cho nó xuống đi.

Tiểu Đoàn Đoàn nghe thấy có đồ ăn ngon thì vui mừng khôn xiết, cúi đầu một cái, trực tiếp vùi mình vào đống đá vụn rồi biến mất tăm.

Trần Ngọc Lâu trước đó đi tìm Đại Công Tước Kê nên không tham gia vào vụ đào hang này.

Chứng kiến cảnh này, gã ngây người ra!

Còn có cả loại thao tác này sao?

Đừng nói đến việc kiến hành quân có thể lớn thế này đã là quá vô lý, đằng này, con kiến khổng lồ đó lại còn đặc biệt nghe lời Lâm Nghị!

Điều này càng khiến người ta không thể tin nổi.

Phải biết rằng, gã nuôi tê tê (xuyên sơn giáp) bao nhiêu năm, nhưng chưa bao giờ thực sự kiểm soát được chúng.

Muốn chúng đào hang, gã còn phải tách đôi con đực và con cái ra để uy hiếp thì mới được.

Gã nhìn Lâm Nghị với ánh mắt sâu thẳm, trong mắt hiện lên vẻ kính phục.

Sau đó, Lâm Nghị bảo mọi người dọn dẹp đống đá vụn.

Khe nứt dài khoảng vài mét, mọi người kinh ngạc phát hiện ra một lối đi bằng bậc thang đá!

Lối đi này dốc nghiêng hướng lên trên, nhìn vào bóng tối không thấy điểm dừng, không biết dẫn tới đâu.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy bậc thang đá thì mặt tối sầm lại, trong lòng thầm lầu bầu: "Lạ thật, lẽ nào đúng như lời Lâm Thiên Quan nói?

Chỗ này thực sự thông đến cung điện dưới đáy vực?" Sau đó, mọi người đi theo bậc thang đá hướng lên trên, đi được hơn ngàn mét thì thấp thoáng thấy ánh sáng.

Họ tiếp tục đuổi theo ánh sáng đó cho đến khi thoát ra ngoài.

Phóng mắt nhìn quanh, cách đó không xa chính là tòa cung điện họ từng đến trước đây!

Mà sau lưng họ lại là một hòn non bộ.

Nếu không phải từ bên trong đi ra, họ vạn lần không thể ngờ sau hòn non bộ này lại ẩn chứa một không gian khác! "Lâm huynh, anh đúng là thần rồi!

Loại mật đạo này mà anh cũng phát hiện ra được!" Trần Ngọc Lâu lần này tâm phục khẩu phục.

Tìm lỗ hổng trong lời của Lâm Thiên Quan ư?

Đó chẳng khác nào tự vả vào mặt mình!

Thực ra, lúc Lâm Nghị xuống đây trước đó cũng không phát hiện ra mật đạo này.

Chương 207

Chỉ đến khi xác chết của Quan Sơn Thái Bảo được tìm thấy, anh mới sực nhớ ra chi tiết nhỏ nhặt này!

Cái gọi là Quan Sơn Thái Bảo có công phu súc cốt để tự do hành động trong khe núi hoàn toàn là lời đồn thổi phóng đại, bốc phét hết.

Có thể di chuyển thì đúng, nhưng khó mà duy trì lâu, xuyên qua vài mét đã là giỏi lắm rồi!

Quan Sơn Thái Bảo không thể xuyên qua cả dãy Bình Sơn để trực tiếp đến đây được.

Vì vậy, để hắn xuất hiện ở đây, chắc chắn phải có một lối đi gần đó.

Điều này giúp anh nhớ ra chi tiết bị bỏ sót.

Còn về việc lối đi này dùng để làm gì, anh không nhớ rõ lắm.

Chẳng mấy chốc, ở nơi sâu nhất của hậu điện, mọi người phát hiện ra một vết nứt lớn!

Khe nứt khổng lồ như bị đao chém búa bổ này bắt đầu từ đỉnh núi.

Do thế núi bị nghiêng, khe núi cũng dốc thẳng xuống, đâm vào phần bụng núi phía trước.

Khe nứt trên rộng dưới hẹp, sâu thẳm bên dưới mây mù vần vũ, thông già mọc ngược, nhìn từ trên cao xuống mà thấy hoa mắt chóng mặt!

Từ dưới nhìn lên thì vách đá dựng đứng, trời cao chỉ còn là một đường chỉ.

Có vẻ như chỉ cần gió thổi mạnh một chút là có thể dễ dàng thổi

bay những khối đá treo lơ lửng kia.

Thế núi nứt toác hình cái bình này cứ treo lơ lửng như sắp đứt mà lại không đứt suốt bao nhiêu năm qua.

Dưới thế núi nghiêng đó là rừng phong trùng điệp và khe suối sâu thẳm.

Dù nhìn từ góc độ nào, thế núi Bình Sơn cũng hiểm trở đến cực hạn!

Khe nứt lớn này có thể nói là bắt đầu từ phần vai núi Bình Sơn, cắt ngang nửa ngọn núi.

Màu sắc đá trên vách khe cũng dần đậm hơn, xung quanh treo đầy dây tử đằng sâu thẳm, trên dây mọc đầy kỳ hoa dị thảo, trong khe đá đầy cỏ dại.

Ở tận cùng mặt âm của núi, nơi cổ bình và vai bình nối liền nhau, đi ngược lên trên chính là miệng bình trên đỉnh núi.

Đó là một vách đá quanh năm không thấy ánh mặt trời, đủ loại thực vật kỳ lạ không tên mọc ngày càng nhiều, trông rất bất thường.

Lâm Nghị chỉ tay vào vách đá dược thảo, cười nói: "Thông già dây leo xanh tốt mạnh mẽ, lại có kỳ trân dị thảo vây quanh, đây chính là mạch mộ võ tướng.

Ngôi mộ nhà Nguyên chắc chắn nằm gần đó." Cái gọi là "phần mạch" (mạch mộ) đều được nhắc đến trong Tứ Mạch Bí Thuật.

Trạng thái sinh trưởng của thực vật trên mộ tục xưng là "phần mạch".

Các phương pháp đoán định hưng suy của mạch này đều bắt nguồn từ cuốn "Lăng Phổ" cổ đại.

Trong Tứ Mạch Bí Thuật, những gì được nhắc đến chỉ là kiến

thức cơ bản nhất về phần mạch.

Ví dụ như: "Cỏ trên mộ xanh rì, trong quan là thiếu niên".

Nghĩa là nếu cỏ trên mộ xanh non, người chôn bên trong chắc chắn là thiếu niên chết trẻ.

Hay như: "Cỏ trên mộ mọc tạp nham, dưới đất tất có người bệnh vong".

Cỏ màu sắc hỗn loạn, khô héo, trông thiếu sức sống thì người chết trong mộ phần lớn là do bệnh tật.

Còn xung quanh lăng mộ của những người kiêu dũng thiện chiến thường là thông xanh cỏ cứng.

Về phần nhận diện phần mạch ở tầng sâu hơn thì vô cùng phức tạp, e rằng không kém gì cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Ánh mắt Trình Cô Tiếu sắc lẹm, nhìn theo hướng Lâm Nghị chỉ, thấy một đám hoa vàng lớn thì vui mừng nói: "Pháp phân kim định huyệt của Lâm huynh quả nhiên huyền diệu vô cùng.

Trên vách đá kia có mọc cỏ Miêu Nhãn.

Như vậy xem ra, mộ nhà Nguyên thực sự nằm gần vách đá đó!" Thứ mà Trình Cô Tiếu gọi là Miêu Nhãn thực chất là một loại cỏ mắt mèo.

Đây là một loại thực vật thân thảo sống lâu năm, lá trơn mỏng dài, cành mọc phân nhánh.

Tháng 4, tháng 5 nở hoa, tháng 6, tháng 7 kết quả, những bông hoa nhỏ màu vàng kim trông hơi giống mắt mèo.

Chúng thường mọc gần mộ phần, và chỉ mọc ở phía bên trái mộ, vì vậy gã mới khẳng định gần vách đá đó chắc chắn có mộ huyệt!

Lâm Nghị cười thản nhiên, mọi thứ đều nằm trong dự liệu.

Trần Ngọc Lâu bị vả mặt không thương tiếc, nhưng gã cũng chẳng thấy quá xấu hổ, rõ ràng đã quen rồi.

Bị Lâm Thiên Quan vả mặt thì có gì mà mất mặt!

Ngược lại, có thể kết giao với Lâm Thiên Quan mới là điều vinh dự nhất đời gã!

Gã đẩy gọng kính, lộ vẻ hưng phấn, vung tay nói: "Đã tìm được vị trí mộ nhà Nguyên, chúng ta còn đợi gì nữa mà không qua đó?" Cái điệu bộ này cứ như thể chính gã phát hiện ra ngôi mộ vậy, tự tin đến lạ!

Mọi người đều hăng hái, thề thốt hứa hẹn, xắn tay áo chuẩn bị làm một trận lớn!

Trình Cô Tiếu nhìn thấy cổ mộ nhà Nguyên, lòng càng nóng như lửa đốt, ra lệnh: "Lão Dương Nhân, Hoa Linh, chuẩn bị dây thừng, chúng ta qua đó!" Hoa Linh và Lão Dương Nhân đáp lời, lập tức chuẩn bị.

Trần Ngọc Lâu cũng lệnh: "Hồng cô nương, chọn năm mươi anh em nhanh nhẹn, lắp thang dây rết, chúng ta băng qua vực!" Hồng cô nương vỗ ngực đảm bảo: "Tổng bả đầu yên tâm, tôi đi chuẩn bị ngay!" Lâm Nghị nhìn đám người đang hưng phấn, dội ngay một gáo nước lạnh: "Vách đá này nối giữa vai bình và cổ bình, nhìn thì có vẻ kiên cố nhưng thực chất là nơi yếu nhất của Bình Sơn.

Trải qua bao nhiêu vạn năm phong hóa, mưa gió xói mòn, e rằng đã sớm không chịu nổi gánh nặng.

Nếu quá nhiều người lên đó, tôi e rằng đó sẽ là sợi rơm cuối cùng làm gãy lưng lạc đà." Trần Ngọc Lâu nhíu mày hỏi lại: "Ý Lâm huynh là lo lắng cổ bình sẽ bị gãy khỏi vai bình rồi sụp đổ sao?" Lâm Nghị

gật đầu: "Đúng vậy, chính là ý đó." Trần Ngọc Lâu lắc đầu, không mấy để tâm: "Lâm huynh, tôi nghĩ anh lo xa quá rồi.

Bình Sơn này sừng sững ở đây bao nhiêu vạn năm, trải qua bao mưa gió, từ thời Đường, Tống, Nguyên đều khai phá mà không sụp, sao có thể vì vài người chúng ta mà sụp được, thật là hơi nực cười." Đám lực sĩ Xả Lĩnh phía sau gã cũng phá lên cười theo. "Đúng thế, Lâm Thiên Quan anh quá cẩn thận rồi." "Nếu sụp thật thì đúng là ý trời.

Ý trời đã vậy, chúng ta cũng chẳng thay đổi được." "Hơn nữa, trong mộ nhà Nguyên chắc chắn đầy trâu báu, nếu vào ít người quá thì sao mang hết được đồ về?" "Chưa nói đến châu báu, nhìn vách đá kia kìa, bao nhiêu dược thảo quý giá, cái nào cũng đáng giá cả gia tài đấy." Đám lực sĩ Xả Lĩnh nhìn đám kỳ trân dị thảo trên vách đá với ánh mắt thèm thuồng, căn bản không màng đến những thứ khác.

Chẳng lẽ Bình Sơn bao nhiêu năm không sụp, đúng lúc họ đi đổ đấu thì sụp?

Xác suất này quá nhỏ!

Thấy họ khăng khăng muốn nộp mạng, Lâm Nghị cũng không ép, ánh mắt chuyển sang Trình Cô Tiếu.

Bốn mắt nhìn nhau, Trình Cô Tiếu rùng mình, dường như nhận ra suy nghĩ của Lâm Nghị.

Thà tin là có, còn hơn không!

Nếu cổ bình thực sự gãy, gã chết thì cũng thôi, nhưng truyền thừa của phái Ban Sơn sẽ bị đứt đoạn!

Gã nhìn Hoa Linh, dặn dò: "Hoa Linh, em ở lại đây trấn giữ, anh với Lão Dương Nhân qua đó là được rồi." Hoa Linh không nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý.

Lâm Nghị nghe vậy, trong lòng thầm tặc lưỡi khen ngợi.

Trình Cô Tiếu đúng là tri kỷ nha!

Chỉ cần một ánh mắt là gã có thể tin tưởng mình và đưa ra lựa chọn hợp lý nhất.

Nếu sinh cùng thời đại, có lẽ thực sự có thể kết bái huynh đệ.

Hồng cô nương thấy Trình Cô Tiếu còn chừa đường lui, cũng nhịn không được khuyên: "Đại ca, tôi thấy Lâm Thiên Quan nói không phải không có lý.

Vạn nhất gãy thật thì lành ít dữ nhiều!" Trần Ngọc Lâu nghe xong, tự tin cười: "Hồng cô nương, làm nghề này của chúng ta, ai mà chẳng đặt đầu lên lưng quần?

Có nguy hiểm là chuyện bình thường mà?

Nhưng thôi, nếu cô cũng thấy thế thì chọn ba mươi người đi cùng chúng ta thôi!" Hồng cô nương đáp: "Rõ!" Lâm Nghị thở dài, cái tính tự phụ của Trần Ngọc Lâu quả nhiên không phải ngày một ngày hai mà sửa được!

Chương 208

Đám lực sĩ Xả Lĩnh ai nấy đều cao to lực lưỡng, đừng nói ba mươi người, chỉ cần mười lăm người lên đó là Bình Sơn chưa chắc đã chịu thấu.

Trong lúc nói chuyện, Trình Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đã dựa vào kỹ năng và công cụ độc môn của Ban Sơn để di chuyển về phía vách dược thảo.

Trần Ngọc Lâu thì lệnh người bắc thang dây rất chuẩn bị băng qua.

Lâm Nghị tùy tay nắm lấy một sợi dây leo, mũi chân khẽ điểm đất, cả người bay vút ra ngoài.

Trên vách đá sâu thẳm, anh giống như đang chơi xích đu, chẳng cần biện pháp bảo hộ nào.

Khi cơ thể đu lại gần vách đá, mũi chân anh điểm nhẹ vào vách, cơ thể lại bắn ra, tay nắm lấy một sợi dây leo khác.

Màn trình diễn này khiến đám Xả Lĩnh trợn mắt hốc mồm.

Trước đó Lâm Nghị nhảy xuống vực còn có vách núi làm điểm tựa, còn hiện tại thì sao?

Cơ bản là dựa vào dây leo để bay trên không trung!

Chỉ cần một sai sót nhỏ là rơi xuống thành thịt nát ngay!

Trần Ngọc Lâu nhìn bóng lưng Lâm Nghị đi xa, nhịn không được cảm thán: "Đúng là tài cao gan lớn." Tuy nhiên, đám Xả Lĩnh không có bản lĩnh đó, chỉ có thể lầm lũi lắp thang dây rất.

Chẳng mấy chốc, Lâm Nghị đã vượt qua hai người Trình Cô Tiếu

khởi hành trước.

Lão Dương Nhân nhìn Lâm Nghị phía xa, khóe miệng giật giật: "Sư huynh, cái ông Lâm Thiên Quan này không phải người nữa rồi!" Trình Cô Tiếu thì trầm ổn hơn, trầm ngâm nói: "Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Thủ đoạn của Lâm Thiên Quan không phải thứ chúng ta có thể đoán được." "Đây là lần đầu em nghe sư huynh khen người khác thế này đấy!" "Khụ khụ, tập trung leo đi." Một lát sau, Lâm Nghị đã là người đầu tiên tiếp cận vách đá dược thảo.

Anh quay đầu nhìn lại, thấy mọi người vẫn còn cách một đoạn xa mới tới.

Sau đó, ánh mắt anh dừng lại trên vách đá.

Trên vách hiện ra nhiều mạch đá gồ ghề, hình dạng như nhũ đá, chất như mã não, trông như những hạt trân châu tán lạc, người địa phương gọi là Trân Châu Tán.

Nhưng đá trân châu này không phải màu xám hay trắng mà đỏ tươi như máu, lại giống như đá kê huyết!

Địa phương có lời đồn rằng, từng có một gã thợ hái thuốc rất giỏi leo núi, gia tộc tám đời đều là tay hái thuốc khét tiếng.

Vì để chữa bệnh cho vợ, hắn bất chấp tính mạng leo xuống tuyệt bích để tìm Cửu Long Bàn.

Hắn thông thuộc dược tính nên mang theo thuốc trừ rết và rắn độc, cuối cùng cũng tìm được Trân Châu Tán.

Trung dược vốn rất đặc biệt, nếu mọc ở nơi có ánh nắng mặt trời thì chỉ là thuốc thường.

Ví dụ như Cửu Long Bàn này, nếu mọc ở nơi có nắng thì chỉ có

tác dụng trừ phong giải độc, nhưng nếu mọc ở thung lũng sâu thẳm quanh năm không thấy mặt trời, dược hiệu sẽ hoàn toàn khác biệt, thậm chí có thể mọc ra những phiến lá to như vảy rồng!

Mỗi cây đều giá trị liên thành, nghe nói có tác dụng cải tử hoàn sinh!

Nhưng ngay khi hắn định hái thuốc, lại thấy từ khe núi chui ra một xác chết mặc quan phục tím đai vàng.

Xác chết đó đã thành tinh, há mồm phun ra tử khí, thò ra một bàn tay trắng lông lá chộp lấy hắn.

Gã hái thuốc sợ đến hồn bay phách tán, chẳng còn màng đến Cửu Long Bàn, cậy vào thân thủ nhanh nhẹn như vượn mà leo vọt lên đỉnh núi chạy thoát.

Từ đó về sau hắn lâm bệnh nặng, không quá hai ngày thì quy tiên.

Giờ đây, ngay giữa những đóa tử đẳng và thông già, Lâm Nghị thấp thoáng thấy ẩn giấu rất nhiều dược thảo quý giá!

Như hoàng tinh, tử sâm đầy rẫy, lại còn có hà thủ ô, linh chi các loại!

Đặc biệt trong một khe đá nhỏ, anh phát hiện một cây Cửu Long Bàn lá to và dày, màu sắc rực rỡ! "Đồ tốt đây rồi!" Lâm Nghị tâm niệm khẽ động, giơ Hắc Kim Cổ Đao chặt đứt dây leo và cành thông xung quanh, đưa tay thu lấy ba cây Cửu Long Bàn!

Ngoài Cửu Long Bàn ra, còn có hà thủ ô trăm năm, linh chi vân vân, anh cũng không bỏ sót!

Mang đi hết!

Đây đều là kỳ trân thế gian, có những cây đã mọc hàng trăm năm, hàng ngàn năm, nghìn vàng khó tìm!

Đừng nói là bốc thuốc, dù chỉ đơn thuần là ăn trực tiếp cũng cực kỳ có lợi cho cơ thể.

Còn về hoàng tinh, tử sâm, thôi thì để lại cho hậu thế vậy.

Nhanh chóng, anh chú ý thấy trên vách đá đỏ như máu có những khe nứt lớn, sâu thẳm và đen kịt.

Lâm Nghị nhắm mắt tập trung, hít sâu một hơi.

Nơi đầu mũi anh thoang thoảng một mùi hương kỳ lạ!

Mùi này không giống trung dược, thảo mộc hay hương hoa, mà là một mùi hương vô cùng đặc biệt!

Mùi hương đặc trưng của cổ mộ!

Đúng vậy, cổ mộ có mùi riêng của nó.

Do sự hỗn hợp của thủy ngân, gỗ quan tài, đồ tùy táng, xác chết và vôi phòng mục mà thành.

Vì vậy trong mộ thất chắc chắn sẽ thấy lạnh lẽo và hôi thối.

Nhưng khi hòa lẫn với mùi thảo mộc của phần mạch ở bên ngoài, ngửi vào lại thấy như một làn hương u uất, lúc ẩn lúc hiện.

Càng gần vị trí mộ huyệt, mùi hương lạnh lẽo này càng nồng, hơn nữa bên trong còn chứa một luồng tinh khí kỳ lạ.

Qua đó có thể khẳng định, cổ mộ nhất định nằm trong khe nứt lớn này!

Khe nứt này ẩn dưới dây leo và thông già, nếu không phải người có nhãn lực tinh tường thì căn bản không thể nhận ra, chứ đừng nói đến việc tìm thấy cổ mộ bên trong.

Nhưng Lâm Nghị đâu phải người thường, chỉ cần khẽ ngửi là biết bên trong nông sâu thế nào!

Nhanh chóng dọn sạch dây leo và cành thông quanh khe nứt, anh lách mình chui vào.

Vừa bước vào, đập vào mắt anh là một cái xác nam!

Xác cổ cúi đầu xuôi tay, không nhìn rõ mặt, trên người phủ đầy bụi bặm, nhìn lớp bụi dày đó có thể đoán người này đã đứng đây bao nhiêu năm không cử động rồi.

Nhưng vẫn thấy rõ cái xác đó đội mũ giáp mặc giáp trụ, rõ ràng là trang phục chiến trận thời xưa.

Bỗng nhiên trong hang gió âm nổi lên tứ phía, cương thi đó bất ngờ rũ sạch lớp bụi dày, hung mãnh vồ về phía Lâm Nghị. "Hay lắm.

Vừa vào đã gặp ngay một con 'đại tống tử' (cương thi) thích nhảy nhót.

Đúng là vận cứt chó mà.

Chậc chậc." Đã gặp rồi thì đương nhiên phải ra tay xử lý thôi.

Anh mạnh mẽ giơ hai tay lên, hai tay như một cặp kéo bắt chéo kẹp chặt cổ cương thi, sau đó dùng lực cánh tay.

Vài tiếng xương gãy răng rắc vang lên, cái đầu của xác cổ lập tức bị 'cắt' lìa, lăn lông lốc dưới đất như quả bóng.

Cái xác không đầu ngã xuống như đống bùn nhão.

Bình thường cương thi sẽ không xông lên cắn người, nhưng nếu tử khí tích tụ quá lâu, gặp phải điện khí hoặc dương khí của người sống mà nảy sinh cảm ứng, nó sẽ đột nhiên nhảy dựng lên truy sát người sống.

Loại cương thi này sức mạnh vô cùng vô tận, da cứng như sắt, đao thương không thể làm bị thương.

Duy chỉ có phần đốt sống cổ phía sau là nơi tử khí yếu nhất.

Chương 209

Phái Ban Sơn có chiêu 'Khôi Tinh Thích Đấu' chính là để đá gãy đốt sống cổ cương thi.

Một khi đốt sống cổ bị gãy, chỉ cần rung mạnh một cái, toàn bộ khung xương cương thi sẽ tan rã, không thể nhảy lên cắn người được nữa.

Lâm Nghị nhìn con cương thi không đầu, máu đen từ cổ chảy ra, một lát sau, máu đen lại tụ lại thành một chữ 'Vương'! "Chậc chậc, thế giới rộng lớn đúng là chuyện gì cũng có, cương thi chết rồi mà còn dùng máu viết chữ được, không lẽ các hạ họ Vương?

Không phải tên là Lợi Hồng đấy chứ?

Định trực tiếp thu hồi mày, nhưng giờ thì... hắc hắc hắc." Lâm Nghị giơ cao cánh tay rồi mạnh mẽ hạ xuống.

Một lực lượng khổng lồ từ trên xuống dưới giáng xuống người cương thi, trong nháy mắt, xác nó bị nghiền nát vụn.

Siêu độ vật lý trực tiếp.

Anh nhìn cái đầu cương thi lăn bên cạnh, tung chân đá một cái.

Cái đầu tròn lẳng bay ra khỏi khe nứt, đập vào vách đá, vỡ tan thành năm bảy mảnh rồi rơi thẳng xuống vực sâu.

Xử lý xong con cương thi, Lâm Nghị không hiểu sao lại cảm thấy đặc biệt sảng khoái.

Trong lòng thấy thư thái vô cùng.

Sau đó anh hiên ngang đi vào sâu trong khe nứt.

Khe nứt trên Bình Sơn này quá sâu, phần nối giữa vai và cổ núi chỉ

còn chưa tới một phần mười, chín phần còn lại đã đứt gãy từ lâu, cứ treo lơ lửng trong mưa gió hàng trăm năm qua.

Giống như loại "đá lung lay" vậy, nhìn thì nguy hiểm nhưng thực chất lại ổn định, trong cái cực hiểm có một sự cân bằng vô cùng vi diệu.

Nếu không có ngoại lực cực mạnh tác động phá vỡ sự cân bằng này, có lẽ hàng nghìn năm sau nó vẫn sẽ như vậy.

Tiến vào khe nứt vách dược thảo là một đường hầm mộ dài, men theo vách đá đi lên, khởi từ vai núi thông lên miệng bình.

Tiếp tục đi vào trong, Lâm Nghị lại gặp vài con cương thi không biết lượng sức, đều bị anh giải quyết dễ dàng.

Chẳng mấy chốc, anh đã tiến vào 'đại' mộ nhà Nguyên! "Tướng quân gì chứ, đúng là rác rưởi mà!" Vị đại tướng quân nhà Nguyên này thậm chí còn phế hơn cả đại tướng quân nước Kim!

Ngay cả các gian phòng phụ cũng không có, chỉ có một gian mộ chính.

Trong mộ chính cũng chẳng có nhiều vàng bạc trang sức, ngược lại có rất nhiều binh khí.

Trải qua hàng trăm năm, một số đao kiếm vẫn còn như mới.

Nếu đại tướng quân nước Kim là hàng xịn thì vị Tương Tây Thi Vương này đúng là hàng dỏm!

Lâm Nghị cũng không quản nhiều, cứ đả tạp trước đã. "Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh!

Ký chủ đang ở trong mộ chính của tướng quân nhà Nguyên, có thể đả tạp.

Phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ." 10.000 điểm đã vào túi.

Tổng kết lại, chuyến này không lỗ.

Chỉ riêng những kỳ trân dị thảo trên vách đá bên ngoài đã đáng giá cả gia tài rồi!

Anh nhìn đống cổ binh khí trong mộ chính, tùy tay cầm lấy một thanh kiếm đồng dài khoảng ba thước.

Thanh kiếm này gia công tinh xảo, lưỡi kiếm sắc bén, nhìn là biết không phải vật thường!

Sau đó anh thu thanh bảo kiếm đồng và vài món vũ khí trông ổn ổn đi, coi như là lấy lãi.

Rồi anh mỉm cười nhìn vào cỗ quan tài trong mộ chính.

Cỗ quan tài này cực kỳ cao lớn, chất liệu làm từ gỗ kim ti nam thành một cỗ Tử Kim Quan!

Cái quách đó vô cùng xa hoa, xung quanh phủ rèm ngọc trai, thân quách khảm đầy ngọc bích không chút tì vết. "Ui cha, lần này lời to rồi." Lâm Nghị lộ nụ cười hài lòng.

Dù sao cũng là tướng quân có đại công, cỗ quan quách này cũng giá trị liên thành.

Đúng lúc này, Trình Cô Tiếu dẫn theo Lão Dương Nhân cuối cùng cũng vượt qua vực thẳm, tiến vào cổ mộ.

Trình Cô Tiếu hoàn toàn ngó lơ những trân bảo và binh khí trong mộ, mà nhìn chằm chằm vào quan quách ở mộ chính, mắt lóe lên tia sáng: "Lâm huynh thần cơ diệu toán, mộ nhà Nguyên thực sự giấu trong miệng bình." Lâm Nghị mỉm cười: "Chỉ tiếc là mộ không lớn, kỳ trân không nhiều, thu hoạch cũng bình thường." Vừa nói, Lâm Nghị vừa thản nhiên thu thêm vài món binh khí thượng hạng trước mặt hai người họ.

Trình Cô Tiếu thấy vậy thì cũng chẳng buồn khách sáo nữa, gã có chút nôn nóng ra lệnh: "Lão Dương Nhân, cùng anh mở quan tài!" Theo truyền thuyết, Mộc Trần Châu có công dụng cải tử hoàn sinh, nên nếu nơi này thực sự có châu báu đó thì chắc chắn nó nằm trong quan quách, giấu trong chín lỗ (cửu khiếu) của xác chết, xác suất cao nhất là được ngậm trong miệng.

Phái Ban Sơn không màng thảo mộc trân bảo trong cung đan đô, cũng chẳng màng binh khí trong mộ nhà Nguyên, họ chỉ vì Mộc Trần Châu! "Biết rồi sư huynh!" Lão Dương Nhân hớn hở đáp.

Tìm được mộ, thấy được quan tài, đó mới là mục đích cuối cùng của họ.

Lâm Nghị thấy vậy liền nói: "Trình huynh đệ, cỗ quan tài này tạm thời không thể mở!" Vừa nói, Lâm Nghị lại thu thêm mấy món cổ binh khí.

Lão Dương Nhân gãi đầu không hiểu hỏi: "Lâm Thiên Quan, anh lấy được binh khí, sao chúng tôi lại không được mở quan tài?" Câu này rõ ràng là có ý bảo Lâm Nghị chỉ cho phép mình làm mà không cho người khác làm.

Thực ra, từ trong quan quách đang tỏa ra một luồng tử khí nồng nặc, mức độ đậm đặc của nó vượt xa Quan Sơn Thái Bảo.

Lâm Nghị điềm đạm đáp: "Nơi này được hạ táng theo pháp yểm thắng, không phù hợp với phong thủy thông thường.

Chuyện bất thường tất có yêu ma, nếu tôi đoán không lầm, xác chết bên trong đã biến thành cương thi, hơn nữa còn là cương thi vương.

Nếu mạo hiểm mở quan tài, cương thi nhiễm phải hơi người, chắc chắn sẽ vùng dậy." Đương nhiên, Lâm Nghị không sợ cương thi

vương, mà là sợ sau khi nó biến đổi sẽ gây ra chấn động lớn.

Đến lúc đó, nếu cổ bình không chịu nổi áp lực mà sụp đổ thì Bình Sơn tan tành, mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn.

Trình Cô Tiếu cười không để tâm: "Lâm huynh yên tâm, Trình Cô Tiếu tôi đổ đấu không được một ngàn thì cũng tám trăm lần.

Gặp qua cương thi lớn nhỏ không ít, dù là thi vương thì cũng không thoát được chiêu Khôi Tinh Thích Đấu của Ban Sơn." Thấy Trình Cô Tiếu kiên quyết như vậy, Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói: "Muốn mở quan tài cũng được.

Nhưng phải nhớ kỹ một điểm, không được động vào chín lỗ của nó." Trình Cô Tiếu cũng là nhân tài hiếm có, nghe Lâm Nghị nhắc đến chín lỗ liền hiểu ngay vấn đề, gật đầu: "Ban Sơn chúng tôi chỉ vì Mộc Trần Châu, không có hứng thú với xác chết." Cùng lúc đó, Trần Ngọc Lâu và Hồng cô nương đã đến trước đám lực sĩ Xả Lĩnh.

Trần Ngọc Lâu vừa nghe thấy lời Lâm Nghị, trong lòng thầm kinh ngạc hỏi: "Lâm huynh, ý anh là xác chết trong quan này đã bị bịt chín lỗ, phong tỏa dương khí?" Lâm Nghị thản nhiên gật đầu: "Chính là vậy, đây là đất đại hung, chỉ có cổ pháp này mới trấn giữ được luồng thi sát này!" "Tê!" Trần Ngọc Lâu hít một hơi lạnh: "Nếu thực sự là vậy thì quan tài này không dễ động vào đâu!

Chỉ cần sơ sẩy một chút là xác chết biến đổi ngay, lúc đó không phải thứ như Quan Sơn Thái Bảo có thể so sánh được!" Trình Cô Tiếu lúc này lòng nóng như lửa, không còn giữ được sự bình tĩnh thường ngày, gã trầm giọng: "Dù vậy, hôm nay quan tài này tôi nhất định phải mở ra xem!" Vì Mộc Trần Châu, vì tộc nhân, dù có là Tương Tây Thi Vương thật gã cũng không sợ. "Đinh!

Địa điểm đả tạp thứ tám đã cập nhật!" "Sau khi kết bái huynh đệ với Trình Cô Tiếu, có thể đả tạp.

Phần thưởng: Bí thuật Khẩu Hí!" Nghe thấy tiếng hệ thống, Lâm Nghị trong lòng kêu trời.

Còn có thể chơi kiểu này sao?

Kết bái với Trình Cô Tiếu?

Thế chẳng phải tự làm thấp thân phận nhà họ Lâm sao?

Hơn nữa, bối phận với Shirley Yang sẽ bị loạn hết cả lên.

Nhưng đã là nhiệm vụ đả tạp, Lâm Nghị không còn lựa chọn nào khác.

Chương 210

Haiz, Shirley à, không phải anh Lâm của em có ý đồ gì đâu, tình thế bắt buộc thôi.

Phần thưởng đả tạp lần này khá thú vị: Khẩu Hí (nghệ thuật giả giọng)!

Kỹ năng này không thuộc về bí thuật Ban Sơn mà là kỹ năng riêng của Trình Cô Tiếu.

Nó cho phép người sử dụng bắt chước tiếng của đủ loại động vật.

Trong nguyên tác, Trình Cô Tiếu chính là dùng chiêu này để lừa bắt được Nộ Tình Bảo Kê.

Có Khẩu Hí vô song, lại phối hợp với Song Chỉ Tham Động, đi đổ đấu hay vào hang cọp cũng dễ như lấy đồ trong túi.

Hắc Kim Bảo Đao của mình thậm chí chẳng cần rút khỏi vỏ, quản nó là con gì, đều phải đầu hàng hết.

Chỉ là, giờ đang trong cổ mộ mà bàn chuyện kết bái thì hơi kỳ, đợi ra ngoài rồi tính.

Thấy Trình Cô Tiếu nhất quyết đòi mở quan tài tìm Mộc Trần Châu, Lâm Nghị trực tiếp nói: "Trình huynh đệ, không cần mở đâu, chỗ này không có Mộc Trần Châu!" Nghe vậy, Trình Cô Tiếu sững sờ, nhìn Lâm Nghị với vẻ nghi hoặc: "Lâm huynh, sao anh biết được?

Chẳng lẽ anh biết tung tích của Mộc Trần Châu?" Trần Ngọc Lâu và Hồng cô nương cũng đầy vẻ kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị không vội vã, tự tin cười nói: "Có Mộc Trần Châu hay không làm sao qua mắt được tôi?

Thôi được, nếu anh không cam tâm thì theo tôi sang đây mà xem!" Nói xong, Lâm Nghị đi thẳng về phía hậu thất phía sau mộ chính.

Mọi người đầy bụng nghi hoặc, tất cả đều đi theo để xem rốt cuộc là chuyện gì.

Trong hậu thất của mộ nhà Nguyên này, đồ tùy táng rõ ràng nhiều hơn mộ chính nhiều, còn có không ít bình gốm vò sứ.

Ngoài ra, trên vách tường hậu thất đầy những bức bích họa màu sắc rực rỡ.

Dưới ánh đèn bão vàng vọt, các nhân vật trong tranh hiện lên sống động, đa phần là cảnh hành quân đánh trận của các tướng sĩ mặc giáp trụ.

Mới nhìn qua những bức bích họa này, Trình Cô Tiếu cũng không nén nổi cảm khái: "Thân xác và tính mạng các người tuy đã mất, nhưng danh tiếng vẫn lưu truyền vạn cổ như dòng sông!" Lão Dương Nhân xem qua bích họa thì lầm bầm: "Chỗ này làm gì có tung tích Mộc Trần Châu.

Chẳng phải chỉ là bích họa thôi sao." Lâm Nghị bảo họ cứ từ từ xem, còn mình thì tùy tay thu lấy vài món đồ sứ còn nguyên vẹn, mấy thứ này đều bán được bộn tiền đấy!

Dù anh không thiếu tiền, nhưng thấy đồ tốt mà không lấy thì đúng là có lỗi với bản thân!

Thậm chí mấy món đồ sứ này không đem bán thì bày trong Vạn Bảo Các của mình cũng oai, người sành sỏi nhìn vào là biết cửa hàng mình không tầm thường.

Dù sao cũng tốt hơn là để Bình Sơn sụp đổ rồi chôn vùi tất cả!

Một lát sau, đồng tử Trình Cô Tiếu co rụt lại, hơi thở dồn dập, mắt nhìn chằm chằm vào bức bích họa, kinh hãi thốt lên: "Đây...

đây là...

Mộc Trần Châu!" Lão Dương Nhân vội vàng quay đầu lại, nhìn ngó xung quanh.

Làm gì có Mộc Trần Châu nào chứ!

Đó chẳng phải vẫn là những bức bích họa sao?

Anh ta kinh ngạc hỏi: "Sư huynh, Mộc Trần Châu ở đâu cơ?" Lúc này, đôi mắt Chá Cô Tiếu đang nhìn chằm chằm vào vách đá, đôi mắt sung huyết đầy tơ máu, thậm chí cơ thể cũng run rẩy không tự chủ được.

"Bích họa.

Bích họa đó.

Lão Dương Nhân, cậu nhìn kỹ các hoa văn trên bích họa đi!" Không chỉ Lão Dương Nhân, đám người Trần Ngọc Lâu cũng đồng thời nhìn theo hướng Chá Cô Tiếu đang nhìn.

Chỉ thấy trên bích họa, có một thứ rất giống nhãn cầu người, không biết là do nội đan thượng cổ ngưng kết thành, hay là do thiên địa tạo hóa tự nhiên hình thành, dù là hình dạng hay sắc thái đều giống hệt mắt người!

Mộc Trần Châu!

Đây chính là Mộc Trần Châu!

Trải qua nghìn năm, tộc nhân Bàn Sơn luôn tìm kiếm Mộc Trần Châu nhưng mãi không có manh mối rõ ràng.

Lời nguyền của bộ tộc họ, dù truyền qua bao nhiêu thế hệ, dù đã cách nghìn năm vẫn không hề tan biến!

Đến thế hệ của Chá Cô Tiếu, người tộc Trát Cách Lạp Mã còn sót lại cực kỳ ít ỏi, nếu qua thêm trăm năm nữa, e rằng bộ tộc của anh sẽ

hoàn toàn diệt tuyệt!

Giờ đây anh cuối cùng đã có được tin tức cụ thể về Mộc Trần Châu, hỏi sao không kích động cho được?

Theo ghi chép trên bích họa, chủ nhân ngôi mộ này là một vị tướng quân xuất thân từ Tây Vực, có nhiều chiến công.

Sau khi Mông Cổ diệt Tây Hạ, biết được trong vương cung Tây Hạ có giấu dị bảo, người này nhận mệnh đi quật lăng mộ Tây Hạ để tìm Mộc Trần Châu.

Hắn đã đào bới vô số lăng tẩm nhưng vẫn không thấy gì.

Sau đó, cuối cùng hắn cũng biết được Phượng Hoàng Đảm (Mộc Trần Châu) được cất giấu trong chùa Thông Thiên Đại Phật ở Hắc Thủy Thành thuộc Tây Hạ!

Nhưng di tích Hắc Thủy Thành đã sớm bị cát vàng vùi lấp, giữa bãi cát mênh mông không có dấu vết, chùa Thông Thiên Đại Phật ở đâu thật khó tìm kiếm.

Sau đó vị tướng quân chủ mộ lại vì đại quân nam chinh đi bình định loạn động di, nên sự việc này mới gác lại.

"Hắc Thủy Thành.

Hắc Thủy Thành!" Đôi mắt Chá Cô Tiếu đỏ ngầu, nghiến chặt răng, hận không thể mọc cánh bay ngay đến đó.

Lâm Nghị sau khi quét dọn đồ gốm sứ ở hậu điện xong, liếc mắt nhìn bức bích họa, nhún vai cười nói: "Giờ thì rõ ràng rồi chứ?" Anh đương nhiên biết Hắc Thủy Thành không có Mộc Trần Châu, Mộc Trần Châu thật sự nằm ở mộ Hiến Vương.

Tuy nhiên, ở Hắc Thủy Thành lại có một mảnh Long Cốt Thiên Thư, trên đó có ghi chép bí mật về Mộc Trần Châu.

Cũng chính vì Chá Cô Tiếu đi Hắc Thủy Thành và có được mảnh Long Cốt Thiên Thư này, nên sau khi anh ta chết, Shirley Dương mới có nó và đến huyện Cổ Lam tìm giáo sư Hoa Tổng.

Tất nhiên, Lâm Nghị không nói thật cho Chá Cô Tiếu biết.

Bởi vì mộ Hiến Vương là nơi nào?

Nơi đó được mệnh danh là nơi máy bay không thể bay qua!

Thủy Long Vựng, Thần Tiên Huyệt!

Cá quy đao xỉ, động xác quỷ dị!

Độ Âm Hà, quá Long Sơn, quái anh dây leo, Tam Thế Tiên Kiều!

Có cả con sâu Hoắc Thị Bất Tử sống từ thuở sơ khai đến tận bây giờ!

Lại còn có mảnh thiên thạch thái cổ rơi xuống, khiến gần như mọi bí thuật đều mất hiệu lực!

Những thứ như Phân Kim Định Huyệt, Thiên Tinh Phong Thủy đều vô dụng ở mộ Hiến Vương!

Nếu không phải sau này máy bay quân sự Mỹ gặp nạn đâm xuống, mộ Hiến Vương cũng sẽ không lộ diện.

Chá Cô Tiếu đi Hắc Thủy Thành còn suýt chết trong đó, huống chi là mộ Hiến Vương khủng khiếp này.

Nếu Chá Cô Tiếu đi bây giờ thì chẳng khác nào nộp mạng.

Biết được tung tích Mộc Trần Châu, Chá Cô Tiếu đã sớm quẳng quan quách Thi Vương Tương Tây ra sau đầu.

Anh hít sâu một hơi, nói: "Lâm huynh, lần này thật sự phải đa tạ anh!

Nếu không có anh, e rằng tôi không chỉ mở quan quách mà còn

khiến Bình Sơn bị gãy, lúc đó đúng là hại người hại mình!

Lâm huynh, sau này nếu anh có việc gì cần đến, Chá Cô Tiếu tôi tuyệt đối không từ nan!" Lâm Nghị sờ sờ mũi, nhẹ nhàng cười nói: "Ha ha, Chá Cô Tiếu huynh đệ khách khí quá!

Những ngày qua chúng ta chung sống khá hòa hợp, lại rất hợp tính nhau, hay là..." Chưa đợi Lâm Nghị nói xong, Chá Cô Tiếu như biết anh định nói gì, cười đáp: "Lâm huynh cứ yên tâm!

Chương 211

Tôi là sư huynh của Hoa Linh, vốn rất hiểu con bé, nó chắc chắn cũng có ý với anh.

Việc này cứ để người làm sư huynh này quyết định!" Hồng Cô Nương nghe vậy thì lườm Trần Ngọc Lâu một cái cháy mắt.

Nhìn khôi thủ người ta kìa!

Rồi nhìn lại anh xem!

Trần Ngọc Lâu ho khan một tiếng, định lên tiếng giúp Lâm Nghị nói vài câu.

Chỉ là Hồng Cô Nương tính cách thế nào chứ?

Bình thường thì bỗ bã đại khái, nhưng phương diện tình cảm thì đây là lần đầu như thiếu nữ lên kiệu hoa.

Không đợi Trần Ngọc Lâu mở miệng, cô đã cười nói: "Lâm Thiên Quan, tôi cũng thấy tiểu muội muội đó không tệ, hai người đúng là trai tài gái sắc, một cặp trời sinh!" Trần Ngọc Lâu khẽ thở dài, cái tính này của Hồng Cô Nương đúng là quá mạnh mẽ.

Lúc này mà lại đi giả vờ rộng lượng sao?

Lâm Nghị nghe vậy thì ngẩn người, sau đó mỉm cười: "Mọi người hiểu lầm rồi.

Tôi chỉ thấy Chá Cô Tiếu huynh đệ rất hợp duyên với mình, nên muốn kết bái thành anh em khác họ mà thôi." Chá Cô Tiếu: "...?" Hồng Cô Nương: "!!!" Trần Ngọc Lâu: "Ganh tị quá." Chá Cô Tiếu hoàn hồn, kinh hỉ hỏi: "Nếu có thể kết bái cùng Lâm huynh, đó là phúc phận của Chá Cô Tiếu tôi.

Người ta nói học không phân trước sau, ai đạt được trước thì làm thầy, Lâm huynh tuy tuổi trẻ nhưng thực lực siêu quần, Chá Cô Tiếu không dám làm lớn, tình nguyện làm em." Ách...

À!

Chỗ này!

Thật là ngại quá đi!

Kết bái một hồi lại hốt được một thằng em trai.

Lâm Nghị xua xua tay nói: "Nhị đệ, chú khách khí quá!

Làm đại ca như tôi cũng thấy ngại quá đi!

Hắc hắc hắc." Lão Dương Nhân đứng bên cạnh câm nín nhìn Lâm Nghị.

Miệng thì nói ngại mà loáng một cái đã đổi cách xưng hô luôn rồi!

Ôi, sư huynh dù gì cũng là khôi thủ Bàn Sơn, vậy mà giờ lại thành ra thế này.

Cũng chỉ có Lâm Thiên Quan thôi, chứ đổi lại là người khác thì cung tên trong tay anh ta đã bắn tới tấp rồi.

"Đại ca." "Nhị đệ." "Đại ca." "Nhị đệ." Trần Ngọc Lâu mím môi, có cảm giác muốn nhảy vào gọi một tiếng đại ca, nhị ca!

Chỉ là, xung quanh bao nhiêu anh em Tá Lĩnh, mình đường đường là tổng bả đầu mà đi làm em út thì mặt mũi để đâu cho hết!

Ngồi ở vị trí cao nên không được tự do như Chá Cô Tiếu!

Trần Ngọc Lâu nhìn Chá Cô Tiếu với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, nhưng thực tế chỉ đành thôi.

Ngay lúc này, biến cố bất ngờ xảy ra!

Chỉ nghe thấy từ chủ mộ thất vang lên một hồi tiếng ầm ầm chói

tai, sau đó một luồng âm khí nồng nặc tràn ngập khắp ngôi mộ.

"Không xong rồi!" Trần Ngọc Lâu đại kinh thất sắc, vội vàng chạy ra khỏi hậu điện.

Hóa ra đám lực sĩ Tá Lĩnh vừa vào đến mộ huyệt, nhìn thấy quan tài là sáng mắt lên.

Đứa nào đứa nấy gan to bằng trời, chẳng đợi Trần Ngọc Lâu hạ lệnh đã mang đồ nghề ra cạy tung quan quách tử kim của Thi Vương ở chủ mộ thất.

"Tuyệt đối đừng chạm vào thi thể!" Sắc mặt Trần Ngọc Lâu âm trầm, sải bước nhanh về phía đám lực sĩ Tá Lĩnh, thần tình nghiêm túc quát lớn.

Tiếng hét của Trần Ngọc Lâu làm đám lực sĩ giật mình.

Thậm chí họ còn chưa kịp nhìn rõ trong quan quách có gì đã vội vàng lùi sang một bên.

Mọi người khó hiểu nhìn Trần Ngọc Lâu hỏi: "Tổng bả đầu, có chuyện gì vậy?

Làm anh em giật cả mình?" "Đúng thế, cái quan quách này trông đẹp thế kia, bên trong chắc chắn không thiếu bảo vật, nếu không động vào thì chẳng phải quá phí sao?" Lâm Nghị thấy quan quách đã bị mở, không khỏi lắc đầu.

Đúng là một đám báo hại mà.

Nếu thật sự gây ra lở núi thì chúng mày sống hay chết Lâm gia này chẳng quản nổi đâu.

Trần Ngọc Lâu suy nghĩ một lát, nhìn vào bên trong quan quách tinh mỹ.

Vị tướng quân đời Nguyên này tuy đã chết gần bảy trăm năm,

ngay cả tấm áo gấm thêu tía trên người cũng đã bắt đầu biến chất, nhưng diện mục cổ thi vẫn chưa hề thay đổi.

Chỉ có màu da toàn thân sưng phồng tím tái và cứng đờ, thân hình cao lớn khác thường, dù đã chết mấy trăm năm nhưng sát khí anh dũng lẫm liệt vẫn chưa tan hết.

Cổ thi trong quan có hình mạo mang đậm đặc trưng Tây Vực, miệng ngậm chặt, hai má phồng lên, trông không hề bị héo tóp, hoàn toàn khác biệt với những cái xác khô thông thường!

Có lẽ vì chấn động lúc mở quan nên từ tai cái xác chảy ra một chút bột vàng.

Hồng Cô Nương thấy bột vàng thì kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ bột vàng còn có hiệu quả giữ gìn nhan sắc?

Sao trong tai cái xác lại có vàng?" Trần Ngọc Lâu nhìn đống bột vàng, lông mày nhíu chặt, có một dự cảm không lành.

Chá Cô Tiếu cũng mờ mịt, kinh ngạc nói: "Các vương hầu tướng quân cổ đại thường ngậm vật giữ nhan sắc trong miệng, đôi khi còn phong bế chín lỗ (cửu khiếu) để đảm bảo hơi nước trong thi thể không thoát ra ngoài, giúp xác ngàn năm không nát, dương khí không tan.

Tuy nhiên, vật phong cửu khiếu thường là bột giữ nhan có thủy ngân, hàn ngọc, minh châu hoặc trân châu khác.

Dùng bột vàng thì tôi mới thấy lần đầu." Tương truyền, nếu người chết sinh thời có địa vị hiển hách, đồ bồi táng và vật trấn thi đều là những minh khí kỳ quái.

Một khi xác biến (trá thi), nó sẽ cực kỳ lợi hại, thân thể cứng như sắt, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, các biện pháp thông thường hoàn toàn vô dụng với loại xác cổ cấp bậc này.

Việc phong cửu khiếu có thể giữ lại chút dương khí tàn dư, giúp xác ngàn năm không nát cũng không biến đổi, nhưng nếu vật phong bị rơi ra ngoài thì đó sẽ là một thảm họa khủng khiếp.

Huống chi cái xác này lại dùng bột vàng để phong, càng đáng sợ hơn!

Lâm Nghị thần sắc như thường, thản nhiên nói: "Đây là trấn thi kim phấn.

Nếu tôi không đoán lầm, vị tướng quân Nguyên triều này đã biến xác từ trước khi hạ táng rồi.

Có cao nhân đã dùng bột vàng trấn thi để phong cửu khiếu rồi mới đem chôn." Đám lực sĩ Tá Lĩnh đều hít vào một hơi lạnh, biến xác từ trước khi chôn?!

Cái này cũng quá tà môn rồi!

Họ đi đổ đấu bao lâu nay, đây là lần đầu nghe thấy cách hạ táng như vậy!

Nếu đúng là thế thì cái xác này chẳng phải đã thành xác cổ ngàn năm rồi sao?

Dù là Trần Ngọc Lâu hay Chá Cô Tiếu đều là cao thủ đối phó với xác cổ, nhưng nghe thấy tình huống này cũng đều nghiêm trọng hẳn lên, ánh mắt đầy vẻ thận trọng!

Xác cổ biến đổi đa phần là do tích tụ âm khí quá lâu, thỉnh thoảng ngửi thấy hơi người là liền biến đổi!

Ngay cả cái xác Quan Sơn Thái Bảo trước đó cũng vậy!

Nay đụng phải xác cổ ngàn năm, tuyệt đối có thể sánh ngang với Thi Vương Tương Tây trong truyền thuyết!

Trần Ngọc Lâu liếc nhìn trân bảo và binh khí xung quanh, không

chút do dự dặn dò: “Anh em, tranh thủ lúc Thi Vương chưa tỉnh, mau chóng dọn sạch ngôi mộ rồi rút lui.

Còn về tên Thi Vương Tương Tây này, đợi chúng ta chuẩn bị đầy đủ rồi quay lại lấy mạng nó sau!” Anh là khôi thủ Tá Lĩnh, vào Bình Sơn một là vì trân bảo, hai là để diệt trừ Thi Vương Tương Tây vang danh từ lâu để củng cố uy tín và thực lực.

Chá Cô Tiếu không mấy hứng thú với Thi Vương, trong lòng chỉ muốn đến Hắc Thủy Thành nên quả nhiên dẫn Lão Dương Nhân rút đi.

Còn Lâm Nghị, ánh mắt anh dừng lại trên người Thi Vương Tương Tây.

Chương 212

Thứ này chính là một trong những mục tiêu anh đến đây!

Đã gặp rồi thì tự nhiên phải tìm cách giải quyết để lấy nội đan!

Trần Ngọc Lâu dẫn người của Tá Lĩnh vừa định đi vơ vét ngôi mộ, đột nhiên quan tài tử kim phát ra tiếng nổ ầm ầm, bên trong núi rung lắc dữ dội, cả ngọn Bình Sơn như đang chuyển động!

"Chẳng lẽ... chẳng lẽ là động đất?" Trần Ngọc Lâu biến sắc.

Chết tiệt, phần cổ chai của Bình Sơn vốn đã không chịu được trọng lực lớn, nếu xảy ra động đất thì cực kỳ dễ bị đứt gãy!

Chẳng lẽ đúng như lời Lâm Thiên Quan nói?

Bình Sơn sắp gãy rồi sao?

"Mau rút, mau rút!

Bình Sơn sắp gãy rồi!" Không quản được nhiều nữa, Trần Ngọc Lâu hét lớn với mọi người.

Dù đám lực sĩ Tá Lĩnh có đi nam về bắc, đào qua không ít cổ mộ, nhưng giờ gặp cảnh lở núi, đứa nào đứa nấy đều mặt cắt không còn giọt máu!

Lời anh vừa dứt, thân núi lại rung chuyển thêm một hồi, nhẹ hơn lần đầu một chút nhưng liên miên không dứt, tiếng sau dồn dập hơn tiếng trước!

Mấy tên lực sĩ Tá Lĩnh quá sợ hãi, lập tức dùng Ngô Công Quải Sơn Thê bám vào vách núi, mong mỏi dựa vào thân núi để bảo toàn mạng sống!

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc tiếp theo, chỗ bọn họ đứng đột

nhiên xuất hiện một vết nứt lớn, mấy tên lực sĩ cùng thang quải sơn rơi tọt xuống vực sâu cùng những tiếng thét thảm khốc.

Lúc này mọi người cũng chẳng còn tâm trí đâu, ai nấy đều dùng hết mọi cách để chạy trốn!

Tuy nhiên, vết nứt lan ra quá nhanh và càng lúc càng lớn.

Đám mộ tặc chạy bước thấp bước cao, có người đột nhiên hụt chân rơi xuống cái khe khổng lồ hiện ra bất ngờ, cả người xoay vòng giữa không trung rồi rơi thẳng xuống chân núi.

Tiếng la hét thê lương vang vọng khắp không gian khiến người ta tê dại da đầu, dựng tóc gáy.

Trần Ngọc Lâu luyện võ từ nhỏ, khinh công thuộc hàng nhất nhì trong môn phái Tá Lĩnh.

Dù Bình Sơn rung chuyển không ngừng, anh ta vẫn nhào lộn né tránh, trong nháy mắt đã chạy xa được mấy mét.

Hồng Cô Nương nhìn Lâm Nghị, thấy anh có vẻ không có ý định chạy trốn, cô vội nói: "Lâm Thiên Quan, anh còn đợi cái gì nữa?

Mau rút đi thôi!

Nếu để Bình Sơn đứt hẳn thì chạy không kịp đâu!" Bình Sơn bị đứt khác hẳn với cái vực thẳm trước đó!

Nó cao đến mấy nghìn mét, võ công một người có cao đến đâu mà rơi xuống vực thẳm sâu thế này thì làm sao sống nổi?

Lâm Nghị thản nhiên cười nói: "Đừng hốt hoảng, chút chuyện lở núi này thôi mà!" Hồng Cô Nương: "..." Sau đó Bình Sơn rung lắc ngày càng mạnh, vết nứt dưới chân ngày càng to, Hồng Cô Nương không quản được nhiều nữa, quay đầu bỏ chạy.

Không so được, không so được!

Chuồn lẹ thôi.

Chỉ là dù thủ pháp ám khí của cô rất cao minh nhưng khinh công lại kém xa Trần Ngọc Lâu, mấy lần suýt nữa thì rơi xuống khe nứt.

Tuy nhiên, những đợt rung chấn liên miên, đợt sau dồn dập hơn đợt trước, những tảng đá lổng lẻo trên núi đều rơi xuống, dù cô gan dạ đến mấy nhưng khi dưới chân hụt hẫng, cả người cô cũng ngã nhào xuống đất.

Cùng lúc đó, sâu trong các tầng đá của núi vang lên những tiếng nứt vỡ như xé vải.

Bình Sơn lúc này rung chuyển như thể nhật nguyệt đảo điên, tinh hà sụp đổ, trước mắt Hồng Cô Nương là một cảnh tượng đất trời quay cuồng, chân tay cô đã bủn rủn cả rồi.

Từ phần cổ chai của Bình Sơn, toàn bộ đỉnh núi như bị lật úp lại!

Sắc mặt Hồng Cô Nương trắng bệch như tuyết, đồng tử trong đôi mắt đẹp co rụt lại, môi hơi hé mở, thần tình đờ đẫn nói: "Xong rồi." Đúng lúc này, một bàn tay lớn túm lấy vai cô!

Hồng Cô Nương cảm thấy cơ thể đột nhiên nhẹ bẫng, cả người bị bàn tay đó nhấc bổng lên!

Khoảnh khắc tiếp theo, Lâm Nghị xuất hiện bên cạnh cô từ lúc nào không hay.

Giữa vô số đá rơi và những vết nứt chằng chịt trên đỉnh núi, cô lo lắng nhìn Lâm Nghị.

Gương mặt đó vẫn thản nhiên như cũ, cứ như thể dù trời sập đất nứt cũng không làm anh mảy may dao động.

Gương mặt vững chãi ấy, cơ thể cường tráng ấy, lúc này đây khiến trái tim đang hoảng loạn của cô tràn đầy cảm giác an toàn!

“Đi được không?” Giọng Lâm Nghị trầm ổn và đầy nam tính.

“Được!” Hồng Cô Nương nghiến răng đứng dậy định bước tới trước.

Nhưng vừa mới bước ra một bước, một cơn đau nhói thấu tim lan khắp toàn thân, vẻ mặt cô đau đớn, chân bủn rủn rồi ngã xuống.

Lâm Nghị thấy vậy liền giơ tay kéo lấy tay cô, khẽ dùng lực, cơ thể sắp ngã của Hồng Cô Nương được anh kéo lại, va thẳng vào lồng ngực anh.

Áp sát vào ngực anh, tim cô bỗng đập nhanh một cách lạ lùng, đôi má cũng bất giác đỏ ửng lên.

Lâm Nghị nhìn Hồng Cô Nương, hơi cạn lời nói: “Lúc này mà còn cố chấp, đúng là hơi tự lượng sức mình nha.” Hồng Cô Nương: “...!!!” A!

Cái đồ đàn ông này!

Khinh thường ai đấy?

Hồng Cô Nương là hạng người gì chứ?

Có thể nói là một bá chủ ở Thường Thắng Sơn!

Sao chịu được người ta nói mình như vậy.

Trái tim đang đập loạn xạ bỗng chốc tĩnh lại.

“Không cần anh giúp, tôi tự làm được.” Hồng Cô Nương hơi giận dỗi, định đẩy Lâm Nghị ra, nhưng sức của cô làm sao bì được với Lâm Nghị?

Dù cô có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

“Ồ, tính khí cũng lớn đấy nhỉ.” Lâm Nghị nhìn người phụ nữ trong lòng, đầy hứng thú mỉm cười.

Tính khí thế này hèn chi hơn hai mươi tuổi rồi vẫn chưa kết hôn.

Ai mà chịu nổi cơ chứ!

Lâm Nghị nở nụ cười xấu xa, vỗ một cái vào mông cô.

Cái vỗ này không phải chuyện đùa, chà chà, cảm giác đúng là không tệ.

Dáng người Hồng Cô Nương đúng là cực phẩm, không béo không gầy, đường cong rõ rệt.

Giờ mới chạm vào thật, cái mông này vừa tròn vừa căng, giống hệt hai miếng dưa hấu, chắc nịch.

À!

Chỗ này!

Nghe nói phụ nữ kiểu này mãnh liệt lắm nha.

Ai mà chịu nổi đây?

Đương nhiên Lâm Nghị không phải để sàm sỡ, anh lập tức thu liễm tâm thần, đẩy nhẹ cô một cái.

Hồng Cô Nương hoàn toàn không phòng bị, bị Lâm Nghị đẩy như vậy, cả người không tự chủ được mà bước nhanh về phía trước vài bước.

Chương 213

Ngay lập tức, một cột đá sắc nhọn rơi xuống đúng vị trí cô vừa đứng!

Tiếp theo đó, dưới chân họ rung chuyển dữ dội, cây cỏ bay loạn, thân núi đột ngột đứt gãy.

Phần núi phía trên cổ chai của Bình Sơn rơi xuống nhanh chóng giữa những tiếng đá nứt kinh thiên động địa và luồng khí lưu chấn động không trung.

Lúc này phần cổ chai gần như đã đứt rời hoàn toàn khỏi Bình Sơn, phần đỉnh núi khổng lồ đang lật nhào rơi xuống với tốc độ kinh hoàng.

Trước mặt cô chính là vực thẳm không thấy đáy!

Đại não cô trống rỗng, cơ thể đã không còn nghe theo lời chỉ huy mà rơi vào vực thẳm.

Chuyện gì thế này?

Vừa rồi Lâm Thiên Quan đẩy mình sao?

Tại sao anh ấy lại đẩy mình?

Là ảo giác của mình ư?

Cơ thể cô không ngừng rơi xuống, lúc này cô tràn đầy vẻ tuyệt vọng vô trợ.

"Đừng đoán nữa, là tôi đẩy cô đấy." Giọng nói của Lâm Nghị lại vang lên bên tai cô.

Lúc này Hồng Cô Nương mới chú ý thấy Lâm Nghị cũng nhảy xuống theo, ngay bên cạnh cô.

“Anh điên rồi à?” “Này, nhìn lên trên đi.” Lâm Nghị giơ tay chỉ lên phía trên.

Những lực sĩ Tá Lĩnh đã thoát ra khỏi mộ trước đó đều đang dùng Ngô Công Quải Sơn Thê bám vào thân núi.

Tuy nhiên Bình Sơn rung chuyển, đá vụn bay loạn, vô số tảng đá rơi xuống đập trúng khiến bọn họ người ngợm nát bươm, máu me đầm đìa.

Hơn nữa dù thang quải sơn rất chắc chắn nhưng khi lớp bề mặt thân núi bong ra, rất nhiều người đã rơi xuống cùng với thang!

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân thì sử dụng bí khí độc môn của đạo nhân Bàn Sơn là Phàn Sơn Giáp!

Phàn Sơn Giáp được làm từ da trâu, các mối nối dùng gân giao liên kết, ở mặt trong khuỷu tay, cổ tay, mắt cá chân và đầu gối đều có nhiều móc câu nhỏ, bình thường nằm gọn trong rãnh, bộ phận kích hoạt gắn ở sau thắt lưng, khi dùng chỉ cần giật sợi dây sau lưng!

Những móc câu Phàn Sơn lập tức bắn ra từ rãnh, từng cái móc vừa nhỏ vừa dài đều được làm từ tinh cương!

Sau khi cào ra hàng chục vệt trắng trên vách đá, hai người nắm tay nhau áp sát vào vách đá dựng đứng mới từ từ hãm được đà rơi, vất vả lắm mới giữ được mạng nhỏ.

Họ bám chặt lấy vách núi, lòng vẫn kinh hoàng, chỉ sợ vách đá bên dưới cũng bị sụp theo!

Trần Ngọc Lâu thì cùng mấy tên lực sĩ Tá Lĩnh phối hợp, dùng nhiều thang quải sơn gia cố mới tạm sống sót được!

Họ còn như thế, thì dù Hồng Cô Nương có may mắn vượt qua được vết nứt trên đỉnh núi, ước chừng cũng sẽ bị đá đập cho đầu rơi máu chảy, 99.9% là cũng sẽ rơi xuống vực theo những người kia.

Ngược lại, việc nhảy trực tiếp xuống, tốc độ rơi của đá vụn cũng tương đương với họ nên không lo bị đá đập trúng.

Hồng Cô Nương nhìn thấy thảm trạng của từng người Tá Lĩnh, rồi lại nhìn mình đang rơi xuống vực.

Đại não cô gần như mất khả năng suy nghĩ!

Ngoài tuyệt vọng ra chỉ còn là tuyệt vọng!

Hoàn toàn không có khả năng sống sót.

Hồng Cô Nương nở nụ cười khổ, nói: "Lâm Thiên Quan, không ngờ chúng ta lại chết cùng nhau ở đây." Lâm Nghị khẽ mỉm cười: "Chết?

Tôi không định chết đâu!" Lâm Nghị giơ tay ôm lấy vòng eo thon thả của Hồng Cô Nương.

Hồng Cô Nương không tự chủ được mà ôm chặt lấy anh, da thịt hai người áp sát vào nhau.

Đôi mắt đẹp của cô nhìn anh với vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Cùng lúc đó, Lâm Nghị đạp lên một tảng đá vụn, mạnh mẽ phát lực, đưa Hồng Cô Nương bay ngược lên phía trên.

Lực nhảy lên và đà rơi xuống triệt tiêu lẫn nhau, anh đã đáp xuống một tảng đá vụn lớn hơn.

Sau đó anh lại nhún chân một cái, tảng đá dưới chân rơi xuống nhanh hơn, còn anh và Hồng Cô Nương lại nhảy sang một tảng đá khác đang rơi.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Lâm Nghị mượn lực từ đá vụn hoặc những dây leo trên vách núi, tìm được điểm cân bằng khéo léo giữa không trung, khiến hai người rơi xuống với tốc độ gần như đều đặn.

"Cái này..." Hồng Cô Nương nhìn cảnh tượng này mà sững sờ.

Bình Sơn cao hai ba nghìn mét, rơi từ trên đỉnh xuống mà lại có thể dùng cách này để thoát thân.

Khinh công này cũng quá tốt rồi đi?

Cả sức bền và sức bật này nữa.

Cứ như mọi thứ đều nằm trong dự tính của Lâm Nghị, anh tựa như một người đã trải qua vô số lần lở núi, mỗi bước đi đều tính toán vô cùng chuẩn xác!

Không chỉ những tảng đá dưới chân, ngay cả những viên đá vụn từ trên cao rơi xuống đều lướt qua sát cạnh họ, không một viên nào trúng người.

Đôi mắt sắc sảo của cô nhìn sâu vào Lâm Nghị, gương mặt tinh tế của anh ngay sát gang tấc, thần thái vẫn thản nhiên như nước.

Khoảnh khắc ấy, trái tim đang hoảng loạn của cô bỗng trở nên bình yên lạ thường.

Gương mặt này luôn khiến người ta cảm thấy an tâm nhất vào những lúc then chốt.

Cô bất giác tựa sát vào ngực Lâm Nghị, khuôn mặt xinh đẹp áp chặt vào đó, từ từ nhắm mắt lại.

Coi như mạng này đã giao phó cho Lâm Thiên Quan rồi!

Lâm Nghị cúi đầu nhìn người con gái trong lòng, khóe miệng nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Hắc hắc.

Giờ thì hết tính khí nóng nảy rồi nhé?

Xem ra Hồng Cô Nương cũng khá tin tưởng mình, hay là dọa cô ấy một trận xem sao.

Sau đó anh giả vờ như hụt chân, cơ thể tức khắc nghiêng đi, đà rơi đang chậm lại bỗng tăng tốc đột ngột, tiếng gió rít chói tai vang lên bên tai.

"Á!" Trái tim vừa mới bình yên của Hồng Cô Nương lại vọt lên tận cổ họng, mặt trắng bệch, đôi tay không tự chủ được mà ôm chặt lấy cổ Lâm Nghị, mặt hai người gần như chạm vào nhau, nghe rõ cả hơi thở của đối phương.

Lâm Nghị không vội vàng, ổn định lại thân hình, mặc cho Hồng Cô Nương ôm chặt lấy mình.

Ôi!

Đôi khi cơ thể vẫn thành thật hơn mà!

Tốc độ rơi của hai người càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc đã đến lưng chừng núi.

Khối núi khổng lồ trên đỉnh đập xuống đất, nghiền nát cây cối bùn đất dưới chân núi, đủ loại mảnh vụn bắn tung tóe lên không trung.

Địa hình rừng tùng dưới núi mấp mô, khối đá khổng lồ rơi xuống rồi lăn đi vài vòng trong tiếng nổ kinh thiên động địa, dừng lại ở một khu rừng rậm cây cao bóng cả mới thôi.

Tiếng ầm ầm không dứt, khiến lòng người kinh hãi.

Theo khối đá khổng lồ rơi xuống rừng sâu, cơ bản không còn tảng đá lớn nào để Lâm Nghị có thể đạp lên mượn lực nữa.

Anh cũng không hoảng, thi triển Đạp Nguyệt Lưu Hương, dù đang bế Hồng Cô Nương vẫn vô cùng thoải mái.

Cơ thể hai người bay về phía thân núi Bình Sơn, gần như trong chớp mắt, vách núi đã ở ngay tầm tay.

Sau đó Lâm Nghị tóm lấy một sợi dây leo.

Chương 214

Dây leo ma sát trong lòng bàn tay anh nghe xoẹt xoẹt, những cái gai lá đâm vào tay anh.

Hồng Cô Nương nghe mà thấy tê cả da đầu, cơ thể run lên một cái.

Nếu là bàn tay người thường thì chắc đã nát bét, lộ cả xương trắng rồi.

Nhưng tay Lâm Nghị lại chẳng hề hấn gì, thậm chí da còn không bị trầy!

"Cơ thể này cũng quá cường hãn rồi!" Nếu Hoa Linh nhìn thấy chắc cũng không quá kinh ngạc.

Bởi cô đã tận mắt thấy Lâm Nghị dùng một tay đập nát thanh đại đao!

Đao kiếm dưới tay Lâm Nghị còn như đậu phụ, huống chi là mấy cái gai dây leo nhỏ bé.

Hồng Cô Nương lúc đó đang cùng Trần Ngọc Lâu đối phó với Quan Sơn Thái Bảo nên không thấy cảnh đó.

Cô nhìn mà thấy đau thay, quan tâm hỏi: "Thật sự... không sao chứ?" Lâm Nghị nhún vai cười: "Không sao cả." Long Tượng Công đạt đến trình độ đỉnh cao đã sớm siêu phàm thoát tục.

Chỉ cần anh muốn, anh muốn chỗ nào trên cơ thể cứng là nó cứng!

Khi cần cứng có thể cứng như sắt thép.

Đừng nói mấy sợi dây leo, ngay cả đống súng ống rác rưởi trong tay đám La Lão Oai, anh cũng tự tin có thể đỡ mà không hề thương

tổn.

Rất nhanh, họ men theo vách núi đáp xuống chân núi.

"Hô!

Cuối cùng cũng sống sót rồi." Tim Hồng Cô Nương vẫn đập thình thịch liên hồi, cô vỗ vỗ vào lồng ngực phập phồng của mình, cảm thấy vô cùng may mắn, may mà có Lâm Nghị ở đây nếu không thì chắc chắn đã tan xương nát thịt rồi.

Lâm Nghị nhìn Hồng Cô Nương đang đỏ mặt tía tai, thở hổn hển, cười hỏi: "Kích thích không?" Kích thích?

Sao không kích thích cho được!

Rơi từ độ cao hai ba nghìn mét xuống mà không chết, có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới!

Giờ cô vẫn thấy như đang nằm mơ!

Tuy nhiên Hồng Cô Nương cũng không phải lính mới, nghe Lâm Nghị hỏi vậy liền lờ mờ nhận ra có gì đó không ổn.

Cô nhìn anh đăm đăm, đột nhiên phản ứng lại: "Vừa nãy anh cố ý bước hụt phải không?!" Lâm Nghị mỉm cười, không trả lời.

Hồng Cô Nương càng nghĩ càng chắc chắn, nếu không sao anh ta lại có thể bình tĩnh như vậy được chứ.

Cô nghiến răng, giơ nắm đấm đấm mạnh vào ngực Lâm Nghị, mắng: "Anh đúng là quá xấu xa." Lâm Nghị đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, cười hỏi: "Vừa nãy chẳng phải ôm chặt lắm sao, giờ sao lại động tay động chân rồi.

Cô đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như thế này à?" "Hừ!" Hồng Cô Nương hứ một tiếng đầy nũng nịu, thực ra cô không hề giận, cũng chẳng định đánh thật.

Thấy xung quanh không có người, cô ghé sát vào mặt Lâm Nghị, 'chụt' một cái, in một dấu son lên môi anh, mặt đỏ bừng nói: “Thế này được chưa!” Thời đại này tương đối bảo thủ.

Hồng Cô Nương tuy là nữ trung hào kiệt nhưng làm ra hành động này cũng thấy cực kỳ xấu hổ, mặt đỏ lựng như trái táo chín.

Giỏi lắm!

Được, được lắm.

Không hổ danh là cô, Hồng Cô Nương!

Chuyện bất ngờ này đến ngay cả Lâm Nghị cũng không lường tới.

“Bất ngờ quá, tôi còn chưa kịp cảm nhận gì, nào, một lần chưa đủ thì làm thêm lần nữa.” “...” Hồng Cô Nương lườm anh một cái, nói: “Lâm Thiên Quan, vừa phải thôi nhé, đừng có quá đáng.” Ta phi!

Đúng là không biết đủ mà!

Chuyện này mà để anh em Thường Thắng Sơn biết được thì uy tín của cô coi như tiêu tùng!

Lâm Nghị cười hắc hắc, không nói gì thêm.

Dù sao anh cũng không nghĩ đến chuyện hôn hít gì với Hồng Cô Nương.

Tầm thường quá!

Phụ nữ chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của anh thôi!

Vả lại anh cũng không thiếu thốn gì chút này.

Ở nhà bao nhiêu người đẹp đang đợi nấu mì cho ăn, còn quan tâm chút này sao?

Tuy nhiên, cảnh tượng sau vụ lở núi dù là Lâm Nghị nhìn vào cũng thấy kinh hồn bạt vía!

Nhìn lướt qua, chân núi vốn có giờ gần như bị san phẳng, khắp nơi là những tảng đá lớn nhỏ, không ít tảng đá còn vương vết máu.

Những động vật dưới chân núi không kịp chạy thoát chắc cũng chết quá nửa rồi!

Nghiêm trọng hơn là lối ra của đường hầm họ đào nằm ngay dưới chân núi, bao nhiêu lực sĩ Tá Lĩnh và binh lính của La Lão Oai đang vơ vét bảo vật ở đó.

Khối đá khổng lồ nặng nghìn quân từ đỉnh núi đập xuống với khí thế kinh người, ngay cả những cây cổ thụ chọc trời cũng bị nghiền thành bột cám, ước chừng đại bộ phận người ở dưới núi đã bỏ mạng rồi.

Ngoài ra, bên trong Bình Sơn rỗng tuếch, chấn động lớn như vậy chắc chắn các cung điện bên trong đã sụp đổ không ít, không biết còn bao nhiêu người sống sót được!

Nơi an toàn duy nhất chắc là hậu điện nơi Hoa Linh đang ở.

Hậu điện nằm sâu dưới vách đá, coi như ở phía ngoài Bình Sơn, chịu ảnh hưởng của việc đứt gãy là nhỏ nhất.

Tinh thần Hồng Cô Nương hơi hoảng hốt, hai tay nắm chặt cánh tay Lâm Nghị, thở dốc, vẻ mặt ảm đạm.

Đúng lúc này, bên cạnh họ đột nhiên xuất hiện một đàn khỉ dã sinh.

Đàn khỉ này máu me đầy mình, bị vụ lở núi dọa cho kinh hồn bạt vía, con nào con nấy nhặt đá lên, cảnh giác nhìn hai người Lâm Nghị.

"Tí... tí... tí..." Theo một tiếng kêu thảm thiết, bầy khỉ dứt khoát bỏ qua hai người, chạy nhanh về phía trước!

Lâm Nghị không chút do dự đuổi theo, Hồng Cô Nương mờ mịt

cũng vội vàng bước theo.

Rất nhanh, cảnh tượng trước mắt khiến Lâm Nghị vừa kinh ngạc vừa vui mừng!

Trên những tảng đá vụn vỡ phía trước, bất ngờ xuất hiện một cỗ quan tài đã bị hở miệng!

Cỗ quan tài này cực kỳ cao lớn, chất liệu được làm từ gỗ sưa đỏ ngàn năm, là một cỗ Tử Kim Quan!

Lớp quách bên ngoài cực kỳ xa hoa, xung quanh bao phủ bởi trân châu và ngọc bích.

Tuy nhiên, do vụ sạt lở núi, những miếng ngọc bích không tì vết đó giờ đã đầy những vết nứt!

Đây chính là quan quách của Tương Tây Thi Vương!

Phía dưới quan quách là một con vượn khổng lồ lông trắng cao khoảng hai ba mét đang bị đè chặt.

Con vượn này phát ra những tiếng kêu thê thảm, như khóc như than, không chỉ lũ khỉ nghe thấy mà ngay cả con người nghe xong cũng cảm thấy không đành lòng.

Nó dường như đã thông linh tính, dùng đôi tay lông lá thô như cột điện cố gắng đẩy quan tài ra nhưng thủy chung vẫn không lay chuyển được.

Đôi mắt nó nhìn chằm chằm vào Lâm Nghị và Hồng Cô Nương, vẻ mặt tội nghiệp như đang cầu cứu.

Chương 215

Lâm Nghị tâm niệm khẽ động, con Vượn Vương lông trắng này hiển nhiên cũng đã tu luyện thành tinh quái, tuổi thọ có lẽ không thua kém gì con Ngô Công Sáu Cánh kia là bao.

Vốn dĩ với cấp bậc tinh quái như nó, dù núi Bình Sơn có sụp đổ thì vẫn có khả năng sống sót.

Ngặt nỗi cái số nó quá đen, tai bay vạ gió từ trên trời rơi xuống, bị cái quan tài đập trúng ngay giữa lưng.

Không bị đập nát thành đống thịt vụn đã là vạn hạnh lắm rồi.

"Thôi được rồi, đã gặp thì Lâm gia ta sẽ giúp ngươi một tay!

Sống hay chết là do tạo hóa của ngươi." Lâm Nghị thầm nghĩ, anh tiến lại gần cỗ Tử Kim Quan, mắt vô thức nhìn vào bên trong.

Tương Tây Thi Vương bên trong đã biến mất không thấy tăm hơi, chẳng biết đã bò đi đâu mất rồi.

Sau đó, anh một tay nắm lấy đáy Tử Kim Quan, hơi dùng sức một chút, cỗ quan tài nặng hàng ngàn cân đã bị anh nâng lên một cách nhẹ nhàng!

Hồng Cô Nương nhìn thấy cảnh này thì âm thầm kinh hãi, trong lòng tự nhủ: "Lâm thiên quan nâng quan quách mà nhẹ tựa lông hồng, sức mạnh thần thánh này ít nhất cũng phải nghìn cân chứ chẳng chơi?" Lâm Nghị tiếp tục phát lực, đẩy cỗ Tử Kim Quan nghiêng sang một bên.

Sau đó anh giơ tay lên, một vệt sáng trắng bao trùm lấy quan tài.

Giây tiếp theo, cỗ Tử Kim Quan đã biến mất không dấu vết.

Không còn sức nặng ép xuống, Vượn Vương lông trắng cảm thấy dễ chịu cực kỳ.

Đám khỉ xung quanh nhảy nhót tưng bừng quanh Vượn Vương và Lâm Nghị, vui mừng khôn xiết.

Tuy nhiên trí tuệ của Vượn Vương vượt xa đám khỉ thông thường, nó biết mình không còn sống được bao lâu.

Đột nhiên, nó há miệng ra, một viên châu tỏa ra ánh sáng trắng bay ra từ miệng nó, rơi xuống bên cạnh Lâm Nghị.

Lâm Nghị thấy vậy thì ngẩn người.

Được lắm, con Vượn Vương này cũng biết ơn đền ơn, trước lúc lâm chung lại giao ra nội đan khổ tu mấy trăm năm cho mình.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Lâm Nghị cũng không khách khí, vung tay thu lấy nội đan.

Sau đó, anh lấy ra cây Hà Thủ Ô trăm năm hái được trên vách đá lúc trước ném cho nó và nói: "Cây thảo dược này dù không cứu được mạng ngươi, nhưng cũng giúp ngươi sống thêm được vài ngày để trăn trối hậu sự với lũ con cháu." Lúc này trời đã về chiều, bọn họ lại đang ở phía khuất nắng của núi nên xung quanh càng thêm âm u.

Hồng Cô Nương lo lắng nói: "Lão Lâm, hay là chúng ta mau lên trên hội quân với mọi người đi!" Tiếng "Lão Lâm" này vang lên thực sự khiến Lâm Nghị ngẩn ngơ một chút.

Cảm giác cứ như đang quay lại thời ở Tinh Tuyệt Cổ Thành vậy.

Quá quen thuộc, quá có hương vị.

Nghĩ lại thì anh cũng đã gần hai ngày không gặp Lão Hồ và Bàn Tử rồi.

Trong lòng quả thực cũng thấy nhớ mọi người.

Lâm Nghị suy nghĩ, Tương Tây Thi Vương đã mất dấu, không biết nó bò đi đâu, nói không chừng đã bắt đầu tàn sát những người may mắn còn sống sót!

Theo kinh nghiệm của anh, Tương Tây Thi Vương hiện tại chắc chắn hung mãnh hơn trong phim nhiều, đám người Chá Cô Tiếu chưa chắc đã đối phó nổi.

Chi bằng cứ hội quân trước rồi tính tiếp.

"Được!" Anh gật đầu, dẫn Hồng Cô Nương chuẩn bị đuốc, dẫm lên những tảng đá gập ghềnh bắt đầu quay lại phía trước núi. [Đinh, địa điểm đả tạp thứ chín đã làm mới: Miêu Nhân Tổ Động.

Phần thưởng: Lôi Đàn Bí Thuật - Thần Châu Phù!] Ơ?

Miêu Nhân Tổ Động?

Trong đầu Lâm Nghị dường như có chút ấn tượng.

Nguyên đại tướng quân được chôn cất bằng thuật yếm thắng để trấn áp người Miêu.

Nơi bị trấn áp chính là đất tổ của người Miêu!

Ở Tương Tây có con sông Mãnh Động rất nổi tiếng, đó là vì Tương Tây vốn danh bất hư truyền về các hang động, hang động gần như có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Có động núi, động cây, động vách đá, và còn có một hang động lớn nhất, sâu nhất, rộng không thể đo lường, là nơi chôn cất tổ tiên của các đời động di, là vùng đất cấm trong mắt người Miêu.

Phần thưởng cũng khiến Lâm Nghị cảm thấy vui mừng.

Ở vùng Tương Tây này có hai đại Lôi Đàn là Hồ và Kim, đều là những môn phái từng trấn động giang hồ.

Trong đó không chỉ có đạo sĩ mà còn có cả các phương sĩ, họ rất

giỏi sử dụng Thần Châu Phù.

Ngày nay thời đại loạn lạc, đa số các đạo nhân không còn tồn tại.

Ví dụ như lão dược nông chính là người thuộc Kim Trạch Lôi Đàn, giờ lại lưu lạc làm người hái thuốc ở chốn hẻo lánh.

Thần Châu Phù là một loại pháp thuật cố định có uy lực cực lớn.

Công dụng chủ yếu của "Phù" là bảo vệ, trấn giữ, xua đuổi hoặc trấn áp các thế lực tà ác.

Sở dĩ thuật đuổi xác Tương Tây lưu truyền đến tận bây giờ là nhờ có sự tồn tại của Thần Châu Phù này!

Chậc chậc, lúc trước vừa mới nói mình chỉ biết sơ sơ về phù lục, giờ hệ thống đã sắp xếp ngay cho rồi.

Thần Châu Phù Tương Tây muốn là có ngay.

Hệ thống à, mày thật là có hiếu quá đi!

Đối với vị trí của Miêu Nhân Tổ Động, Lâm Nghị cũng có suy đoán.

Ngọn núi đá khổng lồ hình dáng như chiếc bình cổ kia sừng sững trên mặt đất, mộ huyệt của Nguyên đại tướng quân trên đỉnh núi không dựa theo hình sông thế núi mà dùng thuật "Yếm Thắng" để ép xuống không khí của tổ động người Miêu.

Theo thuật yếm thắng, mộ của người Nguyên chắc chắn nằm ngay phía trên nơi chôn cất tổ tiên người Miêu.

Giờ núi Bình Sơn đứt đoạn, mộ Nguyên rơi xuống đáy núi, chắc chắn sẽ đè lên nơi chôn cất đó.

Phía dưới ngọn núi có hình miệng bình chính là Phượng Hoàng Ao dưới chân dãy Lão Hùng Lĩnh của huyện Nộ Tình.

Khu vực này cỏ cây rậm rạp, che lấp toàn bộ các hang động dưới lòng đất.

Sau khi Bình Sơn sụp đổ, hàng vạn quân đá khổng lồ rơi xuống, cái "Tổ Động" này chắc chắn cũng bị sụp theo, rất có thể tìm thấy manh mối ở gần đây.

Ngay lúc này, Hồng Cô Nương kéo tay anh, thận trọng hỏi: "Lão Lâm, lão Lâm... anh có nghe thấy tiếng gì không?" Lâm Nghị nghiêng tai lắng nghe.

Xoạt, xoạt!

Ngay phía trước họ không xa, trong một đống đá vụn, âm thanh phát ra từ đó.

Anh ngước mắt nhìn lên, thấy đống đá vụn nhấp nhô, như thể có thứ gì đó sắp chui từ bên trong ra.

Giây tiếp theo, một bóng đen lao ra từ đống đá, vồ về phía Hồng Cô Nương.

Tốc độ của bóng đen cực nhanh, Hồng Cô Nương còn chưa nhìn rõ là thứ gì đã theo bản năng lùi lại phía sau.

Nhưng bóng đen quá nhanh, mắt thấy sắp vồ trúng khuôn mặt tinh tế của cô.

Hồng Cô Nương không nhìn rõ, nhưng Lâm Nghị thì thấy rất rõ ràng.

Đó là một con bọ cạp to bằng con lợn con, cái đuôi bọ cạp sắc lẹm như một thanh đoản đao đen kịt, toàn thân tỏa ra yêu khí nồng nặc.

Chương 216

Đây là một con Bọ Cạp Tinh đã thành tinh!

Bọ cạp tinh cực độc, độc hơn cả rết độc, nếu bị nó đốt thì đến voi cũng không chịu nổi.

Mẹ nó chứ, Bình Sơn vừa sụp một cái là yêu ma quỷ quái gì trốn trong đó cũng chui ra hết!

Con bọ cạp tinh lớn thế này đúng là hiếm thấy trên đời!

"Đoàn Đoàn, ra tay!" Lâm Nghị bất động thanh sắc ra lệnh trong lòng.

Đột nhiên, một bóng đen từ trên trời rơi xuống, chính là kiến chúa hành quân sa mạc - Tiểu Đoàn Đoàn!

Lúc nãy nó thấy con Vượn Vương sắp chết đã thèm thuồng lắm rồi, muốn ăn tươi nuốt sống ngay lập tức.

Ngặt nỗi Lâm Nghị không cho phép nên nó chỉ biết chảy nước miếng mà không làm gì được.

Giờ thấy bọ cạp tinh, nó đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, chỉ chờ lệnh của Lâm Nghị là lao vào ngay.

Mười sáu cái chân nhọn như kim thép trực tiếp chộp lấy con bọ cạp tinh đang lao về phía Hồng Cô Nương!

Bọ cạp tinh mạnh ở tốc độ và độc tính, nhưng đen cho nó là Tiểu Đoàn Đoàn biết bay!

Nó bị Tiểu Đoàn Đoàn quắp lên không trung, mọi sự vùng vẫy đều vô ích.

Tiểu Đoàn Đoàn quắp bọ cạp tinh bay lượn vòng quanh Lâm Nghị,

cái mông nhỏ cứ lắc qua lắc lại, hiển nhiên là đang chờ Lâm Nghị khen ngợi.

Trời tối om, dù có đuốc thì Hồng Cô Nương cũng chỉ nhìn thấy được nửa thân trước của Tiểu Đoàn Đoàn.

"Hù!" Thấy nguy hiểm đã qua, Hồng Cô Nương thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ vào khuôn ngực phập phồng.

Lâm Nghị nhìn bộ dạng không nhịn nổi của Tiểu Đoàn Đoàn thì cười nói: "Cái đồ ham ăn nhà mày, muốn ăn thì ăn đi!" Lời vừa dứt, răng của Tiểu Đoàn Đoàn như những lưỡi cưa thép cắm phập vào đầu bọ cạp tinh.

Sau khi ăn no nê, nó buông chân ra, quăng xác bọ cạp xuống đất rồi tung tăng bay đi mất.

Ngay sau khi Tiểu Đoàn Đoàn vừa bay đi, con bọ cạp tinh bị vứt dưới đất bỗng phát ra những tiếng kêu rắc rắc!

Tiếp đó, một tiếng "cạch" vang lên, lưng con bọ cạp tinh nứt ra như một cái miệng đen ngòm, từ bên trong bò ra một đám bọ cạp con trắng hếu, chúng thoát ra khỏi lưng mẹ và chạy tán loạn!

Quanh vùng Lão Hùng Lĩnh có câu dân gian "Bọ cạp từ nhỏ đã không mẹ".

Bọ cạp rừng ở đây cả đời chỉ sinh sản một lần, đều sinh ra từ trên lưng, lúc bọ cạp con ra đời cũng là lúc bọ cạp mẹ mất mạng.

Vì vậy những đứa trẻ mồ côi không người thân trong các bản làng Tương Tây thường được dân sơn cước gọi là "hạt hài" (đứa trẻ bọ cạp).

Dân địa phương đa số đều biết một lứa bọ cạp mẹ sinh ra luôn là ba mươi sáu con, không thừa không thiếu, vừa vặn bằng số lượng một bộ bài xương (cốt bài), do đó bọ cạp rừng còn có tên tục là "cốt

bài".

"Lão Lâm, nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Hồng Cô Nương vẫn còn chưa hoàn hồn, nếu không phải lúc nãy kiến hành quân của Lâm Nghị đột nhiên xuất hiện, cái mạng này của cô e là đã bỏ lại đây rồi!

"Cũng được." Lâm Nghị gật đầu.

Hai người vừa mới đi được vài bước thì phía sau truyền lại tiếng ầm ầm kinh thiên động địa!

Lâm Nghị quay đầu nhìn lại, hóa ra đống đá vụn nơi con bọ cạp tinh lúc nãy ở bất ngờ bị sụp xuống!

Tiếp đó, một con bọ cạp tinh siêu lớn dài đến hai mét chui ra từ hang động.

Con bọ cạp độc này toàn thân đen bóng như một cây tỳ bà cổ bằng sắt đen, hai cái càng lớn như cánh tay trẻ con đầy những lông đen cứng như kim.

Đuôi nó có mười ba đốt, lúc cử động nhanh như điện, lớp vỏ cứng trên cơ thể cọ sát vào nhau nghe lạch cạch như những miếng sắt, cực kỳ hung mãnh, thực lực không hề kém cạnh con Ngô Công Sáu Cánh trốn trong Đan Cung.

Hồng Cô Nương nhìn thấy con bọ cạp độc này thì sắc mặt biến đổi: "Lão Lâm, đây là con Hắc Tỳ Bà Tinh trong đám bọ cạp tinh, con lúc nãy là bọ cạp cái, con này chắc là bọ cạp đực, sao mà nó lớn thế này, đáng sợ quá!" Trong lúc nói chuyện, Hắc Tỳ Bà Tinh đã nhe ra cặp càng huyết sắc, bò tới.

Khi thấy xác bọ cạp cái, nó bốc lên nộ khí đằng đằng, như một cơn gió đen quét qua, một cái cây cổ thụ gần đó bị nó nhổ bật rễ, đổ rầm xuống bụi rậm.

Con bọ cạp rừng hình dáng tỳ bà thuận thế ẩn vào trong cỏ cây, chỉ thấy cỏ dại lay động, nó tiến sát về phía Lâm Nghị với tốc độ cực nhanh.

Lâm Nghị vỗ nhẹ vào bàn tay nhỏ của Hồng Cô Nương: "Cô tránh xa ra một chút." Hồng Cô Nương biết mình ở lại cũng không giúp được gì nhiều nên gật đầu, vội vàng lùi lại: "Lão Lâm, anh cẩn thận đấy." Lâm Nghị nhìn con Hắc Tỳ Bà Tinh đang không ngừng áp sát.

Con này khác với bọ cạp cái lúc nãy, lớp vỏ của nó cứng như đúc bằng sắt, lông tơ sắc như lưỡi dao, đặc biệt là cái đuôi bọ cạp đầy sức mạnh kia chính là vũ khí giết người đáng sợ nhất.

Nó cũng khác với Ngô Công Sáu Cánh mạnh về giáp trụ và kích thước khổng lồ, con Hắc Tỳ Bà này mạnh về tốc độ, giỏi ẩn nấp trong cỏ cây để tung ra đòn kết liễu chớp nhoáng.

Nhưng đáng tiếc, mày lại gặp phải Lâm gia ta rồi.

Mắt Lâm Nghị lóe lên ánh tím, trong bóng tối mịt mù bỗng trở nên sáng như ban ngày!

Từng ngọn cỏ cái cây, gió thổi cỏ lay đều được anh nhìn rõ mồn một.

Rất nhanh, anh đã khóa chặt được con Hắc Tỳ Bà Tinh này!

Không biết từ lúc nào, trong tay anh đã xuất hiện mười mấy viên đạn!

Theo nhịp vung tay của anh, mười mấy viên đạn bắn ra như từ nòng súng, trong chớp mắt đã nổ tung trên người con bọ cạp tinh!

Đoàng đoàng đoàng!

Một chuỗi tiếng nổ vang lên, kỹ thuật ném của anh là cấp bậc thế giới.

Mười mấy viên đạn đều trúng vào những điểm yếu nhất của con Hắc Tỳ Bà Tinh!

Hai mắt chính, sáu mắt phụ đều bị nổ nát bét không ngoại lệ!

Các xúc tu cảm giác cũng đều bị đứt lìa.

Bọ cạp vốn dựa vào mắt để cảm nhận sáng tối, dựa vào xúc tu để cảm nhận bên ngoài.

Giờ bị Lâm Nghị phá hủy trong một đòn, nó lập tức hoảng loạn vô cùng, chạy lung tung như điên, cỏ cây xung quanh bị nó quét sạch một mảng lớn!

Tuy nhiên Hắc Tỳ Bà Tinh không phải loại bọ cạp tinh tầm thường, dù bị trọng thương nhưng trên lưng nó lại nứt ra một cái khe, con mắt thứ chín xuất hiện trong cái khe đó!

Sau đó, nó khóa định vị trí của Lâm Nghị, cái đuôi bọ cạp đen bóng đảo ngược, phát ra tiếng kêu răng rắc, ngay sau đó một luồng độc dịch nồng đặc phun ra từ tuyến độc ở đuôi.

Tia độc dịch bắn thẳng về phía mặt Lâm Nghị.

Đúng là loại bọ cạp đã thành tinh, đã có thể phun được độc dịch, sức mạnh và tốc độ đều không yếu, nếu đổi lại là người khác thì chắc chắn không sống nổi.

Chỉ có điều Lâm Nghị chẳng hề hoảng hốt, thậm chí còn không buồn né tránh.

Tia độc dịch đó khi bắn tới trước người anh khoảng một thước thì như đâm phải một bức tường, lập tức nổ tung rồi rơi xuống đất lạch bạch.

Chứng kiến cảnh này, Hồng Cô Nương đứng đằng xa hoàn toàn chết lặng!

Trên đời này lại có loại thủ đoạn như vậy sao?

Giây tiếp theo, Lâm Nghị biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã ở trước mặt Hắc Tỳ Bà Tinh, sau đó là một nhát đao giản đơn chém xuống, cơ thể đồ sộ của con tinh quái bị cắt làm hai nửa!

Giải quyết xong, Lâm Nghị lại gọi Tiểu Đoàn Đoàn ra đánh chén.

Còn anh đi tới cái hang lớn nơi con bọ cạp chui ra, hang sâu khoảng mười mét, nhưng do sạt lở nên bên trong sụp đổ nhiều tạo thành một con dốc.

Con bọ cạp chắc là từ dốc đó bò lên rồi phá lớp đá vụn lấp cửa hang.

"Đây chắc là đất tổ người Miêu rồi." Lâm Nghị thầm nghĩ.

Sau khi Tiểu Đoàn Đoàn ăn xong, anh thu xác con bọ cạp lại.

Điều khiến anh thất vọng là cả hai con bọ cạp tinh này dù đã thành tinh nhưng đều không ngưng tụ được nội đan, giá trị kém xa Ngô Công Sáu Cánh.

"Lão Lâm, sao...

Chương 217

sao lại có một cái hang lớn thế này?

Bên trong có gì?" Hồng Cô Nương cũng nhìn thấy cửa hang, tò mò ngó vào trong.

Lâm Nghị mỉm cười: "Vào xem là biết ngay thôi." "Hả... phải vào sao?" Hồng Cô Nương rùng mình, mím môi nói: "Hay là chúng ta hội quân với mọi người rồi nghỉ ngơi một đêm, mai trời sáng hãy quay lại." Lâm Nghị nhún vai, nói thẳng thừng: "Nếu sợ thì cô có thể tự quay về trước." Giờ núi đã ngừng sạt lở, cô tự đi về cũng không quá nguy hiểm.

Hồng Cô Nương lườm Lâm Nghị một cái.

Cô là Hồng Cô Nương đấy nhé!

Là đại tỷ đầu của phái Tá Lĩnh!

Trong đám thảo khấu Tá Lĩnh, có bao giờ cô bị coi thường như thế này đâu?

Khẽ hừ một tiếng, cô bĩu môi: "Cái hang dưới đất thôi mà, làm sao tôi phải sợ!

Lão Lâm, anh coi thường người quá!" "Ách..." Lâm Nghị ngẩn người.

Coi thường người á?

Đâu có đâu!

Chẳng lẽ cô ấy hiểu lầm?

Hay là do mình "thẳng nam" quá, nói năng trực tiếp quá?

Haizz, đàn bà mà!

“Không sợ thì đi theo.” Lâm Nghị nói một câu rồi cúi người nhảy xuống Miêu Nhân Tổ Động.

Hồng Cô Nương nổi máu nóng lên, chẳng thèm quan tâm nguy hiểm gì nữa cũng nhảy xuống theo.

Nơi này là một hang động khổng lồ, có không ít cột đá và cây cổ thụ, bên trong còn có cả trăm cây gỗ tròn làm cột trụ chống đỡ cho hang động rộng lớn như những cột điện.

Trên thân cột có rất nhiều mộ thất mật dày như tổ mối, mỗi thất là một lỗ, trong các lỗ mộ đều là những bộ xương khô không có quan tài.

Bỗng nghe trong tổ động có tiếng xích sắt quay rầm rầm!

Lâm Nghị nhíu mày, ánh mắt quét xung quanh thì thấy tổ động đột nhiên nứt ra một kẽ hở.

Trong những tiếng va chạm chát chúa, một cỗ chiến xa cổ đại lao ra, phía trước xe đầy những lưỡi đao sắc lẹm, dưới ánh trăng yếu ớt hắt vào tỏa ra những tia lạnh lẽo.

Trên thân xe đúc mấy cái đầu hổ bằng sắt, miệng hổ ngậm vòng sắt, xe vừa chuyển động là vang lên lách cách, toàn bộ xe đều đúc bằng sắt, dưới đáy có tám cái bánh xe lăn!

“Đây là...

Hổ Xa?” Lâm Nghị có chút kinh ngạc.

Hổ Xa là loại chiến xa dùng để đột kích trận địa địch thời cổ đại.

Đáy xe dùng gỗ lớn làm khung, lắp hai bánh, trên khung có thùng xe hình hổ, miệng hổ há rộng, bên trong cắm 5 cây trường thương hướng về phía trước.

Khi tác chiến, binh sĩ đẩy xe tiến nhanh để phá trận.

Đến thời Tống, Hổ Xa đều được đúc bằng gang nặng hàng ngàn

cân, từ trên dốc đẩy xuống thì đúng là tạo thành một lối đi đầy máu.

Cỗ Hổ Xa này đang rầm rầm lao tới với tốc độ kinh hồn!

Hồng Cô Nương biến sắc: "Lão Lâm, bảo anh quay về anh không nghe, nhìn kìa!" Lâm Nghị nhìn Hổ Xa, chẳng chút hoảng hốt, bước ra một bước.

Khi cái đầu hổ sắt sắp đâm vào người, anh đột nhiên giơ tay tát mạnh một cái vào nó.

Rắc!

Cái đầu hổ đúc bằng gang mang theo lực xung kích hàng ngàn cân đập vào lòng bàn tay Lâm Nghị.

Cơ thể anh vẫn đứng im bất động, nhưng trên đầu hổ sắt lại hiện rõ một vết lòng bàn tay sâu tới hai lóng tay!

"Cái này... mình vẫn còn đánh giá thấp thực lực của anh ta!" Hồng Cô Nương nuốt nước miếng cái ực.

Một cái tát chặn đứng cả cỗ Hổ Xa!

Không có sức mạnh hàng ngàn cân thì không đời nào làm được!

Lúc trước cô đoán anh mạnh nghìn cân, giờ xem ra vẫn còn quá khiêm tốn rồi!

Ngay khi Hổ Xa bị chặn lại, năm cây thương sắt từ miệng hổ "phập" một cái đâm ra!

Nếu Lâm Nghị chỉ lo đỡ năm cây thương thì sức nặng nghìn cân của xe sẽ nghiền nát anh.

Nếu mặc kệ để thương đâm trúng, trên người anh chắc chắn sẽ bị đâm thành mấy cái lỗ thủng!

Cấu tạo của Hổ Xa này rất hiểm độc, vị trí năm cây thương đều

nhắm vào những chỗ yếu nhất trên cơ thể người!

Khoảnh khắc đó, Lâm Nghị cảm thấy luồng gió lạnh buốt dưới hạ bộ.

Anh chậc lưỡi, cái thứ này thâm hiểm thật!

Sơ sẩy một chút là tuyệt tự tuyệt tôn ngay.

Nhưng ngay khi tay kia của Lâm Nghị vung lên, ba cây thương sắt chạm vào cánh tay anh như chạm phải kim đá, tiếng "keng" vang lên, những cây thương sắt thẳng tắp bị anh bẻ cong vòng!

"Mạnh quá!" Hồng Cô Nương không kìm được thốt lên.

Mỗi cây thương đó đều to bằng cánh tay cơ mà.

Dù đồ sắt cổ đại không bền bằng vũ khí hiện đại nhưng dù sao cũng là thương sắt, vậy mà bị anh bẻ cong nhẹ nhàng như không.

Thậm chí chỉ một chiêu đã bẻ cong ba cây.

Dù tận mắt chứng kiến cô vẫn thấy không thật chút nào.

Lâm Nghị ung dung bẻ cong nốt hai cây thương còn lại rồi cắm xuống đất, khóa chặt cỗ Hổ Xa.

Cỗ xe oai phong lẫm liệt giờ trước mặt anh chỉ như một món đồ chơi.

Theo sự chấn động của Hổ Xa, một phần vách hang yếu ớt của tổ động sụp xuống, hiện ra một lối vào hang đá đã bị phong kín từ lâu!

Đi theo đường hầm, không lâu sau họ lại thấy một ngôi mộ cổ.

Quy mô nhỏ hơn Đan Cung nhiều, chỉ có một hai lớp điện thờ, gạch ngói lộn xộn, xà cột đổ nát do vụ sập núi.

Mộ thất không nằm dưới đáy hang mà bám trên vách đá, vẫn còn nghe thấy tiếng vượn hú thê lương từ sâu trong hang.

“Hệ thống, đả tạp!” [Đinh, kiểm tra thấy ký chủ đang ở trong Miêu Nhân Tổ Động, có thể đả tạp.

Phần thưởng: Lôi Đàn Bí Pháp - Thần Châu Phù!] Sau khi đả tạp xong, Lâm Nghị quan sát xung quanh.

Khắp nơi là các hốc mộ như tổ mối, hài cốt vẫn còn đó, mạng nhện giăng đầy, mùi hôi thối âm u xộc vào mũi.

Cái tổ động cổ xưa này đúng nghĩa là một “nghĩa địa hộc”, một mộ nhiều xác, không quan tài chỉ có hốc mộ, mỗi xác cách biệt nhau, các hốc mộ xếp tầng tầng lớp lớp như các ngăn kéo trong tiệm thuốc Bắc.

Người Di cổ đại sống trong hang động nên gọi là Động dân, tuy có trật tự tôn ti nhưng điều kiện sinh hoạt nguyên thủy sơ sài, khi chết thường táng trong các hộc đá tập trung như thế này.

Xác chết thường mang theo đồ trang sức sinh thời, không có vàng ngọc, không có tục hậu táng.

Chương 218

Đúng lúc này, trong tổ động vang lên những tiếng thở dốc yếu ớt!

Lâm Nghị nhìn sang, trong góc tổ động có một bóng người đang co quắp!

Hồng Cô Nương cũng giơ đuốc soi tới.

Cô có chút rùng mình, tay thủ sẵn ba con dao nhỏ, lấy can đảm hỏi một câu: "Ai ở đó?" Nhưng người kia không trả lời.

Lâm Nghị bước tới, lật người đó lại thì không khỏi nhíu mày.

Hồng Cô Nương càng hít vào một hơi lạnh.

Một lão già gầy gò ngồi bệt trước dãy hốc mộ, nhìn Lâm Nghị và Hồng Cô Nương với vẻ mặt kinh hãi.

Lão già tóc trắng xóa, hai má hóp lại, đôi mắt gian giảo đảo liên hồi trông như một con vượn già, thần thái đó sao giống con người cho được.

Hồng Cô Nương thốt lên: "Không xong, kẻ này chắc chắn là yêu vật biến hóa!" Cô vốn là quân lục lâm giết người không ghê tay ở Thường Thắng Sơn, ra tay cực nhanh và tàn nhẫn, định đánh phủ đầu ngay lập tức.

Vừa dứt lời, cánh tay cô rung lên, ba con phi đao lao vút đi, xé gió găm thẳng vào ngực lão già quái dị kia.

Phập phập phập!

Ba tiếng liên tiếp, phi đao cắm ngập vào ngực lão già.

Thế nhưng lão ta vẫn như không có cảm giác gì, vẫn giữ khuôn mặt nghi hoặc nhìn chằm chằm Lâm Nghị.

Lâm Nghị quan sát kỹ lão già và kinh ngạc phát hiện bộ quần áo lão mặc trông rất quen!

"Đây không phải yêu vật...

đây chính là người dẫn đường của các cô." Hồng Cô Nương nhìn kỹ một lúc thì vô cùng chấn động.

Đúng vậy!

Bộ quần áo này chính là của cậu thiếu niên người Miêu mà họ dẫn đi từ bản làng!

Cậu ta đang tuổi thanh niên, chắc chắn không quá hai mươi tuổi!

Hồi ban ngày họ vẫn còn gặp cậu ta cơ mà.

Vậy mà giờ đây, cậu thiếu niên ấy lại héo hon gầy sòm, da dẻ nhăn nheo, lông mày trắng như sương tuyết, trông cứ như một lão già trăm tuổi sắp đất xa trời!

"Lão Lâm, chuyện này... là sao?" Chưa đợi Lâm Nghị trả lời, cậu thiếu niên dẫn đường đột nhiên ho dữ dội, tóc trắng trên đầu rụng lả tả, nếp nhăn trên mặt ngày càng nhiều, mặt mũi không còn nhận ra được nữa, như thể lại già thêm mấy chục tuổi, chỉ còn là một cái xác khô thối rữa.

Hồng Cô Nương nhìn cảnh tượng quỷ dị này mà không thể tin nổi.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ vì bị mình đâm ba đao sao?

Cô có chút hối hận nói: "Lão Lâm, hay là chúng ta chôn cất cậu ấy đi." Cô vừa nói vừa bước tới định mang cái xác đi.

"Đừng qua đó!" Đột nhiên Lâm Nghị nắm chặt lấy tay cô, đôi mắt sắc sảo nhìn chằm chằm vào cái xác khô của cậu thiếu niên.

Đúng lúc ấy, từ phía sau cái xác hiện lên một đôi mắt sáng quắc như nến, một bàn tay móng vuốt thò ra dưới nách cái xác, nhanh như chớp chộp lấy cổ tay Hồng Cô Nương.

"Là Thi Vương!" Hồng Cô Nương đồng tử co rụt, vội vàng rụt tay lại, lùi mấy bước rồi đâm sầm vào lòng Lâm Nghị.

Dù cô né nhanh nhưng Thi Vương không buông tha, nó hất văng cái xác cậu thiếu niên ra rồi lao về phía cô với tốc độ đáng sợ.

Thấy Thi Vương, lông mày Lâm Nghị khẽ nhướn lên, một ánh mắt ngạc nhiên hiện rõ!

Lúc mới gặp, Thi Vương chỉ là một cái xác chết thôi, dù bảo quản tốt thì cũng chẳng khác gì những cái thây ma bình thường.

Thế nhưng lúc này, vẻ mặt khô héo đáng tởm của nó đã có sự thay đổi!

Ngay cả làn da cũng có thêm vài phần bóng loáng, hơi hồng hào lên một chút.

"Có thể... nghiên cứu thử xem." Một tay Lâm Nghị ôm lấy vòng eo nhỏ của Hồng Cô Nương, rồi tung một cú đá thẳng vào ngực Thi Vương!

Một cú đá này của anh dù không tới năm nghìn cân thì cũng phải ba nghìn cân, vậy mà Thi Vương đứng trơ ra như đá, hứng trọn cú đá mà không hề nhúc nhích.

Sau đó đôi mắt nó lộ vẻ hung ác, bỏ qua Hồng Cô Nương, hai cánh tay thô tráng vồ thẳng vào chân Lâm Nghị!

Lâm Nghị khẽ cười, không hổ là Thi Vương ngàn năm, thực lực đúng là không tầm thường.

Mũi chân anh khẽ điểm vào ngực nó, thi triển khinh công Đạp

Nguyệt Lưu Hương, thân hình như chim yến để lại một tàn ảnh tại chỗ, trong chớp mắt đã đưa Hồng Cô Nương lùi ra xa mấy mét.

Tuy Thi Vương hung mãnh nhưng anh vẫn có thể dùng sức mạnh vật lý để "siêu độ" nó một cách dễ dàng.

Có điều gặp loại thây ma kỳ lạ này, anh lại không nỡ giết ngay!

Lâm Nghị cười híp mắt nhìn Thi Vương: "Vừa vặn lấy mày luyện tay nghề chút!" Đối phó với cương thi thì thủ đoạn tốt nhất là gì?

Vùng Tương Tây này đã lưu truyền từ lâu rồi!

Lôi Đàn Bí Thuật - Thần Châu Phù!

Bí mật không truyền ra ngoài của thuật đuổi xác Tương Tây!

Thật không khéo, anh vừa mới nhận được bí thuật này, chuyên dùng để đối phó cương thi!

Hắc hắc, người anh em à, đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Lại đây để Lâm gia ta hầu hạ mày.

Lâm Nghị liếc qua ngực Hồng Cô Nương một cái.

Ơ!

Áo trước ngực cô không biết đã rách từ lúc nào, thấp thoáng thấy được chiếc yếm đỏ bên trong.

Anh dứt khoát buông cô ra rồi chộp lấy trước ngực cô.

Hồng Cô Nương phản ứng rất nhanh nhưng Lâm Nghị ra tay quá đột ngột, quá nhanh, thực sự khiến người ta không kịp đề phòng!

Mặt cô đen lại: "Cái đồ dê già này!

Lão nương vừa phải phòng Thi Vương lại vừa phải phòng anh nữa à!" Nhưng Lâm Nghị không sàm sỡ mà chỉ nghe một tiếng "xoẹt", anh xé toạc một miếng vải từ chỗ áo rách của cô!

Xé xong, Lâm Nghị cắn đầu ngón tay cho máu chảy ra, rồi múa ngón tay vẽ lên miếng vải cực nhanh.

Hồng Cô Nương nhìn mà ngây người.

Đây là diễn cái trò gì vậy?

Chẳng hiểu sao trong lòng cô lại dâng lên một chút thất vọng thoáng qua.

Lúc này, Thi Vương đã lao tới!

Khi ngón tay Lâm Nghị dừng lại, Thần Châu Phù đã thành hình!

Ngay lập tức anh vung tay ném ra, dán chặt lên trán Thi Vương!

Con Thi Vương vốn đang hung tàn bạo ngược, coi trời bằng vung bỗng chốc đứng khựng lại, cơ thể cứng đờ không nhúc nhích được chút nào.

Chương 219

Hồng Cô Nương kinh ngạc hỏi: “Lão Lâm, anh còn biết cả thủ đoạn trấn thi nữa cơ à?” Lâm Nghị cười nhạt: “Chút tài mọn thôi, không đáng nhắc tới.” “Anh xé áo tôi hóa ra là để vẽ bùa à?” “Chứ còn gì nữa.” “Thế sao không xé áo anh đi?” “Thì tại áo cô rách sẵn rồi mà, cô nhìn xem.” Nói rồi, ngón tay Lâm Nghị lại chỉ vào trước ngực Hồng Cô Nương.

Sắc mặt Hồng cô nương hơi ửng hồng, lập tức dùng y phục che lại phần ngực áo bị rách.

Sau khi chỉnh đốn lại trang phục, cô cố tỏ ra như chưa có chuyện gì xảy ra, nhìn chằm chằm vào Tương Tây Thi Vương đã bị Lâm Nghị trấn áp.

Chỉ thấy sắc mặt Thi Vương hồng nhuận, nếu không phải vì bộ giáp trụ trên người thì nhìn sơ qua cứ ngỡ là một người còn sống sờ sờ!

Cô tò mò hỏi: "Lão Lâm, rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Lâm Nghị lướt nhìn qua xác Thi Vương, đáp: "Âm đan hút hồn!" Anh vừa mới kiểm tra xong, trong đan điền của Tương Tây Thi Vương có giấu một viên nội đan!

Thời cổ đại, đan đạo rất thịnh hành, không chỉ luyện ngoại đan mà các đạo sĩ luyện khí cũng chuyên tu nội đan.

Theo ghi chép trong Vạn Cổ Đan Vương Kinh, thọ mệnh con người có hạn, muốn tu ra nội đan là việc cực kỳ khó khăn, trừ phi được uống thiên tài địa bảo!

Chẳng hạn như vạn năm linh chi, hà thủ ô đã thành hình thì mới có cơ hội tu ra nội đan.

Tùy vào loại linh dược đã uống mà nội đan tu luyện được cũng khác nhau, phân ra âm dương.

Dương đan gọi là Ô Kim đan, âm đan gọi là Hấp Hồn đan.

Hấp Hồn đan đối với người sống giống như hai cực của nam châm, có thể hút sinh khí và dương tủy của người khác để dùng cho bản thân!

Ngày trước khi Tương Tây Thi Vương hạ táng đã xảy ra thi biến, rất có thể lúc đó quân lính đã bị vị tướng quân này hút sạch dương tủy, nên mới có cao nhân dùng bột vàng bịt kín cửu khiếu, trấn giữ thi thân rồi mới đem đi chôn.

Vị dẫn đường người Miêu kia cũng chính vì bị âm đan của Thi Vương hút mất sinh khí dương tủy nên mới biến thành bộ dạng già nua, bạc đầu chỉ trong nháy mắt.

Nghe Lâm Nghị giải thích, Hồng cô nương không khỏi kinh tâm động phách, thở dài không thôi.

Tương Tây Thi Vương này có thể dựa vào việc hút dương tủy người để tu luyện, nếu để hắn hút thêm nhiều người nữa, thế gian này còn ai trị nổi hắn?

Đừng nói là Bình Sơn, e rằng cả vùng Tương Tây đều sẽ gặp họa! "Lão Lâm, anh định xử lý cái xác này thế nào?" "Mang về nghiên cứu." Lâm Nghị vung tay lên, một đạo hào quang trắng sữa bao phủ lấy Tương Tây Thi Vương.

Sau khi vầng sáng biến mất, vị Thi Vương to lớn cũng không còn dấu vết.

Khi hắn xuất hiện lần nữa thì đã nằm gọn trong nhẫn không gian của Lâm Nghị.

Vì hắn vẫn còn "sống" nên hệ thống chưa thể thu hồi, vả lại hiện

tại Lâm Nghị cũng chưa có ý định nộp hắn cho hệ thống.

Khi Lâm Nghị chuẩn bị rời khỏi tổ động của người Miêu, bên tai đột nhiên vang lên tiếng "sa sa sa".

Anh đi theo tiếng động, băng qua hai huyệt động thì không gian đột nhiên mở rộng, bốn phía đầy rẫy các loại sách vở, có thẻ tre từ mấy ngàn năm trước, sách da thú, và cả sách giấy từ thời Tống trở đi.

Nơi này hóa ra là một Tàng Kinh Các của người Miêu.

Và ở ngay trung tâm Tàng Kinh Các, sừng sững một con hắc mãng (trăn đen) đường kính khoảng 20cm, dài hơn mười mét!

Hắc mãng toàn thân vảy đen lạnh lẽo, nhìn đầu không thấy đuôi, phun mây nhả khói, hình dáng như một con hắc long, quanh thân hắc khí nồng nặc, mùi tanh hôi nồng nặc!

Trên nền Tàng Kinh Các rải rác xương cốt người và thú.

Trong Bình Sơn này quanh năm không có dấu chân người, những bộ xương giống người kia đa phần là của lũ khỉ lớn nhỏ trong núi, trên đống xương tàn phủ một lớp dịch thể đặc quánh của trăn, mùi tanh nồng nặc xộc thẳng vào mũi, xông lên não khiến người ta buồn nôn.

Lâm Nghị nín thở ngưng thần, cảm thấy tứ chi bách hài thông suốt vô cùng, mùi tanh hôi quanh quẩn bên mũi cũng biến mất không dấu vết.

Hắc mãng phát giác ra Lâm Nghị đến, đầu rụt lại như thể sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào, có vẻ con trăn này từng nếm mùi đau khổ dưới tay cao nhân nào đó.

Tuy nhiên, sau khi đôi mắt rắn lạnh lẽo đánh giá hai người Lâm Nghị một lượt, cái đầu đen ngòm của nó ngẩng cao lên, nhìn xuống từ trên cao, miệng thè lưỡi đỏ tươi như đang thị uy.

Được lắm, Bình Sơn quả không hổ danh là ngọn núi dược liệu ngàn năm, yêu ma quỷ quái nhiều vô kể, ngay cả con hắc mãng này cũng là loại bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Lâm Nghị thấy hành động của nó thì không nhịn được cười.

Đã thành tinh quái yêu thú thì đều có linh trí, con hắc mãng này cũng không ngoại lệ, nhưng nó rõ ràng là kẻ hèn nhát, không hung mãnh như Tương Tây Thi Vương hay yêu tinh Hắc Tỳ Bà.

Có lẽ tu luyện bao nhiêu năm nay, lớn được thế này là nhờ ẩn nấp sâu trong tổ địa của người Miêu, ăn thịt mấy con khỉ hoang hay dã thú, chưa từng lộ diện ra thế giới bên ngoài. "Này anh trăn, hay là chúng ta thương lượng chút đi, anh nhường đường cho Lâm gia tôi dọn sạch cái Tàng Kinh Các này, tôi sẽ không giết anh, thấy sao?" Lâm Nghị giữ nguyên nguyên tắc người không phạm ta ta không phạm người, nở nụ cười vô hại, tươi cười thương lượng với nó. "Tê tê tê..." "Cái gì?

Không nhường đường à?

Anh làm thế là quá đáng rồi đấy.

Nhường chút đi mà, chúng ta chia tay trong hòa bình không tốt sao?" "Tê tê... tê..." "Ái chà, anh dám cười nhạo tôi à?

Đừng tưởng Lâm gia ăn nói nhỏ nhẹ với anh là sợ anh nhé." "Tê... tê tê..." "Đừng ép tôi phải động thủ nha!" "...

Tê..." "Hừ." Lâm Nghị hừ lạnh một tiếng, cánh tay giơ lên rồi đột ngột hạ xuống!

Mặc dù anh không chạm vào con hắc mãng, nhưng cái đầu đang ngẩng cao kiêu ngạo của nó bỗng nhiên như bị vật nặng nghìn cân đè xuống, một tiếng "oành" vang lên, nó đập mạnh xuống đất!

Hắc mãng choáng váng đầu óc, tai ù đi, thân hình đồ sộ vùng vẫy điên cuồng, lập tức quay đầu lao thẳng vào hang động phía sau để

chạy trốn.

Vãi chưởng.

Con trăn này cũng nhát chết quá đi chứ!

Mình còn chưa dùng hết sức, gã này vừa thấy đánh không lại đã co vòi chạy lẹ thật! "Mắng tôi xong còn muốn chạy?" Lâm Nghị mỉm cười, tục ngữ có câu thuyền lớn khó quay đầu, thân hình hắc mãng quá lớn, dù nó định chạy trốn ngay lập tức thì cái thân xác đồ sộ kia cũng không thể biến mất ngay được.

Lâm Nghị tóm chặt lấy đuôi nó.

Con hắc mãng này sống không biết bao nhiêu năm, sức mạnh lớn đến mức khó tin, nếu bị nó quấn chặt thì dù là một con voi cũng có thể bị siết chết.

Chỉ là, dù sức nó có lớn đến đâu, thân hình to lớn cứ hì hục chui vào hang thì vẫn không tài nào thoát khỏi bàn tay của Lâm Nghị.

Lâm Nghị nghiêm túc nói: "Xin lỗi tôi mau!

Nếu không tôi giết anh đấy." Tuy nhiên, anh đột nhiên thấy tay hẫng đi, con trăn trơn tuột đã chui tọt vào hang, trong tay Lâm Nghị chỉ còn lại một lớp da trăn vừa lột. "Anh trăn à, là anh ép tôi đấy nhé!" Lâm Nghị thân hình nhẹ nhàng, một lần nữa tóm lấy đuôi hắc mãng, sau đó hai tay vận lực.

Dù con trăn nặng hàng ngàn cân, nó vẫn bị anh lôi ra khỏi hang một cách dễ dàng!

Thân hình con trăn dài hơn mười mét bị Lâm Nghị vung một vòng tròn, cái đầu trăn to hơn quả dưa hấu đập rầm rầm vào trần hang đá, sỏi đá rơi xuống lả tả. "Bành" một tiếng.

Thân hình đồ sộ của hắc mãng đập mạnh xuống đất, tiếng nổ vang

vọng không ngớt trong tổ động.

Hắc mãng bị quật đến mức hoa mắt chóng mặt, biết mình chạy không thoát, nó bèn quay đầu lại, nằm phục dưới đất, thè lưỡi thở hồng hộc, nhìn Lâm Nghị với ánh mắt đầy sùng bái.

Trông không khác gì một con chó nhỏ đang nịnh nọt chủ. "Biết thế này thì lúc đầu đừng làm vậy có phải hơn không." Lâm Nghị thò tay sau lưng, lấy ra một thanh cổ đao đen kịt, cười hì hì với con trăn.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến Hồng cô nương ngơ ngác, không kịp chen lời nào.

Đến khi cô phản ứng lại thì con hắc mãng đã bị Lâm Nghị chinh phục hoàn toàn.

Thấy cuối cùng cũng có cơ hội lên tiếng, cô tò mò hỏi: "Lão Lâm, anh nghe hiểu tiếng rắn à?" Lâm Nghị: "Hiểu chứ, đơn giản thôi mà." Anh vốn nuôi Tiểu Đoàn Đoàn, lại có kỹ năng Khẩu Hí thực dụng, đối với ngôn ngữ của nhiều loài động vật, anh đều có thể hiểu được đôi chút.

Chương 220

Hồng cô nương: "Vậy con hắc mãng này có nghe hiểu anh nói gì không?" Lâm Nghị: "(⊙ ⊙), hình như... là không." Hắc mãng: ". "Ôi trời ơi!""Không thể tin được!" Lâm Nghị xoa đầu hắc mãng, thở dài nói: "Anh trăn à, là Lâm gia tôi hiểu lầm anh rồi!

Mà anh cũng thật là, không chịu học thêm một môn ngoại ngữ à?" Hắc mãng thè lưỡi liếm liếm giày của Lâm Nghị, rồi dùng đầu dụi dụi vào đùi anh. "Haizz!

May cho anh là gặp được tôi đấy, chứ gặp kẻ khác thì cái mạng nhỏ sống lủi thủi ngàn năm của anh đi tong rồi!" Hồng cô nương: "..." Nghe xem, lão Lâm đang nói cái quái gì thế này!

Nếu là người khác gặp phải con hắc mãng này, e là chạy bán sống bán chết còn không kịp, ai dám trêu vào nó chứ?

Chỉ có anh thôi.

Tuy nhiên, con trăn này đúng là có linh tính, Hồng cô nương quan sát nó một lát rồi cười nói: "Lão Lâm, thảo nào nó sống thọ thế, chắc ngàn năm qua nó chưa từng dám rời khỏi cái tổ động của người Miêu này nửa bước." Lâm Nghị gật đầu, ra lệnh cho hắc mãng: "Tốt lắm, cứ tiếp tục phát huy đi.

Thấy thái độ của anh thành khẩn, Lâm gia tôi có thể cân nhắc tha cho anh." Tục ngữ nói không đánh kẻ chạy lại.

Nếu con hắc mãng này vùng vẫy phản kháng, anh sẽ không ngần ngại chém chết nó.

Nhưng giờ nó lại biết điều thế này, Lâm Nghị cũng chẳng còn lý do gì để giết nó.

Chẳng lẽ giết nó để nấu canh à?

Nghĩ đến đây, Lâm Nghị siết chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Ngay lúc đó, con hắc mãng cúi đầu xuống, hích nhẹ vào gót chân Lâm Nghị, ý bảo anh đứng lên đầu nó.

Lâm Nghị sững người một chút rồi bước lên.

Hắc mãng ngẩng đầu, cõng Lâm Nghị trườn vào sâu trong hang Tàng Kinh, sau khi vào trong, nó ngoan ngoãn đặt anh xuống.

Lâm Nghị vung tay thu hồi Hắc Kim Cổ Đao.

Anh tiện tay mở một cái rương, lật xem những điển tịch xung quanh, đa phần là bí điển đạo tạng của người Miêu, tuy có hơi cũ nát, thậm chí khiếm khuyết nhưng nếu mang ra thế giới bên ngoài, chắc chắn sẽ có giá trị nghiên cứu lịch sử cực lớn!

Lâm Nghị thu hết tất cả vào không gian.

Trong sách có nhà vàng, trong sách có mỹ nữ.

Đọc mấy loại đạo tạng này cũng chẳng hại gì, đọc xong rồi nộp cho hệ thống sau.

Rất nhanh, anh chú ý thấy ở góc hang có một cái rương nhỏ tinh xảo, hoa văn chạm trổ tuyệt đẹp, niêm phong kỹ lưỡng, còn có khóa đồng, nhìn không giống rương đựng sách.

Lâm Nghị bóp nhẹ ổ khóa đồng, xoay mạnh một cái, tiếng "răng rắc" vang lên, ổ khóa đã mở.

Anh mở nắp rương, bên trong toàn là những khí vật bằng đồng nhỏ nhắn, ngoài ra còn có một hộp gỗ đàn hương, trên hộp có sợi dây vàng quấn quanh hình một con rắn bốn chân hai đầu đang nhe nanh múa vuốt.

Mở ra xem, bên trong đặt một tượng người bằng đồng nhỏ.

Tượng đồng ấy xanh mướt như ngọc, diện mục thể hình toát lên vẻ trang trọng, nhưng đôi mắt lại chẳng thấy đâu, chỉ còn lại hai hốc mắt trống rỗng, không giống vật phẩm của thời cận đại. "Đây là tượng đồng không mắt?" Lâm Nghị khẽ nhíu mày, thứ này rõ ràng không phải đồ thời Tống, dựa vào kỹ thuật chế tác và dấu vết thời gian thì chắc chắn là từ trước thời Tần, thậm chí có thể tồn tại từ thời Tây Chu!

Điều kinh ngạc nhất là tượng không có mắt!

Nhìn vào đôi mắt trống rỗng của tượng đồng này, anh có cảm giác như đang nhìn vào đôi mắt đen thẳm của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Thâm thúy và thần bí!

Trực giác mách bảo anh rằng tượng đồng không mắt này ẩn chứa một bí mật cực kỳ quan trọng!

Còn bí mật gì thì anh tạm thời không nhớ ra, trong phim dường như không hề nhắc tới.

Lâm Nghị đặt tượng đồng trở lại hộp gỗ đàn hương, cùng với cả rương đồ đồng thu đi hết.

Đây toàn là hàng độc bản cả!

Mang về chắc chắn bán được khối tiền!

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Nghị lại vang lên tiếng của hệ thống. [Đinh, địa điểm đả tạp thứ mười đã được làm mới: Đả tạp sau khi giải cứu Trần Ngọc Lâu.

Phần thưởng: Tá Lĩnh bí thuật!] Giải cứu Trần Ngọc Lâu?

Lâm Nghị mải mê đạo mộ mà suýt quên khuấy mất việc này!

Anh nhớ sau khi đào mộ Bình Sơn, La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu đều tổn thất nặng nề, sau đó bị một tên quân phiệt khác đâm sau lưng.

Hai người này suýt chút nữa thì mất mạng trong ngôi miếu đổ nát.

Thôi được rồi, Trần Ngọc Lâu sau này dù sao cũng là đàn em của mình, đã gặp thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

Huống hồ còn có phần thưởng là Tá Lĩnh bí thuật!

Người đời nhìn vào phái Tá Lĩnh đa phần cho rằng họ chỉ cậy đông người, mộ lớn đến đâu cũng bị họ xới tung lên.

Thực tế, vì quân số của Tá Lĩnh quá đông nên người ta thường bỏ qua các bí thuật của họ.

Giáp nội tâm và Thang mây rết thì không nói, mấy thứ đó hầu như ai cũng biết.

Mạch Tá Lĩnh hấp thu đặc sắc của cả Mạc Kim và phái Lao Sơn, có nhận thức độc đáo về phong thủy thuật pháp (dù không phải tập hợp được hết tinh hoa của hai nhà).

Họ cực kỳ giỏi trong việc phá hủy trận pháp và am hiểu điểm yếu của các loại địa hình phong thủy.

Ngoài ra, mũi của người Tá Lĩnh rất thính, họ dùng thanh sắt cắm sâu xuống đất, rút lên rồi ngửi mùi đất bám trên đó để nhận biết các mùi vị khác nhau.

Thậm chí khi vỗ vào đất, họ có thể dựa vào cảm giác tay để biết bên dưới là rỗng, hay có gỗ, gạch đá, mọi thứ đều nằm lòng trong ngực.

Anh đã có Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, lại có Phát Khâu Thiên Ấn, giờ có thêm Tá Lĩnh bí thuật, cộng với Bàn Sơn bí thuật sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến...

Hắc hắc hắc.

Có thể nói là bốn mạch đạo mộ tề tựu trong một thân!

Từ xưa đến nay, e rằng chỉ có mình anh làm được điều này.

Cùng lúc đó, tại hậu điện Bình Sơn.

Hoa Linh đang ở lại hậu điện, tuy dư chấn núi lở không nhỏ nhưng không ảnh hưởng quá nhiều đến cô.

Thấy có người còn sống, cô dùng dây thừng lần lượt kéo mọi người lên.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và những người may mắn sống sót đều thầm cảm thấy may mắn vì trời cao che chở. "Hoa Linh muội tử, cảm ơn em nhiều lắm!" "Nếu không nhờ Lâm Thiên quan có tầm nhìn xa trông rộng, để em ở lại phía trên, thì dù chúng ta có thoát khỏi kiếp nạn núi lở này cũng chẳng còn sức mà leo lên đây!" "Đúng vậy, Lâm Thiên quan thật đúng là thần nhân!" Mọi người không ngớt lời bàn tán, cảm thán. "Sư huynh...

Trần tổng bả đầu, anh Lâm đâu rồi?" Hoa Linh đi tới trước mặt Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, đôi mắt to tròn đầy vẻ lo lắng hỏi.

Cô đã cứu rất nhiều người nhưng mãi không thấy Lâm Nghị đâu, trong lòng không khỏi bồn chồn.

Nghe Hoa Linh hỏi, mọi người lập tức im bặt, thần sắc nghiêm trọng.

Chá Cô Tiếu hiểu tâm ý của Hoa Linh, trầm ngâm hồi lâu mới khẽ nói: "Hoa Linh, có những chuyện không thể làm khác được.

Chương 221

Em... nén đau thương đi." Nghe vậy, Hoa Linh cảm thấy đầu óc như nổ tung, cô mím chặt môi, đôi mắt to ngấn nước hỏi: "Sư huynh, anh nói vậy là ý gì?

Anh Lâm bị làm sao?" Trần Ngọc Lâu thấy Chá Cô Tiếu không nỡ nói, bèn lên tiếng trả lời: "Lúc đó quá hỗn loạn, chúng tôi cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó mới nghe nói Lâm huynh và Hồng cô nương đã cùng nhau... rơi xuống dưới, e là lành ít dữ nhiều." Hoa Linh: "o( )o" Cô nghiến răng, một mình lặng lẽ nấp vào góc khuất. "Hoa Linh muội tử, trời có gió bão bất ngờ, người có họa phúc sớm chiều, đó là cái số rồi." "Đúng vậy, không chỉ Lâm Thiên quan, mà cả mấy anh em Tá Lĩnh chúng tôi, ngay cả Hồng cô nương cũng rơi xuống đó.

Haizz!" "Lâm Thiên quan là người tốt thế mà, Hồng cô nương cũng thân thiết như anh em với chúng tôi, vậy mà nói đi là đi mất rồi." Mấy gã thô kệch phái Tá Lĩnh này thì biết gì về việc an ủi phụ nữ đâu.

Mỗi câu họ nói ra càng làm cho Hoa Linh thấy đau lòng hơn.

Chá Cô Tiếu thấy Hoa Linh đau buồn như vậy, bèn vực dậy tinh thần, tự tin nói: "Hoa Linh, thực ra nghĩ kỹ lại thì Lâm huynh là người thế nào?

Là đệ nhất nhân xưa nay hiếm thấy!

Chắc chắn dù có rơi xuống cũng không đến mức mất mạng, biết đâu bây giờ anh ấy đã an toàn và đang quay lại đón em đấy!" Chá Cô Tiếu vừa dứt lời, một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên bên tai họ. "Vẫn là anh bạn Chá Cô Tiếu hiểu tôi nhất, Linh nhi tiểu muội, anh chẳng phải đã tới đón em đây sao!" Lâm Nghị sau khi dọn sạch tổ

động người Miêu liền cùng Hồng cô nương rời khỏi, đi vòng qua sườn núi về lại phía trước.

Đám quân phiệt của phái Tá Lĩnh và La Lão Oai đã chết mất bảy tám phần, số còn lại đang tập trung dưới chân núi.

Sau khi Lâm Nghị và Hồng cô nương gặp họ, biết được Chá Cô Tiếu, La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu vẫn chưa quay lại, hai người bèn dẫn theo một nhóm người đến chỗ vách đá bị đứt đoạn, để các lực sĩ Tá Lĩnh bắc thang mây rết.

Lâm Nghị đi đầu xuống hậu điện trên vách đá.

Vừa nghe thấy tiếng Lâm Nghị, mọi người đều sững sờ, nghi ngờ tai mình có vấn đề.

Nhưng khi họ thấy bóng dáng Lâm Nghị từ trên vách đá nhảy xuống thì mới dám tin.

Lâm Nghị thực sự chưa chết! "Anh Lâm!" Thấy Lâm Nghị xuất hiện, Hoa Linh xúc động lao tới, nhào thẳng vào lòng anh. "Ngô!" "Hắc hắc hắc..." "Tôi chẳng thấy gì đâu nhá." Mọi người lảng tránh nhìn chỗ khác, giả vờ như không thấy gì.

Lâm Nghị ôm nhẹ Hoa Linh, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, cười trêu: "Nhìn em kìa, khóc lóc thế này trông xấu lắm đấy." Hoa Linh bĩu môi nói: "Người ta cứ tưởng anh..." "Tưởng anh chết rồi sao?" "Phi phi phi, chết chóc cái gì chứ." "Ha ha ha, anh là ai chứ, quỷ thấy còn phải rầu rĩ, anh có muốn chết thì cũng không tiểu quỷ nào dám đến câu hồn đâu!" Lâm Nghị toét miệng cười.

Câu này anh nói không sai.

Tạm không nói đến việc huyết mạch Kỳ Lân giúp anh trường sinh bất lão, nếu thực sự gặp lệ quỷ đến câu hồn, chưa biết chừng con quỷ đó có được toàn mạng quay về hay không.

Trần Ngọc Lâu thấy Lâm Nghị bình an vô sự thì trong lòng nhẹ nhõm hẳn, bước tới hỏi: "Lâm huynh, anh có thấy Hồng cô nương không?

Cô ấy vẫn ổn chứ?" Lâm Nghị cười khẽ: "Ổn lắm, cô ấy đang ở phía trên chỉ huy anh em Tá Lĩnh lắp thang mây rết chuẩn bị đón mọi người lên kìa." Được Lâm Nghị xác nhận, hòn đá tảng trong lòng Trần Ngọc Lâu mới thực sự được hạ xuống.

Một lát sau, thang mây rết được thả xuống, mọi người bám vào thang leo khỏi vách đá!

Họ tuy thoát chết nhưng các lực sĩ Tá Lĩnh người chết người chạy, đội quân ngàn người ban đầu giờ chỉ còn lại hai ba trăm người.

Đám lục lâm Tá Lĩnh vốn coi trọng chữ nghĩa nhất mà kết cục còn như vậy.

Còn quân phiệt của La Lão Oai thì chỉ dựa vào lợi ích, giờ La Lão Oai sống chết không rõ, những binh lính may mắn sống sót đã sớm tháo chạy không còn bóng dáng.

Đối với đám lính này, ai cho tiền, ai cho họ ăn no giữa thời loạn lạc thì người đó là chủ.

Quân đội của La Lão Oai vốn có gần vạn người nay chỉ còn lại hơn trăm người đi theo.

Còn bản thân La Lão Oai thì chẳng thấy đâu, tám phần là tiêu đời rồi.

Hiện tại binh lính của La Lão Oai cộng với lực sĩ Tá Lĩnh, tính ra chỉ còn khoảng bốn trăm người.

Trần Ngọc Lâu là thủ lĩnh Tá Lĩnh, hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề.

Anh ta và La Lão Oai vốn là quan hệ môi hở răng lạnh.

Khụ khụ.

Đừng hiểu lầm.

Ý là quan hệ cộng sinh kiểu môi với răng, đôi bên cùng có lợi.

Đó là lý do tại sao họ có thể làm mưa làm gió ở vùng này, khiến nơi đây như một thành đồng vách sắt, thế lực bên ngoài không thể xâm nhập vào được.

Trần Ngọc Lâu trầm ngâm hồi lâu, vẻ mặt buồn rầu nói: "Trần mỗ lần đi Bình Sơn này coi như đại bại trở về, ngay cả La Lão Oai cũng chết rồi.

Nếu không ổn định được quân đội của hắn, một khi xuất hiện đào binh hàng loạt, các thế lực quân phiệt lớn nhỏ xung quanh sẽ thừa cơ tràn vào, lúc đó phái Tá Lĩnh chúng tôi sẽ không còn chỗ đứng nữa." Lâm Nghị cười nhẹ, chắp tay nói: "Trần tổng bả đầu, cố gắng lên, anh làm được mà." Khóe miệng Trần Ngọc Lâu giật giật, câu này nghe sao mà hời hợt thế nhỉ?

Tôi đã đem hết khó khăn nói cho anh nghe, chẳng lẽ anh không nên khách khí mà ở lại giúp tôi một tay sao?

Đáng tiếc, Lâm Nghị lại là kiểu người không thích làm theo quy tắc.

Trần Ngọc Lâu thấy Lâm Nghị không có ý định giúp đỡ, đành dẹp bỏ thể diện của thủ lĩnh Tá Lĩnh, ghé sát Lâm Nghị nói nhỏ: "Lâm huynh, lần này đi Bình Sơn dù nhiều đồ cổ bị hư hại nhưng Tá Lĩnh chúng tôi vẫn tìm được không ít bảo vật.

Anh em đang lúc khó khăn, mong anh giúp cho một tay.

Chỉ cần anh giúp tôi ổn định quân đội của La Lão Oai, số đồ cổ

lần này tôi chia cho anh một nửa!" Trần Ngọc Lâu đã nói vậy thì Lâm Nghị cũng thẳng thắn đáp lại: "Thực ra mấy món đồ cổ anh lấy được đều là đồ tôi chê nên mới để lại, chúng chẳng có chút sức hút nào với tôi cả." Trần Ngọc Lâu rùng mình một cái, cảm giác như bị sét đánh ngang tai, đầu óc hơi choáng váng.

Chẳng lẽ bấy lâu nay mình chỉ là kẻ đi sau lưng Lâm Nghị nhặt rác sao?

Nghĩ đến đây, nhịp thở của anh ta dồn dập hơn, trên mặt lộ rõ vẻ khổ sở, không ngờ đường đường là thủ lĩnh Tá Lĩnh mà lại rơi vào hoàn cảnh này.

Lâm Nghị vỗ vai Trần Ngọc Lâu, bình tĩnh cười nói: "Việc này không phải là tôi không giúp được." Hắc hắc.

Tuy cứu anh là nhiệm vụ đả tạp của hệ thống, nhưng cũng không thể cứu không công được!

Thời buổi này chỉ có Lâm gia tôi đi chiếm hời của người khác, chứ chưa ai chiếm được hời của tôi đâu.

Ánh mắt Trần Ngọc Lâu sáng lên, anh ta cũng là người thức thời, vội vàng hỏi: "Lâm huynh có điều kiện gì cứ việc nói." Lâm Nghị vỗ vai Trần Ngọc Lâu, bảo: "Tôi muốn một tấm bản đồ của anh." "Bản đồ?" Trần Ngọc Lâu ngẩn ra, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Tấm bản đồ nào mà có giá trị hơn cả đồ cổ chứ?

Nếu là bản đồ thông thường thì anh đâu cần hỏi mình.

Còn nếu là bản đồ lăng mộ khác thì mình cũng đâu có.

Chẳng lẽ là đồ hình phong thủy?

Hay địa mạch đồ?

Anh ta thực sự nghĩ không ra nên hỏi lại: "Bản đồ gì cơ?" Lâm

Nghị cười bí hiểm: "Sau này anh sẽ biết, giao dịch này Trần tổng bả đầu có làm không?" Trần Ngọc Lâu không chút do dự, đồng ý ngay lập tức: "Làm!

Sao lại không làm chứ!" Trong mắt anh ta, Lâm Nghị rõ ràng đang giúp đỡ mình mà không màng báo đáp.

Còn tấm bản đồ kia, liệu anh ta có lấy được hay không còn chưa biết nữa!

Chuyện tương lai ai mà nói trước được.

Giải quyết chuyện trước mắt là quan trọng nhất. "Nhưng Lâm huynh này, anh có cách nào hay để ổn định quân của La Lão Oai không?" Quân của La Lão Oai rải rác khắp vùng này có tới mấy vạn người, đến Bình Sơn chỉ có vài ngàn, giờ thì chết gần hết rồi.

Chỉ thấy Lâm Nghị vung tay một cái, một chiếc rương gỗ dài hiện ra trước mặt mọi người.

Sau đó, Trần Ngọc Lâu ra lệnh cho thuộc hạ mở rương.

Chương 222

Khi rương mở ra, những khẩu súng trường Arisaka (Tam bát đại cái) mới tinh đập vào mắt mọi người. "Trời đất, đây là súng Arisaka sao?" Trần Ngọc Lâu cũng là người có mắt nhìn, súng Arisaka là vũ khí của quân địch, tầm bắn xa, sát thương mạnh, tốt hơn nhiều so với đống sắt vụn mà quân La Lão Oai đang dùng.

Mấy tên tiểu đội trưởng thấy súng Arisaka cũng kinh ngạc không kém, cầm một khẩu lên thử cảm giác tay, ai nấy đều thán phục không thôi.

Trần Ngọc Lâu nhìn rương súng này tuy rất vui mừng nhưng để xoay chuyển cục diện, ổn định quân tâm thì vẫn còn thiếu một chút.

Anh ta trầm mặt, kéo Lâm Nghị ra một góc hỏi nhỏ: "Lâm huynh, một rương súng này không giải quyết được vấn đề đâu." Lâm Nghị tặc lưỡi: "Trần tổng bả đầu, anh vội cái gì." Sau đó, anh lại vung tay, từ trong nhẫn không gian lấy thêm ba chiếc rương lớn nữa.

Trần Ngọc Lâu nhìn qua, ba chiếc rương này y hệt chiếc lúc nãy, giọng run run vì xúc động: "Lâm huynh, đây... tất cả đều là súng Arisaka sao?" Lâm Nghị cười khẽ: "Hắc hắc, các anh mở ra xem thì biết!" Trần Ngọc Lâu lập tức sai người mở rương.

Thứ bên trong khiến tất cả mọi người kinh ngạc tột độ.

Đây không phải súng Arisaka mà là một loại súng tiểu liên chưa từng thấy!

Súng tiểu liên bóng loáng, nhìn qua đã thấy cực kỳ xịn xò! "Tê!" Trần Ngọc Lâu hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại sự xúc động.

Chuyện này quá sức tưởng tượng!

Khoan bàn đến việc Lâm Nghị làm phép biến ra bốn rương vũ khí như diễn xiếc, vì thủ đoạn này họ đã thấy nhiều nên cũng quen rồi.

Nhưng chỉ riêng số vũ khí này thôi đã đáng sợ đến mức nào?

E rằng đủ để xây dựng một đội quân riêng cho mình, tự mình làm đại soái!

Dù không muốn lập quân phiệt, nếu mang số súng này đi bán thì tiền bạc thu về không đếm xuể!

Tại sao La Lão Oai lại muốn đi đạo mộ?

Một là để phát lương cho binh sĩ, quan trọng hơn là để mua sắm vũ khí tiên tiến!

Chỉ cần có vũ khí hiện đại, quân phiệt mới có thể thực sự lớn mạnh, thế lực mới được củng cố vững chắc!

Vậy mà giờ đây, Lâm Nghị vừa ra tay đã cho hẳn bốn rương! "Lâm huynh, anh thực sự là nhân vật như thiên thần vậy!" Trần Ngọc Lâu không kìm được ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Lâm Nghị, cảm giác như đang ngước nhìn ngọn núi cao, lòng đầy sự kính trọng. "Thường thôi, mấy thứ này chỉ là chuyện nhỏ ấy mà." Lâm Nghị xua tay.

Anh đã dọn sạch cả một kho đạn dược của quân Nhật, chút đồ này thấm tháp gì.

Sau đó, cánh tay anh lại vung lên một lần nữa, theo hướng tay anh, sáu chiếc rương khác lại xuất hiện.

Sáu chiếc rương này nhỏ hơn nhiều so với những cái trước, mỗi cái chỉ dài một mét, rộng chưa đầy hai mươi centimet.

Sáu cái rương xếp chồng lên nhau cũng không to bằng một cái rương lúc nãy. "Trần tổng bả đầu, Lâm mỗ đã hứa thì sẽ giúp đến cùng.

Có những thứ này là đủ rồi." Lâm Nghị vừa dứt lời, mấy tên lính đã thiếu kiên nhẫn lao tới mở một chiếc rương ra!

Ngay khi rương mở ra, tất cả mọi người đều sững sờ!

Lựu đạn!

Loại lựu đạn tròn trịa như một quả dưa gang!

Chá Cô Tiếu vốn đa mưu túc trí, nhìn thấy lựu đạn dưa gang liền kinh ngạc thốt lên: "Lâm huynh, đây là lựu đạn dưa gang của quân Nhật mà!

Không ngờ anh lại có nhiều đến thế!" Nghe thấy là lựu đạn dưa gang, mọi người càng thêm vui mừng hớn hở.

Với một tên quân phiệt vùng sâu vùng xa như La Lão Oai, súng đạn dùng toàn đồ rác rưởi, lựu đạn cán gỗ đã là đồ hiếm, nói chi đến lựu đạn dưa gang!

Bình thường họ toàn dùng gói thuốc nổ tự chế!

Rất nhiều lão binh theo La Lão Oai mấy năm trời còn chưa từng được chạm vào quả lựu đạn nào!

Trần Ngọc Lâu vui mừng khôn xiết: "Lâm huynh, anh thật vô tư khi tặng những vũ khí tiên tiến này cho tôi, Trần mỗ không biết lấy gì báo đáp, hay là... chúng ta kết nghĩa huynh đệ khác họ được không?" Lúc này, Trần Ngọc Lâu chẳng còn màng đến thể diện gì nữa.

Số vũ khí này quá kích thích rồi!

Tất cả đống vũ khí này giá trị ngang ngửa với việc đào được một ngôi mộ lớn!

Lâm Nghị hơi ngẩn người.

Vãi thật.

Hay cho anh Trần tổng bả đầu, hóa ra là đang nhắm vào danh tiếng của Lâm gia tôi!

Hừ.

Huynh đệ đâu phải nói kết bái là kết bái ngay được? "Trần tổng bả đầu, chuyện kết bái để sau khi anh giao thứ tôi muốn cho tôi rồi tính tiếp nhé!" Thứ Lâm Nghị muốn không gì khác chính là bản đồ mộ Hiến Vương.

Tuy hiện tại anh đã biết, nhưng không thể chắc chắn hành động của mình có ảnh hưởng gì đến tương lai hay không.

Để đề phòng vạn nhất, vẫn cần phải dặn dò một phen.

Nếu Trần Ngọc Lâu thực sự đi đạo mộ Hiến Vương rồi thất bại thảm hại, lại để mất dấu vết gì đó thì phiền lắm. "Ha ha..." Trần Ngọc Lâu cười gượng gạo, gật đầu nói: "Lâm huynh nói phải lắm!" Mình tham quá rồi!

Nhận của Lâm Nghị bao nhiêu súng đạn, mới chỉ hứa miệng một câu mà đã muốn kết bái với người ta.

Cũng chẳng trách Lâm Thiên quan không đồng ý!

Tuy nhiên, càng như vậy trong lòng anh ta lại càng thấy khó chịu.

Phải biết rằng, việc Lâm Thiên quan kết bái với Chá Cô Tiếu là do Lâm Thiên quan chủ động đề nghị đấy nhé!

Haizz!

Rõ ràng mình là người đầu tiên lôi kéo Lâm Thiên quan, sao giờ đây lại đánh hỏng cả một ván bài tốt thế này?

Chá Cô Tiếu có sư muội xinh đẹp như hoa như ngọc, mình cũng có Hồng cô nương là nữ trung hào kiệt mà!

Chá Cô Tiếu là thủ lĩnh Bàn Sơn, mình cũng là thủ lĩnh Tá Lĩnh?

So thế nào mình cũng đâu có kém?

Chẳng lẽ Chá Cô Tiếu và Lâm Thiên quan có bí mật mờ ám gì với nhau?

Sau khi bàn bạc xong, Lâm Nghị, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu cùng với bốn năm trăm tàn binh bại tướng, mỗi người cầm một khẩu súng mới tinh quay về ngôi miếu đổ nát để nghỉ ngơi.

Tuy nhiên.

Khi họ vừa về đến ngôi miếu, nơi vốn dĩ phải là điểm tập trung của những người còn sống, thì lại chẳng thấy một bóng người nào!

Ngay khi Trần Ngọc Lâu đang cảm thấy nghi hoặc không hiểu chuyện gì xảy ra, từ xung quanh ngôi miếu đột nhiên xuất hiện hàng ngàn người, ai nấy đều mặc quân phục, tay cầm súng dài!

Tên cầm đầu đội mũ quân đội, khoác áo đại quân màu xanh lục, trông cực kỳ oai phong!

Chương 223

Hắn cười nói: "Ồ!

Đây chẳng phải là Trần tổng bả đầu sao, lâu quá không gặp nhỉ!" Nhìn thấy hắn, Trần Ngọc Lâu nhíu chặt mày nói: "Hóa ra là Mã đại soái, ông dẫn theo nhiều binh mã thế này đến đây làm gì?" Tên này không ai khác chính là đại soái quân phiệt vùng Tương Nam, Mã Chấn Bang!

Hắn và La Lão Oai vốn không đội trời chung, cũng âm mưu chiếm đoạt kho báu trong lăng mộ Bình Sơn.

Hắn đã thông qua nội gián biết được La Lão Oai đã tiêu đời, phái Tá Lĩnh và quân của La Lão Oai thương vong thảm trọng, nên mới dẫn người mai phục ở ngôi miếu dưới chân núi. "Ơ?

Ta dẫn theo nhiều binh mã lắm sao?

Chỉ vỏn vẹn một ngàn người thôi mà!

Ông thấy đông là vì ta mới thu nạp thêm đám lính của La Lão Oai đấy." Mã Chấn Bang cực kỳ đắc ý, sau đó phất tay hô lớn với bốn năm trăm người phía sau Lâm Nghị: "Anh em, La Lão Oai chết rồi!

Chỉ cần các người trói Trần Ngọc Lâu và đám tâm phúc của hắn lại giao cho ta!

Họ Mã này bảo đảm các người sẽ được ăn ngon mặc đẹp, tuyệt đối không bạc đãi!" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu cười nhạt.

Nếu là trước kia, có lẽ bốn năm trăm người này sẽ vì bất đắc dĩ mà bắt giữ anh ta để đầu hàng Mã Chấn Bang.

Nhưng giờ đây Lâm Nghị đã cho họ vũ khí tiên tiến, dù chỉ có bốn năm trăm người thì cũng không phải là không có cơ hội thắng!

Lâm Nghị bước lên phía trước, tươi cười hỏi: "Tiểu Mã ca, nói vậy là anh định bắt tôi à? (>^ω^<)" Mã Chấn Bang liếc Lâm Nghị một cái, khinh bỉ nói: "Lão tử bắt là Trần Ngọc Lâu và tâm phúc của hắn!

Loại tép riu như mày thì chỗ nào mát mẻ thì xéo đi, không thì lão tử thịt luôn cả mày đấy!" Lâm Nghị cũng không giận, cười khẽ nói: "Đã vậy thì Lâm mỗ đành phải tiễn tiểu Mã ca lên đường thôi.

Anh em, bắn cho tôi!" Mã Chấn Bang cười lạnh đầy khinh miệt: "Mày tính là cái thá gì, xem bọn chúng có dám..." Hắn chưa kịp nói hết câu, theo một tiếng súng vang lên, chiếc mũ quân đội trên đầu hắn đã bị bắn thủng một lỗ!

Ngay sau đó, bốn năm trăm người như nhận được lệnh, đồng loạt giơ vũ khí trong tay lên, xả súng điên cuồng vào kẻ địch từ bốn phương tám hướng!

Sau một màn cảnh tượng máu me đầm đìa, mặc dù Mã Chấn Bang có tới mấy ngàn người, nhưng đám lính đó đã bao giờ thấy hỏa lực hung mãnh đến thế này đâu!

Mấy ngàn tên lính, đứa nào đứa nấy đánh tới mức tim đập chân run, có kẻ xui xẻo bị lựu đạn nổ trúng ngay chính diện, trực tiếp bị phanh thây.

Càng nhiều người hơn sau khi chứng kiến vũ khí 'tiên tiến' của Lâm Nghị thì dứt khoát buông vũ khí trong tay xuống, lựa chọn đầu hàng một cách minh trí!

Chỉ một loáng sau, xung quanh Mã Chấn Bang chỉ còn lại khoảng hai ba trăm người.

Ngay cả một ngàn người gã mang từ Tương Nam tới cũng có hơn phân nửa chọn đầu quân cho Lâm Nghị.

Thời buổi thế lực địa phương cát cứ này, nắm đấm của ai lớn

hơn, vũ khí của ai tiên tiến hơn thì đi theo người đó mới được bảo đảm!

Những người này không phải anh hùng hào kiệt gì, đều là những nhân vật nhỏ bé, trong thời loạn thế, bảo toàn tính mạng, kiếm miếng cơm ăn mới là mục đích cuối cùng.

Khói súng tan đi.

Lâm Nghị mỉm cười, thong thả tiến về phía Mã Chấn Bang.

Mã Chấn Bang vẫn còn một vài tâm phúc bảo vệ xung quanh.

Dù có hai trăm người hộ tống, nhưng khi nhìn về phía Lâm Nghị, gã vẫn cảm thấy sợ hãi!

Tên tiểu tử này thật sự quá vô lý rồi!

Chỉ một câu ra lệnh mà đánh cho bọn gã không còn chút sức hoàn thủ!

Đặc biệt là kỹ thuật bắn súng thần sầu đó, đạn phát nào trúng phát nấy, chỉ riêng những người bị hắn bắn chết đã lên tới con số năm mươi!

Gã chưa từng nghe nói trong quân của La Lão Oai lại có loại vũ khí như thế này!

Càng chưa từng nghe nói trong đám Tá Lĩnh lực sĩ lại có nhân vật như vậy!

Chẳng lẽ những kẻ đầu quân cho gã đã lừa gã?

Thực tế, lúc Lâm Nghị triển hiện thực lực, đa số Tá Lĩnh lực sĩ và binh sĩ đều không có mặt, họ chỉ biết Trần Ngọc Lâu đã kết giao được với một vị Phát Khâu Thiên Quan không hề kém cạnh Tổng bả đầu.

Giờ đây Mã Chấn Bang cùng hai trăm huynh đệ bị vây kín ba tầng trong ba tầng ngoài.

Mã Chấn Bang đứng giữa đám đông, run lẩy bẩy, cơ mặt không nhịn được mà co giật, gã há to mồm, run rẩy hét lên: "Cậu... cậu đừng qua đây!" Lâm Nghị không vội vã, cười nói: "Không phải ông muốn bắt tôi sao?

Tôi đang đứng ngay trước mặt ông đây, ông xem tôi giống mấy phần của lúc nãy?" Mã Chấn Bang nuốt nước bọt, nói: "Không biết các hạ là ai?

Chuyện tranh đấu giữa quân phiệt chúng tôi có can hệ gì đến huynh đài?

Chỉ cần cậu không nhúng tay vào việc này, kim ngân tài bảo, kiều thê mỹ thiếp, cậu cứ tùy ý chọn!

Mã mỗ bảo đảm tuyệt không từ chối!" Lâm Nghị nhún vai nói: "Ngại quá, kim ngân tài bảo tôi không hiếm lạ, kiều thê mỹ thiếp thì tôi muốn là có ngay!

Tôi nhúng tay vào việc này chỉ vì có chút giao tình với Trần Ngọc Lâu mà thôi." Trần Ngọc Lâu nghe vậy liền ưỡn ngực bước lên: "Mã Chấn Bang, ông đúng là có mắt không tròng, còn muốn lợi dụ Lâm Thiên Quan!

Lâm Thiên Quan há là kẻ phàm phu tục tử?

Phải biết ngay cả Trần mỗ đây cũng chỉ xứng làm tiểu đệ mà thôi!" "Tiểu đệ..." Mã Chấn Bang mặt mày đắng ngắt, không biết nói gì thêm.

Trần Ngọc Lâu bình sinh tự phụ, ngay cả La Lão Oai cũng phải gọi một tiếng anh Tổng bả đầu, vậy mà giờ đây lại cam tâm tình nguyện làm tiểu đệ cho người khác!

Hóa ra vị Lâm Thiên Quan này mới là đại lão thực sự đứng sau màn!

Bản thân gã đã vô tình đắc tội một vị chân thần rồi!

Mã Chấn Bang định làm liều, ra hiệu cho hai người bên cạnh đồng thời rút súng, chuẩn bị xuất kỳ bất ý khống chế Lâm Nghị.

Tuy nhiên, khi tay bọn họ vừa định nhấc súng lên, bóng dáng Lâm Nghị đã áp sát bên cạnh, tùy tay vung hai cái tát, đánh bay hai tâm phúc của Mã Chấn Bang ra xa mười mấy mét!

Hai tên đó bị cú tát làm khuôn mặt biến dạng méo mó, chết không thể chết thêm được nữa.

Chứng kiến cảnh này, mấy ngàn binh sĩ có mặt đều bị chấn động!

Hai trăm người đi theo Mã Chấn Bang cũng bắt đầu nảy sinh ý định đầu hàng.

Mã Chấn Bang cũng ngây người, tay cầm súng run bần bật, đứng sững tại chỗ không dám cử động.

Lâm Nghị túm lấy vai Mã Chấn Bang, cười nói: "Lâm gia ta là người giảng đạo lý, ném ông vào Bình Sơn, chỉ cần ông có thể sống sót đi ra thì chuyện cũ bỏ qua." Nói đoạn, Lâm Nghị xách Mã Chấn Bang như xách gà con, ném tới trước mặt Trần Ngọc Lâu và mọi người.

Trần Ngọc Lâu cũng tiếp thu đề nghị của Lâm Nghị, lập tức sai người trói Mã Chấn Bang lại, ném vào sâu trong Bình Sơn.

Sau đó, Trần Ngọc Lâu bắt đầu thu dọn nhân sự, còn Lâm Nghị thì âm thầm đả tạp.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" [Đinh!

Ký chủ đã cứu Trần Ngọc Lâu, có thể đả tạp.

Phần thưởng: Tá Lĩnh bí thuật!] Ngay sau đó, trong đầu Lâm Nghị hiện lên rất nhiều bí thuật, ví dụ như phương pháp chế tạo thang Ngô

Công Quải Sơn...

Rất nhanh sau đó, tiếng hệ thống lại vang lên: [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành phó bản Nộ Tình Tương Tây.

Phần thưởng: Một bộ Bàn Sơn bí thuật, mở khóa đặc quyền phó bản!] Một loạt bí thuật chưa từng thấy lại hiện lên trong đầu anh.

Tục ngữ có câu, Tá Lĩnh có giáp, Bàn Sơn có thuật!

Bàn Sơn thuật nổi tiếng nhất là Phân Sơn Quật Tử Giáp và thuật Di Sơn Điền Hải.

Chương 224

Trong Phân Sơn Quật Tử Giáp có chứa Thất Tinh trận, Mê Hồn trận, Thất Tinh Âm Dương thuật... còn có các môn võ học của phái Bàn Sơn như Khôi Tinh Thích Đấu, Thất Tinh quyền, Cầm nã, Đại Lực Kim Cương chưởng.

Còn thuật Di Sơn Điền Hải là thuật chuyên dụng để đạo mộ trên biển, có thể xuống biển tìm mộ!

Ví dụ như đi tới Nam Hải Quy Khư tìm kiếm Mê Tung chi quốc, hay ngôi mộ của Uông Tàng Hải tồn tại như thần thoại!

Ngoài ra, anh còn lưu ý đến đặc quyền phó bản.

Chà chà, đồ tốt đây!

Giờ thì bốn mạch đạo mộ cộng thêm Quan Sơn Thái Bảo đã đủ bộ rồi!

Về phần đặc quyền phó bản, tự nhiên là có thể mang theo hai nhân vật ra khỏi phó bản để trở về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tuy nhiên, giờ anh nghĩ kỹ lại, phó bản tuy là phó bản nhưng nhân vật bên trong đều có tình cảm riêng, không phải là những công cụ không máu không thịt.

Nếu không ai nguyện ý đi theo, anh cũng sẽ không cưỡng ép.

Chờ đến khi Trần Ngọc Lâu thu biên xong bộ chúng thì đã đêm muộn, sau đó gã dẫn người đi tìm Lâm Nghị.

Gã trịnh trọng ôm quyền với Lâm Nghị, sau đó hai tay buông xuống, vạt áo dài tung bay để lộ đôi chân, tiếp đó Trần Ngọc Lâu quỳ rạp xuống trước mặt Lâm Nghị.

“Lâm huynh, Lâm huynh...

Anh đã nhiều lần cứu tôi trong lúc nguy nan, Trần Ngọc Lâu tôi thật sự quá cảm kích anh.

Xin nhận của Trần mỗ một lạy!” Cú quỳ này của Trần Ngọc Lâu làm mọi người xung quanh ngây ngẩn.

Trần Ngọc Lâu là ai?

Là đại ca cầm trịch của Tá Lĩnh.

Bây giờ gã thoát chết trở về, lẽ ra phải vui vẻ thống lĩnh thiên quân, một bậc nhân kiệt cao cao tại thượng như thế lại không màng thể diện, công khai quỳ xuống trước mặt Lâm Nghị.

Lâm Nghị cũng hơi ngẩn ra, cú quỳ này với người bình thường có lẽ là chuyện nhỏ, nhưng với người có tính cách như Trần Ngọc Lâu thì đó là chuyện lớn hơn cả mạng sống.

Trần Ngọc Lâu cả đời này đừng nói là quỳ lạy, ngay cả việc nói chuyện khép nép với ai đó cũng chưa từng có.

Lâm Nghị phất tay, ra hiệu cho người đỡ Trần Ngọc Lâu dậy: “Trần tổng bả đầu khách sáo rồi.” Những người bên cạnh định đỡ gã dậy nhưng đều bị gã đẩy ra, gã quỳ trước mặt Lâm Nghị nói: “Lâm huynh, Trần mỗ đời này gặp được anh là vinh hạnh cả đời.

Cú lạy này là vì tôi không nghe lời anh, mạo hiểm đưa ba mươi huynh đệ vào mộ nhà Nguyên, khiến anh em Tá Lĩnh thương vong thảm trọng!” Bộp!

Nói xong, Trần Ngọc Lâu cúi đầu, trán đập mạnh xuống đất, lập tức trán gã đỏ bừng.

“Cú lạy này là kính Lâm huynh nhân nghĩa vô song, không chỉ tặng súng đạn cho tôi mà còn cứu tôi khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.” Lâm

Nghị gãi mũi.

Thực ra thì tôi cũng chẳng định làm việc đại nhân đại nghĩa gì đâu.

Tặng súng đạn là để lấy bản đồ mộ Hiến Vương thôi.

Vả lại súng đạn đó đối với tôi cũng chẳng có tác dụng gì lớn, toàn là súng ống thời xưa, mấy món đồ của vài chục năm trước, với Trần Ngọc Lâu thì là hàng xịn chứ với vũ khí những năm 80 thì đúng là rác rưởi.

Lấy về sưu tầm, rảnh rỗi sờ mó tí cũng được.

Còn việc cứu ông...

Xin lỗi nhé, đó chẳng qua là thuận tay thôi.

Ông mà chết thì Lâm gia tôi lấy đâu ra Tá Lĩnh bí thuật?

Haizz, không ngờ chút chuyện nhỏ này vào mắt Trần Ngọc Lâu lại vĩ đại như thế.

Mình đã xuất sắc đến mức độ này rồi sao?

Đúng là người trong cuộc u mê, Trần Ngọc Lâu không nói thì mình cũng không nhận ra!

Bộp!

Vừa dập đầu xong, Trần Ngọc Lâu lại sụp xuống dập đầu thêm lần nữa, máu tươi bắt đầu rỉ ra trên trán gã.

"Lạy này nữa là..." Lâm Nghị phất tay vẻ không quan tâm: "Đừng làm mấy cái trò hư ảo này, mấy thứ này trong mắt tôi có hay không cũng vậy." Anh không quan tâm đến sự cảm kích của Trần Ngọc Lâu, vì chuyện này quá bình thường, anh thấy nhiều rồi.

Đương nhiên anh cũng không muốn Trần Ngọc Lâu lấy bảo bối gì ra tạ ơn, vì đa số đồ của gã anh đều nhìn không trúng.

Làm chi mà sến súa thế này, vạn nhất Lâm gia ta nhất thời kích động mang ông đi thì tính sao?

Trần Ngọc Lâu như suy nghĩ điều gì đó, gã nhìn Hồng Cô Nương rồi nói: "Hồng Cô Nương, anh biết em có ý với Lâm huynh.

Hôm nay Trần Ngọc Lâu anh ở đây làm chủ, gả em cho Lâm huynh thấy thế nào?" "Cái gì?" Hồng Cô Nương nghe xong đầu óc ong ong, hoàn toàn không ngờ Trần Ngọc Lâu lại đề xuất chuyện này trước bàn dân thiên hạ.

Dù cô là nữ trung hào kiệt, không câu nệ tiểu tiết, nhưng chuyện nam nữ thì trong lòng vẫn ít nhiều có chút thẹn thùng.

"Lão đại, như vậy có phải quá thảo suất không?" Hồng Cô Nương hít sâu một hơi, bộ ngực phập phồng, tuy giọng điệu là thoái thác nhưng cơ thể lại cực kỳ thu hút sự chú ý.

Đi theo Trần Ngọc Lâu nhiều năm, gã dễ dàng nhìn thấu tâm ý của cô, gã ho nhẹ hai tiếng, bày ra dáng vẻ Tổng bả đầu: "Mọi người đều là người trong lục lâm, có gì mà thảo suất.

Hồng Cô Nương, chuyện này em cứ nghe anh đi!" Hồng Cô Nương nhìn sâu vào mắt Trần Ngọc Lâu, thầm nghĩ lão đại đúng là hiểu lòng mình, phối hợp quá hoàn mỹ, cô hiếm khi lộ ra nụ cười thẹn thùng: "Vậy tất cả tùy lão đại làm chủ." "Hả?

Kết hôn?" Lâm Nghị ngẩn người.

Chuyện này...

Lâm gia ta tính hết mọi đường, lại không tính đến chuyện này!

Chuyện kết hôn anh thật sự chưa từng nghĩ qua.

Có nhà văn từng nói, hôn nhân như một tòa vây thành, người bên ngoài muốn vào, người bên trong lại muốn ra.

Tôi không muốn sống cảnh hôn nhân chỉ có hình thức mà không có nội dung.

Đại kế đạo mộ sao có thể vì nhi nữ tư tình mà từ bỏ?

"Trần tổng bả đầu..." Lâm Nghị chưa nói hết câu, Chá Cô Tiếu đã dẫn theo Hoa Linh và Lão Dương Nhân đi tới!

"Trần huynh, Lâm huynh, mọi người đều ở đây à!

Chính hợp ý tôi, tôi có chuyện muốn nhờ hai vị giúp đỡ!" Trần Ngọc Lâu thót tim, liếc nhìn Hoa Linh, chẳng lẽ Chá Cô Tiếu định đến cướp rể?

Gã biến sắc hỏi: "Chuyện gì?" Chá Cô Tiếu vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Thực không giấu gì, đã biết Mộc Trần Châu ở Hắc Thủy Thành Tây Hạ, tôi tự nhiên phải đi một chuyến.

Ngặt nỗi Hắc Thủy Thành đã bị chôn vùi trong sa mạc, với thủ đoạn của phái Bàn Sơn chúng tôi, muốn vào sa mạc đổ đấu là vô cùng khó khăn!

Hoa Linh tuổi còn nhỏ, hai ngày nay nếu không có Lâm huynh chiếu cố thì e là đã gặp nạn rồi.

Tôi đi Hắc Thủy Thành sợ rằng bản thân khó bảo toàn, nên muốn thác phó Hoa Linh cho Lâm huynh chăm sóc, mọi người thấy sao?" "..." Trần Ngọc Lâu mặt đầy vạch đen nhìn Chá Cô Tiếu.

Khá khen cho Chá Cô Tiếu này, nhìn thì có vẻ thật thà mà tâm cơ sâu sắc quá!

Mình bảo Lâm Nghị kết hôn, đó là chuyện chung thân đại sự, chắc chắn không dễ dàng.

Nhưng Chá Cô Tiếu lại nhờ Lâm Nghị chăm sóc một cô gái nhỏ, việc này thì quá dễ!

Lâm Nghị đơn thân một mình, bên cạnh lại có một Hoa Linh dịu dàng chu đáo và đáng yêu, dù lúc đầu không định ở bên nhau thì cũng không ngăn được lửa gần rơm lâu ngày cũng bén!

Cao tay, thực sự cao tay!

Tệ thật, Chá Cô Tiếu đã kết bái huynh đệ với Lâm Nghị, mình đã bị chậm một bước, giờ chẳng lẽ lại bị gã nẫng tay trên?

Chương 225

Trần Ngọc Lâu lập tức phản bác: "Chá Cô Tiếu huynh đệ nói vậy là sai rồi!

Tìm cổ mộ trong sa mạc thì thủ đoạn của Bàn Sơn khó khăn là vì cậu không hiểu Thiên Tinh phong thủy!

Nếu cậu tìm được một Mạc Kim giáo úy cùng đi thì đại sự tất thành, cho nên việc thác phó đại muội tử cho Lâm huynh, tôi thấy không cần thiết!" Chá Cô Tiếu gật đầu nói: "Trần huynh nói cực phải, nhưng trên đời này Mạc Kim giáo úy chỉ đếm trên đầu ngón tay, tìm đâu ra bây giờ!

Tuy nhiên, Lâm huynh cũng tinh thông Thiên Tinh phong thủy, không biết Lâm huynh có thời gian hay nguyện ý cùng ba người chúng tôi đi Hắc Thủy Thành không?" Trần Ngọc Lâu: "???" Thất bại thảm hại trong chốc lát!

Hoàn toàn không phải đối thủ mà!

Nếu Lâm Nghị cùng họ đi Hắc Thủy Thành một chuyến, biết đâu lại xảy ra chuyện gì!

Vạn nhất, vạn nhất cái đó...

Lâm Nghị nghe Chá Cô Tiếu thỉnh cầu liền lắc đầu: "Chuyện này tôi sợ là không giúp được cậu, tôi còn có việc quan trọng khác." "Phù!" Trần Ngọc Lâu thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm hô: làm tốt lắm.

Chá Cô Tiếu gật đầu nói: "Tôi cũng nghĩ vậy, nên mới muốn nhờ Lâm huynh chăm sóc tiểu sư muội này của tôi." "Sư huynh, em không sợ nguy hiểm, tìm Mộc Trần Châu em cũng có trách nhiệm!" "Im

miệng!

Nghe anh sắp xếp!" Trần Ngọc Lâu nhìn Hồng Cô Nương, sắc mặt cô hơi khó coi, đứng đó không nói lời nào.

Cô giờ chỉ muốn nhảy vào đánh nhau với Chá Cô Tiếu một trận.

Cái tên này làm hỏng hết chuyện tốt của mình!

Tính cách của Hồng Cô Nương chắc chắn sẽ không quá chủ động, cuộc so tài này chưa bắt đầu họ đã thua rồi!

Cô lườm Chá Cô Tiếu một cái, nhưng gã lại mỉm cười đáp lại: "Sư muội tôi xin bái thác cho Lâm huynh, còn sư đệ này của tôi muốn bái thác Trần huynh chăm sóc đôi phần, không biết Trần huynh có nguyện ý không?" Nghe Chá Cô Tiếu hỏi vậy, Trần Ngọc Lâu mới nhận ra mình đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử!

Chẳng lẽ Chá Cô Tiếu thực sự không có ý định tranh giành Lâm Nghị với gã?

Gã thực sự lo lắng cho sự an nguy của sư đệ sư muội nên mới không ngại đi Hắc Thủy Thành một mình?

Trần Ngọc Lâu vô cùng cảm động trước tình cảm chân thành ấy, gã vỗ vai Lão Dương Nhân nói: "Tiểu tử, sau này đi theo anh, mở mang tầm mắt, ráng sau này giúp ích được cho sư huynh của cậu." Chá Cô Tiếu thấy Trần Ngọc Lâu đồng ý liền vui vẻ nhìn Lâm Nghị: "Lâm huynh, Trần huynh đã đồng ý rồi, còn anh thì sao?" Trần Ngọc Lâu: "????" Lâm Nghị nhìn hai người họ, gật đầu: "Đã là cậu thác phó, tôi nhận lời chăm sóc là được." Hoa Linh: "(* ∇ *)" Hồng Cô Nương: "._." Qua giờ Tý, mọi người mệt mỏi suốt hai ngày cơ bản đều đã đi ngủ.

Lâm Nghị một mình tiến vào sâu trong Bình Sơn.

Đến một nơi cực kỳ yên tĩnh, anh thả Tương Tây Thi Vương ra,

sau đó gỡ lá bùa trên trán nó xuống.

Bùa vừa gỡ ra, Tương Tây Thi Vương liền hung tợn vồ về phía Lâm Nghị.

Lâm Nghị tát một phát ngay đầu nó!

Bốp một tiếng, thân hình to lớn của Thi Vương bị đánh văng xuống đất.

Nó nổi giận đùng đùng, bò dậy lao tới dữ dội hơn.

Lâm Nghị đá một cú, Thi Vương bay xa hai ba mươi mét, quét sạch cây cối đá sỏi trên đường đi, vô cùng thảm hại.

Cú đá này quá nặng, dù Thi Vương mình đồng da sắt cũng nằm bẹp dưới đất một lúc lâu không dậy nổi.

Lâm Nghị mỉm cười, thong thả đi tới cạnh nó.

Thi Vương thấy anh tới thì run cầm cập, hai tay cuống cuồng cào xuống đất, loáng cái đã bới ra một cái hố sâu.

Nó không do dự, cắm đầu xuống hố như muốn chôn mình vào đất lần nữa.

Lâm Nghị túm lưng nó lôi ra, lộ ra nụ cười hiền hậu: "Thi Vương huynh đệ, đừng sợ, tôi dễ tính lắm!

Giờ tôi không những không giết ông mà còn cho ông đồ ăn ngon." Sau khi lôi nó ra, anh ném nó sang một bên, vẫy tay ra hiệu cho nó đi theo.

Thi Vương trở nên ngoan ngoãn, lẳng lặng theo sau.

Lâm Nghị quan sát xung quanh, lát sau bắt được một con lợn rừng ném tới trước mặt Thi Vương: "Nào, ăn cơm thôi." Thi Vương nhìn con lợn, lại nhìn Lâm Nghị, nuốt nước bọt rồi vồ lên hút sạch tinh tủy của con lợn!

Con lợn đang nhảy nhót loáng cái đã khô héo như củi, chết hẳn.

Sau khi hút tinh tủy, mặt Thi Vương hồng hào thêm đôi chút.

Tiếp đó Lâm Nghị lại cho nó ăn thêm vài con thú rừng, con 'đại tống tử' vốn khô héo giờ đã trông sống động, tràn đầy sinh khí, cảm giác không khác người thường là mấy!

Nhưng sau đó khi Lâm Nghị đưa thêm vài con nữa, Thi Vương có vẻ không còn ngon miệng, hình thái cũng không thay đổi gì thêm.

Điều này làm Lâm Nghị hơi thất vọng.

Chẳng lẽ Tương Tây Thi Vương chỉ có thể tiến hóa đến mức này?

Sau khi hút tinh tủy, Thi Vương không chỉ thay đổi thể hình mà trí thông minh cũng tăng lên không ít!

Sau khi tiêu hóa năng lượng, nó cảm thấy vô cùng tự tin.

Tuy nhiên vì e ngại uy trấn của Lâm Nghị lúc trước, nó vẫn cẩn thận không dám làm càn.

Thấy Lâm Nghị thực sự không có ý định giết mình, nó thử thăm dò nhiều lần và xác định Lâm Nghị dường như chỉ đơn giản muốn cho nó ăn để nuôi dưỡng!

Giờ đây, thân xác nó đã định hình, nó âm thầm đi sau Lâm Nghị, đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào lưng anh!

Khắc sau, nó vung móng vuốt nhắm thẳng vào tim Lâm Nghị từ phía sau!

Khi tay nó sắp chạm tới lưng, Lâm Nghị đột nhiên quay người lại, mỉm cười đối diện với nó: “Hắc hắc, nuôi béo rồi thì cũng đến lúc thịt.” Sau đó Lâm Nghị vung tay, một đao chém thẳng vào đầu Thi Vương.

Xoẹt một tiếng, đao hạ xuống, thân thể uy mãnh của Thi Vương bị

chẻ đôi, ngã sang hai bên.

Thi Vương vừa mới mạnh lên đã ngay lập tức 'ngỏm'.

Lâm Nghị nhìn cái xác thi vương, lộ vẻ thất vọng.

Không phải Lâm gia ta muốn giết ông đâu, chỉ là ông có vẻ đã đạt tới cực hạn rồi, ai bảo ông không nỗ lực mạnh thêm?

Sau đó Lâm Nghị phất tay thu hồi Thi Vương.

Nhìn điểm đạo mộ tăng vọt, Lâm Nghị hài lòng mỉm cười.

Không tệ, đôi khi nuôi nhốt lại thực sự mang lại nhiều thu hoạch hơn!

Thu hồi Thi Vương thì Âm đan trong cơ thể nó cũng rơi vào tay Lâm Nghị.

Giải quyết xong, anh chuẩn bị về ngủ.

Giữa đường, anh bất ngờ gặp một người!

Người này không ai khác chính là Mã đại soái Mã Chấn Bang bị anh ném vào Bình Sơn!

Giờ đây Mã Chấn Bang không biết đã trải qua chuyện gì, đã thoi thóp chỉ còn hơi thở cuối cùng, mắt thấy sắp không xong rồi.

Nhìn Mã Chấn Bang, Lâm Nghị cười thân thiện hỏi: “Tôi có một món đồ có thể cứu mạng ông, ông có muốn không?” “Muốn... cứu... cứu tôi...” Lâm Nghị cũng không chần chừ, lấy ra viên Âm đan vừa có được, đưa tới miệng Mã Chấn Bang: “Uống nó vào, bảo đảm ông sẽ sinh long hoạt hổ ngay lập tức!” Hiện giờ trạng thái của Mã Chấn Bang khác với Thi Vương.

Thi Vương đã chết hàng ngàn năm, hồn phách không còn.

Còn Mã Chấn Bang lúc này đang trong tình trạng dở sống dở chết,

hồn phách vẫn còn đó, nếu uống Âm đan này, khả năng thăng tiến chắc sẽ cao hơn Thi Vương chứ nhỉ?

Tóm lại cứ thử xem, lỡ đâu lại được?

Mã Chấn Bang có được Âm đan cũng không biết cách luyện hóa, cứ thế nuốt chửng.

Âm đan theo cổ họng vào đến đan điền, tỏa ra một luồng năng lượng huyền bí.

Chương 226

Luồng năng lượng này nuôi dưỡng cơ thể Mã Chấn Bang, những phần cơ thể bị cắn xé không ra hình thù gì bỗng phục hồi một cách thần kỳ!

Mã Chấn Bang kinh ngạc vô cùng, không chỉ cơ thể khỏe lên mà tinh thần cũng vô cùng sảng khoái.

Điểm duy nhất khiến gã khó chịu là cảm thấy rất khát, bụng dạ trống rỗng, cứ muốn ăn cái gì đó!

"Đói rồi à?" "Vâng vâng." "Đi, Lâm gia ta dẫn ông đi tìm cái gì đó lót dạ." Giọng Lâm Nghị ôn nhu, gần gũi.

Mã Chấn Bang ngoan ngoãn theo sau, nhanh chóng Lâm Nghị phát hiện hai con sói rừng và tóm chúng về.

Mã Chấn Bang không chịu nổi nữa, nhìn hai con sói mắt sáng rực, vồ lên cấu xé.

Kết quả gã chưa ăn được mấy miếng đã thấy hơi no, nhìn lại con sói trong tay không biết tại sao lông xám đã biến thành trắng muốt, như thể già đi trong chớp mắt!

Trong lúc gã còn đang nghi hoặc, cơ thể gã đã phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Gần như trong nháy mắt, vết thương cũ đã biến mất, ngay cả sẹo cũng không để lại!

Chuyện này... thật quá thần kỳ!

Không chỉ vậy, gã cảm thấy sức mạnh của mình dường như tăng lên vài phần!

Tuy nhiên, đi kèm với lợi ích là gã dường như rất nhanh đói, cảm giác no lúc nãy biến mất, lại thấy đói cồn cào!

Lâm Nghị không hề keo kiệt, dẫn gã đi khắp nơi truy quét động vật.

Trong Bình Sơn núi rừng hoang dã, động vật hoang dã nhiều vô kể, lại còn đủ loại độc vật trùng độc, đúng là thiên đường của bọn họ.

Chỉ một lát sau, Mã Chấn Bang cảm thấy cơ thể mình thay đổi kinh thiên động địa!

Trong người tràn trề sức mạnh, gã thậm chí có thể tay không đánh chết bốn năm con sói rừng!

Cứ thế đi theo Lâm Nghị, trong đôi mắt gã lóe lên một tia lệ khí!

Chính tên này đã khiến gã chịu khổ, suýt chút nữa bỏ mạng ở Bình Sơn, binh lính dưới trướng gã tám phần cũng đã bị Trần Ngọc Lâu tiếp quản.

Mối thù này không báo thì không phải là người!

Huống hồ giờ đây gã đã tìm được cách tăng cường thực lực, việc vượt qua Lâm Nghị chỉ là chuyện sớm muộn!

Nghĩ đến thực lực Lâm Nghị quá cường hãn nên không nên manh động, cứ đợi gã hút thêm tinh tủy động vật, chờ thực lực đủ mạnh sẽ bắt Lâm Nghị và hút luôn tinh tủy của hắn.

Hắc hắc hắc...

Thế thì mình chẳng phải thiên hạ vô địch sao?

Đến lúc đó, chỉ cần một lệnh, mình sẽ lại lên ngôi Đại soái, thống nhất Tương Nam Tương Tây!

Thêm một tuần trà nữa, sức mạnh của gã đã đảo lộn nhận thức thông thường!

Gã từng thử đấm vào một cái cây to bằng bắp đùi, cái cây đó gãy làm đôi ngay lập tức!

Và quan trọng là gã cảm giác sức mạnh của mình dường như không có giới hạn!

Điểm duy nhất gây bất an là theo đà tăng trưởng sức mạnh, móng tay gã dài ra, thậm chí còn mọc ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt!

Tinh tủy và máu tươi đối với gã có một sức hút không thể cưỡng lại!

Từng chút thay đổi của Mã Chấn Bang đều được Lâm Nghị thu vào tầm mắt.

Âm đan bản thân nó là một loại tà thuật, lại tồn tại trong cơ thể Thi Vương hàng ngàn năm, nay bị Mã Chấn Bang nuốt chửng.

Nhờ sự huyền diệu của Âm đan, Mã Chấn Bang trở thành người hưởng lợi cuối cùng, thực lực tăng vọt.

Đồng thời, khi hút tinh tủy ngày càng nhiều, Mã Chấn Bang vốn không biết thuật số, không biết cách khống chế Âm đan, dù thực lực tăng mạnh nhưng cơ thể sẽ bị phản phệ, dần dần bị thi hóa, cho đến khi không còn khống chế được Âm đan nữa thì sẽ hoàn toàn trở thành con rối của nó.

Đến lúc đó lại là một món thu nhập lớn đây!

Nuôi thi, luyện thi, cách này sao trước đây mình không nghĩ ra nhỉ?

Đúng là con đường tắt để làm giàu!

Đến nửa đêm, Mã Chấn Bang đã bị Âm đan đồng hóa, dường như không còn hình người, Lâm Nghị cũng thuận tay giải quyết gã, thu về một đống điểm đạo mộ.

Viên Âm đan này đã hấp thụ lượng lớn tinh tủy, đạt trạng thái bão

hòa, muốn dùng để nuôi thi tiếp cũng không thực tế.

Tuy nhiên chuyện này đã mở mang tư duy cho Lâm Nghị, sau này có thời gian nếu học được pháp môn nuôi thi luyện thi thì sẽ rất thú vị!

Sáng sớm hôm sau, Chá Cô Tiếu đã lặng lẽ rời đi.

Lâm Nghị đã xong việc nên cũng không nán lại lâu.

Sau bữa sáng, anh bảo Hoa Linh thu dọn hành lý chuẩn bị rời Tương Tây.

Đang lúc Hoa Linh dọn đồ, Lâm Nghị nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Trần Ngọc Lâu nổi giận: “Cút!

Thường Thắng Sơn chúng ta không cần cô!

Cô muốn đi đâu thì đi!” Hồng Cô Nương: “Trần Ngọc Lâu anh điên rồi à?!” Trần Ngọc Lâu hét lên: “Chút chuyện mọn cũng làm không xong, tôi giữ cô lại có ích gì?

Mau cút đi cho khuất mắt!” Hồng Cô Nương: “Anh... hừ, tôi cũng chẳng thèm!” Trần Ngọc Lâu nói: “Người như cô xem ai thèm rước?

Vẫn là Lâm huynh anh minh nhất!” Hồng Cô Nương giận bừng bừng, lườm Trần Ngọc Lâu: “Trần Ngọc Lâu, coi như anh giỏi!

Tôi đi tìm anh ấy ngay bây giờ, anh tin không?” Trần Ngọc Lâu: “Có giỏi thì đi đi, Lâm huynh mà chịu rước cô thì tôi xin lỗi cô ngay lập tức!” Đát đát đát!

Hồng Cô Nương hậm hực đi tới trước mặt Lâm Nghị, 'chụt' một cái vào mặt anh, dõng dạc nói: “Lão Lâm, đời này tôi đi theo anh!” Màn náo loạn này làm đám Tá Lĩnh lực sĩ đứng xem đơ cả người.

Oa!

Thật kịch tính, thật kích thích!

Con hổ cái của Thường Thắng Sơn công khai bám lấy Lâm Thiên Quan rồi!

Còn hôn ngay trước mặt mọi người nữa!

Bà con ra mà xem này!

ɳ(￣◡￣)∫ Trần Ngọc Lâu cũng bước tới, nghiêm mặt nói: "Cô tưởng hôn một cái là Lâm huynh rước cô à?

Cô coi Lâm huynh là hạng người gì?

Lâm huynh há lại là người tùy tiện như thế!" Lâm Nghị nhìn hai người diễn kịch mà thấy câm nín.

Tính tình Trần Ngọc Lâu anh hiểu rõ mà, với cái vẻ kiêu ngạo và nghĩa khí đó, gã căn bản sẽ không bao giờ nổi giận vô cớ với thuộc hạ, đặc biệt là cánh tay trái cánh tay phải như Hồng Cô Nương.

Tên này tám phần là cố ý khích tướng để Hồng Cô Nương chủ động tỏ tình với mình.

Vì chuyện chung thân của Hồng Cô Nương mà gã cũng vắt óc khổ tâm thật!

Lâm Nghị nhìn Trần Ngọc Lâu, cạn lời nói: "Trần tổng bả đầu, anh hét to thế làm gì.

Diễn hơi quá rồi đấy." Trần Ngọc Lâu khựng lại, đẩy kính, kéo một người bên cạnh hỏi nhỏ: "Diễn xuất của tôi tệ thế à?" "Không chỉ tệ, mà là cực tệ." Trần Ngọc Lâu: "..." Gã ngượng nghịu ho một tiếng: "Lâm huynh, anh xem Hồng Cô Nương cũng chẳng còn trẻ trung gì, cứ ở mãi trong đám đàn ông chúng tôi cũng không phải cách!

Chương 227

Hay là anh phát tâm thiện, dắt con hổ cái này đi cùng luôn đi~~" Hồng Cô Nương lúc này mới hiểu ra Trần Ngọc Lâu cố ý, cô lườm gã một cái.

Uổng công tôi coi anh là lão đại, anh lại cố tình bán đứng tôi!

Cô định nói gì đó nhưng Trần Ngọc Lâu đã chặn họng: "Hồng Cô Nương, lời đã nói ra như nước chảy đi không thu lại được!

Cô nghĩ cho kỹ đi, có muốn hối hận không!" Hồng Cô Nương mím môi, chuyện đã đến mức này cô cũng liều mình nói: "Lão Lâm, anh cứ nói xem có nguyện ý không!" Khá lắm, đám người này định ép duyên đây mà!

Lâm Nghị cũng không phải hạng người do dự, mập mờ.

Anh vốn đã định mang Hồng Cô Nương đi, vì theo cốt truyện cô không có kết cục tốt, cuối cùng nhiễm bệnh mà qua đời.

Nay Trần Ngọc Lâu đã thả người, bản thân Hồng Cô Nương cũng nguyện ý, anh chẳng có lý do gì để từ chối!

"Thôi được!

Nếu đã vậy thì cô cứ đi theo tôi!" Nghe Lâm Nghị đồng ý, Hồng Cô Nương thở phào nhẹ nhõm, Trần Ngọc Lâu thì hớn hở ra mặt.

Gã kéo tay Lâm Nghị ra một góc, nói nhỏ: "Lâm huynh, tôi thấy tiểu sư muội của Chá Cô Tiếu cũng xinh đẹp lại dịu dàng, nếu anh cũng thích thì dứt khoát rước cả hai luôn đi!

Còn chuyện ai vợ ai thiếp thì tùy anh quyết định, hắc hắc." Lâm Nghị nhìn Trần Ngọc Lâu đầy thâm ý, nghiêm túc phê bình: "Trần tổng bả đầu, anh coi Lâm mỗ là hạng người gì!

Hai người họ đều là do anh và Chá Cô Tiếu thác phó tôi chăm sóc, tôi sao có thể có ý đồ xấu!

Hừ! (`he ´*)no" Trần Ngọc Lâu ngẩn người, vỗ tay Lâm Nghị cười hì hì: "Lâm huynh, cái này có thể có mà." "Tuyệt đối không thể." "Cái này thật sự có thể có!" "Sau này hãy hay!" "Lâm huynh, thế mới đúng chứ!" Hồng Cô Nương thấy hai người cứ thì thầm to nhỏ, tò mò ghé sát hỏi: "Hai người lén lút nói cái gì đấy?" Trần Ngọc Lâu nghiêm mặt, bày ra dáng vẻ thủ lĩnh Tá Lĩnh: "Đàn ông nói chuyện, phụ nữ đừng xen mồm vào!" Hồng Cô Nương bĩu môi: "Tôi cũng chẳng thèm nghe." Sau đó Trần Ngọc Lâu lại nắm tay Lâm Nghị: "Lâm huynh, thấy chưa?

Tính tình Hồng Cô Nương anh và tôi đều biết, tuyệt đối không được nuông chiều!

Cần đánh cứ đánh, cần mắng cứ mắng, nhỡ đâu có ngày cô ấy chịu uất ức mà chạy về 'nhà mẹ đẻ', tôi chắc chắn sẽ đứng về phía anh!" Lâm Nghị cười gượng: "Ồ, Trần tổng bả đầu nghĩ chu đáo thật đấy.

Thôi được, tôi cũng tặng anh một lời khuyên.

Tương lai sẽ có một ngày anh gặp đại nạn, hy vọng anh sau này hành sự cẩn thận, chớ vì tự phụ mà đánh mất tính mạng!" Trần Ngọc Lâu giả vờ khiêm tốn: "Bói quỷ soi đèn, không sai một ly, Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương trọng sinh!

Thuật bói toán của Lâm huynh tôi tin tưởng không chút nghi ngờ, yên tâm, yên tâm, chuyện Bình Sơn hôm nay tôi nhất định không phạm lại lần hai!" Sau khi Hồng Cô Nương và Hoa Linh thu dọn xong hành lý, Lâm Nghị chào tạm biệt Trần Ngọc Lâu cùng mọi người rồi dẫn hai cô gái rời đi.

Đến một nơi hoang vắng không bóng người, Lâm Nghị dừng lại.

Anh lấy từ trong nhẫn không gian ra hai bộ quần áo phụ nữ đặc trưng của thập niên 80 gồm áo cánh dơi và quần ống loe, cùng với nội y, giao cho hai người.

Hai cô gái đón lấy quần áo, ướm thử một hồi rồi nhìn Lâm Nghị với vẻ nghi hoặc.

"Lão Lâm, cậu thật sự muốn chúng tôi mặc mấy thứ này sao?" "Đúng đó Lâm đại ca, mấy bộ này mỏng quá, lại còn... hở hang thế này?" Lâm Nghị lắc đầu cười đáp: "Không mặc sao được.

Người ở chỗ tôi đều mặc thế này cả, nếu hai người cứ giữ nguyên trang phục hiện tại mà qua đó thì bị coi là dị loại mất." Thời chiến loạn và thập niên 80 có phong cách hoàn toàn khác biệt.

Để Hoa Linh và Hồng Cô Nương có thể thích nghi tốt hơn, Lâm Nghị đã dành cả buổi sáng để "phổ cập kiến thức" cho họ.

Anh thậm chí còn tiết lộ mình là người đến từ mấy chục năm sau, không thuộc về thời đại này!

Tuy nhiên, về những bí mật như hệ thống hay thần công, Lâm Nghị không hề hé môi nửa lời.

Sau khi họ đã sơ bộ chấp nhận thực tế, Lâm Nghị mới quyết định rời khỏi phó bản Nộ Tình Tương Tây.

"Hệ thống, tôi muốn rời khỏi phó bản Nộ Tình Tương Tây!" [Đinh!

Phát hiện ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến Nộ Tình Tương Tây, có thể rời khỏi phó bản!] [Mời ký chủ chọn nhân viên đi cùng, nhắc nhở thân thiện: có thể chọn số lượng là 0.] "Đưa Hoa Linh và Hồng Cô Nương đi cùng." [Đinh!

Đã nhận lệnh, chuẩn bị đưa hai người rời khỏi thế giới phó bản.

Đếm ngược: 10, 9...] Theo tiếng đếm ngược, cơ thể ba người dần trở nên trong suốt rồi biến mất giữa rừng sâu.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi họ xuất hiện lại thì đã ở trong căn phòng của Lâm Nghị tại tứ hợp viện.

Anh đã ở trong phó bản Nộ Tình Tương Tây hơn hai ngày, nhưng ở thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành mới trôi qua chưa đầy một tiếng.

Hoa Linh và Hồng Cô Nương đều kinh ngạc nhìn quanh phòng.

Thật kỳ diệu!

Vượt xa sức tưởng tượng của họ!

Mới giây trước còn ở rừng hoang, chỉ chớp mắt đã tới đây.

Thủ đoạn của Lâm Nghị đã đạt đến mức không thể tin nổi.

Tuy nhiên, họ đã hứa với Lâm Nghị sẽ giữ bí mật nên đều im lặng không nói gì.

Sau đó, Lâm Nghị sai người gọi Trần Hạt Tử tới.

Trần Hạt Tử vốn đang ung dung nhâm nhi trà ở Vạn Bảo Các, tận hưởng cuộc sống tuổi già dưỡng lão, đột nhiên nghe Lâm Nghị gọi thì có chút miễn cưỡng rời đi.

Khi tới phòng Lâm Nghị, ông ta vuốt chòm râu dê nói: "Lâm lão bản, ở Vạn Bảo Các lão phu cũng bận rộn lắm đấy, ngài gọi tôi có việc gì?

Nói mau đi, tôi còn nhiều việc đại sự cần xử lý!" Thấy Trần Ngọc Lâu lại bắt đầu diễn sâu, Lâm Nghị mỉm cười: "Lão Trần này, hôm nay gọi ông tới là để giới thiệu hai người quen cũ cho ông nhận mặt." Trần Hạt Tử ngẩn ra, trong lòng thắt lại, thắc mắc: "Người quen cũ?

Là ai?" Phải biết rằng Trần Hạt Tử làm gì còn người quen cũ nào!

Có chăng cũng là những người bị ông ta lừa tới đòi nợ thôi.

Hồng Cô Nương nhìn Trần Ngọc Lâu gầy gò ốm yếu, đôi mắt đã mù, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Lão Lâm, ông ta... thật sự là lão đại sao?" Hồng Cô Nương vừa cất lời, Trần Ngọc Lâu sững sờ ngay lập tức.

Đặc biệt là tiếng "lão đại" kia như một nhát dao đâm thẳng vào tim, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn!

"Cô là...

Hồng Cô Nương?" Hồng Cô Nương vừa mừng vừa sợ, nhìn Trần Ngọc Lâu: "Lão đại, đúng là anh rồi!

Trời ạ!

Sao anh lại thành ra thế này..." Rất nhanh sau đó cô nhớ ra, Lâm Nghị đã đưa cô và Hoa Linh tới mấy chục năm sau.

Lúc này họ vẫn trẻ trung xinh đẹp, nhưng Trần Ngọc Lâu thì đã thực sự trải qua mấy chục năm sương gió!

Cảnh tượng chia tay mới đây như còn trước mắt, khi đó Trần Ngọc Lâu thống lĩnh mười vạn quân Xiling uy phong biết bao?

Vậy mà giờ gặp lại, ông ta đã nửa chân đạp vào quan tài rồi.

Thấy Hồng Cô Nương, Trần Hạt Tử đặc biệt vui mừng.

Thực ra từ khi đi theo Lâm Nghị, ông ta đã sớm muốn hỏi tung tích của Hồng Cô Nương, muốn biết hai người đã thành thân chưa, anh có nạp thiếp không?

Nhưng bên cạnh Lâm Nghị luôn có người, chuyện riêng tư này ông ta chưa tìm được cơ hội.

Về sau không thấy Hồng Cô Nương xuất hiện, ông ta thầm nghĩ qua mấy chục năm quang âm, có lẽ cô đã đi trước mình một bước vào lòng đất, nên cũng buông xuôi.

Vạn lần không ngờ hôm nay lại có cơ hội gặp lại.

Quan trọng hơn là giọng nói của cô vẫn y hệt mấy chục năm trước, dường như không hề thay đổi!

“Tốt quá rồi!

Hồng Cô Nương, cô vẫn còn sống!

Chương 228

Ha ha ha, Lâm lão bản, Hồng Cô Nương đi theo cậu đúng là khiến người ta yên tâm mà!" Hồng Cô Nương lườm Trần Hạt Tử một cái.

Cái gì mà "vẫn còn sống" chứ!

Ngược lại là ông, sau mấy chục năm mà thảm hại đến mức này vẫn còn sống mới là chuyện đáng ngạc nhiên đấy!

Lâm Nghị cười nhạt nói: "Lão Trần à, không chỉ Hồng Cô Nương mà Hoa Linh cũng vẫn sống khỏe mạnh, lại còn trẻ trung xinh đẹp như hoa như ngọc nhé." Hoa Linh nở nụ cười ngọt ngào: "Chào Trần tổng bả đầu." Như hoa như ngọc?

Đại cô nương?

Trần Hạt Tử nghẹn họng.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ Hoa Linh và Hồng Cô Nương cũng giống Lâm thiên quan, không bị già đi?

Trời ạ!

Vận may kiểu gì thế này!

Nhìn lại mình xem, vừa già vừa mù, lại còn nghèo túng khổ sở.

So với mình thì Chá Cô Tiếu còn thảm hơn!

Anh ta đã chết từ nhiều năm trước ở nơi đất khách quê người Mỹ quốc!

Thảm, quá thảm!

Năm đó mọi người đều là anh kiệt một thời đi đổ đấu ở Bình Sơn, giờ đây chuyện cũ theo gió bay, chỉ có Lâm thiên quan là bất biến!

Ôi!

Biết thế này, lúc đầu tôi đã đi theo Lâm thiên quan cho rồi!

Hồng Cô Nương được ông ta gửi gắm mà Lâm thiên quan cũng đưa đi, huống chi là bản thân ông ta?

Chắc chắn Lâm thiên quan cũng sẽ tiện tay mang theo thôi.

Thật hối hận vì lúc đầu không đi cùng!

Ba người nhận mặt nhau, Hồng Cô Nương và Hoa Linh tự nhiên gia nhập Vạn Bảo Các.

Với học thức và kiến thức của hai người, họ còn cao minh hơn nhiều trí thức bấy giờ.

Hắc hắc, lại vớt được hai nhân lực lao động miễn phí.

Sau khi sắp xếp cho Hồng Cô Nương và Hoa Linh, Lâm Nghị đi thăm Lão Hồ.

Hiện giờ Lão Hồ da dẻ nhăn nheo khô khốc, trốn trong phòng nhất quyết không ra ngoài.

Để giúp cậu ta nhanh chóng thức tỉnh huyết mạch Giao Long, Lâm Nghị không hề tiếc rẻ, lấy ra một cây Cửu Long Bàn nghìn năm để Hoa Linh bào chế thuốc cho Lão Hồ uống.

Cửu Long Bàn nghìn năm có giá vô cùng đắt đỏ, tương truyền có hiệu quả cải tử hoàn sinh!

Có dược liệu này, việc Lão Hồ thức tỉnh huyết mạch Giao Long là điều chắc chắn.

Rời phòng Lão Hồ, Lâm Nghị đi loanh quanh tìm Bàn Tử.

Hắc, mấy ngày không gặp, anh cũng thấy hơi nhớ hai gã này.

Bàn Tử đang bày một sạp hàng nhỏ gần Vạn Bảo Các để thu mua

đồ cổ vặt.

Giờ đang lúc trưa nắng không có khách, gã nằm trên ghế tựa, đắp cái quạt nan lên mặt ngủ khò khò.

“Bàn Tử đừng ngủ nữa, dậy đi.” Lâm Nghị lay vai Bàn Tử.

Gã như không nghe thấy, vẫn ngủ như chết.

Lâm Nghị nhấc cái quạt trên mặt gã ra, kết quả thấy trên trán Bàn Tử có một cái mai rùa màu xanh bích.

Cái mai rùa này nhìn như thật, sống động vô cùng, màu sắc rực rỡ, dưới ánh mặt trời thậm chí còn lờ mờ có sương mù bao quanh, ánh hào quang ẩn hiện.

“Giỏi thật, rùa mọc lên mặt luôn!” Lâm Nghị lẳng lặng đắp cái quạt lại lên mặt Bàn Tử.

Xem ra gã này cũng sắp thức tỉnh huyết mạch Huyền Quy rồi.

Chậc chậc.

Hai gã này đúng là vô lý.

Đặc biệt là Bàn Tử, ngủ thôi cũng thức tỉnh được, không biết là gặp cái vận may chó ngáp phải ruồi gì.

Còn Lâm gia ta thì phải vất vả đi đổ đấu tích lũy tài nguyên mới có cơ hội thức tỉnh huyết mạch.

Nếu hai anh em đều sắp thức tỉnh thì mình cũng không thể làm kéo hậu chân của đội được.

Lâm Nghị trở về phòng, kiểm tra lại nhẫn không gian.

Anh lấy ra nội đan của Rết Sáu Cánh, nội đan của Vượn Vương trắng và âm đan của Thi Vương Tương Tây.

Ngoài ra, anh còn phát hiện một giọt tinh huyết của Thao Thiết!

Thời thái cổ, khi hỗn độn mới mở, Long Hán sơ kiếp, trời đất sinh ra vạn vật.

Chim chóc lấy Phượng Hoàng làm đầu, thú chạy lấy Kỳ Lân làm thủ, cây cỏ lấy Phù Tang làm mạnh, tôm cá lấy Long Vương làm tôn.

Long Vương ẩn dưới biển Lôi Trạch, sinh được chín con, con đầu chính là Thao Thiết.

Thao Thiết có thân dê mặt người, mắt nằm dưới nách, răng hổ móng người, tiếng kêu như trẻ con.

Nó có bốn mắt da đen, cổ dài bốn chân, tính tình hung hãn, cực kỳ tham ăn, truyền thuyết có thể nuốt chửng mọi thứ trên đời!

Tiếc rằng Thao Thiết rốt cuộc vẫn kém Phượng Hoàng, Kỳ Lân một bậc nên không thể dùng làm dược liệu thức tỉnh.

Tuy nhiên, nếu Lão Hồ và Bàn Tử cần thì có thể cho họ dùng.

Ngoài ra còn có ba viên nội đan.

Âm đan của Thi Vương Tương Tây thực chất cũng là một loại nội đan đặc thù, nếu người thường uống vào thì chỉ có hại không có lợi, Mã Chấn Bang chính là ví dụ điển hình.

Nhưng với Lâm Nghị thì lại khác.

Anh sở hữu chân kinh đứng đầu Đạo Tạng - "Đại Động Chân Kinh"!

Đại Động Chân Kinh không cần tu luyện theo lối Kim Đan mà là mở thiên môn, bắc thần kiều, đạt đến cảnh giới thần tiên!

Bất kể là nội đan gì, đối với "Đại Động Chân Kinh" cũng chỉ là dược liệu để tăng cường thực lực mà thôi.

Viên âm đan của Thi Vương Tương Tây dù tà dị đến đâu cũng dễ dàng bị anh tiêu hóa.

Thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân cần bốn thứ: một giọt tinh huyết thần thú cùng cấp và ba viên nội đan.

Anh đã ăn Gà Nộ Tình giống Phượng Hoàng, tương đương với việc dùng tinh huyết Phượng Hoàng cấp một.

Trước đó anh cũng đã dùng nội đan của Nhện Mặt Người.

Giờ chỉ cần thêm hai viên nội đan nữa là hoàn thành.

Cuối cùng, Lâm Nghị chọn nội đan Rết Sáu Cánh và âm đan Thi Vương Tương Tây làm dược liệu thức tỉnh.

Chương 229

Còn viên nội đan của Vượn Vương trắng có tính chất ôn hòa hơn, người thường dùng cũng có ích lớn nên anh để dành dùng sau khi cần thiết.

Lâm Nghị quyết định xong không do dự nữa, gọi Tinh Tuyệt Nữ Vương ra bảo vệ mình rồi nuốt cả hai viên nội đan vào bụng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương bước ra từ không gian với vẻ mặt đầy uất ức!

Cô không biết chuyện gì đã xảy ra, vốn dĩ cô có thể tự do cảm nhận sự việc bên ngoài và cảm xúc của Lâm Nghị.

Nhưng từ hai ngày trước, cô dường như bị cách ly hoàn toàn, gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không thưa.

Gào rách cổ họng cũng không ai thưa khiến cô cứ ngỡ mình bị Lâm Nghị bỏ rơi.

Hai ngày qua đối với cô thật sự là một sự hành hạ!

May mà sau hai ngày, cô đã khôi phục lại trạng thái cũ, nhưng lại kinh ngạc phát hiện Lâm Nghị vẫn ở trong phòng, mà bên cạnh lại xuất hiện thêm hai người phụ nữ xinh đẹp!

Nữ Vương thấy cảnh này thì càng thêm bực bội.

Chắc chắn là Lâm Nghị làm chuyện mờ ám gì đó, sợ mình phá hỏng chuyện tốt nên mới cách ly mình vào không gian!

Hừ!

Cái đồ đàn ông không biết xấu hổ này.

Cách ly thì thôi đi, lại còn cách ly tới hơn hai ngày!

Cách ly hơn hai ngày cũng đành, quan trọng là lại còn hai người phụ nữ!

Trong hai ngày cô bị cách ly đó, Lâm Nghị chắc chắn đã làm chuyện khuất tất với cả hai người họ cùng lúc!

Phi, đồ tra nam!

Hai người kia trông xinh đẹp thế, một người lại còn thanh thuần như vậy, sao lại cam tâm tình nguyện làm chuyện đó với Lâm Nghị cơ chứ?

Xã hội bây giờ bị sao thế này?

Chẳng lẽ bản vương đã lạc hậu rồi sao?

Ban đầu Nữ Vương còn đang uất ức, thấy Lâm Nghị sắp xếp xong cho hai người phụ nữ rồi cuối cùng cũng thả mình ra, cô mới thấy vui vẻ hơn chút, nhất là khi thấy Lâm Nghị đang cầm hai viên nội đan!

Hắc hắc, chủ nhân, giờ mới biết ai là người không thể thiếu của anh chứ gì?

Là bản vương đây!

Lần trước nếu không có tôi, anh làm sao luyện hóa nội đan Nhện Mặt Người dễ dàng thế được?

Giờ không biết kiếm đâu ra nội đan, cuối cùng cũng nhớ tới bản vương rồi hả?

Xem đi, không có tôi thì anh chẳng làm được trò trống gì đâu!

Ừm... nội đan này có hai viên, trông có vẻ dữ dội đấy.

Chắc mạnh hơn nội đan Nhện Mặt Người nhiều lần nhỉ?

Không biết cơ thể kiều quý này của bản vương có chịu đựng nổi

không đây.

Sau khi Lâm Nghị nuốt nội đan, dưới sự luyện hóa của "Đại Động Chân Kinh", nội đan thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, biến thành từng luồng năng lượng vô cùng tinh thuần.

Viên hấp hồn đan vừa tiếp xúc với cơ thể Lâm Nghị đã mưu đồ xâm nhiễm nhục thân anh, nhưng luồng sức mạnh âm tà đó lập tức bị dương tủy trong cơ thể anh đánh tan.

Huyết mạch Kỳ Lân trường sinh bất lão, dương tủy có thể nói là vô tận, sao có thể để một viên hấp hồn đan nhỏ bé nhiễm bẩn?

Nhờ đã có kinh nghiệm luyện hóa nội đan lần trước, lần này Lâm Nghị làm rất thành thục, dù hấp thu cùng lúc hai viên nội đan vẫn vững như Thái Sơn.

Theo đà luyện hóa tăng nhanh, các chức năng cơ thể anh cũng vận hành ở mức tối đa.

Từng làn khói xanh bốc lên từ đỉnh đầu anh.

Khoảng chừng thời gian một tuần trà, hơi nóng tan đi, một luồng huyết mạch chi lực hùng hậu nảy sinh trong cơ thể anh.

"A~~~" Ngay sau đó, bên tai anh vang lên tiếng hét đau đớn của một người phụ nữ.

Anh mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt khiến Lâm Nghị sững sờ.

Nữ Vương đang nằm vật ra đất, quần áo tả tơi, sắc mặt trắng bệch như thể cơ thể bị rút cạn sức lực vậy.

"Cô... bị làm sao thế?" Nữ Vương đỏ mặt, phẩy tay một cái, trên người lại phủ lên một lớp quần áo.

Bộ đồ cũ của cô là trang phục vương thất Tinh Tuyệt từ mấy nghìn năm trước đi kèm trong quan quách.

Giờ vương phục đã biến mất, thay vào đó là bộ đồ hầu gái mà Lâm Nghị đã chọn cho cô trước đó.

Đã là quỷ nô thì đương nhiên phải mặc đồ tương ứng rồi.

Có điều Nữ Vương đã quen mặc vương phục, chết sống không chịu mặc đồ hầu gái.

Kết quả là giờ không biết xảy ra chuyện gì mà vương phục bị hủy, chỉ có thể mặc bộ hầu gái này vào.

Chậc chậc.

Không hổ là đệ nhất mỹ nữ Tây Vực!

Dáng người này đúng là bốc lửa hơn mấy cô nàng cosplay nhiều.

Sự gợi cảm pha lẫn chút thanh khiết, vẻ quyến rũ xen lẫn nét ngây thơ.

Nhìn kỹ đúng là có phong vị riêng, rất kích thích.

“Chủ nhân, anh... thứ trong người anh dường như đã lọt vào người tôi!

Tôi... có chút không chịu nổi rồi.” “...” Lâm Nghị đầy đầu vạch đen, cái thứ ngôn từ ám muội gì thế này!

Tôi đang tu luyện hẳn hoi, cô lại nói mấy lời đó?

Vu khống tôi thì thôi đi, tôi vừa mới thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân, dương tủy như ngọn lửa vĩnh cửu không tắt.

Làm trò này chẳng phải là đang thách thức sự nhẫn nại của Lâm gia tôi sao.

Tôi muốn xuống xe!

Lâm Nghị thu liễm tâm thần, tử mang lóe lên trong mắt, chỉ thấy trong cơ thể Nữ Vương còn sót lại chút ít sức mạnh của huyết mạch

Kỳ Lân.

Chắc là lúc anh thức tỉnh huyết mạch, Nữ Vương vô tình bị vạ lây.

Huyết mạch Kỳ Lân vốn là khắc tinh của mọi loài tà túy, nhất là sau khi thức tỉnh lại càng mạnh mẽ hơn!

Dù là Tinh Tuyệt Nữ Vương bị dính phải cũng không chịu nổi.

Nếu anh không ra tay, sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân sẽ vĩnh viễn lưu lại trong cơ thể cô như giòi bám xương, khiến cô bị giày vò ngày đêm.

“Khụ khụ khụ.” Lâm Nghị mím môi, ho nhẹ hai tiếng nói: “Cái đó...

Chương 230

sau này nói năng chú ý một chút, lời cô nói dễ gây hiểu lầm quá.

Nhưng nể tình cô mới tiếp xúc với xã hội hiện đại chưa lâu, chuyện này tôi không trách cô nữa." Nữ Vương: "(⊙o⊙)?" Lâm Nghị bước tới, đặt một bàn tay lên ngực Nữ Vương.

Một lát sau, sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân trong người cô liền tan chảy vào hồn phách của cô.

Nữ Vương kinh ngạc phát hiện theo luồng sức mạnh đó tan ra và bị cô hấp thu, hồn phách của cô dường như mạnh lên không ít!

Đây đúng là họa đi phúc đến!

Không ngờ thứ trong người chủ nhân lại có công hiệu diệu kỳ như vậy.

Lấy cái dài của chủ nhân bù vào cái ngắn của ta!

Xem ra anh ấy làm Vương hậu của bản vương là ý trời định rồi!

"Đau đớn nhưng cũng khoái lạc lắm...

Chủ nhân, tôi còn muốn nữa!" Lâm Nghị: "????" Đi ra chỗ khác chơi đi!

Lâm Nghị vẫy tay, Nữ Vương lại bị nhốt vào "phòng tối".

Sau đó, Lâm Nghị kiểm tra lại thu hoạch từ phó bản Nộ Tình Tương Tây và xem bảng thuộc tính. [Họ tên: Lâm Nghị] [Cảnh giới: Tiên Thiên] [Thiên phú: Âm Dương Nhãn] [Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân (Giai đoạn 1)] [Kỹ năng: Thần cấp Long Tượng Bàn Nhược Công (LV1), Thế giới cấp Kỵ xạ, Thần xạ thủ, Đạp Nguyệt Lưu Hương (Max cấp), Câu Linh Khiển Tướng, Khẩu Hí] [Bí thuật: Kim

Quang Chú (Max cấp), Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Ngự Trùng Thuật, Bàn Sơn Tá Lĩnh Bí Thuật, Quan Sơn Chỉ Mê Thuật, Thần Châu Phù, Ngũ Lôi Chính Pháp (Tổng cương)] [Công pháp: Đại Động Chân Kinh (Giai đoạn Tu Thần Tạng), Vạn Cổ Đan Vương Kinh] [Điểm đạo mộ: 58720 điểm!] [Vật phẩm: Hắc Kim Cổ Đao, Nhẫn không gian cấp 1, Phát Khâu Thiên Ấn, 1 giọt tinh huyết Thao Thiết] [Khác: Tạm thời chưa có phó bản đạo mộ mới] Chuyến đi này thu hoạch rất phong hậu.

Không chỉ học được bí thuật của hai phái Bàn Sơn và Tá Lĩnh, mà còn có bí thuật Quan Sơn Thái Bảo, cùng trấn thi thuật độc môn của Tương Tây và Lôi pháp.

Lại thêm cả bí pháp luyện đan nữa!

Tuy điểm đạo mộ có hơi ít nhưng không thành vấn đề!

Huyết mạch Kỳ Lân cũng đã thức tỉnh, thành công đạt đến giai đoạn một!

Nếu thức tỉnh được giai đoạn hai thì thực lực của anh còn tăng vọt hơn nữa.

Kỳ Lân gầm một tiếng, núi non cũng phải rung chuyển.

Nếu đạt đến giai đoạn hai, sức mạnh thần thú thượng cổ sơ bộ thành hình, một chưởng có thể đoạn dòng sông, một tiếng gầm chấn động chín châu!

Lâm Nghị không phải kẻ tham lam vô độ, vừa thức tỉnh đạt giai đoạn một đã là tốt lắm rồi, giai đoạn hai khó hơn giai đoạn một gấp mười lần, cứ để sau này tùy cơ ứng biến vậy.

Ngoài những phần thưởng hệ thống này, Lâm Nghị còn vơ vét được một mẻ thiên tài địa bảo lớn!

Chỉ riêng Cửu Long Bàn nghìn năm đã có hai cây, lại còn có Linh

chi vạn năm, Hà thủ ô, cùng vô số dược liệu nghìn năm thu được từ cung điện Vân Tàng.

Có thể nói hiện giờ Lâm Nghị chính là một kho dược di động!

Những loại dược thảo này nếu bán ra ngoài thì mỗi cây đều đáng giá ngàn vàng, mà lại còn không có để mua!

Đương nhiên Lâm Nghị không định bán, giờ anh đã có "Vạn Cổ Đan Vương Kinh", đương nhiên phải cân nhắc việc luyện chế linh đan.

Chỉ cần tìm được một chiếc lò luyện đan thượng hạng là có thể đưa việc này vào kế hoạch hàng ngày.

Với nhiều cực phẩm dược thảo thế này, dùng riêng lẻ đã tốt rồi, nếu luyện thành đan dược thì chắc chắn sẽ là trợ lực khổng lồ để tăng tiến cảnh giới!

Đến tối, Lão Hồ sau khi dùng Cửu Long Bàn cũng cơ bản hoàn thành việc thức tỉnh huyết mạch Giao Long, mỗi cử chỉ động tác đều mang theo sức mạnh cường đại.

Cậu ta có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi bên trong cơ thể, khi huyết mạch thức tỉnh, những chiêu võ học mà Lâm Nghị dạy trước đây có nhiều chỗ chưa thông suốt thì nay bỗng chốc dung hội quán thông.

Còn Bàn Tử thì vẫn đang ngủ khò khò, chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Lâm Nghị thấy bộ dạng này của Bàn Tử thì ngay cả thuốc cũng không đút nổi, đành lấy giọt tinh huyết Thao Thiết đó cho gã dùng.

Tinh huyết Thao Thiết khác với dược thảo, nó có thể dễ dàng dung hợp với cơ thể người, vừa vào miệng đã bị Bàn Tử hấp thu.

Nhờ có tinh huyết Thao Thiết nuôi dưỡng, tốc độ thức tỉnh huyết

mạch Huyền Vũ của Bàn Tử nhanh lên gấp bội.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử tỉnh dậy, người lại béo ra một vòng, quan trọng là gã không kìm được cơn thèm ăn, một buổi sáng ăn hết 36 cái bánh bao mà vẫn chưa thấy no.

Huyết mạch Huyền Vũ dung hợp với tinh huyết Thao Thiết đã biến Bàn Tử thành một "thùng cơm" đúng nghĩa.

Còn độ trâu bò thế nào thì Lâm Nghị vẫn chưa rõ, quay đầu phải tìm cơ hội thử một chút, cứ lôi gã ra làm bia đỡ đạn nhiều vào.

Hắc hắc.

Cứ thế cuộc sống trôi qua thêm vài ngày.

Đến ngày thứ năm, Shirley Yang từ Mỹ trở về.

Ngay khi Shirley Yang vừa bước chân vào cửa tứ hợp viện, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng hệ thống. [Đinh!

Nhiệm vụ chính tuyến: Khám phá mộ Hiến Vương đã được kích hoạt, có tiếp nhận không?

Phần thưởng: Nhẫn không gian cấp 2 cùng đặc quyền phủ đệ hào hoa!] Hả?

Nhẫn không gian cấp 2?

Cái nhẫn hiện tại chỉ có thể tích 10x10x100m, tổng cộng 10,000 mét khối.

Đó mới là nhẫn cấp 1, tương đương với một tòa nhà 33 tầng, hay một cái kho lớn mà thôi.

Đồ đạc để nhiều lên là thấy bắt đầu chật chội.

Không gian sinh tồn của Nữ Vương bị ép xuống chỉ còn 10x10x10m, diện tích hoạt động bé thảm hại.

Ngoài ra còn có cả Tiểu Đoàn Đoàn nữa, đúng là cảnh ở nhà thuê chật hẹp.

Nhẫn cấp 2 thì khác hẳn.

Nó có kích thước 50x50x100m, tổng cộng là 250,000 mét khối!

Sướng hơn nữa là cái đặc quyền phủ đệ hào hoa.

Anh kiểm tra thử đặc quyền này, có thể tùy ý thiết kế biệt thự cá nhân hoặc phủ đệ cổ đại hào hoa bên trong nhẫn không gian!

Hơn nữa còn có thể thiết kế sân vườn, bể bơi, trồng hoa cỏ, nuôi chó mèo, thậm chí lắp đặt mặt trời nhân tạo.

Ở trong nhẫn cũng có thể trải nghiệm ngày đêm luân phiên...

Sau khi tìm hiểu, Lâm Nghị không khỏi tặc lưỡi.

Giỏi thật.

Nhẫn không gian nâng cấp đúng là tuyệt vời!

Đặc quyền biệt thự hào hoa đó chẳng khác nào một sơn trang ẩn dật cực kỳ xa xỉ.

Lúc rảnh rỗi có thể vào bơi lội, tắm nắng, tận hưởng cuộc sống.

Tốt, tốt lắm.

Cũng đến lúc đổi nhà mới cho Nữ Vương và Tiểu Đoàn Đoàn rồi.

Đây đâu còn là nhẫn không gian nữa, rõ ràng là một tiểu thế giới thu nhỏ mà!

Nếu nhẫn nâng lên cấp 3 thì không biết sẽ biến hóa thế nào, có thêm quyền hạn gì đây?

Chương 231

Liệu có núi non sông nước, sông ngòi biển cả, bãi cát không?

Quan trọng nhất là sẽ không có thiên tai nguy hiểm.

Thật đúng là phong cảnh thần tiên chốn nhân gian.

"Tiếp nhận!" Lâm Nghị không do dự, trực tiếp nhận nhiệm vụ chính tuyến này.

Chuyện tận hưởng tính sau, nhưng viên Mộc Trần Châu ở mộ Hiến Vương là thứ anh nhất định phải có.

Lão Hồ, Bàn Tử, Diệp Diệc Tâm và mọi người đều đang chờ thứ này để cứu mạng.

Sau khi Shirley Yang về, Lâm Nghị bảo bếp sắp xếp một bàn tiệc.

Lão Hồ, Bàn Tử, Trần Hạt Tử, Đại Kim Nha cùng ngồi tiếp đón.

Vừa ăn uống, Shirley Yang vừa đưa một danh sách cho Lâm Nghị.

Lâm Nghị liếc nhìn rồi mỉm cười hài lòng.

Shirley Yang này tâm tư tỉ mỉ, làm việc chắc chắn, đáng tin hơn Bàn Tử nhiều.

Toàn bộ những thứ ghi trên đó đều là thiết bị tiên tiến nhất của Mỹ, rất dễ dùng.

Trần Hạt Tử thấy mọi người thật sự chuẩn bị đi mộ Hiến Vương ở Vân Nam, liền đem đoạn quá khứ không muốn nhớ lại của mình kể thật chi tiết một lần!

"Tên Hiến Vương này tinh thông phong thủy, tính tình bạo ngược, lại giỏi một loại thuật dùng cổ độc quỷ bí tà môn.

Để xây lăng mộ cho mình, hắn đã bắt đại tế ty đổ cổ trùng vào người sống, biến bách tính thành những tượng người sống (nhân dũng).

Thủ đoạn đó độc ác thâm hiểm đến mức khiến người ta phải rùng mình." "Lão phu khi xưa dẫn theo vạn anh em Tá Lĩnh, dựa theo tấm bản đồ da người kia, vượt núi Già Long, đi thẳng về hướng Bắc xuyên qua một khu rừng sâu.

Qua khỏi rừng là đến Trùng Cốc, nơi Hiến Vương quy ẩn năm xưa." "Ngờ đâu đám Tá Lĩnh chúng tôi vừa vào Trùng Cốc đã gặp sương mù trắng xóa dày đặc, không phân biệt được phương hướng nên chạy loạn xạ.

Cũng do mạng lão phu chưa tận, tuy phải đánh đổi đôi mắt này nhưng lại vô tình thoát được ra khỏi màn sương đó mới giữ được mạng, còn đám anh em Tá Lĩnh của tôi thì...

ôi..." Đại Kim Nha nghe Trần Hạt Tử kể lại mọi chuyện năm xưa mà lòng đầy cảm khái: "Đúng là rồng lạc vũng cạn, anh hùng gặp nạn mà." Bàn Tử nghe kể nãy giờ, không ngờ kết cục lại thế, thắc mắc hỏi: "Bả đầu ca, nói vậy... các anh còn chưa vào nổi mộ của lão già Hiến Vương đó sao?" Trần Hạt Tử cười khổ, lắc đầu: "Ôi!

Đúng là hối hận không kịp!" Bàn Tử vỗ vai Trần Hạt Tử an ủi: "Bả đầu ca, anh đừng buồn.

Lần này mấy anh em tôi sẽ lật tung mộ lão già Hiến Vương lên, báo thù tuyết hận cho anh!" Đại Kim Nha lại nhíu mày: "Trần lão gia tử, cái màn sương trắng đó rốt cuộc là thứ gì vậy?" Shirley Yang trầm ngâm một lúc rồi nói: "Nghe qua thì giống một loại chướng khí có độc tính mạnh, khả năng phát tán cực cao." Lão Hồ nói: "Nếu sương trắng là chướng khí, thì trên bản đồ còn đánh dấu cả sương đỏ nữa, sương đỏ đó là cái gì?" Trần Hạt Tử đẩy kính nói: "Theo bản đồ ghi lại,

sương đỏ nằm sâu trong Trùng Cốc, độc tính có lẽ còn mạnh hơn, các cậu đi chuyến này nhất định phải cẩn thận tối đa." Lão Hồ khẽ thở dài: "Độc trùng sinh sôi, lại thêm cổ thuật độc môn của Hiến Vương, chuyến đi này đúng là...

ôi." Bàn Tử nghe vậy liền chẳng mấy để tâm: "Sợ cái gì!

Với thực lực của mấy anh em mình thì chắc chắn là dễ như trở bàn tay thôi!

Đến lúc đó lấy được Mộc Trần Châu, phá hủy lăng mộ lão già Hiến Vương, lời nguyền trên người chúng ta coi như được cứu rồi!" Lâm Nghị mỉm cười nhẹ: "Đừng lải nhải nữa!

Đằng nào chuyến này không đi cũng phải đi.

Ngày mai bốn người chúng ta sẽ khởi hành đi Điền Nam.

Lão Trần à, mộ ông không xuống được thì để chúng tôi xuống, cái mộ ông không đổ được thì để chúng tôi đổ!

Mọi người cứ ở nhà chờ tin thắng trận của chúng tôi đi!

Ăn cơm trước đã." Bàn Tử cầm đũa gắp một miếng thức ăn bỏ vào mồm, toét miệng cười: "Đúng thế, đúng thế.

Ánh sáng thắng lợi và hy vọng tiến bước đều đến từ sự nỗ lực cố gắng kiên trì.

Cố lên nào các anh em!" Nghe Lâm Nghị nói vậy, Trần Hạt Tử cũng không nói gì thêm.

Lâm thiên quan đã lên tiếng thì chuyến này tám phần là chắc ăn rồi.

Vả lại có chuyện gì xảy ra cũng chẳng liên quan đến ông lão làm quản lý tiệm ở thủ đô này nữa!

Việc của ông là cứ ở đây ăn ngon mặc đẹp, hưởng thụ tuổi già

thôi.

Ngày thứ ba, Anh Tử và nhóm Hồng Cô tiễn bốn người Lâm Nghị ra ga tàu.

Sau vài lời từ biệt ngắn gọn, tàu hỏa vang lên tiếng còi hú, đoàn người rời khỏi thủ đô.

Xuôi nam bằng tàu hỏa, họ đặt chân đến Côn Minh.

Lâm Nghị lại bảo Shirley Yang mua hai chiếc lưới bắt côn trùng và ba chiếc mũ che nắng vành rộng màu vàng nhạt.

Theo kế hoạch đã định, họ sẽ cải trang thành nhân viên bảo tàng tự nhiên, vào rừng bắt bướm làm tiêu bản.

Ven sông Lan Thương có nhiều giống bướm lạ, nên mượn danh nghĩa thợ bắt côn trùng để làm vỏ bọc đi vào Trùng Cốc đổ đấu sẽ không bị ai nghi ngờ suốt dọc đường.

Những thứ như súng đạn, Shirley Yang đã nhờ quan hệ kiếm được, cùng với phần lớn hành lý cồng kềnh đều đã được cất vào nhẫn không gian.

Súng mà Shirley Yang kiếm được không phải loại thường, chính là sản phẩm mới của những năm 80: Mark-1, hay còn gọi là Desert Eagle (Sa mạc chi ưng)!

Đây đều là nguồn hàng nội bộ, thậm chí thị trường súng ngắn bên ngoài còn chưa có lưu hành!

Nòng súng đa giác của Desert Eagle được rèn tinh xảo, kích thước tiêu chuẩn dài 6 inch (152.4mm), ngoài ra còn có loại nòng 10 inch để lựa chọn.

Do nòng súng được thiết kế cố định và có rãnh lắp kính ngắm ở phía trên, nên có thể dễ dàng gắn thêm các loại kính ngắm.

Hai bên thân súng đều có chốt an toàn, tay trái hay tay phải đều thao tác được, băng đạn dạng đơn, dung lượng đạn tùy thuộc vào cỡ nòng và mẫu mã.

Tầm bắn trên 100m, súng không đã nặng tới 2kg, nếu không có cơ thể khỏe mạnh thì căn bản không thể cầm chắc khẩu súng này.

Chỉ riêng độ giật cực mạnh của nó đã không phải người bình thường chịu nổi.

Tất nhiên đối với ba anh em Lâm Nghị thì đây không phải vấn đề lớn.

Về phần Shirley Yang, cô cũng là tay chơi súng lão luyện, chắc chắn có thể sử dụng tốt.

Từ Côn Minh, họ bắt xe khách đường dài, dọc theo quốc lộ 320 xuyên qua dãy Ai Lao, dãy Vô Lượng và giữa núi Thương Sơn, hồ Nhĩ Hải của Đại Lý để đến bờ sông Lan Thương xinh đẹp.

Mục đích của họ là khu vực có mạng lưới sông ngòi núi non dày đặc nhất tỉnh Điền Nam, nằm ở phía Nam Điền Nam, đi tiếp về phía Nam nữa là đã gần biên giới Trung - Miến.

Cơn mưa lớn trút xuống khiến đường xá lầy lội, nhiều ổ voi ổ gà, chiếc xe khách lớn xóc nảy lên xuống làm Bàn Tử khổ sở muốn chết, bám chặt vào cửa sổ xe nôn thốc nôn tháo.

Lão Hồ đầy vẻ chê bai: "Béo này, cậu ráng chịu chút đi, nôn từ Long Lĩnh đến giờ rồi, làm tôi cũng muốn nôn theo luôn đây này." Lâm Nghị mỉm cười: "Lão Hồ, cậu cũng biết bệnh của Bàn Tử mà, vừa sợ độ cao vừa say xe cũng là bình thường thôi.

Nào, Béo, uống viên thuốc này vào, đảm bảo hết nôn ngay." Lâm Nghị từ túi sau móc ra một viên thuốc đen sì, cười híp mắt đưa qua.

Anh biết bệnh của Bàn Tử nên trước khi đi đã chuẩn bị sẵn thuốc

say xe.

Bàn Tử nửa tin nửa ngờ hỏi: "Lão Lâm, cái này ăn được thật không đấy?" Lâm Nghị nhún vai cười: "Muốn ăn thì ăn, không ăn tôi vứt đấy." "Đừng mà... tôi ăn là được chứ gì." Bàn Tử chộp lấy tay Lâm Nghị, giật lấy viên thuốc rồi tống vào mồm.

Sau khi uống viên thuốc đen, Bàn Tử thấy đỡ hơn hẳn.

Tay tài xế rõ ràng là một lão làng, lái xe rất ung dung, hết khúc cua gấp này đến khúc cua gấp khác, thân xe dập dềnh lên xuống, liên tục lách qua những chỗ nguy hiểm.

Các hành khách khác trên xe đại khái đều đã quen đi kiểu này nên chẳng mảy may để ý, người thì nói cười rôm rả, người thì ngủ khò khò.

Thêm vào đó, không ít người mang theo sọt gia cầm, tiếng vợ mắng con khóc, đủ loại mùi hỗn tạp nồng nặc khó ngửi.

Lão Hồ và Bàn Tử tuy không phải công tử bột nhưng cũng không chịu nổi môi trường này.

Lâm Nghị nín thở ngưng thần nên không bị ảnh hưởng mấy.

Chương 232

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Lão Hồ và Bàn Tử, Lâm Nghị tặc lưỡi, nảy ra một ý định.

Sau này họ còn đi đổ đấu nhiều, việc ngồi xe khách là khó tránh khỏi, tại sao không mua quách một chiếc ô tô để vào nhẫn không gian, rồi hễ xuống tàu hỏa là lấy xe ra tự lái?

Chẳng phải sẽ thoải mái hơn ngồi xe khách nhiều sao?

Hoặc giả là lái xe thẳng từ thủ đô đi luôn!

Lúc này, có một người nhiệt tình thấy Lão Hồ và Bàn Tử đang khó ở, liền nói: "Nhìn mấy cậu sợ đến thế kia, đi thêm vài chuyến nữa là quen thôi mà.

Các cậu muốn đi 'khắc na điểm cát' (đi đâu)?" Lão Hồ và Bàn Tử ngơ ngác, không hiểu tiếng địa phương gì cả!

Lâm Nghị cũng không đáp lời, dù sao việc họ đi đổ đấu cũng không cần thiết phải tiếp xúc với người địa phương nếu không bắt buộc.

Một gã buôn trà bên cạnh cũng rất nhiệt tình, dùng giọng phổ thông không chuẩn giải thích hộ: "Tôi bảo là thấy mấy cậu trông mệt mỏi, chưa quen ngồi xe này, quen rồi là ổn thôi.

Các cậu định đi đâu?" Lâm Nghị thấy gã buôn trà nhiệt tình như vậy bèn hỏi: "Chúng tôi là người của bảo tàng tự nhiên, muốn đến Xà Hà bắt bướm lớn.

Tiện đây hỏi thăm ông một chút, từ đây đến núi Già Long còn bao xa?

Chúng tôi nên xuống xe ở đâu thì tiện?" Người bán trà phe phẩy

quạt, chỉ tay về phía ngọn núi cao bên bờ sông không xa, cười nói: "Không còn xa nữa đâu, vòng qua khúc cua kia xuống xe là đến sông Xà Ba dưới chân núi Già Long rồi.

Tôi cũng phải đến đó thu mua lá trà, các cậu cứ đi theo tôi xuống xe là được." "Được." Người Điền Nam nhiệt tình thật đấy!

Không biết các cô gái bên này có nhiệt tình như vậy không.

Xem ra Lâm gia ta phải nắm chắc cơ hội này mới được.

Nhổ bãi nước bọt thành cái hố, đã nói là mang mấy em gái Miêu xinh đẹp về thì nhất định phải mang vài em về thủ đô.

Chẳng nói gì khác, chỉ cần đứng ở cửa thôi cũng đủ mát mắt rồi!

Đúng lúc Lâm Nghị đang trò chuyện với người bán trà, thân xe đột nhiên rung lắc dữ dội, hình như là cán phải thứ gì đó.

Tài xế vội vàng phanh gấp, hành khách trên xe ngã nghiêng ngả, nhất thời hỗn loạn.

Do phanh quá gấp, đuôi xe khách trượt ngang, suýt chút nữa là lao xuống bờ sông Lan Thương.

Nhóm bốn người Lâm Nghị, Bàn Tử, Lão Hồ, Shirley Dương lập tức nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy trên đoạn đường phía trước, do mưa lớn nên đã xảy ra sạt lở đất, bùn đất đổ đầy đường, chiếc xe khách cũng bị lún sâu trong đống bùn, rõ ràng là không thể đi tiếp được nữa!

Mọi người chỉ đành mặc áo mưa vào rồi xuống xe.

Lão Hồ vốn tính thận trọng, đôi mắt đảo liên tục xung quanh, cuối cùng dừng lại ở dưới bánh xe khách!

Ở dưới bánh xe, hóa ra là một người!

Kẻ đó toàn thân đầy bùn đất, không nhìn rõ mặt mũi, cơ thể đã bị bánh xe cán nát bét.

"Lão Lâm, Bàn Tử, các cậu nhìn xem." Bàn Tử hoảng hồn rồi không nhịn được chửi đổng: "Mẹ kiếp!

Cái lão tài xế rùa rụt cổ này, không cán chết người mới là lạ!" Lâm Nghị nhìn vào cái xác, nhướn mày.

Người khác có lẽ nhìn không rõ trong trời mưa lớn này, nhưng anh thì thấy cực kỳ rõ ràng.

Chỗ đó làm gì có người nào vừa bị cán chết, rõ ràng đó là một pho tượng người (nhân dũng)!

Bên trong tượng người, máu có màu xanh biếc, đâu đâu cũng là những con sâu rết đáng sợ!

Thấy Bàn Tử tức giận như vậy, Lâm Nghị vỗ vai gã nói: "Tiểu béo, mau lại xem người kia còn cứu được không, cái lão tài xế ngu ngốc này thật là thất đức quá!" "Đúng thế, đúng thế." Bàn Tử hừ nhẹ một tiếng, nói: "Để tôi đi xem sao, biết đâu Bàn gia tôi lại cứu được một mạng người!

Cái duyên phận này ấy mà, nói đến là đến ngay~~" Vừa nói, Bàn Tử vừa tiến về phía tượng người.

Đứng phía sau, Lâm Nghị khẽ mỉm cười.

Tiểu béo à, đây là lúc tổ chức kiểm nghiệm thực lực của cậu đấy!

Bàn Bàn dũng cảm không sợ khó khăn, cứ tiến lên đi.

Lão Hồ cau mày nhìn tượng người, nói: "Lão Lâm, tôi cứ thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Trời mưa lớn thế này, sao ở nơi hoang sơn dã lĩnh lại đột nhiên xuất hiện một người?" Lâm Nghị thản nhiên đáp: "Đợi Bàn Tử qua đó

xem là chúng ta biết ngay.” Lời anh vừa dứt, phía trước đã vang lên tiếng thét chói tai của Bàn Tử: “Á!” Tiếp đó, Bàn Tử khom lưng, nôn sạch cả cơm từ đêm qua ra đất.

Xung quanh tượng người đầy những dấu vết màu xanh bích, bên ngoài bao phủ một lớp vỏ đá tạc thành hình người, bên trong rỗng tuếch, bị tông vỡ thành nhiều mảnh vụn, từ trong đó bò ra chi chít những con sâu Rè trắng xóa.

Vô số sâu Rè bị bánh xe cán nát, trên đất đầy nước xanh chảy ra từ xác chúng, cảnh tượng kinh tởm đó khiến người ta nhìn mà muốn nôn mửa.

Vốn dĩ Bàn Tử đã sắp nôn không chịu được, thấy cảnh này lại càng nôn thốc nôn tháo.

Đám sâu Rè mất đi vật ký sinh, điên cuồng lao về phía Bàn Tử.

Gã đang mải nôn, chẳng để ý gì cả, rất nhanh trên người đã bò đầy sâu Rè.

Chúng cắn xé lớp da hở ra ngoài của Bàn Tử, gã cảm thấy đau nhói, lúc này mới nhận ra mình bị tấn công!

“Dám tấn công Bàn gia ta!” Bàn Tử cũng chẳng vừa, cánh tay vung mạnh một cái, một luồng cự lực phát ra, đám sâu Rè bám trên người gã đều bị hất văng xuống đất, rồi bị gã giẫm chết tươi.

Chỉ là giẫm chết một con thì dễ, nhưng sâu Rè từ trong tượng người bò ra ngày càng nhiều, dù Bàn Tử gan dạ cũng không nhịn được mà bỏ chạy.

“Lão Lâm, đó đâu phải là người sống!

Toàn là sâu thôi!

Kinh tởm quá!” Lâm Nghị nhìn Bàn Tử.

Không hổ là sau khi thức tỉnh huyết mạch Huyền Quy.

Bị sâu Rè cắn mà chẳng hề hấn gì, vẫn còn nhảy nhót tung tăng, sinh long hoạt hổ.

Nếu là người khác, e rằng đã trúng độc từ lâu, đi lại khó khăn rồi.

Khá lắm, khá lắm.

Đúng lúc này, Shirley Dương kéo tay Lâm Nghị, giọng run rẩy và gấp gáp: "Lão Lâm, đằng kia...

đằng kia có người!" Ba người Lâm Nghị quay đầu nhìn theo hướng tay Shirley Dương chỉ.

Đó là một sườn núi, rừng thông rậm rạp, nhưng chẳng thấy bóng dáng ai cả.

"Không có mà, Dương đại tiểu thư, cô nhìn nhầm rồi chăng?" "Đúng thế.

Thực sự là không có ai." Shirley Dương cau đôi mày thanh tú, nói: "Kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng tôi thấy có một người, lại còn đội nón lá, để lộ hàm răng trắng ởn, đứng đó bất động, dường như đang cười với chúng ta." Lâm Nghị quét mắt qua vị trí đó, đúng như Lão Hồ và Bàn Tử nói, chẳng có ai cả.

Lẽ nào Shirley Dương nhìn nhầm thật?

Lúc anh xuyên không, bộ phim Ma Thổi Đèn mới chiếu đến Long Lĩnh Mê Quật, còn Vân Nam Trùng Cốc mới chỉ rục rịch khởi động, chưa có thông tin phát sóng.

Tuy nhiên, theo hiểu biết của anh về nguyên tác, nơi này đáng lẽ chỉ có tượng người thôi chứ, sao lại lòi ra một bóng người bí ẩn nhỉ?

"Làm gì có chuyện tà môn như cô nói!

Để Bàn gia tôi đi xem, quản nó là yêu ma quỷ quái gì, Bàn gia tôi

hôm nay sẽ đi thu phục nó!" Bàn Tử lập tức xung phong, sải bước đi tới.

Sau một hồi kiểm tra, chỗ đó thực sự chẳng có gì cả.

Vì trời đang mưa lớn, không tiện ở lại lâu.

Theo lời người bán trà, vòng qua một khúc cua phía trước là đến bản làng dưới chân núi Già Long, thế là mấy người bàn bạc, dứt khoát đi bộ qua đó cho rồi.

Chương 233

Đi cùng với họ không chỉ có người bán trà, mà còn có một cô gái người tộc Bạch tên là Khổng Tước.

Khổng Tước đi ra ngoài một chuyến, mua sắm đồ đạc không dễ dàng gì, túi lớn túi nhỏ rất nhiều thứ.

Thấy đó là người tộc Bạch, Bàn Tử tỏ ra đặc biệt ân cần, phát huy tinh thần giúp người, làm việc thiện, vác hết đồ đạc của cô gái lên vai mình.

Khổng Tước tuổi còn nhỏ, thấy sự nhiệt tình của Bàn Tử thì vô cùng cảm động.

Núi cao vực sâu, vắng bóng người, rừng núi trùng điệp, đi hết con đường mòn gập ghềnh, quanh co khúc khuỷu.

Đi khoảng hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng đến được bản Già Long dưới chân núi.

Cùng trải qua chuyện vừa rồi, mọi người cũng trở nên thân thiết hơn.

Trong bản Già Long có một khách sạn tên là Thải Vân.

Chủ khách sạn là một góa phụ người tộc Bạch, Khổng Tước chính là em chồng của góa phụ này.

Khách sạn này chủ yếu cung cấp chỗ ở cho những thương nhân buôn trà qua lại, việc kinh doanh cũng khá ổn.

Nhóm bốn người Lâm Nghị cũng quyết định ở lại đây.

Đến khách sạn, thay quần áo khô, Lâm Nghị, Bàn Tử, Lão Hồ vây quanh đống lửa sưởi ấm, thuận tiện phơi khô quần áo ướt.

Còn Shirley Dương là phụ nữ mà, thay quần áo các thứ thường chậm hơn, ba anh em Lâm Nghị đã xong xuôi cả rồi mà cô vẫn chưa xong.

Khổng Tước cũng đã thay quần áo, mặc một bộ trang phục dân tộc Miêu, bưng lên cho ba người mấy tách trà nóng.

Lúc trước trong cơn mưa lớn, mọi người đều bao bọc kín mít, trời lại tối sầm nên không nhìn rõ Khổng Tước trông như thế nào, chỉ thấy dáng người rất chuẩn!

Giờ đây Khổng Tước mới lộ diện thật sự.

Diện mạo cũng coi là thanh tú, đoan trang, chỉ là hơi đen một chút, da dẻ hơi thô ráp, không có vấn đề gì lớn.

"Vương Đại Oa, loại bướm hồ điệp này bên hồ Vũ Điệp đều có, sao các anh cứ phải vượt qua núi Già Long làm gì?

Vào Trùng Cốc mà tìm à." Bàn Tử thấy bộ dạng này của Khổng Tước thì bĩu môi.

Ôi trời đất ơi.

Ai bảo con gái tộc Bạch đều trắng trẻo, mọng nước nhỉ?

Ai nói thế?

Đứng ra đây nói to cho tôi nghe xem nào!

Bàn Tử nhìn Lâm Nghị, rồi lại nhìn Lão Hồ.

Lão Hồ giả vờ như không biết gì, bưng tách trà tự mình thưởng thức.

Lâm Nghị thấy Khổng Tước cứ một câu "Vương Đại Oa", hai câu "Vương Đại Oa" gọi Bàn Tử, đoán chừng cô bé còn trẻ, chưa trải sự đời nên bị sự ân cần của Bàn Tử làm cảm động.

Anh mỉm cười, huých Bàn Tử một cái, nói: "Vương Đại Oa, người ta đang hỏi cậu kìa!" "Hả." Bàn Tử sực tỉnh, vẻ mặt hớn hở nhìn Khổng Tước nói: "Tiểu a muội, em không biết đâu, trong Trùng Cốc này có mấy loại bướm hồ điệp đặc biệt, vừa hay có thể lấp đầy khoảng trống trong lĩnh vực hồ điệp của nước ta.

Thế nên bọn anh mới lặn lội từ thủ đô đến đây." Nghe Bàn Tử nói hươu nói vượn một cách nghiêm túc như vậy, Lâm Nghị và Lão Hồ thầm buồn cười.

Khá khen cho cái gã Bàn Tử này, giờ đây IQ đột nhiên tăng cao, lại có thể bịa ra lý do cao siêu đến thế.

Nhận thấy ánh mắt đầy tò mò của Khổng Tước, Bàn Tử lại không nhịn được mà khoe khoang: "Đúng, chính là như vậy!

Bọn anh muốn đem những loại hồ điệp quý giá này làm thành tiêu bản, mang về thủ đô, sau đó mở một cuộc triển lãm, để những người nước ngoài đến thăm đất nước vĩ đại của chúng ta mở mang tầm mắt, cho họ thấy thế nào là hoa hồ điệp Điền Nam!" Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, cái gã này sắp không phanh lại được rồi.

Đoạn đầu nghe còn có vẻ đẳng cấp và đáng tin, chứ đoạn sau thì nổ hơi quá rồi.

Tiểu béo à, cho cậu cơ hội mà đừng có vô dụng thế chứ!

Ai ngờ cô bé Khổng Tước này là trẻ con nông thôn, chưa thấy sự đời, nghe Bàn Tử khoe khoang thì cười hì hì: "Hóa ra hồ điệp chỗ chúng em lợi hại như vậy sao!" Bàn Tử có chút đắc ý: "Chứ còn gì nữa, phải để mấy lão ngoại quốc biết mặt!" Tuy nhiên, phong cảnh Điền Nam đẹp thì đẹp thật, nhưng muỗi ở đây cũng độc lắm.

"Điền Nam thập bát quái, tam chích văn tử nhất bàn thái" (Mười tám chuyện lạ Điền Nam, ba con muỗi làm được một đĩa thức ăn)!

Muỗi ở đây vừa to vừa béo, hút máu cực kỳ dữ dội!

Quan trọng là Bàn Tử mang huyết mạch Huyền Quy, Huyền Quy nhả chân khí, chân khí hóa thần thủy, thần thủy sinh thận.

Máu của gã tự nhiên có sức hấp dẫn đặc biệt với đám muỗi mòng!

Chỉ trong chớp mắt, mười mấy con muỗi đã vây quanh gã kêu vo ve.

Muỗi đốt gã thì gã không thấy cảm giác gì lớn, nhưng cứ vo ve quanh tai làm gã thấy cực kỳ khó chịu.

Lâm Nghị thấy vậy, từ trong nhẫn không gian lấy ra một lọ thuốc xịt muỗi đưa qua.

Lọ thuốc xịt muỗi này là Shirley Dương mang từ Mỹ về, chính là để phòng muỗi đốt ở vùng Điền Nam này.

Khổng Tước khép hai đầu gối, ngồi trước mặt Bàn Tử, nói: "Nhưng mà, Vương Đại Oa này, Trùng Cốc là một nơi rất tà môn.

Truyền thuyết nói rằng ở đó có kho báu, người trong bản chúng em từng có người đi vào nhưng đều không thấy trở về.

Người ở đây đều nói là do mạo phạm sơn thần, sơn thần không cho họ về, bắt họ làm nô lệ." Bàn Tử vừa bôi thuốc xịt muỗi vừa nói: "Kho báu?

Anh nói cho em nghe này tiểu a muội, chẳng có kho báu nào đâu, đó đều là truyền thuyết mê tín thôi, đừng tin.

Ngoài ra, sơn thần nhà các em trông như thế nào?

Cũng có mũi có mắt chứ?" Bàn Tử đã mở lời là không dứt ra được.

Cái miệng cứ thế liến thoắng không ngừng.

Mà lạ là những cô bé mười bảy mười tám tuổi như Khổng Tước lại rất thích kiểu này, bị gã nói cho ngẩn ngơ cả người, đôi mắt cứ dán chặt vào Bàn Tử không rời.

Tuy nhiên, về vị sơn thần này, Lâm Nghị lại biết đôi chút.

Không phải ai khác, chính là con sâu bất tử họ Hoắc (Huo's Undying Insect) trong truyền thuyết, trường sinh bất tử, tồn tại từ thuở sơ khai!

Theo anh biết, kích thước của nó lớn hơn nhiều so với con Thiết Đầu Long Vương mà họ từng gặp!

Những lời nhảm nhí của Bàn Tử không làm Khổng Tước hứng thú, cô bé cứ nhìn chằm chằm vào lọ thuốc xịt muỗi trong tay Bàn Tử, đôi mắt có chút mê mẩn nói: "Vương Đại Oa, đây là cái gì thế, thơm quá đi." Bàn Tử cầm lọ thuốc xịt muỗi quơ quơ trước mặt Khổng Tước, nói: "Em nói cái này hả?

Nước đuổi muỗi, hàng ngoại đấy!" Khổng Tước vừa định đón lấy để ngửi thử thì Bàn Tử nhanh tay thu lại, tiếp tục bốc phét: "Tiểu a muội à, anh nói cho em nghe, cái đám muỗi hoa lớn này sợ nhất là thứ này đấy..." Lâm Nghị thấy vậy, giẫm mạnh lên chân Bàn Tử một cái.

Cái tính nóng nảy của Bàn Tử lập tức định quay sang lý luận với Lâm Nghị, kết quả bị Lâm Nghị lườm cho một cái cháy mặt.

Sau đó, Lâm Nghị nháy mắt ra hiệu cho Bàn Tử nhìn Khổng Tước, lúc này Bàn Tử mới bừng tỉnh đại ngộ!

Gã ngượng ngùng đưa lọ thuốc xịt muỗi qua, nói: "Hay là... em cũng dùng thử xem." Thế mới đúng chứ!

Lâm Nghị hài lòng mỉm cười.

Huynh đệ à, cố lên nhé!

Mặc kệ là trâu già cỏ non gì, Khổng Tước này tuy nhan sắc bình thường, hơi đen, nhưng tính tình tốt, là người hiền lành.

Lâm gia ta sẽ là hậu thuẫn vững chắc cho cậu!

Khổng Tước phấn khởi đón lấy lọ thuốc xịt muỗi, đặt lên mũi khẽ hít một hơi, một mùi hương kỳ lạ quẩn quanh đầu mũi, cô bé kinh ngạc reo lên: "Thơm quá, nước đuổi muỗi sao lại thơm thế này ạ." "Chứ còn gì nữa!

Đây là hàng ngoại quốc mà!" Bàn Tử đưa tay định đòi lại.

Chương 234

Lâm Nghị thấy Bàn Tử lại bắt đầu tính toán, liền nói: “Khổng Tước à, loại nước đuổi muỗi này anh Vương của em còn nhiều lọ lắm, nếu em thích thì lọ này tặng cho em luôn.” Bàn Tử ngẩn ngơ cả người.

Sao tôi lại không biết là có nhiều lọ nhỉ?

Đám muỗi hoa to như thế cứ xoay quanh tôi, đưa lọ này cho cô ấy thì tôi dùng cái gì?

“Thật ạ?” Khổng Tước nhìn Bàn Tử với vẻ mặt thuần khiết không chút tì vết.

Bàn Tử tuy có chút không cam lòng, do dự một hồi rồi nói: “Chứ còn gì nữa.

Loại này anh có đầy, không thiếu lọ này đâu, em... em cứ cầm lấy đi~” Khổng Tước cảm kích nói: “Vương Đại Oa, cảm ơn anh nhiều lắm.” Bàn Tử: “Không có chi.” Thấy Bàn Tử vẫn còn vẻ không đành lòng, Lão Hồ lườm gã một cái.

Chẳng phải chỉ là một lọ nước đuổi muỗi thôi sao!

Có cần phải keo kiệt thế không?

May mà Lão Lâm cơ trí, không thì công sức của cậu đổ sông đổ biển hết rồi!

Rõ ràng là giàu có như vậy, sao vẫn còn bủn xỉn thế này!

Với con gái mà cũng keo kiệt!

Ôi, lấy gì để cứu rỗi cậu đây, huynh đệ của tôi.

Shirley Dương không muốn xen vào chuyện của ba anh em Lâm

Nghị, cô nhìn Khổng Tước, đi thẳng vào vấn đề: "Khổng Tước, muốn đến Trùng Cốc phải đi qua núi Già Long, em có thể giới thiệu cho bọn chị một người dẫn đường để đưa bọn chị vượt núi được không?" Câu hỏi này lại làm khó Khổng Tước, cô nói: "Núi Già Long cao lắm, trên núi có tuyết bao phủ quanh năm, nên từ lâu rồi không có ai vượt qua đó cả." Lâm Nghị khẽ cười nói: "Tôi nghe nói còn có một đường thủy có thể đi qua núi Già Long, có thật không?" Khổng Tước cười ngọt ngào: "Dưới chân núi đúng là có một đường thủy, những người trước đây vào Trùng Cốc đều đi từ đó." Nghe đến đây, Bàn Tử có chút nôn nóng hỏi: "Vậy...

đường thủy đó ở đâu?

Em có thể tìm người dẫn bọn anh đi không?" "Khổng Tước, em qua đây." Một giọng nữ từ ngoài phòng truyền vào.

Sau khi nghe tiếng người phụ nữ, Khổng Tước đứng dậy rời đi.

Qua khe hở của căn phòng, Lâm Nghị thấp thoáng thấy được dáng vẻ của người phụ nữ ngoài cửa.

Người phụ nữ diện mạo tuấn tú, khoảng chừng ngoài hai mươi tuổi, dáng người mảnh khảnh, phong thái lôi cuốn, so với Khổng Tước thì còn mặn mà hơn vài phần.

"Đây chắc hẳn là Thải Vân, bà chủ khách sạn Thải Vân rồi." Lão Hồ và Bàn Tử cũng ngước mắt nhìn theo, tặc lưỡi: "Nghe nói bà chủ khách sạn này là một góa phụ xinh đẹp, nhìn diện mạo này thì đúng là đẹp thật, tuổi còn trẻ mà đã góa chồng, thật đáng tiếc." Lâm Nghị thấy bộ dạng này của Lão Hồ, nhếch miệng cười: "Sao thế, Lão Hồ định học theo Tào tặc à?" "Hả?

Tào tặc gì?" "Tào Tháo thời Tam Quốc ấy, nổi tiếng là thích vợ người khác (nhân thê)." "Đi chỗ khác chơi.

Tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi.

Cái này với Tào tặc khác nhau xa lắm." Lâm Nghị hắc hắc cười, nói: "Cậu không phải Tào tặc, sao biết được cái thú của Tào tặc?" Shirley Dương đứng bên cạnh nghe ba người này mỗi người một câu, thực sự là không nói nên lời.

Lão Hồ và Bàn Tử thì thôi đi, không lẽ Lâm Nghị cũng có sở thích này?

Thích vợ người khác?

Thính lực của Shirley Dương vẫn là người bình thường, nhưng ba anh em Lâm Nghị giờ đã khác xưa, thính lực phi phàm.

Dù cách một khoảng xa nhưng vẫn có thể nghe thấy cuộc đối thoại của góa phụ và Khổng Tước.

"Chị dâu, có chuyện gì thế ạ?" "A muội, đừng có nói nhiều, nếu họ thực sự vào Trùng Cốc thì đa phần là không trở về được đâu." "Em biết rồi, chị dâu." Lâm Nghị nhìn Lão Hồ và Bàn Tử, cười nói: "Nghe thấy chưa?

Người đẹp mà tâm cũng thiện nữa!" Shirley Dương không nghe nổi nữa, nói: "Các anh bớt nói nhảm đi, thời gian không còn sớm nữa, mau đi ngủ đi!" Lâm Nghị cười ha hả, rồi về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mưa đã tạnh, trời hửng nắng.

Bàn Tử đang lân la làm quen với Khổng Tước, xem có hỏi được thông tin gì về đường thủy đó không, hoặc là bảo Khổng Tước làm người dẫn đường cho họ.

Lão Hồ thì canh chừng bà chủ Thải Vân, tránh để bà ta làm hỏng chuyện.

Shirley Dương đang thu dọn hành lý, kiểm tra đồ đạc.

Lâm Nghị thì lấy ống nhòm ra, đi lên một đỉnh núi, nhìn ra bốn phía.

Chỉ thấy ngọn núi cao nhất đâm thẳng vào mây xanh, hai bên toàn là vách đá dựng đứng, nhấp nhô liên tiếp không thấy điểm dừng, cũng không phân biệt được mây trắng hay tuyết đọng trên đỉnh núi.

Mây mù ở đây quả nhiên rất nhiều, lại còn phân lớp rõ rệt, lưng chừng núi đã bắt đầu có từng sợi khói xanh sương mỏng, càng lên cao mây càng dày, đều bị núi cao chặn lại, tụ lại một chỗ, cả đỉnh chính núi Già Long trông như một võ sĩ mặc giáp bạc đứng sừng sững giữa biển rừng.

Dưới núi là biển rừng mênh mông, thác nước và rừng rậm muôn hình vạn trạng, một khung cảnh thiên nhiên nguyên sinh tuyệt đẹp.

Với phong thủy này, hèn chi năm xưa Hiến Vương lại chọn nơi đây để xây dựng mộ Hiến Vương – một huyệt thần tiên!

Cách đó không xa, Bàn Tử lại đang hỏi Khổng Tước về chuyện đường thủy.

Khổng Tước chỉ lắc đầu nói: "Anh Vương à, anh đừng hỏi nữa.

Con đường thủy đó đã làm chết rất nhiều người rồi, nghe nói trong đó còn có ma nữa!

Thay vì đi đường thủy, các anh thà vượt núi Già Long còn hơn." Bàn Tử nói: "Tiểu a muội à, em cứ nói cho anh biết đi, em cần gì anh sẽ cho cái đó.

Nói nhỏ với em nhé, anh có rất nhiều tiền." Nói đoạn, Bàn Tử đã lấy ra năm mươi tệ, nhét vào lòng bàn tay Khổng Tước.

Khổng Tước vội vàng đẩy tay Bàn Tử ra, lắc đầu: "Vương Đại Oa, em không cần tiền đâu.

Các anh thực sự đừng đi mà.” Lâm Nghị thấy Khổng Tước nhất quyết không nói, liền đi tới cười bảo: “Tiểu a muội, thấy em lương thiện như vậy, bọn anh cũng không giấu gì em!

Thật ra, bọn anh không phải đến bắt bướm đâu.” Khổng Tước kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, hỏi: “Lâm Đại Oa, vậy... các anh đến để làm gì ạ?” “Hứa với anh là không nói cho người ngoài biết, anh sẽ nói cho em.” “Vâng vâng.” Thấy Khổng Tước chân thành như vậy, Lâm Nghị bèn đem chuyện họ bị trúng lời nguyền nên phải đi đổ đấu đào mộ nói cho cô nghe.

Khổng Tước cuối cùng cũng bị Lâm Nghị thuyết phục, ngập ngừng nói: “Được rồi, đợi ăn cơm xong, em sẽ đưa các anh đến đường thủy.” Nghỉ ngơi một buổi sáng, ăn món bún đặc sản của Điền Nam, nhân lúc Thải Vân không chú ý, Khổng Tước lén đưa bốn người Lâm Nghị xuất phát.

Sau khách sạn Thải Vân có một cánh rừng, chủ yếu là cây lá rậm, kế đến là cây hương quả và đỗ quyên lớn, cũng có một ít quế lá bạc.

Chỉ có một hố đất thấp hơn mặt bằng trồng một đám trúc xanh mướt, băng qua rừng trúc là một đám bụi gai khô héo.

Trên bụi gai treo những bộ xương đầu bò kỳ quái, trông cực kỳ rùng rợn.

Bàn Tử thắc mắc: “Sao ở đây lại có nhiều đầu bò thế nhỉ?” Lâm Nghị kiểm tra một cái đầu bò, nói: “Nhiều bản làng cổ xưa sẽ treo vật tổ ở những nơi không lành để cảnh báo nguy hiểm.

Đi thôi, theo lời Khổng Tước thì phía trước không xa chắc là đến đường thủy rồi!” Băng qua cánh rừng kỳ quái này, nhóm năm người thấy một con sông nhỏ.

Khổng Tước chỉ về hướng dòng chảy của con sông, thật thà nói:

“Các anh các chị ơi, đây chính là đường thủy xuyên qua núi Già Long, cứ đi theo hướng đó một lát là tới nơi.” Bàn Tử trong lòng mừng rỡ: “Được rồi, a muội, vậy em về đi, không chị dâu em lại lo lắng.” Khổng Tước cười: “Vâng ạ, Vương Đại Oa, vậy các anh cẩn thận nhé.” Lâm Nghị thấy vậy, cạn lời nhìn Bàn Tử.

Đúng là cái đồ phế vật!

Cơ hội cùng nhau hoạn nạn lại bị cậu lãng phí như thế à!

Không trải qua mưa gió, không thể hiện vóc dáng vĩ đại của cậu thì cô bé Khổng Tước này sao có thể sống chết đi theo cậu được?

Liếm chó liếm đến cuối cùng vẫn chẳng có gì đâu.

Từ xưa chân tình không giữ được, chỉ có chiêu trò mới chiếm được lòng người.

Xem ra vẫn phải để người anh em này giúp cậu một tay rồi!

“Tiểu a muội à, hay là em làm người dẫn đường cho bọn anh đi, em vừa hát hay vừa múa giỏi, đi cùng bọn anh cho đỡ buồn, sau này anh Vương của em sẵn sàng trả cho em 1000 tệ tiền thù lao!” Khổng Tước nghe thấy họ muốn đưa mình đi cùng, kinh ngạc hỏi: “Vương Đại Oa, thật vậy sao ạ?

Thật ra em cũng muốn vào xem từ lâu rồi, chỉ là quy định trong bản không cho chúng em vào thôi.” Khổng Tước tuy trẻ tuổi nhưng không phải kẻ nhát gan, lá gan cô bé không hề nhỏ, nếu không đã chẳng dám một mình đi nơi khác mua sắm đồ đạc.

“Lão Lâm, cậu...” Bàn Tử vừa định mở miệng từ chối, thấy ánh mắt của Lâm Nghị và Lão Hồ thì dường như gã chẳng có quyền từ chối, liền đổi giọng: “Dĩ nhiên là thật rồi.

Em làm người dẫn đường cho bọn anh, chẳng phải chỉ có 1000 tệ thôi sao, Vương Đại Oa này chi.” Khổng Tước vui mừng cười: “Em

không cần nhiều tiền thế đâu, chỉ cần mười tệ là được rồi, như vậy chị dâu em sẽ không mắng em đâu.” Lâm Nghị cười ha hả: “Thế sao được, đã bảo một ngàn là một ngàn, yên tâm, anh Vương của em không thiếu tiền đâu.” Năm người tiếp tục đi dọc bờ sông.

Bàn Tử kéo Lão Hồ và Lâm Nghị lại, nói nhỏ: “Này Lão Lâm, các cậu có ý gì thế hả?

Chương 235

Để một con bé đi theo làm gì?

Có người ngoài ở đây, sau này lấy minh khí (đồ cổ) cũng không tiện.

Hơn nữa, vạn nhất từ mộ Hiến Vương lòi ra con cương thi lớn làm tiểu a muội sợ hãi thì tính sao?

Thật là không ổn thỏa chút nào!" Lâm Nghị khinh bỉ nhìn Bàn Tử một cái, nói: "Thôi đi, đừng có lải nhải nữa.

Sau này thực sự gặp nguy hiểm gì thì cậu để ý chăm sóc cô bé là được, đừng để anh em coi thường nhé." Bàn Tử bĩu môi: "Thì... chẳng phải là phiền phức sao!" Lão Hồ nói: "Bàn Tử, có phải cậu thấy người ta xấu nên không ưng không?

Tôi nói cho cậu biết nhé, cái hạng người ba ngày hai lượt đi tìm gái như cậu mà có một cô gái hoàng hoa đại khuê nữ để ý là tốt lắm rồi!

Còn chê này chê nọ, lát nữa nhớ vào miếu mà thắp hương cảm tạ đi." Bàn Tử vội vàng giải thích: "Làm gì có chuyện đó, Khổng Tước tuy không xinh đẹp lắm nhưng tính cách rất đáng yêu, lại còn biết múa nữa." Lâm Nghị mắng: "Thế là được rồi còn gì.

Đừng có lắm chuyện nữa, có thời gian thì lo mà dựng một cái bè trúc đi, ở đây trúc nhiều, lát nữa đi tiếp chưa chắc đã còn trúc đâu." "Rõ!" Sau đó, năm người tạm dừng lại, Lão Hồ và Bàn Tử đi chặt trúc, Shirley Dương, Lâm Nghị và Khổng Tước phụ trách làm bè trúc.

Những cây trúc to bằng bắp tay này trong tay Lão Hồ và Bàn Tử chẳng khác gì đôi đũa, chỉ cần một đao là đứt lìa.

Chẳng mấy chốc họ đã chặt được vài chục cây trúc, sau đó tỉa cành lá rồi mang đến chỗ Lâm Nghị.

Lâm Nghị cắt trúc thành từng đoạn nhỏ, tiến hành lắp ráp, rồi dùng dây thừng buộc chặt bè trúc lại, sau đó dùng khóa kim cương mà Shirley Dương mang từ Mỹ về để gia cố lần thứ hai.

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, một chiếc thuyền trúc tinh xảo đã được hoàn thành, họ còn buộc đèn pha công suất lớn ở phía trước bè, phía sau buộc thêm vài cái đèn pin.

Do trong hang động có nhiều thạch nhũ và măng đá rủ xuống, để tránh bị va đầu, tất cả đều đội mũ bảo hiểm leo núi, trên mũ có đèn chiến thuật có thể dùng từ sáu đến tám tiếng.

Vì Lâm Nghị có nhẫn không gian nên họ mang theo rất nhiều pin dự phòng, hoàn toàn không sợ hết điện giữa chừng.

Lâm Nghị kéo thuyền trúc xuống sông nhỏ, đợi mọi người lên thuyền xong, ba anh em mỗi người một cây sào trúc làm mái chèo, đẩy thuyền ra giữa dòng, tiến về phía trước theo đường thủy.

Thuyền trúc đi được vài trăm mét, một khối đá đỏ tự nhiên khổng lồ rủ xuống ngay giữa lòng sông, phía sau khối đá, nước sông chảy vào một cái miệng thú khổng lồ.

Con thú đá khổng lồ đó trông vừa giống hổ vừa giống sư tử, dường như đang há cái miệng đỏ ngòm, gầm thét điên cuồng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, như muốn nuốt chửng khối đá đỏ kia.

Và thời gian như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc đó, tư thế của nó bị đóng băng, có lẽ đã giữ nguyên như vậy ở đây hàng nghìn hàng vạn năm rồi.

"Mẹ kiếp, cái này trông như cửa địa ngục vậy!" Bàn Tử thấy cái đầu thú khổng lồ trước mặt thì có cảm giác tim đập chân run.

Lão Hồ nắm chặt cây sào trúc, ánh mắt cẩn thận quan sát miệng thú.

Bên trong miệng thú sâu thẳm vô cùng, nhìn không thấy điểm dừng.

Con sông nhỏ hẹp, đá lởm chởm khắp nơi, nước sông cũng không sâu, khoảng chừng hai ba mét.

Tiến vào trong miệng thú, Lão Hồ tỏ ra vô cùng cẩn trọng.

Bàn Tử thì vô ý hay hữu ý cứ để mắt đến Khổng Tước, đề phòng cô bé gặp nguy hiểm.

Shirley Dương thì tim đập loạn nhịp, tâm trạng vô cùng kích động.

Còn Lâm Nghị đứng ở đầu thuyền, mắt nhìn thẳng phía trước, quan sát tình hình dưới nước để tránh va phải đá ngầm làm hỏng bè trúc.

Thực ra làm thuyền trúc rất kỳ công, muốn chắc chắn thì phải xử lý qua dầu nóng.

Họ chỉ dùng một hai lần nên không cần cầu kỳ như thế.

Ngoài tiếng nước chảy róc rách, cả hang động yên tĩnh đến lạ thường, tiếng mưa và tiếng sấm bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy, dường như đây là một thế giới dưới lòng đất tách biệt hoàn toàn với thế gian.

Sau khi chèo được sáu bảy trăm mét trên đường thủy, đột nhiên có một khúc cua nước chảy xiết, thân thuyền nghiêng mạnh, ba anh em Lâm Nghị có bộ hạ rất vững nên không sao.

Khổng Tước không chú ý, người nghiêng đi, ngã nhào vào lòng Bàn Tử.

Shirley Dương dù đã bám vào khóa kim cương trên bè nhưng

người cũng không khỏi chao đảo, đầu đập vào người Lâm Nghị.

Do Lâm Nghị đang đứng ở đầu thuyền, cô lại đang ngồi trên bè nên cú va chạm đó húc thẳng vào mông Lâm Nghị.

Lão Hồ không để ý nhiều đến vậy mà hét lớn: "Đừng hoảng loạn!

Giữ vững thân thuyền!" Rất nhanh, thuyền trúc đã vượt qua khúc cua nước xiết, tuy nhiên, dưới ánh đèn pha, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả đều sững sờ.

Đó là từng hàng từng hàng tượng người bằng đá (thạch nhân dũng)!

Những tượng người bằng đá này đều bị trói hai tay sau lưng, tạo thành tư thế bị bắt giữ, do môi trường dưới lòng đất ẩm ướt và âm u, bề mặt tượng đá đã chuyển sang màu nâu xám, ngũ quan mờ mịt hoàn toàn, dường như trên bề mặt mọc đầy một lớp rêu mốc.

Từ hình dáng bên ngoài, cơ bản không thể phân biệt được nam nữ, chỉ dựa vào vóc dáng thì có cao có thấp, béo gầy khác nhau, dường như ngoài người trưởng thành ra, trong đó còn có cả một số thiếu niên chưa lớn hết.

Chúng không hề được chế tác theo một tiêu chuẩn thống nhất như tượng người bồi táng thời Tần Hán là binh sĩ và nghệ nhân.

Trên nóc hang có những sợi xích đồng loang lổ rỉ xanh treo những tượng người đá này ở hai bên, có vài sợi xích đã bị đứt, vài sợi thì trống không, có lẽ qua năm tháng dài đằng đẵng, không ít tượng người đã rơi xuống nước.

Từng pho tượng đá treo lủng lẳng như những con quỷ treo cổ, lơ lửng cách mặt nước chưa đầy một thước, trong cái hang tối tăm âm u này, đột nhiên nhìn thấy những thứ này, dù Lão Hồ và Bàn Tử gan dạ cũng không khỏi rùng mình, huống chi là hai người phụ nữ kia.

Khổng Tước lại càng nhớ đến những truyền thuyết, vẻ mặt sợ hãi nói: “Người chết, người chết...

ở đây thực sự có ma.” Bàn Tử gan lớn, liếc nhìn một cái rồi nói: “Người chết cái gì chứ.

Toàn là đá tạc ra thôi, đừng có tự hù mình.

Chỉ là, sao chỗ này lại có nhiều người đá thế nhỉ?” Lâm Nghị thản nhiên nói: “Bàn Tử, cậu nhìn kỹ xem, đây có phải là người đá không?

Có thấy cảm giác quen quen không?” Mọi người dừng thuyền trúc lại, Bàn Tử ghé sát vào một pho tượng người đá, nhìn kỹ một hồi, cau mày nói: “Lão Lâm, cậu nói thế tôi mới thấy đúng là hình như đã gặp ở đâu rồi!” Lâm Nghị dùng móng tay cạo một miếng trên pho tượng treo ngược xuống, nói: “Cái này giống hệt cái ‘người’ mà chúng ta va phải khi xe gặp sự cố bên bờ sông Lan Thương đấy.” Nghĩ lại đám sâu nhầy nhụa lúc trước, Bàn Tử cảm thấy buồn nôn: “Lão Lâm, ý cậu là trong những người đá này đều chứa đầy sâu sao?” Mọi người nghe vậy, ánh mắt run rẩy nhìn về phía trước.

Những tượng người đá trước mặt họ nhìn không thấy điểm dừng, tính sơ sơ cũng phải hàng trăm pho, thậm chí có thể nhiều hơn nữa!

Nhiều tượng người như vậy, bên trong chứa biết bao nhiêu là sâu đây!

Lâm Nghị gật đầu, tiếp tục nói: “Hơn nữa những thứ này không phải làm bằng đá, mà là thi thể bị rữa ra!

Các cậu còn nhớ tiệm quan tài ở huyện Cổ Lam không?

Dùng thịt người để nuôi cá ấy.” Bàn Tử nghe mà tim đập thình thịch, giữa đôi mày thoáng qua vẻ căng thẳng, nói: “Quan tài thì dùng thịt người nuôi cá, ở đây lại dùng thịt người nuôi sâu.

Đúng như lão Trần chột đã nói, Hiến Vương cho đám nô lệ uống

dây trường xuân từ miệng, sau đó treo ngược họ ở đây, bịt kín thất khiếu, mặc cho họ giãy giụa đến chết.

Đây cũng là lý do vì sao tư thế của những nhân dũng này thiên hình vạn trạng, chẳng cái nào giống cái nào." Nghe xong, sắc mặt Lão Hồ sa sầm, nghiến răng nói: "Tám phần những người này là thợ thủ công và nô lệ tham gia xây dựng.

Hiến Vương lão nhi vì muốn giữ bí mật nên mới dùng phương pháp tàn nhẫn này để sát hại họ ở đây!

Thật chẳng ngờ thiên đạo tuần hoàn, bản đồ lăng mộ lão ta vẫn bị lưu truyền ra ngoài!" Lâm Nghị cũng không nhịn được mà mắng chửi: "Mẹ nó chứ, đám vương hầu tướng tướng cổ đại thật chẳng coi con người là người.

Trong mắt bọn quý tộc, nô lệ và dân lành còn chẳng bằng trâu ngựa.

Này Bàn Tử, cái thân hình này của cậu mà làm nô lệ thì chắc chắn là hàng cực phẩm, tuyệt đối là mạng dùng để tế lễ, một mình chấp ba đấy!" Bàn Tử lườm Lâm Nghị một cái đầy khinh bỉ, đáp: "Cút đi lão Lâm, câu này của cậu đã phơi bày hoàn toàn bản chất vô học của mình rồi.

Theo tôi biết, thời cổ đại người ta còn lấy việc được chọn làm người tuẫn táng hay vật tế làm vinh dự, đó là vinh hạnh vô thượng đấy.

Việc tuyển chọn người tuẫn táng cực kỳ nghiêm ngặt, phải tra xét tổ tông ba đời, tư tưởng hay diện mạo có vấn đề một chút cũng không được.

Nhiều người viết huyết thư xin xếp hàng còn chẳng đến lượt, rất hợp với hạng người giả vờ tích cực như cậu.

Lúc đó chắc chắn cậu sẽ nhảy cẫng lên mà gào: Lấy tôi tế trời đi, tôi hợp nhất để đốt thiên đăng đấy, hãy để nhân dân tổ quốc chờ tin tốt của tôi đi, vì thắng lợi, hãy lấy tôi làm đèn." Bầu không khí vốn căng thẳng nhờ màn trêu chọc của hai người mà dịu đi hẳn.

Khổng Tước ngồi trên thuyền trúc nhìn Bàn Tử, đôi mắt như muốn nói: "Anh Vương hiểu biết thật nhiều quá!" Tuyết Lỵ Dương lườm ba người một cái, mím môi nói: "Mấy người nói đủ chưa?

Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta phải đi qua đây nhanh lên." Khổng Tước định thần lại, cũng vội hưởng ứng: "Chị Dương nói đúng đấy!

Chúng ta mau chèo về phía trước thôi, hy vọng trước khi qua khỏi thủy đạo, đám nhân dũng này không rơi xuống!" Khổng Tước vừa dứt lời.

Chương 236

Một tiếng động cực lớn vang lên!

Chiếc bè trúc đang lững lờ trôi bỗng như va phải thứ gì đó dưới sông, chao đảo mạnh mẽ.

Ngay sau đó là tiếng kim loại va chạm nặng nề dưới nước vọng lên, rồi những nhân dũng phía sau họ cứ thế "ùm ùm" nối đuôi nhau rơi xuống sông.

Lâm Nghị ngẩn người.

Đúng là em đấy, em gái Khổng Tước ạ.

Cái miệng em cũng chẳng khác gì cái miệng của Bàn Tử.

Toàn là miệng được khai quang cả.

"Lão Hồ, Bàn Tử, làm việc thôi!" Lâm Nghị khẽ quát một tiếng, Lão Hồ và Bàn Tử hiểu ý, lập tức cầm mái chèo dốc toàn lực chèo thuyền.

Sức lực của họ lớn khác thường, ba người hợp lực làm tốc độ thuyền trúc tăng lên gấp đôi.

Ngặt nỗi thủy đạo quanh co đã hạn chế bớt tốc độ.

Phía sau họ, nhân dũng rơi xuống mặt nước như mưa, nghe mà kinh hồn bạt vía.

Thuyền trúc chèo ra được hơn trăm mét, phía trước lại xuất hiện nhiều nhân dũng hơn, treo lơ lửng như đám quỷ thắt cổ, ít nhất cũng phải vài trăm cái, trông càng thêm rợn tóc gáy.

Cùng lúc đó, những nhân dũng phía trước cũng bắt đầu rơi xuống như bom dội, ùm ùm rơi vào lòng nước.

Chỉ còn lại hàng trăm sợi xích rỉ sét đung đưa qua lại giữa không trung.

Con đường thủy này tám phần không phải con đường năm xưa Trần chột đã đi.

Nếu không, đám cơ quan này e là đã bị phá hủy sạch sành sanh từ lâu rồi.

Chỉ trong chốc lát, tất cả nhân dũng đều đã rơi xuống nước.

Bàn Tử tò mò nhìn đám nhân dũng dưới nước, ngạc nhiên nói: "Nhân dũng rơi xuống hình như cũng chẳng có chuyện gì nhỉ?

Hay là mọi người quá căng thẳng rồi?

Cứ nghi thần nghi quỷ!

Cứ cho là trong nhân dũng có sâu, cứ cho là vỏ vỡ ra, thì sâu vẫn chỉ là sâu thôi, rơi xuống nước thì làm được gì?" Lão Hồ ngẫm lại thấy Bàn Tử nói cũng có lý, chỉ cần họ còn ở trên thuyền, đám sâu rơi xuống nước cũng chẳng làm gì được họ.

Tuy nhiên, trong lòng anh vẫn có dự cảm bất ổn, liền nói: "Cứ kệ nó đã, chúng ta cứ qua khỏi thủy đạo này trước." Bàn Tử chẳng thảy quan tâm: "Đừng có tạo không khí căng thẳng nữa, làm em gái sợ rồi kia.

Mấy con sâu đó còn bay lên cắn chúng ta được chắc?" Bàn Tử vừa dứt lời, mặt nước bắt đầu nổi bong bóng sùng sục như thể dưới đáy sông có những vòi phun nước nhỏ.

Lâm Nghị cầm đèn pin soi xuống mặt nước.

Nước không sâu, chỉ tầm ba mét, ánh đèn mạnh chiếu thẳng xuống đáy sông!

"Bàn Tử, hình như bị cậu nói trúng rồi đấy!" Có hai cái miệng

khai quang này, lo gì đại sự không thành!

Những người khác cũng nhìn xuống, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi.

Lớp da khô héo của nhân dũng bị nước ngấm vào, trên lớp da màu xám xuất hiện từng vết nứt, khuôn mặt người vốn mờ nhạt cũng dần rõ nét.

Hóa ra khuôn mặt của những người này lúc còn sống đã bị trát đầy bùn, sau khi uống dây trường xuân thì bị dùng bùn bịt kín thất khiếu cho đến khi chết ngạt, vì vậy tử thi vẫn giữ nguyên biểu cảm giãy giụa đau đớn lúc lâm chung.

Lúc này đèn pin chiếu vào, cộng với sự chuyển động của dòng nước làm ánh sáng bị biến dạng, khiến vô số xác ướp trong nước như thể đang sống lại.

Ngay sau đó, những vết nứt trên cơ thể nhân dũng to dần ra, từ mắt, miệng, mũi, tai và những chỗ nứt trên cơ thể liên tục nổi lên bọt khí, rất nhiều trứng sâu khô héo tràn ra.

Những quả trứng sâu đó vừa gặp nước là sống lại, giống như miếng bọt biển khô hút nước, chúng nhanh chóng phình to, biến thành những con đỉa nước màu trắng to bằng đầu ngón tay.

Hai bên chúng mọc ra những thứ kỳ lạ như móng tay, bơi cực nhanh, tất cả đều lao về phía bè trúc.

Khổng Tước nhìn thấy đám sâu này, khuôn mặt đen nhẻm trở nên trắng bệch, kinh hãi kêu lên: "Là Thủy Trệ Phong!" Thủy Trệ Phong ở vùng Điền Nam này đúng là thứ khiến người ta nghe danh đã mất vía!

Đó là một loại côn trùng sống ở vùng nước nông, rất thích bám vào vật thể nổi để đẻ trứng, trứng gặp nước là sống, còn được gọi là đỉa hút máu.

Một khi bị nó hút máu, đến trâu mộng cũng chẳng trụ được nửa

tháng.

Mà số lượng nhiều đến mức không thể hình dung nổi.

Hạng người béo tốt máu nhiều như Bàn Tử chính là món ăn ưa thích của chúng.

Bàn Tử ho khụ khụ hai tiếng, mím môi cố tỏ ra bình tĩnh: "Em gái đừng hoảng!

Loại đỉa này không có cánh, không bay ra khỏi mặt nước được đâu!" Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Phần lưng của những con Thủy Trệ Phong đó ngọ nguậy, thế mà mọc ra đôi cánh mỏng dính!

Mặt Bàn Tử đen như nhọ nồi.

Chuyện gì thế này?

Mình cứ nói cái gì là cái đó tới.

Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái: "Bàn Tử, tôi lạy cậu đừng nói gì nữa!" Từng con đỉa có cánh đập cánh phạch phạch lao lên khỏi mặt nước, tấn công mọi người.

Tuyết Lỵ Dương nhanh tay lẹ mắt, lập tức bung ô ra.

Đám đỉa lao vào chiếc ô, cô xoay nhẹ cán ô, từng con đỉa đều bị nghiền nát.

Chiếc ô này không phải ô bình thường, mà là Kim Cương Tán – một lợi khí đạo mộ có được từ di vật của Chá Cô Tiếu!

Kim Cương Tán được làm từ thép tinh luyện trộn với kim loại hiếm, toàn thân là xương thép lá sắt, cung nỏ mạnh đến mấy cũng không xuyên thấu được, nước lửa không sợ, bách độc bất xâm, chuyên phòng các loại cơ quan ám khí trong cổ mộ.

Có chiếc ô này hộ thân còn tốt hơn một khẩu súng lục!

Lão Hồ vung xẻng quân dụng loạn xạ.

Sức anh cực lớn, phàm là con đỉa nào va vào xẻng đều nổ tung xác, chết không kịp ngáp.

Bàn Tử vốn có thể tự vệ được, ngặt nỗi bên cạnh còn một cô bé, anh liền ôm lấy Khổng Tước: "Khổng Tước, đừng sợ!

Có anh Bàn ở đây, mấy con đỉa này chỉ là rác rưởi thôi!" Khổng Tước mở to mắt, tận mắt thấy vô số đỉa bám lên lưng Bàn Tử, cô nuốt nước miếng hỏi: "Anh Bàn, anh không sao chứ?" "Không sao!" "Nhưng trên lưng anh có rất nhiều đỉa đang hút máu kìa." "Có sao?

Đừng quan tâm mấy chi tiết nhỏ đó!

Có anh ở đây, em chắc chắn an toàn." Lâm Nghị nhìn thấy cảnh này thì vô cùng cảm động.

Tất nhiên không phải vì Bàn Tử đang ra vẻ, mà là vì trên lưng gã có quá trời đỉa thật!

Những con đỉa đó đang ngọ nguậy, ra sức hút máu gã!

Ngược lại, Bàn Tử vẫn như không có chuyện gì, vẫn sống long hoạt hổ.

Tốt, tốt lắm.

Huyết mạch Huyền Quy đúng là máu dày thật, bền bỉ cho nó hút luôn.

Lâm Nghị có Kim Quang Chú hộ thể, con đỉa nào lao tới là chết con đó.

Anh cầm mái chèo dốc sức chèo thuyền về phía trước.

Đúng lúc này, Khổng Tước lại lên tiếng: "Anh Bàn, thuyền của

mình không bị lật chứ?" Chiếc thuyền dưới chân họ đột ngột chìm xuống, như thể vừa bị tăng thêm nghìn cân trọng lượng, và sức nặng vẫn đang tiếp tục tăng lên.

Lâm Nghị liếc nhìn xuống nước.

Chương 237

Hóa ra Thủy Trệ Phong tuy có thể bay nhưng đôi cánh đó không duy trì được lâu.

Thấy tấn công bốn người không xong, chúng liền bám vào đáy thuyền, muốn kéo chìm bè trúc.

Ở dưới nước hoàn toàn là thiên hạ của chúng.

Lão Hồ nhìn Bàn Tử và Khổng Tước, nhịn không được nói: "Em gái à, làm ơn em cũng đừng nói gì nữa!" Lâm Nghị chẳng hề bận tâm, mỉm cười nhạt: "Lũ nhóc con này cũng thông minh đấy, thôi được, Lâm gia ta sẽ chơi với chúng mày một chút." Lâm Nghị cúi người, lẳng lặng vận công.

Trong lòng bàn tay anh ẩn hiện tiếng sấm rền, một tia điện dài được ấp ủ hiện ra.

Sau đó, anh xoay tay cắm thẳng lòng bàn tay xuống nước.

Nước dẫn điện, uy lực của Chưởng Tâm Lôi men theo dòng nước lan tỏa sang đám đỉa xung quanh.

Tức thì trong sông vang lên những tiếng nổ lép bép, vô số đỉa bị tia điện đánh trúng, cơ thể co giật, chỉ trong chốc lát đã đi chầu Diêm Vương.

Đặc biệt là đám đỉa bám dưới đáy thuyền bị cú Chưởng Tâm Lôi này hốt trọn ổ, từng con rơi khỏi đáy thuyền, chìm xuống đáy sông.

Vì uy lực Chưởng Tâm Lôi của Lâm Nghị có hạn và đều tập trung vào đám đỉa nên những người khác không cảm thấy gì nhiều.

Khi đám đỉa xung quanh bị Lâm Nghị giải quyết bằng một chưởng, chiếc thuyền vốn suýt chìm nhanh chóng nổi lên.

Lão Hồ thấy đỉa đã giảm bớt, lập tức hét lớn: “Lão Lâm, Bàn Tử, nhân lúc này mau chèo thuyền qua vùng nước này!” Ngay khi mọi người chuẩn bị vượt qua thì từ bốn phương tám hướng vang lên những tiếng nước bắn tung tóe!

Mặt nước xung quanh như bị đun sôi, sủi bọt sùng sục.

Rồi từ xa đến gần, từng đợt sóng cuộn trào lao về phía thuyền trúc!

Dưới ánh đèn pin cực mạnh, mọi người có thể nhìn rõ thứ dưới sông!

Đó là một loại cá có hình thù kỳ dị.

Cổ chúng ngắn, xương đầu và đặc biệt là xương hàm rất cứng, thân hình bầu dục, dẹt hai bên, vây đuôi hình chữ Y.

Chúng có màu xám xanh, lưng xanh đen, bụng đỏ tươi.

Răng hình tam giác sắc nhọn, xếp xen kẽ nhau, hàm dưới phát triển và có gai nhọn!

“Là cá piranha!” Lão Hồ biến sắc hét lên.

Dù anh có gan góc đến đâu thì lúc này tim cũng vọt lên tận cổ họng.

Cá piranha không giống cá thường.

Khi chúng đã cắn trúng con mồi sẽ bám chặt không buông, dùng sự vặn vẹo của cơ thể để xé toạc thịt, một miếng cắn có thể rứt ra 16cm khối thịt.

Lực cắn của hàm trên và dưới lớn đến kinh người, có thể cắn xuyên da trâu thậm chí là ván gỗ cứng, cắn đứt cả lưỡi câu bằng thép.

Cá sấu thường ngày xưng vương xưng bá dưới nước, hễ gặp cá piranha cũng phải sợ đến mức co rúm lại, lật ngửa bụng lên trên để lộ

phần lưng cứng phía dưới hòng giữ mạng.

Hiện giờ dưới nước, bốn phương tám hướng, trong tầm mắt đều là lũ cá piranha hung hãn!

Họ đang đối mặt với sự bao vây của vô số cá ăn thịt người!

Tuyết Lỵ Dương mặt đầy hắc tuyến, thần sắc có phần tuyệt vọng nói: "Hết rồi, hết thật rồi, lão Lâm, xem ra hôm nay chúng ta phải bỏ mạng ở đây rồi." Chuyến đi đến mộ Hiến Vương này còn chưa bắt đầu đã phải kết thúc sao?

Thảo nào Trần chột lại bại trận ở đây!

Lão Hồ và Bàn Tử vẫn đang nỗ lực chiến đấu, cố gắng tiêu diệt càng nhiều cá piranha càng tốt.

Tuy nhiên, hiện tại họ đang rơi vào tình cảnh lo trước mất sau, dù bản lĩnh cao cường nhưng cũng đã bắt đầu kiệt sức.

Lâm Nghị thấy vậy liền dặn dò: "Lão Hồ, Bàn Tử, mệt thì nghỉ ngơi đi, chỗ này cứ giao cho tôi." Lão Hồ và Bàn Tử nghe vậy thì mừng rỡ.

Lão Lâm xưa nay luôn có cách, giờ anh đã nói vậy thì chắc chắn có phương pháp đối phó với đàn cá rồi!

Nói xong, Lâm Nghị lẳng lặng lấy ra hai quả lựu đạn dưa lê từ trong nhẫn không gian.

Lão Hồ và Bàn Tử nhìn thấy thì ngẩn người.

Đây là... lựu đạn dưa lê!

Họ đã từng thấy rồi!

Trước đây ở pháo đài quân sự cũng đã dùng qua!

Không ngờ trong tay lão Lâm vẫn còn món đồ quý giá này!

Thấy lựu đạn, lòng họ cũng yên tâm hẳn.

Chỉ thấy Lâm Nghị rút chốt an toàn, hai quả lựu đạn va vào nhau một cái, sau đó mỗi tay một quả, trước sau ném ra.

"Oành!

Oành!" hai tiếng nổ điếc tai vang lên!

Sóng nước phía trước và phía sau bị hất tung cao vài mét, máu cá nhuộm đỏ dòng sông, chiếc thuyền trúc nhỏ chao đảo giữa những con sóng.

"Ha ha ha!" Nhìn vô số con cá bị nổ bay ra, Bàn Tử cười lớn: "Lão Lâm, được đấy, cậu đào đâu ra món đồ xịn này thế?" Lâm Nghị khinh bỉ nói: "Cậu tưởng mấy ngày qua tôi cũng rảnh rỗi như cậu chắc?" Tất nhiên thực tế là những món này đều do anh vơ vét được ở pháo đài quân sự.

"Hắc hắc, lão Lâm à, còn nữa không?

Cho Bàn gia tôi hai quả để chơi cho sướng tay đi." "Chơi?

Lo mà chèo thuyền đi." Lâm Nghị cạn lời phân phó.

Ném lựu đạn nổ cá mà vui lắm à?

Vui thật không đấy?

Lão Hồ cũng phê bình: "Bàn Tử, mau chèo thuyền đi, chúng ta tranh thủ lúc này xông ra ngoài!" Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn nhìn chằm chằm ra xa, ở khu vực lựu đạn vừa nổ, chỉ một loáng sau lại có rất nhiều cá piranha nhảy lên!

Hiển nhiên, dù hai quả lựu đạn đã giết không ít cá nhưng lũ còn lại ngửi thấy mùi máu lại càng trở nên điên cuồng hơn.

Chúng coi xác đồng loại bị nổ chết là thức ăn để rỉa rót!

Lão Hồ và Bàn Tử cũng chú ý đến cảnh này, không dám chậm trễ, thuyền trúc nhanh chóng lao đi trong thủy đạo.

Chẳng mấy chốc, phía sau thuyền lại xuất hiện vô số cá piranha.

"Lão Lâm, không xong rồi, lũ cá đó đuổi kịp rồi!" Lâm Nghị nghe vậy lại lấy thêm một quả lựu đạn nữa ném ra.

"Oành!" một tiếng, sóng nước tung tóe.

Thuyền trúc mượn lực sóng, tốc độ chạy nhanh hơn hẳn.

"Lão Lâm, không xong rồi, chúng lại..." "Oành!" "Lão Lâm, không xong rồi, chúng..." "Oành!" "Lão Lâm, không xong rồi..." "Oành." "Lão Lâm..." Lâm Nghị chẳng nói chẳng rằng, rút thêm một quả lựu đạn định ném thì bị Bàn Tử ấn tay lại: "Hắc hắc, lão Lâm, món đồ xịn này vui không?" "Không vui!" "Vậy cho tôi chơi một lúc đi." "Thật sự không vui đâu.

Bàn Tử, món này cậu không nắm bắt nổi đâu." "..." Mặc dù liên tục nổ cá nhưng cá trong sông quá nhiều, lựu đạn chỉ giúp họ tiếp tục di chuyển chứ không thể mang lại an toàn tuyệt đối.

Tuyết Lỵ Dương vốn tâm tế như trần, đôi mắt cô luôn quan sát xung quanh, rất nhanh, đôi mắt đẹp của cô thoáng hiện lên một tia sáng, kinh ngạc reo lên: "Lão Lâm, nhìn kìa, bên kia có một con đường!" Vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều hướng về phía bên trái.

Ở phía trái không xa là một bờ sông có thể đặt chân lên, bờ sông rõ ràng là được con người bồi đắp, trông rất giống một con đường!

Lão Hồ lộ vẻ vui mừng: "Tốt quá, chúng ta cứ ở mãi dưới thủy đạo cũng không phải cách, chỗ này đã có đường chắc chắn sẽ có lối ra!" Lâm Nghị gật đầu: "Nói không sai, chuẩn bị cập bờ!" Bàn Tử nhún vai, chẳng thảy để tâm: "Cập bờ gì chứ, phiền phức quá.

Khoảng cách gần thế kia, nhảy vọt qua là xong chứ gì!" Khổng

Tước từ nãy đến giờ bộ não vẫn luôn trong trạng thái đơ cứng!

Chương 238

Đặc biệt là khi thấy Lâm Nghị lấy lựu đạn ra, cô hoàn toàn mờ mịt!

Những anh trai chị gái này là hạng người gì vậy?

Sao lại có cả lựu đạn?

Chẳng lẽ thật sự chỉ vì để giải lời nguyền trên người mà đến đây đạo mộ thôi sao?

Sao mình cảm giác như đã leo lên thuyền tặc thế này?

Lúc này nghe thấy có thể lên bờ, cô mới sực tỉnh, nhìn con đường ven bờ cách chỗ họ tận bốn năm mét!

Anh Bàn nói muốn nhảy qua?

Đùa à?

Khoảng cách bốn năm mét, bờ lại ẩm ướt, đầy rêu xanh.

Đừng nói là nhảy không qua, dù có nhảy qua được thì sơ sẩy một chút trượt xuống sông là thành mồi cho cá ngay.

Khổng Tước còn chưa kịp phản ứng thì anh Bàn của cô đã ôm lấy cô, dốc hết sức nhảy vọt một cái, vượt qua mặt sông bốn năm mét, đáp vững vàng lên bờ.

Lâm Nghị nhìn Tuyết Lỵ Dương, chưa kịp nói gì thì cô đã không nói một lời, đứng dậy tiến đến ôm lấy eo anh.

Lâm Nghị thuận tay đỡ lấy mông cô, kéo cô vào lòng, chân hơi dùng lực, hai người như chim bay vút đi, rồi lại như lá thu nhẹ nhàng hạ cánh.

Ngay lúc này, trên thuyền chỉ còn lại mỗi Lão Hồ đơn độc nhìn

bốn người trên bờ, mím môi chẳng biết nói gì cho phải.

Em gái tuy không bằng tiểu thư khuê các trên thành phố nhưng cũng là con gái cơ mà!

Thật sự không ổn thì đợi xong vụ mộ Hiến Vương này, mình tiện đường kiếm đại cô nương xinh xắn nào quanh đây cũng được.

Ví dụ như cô góa phụ cười duyên kia, nghĩ kỹ lại thì cũng khá có vị đấy.

Khi đàn cá piranha tấn công, dây thừng buộc thuyền trúc sắp bị chúng cắn đứt, thuyền lắc lư không ngừng, Lão Hồ mới bừng tỉnh, thầm nghĩ: "Nghĩ vớ vẩn cái gì thế!

Người phụ nữ của Lão Hồ ta sao có thể tùy tiện ứng phó được?" Định thần lại, Lão Hồ cúi người ôm lấy chiếc đèn pin.

Anh thầm vận công, thân hình nhảy vọt lên, khoảng cách bốn năm mét với anh chỉ là chuyện nhỏ!

Chứng kiến công phu của Lão Hồ và Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương thầm ghi nhớ trong lòng.

Nếu không nhầm thì lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Lão Hồ và Bàn Tử cũng chẳng khác gì người thường?

Thế mà chỉ mới vài tháng không gặp đã trở nên lợi hại thế này!

Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị đầy ẩn ý, thầm nghĩ: "Xem ra là lão Lâm đã chỉ điểm không ít đây!" Ngay khi mọi người vừa rời đi, lũ cá piranha lập tức ập lên thuyền trúc.

Trong nháy mắt, chiếc thuyền vốn còn lành lặn đã bị rỉa cho nát bét, tan tành.

Khổng Tước nhìn chiếc thuyền nát vụn, đôi mắt to ngơ ngác tại chỗ.

Xong đời rồi.

Lần này đúng là rơi vào ổ trộm thật rồi, không ra ngoài được mất.

“Anh Lâm, các anh thật sự chỉ để đạo mộ thôi sao?

Em cảm thấy các anh chẳng ai là người bình thường cả.” Khổng Tước nhìn Lâm Nghị đầy mong chờ, dè dặt hỏi.

Lâm Nghị cười đáp: “Em gái yên tâm đi, có anh Bàn của em ở đây, bảo đảm em sẽ được về nhà nguyên vẹn, không mất một sợi tóc nào.” Bàn Tử vỗ ngực bảo đảm: “Lão Lâm nói đúng đấy.

Khổng Tước, em cứ đi theo anh, cứ yên tâm kê cao gối mà ngủ, anh Bàn của em bản sự lớn lắm!” Khổng Tước nhìn Bàn Tử, bán tín bán nghi nói: “Nhưng mà... anh Bàn ơi, trên lưng anh có rất nhiều đỉa kìa.” Bàn Tử: “????” Lúc này mọi người mới để ý, sau lưng Bàn Tử đang nhảy nhót là một lớp đỉa nước đang ra sức hút máu gã.

Đừng nói người khác, ngay cả bản thân gã cũng chẳng hề hay biết.

Giờ được Khổng Tước nhắc, Bàn Tử mới thấy có gì đó sai sai, sắc mặt lập tức trắng bệch, cảm giác như cơ thể bị rút cạn, hai chân bủn rủn, “phịch” một tiếng ngã lăn ra đất.

Đến con trâu mộng đầu làng cũng chẳng chịu nổi cú hút máu này.

Lâm Nghị và Lão Hồ vội vàng làm sạch đám đỉa sau lưng gã, rồi Khổng Tước dùng băng gạc băng bó lại cho gã.

Bàn Tử lúc này mới từ từ tỉnh lại, gã nắm lấy tay Lão Hồ và Lâm Nghị, giọng yếu ớt như tơ: “Lão Lâm, Lão Hồ à, Bàn gia tôi chắc là không qua khỏi rồi, xin hai người nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ cách mạng, trả thù cho người anh em này!

Hai người...

đi đi!

Mau đi đi, tôi không muốn hai người nhìn thấy bộ dạng xấu xí lúc lâm chung của tôi đâu." Lão Hồ nắm chặt tay Bàn Tử, ánh mắt đầy tình cảm nói: "Bàn Tử, đừng nói nhảm, có tôi ở đây, có lão Lâm ở đây, cậu không được chết, cũng không được phép chết nghe chưa?

Kiên trì lên, tổ chức cần cậu, nhiệm vụ cách mạng cần cậu!

Sau này Lão Hồ tôi còn phải nhìn cậu cưới vợ, sinh con nữa chứ." Khổng Tước thấy cảnh này thì xúc động thầm nghĩ: "Họ đúng là những người trọng tình trọng nghĩa!

Lại còn là những người có năng lực, có bản sự nữa chứ!" Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái.

Cái thằng này diễn cũng ra vẻ lắm.

Huyết mạch Huyền Quy đâu có dễ chết thế.

Có mấy chục con đỉa thôi mà, hút tí máu thì đã làm sao.

Anh lấy từ trong nhẫn không gian ra một lọ thủy tinh và một ống tiêm dùng một lần.

Trong lọ là một liều penicillin, anh bóp nát đầu ống thuốc, xé túi đựng ống tiêm, cắm kim vào hút thuốc.

"Bàn Tử, đừng nản lòng!

Nào, tiêm một mũi, bảo đảm cậu lại sống long hoạt hổ ngay!" Lâm Nghị đẩy nhẹ ống tiêm cho khí thoát ra, cười híp mắt nói.

Bàn Tử thấy ống tiêm thì rùng mình, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lão Lâm...

đừng...

đừng làm bậy!" "Đây là thuốc cứu mạng đấy!" "Tôi khỏe rồi, không sao đâu, thuốc này cứ để dành cho người cần dùng đi!" Vừa nói, Bàn Tử lập tức vực dậy tinh thần, đứng thẳng lưng, lại sống long

hoạt hổ như thường.

“Bàn Tử, cậu chính là cái người cần dùng đó!

Lão Hồ, giữ nó lại!” Lão Hồ thấy Bàn Tử vẫn bình an vô sự, hừ nhẹ một tiếng, xoay người đè gã xuống đất.

Lâm Nghị cầm ống tiêm, nhắm thẳng mông Bàn Tử mà đâm một phát.

Sau đó là tiếng la oai oái của Bàn Tử.

Hồi nhỏ Bàn Tử đi tiêm, vì nghịch quá mà làm cong cả kim tiêm cắm trong mông, từ đó gã cứ thấy kim tiêm là hãi.

Sau khi tiêm xong, sắc mặt Bàn Tử vẫn hơi tái, rõ ràng đám đỉa vừa rồi cũng làm gã kiệt sức không ít.

“Thế này đi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát, lát nữa mới lên đường.” Lão Hồ gật đầu, Bàn Tử bị thương nên cũng cần dưỡng sức, vả lại họ cũng vừa trải qua sinh tử nên cũng thấy mệt mỏi.

Sau đó, Lão Hồ và Bàn Tử ngồi khoanh chân, bắt đầu vận hành phép thổ nạp quy tức mà Lâm Nghị đã truyền thụ để nhắm mắt dưỡng thần.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh lấy bánh quy nén mang từ Mỹ về chia cho Lâm Nghị và Khổng Tước ăn để bổ sung dinh dưỡng.

Tuyết Lỵ Dương lại gần Lâm Nghị, liếc nhìn Lão Hồ và Bàn Tử, khẽ hỏi: “Lão Lâm, họ làm sao vậy?

Sao đột nhiên trở nên lợi hại thế?” Lâm Nghị mỉm cười: “Gặp vận may thôi.” Nói vậy cũng không sai.

Chương 239

Hệ thống vừa vặn ban thưởng những huyết mạch đó, nên thực lực của họ mới có thể đột phá mạnh mẽ chỉ trong vài tháng ngắn ngủi.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị đầy ẩn ý: "Vận may gì chứ, tôi thấy chắc là cậu đã truyền thụ bí quyết công phu cho họ rồi đúng không?" Lâm Nghị cắn một miếng bánh quy nén, cười nói: "Dương đại tiểu thư, cô đúng là một con quỷ nhỏ lanh lợi." Tuyết Lỵ Dương trong lòng thầm vui, mím môi hỏi: "Nếu tôi nói tôi cũng muốn học, cậu có sẵn lòng chia sẻ bí quyết cho tôi không?" Thể chất của cô vốn mạnh hơn đàn ông bình thường, nhưng đối mặt với cao thủ công phu thực sự thì vẫn còn kém xa.

Chưa nói đâu xa, ông ngoại của cô – Chá Cô Tiếu chính là một kỳ nhân như vậy!

Tiếc là cô chỉ học được chút da lông, không dùng được việc lớn.

Vì Lâm Nghị có thể truyền công phu cho Lão Hồ và Bàn Tử, cô cũng nảy sinh ý định muốn học.

Chưa nói gì khác, học công phu rồi sau này cãi nhau ở nhà cũng không sợ chịu thiệt.

Hơn nữa, chuyến này nếu không tìm được hạt châu Mộc Trần, chắc chắn sẽ còn phải xuống mộ, học võ cũng là để bảo đảm an toàn.

Lâm Nghị đánh giá Tuyết Lỵ Dương một lượt.

Đường cong nóng bỏng, làn da mịn màng trắng trẻo, đôi mắt to kia vẫn hớp hồn người khác như mọi khi.

"Truyền cho cô cũng không phải không thể, nhưng mà..." Tuyết Lỵ Dương đã đoán trước Lâm Nghị định nói gì, cô chặn họng trước:

“Cậu muốn bao nhiêu tiền cứ nói thẳng với tôi.” Lâm Nghị nhún vai, cười khẽ: “Hồi đầu ba anh em chúng tôi nghèo rớt mồng tơi nên mới cần tiền.

Giờ thì tiền bạc chỉ là con số thôi.” Tuyết Lỵ Dương hơi ngẩn người, đúng là như vậy thật.

Với thực lực hiện giờ của Lâm Nghị, tùy tiện đào một tòa mộ lớn, ước tính sơ sơ cũng có hàng triệu bạc.

Lúc này nhìn lại Lâm Nghị, trong lòng cô bỗng dâng lên một cảm giác mới mẻ.

Cô vốn tưởng đã rất hiểu Lâm Nghị, không ngờ thứ cô biết chỉ là Lâm Nghị của quá khứ thôi.

“Vậy cậu muốn...” “Hôn tôi một cái, tôi sẽ bảo cô.” Tuyết Lỵ Dương: “???” Vừa rồi cô tưởng mình đã nhìn lầm Lâm Nghị, giờ cô lại thấy mình nhìn lầm anh lần nữa, hoặc có lẽ tương lai vẫn sẽ nhìn lầm.

Đàn ông à... trong đầu họ chứa cái gì thế không biết?

“Tôi đang nói chuyện chính sự với cậu đấy!” “Tôi cũng có nói chuyện phiếm đâu.” “Thật sự chỉ cần hôn một cái là cậu sẽ dạy tôi?” “Tôi lừa cô làm gì?” Chụt!

Tuyết Lỵ Dương mím môi, đặt hai phiến môi hồng lên má Lâm Nghị một cái.

Lão Hồ và Bàn Tử đang dưỡng thần nên không thấy.

Khổng Tước ở bên cạnh thì đờ đẫn, miếng bánh quy nén trong tay cũng chẳng còn thấy ngon nữa.

Cái miệng nhỏ há thành hình chữ O.

“Oa...” Người thành phố đều bạo dạn thế sao?

Cái miệng này nói hôn là hôn luôn, bên cạnh còn có một cô bé mười bảy tuổi đây này!

Em còn chưa thành niên đâu đấy!

Cảm giác như tâm hồn mình bị vấy bẩn rồi ấy.

Lâm Nghị: "Á!

Cô thế mà lại làm thật à." Tuyết Lỵ Dương: "???["Trời đất!" "Lão Lâm, cậu đừng có quá đáng quá nhé!" Lâm Nghị nhún vai nói: "Học võ không phải chuyện ngày một ngày hai, dù tôi có nói cho cô thì trong chốc lát cũng chẳng có tiến triển gì đâu, nên cô bỏ cuộc đi." Giờ mình làm gì có huyết mạch nào để đưa cho cô chứ.

Chỉ dựa vào mấy món Long Tượng Công với khinh công gì đó, cô tu luyện mười tám năm chắc gì đã đạt được một phần mười thực lực của Lão Hồ và Bàn Tử hiện giờ?

"Tôi không quan tâm, cậu đã hứa rồi thì nhất định phải dạy tôi!" Tuyết Lỵ Dương hừ nhẹ một tiếng, hiếm khi tỏ ra nũng nịu, bĩu môi trông cũng có phần đáng yêu.

Lâm Nghị đối phó: "Được được được, đợi xong vụ mộ Hiến Vương về rồi tôi sẽ dạy.

Còn cô có học thành tài được hay không thì tôi không quản đâu đấy." Tuyết Lỵ Dương tự tin vỗ ngực: "Cậu yên tâm đi.

Chỉ cần cậu chịu dạy, tôi tuyệt đối sẽ không kém cạnh gì Lão Hồ và Bàn Tử đâu!" Lâm Nghị mỉm cười không nói.

Một lát sau, Lão Hồ và Bàn Tử đã vận khí xong, tinh thần diện mạo của hai người đã đổi mới hoàn toàn, vẻ mệt mỏi trước đó quét sạch sành sanh.

Đặc biệt là Bàn Tử, trước đó vì bị thương mà sắc mặt trắng như

tuyết, giờ lại hồng hào rạng rỡ như thể chưa từng bị thương vậy!

Tuyết Lỵ Dương thấy hiệu quả luyện công của họ, trong lòng càng thêm vui mừng, thầm nghĩ: "Công phu của lão Lâm tác dụng lớn thật!

Phen này mình đúng là hời to rồi!

Hi hi hi!" Quá hiếm thấy!

Bình thường toàn là lão Lâm gài bẫy cô, coi cô như con cừu béo để thịt!

Cô thừa hiểu điều đó, chỉ vì Lâm Nghị có thực lực nên cô cũng không chấp nhặt.

Hôm nay cuối cùng cũng chớp được cơ hội, kiếm được của Lâm Nghị một vố hời!

Trong lòng cô chỉ có hai chữ: Sảng khoái!

Cảm giác như nông dân nổi dậy được làm chủ vậy.

Chỉnh đốn xong xuôi, mọi người tiếp tục lên đường.

Thời cổ đại khi xây dựng các lăng mộ quy mô lớn, người ta thường lợi dụng sông ngòi để vận chuyển đá và vật liệu.

Năm đó, những người thợ xây lăng Tần Thủy Hoàng đã hát rằng: 'Lấy đá ở cửa Cam Tuyền, nước sông Vị không chảy nổi'.

Ý nói công trình lăng Thủy Hoàng năm ấy đồ sộ đến mức việc vận chuyển đá làm tắc nghẽn cả dòng sông Vị.

Còn con đường thủy này chính là mật đạo vận chuyển đá lương cho mộ Hiến Vương năm xưa!

Hiến Vương đã cho xây dựng nó, lợi dụng các hang động tự nhiên rồi dùng nhân lực chỉnh sửa, khơi thông để tạo lối tắt vận chuyển tài

lực cho vương lăng.

Tất nhiên, so với Thủy Hoàng Đế thì Hiến Vương chỉ là tiểu bang tiểu phái, quy mô công trình không thể sánh bằng hoàng lăng, nên không đến mức làm tắc nghẽn cả dòng sông.

Giờ đây đã đến cuối dòng chảy, xuất hiện một con đường do con người tu sửa, mọi người men theo đó đi tiếp khoảng hai ba trăm mét thì lờ mờ thấy ánh sáng phía trước.

Tất cả đều phấn khởi bước nhanh hơn.

Chỉ một loáng sau, họ đã ra khỏi sơn động!

Cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều phải sững sờ si mê!

Dưới vách đá dựng đứng của núi Già Long, trên đỉnh đầu cao vút là những tầng mây dày đặc.

Phía trước là trùng điệp núi non, ở giữa trũng xuống thành một dải rừng nguyên sinh rộng lớn, xanh rì bạt ngàn.

Có vô số loài hoa lạ cỏ quý không tên, xen kẽ là những khe vực sâu thẳm, suối nhỏ và đầm nước hiểm trở.

Một vài khe sâu dưới ánh nắng có thể nhìn rõ từng nhành cây ngọn cỏ, nhưng càng nhìn càng thấy sâu không thấy đáy, u tối khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Có nơi lại mây mù bao phủ, tạo nên một khung cảnh vừa mông lung vừa huyền bí.

Đúng là thế ngoại đào nguyên, tiên cảnh nhân gian!

Lâm Nghị lấy bản đồ ra, mọi người cũng vây quanh lại để xem hiện tại đang ở đâu và Trùng Cốc nằm ở phương hướng nào.

Tuy nhiên bản đồ quá sơ sài, lại trải qua hai ngàn năm, địa hình địa mạo đã thay đổi rất nhiều, ngoại trừ các dấu mốc đặc biệt thì việc

chọn hướng đi cơ bản không thể dựa vào bản đồ được nữa.

Bàn Tử nhìn Lão Hồ và Lâm Nghị rồi bảo: "Lão Hồ, cậu dùng cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật gia truyền ra mà tính xem nào.

Cái gì mà tầm long điểm huyệt ấy." Lão Hồ nhìn quanh một lượt rồi lắc đầu: "Muốn thi triển Tầm Long Quyết thì phải phân biệt được hình thế lí khí, nhìn rõ sự hình thành của sông núi.

Nơi này đỉnh núi thì mây mù che lấp, dưới chân núi cây cối dây leo chằng chịt như phủ một lớp màn bông, tớ đoán là dù có mời tổ sư gia Mạc Kim đến đây cũng chịu chết." Bàn Tử quay sang: "Bản đồ không dùng được, phong thủy cũng chịu, lão Lâm, cậu có cách gì hay không?" Lâm Nghị mỉm cười điềm tĩnh: "Lão Trần chẳng phải đã nói rồi sao.

Chương 240

Ra khỏi núi Già Long, cứ đi thẳng vào rừng sâu về hướng Bắc, đến khi nào thấy loài bướm phượng đuôi vàng thì nơi đó chính là Trùng Cốc." Lão Hồ thở phào: "Dù sao thì chúng ta cũng đã vượt qua được ải núi Già Long này.

Đoạn đường phía sau chắc chắn còn khó đi hơn, mọi người phải cẩn thận đấy." Cả nhóm vừa đi vừa phát cây mở đường, chật vật lắm mới tạo ra được một lối đi giữa rừng hoang.

Thấy trời đã dần tối, đi đêm trong rừng rất nguy hiểm nên Lâm Nghị sắp xếp cho mọi người tìm chỗ nghỉ ngơi một đêm, đợi sáng mai mới đi tiếp.

Lão Hồ và Bàn Tử đi nhặt củi khô xếp thành đống.

Vùng Vân Nam này hay mưa, trong rừng sâu không khí ẩm ướt nên củi cũng ướt sũng.

May mà họ mang theo khá nhiều nhiên liệu rắn nên việc nhóm lửa không thành vấn đề.

Trong rừng sâu rắn rết kiến bọ khắp nơi, nếu là người bình thường qua đêm ở đây hẳn sẽ phải bắc lều trên cành cây hoặc dùng võng.

Nhưng nhóm Lâm Nghị thì khác.

Họ có nhẫn không gian mà.

Lâm Nghị đã chuẩn bị từ sớm, lấy từ trong nhẫn ra những chiếc giường sắt xếp và túi ngủ dày dặn, mỗi người một bộ không thiếu thứ gì.

Ăn mãi bánh quy nén của tiểu thư Shirley Yang cũng ngán, Lâm

Nghị dứt khoát lấy ra ba con vịt quay thủ đô và ba món xào do đầu bếp của Vạn Bảo Các đích thân làm, tất nhiên là không thể thiếu hai bình rượu Mao Đài để làm ấm người!

Từng món đồ được lấy ra khiến Khổng Tước nhìn mà ngẩn cả người.

Đây mà là đi đổ đấu sao?

Sao cảm giác như đi du lịch vậy?

Đồ ăn, vịt quay tuy là đồ nguội nhưng vừa hâm nóng trên đống lửa, mùi hương tỏa ra đã khiến sâu trong bụng ai nấy đều sôi sùng sục!

"Lâm đại ca, trên người anh có túi bách bảo à?

Sao cái gì cũng có thế?" Chưa đợi Lâm Nghị trả lời, Bàn Tử đã nhanh nhẩu: "Cái này của Lâm đại ca em gọi là không gian ảo, là một loại năng lực thần kỳ, nói nhiều em cũng không hiểu đâu.

Cứ coi như là siêu năng lực đi!" Khổng Tước mắt sáng rực: "Oa, các anh các chị ai cũng lợi hại quá!" Bàn Tử đắc ý vênh mặt: "Chuyện, không thì sao họ là anh em của Bàn gia này được chứ!" Nhìn cái vẻ mặt đắc ý của gã Bàn Tử, Lâm Nghị thực sự muốn đấm cho một trận.

Nhưng trong tình cảnh này, anh cũng đành từ bỏ ý định đó.

Dù sao thì việc này cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời của gã béo mà.

Ăn no uống say, ba anh em Lâm Nghị thay phiên nhau gác đêm.

Sáng sớm hôm sau, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng của hệ thống: [Đinh!

Địa điểm đả tạp thứ nhất đã làm mới: Bên trong cây Sinh Tử

nghìn năm.

Phần thưởng: Huyết mạch Thanh Loan.] Cuối cùng cũng làm mới rồi.

Đến Vân Nam lâu như vậy mà hệ thống chẳng động tĩnh gì, Lâm Nghị còn tưởng nó bị hỏng rồi cơ chứ.

Giờ đã vượt qua núi Già Long, địa điểm đả tạp đầu tiên cũng xuất hiện.

Địa điểm là cây Sinh Tử nghìn năm!

Cây Sinh Tử?

Nghe tên thôi đã thấy rất oai rồi.

Loại cây này Lâm Nghị chưa từng nghe qua, trong mộ Hiến Vương còn có loại cây thần kỳ này sao?

Anh chỉ nhớ ở Trùng Cốc có một cái cây rất tà môn, hình như gọi là cây Phu Thê.

Không biết có phải là cây Sinh Tử mà hệ thống nhắc tới không.

Cứ đến đó đả tạp thử xem sao.

Còn về phần thưởng, Lâm Nghị phải thốt lên là quá hời.

Huyết mạch Thanh Loan?

Thanh Loan là loài chim thần thường đi theo Tây Vương Mẫu, cũng là sứ giả của bà.

Nghe nói sau khi chết Thanh Loan có khả năng dục hỏa trùng sinh thành Phượng, tiếng hót cũng tương tự như Phượng gáy.

Thời cổ đại, Thanh Loan thường để chỉ những nữ tử cao quý.

Ví dụ như thơ của Vương Xương Linh có câu 'Thanh Loan phi nhập Hợp Hoan cung'.

Hay như 'Loan giá' của Thiên tử cũng là chỉ xe ngựa có hình Thanh Loan.

Mục đích của huyết mạch Thanh Loan này đã quá rõ ràng rồi.

Hệ thống thấy anh đã hứa bảo vệ Shirley Yang nên đặc biệt thưởng cho huyết mạch của thần điểu có thể dục hỏa trùng sinh.

Nên nói hệ thống này chu đáo, hay là quá chu đáo đây?

Tuy nhiên, việc có cho Shirley Yang dùng huyết mạch này không vẫn nằm trong tính toán của Lâm Nghị.

Dù sao anh cũng đã nói với cô là chỉ truyền thụ công phu, còn luyện thành hay không thì tùy vào 'cơ duyên' và 'ngộ tính' của cô.

Hắc hắc.

Dù cô có học xong mà vẫn là một 'gà mờ' thì cũng đừng trách Lâm gia này nhé!

Đang mải suy nghĩ, bên tai anh vang lên tiếng của Lão Hồ: "Lão Lâm, Bàn Tử, hai cậu mau nhìn này, ở đây có bướm phượng, màu vàng!" Bàn Tử hớn hở: "Bướm phượng vàng, chẳng lẽ Trùng Cốc ở ngay gần đây sao!

Ha ha ha, bảo bối ơi, Bàn gia đến đây!" Tìm thấy Trùng Cốc tức là mộ Hiến Vương sắp tới rồi!

Mà đã tới mộ Hiến Vương thì bảo vật còn xa nữa sao?

Khổng Tước nghi hoặc nhìn mọi người, ngập ngừng hỏi: "Bảo bối?

Chẳng phải các anh đến tìm Mộc Trần Châu sao?

Không lẽ các anh còn muốn tìm kho báu nữa?" Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, cái gã này hễ cứ vui lên là mồm mép không giữ kẽ gì cả.

Bàn Tử nghe Khổng Tước hỏi vậy thì mặt mũi đầy vẻ lúng túng, đưa mắt cầu cứu Lâm Nghị.

Lâm Nghị mỉm cười đáp: "Cô bé à, nếu anh không nhầm thì kho báu Trùng Cốc trong truyền thuyết của bản làng em chính là mộ Hiến Vương.

Mà Mộc Trần Châu chính là thứ quý giá nhất trong đó!

Tất nhiên, nếu gặp được thứ gì quý giá khác, bọn anh cũng có thể mang đi một hai món." Bàn Tử gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng, bọn anh chỉ mang đi một hai món thôi, tuyệt đối không lấy nhiều!

Đó là quy tắc của nghề bọn anh!" Khổng Tước bừng tỉnh: "Hóa ra là vậy.

Nhưng mà các anh tuyệt đối đừng để người trong bản biết nhé.

Người trong bản coi kho báu Trùng Cốc là tài sản tổ tiên để lại, nếu họ biết được thì phiền phức lắm đấy." Lâm Nghị gật đầu: "Chuyện này em cứ yên tâm." Tài bảo trong cổ mộ dành cho người có bản lĩnh, người của trại Già Long không biết đã có bao nhiêu tốp tiến vào Trùng Cốc và bỏ mạng trong đó.

Với trình độ đó mà còn muốn giữ bảo tàng sao?

Đúng là chiếm hố xí mà không đi cầu.

Hơn nữa cổ mộ Hiến Vương cũng chẳng phải để lại cho người trại Già Long.

Hiện tại tuy là những năm 80, nhưng người ở vùng núi hẻo lánh thế này vẫn khá mê tín, nếu để họ biết Khổng Tước dẫn bọn anh đi đào kho báu thì cô bé chắc chắn không có kết cục tốt đẹp gì.

Với nguyên tắc người không phạm ta, ta không phạm người, Lâm Nghị hiện tại không định chấp nhặt với người trại Già Long.

Chương 241

Mọi người đuổi theo bướm phượng đuôi vàng đi tiếp khoảng bốn năm trăm mét, nhưng không thấy Trùng Cốc đâu mà chỉ thấy một cây hoa lớn!

"Xem ra loài bướm này không sống trong Trùng Cốc mà bị cây hoa lan bướm này thu hút đến." Lan bướm vì đóa hoa có hình dáng giống như bướm đang bay lượn mà có tên như vậy, hương hoa của nó cũng rất dễ dẫn dụ bướm đến.

Bàn Tử thất vọng tràn trề: "Hại quá, tôi cứ tưởng là tới Trùng Cốc thật rồi, hóa ra chỉ là một cây hoa." Lão Hồ thì bình tĩnh hơn: "Xem ra mừng hụt rồi, nhưng nếu Trùng Cốc dễ tìm như vậy thì Hiến Vương đã không đặt mộ ở đó." Shirley Yang thần sắc vẫn như thường, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Đã là sơn cốc, lại còn đi về hướng Bắc.

Chúng ta cứ đi tiếp về phía Bắc chắc chắn sẽ gặp núi lớn, rồi men theo chân núi mà đi vòng quanh, nhất định sẽ tìm thấy thôi.

Anh thấy sao, lão Lâm?" Lâm Nghị gật đầu: "Cách này tuy hơi thô sơ nhưng lại rất thực tế." Được Lâm Nghị tán thành, Shirley Yang cười rạng rỡ: "Vậy quyết định thế đi, chúng ta mau khởi hành thôi!

Cố gắng tìm thấy Trùng Cốc trước khi trời tối!" Lâm Nghị thản nhiên nói: "Đường chúng ta đi không giống đường lão Trần đi năm xưa, tuy cùng hướng Bắc nhưng vẫn có lối rẽ trái phải.

Cứ đi theo tôi." Nói đoạn, Lâm Nghị dẫn đầu đi về phía bên phải.

Cùng sở hữu một tấm bản đồ da người, tại sao năm đó Trần Hạt Tử có thể vào được Trùng Cốc mà họ lại hoang mang không biết lối?

Ở mộ Hiến Vương này, thuật phong thủy Thiên Tinh của Mạc

Kim giáo úy đã khó phát huy tác dụng.

Nhưng bí thuật của Tá Lĩnh như 'Thức thảo biện nê' (nhìn cỏ phân biệt đất) lại cực kỳ hữu ích!

Không khéo là Lâm Nghị cũng biết chiêu này.

Vọng văn vấn thiết, nhận diện cây cỏ bùn đất!

Anh đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Dựa vào những bí thuật của Tá Lĩnh, họ vừa chặt phát dây leo chắn đường vừa tiếp tục tiến bước.

Sau khoảng hai ba tiếng đồng hồ, họ phát hiện ra một con sông nhỏ.

Hơn nữa con sông này hoàn toàn khớp với bản đồ.

Chính là sông Xà Hà được đánh dấu trên bản đồ da người!

Xà Hà là kênh đào nhân tạo do Hiến Vương cho đào năm xưa để xây dựng lăng mộ, trải qua nghìn năm, công trình kênh đào đại quy mô năm nào giờ đã biến thành những dòng suối nhỏ lúc đứt lúc nối.

Xà Hà chảy qua Trùng Cốc, mọi người men theo bờ sông đi tiếp thêm khoảng ba tiếng nữa thì thấy một thung lũng rộng lớn hiện ra trước mắt!

Ở phía trên cao của thung lũng còn có một di tích tường cổ giống như đập ngăn nước, nhưng đoạn tường này không biết do con người cố ý hay do thời gian bào mòn mà đã bị đứt đoạn.

"Mẹ kiếp, lặn lội núi non vất vả, cuối cùng cũng tới nơi!" Bàn Tử nhìn di tích tường cổ với đầy vẻ thành tựu.

Lão Hồ hỏi: "Lão Lâm, bức tường cổ này có ý nghĩa gì không?

Sao tớ thấy nó kỳ lạ thế nhỉ?" Đến mộ Hiến Vương, vốn liếng

phong thủy trong cuốn Thập Lục Tự của Lão Hồ đã không còn hiệu quả.

Cậu ta giờ cũng mịt mù, chẳng nhìn ra được điều gì.

Thấy Lão Hồ ham học hỏi, Lâm Nghị cũng không muốn làm cậu ta mất hứng, liền đem những gì mình biết kể cho họ nghe.

Mộ Hiến Vương chính là một 'Thần Tiên huyệt'!

Tiên huyệt nhân gian, Thủy Long Vựng, Tiên Kiều hiển hiện!

Hơn nữa đây là một kỳ tích phong thủy do con người nghịch thiên tạo ra!

Ví dụ như bức tường cổ bị đứt một nửa ở phía trên Trùng Cốc kia.

Nếu không có bức tường đó thì không thể gọi là tiên huyệt.

Chính nhờ sự tồn tại của bức tường cổ đã khiến phong thủy nơi này sinh ra biến hóa vi diệu.

Tường cổ ở trên cao.

Trên cao có gì?

Trên cao là hơi nước của sông Xà Hà bốc lên, tụ tập thành sương mù.

Sương mù lởn vởn, dưới ánh mặt trời chiếu rọi có thể tạo ra quầng sáng nhật nguyệt, mang theo hào quang thất sắc!

Bức tường cổ nằm trong quầng sáng sương mù đó chính là chiếc cầu để lên cõi tiên!

Đó chính là Thủy Long Vựng!

Mà mộ Hiến Vương được giấu sau Tiên Kiều, bên trong Thủy Long Vựng, rõ ràng lão ta tự coi mình là tổ tiên của các vị tiên, tôn

chủ của vạn thần!

Hình thế nơi này ẩn ẩn hiện hiện, mờ mờ ảo ảo, nhìn qua thì có hình, nhìn kỹ lại vô hình, chính là nơi sinh khí ngưng tụ, linh quang lộ diện, là nơi cực kỳ tốt lành.

Táng ở đây sinh khí không thoát ra ngoài, rắn rết kiến bọ không dám bén mảng!

Chính vì vậy, mộ Hiến Vương được mệnh danh là ngôi mộ trời đánh cũng không thủng!

Bàn Tử nghe Lâm Nghị giảng giải thì không nhịn được thốt lên: "Lão già Hiến Vương này chết rồi mà còn biết hưởng thụ gớm, xây ra cái loại tiên huyệt này chắc tốn không biết bao nhiêu nhân lực vật lực, loại huyệt này không mất vài chục năm chắc chẳng xây nổi đâu nhỉ?

Các cậu bảo lão ta mưu tính cái gì?

Chẳng lẽ định hồi sinh thật sao?" Lão Hồ nhìn sâu xa nói: "Nếu đúng như lão Lâm nói thì tám phần lão Hiến Vương này muốn hồi sinh thật.

Hoặc có thể nói là thi giải thành tiên!

Phải qua Tiên Kiều mới thấy được bản tôn của lão ta, dã tâm thật không hề nhỏ." Khổng Tước tò mò hỏi: "Anh Hồ, thi giải thành tiên là gì vậy?" Chưa đợi Lão Hồ trả lời, Bàn Tử đã sốt sắng: "Cái vụ thi giải thành tiên này nói ra thì phức tạp lắm, để anh Bàn giảng giải từng li từng tí cho em nghe." Lão Hồ và Lâm Nghị bật cười, cũng không nói gì, cứ thế lặng lẽ nhìn gã khoe khoang.

Danh gia đạo giáo thời Đông Tấn là Cát Hồng trong cuốn 'Bào Phác Tử' có viết: 'Thượng sĩ cử hình thăng hư, vị chi Thiên tiên; trung sĩ du vu danh sơn, vị chi Địa tiên; hạ sĩ tiên tử hậu thuế, vị chi Thi giải tiên'.

Ở đây nhắc đến ba phương pháp thành tiên.

Loại thứ nhất là bạch nhật phi thăng.

Cách này chỉ dành cho người có đại cơ duyên, đại công đức mới làm được, cả hồn lẫn xác đều hóa tiên.

Loại thứ hai là trường sinh tại thế.

Ví dụ điển hình nhất là Ma Cô.

Trong truyền thuyết, Ma Cô luôn giữ dáng vẻ ngoài đôi mươi nhưng đã trải qua ba lần bãi bể nương dâu, cứ mùng ba tháng ba hàng năm bà lại mang rượu tiên linh chi đến núi Côn Luân hiến tặng Tây Vương Mẫu.

Loại thứ ba chính là thi giải thành tiên.

Nghe thì oai phong đấy nhưng thực chất trong mắt giới Huyền môn, đây là loại thành tiên đẳng cấp thấp nhất.

Chỉ dành cho những kẻ không có thiên tư, không có cơ duyên, loại rác rưởi nhưng lại muốn cưỡng ép thành tiên nên mới phải chọn hạ sách này.

Tất nhiên đó chỉ là những pháp môn truyền thuyết trong Đạo tạng, còn có ai thực sự làm được hay không thì Lâm Nghị cũng chẳng rõ.

Ít nhất cho đến nay, đừng nói là tiên nhân, ngay cả những người thông hiểu đạo pháp âm dương thuật anh cũng chẳng gặp được mấy ai.

Có lẽ thứ anh tiếp xúc nhiều nhất chính là 'thi giải thành tiên' này.

Đời đời các vương hầu tướng lĩnh khát khao trường sinh cơ bản đều muốn dùng cách này.

Thậm chí trong Địa Tiên Thôn còn thực sự có một vị 'Thi tiên' trong truyền thuyết.

Thi giải thành tiên có nhiều loại: binh giải, thủy giải, hỏa giải, kiếm giải...

Nói nôm na là bị vũ khí chém chết, bị nước dìm chết, bị lửa thiêu chết.

Nhưng trong đó còn gia giảm thêm nhiều chi tiết, các phái Huyền môn nói mỗi kiểu một khác, còn có thực sự thành tiên được không thì có quỷ mới biết!

Sau khi bốc phét xong, Bàn Tử lại làm vẻ thâm trầm thở dài: "Mấy cái lão đạo sĩ này nói nhăng nói cuội thôi, làm gì có chuyện thành tiên thật chứ?

Chương 242

Thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng còn không làm được, nói gì kẻ khác.

Toàn là tư tưởng phong kiến đầu độc lòng người, mơ mộng hão huyền!

Giờ chúng ta đã sống trong thời đại mới rồi, cuộc đời tràn ngập ánh sáng rực rỡ." Lâm Nghị mỉm cười không cho là đúng.

Đợi đến khi Bàn Tử thấy vị Thi tiên kia, không biết gã còn nói được như vậy không.

Còn về con đường thành tiên, Lâm Nghị chẳng thiết tha gì, ở nhân gian thế này là tốt lắm rồi, có anh em bạn bè, có vợ đẹp, có tiền tiêu không hết, đồ ngon ăn không xuể, mỹ nữ ngắm không chán.

Thành tiên thì có gì vui bằng nhân gian?

Có sướng bằng nhân gian không?

Đừng nói là thành tiên hư ảo, dù thực sự có cơ hội anh cũng lười chẳng muốn đi.

Ừ thì, cùng lắm là lên xem mấy cô tiên nữ có đẹp không thôi.

Nếu đẹp thật thì bắt cóc vài chục trăm cô về nhân gian chơi.

Đã đến Trùng Cốc, Lâm Nghị quyết định hạ trại nghỉ ngơi một đêm để dưỡng sức, mai mới xem Trùng Cốc này có gì huyền bí.

Dù sao bao nhiêu anh em của Trần Hạt Tử đều đã bỏ mạng ở đây, vạn sự vẫn nên cẩn thận, không được lơ là.

Dựng trại xong, mọi người uống chút rượu, ăn vài món nhắm.

Bàn Tử phấn khích ngứa nghề, còn nghêu ngao vài câu hát.

Khổng Tước tuy ngoại hình không quá nổi bật nhưng vóc dáng khá ổn, mặc bộ đồ dân tộc Miêu nhảy múa bên đống lửa.

Chỉ cần không nhìn mặt thì thấy cũng khá ra phéo.

Ba anh em Lâm Nghị tán phét vài câu không đầu không cuối.

Shirley Yang nhìn tình cảm của ba anh em họ, trong lòng thực sự thấy ngưỡng mộ.

Người có thể thân thiết với Lâm Nghị mà không có khoảng cách chắc chỉ có Lão Hồ và Bàn Tử thôi.

Mình vẫn luôn là người ngoài mà!

Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực.

Shirley Yang nhấp một ngụm rượu trắng cho ấm người, mắt nhìn lên bầu trời đêm u tối, chẳng hiểu sao.

Bình thường khi ở một mình, cô luôn lo lắng đủ điều, lo gặp khó khăn không giải quyết được, luôn phải tính toán đủ mọi phương án phòng hờ.

Nhưng từ khi ở bên Lâm Nghị, lòng cô bỗng thấy thanh thản lạ kỳ, ngay cả bộ não thông minh vốn được rèn luyện lâu năm cũng lười hoạt động hơn, cô bắt đầu tận hưởng cảm giác được ở bên nhau.

Đang mải suy nghĩ, tai cô chợt nghe thấy tiếng 'tích đáp tích đáp'.

Lúc đầu cô tưởng là ảo giác, nhưng sau khi lắng tai nghe kỹ thì phát hiện đúng là có thứ gì đó đang phát ra tiếng động!

“Lão Lâm, mọi người mau nghe xem, tiếng gì thế?” Lão Hồ và Bàn Tử đang đùa giỡn vui vẻ, nghe cô hỏi vậy thì ngơ ngác: “Có tiếng gì đâu?

Làm gì có?” “Đại tiểu thư Yang, có khi nào cô nghe nhầm không?” Lâm Nghị nín thở ngưng thần, sau đó trong lòng mừng rỡ nói với mọi

người: “Đây là mã Morse, ba ngắn ba dài ba ngắn!” Bàn Tử mặt ngơ ngác hỏi: “Ngắn dài dài ngắn gì cơ?” Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái, đúng là đồ 'A Đẩu' không dạy nổi.

Không biết thì đừng có nói leo!

Khẽ ho hai tiếng, Lão Hồ nói: “Đây là tín hiệu cầu cứu quốc tế, SOS.

Tớ hồi ở trong quân ngũ có nghe qua cái này.” Bàn Tử thắc mắc: “Sao tôi chẳng nghe thấy gì nhỉ?” Khổng Tước dừng nhảy, cũng phụ họa theo: “Em cũng không nghe thấy.” Lâm Nghị nhìn hai người họ.

Một người mải nhảy, một người mải xem nhảy.

Hai người này nghe thấy được mới là lạ.

Tuy nhiên mã Morse chỉ vang lên một lúc rồi im bặt.

Vì đang ở trong rừng rậm, chỉ dựa vào âm thanh ngắn ngủi vừa rồi thì chưa thể xác định được phương hướng cụ thể.

Lâm Nghị nhớ rất rõ lai lịch của đoạn mã Morse này.

Nó có liên quan mật thiết tới cây Phu Thê nghìn năm gần Trùng Cốc.

Nghĩa là chỉ cần xác định được vị trí của nó là có thể tìm thấy cây Phu Thê.

Anh cũng có thể nhân tiện đả tạp xem đó có phải là cây Sinh Tử mà hệ thống yêu cầu không.

Tiếng động biến mất, Shirley Yang cũng không nghe thấy nữa, cô nhíu mày: “Giờ thì tiếng mã Morse không còn nữa rồi.” Lão Hồ thần sắc nghiêm trọng: “Đại tiểu thư Yang và lão Lâm đều nghe thấy thì chắc chắn không sai được.

Nơi này bao nhiêu năm không có người lai vãng, sao lại có mã

Morse chứ?

Thật tà môn.” Bàn Tử không thèm để ý: “Chắc hai người nghe nhầm tiếng bụng tôi kêu rồi.

Giờ việc cần làm là đi ngủ!

Mệt cả ngày rồi, lão Lâm, đưa tôi cái chăn.” Lâm Nghị nhìn Bàn Tử, lắc đầu cười rồi đưa chăn cho gã: “Béo này, cậu có biết nếu sinh ở thời cổ đại, hạng người như cậu hợp làm gì nhất không?” “Làm gì?” “Hợp trông coi nghĩa trang đấy!

Ngủ say đến mức nắp quan tài có bị lật lên chắc cậu cũng chẳng biết sợ.” “Lão Lâm, đừng có lúc nào cũng làm ra vẻ căng thẳng thế.

Bọn mình đâu phải chưa từng thấy cương thi, sợ cái vẹo gì, có con nào dám tới Bàn gia tôi đấm cho mỗi con một phát.” Nhận lấy chăn, Bàn Tử lăn ra ngủ ngay lập tức.

Khổng Tước và Lão Hồ cũng đi ngủ sau đó.

Lâm Nghị chủ động nhận ca gác đêm, Shirley Yang ngồi đó, đôi mắt đăm đăm nhìn anh hồi lâu không nói lời nào.

Cuối cùng, cô bình tĩnh cất lời: “Lão Lâm, anh nhìn đống lửa này xem, giờ trông thì cháy rất đượm, nhưng nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết, nó trông rực rỡ thế thôi chứ thực ra sắp lụi tàn rồi.

Chúng ta vất vả lắm mới tới được đây, nhưng mộ Hiến Vương ở đâu vẫn chưa biết, bên trong có thực sự có Mộc Trần Châu không cũng chẳng hay, cứ nghĩ đến đây là em lại...” Lâm Nghị nhìn người phụ nữ bề ngoài mạnh mẽ này, cười nói: “Thôi đi, đừng có thương xuân tiếc thu nữa.

Học tập Lão Hồ với Bàn Tử kìa, bảo ngủ là ngủ được ngay.

Hôm nay tôi cam đoan với cô, cô không chết được đâu.

Cô không ngủ được có phải là vì cứ nhắm mắt lại là thấy thân hình vĩ ngạn, gương mặt điển trai và khí chất tiêu sái của tôi không?" Shirley Yang: "(°▵°)." Lâm Nghị nói tiếp: "Hay là thế này đi, Lâm gia tôi đành miễn cưỡng nhường cho cô một góc giường nhỏ, cho cô nằm nép vào lòng tôi nhé?" Shirley Yang: "(⊙ω⊙)" Lâm Nghị định tung chăn ra thì Shirley Yang vội vàng nằm xuống: "Em ngủ trước đây!

Nhớ gác đêm cho cẩn thận đấy!" Sau khi mọi người đã ngủ say, thời gian đã quá nửa đêm.

Tiếng 'tích đáp tích đáp' lúc nãy lại một lần nữa vang lên.

Lâm Nghị âm thầm lưu ý, rất nhanh đã xác định được phương hướng và khoảng cách.

Anh vỗ vai Lão Hồ gọi cậu ta dậy: "Lão Hồ, tỉnh dậy đi, tiếng mã Morse lúc nãy lại xuất hiện rồi, tớ định đi xem thử, cậu gác thay tớ một lát." Lão Hồ tỉnh táo lại, cũng nghe thấy tiếng động, nghiêm nghị nói: "Lão Lâm, tớ nghĩ đừng nên hành động đơn độc!

Tớ đi cùng cậu!" Lâm Nghị nhìn Khổng Tước và Shirley Yang: "Nơi này rất tà môn, cần có người ở lại đề phòng vạn nhất." Lão Hồ vỗ một phát vào mông Bàn Tử: "Chẳng phải còn có Bàn Tử đây sao!

Béo ơi, dậy mau, có biến!" Bàn Tử nửa tỉnh nửa mê: "Đêm hôm khuya khoắt có biến gì chứ, để mai đi." Đúng lúc này, Shirley Yang chợt lên tiếng: "Lão Lâm, trông chờ vào Bàn Tử thì không ổn rồi, để em đi cùng anh." Lâm Nghị gật đầu: "Cũng được." Lão Hồ nhìn hai người họ, rồi lại nhìn gã Bàn Tử đang ngủ như lợn chết, đành ở lại trông chừng Bàn Tử và Khổng Tước.

Lâm Nghị và Shirley Yang rời giường, lần theo tiếng động.

Tiếng mã Morse vang vọng ở một nơi không xa trại của họ.

Trước mặt họ là rừng sâu rậm rạp, dây leo chằng chịt, cây cối cao vút che khuất cả bầu trời, không còn nhận rõ môi trường cụ thể ra sao nữa.

Shirley Yang nói: “Lão Lâm, tiếng động hình như phát ra từ trong khu rừng này.” Lâm Nghị gật đầu: “Thực ra đây không phải là rừng, mà là một cây cổ thụ nghìn năm, vì nó quá lớn và dây leo mọc dày đặc nên cô mới lầm tưởng là một khu rừng thôi!” Nói rồi, Lâm Nghị chặt đứt đống dây leo trước mặt, hiện ra hai thân cây khổng lồ có đường kính tới bốn năm mét.

Hai cây đại thụ mọc cùng một gốc, vươn lên hai thân cây cao khoảng ba bốn mét rồi lại quấn quýt giao hòa vào nhau, một cảnh tượng cực kỳ hiếm thấy.

Và tiếng 'tích đáp' mã Morse kia chính là phát ra từ phía trên hai cây đại thụ này.

Chương 243

"Cây Phu Thê!" Cây Phu Thê thời cổ đại gọi là cành liên lý, thường dùng để ví von cho tình yêu chung thủy.

Không biết nó có phải là cây Trường Sinh không nhỉ?

Lâm Nghị thầm thử nghiệm trong lòng: "Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" [Đinh!

Phát hiện ký chủ đã tới cây Sinh Tử, có thể đả tạp.

Phần thưởng: Huyết mạch Thanh Loan!] Ha ha.

Tuyệt vời.

Đây đúng là cây Sinh Tử rồi!

Chẳng lẽ cây Phu Thê còn có tên là cây Sinh Tử sao?

Lại có thêm kiến thức mới rồi.

Hi hi.

Lại còn có huyết mạch Thanh Loan nữa.

Lâm Nghị nhìn Shirley Yang bên cạnh, có nên cho cô ấy không nhỉ?

Thôi, chuyện này để sau tính tiếp.

"Chủ nhân, em cảm nhận được ở nơi này có dấu vết của vu thuật để lại!" Trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng nhắc nhở của Nữ Vương.

Nữ Vương tinh thông vu thuật và các tế lễ nên cực kỳ nhạy cảm với những thứ này.

"Thú vị đấy." Dấu vết vu thuật có thể tồn tại suốt nghìn năm, vậy kẻ thi triển vu thuật năm xưa hẳn phải là một thiên tài kiệt xuất đến

mức nào?

Shirley Yang bên cạnh bỗng đờ đẫn cả người, nắm chặt tay Lâm Nghị, lẩm bẩm: "Mã Morse.

D.E.A.D.

Dead (Chết).

Lão Lâm, đây là tín hiệu tử vong.

Em từng nghe nói có những đơn vị đóng quân ở vùng núi hẻo lánh thỉnh thoảng nhận được những tín hiệu cầu cứu đứt quãng kỳ quái, quân đội tưởng có người cần cứu viện nên cử người đi tìm, nhưng kết quả là không một ai trở về, tín hiệu cũng biến mất theo.

Đây rất có thể là tín hiệu ma quái.

Chúng ta có thể..." Lâm Nghị nhún vai: "Đừng có tự hù mình.

Cứ lên xem đã." Shirley Yang gật đầu, nắm tay Lâm Nghị chặt hơn.

Sau đó, hai người chặt bỏ đám dây leo chắn đường, trèo lên cây Phu Thê tán lá xum xuê che trời.

Cây Phu Thê sống nghìn năm đã phát triển khổng lồ đến biến dạng.

Trên cành cây, những tán lá dày đặc tạo thành một chỗ đứng vững chãi.

Họ lần theo tiếng động, đi trên cây cổ thụ không xa thì lờ mờ thấy những mảnh kim loại rỉ sét.

Mảnh kim loại rất lớn, nhìn quanh một lượt, đường nét của khối kim loại khổng lồ đã hiện rõ trước mắt hai người.

Đó là một xác máy bay rơi, cũ nát không ra hình thù gì và đã bị gãy làm đôi từ giữa, phần họ đang thấy chỉ là phần đầu máy bay.

Đầu máy bay bị cây cổ thụ quấn chặt, trải qua mấy chục năm, cành lá dây leo đã đâm rễ vào thân máy bay, dù máy bay có kiên cố đến mấy thì trước sự quấn quýt của dây leo cũng bị méo mó biến dạng.

"Chuyện gì thế này?

Sao ở đây lại có xác máy bay chứ?" Shirley Yang nhìn xác máy bay, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Điều này chứng tỏ đây không phải tín hiệu ma quái, cái gọi là tín hiệu cầu cứu rất có thể phát ra từ chiếc máy bay này!

Vì đã trải qua nhiều năm nên tín hiệu mới lúc có lúc không.

Lâm Nghị gạt đám dây leo vướng mắt, trên thân máy bay lờ mờ thấy dòng chữ: USA ILP FCRC C47.

Lâm Nghị nói: "Đây là xác máy bay vận tải C-47 của Mỹ.

Trong những năm 1942-1945, từ biên giới Trung - Miến đến tuyến đường 'Lưng lạc đà' sau này, số máy bay Mỹ rơi ở vùng Tây Nam nước ta không dưới sáu bảy trăm chiếc.

Chiếc này không chừng là chiếc vận chuyển quân nhu cho quân viễn chinh đánh Miến Điện năm xưa." Máy bay vận tải C-47 của Mỹ, biệt danh 'xe lửa trên không', là loại máy bay vận tải quân sự bằng kim loại nổi tiếng nhất thời đó, cực kỳ bền bỉ và đáng tin cậy, thân máy bay có thể chịu được nhiều lần trúng đạn pháo phòng không, từng có chiếc C-47 bị bắn nát bét thân mình vẫn quay về được căn cứ!

Tuy nhiên, chiếc máy bay này thì không may mắn như vậy.

Vừa nói, Lâm Nghị vừa dắt Shirley Yang dọn dẹp chướng ngại vật để tiến vào trong khoang lái.

Dù chỉ còn lại phần đầu nhưng vật tư bên trong vẫn còn rất nhiều, hòm lớn hòm nhỏ rơi vãi khắp nơi.

Shirley Yang nói: “Máy bay này chắc chắn đã đâm vào đỉnh núi rồi gãy thành nhiều đoạn, đoạn đầu này tình cờ rơi trúng cây Phu Thê.

Với lực va chạm lớn như vậy, cũng chỉ có cặp cây Phu Thê hiếm thấy này mới chịu đựng nổi.” Rắc!

Lời của Shirley Yang vừa dứt, từ trong khoang lái bỗng vang lên tiếng kim loại nặng va chạm vào nhau, tiếng kẽo kẹt rợn người giữa tán cây âm u đáng sợ khiến cô không khỏi rùng mình, nổi cả da gà.

Lâm Nghị giơ đèn pin, chiếu về phía trong khoang lái.

Chỉ thấy cửa khoang lái đã biến mất không dấu vết, từ vị trí của họ vừa vặn có thể nhìn thấy ghế lái.

Trên ghế lái, một phi công đội mũ bảo hiểm đang nằm đó.

Qua bao nhiêu năm tháng, chiếc mũ bảo hiểm kia đã mọc lên một lớp rêu xanh mướt.

Đúng lúc đó, viên phi công vốn đang nằm trên chiếc ghế nát bươm đột nhiên khẽ động đậy cái đầu, ngay sau đó từ từ ngồi dậy, dường như muốn nghiêng mình quay về phía họ. "Lão Lâm, sắp... trá thi rồi!" Tuyết Lỵ Dương nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào viên phi công. "Không thể nào." Lâm Nghị nhún vai, quả quyết nói.

Không phải xác chết nào cũng có thể trá thi.

Muốn trá thi thì cũng phải có điều kiện.

Thông thường cần phải ở trong môi trường khép kín, tích lũy một lượng thi khí nhất định, sau đó đột nhiên gặp phải sinh khí của con người thì mới có khả năng.

Đương nhiên, loại ngoại lệ như Tương Tây Thi Vương sinh tiền đã luyện âm đan thì không tính.

Môi trường ở đây còn chưa đến mức làm cho xác chết trá thi

được.

Lâm Nghị vỗ vỗ bàn tay trắng nõn của Tuyết Lỵ Dương, không hề sợ hãi bước tới.

Tuyết Lỵ Dương cẩn thận từng li từng tí bám sát sau lưng anh.

Khi hai người đi đến bên cạnh viên phi công, ánh đèn pin cũng thuận thế chiếu lên người gã.

Giây tiếp theo!

Viên phi công kia đột nhiên ngoảnh đầu, nhìn về phía hai người.

Đó căn bản không phải gương mặt con người!

Cả khuôn mặt đầy lông nhung, lại còn mọc ra cái mồm nhọn hoắt, đặc biệt là đôi mắt kia, dưới ánh đèn pin lại tỏa ra thứ ánh sáng u ám tà dị!

Chương 244

Thân hình mảnh mai của Tuyết Lỵ Dương run lên, không nhịn được mà ôm chặt lấy cánh tay Lâm Nghị.

Chưa đợi Tuyết Lỵ Dương kịp hoàn hồn, một con cú mèo (dạ ưng) từ trong mũ bảo hiểm của viên phi công bay vọt ra, lướt qua kẽ hở giữa đám dây leo rồi biến mất tăm.

Cái đầu của viên phi công cũng rụng xuống đất cái "rầm".

Lâm Nghị bật cười thành tiếng.

Hóa ra viên phi công này từ lâu đã biến thành xương khô, và con cú mèo kia đã chọn cái mũ bảo hiểm làm tổ.

Giờ đây hai người họ làm phiền giấc ngủ của nó, khiến nó sợ hãi bỏ chạy thục mạng. "Chỉ là một con chim thôi mà, nhìn xem cô bị dọa thành cái dạng gì kìa." Lâm Nghị đầy hứng thú ngắm nhìn khuôn mặt đang căng thẳng của Tuyết Lỵ Dương.

Hiếm khi thấy cô nàng có bộ dạng này, quả là có một phong vị riêng. "Nếu tôi có bản lĩnh như anh thì tôi đã chẳng căng thẳng." Tuyết Lỵ Dương bĩu môi, có chút tủi thân nói. "Biết rồi, biết rồi, quay về tôi sẽ dạy cô." Lâm Nghị cười đáp lệ.

Nhìn ánh mắt và biểu cảm nhỏ nhặt đầy vẻ ủy khuất này của cô, chậc chậc, suýt chút nữa khiến người ta quên mất cô là một nữ cường nhân. "Anh phải nhớ kỹ đấy nhé.

Nếu mà quên, xem tôi có đánh anh không." Tuyết Lỵ Dương vừa nói vừa vung nắm đấm nhỏ, làm bộ muốn đánh Lâm Nghị.

Lâm Nghị nửa đẩy nửa kéo, cười xấu xa: "Dương đại tiểu thư, cô đừng như vậy, cứ thế này tôi thực sự sợ mình sẽ thích cô mất." Câu

nói này khiến trái tim Tuyết Lỵ Dương đập thình thịch, cô nuốt nước miếng nói: "Anh chỉ giỏi khua môi múa mép!

Ai biết anh có thật lòng hay không?" Lâm Nghị nắm lấy bàn tay nhỏ của Tuyết Lỵ Dương, kéo đến trước ngực mình: "Hay là cô tới sờ thử xem có phải thật lòng không." Nhân lúc Tuyết Lỵ Dương đang chạm vào ngực mình, một tay Lâm Nghị thuận thế ôm lấy vòng eo thon của cô.

Quan sát Tuyết Lỵ Dương ở khoảng cách gần, làn da trắng nõn mịn màng kia cứ như được ngâm trong sữa tươi mà lớn lên vậy, ngay cả hơi thở cũng thoang thoảng mùi hương thanh khiết. "Lão Lâm, không sao chứ?

Có cần giúp một tay không?

Tôi lên nhé!" Ở dưới cây Phu Thê truyền đến tiếng của Lão Hồ.

Anh ta bị động tĩnh bên trên làm kinh động, vội vàng gọi Bàn Tử dậy, rồi tự mình chạy lại xem có cần hỗ trợ không. "Không sao, các cậu cứ đợi ở dưới đi." Lâm Nghị chép miệng, vọng xuống trả lời.

Tuyết Lỵ Dương dường như bị Lão Hồ làm cho giật mình, vội vàng thoát khỏi vòng tay Lâm Nghị, ánh mắt có chút hoảng loạn: "Không vấn đề gì, các anh không cần lên đâu!" Lão Hồ đứng dưới cây ngước nhìn lên, đâu đâu cũng là lá và dây leo, chẳng thấy rõ tình hình bên trong, không nhịn được lẩm bẩm: "Thần thần bí bí, hai người này đang làm cái gì thế nhỉ?" Ngay sau đó, không trung vang lên tiếng vỗ cánh phần phật, giống như có vật khổng lồ gì đó đang bay lượn.

Lão Hồ vội ngẩng đầu nhìn lên trời, ngay sau đó, một bóng đen to lớn lao xuống tấn công anh ta!

Lão Hồ giật mình, thân hình lách đi, dù tốc độ cực nhanh nhưng quần áo vẫn bị móng vuốt của vật kia xé rách một đường.

Nhìn bóng đen bay đi, Lão Hồ mới nhìn rõ đó là thứ gì.

Đó là Điêu Kiêu trong truyền thuyết!

Một loại cú mèo khổng lồ!

Nó lao xuống như vậy, nếu bị nó chộp trúng, không chết cũng mất nửa cái mạng!

Có Điêu Kiêu quanh quẩn, người anh ta lo nhất không phải Lâm Nghị mà là Bàn Tử và Khổng Tước.

Thực lực Lâm Nghị cao thâm, đối phó với Điêu Kiêu không nói là dễ như trở bàn tay thì cũng thừa sức.

Nhưng nếu Điêu Kiêu tấn công Bàn Tử và Khổng Tước thì nguy to! "Lão Lâm, cẩn thận một chút, gần đây có Điêu Kiêu!" "Biết rồi." Trong đống xác máy bay, Lâm Nghị nghe thấy lời Lão Hồ liền đáp một tiếng.

Tuyết Lỵ Dương trừng mắt nhìn Lâm Nghị: "Lão Lâm, anh đúng là lúc nào cũng chẳng đứng đắn được!

Chúng ta mau làm việc chính đi." Lâm Nghị nhún vai cười: "Thôi được, lần này tạm thời tha cho cô.

Mã Morse chúng ta nghe thấy tám phần là do thiết bị trên máy bay phát ra, nên không cần lo lắng nữa.

Tiếp theo thì..." Ánh mắt Lâm Nghị rơi vào đống vật tư lộn xộn ở đầu khoang máy bay.

Sau đó, anh đi tới một hòm vật tư hình chữ nhật còn khá nguyên vẹn rồi trực tiếp mở ra.

Bên trong là một lớp vải dầu, lật lớp vải lên, bên trong xếp một hàng súng tiểu liên chỉnh tề! "Ái chà chà, súng tiểu liên Thompson đây mà." Tuyết Lỵ Dương cũng đầy vẻ kinh ngạc: "Đám xã hội đen Mỹ

thích gọi nó là 'máy đánh chữ Chicago', khẩu súng này rất tốt, khuyết điểm duy nhất là hơi nặng!" "Thế sao?" Đang nói, Lâm Nghị đã nhấc một khẩu Thompson lên ướm thử.

Nặng?

Còn chưa nặng bằng Thanh Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Có điều cảm giác cầm rất tuyệt, rất chắc tay. "Lão Hồ nói gần đây có Điêu Kiêu, chúng ta mỗi người cầm một khẩu, nạp đầy đạn để đề phòng vạn nhất." "Được." Hai người vừa nói vừa nạp đạn.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị cầm khẩu Thompson cứ như cầm đồ chơi, thầm nghĩ: "Chờ mình học được công phu của Lão Lâm, chắc cũng có thể được như anh ấy nhỉ?" Sau khi họ chuẩn bị xong trang bị, ở phía trước xác máy bay, giữa kẽ hở dây leo thấp thoáng một con mắt to bằng nắm tay đang quan sát hai người!

Ngay sau đó, con Điêu Kiêu điên cuồng xé toạc dây leo, phát động cuộc tấn công khủng khiếp.

Sức mạnh của nó lớn đến mức va mạnh vào cây Phu Thê, khiến cái cây rung chuyển không ngừng, Tuyết Lỵ Dương nhất thời đứng không vững, ngã vào lòng Lâm Nghị.

Trong chớp mắt, con Điêu Kiêu đã xé ra một kẽ hở, lao thẳng vào đầu máy bay.

Một tiếng "uỳnh" vang lên!

Thân hình to lớn của nó đâm mạnh vào đầu máy bay, khiến cái đầu máy vốn bị dây leo quấn chặt phát ra tiếng kót két rùng mình. "Khá khen cho cái thứ này, nó đến để báo thù cho con tiểu dạ ưng kia à?

Hung hăng gớm." Lâm Nghị nhìn con Điêu Kiêu hung tợn, lắc đầu.

Mình cũng có giết con cháu nó đâu mà phải thế.

Cứ nhất quyết lao vào mình, chắc là thấy sống lâu quá rồi đây?

Lâm Nghị giơ khẩu Thompson lên, nhắm thẳng đầu con Điêu Kiêu mà xả đạn điên cuồng.

Con Điêu Kiêu này dù sao cũng chưa thành tinh, một băng đạn trút xuống, trên người nó đã xuất hiện nhiều vết máu.

Tuy nhiên, vì bị thương nên nó càng trở nên hung bạo hơn!

Thậm chí đầu máy bay cũng vì sự tấn công của nó mà bắt đầu trượt dần xuống dưới! "Tìm chết mà." Lâm Nghị cất khẩu Thompson đi, trong tay xuất hiện một khẩu Desert Eagle (Sa Mạc Chi Ưng)!

Cánh tay nhấc lên, nhanh chóng bóp cò.

Một tiếng "đoàng" vang lên, viên đạn xé gió dễ dàng xuyên thấu đầu con Điêu Kiêu.

Ngay sau đó lại thêm một phát nữa!

Sa Mạc Chi Ưng tuy là súng lục nhưng lực sát thương không kém gì súng trường tự động, hỏa lực cao hơn nhiều so với loại tiểu liên như Thompson.

Hai phát súng này trúng chuẩn điểm yếu, khiến con Điêu Kiêu vốn đã bị thương càng thêm trầm trọng, sau khi vỗ cánh mấy cái liền rơi thẳng xuống dưới.

Tùm!

Điêu Kiêu tiếp đất, chết không thể chết hơn.

Chương 245

Tuy Điêu Kiêu đã chết, nhưng cục diện hỗn loạn mà nó gây ra đã không thể cứu vãn.

Cái đầu máy bay khổng lồ ầm ầm trượt khỏi tán cây Phu Thê, cái cây nghìn năm cũng vì thế mà bị hư hại một diện tích lớn tán lá.

Lâm Nghị một tay ôm Tuyết Lỵ Dương, mũi chân khẽ điểm, hai người liền nhẹ nhàng từ tán cây cao hơn mười mét đáp xuống đất, không hề mảy may thương tích.

Đúng lúc đó, Bàn Tử và Khổng Tước cũng đi cùng Lão Hồ chạy tới, thấy mọi chuyện đã được giải quyết, Bàn Tử cảm thấy hơi hụt hẫng: "Chẳng cho Bàn gia ta cơ hội ra tay gì cả!" Lâm Nghị biết Bàn Tử thích súng, tùy tay ném khẩu Thompson cho gã, cười nói: "Bàn Tử, hôm nay chúng ta gặp may rồi, trên cái đầu máy bay này có rất nhiều vật tư quân Mỹ!" "Thật sao?

Tuyệt quá!" Bàn Tử mừng rỡ.

Lão Hồ thì nhanh chân hơn, tiến vào trong đầu máy bay vừa rơi xuống đất để kiểm tra vật tư.

Bàn Tử nghịch khẩu Thompson, toét miệng cười: "Khá lắm, thứ này dùng sướng hơn Sa Mạc Chi Ưng nhiều!

Đồ lớn vẫn dùng thích hơn đồ nhỏ nha!

Hắc hắc hắc." Sau khi kiểm tra, Lão Hồ và Bàn Tử tìm thấy một lô súng ống, thuốc nổ và cả lựu đạn Mỹ!

Sau khi chỉnh đốn trang bị, họ còn thu dọn con Điêu Kiêu để làm bữa đêm.

Trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng của Nữ Vương: "Chủ nhân,

dấu vết vu thuật ngày càng rõ rệt!

Ta nghĩ nơi này chắc chắn chôn cất đại tế ti tinh thông vu thuật, hơn nữa rất có khả năng đã xuất thế!" Lâm Nghị nhướn mày, mỉm cười: "Cô thể hiện tốt lắm, chờ lấy được Mộ Hiến Vương, chủ nhân nhất định sẽ thưởng cho cô một món đồ lớn!" "Hi hi, được phân ưu giải nạn cho chủ nhân là vinh hạnh của ta mà~~" "Tiếp tục cố gắng." "Vâng ạ (*^▽^*)" Sau đó, Lâm Nghị bảo Lão Hồ và Bàn Tử tìm kiếm quan quách trên cây Phu Thê.

Một lát sau, mọi người tìm thấy một chiếc quan tài táng đứng trong một hốc cây phía trên tán lá!

Quan tài chỉ lộ ra ngoài khoảng mười mấy phân, lại bị lá rụng và dây leo che phủ, nếu không nhìn kỹ thì đúng là không thấy được.

Chiếc quan tài này vô cùng đặc biệt, toàn thân đỏ tươi, quỷ dị và yêu mị.

Ba anh em Lâm Nghị giờ đây sức mạnh không kém gì lực sĩ.

Với chiếc quan tài táng đứng này, họ chẳng cần dùng đến dụng cụ hỗ trợ, mỗi người một góc là dễ dàng nhấc nó ra khỏi hốc cây!

Khi quan tài được đặt dưới gốc cây, mọi người vây quanh thành một vòng.

Lão Hồ xoa cằm, thắc mắc: "Chất liệu quan tài này lạ quá nhỉ?

Sao lại là màu huyết hồng?

Chẳng lẽ làm từ đá kê huyết?" Lâm Nghị cười đáp: "Không phải đá kê huyết, mà là Thiên Ngọc Tây Tạng!" Bàn Tử tò mò: "Thiên Ngọc Tây Tạng là cái gì?" Lâm Nghị giải thích: "Thiên Ngọc Tây Tạng là một loại ngọc thạch giống thủy tinh, cực kỳ bóng mượt, ở trạng thái bán trong suốt, mỏng như cánh ve, vốn có màu trắng sữa." Lão Hồ nghe giải thích xong lại càng thấy lạ: "Lão Lâm, Thiên Ngọc

Tây Tạng màu trắng sữa, mà quan tài này rõ ràng là màu đỏ máu mà!" Lâm Nghị khẽ chạm vào quan tài: "Quan tài có màu đỏ máu là vì bên trong Thiên Ngọc Tây Tạng có một lớp thủy tinh, thủy tinh bị thứ bên trong nhuộm thành màu đỏ máu, ánh ra ngoài nên chúng ta mới thấy nó có màu huyết hồng!" Lão Hồ bừng tỉnh: "Hóa ra là vậy." Bàn Tử gãi đầu, thắc mắc: "Biết chất liệu rồi, nhưng sao trong cây lại có một cỗ quan tài thế này?

Trong phong thủy có cách nói nào không?" Lão Hồ lắc đầu, cũng đầy nghi hoặc: "Địa thế ở đây đông cao tây thấp, là một bồn địa sâu không thấy đáy.

Quá cô tuyệt, cho nên nơi này tuyệt đối không phải nơi thích hợp để đặt lăng tẩm.

Vả lại từ xưa đến nay, xây mộ chú trọng phong thủy, cây phải trồng trước mộ để có hiệu quả che chở con cháu.

Tôi chưa thấy ai nhét quan tài vào trong cây cả, không phù hợp lý luận phong thủy, mà quan trọng là cũng chẳng ra thể thống gì.

Lão Lâm, anh biết nguyên nhân không?" Lâm Nghị trầm tư một lát, nhìn cây Phu Thê to lớn trước mặt: "Nếu tôi đoán không nhầm, đây là một loại cổ vu thuật dùng trong tế lễ quy mô lớn!" Bàn Tử gãi đầu: "Cổ vu thuật?

Ý là sao?

Tôi nghe chẳng hiểu gì cả." Lâm Nghị nói: "Tôi thấy thung lũng Trùng Cốc này tuy là bảo địa thượng đẳng, nhưng còn lâu mới gọi là Tiên Huyệt!

Còn cái gọi là Nhân Gian Tiên Huyệt chúng ta thấy hôm nay, là do Hiến Vương năm đó nghịch thiên thời, cải địa lợi, dùng nhân lực cưỡng ép tạo thành Thần Tiên Huyệt!

Trong phong thủy chú trọng âm dương điều hòa thống nhất, một khi bị cưỡng ép thay đổi, những chỗ khác cũng biến đổi theo.

Mộ Hiến Vương được tạo thành Thần Tiên Huyệt, thì tại các tinh vị xung quanh chủ huyệt sẽ diễn biến thành Cực Hung Địa!" "Hiến Vương cũng là kẻ có thủ đoạn phi phàm, ông ta không biết kiếm đâu ra cây Phu Thê nghìn năm này trồng ở đây, rồi đục rỗng tâm cây, chôn cất một vị thân tín vào đó để bồi lăng.

Quan quách táng đứng, lại dùng thân cây Phu Thê làm quách để trấn giữ nơi này, khiến tòa Thần Tiên Huyệt trở nên hoàn mỹ không tì vết!

Vị thân tín này, hoặc là một đại tướng quân chinh chiến sa trường, hoặc là một đại tế ti có vu thuật thông huyền!" Nghe thấy đại tướng quân, đại tế ti, Bàn Tử lập tức sáng mắt lên: "Lão Lâm, nghe anh nói thế, bên trong chắc chắn là nhân vật lớn rồi!

Bảo bối chắc không ít đâu nhỉ?" Chưa đợi Lâm Nghị trả lời, Lão Hồ đã lườm Bàn Tử một cái.

Nhìn cái bộ dạng thiếu tiền đồ của cậu kìa.

Có Khổng Tước ở bên cạnh đấy, không thể kiềm chế một chút à?

Cứ nghe thấy bảo bối là không bước nổi chân.

Giờ cậu cũng đâu có thiếu tiền, sao vẫn cái vẻ nghèo kiết xác thế. "Hiến Vương này quả thực có phách lực!

Lại có thể tạo ra mộ huyệt đến mức độ này!" Lâm Nghị mỉm cười: "Cái này thấm tháp gì.

Chút công phu dùng cổ thụ nghìn năm làm quách thôi mà.

Nữ Vương dùng Côn Luân Thần Mộc làm quan, dùng Thi Hương Ma Dụ làm quách, so với cô ấy thì ông ta còn kém một bậc." Nữ

Vương trong nhẫn không gian đắc ý: "Đó là tất nhiên! "Hì hì!" Tuyết Lỵ Dương nói: "Bỏ qua mấy cái khác đi, giờ tôi nghĩ chúng ta cần mở quan tài xem bên trong có manh mối về Mộc Trần Châu không!" Bàn Tử: "Dương đại tiểu thư nói đúng!" Khổng Tước: "Hy vọng không có chuyện gì ngoài ý muốn." Lâm Nghị, Tuyết Lỵ Dương, Lão Hồ: "???" Lão Hồ sắc mặt trầm xuống: "Lão Lâm, chúng ta không thể mạo hiểm khai quan.

Nếu đúng như anh nói, quan tài này táng ở nơi cực hung, khai quan tùy tiện e là lành ít dữ nhiều!" Lâm Nghị xua tay: "Không sao, chúng ta có thứ này." Nói rồi, trong tay Lâm Nghị xuất hiện một chiếc gương.

Khổng Tước không biết, nhưng Tuyết Lỵ Dương lại cực kỳ quen thuộc.

Chiếc gương này tên là Âm Dương Kính, chính là di vật của Chá Cô Tiếu mà cô thu thập được, thấy có vẻ hữu dụng nên mang theo.

Cùng với các vật dụng khác, tất cả đều được để trong không gian ảo của Lâm Nghị.

Lâm Nghị dùng hai tay cầm Âm Dương Kính, sau đó bắt quyết, treo gương trước chiếc quan tài huyết ngọc, lẩm nhẩm khẩu quyết: "Khô lâu bán xuất địa, bạch cốt hạ tung hoành, nhất triều kính tại thủ, lưỡng diện phân âm dương, hồng tuyến huyền không, thăng quan phát tài!" Lão Hồ vốn định thắp nến, nhưng nơi này không giống mộ huyệt, gió thổi tứ phía nên đành bỏ cuộc.

Sau khi treo Âm Dương Kính xong, Bàn Tử đã không kìm lòng được mà mở nắp quan tài.

Sức lực Bàn Tử giờ đã khác xưa, gã dùng hai tay bám vào nắp quan tài, gồng mình phát lực, một tiếng rắc vang lên, chiếc cổ quan bị phong kín nghìn năm đã được mở ra!

Ngay khoảnh khắc quan tài mở ra, một tiếng sấm rền vang dội trên bầu trời, ầm ầm không dứt.

Tiếng sấm này không chỉ làm Bàn Tử giật mình, mà cả Lão Hồ, Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước đều thắt tim lại.

Nhưng sau tiếng sấm đó không còn động tĩnh gì khác, Bàn Tử nhịn không được chửi thề: "Mẹ kiếp, cái thung lũng này tà môn thật, sấm sét khan làm Bàn gia hú hồn!" Lâm Nghị nhìn lên bầu trời, ánh mắt lộ vẻ hứng thú.

Mộ Hiến Vương không phải thiên băng (trời sập) thì không thể phá.

Giờ đây huyết ngọc quan tài này được mở ra, phong thủy đại thế của Thần Tiên Huyệt đã bị phá đi một mắt xích!

Tiếng sấm này vang lên đúng lúc thật.

Khi nắp quan tài được Lão Hồ và Bàn Tử nhấc ra, thứ bên trong hiện ra trước mắt mọi người!

Điều khiến họ kinh ngạc là bên trong không hề có xác chết, mà đầy ắp một loại chất lỏng sền sệt màu đỏ máu không rõ tên!

Lão Hồ nhíu mày: "Lão Lâm, cách táng này rất giống với vị ở Long Lĩnh Mê Quật!" Ngày trước khi họ đi Long Lĩnh Mê Quật, từng gặp một cỗ quan tài thủy ngân.

Bên trong chứa lượng lớn thủy ngân để giữ cho xác chết nghìn năm không thối rữa.

Thậm chí cái xác đó còn khác biệt, có thể mở miệng nói chuyện!

Dù hình như đó chỉ là bản năng của thi thể nên chỉ nói được một câu.

Lâm Nghị nhìn chất lỏng đỏ tươi trong quan tài, nói: "Chắc cũng

tương tự vậy.

Chất lỏng màu đỏ này có mùi thuốc, không phải máu, chắc là loại dịch bảo quản trộn lẫn thảo dược." Trong lúc họ đang nói chuyện, dịch lỏng bắt đầu sủi bọt cuồn cuộn trào ra ngoài, như thể có thứ gì đó sắp nổi lên mặt nước.

Mọi người nhìn chằm chằm vào quan tài, một lát sau, một cái xác cổ nổi lên, dịch đỏ bám đầy trên thi thể trông cực kỳ rùng rợn.

Chương 246

Xác cổ trải qua nghìn năm vẫn được bảo quản hoàn hảo, thậm chí da thịt còn không bị khô héo.

Nó đeo một chiếc mặt nạ vàng, quần áo bị dịch đỏ nhuộm đẫm không nhìn rõ hình dáng, hai tay chắp lại đặt trước bụng, trong tay còn cầm một cây đoản trượng vàng dài khoảng một thước.

Lâm Nghị quan sát cái xác, nói: "Chiếc mặt nạ này chắc là vu sư hoặc tế ty đeo trong các nghi lễ, đây chắc hẳn là Đại Tế Ti của Hiến Vương.

Các cậu nhìn những hình xoáy tròn trên đó xem, có giống nhãn cầu không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn kỹ rồi mừng rỡ: "Xem ra chúng ta đến đây là đúng rồi!

Việc Mộc Trần Châu ở thung lũng Trùng Cốc tuyệt đối không phải tin đồn vô căn cứ!" Lão Hồ thở phào nhẹ nhõm: "Tốt quá!

Xem ra lời nguyền trên người chúng ta cuối cùng cũng có cơ hội giải khai rồi!" Bàn Tử thì dán mắt vào chiếc mặt nạ vàng trên mặt cái xác, liếm môi: "Chưa nói đến Mộc Trần Châu, riêng cái mặt nạ vàng này đã đáng giá khối tiền rồi!

Còn cả cây đoản trượng vàng kia nữa." Cây đoản trượng có hình thù kỳ lạ, hơi giống ngọc như ý, một đầu điêu khắc đầu rồng, một đầu điêu khắc đầu hổ, văn hoa thô ráp, nhìn giống cổ vật thời Tiên Tần, chắc là một pháp khí có công dụng đặc biệt.

Thấy Bàn Tử nôn nóng, Lâm Nghị nói: "Bàn Tử, thứ này nói không chừng liên quan mật thiết đến Mộc Trần Châu, cứ lấy xuống mang đi trước đã." Bàn Tử đã đợi không kịp, hào hứng rút dao găm, định cạy chiếc mặt nạ trên mặt cái xác xuống.

Ngay lúc đó, dị biến xảy ra.

Một tiếng "rắc" vang lên, chiếc Âm Dương Kính treo trước quan tài bị vỡ tan!

Đồng thời chất lỏng đỏ máu bên trong như bị đun sôi, bắt đầu sủi bọt ùng ục!

Trong chớp mắt, một làn sương máu đậm đặc bao phủ phía trên quan tài ngọc. "Lùi lại!" Lâm Nghị thấy thế không nói nhảm, một tay đặt lên vai Tuyết Lỵ Dương, thân hình lập tức lùi ra xa mấy mét.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng phản ứng nhạy bén, đưa Khổng Tước né sang một bên.

Chất lỏng sôi trào, sương máu đỏ tươi lan tỏa khắp quan tài, rồi bốc lên cao hướng về phía cây Phu Thê nghìn năm.

Sương máu đi tới đâu, lá cây héo úa đến đó, chim chóc chết tươi!

Phàm là thứ gì có sự sống đều mất mạng trong nháy mắt.

Lão Hồ và mọi người thấy cảnh này thì lạnh sống lưng.

Nếu không nhờ Lâm Nghị quyết đoán bảo họ lùi lại, e là giờ này họ đã mất mạng rồi! "Xì xì xì!" Khi họ đang nhìn chằm chằm vào màn sương máu, trong quan tài đột nhiên phát ra tiếng động kỳ lạ.

Những sợi dây bằng dịch đỏ sền sệt như những sợi xích vươn ra tứ phía!

Những sợi dây máu đi qua, cũng giống như sương máu, khiến dây leo và cây cối khô héo trong chớp mắt. "Lão Hồ, Bàn Tử cẩn thận.

Những thứ này có thể hấp thụ dưỡng chất của động thực vật để cung cấp cho xác cổ!" Lão Hồ và Bàn Tử nghe vậy liền vội vàng dắt Khổng Tước né tránh các sợi dây máu.

Lâm Nghị thì không rời mắt khỏi quan tài huyết ngọc. "Đây chính

là dấu vết vu thuật mà cô nói sao?" "Đúng vậy, chủ nhân!

Theo ta quan sát, loại vu thuật này có thể hấp thụ sinh cơ để cung cấp cho thi thể, đó là lý do tại sao nghìn năm qua da thịt của nó vẫn không bị khô héo!

Nhưng chủ nhân yên tâm, tốc độ chúng hấp thụ sinh cơ của con người chậm hơn nhiều so với thực vật, chỉ cần không bị kéo vào trong quan tài thì cơ bản sẽ không sao." Qua lời giải thích của Nữ Vương, Lâm Nghị cũng hiểu được đôi chút.

Loại vu thuật này khác với Hấp Hồn Đan vốn trực tiếp hút dương tủy của người hay động vật, nó thiên về hút sinh cơ của thực vật hơn. "Còn một điểm nữa, cái xác cổ này dường như vừa triển khai vu thuật vừa bị phong ấn sống trong quan tài!

Vì vậy trong xác cổ vẫn còn linh hồn tồn tại!" Lâm Nghị hơi ngẩn người.

Thông thường người chết thì hồn phách sẽ lìa khỏi xác, hồn phách không lìa thì nghĩa là người đó chưa chết.

Đại Tế Ti này cũng là một kẻ ác.

Lại có thể để người ta phong ấn cả nhục thân và hồn phách vào quan tài cùng lúc khi đang thi triển vu thuật để tạo nên Thần Tiên Huyệt.

Đỉnh thật sự.

Tự để bản thân chết ngạt sống.

Đối với bản thân còn ác như thế, kẻ này tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Việc linh hồn tồn tại trong xác cổ không phải lần đầu Lâm Nghị thấy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là một ví dụ điển hình.

Thi thể cô ấy còn nguyên, hồn phách cũng ở trong Côn Luân Thần Mộc.

Cho nên qua nghìn năm, Nữ Vương vẫn thần thông quảng đại, không phải loại quỷ hay thây ma tầm thường có thể so bì.

Khác với Nữ Vương lấy long mạch núi Từ Sơn làm căn cơ, Đại Tế Ti lấy sinh cơ của cây Phu Thê làm căn cơ.

Hồn phách Nữ Vương gần như có thể thao túng mọi thứ trong thành cổ Tinh Tuyệt, còn Đại Tế Ti chỉ có thể vĩnh viễn bị giam cầm trong quan tài, chẳng làm được gì.

Dù thủ đoạn có phần kém hơn, nhưng đạt được mục đích tương đồng với Nữ Vương thì cũng không thể coi thường.

Giờ đây quan tài được mở, phong thủy bị phá, Đại Tế Ti mới xem như thoát khỏi lồng giam.

Hiểu rõ về đối phương, Lâm Nghị giơ khẩu Thompson lên, nhằm thẳng quan tài mà nã một băng đạn! "Đoàng đoàng đoàng!" Sau một chuỗi tiếng súng, các sợi dây máu từ trong quan tài nhanh chóng rút lại, chỉ trong nháy mắt đã chui hết vào trong. "Lão Lâm, giờ tình hình thế nào rồi?" Lão Hồ khẽ gọi.

Lâm Nghị chưa kịp trả lời, từ trong sương máu đỏ rực đã phát ra tiếng kót két, giống như có thứ gì đó sắc nhọn cào vào thành quan tài.

Sau đó, sương máu thu hồi, tình hình trong quan tài hiện ra trước mắt mọi người.

Xác cổ Đại Tế Ti vốn đang nằm, lúc này lại đứng thẳng dậy, toàn thân tỏa ra huyết sát khí đậm đặc.

Nó đeo chiếc mặt nạ vàng có họa tiết nhãn cầu, tay cầm đoản

trượng rồng hổ, bộ quần áo nhuốm máu lúc trước đã đổi màu, biến thành bộ cổ bào tế ty Hiến Quốc mang hơi thở cổ xưa.

Đôi mắt đang nhắm nghiền từ từ mở ra, lộ ra đôi đồng tử đỏ ngầu cực kỳ đáng sợ.

Đôi huyết mâu đó quét qua mọi người, miệng lẩm bẩm những lời khó hiểu mà bọn Lão Hồ không thể nghe được. "Oài, Lão Lâm, cái xác này biết nói chuyện!

Mà còn nói một hơi dài thế nữa!" Bàn Tử không thể tin nổi nhìn Đại Tế Ti.

Lão Hồ nhíu mày chặt, tình huống này anh ta cũng mới gặp lần đầu.

Cái xác trước mặt rõ ràng là thây ma, nhưng cảm giác đem lại lại giống hệt người sống!

Chẳng lẽ người chết thực sự có thể phục sinh?

Lão Hồ và Bàn Tử có thể không hiểu ngôn ngữ Hiến Quốc, nhưng Lâm Nghị khi nghiên cứu Long Cốt Thiên Thư đã tìm hiểu không ít.

Vị Đại Tế Ti này rõ ràng đang chất vấn họ là ai, tại sao dám xâm phạm vương lăng.

Việc Đại Tế Ti nói tiếng người càng khẳng định suy đoán của anh.

Đây không phải thây ma bình thường mà là loại có linh hồn, có thể nói chuyện, suy nghĩ, trí tuệ chẳng khác gì con người!

Tuy nhiên, loại này không thể tồn tại vĩnh viễn, một khi sinh cơ hấp thụ từ cây cỏ cạn kiệt mà không có dịch đỏ bảo quản, nhục thân và hồn phách sẽ tách rời lần nữa.

Lâm Nghị mỉm cười, chắp tay với Đại Tế Ti, dùng ngôn ngữ Hiến Quốc cổ nói: "Lão huynh, chúng tôi muốn vào mộ Hiến Vương lấy

Mộc Trần Châu, phiền ông nhường đường cho." Đại Tế Ti dùng giọng nói cổ quái, tang thương đáp: "Ta phụng lệnh Hiến Vương trấn giữ tiên mộ nơi này!

Chương 247

Nể tình ngươi và ta đều là người trong huyền môn, ta tạm tha cho các ngươi, mau quay về đi, bằng không sẽ chết không có chỗ chôn!" Lâm Nghị nhún vai: "Lão huynh, đừng dọa tôi, họ Lâm này không phải loại nhát gan.

Với cái thân xác này của ông, ông không trụ được lâu đâu, nhanh thì mười lăm phút, chậm thì nửa canh giờ là sinh cơ cạn sạch, hồn phách cũng tiêu tan thôi!

Biết điều thì lăn lại vào quan tài mà nằm, tôi sẽ không chấp nhặt với ông." Đại Tế Ti nghe vậy thì đại nộ: "Tiểu tử vô tri, đã muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi, để ngươi biết thế nào là sự khác biệt giữa trời và người!

Trong mắt ta, các ngươi chỉ là lũ kiến hôi!" Nói đoạn, Đại Tế Ti phất tay, tà áo cổ bào tung bay, đoản trượng rồng hổ tỏa ra ánh sáng nhạt, đôi môi mấp máy niệm những lời chú phức tạp huyền ảo.

Lúc này, Lão Hồ, Bàn Tử, Khổng Tước đã hội hợp với Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương.

Thấy Lâm Nghị có thể đối thoại với cái xác, Bàn Tử giơ ngón tay cái: "Lão Lâm, đỉnh thật, cả tiếng thây ma anh cũng hiểu!

Đúng là lợi hại." Lâm Nghị thản nhiên đáp: "Tiếng thây ma gì chứ, ông ta nói tiếng Điền Quốc cổ, tôi có nghiên cứu qua nên hiểu một chút." Lão Hồ liền hỏi: "Lão Lâm, nó nói cái gì thế?" Lâm Nghị bảo: "Không có gì, chỉ là đang chào hỏi chúng ta thôi." Bàn Tử nghe vậy thì thở phào, toét miệng cười: "Hắc hắc, hóa ra thây ma cũng có tình người nhỉ!

Ha ha ha, vậy giờ nó đang lẩm bẩm cái gì thế, chắc là đang nói lời

sùng bái chúng ta à?" Lâm Nghị sờ mũi: "Mấy câu này khó hiểu quá, chắc là vậy đấy." Bàn Tử tự tin đầy mình, bước về phía Đại Tế Ti: "Huynh đệ thây ma, ông khách sáo quá!

Lại đây bắt tay cái nào, đây là cử chỉ hữu nghị quốc tế đấy nhé!" Lão Hồ bán tín bán nghi: "Lão Lâm, tôi cứ thấy có gì đó sai sai?

Thây ma mà cũng biết giảng đạo lý với mình à?" Lâm Nghị cười hắc hắc: "Tôi đây là đang tạo cơ hội cho Bàn Tử thể hiện mà!" Lão Hồ: "???" Ngay khi Bàn Tử tiến đến sát cạnh Đại Tế Ti, từ bốn phương tám hướng đột nhiên vang lên những tiếng xào xạc, Bàn Tử cũng cảm thấy không ổn, bước chân khựng lại.

Ngay sau đó, gã cảm thấy cổ chân mình bị thứ gì đó túm lấy!

Gã vội cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào, từ dưới đất đã thò ra một cánh tay nắm chặt lấy chân gã. "Lão già kia, cái nhà ông không giảng võ đức gì cả!

Đã bảo là chào hỏi nhau, thế mà ông lại chơi đánh lén!" Bàn Tử cũng chẳng vừa, gã vung chân mạnh một cái, cánh tay kia liền bị gã giật đứt lìa.

Sau đó gã giơ khẩu Thompson lên, nhằm thẳng cánh tay dưới đất mà xả đạn điên cuồng, chỉ trong chớp mắt, cánh tay đó đã bị bắn nát bét.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là cánh tay dưới đất thò ra ngày càng nhiều, cái này tiếp cái kia, cuối cùng cả những cái đầu cũng nhô lên.

Ngay tại nơi gã đứng, xung quanh toàn là tay và đầu, một lát sau đã có những thây ma bò lên khỏi mặt đất, lảo đảo lao về phía Bàn Tử. "Lão già khú, ông được lắm, ông cứ đợi đấy, lát nữa Bàn gia quay lại xử đẹp ông sau!" Bàn Tử mặt cắt không còn giọt máu, vừa chửi bới

vừa nhân lúc lũ thây ma chưa bò lên hết mà vắt chân lên cổ chạy ngược trở lại.

Lâm Nghị nhìn Bàn Tử đang bỏ chạy trối chết, có chút cạn lời: "Bàn Tử, cái ngữ cậu cũng quá nhát gan rồi đấy!" Bàn Tử trừng mắt tròn xoe, đáp: "Cậu không xem xem có bao nhiêu đại tống tử à?

Nếu không chạy, Bàn gia tôi tích tụ đống mỡ suốt hơn hai mươi năm này sẽ bị đám thây ma đó chia năm xẻ bảy mất!" Đám thây ma vẫn không ngừng bò lên từ dưới đất.

Tuy quần áo của chúng đã rách nát không chịu nổi, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra.

Lâm Nghị liếc mắt qua, cảm thấy có chút quen thuộc.

Cái đống này chẳng phải mặc đồ giống hệt đám người phe Tá Lĩnh sao?

Hóa ra là huynh đệ của lão Trần Tá Lĩnh năm xưa chết ở đây, hôm nay lại bò ra ngoài rồi.

Tất nhiên, lũ này chỉ được coi là hành thi, lực sát thương và phòng ngự đều không ra gì, động tác chậm chạp, trí thông minh thấp.

Đừng nói là so với đại tống tử cấp cao, ngay cả vị Kim quốc đại tướng quân ở Dã Nhân Câu cũng không bằng.

Trọng điểm là chúng đông thế chúng, dọa người thì cũng khá ra phết.

Nói không ngoa, chỉ cần đám hành thi này đi ra ngoài, đồ sát vài cái Miêu trại là chuyện nhẹ nhàng như chơi.

Tuy nhiên, khi chúng đối mặt với ba anh em Lâm Nghị, đó lại là chuyện khác.

"Bàn Tử, đừng hoảng.

Cậu nhìn kỹ đi, thực lực của đám tống tử này rất bình thường, tuy số lượng nhiều nhưng căn bản không phải đối thủ của cậu." Trong lúc nói chuyện, Lâm Nghị thẳng tay đẩy Bàn Tử ra ngoài.

Bàn Tử mím môi, nhìn Lâm Nghị phía sau với vẻ mặt đầy ủy khuất: "Lão Lâm, tôi cứ cảm thấy cậu là cố ý đấy." Lâm Nghị: "Không, tôi không có!" Đối mặt với một biển thây ma trước mặt, Bàn Tử bóp cò súng xung kích bắn xối xả.

Có vài con hành thi áp sát, liền bị anh ta đá bay.

Rất nhanh sau đó, Lão Hồ cũng gia nhập cuộc chiến.

Lâm Nghị không hề khinh suất hành động, đôi mắt anh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào đại tế ti, trên mặt nở một nụ cười nhạt.

Đúng là quân đồng minh mà.

Một lúc lại lôi ra cho Lâm gia ta nhiều hành thi thế này.

Tuy giá trị của hành thi không cao, nhưng không chịu nổi số lượng nhiều!

Tá Lĩnh có hàng vạn lực sĩ chết ở đây, không biết vị đại hảo tâm này có thể lôi ra được bao nhiêu đứa.

Nếu có thể lôi ra hết, thì chắc chắn là phát tài to rồi.

Người tốt như vậy, không phải quân đồng minh thì là gì?

Hơn nữa, loại vu thuật kỳ lạ trên người đại tế ti có thể gọi người chết dậy cũng rất đặc biệt, nếu mình học được thì chẳng phải là phát đạt sao?

Theo sự vung vẩy của cây quyền trượng Long Hổ trong tay đại tế ti, lại một nhóm lớn lực sĩ vùng dậy và bao vây lấy Lão Hồ cùng Bàn Tử.

Đại tế ti tuy đang thi pháp, nhưng vẫn luôn lưu ý đến từng cử

động của Lâm Nghị.

Trong năm người có mặt, chỉ có Lâm Nghị là người trong Huyền môn, khiến gã phải kiêng dè.

Gã thấy Lâm Nghị từ đầu đến cuối đều không động thủ, liền nói: "Còn không ra tay, chờ đến bao giờ?

Chẳng lẽ ngươi muốn trơ mắt nhìn huynh đệ của mình chết ở đây sao?" Lâm Nghị nhún vai, cười đáp: "Chết?

Chỉ với chút trò mèo của ngươi, đừng nói là tôi, ngay cả huynh đệ của tôi cũng chẳng sứt mẻ nổi một sợi tóc đâu." Đại tế ti cười lạnh khinh miệt: "Bốc phét, đúng là bốc phét." "Không tin à, nhìn kìa." Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử cũng đã nắm rõ thực lực của đám hành thi này, nên không còn giấu giếm sức mạnh nữa.

Những con hành thi đó đối với họ căn bản là một cú đá bay một con, mỗi cú đá văng xa tới bảy tám mét.

Vốn dĩ đám thây ma này đã mục nát như bộ xương khô, bị họ đá cho gần như tan xác phái.

Đôi khi vài con hành thi cùng vây công, không ngờ sức mạnh của chúng lại chẳng áp chế nổi hai người, ngược lại còn bị họ hất văng ra ngoài.

Lão Hồ và Bàn Tử xông vào bầy hành thi như hổ báo vào bầy cừu!

"Sao có thể như vậy?

Tại sao bọn chúng lại sở hữu thần lực?" Đại tế ti không thể tin nổi nhìn Lão Hồ và Bàn Tử.

Thời cổ đại, hễ ai có sức mạnh phi thường đều bị coi là sức mạnh do chân thần ban tặng, gọi là thần lực!

Giờ đây gã thấy Lão Hồ và Bàn Tử, liền tự mặc định đó là thần

lực!

Trong ấn tượng của gã, thần lực từ cổ chí kim vạn người có một, hôm nay lại gặp hẳn hai người!

Vốn dĩ gã tưởng Lâm Nghị mới là trở ngại lớn nhất, không ngờ hai người huynh đệ sở hữu thần lực kia mới là Boss thực sự!

Đôi mắt đại tế ti cực kỳ kiêng dè, sau đó gã lại một lần nữa vung quyền trượng Long Hổ, lầm bầm: "Sơn thần vĩ đại ơi, mượn thần lực của ngài một chút!" Ngay khắc đó, sâu trong thung lũng, phong vân biến đổi, sương mù bao trùm thung lũng cuộn trào, biến ảo khôn lường.

Tương ứng với đó, mây đen trên bầu trời cũng bị xé toạc ra một kẽ hở, thậm chí có thể thấp thoáng nhìn thấy những vì sao!

Sau khi đại tế ti niệm xong chú ngữ, cây quyền trượng ngắn Long Hổ trong tay gã đột nhiên vung xuống.

Ngay lúc ấy, tất cả hành thi như đổi sang một bộ mặt khác, trở nên hung thần ác sát, vô cùng bạo liệt, sức mạnh cũng tăng lên đáng kể.

Lâm Nghị lộ vẻ ngạc nhiên.

Loại vu thuật này cũng có chút ra gì đấy.

Hơi giống với lối "mượn phép" của Mao Sơn thuật.

Chương 248

Mượn pháp của tổ sư, mượn pháp của Thiên sư.

Còn đại tế ti này là mượn pháp của Sơn thần.

Tuy nhiên, Sơn thần vốn là Hoắc thị bất tử trùng, lẽ ra chỉ là một sinh vật khổng lồ, không phải thần minh gì cả.

Chẳng lẽ thứ đó thực sự là thần minh?

Liên tưởng đến Xà thần ở đáy Quỷ Động, Lâm Nghị buộc phải giữ thái độ nghi ngờ.

Đặc biệt là cây quyền trượng Long Hổ trong tay đại tế ti dường như là một pháp khí lợi hại, mỗi lần thi triển vu thuật gã đều vung nó, nhất là lúc mượn lực Sơn thần.

Còn một điểm nữa là lời nói của đại tế ti vừa rồi, bề ngoài thì rất sùng bái Sơn thần, nhưng thực chất có chút coi thường, ít nhất là không coi Sơn thần như thần minh để đối đãi, mà có ý cưỡng chế lệnh cho Sơn thần mượn thần lực cho gã.

Chẳng trách Hiến Vương mưu đồ chế tạo xác tiên để giải thoát thành tiên, tám phần là muốn khống chế Sơn thần để phục vụ cho mình.

Khi đám hành thi được cường hóa trở nên vô cùng hung tàn, Lão Hồ và Bàn Tử cũng rơi vào khổ chiến.

Lâm Nghị quyết đoán ngay lập tức, thân hình lóe lên, xuyên qua hàng chục con hành thi, tiến đến trước mặt đại tế ti.

Đại tế ti phần lớn chú ý lực đều ở phía Lão Hồ và Bàn Tử, sự xuất hiện đột ngột của Lâm Nghị khiến gã kinh hãi, lùi gấp thân hình và lệnh cho hành thi bao vây Lâm Nghị.

Tuy nhiên, Lâm Nghị căn bản không cho gã cơ hội đó, anh một tay chộp lấy vai gã, tay kia trực tiếp ấn lên mặt gã, lột phăng chiếc mặt nạ vàng xuống.

Mặt nạ hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú vô cùng, hệt như một người phụ nữ.

Ở thời cổ đại, khuôn mặt này tuyệt đối có thể làm say đắm hàng vạn thiếu nữ.

Đáng tiếc, tuổi còn trẻ đã phải tuẫn táng theo Hiến Vương.

Đại tế ti vung quyền trượng Long Hổ định tấn công, nhưng bị Lâm Nghị trở tay đoạt mất cây trượng.

Chỉ là một đại tế ti, có phải đại tướng quân gì đâu, vu thuật có cao siêu đến mấy thì đã sao?

Cho dù biến thành tống tử, sức mạnh tăng vọt, mà vẫn muốn đánh cận chiến với Lâm gia ta đã đạt mức tối đa Long Tượng Bàn Nhược Công ư?

Người hiểu chuyện đều hiểu kết cục thế nào.

Đến lúc này, đại tế ti mới nhận ra gã đã sai lầm lớn.

Lâm Nghị mới chính là thực thể đáng sợ nhất!

Người trong Huyền môn, sức mạnh lớn đến mức không thể tin nổi, thậm chí còn lớn hơn bất kỳ thần sứ sở hữu thần lực nào mà gã từng nghe nói!

Sau khi bắt giữ đại tế ti, Lâm Nghị thản nhiên cười nói: "Chỉ cần ngươi nói cho tôi cách triệu hoán thi thể, tôi sẽ thả ngươi, thế nào?" Đại tế ti nhếch môi nở một nụ cười lạnh lẽo: "Tiểu bối vô tri, mưu đồ chạm vào tiên mộ!" Tháo mặt nạ ra, nghe giọng của đại tế ti lại mang đậm hơi hướng phụ nữ.

Lâm Nghị liếc nhìn gã một cái, chẳng lẽ tên này là phụ nữ sao?

Chẳng trách lại đẹp như vậy.

Lâm Nghị thấy gã không chịu hợp tác, cũng không nương tay, tâm niệm vừa động, một bàn tay vỗ lên giữa lông mày gã!

"Câu Linh!" Theo mệnh lệnh của anh, thuật Câu Linh Khiển Tướng được thi triển.

Điểm mạnh của Câu Linh Khiển Tướng chính là tính cưỡng chế.

Bất kể ngươi có muốn hay không, phản kháng thế nào, ta muốn khống chế ngươi thì ngươi không chạy thoát được!

Đối mặt với sự chênh lệch thực lực tuyệt đối, vị đại tế ti mấy nghìn năm tuổi này muốn chạy cũng không xong.

Lâm Nghị tâm niệm vừa động, trực tiếp rút hồn phách của đại tế ti ra khỏi thân xác!

Ngay sau đó, lòng bàn tay bộc phát sức mạnh, khuôn mặt tuấn tú kia liền bị bóp nát vụn.

Khi thi thể đại tế ti bị hủy diệt, vu pháp mà gã thi triển trước đó cũng tan biến theo.

Hàng trăm con hành thi đang giận dữ, trong chớp mắt như diều đứt dây, như quả bóng xì hơi, đổ rầm xuống thành một đống xương vụn.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Nghị vô cùng đau lòng.

Mục đích ban đầu của anh là thu hồi số hành thi này, nhưng ai ngờ vu thuật bị phá giải thì hành thi cũng biến thành xương vụn, chẳng dùng được việc gì.

Lâm Nghị liếc nhìn nhục thân của đại tế ti, tiện tay thu hồi vào hệ thống, lúc này trong lòng mới dễ chịu hơn một chút.

Ôi!

Vu thuật của người khác đúng là khó dùng mà!

Xem ra mình vẫn nên thành thật đi đào mộ thôi.

Quỷ hồn của đại tế ti nhìn thấy thủ đoạn của Lâm Nghị, đôi mắt hiện lên sự chấn kinh tột độ.

Nhục thân của gã đã thi hóa, độ cứng rất cao, vậy mà vẫn bị Lâm Nghị bóp nát bằng một tay.

Điều khiến gã kinh ngạc hơn nữa là chỉ trong nháy mắt, nhục thân đã biến mất không dấu vết, cứ như thể bốc hơi vào không trung.

Thủ đoạn này khiến gã nhớ đến truyền thuyết Ma Quốc thượng cổ.

Truyền thuyết kể rằng Quỷ Mẫu của Ma Quốc sở hữu một loại Ma Nhãn, bất cứ thứ gì chỉ cần bị bà ta nhìn một cái sẽ biến mất vào hư không, không bao giờ trở lại.

Loại Ma Nhãn này còn được gọi là Vô Giới Yêu Đồng.

Ly kỳ hơn, truyền thuyết nói mỗi đời Quỷ Mẫu đều là chuyển thế của đời trước!

Nghĩa là hàng trăm năm lịch sử của Ma Quốc, các đời Quỷ Mẫu từ đầu đến cuối chỉ là một người!

Mà hạt Mộc Trần Châu mà Hiến Vương có được, khởi nguồn chính là từ Ma Quốc thượng cổ!

Chẳng lẽ vị trước mặt này chính là Quỷ Mẫu chuyển thế?

Quỷ Mẫu đến đòi lại Mộc Trần Châu sao?

Nhìn anh ta anh tuấn hào sái như vậy, nam tính ngời ngời, ra tay lại bá đạo sắc bén, cũng chẳng giống phụ nữ chút nào.

“Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại có năng lực tương tự Vô Giới Yêu Đồng?” Lâm Nghị liếc nhìn quỷ hồn đại tế ti, hỏi: “Ngươi cũng biết Vô Giới Yêu Đồng à?” Đại tế ti nhục thân đã bị hủy, cũng đã từ bỏ kháng cự, nói: “Vô Giới Yêu Đồng, hành xử ảo diệu.

Truyền thuyết nói rằng, người sở hữu Mộc Trần Châu và sở hữu Vô Giới Yêu Đồng, cho dù có chết cũng có thể ở tận cùng của đất trời và thời gian, như phượng hoàng hồi sinh từ đống tro tàn!” Lâm Nghị nhìn đại tế ti với ánh mắt đầy ẩn ý.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trong nhẫn không gian nghe đến đây thì kinh hãi tột độ, lập tức truyền tin: “Chủ nhân, người này không phải hạng tầm thường, gã biết cách sử dụng Mộc Trần Châu, tuyệt đối không được thả gã đi!

Tốt nhất là dùng cực hình, khiến gã sống không được chết không xong, ép gã nói ra phương pháp!” Nữ Vương hiện là chủ nhân của Vô Giới Yêu Đồng, cũng là người duy nhất trong truyền thuyết có thể hồi sinh!

Tuy nhiên, cô chỉ biết Mộc Trần Châu có thể giúp mình phục sinh, còn phục sinh thế nào thì vẫn chưa rõ lắm.

Giờ nghe thấy tin tức về việc hồi sinh, cô không giấu nổi sự kích động.

“Ở tận cùng của đất trời và thời gian, sẽ như phượng hoàng hồi sinh từ đống tro tàn.” Tin tức này quá quan trọng!

Lâm Nghị nghe lời Nữ Vương, không hiểu sao cứ cảm thấy cô đang mượn việc công để trả thù riêng với đại tế ti.

Lâm Nghị chậc lưỡi nói: “Thôi bỏ đi, tôi là người mủi lòng, nếu ngươi nói cho tôi mọi bí mật về Mộc Trần Châu, tôi sẽ thả ngươi.”

Đại tế ti nhìn Lâm Nghị, cười lạnh một tiếng: "Ta canh giữ vương lăng không xong, vốn dĩ không định ở lại thế gian.

Giờ thân thể đã hủy, Phu Thê Cổ Thụ đã chết, đại đạo vô tình, hồn phách này của ta cũng chẳng tồn tại được bao lâu nữa.

Bảo ta nói cho ngươi bí mật về Mộc Trần Châu?

Đừng có nằm mơ!

Chương 249

Từ giây phút quan tài của ta bị mở ra, ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần tan biến hoàn toàn rồi." Nghe đại tế ti nói vậy, Nữ Vương thực sự hoảng loạn: "Chủ nhân, đừng để gã 'hết vai' nhanh thế chứ, không chỉ bí mật Mộc Trần Châu chúng ta cần gã, mà mộ Hiến Vương cũng do một tay gã tạo ra, bên trong có cơ quan cạm bẫy gì, bí ẩn ra sao, gã chắc chắn là người rõ nhất!

Hu hu, cầu xin anh đấy chủ nhân, giữ gã lại đi, giữ gã lại đi mà." Lâm Nghị bất đắc dĩ đáp: "Đại đạo vô tình, hồn phách có thể sống dặt dẹo đến nay đã thực sự không dễ dàng gì rồi.

Cô tưởng ai cũng đơn giản như cô chắc?" Nữ Vương: "Anh anh anh, chủ nhân, nô gia cầu xin anh, anh nhất định có cách mà phải không?" Lâm Nghị bảo: "Để tôi thử xem." Sau đó, Lâm Nghị ngăn ra một không gian nhỏ riêng biệt trong nhẫn không gian, cánh tay khẽ nhấc lên, một luồng ánh sáng trắng sữa bao phủ lấy hồn phách đại tế ti.

Giây tiếp theo, đại tế ti đã xuất hiện trong căn phòng nhỏ đó.

Đại tế ti: "!!!

Đây là nơi nào?

Sao ta lại đột nhiên đến đây?" Giọng nói của Lâm Nghị vang lên trong không gian: "Nơi này nằm ngoài ngũ hành tam giới, ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi." Đại tế ti nghe xong lập tức kiểm tra hồn phách của mình, kinh ngạc phát hiện hồn phách vốn sắp tan biến nay đã ổn định trở lại.

Chuyện này cũng quá thần kỳ rồi!

Anh ta chỉ khẽ phẩy tay mà có thể làm được đến mức này sao!

“Ngươi đừng tưởng giữ cho hồn phách ta không tán là ta sẽ nói bí mật cho ngươi.

Nói cho ngươi hay, chuyện đó không đời nào xảy ra đâu!” Tuy nhiên, Lâm Nghị không thèm đếm xỉa đến gã nữa mà lén lút trò chuyện với Nữ Vương.

“Xong rồi nhé.” “Oa, chủ nhân giỏi quá, thực sự quá tuyệt vời luôn!

Hi hi, yêu anh thế.” “(⊙o⊙).” “Chủ nhân, em nhất định sẽ một lòng một dạ đi theo anh!” “Chẳng phải vì tôi đang nắm giữ bí mật phục sinh của cô sao.” “Em nói thật mà, không tin anh sờ ngực em xem, xem em có đang nói lời từ tận đáy lòng không?” “Nghỉ khỏe đi cô.” Ây!

Vận khí của mình dường như tốt lên rồi.

Lại gặp được đại tế ti biết bí mật về Mộc Trần Châu.

Vị đại tế ti này có thể vì Hiến Vương mà nghịch thiên thời, cải địa lợi, tạo ra cái xác tiên này, sử dụng Mộc Trần Châu để tìm con đường thành tiên.

Thân phận của gã tuyệt đối không đơn giản.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử cũng dọn dẹp xong, chạy lại đây.

“Lão Lâm, may mà có cậu đấy, nếu không có cậu giải quyết tên đại tống tử kia, tôi với Bàn Tử chắc bị đám thây ma đó hội đồng chết rồi.” “Hắc hắc, các cậu cũng không tồi đâu!

Hai người mà hạ gục được bao nhiêu thây ma thế kia.” “Đó chẳng phải là nhờ cậu dạy tốt sao!

Nếu là chúng tôi của ngày xưa, e là đối phó hai ba cái thây ma đã

khó khăn rồi.” Tuyết Lỵ Dương nhìn họ kẻ tung người hứng, mím môi cười thầm, ba người này lúc nào cũng khoe khoang đấu khẩu với nhau.

Nghe mà thấy tức cười thật!

Lúc bị đám thây ma vây công, cô cũng chỉ có thể cầm súng xung kích để miễn cưỡng tự vệ.

Đôi mắt Bàn Tử cứ đảo quanh mặt đất, một hồi lâu mới nói: “Lão Lâm, cái quyền trượng Long Hổ với mặt nạ vàng của tên đại tống tử kia đâu rồi?

Đồ giá trị nhất chỉ có hai món đó thôi đấy!” “Chẳng phải ở đây sao.” Lâm Nghị vẫy vẫy thứ trong tay, cười đáp.

Bàn Tử cười hớn hở: “Lão Lâm, tay cậu vẫn nhanh nhẹn như mọi khi nhỉ!” Sau một phen giày vò với đại tế ti của Hiến Vương, mọi người cũng chẳng còn tâm trí đâu mà ngủ, nằm xuống thế nào cũng không chợp mắt được.

Lâm Nghị và Lão Hồ trò chuyện bâng quơ, Tuyết Lỵ Dương không biết đang nghĩ gì.

Bàn Tử thì tán dóc rôm rả với Khổng Tước.

Trời mờ mờ sáng, mọi người mới cảm thấy buồn ngủ, rồi nằm xuống chợp mắt một lát.

Không biết bao lâu sau, họ bị mùi thức ăn thơm phức cám dỗ mà tỉnh giấc.

Hóa ra Lâm Nghị đã hâm nóng cơm canh, Tuyết Lỵ Dương tỉnh dậy đầu tiên, thấy cơm nóng canh ngọt, cô nở nụ cười dịu dàng.

Có thể nhìn thấy cảnh tượng này ở nơi rừng sâu núi thẳm, thật khiến người ta cảm thấy ấm lòng.

Tuyết Lỵ Dương dịu dàng nói: “Lão Lâm, vất vả cho anh rồi.” Lâm Nghị nhún vai: “Không có gì, sau này nhớ báo đáp tôi là được.” Lão Hồ cũng tỉnh dậy, vừa hay nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, liền hắc hắc cười: “Lão Lâm à, cậu cứ nói thẳng là lấy thân báo đáp luôn đi cho rồi.” Lâm Nghị ăn một miếng rau nóng, cười đùa: “Thế không được.

Ước mơ của tôi là cả một cánh rừng lớn, sao có thể thắt cổ trên một cái cây cong queo được.” Chát!

Tuyết Lỵ Dương lườm anh một cái, nhặt một viên đá ném vào người anh, mắng: “Anh lại thế rồi!

Ăn cơm cũng không chặn nổi cái miệng anh lại!” Sau một ngày mạo hiểm, Khổng Tước dường như đã hòa nhập hơn với đội, nhìn họ đấu khẩu mà cứ cười ngô nghê vui vẻ.

Ăn no uống đủ, họ lại quay về bên gốc cây Phu Thê tối qua.

Cây Phu Thê này đã tồn tại hàng nghìn năm từ thời Hiến Vương, bị khoét rỗng tâm để làm quan tài cho đại tế ti, đến nay đã hơn ba nghìn năm.

Cây Phu Thê không hề chết suốt ba nghìn năm qua, vậy mà sau đêm qua đã hoàn toàn khô héo.

Lá cây úa vàng, cành khô khốc.

Thân cây nứt toác, từ những vết nứt chảy ra từng dòng nhựa cây.

Loại nhựa này không hiểu sao đã biến thành màu đỏ như máu.

Nhựa cây chảy đầy đất, nhuộm đỏ cả vùng đất xung quanh.

Họ vừa tiến lại gần đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, Khổng Tước chưa từng trải qua chuyện này, bị khí huyết sát xông vào liền thấy buồn nôn.

Ngay cả rễ cây Phu Thê cũng vì nguyên nhân nào đó mà sụt lún xuống, và điều kinh ngạc hơn là tại vị trí sụt lún đó, hiện ra một tấm bia đá đen kịt đứng sừng sững!

Dưới tấm bia đá đen là một bức tượng Long Quy điêu khắc từ đá đen.

Long Quy không phải rùa bình thường, tên thật của nó là Bá Hạ!

Tương truyền rồng sinh chín con, con thứ sáu là do rồng và rùa sinh ra, tên là Bá Hạ, còn gọi là Bí Hý.

Thân hình Bá Hạ là rùa, nhưng cổ và đầu lại có vân rồng, vảy rồng.

Như mọi người đều biết, rùa không có răng, nhưng rùa Bá Hạ lại có hàm răng sắc nhọn!

Tượng Bá Hạ này cõng tấm bia đá đen, bị chôn dưới gốc cây Phu Thê suốt mấy nghìn năm.

"Long Quy cõng bia, trấn tà thăng tiên!" Lão Hồ nhìn thấy bia Bá Hạ này, lập tức nhận ra lai lịch của nó.

Bàn Tử nhìn tượng rùa cõng bia, hai mắt sáng rực: "Con Long Quy to thế này đúng là lần đầu tôi thấy.

Nếu mà khiêng được nó về, tuyệt đối bán được giá hời!" Lâm Nghị biết Bàn Tử đang nghĩ gì, chẳng phải muốn mình thu vào không gian mang đi sao.

"Béo nhỏ, cậu đúng là hay mơ tưởng.

Thứ to lớn thế này cậu có mang về cũng chẳng ai mua đâu, nhà ai có chỗ rộng thế mà chứa nó." "Tiểu Lâm, cậu đúng là đồ nhà quê rồi.

Hiện giờ trên thế giới này, tuy vẫn còn hai phần ba quần chúng lao khổ chưa được giải phóng, nhưng dù sao vẫn có một phần ba là

người giàu, nhà giàu thì dinh thự của người ta to lắm, vài trăm mẫu ruộng tốt chẳng là cái đinh gì, chẳng lẽ lại không dành ra được tí chỗ để đặt con Bí Hý này sao?

Không tin cậu hỏi đại tiểu thư Dương xem, dinh thự của cô ấy ở California to cỡ nào, nói ra có mà dọa chết cậu, phòng ốc của tất cả quân đoàn nước mình cộng lại chắc cũng chẳng bằng cái hậu viện nhà cô ấy đâu." Tuyết Lỵ Dương: "????" Cô lười chẳng buồn đáp lời mấy ông này, trực tiếp nói: "Tôi thấy con rùa này không giống Long Quy lắm." Lâm Nghị cũng không thèm để ý đến Bàn Tử, gật đầu nói: "Đúng là không phải Long Quy, mà là Tiêu Đồ." Bàn Tử thấy họ không đếm xỉa đến mình, có chút mất hứng, bặm môi hỏi: "Tiêu Đồ là cái thứ gì?

Tôi mới chỉ nghe nói đến hạt tiêu với hoa tiêu thôi." Lão Hồ khinh bỉ nói: "Béo nhỏ, còn bảo lão Lâm nhà quê, ngay cả Tiêu Đồ mà cũng không biết!

Cái con Tiêu Đồ này cũng có điển tích đấy, truyền thuyết nói nó là con thứ chín của rồng, người xưa thường dùng nó để trấn giữ cửa ngõ." Bàn Tử có chút không phục: "Vừa nãy ai bảo Long Quy cõng bia, trấn tà thăng tiên ấy nhỉ?

Khổng Tước, là em à?

À, không phải à.

Đại tiểu thư Dương, là cô à?

À, cũng không phải.

Lão Lâm, là cậu à?

Chương 250

À, cũng không phải.

Thế là ai nhỉ?" Nhìn Bàn Tử nói giọng mỉa mai, Lão Hồ có chút ngượng ngùng cười trừ, đánh trống lảng: "Thôi bỏ đi, chúng ta xem văn bia viết gì đã." Mọi người tập trung nhìn vào văn bia.

Tuy nhiên, văn bia trên bia đá đều là chữ cổ, họ nhìn vào cũng mù tịt, ngay cả Khổng Tước sống ở Điền Nam cũng chỉ nhận ra được vài chữ hữu hạn.

"Lão Lâm, không phải cậu hiểu chữ cổ của nước Điền sao, trên đó viết gì thế?" Lâm Nghị lướt qua một lượt, nói: "Đây gọi là Trấn Lăng Phổ, bên trên thường ghi lại lịch sử.

Tấm bia này cũng vậy, kể về sự hình thành của nước Cổ Điền, cách Hiến Vương tách khỏi nước Cổ Điền, và... cách Hiến Vương có được Mộc Trần Châu." Bàn Tử nôn nóng muốn nghe: "Á!

Mau kể chi tiết xem nào." Tuyết Lỵ Dương cũng vội vàng lấy máy ảnh ra chụp ảnh Trấn Lăng Phổ để ghi chép.

Sau đó, Lâm Nghị bắt đầu thuật lại nội dung bên trên.

Nước Cổ Điền vào thời Tiên Tần vốn dĩ chỉ là ba quận của Tiên Tần, sau đó vào thời kỳ cuối Tần đầu Hán, thiên hạ loạn lạc, nước Cổ Điền thực hiện chính sách bế quan tỏa cảng, phong tỏa ba quận, không giao du với bên ngoài và tự lập quốc.

Kể từ khi nhà Hán thành lập, họ luôn bận rộn đối phó với quân Hung Nô ở phương Bắc, không rảnh để ý đến nước Cổ Điền.

Đến thời kỳ sau của nước Cổ Điền, áp lực từ nhà Hán ngày càng lớn, đặc biệt là khi Hán Vũ Đế nghe nói vua Điền có Mộc Trần Châu,

liền hạ lệnh bắt nộp lên.

Vì thế trong nội bộ nước Cổ Điền chia làm hai phái, Hiến Vương dùng 'Ảnh Châu' (hạt châu giả) để lừa vua Điền, vua Điền không biết chuyện đã giao 'Ảnh Châu' cho Hán Vũ Đế, còn Hiến Vương mang theo hạt Mộc Trần Châu thật, tách ra và lặn lội đến tận vùng núi non trùng điệp phía tây Điền Nam.

Không chỉ vậy.

Trấn Lăng Phổ còn nhắc tới việc Mộc Trần Châu vốn là phượng hoàng do địa mẫu hóa thành, từ thời Thương Chu đã được coi là có thể thông qua thần khí này để tu luyện thành tiên, có hiệu quả thoát thai hoán cốt, nhưng cần phải ở một địa điểm đặc biệt mới phát huy được tác dụng.

Chu Văn Vương từng ghi chép chi tiết những nội dung này vào Thiên Thư, nhưng những cơ mật này luôn nằm trong tay giai cấp thống trị họ Cơ như Chu Thiên Tử.

Tần Thủy Hoàng thống nhất bảy nước, chỉ biết Mộc Trần Châu có thể trường sinh bất lão nhưng không biết cách sử dụng, càng không biết nó thất lạc ở đâu.

Thủy Hoàng Đế mưu cầu trường sinh nên sai Từ Phúc sang đông đến Phù Tang tìm thuốc trường sinh bất lão, bí mật về sự trường sinh của Mộc Trần Châu cũng từ đó vùi lấp trong dòng chảy lịch sử.

Cho đến những năm cuối nhà Tần, Mộc Trần Châu rơi vào tay Điền Nam, Hiến Vương không nỡ rời xa Mộc Trần Châu nên đã mang nó trốn vào thung lũng sâu trong núi để khổ công nghiên cứu bí mật của nó.

Lúc đó trong nước Hiến xuất hiện một kỳ tài phong thủy, tự xưng có thể chế tạo cho Hiến Vương một cái tiên huyệt để giải thoát thăng

thiên, và đưa ra ý tưởng ban đầu!

Sau đó, Hiến Vương trải qua hai mươi bảy năm, nhân lực xây dựng luôn duy trì ở mức khoảng mười vạn người, gần như là dốc toàn lực cả nước, ngoài nô lệ còn có rất nhiều người Di địa phương, theo phương pháp của vị kỳ tài phong thủy kia mà thiết kế ra tiên huyệt này!

Ngoài ra còn có tình hình bồi lăng.

Ngoại trừ hố tuẫn táng, lăng mộ bồi thực sự chỉ có tòa của đại tế ti này!

Sau khi Hiến Vương nhập liệm, vị kỳ tài phong thủy kia đã tìm được hai cây có thể trấn giữ hung vị là cây Phu Thê, đem Trấn Lăng Phổ chôn xuống đất trước, sau đó trồng cây Phu Thê lên trên, rồi dùng người nuôi trăn khổng lồ, cho ăn thịt người, khi trăn khổng lồ rơi vào giấc ngủ sâu thì lột da trăn, đem xương thịt của trăn và đại tế ti lúc đó còn sống, vừa để đại tế ti thi triển vu thuật vừa cho vào quan tài ngọc, cuối cùng chôn đứng vào trong tâm cây Phu Thê cổ thụ.

Thịt trăn xác người, lấy cây cổ thụ làm quách, khiến đại tế ti hồn không tan, xác không rữa.

Do cỗ quan tài ngọc đó bị hư hại, cục diện phong thủy ở đây bị phá vỡ, địa khí bị nén dưới đất mấy nghìn năm được dịp thoát ra, lúc này mới đẩy tấm Trấn Lăng Phổ chôn dưới gốc cây lên.

Đoạn sau của Trấn Lăng Phổ là một số nội dung ca công tụng đức.

Nghe Lâm Nghị kể xong nội dung trên Trấn Lăng Phổ, mọi người không nhịn được mà mắng mỏ.

“Tất cả đều vì giấc mộng trường sinh thành tiên hão huyền, lão già Hiến Vương này cả đời chẳng làm gì, chỉ nghĩ đến chuyện thành tiên!” “Để thành tiên, lão ta chuyện gì cũng làm được, vốn tưởng vị

đại tế ti kia cũng chẳng phải loại người tốt lành gì, không ngờ lại bị Hiến Vương chôn sống." "Thật quá đáng, thế này mà còn ca công tụng đức cái nỗi gì!

Đáng đời bị chúng ta đào mộ!" Tuyết Lỵ Dương vốn tính tỉ mỉ, dùng tay gạt lớp đất phía sau bia đá, nói: "Lão Lâm, phía sau bia đá dường như còn có chữ." Mọi người ghé sát vào xem, sau khi dọn sạch bùn đất phía sau bia đá, một bức phù điêu tinh xảo hiện ra trước mắt.

Một cung điện tráng lệ và uy nghiêm nhất thiên hạ lơ lửng trên những đám mây ngũ sắc của bầu trời!

Trong phù điêu, nơi cao nhất có một cung điện vàng son lộng lẫy, nguyệt thành, giác lâu, nội thành, bia đá, khuyết đài, thần tường, bi đình, tế điện, linh đài... các kiến trúc đều đầy đủ.

Phía sau là cảnh núi non xa xăm, dưới cung điện không có nền đá núi non mà là những luồng hào quang rực rỡ, sương khói mờ ảo, xung quanh có phi long vây quanh, hiện ra phong thái lầu gác thần tiên thoát tục.

Phía dưới nữa thể hiện thần đạo dưới huyền cung.

Hai bên thần đạo núi non trùng điệp, những ngọn núi cao sừng sững uy nghiêm, làm nổi bật lầu gác trên không trung càng thêm vẻ uy nghi, con đường thần đạo này chắc hẳn chính là cái thung lũng tên là Trùng Cốc.

Lão Hồ chậc lưỡi: "Chẳng lẽ mộ Hiến Vương này có thể nằm trên trời thật sao?" Bàn Tử mắng: "Cái lão già Hiến Vương này muốn thành tiên đến phát điên rồi.

Còn xây lăng mộ trên trời, thế sao lão không xây quách lăng mộ trên mặt trăng luôn cho rồi." Lâm Nghị mỉm cười nói: "Đây chắc hẳn là sản phẩm của nghệ thuật hóa rồi, lầu gác trên không trung ở thời cổ

đại hoàn toàn không thể thực hiện được, ngay cả xã hội hiện đại cũng có độ khó rất lớn.

Hơn nữa cung điện này trông không giống lăng mộ, có chút giống Minh Lâu." Theo chế độ Tần Hán, phía trên địa cung mộ vương khoảng mười trượng sẽ xây dựng Minh Lâu, để mỗi một khoảng thời gian sẽ có người ở Minh Lâu tiến hành tế lễ cho chủ nhân ngôi mộ.

Tuy nhiên, bức phù điêu này khắc không ít tình hình bên trong cổ mộ, mà tấm bản đồ da người trong tay họ phần lớn mô tả tình hình bên ngoài cổ mộ, còn bên trong cổ mộ thì đề cập rất ít.

Trên bản đồ da người, sâu trong thung lũng có một con cóc khổng lồ, và miệng con cóc đang ngậm lại.

Nhưng trên phù điêu, có thể thấy sâu trong thung lũng miệng con cóc đang mở ra, và ở nơi gần mộ Hiến Vương còn có một con cóc đối xứng với nó, miệng cũng đang mở.

Lão Hồ nhíu mày, ngạc nhiên nói: "Kỳ lạ, con cóc này dường như có bí ẩn khác." Lâm Nghị trầm ngâm giây lát rồi bảo: "Hiện giờ Trấn Lăng Phổ và bản đồ da người có chút sai lệch, hơn nữa trong mộ Hiến Vương còn có một tòa Minh Lâu, điều đó có nghĩa là sau khi mộ Hiến Vương hoàn thành, vẫn có người tránh được màn sương độc trắng trong Trùng Cốc để theo một con đường hầm vào trong Minh Lâu.

Các cậu nhìn xem, miệng con cóc này trông có giống lối vào của đường hầm không?" Nghe Lâm Nghị nói vậy, mọi người đều vỡ lẽ.

Tuyết Lỵ Dương đôi mắt đẹp rạng ngời ý cười: "Lâm Nghị nói rất có lý.

Nếu không nhờ máy bay rơi trúng cây Phu Thê, khiến chúng ta phát hiện ra quan tài đại tế ti, phá vỡ phong thủy nơi này, từ đó phát hiện ra Trấn Lăng Phổ, thì nếu chúng ta cứ đi theo lối mòn của Trần hạt tử, e

là sẽ đi vào vết xe đổ của ông ta!" Bàn Tử nhe răng cười: "Nói như vậy, chúng ta có thể coi là chiếm hết thiên thời địa lợi rồi, với vận may của mấy anh em mình, muốn không tìm thấy Mộc Trần Châu cũng khó!" Tuyết Lỵ Dương sau đó dùng máy ảnh chụp lại bức phù điêu phía sau Trấn Lăng Phổ.

Sắp xếp lại trang bị chuẩn bị xuất phát, Lâm Nghị tranh thủ thu hồi quan tài ngọc huyết và Trấn Lăng Phổ vào hệ thống.

Ngay khi mọi người chuẩn bị lên đường, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng của hệ thống.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ hai đã làm mới, là Đoạn Trùng Đạo, phần thưởng: Mảnh vỡ Chu Thiên Cổ Quái." Đoạn Trùng Đạo là nơi nào?

Suy nghĩ một lát, Lâm Nghị vẫn không giải được vị trí của Đoạn Trùng Đạo, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Phần thưởng lần này khiến Lâm Nghị có chút bất ngờ: Chu Thiên Cổ Quái!

Từ rất lâu trước thời Chu Văn Vương, Nhân Vương Phục Hy đã sáng lập ra Tiên Thiên Bát Quái, còn được gọi là "Phục Hy Tiên Thiên Bát Quái Đồ".

Tiên Thiên Bát Quái này truyền đến cuối đời Thương đầu đời Chu, vị Chu Văn Vương với thần cơ thông thiên đã dựa trên Hà Đồ Lạc Thư và con số Cửu Cung mà phát minh ra Hậu Thiên Bát Quái.

Ông đã dung hội và suy diễn giữa Tiên thiên và Hậu thiên quái số, cuối cùng diễn giải ra mười sáu quẻ Chu Thiên vang danh là có thể "thông suốt sự biến hóa của đất trời, hóa ra thiên cơ ẩn giấu", còn gọi là Chu Thiên Cổ Quái.

Tương truyền, năm xưa Trương Tam Liên Tử đã đào được một

ngôi mộ nhà Chu, trong đó ngẫu nhiên có được Chu Thiên Cổ Quái, và lấy mười sáu chữ của Chu Thiên Cổ Quái làm căn bản, kết hợp với sở học cả đời mình mới viết ra cuốn thánh kinh của mạch Mạc Kim: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Lai lịch cũng như cách sử dụng Mộc Trần Châu đều do Chu Văn Vương dùng Chu Thiên Cổ Quái suy diễn ra!

Mặc dù suy diễn được, nhưng Chu Văn Vương cũng hao tổn tâm trí mà không còn tại thế bao lâu.

Có thể nói, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật và Chu Thiên Cổ Quái có quan hệ như cha và con.

Cả hai mỗi bên có ưu điểm riêng, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật thiên về đạo mộ, còn Chu Thiên Cổ Quái lại thiên về suy diễn chiêm bốc.

Nếu có được Chu Thiên Cổ Quái, đó mới thực sự là tính toán hết thiên cơ.

Nhưng mà, cái mảnh vỡ Chu Thiên Cổ Quái này là thế nào nhỉ?

Hệ thống đúng là tính toán chi li quá.

Thưởng thì cứ thưởng đi, lại còn bày đặt mảnh vỡ, bộ sợ tôi học hết trong một lần thì tèo luôn chắc?

Tôi kiểm tra mảnh vỡ một chút.

Hệ thống báo rằng thu thập đủ ba mảnh vỡ Chu Thiên Cổ Quái là có thể đổi được bản chính thức!

Điều này khiến tôi có chút bực bội.

Chương 251

Cái hệ thống khôn lỏi này lại biến phần thưởng thành trò chơi thu thập thẻ bài rồi.

Ngay cả Ngũ Lôi Chính Pháp trước đó cũng vậy, chỉ thưởng cho tôi một bản tổng cương, còn cái thứ đại sát khí như Âm Dương Ngũ Lôi gì đó thì vẫn chưa thấy tăm hơi đâu.

Lúc đó tôi không để ý lắm, dù sao thì tổng cương cũng được, bí pháp có tổng cương rồi chia thành thượng hạ quyển cũng là chuyện thường tình.

Kết quả đến Chu Thiên Cổ Quái này, nó chơi thẳng tay chia thành mảnh vỡ luôn.

Quan trọng là mấy mảnh vỡ này chả có tác dụng quái gì, cũng không phải tàn thiên, chỉ là vật phẩm để đổi chác mà thôi.

Tôi thầm hỏi trong lòng: "Hệ thống lão đệ, ngươi không còn yêu ta nữa sao?" Hệ thống: "Túc chủ đại nhân, tiểu hệ thống mãi mãi yêu ngài nha ღ(´ᴗ`)" "Thế sao ngươi còn bày ra mấy cái mảnh vỡ này làm gì?" "Đây là một phần tính năng của bản hệ thống ạ." "Được rồi, mời tiếp tục yêu ta nồng cháy vào, đừng dừng lại đấy nhé." "Ân nột (*^▽^*)" Thật ra mấy thứ nghịch thiên như Chu Thiên Cổ Quái này, mình có thể đạt được đã là gặp đại vận rồi.

Tuy chỉ là mảnh vỡ, nhưng vẫn tốt hơn vạn lần mấy cái mười ngàn điểm đạo mộ vớ vẩn.

Theo chỉ dẫn trên bản đồ da người, trong Trùng Cốc, bướm múa rộn ràng, cây lùn hoa đỏ, muôn màu khoe sắc, chẳng thấy chút bầu không khí kinh dị nào của cổ mộ cả.

Tuy nhiên, đi được khoảng một hai trăm mét, chúng tôi thấy hai bên đường dựng hai pho tượng đá cao lớn!

Trên bản đồ có đánh dấu, đi sâu vào chỗ này nữa mới chính thức tiến vào Trùng Cốc!

Trên núi đá trọc lốc, chẳng có gì cả, thế nhưng lại có ai đó dùng loại sơn đen bí ẩn vẽ lên một đồ án hình con mắt.

Đồ án hình con mắt này giống hệt đồ án sau lưng Lão Hồ và Bàn Tử.

Đó chính là biểu tượng của Mạc Trần Châu!

Hai con mắt trên vách đá như đang nhìn chằm chằm vào những kẻ tiến vào Trùng Cốc, khiến người ta có cảm giác không rét mà run.

"Đồng hồ của tôi dừng rồi!" Giọng Shirley Dương vang lên, Lão Hồ sững sờ, vội vàng lấy la bàn ra kiểm tra, phát hiện kim la bàn nhảy loạn xạ, cũng mất tác dụng luôn.

Tôi gạt đống cành lá trên pho tượng đá lớn ra và nói: "Những pho tượng này đều được điêu khắc từ vẫn thạch (thiên thạch) đấy!" Lão Hồ cũng bước tới nhìn một hồi, rồi nhìn quanh một lượt nói: "Vẫn thạch sao?

Thế mà gần đây không thấy hố thiên thạch nào cả." Tôi giải thích: "Chắc cũng giống như cây Phu Thê kia thôi, đều là từ nơi khác mang đến đây để thay đổi bố cục phong thủy của vùng này!

Những khối vẫn thạch này chứa năng lượng điện từ đặc biệt, các thiết bị điện tử, dây dẫn, bóng bán dẫn và sóng vô tuyến đều sẽ bị nhiễu.

Chiếc máy bay trên cây Phu Thê chắc cũng liên quan đến chuyện này." Shirley Dương nhìn pho tượng vẫn thạch khổng lồ, cảm thán: "Đây đúng là Tam giác Bermuda của Vân Nam." Bàn Tử đi quanh khối

vẫn thạch mấy vòng, đôi mắt bắt đầu đảo liên hồi đầy gian xảo.

Khổng Tước thấy vậy, tò mò hỏi: "Anh Béo, anh đang nhìn cái gì thế?" Bàn Tử nghiêm túc nói: "Em gái nhỏ à, thứ này đáng giá lắm đấy!

Anh tính sơ sơ, hai khối vẫn thạch này mà mang về thủ đô bán thì đủ cho cái bản của em ăn uống sung sướng mấy năm trời!" Khổng Tước nghe vậy liền vui vẻ nói: "Thật sao ạ?

Thế thì tốt quá, chúng ta mang chúng đi đi." "Cái đó là đương nhiên rồi!

Lão Lâm, lại đây, bàn với cậu chút việc." Bàn Tử vừa gọi tôi, tôi đã biết ngay gã muốn gì, liền nói: "Tôi nói này, cậu có phải rảnh quá không?

Trong mộ của lão Hiến Vương bao nhiêu đồ tốt, cậu cứ nhất quyết chọn cái thứ vừa to vừa nặng này làm gì." Lão Hồ khẽ ho hai tiếng: "Đúng đấy Bàn Tử.

Chúng ta có quy định rồi, chỉ lấy một hai món thôi, không được lấy nhiều.

Nếu cậu khuân hai cái thứ to xác này đi thì bảo bối trong mộ Hiến Vương đừng hòng động vào nữa." Bàn Tử tặc lưỡi, chán nản nói: "Thành giao, thế chúng ta vào trong xem có món gì quý giá hơn không đã." Khi bốn người Lão Hồ đi phía trước, tôi thuận tay thu luôn hai khối tượng đá vào không gian.

Hắc hắc.

Tôi đâu có nói là không cho Bàn Tử lấy!

Là chính gã bảo muốn vào trong xem trước mà.

Hai thứ này tuy nặng nề, giá trị có thể không bằng cổ vật minh

khí, nhưng nó thực dụng!

Tại sao Hắc Kim Cổ Đao lại sắc bén vô cùng, chém cương thi như chém dưa thái rau?

Đó là vì nó được rèn từ ô kim thiên ngoại, chém sắt như bùn!

Giờ đây trước mắt có hai khối vẫn thạch lớn thế này, chẳng phải là nguyên liệu chế tạo binh khí thượng hạng sao!

Sau này có cơ hội tìm thợ rèn đúc ra một thanh lợi nhận, vừa hay bổ sung trang bị cho Bàn Tử.

Không thì đúc một cái khiên cũng được, để gã béo có thể trụ được lâu hơn.

Cho dù không đúc trang bị cho Bàn Tử thì dùng để tinh luyện thanh Hắc Kim Cổ Đao của mình cũng là một lựa chọn không tồi.

Đi sâu vào thung lũng khoảng hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng chúng tôi cũng đến chân bức tường cổ đổ nát đã thấy từ trước.

Nhìn bức tường cổ tàn tạ, Bàn Tử cười ha hả: "Lão Hiến Vương, Bàn gia ta đến đây!" Lão Hồ và Shirley Dương cũng rất vui mừng, trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng cũng chạm tới rìa cổ mộ rồi.

Đang nói chuyện, Bàn Tử định sải bước bước qua.

Nhưng tôi đã giữ gã lại: "Bàn Tử, cậu không cần mạng nữa à?" Nếu là lúc khác, có khi tôi đã trực tiếp đá gã vào trong để gã thử xem có nguy hiểm không.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Tôi chỉ vào thung lũng sau bức tường đá: "Mọi người để ý không?

Suốt dọc đường đi chúng ta gặp rất nhiều rắn rết chuột kiến, nhưng đến đây rồi, chẳng thấy tăm hơi một con nào nữa." Được tôi nhắc nhở, mọi người mới phát hiện ra.

Phía sau bức tường cổ giống như một khu vực cấm sự sống, không những không thấy rắn rết, mà ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có!

Bức tường cổ này giống như ranh giới phân chia giữa sự sống và cái chết.

Bước qua đó, có lẽ sẽ không bao giờ quay lại được nữa!

Lão Hồ cau mày, dặn dò: "Bàn Tử, đi bắt một con rắn lại đây." Bàn Tử làm việc cũng nhanh gọn, loáng cái đã bắt về một con rắn độc.

Tôi đón lấy con rắn, nó như biết tôi định làm gì, điên cuồng giãy giụa trong tay tôi để tìm đường thoát.

Khi tôi ném nó vào trong Trùng Cốc phía sau bức tường đá, cơ thể nó như một mũi tên lao ra phía ngoài.

Tuy nhiên, nó mới bò được chưa đầy một mét, cơ thể đã phát ra tiếng xèo xèo, cứ như bị ném vào bể axit vậy, giãy giụa một lúc rồi im bặt.

Ngay sau đó, xung quanh bỗng nhiên tụ lại từng luồng sương trắng, sương trắng tràn về phía tôi, nhấn chìm xác con rắn.

"Cái này..." Bàn Tử thấy cảnh này, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Sương trắng tràn đến chân tường cổ thì dừng lại, một lúc sau lại tản ra.

Mọi người nhìn lại xác con rắn độc, giờ chỉ còn là một đống xương trắng.

"Sương trắng này là cái gì?

Độc tính mạnh quá vậy!" Lão Hồ không thể tin nổi nhìn làn sương đang rút đi.

Shirley Dương chau mày: " hẳng trách đoàn người của Trần Hạt

Tử lại bị tiêu diệt sạch.

Gặp phải loại sương độc này, chúng ta làm sao qua được?" Cứ tưởng phát hiện được mật đạo vào lăng mộ, ai dè vẫn không tránh khỏi cửa ải này.

"Mọi người đợi ở đây một chút, tôi qua thử xem." Tôi suy nghĩ một hồi, dặn dò mọi người một câu rồi đưa cánh tay lên, đưa ngón tay vào sau bức tường đá.

Theo lý mà nói, tôi sở hữu thân thể bách độc bất xâm, loại độc này hẳn là không làm gì được tôi.

Tuy nhiên, đối mặt với thứ chưa biết, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Khi ngón tay đưa vào trong, nhờ vào cảm giác nhạy bén, tôi lờ mờ cảm nhận được từng luồng độc khí len lỏi vào lỗ chân lông trên ngón tay.

Nhưng loại độc này với rắn rết chuột kiến có lẽ là chí mạng, còn với tôi chỉ thấy hơi khó chịu một chút.

Một lúc sau, sương trắng lại từ sâu trong Trùng Cốc cuộn trào tới, bao phủ lấy ngón tay tôi.

Lúc này, tôi cảm nhận rõ ràng độc khí trong sương trắng đậm đặc hơn nhiều so với trong không khí, đủ để khiến người thường mất mạng.

Chương 252

Năm đó Trần Ngọc Lâu chắc chắn có phòng bị, nhưng chuẩn bị không kỹ lưỡng nên mới để sương trắng thừa cơ, dẫn đến toàn quân bị tiêu diệt.

Còn giờ đây, tôi đã nắm rõ về làn sương này.

Sau khi xua tan độc khí trong cơ thể, tôi thu ngón tay lại.

"Loại sương trắng này có thể thấm qua lỗ chân lông, khiến người ta không kịp đề phòng.

Nhưng đừng lo, chúng ta chẳng phải có mang theo đồ bảo hộ liền thân sao?

Mặc vào chắc là không sao đâu." Cho chuyến đi Trùng Cốc lần này, chúng tôi đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ.

Shirley Dương mang từ Mỹ về một bộ đồ bảo hộ liền thân chuyên dụng của quân đội, có khả năng chống độc, chống nước, chống cháy, kèm theo cả mặt nạ phòng độc!

Có những trang bị này, Trần Ngọc Lâu năm đó hoàn toàn không thể so sánh được.

Thời đại đã thay đổi rồi.

Những việc trước đây không giải quyết được thì bây giờ đã đơn giản hơn nhiều.

Tôi lấy bộ đồ ra, chia cho mỗi người một bộ.

Cỏ dại ven Trùng Cốc cao quá đầu người, bốn người Lão Hồ tản ra bốn hướng để thay đồ.

Còn tôi thì lười thay, đứng tại chỗ đợi họ.

Loại quần áo này tuy thực dụng nhưng độ kín hơi quá cao, mặc vào cực kỳ khó chịu.

Với một người quen ngủ trần như tôi thì đúng là một sự gò bó.

Tôi rảnh rỗi không có việc gì làm, vô tình nhìn quanh xem có nguy hiểm gì không.

Giây tiếp theo.

Trước mắt tôi trắng xóa một mảng, tôi phát hiện ra một bộ ngực vĩ đại!

Đó là Shirley Dương đang thay đồ trong bụi cỏ, gió thổi qua khiến cỏ dại lay động không ngừng, tầm mắt tôi vừa vặn bắt gặp cảnh tượng đó.

Thấp thoáng, mờ ảo, cái cảm giác đó, chậc chậc, quá là kích thích.

Cảm nhận còn sướng hơn cả khi dùng Âm Dương Nhãn nhìn trực tiếp.

Nữ Vương nhận ra điều này, có chút hờn dỗi nói: "Chủ nhân, sao ngài lại nhìn trộm cô Dương thế!" Tôi nghiêm mặt nói: "Nghĩ cái gì thế!

Con mắt nào của cô thấy tôi nhìn trộm?

Không... tôi không thấy gì cả, thật sự là không thấy gì hết!" Nữ Vương nói: "Cả hai con mắt của tôi đều thấy hết rồi!" Tôi vặn lại: "Cô không phải là Vô Giới Yêu Đồng sao?

Lấy đâu ra mắt?" Nữ Vương: "Chủ nhân, ngài lại chơi chữ rồi.

Nhưng thôi kệ đi, dù sao phụ nữ của ngài cũng quá nhiều.

Chẳng nói đâu xa, hai mỹ nữ trong phòng ngài hôm trước ấy, hai ngày đó ngài chắc hẳn là sướng lắm nhỉ?" Tôi ngẩn người: "Cô nói Hồng cô nương và Hoa Linh à?

Giữa chúng tôi có gì đâu.” Nữ Vương: “Hừ, quỷ mới tin.” Tôi đáp: “Cô chẳng phải là quỷ sao.

Nhưng cô hiểu lầm thật rồi, tôi với họ thực sự chưa xảy ra chuyện gì cả.” Nữ Vương: “Hừ, đàn ông các người thật giỏi ngụy biện.” Tôi cảm thấy rất oan ức.

Mình rõ ràng chẳng làm gì mà đã bị Nữ Vương mặc định là có quan hệ “sâu đậm” với Hồng cô nương và Hoa Linh rồi.

Oan quá mà.

Thấy Nữ Vương đã khăng khăng như vậy, tôi cũng lười giải thích, thích thú hỏi: “Cô quan tâm tôi thế, có phải đã yêu tôi sâu đậm rồi không?” Nữ Vương không đi theo bài bản thông thường mà đáp: “Đúng thế, đúng thế, tôi đã từng yêu ngài sâu đậm rồi.

Hi hi.” Tôi cảm thấy lời cô ta nói có gì đó không đúng lắm.

Chẳng lẽ cái giấc mơ đêm đó thực sự là thật?

Như vậy thì mọi chuyện mới hợp lý.

Chẳng trách từ ngày đó, thái độ của Nữ Vương đối với tôi tốt lên hẳn.

Chết tiệt.

Lâm gia ta khí tiết cuối đời không giữ nổi rồi, lại bị một nữ quỷ làm thịt.

May mà chỉ có một lần thôi, chứ nếu nhiều lần chắc cô ta hút cạn sinh lực của mình mất?

Vẫn là Tiểu Đoàn Đoàn tốt hơn.

Đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính ở mộ Hiến Vương, nhất định phải cho Tiểu Đoàn Đoàn một căn biệt thự lớn.

Còn Nữ Vương ấy à.

Cứ để cô ta ở trong cái lều cũ, rồi hàng ngày nhìn Tiểu Đoàn Đoàn ở biệt thự cho biết mặt!

Trong lúc tôi đang nói chuyện với Nữ Vương, bốn người kia đã thay đồ xong quay lại.

"Lão Lâm, cậu không mặc à?" "Không cần đâu, chút chướng khí này không làm gì được tôi." Tôi giải thích đơn giản một câu, Lão Hồ và Bàn Tử không nói thêm gì nữa.

Lão Lâm làm việc vốn luôn có chừng mực, nếu cậu ấy đã dám làm vậy thì chắc chắn là không sao.

Shirley Dương nhìn tôi, mắt ánh lên tia sáng.

Công phu của tôi đã lợi hại đến mức không sợ chướng khí rồi sao?

Với thiên phú của mình, nếu theo tôi học công phu thì không bao lâu nữa chắc cũng vượt qua được Lão Hồ và Bàn Tử.

Biết đâu còn đạt được trình độ như tôi hiện giờ!

Cô ấy càng nghĩ càng thấy vụ giao dịch này quá hời.

Mọi người tiến vào sau bức tường đá, một lượng lớn sương trắng bắt đầu tụ quanh, tuy chuẩn bị đầy đủ nhưng họ cũng không dám lơ là, nhanh chóng chạy về phía trước.

Bước chân vào con đường này, tôi thấy nó không hề có bất kỳ loài rắn rết chuột kiến nào, ngay cả cỏ dại cũng chẳng có bao nhiêu, cứ như thể vẫn giữ nguyên dáng vẻ từ hàng ngàn năm trước.

Tôi chợt nhận ra, đây chắc chắn là Đoạn Trùng Đạo rồi!

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đã đến Đoạn Trùng Đạo, có thể đả tạp, phần thưởng: Mảnh vỡ Chu Thiên Cổ Quái!" Nghe tiếng hệ thống, tôi nở nụ cười hài lòng.

Được đấy, nhẹ nhàng quá mà!

Tôi vừa bước tới hai bước, lại một lần nữa nghe tiếng hệ thống.

“Đinh, địa điểm đả tạp thứ ba đã được làm mới, là Hồ Lô Thế Giới, phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ.” Ái chà, cái hệ thống nhỏ này còn biết dỗi nữa à.

Vừa nãy mới nói có mấy câu thôi mà.

Lần này lại chỉ thưởng có 10.000 điểm đạo mộ.

“Chẳng lẽ thật sự không còn yêu ta nữa sao?” Hệ thống: "Yêu ngài mà.

Chụt chụt~" Tôi nhún vai: “Thôi bỏ đi, việc này không vội được. 10.000 điểm thì 10.000 điểm vậy.” Mọi người chạy khoảng hơn hai mươi phút, cuối cùng cũng xuyên qua lớp sương trắng dày đặc của Đoạn Trùng Đạo.

Sau Đoạn Trùng Đạo lại là một khu rừng núi, trong rừng mọc đầy loại thực vật trông như cây chuối, lá to che khuất tầm nhìn.

Chương 253

Trong rừng còn có những pho tượng đá tương tự hai pho tượng trước đó.

Có tượng khỉ đá, người đá, lợn đá, vân vân.

Bàn Tử gạt đám tượng đá, phấn khích nói: "Chúng ta lăn lộn bấy lâu, xem ra mộ Hiến Vương ngày càng gần rồi đấy.

Cuối cùng cũng có chút manh mối." Tôi đưa mắt nhìn qua những pho tượng này, mỉm cười nhạt: "Béo à, cậu nói đúng rồi đấy, lối vào mộ Hiến Vương ở ngay gần đây thôi!" Lão Hồ thấy tôi tự tin như vậy, lập tức hỏi: "Lão Lâm, cậu phát hiện ra điều gì sao?" Tôi chỉ vào mấy pho tượng đá: "Lão Hồ, cậu nhìn những pho tượng này đi, chẳng lẽ không nhận ra vấn đề gì sao?" Lão Hồ chăm chú nghiên cứu một hồi, lông mày nhướng lên: "Thì ra là vậy!

Trong nửa cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của tôi, phần 'Hóa' tự quyển từng đề cập: cải hình hoán thế, chuyển phong biến thủy, ít nhất cần phải động vào địa mạch gần đó, chín huyệt nhãn then chốt.

Chỉ cần thay đổi vị trí của chín huyệt nhãn này là có thể đảm bảo phong thủy kín kẽ, địa thế vạn năm không phá.

Nhìn thế thung lũng này, cộng thêm mấy pho tượng vẫn thạch, đây chắc chắn là huyệt nhãn thứ chín – Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn Tiền." Tôi gật đầu: "Lão Hồ, thuật phong thủy của cậu ngày càng điêu luyện rồi đấy." Lão Hồ nhe răng cười đắc ý: "Hắc hắc, quá khen, quá khen." Tôi vẫy tay: "Đi thôi anh em, chiến thắng ở ngay phía trước rồi!" Bàn Tử nghe mà ù ù cạc cạc: "Đợi đã, đợi đã, hai ông lại chơi trò đánh đố gì thế?

Có thể nói tiếng người cho chúng tôi hiểu được không?" Tôi vỗ vai Bàn Tử cười nói: "Đoạn cuối của huyệt nhãn thứ chín này là nơi tiếp cận địa mạch nhất, thường sẽ xây dựng miếu thờ hoặc thứ gì đó tương tự để tăng thêm thế rồng.

Cho nên ngôi miếu chắc chắn ở ngay phía trước không xa!" Bàn Tử lúc này mới hiểu ra đôi chút: "Khổng Tước nói vùng này họ thờ Sơn Thần, vậy ở đây chắc là miếu Sơn Thần nhỉ?" Tôi gật đầu, lúc này Shirley Dương đã lấy bản đồ ra xem và lập tức nói: "Mọi người mau lại xem, ở đây hình như có đánh dấu vị trí miếu Sơn Thần thật này!" Ánh mắt mọi người đều tập trung vào tấm bản đồ trên tay cô ấy.

Chỉ thấy tại vị trí con cóc trên bản đồ, quả nhiên thấp thoáng có dấu tích của một ngôi miếu.

Tuy nhiên vì đã trải qua hàng ngàn năm, bản đồ da người đã hư hại, đây là bản phục dựng của Trần Hạt Tử nên ký hiệu ngôi miếu đã bị mờ nhạt.

"Tuyệt quá!

Chỉ cần tìm được miếu Sơn Thần là coi như tìm được lối vào lăng mộ của lão Hiến Vương rồi!

Anh chị em ơi, đi theo Bàn gia dũng cảm tiến lên nào." Bàn Tử hô hào xong liền sải bước đi thẳng vào sâu trong Trùng Cốc.

"Bàn Tử, cậu vội cái gì, ăn miếng cơm nghỉ ngơi chút rồi đi tiếp!" "Mọi người cứ nghỉ đi, Bàn gia đi thám thính xung quanh một chút." Theo sau một tiếng kêu kinh ngạc của Bàn Tử, âm thanh liền biến mất.

Sắc mặt Lão Hồ thay đổi, nhìn tôi nói: "Lão Lâm, Bàn Tử có khi gặp chuyện rồi!" Trong lòng tôi có chút nghi hoặc, theo lý mà nói, với

thực lực hiện tại của Bàn Tử, cho dù có gặp nguy hiểm cũng không đến mức đang nói dở mà mất tích như vậy.

"Đi, qua đó xem sao." Cả nhóm nhất trí nhanh chóng chạy tới.

Cách chỗ họ nghỉ ngơi không xa có một đám cỏ lạ cao hơn cả người.

Khi họ đến, đám cỏ đó bắt đầu phát ra tiếng sột soạt, lá cây như có cảm ứng, không ngừng lay động.

Cùng lúc đó, họ thấy một bụi cỏ lá cuộn lại với nhau, cứ như bên trong đang bọc thứ gì đó.

Lão Hồ nhìn thấy liền nuốt nước miếng, khẽ gọi: "Béo à, cậu ở trong đó không?" Tôi giơ súng trường lên, bước tới dùng nòng súng gạt từng phiến lá ra.

Cảnh tượng bên trong khiến ai nấy đều ngã ngửa.

Bàn Tử đang với vẻ mặt đầy hưởng thụ, khẽ uốn éo dưới sự "vuốt ve" của đám lá cỏ, trông gã chẳng khác nào một tên dâm đãng.

Thấy mọi người đến, Bàn Tử vội vàng nói: "Mọi người làm gì thế, tôi đang được mát-xa mà." "Cái quỷ gì thế này?" "Sướng lắm, ôi cha, Lão Lâm, Lão Hồ, hai ông cũng vào đây mà tận hưởng đi." Khi bốn người chúng tôi vừa đến, đám lá cỏ bắt đầu lần lượt tụ lại quanh cả bốn.

Theo từng cử động của chúng tôi, lá cỏ sẽ lướt đi lướt lại trên người, cảm giác như có rất nhiều bàn tay đang xoa bóp vậy.

Trong nháy mắt.

Lão Hồ cũng lộ vẻ mặt hưởng thụ: "Ôi chao, Béo à, đừng nói nữa, cái này cũng hay ho phết đấy." Tôi không hứng thú với mấy thứ này, thấy đằng xa có một lùm cỏ bao quanh một vật thể lớn, tôi liền bước

tới gạt đám cỏ khiêu vũ ra.

Thứ hiện ra trước mắt khiến tôi thầm vui mừng.

Trong bụi cỏ khiêu vũ lộ ra một nửa quả hồ lô lớn màu đỏ rực.

Quả hồ lô đó được điêu khắc từ đá, cao hơn một mét, toàn thân nhẵn nhụi, đỏ tươi như lửa.

Nếu nó đã được dựng ở đây từ hai ngàn năm trước thì dù thời gian trôi qua, bãi bể nương dâu, quả hồ lô đá này dường như vẫn được đám cỏ khiêu vũ bảo vệ rất tốt, trông như vừa mới hoàn thành vậy.

Đây chẳng phải là cái hồ lô trong Hồ Lô Thế Giới sao!

Đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được lại chẳng tốn chút công lao.

Không ngờ lại tình cờ phát hiện ra ở đây.

Nhưng làm sao để vào trong đây?

Shirley Dương không thèm để ý đến Lão Hồ và Bàn Tử, đi theo tôi.

Nhìn thấy quả hồ lô đá đỏ rực này, cô ấy kinh ngạc nói: "Lão Lâm, cái hồ lô đá này có vấn đề gì phải không?" Tôi nhẹ nhàng chạm vào quả hồ lô đá đỏ rực, cuối cùng đầu ngón tay dừng lại ở giữa quả hồ lô: "Cô lại đây xem chỗ này này." Shirley Dương ghé sát lại, thấy ở giữa quả hồ lô đá có một khe hở cực kỳ nhỏ, cứ như thể có ai đó từng dùng một đao chém quả hồ lô này làm đôi vậy.

"Sao lại có một khe hở nhỏ thế này?" "Nếu tôi đoán không nhầm, đây chính là lối vào mộ Hiến Vương!" Shirley Dương đầy vẻ vui mừng: "Thật sao?

Tuyệt quá!

Có điều, chúng ta làm sao để vào trong?" Tôi khẽ mỉm cười: "Nếu

tôi không nhầm thì trong miếu Sơn Thần chắc chắn có cơ quan để mở quả hồ lô này." Shirley Dương nắm chặt nắm đấm: "Vậy chúng ta còn đợi gì nữa?

Mau tìm miếu Sơn Thần thôi!" Sau khi hai chúng tôi quay lại, thấy Lão Hồ và Bàn Tử vẫn đang tận hưởng dịch vụ của đám cỏ khiêu vũ, Khổng Tước chắc cũng bị Bàn Tử dụ dỗ nên cũng tham gia luôn.

Lão Hồ và Bàn Tử thì không sao, Khổng Tước bị xoa bóp kiểu này thì cảm thấy cơ thể vừa sướng vừa ngứa, nổi hết cả da gà.

"Được rồi, đừng chơi nữa, đến lúc làm việc chính rồi." Bàn Tử nhắm mắt, thoải mái nói: "Việc chính gì mà quan trọng hơn việc hưởng thụ chứ?

Có mấy đám cỏ khiêu vũ này rồi thì cần gì cưới vợ nữa." Lão Hồ vẫn có khả năng tự chế rất mạnh, lập tức thu liễm tâm thần, gạt đám cỏ trên người ra, nghiêm túc phê bình: "Béo à, nhìn cái bộ dạng không tiền đồ của cậu kìa, mau lên, chúng ta đến đây là để tìm Mạc Trần Châu." Bàn Tử vừa gạt cỏ vừa càm ràm: "Lão Hồ, ông cứ giả bộ chính kinh, vừa nãy cái biểu cảm của ông đâu có như thế này." Lão Hồ mặt không đỏ, tim không đập mạnh, coi như không nghe thấy gì, tiếp tục đi theo tôi và Shirley Dương.

Bàn Tử và Khổng Tước cũng lầm lũi theo sau.

Đi được vài chục bước, trong ánh hoàng hôn rực rỡ, một ngôi miếu làm bằng gỗ cổ hiện ra trước mắt mọi người.

Ngôi miếu toàn bộ được xây bằng gỗ cổ, chỉ có một gian duy nhất.

Qua hàng ngàn năm, ngôi miếu đã bị dây leo bao phủ, xung quanh cỏ dại mọc đầy.

Khi mọi người bước vào trong miếu Sơn Thần, bên trong cũng cỏ dại um tùm, dây leo chằng chịt, đã bị bỏ hoang từ lâu.

Trong miếu thờ một pho tượng thần, hai bên tượng Sơn Thần còn có hai con sơn quỷ nặn bằng bùn, mặt xanh nanh dài, trông cực kỳ đáng sợ.

Con sơn quỷ bên trái tay bưng một quả hồ lô đỏ rực, con bên phải hai tay bưng một con cóc.

Bàn Tử: "Mọi người nhìn kìa, con cóc!" Lão Hồ trấn tĩnh nói: "Xem ra đây chính là con cóc được đánh dấu trên bản đồ, chúng ta tìm đúng chỗ rồi." Shirley Dương cảm thấy có chút nghi hoặc: "Lão Lâm, con cóc và cái hồ lô ở nơi lộ liễu thế này, liệu có ý nghĩa đặc biệt nào không?" Tôi bật cười: "Ý nghĩa chẳng phải quá rõ ràng sao.

Lão gia Sơn Thần này muốn uống rượu nên cho rượu vào hồ lô, rồi lấy con cóc làm mồi nhắm, cái gã Đại Kim Nha kia chẳng phải cũng khoái kiểu này sao?" Shirley Dương lườm tôi một cái: "Anh đừng có mà ba hoa." Tôi nghiêm túc nói: "Tôi đâu có ba hoa, có khi chỉ là cô nghĩ quá phức tạp thôi." Trong ký ức của tôi, con cóc dường như đúng là thức ăn của Sơn Thần, tôi nói vậy chẳng có gì sai cả.

Lão Hồ nói: "Chúng ta tìm quanh đây xem có cơ quan gì không." Sau đó mọi người tản ra tìm kiếm.

Tôi đảo mắt quanh chính điện một lượt rồi bước vào hậu điện.

Hậu điện của miếu Sơn Thần đã được xây sâu vào trong lòng núi, nhỏ hẹp hơn tiền điện, ở giữa là một bức bình phong bằng thạch bích màu xanh, trên đó có hình vẽ Sơn Thần, dáng người tương tự như tượng bùn ở chính điện, chỉ là hơi mờ nhạt, không nhìn rõ mặt mũi, hai bên không có sơn quỷ đi kèm.

Khối thạch bích này dường như không phải do người khắc vẽ mà là vân đá tự nhiên hình thành.

Vòng qua bức bình phong, tôi đi vào bên trong, một bộ hài cốt đột

nhiên hiện ra trước mắt!

"Ơ, vẫn có người xuyên qua được sương trắng để đến đây sao?" Tôi thầm kinh ngạc, bước tới gần.

Phải biết rằng ngay cả Trần Ngọc Lâu năm xưa cũng không qua nổi sương trắng, huống hồ là kẻ khác.

Xem ra kẻ này cũng có chút bản lĩnh, chỉ là không hiểu sao lại chết ở đây.

Chỉ còn thiếu một bước cuối cùng này thôi.

Đến trước bộ xương trắng, tôi cẩn thận quan sát xung quanh.

Bộ xương được bao bọc bởi một bộ áo khoác bó sát, trước ngực áo còn đeo một cái thẻ nhỏ, trên thẻ dường như có mấy chữ cái tiếng Anh.

Tôi gỡ cái thẻ xuống, lau sạch bụi bẩn, những chữ cái tiếng Anh hiện ra rõ màng.

Chương 254

Shirley dù sao trước đây cũng là sinh viên đại học chất lượng cao, mấy chữ cái tiếng Anh này tôi vẫn hiểu được đôi chút.

Tôi đánh vần cái tên đó ra.

Shirley!

Cái tên này nghe giống tên tiếng Anh của Shirley Dương nhỉ?

Chuyện gì thế này?

Đồ của Shirley Dương sao lại xuất hiện ở đây?

Bộ xương chết trong miếu Sơn Thần này, chẳng lẽ là ông già của Shirley Dương?

Thật hay giả đây?

Tôi bán tín bán nghi, vì tôi không nhớ là có tình tiết này.

Bố của Shirley Dương có khả năng đến được đây sao?

"Lão Lâm, anh tìm thấy gì rồi à?" Đúng lúc này, Shirley Dương cũng đi tới, tò mò hỏi.

Rất nhanh, cô ấy chú ý đến cái thẻ trên tay tôi.

Khoảnh khắc nhìn thấy cái thẻ, người Shirley Dương đứng sững tại chỗ, những ký ức tuổi thơ ùa về trong tâm trí.

Cô ấy đón lấy cái thẻ, nhìn vào bộ hài cốt trước mặt, hai tay nâng niu cái thẻ, đôi mắt đẹp thẫn thờ nhìn chăm chằm vào nó, rồi hai hàng lệ nóng hổi lăn dài trên má.

"Đừng buồn quá." Tôi đi tới bên cạnh Shirley Dương, vỗ nhẹ vào vai cô ấy.

“Oa!” Giây tiếp theo, Shirley Dương trực tiếp nhào vào lòng tôi khóc nức nở.

Lão Hồ và những người khác nghe thấy động tĩnh, tưởng có chuyện gì xảy ra nên vội vàng chạy vào.

Thấy Shirley Dương ôm tôi khóc thảm thiết, họ lại càng ngơ ngác không hiểu gì.

“Lão Lâm, đại tiểu thư Dương bị làm sao thế?” Tôi nhìn bộ hài cốt, rồi lại nhìn Shirley Dương.

Lão Hồ và Bàn Tử vốn tâm đầu ý hợp với tôi, tôi vừa ra hiệu như vậy là hai gã hiểu ngay.

Bộ hài cốt này chắc chắn có quan hệ mật thiết với đại tiểu thư Dương.

Nhất là khi cô ấy khóc thương tâm thế này, tám phần mười là người cha mất tích của cô ấy.

Bàn Tử giơ tay múa chân ra hiệu, như muốn nói: “Lão Lâm, lão già họ Dương này cũng tài thật đấy, một mình không có trang bị chuyên dụng mà cũng mò được tới tận đây.” Lão Hồ vỗ vào tay Bàn Tử, lông mày nhíu lại ra hiệu: “Thôi đi được chưa.” Bàn Tử trừng mắt, tiếp tục ra hiệu: “Lão Lâm, ông khuyên cô ấy đi chứ.

Cứ bảo là một người cha ngã xuống, nhưng có hàng vạn Lão Lâm chúng ta đứng lên!” Tôi lườm Bàn Tử một cái, như muốn nói: “Cậu không nói được câu nào tử tế à?

Cô ấy mạnh mẽ lắm, khéo còn bản lĩnh hơn cậu đấy.” Ba người chúng tôi chẳng nói lời nào nhưng lại như đã trao đổi rất nhiều.

Một lúc sau, Shirley Dương ngừng khóc, lau nước mắt, giọng hơi khàn nói: “Lão Lâm, cảm ơn anh.

Giúp tôi an táng hài cốt của cha tôi nhé." Tôi đáp gọn lỏn: "Được!" Trong lúc thu xếp hài cốt, Shirley Dương thấy một cái nón lá đầy bụi phía sau bộ xương.

Cô ấy nhìn cái nón, ngẩn người ra, đưa tay nhẹ nhàng phủi bụi và nói: "Lão Lâm, anh nói xem, sau khi người ta qua đời, linh hồn sẽ đi đâu?

Liệu có ở một nơi nào đó, lặng lẽ dõi theo những người thân yêu nhất không?" Nghe Shirley Dương nói vậy, Bàn Tử không nhịn được rùng mình một cái.

Đại tiểu thư Dương ý gì đây?

Lão Hồ cũng chau mày, nhớ lại chuyện mấy ngày trước Shirley Dương nhìn thấy bóng người trong mưa, ánh mắt gã không tự chủ được mà cảnh giác nhìn quanh.

Tôi ôn tồn nói: "Đừng nghĩ nhiều quá, chúng ta mau chôn cất cha cô đi." Sau khi chết linh hồn sẽ đi đâu?

Điều này tôi thực sự không rõ, liệu có địa ngục hay thiên đường thật không?

E là chẳng ai biết được.

Theo những gì tôi biết hiện giờ, sau khi chết, trừ khi dùng phương pháp đặc biệt mới có thể bảo tồn linh hồn.

Ví dụ như xác ướp thủy ngân nam nữ ở đồn binh, hay như Tinh Tuyệt Nữ Vương và Đại Tế Ty.

Nếu chết bình thường, linh hồn sẽ tan biến, không còn tồn tại trên thế giới này nữa.

Còn về việc cha Shirley Dương sau khi mất linh hồn có ở lại đây không, hay cái bóng ma mỉm cười với cô ấy hôm đó có phải là hồn

của ông ấy không...

Theo tôi thấy thì khó có khả năng, còn cái bóng đó là gì, thế giới bao la chuyện gì cũng có thể xảy ra, có khi là thần giao cách cảm giữa cha con, hoặc nhìn nhầm cũng không chừng.

Mọi người đào một cái hố, chôn cất hài cốt xong xuôi, lại dựng một khúc gỗ cổ làm bia mộ.

Quay lại miếu Sơn Thần, lúc nãy khi di dời hài cốt, chúng tôi phát hiện ra một phiến đá khác lạ nằm bên dưới.

Giờ đã chôn cất xong, mọi người quay lại miếu.

Tôi dọn sạch cỏ dại trên phiến đá, phát hiện dường như đó là một bức phù điêu, hình vẽ một con cóc, hơn nữa phiến đá này được khảm dưới đất, xung quanh có kẽ hở, dường như có thể cử động được.

"Cái này hình như ấn xuống được thì phải?" Bàn Tử lẩm bẩm một câu rồi giơ tay ấn mạnh xuống con cóc đá.

Dường như đã chạm vào cơ quan nào đó, chỉ nghe tiếng "rầm rầm", bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng động.

Mọi người lùi lại nhìn ra xung quanh, thấy tại chín vị trí của cơ quan, chín cái bục đá từ từ mọc lên.

Các bục đá phủ đầy cỏ dại, không nhìn rõ hình dáng cụ thể ra sao.

"Ha ha, nhìn xem vận may của Bàn gia ta này!" Bàn Tử phấn khích bước tới, dọn sạch cỏ dại trên bệ đá.

Những bệ đá này hóa ra đều là tượng đá điêu khắc hình thiềm thừ!

Lão Hồ nhìn thấy chín con thiềm thừ này, tự tin ngẩng đầu nói: "Quả nhiên!

Chín con thiềm thừ này đúng là ứng với Cửu Khúc Hồi Hoàn chi số!" Lâm Nghị nhìn thấy vậy thì khẽ mỉm cười.

Loại cơ quan này trong mắt người hiểu 'Dịch Long Kinh' thì quá rõ ràng, nếu không hiểu tinh túy của phong thủy bí thuật mà chỉ biết Dịch Kinh Bát Quái, đa phần sẽ coi đây là Cửu Cung chi số mà đối ứng, như vậy cả đời cũng không tìm thấy ám đạo.

"Lão Hồ, nếu cậu đã hiểu huyền cơ bên trong thì mau lên đi, phá cái đám vòng vèo này đi!" "Cái đó gọi là Cửu Khúc Hồi Hoàn chi số.

Chỉ cần chúng ta tìm được con thiềm thừ đầu tiên cần xoay chuyển, sau đó dựa theo quy luật của Cửu Khúc Hồi Hoàn mà xoay từng con một là cơ quan có thể mở ra." Lão Hồ giải thích xong thì khẽ thở dài: "Loại cơ quan này thường thiết lập thiết bị phản đạo tặc, chúng ta chỉ có ba cơ hội, một khi xoay sai, cơ quan phản vệ sẽ kích hoạt, lúc đó lối vào sẽ bị phong tỏa hoàn toàn, chúng ta muốn vào lại càng khó hơn!" Khổng Tước nhìn Lâm Nghị hỏi: "Anh Hồ chắc là không ổn rồi, anh Lâm, anh có phá giải được không?" Khổng Tước đi dọc đường này, tuy chẳng nhìn ra được gì khác nhưng lại nhận ra ai mới là linh hồn của nhóm.

Nghe Lão Hồ nói khó khăn như vậy, cô bé tò mò hỏi Lâm Nghị.

Lão Hồ ngượng ngùng cười nói: "Em gái nhỏ à, em nói chuyện có thể uyển chuyển hơn chút không?" Bàn Tử nhe răng cười nhạo: "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu nhìn xem, đến cả em gái cũng nhìn ra cậu không ổn rồi kìa!

Thật sự không được thì thoái vị nhượng hiền, để Lão Lâm ra tay đi~" Lão Hồ bĩu môi, bất đắc dĩ lắc đầu: "Chuyện này Lão Hồ tôi đúng là không nắm chắc mười mươi.

Lão Lâm à, nếu cậu không nắm chắc thì cứ để tôi thử." Lâm Nghị nhìn hai người họ cãi cọ, thản nhiên nói: "Chút cơ quan nhỏ này chưa làm khó được tôi đâu.

Khai Hưu Sinh Thương, Đỗ Cảnh Tử Kinh, Bát Quái đối ứng Bát

Môn, để cầu cát tránh hung phải đi vào Sinh Môn, hướng chúng ta đang đối mặt là chính Nam, vậy thì Sinh Môn phải là...” Dứt lời, Lâm Nghị giơ tay chỉ vào một bức tượng thiềm thừ: “Lão Hồ, qua xem miệng con thiềm thừ đó có cử động được không.” Lão Hồ nghe xong vội vàng chạy tới kiểm tra.

Anh kinh ngạc phát hiện miệng con thiềm thừ này đúng là cử động được thật, trước đó miệng nó ngậm chặt, khi anh gạt xuống một cái, miệng thiềm thừ liền mở ra!

“Sinh Môn đã mở, hư tức là thực, thực tức là hư, sống chính là chết, chết chính là sống.

Tiếp theo là bức tượng thiềm thừ thứ hai, chắc là con kia, vả lại nó có thể xoay được, mọi người qua xem có đúng không?” Bàn Tử đi đến bức tượng thiềm thừ thứ hai, dùng lực xoay một cái, chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc, con thiềm thừ quả nhiên đã bị xoay chuyển!

“Lão Lâm, cậu thần kỳ quá đấy!

Còn chưa thèm lại gần xem mà đã biết cơ quan của tượng đá rồi!” Lâm Nghị xua tay, vân đạm phong khinh nói: “Mấy cái miệng thiềm thừ này lúc mở lúc đóng, hướng có trái có phải, kết hợp với Kỳ Môn thuật của phong thủy là có thể dễ dàng suy tính ra thôi.” Dưới sự chỉ dẫn của Lâm Nghị, bốn người sắp xếp chín bức tượng thiềm thừ theo một thứ tự nhất định.

Khi phá giải Cửu Khúc Hồi Hoàn ở đây, Lâm Nghị cũng thầm kinh ngạc.

Chương 255

Trận pháp của Hiến Vương không hề tầm thường, nó có sự khác biệt lớn so với Cửu Khúc Hồi Hoàn ghi trong 'Dịch Long Kinh', ngược lại cực kỳ giống với một loại biến chủng của âm dương biến hóa pháp hiếm gặp được ghi trong quyển Thuẫn Tự của 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật'.

Quyển sách ghi lại rằng loại biến chủng này có xuất hiện trong 'Chu Thiên Cổ Quái', ẩn chứa âm dương thuật nhưng vì quá khác người và hiếm khi xuất hiện trong tang lễ nên Trương Tam Liên Tử chỉ liệt kê nó vào Âm Dương thiên với một đoạn giới thiệu ngắn ngủi.

Không ngờ hôm nay lại gặp phải ở đây, và anh thực sự đã dùng đến nó.

Tuy nhiên, theo lời Trương Tam Liên Tử, thuật này chỉ có trong 'Chu Thiên Cổ Quái', xem ra vị kỳ nhân giúp Hiến Vương xây lăng mộ cũng cực kỳ tinh thông môn này.

Thông hiểu 'Chu Thiên Cổ Quái', hèn gì dám giúp Hiến Vương chế tạo tiên huyệt phi thăng này.

Dù sở học không bằng Chu Văn Vương, không suy diễn ra được bí ẩn thực sự của Mộc Trần Châu, nhưng cũng đã giúp lão tìm ra một lối đi riêng.

Sau khi chín con thiềm thừ đá được đặt đúng vị trí, một tiếng 'khuông đương' vang lên, dường như cơ quan đã được kích hoạt.

Không đợi Lâm Nghị phân phó, mọi người bắt đầu tìm kiếm xung quanh xem có cửa nào mở ra không.

Tuyết Lỵ Dương chạy thẳng đến trước cái hồ lô đá đỏ rực lúc

nãy, chỉ thấy cái hồ lô vốn nguyên khối giờ đã tách ra làm đôi từ giữa!

"Lão Lâm, mở rồi, mở rồi!" Nghe tiếng gọi của Tuyết Lỵ Dương, mọi người cũng chạy theo.

Bên dưới hồ lô đỏ đã mở ra một cánh cửa đá cổ phác.

Cánh cửa đá đó thoạt nhìn cứ như một cái miệng thiềm thừ khổng lồ.

Hai bên cửa đá có hai cái vòng đồng lớn, trông như dùng để kéo cửa ra.

Bàn Tử nói: "Lão Lâm, sao trông giống miệng cóc thế này, đây thực sự là ám đạo vào mộ Hiến Vương sao?" Lâm Nghị gật đầu: "Dựa theo ký hiệu trên Trấn Lăng Phổ và điểm vào trên bản đồ da người, ở đây không sai đâu." Lão Hồ thấy vậy thì cảm thán: "Lão già Hiến Vương này đúng là có chút bản lĩnh thật.

Nếu không phá giải được cơ quan Cửu Khúc Hồi Hoàn thì dù có san bằng miếu Sơn Thần cũng không tìm thấy chỗ này." Tuyết Lỵ Dương nghi hoặc hỏi: "Tôi còn một điểm không hiểu, tại sao Hiến Vương lại dùng thiềm thừ làm ký hiệu?

Chẳng lẽ thiềm thừ có ý nghĩa đặc biệt gì sao?" Lâm Nghị nhún vai: "Chúng ta cứ vào trước đã rồi nói sau, đứng đây đoán mò cũng chẳng ích gì, thực tiễn mới ra chân lý." "Đúng đúng đúng!" Ngay sau đó, Lão Hồ và Bàn Tử mỗi người một bên kéo hai cái vòng đồng lớn, kèm theo một tiếng động lớn 'ầm long', cánh cửa đá nặng nề đã bị hai người họ cưỡng ép kéo ra.

Sau khi cửa đá mở ra là một lối đi dài dẹp và tối om.

Tuyết Lỵ Dương dùng súng tín hiệu bắn một quả đạn chiếu sáng vào sâu bên trong, lập tức đường hầm tối đen được soi sáng.

Ánh sáng trắng bệch rọi vào sâu trong hang động, chúng tôi nhìn

thấy vô số xương trắng khổng lồ và ngà voi, đó là một hố tuẫn táng quy mô cực lớn.

Theo quỹ đạo của đạn chiếu sáng, có thể thấy ở hai bên trái phải tại vị trí không đối xứng có hai miệng hang.

Hai bên lối đi chính chất đầy xương trắng rợn người, chỉ có thể phân biệt được một lượng lớn ngà voi khổng lồ hình nón.

Đạn chiếu sáng bắn tới tận cùng, còn có thể thấy ánh nước lấp lánh ở đằng kia, chắc là hệ thống nước ngầm của sông Xà Hà.

"Chỗ này tám phần là có cơ quan gì đó, đều đừng động đậy!

Để Bàn gia tôi đi trước!" Bàn Tử rất tự giác xung phong đi đầu bước vào ám đạo.

Băng qua hố tuẫn táng, mọi người đến trước một con sông ngầm.

Sông ngầm rất rộng, hai bên đều không có chỗ đặt chân, hơn nữa nhìn không thấy điểm cuối.

Nếu muốn đi sâu vào trong, bắt buộc phải lội nước.

Khổng Tước: "Á, cái này... chúng ta không còn bè gỗ nữa, làm sao qua được đây?" Tuyết Lỵ Dương nghiến răng nói: "Dù thế nào đi nữa, đoạn nước này chúng ta nhất định phải lội thôi!" Lâm Nghị liếc nhìn nước sông: "Nước ở đây không nông đâu, ít nhất cũng phải hai mét, lội qua sông không thực tế lắm, chuẩn bị đồ nghề đi." Sau đó Lâm Nghị lấy từ trong Nhẫn Không Gian ra những thiết bị lặn mà anh đã bảo Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị: bộ đồ lặn, bảo vệ khuỷu tay đầu gối, kính lặn, bình oxy nạp khí và túi chống nước để đựng một số đồ dùng thường ngày như đèn pin, nến, mặt nạ phòng độc...

Bàn Tử thân hình to lớn, bộ đồ lặn mặc vào không vừa vặn chút nào, gào lên: "Không được thì tôi không mặc, cái thứ này phiền phức quá." Lão Hồ trêu chọc: "Không mặc cũng được thôi, dù sao cậu cũng

là thằng ngốc ngủ giường tầng, toàn dựa vào hỏa lực mạnh mà." Tuyết Lỵ Dương nói: "Không mặc không được, nước ở núi Già Long lạnh thế nào ông không biết sao, ở lâu dưới nước dễ bị hạ thân nhiệt lắm.

Nếu không được thì ông cứ ở lại đây với Khổng Tước đợi bọn tôi quay về!" Lâm Nghị cười cười, Bàn Tử là ai chứ?

Đó là người sở hữu huyết mạch Huyền Quy, chút chuyện nhỏ này không thành vấn đề.

Hạ thân nhiệt gì đó là chuyện không thể nào.

Tuy nhiên, không mặc đồ lặn thì đúng là không tốt lắm: "Bàn Tử, nếu cậu muốn cả người ướt sũng thì cứ việc không mặc." Lâm Nghị mặc đồ lặn cũng là vì lý do này, anh không muốn làm ướt quần áo của mình.

Bàn Tử hừ hừ hai tiếng: "Bàn gia tôi nói thế nào cũng không thể để các người mạo hiểm một mình được!

Tôi mặc là được chứ gì." Sau đó, mọi người quay lại miếu Sơn Thần thay đồ lặn.

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Nghị và Lão Hồ, Bàn Tử cũng bị nhét cứng vào bộ đồ lặn.

Chỉnh đốn xong xuôi, nhóm năm người quay lại ám đạo địa hạ.

Đoạn hầm ở lối vào ám đạo rõ ràng là do nhân công xây dựng, hai bên đều là những khối đá xanh lớn xếp ngay ngắn, khe đá đều được niêm phong bằng sơn đỏ, mặt đất lát gạch vuông rất bằng phẳng, trông giống như dũng đạo trong cổ mộ.

Hai bên hầm xếp ngay ngắn toàn bộ xương voi, chính là bộ xương voi nguyên vẹn, rõ ràng là được giết thịt ở bên ngoài rồi vận chuyển vào đây.

Việc đặt xương voi hoặc ngà voi trong hố tuẫn táng là để lấy chữ 'Tượng' hài âm với chữ 'Tường' (cát tường).

Từ thời Thương Thang, xương voi ngà voi đã được dùng làm đồ bồi táng, ở Ân Khư từng khai quật được một lượng lớn ngà voi.

Đi đến cuối hầm, lúc này đã cách mặt đất khoảng vài chục mét, từ đây trở đi không còn là hầm do nhân công đào nữa mà là hang sơn động tự nhiên, hơn nữa không có đường để đi, muốn tiếp tục tiến về phía trước thì bắt buộc phải xuống nước bơi.

Bên bờ nước có xếp vài con thuyền gỗ cổ, có lẽ những người đi tế bái mộ vương ở Minh Lâu đã dùng những con thuyền này để qua đó.

Nhưng vì thời gian quá lâu, những con thuyền gỗ này đã mục nát gần hết, chỉ còn lại bộ khung, không thể sử dụng được nữa.

Lâm Nghị kéo túi khí buộc trên ba lô lớn ra, bơm đầy không khí để nó nổi trên mặt nước, súng xung kích và các vũ khí khác được đặt lên trên cùng để tiện lấy ra sử dụng bất cứ lúc nào.

Những người khác cũng cất đèn pin mắt sói đi, bật đèn chiến thuật trên mũ bảo hiểm lên rồi cũng xuống nước, bám vào túi khí lớn trên ba lô, lội nước mà đi.

Đi trong nước được mười mấy mét thì chân không còn chạm đất nữa, dòng nước ngầm lạnh thấu xương ngày càng sâu.

Trong nước có nhiều cột đá tự nhiên khổng lồ, giống như san hô dưới đáy biển, đâm tủa ra nhiều nhánh, do trong hang tối đen nên không nhìn rõ những cột đá kỳ quái này được hình thành như thế nào.

Trần hang cách mặt nước rất thấp, tạo cảm giác đặc biệt áp bức, còn có rất nhiều rễ và thân cây khổng lồ mọc rủ xuống từ bên trên, có cái thậm chí đâm thẳng xuống nước, tạo thành một trần hang thực vật hiếm thấy.

Địa hình dần thấp xuống, khoảng cách giữa mặt nước và trần hang dần cao lên, hít thở đã thuận tiện hơn lúc nãy một chút, nhưng những rễ cây và thân cây rủ xuống từ trên đầu cùng với những cột đá san hô cổ quái kia lại ngày càng dày đặc.

Lâm Nghị đưa mắt nhìn lên cột đá san hô, phát hiện đó hoàn toàn không phải san hô gì cả, mà là hóa thạch của cây cối viễn cổ.

Hóa thạch là những di vật cổ đại bị vùi lấp trong tầng địa chất, hình thành do bùn cát vùi lấp qua hàng vạn hàng triệu năm, thường thấy nhất là hóa thạch động vật vì xương và răng động vật ít chất hữu cơ, nhiều chất vô cơ, sau khi bị vùi lấp tốc độ thối rữa sẽ chậm lại.

Sau đó bị nước ngầm chảy chậm trong các kẽ hở bùn cát gột rửa, các khoáng chất dư thừa lắng đọng lại hình thành tinh thể, trước khi xương cốt thối rữa hoàn toàn, nếu các tinh thể khoáng chất này có thể thay thế hoàn toàn chất hữu cơ thì sẽ hình thành hóa thạch thực sự.

Nhưng hóa thạch thực vật thì hiếm thấy hơn nhiều vì tốc độ thối rữa của thực vật nhanh hơn xương động vật rất nhiều.

Càng tiến lên phía trước, tầm nhìn càng mở rộng, nhìn lên trên, bên trong ngọn núi này giống như một cái hồ lô khổng lồ lộn ngược.

Lúc này, Lâm Nghị cũng âm thầm đả tạp: "Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh, phát hiện ký chủ đã ở trong thế giới hồ lô, có thể đả tạp, phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ." Tiếng đả tạp vừa dứt, giọng nói của hệ thống lại vang lên: "Đinh, địa điểm đả tạp thứ tư đã làm mới: Giết chết Sâu bất tử họ Hoắc, phần thưởng: Dương Ngũ Lôi Pháp!" Ái chà!

Cách đây không lâu vừa mới chê chỉ cho tổng cương Lôi pháp, hôm nay đã thưởng Dương Ngũ Lôi Pháp rồi.

Không tồi, không tồi.

Nghe nói Dương Ngũ Lôi Pháp bắt buộc phải là thân xử nam mới luyện thành, nếu không kinh mạch nghịch chuyển, chết không tử tế được.

May mà Lâm gia ta tự chế lực tốt, dù bên cạnh có bao nhiêu mỹ nữ vẫn giữ thân như ngọc, ái tích lông cánh.

Đợi chính là ngày này đây!

Nói đi cũng phải nói lại, bị quỷ ngủ chắc là không tính là ngủ đâu nhỉ?

Phần thưởng rất tuyệt, nhưng độ khó cũng không nhỏ.

Cần phải giết chết Sâu bất tử họ Hoắc mới được.

Chương 256

Sâu bất tử họ Hoắc là cái gì?

Là Sơn Thần đấy.

Không biết đã ở đây bao nhiêu vạn năm rồi.

Nếu thực sự dễ chết như vậy thì đã sớm tiêu đời từ lâu.

Không ngờ mình vốn chỉ định đi giết bánh chưng, hôm nay lại còn phải đi giết thần.

Thú thật, bản thân Lâm Nghị cũng không nắm chắc mấy phần.

Xung quanh họ là một mảnh bóng tối, chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt từ đèn trên đầu họ tỏa ra trong không gian đen kịt.

Cứ như thể cả thế giới chỉ còn lại năm người họ, cảm giác cô độc không nơi nương tựa, cảm giác mất mát bao trùm lấy tâm trí họ, không sao xua đi được.

Ngay cả Lão Hồ và Bàn Tử trong lúc ánh sáng chập chờn này cũng run rẩy, hơi thở trở nên dồn dập, trong lòng cảm thấy hoảng loạn một cách kỳ lạ.

"Lão Lâm, chỗ này không đúng lắm." Lão Hồ vẻ mặt nghiêm trọng, khi nói chuyện giọng nói cũng lộ rõ vẻ căng thẳng.

Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Khổng Tước và những người khác cũng gật đầu, tất cả đều nhìn về phía Lâm Nghị.

Rõ ràng, họ cũng cảm nhận được sự bất thường của nơi này.

Cảm giác dị thường này Lâm Nghị đã nhận ra từ sớm, giờ đây càng lúc càng rõ rệt.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ có mặt nước lấp lánh sóng

vỗ mênh mông vô tận, ngoài ra không có gì khác.

Khi ánh tím trong mắt anh lóe lên, thế giới của anh lập tức trở nên trong trẻo và sáng rõ.

Đồng thời, anh cũng nhìn thấy một cảnh tượng quái dị ở đằng xa!

Đó là một xác nữ chết trôi khỏa thân, toàn thân tỏa ra ánh xanh lam yếu ớt, chỉ cần nhìn một cái là cảm thấy tràn ngập sự chết chóc lạnh lẽo thấu xương.

Đáng sợ hơn là tư thế của xác nữ vô cùng quái dị.

Xác nữ nằm ngửa trong nước, dập dềnh chìm nổi, hai tay chìm xuống nước, khớp khuỷu tay cứ như bị một sức mạnh nào đó cưỡng ép bẻ ngược lại, gập về phía sau lưng.

Không chỉ hai tay mà ngay cả hai chân của xác nữ cũng vậy.

Đôi chân đáng lẽ phải gập xuống dưới thì lại bị bẻ ngược lên trên từ khớp gối.

Xác nữ chìm chìm nổi nổi, nếu không phải anh có Âm Dương Nhãn thì ở khoảng cách xa như vậy căn bản không nhìn rõ được.

Điều khiến người ta khó hiểu hơn là cái xác nữ đang trôi dạt kia lại đang trôi ngược dòng về phía họ!

"Lão Lâm...

Lão Lâm... anh nhìn thấy cái gì thế?" Tuyết Lỵ Dương thấy Lâm Nghị cứ nhìn chằm chằm về phía xa, liền kéo tay anh, căng thẳng hỏi.

Lâm Nghị đáp: "Xác chết trôi!" Lão Hồ thấy Lâm Nghị cứ nhìn mãi, liền cầm đèn pin chiếu về phía xa, nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn pin, anh cũng lờ mờ nhìn thấy cái xác nữ quái dị đó.

Sự hoảng sợ trong lòng anh vẫn không xua đi được, anh nói: "Lão Lâm, thứ này lai giả bất thiện, chúng ta phải ra tay trước!" Rất nhanh,

Bàn Tử cũng nhìn thấy cái xác trôi, anh nhíu mày nói: "Thứ này không phải là thủy quỷ chứ?" Ánh mắt của ba người họ nhạy bén vượt xa người thường, Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước không nhìn rõ cái xác trôi, chỉ thấy đằng xa có một cụm màu trắng không biết là thứ gì.

Lâm Nghị và Lão Hồ nhìn nhau, họ đều biết thủy quỷ trong miệng Bàn Tử là gì.

Năm đó khi họ còn đi học, cùng bạn học ra bờ sông chơi, Lão Hồ không muốn xuống nước, kết quả gặp một bà lão khuyên anh xuống nước, anh vừa xuống nước một cái thì chớp mắt bà lão đã biến mất tăm.

Đợi mấy đứa trẻ chơi chán về hết, chỉ còn một đứa nghịch ngợm nhất vẫn còn đang chơi dưới nước.

Kết quả ngày hôm sau, thi thể đứa trẻ đó được tìm thấy dưới sông, tại chỗ đó còn phát hiện thêm một bộ xương trẻ em khác, trên bộ xương còn quấn đầy rong rêu bẩn thỉu.

Điều khiến họ không thể hiểu nổi là cổ chân của đứa trẻ nghịch ngợm kia có vết bàn tay nắm lấy, nhìn kích cỡ vết tay thì giống như của một đứa trẻ.

Cũng từ ngày đó họ mới biết, hai năm trước có một đứa trẻ được bà nội dẫn ra bờ sông chơi, bà nội vừa quay đi một cái đứa trẻ đã biến mất, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, không lâu sau bà nội của đứa trẻ đó đã treo cổ tự tử trên cái cây bên bờ sông.

Chuyện này có thể nói là bóng ma tuổi thơ của ba anh em họ nên họ nhớ rất rõ.

Giờ đây họ đều có thực lực mạnh mẽ, đối mặt với thủy quỷ lẽ ra không còn sợ hãi nữa, nhưng trong môi trường này, nhớ lại chuyện năm xưa, lòng vẫn có chút lạnh lẽo.

Lâm Nghị nói: “Nếu thực sự là thủy quỷ thì còn đỡ, nhưng những thứ này có vẻ chỉ là những cái xác trôi quái dị, càng như vậy chúng ta càng không được chủ quan.” Nếu là tình tiết anh quen thuộc, trong lòng anh đã có khái niệm, không cần quá cẩn thận.

Nhưng bộ phim truyền hình ‘Trùng Cốc Vân Nam’ này khi anh xuyên không vẫn chưa quay xong, ký ức về tiểu thuyết cũng đã dừng lại ở bảy tám năm trước.

Đối mặt với cái xác trôi tà dị này, Lâm Nghị thực sự đã để tâm.

Anh vốn thích giữ lại một át chủ bài cho mình, đối mặt với tình huống hiện tại chính là lúc thể hiện thực lực thực sự.

Cẩn thận một chút không thừa.

Đúng lúc này, Bàn Tử kéo kéo Lâm Nghị: “Không phải thủy quỷ là được.

Lão Lâm, cái xác trôi này hình như đang cởi truồng kìa!” Lão Hồ khinh bỉ nói: “Sao cậu lưu manh thế?

Toàn tư tưởng hủ bại của giai cấp tư sản trong đầu.” Lâm Nghị nhìn hai anh em họ đùa giỡn trong lúc nguy nan, cười nói: “Cái xác trôi quái dị thế này, hay là chúng ta kiểm tra thử xem.” Bàn Tử lập tức giơ cả hai tay đồng ý: “Đúng đấy, núi cùng thủy tận không ngăn được hùng tâm tráng chí của chúng ta, mây tan gió lặng không cản được ưng kích trường không, Hoa Oanh Sơn!” Lão Hồ cạn lời: “Hoa cái đầu nhà cậu ấy, như cái bình vỡ trong nhà vệ sinh, toàn dùng từ ngữ bẩn thỉu, giả bộ đại ca cái gì?

Tôi thấy cậu chỉ muốn lại gần quan sát xác chết lộ liễu thì có!” Bàn Tử khinh khỉnh nói: “Ê, Bàn gia tôi là loại người đó sao?

Làm như ông không muốn xem vậy.” Khổng Tước: “o((⊙⊙))o” Tuyết Lỵ Dương: “=_=” Hai cái tên này là người kiểu gì vậy!

Bên cạnh còn có đồng chí nữ đấy nhé!

Lâm Nghị thực sự bái phục hai người anh em này của mình, không yêu hồng trang mà lại yêu xác chết.

Ngoài Ninh Thái Thần, Hứa Tiên, Đổng Vĩnh ra, Lâm gia ta phục nhất là hai người các cậu!

Cái xác này lạnh ngắt ra, có gì hay mà nhìn?

Trong Nhẫn Không Gian của mình còn có đệ nhất tuyệt sắc mỹ nữ Tây Vực kìa, bình thường chẳng phải mình cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn mấy cái sao?

Lâm Nghị nói: "Hai người đừng có nói nhảm nữa, mau lại xem đi!" Bàn Tử hớn hở: "Được!

Bàn gia tôi đi ngay đây!" Lão Hồ khẽ ho hai tiếng, giữ vẻ mặt nghiêm túc, giả bộ bình tĩnh bước tới.

Hai người lại gần xác nữ, nghiên cứu một hồi cũng chẳng nghiên cứu ra được nguyên do gì.

Bàn Tử rửa tay dưới nước, nói: "Lạ thật, các người nói xác nữ này có phải cổ thi thiên năm không?

Sao lâu như thế rồi, lại còn lộ ra ngoài không khí mà không bị thối rữa nhỉ?

Ngoài việc cái mông hơi trắng một tí thì những chỗ khác cảm giác chẳng khác gì người mới chết." Lão Hồ cũng đầy nghi hoặc, thận trọng nói: "Cái xác trôi này quá tà môn, chúng ta nên nhanh chóng đi qua vùng nước này thì hơn." Lâm Nghị gật đầu tán đồng ý kiến của Lão Hồ: "Tiểu Béo, còn chưa đi sao, hay là mang xác nữ về làm bạn với cậu nhé?" Bàn Tử vội vàng xua tay: "Thôi bỏ đi, trắng thì có trắng thật, dù sao cũng dễ nhìn hơn mấy thứ đen thui, nhưng dù gì cũng là người chết, làm bạn với nó thì lạnh sống lưng lắm." Khổng Tước:

“o((⊙ ⊙))o” Cứ cảm giác Bàn ca ca đang ám chỉ điều gì đó nhưng lại không nói rõ được là sai ở đâu.

Nhóm năm người nhanh chóng băng qua vùng nước này, đi tiếp vào trong, không gian xung quanh dần thu hẹp lại, giống như đến phần giữa của quả hồ lô, không lâu sau không gian càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành một miệng hang hình bán nguyệt.

Miệng hang này không lớn, chỉ vừa đủ cho một người đi qua.

Bàn Tử bị bộ đồ lặn thắt chặt đến khó chịu, không nhịn được lầm bầm: “Cái hang này hết cái này đến cái khác, bao giờ mới kết thúc đây, lão già Hiến Vương đúng là không phải thứ tốt lành gì.” Lão Hồ nói: “Nếu đã vào đến đây rồi thì dứt khoát đi một mạch đến cuối luôn đi, rồi sau đó hãy nghỉ ngơi chỉnh đốn.” Lâm Nghị vẫn luôn ghi nhớ lộ trình trong đầu, nói: “Tiểu Béo, cố gắng thêm chút nữa, từ thế núi của đoạn địa vực giữa sông Lan Thương và sông Nộ mà phán đoán thì chiều sâu của Trùng Cốc chắc chắn không quá ba bốn mươi dặm Anh, tôi đoán chúng ta đã đi được hai phần ba lộ trình rồi, không còn xa lắm đâu.” Bàn Tử xốc lại tinh thần: “Ha ha, thắng lợi ở ngay phía trước rồi, các đồng chí, theo Bàn gia xông lên!” Lâm Nghị mỉm cười hài lòng.

Trong môi trường vừa khổ vừa khó này, cũng may nhờ có hai cây hài Bàn Tử và Lão Hồ khuấy động không khí, nếu không thì thời gian đổ mộ khô khan nhạt nhẽo này chẳng biết phải vượt qua thế nào.

Băng qua miệng hang ở giữa hồ lô, phía trước lại rộng mở hẳn ra, trong nháy mắt trở nên rộng rãi hơn nhiều, thậm chí còn rộng hơn cả lúc trước!

Bên trong miệng hang vách đá nhẵn như băng, dùng đèn chiếu vào, vách đá đều tỏa ra ánh hồng lấp lánh.

Toàn bộ hang động có hình loa, càng vào sâu bên trong càng lớn,

trong đó cũng có nhiều rễ cây từ trên đầu rủ xuống lơ lửng giữa không trung, những hóa thạch rừng già thượng cổ càng dày đặc hơn, hình dáng cũng cực kỳ quái dị.

Những thứ này trộn lẫn vào nhau khiến địa hình trong hang vô cùng phức tạp.

Chương 257

Tuy nhiên, không khí ở đây có vẻ không lưu thông tốt bằng hang trước, ẩm thấp lại oi bức, muỗi bắt đầu nhiều lên, hít thở cũng trở nên có chút khó khăn.

Trong hang đá dưới lòng đất mà lại có một dải thực vật nồng đậm như vậy, nước từ thung lũng thấm xuống, theo những dây leo rễ cây không ngừng nhỏ xuống, toàn bộ khu rừng hóa thạch cứ như đang đổ mưa.

Do cấu trúc hình vòm của hang động khiến tiếng nước nhỏ nghe rất vang vọng, khá giống tiếng hòa thượng gõ mõ trong chùa, tăng thêm chút không khí thần bí cho hang đá vốn tĩnh lặng.

Trong hang tối om om, mặt nước bị những cây hóa thạch khổng lồ chia cắt manh mún, hình thành không ít xoáy nước và dòng chảy loạn.

Đi được vài trăm mét như vậy, Lâm Nghị đột nhiên dừng lại.

Những người phía sau cũng dừng theo.

Lão Hồ nghi hoặc hỏi: "Lão Lâm, sao thế, phía trước gặp tình huống gì rồi à?" Lâm Nghị nói: "Có muỗi." Bàn Tử khinh khỉnh nói: "Lão Lâm, sao dạo này gan cậu bé lại thế, gặp muỗi mà cũng dừng lại à?" Lâm Nghị xoa mũi, nghiêng người nhường đường: "Cậu không sợ thì cậu đi tiên phong đi!" Bàn Tử vênh váo đắc ý: "Nhìn xem, nhìn xem, đến lúc quan trọng vẫn phải dựa vào Bàn gia tôi!

Tránh ra hết, để Bàn gia tôi làm tiên phong quân!

Đừng nói là muỗi nhỏ, dù Phật Tổ Như Lai có đến cũng đừng hòng cản được quyết tâm của Bàn gia tôi!" Vừa mới khoe khoang xong, Bàn Tử đã thấy cách đó không xa có một cụm rong rêu, cách sáu

bảy mét anh đã có thể nghe thấy tiếng muỗi kêu vo vo vo.

Anh nhíu mày thầm nghĩ: "Muỗi ở đây kêu to thế à?

Ở xa thế này mà còn nghe rõ mồn một." Tuy nhiên, anh đang mặc đồ lặn, cả người được bao bọc kín mít nên cũng không để tâm, dứt khoát bước tới chuẩn bị xua đuổi lũ muỗi trong đám rong rêu.

Khi anh vừa đến trước đám rong rêu, định giơ tay lên thì thấy một đạo ánh hồng từ trong đám rong rêu lao nhanh về phía mình, tiếp theo là đạo thứ hai, đạo thứ ba.

"Mẹ kiếp, cái quái gì thế này!" Bàn Tử giật mình kinh hãi, vội vàng giơ tay che chắn, sau đó quay người bơi ngược trở lại.

Chỉ có điều khi quay người lại anh mới phát hiện xung quanh chỉ có mình anh, những người khác đều đứng ở đằng xa lơ lửng trên mặt nước tĩnh lặng nhìn anh.

"Lão Lâm, cái đồ nhà cậu!" Bàn Tử mặt biến sắc, dùng đến tuyệt học đã thất truyền từ lâu là kiểu bơi chó, điên cuồng bơi về phía bốn người Lâm Nghị.

Mọi người khi nhìn Bàn Tử cũng đã nhìn rõ thứ đang truy đuổi anh.

Muỗi!

Đúng vậy, chính là muỗi.

Từng con muỗi to hơn hẳn muỗi thường, cỡ bằng quả trứng chim cút, hơn nữa không phải màu đen mà toàn thân màu đỏ máu, nhìn từ xa cứ như thể loài muỗi này không có lớp vỏ cứng mà chỉ có một lớp da mỏng dính vậy!

Bàn Tử khua nước bơi đến sau lưng mọi người, Lâm Nghị liếc nhìn mấy con muỗi đang lao tới, lật tay một cái liền bắt gọn chúng

trong tay, dùng lực bóp nát, máu bắn ra tung tóe, cuối cùng anh rửa tay dưới nước.

Bàn Tử mệt đến thở không ra hơi, bám vào vai Lão Hồ, kinh hãi nói: "Cái thứ đó là gì vậy?

Chẳng lẽ đúng là muỗi thật?" Lão Hồ nhíu mày nói: "Đúng là muỗi, hơn nữa còn rất to, nhiều muỗi thế kia ở phía trước, chúng ta làm sao mà vào được?

Lão Lâm, chúng ta có mang thuốc xua muỗi hiệu quả cao không?" Nghe Lão Hồ hỏi thuốc xua muỗi, Khổng Tước vội vàng nói: "Anh Hồ, em có mang thuốc xua muỗi." Lâm Nghị nói: "Đây là thế giới hồ lô, thuốc xua muỗi thông thường chắc là không có tác dụng đâu." "Thế giới hồ lô?" "Đúng vậy.

Chúng ta đi vào từ miệng hồ lô, ở nửa phần trên hồ lô thì chưa rõ ràng lắm, giờ chúng ta đã qua cái cửa hang vừa rồi, vào đến nửa phần sau của thế giới hồ lô.

Mọi người nhìn xem, hóa thạch xung quanh có phải to hơn nhiều so với lúc trước không?" Tuyết Lỵ Dương nói: "Đúng thế, không chỉ to hơn mà còn rộng hơn lúc nãy rất nhiều." Lâm Nghị gật đầu: "Chính là như vậy.

Từ khi chúng ta vào đây, mọi thứ đều trở nên to lớn hơn, từ hóa thạch đến muỗi...

Nói cách khác, không phải chúng biến to, mà là chúng ta đã bị thu nhỏ lại.

Đây chính là thế giới hồ lô." Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn xung quanh, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

"Cái này...

ảo quá rồi đấy!" "Thật không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có

nơi như thế này!" "Dương đại tiểu thư, cái này dùng khoa học giải thích được không?" Tuyết Lỵ Dương: "???" "Lão Lâm, cậu nói huyền ảo quá.

Làm sao chúng ta có thể bị thu nhỏ được?

Tuy có chút thần kỳ nhưng bản chất chúng ta không thay đổi mà, xin hãy tin vào khoa học." Lâm Nghị chỉ vào vách đá: "Mọi người còn nhớ cái hồ lô bên ngoài màu gì không?

Nhìn lại vách đá ở đây xem màu gì." Lão Hồ dùng đèn pin chiếu qua: "Hồ lô đỏ rực!

Vách đá này... cũng màu đỏ!" Lâm Nghị gật đầu, nói tiếp: "Vậy con muỗi các người vừa thấy màu gì?" Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm: "Cũng là màu đỏ.

Chẳng lẽ chúng ta thực sự đang ở trong thế giới của cái hồ lô bên ngoài miếu Sơn Thần?

Thực sự bị thu nhỏ lại sao?" Bàn Tử mặt tối sầm lại, không nhịn được chửi đổng: "Cái đ* gì thế này!

Đang yên đang lành sao chúng ta lại bị thu nhỏ chứ?

Đây mới chỉ gặp muỗi, nếu gặp thủy xà hay thiềm thừ thì chẳng phải nó đớp một miếng là nuốt gọn chúng ta sao!" Tuyết Lỵ Dương đảo mắt nhìn xung quanh, đột nhiên đồng tử co rút, chỉ vào một khối hóa thạch kinh hãi nói: "Lão Lâm, nhện!" "Nhện thì có gì mà sợ?" Bàn Tử làu bàu quay đầu lại nhìn một cái, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên khỏi mặt nước: "Ối mẹ ơi, con nhện to bằng nắm đấm!

Cái này đúng là vô lý hết sức, vô lý đến tận nhà luôn rồi!" Lâm Nghị liếc nhìn con nhện, nói: "Tiểu Béo, xem ra đúng như cậu nói rồi, ở đây không chỉ có muỗi đâu." Nơi này rốt cuộc tại sao lại biến thành như vậy thì Lâm Nghị không rõ lắm.

Tuy nhiên, hiểu theo kiểu thế giới hồ lô thì hoàn toàn không sai.

Còn việc họ có thực sự bị thu nhỏ hay không, điều đó không quan trọng.

Einstein từng nói, khi mọi thứ xung quanh đều biến to, điều đó tương đương với việc bạn đã bị thu nhỏ lại.

Chẳng sai chút nào.

Nhận thấy những đặc điểm kỳ lạ của thế giới hồ lô, Lâm Nghị không những không sợ mà còn mừng thầm.

Bởi vì ngay cả lũ muỗi ở thế giới này đều biến thành khổng lồ như vậy, thì nếu thật sự gặp phải thủy xà hay cóc, chẳng phải chúng sẽ còn to hơn sao?

Biết đâu chừng còn có thể sánh ngang với mãng xà, thậm chí là những tinh quái đã tu thành nội đan!

Quan trọng hơn là nơi này không giống những chỗ khác, tinh quái hay mãng xà gì đó không chỉ có một hai con, mà là nhiều không đếm xuể!

Đây đúng là thiên đường để kiếm điểm đạo mộ!

Lâm Nghị dẫn đầu mở đường, hai cô gái đi sát theo sau, Lão Hồ và Bàn Tử đi bọc hậu.

Đi thêm khoảng bốn năm trăm mét nữa, cỏ thủy sinh ở đây mọc thành từng đám lớn, bên trong không biết ẩn giấu bao nhiêu yêu ma quỷ quái.

Ngay khi Lâm Nghị đi ngang qua một đám cỏ, đột nhiên một bóng đen từ bên trong lao vọt ra, vồ về phía nhóm của anh.

“Lão Lâm, cẩn thận!” Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy thứ đen ngòm to lớn kia, căng thẳng nắm lấy tay Lâm Nghị.

Thứ đó là một con cóc còn to hơn cả cái chảo gang, cái miệng há hốc của nó đủ sức nuốt chửng một người sống!

Lâm Nghị thấy có kẻ không biết sống chết lao lên, cũng chẳng thèm nhìn, trực tiếp nã một băng đạn vào nó.

Theo sau những tiếng súng liên thanh, con cóc khổng lồ rơi tõm xuống nước, chết không kịp ngáp.

Lâm Nghị vốn giữ nguyên tắc làm việc tốt không để lại danh tính, âm thầm thu hồi xác con cóc.

Kết quả khiến anh rất thất vọng, chỉ được có 10 điểm đạo mộ.

Nếu ở thế giới bên ngoài mà gặp con cóc to thế này, ít nhất cũng phải đáng giá vài trăm điểm.

Có vẻ như việc thu hồi trong thế giới hồ lô này không làm thay đổi giá trị thực của vật phẩm!

Lâm Nghị hoài nghi nghĩ thầm: "Chẳng lẽ chúng ta thật sự bị thu nhỏ lại sao?" Nếu cả nhóm thật sự bị thu nhỏ, thì con cóc này cùng lắm cũng chỉ là một con cóc biến dị bình thường, đương nhiên giá trị thu hồi không cao.

Giấc mộng làm giàu nhanh chóng tan thành mây khói.

Là một người thực tế, dù đôi khi cũng mơ tưởng phát tài sau một đêm, nhưng anh biết chỉ có phát triển từng bước vững chắc mới tiến xa được.

Lâm Nghị thu liễm tâm thần, gạt bỏ suy nghĩ đó đi.

Tiếng súng của anh đã gây ra động tĩnh không nhỏ, từng con cóc một bắt đầu nhô đầu lên mặt nước, nhìn họ với ánh mắt thèm thuồng.

Chương 258

Chẳng mấy chốc, họ đã bị một bầy cóc bao vây.

Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương nghiêm nghị nói: "Lão Lâm, nhiều cóc khổng lồ thế này, xem ra chúng ta phải rút lui thôi." Ánh mắt Lâm Nghị dừng lại trên những hóa thạch ở vách núi.

Do trong thế giới hồ lô cái gì cũng to ra, nên những khối hóa thạch đâm ngang vách núi cũng trở nên thô kệch và to lớn, khối nào khối nấy đều to hơn vòng eo của Bàn Tử một vòng.

"Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta đi trên các khối hóa thạch kia!" Tiếng quát của Lâm Nghị như đánh thức Lão Hồ và Bàn Tử.

Phía trên có nhiều hóa thạch to như thế, chẳng khác nào những bậc thang nhân tạo.

Đi trên đó chẳng phải thoải mái hơn là ngâm mình dưới nước sao?

"Ha ha, Lão Lâm, vẫn là cậu có cách!" Hai người đại hỉ, đáp lời một tiếng rồi kéo Khổng Tước bơi về phía vách núi.

Việc bơi lội đối với họ chỉ là chuyện nhỏ.

Với thực lực hiện tại, một khi bộc phát, dù là ở dưới nước họ cũng không chậm hơn người bình thường chạy trên cạn là bao.

Lâm Nghị thì chẳng cần phiền phức như vậy.

Anh vung tay lên, một tia sáng lạnh lùng phóng ra từ tay, bay thẳng về phía hóa thạch.

Rất nhanh, một tiếng "cạch" vang lên, tia sáng đó đã bám chặt vào khối hóa thạch!

Đằng sau tia sáng là một sợi dây thừng chắc chắn được Lâm Nghị

nắm trong tay.

Thứ này không phải gì khác, chính là bảo vật của phái Bàn Sơn!

Phái Bàn Sơn vốn nổi danh với câu nói: "Phi Hổ Trảo bay vạn trượng, Kim Cương Tán đỡ vạn vật!" Chính là nói đến Phi Hổ Trảo và Kim Cương Tán này.

Kim Cương Tán luôn được Tuyết Lỵ Dương mang theo phòng thân, còn Phi Hổ Trảo thì để chỗ Lâm Nghị.

Lúc này, Phi Hổ Trảo vừa xuất chiêu đã bám cứng lấy hóa thạch.

"Dương đại tiểu thư, chúng ta cũng đi thôi~" Lâm Nghị mỉm cười nhẹ nhàng, thuận tay ôm lấy vòng eo thon của Tuyết Lỵ Dương.

Cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì sau một cú kéo mạnh của Lâm Nghị, cơ thể cả hai đã bay khỏi mặt nước.

Lâm Nghị mũi chân điểm nhẹ lên mặt nước, thi triển khinh công, kết hợp với lực kéo của Phi Hổ Trảo, chỉ trong nháy mắt, cả hai đã từ mặt nước bay lên khối hóa thạch.

Tuyết Lỵ Dương tựa vào lòng Lâm Nghị, nhìn xuống dòng nước bên dưới, lòng không khỏi bồi hồi.

Thật sự quá kích thích!

Có võ công đúng là lợi hại thật!

Chỉ riêng bộ pháp hành vân lưu thủy vừa rồi của Lâm Nghị đã lợi hại hơn hẳn lúc anh đưa cô và Diệp Diệc Tâm leo khỏi vách núi ở Tinh Tuyệt cổ thành nhiều!

Sau này nếu mình có được công phu này, chưa nói đến chuyện khác, địa vị trong gia đình chắc chắn là vững như bàn thạch.

Thử chạy xem?

Đố chạy thoát được tay tôi đấy.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng không chậm trễ, dễ dàng trèo lên hóa thạch.

Lão Hồ nhìn Lâm Nghị, cảm thán: "Lão Lâm à, tôi thấy là đời này tôi không đuổi kịp cậu rồi.

Cậu quá đỉnh, thế này mà cũng nhảy lên được!" Bàn Tử nhe răng cười: "Hắc hắc, Lão Hồ là tại cậu yếu đấy thôi!

Nói đi cũng phải nói lại, Bàn gia tôi bây giờ cũng ngầu lắm đấy nhé!

Thật không giấu gì các vị, thế này đã là gì, tôi cảm thấy vết thương sau lưng đã khỏi đến bảy tám phần rồi!

Khả năng phục hồi của tôi đúng là nhất thiên hạ." Nhắc đến khả năng phục hồi, Lâm Nghị chỉ cười không nói.

Anh có Long Tượng Công mãn cấp, lại thức tỉnh Kỳ Lân huyết mạch, dù có bị trọng thương thì chưa đầy một ngày là lại khỏe re!

Nếu là vết xước nhẹ thì chỉ trong vài phút là đã lành lặn như cũ.

Ngặt nỗi, thực lực của anh quá mạnh, chẳng bao giờ cho đối thủ cơ hội làm mình bị thương.

Tất nhiên, trừ khi vạn bất đắc dĩ, Lâm Nghị cũng chẳng dại gì để mình bị thương.

Đó chẳng phải là tự tìm tội vào thân sao?

Cho nên gặp phải việc gì dù chỉ có chút nguy hiểm, anh cũng không bao giờ đi tiên phong.

Đặc biệt là sau khi Bàn Tử thức tỉnh Huyền Vũ huyết mạch.

Tốt lắm, tốt lắm!

Sự tự tin này của Bàn Tử cũng rất tốt.

Cứ tiếp tục phát huy nhé.

Lão Hồ thấy khả năng phục hồi của Bàn Tử mạnh như vậy cũng mỉm cười nói: "Tiểu Béo, cậu bây giờ đúng là khác xưa rồi!

Lão Hồ tôi vẫn còn dậm chân tại chỗ đây.

Sau này phải nhờ Bàn oa oa chiếu cố thêm nhé." Bàn Tử được khen đến mức mũi nổ tung lên, vỗ ngực đôm đốp: "Yên tâm, yên tâm!

Có Bàn gia đây, đứa nào đừng hòng động đến một sợi lông của cậu và Lão Lâm!

Có việc gì cứ để tôi lo!" Lâm Nghị vỗ vai Bàn Tử, cười nói: "Đồng chí Tiểu Béo, tinh thần xung phong của cậu rất đáng khen, tổ chức cần những tài năng như cậu!

Về đến thủ đô, tôi sẽ ghi công cho cậu, nhất định thưởng cho cậu một bông hoa đỏ nhỏ!" Bàn Tử nắm chặt tay Lâm Nghị: "Một bông hoa đỏ cài trước ngực, mang theo kỳ vọng của nhân dân!

Cảm ơn tổ chức đã tin tưởng tôi." Khổng Tước: "??? o((⊙ ⊙))o" Tuyết Lỵ Dương lườm ba người họ một cái, nói: "Ba người các anh đừng có tào lao nữa được không?

Chúng ta vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm đâu." Lâm Nghị nhìn lũ cóc dưới nước, bảo: "Thế này mà chưa xong sao?

Chúng có lên đây được đâu mà!

Cứ yên tâm đi." Lũ cóc: "Cộp... cộp..." Bàn Tử lắc mông, hét lên đầy khiêu khích với lũ cóc: "Bàn gia ở đây nè, có giỏi thì lên đây." Lũ cóc: "Cộp... cộp... (chúng mày xuống đây mà giỏi)." Khổng Tước kéo tay Bàn Tử: "Bàn oa oa, anh đừng hét nữa, lỡ gọi mấy thứ biết bay tới thì khổ." Bàn Tử khinh khỉnh: "Thứ biết bay?

Biết bay thì có gì ghê gớm?

Chúng mà dám lên, Bàn gia thâu tóm hết.” Lời Bàn Tử và Khổng Tước vừa dứt, bên tai mọi người đột nhiên vang lên tiếng “o o o”.

Trên vách núi phía trên dòng sông, từ những lùm thực vật rủ xuống, rất nhiều chuồn chuồn khổng lồ bay ra.

“Mẹ ơi!

Không ổn rồi, Lão Lâm, phong khẩn xả hô (chuồn lẹ thôi)!” Bàn Tử thấy lũ chuồn chuồn to xác kia, nhận thấy tình hình không ổn, liền vắt chân lên cổ chạy trước.

Do có sự hiện diện của lũ cóc và chuồn chuồn khổng lồ – vốn là thiên địch của muỗi, nên đoạn này lại không thấy muỗi mấy.

Cả nhóm bám theo các khối hóa thạch tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi cắt đuôi được lũ chuồn chuồn, đi thêm vài chục mét, họ bất ngờ phát hiện một bệ đá bằng phẳng.

Chương 259

Bệ đá này không lớn, vuông vức, chỉ đủ chỗ cho khoảng bốn năm người ngồi.

Giữa rừng hóa thạch chằng chịt này, khối đá hình vuông này hiện lên cực kỳ nổi bật.

Nó rất ngay ngắn, rõ ràng là có sự can thiệp của con người, nhưng qua bao nhiêu năm, phía trên đã phủ đầy dây leo và rêu xanh.

Lâm Nghị đơn giản dọn dẹp bệ đá, đỡ Tuyết Lỵ Dương xuống, sau đó Khổng Tước cũng xuống theo.

Còn Bàn Tử và Lão Hồ, vì bệ đá quá nhỏ nên nếu họ xuống nữa sẽ chẳng còn chỗ, đành ngồi xổm trên khối hóa thạch bên cạnh, quan sát từng hành động của Lâm Nghị.

Đợi đến khi dọn dẹp sạch sẽ, diện mạo ban đầu của bệ đá hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người.

Một bức phù điêu chiếm trọn cả bệ đá.

Nội dung phù điêu cực kỳ phức tạp, tổng thể nhìn như một nghi lễ tế tự cổ đại, thần bí, kỳ lạ và đầy quỷ dị.

Đối tượng được tế tự là một vị thần mặt đen, tai cực lớn như lòng bàn tay, sống mũi cao và dài, đáng sợ hơn là trong miệng vị thần mặt đen này còn ngậm một cái đầu lâu trắng hếu!

Nhìn thấy đối tượng tế tự này, Bàn Tử kinh ngạc thốt lên: "Đây chẳng phải là vị Sơn Thần trong miếu Sơn Thần sao?

Chẳng lẽ trong thế giới hồ lô này cũng có người tế bái Sơn Thần?" Lão Hồ vuốt cằm, trầm ngâm một lát rồi nghiêm túc nói: "Không phải là không có khả năng đó.

Thậm chí, ngay cả cái thế giới hồ lô này, nói không chừng cũng là do Sơn Thần tạo ra!" Tuyết Lỵ Dương tiếp tục nhìn xuống dưới.

Phần dưới phù điêu là một đám người thổ dân đi vào thế giới hồ lô, dùng dây thừng trói từng con cóc khổng lồ, sau đó ném chúng vào những cái hang trên vách đá.

Sau khi ném vào hang, từ đó tỏa ra những luồng hắc khí.

Ở phía khác, dưới chân một vài thổ dân có đặt mấy con cóc nhỏ, lũ cóc này đều lật bụng trắng ra, chết thảm trên mặt đất.

"Nội dung phù điêu bên dưới này quỷ dị thật." Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, khó hiểu nói.

Bàn Tử nhe răng: "Hay thật, sao tôi cứ cảm giác chúng ta xông thẳng vào ổ của Sơn Thần thế này!" Lão Hồ hít sâu một hơi: "Nếu đây thật sự là ổ của Sơn Thần, thì xem ra năm đó người thổ dân đã dùng cách này để phát hiện ra sự tồn tại của hắn." Bàn Tử mím môi, bắt đầu thấy sợ: "Lão Lâm, Lão Hồ, hay là chúng ta rút đi.

Chỗ này là địa bàn của Sơn Thần, chuyện chúng ta chọc vào Xà Thần còn chưa giải quyết xong, giờ mà chọc thêm Sơn Thần nữa thì..." Lão Hồ suy đi tính lại, cứ thấy có gì đó sai sai, đột nhiên linh quang lóe lên: "Lão Lâm, cậu bảo liệu có phải do cái xác nữ đó không?

Từ lúc gặp cái xác đó, chúng ta toàn gặp chuyện quái đản!

Bàn Tử, cậu có nhớ vẻ mặt của cái xác đó thế nào không?" Bàn Tử đáp: "Hình như là đang cười, mà cũng hình như không phải, tóm lại là nhìn rợn cả tóc gáy." Lão Hồ lập tức tiếp lời: "Thế thì đúng rồi, tổ huấn có câu: 'Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc' (Áo đỏ thì hung, xác cười thì dữ, quỷ cười không đáng sợ bằng quỷ khóc).

Đây là điềm cực xấu." Nghe Lão Hồ và Bàn Tử phân tích hùng

hồn, Khổng Tước sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, không ngừng nuốt nước bọt.

Tuyết Lỵ Dương cũng bắt đầu thấy không ổn.

Chỉ có Lâm Nghị là khẽ cười, thản nhiên nói: "Thôi đi, đừng có tự hù mình nữa.

Muốn tìm thấy Mộc Trần Châu thì đây là con đường duy nhất rồi.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, quản chi là Sơn Thần hay xác cười, hễ chúng dám tới, không giết được thì tôi cũng phải lột của chúng một lớp da." Lão Hồ nhìn Lâm Nghị đầy cảm động: "Lão Lâm!" Cần biết rằng Lâm Nghị không hề bị trúng lời nguyền, người bị là anh và Bàn Tử.

Vậy mà đối mặt với hiểm nguy vô định, anh và Bàn Tử lại tính chuyện thối lui, trong khi Lâm Nghị vẫn nghĩa vô phản cố giúp họ tìm Mộc Trần Châu.

Có người anh em thế này, đời này là quá đủ rồi!

Bàn Tử cảm động đến mức muốn lao vào ôm Lâm Nghị một cái thật chặt: "Mẹ kiếp, Sơn Thần cái thá gì chứ, đừng để Bàn gia đây thấy mặt, không thì tôi băm vằm hắn ra thành tám mảnh!" Bàn Tử vừa dứt lời, dòng nước bên dưới bắt đầu sủi bọt ùng ục.

Một lúc sau, từng cái đầu cóc khổng lồ nhô lên khỏi mặt nước.

Kích thước của chúng hình như còn to hơn cả lũ trước!

Lão Hồ lẩm bẩm: "Giỏi thật, cái đám này kiên trì ghê." Bàn Tử liếc nhìn lũ cóc: "Không cần lo, dù sao chúng cũng chẳng lên đây được." Khổng Tước nói: "Bàn oa oa, nghe nói lưỡi cóc có thể phóng ra dài lắm đấy." Bàn Tử bảo: "Em gái à, rảnh thì đọc sách nhiều vào, theo tôi biết thì lưỡi cóc cùng lắm chỉ phóng dài được 82% cơ thể nó thôi, không chạm tới chúng ta đâu." Lâm Nghị nghe hai người này kẻ

tung người hứng, lại nhìn cái túi mang tai căng phồng của lũ cóc dưới sông, cạn lời nói: "Tiểu Béo, mọi người đừng nói nữa.

Tôi thấy lũ cóc ở đây không phải dạng vừa đâu, rất có thể qua bao năm săn bắt thực vật, chúng đã luyện thành kỹ năng rồi." Đột nhiên, một chiếc lưỡi đỏ ngòm dài ngoẵng, đầy gai ngược phóng ra từ miệng con cóc gần nhất.

Cái lưỡi đó có thể phóng xa tới bốn năm mét, vụt một cái đã quét trúng khối hóa thạch nơi Bàn Tử đang đứng.

Một tiếng "chát" vang lên, cái lưỡi đỏ dính chặt vào hóa thạch, ngay sau đó nó co lại, tiếng "xoẹt" vang lên, một lớp rêu dày trên hóa thạch bị lột sạch.

"Mẹ ơi cứu con!" Bàn Tử nhìn khối hóa thạch mất rêu dưới chân mà không dám tin vào mắt mình, cái này mà quẹt trúng người thì chẳng phải lột da người ta sao?

Lâm Nghị nhìn Bàn Tử: "Tiểu Béo, nhìn cái mồm quạ đen của cậu chưa kìa." Bàn Tử bĩu môi, cảm thấy ấm ức vô cùng mà không tìm được lý do gì để phản bác.

Ông trời hại Bàn gia tôi rồi.

Đôi mắt đẹp của Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm Lâm Nghị, hỏi: "Lão Lâm, giờ chúng ta phải làm sao?" Lâm Nghị trầm ngâm: "Xem ra chỉ còn cách dùng đến chiêu đó thôi." Mọi người mong chờ nhìn anh: "Chiêu gì?" Lâm Nghị thong thả lôi từ trong túi ra mấy quả lựu đạn thu được trên máy bay Mỹ, bảo: "Dĩ nhiên là ném bom rồi!" Đối mặt với quân địch đông đảo thì làm sao?

Kinh nghiệm chơi game nhiều năm mách bảo anh rằng: hãy chọn vũ khí nổ AOE!

Lúc này, lựu đạn chắc chắn là lựa chọn hàng đầu!

Tất nhiên, thứ này uy lực quá lớn, có khả năng làm sập hang, nên nếu không phải lúc sinh tử, Lâm Nghị cũng chẳng muốn dùng.

Còn bây giờ...

Đối mặt với đám cóc bao vây, tuy chưa đến mức sinh tử nhưng để chúng làm bẩn quần áo thì cũng không hay cho lắm.

Ái chà.

Chẳng còn cách nào khác, anh em nhà cóc à, Dương đại tiểu thư nặng quá, Lâm gia đây không muốn bế cô ấy chạy trốn đâu, nên đành vất vả cho các chú một chuyến vậy.

Vừa dứt lời, Lâm Nghị quẳng luôn một quả lựu đạn xuống!

Một tiếng "đoàng" vang dội, cột nước khổng lồ dựng đứng giữa dòng sông, lũ cóc xung quanh ngay lập tức bị nổ tan xác, chẳng còn ra hình thù gì.

Bản thân loài cóc vốn không có cơ thể quá cường tráng, cũng chẳng phải loại biến thái như kỳ nhông khổng lồ viễn cổ, làm sao chịu nổi sức nổ của lựu đạn.

Kết hợp với súng xung kích của những người khác, hai quả lựu đạn ném xuống, mặt nước đã nổi đầy xác cóc.

Chỉ trong chốc lát, phần lớn bầy cóc đã tử trận.

Tiếng kêu "cộp cộp" của chúng xa dần, chắc là bị đống hỏa lực của nhóm Lâm Nghị dọa chạy mất mật rồi.

Dù sao thì... thời đại đã thay đổi.

Người xưa có thể bó tay với lũ cóc này, chứ người hiện đại có vũ khí nóng trong tay thì sợ gì chứ.

"Phù!" Tuyết Lỵ Dương thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn hơi hãi hùng nói: "May quá.

Chúng ta nổ thế này mà cái thế giới hồ lô này có vẻ rất kiên cố, không thấy dấu hiệu sụp đổ gì cả!" Lão Hồ cất súng, bảo: "Lão Lâm, lần này mạo hiểm quá, nếu lỡ gây ra sạt lở thì chúng ta bị chôn sống ở đây rồi." Lần trước ở Tinh Tuyệt cổ thành là một bài học nhãn tiền.

Vì nổ lũ rắn đen mà gây sạt lở núi.

May mà có Tiên Tri chỉ đường nên họ mới thoát được.

Lần này nếu vận đen ám vào gây sạt lở thì chắc chẳng có vị Tiên Tri nào cứu nữa đâu.

Bàn Tử cũng nhớ về Tiên Tri, lòng đầy cảm động, thầm nhủ khi về sẽ đốt cho ông ấy vài cô em gái miền núi Vân Nam thật xinh đẹp.

Trong khi mọi người còn đang ăn mừng, ánh mắt Lâm Nghị đã dừng lại ở cuối bức phù điêu, nói: "Mọi người đừng mừng vội, nguy hiểm thực sự còn ở phía sau, nhìn phần cuối bức phù điêu này đi." Ngay lập tức, ánh mắt mọi người tập trung vào đoạn cuối phù điêu.

Đó là một hình ảnh cực kỳ quỷ dị!

Ở nơi tận cùng thế giới hồ lô, lềnh bềnh vô số xác nữ, hình dáng giống hệt cái xác mà họ đã thấy trước đó.

Số lượng xác nữ trên phù điêu nhiều đến mức dày đặc, gần như không đếm xuể, nhìn vào mà da đầu tê dại, hơi thở trở nên dồn dập.

Một cái xác thì không cảm thấy gì, nhưng trong thế giới hồ lô lại có nhiều xác nữ đến thế, quả là quá tà môn!

Chương 260

"Lão Lâm, Lão Hồ, hai người bảo liệu tên Sơn Thần này có phải là trùm cương thi không?" Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi.

Lâm Nghị cười nhạt: "Tiểu Béo, cậu nói cũng có khả năng đấy.

Hơn nữa chắc chắn là một lão dê cụ, nếu không sao toàn là xác nữ, lại còn để trần hết thế kia?" Lão Hồ nghe xong ngẩn người, rồi nhướn mày nói: "Lão Lâm, cậu nói có lý đấy!

Cái tên Sơn Thần này đúng là chẳng ra gì!" Bàn Tử vỗ ngực, nghĩa khí mắng: "Đúng thế, đúng thế!

Từng đó xác nữ toàn để mông trần, tên Sơn Thần đó có xem xuể không chứ?!" Lão Hồ hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ: "Mặc kệ hắn xem xuể hay không, nếu để lão Hồ tôi thấy được, nhất định sẽ cho chúng biết thế nào là lễ độ!" Bàn Tử liên tục gật đầu: "Đúng!

Bất kể có bao nhiêu xác nữ, ba anh em mình thu tất!" Khổng Tước: "Các anh đang nói gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương: "Em gái, đừng để tâm đến ba cái tên không đứng đắn này." Ngay lúc đó, Lâm Nghị chú ý đến dòng nước phía xa, tặc lưỡi: "Lão Hồ, Tiểu Béo, hai người đừng nói nữa, chúng đến thật rồi kìa!" Lão Hồ và Bàn Tử lập tức nhìn ra xa.

Khi Tuyết Lỵ Dương bắn một phát pháo sáng, dưới ánh sáng rực rỡ, mặt sông hiện lên trắng xóa những xác chết đang tỏa ra ánh sáng xanh nhạt le lói!

Xác chết nhiều vô kể, gần như phủ kín mặt sông!

"Á!" Lão Hồ mím môi, chửi thầm trong bụng: "Hồ gia tôi chỉ chém gió chút thôi, sao cái thứ này lại có nhiều thật thế chứ." Tuy

nhiên, Lão Hồ vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nói: "Không phải sợ, lũ này nhìn thì đông nhưng không có tính đe dọa đâu!

Cái xác nữ trước đó là minh chứng rồi." Bàn Tử nhìn chằm chằm vào đám xác nữ, đột nhiên phán một câu: "Lão Lâm, cậu bảo sao xác nữ ở đây trắng thế?" Khổng Tước: "???" Thấy mọi người nhìn mình, Bàn Tử vội chuyển chủ đề: "Tôi thấy tuyệt đối có vấn đề, chỗ này không nên ở lâu, chúng ta đi trước một bước đi!" Khổng Tước nói: "Đúng đấy, các anh bảo lũ xác này có vùng dậy không?

Giống như cái xác trong quan tài ngọc máu ấy." Lão Hồ nghe Bàn Tử và Khổng Tước nói mà mặt đen lại, chỉ sợ họ nói quở lại thành thật, lũ xác nữ kia mà bật dậy hết thì khốn.

Thực tế thì không như vậy.

Điều duy nhất khiến anh có cảm giác bất an là lũ xác nữ cứ trôi xuôi dòng, không biết trôi về đâu.

Phía xa tối đen như mực, không nhìn thấy gì, tạo cảm giác như một địa ngục trần gian.

"Lão Lâm, mọi người nhìn kìa." Tuyết Lỵ Dương nhìn xuống mặt sông, đột nhiên chỉ vào giữa đám xác chết, kinh hãi thốt lên.

Mọi người ngước mắt nhìn, chỉ thấy ở khu vực giữa đám xác, từng luồng sương mù màu đỏ bốc lên, tích tụ trên mặt nước, ngày càng đậm đặc.

"Mọi người còn nhớ lời Trần Hạt Tử nói không?

Sương mù đỏ chắc chắn là loại chướng khí có độc tính mạnh hơn sương mù trắng!

Mọi người cẩn thận, đeo mặt nạ phòng độc vào!" Trong lúc mọi người đeo mặt nạ, ánh mắt Lâm Nghị đã tập trung vào mặt nước bên dưới làn sương đỏ.

Làn sương đỏ này không phải sương mù tự nhiên, mà là do một sinh vật kỳ quái dưới sông thở ra mà thành.

Khi động vật tu luyện đến một mức độ nhất định có thể phun mây nhả mù.

Ví dụ như Rết Sáu Cánh có thể phun khói độc, làn sương đỏ này cũng tương tự như khói đen của Rết Sáu Cánh vậy.

Điều này không có gì lạ, khiến Lâm Nghị kinh ngạc hơn chính là hình thái của sinh vật dưới sông, cực kỳ quái dị.

Con quái vật nhìn như một con sâu khổng lồ, nhưng toàn thân lại phủ đầy lớp vảy như vảy cá, trông vô cùng kiên cố, giống hệt như vảy rồng trong truyền thuyết!

Không chỉ có vậy, trên đầu con sâu khổng lồ mọc một con mắt độc to như quả bóng rổ, con mắt linh hoạt xoay chuyển quan sát xung quanh.

Miệng quái vật giống như cơ quan miệng của loài côn trùng có thể đóng mở về bốn phía, trong cái miệng lớn đó còn có vô số miệng nhỏ, sương mù đỏ trôi nổi trên mặt sông chính là phát ra từ những cái miệng nhỏ đó.

Xung quanh miệng mọc ra những chiếc răng sắc nhọn như lưỡi liềm, bất cứ thứ gì lọt vào miệng nó đều bị răng nghiền nát, sau đó bị vô số miệng nhỏ rỉa sạch.

Loại sinh vật kỳ quái này, ngay cả Lâm Nghị cũng chỉ thấy qua trên tivi.

"Đây chắc không phải là sâu bất tử họ Hoắc đâu nhỉ, loại sâu có vảy như rồng này, tạm gọi là Yêu trùng vảy rồng đi." Theo trí nhớ của Lâm Nghị, sâu bất tử họ Hoắc to lớn vô cùng, con quái vật trước mắt này so với trâu bò thì là đại hình cự thú, nhưng vẫn chưa đạt đến tầm

vóc của sâu bất tử họ Hoắc.

“Lão Lâm, sao cậu không đeo mặt nạ phòng độc?

Sương đỏ này độc hơn sương trắng nhiều!” Tuyết Lỵ Dương đưa một cái mặt nạ phòng độc cho Lâm Nghị.

“Không sao.” Lâm Nghị xua tay.

Kịch độc của Rết Sáu Cánh anh còn không sợ, huống chi là con Yêu trùng vảy rồng cỏn con này, không đáng nhắc tới.

Cùng lúc nhóm Lâm Nghị phát hiện ra Yêu trùng vảy rồng, nó cũng phát hiện ra họ.

Chỉ trong chớp mắt, cái đầu khổng lồ của nó đã nhô lên khỏi mặt nước, đám xác trôi xung quanh bị sóng nước đẩy ra xa.

Cơ thể khủng bố và tà dị khiến nhóm Lão Hồ nhìn mà kinh tâm động phách.

Huống chi là Khổng Tước, giờ đã đờ người ra, nấp sau lưng mọi người.

Đối mặt với quái vật như vậy, Lão Hồ và Bàn Tử tuy kinh ngạc nhưng không hề sợ hãi.

Bàn Tử thậm chí còn lộ ra ánh mắt hưng phấn.

Quái vật dù có hung hãn đến đâu thì cũng chỉ có một con, anh không những không muốn chạy mà còn muốn lên so tài một phen.

Ngay lập tức, Bàn Tử chủ động xin đi giết giặc: “Lão Lâm, mượn Hắc Kim Cổ Đao của cậu dùng tí, ngày trước lúc chém Thiết Đầu Long Vương trên sông Hoàng Hà bị Lão Hồ giành mất công đầu, hôm nay tôi nhất định phải thịt con này, cho mọi người thấy bản lĩnh của Bàn gia mấy ngày qua!” Thấy Bàn Tử hăng hái như vậy, Lâm Nghị mỉm cười, tùy tay đưa Hắc Kim Cổ Đao cho anh: “Cầm lấy, không

chém được đầu nó thì đừng có về!" Bàn Tử hiện giờ đã thức tỉnh Huyền Quy huyết mạch, hoàn toàn khác hẳn với gã béo trên sông Hoàng Hà khi xưa.

Cho nên Lâm Nghị cho mượn đao cũng không lo anh cầm không chắc mà làm rơi xuống sông.

Hơn nữa, dù có rơi thì nước ở đây cũng không sâu bằng sông Hoàng Hà, lấy lên không khó.

Bàn Tử đón lấy Hắc Kim Cổ Đao, vung vẩy vài cái, với sức mạnh hiện tại của anh, cầm thanh đao này thấy nhẹ tênh, rất vừa tay.

"Mọi người ở đây cứ hâm sẵn bình rượu ngon, đợi ta chém chết tên này về uống rượu nóng là vừa!" Lão Hồ khinh bỉ: "Thôi đi, đừng có diễn nữa, cậu không đi thì để tôi!" Bàn Tử vội đáp: "Mỗ đi rồi sẽ về ngay!" Bàn Tử xách Hắc Kim Cổ Đao nhảy xuống nước.

Lúc này lũ cóc khổng lồ dưới nước đã chạy mất, anh nhanh chóng bơi về phía Yêu trùng vảy rồng.

Con quái vật thấy Bàn Tử bơi tới liền lặn xuống nước.

Một người một sâu vờn nhau dưới nước một hồi, đột nhiên một cột sóng vọt lên, Bàn Tử bị miệng lớn của Yêu trùng vảy rồng ngoạm lấy mông, hất tung lên trời.

"Lão Lâm... cảnh này nhìn quen quen nhỉ." "Đúng, rất quen." Cơ thể Bàn Tử vẫn chưa đủ cứng, mông đã bị rách mấy lỗ, máu tươi thấm vào miệng quái vật.

Sau khi nếm được máu của Bàn Tử, Yêu trùng vảy rồng có vẻ cực kỳ hưng phấn, điên cuồng cắn xé mông anh.

Nhìn cứ như là... bị nghiện vậy.

Lâm Nghị nhìn thấy cảnh đó thì bất lực lắc đầu. 'Thất phu vô tội,

hoài bích kỳ tội' (Người thường không có tội, nhưng mang ngọc quý thì bị coi là có tội).

Lão Hồ và Bàn Tử mang trong mình huyết mạch thần thú, giờ lại được thức tỉnh.

Máu của họ đối với lũ dã thú kia chẳng khác nào mỹ vị nhân gian, cực phẩm của cực phẩm.

Uống một ngụm không biết tiết kiệm được bao nhiêu năm tu hành.

Con Yêu trùng vảy rồng này sau khi nếm máu Bàn Tử đã trở nên thèm khát không thể kiềm chế.

Thấy Bàn Tử nguy hiểm, Lão Hồ giơ súng xung kích, nhắm thẳng bụng quái vật nã đạn điên cuồng.

Tiếng "đang đang đang" vang lên, đạn bắn trúng vảy quái vật cứ như đập vào tường đồng vách sắt, chẳng gây ra chút thương tổn nào.

Lão Hồ nghiến răng: "Cứng quá!" Lâm Nghị ấn họng súng của Lão Hồ xuống, rồi mũi chân điểm nhẹ, vọt lên không trung, nắm lấy một sợi dây leo rủ xuống từ đỉnh hang, mượn đà đáp xuống lưng một con chuồn chuồn khổng lồ, chỉ trong chớp mắt đã đến bên cạnh Bàn Tử đang vật lộn.

Sau đó anh giáng một chưởng lên con mắt lớn trên đỉnh đầu Yêu trùng vảy rồng.

Con quái vật vừa rồi bị súng nã mà không hề hấn gì, giờ thấy có người nhảy lên càng thêm khinh thường, nó ngậm chặt mông Bàn Tử, cái đầu khổng lồ hất mạnh sang bên định hất văng Lâm Nghị.

Chỉ có điều, tưởng tượng thì phong mãn, mà thực tế thì cốt cảm (phũ phàng).

Chương 261

Ngay khi nó vừa nghiêng người lấy đà, Lâm Nghị đã giáng một chưởng vào cái đầu cứng ngắc của nó.

Dù không đánh trúng chỗ hiểm, nhưng cú đánh này của Lâm Nghị nặng cả vạn cân!

Chỉ nghe một tiếng "uỳnh" trầm đục, lớp vảy rồng cứng cáp dưới cú đấm của anh xuất hiện vết nứt, cái thân sâu dài ngoằng nhô lên khỏi mặt nước cũng không chịu nổi áp lực khủng khiếp đó, miệng nó buông lỏng, cả thân hình đập mạnh xuống nước, tung tóe những cột nước cao ngất.

Còn Bàn Tử cũng rơi xuống nước, hớt hải bơi về phía hóa thạch.

Lâm Nghị thì quay về chỗ cũ, đáp xuống bệ đá một cách vững chãi.

Bàn Tử bơi lên bờ, xoa xoa mông bảo: "Lão Lâm, Lão Hồ, hai người căn bản không cần ra tay!

Bàn gia tôi là giả vờ bị nó tóm, thực chất là muốn nhân cơ hội tiếp cận vị trí yếu nhất của nó, rồi đâm một đao từ họng vào bụng nó, giết chết trong một đòn!

Giờ thì hay rồi, kế hoạch hoàn hảo của tôi bị hai người phá hỏng hết!" Lão Hồ trêu chọc: "Phải rồi, Bàn gia là ai chứ?

Con sâu nhỏ này sao là đối thủ của ngài được?

Chẳng qua là mông bị rách một miếng, suýt bị quái vật nuốt vào bụng thôi mà." Bàn Tử mặt không đỏ, tim không đập nhanh, đúng chất 'lợn chết không sợ nước sôi', bảo: "Vết thương nhỏ này đối với Bàn gia chẳng là cái đinh gì." Lâm Nghị cười cười: "Đã vậy thì làm phiền

Bàn gia đi thêm chuyến nữa, tiêu diệt nó hoàn toàn đi.” Bàn Tử hừ nhẹ một tiếng: “Tục ngữ có câu, gái ngoan không lấy hai chồng, tôi đã lên rồi thì không xuống nữa, đến lượt hai người đấy.” Lâm Nghị bảo: “Thôi, đừng có gồng nữa.

Nói xem rốt cuộc là chuyện gì.” Bàn Tử thở dài, không diễn nữa mà kể lại chuyện dưới nước.

Hóa ra con Yêu trùng vảy rồng này có trí khôn cực cao, sau khi Bàn Tử xuống nước, nó núp vào góc tối phục kích anh, sau khi bị Bàn Tử né được, nó lại dùng đủ mọi cách để dụ dỗ và phản kích.

Theo lời Bàn Tử, nó dùng cả ba mươi sáu kế binh pháp lên người anh.

Tất nhiên là có phần bốc phét, nhưng con Yêu trùng này chắc chắn không phải sinh vật tầm thường, nếu không Bàn Tử đã không bị bắt nạt thảm hại thế kia.

“Các ngươi là ai, dám xông vào nơi yên nghỉ của Sơn Thần, tội đáng chết.” Giữa lúc mấy người đang nói chuyện, từ dưới nước đột nhiên vang lên giọng người.

Tiếng nói này khiến mọi người giật bắn mình.

Trong thế giới hồ lô này, lại còn có người thứ sáu tồn tại sao!

Mà họ từ nãy đến giờ không hề hay biết. "Lão Lâm, Lão Hồ, ở đây còn có người khác nữa!" "Làm sao mà có người được, tớ thấy tám phần là quỷ rồi!" "Mọi người cẩn thận, chuẩn bị sẵn móng lừa đen và gạo nếp." Ban đầu Lâm Nghị còn thắc mắc tại sao trí tuệ của con sâu yêu long lân này lại cao như vậy, giờ nghe thấy tiếng người đột ngột vang lên, anh đã hiểu rõ.

Vì Hiến Vương có phương pháp bảo quản xác và giấu hồn, đại tế ty có thể lưu giữ hồn phách đến tận bây giờ, thì kẻ khác cũng có thể

làm được.

Đa phần là có oan hồn bám trên người con sâu yêu long lân đó để sống sót đến nay, Bàn Tử sơ suất một chút liền bị nó tính kế. "Thời đại này rồi, mèo mả gà đồng nào cũng dám nhảy ra hù dọa người sao?" Lâm Nghị cười không để bụng, dùng ngôn ngữ cổ của nước Điền nói.

Dưới lòng sông, con sâu yêu long lân nói: "Kẻ ép đại tế ty sử dụng sức mạnh sơn thần chính là ngươi phải không?

Tiểu bối, mau chóng rời đi, nể tình ngươi tu hành không dễ, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Bằng không, đừng trách bản quốc sư vô tình." "Quốc sư à?" Lâm Nghị xoa xoa mũi, nói: "Xem ra, ngươi chính là vị kỳ nhân đã giúp Hiến Vương xây dựng tiên huyệt nhân gian này?" Quốc sư tự phụ nói: "Chính là tại hạ!" Lâm Nghị đáp: "Hóa ra quốc sư của Hiến Vương lại là một con súc sinh, thật đúng là đạo đức suy đồi." Quốc sư: "!!

Tiểu bối, tìm chết!" Đột nhiên, dưới lòng sông cuộn lên một tầng sóng khổng lồ cao hơn mười mét, che trời lấp đất, quét về phía mọi người.

Con sâu yêu long lân lúc nãy đang ẩn mình trong đợt sóng lớn, phun ra màn sương đỏ đậm đặc. "Thứ rác rưởi, hạng như ngươi mà cũng đòi sống, Lâm gia tiễn ngươi lên đường." Ngay khoảnh khắc con sâu yêu long lân xuất hiện, Lâm Nghị tung người lao tới, giáng một chưởng vào đầu nó.

Một luồng sức mạnh kỳ lạ tràn vào cơ thể con sâu, hồn phách quốc sư đang ẩn náu lập tức bị Lâm Nghị cưỡng ép giam cầm. "Phá Bảo Thanh Phong Lệnh!" Theo lệnh của Lâm Nghị, hồn phách quốc sư bị phá hủy từ bên trong, tan biến từng chút một vào không khí,

thậm chí lão ta còn không có cơ hội phản kháng.

Phá Bảo Thanh Phong Lệnh là chú pháp chuyên môn để phá hủy hồn phách con người.

Một khi lệnh đưa ra, bất cứ hồn phách nào bị Câu Linh Khiển Tướng thao túng đều sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt, biến mất vĩnh viễn khỏi thế gian.

Tên quốc sư này không giống đại tế ty.

Đại tế ty tinh thông vu thuật, lại biết cách sử dụng Mộc Trần Châu nên có thể bảo toàn được một thời gian.

Còn quốc sư này, dường như ngoài phong thủy thuật ra thì không hiểu biết nhiều về thuật số, năm xưa không biết dùng cách gì để bảo tồn hồn phách rồi bám vào người con sâu yêu long lân.

Sau khi hồn phách quốc sư bị tiêu diệt, con sâu yêu long lân chỉ còn là một con quái vật to xác, bị Lâm Nghị vả một phát chết tươi, sau đó tiện tay thu hồi.

Sóng lớn hạ xuống, quốc sư hay sâu yêu long lân gì cũng đều bị nhấn chìm.

Mọi người nhìn Lâm Nghị vừa trở về từ đợt sóng, ngạc nhiên hỏi: "Lão Lâm, xong rồi à?" Lâm Nghị mỉm cười: "Tất nhiên rồi, đơn giản như đan rổ." "Thế con quỷ biết nói kia đâu?" "Hồn phi phách tán rồi." "Đỉnh quá, đỉnh thật đấy.

Mới chớp mắt một cái mà ông đã giải quyết xong con quái vật rồi.

Chậc chậc, đúng là không đuổi kịp nổi." Tuyết Lỵ Dương nắm tay Lâm Nghị, phấn khích nói: "Lão Lâm, anh đã hứa với em rồi đấy, tuyệt đối đừng quên!" Sau khi giải quyết xong sâu yêu long lân, trên mặt sông xuất hiện một cảnh tượng quái dị.

Những xác chết trôi tà môn kia đang hội tụ về phía giữa sông với tốc độ nhanh hơn, và tốc độ dòng chảy của nước sông cũng tăng lên gấp đôi!

Tuyết Lỵ Dương vốn tâm tư tỉ mỉ, kinh ngạc nói: "Gió.

Trong thế giới hồ lô này sao đột nhiên lại có gió?" Vốn dĩ thế giới hồ lô giống như một hang động khép kín dưới lòng đất, cơ bản là không có gió, nhưng lúc này lại có gió thổi qua.

Gió tuy không lớn nhưng có thể cảm nhận rõ ràng.

Sau đó, ánh mắt mọi người nhìn về phía cuối thế giới hồ lô.

Tại đó dường như xuất hiện một vòng xoáy, tất cả dòng chảy, xác trôi, không khí đều tràn vào trong đó.

Cơn gió trong hang động dường như sinh ra từ chính chỗ này.

Lão Hồ nhíu mày hỏi: "Chuyện đó là sao?" Lâm Nghị xoa cằm nói: "Mọi người cứ ở đây đợi đã, tôi đi xem tình hình thế nào." Lão Hồ gật đầu: "Được, Lão Lâm, cẩn thận một chút, có tình hình gì nhớ quay lại ngay." Lâm Nghị vỗ vai Lão Hồ: "Tôi mà ông còn không yên tâm sao." Sau đó Lâm Nghị nhảy lên một khối hóa thạch, giống như chuồn chuồn đạp nước, nhanh chóng tiếp cận vòng xoáy ở phía xa.

Vòng xoáy đó có đường kính khoảng hai mét, sâu không thấy đáy, hai bên vòng xoáy là lớp bùn đỏ tươi.

Bùn đất dưới sự xối rửa của dòng nước giống như cỏ dại đung đưa theo nhịp.

Khi tầm mắt anh phóng ra xa hơn, nhìn rõ hai bên vòng xoáy, dù Lâm Nghị tự phụ là kẻ thấy nhiều biết rộng thì trong lòng cũng dâng lên những đợt sóng chưa từng có.

Lớn.

Lớn quá.

Quá lớn rồi!

Nguyên nhân hình thành vòng xoáy đó không phải là tự nhiên, mà là một con sâu khổng lồ như thể đang khát nước và đang uống nước sông!

Con sâu đó thực sự quá lớn, một ngụm của nó khiến nước của cả dòng sông đổ về phía miệng.

Không chỉ nước, mà tất cả mọi thứ trong nước, từ cóc, cỏ thủy sinh cho đến xác trôi đều bị cuốn sạch vào trong.

Chỉ riêng cái miệng mở ra đã to bằng một thùng xe tải!

Vậy thì thân thể nó phải lớn đến mức nào?

So với nó, đừng nói là con sâu yêu long lân lúc nãy, ngay cả Thiết Đầu Long Vương hay Lục Sí Ngô Công cũng không chịu nổi một miếng cắn của nó!

Thật quá vô lý!

Hoắc thị bất tử trùng lại to đến mức này sao?

Hệ thống muốn mình xử lý cái thứ to xác này ư?

Đứng trước Hoắc thị bất tử trùng, mình đúng là một mẩu nhỏ bé.

Điều may mắn duy nhất là Hoắc thị bất tử trùng là sinh vật kỳ lạ có hệ thần kinh dạng lưới, dù đã trải qua không biết bao nhiêu vạn năm nhưng nó không giống các loài động vật khác biết tu luyện, dẫn đến sự mạnh mẽ của nó chỉ giới hạn ở lớp da thịt này.

Chương 262

Nếu để hạng như Lục Sí Ngô Công sống lâu như vậy thì chắc nó đã đảo lộn cả trời đất rồi.

Một con quái vật lớn như thế này, được nhóm Hiến Vương gọi là sơn thần cũng chẳng ngoa chút nào. "Lão Lâm, có phát hiện gì không?" Lão Hồ hét lớn từ đằng xa.

Thân hình Lâm Nghị khẽ cử động, sau vài nhịp nhảy vọt đã quay về hội họp với nhóm Lão Hồ. "Lão Lâm, sao rồi?" "Xuất hiện rồi!" "Cái gì cơ?" "Sơn thần mà nhóm Hiến Vương thờ phụng." "Ở đâu?

Sao bọn tớ không thấy?" Lâm Nghị chỉ tay về phía vòng xoáy đằng xa: "Cái vòng xoáy đó chính là do sơn thần Hoắc thị bất tử trùng uống nước tạo ra." Nghe lời Lâm Nghị, mọi người nhìn nhau, căn bản không thể tưởng tượng nổi đó là tình huống gì.

Bàn Tử mặt đầy ngơác hỏi: "Lão Lâm, Hoắc thị bất tử trùng là cái thứ gì vậy?

Có khi nào ông nhìn nhầm không?" Lão Hồ cũng nhìn Lâm Nghị với vẻ nghi ngờ.

Dù kiến thức của anh cũng coi là rộng rãi, nhưng Hoắc thị bất tử trùng đã chạm đến vùng mù tri thức của anh.

Tuyết Lỵ Dương là sinh viên ưu tú ở Mỹ, cô nhíu mày hỏi: "Chẳng lẽ là loại sâu quái dị mà nhà khoa học người Anh kia đã phát hiện?" Lâm Nghị gật đầu.

Thú thực là Hoắc thị bất tử trùng do ai phát hiện anh cũng không rõ lắm.

Nhưng từ cái tên của con quái vật này, có thể đoán đại khái được

đôi chút.

Người nước ngoài vốn thích lấy họ của mình để đặt tên cho những thứ mới phát hiện.

Lão Hồ nhíu mày: "Bất tử trùng?

Chẳng lẽ thứ đó thực sự trường sinh bất tử?" Tuyết Lỵ Dương giải thích cho mọi người: "Hoắc thị bất tử trùng là một loại sinh vật có hệ thần kinh dạng lưới kỳ lạ, nằm giữa ranh giới không xương sống và bán xương sống.

Nó có lớp vỏ bảo vệ kiên cố, lớp vỏ cứng này do chất tiết trong cơ thể nó hình thành.

Trong tự nhiên, nó không có bất kỳ kẻ thù nào, trừ khi có thể nuốt chửng hoàn toàn và tiêu hóa nó bằng dịch vị, bằng không chỉ cần để lại một phần mạng lưới thần kinh, nó vẫn có thể tồn tại.

Sự tuyệt chủng cuối cùng của nó cũng giống như những loài côn trùng khổng lồ khác, là do hàm lượng oxy trong khí quyển thay đổi đột ngột.

Sinh vật này xuất hiện ở đây, tám phần là có liên quan đến thế giới hồ lô này." Bàn Tử trợn mắt há mồm: "Cái này... bá đạo quá rồi, chết cũng không chết nổi." Nghe Tuyết Lỵ Dương nói, trong mắt Lâm Nghị lóe lên một tia vui mừng.

Hắc hắc, hóa ra còn có chuyện này nữa!

Trước đây mình còn không biết đấy.

Dương đại tiểu thư đúng là Dương đại tiểu thư, không hổ là biên tập viên tạp chí địa lý, cái gì kỳ quái cũng biết.

Hoắc thị bất tử trùng tuy to lớn vô cùng, khó lòng đánh chết, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng.

Tại sao chúng lại tuyệt chủng?

Đó là vì hàm lượng oxy trong không khí giảm đi, không còn phù hợp để chúng sinh tồn, nên bị tuyệt chủng hàng loạt.

Vậy thì cách để giết chúng cũng trở nên rất rõ ràng.

Phá hủy thế giới hồ lô, Hoắc thị bất tử trùng không chết cũng phải chết.

Đáng tiếc cho Lão Trần bị sương trắng làm cho 'phá sản', nếu không mà đến thế giới hồ lô này, không chừng lão đã nổ tung nơi này lên tận trời xanh rồi?

Ầm ầm!

Trong lúc mọi người đang trò chuyện, thế giới hồ lô đột nhiên rung chuyển dữ dội, như thể cả thế giới sắp sụp đổ!

Những sinh vật trong thế giới hồ lô cũng nhận ra thảm họa diệt vong, hoảng loạn chạy trốn về phía thượng nguồn sông.

Đồng thời, một cái đầu khổng lồ vô cùng từ dưới nước từ từ nhô lên.

Do mỗi cử động nhỏ của thân hình to lớn của Hoắc thị bất tử trùng, nước sông cuồn cuộn đổ xuống hạ lưu, thậm chí mực nước cũng giảm hẳn.

Cái đầu đó to bằng cả một căn nhà ngói, hình dáng tương tự như con sâu yêu long lân đã gặp trước đó.

Trong miệng có rất nhiều miệng nhỏ và răng ngược, khi mở miệng ra, bề rộng gần như bằng nửa cái đầu!

Trên đầu nó còn đeo một chiếc mặt nạ vàng cực kỳ lớn, hoa văn trên mặt nạ vàng giống hệt hình dáng sơn thần trong miếu.

Mặt nạ che kín toàn bộ khuôn mặt nó, một con mắt to đáng sợ

xoay tròn bên dưới mặt nạ vàng, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Khoảnh khắc nó há miệng, nó phun những xác nữ thi vừa mới nuốt vào ra ngoài.

Những xác chết đó dường như trắng hơn lúc trước vài phần, vầng sáng xanh vốn có trên người chúng cũng biến mất. "Vãi chưởng, to quá!" Mọi người đều biết Hoắc thị bất tử trùng lớn, nhưng không ngờ nó lại đạt đến mức độ này!

Mỗi cử động của nó đều có thể ảnh hưởng đến thế giới hồ lô, chỉ cần há miệng là như muốn uống cạn nước của cả dòng sông!

Lão Hồ nhìn cái đầu khổng lồ đó, nói: "Chẳng trách nó được gọi là sơn thần, cái thứ này phải sống bao nhiêu năm mới lớn được như vậy chứ?" Bàn Tử đã giơ súng trường lên, hét lớn: "Đừng quan tâm nhiều thế nữa, anh em ơi, chạy chắc là không thoát rồi, nổ súng chơi chết nó đi!

Mặc kệ là sơn thần gì, Bàn gia tôi sẽ bắn nó thành cái sàng!" Con sâu yêu long lân trước đó có nét giống Hoắc thị bất tử trùng, có lẽ được tiến hóa từ nó.

Tuy nhiên, có thể do đột biến nên thân hình sâu long lân phủ đầy vảy cá như vảy rồng, vô cùng cứng cáp.

Còn trên người Hoắc thị bất tử trùng là từng vòng vỏ bọc màu đỏ lửa có vân xoắn.

Sâu yêu long lân lại được nuôi dưỡng nhân tạo nên độ cứng của lớp vỏ còn vượt trội hơn một bậc.

Đoàng đoàng đoàng đoàng!

Theo những loạt đạn bắn vào người Hoắc thị bất tử trùng, mặc dù đạn găm vào lớp vỏ nhưng do lớp vỏ của nó đã được bồi đắp qua bao

năm tháng nên cực kỳ dày.

Những viên đạn đó bắn vào hoàn toàn chẳng thấm thía gì. "Không có tác dụng, mẹ kiếp." Bàn Tử thấy vậy không nhịn được chửi thề. "Không đúng, có tác dụng!" Lâm Nghị rút khẩu Desert Eagle ra, nhắm chuẩn vào lớp vỏ của Hoắc thị bất tử trùng, đoàng đoàng đoàng, bắn liên tiếp ba phát, hơn nữa cả ba phát đều trúng cùng một chỗ!

Nghe thấy một tiếng 'rắc', viên đạn cuối cùng đã xuyên thủng lớp vỏ, bắn vào trong cơ thể nó.

Vì Hoắc thị bất tử trùng là sinh vật hệ thần kinh, lớp vỏ là vỏ bảo vệ, một khi lớp vỏ bị xuyên thủng, bên trong cơ thể nó toàn là các dây thần kinh dày đặc!

Dù thân thể nó to lớn vô cùng, nhưng khoảnh khắc viên đạn bắn vào đã không ngừng kích thích các dây thần kinh, gây ra cơn đau dữ dội như dòi đục xương, không thể xua tan được.

Ầm ầm!

Hoắc thị bất tử trùng vì đau đớn mà vặn vẹo cơ thể, vì nó quá to lớn, gần như tương đương một ngọn núi nhỏ chắn ngang dòng sông.

Thế giới hồ lô rung lắc không ngừng, những tảng đá màu đỏ lửa liên tục rơi xuống, nước sông bắn tung tóe, cả thế giới như sắp sụp đổ.

Nó há to miệng, gào thét đau đớn.

Những sóng âm dữ dội vang vọng khắp thế giới hồ lô, đâm vào màng nhĩ mọi người.

Nhóm Lão Hồ bốn người không nhịn được phải dùng tay bịt tai, nhưng vẫn cảm thấy màng nhĩ như muốn rách ra, đau đớn khó nhịn!

Nước sông vì tiếng gào của Hoắc thị bất tử trùng mà cuộn ngược

lại, dâng lên những con sóng khổng lồ.

Những luồng gió mạnh sinh ra từ đó làm nứt toác những khối hóa thạch trước mặt, các loài thực vật thân rễ cũng bị rung chuyển bay tứ tung.

Những con chuồn chuồn lớn không kịp chạy thoát cũng bị mất kiểm soát, đâm sầm vào vách núi, thịt nát xương tan, chết không thể nào chết hơn được nữa.

Lâm Nghị hít sâu một hơi, thân hình nhẹ bẫng, tung người lao lên phía trước.

Chương 263

Sau đó anh bộc phát ra sức mạnh vạn cân, một chân đạp vào vách núi đỏ lửa.

Một tiếng ầm vang lên, vách núi bị anh đạp ra một hố sâu hơn một mét, còn thân thể anh thì chống lại tiếng gầm của Hoắc thị bất tử trùng, lao đi như một quả pháo nhân gian.

Cùng lúc đó, trong tay anh đã xuất hiện một gói thuốc nổ to bằng cái chảo sắt, cùng với lựu đạn đã rút chốt!

Ngay khoảnh khắc tiếp cận Hoắc thị bất tử trùng, anh ném gói thuốc nổ vào trong miệng nó!

Sau khi ném xong, Lâm Nghị không dừng lại lâu, mũi chân điểm nhẹ lên cái đầu khổng lồ của nó rồi quay người bay đi.

Một người đàn ông đích thực không bao giờ ngoảnh đầu nhìn vụ nổ.

Sau lưng vang lên một tiếng 'đùng' trầm đục.

Gói thuốc nổ phát nổ bên trong cơ thể Hoắc thị bất tử trùng.

Sức mạnh của thuốc nổ tập trung bên trong cơ thể đồ sộ của nó, cái đầu khổng lồ như căn nhà không lâu sau khi Lâm Nghị quay đi đã bị nổ tung thành từng mảnh, nát bét như tương.

Thân hình đồ sộ của nó nhô lên, vì mất đầu nên cũng không còn sức chống đỡ, đổ rầm xuống nước sông.

Trong nháy mắt, trời đất rung chuyển, đá vụn bay loạn, nước sông bắn tứ tung.

Nhóm Lão Hồ nhìn thấy cảnh tượng kinh tâm động phách này, tất

cả đều căng thẳng đến cực hạn, nghiến chặt răng, nhìn chằm chằm vào thân hình khổng lồ của Hoắc thị bất tử trùng.

Thật sự quá đáng sợ!

Đây tuyệt đối là điều khủng khiếp nhất mà họ từng gặp từ trước đến nay!

Nhưng may mắn thay, con quái vật như ngọn núi kia giờ đây đã bị Lâm Nghị nổ cho nát bét.

Tất cả những chuyện xảy ra ở đây, dù là nằm mơ chắc cũng không dám mơ tới?

Lúc lâu sau họ mới hoàn hồn, ngơ ngác nhìn dòng sông đã khôi phục sự bình tĩnh, tiếp tục chảy xuôi. "Lão...

Lão Lâm... em... là đã chết hay còn sống thế này?

Anh ngắt em một cái đi, hôn em một cái đi." Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt đờ đẫn kéo tay Lâm Nghị vừa trở lại bên cạnh, không dám tin nói.

Lâm Nghị nhàn nhạt mỉm cười: "Dĩ nhiên là còn sống rồi, đã giải quyết xong." Hoắc thị bất tử trùng chắc chắn là đã chết, dù có dựa vào những sợi thần kinh kia để sống tiếp thì phỏng chừng cũng không còn là con lúc trước nữa rồi?

Cũng không biết có tính là đã giết chết nó hay không.

Bàn Tử hoàn hồn, giơ ngón tay cái lên nói: "Đỉnh, thực sự là quá đỉnh!

Lão Lâm, nếu không có ông xả thân nghĩa hiệp, ôm gói thuốc nổ đút vào miệng nó, chắc tám phần là bọn tôi tiêu đời ở đây rồi!" Lão Hồ vẫn còn chưa hết bàng hoàng: "Đúng vậy, lớp vỏ đó cứ như mặc một bộ giáp vậy, đao thương bất nhập!

Chỉ có con đường nổ tung từ bên trong thôi." Khổng Tước bỗng

bật khóc nức nở: "Chị dâu, em muốn về nhà." Tuyết Lỵ Dương nhìn Khổng Tước đang ôm đầu khóc, nói: "Mọi người xem, làm đứa nhỏ sợ đến mức này rồi." Lâm Nghị xoa xoa mũi, trong lòng có chút áy náy.

Hazzz!

Tất cả đều là lỗi của Lâm gia ta.

Lúc đầu sao lại dụ dỗ con bé đi theo nhỉ?

Suốt cả quãng đường mình cũng chẳng chăm sóc được gì cho nó, nếu không có Bàn Tử ở bên cạnh, e là nó đã tiêu đời ở đâu đó rồi? "Bàn Tử, hay là ông đi cùng Khổng Tước về miếu sơn thần đợi bọn tôi đi." Bàn Tử nhìn Khổng Tước, gật đầu nói: "Được.

Tuy nhiên, trước khi đi, Bàn gia tôi còn một việc phải làm!" Lâm Nghị và Lão Hồ nhìn nhau, cạn lời lắc đầu.

Cái lão Bàn Tử này, còn chưa nói ra hai người họ đã biết lão muốn làm gì rồi!

Trên trán Hoắc thị bất tử trùng có chiếc mặt nạ vàng lớn như thế, đó là món bảo vật độc nhất vô nhị trên thế giới này!

Loại bảo bối lớn như vậy, nếu không cho lão nhìn một cái, sờ một chút thì Bàn Tử tuyệt đối sẽ không chịu về đâu.

Lâm Nghị dặn dò: "Thôi được rồi, Lão Hồ, chúng ta cùng Bàn Tử xuống tìm xem, xem có tìm thấy không." Bàn Tử mừng rỡ khôn xiết: "Hi hi, vẫn là anh em hiểu Bàn gia!" Sau đó Lâm Nghị cùng Lão Hồ đi bồi Bàn Tử xuống nước tìm kiếm.

Chẳng mấy chốc, họ đã tìm thấy chiếc mặt nạ vàng khổng lồ dưới đáy sông.

Bàn Tử vừa sờ vừa liếm, cuối cùng hối thúc Lâm Nghị thu mặt nạ

vàng đi.

Sau khi thu mặt nạ vàng, họ vô tình phát hiện dưới chỗ mặt nạ vàng có một cái rương đồng xanh vuông vức rộng khoảng hai mét, thế là tiện tay mang về luôn.

Sau trận giày vò của Hoắc thị bất tử trùng, mực nước sông giảm xuống rất nhiều, một bên lòng sông lộ ra một con đường nhỏ hẹp do con người xây dựng.

Mọi người rời khỏi khối hóa thạch, bước lên con đường đó.

Bàn Tử nôn nóng hối thúc: "Lão Lâm, mau, mau lấy cái rương ra xem bên trong có cái gì nào!" Lâm Nghị lấy rương đồng xanh ra.

Cái rương vuông vức, chiều dài chiều rộng khoảng hai mét, bên trên còn dính một ít mô thần kinh của Hoắc thị bất tử trùng, đoán chừng là thứ bị nổ văng ra từ trong bụng nó.

Một cái rương đồng lớn như vậy, cũng chỉ có loại vật khổng lồ như Hoắc thị bất tử trùng mới nuốt trôi được.

Sau khi lấy rương đồng ra, nước đen ngòm cứ không ngừng rỉ ra từ bên trong.

Lão Hồ nghi hoặc hỏi: "Lạ thật, chỗ này sao lại có một cái rương đồng lớn thế này nhỉ?" Lâm Nghị xoa cằm: "Đây chắc là vật tế phẩm." Bàn Tử không hiểu: "Tế phẩm?

Con sâu sơn thần khổng lồ này chẳng phải là ăn cóc sao?" Lâm Nghị giải thích: "Sơn thần ăn chắc không phải là cóc, các ngươi thấy những xác trôi kia không?" Lâm Nghị chỉ vào những xác trôi trên sông, lúc này Hoắc thị bất tử trùng đã chết, những xác trôi này trôi theo dòng nước, không biết sẽ trôi về đâu. "Thấy rồi, xác trôi thì sao?" "Trên xác trôi thiếu đi vầng sáng xanh lúc trước, những vầng sáng đó chắc là một loại nấm sinh ra trên xác trôi.

Hoắc thị bất tử trùng sau khi nuốt xác trôi vào bụng lại phun chúng ra, nhưng đã ăn hết những thứ nấm bám trên xác chết đó.

Đây cũng là lý do tại sao những xác trôi này lại trắng như vậy." Lão Hồ nhe răng cười: "Hay thật, thế này cũng được à?

Hóa ra sơn thần lại ăn chay!

Biết đâu sau khi ăn chúng ta xong, nó còn có thể phun chúng ta ra đấy." Tuyết Lỵ Dương không để ý đến lời nói nhảm của Lão Hồ, hỏi: "Lão Lâm, vậy chuyện tế phẩm anh nói là thế nào?" Lâm Nghị tiếp tục: "Hiến Vương giỏi về cổ thuật, nếu tôi đoán không lầm, sau khi họ phát hiện ra Hoắc thị bất tử trùng trong thế giới hồ lô này, họ đã tôn nó làm sơn thần.

Sau đó Hiến Vương mưu đồ thi giải thành tiên, muốn dùng cổ thuật để khống chế Hoắc thị bất tử trùng, nên mới chuẩn bị cái rương đồng tế phẩm này." Lâm Nghị đưa ra từng phỏng đoán của mình.

Hiến Vương dựa vào cổ thuật khống chế sơn thần, để sơn thần canh giữ lăng mộ cho mình.

Đồng thời sau khi quốc sư chết, lại cho người thi triển vu thuật, bảo tồn quỷ hồn của lão ta và dung hợp với con sâu yêu long lân để trông coi Hoắc thị bất tử trùng ở đây, đề phòng có ngày nó nổi loạn mà phá hủy lăng mộ.

Sức mạnh sơn thần mà đại tế ty nói đến, tám phần cũng là lợi dụng những vật tế lễ trong rương đồng này để thao tác.

Chỉ có thể nói tâm tư của người xưa thật sự quá đáng sợ, loại phương pháp không tưởng này mà cũng nghĩ ra được!

Chẳng bù cho Lâm gia ta, vừa đến là Hoắc thị bất tử trùng đã tiêu đời.

Bàn Tử kéo kéo Lâm Nghị, cười hắc hắc: "Lão Lâm, hay là chúng

ta mở ra đi, không mở ra xem bên trong có gì thì dù có về lòng tôi cũng ngứa ngáy lắm." Khổng Tước nói: "Anh Bàn ơi, chúng ta về đi thôi, em cứ cảm thấy cái rương đồng này không an toàn." Bàn Tử vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Khổng Tước: "Em gái yên tâm đi, đến sơn thần còn bị bọn anh thịt rồi, huống chi là cái tế phẩm nhỏ bé này, cứ yên lòng, yên lòng." Lão Hồ cũng phụ họa: "Lão Lâm, tôi thấy cũng nên mở ra xem thử.

Chúng ta đi đến tận đây, trải qua muôn vàn gian khổ, bất cứ manh mối nào cũng không thể bỏ lỡ." Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Lão Lâm, mở đi!" Lâm Nghị thấy mọi người đều nói vậy, anh cũng không ngần ngại, mở thì mở thôi! "Được." Chính phương hình đồng tương trên rương đồng hình vuông vẫn còn bám một lớp chất bẩn dày đặc từ Hoắc thị bất tử trùng, Bàn Tử dùng nước rửa sơ qua, khiến nó lộ ra diện mạo ban đầu.

Sau khi tẩy sạch bụi bẩn, mới phát hiện vật thể hình vuông này mỗi mặt đều hoàn toàn giống nhau, không phân biệt được trên dưới trước sau, mỗi bên có bốn mươi tám cái đinh lớn, ngoài ra không còn đặc điểm nào khác.

Ở phía bên trái rương đồng có hai cái lỗ nhỏ, dường như là lỗ khóa.

Hai cái lỗ này, một cái hình đầu rồng, một cái hình đầu hổ!

Chương 264

"Để Bàn gia tôi!" Bàn Tử cầm lấy thanh Hắc Kim Cổ Đao của Lâm Nghị, định bổ xuống! "Bàn Tử, đừng làm loạn!" Lão Hồ cản Bàn Tử lại, nói: "Ông bổ hỏng rồi thì không còn giá trị nữa đâu!" "Ái chà, tớ quên mất chuyện này!

Lão Hồ, đa tạ ông nhắc nhở." Bàn Tử vội vàng thu lại Hắc Kim Cổ Đao, đồng thời trả đao cho Lâm Nghị.

Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn quan sát rương đồng, nói: "Lão Lâm, anh nhìn hai cái lỗ trên rương kìa, một cái đầu rồng, một cái đầu hổ, có khi nào liên quan đến quyền trượng Long Hổ trong tay đại tế ty mà chúng ta thấy lúc trước không?" Lão Hồ nhìn một cái, mắt sáng lên: "Đúng là Dương đại tiểu thư tâm tư nhạy bén, Lão Lâm, biết đâu chừng lại có liên quan thật!" Lâm Nghị gật đầu, lấy quyền trượng Long Hổ ra, cắm đầu rồng của quyền trượng vào lỗ đầu rồng trên rương đồng.

Sau đó anh hơi dùng lực xoay một cái, chỉ nghe một tiếng 'rắc', cạnh trên của rương đồng lộ ra một khe hở nhỏ.

Bàn Tử phấn khích vỗ ngực: "Thấy chưa, thấy chưa, Bàn gia tôi muốn lấy quyền trượng Long Hổ đó là có lý do cả đấy!

Mọi người tưởng Bàn gia tôi chỉ tham tiền sao?

Tất cả đều sai rồi!

Cái này gọi là phòng bệnh hơn chữa bệnh, thấy chưa, giờ chẳng phải dùng đến rồi sao?" Lão Hồ cười ha hả: "Béo à, ông đúng là mèo mù vớ cá rán, gặp may thôi!

Được rồi được rồi, đừng bốc phét nữa, mau mở ra xem bên trong

là cái gì." Sau đó Lão Hồ và Bàn Tử dùng xẻng công binh lách vào khe hở của rương đồng, bật nắp rương ra.

Trong rương đồng còn có ba ngăn bí mật, các ngăn đều không khóa mà dùng sáp ong bịt kín bốn cạnh.

Khổng Tước nhìn thấy cái rương, sợ hãi nói: "Anh Bàn ơi, chúng ta đi thôi, em luôn cảm giác bên trong sẽ có thứ gì đó nhảy ra." Lão Hồ thấy cảnh này, giả vờ thâm sâu mỉm cười, khoe khoang: "Em gái à, kiểu gắn sáp này thời cổ đại đều dùng để cất giữ bảo vật quan trọng đấy!" Bàn Tử vỗ đùi cái đét: "Trời ạ, nói vậy bên trong tám phần là kho báu rồi?

Ha ha ha, thấy chưa, thấy chưa, Bàn gia tôi nói mở rương rồi mới đi là sáng suốt biết bao nhiêu!

Khổng Tước muội tử, giờ là lúc để em mở mang tầm mắt đấy!" Lâm Nghị nhìn Bàn Tử và Lão Hồ kẻ tung người hứng, khiến Khổng Tước ngớ người ra, anh mỉm cười: "Đừng bốc phét nữa, mở ra xem trước đã." Vừa nói, Lâm Nghị vừa cạo lớp sáp trên ngăn bí mật, mở ngăn đầu tiên ra.

Điều khiến mọi người thất vọng là trong ngăn bí mật không có trân bảo gì cả, chỉ có một cái xác khô đen.

Thi thể này không phải con người, nhìn hình dáng xương cốt thì giống xác một con cóc hơn!

Dù đã được bịt sáp nhưng do thời gian quá lâu, thi thể vẫn chỉ còn lại một đống xương đen kịt.

Bàn Tử mặt đầy thất vọng chửi: "Mẹ kiếp, sao lại là cái thứ này?" Lâm Nghị trầm ngâm giây lát, nhìn Bàn Tử nói: "Xem ra trong rương này không phải bảo vật đâu, Bàn Tử, hay là ông cứ đưa em gái về trước đi." Bên trong rương là gì Lâm Nghị cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên từ tình hình ngăn đầu tiên, tám phần là hai ngăn tiếp theo cũng chứa những thứ tương tự.

Hơn nữa, Khổng Tước tuy nói chuyện rất đau lòng nhưng miệng lúc nào cũng rất linh nghiệm.

Con bé cứ đứng bên cạnh dựng cờ (flag), nếu thật sự mở hết ra, đoán chừng sẽ có chuyện xảy ra đấy.

Bàn Tử không để tâm, nói: "Lão Lâm, đừng lề mề nữa, mau mở ra đi.

Chỉ là chuyện trong phút mốt thôi, chẳng mất bao lâu đâu.

Hơn nữa không mở ra thì lòng Bàn gia tôi ngứa ngáy lắm." Lão Hồ cười: "Đúng vậy, Bàn gia mà cứ thế đi về thì chắc chắn cảm thấy như mất trắng một triệu ấy!" "Nhằm nhò gì, ít nhất là mười triệu!" Lâm Nghị nhún vai, giơ tay cạo lớp sáp ở ngăn thứ hai.

Chỉ trong chốc lát, ngăn thứ hai cũng được mở ra.

Ngăn thứ hai cũng chẳng khác ngăn đầu là mấy.

Điểm khác duy nhất là trong ngăn thứ hai nhìn giống xương người, hơn nữa còn là ba bộ.

Xương của những người này, mỗi một bộ xương cột sống đều bị cong vẹo, nhìn như bị gù, hơn nữa khung xương không lớn lắm, xương hàm dưới nhô ra bất thường so với người thường.

Nói là con người, chi bằng nói là vượn người, hoặc thổ dân nguyên thủy. "Vãi thật.

Cái lão Hiến Vương này đúng là không phải con người.

Lấy cóc tế lễ đã đành, sao lại còn dùng người sống để tế cho con sâu khổng lồ đó chứ?" Bàn Tử hy vọng thất vọng, không nhịn được chửi thề.

Tuyết Lỵ Dương nhìn ba bộ xương này, suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu tôi đoán không nhầm, ba người này chắc là thủ lĩnh thổ dân địa phương.

Thổ dân núi Già Long tôn thờ Hoắc thị bất tử trùng là sơn thần, Hiến Vương muốn khống chế bất tử trùng để nó trấn giữ lăng mộ cho mình nên đã bắt thủ lĩnh thổ dân để tiến hành hiến tế!" Lão Hồ khẽ thở dài: "Thủ lĩnh thổ dân còn bị đối xử như vậy, họ đối phó với người bình thường chắc chắn còn không từ thủ đoạn hơn.

Để xây dựng tiên huyệt nhân gian này, Hiến Vương không biết đã giết bao nhiêu người nữa." Lâm Nghị nói: "Chỉ riêng quãng đường chúng ta đi qua, những gì nhìn thấy đã không phải con số nhỏ, còn có những thứ chúng ta chưa thấy nữa.

Trong xã hội phong kiến tàn ác, cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu căn bản không có quyền lựa chọn sống chết." Bàn Tử kéo kéo Khổng Tước: "Em gái à, em bái một cái đi, biết đâu bên trong còn có tổ tiên của em đấy." Khổng Tước: "???" Mọi người: "???" Khổng Tước nhìn cái ngăn thứ ba, vẻ mặt căng thẳng nói: "Mấy anh ơi, mau mở ngăn thứ ba đi, chỗ này thật sự đáng sợ quá, em muốn về sớm một chút." "Được." Lâm Nghị nhàn nhạt đáp một tiếng, thuận tay cạo lớp sáp ở ngăn bí mật thứ ba xuống.

Khi ngăn thứ ba được mở ra, mọi người nhìn thấy thứ bên trong đều im lặng không nói nên lời.

Trong nhẫn không gian, Nữ Vương cũng không nhịn được mà mắng lớn: "Trời không dung đất không tha, trời không dung đất không tha mà, lão già Hiến Vương đúng là không phải con người!

Bà đây dù dùng cường quyền dựng quốc nhưng cũng chưa từng làm những chuyện hèn hạ như thế này!" Không biết từ bao giờ, Nữ Vương đã âm thầm học được rất nhiều câu chửi thề quốc hồn quốc

túy.

Trong ngăn bí mật không phải là thứ gì hình thù quái dị, mà là một thi thể!

Thi thể rất nhỏ, là một đứa bé, trông giống như một thai nhi vừa mới lọt lòng mẹ.

Hai ngăn kia thi thể đều đã hóa thành đống xương trắng, nhưng thi thể đứa trẻ này trong ngăn này lại hoàn toàn nguyên vẹn.

Trải qua mấy nghìn năm mà vẫn sống động như thật, không hề có một chút tổn hại nào!

Đứa bé cuộn tròn trong rương, đôi mắt nhắm nghiền, chỉ là không có hơi thở, trên người tỏa ra một mùi hôi thối khó ngửi.

Rất nhanh, Lâm Nghị quát lớn: "Tất cả lùi lại!" Những người khác cũng nhanh chóng nhận ra sự bất thường.

Đã mấy nghìn năm rồi, thi thể ở hai ngăn trước đều đã hóa thành xương khô, tại sao duy nhất đứa trẻ trong ngăn này lại còn nguyên vẹn?

Ngay khoảnh khắc mọi người lùi lại, thi thể đứa trẻ đang cuộn tròn trong rương bỗng dưng mở trừng mắt, đôi mắt màu tím đen nhìn chằm chằm vào Lâm Nghị.

Sau đó đứa trẻ há miệng, lộ ra hàm răng trắng hếu, đặc biệt là hai chiếc răng khểnh, dưới ánh sáng yếu ớt trông cực kỳ chói mắt và rùng mình." Ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ miệng đứa trẻ phát ra tiếng khóc chói tai.

Chỉ một tiếng thôi đã khiến bọn Lão Hồ không nhịn được mà rùng mình, da gà nổi khắp người không dứt.

Khổng Tước càng sợ đến mức hai mắt rưng rưng lệ, như muốn

nói: "Xin lỗi, tôi sai rồi." Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, chỉ trong nháy mắt.

Lâm Nghị cau mày, tay xuất hiện một lá bùa màu vàng, anh nhanh chóng áp nó lên trán đứa trẻ, miệng niệm pháp quyết.

Khi lá bùa dán lên trán, trên xác chết vang lên tiếng xèo xèo, khói đen bốc lên nghi ngút.

Đứa trẻ ôm chặt lấy cánh tay Lâm Nghị, ra sức giãy giụa phản kháng.

Nhưng đó chỉ là sự phản kháng vô vọng, cơ thể nó bắt đầu thối rữa, biến thành những vũng dịch thể đen ngòm, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương khô, vang lên tiếng 'rắc' rồi vỡ vụn đầy đất.

Thấy Lâm Nghị đã giải quyết xong hung anh, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm: "Em gái nhỏ đừng sợ, lão Lâm nhà chúng ta đã xử lý xong rồi!

Mấy chuyện này đối với lão Lâm chỉ là việc giơ tay là xong!

Đúng không lão Lâm?" Lâm Nghị mỉm cười nhạt, thong dong đáp: "Béo này, một con hung anh tôi có thể giải quyết, nhưng cả nghìn con thì khó nhằn lắm đấy.

Giờ các cậu muốn đi, sợ là cũng chẳng đi nổi đâu." Bàn Tử không mấy để tâm: "Lão Lâm à, bản lĩnh của cậu tôi còn lạ gì nữa?

Hắc hắc, chúng ta mau quay về miếu sơn thần thôi." Đang lúc Bàn Tử định quay lại, ánh mắt gã vô tình liếc xuống dòng nước, nhất thời đại não trống rỗng.

Trên mặt nước, bụng của những xác nữ kia đều từ từ trương lên, cứ như thể bị ngâm dưới nước quá lâu nên nước tràn đầy vào bụng.

Nhưng cái bụng đó ngày càng to, to đến mức vượt cả bụng của

Bàn Tử, trông giống hệt như những phụ nữ mang thai!

Phựt!

Chỉ trong chốc lát, bụng của những xác nữ đó lần lượt nổ tung, bắn ra một đống chất bẩn tanh tưởi khiến người ta buồn nôn.

Sau đó, từng con anh thi (xác trẻ sơ sinh) bò ra từ bụng xác nữ, dùng miệng liếm láp những chất bẩn trên người, rồi từng đôi mắt đen kịt đồng loạt nhìn chằm chằm về phía bọn họ.

Lâm Nghị hét lớn: "Béo, đừng ngẩn người ra đó nữa, chạy mau!" Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Chương 265

Lúc này gã mới phát hiện Lâm Nghị và những người khác đã chạy xa mười mấy mét. "Ối mẹ ơi, đợi tôi với!" Đối mặt với sự truy kích của lũ hung anh, mọi người vừa ném lựu đạn vừa bỏ chạy.

Theo thời gian, trong lúc ngăn chặn lũ hung anh, thế giới hồ lô vốn đã bị con sâu bất tử Hoắc Thị quậy phá đến nát bét, nay lại bị đánh bom thêm một phen, bắt đầu dần sụp đổ.

Lâm Nghị dắt theo Tuyết Lỵ Dương dẫn đầu, chạy cực nhanh.

Không phải anh sợ lũ hung anh này, mà là đánh nhau với chúng quá tốn thời gian.

Quan trọng là loại hung anh này được Hiến Vương chế tạo bằng thuật dùng dây leo lạ lùng nào đó, về cơ bản là không thể tiêu diệt hoàn toàn.

Nếu dùng bùa chú, chúng sẽ hóa thành nước đen, dùng lựu đạn thì nổ thành vũng bùn nát.

Nhưng như vậy thì không thể thu hồi được điểm hệ thống.

Vì thế sau khi thu hồi rương bảo tàng bằng đồng xanh, anh liền lập tức bỏ chạy.

Thay vì làm công dã tràng, thà dắt chúng đi dạo còn hơn.

Đến đây mà đuổi theo tôi này, đuổi kịp tôi cho các người ăn 'đồ lớn'.

Anh cũng đã thử thu hồi xác sâu bất tử Hoắc Thị, đáng tiếc là chỉ thu được xác chết.

Con sâu đó tuy đã đầu mình tách biệt nhưng dù sao cũng là sinh vật

thần kinh, giai đoạn này vẫn chưa tính là chết hẳn.

Giống như con giun bị cắt đứt vẫn có thể biến thành hai con vậy.

Vì thế anh đành từ bỏ cơ hội thu hồi nó.

Cả nhóm vừa đánh vừa tiến về phía trước, sau khi chạy được gần một nghìn mét, ánh sáng xuất hiện trước mắt.

Dòng sông đã đi đến tận cùng, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nước đập vào đá rầm rầm, vang dội như thể có một thác nước ở gần đó.

Mọi người hướng về phía ánh sáng đi tới.

Đúng như dự đoán, ở cuối dòng sông là một thác nước rộng vài mét.

Thế giới hồ lô sau lưng họ đã đầy rẫy đá vụn, hoàn toàn sụp đổ.

Khi nó sụp đổ, lũ 'đằng anh' (anh nhi dây leo) cũng bị ngăn cách, nhất thời không đuổi kịp.

Mọi người nhìn thế giới hồ lô tan hoang phía sau mà không khỏi bùi ngùi. "Thật sự quá may mắn, chúng ta vẫn còn sống." "Đúng vậy, cuối cùng chúng ta cũng ra khỏi cái thế giới hồ lô quái đản này rồi." "Mọi chuyện cứ như một giấc mơ vậy." "Hu hu, tôi muốn về nhà." Lâm Nghị thì im lặng thực hiện 'đả tạp'.

Thế giới hồ lô đã sụp đổ, dù con sâu bất tử kia có lợi hại đến đâu cũng không chống lại nổi quy luật tự nhiên chứ?

Chắc tám phần là 'ngỏm' rồi. "Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt sâu bất tử Hoắc Thị, có thể đả tạp.

Phần thưởng: Dương Ngũ Lôi Pháp!" Cùng với tiếng thông báo của hệ thống, một bộ bí pháp huyền ảo hiện lên trong đầu Lâm Nghị. {Thuần âm chủ thủy gọi là Thận khí; âm trung thiếu dương chủ mộc

gọi là Can khí; thuần dương chủ hỏa gọi là Tâm khí; dương trung thiếu âm chủ kim gọi là Phế khí; âm dương điều hòa chủ thổ gọi là Tỳ khí.

Ngũ khí tụ lại làm một, pháp môn vận hành đó chính là Ngũ Lôi Chính Pháp.} {Khi mới bắt đầu, âm dương ngũ khí có mạnh yếu khác nhau, khó có thể đồng thời thăng đẳng, tất phải lấy một phương làm chủ.

Người chưa phá thân thì thần hoàn khí túc, dương khí tràn trề, nên trong ngũ khí nhất định là tâm hỏa dẫn dắt phế kim phát sinh trước tiên.

Đó chính là nguồn gốc của Dương Ngũ Lôi, nó còn có tên gọi khác là -- Giáng Cung Lôi.} Hắc hắc.

Đồ tốt, đúng là đồ tốt!

Lâm Nghị theo yếu quyết của Dương Ngũ Lôi Pháp, vận chuyển một chu thiên, liền cảm thấy nơi tim ở lồng ngực khí nóng bừng bừng, sau đó lưu chuyển khắp toàn thân.

Trong bụng vang lên tiếng ầm ầm, ẩn hiện tiếng sấm sét.

Cảm giác rất tuyệt vời.

Xem ra bị quỷ chiếm tiện nghi thì không tính là phá thân nhỉ?

Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như không phải vậy.

Trước khi xuyên không, mình tuổi trẻ khí thịnh, hình như đã 'phá' rồi mà.

Vậy mà vẫn luyện được Dương Ngũ Lôi Pháp, lẽ nào ghi chép có sai sót, hay là phá thân rồi vẫn luyện được?

Nhanh chóng, anh chú ý thấy điểm mấu chốt của Dương Ngũ Lôi không phải là phá thân hay chưa, mà là 'thần hoàn khí túc, dương khí

tràn trề'.

Nói cách khác, dù chưa phá thân nhưng ngày nào cũng 'tự thẩm' dẫn đến dương khí bất túc thì cũng chẳng luyện được.

Còn mình có thần công hộ thể, lại mang trong người Kỳ Lân huyết mạch, dương tủy sung túc gần như vô tận.

Học một cái Dương Ngũ Lôi Pháp cỏn con này đương nhiên là dễ như ăn cháo rồi.

Theo giới thiệu, trong Âm Dương Ngũ Lôi Pháp chỉ có thể học một cái, dù có học cả hai thì tùy theo thể chất, cũng chỉ có một cái thành công.

Mình đã luyện Dương Ngũ Lôi, vậy Âm Ngũ Lôi còn luyện được không?

Rất nhanh, Lâm Nghị không nghĩ về chuyện đó nữa, Dương Ngũ Lôi còn chưa luyện xong mà đã mơ đến Âm Ngũ Lôi là quá nóng vội.

Phải từ từ, ổn định mà thắng.

Sau khi bọn Lão Hồ an ủi Khổng Tước xong, họ nhìn về phía xa.

Nơi họ đang đứng hóa ra là một quần thể thác nước siêu khổng lồ!

Vị trí hiện tại của họ là phía trên một thác nước, cái thác này so với quần thể thác nước kia thì chỉ là loại nhỏ, nằm ở phía bìa trái.

Vùng Điền Nam, 'tam giang tịnh lưu'.

Giữa lòng bồn địa với những đỉnh núi hiểm trở, tất cả các hệ thống nước chảy ra từ thung lũng sâu đều biến thành những thác nước lớn nhỏ, đổ vào một đầm nước khổng lồ bên dưới.

Trong đó có một cái thác lớn nhất rộng gần hai mươi mét, dòng nước đổ xuống từ trên cao, bọt tung trắng xóa, tiếng vang chấn động thung lũng.

Đầm nước lớn này sâu cạn khó lường, đường kính khoảng bảy tám trăm mét.

Ngoài quần thể thác nước ra, xung quanh mọc đầy những loại dây leo thô đại, nhìn đâu cũng thấy một màu xanh ngắt như một cái thùng khổng lồ xanh biếc, càng làm nổi bật độ sâu không thấy đáy của đầm nước.

Vị trí họ đứng cách mặt đầm bên dưới không dưới ba mươi mét.

Bàn Tử phát bệnh sợ độ cao, dứt khoát nhắm mắt lại không dám nhìn.

Lâm Nghị quan sát xung quanh, chỉ thấy dòng nước khổng lồ tạo nên màn sương mù vô tận.

Do địa thế quá thấp, hơi nước lan tỏa không tan, khi ánh nắng chiếu vào hóa thành những vầng cầu vồng thất thải.

Vô số cầu vồng nâng đỡ một tòa cung điện kim bích huy hoàng giữa không trung.

Trong cung khuyết có đầy đủ đài, tường thần, đình bia, gác mái, hiến điện, linh đài, quỳnh lâu ngọc các, hoàn toàn mang dáng dấp thời Đại Tần.

Những viên gạch Tần ngói Hán uy nghi hùng vĩ sừng sững trong màn sương mù đỏ.

Chẳng khác nào một tòa cung điện trên trời hiện ra trong ảo ảnh. "A, đẹp quá." "Thật không thể tưởng tượng nổi, giữa chốn núi non hiểm trở này lại có tiên cảnh nhân gian thế này!" "Lão già Hiến Vương này thật biết hưởng thụ, đúng là hưởng hết phúc thái bình." "Núi rồng chạm mây, thung lũng lún sâu, phúc áp trăm dặm, cách biệt thiên địa." Bàn Tử tò mò hỏi: "Mọi người nói xem, ngôi cổ mộ này thật sự có thể xây trên trời sao?" Lâm Nghị mỉm cười nói: "Béo à, có

phải ngày nào cậu cũng đi lăng nhăng nên hoa mắt không, làm gì có cổ mộ nào trên trời." Lão Hồ cũng cười họa theo: "Đúng thế, đúng thế.

Chương 266

Lầu gác trên không, đó chẳng phải là nói mộng sao.

Cậu mở to đôi mắt cá vàng ra mà nhìn kỹ lại đi." Bàn Tử nhìn kỹ lại, phát hiện đó không phải lầu gác trên không gì cả mà là cung điện được xây dựng trên vách núi.

Nhìn từ xa, cộng thêm sương mù bao phủ nên trông giống như đang lơ lửng giữa trời.

Lâm Nghị chỉ tay vào cung điện: "Trong nghề đổ đấu, loại cổ mộ này thường được gọi là Huyền Không Mộ." Bàn Tử hỏi: "Huyền Không Mộ là gì?" Lâm Nghị giải thích: "Cái gọi là Huyền Không Mộ thực chất cũng giống như chùa Huyền Không nổi tiếng thế gian, là cổ mộ được xây trên vách núi!

Núi Già Long sương mù lảng bảng, nhìn từ xa, ngôi mộ treo này trông như lầu gác trên không, cung điện của tiên gia!" "Lão Lâm, nhìn kìa, đằng kia có sạn đạo!" Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn quan sát môi trường xung quanh, cô giơ bàn tay thon dài chỉ về phía vách núi không xa.

Nơi đó chính là con đường sạn đạo cổ đã tồn tại hơn hai nghìn năm.

Sạn đạo cổ được ghép từ gạch đá, phiến đá, có những đoạn đục thẳng vào thân núi.

Đường đi ngoằn ngoèo, uốn lượn hai ba vòng rồi chia thành vài lối đi khác nhau, trong đó có hai đường dẫn xuống đầm nước lớn dưới thác.

Bàn Tử cúi đầu nhìn xuống, lập tức thấy chóng mặt hoa mắt, hai

tay bám chặt lấy cánh tay Lâm Nghị: "Lão Lâm, giữ tôi với, tôi chóng mặt quá." Lâm Nghị thấy bộ dạng này của Bàn Tử thì bất lực lắc đầu.

Một người dù có trở nên mạnh mẽ đến đâu thì những khiếm khuyết này vẫn khó mà thay đổi.

Bệnh sợ độ cao của Bàn Tử lại tái phát rồi.

Lão Hồ nhìn đầm nước xanh thẳm: "Lão Lâm, nhìn trạng thái này của Bàn Tử, bảo gã xuống dưới là không thể rồi, xem ra phải đi lên trên thôi.

Vào mộ từ tòa cung điện phía trên kia." Tuyết Lỵ Dương nhìn quanh, ánh mắt dừng lại ở đoạn sạn đạo hướng lên phía xa: "Đoạn sạn đạo hướng lên kia chắc là dẫn tới cung điện treo, chỉ là nó hơi xa so với chỗ chúng ta." Đoạn sạn đạo cô nói nằm ở bìa phải quần thể thác nước, còn họ đang ở vị trí trung tâm.

Muốn đến đó, họ phải đi xuống sạn đạo dưới chân để đến mặt hồ xanh biếc, rồi từ đó tìm đường nối lên đoạn sạn đạo dẫn đến cung điện treo.

Hoặc là, trực tiếp đu bám dây leo để đu qua từng chút một.

Lâm Nghị vỗ vai Bàn Tử: "Béo à, đàn ông sao có thể nói không được?

Khắc phục đi chứ." Bàn Tử bĩu môi: "Lão Lâm, cậu còn lạ gì tôi, giờ chân tôi nhũn ra rồi này." Lâm Nghị cười: "Cách tốt nhất để vượt qua nỗi sợ là đối mặt với nó." Lão Hồ cũng bồi thêm: "Với thực lực của Bàn Tử cậu bây giờ thì chả việc gì phải sợ, dù có nhắm mắt nhảy xuống cũng chưa chắc đã chết đâu, cứ yên tâm.

Hơn nữa, dù có ngã thành người thực vật thì chẳng phải còn có hai anh em tôi nuôi cậu sao." Bàn Tử lườm Lão Hồ một cái: "Đi chết đi, Lão Hồ, cầu xin cậu làm người tí đi.

Tôi thà không xuống, đứng đây đợi các người quay lại còn hơn." Khổng Tước: "Em cũng vậy." Lâm Nghị cười hỏi: "Các người không sợ mấy con đằng anh vừa nãy đuổi kịp sao?" Bàn Tử vỗ ngực tự tin: "Ngoại trừ sợ độ cao, Bàn gia tôi chả sợ gì cả!

Mấy con đằng anh cỏn con đó mà đòi ăn thịt được Bàn gia tôi chắc?" Khổng Tước: "Em cũng vậy." Thấy hai người này kiên quyết như vậy, Lâm Nghị mỉm cười.

Nếu thực lực của anh và Lão Hồ yếu thì chắc chắn Bàn Tử sẽ đi theo.

Nhưng giờ họ quá mạnh, Bàn Tử chẳng lo lắng gì cả nên cứ lì ra không chịu xuống. "Được rồi, vậy hai người phải tự bảo vệ mình cho tốt đấy." Bàn Tử thề thốt: "Yên tâm, yên tâm, với thân thủ của Bàn gia tôi, đừng nói bảo vệ mình, bảo vệ thêm cả em gái nhỏ cũng không thành vấn đề!" Khổng Tước đi dọc đường đã chứng kiến quá nhiều, đặc biệt là trải nghiệm ở thế giới hồ lô khiến một cô gái chưa từng ra khỏi bản làng như cô bị sốc tâm lý nặng nề.

Dù không bị thương nhưng trái tim non nớt đã tổn thương sâu sắc.

Cô không ngần ngại đứng về phía Bàn Tử.

Sau khi chia tay, ba người Lâm Nghị tiếp tục đi xuống theo sạn đạo.

Bàn Tử đứng trên cao, thỉnh thoảng lại nhìn xuống theo dõi xem bọn Lâm Nghị đã đi đến đâu.

Gã mím môi, trong lòng cũng muốn đi theo nhưng cứ nhìn thấy đầm nước đen ngòm dưới thác là lại thấy chóng mặt, rùng mình. "Àizz." Bàn Tử thở dài: "Em gái nhỏ à, mấy người anh em của tôi mà không có Bàn gia tôi là không xong đâu.

Chuyến này đi lành ít dữ nhiều, thật lo quá.

Nếu Bàn ca đây không sợ độ cao thì tốt biết mấy." "Anh Béo, anh có nghe thấy tiếng gì không?" "Tiếng gì là tiếng gì?

Em gái đừng sợ, mọi việc đã có anh Béo ở đây." Bàn Tử không thèm nhìn Khổng Tước, đôi mắt vẫn đầy thâm tình nhìn theo Lâm Nghị và Lão Hồ. "Anh Béo, hình như có tiếng động thật!

Không lẽ... lũ đằng anh đuổi tới rồi?" Bàn Tử chẳng thèm để tâm, mắt vẫn không rời khỏi bóng lưng Lâm Nghị, đáp lệ: "Yên tâm đi.

Thế giới hồ lô sụp rồi, đằng anh có lợi hại thế nào cũng chui từ trong núi ra được chắc?" "Anh Béo, cứu mạng!" "Đừng nói nữa, để anh nhìn anh em anh thêm mấy cái...

Cái gì?

Cứu mạng gì?" Bàn Tử sực tỉnh, phát hiện không biết từ đâu chui ra mười mấy con đằng anh đang nhanh chóng áp sát họ. "Mẹ kiếp!" Bàn Tử giật mình, giơ súng bắn thẳng vào con đằng anh gần nhất.

Đoàng!

Con đằng anh đó bị bắn nát đầu.

Ngay sau đó, Bàn Tử nuốt nước bọt, kéo theo Khổng Tước, nén chặt nỗi sợ trong lòng mà bước xuống đoạn sạn đạo dẫn xuống dưới.

Đang đi giữa chừng, nhóm ba người Lâm Nghị nghe thấy tiếng súng, lập tức dừng lại.

Lâm Nghị và Lão Hồ nhìn nhau: "Chắc bên phía Bàn Tử có chuyện rồi, tôi quay lại xem sao, hai người cứ xuống trước đi!" Lão Hồ mặt đen lại: "Tôi đi cùng cậu!" Bàn Tử có chuyện, ông tuyệt đối không bỏ mặc.

Dứt lời, cả hai đã phi như bay ngược lên theo sạn đạo.

Sạn đạo này đã qua hàng nghìn năm, cũ nát vô cùng, lúc đi xuống

họ phải rất cẩn thận để không đạp phải chỗ hỏng mà rơi xuống, nhưng giờ đã đi qua một lần, tốc độ tăng lên gấp bội.

Lâm Nghị và Lão Hồ đều lên rồi, Tuyết Lỵ Dương một mình cũng không tiện đi xuống, đành đứng đợi tại chỗ.

Chỉ loáng thoáng một lúc, Lâm Nghị và Lão Hồ đã thấy Bàn Tử và Khổng Tước ở phía xa.

Thấy Bàn Tử hai tay bám chặt sạn đạo, mông áp sát vách núi, run cầm cập bò xuống, Khổng Tước trạng thái tốt hơn nhiều, thỉnh thoảng còn quay lại đỡ gã. "Ô kìa Bàn gia, sao thế này?

Vừa nãy chẳng phải còn thề thốt chết cũng không xuống sao?" Thấy Bàn Tử không sao, Lâm Nghị đi chậm lại trêu chọc.

Thấy Lâm Nghị và Lão Hồ, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, chỉ muốn nhào tới ôm.

Nhưng chuyện mất mặt thế này sao thừa nhận được.

Bàn Tử giả vờ trấn định: "Lão Lâm, cậu nói gì thế!

Chẳng phải vì Bàn gia tôi lo cho các cậu sao!

Thiếu Bàn gia tôi thì ai làm tiên phong cho các cậu?

Vạn nhất các cậu có chuyện gì, tôi chẳng phải sẽ hối hận cả đời sao.

Cho nên Bàn gia tôi quyết định rồi, dù khổ dù khó thế nào cũng không được bỏ rơi đồng đội cách mạng!

Sợ độ cao thì đã sao!

Khắc phục tí là xong thôi." Khổng Tước không có tâm lý vững như Bàn Tử, thấy Lão Hồ và Lâm Nghị liền lo lắng kêu lên: "Anh Lâm, anh Vương, lũ quái nhi kia đuổi tới rồi, mau cứu tụi em với!" Bàn Tử đang định ra vẻ, nghe vậy mặt đen thui.

Mẹ kiếp, không để người ta ra oai một tí được à?

Tôi vừa dứt lời thì cô đã bạt tai tôi một cái thế này.

Hừ, phụ nữ, tôi khuyên cô nên biết thời biết thế một chút.

Da mặt Bàn Tử cũng dày, liền đổi giọng: "Đương nhiên rồi, bị lũ quái nhi tập kích cũng là một phần lý do." Lâm Nghị mỉm cười: "Được rồi Bàn Tử, chúng tôi còn lạ gì cậu?" Trong lúc họ đang nói chuyện, mười mấy con đằng anh sống sót sau vụ sụp đổ đã đuổi tới.

Lâm Nghị rút súng trường tấn công, 'đát đát đát', một băng đạn trút xuống, tất cả lũ đằng anh không ngoại lệ đều bị bắn nát đầu!

Chương 267

Những con bị nát đầu vẫn còn sức sống mãnh liệt, giãy giụa bám chặt lấy dây leo, Lâm Nghị bồi thêm một băng đạn nữa.

Mười mấy con quái vật, hơn hai mươi cánh tay đều bị bắn nát.

Dù vậy chúng vẫn không có dấu hiệu chết hẳn mà chỉ mất thăng bằng rồi rơi khỏi vách núi.

Thuật dùng dây leo của Hiến Vương đúng là tà môn thật.

Giải quyết xong lũ đằng anh, Lâm Nghị cười hỏi: "Vấn đề giải quyết rồi đó, Béo, cậu có muốn đi tiếp cùng bọn tôi không?" Bàn Tử nhìn lên trên, lại nhìn xuống dưới, nghĩa khí lẫm liệt nói: "Chắc chắn chứ!

Bàn gia tôi nói một lời là bốn ngựa khó đuổi, đã bảo đi cùng các cậu là sẽ đi cùng!" Khổng Tước lúc này cũng hiểu ra tình hình.

Chỉ có đi theo đại đội mới là an toàn nhất!

Ở lại đâu cũng không xong.

Chỉ có thể tiếp tục mạo hiểm thôi.

Thế là Bàn Tử cứ thế lê mông bò xuống dưới.

Và đúng lúc này.

Tiếng hệ thống lại vang lên. "Đinh!

Điểm đả tạp thứ năm đã được làm mới: Hội Tiên Điện.

Phần thưởng: Một chiếc Thiên Niên Hồ Y (Áo lông hồ ly ngàn năm)!" Á hà.

Điểm đả tạp thứ năm đã xuất hiện rồi.

Hội Tiên Điện!

Đó là nơi nào nhỉ?

Nhưng nghe tên thì có vẻ giống như Đài Trích Tinh thời Trụ Vương.

Đều là nơi tụ tập của các bậc 'tiên gia'.

Chỉ có điều 'tiên gia' trên Đài Trích Tinh của Trụ Vương là một lũ hồ ly tinh biến thành.

Hội Tiên Điện trong mộ Hiến Vương này chắc cũng muốn mời vài vị 'tiên gia' đến tụ hội.

Đã là nơi hội tiên thì chắc chắn phải xây ở trên cao.

Lâm Nghị ngẩng đầu nhìn về phía tòa cung điện nguy nga ẩn hiện trong mây kia, xem ra chính là nơi đó rồi.

Đả tạp ở Hội Tiên Điện, phần thưởng cũng thật kỳ lạ.

Không phải kỹ năng, cũng không phải điểm đạo mộ, mà là một chiếc áo!

Thiên Niên Hồ Y!

Hết Hội Tiên Điện lại đến Thiên Niên Hồ Y, đúng là sắp thành Phong Thần Bảng rồi.

Năm xưa Thừa tướng Tỷ Can sau khi các 'tiên gia' say khướt ở Đài Trích Tinh đã đi quật hang ổ của Đát Kỷ, lấy da hồ tôn làm áo choàng lông hồ ly dâng lên Trụ Vương.

Kết quả là tèo luôn.

Lâm Nghị kiểm tra thông tin chi tiết về Thiên Niên Hồ Y.

Chiếc áo phần thưởng hệ thống đương nhiên không phải loại áo da hồ ly mà Tỷ Can làm ra.

Chiếc áo này được làm từ da của hồ ly đã tu luyện nghìn năm thành tinh, có tác dụng kỳ diệu!

Không chỉ đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, mà quan trọng nhất là có thể ổn định hồn phách, giúp hồn phách tụ mà không tán, nhờ vào áo hồ ly nghìn năm mà tiến hành tu hành!

Đồ tốt!

Sau khi hiểu rõ công dụng của Thiên Niên Hồ Y, Lâm Nghị mới phát hiện đây đúng là báu vật vô giá!

Hơn nữa trong nhẫn không gian của anh dường như có một tiểu quỷ đang rất cần chiếc áo này.

Đại tế ti của Hiến Vương!

Đại tế ti nghịch thiên mà hành, lẽ ra phải hồn phi phách tán, nhưng để lấy được bí mật về hạt châu Mộc Trần, anh đã nhốt bà ta vào không gian hệ thống mới không bị tiêu diệt hoàn toàn.

Nếu có chiếc áo này khoác lên người, biết đâu bà ta có thể ra ngoài đi lại được.

Đương nhiên, Lâm Nghị không có ý định đó.

Đại tế ti dù sao cũng là người tế tự của Hiến Vương, lại là một người phụ nữ cực kỳ cứng đầu.

Dù có phải cá chết lưới rách bà ta cũng không chịu nói ra bí mật.

Bà ta không giống Nữ Vương, Nữ Vương có mục tiêu, có truy cầu, còn Đại tế ti từ khi bị chôn cùng mãng xà vào quan tài huyết ngọc đã ôm tâm tử lộ rồi.

Tặng áo này cho bà ta?

Đúng là nằm mơ.

Nếu không phải Nữ Vương khóc lóc van xin anh cứu bà ta, Lâm Nghị thậm chí còn chẳng muốn cứu.

Đợi sau này lừa được bí mật hạt châu Mộc Trần ra, Đại tế ti có sống hay chết Lâm Nghị cũng chẳng quản nữa.

Bốn người hội quân với Tuyết Lỵ Dương, tiếp tục đi xuống.

Vì sạn đạo lâu năm nên lúc đi xuống vẫn phải rất cẩn thận, đi được nửa tiếng, họ đã thấy đầm nước dưới thác ngay trước mắt.

Từ độ cao mười mét nhìn xuống, họ gần như có thể thấy toàn cảnh đầm nước!

Đó là một đầm nước khổng lồ đường kính khoảng bốn năm trăm mét!

Do quần thể thác nước đổ xuống tạo thành một vòng xoáy lớn, nhìn qua thôi đã thấy chóng mặt hoa mắt!

Hơn nữa màu nước xanh đen, hơi lạnh từ đầm bốc lên phả vào mặt, trong màn sương mù thoảng một cảm giác âm u lạnh lẽo!

Người khác có lẽ nhìn không rõ, nhưng thị lực của Lâm Nghị vượt xa họ, anh có thể nhìn thấy tận đáy vòng xoáy!

Ở đáy đầm gần như là nước đen đó có một vết chân khổng lồ!

Vết chân lớn đến mức không thua gì một căn phòng!

Dấu chân lớn thế này, chắc chỉ có những sinh vật khổng lồ như sâu bất tử Hoắc Thị mới giẫm ra được?

Có điều sâu bất tử quanh năm cư ngụ trong thế giới hồ lô, không thích nghi được với môi trường bên ngoài, căn bản không thể xuất hiện ở đây.

Chẳng lẽ trong mộ Hiến Vương còn một con cự thú khác?

Lão Hồ thấy Lâm Nghị cứ nhìn chằm chằm vào đầm nước liền hỏi: "Lão Lâm, dưới nước có gì à?

Sao cậu nhìn mãi thế?" Lâm Nghị không giấu giếm: "Ở đáy đầm, tôi thấy một vết chân khổng lồ!" "Khổng lồ là bao lớn?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy vội hỏi. "Lớn bằng một căn nhà!" "Mẹ kiếp." Bàn Tử nghe xong mặt biến sắc.

Không chỉ Bàn Tử, mà Lão Hồ, Khổng Tước, Tuyết Lỵ Dương đều biến sắc! "Không thể nào!

Chương 268

Làm sao có thể chứ?

Cự thú lớn cỡ nào mới giẫm ra được dấu chân như thế!" "Lẽ nào là do con sâu bất tử Hoắc Thị giẫm lúc trước?" "Không giống lắm, con sâu đó không hợp với môi trường ngoài này!" "Núi Già Long, sông Xà, dấu chân khổng lồ...

Các cậu nói xem, núi Già Long này liệu có một con rồng thật không?

Em gái nhỏ, ở bản em có truyền thuyết gì không?" "Bản em chỉ có truyền thuyết về kho báu Trùng Cốc thôi, không có rồng đâu ạ." Lâm Nghị thấy mọi người cứ bàn tán không thôi, chắc là bị con sâu bất tử kia dọa sợ rồi.

Anh liền nói: "Đừng quản dấu chân thú nữa, nhất thời cũng chẳng giải quyết được gì, cứ cẩn thận đề phòng là được, đi qua đây nhanh nhất có thể mới là quan trọng." Mộ Hiến Vương được xây khi nào?

Đó là từ hai nghìn năm trước, thời nhà Hán.

Núi Già Long, sông Xà đa phần là do người đời sau đặt tên, không liên quan lắm đến mộ Hiến Vương.

Tuy nhiên, anh lờ mờ nhớ trong một bộ phim rác về Trùng Cốc, linh vật canh mộ Hiến Vương hình như là một con đại xà khổng lồ to bằng cả ngọn núi Già Long!

Chẳng lẽ ở đây loại quái vật khổng lồ cấp độ đó cũng sẽ xuất hiện?

Vết chân kia là do đại xà tạo ra?

Rắn vốn không chân, nếu có chân thì không còn là rắn nữa mà đã

tiến hóa thành Giao Long!

Mộ Hiến Vương này chắc không đến mức phi lý như vậy chứ.

Lâm Nghị thầm nghi hoặc trong lòng.

Tóm lại, cẩn thận một chút không bao giờ thừa.

Làm gì cũng nên giữ lại một đường.

Cả nhóm đi qua rìa đầm nước, theo đoạn sạn đạo hướng lên, tiến về phía cung điện bảo điện giữa tầng mây trên vách núi.

Leo đường núi đối với ba anh em Lâm Nghị thì không vấn đề gì.

Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước tuy không phải liễu yếu đào tơ nhưng sau chặng đường dài cũng đã thấm mệt.

Giữa đường, họ nghỉ ngơi hơn một tiếng ở một nơi rộng rãi, bổ sung thể lực, ăn uống xong mới tiếp tục lên đường.

Trước khi trời tối hẳn, mọi người cuối cùng cũng đặt chân lên tầng mây, đến trước tòa cung điện trong truyền thuyết!

Nơi đây sương mù bao quanh, nhìn không thấy bến bờ, dưới ánh nắng hoàng hôn, tòa đại điện uy nghi sừng sững trước mặt tỏa ra ánh hào quang vàng rực rỡ!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, cả nhóm hoàn toàn chết lặng.

Đây đâu phải cung điện nhân gian!

Chẳng khác gì tiên cảnh!

Lâm Nghị cũng coi như người từng trải, nhìn thấy cung điện này cũng hơi kinh ngạc.

Chẳng trách Hiến Vương gọi đây là Hội Tiên Điện, đây chẳng phải là nơi thần tiên ở sao!

Thật sự là!

Nếu nơi này được khai quật, chắc chắn sẽ đủ sức làm chấn động lịch sử văn hóa thế giới!

Đáng tiếc thay.

Chuyến đi hôm nay sẽ bị Lâm gia ta phá hủy rồi.

Lúc trước đọc sách, Lâm Nghị đã thầm thổ tào trong lòng.

Đây đâu phải đi đổ đấu.

Rõ ràng là đi phá mộ mà.

Lần nào đi đến đâu là nơi đó không lở núi thì cũng ngập lụt, bị hủy hoại nát bét.

Có lẽ ngôi mộ giữ được nguyên vẹn nhất chính là mộ Đại tướng quân nhà Kim rồi nhỉ?

Trước đây anh còn thấy tiếc, giờ thì...

Mình có hệ thống, dù sao bảo vật cũng thuộc về mình, hủy thì hủy thôi.

Hắc hắc hắc.

Đừng nói nha, giờ trong lòng chẳng thấy chút áp lực nào, thậm chí còn thấy hơi sướng. "Mẹ kiếp cái lão Hiến Vương này, đúng là coi mình thành thần tiên rồi!" "Xa hoa quá mức rồi!

Bên trong chắc chắn có không ít bảo bối đâu nhỉ?" "Đây chính là kho báu trong truyền thuyết ở bản em sao?" Một Tuyết Lỵ Dương vốn luôn điềm tĩnh, khi tận mắt nhìn thấy tòa cung điện này, trong lòng cũng dâng lên sóng gió không nhỏ.

Cô mím môi hồng, hít sâu một hơi: "Cuối cùng... cũng tới rồi!

Chúng ta đã trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng cũng đến được cung điện mộ Hiến Vương!" Lâm Nghị nhìn mọi người đang kinh

ngạc, khẽ mỉm cười: "Đừng ngây ra đó nữa, chúng ta lên xem sao!" Trước mặt họ là một con đường đá rộng rãi, hai bên đường là những màn sương mù trôi lơ lửng, thoạt nhìn con đường này như một cây cầu vồng bắc ngang không trung dẫn lên trời.

Mọi người đi theo đường đá khoảng năm mươi mét thì đến một quảng trường phía trước cung điện.

Quảng trường rộng mênh mông, dựng đứng mấy cột đá khổng lồ, trên cột khắc phù điêu long phượng như những cột chống trời nâng đỡ cả vòm không trung!

Nhìn lại tòa cung điện vô song trước mắt, tầng tầng lớp lớp gạch Tần ngói Hán, những hàng xà ngang bằng gỗ kim ty nam vàng óng!

Mức độ xa hoa thế này thật khó có thể tưởng tượng, đây lại chỉ là mộ phần của một tiểu vương vùng biên thùy xa xôi! "Mẹ kiếp, chắc phải vơ vét bao nhiêu mồ hôi nước mắt của dân mới xây được thế này!" Bàn Tử không nhịn được mà thổ tào.

Bàn Tử là người có tư tưởng rất tiến bộ, ghét nhất là loại xã hội phong kiến tàn ác không coi con người ra gì.

Tuyết Lỵ Dương gọi lớn: "Lão Lâm, các cậu qua đây xem, ở đây có một tấm bia đá!" Chỉ thấy Tuyết Lỵ Dương đứng trước một tấm bia đá màu đen ở bên trái lối vào cung khuyết, phía dưới có một linh thú đội bia.

Trên bia đá không ghi chép nhiều, chỉ khắc vỏn vẹn mười mấy chữ. "Lão Lâm, viết gì thế?" "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn, lăng vân thiên cung, hội tiên bảo điện." Quả nhiên, mình đoán không sai.

Đây chính là Hội Tiên Bảo Điện của Hiến Vương!

Bàn Tử khinh bỉ: "Lão già Hiến Vương này điên thật rồi, một lòng

muốn phi thăng thành tiên." Lão Hồ nhe răng cười: "Ước mơ của Hiến Vương đẹp thật đấy, xây cái Hội Tiên Bảo Điện này để mời thần tiên hạ phàm uống trà, đánh cờ, rồi học tập thuật thành tiên, chà chà, cuộc sống đúng là thiên đường." Tuyết Lỵ Dương thì không nghĩ vậy: "Đế vương nào mà chẳng theo đuổi trường sinh?

Nhưng từ sau thời Long Quân Kinh Vũ, các bậc quân chủ sau này đa phần đều hiểu đó chỉ là một giấc mơ ảo ảnh, sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên." "Dù có là chân mệnh thiên tử quý giá thì cũng khó mà nghịch thiên.

Nhưng dù hiểu điều đó, họ vẫn hy vọng sau khi chết có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý như lúc còn sống, vì thế mới coi trọng việc bố cục lăng mộ như vậy." Lâm Nghị mỉm cười nói: "Trí tưởng tượng của các cậu vẫn còn hạn hẹp lắm!

Theo tôi thấy, lão già Hiến Vương này xây nơi này tuyệt đối không phải để mời thần tiên hạ phàm.

Nơi này được gọi là Lăng Vân Thiên Cung, điện là Hội Tiên Bảo Điện, mang ý nghĩa 'vạn tiên lai triều' (muôn tiên đến chầu)!

Lão ta không chỉ muốn thành tiên, mà rõ ràng là muốn làm đế vương trong đám thần tiên!

Đáng tiếc, phù sinh nhược mộng, cuối cùng vẫn bị chúng ta đến đào mộ thôi!" Ngay sau đó, Lâm Nghị không chút nể tình, tung một cước đá văng cánh cửa lớn của Hội Tiên Điện!

Uỳnh một tiếng!

Cánh cổng cung điện cao bốn năm mét phát ra tiếng nổ vang, sau đó ầm ầm mở ra, một mùi bụi bặm phong kín từ lâu ập thẳng vào mặt!

Đợi vài phút cho mùi tản bớt, mọi người mới tiến vào.

Bên trong Hội Tiên Điện, đầu tiên là hai con sư tử đồng Tịch Tà uy vũ cao bằng một người.

Chương 269

Con bên trái là sư tử đực, chân đè lên quả cầu vàng, tượng trưng cho quyền lực vô thượng thống nhất vũ trụ; con bên phải chân đạp sư tử con, tượng trưng con cháu đời đời không dứt, ấy là sư tử cái.

Bệ đồng dưới chân sư tử khắc phượng hoàng và mẫu đơn, cả ba hợp lại tượng trưng cho 'Vương': vua của muôn thú, vua của muôn loài chim, và vua của muôn loài hoa.

Tuy trên đời đá sư tử nhiều, sư tử đồng hiếm thấy nhưng không phải là không có, điểm kỳ lạ không phải ở đó, mà là đôi sư tử này không đặt trước cửa điện mà lại đặt ở bên trong, chẳng rõ nguyên nhân gì nhưng hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Phía sau sư tử đồng lần lượt là các cặp tượng Giải, Hống, Voi, Kỳ Lân, Lạc Đà, Ngựa; sau các tượng thú là võ tướng, văn thần, huân thần tổng cộng ba mươi sáu bức tượng.

Tư thế và phục sức của những tượng đồng này rất kỳ đặc, nói là đang phụng thờ vương đạo trong triều đình, thà nói là đang cử hành một nghi thức kỳ quái nào đó thì đúng hơn.

Cả đám tượng thú và tượng đồng như 'chúng tinh phủng nguyệt', vây quanh ngai vàng ở sâu nhất trong điện.

Nhìn đồ đạc trong đại điện, Lão Hồ tặc lưỡi: 'Ái chà, tôi chịu đấy, Lão Lâm à, xem ra cậu nói chẳng sai tí nào.

Lão già Hiến Vương này dã tâm cũng lớn thật đấy.' Nơi này là Hội Tiên Điện, vậy thì đám Sư, Hống, Kỳ Lân chắc chắn là tiên thú, đám văn thần võ tướng kia tự nhiên cũng là thần tiên hết.

Bọn họ quỳ lạy cúng bái kẻ ngồi trên ngai vàng sâu trong điện kia,

không cần nói cũng biết, chính là chủ nhân ngôi mộ cổ này: Hiến Vương! 'Oa!

Nhiều bảo bối quá!!' Nhìn đám tượng người và tượng sư tử bằng đồng này, mắt Bàn Tử sáng rực lên!

Nhiều quá!

Ba mươi sáu bức tượng!

Từng này đồ cổ mà mang được ra ngoài thì kiếm được bao nhiêu tiền cơ chứ?

Nhìn đám tượng đồng này, Lão Hồ cũng cảm thấy máu nóng dâng trào, có chút khó thở.

Chỉ là hiện tại anh cũng không thiếu tiền, hơn nữa cũng không quá coi trọng tiền tài, thấy trạng thái của Bàn Tử, anh khẽ ho hai tiếng nhắc nhở: 'Bàn Tử, nhìn vài cái thôi, đừng có mà mơ mộng quá nhé, nhớ kỹ quy củ, quy củ đấy.' 'Hiểu mà, quy củ sao tôi lại không hiểu?

Bây giờ chúng ta là Mạc Kim Giáo Úy chính quy, sao có thể giống loại không có giới hạn như đám Tác Lĩnh Lực Sĩ của lão Trần đầu được!' Lúc này, tại thủ đô, Trần Hạt Tử đang nhâm nhi trà đột nhiên hắt xì một cái rõ mạnh.

Lão vẻ mặt nghi hoặc, lập tức bấm ngón tay tính toán, lẩm bẩm đầy khó hiểu: 'Kỳ quái, hình như có kẻ nào đang chửi lão phu!' Lâm Nghị thấy Bàn Tử ra vẻ đạo mạo, cười nói: 'Uầy, Béo này, đoạn thời gian trước còn một câu hai câu gọi Bả Đầu ca, thế mà chớp mắt mới mấy ngày đã gọi thành lão Trần đầu rồi à.' Bàn Tử ưỡn bụng, nói như thật: 'Bả Đầu ca nghe khách sáo quá, gọi lão Trần đầu cho thân thiết!' Lâm Nghị cười cười không nói gì.

Chuyện này mà để Trần Hạt Tử nghe được, chắc chắn lão sẽ tức không hề nhẹ.

Trần Hạt Tử ấy mà, bình thường rất để ý mấy cái danh xưng này, lại còn cứ hay giả vờ như không quan tâm.

Người có thân phận càng cao, thực lực càng mạnh mà tâng bốc lão thì lão càng sướng rơn.

Nếu mình mà gọi lão một tiếng Bả Đầu ca, ước chừng lão có thể vui cả năm.

Ngai vàng khảm ngọc nạm vàng nằm ở sâu nhất Hội Tiên Điện, phía trước có một hồ Kim Thủy ngăn cách, ở giữa lại không có cầu bạch ngọc nối liền.

Hồ nước này không rộng, tảo bên trong đã cạn khô, từ đây dùng đèn pin chiếu qua hồ nước, chỉ thấy mập mờ trên ngai vàng có một con rồng ngọc đỏ đang quấn quýt.

Trên ngai vàng có một con rồng ngọc đỏ, đèn pin chiếu vào một cái, thân rồng lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ, có những luồng sáng đỏ cuồn cuộn chuyển động, bên trong hóa ra toàn là thủy ngân.

Tuy nhiên con 'rồng thủy ngân rỗng ruột' này cũng không tính là kỳ quái, thứ thực sự thu hút Lâm Nghị là nửa thân trước của con rồng.

Đầu rồng đâm sâu vào vách tường, phần quấn trên ngai vàng chỉ là một phần nhỏ bao gồm cả đuôi, đuôi rồng và hai vuốt đặt trên lưng ghế báu, trông có vài phần lười nhác.

Đại bộ phận thân rồng phía trước đều lồi lõm nhấp nhô khảm vào vách tường sau ngai vàng, hòa làm một thể với bức bích họa trên điện, khiến toàn bộ bức bích họa thể hiện cảm giác tầng thứ cực kỳ mạnh mẽ, ý tưởng kỳ lạ, công nghệ tinh xảo đều đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh.

Phía sau rồng ngọc là một bức bích họa lớn, mô tả cảnh tượng Hiến Vương thành tiên bay lên trời.

Con rồng ngọc đỏ hướng về biển mây ngẩng đầu lao lên, bầu trời nứt ra một khe hở màu đỏ, nửa đầu rồng đã xuyên vào trong đó, thân rồng nối liền với ngai vàng trong lăng vân thiên cung, một vị vương giả đang được đám thần tử vây quanh, đạp lên thân rồng, chậm rãi bước lên bầu trời.

Vị vương giả này đại khái là Hiến Vương, thân hình lão cao lớn hơn hẳn người bình thường, mặc mãng bào cổ tròn rộng lùng bùng, thắt đai ngọc, đầu đội mũ kim quan, trên mũ khảm một viên châu giống như mắt người, rõ ràng chính là hình dáng của Mộc Trần Châu.

Vị vương này để ba chòm râu dài, không nhìn ra bao nhiêu tuổi, diện mạo cũng không quá hung ác.

Ở nơi cao nhất của bức họa có một lão nhân cưỡi hạc tiên, râu mày bạc trắng, mặt mang nụ cười, đang chắp tay nhìn xuống phía dưới, sau lưng lão còn có vô số tiên nhân thanh thoát thoát tục, tuy tư thế khác nhau nhưng biểu tình đều vô cùng cung kính, đang nghênh đón Hiến Vương đạp rồng bước lên thiên đình. 'Chậc chậc, lão già Hiến Vương này mơ mộng đẹp quá nhỉ.' 'Chẳng thế sao, ước chừng ngày nào cũng nằm mơ thành tiên.' Lâm Nghị cũng cười nói: 'Đúng thế, Hiến Vương sai rồi, mà còn là sai quá sai.' Cái sai mà Lâm Nghị nói không phải là Hiến Vương nằm mơ thành tiên là sai.

Thành tiên đắc đạo không chỉ là ước mơ của các đời quân vương, mà còn là ước mơ của vô số người trong huyền môn!

Mưu đồ thành tiên chỉ chứng tỏ dã tâm của lão lớn.

Có thành tiên được hay không là dựa vào bản lĩnh.

Hiến Vương sai ở chỗ, lão không nên vì để thành tiên mà đồ sát bách tính, gây họa cho thương sinh.

Trong mắt Lâm Nghị, thành tiên có gì tốt?

Anh bây giờ đã đứng ở trên cao, vô địch thật là tịch mịch biết bao.

Vô địch thật là trống rỗng biết bao.

Nếu không có anh em bạn bè, không có mấy cô vợ hiền thiếp đẹp ở bên cạnh thì thật vô vị.

Vô địch cũng mệt lắm chứ.

Lúc nào cũng muốn tìm chút gì đó kích thích.

Ví dụ như...

ân ân, ân ân ân...

Đúng, chính là loại mà bạn đang nghĩ đấy.

Lại ví dụ như... dưới chân thác nước, dưới vòng xoáy đầm nước là dấu chân của cự thú.

Nếu không liên quan đến nhiệm vụ hệ thống, anh cũng muốn tìm hiểu một chút những bí mật không ai biết tồn tại trong thế giới này.

Trong khi mọi người kiểm tra tiền điện, Lâm Nghị thầm đả tạp trong lòng. 'Hệ thống, tôi muốn đả tạp.' [Đinh, phát hiện ký chủ đang ở trong Hội Tiên Điện, có thể đả tạp, phần thưởng: Một chiếc áo da hồ ly ngàn năm!] Áo da hồ ly ngàn năm đã vào tay!

Không tệ, không tệ chút nào.

Bộ quần áo này mặc lên người thì đẳng cấp hẳn.

Khoan hãy bàn nó có tác dụng cụ thể gì, cho ai dùng.

Cứ để mình mặc cái đã, chỉ có hai chữ thôi: Thoải mái!

Sau khi đả tạp xong, mọi người phát hiện tiền điện ngoài những thứ này ra thì chẳng còn gì khác! 'Trong Hội Tiên Điện không có quan quách, chúng ta vào bên trong xem đi.' Tuyết Lỵ Dương đúng là y hệt ông nội cô ấy, chẳng hiểu chút thú vị nào cả.

Cứ vào mộ cổ là trong đầu toàn quan quách với Mộc Trần Châu, tìm thấy Mộc Trần Châu để cứu mạng tộc nhân.

Nói là cứu mạng tộc nhân, chứ truyền đến đời Tuyết Lỵ Dương thì chắc cũng chỉ còn lại mỗi gia đình cô ấy thôi.

Vì gánh vác trách nhiệm này mà ngày nào cô cũng ưu tư, nghiêm nghị, áp lực cực kỳ lớn.

Lâm Nghị gật đầu: 'Được.' Lão Hồ nhìn cung điện rộng lớn, nói: 'Tiếc thật, cái nơi như thế này thì Thiên Tinh Phong Thủy của tôi không dùng được, nếu không, chỉ cần quan sát Thiên Tinh là có thể xác định chính xác vị trí minh điện cũng như quan quách cụ thể!' Bàn Tử nhe răng cười trêu chọc: 'Lão Hồ à, sau này phải học tập Bàn gia tôi nhiều vào, tìm vị trí thích hợp để tỏa sáng!

Cống hiến một phần sức lực cho tổ chức!' Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái: 'Béo à, lo cho bản thân cậu trước đi, bản lĩnh của tôi còn nhiều lắm, chỉ là cậu chưa phát hiện ra thôi!' Lâm Nghị cười nói: 'Lão Hồ nói đúng đấy, tục ngữ có câu thước có lúc ngắn tấc có lúc dài.

Lão Hồ vẫn có ưu điểm mà!' Lão Hồ nghe vậy, tự tin tăng vọt, đắc ý nói: 'Béo, thấy chưa, đúng là chẳng có gì qua được mắt Lão Lâm cả!

Nhìn lại cậu đi, mắt sắp mọc xuống mông rồi đấy.

Chương 270

Nào, Lão Lâm, kể chi tiết cho cái thằng Béo này nghe ưu điểm của tôi xem nào!' 'Ách.' Lâm Nghị ngẩn ra, chuyện này đường đột quá, mình còn chưa chuẩn bị gì cả, nhưng não Lâm Nghị nhảy số cực nhanh: 'Lão Hồ, ưu điểm của cậu nhiều quá, nhất thời tôi chẳng nhớ hết được!' Lão Hồ: '??? o( )o' Bàn Tử: '^_^' Lâm Nghị: 'Chúng ta mau lên đường thôi, phí sức nghĩ mấy cái đó làm gì?' Bàn Tử đương nhiên tiên phong dẫn đầu, Khổng Tước bám sát phía sau, Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương đi sau hai người họ.

Còn Lâm Nghị thì chọn đi đoạn hậu.

Ba mươi sáu bức tượng đồng cơ mà!

Mỗi một bức tượng đặt ra ngoài chắc chắn đều là quốc bảo!

Để ở đây thì phí quá!

Quay đầu lại khi mộ Hiến Vương bị hủy, những thứ này chẳng phải cũng sẽ tan thành mây khói sao.

Thay vì tan thành mây khói, chi bằng vào túi của Lâm gia ta, đóng góp chút ít cho đại kế trăm năm của Lâm gia.

Sau khi trở tay thu hết đám tượng đồng vào, Lâm Nghị đuổi kịp đội ngũ.

Trên đường tiến vào Thượng Chân Điện, Lâm Nghị nhận được địa điểm đả tạp thứ sáu. [Đinh, địa điểm đả tạp thứ sáu đã làm mới, là Khai Thiên Môn, phần thưởng: Một mảnh vỡ Chu Thiên Cổ Quái!] Ngon nha!

Thật bất ngờ.

Lại là mảnh vỡ của Chu Thiên Cổ Quái!

Chậc chậc.

Theo tính nết của hệ thống, Lâm Nghị ban đầu còn tưởng phải ở ngôi mộ tiếp theo mới có phần thưởng cơ chứ.

Không ngờ đấy, còn chưa ra khỏi mộ Hiến Vương đã có được mảnh Chu Thiên Cổ Quái thứ hai rồi. (*^▽^*) Mảnh thứ hai đã xuất hiện, vậy mảnh thứ ba liệu có còn xa?

Chu Thiên Cổ Quái liệu có còn xa?

Xem ra hệ thống vẫn còn yêu mình lắm.

Trong chốc lát, mọi người đã đến hậu điện của Lăng Vân Thiên Cung: Thượng Chân Điện.

Hậu điện càng thêm âm u.

Trong điện bia khắc san sát, lại có những bức tường bích họa độc lập.

Điện đường tuy sâu nhưng vì có nhiều bia đá tường họa nên vẫn có vẻ hơi chật chội, tuy nhiên bố cục khá hợp lý, tám bức tường bích họa xếp thành hình Cửu Cung Bát Quái, mỗi bức tường đều được xây bằng những viên gạch lớn, nền trắng vẽ tam sắc.

Ngoại trừ một số bích họa phản ánh cảnh chiến tranh, hầu như là mỗi viên gạch một bức họa, hoặc là một hai nhân vật, hoặc là hai ba con vật, kiến trúc, khí giới.

Nó bao quát toàn bộ các lĩnh vực như chính quyền, kinh tế, văn hóa, ngoại giao, quân sự, tôn giáo, dân tộc của cổ quốc Điền thời kỳ Hiến Vương.

Những thứ này có lẽ đối với các học giả nghiên cứu sử học là kho báu vô giá, nhưng đối với đám Lâm Nghị thì cùng lắm chỉ là xem có thông tin gì dùng được không thôi.

Số lượng tranh trong tám bức tường bích họa này không dưới vài nghìn bức, kết hợp với văn bia trên bia đá trong điện, toàn bộ chính là một bộ sử liệu đại toàn về nước Điền.

Chính giữa mặt đất điện đường đặt một chiếc đỉnh đồng lớn sáu chân, trên đỉnh có nắp đồng, hai bên có hai vòng đồng khổng lồ.

Sáu chân đỉnh đồng là sáu thần thú đang quỳ một nửa, tạo hình mạnh mẽ cổ phác, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, mình đầy vảy, tư thế như đang gầm rống, nhìn tạo hình thì rất giống loại Kỳ Lân.

Chiếc đỉnh đồng này to lớn lạ thường, không rõ vì sao lại được sơn màu đen tuyền, không có bất kỳ hoa văn trang trí nào trong cung điện tối tăm này.

Nhìn thấy chiếc đỉnh đồng này, tâm hồn Bàn Tử xao động, may mà lúc trước không mang theo mấy bức tượng đá tượng đồng kia.

Khá khen cho nhà ngươi, hóa ra ở đây vẫn còn món bảo bối lớn này!

Tay Bàn Tử vô thức đã chạm lên chiếc đỉnh cổ, ngoảnh đầu nhìn Lão Hồ và Lâm Nghị: 'Lão Lâm, Lão Hồ, hai người nói xem có khả năng này không.

Lão già Hiến Vương bồi táng nhiều bảo bối quá nên đem nhét bớt vào trong cái đỉnh lớn này?

Tôi thấy có khả năng đấy, hay là chúng ta mở ra xem thử đi!' Lão Hồ: '￣□￣||' Tuyết Lỵ Dương: '???' Đúng là cái mạch não kỳ quặc!

Hiến Vương thì muốn thành tiên đến phát điên, còn Bàn Tử thì muốn bảo bối đến phát rồ!

Thực ra Lâm Nghị đặc biệt hiểu Bàn Tử.

Gã này đi suốt quãng đường, trải qua bao nhiêu gian khổ mà chẳng

thu hoạch được món bảo bối nào, trong lòng chắc chắn là ngứa ngáy lắm rồi.

Lão Hồ đi vòng quanh đỉnh cổ một vòng, trầm ngâm: 'Béo à, tôi cũng thấy có khả năng!' 'Phải không, phải không, cậu cũng thấy có bảo bối hả?' Lão Hồ nói: 'Tôi thấy cái đỉnh này to thế này, biết đâu là cái đỉnh đồng lớn để lão già Hiến Vương nấu xác chết!

Cậu nhìn xem cái đỉnh này vẫn còn đang niêm phong kìa!

Ước chừng bên trong vẫn còn cái xác chết bị nấu nhừ tử đấy!' Lâm Nghị nói: 'Lão Hồ, đừng có tạo không khí căng thẳng, nếu cái đỉnh này dùng để nấu người, bò, dê, lợn làm tế khí thì nên dùng vạc (phủ) chứ không phải dùng đỉnh.' Tuyết Lỵ Dương nói: 'Lão Lâm nói đúng, hơn nữa cái đỉnh cổ này có chút đặc thù, đỉnh thông thường hay có ba chân, mà chiếc đỉnh này lại có sáu chân!

Tuy nhiên, điều duy nhất có thể khẳng định là chiếc đỉnh này vẫn được phong kín bằng sơn hỏa, xem ra Hiến Vương vẫn chưa thi giải thành tiên.' Bàn Tử nghe ba người này nói huyền huyễn quá, tặc lưỡi hỏi: 'Thế mọi người nói xem cái này dùng để làm gì?' Lão Hồ lắc đầu, Tuyết Lỵ Dương cũng rất khó hiểu.

Khổng Tước ngơ ngác nhìn bốn người, không biết họ đang nói gì.

Lâm Nghị khẽ chạm vào chiếc đỉnh cổ, trong lòng đã hiểu rõ, anh nói: 'Cái đỉnh lớn này thực ra là...' 'Lạc lạc lạc lạc.' Đúng lúc này, tai mọi người đột nhiên vang lên một tiếng cười phụ nữ tà dị, phiêu miểu.

Tiếng cười sắc nhọn chói tai, nghe mà da đầu tê dại.

Khổng Tước sợ đến mức không dám thở mạnh, cẩn thận nấp sau lưng Lâm Nghị.

Lão Hồ nghe thấy âm thanh này, lông tơ lập tức dựng đứng, anh

nói: 'Lão Lâm, cái này... là tiếng cười phụ nữ, trong Lăng Vân Thiên Cung ngoài chúng ta ra chẳng lẽ còn có người khác?' Bàn Tử cũng hít một hơi sâu, chửi: 'Mẹ kiếp, không lẽ chúng ta gặp phải thứ không sạch sẽ rồi?' Bọn họ lại nhớ đến con thủy quỷ năm xưa.

Quỷ là loại thứ nhìn không thấy, sờ không được nhưng lại khiến bạn nghe thấy, tà môn vô cùng!

Dù họ có một thân công phu cường hãn, nhưng thực sự gặp phải lệ quỷ thì trong lòng vẫn có chút sợ hãi! 'Lạc lạc lạc.' Lại một trận tiếng quỷ kêu vang lên.

Tiếng kêu quá chói tai, lạnh lẽo thấu xương khiến lông tơ dựng ngược.

Tuyết Lỵ Dương nhíu đôi mày thanh tú, có cảm giác không lành: 'Lão Lâm, có phải là thứ đó không?' 'Phải đấy Lão Lâm, trong chúng ta chắc chỉ có cậu mới thấy được thứ đó thôi!' Bàn Tử trợn to mắt nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị thản nhiên nói: 'Đừng hoảng, dù là thứ đó thì đã sao?

Bình tĩnh, bình tĩnh đi.' Trong khi nói, tử quang lóe lên trong mắt anh, xung quanh lập tức trở nên rõ ràng.

Phía xa có một bức bích họa lớn, phía trên bích họa treo một bộ quần áo, kiểu dáng rất kỳ quái, trông có vẻ là trang sức cổ đại của người Nam Di, ở phía trên cùng của bộ quần áo là một cái mũ giáp khá lớn, mũ giáp nặng nề rũ xuống.

Qua mũ giáp có thể thấy bên trong có một người.

Nói chính xác hơn là một con quỷ!

Nữ quỷ mặc quần áo đỏ tươi, âm thanh sắc nhọn chói tai kia chính là phát ra từ người ả.

Chẳng rõ ả có thân phận gì, nhưng hồn phách của ả chưa tan mà ở lại nơi này, chắc hẳn có liên quan đến chiếc đỉnh đồng lớn kia.

Có thể khẳng định một điều là nữ quỷ này không phải hạng lương thiện!

Nữ quỷ mặc áo đỏ đã biến thành một con lệ quỷ!

Quỷ quái thông thường hoặc có lẽ giống như cặp xác chết thủy ngân nam nữ kia, sức mạnh lớn hơn một chút, thi thoảng nghịch ngợm tí thôi chứ không có đại thần thông gì.

Nhưng lệ quỷ thì khác, người có nhân đạo, quỷ cũng có quỷ đạo.

Khi một con quỷ quái diễn biến thành lệ quỷ, cũng giống như một con vật được khai khiếu, có thể tự tu luyện, niên đại càng lâu đời thì lệ quỷ càng lợi hại.

Chương 271

Con lệ quỷ áo đỏ này ước chừng là người thời Hiến Vương, cách đây hơn hai nghìn năm, thủ đoạn cao thế nào thật khó tưởng tượng.

Cũng may người đến đổ đấu là nhóm Lâm Nghị, nếu đổi thành người khác chắc chắn đã chết không chỗ chôn rồi. 'Ra đây đi, thấy cô rồi, cần gì phải trốn chốn tránh tránh?' Lâm Nghị nhìn con lệ quỷ áo đỏ kia nói. 'Lạc lạc lạc.' Thấy Lâm Nghị gọi mình, nữ quỷ áo đỏ trong bộ giáp cười lạc lạc một tiếng rồi từ đó bay ra.

Hình bóng của ả lúc ẩn lúc hiện, phiêu hốt bất định, Lâm Nghị tỏ vẻ cạn lời nên chẳng thèm để ý đến ả mà quay sang nhìn Lão Hồ và Bàn Tử.

Lão Hồ thấy vậy liền vội hỏi: 'Lão Lâm, thứ đó ở đâu?' Lâm Nghị nhún vai cười: 'Ngay sau lưng tôi đây này, hiện tại đang tiến về phía chúng ta.' Bàn Tử đầy vạch đen trên mặt: 'Thế mà cậu còn quay lưng lại với nó, vạn nhất bị nó đánh lén thì sao?' Lâm Nghị vẫy vẫy ba lá bùa vừa hiện ra trên tay: 'Sợ cái đíu gì, tôi chẳng phải có bùa đây sao?' Lệ quỷ áo đỏ bay qua bay lại, thấy Lâm Nghị phớt lờ mình, tưởng anh đang hư trương thanh thế nên nhe răng múa vuốt lao thẳng vào lưng anh.

Lâm Nghị mắt quan sáu lộ tai nghe tám phương, sớm đã nhận ra ả lao tới, trực tiếp trở tay tát một cái, một lá bùa dán thẳng lên mặt con lệ quỷ áo đỏ.

Cái tát này khiến con lệ quỷ áo đỏ vốn dĩ diện mạo còn coi được nay hoàn toàn bị hủy dung.

Đồng thời hình bóng của ả cũng hiện ra trước mặt mọi người. 'A a!' Lệ quỷ áo đỏ đau đớn gào thét, mặt mũi dữ tợn, vặn vẹo biến hình,

trông vô cùng đáng sợ.

Khổng Tước chỉ nhìn một cái đã vội che mắt không dám nhìn nữa, run bần bật ôm lấy Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương dù đã thấy qua nhiều đại cảnh nhưng cũng chưa từng thấy thứ gì kinh tởm như vậy, lồng ngực khó chịu, ẩn ẩn muốn nôn.

Bàn Tử nhìn thấy thì mặt đầy chán ghét, kinh hãi: 'Mẹ kiếp, quỷ quả nhiên còn tởm hơn cả tưởng tượng!' Lão Hồ nói: 'Đúng thế, cái này cũng xấu quá đi!

Còn xấu hơn mấy cái xác khô đại tống tử chúng ta từng gặp!

Lúc đầu tôi còn tưởng nữ quỷ đều xinh đẹp như trong Liêu Trai viết cơ, hóa ra...' Thấy con lệ quỷ áo đỏ đã bị thương, Lâm Nghị không ra tay nữa mà nói với Lão Hồ và Bàn Tử: 'Anh em, đã thấy rồi thì đừng có đứng ngây ra đó nữa, mau lên đi!' 'Lên?

Lên cái gì?' 'Lên...

đập quỷ chứ cái gì!' Lão Hồ, Bàn Tử: '!! o((⊙ ⊙))o?' Hả!

Cái yêu cầu này đúng là có chút vô lễ quá nha.

Tuyết Lỵ Dương, Khổng Tước: "Trời đất ơi!" Nữ Vương: "Vãi chưởng, chủ nhân, khẩu vị của ngài nặng thế cơ à!" Ngay cả Nữ Vương đang nằm trong nhẫn không gian cũng không nhịn được mà thốt lên.

Lâm Nghị gãi mũi: 'Hiểu lầm, hiểu lầm rồi.

Ý tôi là bảo hai người lên đánh quỷ cơ mà.' Lão Hồ và Bàn Tử bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là thế! 'Được rồi, Bàn gia tôi hôm nay cùng anh em ta sẽ đánh trận đầu diệt quỷ!' 'Tiểu quỷ à, đừng có chạy, anh Béo sẽ chăm sóc mày tử tế.' Nói xong, Lão Hồ và Bàn Tử

một trái một phải tiến về phía con lệ quỷ áo đỏ.

Quỷ cái loại này chẳng có điểm gì tốt, chỉ được cái chịu đòn giỏi, đặc biệt là với người không hiểu đạo thuật huyền môn thì muốn đánh thắng quỷ gần như là chuyện không thể.

Đây chính là cơ hội rèn luyện cho Lão Hồ và Bàn Tử!

Cơ hội dâng tận cửa, không dùng thì phí!

Lệ quỷ áo đỏ bị bùa của Lâm Nghị làm thương, trên thân bốc khói trắng xèo xèo, cả khuôn mặt đều nát bét.

Tuy nhiên lệ quỷ dù sao cũng là lệ quỷ, lá bùa nhỏ tuy làm ả bị thương nhưng chưa đủ để giết chết, ả phẫn nộ xé lá bùa trên mặt xuống, đúng lúc thấy Lão Hồ và Bàn Tử lao về phía mình.

Một luồng khí tức cực kỳ lạnh lẽo bộc phát từ người ả.

Đúng là hổ lạc bình dương bị chó khinh mà!

Cái loại mèo mả gà đồng nào cũng dám cưỡi lên đầu mình sao?

Ta là lệ quỷ cơ mà, lại còn là lệ quỷ tu luyện ngàn năm!

Đã đến thì làm bữa tối cho ta đi!

Đã lâu lắm rồi không được ngửi mùi sinh khí thơm tho của con người!

Xem ra hôm nay định sẵn là được đánh chén một bữa no nê!

Đang lúc ả mơ mộng đẹp thì một thanh đoản kiếm bạc đâm thẳng vào mặt ả!

Tốc độ thanh đoản kiếm bạc nhanh đến mức khi ả kịp phản ứng thì đã không còn kịp nữa!

Xoẹt!

Một tiếng xé rách vang lên.

Trên mặt ả xuất hiện thêm một vệt chém kinh hoàng!

Thanh đoản kiếm này của Lão Hồ không phải loại thường mà là thần binh lợi khí dùng để ám sát Tinh Tuyệt Nữ Vương thu được trong mộ hoàng tử Cô Mặc năm xưa, dù đã chôn vùi ngàn năm trong mộ vẫn sắc bén vô cùng. 'A a...' Lệ quỷ áo đỏ ôm mặt thảm thiết kêu đau, ngay phía sau ả, Bàn Tử tung một cú đá trúng vai ả.

Bịch một tiếng, con lệ quỷ áo đỏ bị gã đạp dưới chân.

Tiếp đó Lão Hồ bồi thêm một cú đá, chẳng cho ả cơ hội thở dốc, đá thẳng vào ngực ả.

Bộ ngực vốn căng tròn của ả lập tức bị đá lõm xuống.

Chuỗi tấn công liên hoàn này khiến lệ quỷ áo đỏ có chút ngơ ngác.

Chuyện gì thế này?

Ta là lệ quỷ mà!

Sao lại bị mấy tên nhân loại đánh cho sống dở chết dở thế này? 'Lạc lạc lạc...' Lệ quỷ áo đỏ hiện lên nụ cười âm sâm đáng sợ trên mặt, kết quả là Lão Hồ đá thẳng một cái vào mặt ả.

Tiếng cười lạc lạc của ả im bặt.

Lệ quỷ không phát uy, các ngươi coi ta là xác khô chắc!

Lệ quỷ áo đỏ đầy mắt phẫn nộ, toàn thân bộc phát âm hàn chi khí kinh người, nhiệt độ xung quanh giảm hẳn vài độ.

Lão Hồ và Bàn Tử rùng mình, vội vàng cẩn thận nhìn chằm chằm con lệ quỷ áo đỏ.

Khắc tiếp theo, lệ quỷ áo đỏ lồm cồm bò dậy từ dưới đất, chạy thục mạng sang bên cạnh.

Đánh không lại nha.

Không chạy thì không kịp mất!

Chỉ là ả làm sao mà chạy thoát được.

Lâm Nghị vốn đứng xem kịch nãy giờ, thấy ả định chạy liền đuổi theo, bồi thêm một lá bùa vào người ả. 'A!' Lệ quỷ áo đỏ kinh khiếu một tiếng, bị anh đánh bay ngược trở lại.

Xoẹt một cái, lá bùa bùng cháy, lệ quỷ áo đỏ cũng ghê gớm thật, nhịn đau rát, vung tay xé phăng bộ áo đỏ ném sang một bên.

Bộ áo đỏ bị xé ra, ngọn lửa từ lá bùa cũng theo đó tập trung lên bộ áo, thiêu rụi sạch sành sanh.

Mất đi quần áo, nữ quỷ toàn thân trần trụi khiến Lão Hồ và Bàn Tử nhìn đến trợn cả mắt!

Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước đầy mặt ngượng ngùng, nhìn cũng không được mà không nhìn cũng không xong.

Điều khiến họ kinh ngạc hơn là diện mạo vốn xấu xí khó coi của nữ quỷ đột nhiên rung mình một cái, biến thành một mỹ nhân!

Chương 272

Lúc này, một tuyệt sắc đại mỹ nữ xuất hiện trước mặt mọi người. 'A...' Nữ quỷ khẽ thở dốc đầy kiều mị, ngã vật ra đất.

Nghe mà nổi hết cả da gà da vịt. 'Thái, nữ quỷ kia, bao nhiêu người đang nhìn thế này, cô quá đáng lắm rồi!

Để Bàn gia tôi đến chinh phục... phi, hàng phục cô!' Vừa hét lớn, Bàn Tử vừa lắc lư cái thân hình mập mạp lao lên. 'Béo, đợi tôi với, cũng có phần của Lão Hồ này nữa!' Lão Hồ hét lên một tiếng, cũng không cam lòng yếu thế lao vào.

Chẳng mấy chốc, nữ quỷ trần trụi đã bị đánh cho bầm dập, không còn ra hình người nữa.

Nữ quỷ muốn khóc mà không có nước mắt, đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Đám người này mẹ kiếp không phải là người nữa rồi!

Mình rõ ràng là lệ quỷ mà cứ bị đánh tơi bời, dù có dùng mỹ sắc dụ dỗ cũng chẳng ăn thua.

Ức chế nhất là không cách nào chạy trốn được, lần nào định chạy cũng bị tóm ngược trở lại!

Nhân loại đúng là một loại sinh vật đáng sợ!

Nếu ông trời cho ả một cơ hội làm lại, ả nhất định sẽ ngoan ngoãn ở yên một chỗ, không thò mặt ra nữa.

Hu hu...

Đám người này đúng là cầm thú mà.

Lão Hồ và Bàn Tử đem hết những gì học được trút sạch lên người

nữ quỷ.

Rất nhanh, nữ quỷ hơi thở thoi thóp, nằm bệt dưới đất như thể bị hai người này vắt kiệt sức lực, nằm sõng soài bộ dạng mặc người chà đạp, không nhúc nhích nữa. 'Thế này thì mất vui rồi.' Thấy nữ quỷ không phản kháng nữa, Lâm Nghị quyết định kết liễu ả rồi thu hồi luôn.

Đúng là con quỷ không có tiền đồ gì cả.

Chẳng có chút ước mơ nào luôn!

Xem Nữ Vương nhà người ta kìa, bây giờ vẫn sống tốt đấy thôi.

Cho nên làm quỷ thì cũng phải làm một con quỷ có ước mơ.

Không nói gì khác, ít nhất cũng phải biết cách sống sót chứ.

Lão Hồ và Bàn Tử sau một hồi vận động thấy sảng khoái cực kỳ.

Đã lâu lắm rồi không được sướng thế này.

Suốt quãng đường đi qua, hiểm nguy trải qua rất nhiều nhưng đa phần là đối mặt với sự hung hiểm về số lượng.

Ví dụ như đỉa nước, cá ăn thịt người, rồi thì cóc, mây lượn.

Những cơ hội đơn đấu như thế này thực sự không có nhiều.

Chuyến này thấy cả người thông suốt hẳn.

Đặc biệt là Lão Hồ, cảm giác sức mạnh tăng lên không ít, thương tích trên người con lệ quỷ kia phải đến tám mươi phần trăm là do anh gây ra.

Giữa lông mày Lão Hồ lóe lên vẻ tự tin: 'Béo à, xem ra cậu không ổn lắm nhỉ, sức mạnh kém xa tôi đấy!' Bàn Tử hừ nhẹ một tiếng: 'Sức mạnh lớn thì có ích gì, nếu không có Bàn gia tôi ở phía trước thu hút sự chú ý của nó thì cậu sao làm nó bị thương được.' Trong lòng

Bàn Tử cũng thấy lạ, rõ ràng cả hai đều luyện công phu Lâm Nghị đưa cho, cùng khởi điểm, cùng thời gian mà kết quả lại khác nhau.

Sức mạnh Lão Hồ lớn hơn gã nhiều, còn khả năng hồi phục của gã thì lại mạnh hơn Lão Hồ không ít.

Tuyết Lỵ Dương thấy thực lực của Lão Hồ và Bàn Tử cũng thầm vui mừng.

Khổng Tước chưa thấy qua cảnh tượng này bao giờ, một lúc lâu sau mới lên tiếng: 'Mọi người này, con lệ quỷ đó tồn tại liệu có liên quan gì đến cái đỉnh đồng lớn này không nhỉ?' Lúc này, ánh mắt của mọi người một lần nữa tập trung vào chiếc đỉnh lớn trước mặt.

Lão Hồ hỏi: 'Lão Lâm, lúc nãy hình như cậu biết chiếc đỉnh này là thế nào rồi phải không?' Trước đó Lâm Nghị định nói ra bí mật của chiếc đỉnh lớn nhưng lại bị con lệ quỷ áo đỏ bất thình lình xuất hiện phá hỏng.

Lâm Nghị khẽ mỉm cười, lấy xẻng Lạc Dương ra, xoảng một tiếng, xẻng Lạc Dương vừa lấy ra đã bị hút chặt vào chiếc đỉnh đồng. 'Chiếc đỉnh đồng này có từ lực!' Lão Hồ vội vàng lấy la bàn ra xem, phát hiện kim la bàn đứng im phăng phắc chỉ thẳng vào chiếc đỉnh trước mặt!

Tuyết Lỵ Dương nhìn đồng hồ, thấy nó đã ngừng chạy.

Bàn Tử ngạc nhiên nói: 'Không lẽ chiếc đỉnh này không phải làm bằng đồng mà làm bằng thiên thạch?' Lâm Nghị lắc đầu: 'Đỉnh đồng vẫn là đỉnh đồng thôi.

Từ lực chắc là do thứ bên trong chiếc đỉnh sinh ra.

Chúng ta cứ mở ra xem trước đã.' Chiếc đỉnh đồng được niêm phong bằng sơn đỏ, trên lớp sơn còn có một hình dấu ấn, hoa văn là một phạm nhân bị xuyên qua xương bả vai.

Lâm Nghị giơ tay cạo sạch lớp sơn đỏ trên đỉnh đồng.

Bàn Tử sớm đã mất kiên nhẫn cùng Lão Hồ mỗi người một bên mở chiếc đỉnh đồng ra!

Sức mạnh của hai người đều không nhỏ, theo một tiếng nổ lớn, chiếc đỉnh đồng ầm ầm mở ra.

Bên trong chiếc đỉnh đồng là một khối đá tròn vo đường kính dài cả mét.

Nhìn chất liệu khối đá thì tương tự như những bức tượng điêu khắc từ thiên thạch mà họ đã thấy trước đó.

Tuyết Lỵ Dương nhìn khối thiên thạch này một cái, cảm thấy đầu óc choáng váng, vội vàng dời mắt đi: 'Lão Lâm, sao tôi nhìn khối thiên thạch này mà cứ thấy giống như đang nhìn vào Quỷ Động thế nhỉ.

Chẳng lẽ thiên thạch này có liên quan đến Quỷ Động sao?' Lão Hồ và Bàn Tử thì chẳng thấy cảm giác gì, nghe Tuyết Lỵ Dương nói vậy, Bàn Tử bảo: 'Không lẽ đây không phải thiên thạch mà là đá từ núi Từ Sơn do lão già Hiến Vương mang từ Tinh Tuyệt Cổ Thành về?' Lão Hồ lắc đầu: 'Tôi thấy khó khả thi.

Tinh Tuyệt Cổ Thành cách đây quá xa, thời cổ đại mà trèo đèo lội suối, đường xá xa xôi thế này gian nan lắm.

Hơn nữa nếu lão già Hiến Vương thực sự đến núi Zaglama thì có khi lão đã phát hiện ra Quỷ Động rồi, sao lại xây mộ ở đây làm gì.' Lâm Nghị quan sát kỹ khối đá từ trước mặt một lúc rồi nói: 'Đây đúng là thiên thạch không sai, hơn nữa là thiên thạch đã qua tinh luyện, đừng nhìn nó to thế này nhưng từ tính cực kỳ lớn, tôi đoán là Hiến Vương dùng viên đá từ này phối hợp với thiên thạch dưới chân núi để thay đổi địa thế phong thủy vốn có của nơi này.

Từ đó khiến màn sương mù bên ngoài tụ lại không tan, đi lại giữa

chốn đó cứ như ở tiên cảnh nhân gian vậy.' Còn về cảm giác kỳ quái của Tuyết Lỵ Dương, thực ra Lâm Nghị đã nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tuy nhiên hiện tại thiên thạch này có mối quan hệ gì với Quỷ Động thì anh vẫn chưa rõ lắm.

Ước chừng vị giúp Hiến Vương xây dựng ngôi mộ cổ này cũng có hiểu biết về Quỷ Động và Ma Quốc nên ngôi mộ cổ do người đó chế tạo ra mới mang lại cảm giác này.

Nhưng có một điểm anh có thể khẳng định chắc chắn 100%.

Theo Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, phương pháp này thực sự có thể thay đổi cục diện phong thủy.

Dù sao huyệt tiên nhân gian vốn chẳng thể tồn tại, trừ phi nghịch thiên mà làm, dùng thuật âm dương cưỡng ép nghịch chuyển phong thủy ngũ hành mới có cơ hội.

Hiển nhiên, khối thiên thạch tinh luyện này cùng với đám tượng thiên thạch bên dưới, rồi cả cây phu thê, đại tế ti vân vân đều là công cụ để lão nghịch chuyển âm dương ngũ hành, cưỡng ép thay đổi cục diện phong thủy.

Mọi thủ đoạn này không thể nói là không mạnh.

Tiếc thay, chẳng có tác dụng gì cả, cuối cùng thì tất cả đều sẽ rơi vào túi tiền của Lâm gia mà thôi.

Mấy bức tượng thiên thạch dưới chân núi đã bị Lâm Nghị thu sạch, đại thế của cục diện Nhân Gian Tiên Huyệt đã bị phá vỡ.

Cho dù họ không đào mộ Hiến Vương, ước chừng vài trăm năm nữa, Tiên Huyệt này cũng sẽ không còn tồn tại.

Giờ đây, đã nhìn thấy khối thiên thạch tinh luyện này, Lâm Nghị

tự nhiên sẽ không bỏ qua!

“Bàn Tử, khối sắt thiên thạch này không tệ.

Để khi nào về, tôi sẽ giúp cậu nung đúc một món binh khí.

Chương 273

Tuyệt đối không thua kém đoản kiếm của lão Hồ đâu!" "Ha ha ha, thật sao?

Thế thì tốt quá!

Mau, mau thu lại đi, món bảo bối này Bàn gia ta đặt gạch rồi nhé!" Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Lâm Nghị có Hắc Kim Cổ Đao, lão Hồ có đoản kiếm bạc, chỉ có gã là cứ phải cầm súng tiểu liên bắn tạch tạch tạch.

Nghĩ lại thấy chẳng tiện chút nào.

Phải biết rằng giờ là thời đại nào rồi?

Súng ống các thứ đều là hàng cấm.

Dù có không gian của Lâm Nghị để chứa, nhưng có món vũ khí hộ thân mang theo bên mình vẫn sướng hơn.

Trong lúc nói chuyện, Lâm Nghị đã thu khối sắt thiên thạch vào.

Hiến Vương đúng là số đỏ, lại có thể kiếm được nhiều thiên thạch cực phẩm như vậy, tiếc là kỹ thuật luyện kim thời đó quá kém.

Loại thiên thạch này, tuy có thể tinh luyện sơ bộ nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Muốn chế tạo thành binh khí, không phải là thủ đoạn thông thường có thể làm được.

Nhưng bây giờ thì khác.

Thời đại đang phát triển, xã hội đang tiến bộ.

Những việc trước đây không làm được, bây giờ làm lại chẳng

phải đơn giản, nhẹ nhàng sao?

Thu khối nam châm xong, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Nghị âm thầm thu hồi chiếc đỉnh đồng lớn.

Đích đến của anh là Thiên Môn!

Hiến Vương mơ tưởng thành tiên, càng muốn làm Tiên Trung Đế Vương.

Thiên Môn này tám phần chính là đại môn thực sự dẫn vào lăng tẩm mộ Hiến Vương.

Hội Tiên Điện, Lăng Vân Cung, Thượng Chân Điện các loại chỉ có thể coi là cung điện ở rìa cổ mộ.

Dù nguy nga hùng vĩ nhưng vẫn chưa phải là mộ Hiến Vương thật sự.

Phía sau Thượng Chân Điện có một mật đạo, men theo đó đi tiếp khoảng hơn trăm mét, mọi người thấy một lối bậc thang thoải hướng lên trên.

Hai bên bậc thang dựng không ít điêu khắc, ghi chép về Hiến Vương và cấu trúc lăng mộ.

Bước qua bậc thang là một nền đá rộng lớn.

Nền đá rất rộng, thấp thoáng bóng dáng của rất nhiều tượng người đồng, ngựa đồng đứng sừng sững.

Những tượng người và ngựa đồng này còn kéo theo một chiếc xe mã bằng đá, được chạm khắc tinh xảo, sống động như thật, đến cả đồ trang trí bên trong xe cũng nhìn rõ mồn một.

Đội xe mã này dường như là đoàn xe và hộ vệ của Hiến Vương, dùng để tiễn ông ta phi thăng thành tiên.

Thấy những thứ này, mọi người bắt đầu tản ra tìm kiếm xem có manh mối nào hữu dụng không.

Chẳng mấy chốc, bên tai mọi người lại vang lên tiếng cười "ken két" quái dị và tà môn.

Họ nghe xong đều giật mình, nhìn về phía Lâm Nghị: "Lão Lâm, chẳng lẽ trong này vẫn còn lệ quỷ khác sao?" Lâm Nghị mở Âm Dương Nhãn nhìn quanh.

Trừ đám tượng đồng ngựa đồng và mấy người bọn họ ra, xung quanh chẳng có bóng người nào, càng không có cái gọi là quỷ ảnh.

"Không có." Lâm Nghị lắc đầu.

"Lạ thật đấy, chẳng lẽ con lệ quỷ này đến cả cậu cũng không nhìn thấy?" Lão Hồ nhíu mày, thần sắc căng thẳng.

"Anh Lâm ơi, Bàn Tử đâu mất rồi, anh ấy có bị làm sao không ạ?" Khổng Tước lo lắng nhìn quanh, khẽ hỏi.

"Kìa, chẳng phải ở đó sao?" Lâm Nghị chỉ tay về phía cách đó không xa.

Phía sau một đám người đồng ngựa đồng là một đống xương cốt người chết, Bàn Tử đang ngồi xổm dưới đất, hí hoáy bới móc cái gì đó không biết.

Lão Hồ thấy Bàn Tử liền gọi: "Bàn Tử, mau lại đây, cậu bới đống xương người tuẫn táng đó thì tìm được bảo bối gì chứ!" Tuyết Lỵ Dương nhìn bóng lưng Bàn Tử, nhíu mày nói: "Bàn Tử dường như không phải đang tìm bảo bối, mà giống như đang gặm nhấm thứ gì đó." Lão Hồ lo lắng hỏi: "Lão Lâm, Bàn Tử không bị quỷ nhập tràng đấy chứ?" Lâm Nghị lại nhìn Bàn Tử lần nữa, xác nhận lại rồi đáp: "Không có." Lão Hồ đầy nghi hoặc tiến lên phía trước, vỗ vai Bàn Tử: "Tiểu béo, cậu làm cái quái gì thế!

Đến cả xương cốt mà cậu cũng ăn à!

Trúng tà gì rồi!" Bàn Tử bị vỗ một cái, chậm rãi quay người lại.

Nhìn thấy bộ dạng của Bàn Tử, lão Hồ giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy Bàn Tử không biết bị làm sao mà sắc mặt xanh lét, hai nhãn cầu lớn như sắp lồi ra ngoài, miệng há hốc thật to, cứ như muốn ăn thịt người vậy.

Điều làm anh kinh hãi hơn là trong tay Bàn Tử còn cầm một con dao găm.

Ngay khoảnh khắc Bàn Tử quay người lại, lưỡi dao sắc bén đang hướng thẳng về phía anh, lóe lên hàn quang lạnh lẽo!

"Tiểu béo, cậu định làm gì!" Lão Hồ kinh hãi hỏi.

Anh nhanh tay lẹ mắt, chộp lấy cổ tay cầm dao của Bàn Tử.

"Ken két, ken két." Bàn Tử nhìn lão Hồ, trong miệng phát ra tiếng cười quỷ dị.

Lão Hồ cau mày, thần sắc khẩn trương hét lên: "Lão Lâm, Bàn Tử bị quỷ nhập thật rồi!" Lâm Nghị một lần nữa dùng Âm Dương Nhãn quan sát, vẫn không thấy bóng dáng quỷ quái nào.

Anh bước tới nói: "Đây không phải quỷ nhập, chắc là trúng loại Cổ nào đó rồi." Thấy Lâm Nghị lại gần, Bàn Tử cuống quýt đến đỏ cả mắt, hai tay múa may điên cuồng trong không trung.

Mỗi lần định nói chuyện, gã lại phát ra tiếng kêu quái đản như lúc nãy.

Lúc này lão Hồ cũng đã hiểu ra.

Bàn Tử không phải bị quỷ nhập, vừa rồi trông gã như định dùng dao đâm mình, thực ra là vì không nói được, cổ họng khó chịu nên muốn dùng dao thọc vào miệng để cắt bỏ chỗ gây đau đớn đi.

“Tiểu béo, đừng vội.” Lâm Nghị nhìn Bàn Tử, trấn an: “Vừa nãy cậu có động vào thứ gì không?” Bàn Tử bình tĩnh lại, ú ớ múa may một hồi, chỉ vào đống xác chết dưới đất, rồi từ túi áo móc ra một khối ngọc thạch màu xanh lục thẫm, đưa lên miệng liếm liếm.

Lão Hồ nhìn dáng vẻ khổ sở của Bàn Tử, hỏi: “Lão Lâm, khối ngọc này lạ quá, Bàn Tử trúng loại Cổ gì thế?” Lâm Nghị cầm khối ngọc đen đó lên, quan sát kỹ lưỡng rồi bảo: “Đây hoàn toàn không phải ngọc thạch gì cả.” “Thế nó là cái gì?” “Lưỡi của mụ phù thủy người Di trong chum xác.” “...” Lão Hồ tức giận lườm Bàn Tử một cái: “Tiểu béo, cái đồ nhà cậu sao cái gì cũng tống vào miệng được thế!

Thế này chẳng khác nào cậu đang... với mụ phù thủy già nghìn năm kia à.” Bàn Tử nghe Lâm Nghị giải thích xong, ruột gan đảo lộn, muốn nôn mà không nôn được.

Thật là kinh tởm quá đi mất!

Gã vừa định phát ra tiếng thì lại là tiếng kêu “ken két”, nghe mà sởn cả gai ốc.

Tuyết Lỵ Dương nói: “Bàn Tử, cậu đừng nói gì nữa!

Đáng sợ lắm.” Bàn Tử nhìn Lâm Nghị với ánh mắt ủy khuất vô cùng.

Lão Hồ mắng Bàn Tử một trận rồi hỏi: “Lão Lâm, cái này có cứu được không?” Lâm Nghị nhìn bộ dạng đáng thương của Bàn Tử, nói: “Có chứ, cắt lưỡi đi là xong.” Bàn Tử: "Hả?" Tay gã run rẩy cầm con dao găm, “cười” ken két, rồi thè lưỡi ra, một tay túm lấy, định một đao chém xuống.

Hoa!

Một đao hạ xuống, Khổng Tước bịt mắt không dám nhìn, nhưng

con dao lại dừng giữa chừng.

Bàn Tử lúc này nhìn Lâm Nghị vẻ tội nghiệp, "cười" ken két.

Sau đó gã đưa dao cho lão Hồ, dường như muốn nói: "Lão Hồ à, tôi thực sự không xuống tay được, cậu giúp tôi đi!" Lão Hồ rầu rĩ nhìn Lâm Nghị: "Lão Lâm, thực sự không còn cách nào khác sao?" Lâm Nghị đáp: "Không có.

Chương 274

Cổ thuật Điền Nam vô cùng phức tạp, riêng loại Thiệt Cổ này, mỗi nhà lại có một bí phương khác nhau.

Muốn giải Cổ, cách duy nhất là phải biết bí phương, cũng như phương thức và thủ pháp hạ Cổ, có thế mới bốc thuốc đúng bệnh được." Lâm Nghị nhìn Bàn Tử, cười toe toét: "Cho chừa cái thói táy máy, bảo lấy là lấy, cậu còn cho vào miệng nhai nữa chứ, giờ thì nhai ra chuyện rồi đấy thấy không?" Lão Hồ cầm dao nhìn Bàn Tử, không nỡ nói: "Tiểu béo, đây cũng là hạ sách thôi.

Cậu ráng chịu đựng một chút." Lão Hồ vừa giơ tay đã túm được lưỡi Bàn Tử, giơ dao nhắm thẳng gốc lưỡi chuẩn bị cắt xuống.

Bàn Tử không dám nhìn, nhắm tịt mắt lại.

Thấy vậy, Lâm Nghị vỗ vai lão Hồ: "Lão Hồ, không cần cắt hết lưỡi đâu.

Ở gốc lưỡi chắc là có vật yểm, đốt nó ra là được, sau đó cắt bỏ phần thịt thối trên lưỡi đi là xong." Lão Hồ nghe xong, dùng đèn đầu soi vào miệng Bàn Tử, cầm dao huơ huơ trước miệng gã mãi mà không xuống tay được.

Lớp bề mặt lưỡi của Bàn Tử đã bắt đầu thối rữa, hơn nữa ở gốc lưỡi có một cục u màu vàng cam, chắc chính là vật yểm mà Lâm Nghị nói.

Nhưng ở sâu trong miệng thế này, dùng dao đâm vào thì không ổn lắm.

Một dao cắt phéng cả cái lưỡi thì dễ, chứ tỉa tót thế này thì khó.

Lâm Nghị thấy vậy liền bảo: "Để tôi." Nói đoạn, Lâm Nghị bước

tới, trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con dao phẫu thuật và một cái kẹp.

Bàn Tử dùng tay kéo lưỡi ra, Lâm Nghị dùng kẹp gắp chặt cục u ở gốc lưỡi, dùng dao phẫu thuật cắt nó đi, cuối cùng cạo sạch lớp thịt thối trên bề mặt lưỡi.

Dao phẫu thuật và kẹp này đều là đồ anh mang theo để phòng hờ, để cùng chỗ với ống tiêm và thuốc thử.

"A ba a ba a ba." Sau khi được Lâm Nghị dọn dẹp sạch sẽ, Bàn Tử há miệng thử nói chuyện.

Tuy nghe vẫn chưa rõ lắm nhưng đã không còn tiếng kêu quỷ dị như trước nữa.

Lão Hồ nhìn Bàn Tử đang nỗ lực nói chuyện, thở dài: "Tiểu béo à, sau này chắc anh em không còn được nghe cậu nói nữa rồi.

Cũng chẳng còn nghe được cậu bốc phét nữa." Tuy nhiên, Lâm Nghị không quá để ý đến Bàn Tử, sự chú ý của anh tập trung vào vật yểm kia.

Cục u gắp ra từ lưỡi Bàn Tử, khi nằm trên kẹp bỗng có sự thay đổi kỳ lạ!

Ban đầu nó vàng cam không rõ hình thù, giờ đây lại hiện ra hình dáng một người phụ nữ đang nhắm mắt ngủ, tuy nhỏ xíu nhưng ngũ quan cực kỳ rõ ràng.

Khảnh khắc tiếp theo, cục u hình người phụ nữ đột ngột mở mắt, nở một nụ cười tà mị quỷ dị.

Ngay sau đó, nó nhanh chóng thối rữa, hóa thành một bãi nước mủ rơi xuống đất.

"Cổ thuật và bùa ngải Điền Nam, đúng là có chút thú vị." Nhìn bãi

nước mủ trên đất, Lâm Nghị như suy ngẫm điều gì đó.

Lúc này lão Hồ và Bàn Tử đều mặt mày ủ rũ.

Lâm Nghị khẽ cười: "Được rồi, tiểu béo, có phải cắt cả cái lưỡi đâu.

Với khả năng hồi phục của cậu, thích nghi một chút là nói chuyện được ngay thôi." Nghe Lâm Nghị nói, lão Hồ phấn chấn hẳn lên: "Tiểu béo, lại đây, cậu nói vài câu xem nào." Bàn Tử cũng đầy kích động: "A ba a ba a ba." "Nói thêm câu nữa xem." "A ba a ba." "Nói tiếp đi." "A ba a ba." Lão Hồ: "Thôi bỏ đi, tám phần là hết cứu thật rồi." Bàn Tử: "...A ba a ba a ba." Sau khi giải quyết xong chuyện của Bàn Tử, mọi người cũng chú ý đến đống xương cốt trước mặt.

Đống xương này rất đặc biệt, không giống như những người tuẫn táng thông thường.

Bởi vì mắt, tai, mũi của những bộ xương này đều bị cắt bỏ, hai mắt bị khoét đi, trông thảm không nỡ nhìn.

Cách đống xương không xa còn có một xác khô quỳ dưới đất.

Xác khô quỳ hai gối, hai tay nâng lên trên, miệng há hốc, đầu ngửa cao.

Thấy cái xác này, Bàn Tử bước tới nói: "Cậu... các cậu... nhìn xem... cái này... trông... giống...

đèn người không?" "Ở...

ở...

đây... còn... có... máng dầu nữa." Bên trái xác khô có một bình đồng, dường như dùng để đựng mỡ người đã được tinh luyện.

Đang lúc mọi người còn đang thắc mắc thì Bàn Tử không biết từ lúc nào đã móc diêm ra, châm lửa vào đống mỡ người.

Ngay lập tức, lửa bùng lên từ trong xác khô, cuối cùng phun ra từ miệng nó, tạo thành một cột lửa cao hơn nửa mét.

Cùng lúc đó, dường như Bàn Tử đã chạm vào cơ quan nào đó, khắp nơi trên nền đá đều bùng lên ánh lửa.

Đó thảy đều là những chiếc đèn người tương tự đang cháy hừng hực, bao quanh cả một nền đá rộng lớn.

Nền đá đen kịt trong nháy mắt trở nên sáng rực như ban ngày.

"Hắc hắc hắc, hắc hắc hắc." Lúc này, Bàn Tử lộ ra nụ cười quỷ dị, đôi mắt thâm hiểm quét qua mọi người.

"Đại vương vĩ đại ơi, thần đợi ở nơi này mấy nghìn năm, cuối cùng tế phẩm cũng đã đến rồi." Mọi người đều không thể tin nổi nhìn Bàn Tử, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi tột độ.

Lão Hồ sa sầm mặt mũi hỏi: "Tiểu béo, cậu đang nói nhăng nói cuội cái gì thế!" "Hắc hắc hắc." Bàn Tử dùng ánh mắt liếc xéo nhìn lão Hồ, nét gian xảo tà ác nơi khóe miệng ngày càng đậm.

Giây tiếp theo, Bàn Tử giơ tay, định bóp cổ Khổng Tước và Tuyết Lỵ Dương.

Mặt hai người họ trắng bệch ra.

Tốc độ của Bàn Tử nhanh đến mức khó tin, họ chỉ cảm thấy một bàn tay lớn đang chộp tới.

"Bàn Tử, cậu điên rồi à!" Lão Hồ túm vai Bàn Tử hét lớn.

Lâm Nghị thì giơ tay, tung một cú chặt vào gáy Bàn Tử, đánh ngất gã.

Nhìn Bàn Tử ngất đi, lão Hồ cau mày: "Lão Lâm, Bàn Tử đúng là trúng tà thật rồi." "Chắc là di chứng sau Thiệt Cổ thôi." Lâm Nghị thản nhiên nói: "Cứ cứu gã tỉnh lại đã rồi tính." Trong lúc nói, tay Lâm

Nghị xuất hiện một viên hạt châu màu trắng, ngón tay khẽ bóp nát nó thành bột mịn.

Sau đó anh để bột đó trước mũi Bàn Tử, thổi mạnh một cái vào mũi gã.

"Hắt xì!" Rất nhanh sau đó, Bàn Tử đang hôn mê hắt hơi một cái rồi từ từ tỉnh lại.

Lão Hồ thấy Bàn Tử tỉnh thì mừng rỡ hỏi: "Lão Lâm, cái gì mà thần kỳ thế, thổi một cái là tỉnh ngay." Lâm Nghị thản nhiên cười bảo: "Bắc Đế Huyền Châu.

Bột của nó có thể kích thích đại não, khiến người ta tỉnh táo nhanh chóng." Khổng Tước tò mò: "Bắc Đế Huyền Châu là gì ạ?" "Một loại diêm tiêu thôi." Bắc Đế Huyền Châu chính là một loại diêm tiêu.

Nó là một dược liệu luyện đan rất quan trọng, tương truyền loại châu này từng là bảo vật của hoàng đế dùng để luyện thuốc trường sinh bất lão.

Luyện đan không chỉ cần Bắc Đế Huyền Châu mà còn cần lưu huỳnh.

Diêm tiêu và lưu huỳnh đều là dược liệu quan trọng để chế tạo hỏa dược hiện đại.

Trong mắt các luyện đan sư, diêm tiêu là Âm Quân, lưu huỳnh là Dương Hậu, âm dương gặp nhau phát ra sấm sét.

Trong luyện đan thuật có phương pháp phục hỏa chuyên môn để trộn hai thứ này mà không gây nổ, từ đó luyện ra đan dược.

Cũng chính vì nó là dược liệu luyện đan nên trước đây Lâm Nghị đã tiện tay thu thập một ít, không ngờ đan dược chưa luyện mà Bắc Đế Huyền Châu đã được dùng đến.

Bàn Tử tỉnh lại, vội vàng sờ lưỡi mình, thấy lưỡi vẫn còn mới yên tâm.

Chương 275

Gã ngơ ngác nhìn Lâm Nghị và lão Hồ: "Có chuyện gì thế?" Lão Hồ nghi hoặc nhìn Bàn Tử: "Chuyện vừa nãy cậu không nhớ gì sao?" Bàn Tử ngơ ngác lắc đầu, phát âm không rõ ràng: "Tôi chỉ... chỉ nhớ lão Lâm giúp tôi trị... trị Thiệt Cổ, sau đó thì đầu óc mông lung, chẳng nhớ gì nữa." Lão Hồ nghiêm túc nhìn Lâm Nghị: "Lão Lâm, đây là di chứng Thiệt Cổ thật sao?" Lâm Nghị gật đầu: "Chắc vậy." Thiệt Cổ có loại di chứng này không, nói thật là Lâm Nghị cũng không rõ lắm.

Chuyện vừa xảy ra với Bàn Tử còn cần nghiên cứu sâu hơn.

Nhưng giờ không phải lúc, quan trọng nhất là sau khi xảy ra chuyện tà môn như vậy, phải trấn an lòng tin của mọi người.

Di chứng Thiệt Cổ là một chuyện, mặt khác chắc chắn có liên quan đến Hiến Vương.

Anh luôn cảm thấy lời Bàn Tử vừa nói không phải vô căn cứ.

"Tế phẩm cuối cùng." Có lẽ mấy nghìn năm trước, Hiến Vương đã bày ra cục diện này, coi đám người họ là tế phẩm để giúp ông ta thi giải thành tiên.

Nếu tộc Zatlama có thể xuất hiện tiên tri, thì nước Hiến thông hiểu mọi chuyện quái dị trên đời, tại sao lại không thể bày ra một bố cục xuyên thiên niên kỷ như vậy chứ?

Ngày xưa, Chu Văn Vương có được hạt châu Mộc Trần, đã dùng Chu Thiên Cổ Quái để bói toán, không chỉ tính ra công dụng của hạt châu mà còn ghi lại trên Long Cốt Thiên Thư việc nó sẽ tái xuất giang hồ như thế nào.

Chu Thiên Cổ Quái, tính hết thiên cơ.

Mộ Hiến Vương được mệnh danh là nơi bay lên trời cũng không thể phá, giờ lại bị họ xông vào.

Nói không chừng, chuyện này cũng nằm trong dự tính của Hiến Vương?

Còn sự thật thế nào, hiện tại chắc chỉ có một người biết.

Chính xác hơn là một con quỷ biết.

Đó là đại tế ty của Hiến Vương.

Chỉ có điều mụ đàn bà này kín miệng quá, hồn phi phách tán cũng không sợ, muốn moi tin từ miệng mụ đúng là hơi khó.

Lâm Nghị thầm nghĩ: "Lâm gia ta sớm muộn gì cũng cạy miệng mụ ra." "Hô, Bàn gia ta lại trở lại rồi đây!" Bàn Tử sau khi hồi phục thì nói năng rõ ràng hơn hẳn, tâm trạng đại hảo.

Nhìn đống xương cốt dưới đất, gã nhổ toẹt một bãi nước miếng: "Mẹ kiếp, chính là cái đám này suýt hại chết Bàn gia!" Lão Hồ thấy Bàn Tử vừa khỏe lại đã bắt đầu ba hoa, nghiêm mặt nói: "Vương tư lệnh, lần này coi như bài học, nếu còn không cẩn thận, cứ thích sờ mó linh tinh, nhai bậy bạ cái gì đó, có khi cậu trở thành đại thần tuẫn táng cho lão già Hiến Vương thật đấy!" Bàn Tử nhún vai, chẳng thèm để tâm: "Hồ tư lệnh nói thế là sai rồi, nếu không có Bàn gia tôi dấn thân mạo hiểm, lỡ các người chạm phải thì có khi hết cứu rồi!

Cũng nhờ Bàn gia có thân hình cường tráng này mới chống đỡ được đôi chút.

Cậu thấy đúng không, Lâm chính ủy?" Lâm Nghị phì cười, gật đầu: "Vương tư lệnh nói không sai, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực.

Hôm nào Vương tư lệnh xuất sư chưa thành thân đã chết, tôi và lão Hồ nhất định sẽ chăm sóc tốt vợ con cậu!

Cậu cứ yên tâm mà đi đi!" Thấy ba người lại bắt đầu tào lao, Tuyết Lỵ Dương cạn lời lắc đầu.

Ba cái ông này...

đúng là lạc quan quá thể.

Gặp tình cảnh này mà vẫn đùa giỡn được.

"Được rồi, được rồi, mọi người đừng tán phét nữa, nói chuyện chính đi." "Ồ, Dương tham mưu sắp phát biểu, mọi người trật tự!" Lâm Nghị toét miệng cười.

Tuyết Lỵ Dương lườm Lâm Nghị một cái, chẳng buồn đáp lời đám đàn ông này, đi thẳng về phía trước.

Sau khi băng qua nền đá, trước mắt họ là một hồ nước rộng lớn.

Hồ nước tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, nước hồ có màu đen kịt, đừng nói là cá, ngay cả một gợn sóng cũng không có, tĩnh lặng đến đáng sợ!

Xung quanh hồ không còn lối thoát nào khác, nơi này hoàn toàn không giống nơi đặt quan quách của Hiến Vương.

"Hết đường rồi à." Bàn Tử gãi đầu nghi hoặc.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Xem ra chúng ta đi nhầm đường rồi.

Đây không phải lối vào mộ Hiến Vương." Lão Hồ cau mày: "Không lý nào, theo nguyên lý phong thủy, nơi này nhất định phải có lối vào huyền cung, chúng ta cứ tìm quanh đây xem có cơ quan nào không." Lâm Nghị nhìn mọi người, dặn dò: "Mọi người chia ra tìm đi, thấy thứ gì khả nghi thì đừng động vào, đợi chúng ta tập hợp lại rồi cùng kiểm tra." Mọi người chia nhau tìm kiếm.

"Lão Lâm, cậu mau nhìn đám xác khô kia kìa!" Tuyết Lỵ Dương kinh hãi hét lên.

Lâm Nghị vội nhìn sang.

Những chiếc đèn người lúc trước giống như nến vậy, đang tan chảy nhanh chóng.

Vừa nãy trông còn nguyên vẹn, giờ chỉ còn lại nửa thân dưới.

Những xác khô tan chảy biến thành dầu nóng, chảy ngược vào hũ dầu dưới chân chúng.

Cùng lúc đó, dường như cơ quan đã được kích hoạt.

Ở giữa đám tượng đồng ngựa đồng, bốn góc của chiếc xe mã cổ phác bỗng bùng lên lửa cháy hừng hực!

Lửa càng cháy càng vượng, soi sáng xung quanh, thậm chí chiếc xe đó còn có dấu hiệu bị nung chảy.

Và một chiếc vu bào đỏ rực như máu đang lặng lẽ bay lơ lửng trước xe của Hiến Vương.

"Ken két." Lại là tiếng cười âm u đáng sợ đó.

Kèm theo tiếng cười, chiếc vu bào đỏ thẫm từ từ quay lại.

Mọi người nín thở, nhìn chằm chằm vào chiếc bào.

Giây tiếp theo, tim họ như nhảy vọt lên đến cổ họng.

Trên chiếc vu bào đỏ máu đó là một cái đầu người trang điểm đậm, còn phía dưới vu bào thì trống rỗng, không có gì cả.

Cái đầu đó mở to mắt nhìn mọi người, cười "ken két".

"Mẹ kiếp, dám hù dọa Bàn gia à!

Lão Lâm, cậu đừng cản tôi, để tôi qua đánh cho mẹ nó nhìn không ra luôn!" "Tôi có cản cậu đâu." "Ách ách, lão Hồ, cậu cũng đừng cản tôi!

Tôi phải qua đó." "Tôi cũng không cản cậu." Bàn Tử nuốt nước bọt, thắc mắc: "Lạ thật, sao chân tôi không bước nổi thế này?" Lâm

Nghị liếc gã một cái: "Đồ nhát chết, cậu không muốn đi thì bước nổi mới là lạ." Ngay lúc đó, dị biến phát sinh.

Cái đầu trang điểm đậm trước mặt họ dường như không chịu nổi lửa dầu người phía sau, đang nhanh chóng tan chảy.

Trong chớp mắt, nó biến thành một cái đầu máu me đầm đìa!

Bủm!

Cái đầu tan chảy rơi xuống đất, chiếc vu bào đỏ máu bốc cháy rồi phủ lên cái đầu đó.

Chỉ một thoáng, cả chiếc xe đã cháy rực, ánh hồng cả một vùng!

Đám tượng đồng ngựa đồng xung quanh cũng chìm trong biển lửa.

Tiếp đó, từ trong biển lửa phát ra những tiếng "rắc rắc", thấp thoáng có bóng người lay động.

Một lát sau, những tượng đồng trong biển lửa dường như kích hoạt cơ quan, từng cái một cưỡi ngựa đồng xông ra khỏi đám cháy.

Tượng đồng bị nung đỏ rực, tỏa ra hơi nóng hầm hập, đao dài thương kích trong tay càng thêm sắc bén vô cùng.

Cùng lúc đó, vũng nước đen phía sau họ bỗng nhiên dậy sóng, nước đen xoay ngược chiều kim đồng hồ, ngày càng nhanh, tạo thành một cơn xoáy khổng lồ!

Lão Hồ mặt mày nghiêm trọng: "Trước có truy binh, sau là tuyệt lộ, chẳng lẽ đúng là nói trước bước không qua?

Chúng ta phải chết ở đây tuẫn táng cho lão già Hiến Vương sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt: "Chúng ta có chạm vào cơ quan nào đâu, sao lại thế này?

Mẹ kiếp, xem ra đường này đúng là không phải lối vào mộ Hiến Vương rồi!" Tuyết Lỵ Dương cau mày, nắm lấy tay Lâm Nghị hỏi:

“Lão Lâm, giờ tính sao?” Lâm Nghị vung tay, lấy từ trong nhẫn không gian ra thiết bị lặn, nhanh chóng nói: “Hồ nước đã động, chứng tỏ dưới hồ có lối thoát.

Chương 276

Tôi đoán hồ này thông với vùng nước dưới thác nước.

Tôi sẽ cầm chân chúng cho mọi người, các người mau mặc đồ lặn rồi xuống nước nhanh đi." Lúc này tình thế vô cùng nguy cấp, họ không kịp nghĩ nhiều, xuống hồ có lẽ là cơ hội duy nhất!

Lão Hồ và ba người kia vừa chạy về phía hồ nước vừa mặc đồ lặn.

Lâm Nghị thấy họ đã rút lui, nhìn đám tượng đồng đang lao tới, anh thản nhiên mỉm cười.

Rồi anh tung một cú đấm vào con ngựa đồng gần nhất.

Chỉ nghe một tiếng "ầm", cả người lẫn ngựa bị đánh bay xa ba bốn mươi mét, đập mạnh vào vách núi, tượng người ngã khỏi ngựa, không dậy nổi nữa.

Tượng đồng ngựa đồng bị lửa nung nóng hừng hực, cơ hồ chạm vào là chết hoặc bị thương nặng.

Nhưng thân thể Lâm Nghị đã luyện tới mức đao thương bất nhập, thủy hỏa bất cụ, chút lửa phàm trần này anh hoàn toàn không để vào mắt.

Cú đấm này mạnh hàng vạn cân, sau khi đánh bay tượng đồng, trên tay anh không hề để lại dấu vết gì.

Dù tượng đồng ngựa đồng số lượng đông đảo, Lâm Nghị vẫn ung dung tiêu diệt từng cái một.

Tiêu diệt xong, anh tiện tay thu hồi luôn những thứ này vào hệ thống.

Không chỉ tượng đồng ngựa đồng, mà cả chiếc xe của Hiến Vương đang cháy, đống xương cốt lúc trước, những xác khô làm đèn cháy dở, và cả cái đầu máu cùng chiếc vu bào kia nữa.

Tóm lại, tất cả mọi thứ ở đây, Lâm Nghị không để lại dù chỉ một cọng lông.

Hiến Vương không phải muốn lấy Lâm gia ta làm tế phẩm sao?

Ông đây sẽ thu sạch mọi thứ trong mộ của lão, dù là đồ quý giá hay đống sắt vụn, để xem lão lấy cái gì để hiến tế, lấy cái gì để thành tiên!

Đồ chết tiệt, dám tính kế lên đầu Lâm gia này.

Trong lúc Lâm Nghị dọn dẹp chiến trường, bốn người lão Hồ đã nhảy xuống vòng xoáy.

Sức mạnh của vòng xoáy nước đen cực kỳ kinh người, người ở bên trong hoàn toàn không thể kiểm soát được, chỉ có thể mặc cho dòng nước cuốn đi.

May mà lão Hồ, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều có bản lĩnh tự vệ, Khổng Tước được Bàn Tử bảo vệ nên tạm thời không bị lạc mất nhau.

Dưới sức ép của dòng nước, họ cảm thấy chóng mặt hoa mắt, không biết đã trôi qua bao lâu hay bị cuốn đi bao xa, chỉ cảm thấy sức nước yếu dần, không gian nước trước mắt cũng rộng mở hơn nhiều.

Xem chừng họ đã bị cuốn xuống hồ nước dưới chân thác.

Tuy nhiên, lúc này trời đã tối sầm, ngẩng đầu nhìn lên không thấy chút ánh sáng nào, cũng không rõ đang ở vị trí cụ thể nào.

Lão Hồ thấy bốn người đã tạm thời an toàn, liền dùng thủ ngữ ra hiệu: “Dương đại tiểu thư, Khổng Tước, hai người cứ bơi lên trước

đi, tôi và Bàn Tử đi tìm lão Lâm." Ra hiệu xong, lão Hồ chẳng cần biết Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước có hiểu không, quay người kéo Bàn Tử bơi về phía vòng xoáy nước phía trên.

Hai người họ bơi lặn đều rất giỏi, sức lực lại lớn, nhưng đối mặt với sức mạnh thiên nhiên của vòng xoáy, họ vẫn cảm thấy áp lực cực lớn.

Mới bơi ngược dòng được hơn mười mét đã thấy kiệt sức.

Dù vậy, cả hai vẫn không bỏ cuộc, dốc hết toàn lực bơi lên.

Hoa!

Bàn Tử vì thân hình quá béo, đồ lặn vốn đã không vừa vặn, giờ vì dùng sức quá mạnh, kính bảo hộ và bình dưỡng khí bị dòng nước cuốn trôi mất.

Một lượng lớn nước hồ tràn vào mũi miệng gã, mắt cũng bị ngập nước.

Dù phản ứng nhanh, vội nhịn thở nhắm mắt nhưng gã vẫn thấy vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là đôi mắt!

Bình thường người ta mở mắt dưới nước chỉ thấy khó chịu một chút thôi, nhưng nước hồ này dường như vì sự tồn tại của mộ Hiến Vương mà âm khí cực nặng, cứ như hàng nghìn mũi kim đâm vào mắt gã vậy.

"Bàn Tử, cậu không sao chứ!" Lão Hồ vội túm lấy Bàn Tử, định chụp lấy đồ lặn bị trôi đi nhưng dòng nước quá xiết, anh không bắt được.

"Chưa chết được đâu, đừng lo cho tôi, mau xem lão Lâm xuống chưa kìa!" Bàn Tử nhắm tịt mắt, ngậm chặt miệng, dùng sức đẩy lão

Hồ ra.

Lão Hồ cắn răng, tháo kính bảo hộ của mình đeo cho Bàn Tử, rồi ấn bình dưỡng khí của mình vào miệng gã.

Sau đó anh cố gắng mở mắt, vận sức trong người, lao đi như một mũi tên.

Vừa bơi ngược dòng, anh vừa quan sát xung quanh xem có bóng dáng Lâm Nghị không.

Rất nhanh, trong dòng nước xiết phía trên, một bóng người quen thuộc hiện ra.

Chính là Lâm Nghị đã nhảy xuống.

Lâm Nghị sau khi quét sạch hiện trường thì mặc đồ lặn nhảy xuống vòng xoáy.

Vừa xuống đã thấy một bóng người lao về phía mình, làm anh sững sờ.

Chẳng phải lão Hồ đây sao!

Khá khen cho lão Hồ.

Giỏi thật đấy, chẳng đeo thiết bị gì mà cứ thế bơi ngược dòng lao lên.

Dù là bơi ngược dòng nhưng dòng nước dường như đang phục vụ anh ta vậy, kỹ năng dưới nước của anh ta còn điêu luyện hơn cả cá.

Được lắm, được lắm.

Không hổ là người đã thức tỉnh huyết mạch Giao Long.

“Lão Hồ.” Lâm Nghị vẫy tay với lão Hồ, anh thấy vẻ mặt mừng rỡ của lão Hồ.

Hai người hội hợp rồi cùng xuôi dòng đi xuống.

Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước không rời đi mà vẫn đứng đợi ở chỗ cũ.

Một lát sau mọi người đã tập hợp đầy đủ.

Bàn Tử cũng tìm lại được bình dưỡng khí và kính bảo hộ bị rơi để trả lại cho lão Hồ.

Mọi người hú vía vượt qua một kiếp nạn, trong lòng vô cùng vui mừng.

Lúc này họ cũng chú ý đến tình hình xung quanh.

Cách đó không xa là một phần xác máy bay, ước chừng chiếc máy bay đó đã đâm vào đỉnh núi rồi gãy làm đôi, đầu máy bay đâm vào cây phu thê, còn thân và đuôi thì rơi xuống hồ nước này.

Bàn Tử nắm lấy tay Lâm Nghị, mặt mày hớn hở.

Sau đó, cậu ta ra hiệu liên tục với mọi người, có vẻ như muốn nói rằng lúc lặn xuống dưới đầm tìm bình dưỡng khí, cậu ta đã phát hiện ra một cái hang lớn, hơn nữa hình như còn có dấu vết do con người tu sửa!

Thấy Bàn Tử có phát hiện mới, Lâm Nghị trong lòng đại hỉ.

Với cái vận may 'cứt chó' của tên béo này, tám phần là đã tìm thấy lối vào thực sự của cổ mộ!

Lâm Nghị lập tức quyết định, ra hiệu cho mọi người lặn qua đó xem tình hình.

Lão Hồ, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương dĩ nhiên không phản đối.

Khổng Tước mấp máy môi định nói gì đó, nhưng cô thừa hiểu tình hình hiện tại, nếu không đi theo đại đội ngũ thì càng nguy hiểm hơn, nên đành thôi.

Ôi trời ơi, tôi khổ quá mà.

May mà họ đều mặc đồ lặn, mang theo thiết bị chuyên dụng, nên dù ở dưới nước lâu một chút cũng không thành vấn đề lớn.

Nhóm năm người lặn xuống sâu hơn.

Chương 277

Cả cái đầm nước này giống như một cái phễu, trên rộng dưới hẹp, càng xuống dưới càng thu nhỏ lại.

Đặc biệt là ở phía dưới cùng, nó tạo thành một cái hố sâu đường kính khoảng một mét, giống như đáy phễu, vừa nhỏ vừa sâu, không thấy đáy.

Nước đầm cuồn cuộn đổ vào đó, tạo thành một vòng xoáy cực mạnh.

Cái hang lớn mà Bàn Tử nói nằm ngay bên dưới xác máy bay khoảng mười mét, gần như sát với đáy phễu.

Phía dưới hang động còn có một thanh xà đá rộng vài mét cắm chéo dưới đáy nước, che khuất một nửa miệng hang.

Nếu không phải Bàn Tử làm rơi bình dưỡng khí thì thật sự rất khó để phát hiện ra cái hang này.

Lâm Nghị tiến lại gần quan sát, bên trong hách nhiên là một lối vào mộ đạo tối om!

Chỉ có điều, lối vào mộ đạo được ngụy trang giống như một hang động tự nhiên.

Tám phần là do Hiến Vương lo sợ có kẻ đến đào mộ nên đã ngụy trang miệng hang, sau đó dùng thanh xà đá chặn lại.

Nếu không phải thân máy bay đâm trúng đầm nước phía trên mộ đạo, khiến thanh xà đá khổng lồ kia xê dịch thì mộ đạo này cũng chẳng bao giờ thấy được ánh mặt trời.

Lão Hồ vỗ vai Bàn Tử, giơ ngón tay cái tán thưởng: "Tiểu béo, khá lắm, đây đúng là một lối vào mộ đạo rồi!

Xem ra đây chính là lối vào thực sự của mộ Hiến Vương." Bàn Tử tuy không nghe rõ Lão Hồ nói gì, nhưng nhìn thái độ thì cũng đoán được tám chín phần, lập tức ưỡn ngực ngẩng cao đầu, tự hào hết mức.

Lâm Nghị nhìn chằm chằm vào mộ đạo ngay trước mắt.

Có điều, mộ đạo nằm quá gần vòng xoáy đáy nước, nếu cứ thế lao vào thì không những không vào được mộ mà còn có khả năng bị vòng xoáy hút chặt lấy.

Dưới ánh đèn pin, căn bản không thể nhìn rõ độ sâu của vòng xoáy.

Ngay cả khi Lâm Nghị sử dụng Âm Dương Nhãn, trong làn nước đen kịt này cũng chỉ nhìn được tầm một hai trăm mét.

Lâm Nghị tiện tay ném một cái đèn lặn xuống.

Chớp mắt, chiếc đèn đã bị vòng xoáy nuốt chửng, ánh sáng mờ dần rồi biến mất tăm.

Lúc này, đối diện với vòng xoáy, họ có cảm giác như đang đứng trước Quỷ Động ở Tinh Tuyệt Cổ Thành năm xưa, chỉ sơ sẩy một chút là sẽ bị ác quỷ kéo xuống vực sâu tối tăm vô tận.

Bàn Tử vừa rồi tìm thấy bình dưỡng khí cũng chỉ ở rìa vòng xoáy chứ không dám lại gần.

Nhìn thấy vòng xoáy khủng khiếp như vậy, ai nấy đều cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Mọi người nhìn nhau, có chút chần chừ không dám tiến lên.

Cổ mộ ngay trước mắt mà không vào được, thật sự khiến người ta bực mình.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát.

Nếu chỉ có một mình, anh chẳng sợ gì cái vòng xoáy nhỏ nhoi này.

Nhưng còn có Lão Hồ và Bàn Tử, thực lực của họ tuy không yếu nhưng đối mặt với sức hút mạnh thế này thì khó nói trước được, huống hồ còn có Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước.

Cách duy nhất là dùng thứ gì đó chặn vòng xoáy lại, hoặc làm giảm sức hút của nó.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm Lâm Nghị, ánh mắt như muốn hỏi: "Lão Lâm, chẳng lẽ chúng ta phải dừng lại ở đây sao?" Lâm Nghị vỗ nhẹ tay cô, mỉm cười trấn an, rồi xoay người nhìn về phía thanh xà đá khổng lồ cách đó không xa.

Phải tận dụng mọi thứ thôi.

Xem ra năm xưa khi Hiến Vương xây mộ đã dùng thanh xà đá này để chặn vòng xoáy, sau đó mới dời nó ra để phong bế cửa mộ, dùng chính vòng xoáy này để trấn giữ lăng mộ của mình!

Đúng là một nước cờ hay!

Lão Hồ và những người khác cũng nhìn thấy thanh xà đá kia, nhưng chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Thanh đá to lớn như vậy, ít nhất cũng nặng hàng vạn cân, thậm chí là mấy vạn cân không chừng.

Lão Hồ và Bàn Tử tuy gan to bằng trời nhưng cũng không tự phụ đến mức nghĩ mình vần nổi khối đá khổng lồ đó!

Nhất là Tuyết Lỵ Dương, cô là biên tập viên tạp chí địa lý, kiến thức rất phong phú.

Thanh đá đó dài khoảng 5m, rộng 3m, cao 1m, mật độ đá thông thường từ 2.5 đến 3, ước tính khiêm tốn cũng phải nặng tới 37 tấn, tương đương với trọng lượng của gần hai mươi chiếc xe hơi nhỏ!

Quy đổi ra đơn vị cân của Trung Quốc thì lên đến 7.4 vạn cân!

Đây căn bản không phải là thứ mà vài người bọn họ có thể lay động được!

Tuyết Lỵ Dương kéo tay Lâm Nghị, ra hiệu: "Lão Lâm, hay là chúng ta đi lên trước đi, chờ tìm được thứ gì thích hợp để chặn vòng xoáy rồi hãy xuống." Lâm Nghị vẻ mặt thản nhiên, không hề vội vã bơi về phía khối đá khổng lồ.

Sau đó, anh dùng hai tay bám chặt vào hai bên thanh đá, hai cánh tay đột ngột phát lực.

Ngay lập tức, thanh đá phát ra tiếng kêu răng rắc, một cảnh tượng không tưởng hiện ra trước mắt mọi người.

Một đầu của khối đá khổng lồ vậy mà bị Lâm Nghị dùng sức bình sinh nhấc bổng lên!

Một đầu được nhấc lên, đầu kia vì mất cân bằng nên lún sâu xuống hơn.

Tuy nhiên, nhờ có lực đẩy của nước nên trọng lượng cũng được giảm bớt phần nào.

Dĩ nhiên, sự giảm bớt đó so với trọng lượng thật của thanh đá thì chẳng thấm tháp gì.

Sau đó, Lâm Nghị ra hiệu cho mọi người tránh sang một bên.

Khi họ đã bơi ra xa, hai chân anh đạp mạnh, lún sâu xuống đáy đầm mười mấy phân!

Rồi anh ôm chặt lấy khối đá khổng lồ, chậm rãi bước đi.

Mỗi bước chân hạ xuống đều cực kỳ nặng nề, có lúc lún sâu xuống đáy đầm hơn hai mươi phân.

Nhờ có vòng xoáy nên khu vực xung quanh không có bùn, toàn là

sỏi đá cứng cáp, nhưng dưới mỗi bước chân của anh, sỏi đá đều vỡ vụn thành bột rồi bị hút vào vòng xoáy.

Cứ như vậy, Lâm Nghị từng chút một kéo khối đá về phía vòng xoáy.

“Chuyện này... thật không thể tin nổi.” “Mẹ kiếp, tôi cứ tưởng mình đã hiểu rõ thực lực của Lão Lâm rồi, không ngờ đây mới chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.” “Phải có sức mạnh lớn cỡ nào mới vần nổi khối đá đó chứ?” “Sức mạnh thế này thì ai mà chịu nổi?” Những người chứng kiến cảnh tượng này đều cảm thấy trong lòng như có sóng cuộn biển gầm.

Đừng nói là Khổng Tước, ngay cả Lão Hồ và Bàn Tử vốn biết Lâm Nghị rất mạnh cũng phải kinh hãi tột độ.

Trời ạ, đệ nhất dũng sĩ trong 'Tùy Đường Diễn Nghĩa' là Lý Nguyên Bá chắc cũng chỉ đến thế này thôi chứ gì?

Bảo sao Lâm Nghị gặp chuyện gì cũng mặt không đổi sắc, thong dong ứng phó.

Đúng là người có bản lĩnh thì gan lớn.

Với thực lực này, bất kể là 'đại tống tử' (cương thi) nào, một đấm tung ra chắc cũng nát bấy?

Trải qua bao nhiêu gian nan, Tuyết Lỵ Dương vốn tưởng mình đã hiểu rõ 'độ dài ngắn' của Lâm Nghị đôi phần.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, những gì cô thấy chỉ là những gì Lâm Nghị muốn cô thấy mà thôi.

Đến tận hôm nay, cô mới triệt để hiểu được thế nào là thâm bất khả trắc.

Vậy lần này những gì cô thấy đã là thực lực cuối cùng của Lâm

Nghị chưa?

Trong lòng Tuyết Lỵ Dương đã không còn dám đưa ra kết luận nữa.

Khi khối đá khổng lồ di chuyển, sức hút của vòng xoáy tác động lên nó ngày càng lớn, Lâm Nghị lại càng trở nên thong dong hơn.

Cuối cùng, khi anh buông tay, khối đá khổng lồ đã đè hoàn toàn lên vòng xoáy.

Chương 278

Ngay khoảnh khắc đó, mọi người lập tức cảm nhận được sức hút từ đáy nước giảm hẳn.

Đừng nói là Lão Hồ hay Bàn Tử, ngay cả Khổng Tước cũng thấy rằng chỉ cần không lại quá gần thì việc đi vào mộ đạo cơ bản không còn vấn đề gì nữa.

"Xong xuôi." Lâm Nghị thản nhiên mỉm cười.

Anh vẫy tay ra hiệu cho mọi người đi theo.

"Tê!" Tuyết Lỵ Dương hít một hơi thật sâu.

Sự tinh tế của cô đã nhận ra rằng: Sau khi thực hiện một chuỗi vận động kinh khủng như vậy, Lâm Nghị thậm chí còn không thèm thở dốc!

Trông anh thật nhẹ nhàng, đơn giản và thong dong.

"Đây chính là hiệu quả của việc luyện công sao?

Sao có thể chứ?

Thật thần kỳ!" Nhóm năm người chui vào miệng hang, tiến vào mộ đạo.

Lúc đầu mộ đạo khá bằng phẳng, bơi được khoảng năm mươi mét thì xuất hiện một đoạn dốc đi lên.

Mọi người bơi theo dốc, một lát sau đã vượt lên trên mực nước đầm.

Tuyết Lỵ Dương mặc bộ đồ lặn ôm sát, tôn lên những đường cong quyến rũ trên cơ thể.

Khi đầu vừa nhô lên khỏi mặt nước, cô lập tức tháo kính bảo hộ

rồi hít lấy hít để không khí.

Mái tóc ướt đẫm được cô khẽ hất ra sau, để lộ khuôn mặt tinh tế.

Lâm Nghị nhìn cảnh tượng này mà chậc lưỡi, đúng là một vẻ đẹp khác lạ.

Khi mọi người đều đã nhô đầu lên khỏi mặt nước, ánh đèn pin chiếu rọi xung quanh.

Đoạn dốc dưới chân họ dẫn lên một nền đá rộng lớn được tu sửa rất tinh xảo, cuối nền đá là một cánh cửa đá khổng lồ màu xám xanh sừng sững!

"Ha ha ha ha, Lão Lâm, lần này chắc chắn là tìm thấy mộ của lão già Hiến Vương rồi chứ?" Nhìn thấy cánh cửa đá lớn, Bàn Tử vẫn còn đang ở dưới nước liền tháo kính bảo hộ, không nén nổi vui mừng.

Suốt quãng đường đi, họ đã trải qua bao nhiêu phen thập tử nhất sinh, gặp đủ thứ quái dị trên đời!

Thậm chí có lúc họ đã nghĩ đến việc bỏ cuộc, giờ cuối cùng cũng thấy cửa mộ, đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Tuyết Lỵ Dương và Lão Hồ cũng vô cùng phấn khích.

Chỉ có Khổng Tước là vẫn cẩn thận quan sát xung quanh, sợ có thứ gì quái dị chui ra.

"Không sai được đâu." Lâm Nghị liếc nhìn cánh cửa đá khổng lồ, rồi giơ tay chỉ lên phía trên cửa.

Đó là một cánh cửa đồng nhỏ, toàn thân đen kịt, cấu tạo cực kỳ tinh xảo, cửa động vừa vặn cho một người chui qua.

Trên lầu cửa còn có rãnh thoát nước, xung quanh đúc hình mây khói chim bay, tượng trưng cho việc ở trên trời cao.

"Cái đó gọi là Thiên Môn, dùng để cho chủ mộ sau khi 'thi giải tiên

hóa' bay lên trời, chỉ trong mộ của những người theo đạo mới có.

Thi thể lão già Hiến Vương đa phần là nằm sau cánh cửa Thiên Môn này!" Lão Hồ cũng không nhịn được mà cười toe toét: "Ha ha, cái Thiên Môn này vừa hay để cho hội Mạc Kim Giáo Úy chúng ta dùng làm đạo động có sẵn." Cả nhóm năm người đi dọc theo đoạn dốc, dần dần bước ra khỏi mặt nước.

Lúc trước ở dưới nước không thể nói chuyện, giờ lên được rồi, Bàn Tử không nén nổi tò mò mà gặng hỏi: "Lão Lâm, sao ông giỏi thế không biết!

Khối đá to tổ chảng vậy mà ông một mình kéo đi được!" Câu hỏi của Bàn Tử lập tức thu hút sự chú ý của những người còn lại.

Trong lòng họ cũng đầy rẫy nghi hoặc, thao tác đó không phải người thường có thể làm được.

Lâm Nghị nhún vai, thản nhiên nói: "Khối đá đó trông thì nặng nhưng thực ra trong nước có lực đẩy, hơn nữa tôi chỉ nhấc một góc rồi tận dụng thêm sức hút của vòng xoáy, nên bản thân cũng không tốn quá nhiều sức đâu." "Thật hay giả đấy?" Bàn Tử bán tín bán nghi hỏi lại.

Lâm Nghị đáp: "Các ông chưa nghe nói à?

Lực sĩ còn kéo được cả xe tải lớn, huống chi là chúng ta.

Biết đâu đấy, ông với Lão Hồ luyện thêm vài năm nữa cũng kéo được thôi." Nghe đến đây, đôi mắt đẹp của Tuyết Lỵ Dương lóe lên tia sáng.

Quả nhiên!

Lâm Nghị có thần lực như vậy chắc chắn là nhờ luyện võ.

Cô là người tâm kế sâu sắc, kiến thức rộng.

Đừng nghe Lâm Nghị nói nhẹ nhàng, thực tế độ khó cực kỳ lớn!

Lực sĩ kéo xe tải là trò của người nước ngoài, xe tải có bánh xe, chỉ cần chuyển động một chút là những vòng quay sau sẽ dễ dàng hơn.

Căn bản không thể so sánh với hành động của Lâm Nghị.

Dù Lâm Nghị có dùng mẹo thì cũng không phải ai cũng làm được.

Xem ra công phu Lâm Nghị học thực sự có thể đạt đến cảnh giới này!

Hi hi, quyết định ban đầu của mình đúng là hời to rồi.

Mọi người ra khỏi nước, trút bỏ thiết bị lặn.

Lão Hồ cười nói: "Lâm gia, Bàn gia, hai ông vất vả rồi.

Nhiệm vụ mở Thiên Môn này cứ giao cho lão Hồ tôi!" Lâm Nghị cũng không từ chối, cười bảo: "Hồ tư lệnh xuất mã, nhất định thành công!

Chúng tôi chuẩn bị thức ăn ở đây chờ tin tốt!" Nói đoạn, Lâm Nghị lặng lẽ lấy nhiên liệu rắn từ nhẫn không gian ra, châm lửa, rồi lấy thêm ít đồ ăn, vừa hâm nóng thực phẩm vừa hong khô quần áo ướt.

Lão Hồ ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn liền tinh thần phấn chấn, nhảy vọt lên cánh cửa đá cao hơn ba mét một cách nhẹ nhàng.

Không nói hai lời, anh rút thanh đoản kiếm bạc ra, dùng sức bẩy một cái là mở tung lầu cửa đồng.

Ngay khoảnh khắc lầu cửa đồng mở ra, một luồng khí lạnh thấu xương ập tới.

Dù cơ thể Lão Hồ cường tráng hơn trâu cũng không khỏi rùng mình, đầu óc trở nên choáng váng.

Nếu không phải anh bám chặt vào lầu cửa thì có lẽ đã ngã lộn nhào xuống đất.

Khi lầu cửa đồng được mở, Lâm Nghị cũng cảm nhận được điều bất thường, liền hét lên: "Lão Hồ, mở xong thì xuống ngay đi!

Chỗ này bị phong kín hơn hai ngàn năm, bên trong không biết có bao nhiêu xác chết, không khí đầy rẫy thi khí nồng nặc, bẩn thỉu vô cùng, ở lâu dễ bị nhiễm thi độc đấy." Được Lâm Nghị nhắc nhở, Lão Hồ tỉnh táo lại phần nào, không dám chủ quan, thân hình nhẹ nhàng nhảy xuống.

Vì ở dưới nước quá lâu, lại mặc đồ lặn vội vàng nên quần áo mọi người hầu như đều ướt sũng.

Đàn ông thì không sao, nhưng hai phụ nữ cơ thể nhạy cảm hơn nên cảm thấy rất khó chịu.

Trong đó, Tuyết Lỵ Dương đã dày dạn sương gió, tuy không thoải mái nhưng vẫn chịu đựng được.

Còn Khổng Tước từ lúc đi theo họ đã phải chịu không ít khổ cực, giờ đã hơi tê liệt, chỉ mong sớm xong việc để về nhà.

Mọi người quây quần bên đống lửa, vừa ăn vừa hong quần áo.

Bàn Tử thấy Khổng Tước có vẻ buồn, liền bắt đầu khoác lác không biên giới về những 'chiến tích huy hoàng' trước đây của mình.

Bất kể chuyện có thật hay không, bất kể là của ai, cậu ta đều vơ hết vào mình, kể lể vanh vách.

Lâm Nghị, Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương đều biết thừa nên chỉ nghe cho vui, còn Khổng Tước chỉ là một cô gái nhỏ, lại vừa trải qua bao chuyện thần kỳ nên bị những lời lẽ hoa mỹ của Bàn Tử làm cho ngẩn ngơ.

Sau khi ăn no uống đủ và nghỉ ngơi xong, Lâm Nghị thắp một ngọn nến đặt trước Thiên Môn, ngọn lửa nến lay động nhưng không tắt.

Anh liền phát mặt nạ phòng độc cho mọi người.

Nhìn mặt nạ phòng độc trên tay, Bàn Tử bùi ngùi cảm thán: "Đeo cái thứ này vào khó chịu chết đi được.

Chương 279

Đến giờ tôi vẫn nhớ con ngỗng trắng năm xưa quá!" Lâm Nghị lườm cậu ta một cái: "Thôi đi, lúc ăn thịt nó ông là người ăn nhiều nhất đấy." Tuyết Lỵ Dương không hiểu họ đang nói gì, ngạc nhiên hỏi: "Con ngỗng trắng gì cơ?" Lâm Nghị cười đáp: "Đó là vị công thần số một của chúng tôi ở vùng Long Lĩnh đấy, vì tổ chức mà xông pha trận mạc, không quản ngại gian khổ." Lâm Nghị mới nói nửa chừng, Tuyết Lỵ Dương đã đoán được đại khái chuyện là thế nào.

Đúng là... chuyện kiểu này mà cũng nói một cách hào hùng thế được.

Không hổ là anh, Lâm của em.

Cửa mộ Hiến Vương nằm giữa vách đá hình phễu, được đục đẽo từ một hang đá tự nhiên.

Thời gian đã quá lâu, bên trong có lẽ có vài chỗ rò rỉ nước, nhưng loại ngôi mộ lớn hình chữ 'giếng' hoặc hình chữ 'hồi' này có cấu trúc đặc biệt.

Mỗi đoạn đều có thể tạo thành không gian kín, tỷ lệ những nơi không khí không lưu thông là rất lớn, kẻ trộm mộ bình thường không chuẩn bị mà xông vào thì cầm chắc cái chết.

Từ Thiên Môn leo vào bên trong cửa mộ, không gian phía sau không lớn, đoạn này gọi là 'Khảm đạo', nối liền mộ thất và cửa mộ.

Vừa bước qua Thiên Môn, Lâm Nghị đã thầm gọi hệ thống.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh, phát hiện ký chủ đã vào Thiên Môn, có thể đả tạp.

Phần thưởng: Một mảnh vỡ Chu Thiên Cổ Quái!" Phần thưởng là

mảnh vỡ Chu Thiên Cổ Quái, cũng không có gì lạ, hiện tại trong nhẫn không gian của Lâm Nghị đã có hai mảnh rồi.

Có thêm mảnh thứ ba thì Chu Thiên Cổ Quái trong truyền thuyết sẽ thuộc về anh.

Tiếng hệ thống vừa dứt lại vang lên lần nữa: "Đinh, địa điểm đả tạp thứ bảy đã cập nhật: Đả tạp tại Quách của Hiến Vương.

Phần thưởng: Một chiếc Lò luyện đan cực phẩm!" Nghe thấy nhiệm vụ đả tạp này, Lâm Nghị nghệch mặt ra.

Cái hệ thống này đúng là biết làm khó người ta mà.

Mẹ kiếp, bắt Lâm gia ta đả tạp ở Quách của Hiến Vương, sao ngươi không bảo ta nằm luôn vào quan tài của lão già đó mà đả tạp đi?

Có cần yêu cầu ta chiếm luôn quan quách của Hiến Vương, nằm vào trong đó mới tính là thành công không hả?

Thật là quá quắt.

Tuy nhiên, phần thưởng lại khiến mắt Lâm Nghị sáng rực.

Lò luyện đan cực phẩm!

Theo anh biết, trong mộ Hiến Vương có một cái lò luyện đan, vốn dĩ anh còn định cuỗm nó về để luyện đan chơi.

Giờ thì hay rồi, hệ thống thưởng luôn cho một cái!

Chậc chậc.

Không biết lò luyện đan hệ thống thưởng có tốt bằng của lão Hiến Vương không nhỉ?

Nói chung chắc cũng không kém cạnh đâu, nếu không thì hệ thống mất mặt quá, đồng nghiệp khinh cho thì sao?

Vừa đả tạp, Lâm Nghị vừa đi theo mọi người về phía trước.

Qua 'Khảm đạo' là một đoạn mộ đạo bằng phẳng, hai bên có vài hốc đá đựng đầy đồ tùy táng, toàn là đồ đồng, đồ xương, bình gốm, cán vàng, cán bạc, đồ ngọc và cả xương động vật.

Nhìn hình dạng thì có xương ngựa và nhiều loại chim không tên, có vẻ như được chuẩn bị để mang lên trời, các hốc tùy táng đều được chống bằng vòng đồng.

Nhưng vẫn có hai hốc đã bị sập, nước vàng rò rỉ xuống làm hư hại không ít đồ vật bên trong.

"Ái chà mẹ ơi, đến muộn một bước rồi!" Nhìn những món đồ tùy táng bị hư hỏng, Bàn Tử đau xót kêu oai oái.

Cậu ta tiếc rẻ đi tới bới bới lộn lộn, xem còn thứ gì đáng giá không.

Lâm Nghị nói: "Thôi đi Bàn Tử, một đống rác thôi, đừng lãng phí công sức." Lão Hồ cũng gắt: "Đúng đấy, nhìn cái bộ dạng không có tiền đồ của ông kìa, chẳng xứng với thân phận triệu phú chút nào." Bàn Tử chỉ quan tâm đến bảo bối, bới một hồi rồi mới thỏa mãn đứng dậy, đắc ý bảo: "Lão Lâm, Lão Hồ, hai ông tưởng tôi muốn tìm bảo bối cho mình à?

Sai!

Sai quá sai!

Già Long trại nghèo như thế, em gái Khổng Tước lại dẫn đường, cùng chúng ta mạo hiểm, chúng ta cần tìm chút bảo bối tặng em ấy, dắt tay em ấy cùng bước lên con đường làm giàu chứ!" Những lời này thốt ra từ miệng Bàn Tử khiến Lâm Nghị khá bất ngờ.

Hay lắm.

Cái đầu của tên béo này quay cũng nhanh đấy!

Lại còn biết thương hoa tiếc ngọc nữa!

Tốt, tốt lắm.

Cố gắng phát huy nhé.

Khổng Tước nghe Bàn Tử nói vậy thì cảm động vô cùng: "Anh Béo, cảm ơn anh nhiều lắm." "Khách khí gì chứ, với anh thì đừng có khách khí." Cứ gặp bảo bối là Bàn Tử mắt sắc tay nhanh, cậu ta xòe tay ra, trên tay đã có một khối ngọc bảo quản hoàn hảo.

Chỉ trong chốc lát mà cậu ta thực sự tìm thấy đồ tốt.

Ngoài khối ngọc, trên tay cậu ta còn cầm hai món đồ sứ cũ kỹ.

Cậu ta nhìn khối ngọc rồi lại nhìn hai món đồ sứ, trong đầu nhớ lại lời Lâm Nghị từng nói: Vàng không bằng ngọc, ngọc không bằng sứ.

Hai món đồ sứ này đều từ thời Hán, chẳng lẽ lại không đáng giá hơn đồ sứ thời Tống sao?

So với hai món đồ sứ này thì khối ngọc kia bõ bèn gì!

Cậu ta ra vẻ thâm trầm gật đầu, đưa khối ngọc cho Khổng Tước và nói: "Em gái này, khối ngọc này tinh mỹ lắm, giá trị không nhỏ đâu!

Em đi theo bọn anh thì không thể để em đi tay không được đúng không?

Anh Béo quyết rồi, khối ngọc này thuộc về em." Khổng Tước đầy mặt cảm kích nhận lấy khối ngọc: "Anh Béo, anh tốt quá." Tặng ngọc xong, Bàn Tử ghé sát Lâm Nghị, cười hi hi: "Lão Lâm, mau, thu lấy đi, tôi xem kỹ rồi, là đồ sứ đấy!

Hắc hắc hắc." Đừng nói là Lão Lâm hay Lão Hồ, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn ra được.

Cái bộ dạng đắc ý vì mưu kế thành công kia của Bàn Tử rõ ràng là đang lừa gạt cô gái ngây thơ.

Trong lòng Tuyết Lỵ Dương đầy vẻ khinh bỉ, so với Bàn Tử thì Lão Lâm đúng là tốt hơn vạn lần!

Lâm Nghị lắc đầu cười khẽ: “Bàn Tử, vứt mấy thứ đồ sứ trên tay ông đi, đồ không đáng tiền đâu.” Bàn Tử: “???? o((⊙ ⊙))o, Lão Lâm, chẳng phải ông đã nói...” Lâm Nghị cầm món đồ sứ trên tay Bàn Tử lên ngắm nghía rồi bảo: “Cái đó còn tùy niên đại, đồ Nguyên, Minh, Thanh là giá trị nhất, rồi mới đến Tống, tiếp theo là Đường, sau nữa mới đến Lục Triều.

Còn đồ sứ thời Hán thì chỉ giá trị hơn đồ sơ khai và đồ dân quốc cuối Thanh một chút thôi.

Hơn nữa Hiến Vương chỉ là một tiểu vương vùng biên thùy, loại đồ sứ này cơ bản chẳng khác gì đồ sơ khai, bán được mấy đồng chứ?” Bàn Tử ngây người: “ ͡: ͡ ʔ?” Cậu ta nhìn khối ngọc trong tay Khổng Tước, định nói lại thôi.

Khổng Tước nhìn cậu ta với ánh mắt thuần khiết: “Anh Béo, khối ngọc này đẹp thật đấy.” Lão Hồ cười hắc hắc, huých vai Bàn Tử: “Thấy chưa, trộm gà không được còn mất nắm gạo, Tiểu béo à, ông đọc sách ít quá rồi đấy.” Bàn Tử gãi đầu, trên mặt nở một nụ cười gượng gạo.

Thấy Bàn Tử thực sự tìm được bảo bối, Lão Hồ cũng ngứa ngáy trong lòng.

Bề ngoài thì tỏ ra nghiêm túc lên đường, thực chất đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào các món đồ tùy táng xem có gì hay không.

Rất nhanh, anh đã nhìn thấy vài miếng bánh vàng (kim bính).

Lão Hồ mỉm cười, huých Bàn Tử một cái, ra hiệu bằng mắt nhưng

bản thân vẫn đứng im.

Bàn Tử vừa thấy vàng, nỗi buồn phiền lập tức tan biến, hớn hở nhặt lên hai miếng, cười nói: “Hắc hắc, Lão Hồ, mắt ông tinh thật đấy!” Lão Hồ giả vờ như không nghe thấy: “Ông nói gì cơ?

Tôi không hiểu!

Mắt mũi gì?

Không biết!

Chương 280

Làm sao mà tinh bằng mắt của Bàn gia ông được!

Ái chà, mấy miếng vàng này cũng bị Bàn gia phát hiện rồi cơ đấy~" "Bàn Tử, mấy miếng vàng này là đồ tốt đấy!

Niên đại lâu đời, giá trị không nhỏ đâu.

Có thể mang đi được." Bàn Tử mân mê hai miếng vàng trong tay, hỉ hả: "Vớ được hai miếng vàng, không tệ, không tệ." Lâm Nghị thấy vàng thì tội gì không lấy, cười bảo: "Tiểu béo, sao ông lấy có hai miếng thế?" Bàn Tử: "Chẳng phải bảo chỉ lấy một hai thôi sao?" Lâm Nghị nói: "Ông lấy một hai, tôi lấy một hai, Lão Hồ lấy một hai, chỗ này ít nhất cũng phải sáu miếng chứ!" Lão Hồ: "???" Mắt Bàn Tử sáng rực: "Đúng đúng đúng, Lão Lâm, ông nói quá đúng!

Sao tôi không nghĩ ra nhỉ!" Vừa nói, Bàn Tử vừa vung tay thu hết sáu miếng vàng trên mặt đất vào túi.

Lâm Nghị hài lòng gật đầu: "Thế mới đúng chứ!" Thấy Bàn Tử vơ sạch chỗ vàng, Lão Hồ mới vỡ lẽ.

Hóa ra trước đây Lâm Nghị từ chối mang theo tượng điêu khắc, đỉnh lớn hay quan quách chỉ vì chúng quá cồng kềnh!

Đúng vậy, những thứ to lớn đó dù mang đi được cũng chẳng để làm gì, lại còn là bảo vật quốc gia, lỡ bị phát hiện thì cũng rắc rối to.

Giờ gặp mấy thứ nhỏ gọn dễ cất giấu như vàng miếng này thì Lão Lâm mới chọn mang đi.

Lão Hồ nghiêm mặt lại, cảm thấy như vừa được khai sáng.

Bản thân mình hiểu về quy tắc tổ tiên để lại vẫn còn nông cạn quá!

Tuyết Lỵ Dương nhìn bộ mặt của ba người này, trên khuôn mặt tinh tế hiện rõ vẻ cạn lời.

Lâm Nghị cười tủm tỉm nhìn Tuyết Lỵ Dương, hỏi: "Dương đại tiểu thư, cô có muốn lấy hai miếng không?" "Vô vị!" Tuyết Lỵ Dương lườm Lâm Nghị một cái.

Cô là đại gia phố Wall, mấy thứ nhỏ nhặt này trong mắt cô chỉ là trò vặt, không bõ bèn gì.

Nhưng ba anh em Lâm Nghị thì khác, họ đang trong giai đoạn 'khởi nghiệp', tuyệt đối không tha cái gì.

Ngoại trừ mấy thứ vặt vãnh, còn vàng bạc ngọc ngà thì dĩ nhiên là càng nhiều càng tốt!

Thấy Tuyết Lỵ Dương không nhận ý tốt, Lâm Nghị cũng không để bụng, dặn Bàn Tử: "Bàn Tử, Dương đại tiểu thư không lấy thì vàng trên đất cứ thu hết lại đi." Bàn Tử đã có kinh nghiệm từ lần trước, nhướng mày hỏi: "Lâm gia, lần này lại có cách nói gì thế?" Lâm Nghị đáp: "Chỉ lấy một hai, tôi đoán ý là lấy một hai phần mười đấy.

Trong mộ nhiều bảo bối thế này, lấy vài miếng vàng thì thấm tháp gì?" Bàn Tử: "(*^▽^*)" Lão Hồ: "!!!" Tuyết Lỵ Dương: "À!" Khổng Tước trong lòng cũng đã hiểu ra.

Những người anh vui vẻ này, bên cạnh việc tìm kiếm Mộc Trần Châu, còn muốn khai thác kho báu ở đây nữa!

Ngay lúc đó, Bàn Tử lại nhét thêm một miếng vàng vào tay cô, như thể muốn dùng miếng vàng này để chặn miệng cô vậy.

Đa số đồ tùy táng đã bị mục nát, không còn bao nhiêu món nguyên vẹn.

Dĩ nhiên, bất cứ thứ gì còn nguyên vẹn và có giá trị đều không thoát khỏi tay họ.

Bảo bối tốt thế này, Lâm gia sẽ đưa 'các ngươi' ra ngoài để mở mang tầm mắt.

Tiếp tục tiến bước, mọi người đến trước ba cây cầu đá ngắn và hẹp.

Dưới cầu là vực sâu với làn nước vàng đục ngầu, không biết sâu bao nhiêu, cũng không thấy dòng chảy, trông như một vũng nước đọng.

"Bước qua cầu Tam Thế, đi qua nước hồng trần, thoát thai hoán cốt, thành tiên tiêu dao." Lão Hồ nhìn cầu Tam Thế, cười khẽ: "Lão già Hiến Vương này nghĩ cũng chu đáo thật.

Có điều, bước qua cầu Tam Thế này chắc là đến quan quách của Hiến Vương rồi nhỉ?" Cái gọi là cầu Tam Thế được xây dựng theo lễ pháp mai táng 'thi giải thăng tiên'.

Theo truyền thuyết cổ đại, người sau khi chết cần bước qua cầu ba kiếp mới có thể rũ bỏ những vướng bận trần tục, sau đó mới thoát thai hoán cốt, ngao du thái hư, trở thành thần tiên tiêu dao.

Lâm Nghị cười nói: "Không sai.

Ông nhìn xem, các loài vật chạm khắc trên cầu đều có đôi có cặp đực cái, nên quan quách bên kia rất có thể có hai cỗ, là của Hiến Vương và vợ ông ta, đây là mộ hợp táng." Từ khi vào hầm mộ, Tuyết Lỵ Dương trở nên cẩn thận hơn, nói: "Mọi người không thấy là từ khi chúng ta vào mộ Hiến Vương, so với những gì đã trải qua trước đó thì đường đi quá đơn giản sao?

Tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn." Khổng Tước bảo: "Chị đừng dọa em, có gì không ổn đâu?

Cứ để anh Béo đi kiểm tra xem." Bàn Tử muốn khóc quá, Khổng Tước đối xử với mình 'tốt' thật đấy!

Lâm Nghị vỗ vai Bàn Tử: “Tiểu béo, hãy dũng cảm tiến về phía thắng lợi nào!” Không còn cách nào khác, Bàn Tử đành bấm bụng bước lên cầu Tam Thế.

Vừa qua khỏi cầu Tam Thế, không gian bỗng trở nên rộng mở, đây là một hang đá tự nhiên.

Ngay giữa hang đá này là nơi an nghỉ của chủ mộ.

Hang đá có những bức tường trắng muốt nổi bật trong bóng tối, loại màu trắng này không phải là đá cẩm thạch mà giống như một loại đá thạch anh trắng, nối trực tiếp lên đỉnh hang cao sáu bảy mét, hòa làm một với hang đá.

Giữa tường có một cửa động, có cánh cửa gỗ lớn đóng mười ba chiếc đinh đồng.

Cửa gỗ đã mục nát gần hết, chỉ còn khung đồng chống đỡ.

Bàn Tử đang dùng 'hắc chiết tử' để bẩy cửa.

Cạch một tiếng.

Bàn Tử không tốn bao nhiêu sức đã phá được cửa.

Sau cửa gỗ là một hầm mộ hình chữ 'Hồi', gồm hai tầng trong và ngoài.

Tầng ngoài không có gì đặc biệt, nhưng khi họ tiến vào tầng trong thì phát hiện ra ba cỗ quan tài.

Ba cỗ quan tài này có hình dạng, chất liệu và vị trí đặt hoàn toàn khác nhau.

Một cỗ là quan tài đồng (đồng quan), rất cao lớn, toát lên vẻ nặng nề.

Điều kỳ lạ là cỗ quan tài đồng nặng trịch này lại được treo lên bởi vài sợi xích sắt khổng lồ.

Cỗ thứ hai nhỏ hơn quan tài đồng kha khá, là một cỗ quan tài đá (thạch quan), gắn liền với mặt đất như thể vốn dĩ nó sinh ra từ đó.

Cỗ thứ ba là một cỗ quan tài gỗ (mộc quan), hơn nữa so với hai cỗ kia thì nhỏ hơn rất nhiều, trông giống như quan tài của trẻ con hoặc một phụ nữ nhỏ nhắn.

Gần họ nhất là cỗ quan tài đồng, ba cỗ quan tài được đặt theo hình chữ 'nhân', khoảng cách từ quan tài đá đến quan tài gỗ là tương đương nhau.

"Ba cỗ quan tài!" Lâm Nghị nhìn ba cỗ quan tài, mắt lóe lên tia sáng u tối.

"Cái... cái kiểu bài trí gì thế này?" Bàn Tử cũng ngơ ngác.

Họ vào đây là mộ Hiến Vương cơ mà?

Sao ở đây lại lắm quan tài thế này?

Khổng Tước nhìn cỗ quan tài gỗ, tò mò hỏi: "Mọi người ơi, em thấy chất liệu gỗ của quan tài này tốt quá, mang ra ngoài có bán được tiền không ạ?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Khổng Tước rồi cạn lời liếc nhìn ba người kia, nói: "Nhìn ba người các anh xem, làm hư cả em gái rồi!" Lâm Nghị gãi mũi, thản nhiên đáp: "Dương đại tiểu thư, cô nói gì thế!

Có phải chúng tôi bảo em ấy hỏi đâu.

Đúng không em gái?" Khổng Tước vội vàng gật đầu: "Anh Lâm nói đúng đấy ạ.

Chị Dương ơi, chúng ta đã tìm thấy kho báu thì không mang ra ngoài thì phí lắm.

Đây là thứ mà dân bản em hằng mong ước đấy." Lâm Nghị bật cười: "Thấy chưa, thấy chưa, Dương đại tiểu thư, cô đúng là không

biết củi gạo mắm muối đắt đỏ thế nào.

Nhưng mà em gái này, cái quan quách này mang ra ngoài cơ bản chẳng ai mua đâu, thường thì thứ bán được tiền tỉ phải là bảo bối bên trong quan quách cơ.” Bàn Tử toét miệng cười nói: "Đúng thế, đúng thế, mấy anh em mình thấy quan tài mà không mở thì đúng là có lỗi với thân phận Mô Kim Hiệu Úy quá.

Tới luôn bác tài ơi!" Ngay khi Bàn Tử đang xắn tay áo chuẩn bị làm một trận ra trò, Lão Hồ lại giơ tay giữ anh ta lại. "Bàn Tử, đừng có động loạn.

Tôi thấy cái quan quách này không đơn giản đâu, hai ông nhìn xem, cỗ quan tài gỗ này không hề bị rỉ nhựa, nhìn từ hướng vân gỗ thì thấy chất gỗ cực kỳ tinh tế, không phải loại thường." Lâm Nghị sau khi quan sát quan tài gỗ cũng nói: "Đây là quan tài được làm từ cây Ấm Tử, loại thực vật này thường mọc ở những nơi thâm sơn cùng cốc khuất bóng râm, quanh năm không thấy ánh mặt trời, lại thêm mấy trăm năm mới mọc được một vòng niên luân, là một loại dược liệu vô cùng hiếm gặp." Nghe Lâm Nghị nói xong, chân mày Lão Hồ không khỏi nhíu lại, bảo: "Lão Lâm, cỗ quan tài gỗ này lẽ nào chính là Ấm Tử Quan mà tổ tông chúng ta truyền lại?" "Đúng vậy." "Quách thanh đồng, quan ấm tử, bát tự không cứng chớ lại gần." Ánh mắt của mọi người một lần nữa rơi vào cỗ quan tài đồng đang treo lơ lửng giữa không trung bên cạnh.

Quách thanh đồng, quan ấm tử.

Phen này thì gặp đủ bộ rồi.

Chương 281

Bàn Tử nói: "Tôi bảo này, ngay từ lúc mới vào tôi đã thấy chỗ này cứ có cái luồng khí tà môn gì ấy." Khổng Tước nghe bọn họ người tung kẻ hứng cũng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, liền nói: "Hay là chúng ta đừng chạm vào chúng nữa!

Hay là đi nơi khác xem xét trước xem sao?" Lâm Nghị nhìn Khổng Tước, phát hiện cô bé này ngày càng biết nhìn xa trông rộng. "Em gái nói đúng đấy, chúng ta cứ đi xem xét xung quanh trước, xem có món gì đáng tiền không, sờ xong một lượt rồi mới quay lại khai quan!

Như vậy nhỡ có nguy hiểm gì thì cũng không chịu thiệt." Bàn Tử hì hì cười nói: "Tôi giơ cả hai tay tán thành!" Khổng Tước nghệt mặt ra, mình đâu có ý đó đâu! o( )o Lão Hồ vẻ mặt khó xử nói: "Lão Lâm, quy tắc của tổ tông truyền lại..." Lâm Nghị chẳng hề để tâm cười đáp: "Lão Hồ, cậu quá thủ cựu rồi!

Chúng ta khai quan, cùng lắm thì nhảy ra một con đại tống tử chứ gì, làm gì được mình?" "Nhưng mà tôi vẫn thấy không ổn, dù sao ngàn năm qua các bậc tiền bối đều nói vậy, trong cuốn sách kia của tôi cũng có giới thiệu." "Bát tự không cứng chớ lại gần.

Mấy anh em mình bát tự mà không cứng thì đã chẳng biết chết ở xó nào rồi.

Còn cuốn sách của cậu ấy à, đúng là rất hay, nhưng mà phải học cách tùy cơ ứng biến chứ.

Sách của cậu có nhắc đến Hoắc Thị Bất Tử Trùng không?" "Không có." "Có nhắc đến trên đời này có quỷ không?" "Cũng không." "Có nhắc đến người chết rồi còn biết nói chuyện không?" "Hình như cũng không." "Thế là đúng rồi còn gì.

Thời đại đang phát triển, xã hội đang tiến bộ, chúng ta phải đi cùng thời đại chứ." "Hình như đúng là vậy thật." "Quy củ thì chúng ta cũng đâu có không tuân thủ, lát nữa khai quan thì thắp một nén nến là được chứ gì." "Được rồi." Cuối cùng Lão Hồ cũng hạ quyết tâm.

Sau khi định ra kế hoạch, mọi người bắt đầu đi xem xét tứ phía.

Giữa hai lớp tường mộ chất đầy các loại tế khí bằng đồng đúc khổng lồ màu xám xanh, những đĩa đồng, đỉnh đồng, cùng những ngà voi, tiền ngọc, rìu ngọc xếp chồng lên nhau, tượng trưng cho thân phận quốc chủ của chủ nhân ngôi mộ.

Dù đều là đồ cổ nhưng dù sao đây cũng là một tiểu quốc Nam Di cách đây hai ngàn năm, kỹ thuật tương đối lạc hậu, gia công không tốt lắm, đem ra ngoài bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền.

Lâm Nghị tùy tay chọn lấy hai đồng tiền ngọc tốt nhất thu lại.

Tiền ngọc trong mắt người khác có lẽ không giá trị, nhưng đối với việc nghiên cứu nước Hiến thì lại có tác dụng cực lớn!

Đem ra ngoài chắc cũng bán được giá hời.

Sau khi dọn dẹp xong, mọi người đi tới trước ba cỗ quan tài.

Lão Hồ lướt mắt qua ba cỗ quan, nói: "Đã muốn khai quan thì chúng ta cứ bắt đầu từ cỗ quý nhất đi!

Mở cỗ Ấm Tử Quan này trước!" Thấy Lão Hồ chuyển biến tư duy nhanh như vậy, Lâm Nghị mỉm cười.

Lão Hồ thực sự không muốn khai quan sao?

Không phải đâu.

Họ đến mộ Hiến Vương để làm gì?

Tìm Mộc Trần Châu là một chuyện, còn phải tìm bảo bối để bán lấy tiền chứ!

Cái con người này ấy mà, chính là sĩ diện.

Muốn khai quan nhưng lại ngại tổ huấn, trong lòng thấy cắn rứt, cứ phải để mình thúc cho một cái sau mông thì mới chịu nói ra suy nghĩ thật lòng. "Bàn Tử, góc đông nam, thắp nến!" "Rõ, tuân lệnh đại ca." Trong lúc Bàn Tử thắp nến, Lâm Nghị đặt một tay lên Ấm Tử Quan.

Ngón tay thầm dùng lực nhưng Ấm Tử Quan vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ.

Với sức mạnh hiện tại của Lâm Nghị, chỉ cần dùng chút lực là đá cũng nát vụn, vậy mà cái quan tài gỗ này rõ ràng còn cứng hơn cả đá.

Ước chừng độ cứng ngang ngửa cốt thép!

Loại gỗ cổ thụ cấp bậc này quả thực hiếm thấy.

Không biết phải mọc bao nhiêu vạn năm mới to được nhường này, bao nhiêu vòng niên luân, cuối cùng lại bị Hiến Vương chặt hạ làm quan tài.

Ấm Tử Quan tuy không bằng Côn Luân Thần Mộc nhưng cũng là cực phẩm nhân gian.

Chắc chắn bán được khối tiền!

Hắc hắc.

Bàn Tử vừa xắn tay áo vừa hỏi: "Lão Lâm, cậu bảo cái Ấm Tử Quan này trị giá bao nhiêu?" Lâm Nghị xoa xoa mặt gỗ nói: "Nhìn chất lượng gỗ này, chắc là được làm từ lõi cây Ấm Tử, thứ này được gọi là ấm mộc đoạn bát thốn bản, nếu không phải gỗ Ấm Tử vạn năm thì căn bản không làm được loại quan tài cấp bậc này đâu!

Còn giá trị của nó hả, tính khiêm tốn thôi thì ba cỗ quan tài bằng vàng cùng kích cỡ cũng chưa chắc giá trị bằng nó!" Bàn Tử nghe xong

hai mắt sáng rực như sao: "Lão Lâm, tôi muốn!" "Không, cậu không muốn đâu." "Tôi thật sự muốn mà." "Không, cậu thật sự không muốn.

Chuẩn bị khai quan đi." "Được rồi." Trong lòng Bàn Tử có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đã quên béng đi mất.

Lâm Nghị rất hiểu Bàn Tử, anh biết gã chỉ bị tiền tài làm mờ mắt nhất thời nên mới nói vậy.

Quan tài không giống như vàng bạc ngọc khí, dù có mang đi được cũng chẳng có mấy người mua.

Giá trị lớn nhất chắc là nộp cho quốc gia, đóng góp cho sự nghiệp khảo cổ thôi.

Bàn Tử cũng hiểu đạo lý này, tặc lưỡi hai cái bảo: "Mau khai quan thôi!

Bàn gia tôi nôn nóng muốn xem bên trong có bảo bối gì lắm rồi!" Khổng Tước tuy sợ hãi, nép sát vào Tuyết Lỵ Dương nhưng vẫn tò mò nhìn chằm chằm vào Ấm Tử Quan xem bên trong có gì.

Lão Hồ và Bàn Tử sau khi nhổ hết đinh niêm phong quan quách, mỗi người giữ một bên, cùng lúc dùng lực, tiếng "rắc rắc" vang lên, nắp Ấm Tử Quan đã bị đẩy ra.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài mở ra, một luồng âm khí nồng nặc lạnh thấu xương ập thẳng vào mặt.

Dù là thể trạng như Lão Hồ và Bàn Tử cũng không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Lâm Nghị cầm đèn pin soi vào trong quan tài, ánh mắt mọi người cũng lập tức nhìn theo.

Dưới ánh đèn pin, họ lờ mờ thấy được tình cảnh bên trong.

Trong Ấm Tử Quan là một người phụ nữ mặc trang phục tinh mỹ,

đến tận ngày nay dung nhan của người đó vẫn tươi tắn như mới, dù quan tài đã mở ra nhưng mặt cô ta không hề bị héo rũ, thậm chí đến cả quần áo cũng không hề hư hại.

Người phụ nữ này rất đẹp, đẹp đến mức tà mị, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng có chút tự ti, ánh mắt mê mẩn nhìn người phụ nữ, nhất thời đờ người ra.

Khổng Tước lại càng không kìm được mà thốt lên: "Chị này đẹp quá đi mất." Bàn Tử thì cười hì hì bỉ ổi: "Đúng là đẹp thật, đẹp hơn cô nhiều." Khổng Tước hình như không nghe thấy lời Bàn Tử, đôi mắt cứ đờ đẫn nhìn chằm chằm người phụ nữ.

Định lực của Lão Hồ hơn hẳn Bàn Tử, anh nhìn qua ba người kia rồi lại nhìn Lâm Nghị, bảo: "Lão Lâm, xác nữ này không ổn." Lâm Nghị gật đầu: "Đúng là có chút không ổn, nhưng không ổn ở đâu thì nhất thời tôi cũng chưa nói rõ được." Chưa bàn đến chuyện xác nữ dung nhan không đổi, thời cổ đại có rất nhiều phương pháp làm được điều này.

Nhưng chỉ cần nhìn vào xác nữ là có một cảm giác rất kỳ lạ, cứ như tim mình sắp bị cô ta đánh cắp mất vậy.

Trong lúc nói chuyện, nhóm Bàn Tử cũng tỉnh táo lại, nhớ đến lời mình vừa nói, mặt Bàn Tử đen lại, có chút chột dạ lén lút nhìn quanh quất.

Khổng Tước hình như không nghe thấy gì nên chẳng nói gì.

Tuyết Lỵ Dương thì nhíu chặt đôi mày thanh tú, sau khi tỉnh lại cô có thể cảm nhận rõ sự kỳ quái vừa rồi nhưng lại không biết mô tả thế nào.

Lão Hồ lấy ra móng lừa đen nói: "Mặc kệ nó, cứ nhét móng lừa đen vào miệng nó trước đã!" Thế nhưng lời Lão Hồ vừa dứt, bên tai

họ bỗng vang lên những tiếng "phập phập phập"!

Tiếng động cực kỳ nhỏ, cũng chỉ có những người luyện võ thực thụ như Lâm Nghị, Lão Hồ, Bàn Tử mới nghe ra được.

Khoảnh khắc đó, khí lạnh tràn ngập trong huyệt mộ, âm thanh đột ngột khiến Lão Hồ và Bàn Tử giật mình, vội vàng nhìn về phía ngọn nến ở góc đông nam.

Ngọn nến vẫn cháy bình thường, không hề có dấu hiệu bị tắt.

Ngay khi họ vừa thở phào nhẹ nhõm thì Tuyết Lỵ Dương với ánh mắt nhạy bén đã nhìn trân trân ra phía xa, nói: "Lão Lâm, đằng kia... có ánh lửa." Lâm Nghị cũng chú ý đến ánh lửa phía xa.

Ánh lửa rất tà dị, có màu xanh nhạt, còn mờ hơn cả ánh sáng của bọ lửa ma.

Có tổng cộng sáu đốm lửa xanh, giống như hỏa quỷ đến từ địa ngục đang chập chờn ở đó.

Lão Hồ vội vàng cầm đèn pin soi tới.

Một khuôn mặt quái dị đầy vảy đen hiện ra trước mắt anh!

Chương 282

Khuôn mặt này không có môi, chỉ có hai hàm răng sắc nhọn nhe ra, ánh sáng mờ nhạt của "ma hỏa" chính là phát ra từ miệng nó. "Cái... cái quỷ gì thế này!" Bị khuôn mặt quỷ bất ngờ xuất hiện làm cho hú vía, Bàn Tử chửi thề một tiếng.

Lão Hồ cũng đã cẩn thận giơ súng trường lên nhắm thẳng vào mặt quái vật.

Khoảng cách quá xa, ánh sáng lại lờ mờ, nhóm Lão Hồ có lẽ nhìn không rõ nhưng Lâm Nghị thì thấy rất tường tận.

Đó là sáu cái xác!

Không phải xác người mà là một loài đầy vảy đen, có đuôi cá giống như nhân ngư!

Giao nhân vảy đen!

Nói một cách bình dân thì chính là mỹ nhân ngư.

Vì mỡ giao nhân vảy đen có điểm cháy rất thấp mà chỉ một giọt cũng có thể cháy suốt mấy tháng, nên quý tộc thời xưa thường dùng mỡ của chúng làm dầu đèn trường minh.

Lâm Nghị cũng chỉ nghe nói trong sách, hôm nay mới là lần đầu tận mắt chứng kiến.

Những cái xác dường như đã được xử lý đặc biệt, khô cứng và đen nhẻm, trong âm cung không hề bị thối rữa, trên cột đồng có xích sắt xuyên qua xương bả vai của sáu con giao nhân này, ép chúng vào tư thế quỳ phục, khóa chặt vào cột đồng.

Chúng xếp thành một hàng đều đặn từ trên xuống dưới, miệng há hốc ra một cách lạ lùng.

Họng giao nhân bị một thứ màu trắng giống như thạch cao chặn lại, trên cái lưỡi khô cứng cắm một đoạn hỏa nhung, ánh xanh mờ nhạt chính là phát ra từ đó.

Lão già Hiến Vương đúng là độc ác, bên trên dùng người làm đèn, bên dưới lại dùng giao nhân vảy đen hiếm thấy để làm đèn!

Ngôi mộ như này mà vẫn còn tồn tại tốt suốt hơn hai ngàn năm qua, Lâm gia ta đến muộn rồi.

Nếu ta đến sớm hơn thì đã phá tan tành cái mộ cổ này của lão rồi.

Mọi người từ từ tiến lại gần, Tuyết Lỵ Dương kiến thức uyên bác, dần nhìn rõ hình dạng giao nhân vảy đen, nói: "Là giao nhân vảy đen.

Không sao đâu, đều chết cả rồi, chắc là đèn trường minh trong mộ cổ, nến vãng sinh thôi." Bàn Tử đầy nghi hoặc hỏi: "Giao nhân vảy đen?

Đèn trường minh?

Thật hay giả vậy?" Lão Hồ trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Tôi thấy giống đồ thật đấy, không chừng hai ngàn năm trước thực sự có giao nhân tồn tại." "Thật thì thật, làm Bàn gia hú vía, hóa ra chỉ là mấy cái đèn trường minh." Bàn Tử chặc lưỡi nói.

Khổng Tước thở phào, lòng nhẹ nhõm hẳn: "Em cũng bị dọa chết khiếp, hóa ra là sáu ngọn đèn trường minh." Khổng Tước vừa dứt lời, sắc mặt những người khác lập tức thay đổi.

Lâm Nghị cùng Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau, thần tình trở nên nghiêm trọng.

Khổng Tước nói không sai.

Ở đây có tổng cộng sáu ngọn đèn trường minh!

Từ xưa đến nay, mỗi một ngọn đèn trường minh tương ứng với một chủ nhân của quan tài!

Mà ở đây chỉ có ba cỗ quan tài, tại sao lại xuất hiện sáu ngọn đèn trường minh? "Mẹ kiếp, thế này là sao!" Lão Hồ nhíu chặt mày.

Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn quanh quất, muốn tìm chủ nhân của ba ngọn đèn còn lại.

Nhưng chỗ này họ vừa sới tung lên một lượt rồi mà.

Ngoài ba cỗ quan tài trước mặt thì chẳng còn cỗ nào khác nữa! "Nến tắt rồi!" Ánh mắt Lâm Nghị rơi vào ngọn nến Bàn Tử vừa thắp, ngọn nến đó chẳng biết từ lúc nào đã tắt ngóm. "Mau qua xem Ấm Tử Quan!" Lão Hồ nghiêm giọng hô lên.

Mọi người vội vàng chạy tới, thấy xác chết trong quan quách vẫn nằm yên vị bên trong mới thở phào một cái. "Tự mình dọa mình." Bàn Tử gan lớn, giờ thì chẳng thấy sợ tí nào.

Tắt thì tắt thôi.

Cho dù có biến thành cương thi thì cũng làm được cái trò trống gì? "Không được chủ quan." Lão Hồ nói vẻ nghiêm túc.

Ngay khi mọi người cứ ngỡ mọi chuyện vẫn ổn thì bên tai vang lên tiếng "rắc rắc", cứ như có thứ gì đó bị nứt vỡ.

Âm thanh giòn giã lọt vào tai, đặc biệt là trong ngôi mộ cổ chết chóc này lại càng nghe rõ mồn một.

Ánh mắt mọi người ngay lập tức tập trung vào nơi phát ra âm thanh!

Chính là cỗ quan tài đồng cách đó không xa!

Do thời gian quá lâu, quan tài đồng đã mọc rỉ xanh, trên thân quan tài còn có vô số vân xanh, nhìn từ xa trông giống như những con rết

xanh vậy.

Ngoài những đường vân giống rết đó, quan tài còn bị quấn bởi chín đạo xích sắt nặng nề, phong tỏa kín mít, bên ngoài đúc rất nhiều loài thực vật kỳ dị!

Lâm Nghị sải bước đi tới trước quan tài đồng, liếc mắt một cái đã thấy một tấm gương đồng treo ngay phía trước quan tài!

Tuy nhiên lúc này tấm gương đồng đã bị nứt đôi từ chính giữa, tiếng vỡ vừa rồi chắc chắn là do nó gây ra.

Những người khác đuổi kịp cũng thấy tấm gương đồng cổ bị vỡ này.

Lão Hồ càng thêm căng thẳng: "Đây chắc là gương đồng cổ dùng để trấn xác, xem ra thứ bên trong quan quách này nổi giận rồi." Khổng Tước sắc mặt hơi tái đi hỏi: "Anh Hồ, trong quan tài là thứ gì vậy?" Bàn Tử không thèm để ý nói: "Còn thứ gì được nữa, người chết chứ gì." Khổng Tước nắm tay Tuyết Lỵ Dương, run rẩy nói: "Chị Dương, chúng ta ở sát nhau cho có gì còn hỗ trợ nhau." Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thấy sự việc không hề đơn giản, nhưng cô nghiến răng nói: "Lão Lâm, những chuyện này tà môn quá, chúng ta nên làm gì đây?" Lâm Nghị xua tay, thản nhiên đáp: "Tiếp tục khai quan, không phải sợ!" Theo góc nhìn của Lâm Nghị thì biến thành cương thi thì cứ biến thôi.

Có biến rồi nhảy ra khỏi quan tài thì anh mới dễ thu hồi ba cỗ quan quách này chứ.

Còn hơn là không mở quan tài rồi để mấy con đại tống tử đó phá hỏng hết quan quách, như thế thì phí lắm!

Những cỗ quan quách tốt thế này mà bị phá hỏng thì quá đáng tiếc!

Bàn Tử liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, cái gì đến thì mình cũng không cản được, sợ cái búa ấy!

Lão Hồ mau qua giúp một tay!" Bàn Tử là phái hành động, đã đứng sẵn trước cỗ quan tài đá, xoa tay hầm hè.

Lão Hồ bất lực lắc đầu, đành phải đâm lao thì theo lao thôi.

Lâm Nghị thì lẳng lặng thắp lại nến, chuyện khai quan này thì nghi thức cảm là rất quan trọng.

Thắp nến xong anh quay lại Ấm Tử Quan xem có món gì đáng tiền không.

Lục lọi một hồi mà chẳng thấy món đồ tùy táng nào.

Chẳng biết người nằm trong Ấm Tử Quan là gì của Hiến Vương mà lão ta keo kiệt thế, một người phụ nữ đẹp thế này mà chẳng cho món gì đáng giá theo cùng.

Đúng là tra nam mà!

Tuyết Lỵ Dương đi tới bên cạnh Lâm Nghị, liếc nhìn xác nữ trong Ấm Tử Quan, nói: "Sáu ngọn đèn trường minh chứng tỏ ở đây táng sáu người.

Ở đây mới có ba cỗ quan tài, xem ra quan quách của Hiến Vương vẫn ở nơi khác.

Nhưng anh có thấy lạ không?

Dù tính cả hai vợ chồng Hiến Vương thì ở đây cũng chỉ cần thắp năm ngọn đèn thôi.

Ngọn dư ra kia là dành cho ai?" Lâm Nghị nhún vai nói: "Đừng nghĩ nhiều quá.

Chỉ riêng chuyện ở đây tự dưng lòi ra ba cỗ quan tài lạ hoắc đã vô lý rồi, chẳng lẽ không cho phép lòi ra thêm một cỗ nữa sao?

Chương 283

Có khi cỗ còn lại nằm ở xó nào đó mà chúng ta chưa tìm ra thôi." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy thì sững lại, lời Lâm Nghị nói cũng có lý.

Anh không thấy lạ vì ba cỗ quan tài trước mắt mà lại đi lo lắng về cỗ thứ sáu, xem ra mình đúng là lo xa quá rồi.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị, đột nhiên hỏi một cách nghiêm túc: "Lão Lâm, chúng ta có thể tìm thấy Mộc Trần Châu không?" Trải qua bao nhiêu chuyện, cô sở dĩ nghĩ nhiều như vậy chẳng qua là vì lòng không yên, chưa có được câu trả lời chắc chắn.

Lâm Nghị khí định thần nhàn, tự tin nói: "Dựa theo bố cục lăng mộ Hiến Vương, chín mươi chín phần trăm Mộc Trần Châu nằm ở đây." Tuyết Lỵ Dương thở phào một cái thật dài: "Thật hy vọng chúng ta không rơi vào cái một phần trăm kia." Lâm Nghị cười cười, Tuyết Lỵ Dương vừa mới lập flag rồi đấy.

Nếu là Khổng Tước hay Bàn Tử nói câu đó thì có khi cái một phần trăm kia tồn tại thật.

Trong lúc hai người trò chuyện, Bàn Tử và Lão Hồ đã mở được cỗ quan tài đá kia ra.

Tình hình trong thạch quan cũng tương tự như Ấm Tử Quan.

Điểm khác biệt duy nhất là đây là xác nam, hơn nữa do quần áo gặp không khí nên trong thoáng chốc đã thối rữa không còn hình thù gì.

Dưới ánh đèn, nhục thân xác nam đã khô quắt, hốc mắt trũng sâu, dường như lúc còn sống đã bị khoét mắt một cách dã man.

Lão Hồ thấy hai cỗ quan tài này đầy vẻ tà dị, nhíu mày nói: "Ba cỗ

quan tài này tà môn lắm, cỗ đầu tiên thì người phụ nữ đẹp không tưởng nổi, còn cỗ này thì thối rữa nát bét, lại còn bị khoét mắt nữa!

Cỗ thứ ba không biết sẽ là thứ quái quỷ gì.

Vì chúng ta đã xác định đây không phải quan quách của Hiến Vương, tôi nghĩ tốt nhất là nên đậy chúng lại như cũ." Bàn Tử vỗ vai Lão Hồ nói: "Lão Hồ, đừng có nhát thế, đã mở là mở hết, không tiếc gì cái cuối cùng này đâu!

Sóng gió gì anh em mình chả thấy qua rồi, còn sợ mấy thứ này à?" Lâm Nghị nhìn xác chết trong thạch quan, xoa cằm suy tư, trong lòng đã hiểu ra đôi phần.

Tại sao trong mộ huyệt lại có ba cỗ quan tài, và tại sao lại có sáu ngọn đèn trường minh.

Anh khẽ cười nói: "Bàn Tử nói đúng đấy, không tiếc gì cái quách đồng cuối cùng này." Thấy Lâm Nghị ung dung bình thản lại đầy tự tin, Lão Hồ cũng cảm thấy có điều gì đó khác biệt, hỏi: "Lão Lâm, có phải anh biết gì rồi không?" Lâm Nghị hì hì cười nói: "Đúng là có đoán được đôi chút, nhưng cần phải mở quách thanh đồng ra để chứng thực lại đã." Bàn Tử bực mình nói: "Lão Lâm, cái nhà ông lại còn học thói úp úp mở mở nữa.

Cứ treo cổ người ta thế, giờ nói cho anh em nghe xem nào, để còn biết đường mà chuẩn bị chứ." Mọi người đều tò mò nhìn Lâm Nghị, thấy ai cũng muốn biết nên anh cũng không giấu giếm nữa: "Ba cỗ quan tài này chắc là Tam thế thi của Hiến Vương!" Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: "Tam thế thi?

Đó là cái gì?" Lão Hồ nghe thấy ba chữ Tam thế thi thì cũng bừng tỉnh đại ngộ, khẽ ho hai tiếng, tự tin giải thích: "Tam thế thi thì tôi cũng có biết chút ít.

Người xưa cho rằng con người có ba thứ độc là tham, sân, si, đó là nguồn gốc của mọi cái ác, muốn thành tiên thì phải trừ bỏ được ba thứ độc này mới có cơ hội phi thăng đắc đạo.

Theo tôi thấy, ba cỗ quan tài này lần lượt đại diện cho mỗi một đời của Hiến Vương, đồng thời cũng đại diện cho một loại nguồn gốc tội lỗi, Hiến Vương chôn chúng ở đây chắc là muốn đốt trụi tội lỗi và tam độc của ba đời quá khứ, từ đó mưu cầu cơ hội phi thăng." Bàn Tử gãi đầu bảo: "Xạo thế, lẽ nào thực sự có kiếp này kiếp sau thật sao?

Trong quan tài này là ba kiếp trước của lão già Hiến Vương à?" Lão Hồ lắc đầu cười: "Trong ba cỗ quan tài này đương nhiên không phải là thi thể ba kiếp trước của Hiến Vương rồi.

Tôi đoán là Hiến Vương dùng thi thể của người khác để làm Tam thế thi thôi, nhưng mà để được chọn làm Tam thế thi thì ít nhất cũng phải là đại thần có công lao mới đủ tư cách.

Cái xác nữ chúng ta xem lúc nãy chắc là phi tần của Hiến Vương, hoặc là mỹ nhân tuyệt sắc được tuyển chọn trong cả nước, có thể đại diện cho tham dục, tức là Tham thi của Hiến Vương.

Trong Đạo giáo cái này được gọi là kiếp nạn Tam sinh Tam ngục." "Khá khen cho ông Hồ, cái gì cũng biết." Lão Hồ ngẩng cao đầu ưỡn ngực, trông thì có vẻ không nói gì nhưng có thể thấy là đang cực kỳ tự hào.

Tuyết Lỵ Dương cũng có hiểu biết về phương diện này, cô nói: "Nếu đã nói vậy thì lai lịch của ba cỗ quan tài chúng ta đã biết, nhưng còn ngọn đèn trường minh thứ sáu thì giải thích thế nào?" Nhắc đến ngọn đèn thứ sáu, Lão Hồ nhíu mày một cái: "Cái này...

đúng là tôi chưa nghĩ ra.

Lão Lâm, anh biết không?" Lâm Nghị gật đầu nói: "Lúc nãy Lão

Hồ cũng nói rồi, đây là kiếp nạn Tam sinh Tam ngục, đã là Tam thế thi đến để chịu kiếp nạn thì tự nhiên đều không có kết cục tốt đẹp.

Mọi người nhìn cái xác cổ trong thạch quan này thì biết, đôi mắt chắc chắn đã bị Hiến Vương khoét đi!

Hơn nữa, mọi người chỉ biết để trải qua kiếp nạn Tam sinh Tam ngục thì cần Tam thế thi, nhưng lại không biết rằng còn có cái xác thứ tư nữa!" Lão Hồ kinh ngạc nhìn Lâm Nghị: "Cái thứ tư?" Lâm Nghị liếc qua sáu ngọn đèn trường minh, nói: "Đúng vậy.

Cái xác thứ tư này được gọi là Ảnh cốt.

Tam thế thi trải qua tai kiếp đều không có kết cục tốt, còn Ảnh cốt này chính là được ghép lại từ những bộ phận còn thiếu trên cơ thể của Tam thế thi.

Tam thế thi chôn ở nhân gian, Ảnh cốt chôn ở minh giới, còn thi thân của Hiến Vương thì ngự tại thiên giới." Lão Hồ nghe xong cảm thán: "Tâm tư của lão Hiến Vương này thâm sâu thật, xem ra trong mộ huyệt này còn phân ra cả thiên, địa, nhân tam giới nữa!

Việc tìm kiếm thi cốt của Hiến Vương xem ra đã có manh mối rồi." Tuyết Lỵ Dương mừng rỡ: "Lão Lâm, tốt quá rồi.

Nơi này đã đại diện cho nhân giới thì minh giới có thể nằm ở phía dưới, còn nơi giấu xác Hiến Vương chắc chắn là ở thiên giới phía trên!

Chúng ta chỉ cần đi lên trên thôi." Lâm Nghị lắc đầu bảo: "Đừng nghĩ đơn giản quá, lúc nãy chúng ta đã tìm một lượt rồi, có thấy con đường nào Hiến Vương đi không?

Cũng không tìm thấy cơ quan cửa đá gì cả, nên đừng vội, cứ làm sáng tỏ chỗ này đã." Bàn Tử ngắm nghía cái xác trong thạch quan, thắc mắc hỏi: "Các ông bảo xác trong thạch quan bị khoét mắt, thế còn

xác nữ trong Ấm Tử Quan là chết thế nào?" Lời Bàn Tử vừa dứt, sau lưng mọi người đột nhiên vang lên một giọng nữ u u tà mị. "Cây không tim thì sống được, người không tim có sống được không?" Giọng nói này hay một cách lạ thường, khiến người nghe không khỏi xiêu lòng.

Mọi người quay đầu lại, trên Ấm Tử Quan có một người phụ nữ xinh đẹp đang tựa vào đó, mỗi nụ cười, mỗi cử động của cô ta đều khiến người ta xao xuyến, lòng xuân phơi phới.

Cô ta mặc cung trang đặc trưng của nước Hiến thời cổ, vốn dĩ bao bọc cơ thể rất kín kẽ, nhưng lúc này lại bị xé toạc ở giữa, để lộ nửa bầu ngực trắng nõn khiến người ta không nỡ rời mắt.

Đôi mắt đầy mị hoặc nhìn mọi người, cười như không cười, mang chút vẻ phong trần, nửa phần thanh tú, bảy phần say đắm.

Khổng Tước mới nhìn một cái đã bị cuốn hút sâu sắc.

Bản thân cô bé không xinh đẹp lắm, rất ngưỡng mộ những người thành phố da trắng dáng xinh, giờ thấy người phụ nữ này thì trong mắt đầy vẻ ghen tị. "Lão Lâm...

Lão Hồ...

Người phụ nữ này đẹp quá." Bàn Tử nhìn chằm chằm không chớp mắt, không ngừng nuốt nước miếng.

Ngay cả đôi mắt Lão Hồ cũng không kìm lòng được mà nhìn chằm chằm.

Quá đẹp.

Đẹp đến mức không giống người.

Tuyết Lỵ Dương còn coi là tỉnh táo, nhưng khi đôi mắt nhìn vào cô ta, trong lòng lại không thể dấy lên chút cảnh giác nào.

Cô thừa biết người phụ nữ trước mặt là thứ không sạch sẽ, nhưng vẫn không nhịn được muốn nhìn thêm một chút, muốn lại gần thêm chút nữa.

Đôi mắt Lâm Nghị lóe lên một tia tử quang, nhìn thấu người phụ nữ kia.

Dưới lớp quần áo là một cơ thể gần như hoàn mỹ, nhưng ngay tại vị trí trái tim lại là một cái lỗ hổng.

Người phụ nữ này, không đúng, chính xác là xác nữ này không có tim. "Vị công tử này, cây không tim thì sống được, người không tim có sống được không?" Xác nữ nhìn Lâm Nghị bằng ánh mắt dịu dàng mà đầy thắc mắc. "Đương nhiên là không sống được rồi." Lâm Nghị đáp. "Vậy... công tử có thể đưa tim mình cho em không?

Em cảm thấy ngực mình trống rỗng quá, hình như thiếu mất thứ gì đó." Nói rồi, xác nữ nhẹ nhàng bước tới, thong thả tiến về phía Lâm Nghị.

Theo mỗi bước chân của cô ta, vạt váy đung đưa, đôi chân dài trắng nõn hiện ra trước mắt mọi người, từ ngón chân đến bắp đùi đều thẳng tắp, không một chút khiếm khuyết.

Lâm Nghị thản nhiên cười nói: "Nếu cô có bản lĩnh thì cứ tự lại đây mà lấy." Trong chớp mắt, xác nữ đã đến trước mặt Lâm Nghị, một chân giơ cao áp vào hông anh rồi từ từ hạ xuống.

Sau đó mười đầu ngón tay ngọc ngà của cô ta ấn lên bụng Lâm Nghị, vuốt nhẹ từ dưới lên trên đến tận ngực anh. "Vậy tiểu nữ đa tạ công tử..." Khoảnh khắc tiếp theo.

Trên mười đầu ngón tay ngọc ngà đó bỗng mọc ra bộ móng tay màu xanh tím vô cùng sắc nhọn, dễ dàng đâm rách lớp áo trước ngực Lâm Nghị.

Nhưng khi vừa chạm vào da thịt anh thì một luồng điện từ trong cơ thể Lâm Nghị phóng ra, men theo đầu ngón tay cô ta rồi lan khắp toàn thân trong nháy mắt.

Một tiếng "xoẹt" vang lên!

Bộ móng tay xanh tím bị đánh tan tác, những ngón tay trắng nõn của xác nữ bắt đầu thối rữa từng chút một, cánh tay chằng chịt những tia máu đáng sợ, trên người cô ta cũng bốc lên từng luồng khói trắng.

Chương 284

Bộ quần áo vốn rực rỡ như mới giờ cũng trở nên rách nát thảm hại, dung mạo tuyệt sắc hiện lên vài nếp nhăn, trông già đi rất nhiều. "Chút tà túy hèn mọn mà cũng dám làm loạn trước mặt Lâm gia!

Đã không có tim thì ngoan ngoãn đi chết đi." Lâm Nghị trừng mắt nhìn xác nữ, tung ra một chưởng, chưởng này thấp thoáng tiếng sấm chớp, không chút nương tay cắm thẳng vào vị trí trái tim trên ngực cô ta.

Chiêu Dương Ngũ Lôi trong lòng bàn tay anh nổ tung trong cơ thể cô ta ngay lúc đó!

Lôi pháp vốn là khắc tinh của mọi loại tà túy, huống hồ là Dương Ngũ Lôi do anh tu luyện.

Dù chỉ mới nhập môn nhưng đối phó với tà túy cũng đã đủ uy lực rồi.

Xác nữ như bị sét đánh, toàn thân run rẩy, co giật không ngừng, dung nhan nhanh chóng héo rũ, quần áo cũng vì lôi pháp phá giải thuật pháp mà tan biến vào không khí.

Chỉ trong chốc lát, xác nữ đã hiện nguyên hình.

Thân xác khô quắt, teo tóp đến thảm thương, tóc rụng lả tả xuống đất, đôi mắt đờ đẫn không chút ánh sáng, một lát sau thì hốc mắt lõm xuống, hoàn toàn co quắp lại.

Lâm Nghị vung tay rút ra khỏi lồng ngực cái xác nữ đó, cái xác đổ rầm xuống đất.

Xác nữ bị Lâm Nghị giải quyết, đám Lão Hồ cũng bừng tỉnh.

Nhận ra chuyện vừa xảy ra, họ cảm thấy như tâm thần vừa bị

khống chế, không có một chút ý nghĩ phản kháng nào.

Trong lòng ai nấy đều thấy sợ hãi.

Chuyện này quá đỗi tà môn.

E là nếu bị xác nữ móc mất tim thật thì họ vẫn còn thấy vui sướng, coi đó là hạnh phúc và cam lòng chết vì cô ta.

Bàn Tử kéo kéo Khổng Tước, rồi nhìn Lâm Nghị hỏi: "Lão Lâm, cái mẹ gì vừa xảy ra thế hả?" Lâm Nghị lắc đầu nói: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng giải quyết xong rồi." Về thuyết Tam thế thi thì Lâm Nghị cũng không biết nhiều lắm.

Tại sao cái xác nữ bị khoét tim lại xảy ra tình trạng như vậy thì anh cũng không dám chắc.

Lão Hồ liếc nhìn cái xác cổ bị khoét mắt trong thạch quan, nói: "Cái xác nữ kia đã biến thành đại tống tử rồi, thế còn cái xác nam này thì sao?" Lâm Nghị quan sát kỹ xác nam rồi nói: "Xác nam chỉ là một cái xác bình thường, không có dấu hiệu biến đổi." Xác nữ tuy đã biến đổi nhưng xác nam cơ bản không khác gì tử thi thông thường nên anh có thể khẳng định trăm phần trăm nó sẽ không sống lại.

Tuyết Lỵ Dương nhìn quách thanh đồng, giọng nghiêm túc hỏi: "Lão Lâm, cái quách đồng này có mở nữa không?" Lâm Nghị nhún vai, vẻ bất cần nói: "Mở chứ, đương nhiên phải mở!

Biết đâu sau khi mở ra sẽ phát hiện bí mật của minh giới và thiên giới nằm ở bên trong thì sao!" Tam thế thi nằm ở nhân gian, Ảnh cốt nằm ở minh giới, còn nhục thân Hiến Vương nằm ở thiên giới.

Nếu thực sự có cơ quan thì phần lớn là nằm trên quan quách này.

Lão Hồ bán tín bán nghi hỏi: "Lão Lâm, anh bảo cái xác trong Ấm Tử Quan bị khoét tim, xác trong thạch quan bị khoét mắt, vậy cái xác trong quách đồng này bị mất cái gì?" Bàn Tử đã đi đến trước quách

thanh đồng, bảo: "Mặc kệ nó mất cái gì, mở ra xem là biết ngay chứ gì?

Mau lên Lão Hồ, tháo mấy cái xích sắt này xuống!" Quách thanh đồng được những vòng đồng đen sì treo lơ lửng trên không trung, muốn khai quan thì nhất định phải hạ nó xuống mặt đất mới được.

Khổng Tước nhìn cái quách đồng xanh lét, trong lòng sợ hãi vô cùng, nuốt nước miếng nói: "Em thấy hay là chúng ta cứ đi tìm cơ quan quanh đây xem sao, cái quách đồng này to thế, nhỡ đâu bên trong nhảy ra một con đại tống tử siêu to khổng lồ thì sao." Bàn Tử cạn lời nói: "Phi phi phi, đừng có nói bậy.

Trẻ con không biết gì, không chấp nhé." Hai người vừa dứt lời.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc"!

Vòng đồng treo quách bỗng nhiên đứt đoạn một cách kỳ lạ!

Trong hầm mộ hồi đãng tiếng ầm ầm nổ vang.

Bàn Tử đứng gần quan quách đồng nhất, giật nảy mình vội né sang một bên.

Những người khác cũng dồn ánh mắt vào đó.

Chỉ thấy do vòng đồng đứt đoạn, quan quách đã nghiêng đi, treo lơ lửng trên không trung lắc lư không ngừng.

Ngay sau đó là ba tiếng 'rắc rắc' liên tiếp, lại thêm ba vòng đồng nữa bung ra.

Một tiếng 'oanh' lớn, đầu trước của cỗ quan quách đồng khổng lồ đập mạnh xuống đất, dù mặt đất toàn là đá nhưng vẫn bị nó đập cho nứt toác.

Khổng Tước nép sát vào Shirley Yang, Shirley Yang thì căng thẳng thần kinh, khẽ tiến lại gần Lâm Nghị.

Lão Hồ và Bàn Tử bạo gan tiến lên phía trước.

Dưới ánh đèn pin, có thể thấy quan quách đồng đã lún sâu xuống đất, một luồng hàn khí âm lãnh từ dưới lòng đất truyền ra.

Lão Hồ vừa mừng vừa sợ reo lên: "Đây là...

Lão Lâm, mau lại đây xem, cái quan quách này đập thủng mặt đất tạo thành một cái hố rồi!

Phía dưới tựa hồ còn có không gian khác!".

Lâm Nghị bước tới liếc nhìn một cái.

Đúng như Lão Hồ nói, do quan quách quá nặng, đà rơi của nó đã làm thủng mặt sàn, lộ ra không gian bên dưới.

Với thị lực kinh người, qua khe hở giữa các khối đá, anh lờ mờ thấy được tình hình bên trong.

Bên trong tối đen và ẩm ướt, luồng hàn khí âm lãnh cực độ toát ra khiến người ta có cảm giác như đang bước vào địa ngục.

E rằng người bình thường bị luồng khí này thổi trúng thì ít nhất cũng phải lâm bệnh nặng ba ngày!

"Phía dưới chắc hẳn là 'Minh Giới', nơi mai táng ảnh cốt của Hiến Vương!" Lâm Nghị nhận định.

"Khá lắm!" Bàn Tử mừng rỡ: "Cái quan quách này đúng là trợ thủ đắc lực, không ngờ chúng ta lại phát hiện ra Minh Giới theo cách này".

Shirley Yang cũng rất vui mừng, nhìn Lâm Nghị hỏi: "Lão Lâm, nếu bên dưới là Minh Giới, vậy phía trên mộ thất này có phải là 'Thiên Giới' không?".

Lão Hồ gật đầu tán thành: "Dương đại tiểu thư nói có lý!

Lão Lâm, hay là cậu dùng Hắc Kim Cổ Đao chọc lên trên thử xem,

biết đâu lại lòi ra một cái lỗ nữa, như vậy chúng ta đỡ phải tốn công, đi thẳng vào quan quách Hiến Vương luôn!”.

“Nếu đơn giản thế thì tốt rồi.” Lâm Nghị lắc đầu.

Nếu quan quách Hiến Vương dễ tìm như vậy thì ông ta đã chẳng phải là Hiến Vương.

Theo anh biết, quan quách Hiến Vương nằm trong một khối nhục linh chi khổng lồ, nên mấu chốt là tìm được gốc Thái Tuế vạn năm đó chứ không phải là tìm hướng trên dưới.

Bàn Tử vẫn nhìn chằm chằm vào cái hố, nhanh chóng chú ý đến thứ gì đó bất thường, phấn khích hét lên: “Mọi người nhìn kìa!

Bên trong có thứ gì đó phát ra ánh xanh lam, có phải là bảo vật không?!”.

Lão Hồ và mọi người quan sát kỹ, sâu trong Minh Giới quả nhiên có một vùng tinh thạch màu xanh lam tỏa sáng, vì khoảng cách xa nên không nhìn rõ hình dáng, nhưng cả một vùng xanh rực rỡ trong bóng tối cực kỳ bắt mắt.

Lão Hồ nhe răng cười: “Cái này không chừng là lam bảo thạch trong truyền thuyết!

To thế kia thì đúng là có một không hai trên đời!”.

Bàn Tử vội hỏi: “Lam bảo thạch?

Thứ đó đáng giá lắm sao?”.

Lâm Nghị cười khẽ: “Tất nhiên là đáng giá rồi!

Nói cho ông biết, một viên lam bảo thạch to bằng quả trứng gà ông có biết bao nhiêu tiền không?”.

“Bao nhiêu?”.

“Ít nhất cũng vài chục triệu!”.

“Mẹ ơi, vài chục triệu?

To bằng quả trứng gà thôi á?”.

Chương 285

“Đúng, mà là tính bằng USD đấy!”.

“Vậy... chúng ta phát hiện nguyên một mảng lớn thế kia, chẳng phải là phát tài to rồi sao!

Quy ra được bao nhiêu quả trứng gà đây!”.

Đổi đời sau một đêm cũng chỉ đến thế thôi!

Bàn Tử kích động đến mức thở không ra hơi.

Lão Hồ nghe xong hai mắt cũng sáng rực lên.

Anh biết đá quý đáng giá nhưng không ngờ lại giá trị đến vậy.

Nếu là thật, họ coi như thoát ly giai cấp trung lưu, thực sự trở thành đại phú ông, thậm chí có khi còn giàu hơn cả Dương đại tiểu thư!

“Mấy ông đừng có nghe Lão Lâm bốc phét.

Dù Miến Điện nổi tiếng với lam bảo thạch nhưng điều kiện hình thành rất khắt khe, đến nay chưa thấy viên tự nhiên nào to hơn nắm tay, đừng nói là cả một mảng lớn thế kia.

Tôi thấy phần lớn là thủy tinh thôi.” Shirley Yang dội gáo nước lạnh.

Lam bảo thạch và lam thủy tinh nghe thì gần giống nhau nhưng giá trị một trời một vực.

Đá quý phải có độ cứng nhất định, bền bỉ với thời gian mới được gọi là bảo thạch, ví dụ như kim cương hay lam bảo thạch.

Còn lam thủy tinh thì chạm nhẹ là vỡ, sao so được.

Bàn Tử tặc lưỡi: “Dương tham mưu, cô không được nhé, khó khăn lắm ba anh em tôi mới có cơ hội phát tài, đừng có ghen tị!

Nếu đúng là lam bảo thạch, chúng ta chia đều!”.

Lâm Nghị lắc đầu cười: “Đừng mơ nữa.

Dương đại tiểu thư nói đúng đấy, đó không phải lam bảo thạch mà là một cỗ quan tài bằng thạch tinh xanh, bên trong chắc là ảnh cốt của Hiến Vương”.

“Hả, vậy sao...” Bàn Tử thất vọng tràn trề: “Lão Lâm, cậu ác quá!

Cho Béo gia tôi hy vọng rồi lại dội ngay gáo nước lạnh”.

Lâm Nghị xoa mũi cười: “Ai bảo ông không chịu đọc sách.

Tục ngữ có câu, trong sách tự có nhan như ngọc, trong sách tự có nhà vàng!

Rảnh rỗi thì đọc sách nhiều vào, như mấy cuốn về đạo mộ hay pháp thuật của Cửu Thúc ấy, lúc đó muốn nhà vàng hay người đẹp đều dễ như trở bàn tay”.

Bàn Tử bĩu môi: “Được rồi, Lâm chính ủy, Béo gia tôi nhận thua vì kém văn hóa.

Mau nói xem bước tiếp theo làm gì?

Xử cái quan đồng này hay xuống xử cái quan thạch tinh xanh bên dưới?”. 'Chát!' Lâm Nghị vỗ mạnh lên quan quách đồng: “Đã ở ngay trước mặt rồi, không có lý gì lại không mở nắp”.

Ngay lúc bàn tay Lâm Nghị hạ xuống, tất cả các vòng đồng còn lại trên quan quách đều đứt tung!

Một tiếng 'oanh' lớn, cỗ quan quách đồng sừng sững đập mạnh xuống đất.

Tiếng vang chấn động khắp mộ thất hồi lâu không dứt.

Mặt sàn đá vỡ vụn, bụi cuốn lên mù mịt.

Quan quách đồng đập nứt một cái hố lớn rồi trượt thẳng xuống Minh giới bên dưới.

“Lão Lâm, cậu nương tay chút chứ, để anh em chuẩn bị cái đã!” Bàn Tử vừa phủi bụi đá trên người vừa lầm bầm.

Lâm Nghị thì nhìn chằm chằm vào quan quách: “Tôi vừa rồi không hề dùng lực, các vòng đồng tự nó bung ra đấy”. 'Xoẹt xoẹt... xoẹt xoẹt...' Lời Lâm Nghị vừa dứt, bụi bẩn chưa tan, từ trong quan quách đồng cổ truyền ra những âm thanh quái dị.

Giống như có người dùng móng tay cào vào thành đồng, âm thanh chói tai khiến màng nhĩ như muốn nổ tung.

Shirley Yang hít sâu một hơi: “Xem ra lại bị tiểu A-Mei nói trúng rồi, cái xác trong quan đồng này trá thi rồi!”.

“Tôi nói này Khổng Tước...” Bàn Tử chỉ tay vào đầu Khổng Tước, không biết nói gì hơn.

Khổng Tước thì ngơ ngác không biết làm sao, vẻ mặt như muốn nói: 'Em cũng không muốn thế, em đâu biết chuyện gì xảy ra, em oan quá, em muốn về nhà'.

Lâm Nghị thấy Bàn Tử bắt đầu nổi nóng thì bảo: “Tiểu Béo, giờ tổ chức cần ông đấy!

Lên đi, giải quyết rắc rối này cho tổ chức!

Chuyến đi hầm mộ Hiến Vương này tôi sẽ ghi công lớn cho ông!”.

Lão Hồ giữ tay Lâm Nghị lại: “Lão Lâm, tiểu Béo không xong đâu, nhìn cái bộ dạng gấu mướp của nó kìa, để tôi!”.

Lâm Nghị cười hắc hắc: “Cũng được, đồng chí Lão Hồ, tôi thấy

cái 'tống tử' trong quan đồng này không phải hạng vừa đâu, phải cẩn thận đấy".

"Yên tâm, yên tâm, dăm ba cái tống tử sao thoát được tiểu bảo kiếm của tôi!" Lão Hồ và Lâm Nghị kẻ tung người hứng, nói mấy lời tưng tửng.

Bàn Tử nghe vậy liền nóng máu, bước tới kéo Lão Hồ lại: "Lão Hồ, Lão Lâm, hai người cứ nghỉ ngơi đi, con tống tử này để Béo gia tôi bao thầu!".

Vừa nói, Bàn Tử đã nhảy xuống cái hố do quan quách đồng đập ra.

Bốn người Lâm Nghị đứng trên nhìn xuống chờ Bàn Tử khải hoàn.

Ba giây sau.

Đột nhiên một khối đen thùi lùi từ dưới hố bay lên, lao thẳng về phía Lâm Nghị.

Lão Hồ thấy vậy cười hô: "Tiểu Béo, thân thủ của ông đỉnh thật, quăng luôn cả con tống tử lên đây à!".

Lâm Nghị giơ tay đỡ lấy khối đen đang bay tới, tiện tay ném sang một bên.

Khối đen bị quăng vào tường, đau đớn kêu lên: "Ối mẹ ơi!".

Lão Hồ và Lâm Nghị nghe tiếng thì ngẩn ra.

Sao tiếng này giống Bàn Tử thế nhỉ?

Lão Hồ vội chạy lại đỡ, phát hiện người bên trong mặt mũi sưng vù như đầu lợn, không phải Bàn Tử thì còn ai vào đây?

"Tiểu Béo, ông sao thế này?

Nhìn cái mặt sưng lên như quả bóng da kìa." Bàn Tử giơ tay khẽ

chạm vào cái mặt đỏ hầm hầm, nhăn nhó: “Mẹ kiếp, lúc tôi vào thấy nắp quan đồng chẳng hiểu sao đã mở sẵn!

Thế là tôi định nhảy vào tóm con tống tử ra nện cho một trận, ai ngờ bị nó đánh lén, nếu không nhờ Béo gia tôi nghệ cao gan lớn, gồng mình đại chiến với nó tám trăm hiệp mới thoát được thì chắc mọi người chẳng còn thấy tôi nữa đâu!”.

Tám trăm hiệp?

Tính ra chỉ có ba giây à?

Đến lúc này mà vẫn không quên chém gió, đúng là chẳng ai bằng.

Quả nhiên là 'nam nhân ba giây', đầu có thể rơi máu có thể chảy nhưng khí thế thì không thể mất.

Chương 286

Lão Hồ nghiến răng, siết chặt thanh đoản kiếm bạc: "Tiểu Béo yên tâm, Hồ gia sẽ đi báo thù cho ông!".

Lão Hồ vừa xoay người định nhảy xuống hố thì cỗ quan quách đồng lúc nãy đã rơi xuống lại bay ngược lên trên!

Lâm Nghị nhướng mày, quan quách này đập trúng người thì không sao, nhưng nếu cứ thế này chắc chắn sẽ làm hỏng mất mấy cái quan tài đá và quan tài gốm xung quanh.

Đó toàn là điểm đạo mộ của anh cả đấy.

Anh đưa tay chặn đứng cỗ quan quách đang bay tới, một tiếng 'oanh' vang lên, quan quách dừng phắt lại, sau đó Lâm Nghị một tay đỡ lấy đáy quan, xoay người đặt nó xuống đất.

"Hừ." Lâm Nghị hừ lạnh một tiếng, đánh nhau thì đánh nhau, ném đồ đạc thì có gì là bản lĩnh?

Ngay khi Lâm Nghị đặt quan quách xuống, một bóng người cao lớn từ dưới hố nhảy lên.

Cái bóng này khoác chiến giáp, tóc tai rũ rượi, khắp người tỏa ra sát khí nồng nặc, khí thế cực kỳ hung mãnh.

Nó khác hẳn với những con tốt tử thông thường, cứ như một tử sĩ chỉ biết đến giết chóc!

Lão Hồ đã cầm đoản kiếm bạc xông lên!

Anh vung tay nhắm thẳng đầu cái bóng cao lớn đó mà chém.

Tuy nhiên, con tốt tử cao lớn đột ngột giơ tay, tốc độ nhanh đến kỳ lạ, chặn đứng cú kiếm của Lão Hồ.

Một tiếng 'xoẹt' chói tai, kiếm của Lão Hồ chém vào tay nó như chém vào đá tảng, không mảy may sứt mẻ!

Hơn nữa, với cú gạt tay của nó, dù sức lực Lão Hồ đã thuộc hàng đáng nể nhưng vẫn bị hất văng ra xa.

May mà công phu của Lão Hồ đã có chút thành tựu, anh xoay người trên không để triệt tiêu lực, lùi liên tiếp mười mấy bước mới đứng vững được.

"Con tống tử này sao khỏe thế!" Lão Hồ kinh ngạc nhìn gã tướng quân tống tử của Hiến Vương.

Sức mạnh cỡ này hèn gì Bàn Tử bị đánh cho sưng mặt rồi vứt ra ngoài.

Lâm Nghị liếc nhanh qua con tống tử tướng quân, nói: "Con tống tử này chắc bị Hiến Vương dùng bí thuật đoạt hồn, biến thành tử sĩ, nên sau khi chết trá thi sẽ có sức mạnh vô song, chỉ biết giết chóc, thấy người là giết".

Lúc này, Shirley Yang và Khổng Tước lại đứng gần con tống tử nhất, không ngoài dự đoán, nó liền khóa mục tiêu vào hai người.

Giây tiếp theo, tống tử tướng quân tùy ý nhấc bổng cái nắp quan tài đá bên cạnh, sải bước nặng nề lao tới.

Bước chân nó tuy nặng nề nhưng tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt Shirley Yang.

Shirley Yang cũng gan dạ nên không quá sợ hãi, nhưng Khổng Tước đã ôm chặt lấy cô run rẩy nhắm tịt mắt lại.

Shirley Yang biết với thực lực và tốc độ của con tống tử này, cô có chạy cũng vô ích.

Lão Hồ và Bàn Tử có công phu còn không phải đối thủ của nó, cô

sao thoát nổi?

Thế nhưng cô không hề hoảng loạn, trái lại tâm trí còn trở nên kiên định vô cùng!

Chắc chắn sẽ có người đứng ra bảo vệ cô!

Nhất định là thế!

Đứng bên cạnh, Lâm Nghị thấy con tống tử kiêu ngạo này thì trong lòng bốc hỏa.

Quá đáng!

Quá đáng lắm rồi!

Anh em của ta mà ngươi cũng dám đánh sao?

Lâm Nghị lướt đi như một tia chớp đến bên cạnh Shirley Yang, tóm lấy cô rồi quăng sang một bên.

Khổng Tước đang ôm lấy tay Shirley Yang cũng bị quăng theo.

Hai người lảo đảo rồi ngã sóng soài dưới đất.

Shirley Yang ngẩn người tại chỗ.

Đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn Lâm Nghị, hận không thể dùng ánh mắt giết chết anh luôn.

Người ta gửi gắm bao nhiêu hy vọng vào anh, thế mà anh đối xử với người ta như vậy đấy à?

Có biết thương hoa tiếc ngọc là gì không?

Dù gì người ta cũng là con gái, lại không biết võ công như các anh, ra tay gì mà không biết nặng nhẹ chút nào!

Quá đáng hết sức!

Có điều Lâm Nghị chẳng nghĩ nhiều như vậy.

Trong đầu anh lúc này chỉ nghĩ rằng không chỉ Lão Hồ và Bàn Tử chịu thiệt, mà nắp quan quách đồng của anh chắc cũng bị nó phá hỏng rồi, giờ nó còn định phá nốt cái nắp quan đá nữa.

Cơn giận này đến chú còn nhịn được chứ thím thì không nhịn được đâu!

Không đòi lại công đạo thì sao được!

Cùng lúc đó, cái nắp quan đá trong tay tống tử tướng quân đã ập tới trước mặt Lâm Nghị.

Anh không dám lơ là, giơ hai tay chộp lấy hai bên nắp quan, gồng sức định giật lại từ tay nó.

Một tiếng 'oanh' vang lên, do sức của con tống tử quá lớn, cái nắp quan bằng đá bị bóp nát vụn!

Lâm Nghị nhìn cái nắp quan tan tành mà lòng đau như cắt.

Anh lườm con tống tử tướng quân một cái cháy mặt.

Ngươi chết chắc rồi.

Thằng chó, ngươi chết chắc rồi.

Lão già Hiến Vương có hiện hồn về cũng không cứu được ngươi đâu.

Lâm gia ta đã nói là làm!

Ánh mắt Lâm Nghị lạnh băng, sau đó tung ra một cú đấm giản đơn.

Nắm đấm chưa chạm vào nắp quan đá nhưng kình lực mạnh mẽ đã truyền tới khiến nắp quan rạn nứt từng chút một, ngay sau đó nắm đấm nện xuống xuyên thủng nắp quan, kình lực không giảm va mạnh vào ngực tống tử tướng quân.

Theo một tiếng rắc giòn giã, nắm đấm của anh đã thụi một lỗ lớn xuyên qua ngực nó!

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, dù con tống tử tướng quân này thuộc hàng trung thượng đẳng nhưng nó cũng chỉ là một công cụ giết chóc không có trí tuệ.

Chỉ được cái to xác dọa người thôi, gặp cao thủ thực sự thì chỉ có nước chết thảm.

Vâng, cao thủ thực sự ở đây chính là Lâm gia ta.

Dù ngực bị đâm thủng nhưng nó không hề biết đau, cũng chẳng quan tâm đến thân thể tàn tạ, đôi tay thô kệch như hai cột điện quét mạnh vào giữa, định bóp nát đầu Lâm Nghị.

Cú quét này làm cái nắp quan đá gãy làm đôi, rơi xuống đất ầm ầm.

"Còn sung sức lắm." Lâm Nghị lách mình ra sau lưng nó, thuận tay chộp lấy hai cánh tay nó bẻ ngược lại, sau đó luồn tay qua nách khóa chặt cổ nó rồi đạp mạnh vào xương sống.

Chỉ nghe một tiếng 'rắc' giòn giã!

Xương cốt của con tống tử hung hãn gãy vụn từng đoạn, tiếng nổ lốp bốp vang lên, trong nháy mắt, cái đầu cùng với đoạn xương sống dài đã bị anh giật phăng ra khỏi cơ thể.

Mọi người nhìn cảnh này đều sững sờ.

Chương 287

Bộ động tác này cực kỳ trơn tru, điêu luyện đến mức tối đa, không một động tác thừa, lực đạo chuẩn xác vô cùng!

Trực tiếp kết liễu con tống tử hung tàn trong nháy mắt.

Lão Hồ và Bàn Tử nhìn mà ghi tạc vào lòng.

Chiêu này thực sự quá hữu dụng!

Sau này gặp tống tử lợi hại cứ dùng chiêu này, chắc chắn lật ngược thế cờ!

Khổng Tước bịt mắt không dám nhìn cảnh thi thể lìa đầu.

Còn Shirley Yang thì dán chặt mắt vào Lâm Nghị không rời.

Chiêu này... cô thấy hơi quen!

Những gì Lâm Nghị vừa thực hiện cực kỳ giống với bí thuật của phái Bản Sơn mà ngoại công cô từng kể: Khôi Tinh Thích Đấu!

Không thể nói là giống, mà phải nói là y hệt.

"Phù!" Shirley Yang thở hắt ra một hơi.

Ngoại công Chá Cô Tiêu từng nói Khôi Tinh Thích Đấu có thể giật phăng đầu và xương sống tống tử cùng một lúc, một khi chiêu thức đã thành hình thì ngay cả 'Thi Tiên' trong truyền thuyết cũng khó thoát cái chết!

Trước đây cô vẫn luôn hoài nghi, cho rằng chuyện đó khó khả thi.

Hôm nay tận mắt thấy Lâm Nghị thi triển, cô mới biết sự đáng sợ của chiêu thức này!

Shirley Yang hơi kích động hỏi: "Lão Lâm, có phải anh dùng Khôi

Tinh Thích Đấu không?”.

Lâm Nghị quăng cái đầu tống tử sang một bên, gật đầu: “Dương đại tiểu thư quả nhiên kiến thức rộng rãi, cả Khôi Tinh Thích Đấu cũng biết”.

“Khôi Tinh Thích Đấu!” Lão Hồ cũng kinh ngạc: “Lão Lâm, thật sự là Khôi Tinh Thích Đấu sao?”.

“Đúng vậy.” Lão Hồ cảm thán: “Hèn gì, hèn gì con tống tử mạnh như thế mà không chịu nổi một chiêu dưới tay cậu”.

Bàn Tử ngơ ngác hỏi: “Khôi Tinh Thích Đấu là chiêu gì mà lợi hại thế?”.

Lão Hồ nghiêm túc phổ biến kiến thức: “Khôi Tinh Thích Đấu là tuyệt học của đạo nhân Bản Sơn, cứ tưởng từ thời ngoại công của Dương đại tiểu thư là đã thất truyền rồi, không ngờ Lão Lâm lại biết!”.

Lâm Nghị thản nhiên cười: “Tôi cũng tình cờ học được thôi, nếu các ông muốn học thì để tôi tổng hợp lại rồi đưa cho”.

Vốn dĩ Lâm Nghị đã định dạy chiêu này cho Lão Hồ và Bàn Tử vì anh cũng không quá mặn mà với những chiêu thức hoa mỹ này.

Nhưng hôm nay dùng tống tử tướng quân để thử tay nghề, anh lại có cái nhìn khác về tuyệt học Bản Sơn.

Có lẽ đối phó với những con tống tử yếu hơn mình nhiều thì cứ vỗ một phát cho nhanh, nhưng nếu gặp đối thủ ngang tầm thì ưu thế của Khôi Tinh Thích Đấu sẽ được thể hiện rõ rệt!

Nói cách khác, đây là chiêu thức giúp lật ngược thế cờ.

Lão Hồ và Bàn Tử học được chiêu này thì sau này gặp lại con tống tử tướng quân như vừa rồi sẽ không bị lép vế nữa.

“Hắc hắc, tốt, tốt, tốt, sau này Béo gia tôi cũng phải luyện chút, đánh nhau cho nó có bài bản.” “Có tuyệt kỹ này, sau này hạ mộ đảo đấu càng thêm nắm chắc phần thắng!” Lão Hồ và Bàn Tử cười hớn hở.

Shirley Yang nhìn hai người họ, trong mắt hiện lên vẻ ngưỡng mộ, rồi cô cắn môi nhìn Lâm Nghị đầy ẩn ý, bắt đầu tính toán trong lòng.

Sau khi tiêu diệt xong con tống tử, nhóm năm người đi xuống cái hố lớn trên mặt đất.

Tầng bên dưới này âm u ẩm ướt, đầy bùn lầy và vô số những cây gỗ tròn dựng đứng trong bùn, không rõ dùng để làm gì.

Còn cỗ quan quách thạch tinh xanh kia thì một đầu đã lún sâu vào bùn, đầu kia lộ ra ngoài.

Nơi này âm sâm hơn hẳn mộ thất bên trên, Hiến Vương coi đây là 'Minh Giới' để mai táng ảnh cốt của mình.

Do mặt sàn sụp xuống, một lượng lớn đá vụn rơi vào bùn tạo thành một con đường có thể đi lại được, cứ như thể đã được chuẩn bị sẵn cho họ vậy.

Chỗ này bốn bề thông gió nên không thắp nến được, họ quyết định trực tiếp mở quan tài.

Đi tới bên cạnh quan tài thạch tinh xanh, Lão Hồ quan sát kỹ một lúc rồi nói: “Hóa ra đây là thạch tinh à?”.

Bàn Tử không nhịn được sờ thử, chỉ thấy lạnh thấu xương, hàn khí tập kích, liền hỏi: “Thạch tinh mà mọi người nói rốt cuộc là cái gì?

Không lẽ là đá thành tinh?”.

Lão Hồ ưỡn ngực, ra vẻ uyên bác giải thích: "Thạch tinh này hồi tôi đi lính ở Điền Nam cũng chưa thấy bao giờ, nhưng nghe các cụ kể lại...".

"Đó là loại đá chỉ có ở các thung lũng gần phủ Minh giới, truyền thuyết kể rằng trong địa ngục có loại thạch tinh dùng làm cối xay đá, phàm là kẻ tội đại ác cực sau khi rơi xuống u minh đều không tránh khỏi bị cái cối đó nghiền nát, bên dưới có một con chó đen chuyên chờ thè lưỡi liếm những vụn thịt bị nghiền ra, phần thịt thừa thì hóa thành ruồi muỗi, bị người đời xua đuổi, vĩnh viễn không được siêu sinh." Khổng Tước nghe mà lạnh sống lưng, nhìn quanh quẩn lo sợ: "Chẳng lẽ nơi này thực sự là địa ngục?".

Bàn Tử khinh bỉ liếc Lão Hồ một cái: "Em gái, đừng nghe Lão Hồ nói bậy, ông ấy đang hù dọa để tạo không khí thôi.

Nếu đây là địa ngục thì Béo gia tôi đã thành Diêm La Vương rồi!".

Lâm Nghị cười thản nhiên: "Lão Hồ nói không sai đâu, tôi cũng nghe qua những truyền thuyết rùng rợn như vậy.

Hiến Vương chuẩn bị chu đáo thế này, xem ra ông ta rất tin vào việc mình có thể thi giải thành tiên".

"Không phải chứ." Bàn Tử bĩu môi: "Chẳng lẽ người chết rồi thực sự thành tiên được sao?".

Lâm Nghị lắc đầu: "Không rõ, nhưng tuyệt đối không được chủ quan".

Lão Hồ ngắm nghía quan tài thạch tinh: "Không chừng Hiến Vương đã thành Thi Tiên rồi!".

Bàn Tử thấy họ nói chuyện huyền bí quá, hỏi: "Thi Tiên là cái gì?".

"Vạn vật đều có linh, con người là đứng đầu.

Rắn rết chuột kiến, hoa cỏ cây cối đều có thể thành tinh, nếu thi thể thành tinh thì gọi là Thi Tiên!" Lão Hồ thấy mọi người ngơ ngác nhìn mình thì đắc ý lắm, nhưng vẫn cố làm ra vẻ thâm trầm giải thích nguồn gốc Thi Tiên cho mọi người nghe.

Về thuyết Thi Tiên, Lâm Nghị cũng có nghe qua, trong bí thuật Bản Sơn cũng có giới thiệu sơ qua.

Tống tử thông thường chỉ là do tích tụ thi khí đến mức nhất định, đột nhiên tiếp xúc với hơi người mới trá thi.

Loại tống tử này mạnh hay yếu phụ thuộc vào niên đại, thi khí và cách thức chôn cất, thực lực cơ bản là cố định.

Nhưng nếu thi thể 'khai khiếu' thì có thể tự tu hành như người hay động vật, tu đến mức nhất định có thể luyện ra thi đan giống như tinh quái!

Thường thì những con tống tử luyện được thi đan sẽ được gọi là Thi Tiên!

Có điều để tu thành Thi Tiên là cực kỳ gian nan, thi thể vốn là vật chết, nó muốn thành tinh còn khó hơn động vật, thực vật gấp nhiều lần.

Vì vậy từ xưa đến nay Thi Tiên chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa ai thực sự thấy qua.

Nhưng một khi thi thể đã thành Thi Tiên thì đó là tồn tại vô địch, chữ 'Tiên' ở đây mang ý nghĩa thần tiên nơi nhân gian.

Không thắp nến, ba người Lâm Nghị cùng hợp lực mở nắp quan tài thạch tinh ra.

Shirley Yang dùng đèn pin soi vào bên trong.

Chỉ thấy trong quan tài đá là một cái xác vô cùng kỳ quái.

Vì nơi này không kín khí, quần áo của cái xác đã sớm mủn thành tro, khi nắp quan mở ra, chúng tự động tan đi, lộ ra cái xác bên dưới.

Tứ chi của cái xác tỏa ra ánh kim loại đen bóng, gắn liền với thân người đã khô héo như xương khô.

Thân thể đã thành xương khô nhưng xương sườn và xương sống vẫn thấy rõ, nội tạng cũng khô quắt lại, nhưng lồng ngực lại thiếu mất trái tim.

Chỗ xương sườn nơi vị trí trái tim có vết bị cạy ra rõ rệt, chứng tỏ trái tim đã bị ai đó cưỡng ép lấy đi.

Chương 288

Không chỉ vậy, phần đầu cũng là ghép vào, bị Bàn Tử vô ý chạm tay vào một cái là rụng ra luôn.

Trên cái đầu sống động như thật đó, phía sau gáy có một lỗ hổng to bằng ngón tay cái, đồng thời hai mắt cũng đã kéo vảy, rõ ràng là trước khi chết đã mất đi đôi mắt.

Ngoài ra, trong quan tài thạch tinh không có bất kỳ món đồ quý giá nào, thậm chí cả trang sức cũng không.

Rõ ràng, đây là một bộ ảnh cốt thay Hiến Vương xuống Minh giới chịu tội, trả giá cho những tội lỗi đã gây ra, có thế thì ông ta mới có cơ hội thi giải thành tiên.

Lão Hồ thấy không tìm được thứ gì hữu ích thì có chút thất vọng.

Đúng lúc này, từ phía mộ thất bên trên truyền lại những tiếng 'rắc rắc rắc rắc' liên tiếp bốn lần!

"Xem ra chúng ta đã chạm vào cơ quan nào đó rồi!

Mau lên xem sao." Mọi người vội vàng rời khỏi Minh giới, Lâm Nghị thuận tay thu hồi luôn cái quan tài thạch tinh và cái xác bên trong.

Quay lại mộ thất, họ kinh ngạc phát hiện ngoài sáu ngọn đèn Giao nhân ban đầu, sâu trong mộ thất lại xuất hiện thêm bốn ngọn trường minh đăng nữa!

Bốn ngọn đèn này xếp thành hai hàng, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Họ chắc chắn lúc nãy kiểm tra nơi này không hề có đèn.

Hơn nữa, hình dáng của bốn ngọn đèn này khiến cả năm người đều cau mày.

Nếu những ngọn đèn trước làm từ xác Giao nhân, thì bốn ngọn này lại được làm từ xác của bốn đứa trẻ khoảng mười tuổi!

Những đứa trẻ cũng trong tư thế quỳ lạy, cúi đầu nhắm mắt, thần thái rất bình thản, tim đèn được đặt ở rốn, thò ra một đoạn dài.

Bụng của chúng liền một khối với cột đồng phía sau, mỡ dầu có lẽ được chứa đầy trong cột đồng và lớp da người, có thể rỉ ra qua rốn từng chút một.

"Mẹ kiếp!" Nhìn thấy xác trẻ em, ai nấy đều cảm thấy lồng ngực nghẹn lại, tâm trạng vô cùng ức chế.

Hiến Vương đúng là không phải con người nữa rồi.

Từ tượng người đất lúc đầu, đến việc đại tế ti bị chôn sống, rồi nuôi dưỡng xác nữ làm vật chủ cho sâu thiệt cổ và dây leo tà dị.

Giờ đây lại còn dùng trẻ em chưa đầy mười tuổi để làm đèn người!

Những việc Hiến Vương làm đúng là khiến cả người lẫn thần đều phẫn nộ.

Loại người này mà cũng đòi thành tiên thì cái gọi là thần tiên đó cũng chẳng ra gì.

Shirley Yang nói: "Mahatma Gandhi từng đưa ra bảy tội lỗi của con người, trong đó có hai điều là: chính trị thiếu đạo đức và khoa học thiếu nhân tính.

Những đứa trẻ này còn nhỏ thế đã thành vật hy sinh cho kẻ thống trị vương triều phong kiến".

Lâm Nghị khẽ thở dài: "Thời phong kiến, việc dùng đồng nam đồng nữ tuẫn táng rất phổ biến, nhưng đến thời Minh Hồng Vũ thì tình trạng này đã không còn nhiều nữa".

Bàn Tử chửi thề: “Hôm nay Béo gia tôi không lật tung cái hầm mộ của lão già Hiến Vương này lên thì tôi không phải họ Vương!”.

Lão Hồ cũng nén một cục tức trong lòng, mắt nhìn chằm chằm vào bốn ngọn đèn.

Tuy nhiên, một vật trong tay đứa trẻ gần anh nhất đã thu hút sự chú ý.

“Mọi người xem, đứa bé này cầm một cái bài vị, trên đó hình như có chữ.” Lâm Nghị dùng đèn pin soi qua, nhìn những dòng chữ trên đó.

Bàn Tử hỏi: “Chữ gì thế?”.

Lâm Nghị đáp: “Tiếp dẫn thành thánh”.

Lão Hồ trầm ngâm một lúc: “Xem ra lão già Hiến Vương coi bốn đứa trẻ này là những đồng tử dẫn đường đưa lão ta thành tiên thành thánh”.

Khổng Tước nãy giờ im lặng, nhìn bốn ngọn đèn rồi bảo: “Lại là bốn ngọn đèn trường minh, vậy có nghĩa là nơi này vẫn còn bốn cỗ quan tài nữa mới đúng”.

Lâm Nghị gật đầu: “Tiểu A-Mei nói đúng, theo lý thì phải như vậy”.

Shirley Yang đưa mắt nhìn quanh, mộ thất chỉ rộng bấy nhiêu, làm sao chứa nổi bốn cỗ quan tài nữa!

Huống hồ còn hai cỗ quan tài của vợ chồng Hiến Vương vẫn chưa tìm thấy.

Lão Hồ hít sâu một hơi: “Mọi người thấy có khả năng này không?

Những đồng tử dẫn đường này đến từ bên ngoài để đón Hiến Vương thành tiên, nên ở đây không có quan quách”.

Bàn Tử không đồng tình: “Lão Hồ, nếu theo cách ông nói, đã thắp

đèn trường minh thì bốn đứa trẻ dẫn đường cho lão Hiến Vương thành tiên chẳng lẽ cũng phải chết ở đây sao?

Như vậy mới tương xứng với bốn ngọn đèn này chứ".

Bàn Tử vừa dứt lời, sắc mặt mọi người đều trở nên ngưng trọng, họ nhìn nhau, cảm thấy sau lưng lành lạnh.

Đồng tử dẫn đường?

Đến từ bên ngoài!

Suốt nghìn năm qua, e rằng chỉ có mấy người bọn họ là từ bên ngoài vào được đến đây!

Chẳng lẽ những đồng tử dẫn đường ở đây chính là ứng với họ?

Đặc biệt là Lão Hồ, Shirley Yang và Khổng Tước, họ nhớ lại những lời Bàn Tử nói khi trúng sâu thiệt cổ ở điện Thượng Chân.

Rằng họ sẽ trở thành tế phẩm cuối cùng cho buổi lễ thành tiên của Hiến Vương.

Lúc đầu họ không để tâm, nhưng không ngờ đến nơi này, mọi chuyện lại trùng khớp đến vậy.

Họ vừa là đồng tử dẫn đường, vừa là tế phẩm mà lão già Hiến Vương đã định sẵn!

Bàn Tử giơ ngón tay lên đếm đếm, sau đó thở phào nhẹ nhõm, miễn cưỡng cười nói: "May quá, may quá, chúng ta tổng cộng có năm người, không phải bốn.

Điều này chứng minh mấy cái tượng đồng tử dẫn đường kia không phải dành cho chúng ta." Chỉ là, những người khác không hề thả lỏng như hắn, bởi vì phía sau lưng Bàn Tử, trên bức tường mộ, không biết từ lúc nào lại sáng lên một ngọn đèn trường minh!

Ngọn đèn trên tường mộ này có hình đầu trâu khổng lồ!

Cái đầu trâu này còn lớn gấp đôi cái đầu trâu bọn họ từng gặp trong rừng lúc vào đường thủy!

Ngọn đèn đầu trâu đang cháy rừng rực, ánh lửa sáng hơn tất cả những ngọn đèn trường minh còn lại!

Điều khiến người ta cảm thấy kỳ quái hơn là ngọn đèn này được khảm thẳng vào vách tường, không thấy dầu đèn từ đâu tới, giống như một ngọn đèn không bao giờ cạn dầu vậy.

Hiện tại, số đèn trường minh được thắp sáng tổng cộng là mười một ngọn!

Sáu ngọn đèn giao nhân tương ứng với vợ chồng Hiến Vương, cùng với thi thể ba đời và ảnh cốt.

Bốn ngọn đèn đồng tử dẫn đường, một ngọn đèn đầu trâu, sự tương ứng này dường như chính là dành cho năm người bọn họ!

Bàn Tử nhận thấy ánh mắt mọi người không đúng lắm, nghi hoặc quay người lại, khi hắn nhìn thấy ngọn đèn đầu trâu khổng lồ kia, đầu óc ong một tiếng, đứng hình tại chỗ.

"Không lẽ tà môn vậy sao?" Trong lòng mọi người đều dâng lên một nỗi kinh hoàng nồng đậm.

Lâm Nghị cũng khẽ cau mày.

Hiến Vương này quả thực có chút bản lĩnh.

Từ khi bọn họ bước chân vào cổ mộ, dường như mọi hành vi đều đã được sắp xếp sẵn.

Thậm chí bao gồm cả việc mở quan quách ba đời, cũng như mở quan tài ngọc thạch tinh chứa ảnh cốt.

Và giờ đây, việc thắp sáng đèn đồng tử dẫn đường và ngọn đèn đầu trâu trên vách mộ cũng diễn ra vô cùng thuận lợi!

Thật khó có thể tưởng tượng đây là việc mà người ta có thể làm được từ hàng ngàn năm trước!

Chương 289

Rõ ràng, từ mấy ngàn năm trước, Hiến Vương và đám tay sai đã dự cảm được khoảnh khắc này, và chuẩn bị sẵn phương pháp đối phó, thậm chí còn muốn mượn sức mạnh của bọn họ để thành tiên hóa thánh.

Đây chính là khả năng tính toán cổ quái theo chu thiên.

Người xưa quả thực nhân tài lớp lớp, trước có vị tiên tri của tộc Trát Cách Lạp Mã, sau có Chu Văn Vương khắc Long Cốt Thiên Thư, giờ lại đến Hiến Vương.

Với loại năng lực thần kỳ này, cậu bảo tôi phải tin vào khoa học sao?

Thời cổ đại thế nào, tôi cũng không rõ lắm, dù sao cũng cách nhau mấy ngàn năm, có lẽ ở thời đại xa xôi đó, thực sự tồn tại sức mạnh vượt xa người phàm.

Cũng có lẽ, thế giới đã trải qua một biến động cực lớn nào đó, khiến thế giới hiện tại trở nên như bây giờ.

Hoặc giả, truyền thuyết Lưu Bá Ôn chém long mạch là có thật, khiến đạo pháp huyền môn, âm dương thuật số của thế giới từ đó mà suy tàn.

Bấy lâu nay, Lâm Nghị tuy tin vào đạo pháp huyền môn nhưng chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến, có lẽ là do những cao nhân ẩn dật ít khi lộ diện, hoặc cũng có thể là loại cao nhân thông hiểu âm dương thuật số này quá hiếm hoi, ít đến thảm thương.

Tuy nhiên, theo Lâm Nghị suy đoán, trong các tông phái huyền môn chắc chắn phải có loại người này, ngoài ra, nơi có khả năng tồn tại

những người như vậy nhất chính là sâu trong thủ đô, vùng biển mà người bình thường không thể chạm tới.

Tuy nói xã hội hiện đại là xã hội văn minh, tiên tiến, nhưng cũng giống như các vương triều lịch sử, luôn có sự thay thế vương triều, từ khởi đầu đến kết thúc, từ phồn vinh đến suy tàn.

Tây Chu tám trăm năm, Lưỡng Kinh bốn trăm năm.

Phía sau đó ẩn giấu bao nhiêu bí mật không ai biết?

Kinh ngạc thì kinh ngạc, Lâm Nghị chẳng hề hoảng loạn chút nào.

Nếu lão già Hiến Vương muốn đấu một trận, thì cứ đấu thôi.

Lâm gia ta còn sợ một con quỷ đã chết sao?

Hơn nữa, ngay khoảnh khắc đèn đầu trâu được thắp sáng, anh đã nhận ra điều bất thường!

Mùi dầu người cháy nồng nặc kia, anh có thể dễ dàng ngửi thấy!

Dưới sự quan sát của Âm Dương Nhãn, vách mộ phía sau đèn đầu trâu lại đang mềm đi từng chút một, từ trong vách mộ thấm ra một lượng lớn dầu người để cung cấp cho đèn đầu trâu cháy.

Đèn đầu trâu quá lớn, cháy quá mạnh, những ngọn đèn còn lại hoàn toàn không thể so bì.

Lượng dầu nó cần còn nhiều hơn tổng của mười ngọn đèn kia cộng lại.

Để cung cấp nhiều dầu như vậy, vách mộ này chắc chắn có huyền cơ.

Dựa theo hiểu biết về cốt truyện, vách mộ này e rằng chính là Vạn Năm Thái Tuế trong truyền thuyết!

Vì niên đại quá lâu đời, Vạn Năm Thái Tuế đã khô héo và đ̣nh

hình, trông như một bức tường mộ, bên trên thậm chí còn có đủ loại hoa văn bích họa, không ngoài dự đoán, người bình thường căn bản không thể phát hiện ra vách mộ được hình thành từ Vạn Năm Thái Tuế, thậm chí nếu có phát hiện ra cũng chẳng dám tin.

Nhưng giờ đây, vì đèn đầu trâu bốc cháy, khối Vạn Năm Thái Tuế này đã bị lộ ra ngoài!

Thấy Lão Hồ và mọi người đều đang nghi hoặc bất định, Lâm Nghị điềm đạm cười nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, tìm thấy rồi!" "Tìm thấy cái gì cơ?" "Quan quách của Hiến Vương!" "Ở đâu?

Sao tôi không thấy?" "Kìa!" Lâm Nghị chỉ vào đèn đầu trâu, nói: "Quan quách của Hiến Vương nằm ngay sau ngọn đèn đầu trâu này!" Lão Hồ quan sát kỹ lưỡng một hồi, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Thật hay giả vậy?

Đây chẳng phải là một bức tường mộ sao?

Chẳng lẽ bức tường này còn có mật thất?

Nhìn cũng không giống lắm, nhìn dấu vết trên tường không giống như có cửa bí mật gì cả." Tuyết Lỵ Dương cũng nghi hoặc hỏi: "Lão Lâm, anh chắc chứ?" "Chắc chắn, nhất định và khẳng định." Lâm Nghị gật đầu nói.

Bàn Tử thấy Lâm Nghị nói vậy thì nhe răng cười: "Mẹ kiếp, lão già Hiến Vương coi Bàn gia ta là đồng tử dẫn đường, hôm nay Bàn gia sẽ phá nát ổ của lão!

Lão Lâm, mượn thanh cổ đao của cậu một chút, để tôi một đao chém bay bức tường này!" Trước đây Bàn Tử không có sự tự tin này, nhưng giờ đây, chỉ cần có Hắc Kim Cổ Đao trong tay, bức tường trước mặt hắn chẳng khác gì làm bằng giấy.

Lâm Nghị lắc đầu nói: "Bức tường này không chém khai được

đâu.” Đây vốn dĩ không phải tường mộ mà là Vạn Năm Thái Tuế, tình hình bên trong thế nào Lâm Nghị cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên, theo anh ước tính, vách tường này tương đương với cơ thể của Vạn Năm Thái Tuế, nó lớn bao nhiêu thì vách tường dày bấy nhiêu!

Muốn dùng Hắc Kim Cổ Đao chém khai, Bàn Tử căn bản không làm được.

Bản thân anh thì có thể, nhưng làm vậy thì thật là phí phạm của trời.

“Còn có bức tường nào mà Bàn gia tôi không chém khai được sao?” Bàn Tử không thèm để tâm, vác xẻng công binh lên rồi đâm mạnh vào ‘vách tường’. ‘Vách tường’ không cứng nhưng lại rất dày, đầu xẻng công binh lún sâu vào trong mà vẫn chưa thấy đáy, giống như đây không phải ‘vách tường’ mà là một ngọn núi lớn vậy.

“Lão Lâm, không phải cậu nhìn lầm rồi chứ?” Lão Hồ thấy cảnh này thì kinh ngạc nói.

Lâm Nghị chưa kịp trả lời thì nghe thấy tiếng Khổng Tước hét lên một tiếng chói tai, chạy đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương.

“Có quỷ!” Mọi người vội vàng nhìn qua.

Hóa ra lúc nãy, khi Lâm Nghị nói quan quách ở sau vách tường, cô đã đánh bạo tò mò tiến lại gần quan sát.

Trên vách tường có rất nhiều bích họa, khi cô nhìn thấy bức họa một người phụ nữ, cô thấy người đó như đang nhìn mình, hơn nữa còn từ từ lồi lên, giống như sắp bay ra khỏi vách mộ để vồ lấy cô vậy.

Điều này thực sự đã dọa cô một phen khiếp vía, hoảng hốt chạy đi.

Mọi người nhìn thấy bức bích họa này cũng kinh ngạc không kém.

Bởi vì bức họa người phụ nữ này vô cùng sống động, có hồn, không chỉ hình dáng mà ngay cả các mạch máu trên cánh tay cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, nhìn thoáng qua cứ như một người phụ nữ thật sự đang ở trên đó vậy.

Điều kỳ quái hơn là, người phụ nữ trong bích họa này dường như đang chuyển động, thật là khó hiểu.

"Mẹ nó, thời Hiến Vương mà đã có tivi rồi à?

Bích họa mà cũng có hiệu quả này, đỉnh thật, bọn họ làm thế nào vậy?" Bàn Tử kinh ngạc vô cùng.

"Không đúng." Lão Hồ cau mày, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Bích họa này không phải là ảnh động, nó chuyển động được dường như là vì vách tường đang dần dần nở ra!

Điều này...

điều này sao có thể?

Giống như có thứ gì đó đang đi lại bên trong vách tường vậy." Khổng Tước sắc mặt ngưng trọng, nói: "Chẳng lẽ Hiến Vương thực sự tu thành thi tiên, bò ra khỏi quan quách rồi?" Tuyết Lỵ Dương quan sát tỉ mỉ hơn, nói: "Không đúng, mọi người nói đều không đúng!

Đây dường như không phải bích họa, mà là một người thật bị khảm vào trong vách tường!

Vì đèn đầu trâu được thắp sáng nên xác chết khảm trong tường đang dần dần trương phình lên!" Lâm Nghị liếc nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái, tuy cô nói nghe có vẻ vô lý nhất nhưng lại là người tiếp cận đáp án chính xác nhất!

"Dương tham mưu nói không sai, đây căn bản không phải bích họa

mà là một người phụ nữ bị khảm vào trong, nếu tôi đoán không nhầm thì đây chính là vợ của Hiến Vương.” Lão Hồ: “???” Bàn Tử: "Trời đất!" Khổng Tước: “(⊙o⊙).” Lão Hồ không nhịn được chửi thề: “Mẹ kiếp, lão Hiến Vương này đúng là một ‘nhân tài’, ngay cả vợ mình mà cũng không tha.” Cứ ngỡ vợ Hiến Vương sẽ được hợp táng cùng lão, nhưng vạn lần không ngờ tới.

Ngay cả xác ba đời và ảnh cốt của lão còn có quan quách cực phẩm để chứa, vậy mà đến lượt vợ lão thì bị nhét thẳng vào tường.

Vợ Hiến Vương đúng là xui xẻo tám đời.

Bàn Tử cũng chẳng buồn quan tâm đến cái xẻng đang cắm trong ‘vách mộ’, hắn tiến đến trước mặt vợ Hiến Vương định nghiên cứu xem người ta làm thế nào.

Nhưng vừa mới bước tới, chưa kịp nhìn kỹ thì nghe thấy một tiếng ‘bạch’, một bàn tay trắng bệch vỗ bốp vào mặt hắn.

“Ái chà, mẹ ơi!” Tình huống đột ngột này khiến Bàn Tử giật bắn mình.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là cánh tay của vợ Hiến Vương đã thò ra khỏi vách tường.

“Mẹ kiếp, dọa chết Bàn gia rồi.” Bàn Tử thở phào, lườm vợ Hiến Vương một cái, lúc này cánh tay còn lại của bà ta cũng rơi lên vai Bàn Tử.

Hai cánh tay trắng bệch đan vào nhau, ôm chặt lấy Bàn Tử, mặt hắn đen lại, định hất hai cánh tay đó ra nhưng kinh ngạc phát hiện ra mình hoàn toàn không hất nổi!

Sức mạnh trên hai cánh tay đó lớn kinh người, thậm chí còn lớn hơn cả sức của hắn!

Và rất nhanh, cơ thể vợ Hiến Vương ngày càng trương phình,

bụng to ra, ép chặt vào mông Bàn Tử.

Chương 290

Lão Hồ thấy vậy, không nói hai lời, cầm đoản kiếm bạc xông lên, định chém đứt hai cánh tay đang trói chặt Bàn Tử!

Lâm Nghị thì vẫn thản nhiên quan sát xác chết của vợ Hiến Vương. 'Vách tường' là Vạn Năm Thái Tuế, chính xác mà nói thì vợ Hiến Vương bị nhét vào bên trong khối thái tuế đó, từ những đường nét xung quanh có thể thấy, nơi vợ Hiến Vương chiếm giữ chính là lối vào của Vạn Năm Thái Tuế!

Ước chừng Hiến Vương sau khi nhét quan quách của mình vào trong cơ thể Vạn Năm Thái Tuế, đã dùng xác vợ để lấp cửa hang, từ đó bịt kín khối thái tuế này lại, tạo thành 'tường mộ'.

Nếu không, Vạn Năm Thái Tuế tuy là kỳ trân thiên hạ nhưng một khi chết đi, 'tường mộ' sẽ sụp đổ, mộ Hiến Vương cũng không còn tồn tại.

Tuy nhiên, theo tính cách của Hiến Vương, việc đem vợ ra lấp cửa hang thì đa phần bà ta cũng đã bị lão hạ cổ rồi.

Với sự giúp đỡ của Lão Hồ, Bàn Tử cuối cùng cũng thoát khỏi vòng tay của vợ Hiến Vương, chạy ra xa thở hổn hển.

Hắn quay người lại, nhìn vợ Hiến Vương mắng: "Cũng đâu phải Bàn gia tôi hành hạ bà, bà cứ bám lấy tôi làm cái gì!" Lời Bàn Tử vừa dứt, bụng vợ Hiến Vương ngày càng lớn, đã làm rách cả quần áo, ngũ quan hung tợn, mặt mũi méo mó biến dạng, khoảnh khắc tiếp theo, bà ta giống như một quả đại bác, vung tay lao về phía Bàn Tử một chiêu hổ đói vồ mồi.

"Khốn kiếp!

Bà nhắm trúng Bàn gia tôi rồi à?

Bàn gia liều mạng với bà luôn!" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, giơ súng trường lên định bắn cho vợ Hiến Vương thành cái tổ ong.

Chỉ là, hắn vừa mới giơ súng đã bị Lâm Nghị ấn xuống.

Lâm Nghị nói: "Đừng nổ súng, rút lui mau!" Vừa nói, anh vừa kéo Bàn Tử lùi lại phía sau.

Lão Hồ và mọi người nghe lệnh Lâm Nghị, lập tức tản ra rút lui.

Bùm một tiếng!

Vợ Hiến Vương vồ hụt, ngã sấp mặt xuống đất.

Cái bụng vốn đã trương phình hết cỡ, khi chạm đất thì nổ tung!

Vô số kén tằm màu trắng từ trong bụng vợ Hiến Vương tuôn ra, chúng ngọ nguậy, vặn vẹo rồi mọc ra một đôi cánh.

Chúng vỗ cánh, lao vào rỉa xác vợ Hiến Vương, gần như trong chớp mắt, thi thể bà ta đã bị ăn sạch sành sanh, không còn sót lại một mẩu xương.

Cảnh tượng này khiến Khổng Tước run bần bật, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thấy rùng mình.

Nếu lúc nãy bọn họ mạo hiểm tiến lại gần kiểm tra, nói không chừng đã trở thành thức ăn cho lũ bướm đêm này rồi.

Lão Hồ và Bàn Tử cảm thấy buồn nôn vô cùng, cứ nghĩ đến việc bọn họ vừa tiếp xúc gần với bà vợ Hiến Vương chứa đầy giòi bọ trong bụng là lại muốn ói.

Thật là quá biến thái!

Hiến Vương đúng là một lão già biến thái.

"Đây là thứ quỷ gì vậy?

Lợi hại thế!" "Thi nga (Bướm đêm xác chết), chúng ăn xác chết, răng cực kỳ sắc nhọn, không thua kém gì cá Piranha." Lâm Nghị giải thích ngắn gọn.

Sau đó, anh vung tay, trong tay xuất hiện một lá bùa màu vàng, sau khi thắp sáng lá bùa, anh ném nó về phía 'đống tàn dư' của vợ Hiến Vương.

Bùm một tiếng, phù hỏa khi tiếp xúc với lũ thi nga thì bùng cháy dữ dội, lập tức thiêu cháy toàn bộ đám bướm đêm gần đó, tạo thành một quả cầu lửa khổng lồ.

Lũ thi nga vỗ cánh loạn xạ, con nọ đốt cháy con kia, lửa cháy thành một mảng, trong chốc lát, không khí nồng nặc mùi xác cháy khó ngửi.

Đám thi nga cũng bị tiêu diệt đến chín phần mười.

Chỉ có vài con may mắn không biết đã trốn đi đâu là thoát nạn.

"Hắc hắc, lão Lâm, chiêu này của cậu nhìn càng lúc càng giống mấy lão thầy cúng giang hồ rồi đấy." Bàn Tử nhìn đống lửa trên đất, nhe răng cười.

Lâm Nghị cười đáp: "Nói bậy, thủ đoạn của tôi ít nhất cũng tầm cỡ thần côn, thế nào Tiểu Béo, có muốn Lâm gia khai quang cho cậu không?" Tuyết Lỵ Dương không thèm để ý đến hai kẻ đang nói nhảm, ánh mắt cô dừng lại trên 'vách mộ', nơi vốn là chỗ của xác vợ Hiến Vương giờ lại hiện ra một cái hố, trông giống như một lối vào hầm mộ!

"Mọi người mau nhìn xem, có cửa hang!

Xem ra lão Lâm nói không sai, quan quách của Hiến Vương rất có thể nằm trong cái hang này!" Vừa hét lên, ánh mắt Tuyết Lỵ Dương đã rực cháy, cô lập tức lao vào đó.

Quan quách của Hiến Vương đã ở ngay trước mắt, tim cô đập thình thịch, trong đầu chỉ quẩn quanh ba chữ: Mộc Trần Châu!

Các thế hệ tộc nhân của cô cả đời tìm kiếm, chẳng qua cũng chỉ vì Mộc Trần Châu!

Để giải trừ lời nguyền cho tộc nhân!

Quá trình đó đã lặp đi lặp lại suốt nghìn năm qua.

Nhưng tộc Trát Cách Lạp Mã của cô đã đi khắp mọi miền, xuống biết bao nhiêu ngôi mộ mà vẫn không thấy tung tích Mộc Trần Châu đâu.

Cô vốn không phải người bốc đồng, nhưng lúc này, cô không thể kiềm chế được bản thân mình nữa.

Cô chỉ muốn xông vào, tìm thấy quan quách Hiến Vương để lấy Mộc Trần Châu!

"Dương tham mưu, đợi chúng tôi với.

Mộc Trần Châu ở bên trong cũng không chạy mất được đâu." Lâm Nghị gọi một tiếng rồi đuổi theo.

Lão Hồ thấy cửa hang cũng vô cùng kích động.

Trải qua bao nhiêu chuyện, Mộc Trần Châu cuối cùng cũng có manh mối.

Lời nguyền trên người bọn họ cũng đã có hy vọng!

Thấy mọi người đều đã vào, Khổng Tước nhìn những ngọn đèn trường minh âm u đáng sợ phía sau, rùng mình một cái rồi cũng đi theo.

Sau khi vào cửa hang, không gian bên trong đột nhiên mở rộng ra, rộng hơn rất nhiều, như một hang động tự nhiên.

Bên trong Vạn Năm Thái Tuế, rất nhiều chỗ đã bị Hiến Vương đào rỗng, thậm chí trên 'vách tường' nội bộ còn vẽ rất nhiều bích họa ca tụng công đức của lão.

Ví dụ như làm thế nào trấn áp man di, giết chóc thổ dân, cướp bóc tài sản.

Trong mắt người khác, hành vi của Hiến Vương là vô nhân đạo, nhưng với lão, đó là những chiến công đáng để lưu danh.

Rất nhanh, ánh mắt mọi người đều tập trung vào bức bích họa cuối cùng.

Trên bích họa, bằng phương pháp vẽ màu, Hiến Vương được khắc họa với kỹ thuật tuyệt đỉnh, hình ảnh sống động như thật, và trên đầu Hiến Vương lại có một hình vẽ giống hệt như một con mắt!

Hình vẽ này lơ lửng trên đầu Hiến Vương, như thể lão coi nó là thánh vật vậy.

"Biểu tượng nhãn cầu!" Tuyết Lỵ Dương thấy hình vẽ này thì hít một hơi thật sâu, nói: "Xem ra lão Lâm nói đúng rồi, quan quách Hiến Vương thực sự nằm ở đây!" "Lão Hồ, chúng ta có cứu rồi!" Bàn Tử vui vẻ vỗ vai Lão Hồ.

Tuy nhiên, Lão Hồ lại đang nhìn chằm chằm vào bức họa trên vách mộ một cách thẫn thờ, hoàn toàn không nhận ra Bàn Tử đang gọi mình.

"Lão Hồ...

Lão Hồ..." Bàn Tử kinh ngạc nhìn Lão Hồ, gọi thêm hai tiếng nữa.

Nhưng Lão Hồ vẫn không có phản ứng gì.

"Lão Lâm, cậu bảo Lão Hồ có khi nào bị thứ gì đó mê hoặc rồi không!" Lâm Nghị quan sát Lão Hồ một lát, lắc đầu nói: "Không đâu,

chắc là Lão Hồ nhìn thấy bức bích họa này rồi liên tưởng đến chuyện gì đó." Lão Hồ vẫn nhìn chăm chằm bích họa, lẩm bẩm: "Bức họa này tôi nhìn quen lắm, giống như đã thấy ở đâu rồi vậy." Lâm Nghị liếc nhìn bức họa lần nữa, chẳng có ấn tượng gì.

Xem ra là những trải nghiệm cũ của Lão Hồ mà bọn họ không biết.

Thấy Lão Hồ thẫn thờ nhưng mãi không nhớ ra, Lâm Nghị bèn nói: "Lão Hồ, nếu thấy tốn sức quá thì đừng nghĩ nữa." Lão Hồ cau mày: "Tôi thực sự thấy rất quen, nhưng đã thấy ở đâu thì lại không tài nào nhớ ra được, cứ như bức họa này vốn dĩ đã nằm sẵn trong đầu tôi rồi vậy." Nghe Lão Hồ nói vậy, Lâm Nghị cảm giác Lão Hồ không phải tận mắt thấy bức họa này, nhưng trong tiềm thức lại có ấn tượng về nó.

Tình huống này trước đây cũng từng xảy ra với Tuyết Lỵ Dương.

Cô thường xuyên mơ thấy mình đi vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, nên dù là lần đầu đến đó, cô vẫn thấy rất quen thuộc.

Chương 291

Nguyên nhân cuối cùng Lâm Nghị cũng đã có đáp án từ Nữ Vương.

Đó là bởi vì Tuyết Lỵ Dương là người tộc Trát Cách Lạp Mã, mang lời nguyền của Xà Thần, thuộc về tế phẩm của Xà Thần, nên Nữ Vương có thể dùng vu thuật, mượn nhãn cầu của lũ quỷ nhãn vô giới để âm thầm gây ảnh hưởng lên Tuyết Lỵ Dương.

Vậy tình huống của Lão Hồ xảy ra là vì cái gì?

"Liệu có phải vì Mộc Trần Châu không?" Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một chút rồi nói: "Mộc Trần Châu sở hữu năng lực thần kỳ, có lẽ nó có thể khiến người ta nhìn thấy những thứ mình chưa từng thấy trước đây." Lâm Nghị gật đầu: "Cũng không phải là không có khả năng đó.

Nhưng hiện tại, chúng ta nên tìm quan quách Hiến Vương trước đã." Lão Hồ tỉnh lại, nhìn quanh một lượt. 'Mộ thất' này không lớn lắm, bốn phía như vách núi, rõ ràng đây là một hang động tự nhiên.

Hắn nói: "Mộ thất này chỉ lớn thế thôi, ngoài mấy bức bích họa này ra thì chỉ có cái đan đỉnh này, quan quách Hiến Vương rốt cuộc nằm ở đâu?" Bàn Tử mạnh dạn đoán: "Mọi người bảo xem, ở đây liệu còn có một mật thất khác không?" Lão Hồ lắc đầu: "Không thể nào, loại hang động tự nhiên này trong phong thủy gọi là động thất huyệt, theo táng kinh và kết cấu địa mạch, không thể có mật thất khác nữa.

Nhưng nơi này lại không để quan quách Hiến Vương, thật không đúng trình tự, lạ quá." Lâm Nghị điềm đạm cười nói: "Mọi người đã bao giờ nghĩ rằng nơi này có thể không phải hang động tự nhiên

chưa?" Lão Hồ ngẩn ra, hỏi: "Không phải?

Lão Lâm, cậu nói rõ hơn chút đi, sao càng nói tôi càng thấy hồ đồ vậy?" Lâm Nghị nhìn cửa hang, nói: "Mọi người thử nghĩ xem, nếu thực sự là hang động tự nhiên, tại sao Hiến Vương lại dùng xác vợ mình để lấp cửa hang?

Còn nữa, vừa rồi xác vợ Hiến Vương tại sao lại đột nhiên bắn ra khỏi cửa hang?" Nghe hai câu hỏi này, mọi người đều chìm vào suy tư.

Lão Lâm nói đúng.

Làm như vậy thật quá vô lý!

"Lão Lâm, nếu đây không phải hang động tự nhiên thì nó là cái gì?" Tuyết Lỵ Dương cau mày hỏi.

Đúng vậy.

Không phải hang động tự nhiên thì có thể là gì?

Chẳng lẽ là bên trong bụng một con quái vật khổng lồ nào đó sao?

Nếu thật sự là vậy thì lục phủ ngũ tạng đâu?

Mạch máu kinh lạc đâu?

Thật khó tưởng tượng nơi này rốt cuộc là thứ gì!

"Mọi người nhìn kìa." Lâm Nghị giơ đèn pin soi lên vách mộ.

Vì đèn đầu trâu đang cháy rực, cộng thêm cửa vào vốn bị bịt kín nay đã mở ra, Vạn Năm Thái Tuế bắt đầu có sự thay đổi.

Mọi người ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy trên vách tường, những bức bích họa sống động kia lại đang tan chảy từng chút một, bích họa tinh mỹ ban đầu giờ đã biến thành hình thù kinh dị.

Và dường như không chỉ có bích họa, vách tường bốn phía giống

như một cây kem, đang tan chảy từ trên xuống dưới!

Nhiệt độ không gian xung quanh cũng tăng lên nhanh chóng, trong nháy mắt, mọi người đã mồ hôi đầm đìa.

"Lão Lâm, có phải bích họa này có tác dụng thôi miên không?

Đây... tất cả đều là ảo giác đúng không?" Bàn Tử nhìn cảnh tượng quỷ dị xung quanh, nuốt nước bọt hỏi.

Lâm Nghị nói thẳng: "Không phải ảo giác, ngôi mộ thực sự đang tan chảy!" Tuyết Lỵ Dương hét lớn: "Mọi người mau nhìn dưới chân!" Bọn họ cũng chú ý tới.

Dưới chân bọn họ, mặt đất vốn cứng cáp nay cũng biến thành giống như vách tường, mềm nhũn, như thể không phải đang giẫm lên đất mà là đang giẫm vào một đống bùn lầy.

Lão Hồ cau mày hỏi: "Lão Lâm, chuyện này lẽ nào đúng như cậu nói, đây không phải hang động tự nhiên?

Nếu thật sự là vậy thì đây là cái gì?" Lâm Nghị nhìn quanh, nói: "Nếu tôi đoán không nhầm, đây chính là một cái xác khô, và chúng ta đang ở bên trong cơ thể của cái xác khô đó." Lão Hồ giật mình: "Xác khô?

Sao có thể!

Trên đời làm gì có xác khô nào to thế này?

Chẳng lẽ Hiến Vương đã chế tác một loại sinh vật cổ đại tương tự như sâu bất tử Hoắc Thị thành xác khô sao?

Nếu đây là một cái xác khô thì số lượng đèn trường minh bên ngoài mộ lại không khớp." Bên ngoài mộ có mười một ngọn đèn trường minh.

Sáu ngọn dành cho người trong mộ, năm ngọn dành cho năm

người bọn họ!

Giờ đây, sao tự nhiên lại lòi ra thêm một cái xác khô nữa?

Lâm Nghị trầm ngâm một lát.

Bốn ngọn đèn đồng tử dẫn đường tương ứng với bốn người, điều này không sai, cái sai nằm ở ngọn đèn đầu trâu khổng lồ kia.

Đèn đầu trâu tương ứng với thi thể, chính là xác của khối Vạn Năm Thái Tuế này.

Còn bốn ngọn đèn đồng tử, mà bọn họ lại có năm người.

Chắc hẳn năm đó Hiến Vương và đám tay sai cũng không tính toán ra được việc mình sẽ xuyên không tới đây.

Xem ra thuật số thiên cơ của đám Hiến Vương cũng chẳng bằng vị tiên tri của tộc Trát Cách Lạp Mã.

Cũng hèn gì vị tiên tri kia tuổi còn trẻ, chưa kịp tận hưởng lạc thú nhân gian đã chết.

Dường như trong cái rủi có cái may, đây gọi là mệnh số.

Lâm Nghị lắc đầu nói: "Cái xác khô tôi nói không phải động vật, mà là Ô Đầu Nhục Chi!" "Ô Đầu Nhục Chi." Nghe thấy cái tên này, Lão Hồ cũng coi như đã hiểu ra toàn bộ!

"Phàm là nơi phong thủy đại trùng, thanh trọc mất cân bằng thì đều sẽ mọc ra Ô Đầu Nhục Chi!

Nếu thực sự là Ô Đầu Nhục Chi lớn nhường này, thì đâu chỉ là vạn năm!" Bàn Tử hỏi: "Vậy bốn ngọn đèn trường minh kia giải thích thế nào?" Lão Hồ nhanh chóng đáp: "Bốn cái tượng đồng tử trường minh kia, bản thân chúng đã là bốn cái xác rồi!" Bàn Tử: "..." Thế này cũng được sao?

Lâm Nghị nghe Lão Hồ phân tích vậy cũng ngẩn ra.

Trí tưởng tượng của Lão Hồ phong phú thật, thế mà cũng liên kết lại được để giải mã bí ẩn mười một ngọn đèn trường minh!

Nhưng điều này cũng đỡ cho anh phải giải thích.

Dù sao bọn họ có năm người mà chỉ có bốn ngọn đèn đồng tử, thật không hợp lý chút nào.

Lão Hồ giải thích thế nào thì cứ để vậy đi.

"Lão Hồ nói có lý!

Nơi này chính là nơi phong thủy đại trùng, Hiến Vương dùng vợ mình để lấp mắt Ô Đầu, nên nơi chúng ta đang đứng chính là trong vỏ xác của Ô Đầu Nhục Chi!" Tuyết Lỵ Dương nghiêm nghị nói: "Lão Lâm, ý của anh là, mộ thất này được làm từ Ô Đầu Nhục Chi, và Ô Đầu Nhục Chi chính là quan quách của Hiến Vương!" Lâm Nghị nhướng mày: "Không sai." Câu nói này của Tuyết Lỵ Dương cũng nhắc nhở anh.

Hệ thống yêu cầu anh check-in trong quan quách Hiến Vương, giờ xem ra, Hiến Vương lấy Ô Đầu Nhục Chi làm quách, vậy anh chỉ cần check-in trong khối Ô Đầu Nhục Chi vạn năm này là được!

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh, phát hiện ký chủ đang ở trong quan quách Hiến Vương, có thể đả tạp.

Phần thưởng: Một lò luyện đan cực phẩm!" Theo tiếng thông báo của hệ thống, một chiếc lò luyện đan cổ phác, đầy chất cảm xuất hiện trong nhẫn không gian của anh.

Anh nhìn lò luyện đan phần thưởng, rồi nhìn lại cái lò luyện đan bên trong Ô Đầu Nhục Chi, hài lòng gật đầu.

Hàng của hệ thống chắc chắn là hàng xịn.

Lò luyện đan của lão già Hiến Vương vừa cũ vừa nát, lại để lâu

năm trong khối Ô Đầu Nhục Chi, nhìn chẳng có chút thần thái nào.

Khổng Tước nhìn cảnh tượng quỷ dị xung quanh, rụt rè hỏi: "Khối Ô Đầu Nhục Chi này là còn sống hay đã chết vậy?

Sao em cảm thấy vách tường đang rung chuyển.

Là ảo giác ạ?" Bàn Tử nói: "Chắc chắn là ảo giác rồi em, đã biến thành xác khô rồi thì sao mà sống lại được." Nhưng rất nhanh, Bàn Tử cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Khối Vạn Năm Ô Đầu Nhục Chi kia dường như thực sự sống lại, không chỉ tan chảy mà vách tường và mặt đất đều bắt đầu cuộn trào, rung lắc!

Chương 292

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ 'thiên giới' như muốn sụp đổ!

Ánh mắt Lâm Nghị quét qua, trong bóng tối, từ bên trong 'vách mộ' tỏa ra từng luồng khí âm sát thi hàn nồng nặc.

"Sống rồi!" "Cái gì?" "Ô Đầu Nhục Chi sống lại rồi!" "Chuyện này... sao có thể?" Ô Đầu Nhục Chi rung chuyển ngày càng dữ dội, may mà mọi người đều có võ nghệ nên vẫn đứng vững được, không gặp vấn đề gì lớn.

"Ô Đầu Nhục Chi là một loại linh chi thịt, thường có hai mắt, một mắt là thái tuế, hai mắt là thanh hốt, mọc đủ ngũ quan mới gọi là ô đầu, cực kỳ hiếm gặp.

Thứ này rất khó chết hoàn toàn, lão già Hiến Vương đào rỗng bên trong nó, đồng thời chắc là dùng tử thi để nuôi dưỡng nên mới tạo thành ngôi mộ xác khô này, giờ chúng ta vào đây mang theo hơi người nên nó đã tỉnh lại!" Tuyết Lỵ Dương đôi mắt đẹp không ngừng tìm kiếm trong mộ: "Nếu đây là quan quách Hiến Vương, vậy thi thể lão nằm ở đâu?" Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói: "Nếu vợ Hiến Vương đã bị lão đem đi lấp một con mắt, thì Ô Đầu Nhục Chi chắc chắn còn con mắt thứ hai, xác Hiến Vương tám phần là giấu ở trong đó!" Lâm Nghị vừa dứt lời, chỉ thấy cái đan đỉnh ở giữa 'mộ thất', do Ô Đầu Nhục Chi sống lại rung lắc mà đã bị đẩy sang một bên.

Dưới đáy lò luyện đan lại lộ ra một cái hố to bằng miệng bát!

Bọn họ vừa mới kiểm tra một lượt đều không thấy mật thất hay khe hở nào, vạn lần không ngờ nó lại nằm ngay dưới đan đỉnh.

Lão Hồ thấy vậy lập tức nói: "Đây chắc chắn là con mắt thứ hai của Ô Đầu Nhục Chi.

Bàn Tử, qua đây giúp một tay, chỗ này không nên ở lâu!

Chúng ta mau tìm thấy xác Hiến Vương rồi rời khỏi đây sớm." "Đã rõ!" Bàn Tử đáp một tiếng, đang định bước qua thì vai hắn đột nhiên bị một cánh tay nhớp nháp chộp lấy!

Hóa ra, theo sự hồi sinh của Ô Đầu Nhục Chi, trên 'vách mộ' đang rung chuyển xuất hiện những hình người lờ mờ, giống như có vô số người đang bị giam cầm bên trong khối nhục chi đó, bọn họ đang liều mạng vùng vẫy để thoát ra ngoài.

Cũng vì tình trạng quỷ dị này mà Ô Đầu Nhục Chi không ngừng co rút vào giữa, cuối cùng một cánh tay do hình người đó hóa thành đã tóm lấy Bàn Tử.

Biến cố đột ngột xảy ra, mọi người phản ứng cực kỳ nhanh nhạy.

Tuyết Lỵ Dương lập tức rút Kim Cương Tán ra để chống lại các thi nhân, còn cánh tay đang tóm lấy Bàn Tử bị hắn xoay người nắm chặt lấy, sau đó dùng sức bóp mạnh, một tiếng 'phựt' vang lên, cánh tay đó nát bấy như bùn loãng dưới tay Bàn Tử!

Cánh tay bị bóp nát từng mảng rơi xuống 'mặt đất', cuối cùng lại hòa làm một với khối Ô Đầu Nhục Chi.

"Lão Lâm, cái tình huống gì đây?" Bàn Tử mặt đầy vạch đen hỏi.

Lâm Nghị nói: "Xem ra Hiến Vương đã dùng thi thể để nuôi dưỡng Ô Đầu Nhục Chi, giờ đây nó là một con quái vật được bồi đắp từ không biết bao nhiêu xác chết!" Lúc nãy khi thấy Ô Đầu Nhục Chi sống lại, anh đã có linh cảm này rồi.

Lão Hồ một mặt chống đỡ đòn tấn công của đám thi nhân Ô Đầu Nhục Chi, một mặt nhìn về phía con mắt thứ hai của nó, hét lớn: "Con

mắt thứ hai sắp khép lại rồi!

Chúng ta phải nhanh lên!

Lão Lâm, qua giúp tôi một tay!" Vừa nói, Lão Hồ vừa nhảy vọt tới, dùng hai tay chặn con mắt Ô Đầu đang chuẩn bị khép lại, hai tay thọc vào trong, sau đó cả cái đầu cũng chui vào.

Hắn hoàn toàn giao phó tấm lưng cho Lâm Nghị mà không chút do dự.

Lâm Nghị mỉm cười, thân hình lóe lên, túm lấy hai chân Lão Hồ.

Đúng lúc này, tai anh nghe thấy tiếng hét đầy phấn khích của Lão Hồ từ bên trong: "Lão Lâm, xác Hiến Vương thực sự nằm ở đây!" Lâm Nghị lộ rõ vẻ vui mừng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, thi thể của lão già Hiến Vương thực sự nằm ở bên trong.

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Nghị lại vang lên âm thanh của hệ thống: "Đinh!

Địa điểm đả tạp thứ tám đã được làm mới: Sau khi chém giết Thi Tiên Hiến Vương có thể đả tạp.

Phần thưởng: Pháp môn Thi Giải Thành Tiên!" Hả?

Thi Tiên Hiến Vương?

Lúc trước Lão Hồ suy đoán chỉ là nói đùa thôi, giờ hệ thống đã nói thế này thì xem ra thi thể Hiến Vương thực sự đã luyện thành Thi Tiên rồi!

Chuyện này... có chút ghê gớm đấy.

Thi Tiên khác với lũ cương thi (đại tống tử) thông thường, nó có linh trí và tư duy riêng, thậm chí có thể tự chủ tu luyện!

Giờ đã hơn hai ngàn năm trôi qua, vị Thi Tiên này đã tu luyện tới mức độ nào thì không ai rõ!

Tuy nhiên, cứ nhìn phong cách làm việc của Hiến Vương suốt dọc đường thì một khi đã luyện thành Thi Tiên, đó tuyệt đối là một tồn tại cực kỳ bá đạo.

Vị Thi Tiên này lấy vạn năm ô đầu nhục chi làm quách, chẳng biết đã hấp thụ bao nhiêu năng lượng!

E rằng ngay cả vị Tương Tây Thi Vương kia cũng không thể đặt lên bàn cân so sánh với Thi Tiên Hiến Vương được!

Tuy nhiệm vụ có độ khó rất cao, nhưng phần thưởng cũng vô cùng hiếm có!

Pháp môn Thi Giải Thành Tiên!

Loại pháp môn này ở mỗi môn phái đều khác nhau, nhưng hiếm có ai thực sự có thể thi giải phi thăng.

Giờ hệ thống thưởng cái này, xem ra những gì người trong huyền môn nói về thi giải phi thăng là có thật, tuyệt đối không phải vô căn cứ.

Chẳng lẽ con người thực sự có thể thành tiên?

Thế giới này thực sự có thần tiên, có minh phủ, có thiên giới sao?

Đối với pháp môn Thi Giải Thành Tiên, trong lòng Lâm Nghị ít nhiều cũng thấy tò mò.

Có được bộ pháp môn này, chắc chắn sẽ hiểu rõ được đôi chút.

"Lão Lâm, thả tôi xuống thấp chút nữa!

Sắp không với tới rồi." Nghe tiếng Lão Hồ hét lớn từ trong mắt Thái Tuế, Lâm Nghị hạ thấp hai cánh tay, khiến cả người Lão Hồ chìm hẳn vào trong mắt Thái Tuế.

“Lão Lâm, Lão Hồ, hai người nhanh lên chút đi, Bàn gia sắp trụ không nổi nữa rồi!” “???” Lâm Nghị quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bàn Tử đã bị bao vây trùng trùng.

Điều kỳ lạ là rõ ràng bọn họ có ba người là Tuyết Lỵ Dương, Khổng Tước và Bàn Tử, nhưng khối vạn năm ô đầu nhục chi kia dường như lại “nặng tình” với Bàn Tử, gần chín phần nhục thi đều tập trung về phía gã.

Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước ngược lại tương đối nhàn hạ.

Bàn Tử vừa hét vừa lầm bầm: “Là do thịt của Bàn gia thơm hay sao thế nhỉ?

Sao các người không đi tìm Dương tham mưu, tìm Khổng Tước ấy, cứ tìm thằng béo tôi làm gì!” Tuyết Lỵ Dương: “→_→” Khổng Tước: “Anh Bàn à, năng lực càng lớn trách nhiệm càng cao, cố lên, em tin anh, hi hi.” Dù phải đối mặt với lượng lớn nhục thi và gần như bị bao vây, nhưng nghe giọng Bàn Tử vẫn rất sung sức, chưa bị thương.

Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước có Kim Cương Tán làm chỗ dựa, vẫn có thể miễn cưỡng cầm cự.

Lâm Nghị cúi đầu hét xuống phía Lão Hồ đang kẹt trong mắt Thái Tuế: “Lão Hồ, xong chưa?

Xong rồi thì rút ra thôi!” Lão Hồ nghe thấy liền đáp lại: “Sắp rồi, sâu quá, chỉ thiếu chút nữa thôi, Lão Lâm thả thêm tí nữa!” Thấy Lão Hồ mãi chưa thu hoạch được gì, Lâm Nghị nhíu mày.

Anh không phải thất vọng mà là lo cho Lão Hồ.

Theo hệ thống nhắc nhở, Hiến Vương là một vị Thi Tiên, không biết khi nào sẽ bộc phát, cứ chậm trễ thế này dễ sinh biến số.

“Lão Hồ, cậu ra trước đi, để tôi.” Nói đoạn, Lâm Nghị dùng sức đôi tay kéo Lão Hồ ra khỏi mắt Thái Tuế, giây tiếp theo, anh khom

người chui tọt vào trong.

Ngay khoảnh khắc anh chui vào, Lão Hồ còn chưa kịp chụp lấy chân Lâm Nghị, thì trong chớp mắt, mắt Thái Tuế đã khép lại.

Lão Hồ nghiến răng, lẩm bẩm: "Lão Lâm, cậu nhất định đừng có chuyện gì đấy." Gã không còn cách nào khác, đành chạy lại giúp Bàn Tử chống lại lũ nhục thi đang liên tục tấn công.

Sau khi Lâm Nghị tiến vào mắt Thái Tuế, cơ thể anh tự nhiên có kim quang hộ thể, ô đầu nhục chi hoàn toàn không thể làm tổn thương anh dù chỉ một chút.

Dưới đáy mắt Thái Tuế là một cỗ cổ thi đang nằm ngang.

Cổ thi mặc một bộ giáp bạc, trải qua hơn hai ngàn năm vẫn lấp lánh ánh bạc rực rỡ.

Trên đầu đội mũ chiến và mặt nạ bạc, toàn bộ cơ thể toát ra vẻ bá đạo vô thượng và không sợ hãi của một bậc vương giả.

Chương 293

Trong mắt Lâm Nghị lóe lên tử quang, ánh mắt xuyên thấu qua bộ giáp bạc, nhìn thấy bộ xương đen kịt như củi khô bên trong.

Trong tay phải của bộ xương còn cầm một hạt châu trông giống như quả óc chó.

Hả!

Chuyện này...

Lâm Nghị không nhịn được mà thầm chửi thề.

Đây mà là Mộc Trần Châu sao?

Sao lại có hình dạng thế này?

Xấu điên lên được.

Lão già Hiến Vương đến chết vẫn không quên "vê óc chó".

Nhưng rất nhanh, anh nhận ra vấn đề của "quả óc chó" này.

Nhìn thì giống óc chó, nhưng thực tế nó đúng là một quả óc chó thật!

Trong miệng Hiến Vương còn ngậm một hạt châu khác, hạt châu này qua bao nhiêu năm vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu!

Một vẻ đẹp tự nhiên, trông giống hệt như một con mắt.

Hình dáng đó, anh đã từng thấy trong bức bích họa ở mộ tướng quân đời Nguyên tại Bình Sơn, Tương Tây.

Lâm Nghị phất tay một cái, chiếc mặt nạ bạc trên mặt Hiến Vương rơi ra, bay vào tay anh.

Ngón tay anh khẽ điểm dưới cằm Hiến Vương, cái miệng khô

khốc của lão ta không tự chủ được mà há ra, một hạt châu từ từ bay lên.

Cùng lúc đó, cơ thể Hiến Vương xuất hiện sự biến hóa có thể thấy bằng mắt thường, thân thể khô héo ban đầu nhanh chóng hấp thụ dưỡng chất từ vạn năm Thái Tuế còn lại, dần dần khôi phục lại vẻ sáng bóng.

Viên Mộc Trần Châu vốn đã rời khỏi cơ thể bỗng nhiên truyền ra một luồng sức mạnh huyền bí, định bị hút ngược lại vào miệng lão.

"Muốn cướp đồ từ tay Lâm gia ta sao?

Nằm mơ à?" Lâm Nghị cười lạnh một tiếng, dùng sức cánh tay, viên Mộc Trần Châu vừa mới rơi xuống lập tức bắn ngược lên, sau đó bị anh tóm gọn trong lòng bàn tay, lật tay thu vào nhẫn không gian.

"Tiểu tử vô tri, dám vọng động bảo châu của bản vương!" Hiến Vương còn chưa mở mắt, miệng cũng không động đậy, nhưng trong không gian lại vang lên giọng nói già nua, tang thương của lão.

Thế nhưng Lâm Nghị chẳng thèm nể nang, từ nhẫn không gian lôi ra một gói thuốc nổ lớn ném xuống.

Thi triển khinh công chui ra khỏi mắt Thái Tuế, anh tiện tay ném thêm một quả lựu đạn xuống.

Nhân lúc lão già Hiến Vương chưa hoàn toàn khôi phục, cứ cho nổ một trận rồi tính tiếp!

Sau khi lựu đạn được ném xuống, mắt Thái Tuế lại rơi vào trạng thái khép kín.

Ngay sau đó là một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, gói thuốc nổ đã kích nổ bên trong.

Cả khối vạn năm Thái Tuế rung chuyển dữ dội, chao đảo như một

quả bóng sắp nổ tung.

Tuyết Lỵ Dương nhất thời đứng không vững, cả người va vào lòng Lâm Nghị.

Lão Hồ và Bàn Tử khinh công cũng khá, gặp tình huống này cũng bị xóc đến mức ngã lăn ra đất.

Khổng Tước càng thảm hại hơn, lộn nhào không còn hình tượng.

May mà ở đây toàn là nhục chi, nếu là mộ huyệt tự nhiên chắc đã sứt đầu mẻ trán.

Hiện tại, Khổng Tước cứ nảy qua nảy lại trên lớp thịt như một quả bóng hình người.

Lâm Nghị trụ vững thân hình, nhưng Tuyết Lỵ Dương thì cứ nhấp nhô theo sự chao đảo của nhục chi, trong lòng anh hết trồi lên lại trụt xuống, cọ xát qua lại.

Mắt Thái Tuế vốn đang khép kín cũng không chịu nổi sức ép của vụ nổ, một luồng sức mạnh khổng lồ tuôn trào ra ngoài.

May mà sau khi khép lại, phần lớn uy lực thuốc nổ đều nằm bên trong, sức mạnh thoát ra ngoài chẳng đáng là bao.

"Loài người hèn mọn, dám quấy nhiễu bản vương tĩnh tu, làm nhục tiên khu của ta, tội đáng chết." Giọng nói phẫn nộ của Hiến Vương truyền ra từ mắt Thái Tuế.

Ngay sau đó, một sinh vật hình người đen thui xuất hiện ở nơi mắt Thái Tuế đang mở rộng.

"Ái chà, đây chẳng phải là vị Hiến Vương oai phong lẫm liệt lúc nãy sao?

Sao giờ lại thành ra cái dạng này rồi?" Lâm Nghị nhìn thấy thì khẽ mỉm cười đầy "ôn nhu".

Bộ giáp bạc lúc nãy trông đẹp đẽ, cao quý là thế, giờ nhìn lại thì đen thùi lùi, chẳng khác gì người rừng châu Phi, quần áo rách rưới không ra hình thù gì.

Thậm chí một nửa cơ thể còn bị nổ nát bét.

Dù vậy, lão vẫn không có dấu hiệu bị tiêu diệt.

Nhìn thấy thi thể Hiến Vương bò ra, Lão Hồ mặt đầy vạch đen, kinh hãi nói: "Lão Lâm, đây...

đây là Hiến Vương sao?

Lão ta biến thành cương thi (trá thi) rồi à?" Bàn Tử cũng biến sắc: "Mẹ kiếp, tên này sao trâu thế, ngay cả thuốc nổ cũng không nổ chết được lão!" Lâm Nghị mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: "Lão ta đã tu thành Thi Tiên rồi." "Thi Tiên..." Lão Hồ đứng vững lại, cảm thấy mí mắt giật liên hồi.

Gã hận không thể tự vả vào mặt mình vài cái.

Vạn lần không ngờ câu nói đùa lúc trước giờ lại thành sự thật!

Thực sự có thi thể tu luyện thành tiên!

Bảo sao dùng thuốc nổ đánh nát nửa thân người mà vẫn không chết!

Cái này cũng quá biến thái rồi!

"Xì...!" Chỉ thấy Hiến Vương hít một hơi thật sâu, cả ngôi mộ làm bằng ô đầu nhục chi như mặt nước bị gió thổi, gợn lên từng lớp sóng.

Khi sóng lùi đi, lớp ô đầu nhục chi vốn đã "sống dậy" nay lại chết hoàn toàn, biến trở lại thành vách mộ!

Những nhục thi lúc trước cũng biến mất, ngược lại cơ thể Hiến Vương đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy, ngay cả bộ giáp bạc trên người cũng khôi phục một cách thần kỳ.

“Cái này...” Bàn Tử thấy cảnh này, liếm đôi môi khô khốc, vội vàng từ trong túi lấy ra mấy cái vòng ngọc.

Vòng ngọc???

Ở đâu ra thế?

Lúc trước có thấy đâu!

Mẹ kiếp, cái thằng cha Bàn Tử này lại lén lút vơ vét đồ rồi.

Bàn Tử tức giận bước lên trước, trợn mắt quát lớn: “Lão ca Hiến Vương, thằng béo tôi có mắt không thấy Thái Sơn, mạo phạm đến ngài, đồ đạc trả lại cho ngài đây, xin ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, trở về dưới kia đi cho rồi!” Lão Hồ liếc gã một cái: “Thôi đi ông béo, trả đồ cho lão ta mà lão chịu về chắc?” Tuyết Lỵ Dương tựa vào ngực Lâm Nghị, sau khi hoàn hồn liền hỏi: “Lão Lâm, tìm được Mộc Trần Châu chưa?” Hơi thở của cô thoảng mùi hoa lan dịu nhẹ, đôi mắt đẹp long lanh đầy tình cảm.

“Đã tới tay rồi.” Lâm Nghị sờ mũi cười nói.

“Hắc hắc.” Lão Hồ cũng thở phào, cười: “Hèn gì lão già Hiến Vương giờ cứ như bị đạp đuôi ấy.

Nhưng vì Mộc Trần Châu đã có được, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!” Với thực lực của họ, gã có vài phần tự tin sẽ rời đi được.

Sợ nhất là không tìm thấy Mộc Trần Châu thì coi như công cốc.

Hiến Vương tuy không hiểu ngôn ngữ của họ nhưng cũng hiểu đại khái ý đồ.

Lão giơ tay lên, nhắm thẳng vào lối vào của ô đầu nhục chi rồi nắm chặt tay lại, mép của lối vào lập tức mọc ra và khép lại cực nhanh, bịt kín lối thoát duy nhất!

Chương 294

"Chuyện này... sao có thể!" Tuyết Lỵ Dương không thể tin nổi vào mắt mình.

Hiến Vương giống như một nhà ảo thuật, chỉ cần khẽ nắm tay là có thể dễ dàng điều khiển khối nhục chi này.

Lão Hồ thấy vậy nghiêm giọng nói: "Lão Lâm, xem ra Hiến Vương đã dung hợp làm một với khối ô đầu nhục chi này rồi." Lâm Nghị gật đầu: "Xem ra đúng là vậy." Hiến Vương chôn trong nhục chi, thi thể đã hòa làm một nên mới có thể hấp thụ dinh dưỡng để tu sửa thân thể, cũng có thể điều khiển nó đóng mở.

"Lũ đồng tử tiếp dẫn, lão già Hiến Vương còn trông mong vào các ngươi để thành tiên, hôm nay hãy làm dưỡng liệu cho ta đi!" Từ trong khối nhục chi truyền ra tiếng cười khanh khách ngạo mạn.

Người khác nghe không hiểu nhưng Lâm Nghị thì nghe rõ mồn một.

Hiến Vương này đúng là... phí hết tâm tư tạo ra tiên huyệt nhân gian này, kết quả ngàn năm sau bị thi thể của chính mình "tu hú chiếm tổ", cuối cùng còn bị nó mắng là lão già.

Chậc chậc, đúng là người đang làm trời đang nhìn, nhân quả báo ứng không sai chút nào.

Một chữ thôi: Đáng.

Hai chữ: Đáng đời.

Ba chữ: Làm tốt lắm.

Nhìn vẻ mặt ngạo mạn của Thi Tiên Hiến Vương, Lâm Nghị lắc đầu.

Anh sống lại kiếp này, ghét nhất là hạng người kiêu ngạo.

Không có việc gì cứ thích ra vẻ, có gì mà khoe?

Anh đây có cả hệ thống còn chưa kiêu ngạo nhé.

Anh một chưởng mười vạn cân còn chưa tự hào nhé.

Này Hiến à, đã là Thi Tiên rồi mà còn nhiều lệ khí thế, học tập anh đây này.

"Thôi được rồi!

Để Lâm gia ta mở cho các ngươi một con đường." Lâm Nghị khẽ lắc đầu, Hắc Kim Cổ Đao đã nắm chặt trong tay, thân hình lóe lên, anh đã tới trước mắt Thái Tuế đang đóng kín.

"Phập!" Theo một tiếng xé gió vang lên, hàn quang chợt hiện, trên khối vạn năm nhục chi xuất hiện một khe hở dài và mảnh, ngay sau đó khe hở mở rộng ra như một cái miệng lớn.

Lớp vách thịt dày một hai mét cực kỳ dẻo dai đã bị anh chém đứt chỉ bằng một đao.

Nhìn vách thịt bị chém đứt, lòng Lâm Nghị đang rỉ máu đây này.

Khối vạn năm ô đầu nhục chi đang yên đang lành lại bị anh chém một đao.

Ôi, một đao này xuống tay là tổn thất bao nhiêu điểm đạo mộ chứ?

"Ha ha, Lão Lâm, vẫn là cậu đỉnh nhất, một đao chém xuyên cả cái thứ dày cui này." "Anh em ơi, xông về phía thắng lợi nào!" "Hi hi, Lâm ca giỏi quá." Nói đoạn, mọi người liền chạy về phía lối thoát.

Thi Tiên Hiến Vương trước tình huống này rõ ràng có chút bất ngờ, sau khi phản ứng lại liền dẫm mạnh chân xuống đất.

Lão định điều khiển lối thoát khép lại.

Lâm Nghị cười hắc hắc, giơ chân nhắm thẳng ngực Thi Tiên Hiến Vương mà đá một cú.

Cú đá này anh dùng ba phần lực, sức mạnh bùng nổ trên ngực lão ta, cơ thể lão phát ra tiếng rắc rắc rồi bay ngược ra sau, tay chân không tự chủ được mà vươn dài.

"Đùng!" một tiếng, thân thể Thi Tiên Hiến Vương đập mạnh vào vách thịt, lún sâu vào bên trong.

Thi Tiên Hiến Vương phẫn nộ trừng mắt nhìn Lâm Nghị, trong họng phát ra tiếng gầm gừ trầm đục.

Thanh niên này chẳng có chút "võ đức" nào cả, dám đánh lén, ngắt quãng quá trình thi pháp của lão.

Cả đời lão chưa thấy ai mặt dày như thế.

À mà thực ra từ khi lão tu luyện thành Thi Tiên đến nay, lão chỉ vùi đầu tu luyện trong khối vạn năm Thái Tuế, chưa từng ra ngoài, cũng chẳng gặp ai.

Chẳng lẽ con người bây giờ đều thế này cả sao?

"Trong khối vạn năm Thái Tuế này, bản tiên là vô địch.

Loài người vô tri, hãy sám hối vì sai lầm của mình đi!" Lời Hiến Vương vừa dứt, các bức tường xung quanh bắt đầu vỡ ra từng chút một, theo những mảnh vụn rơi lả tả, từng tên "đại tống tử" từ trong lớp thịt bò ra.

Trên dưới trái phải đều có, sơ bộ ước tính phải ít nhất hơn ba mươi con!

Lũ cương thi này nhận lệnh của Hiến Vương, nhe răng múa vuốt lao về phía Lâm Nghị.

Lâm Nghị khẽ mỉm cười, cắn nhẹ đầu ngón tay giữa, miệng lẩm

nhẩm pháp quyết, hai tay bắt quyết, một ngón tay điểm lên trán con cương thi gần nhất.

Con cương thi bị Lâm Nghị điểm trúng lập tức dừng mọi động tác, đứng khựng tại chỗ.

Mặc cho Hiến Vương có chỉ huy hay ra lệnh thế nào, nó vẫn trơ ra đó.

Thân hình Lâm Nghị thấp thoáng, xuyên qua hơn ba mươi con cương thi, chỉ trong chớp mắt, không sót một con nào, tất cả đều bị anh điểm huyệt bất động.

"Không thể nào... sao lại như vậy được." Hiến Vương chấn kinh nhìn cảnh tượng trước mắt: "Ta đã dung hợp làm một với vạn năm Thái Tuế, tại sao... ta không tin!" Bất luận Hiến Vương vùng vẫy muốn đánh thức lũ cương thi thế nào cũng vô dụng.

"Đừng phí sức nữa." Lâm Nghị nhún vai cười nói: "Đây là Thần Châu Phù chuyên dùng để trấn thi, lũ cương thi của ông hết sạch tác dụng rồi." Hồi đối phó với Tương Tây Thi Vương, anh dùng Thần Châu Phù còn cần phải vẽ bùa mới có tác dụng.

Nhưng theo sự thuần thục tăng lên, giờ anh chỉ cần nhẹ nhàng điểm một cái như Cửu Thúc là có thể trấn trụ cương thi rồi.

Tiện lợi vô cùng.

Cùng lúc đó, sau khi Lão Hồ và mọi người rời đi, cái "miệng lớn" mà Lâm Nghị mở ra phía sau họ đã đóng sầm lại.

"Lão Lâm!" Tuyết Lỵ Dương mặt mày tái mét, bàn tay nhỏ bé đập mạnh vào vách thịt, khản giọng gọi tên Lâm Nghị.

Lão Hồ và Bàn Tử thì cố gắng dùng đao chém rìu chặt, thậm chí dùng cả súng trường nhưng khối vạn năm Thái Tuế khổng lồ vẫn không có dấu hiệu mở ra.

Khổng Tước thấy mọi người lo lắng liền nói: "Anh Lâm lợi hại như vậy, nhất định sẽ ra được mà." Bàn Tử nhìn Lão Hồ, nghiến răng nói: "Mẹ kiếp, cái chuyện gì thế này!

Chúng ta thì thoát được rồi, tự dưng Lâm Nghị lại bị nhốt trong đó!

Lão Hồ, theo tôi thì cứ dùng thuốc nổ đi!

Nổ tung cái đống Thái Tuế này ra!" Lão Hồ trầm ngâm hồi lâu, vẻ mặt nghiêm trọng: "Không ổn.

Lúc này chúng ta chỉ có thể tin tưởng Lão Lâm thôi, bao nhiêu gian nan khốn khổ đều đã vượt qua rồi, lần này nhất định cũng không vấn đề gì." Tuyết Lỵ Dương cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung.

Bị nhốt bên trong không chỉ có Lão Lâm mà còn có cả Mộc Trần Châu trong tay anh nữa.

Những gian nan trước đây có là gì chứ?

"Lần này Lão Lâm phải đối mặt với một vị Thi Tiên đấy!" Bàn Tử gật đầu, đầy vẻ kích động: "Đúng thế, đó là Thi Tiên, Lão Hồ ơi, thứ đó đã thành tiên rồi!

Không được, nói gì thì nói cũng không thể để Lão Lâm một mình đối mặt với lão ta.

Có chuyện gì thì ba anh em chúng ta cùng xông lên, dù có chết cũng phải chết cùng nhau!" Lúc này Lão Hồ lại tỏ ra bình tĩnh hơn: "Ông béo, đừng vội, chúng ta đợi thêm năm phút được không?

Nếu sau năm phút Lão Lâm vẫn chưa ra, chúng ta sẽ cho nổ tung khối nhục chi này.

Nhưng Khổng Tước và Dương tham mưu này, tôi nghĩ hai cô nên rời khỏi đây trước, nếu nhục chi bị nổ tung mà vị Thi Tiên kia thoát

ra, chúng tôi sợ không lo liệu nổi cho hai cô đâu.” Nghe Lão Hồ bảo mình đi trước, Tuyết Lỵ Dương lập tức từ chối: “Không đời nào.” Khổng Tước thì nhìn ba người với vẻ tội nghiệp, như muốn nói: “Hu hu, em muốn về nhà.” Nhưng cô cũng hiểu chỉ có một mình mình thì khó mà ra khỏi ngôi cổ mộ này.

Chương 295

Cô rụt rè nắm tay Tuyết Lỵ Dương: "Em đi cùng chị Dương." Bàn Tử cuống quýt dậm chân: "Lão Hồ, chỉ đúng năm phút thôi nhé, một giây tôi cũng không đợi thêm đâu." Lão Hồ gật đầu mạnh: "Được." Tuy nhiên, bên trong vạn năm Thái Tuế lúc này đang diễn ra một cảnh tượng kỳ lạ.

Đối mặt với hơn ba mươi con cương thi bị trấn trụ, Lâm Nghị túm lấy đầu một con bẻ ngoặt đi, rồi tiện tay thu hồi con cương thi gần như còn nguyên vẹn.

Đồ cổ mà, hư hỏng quá thì không đáng tiền.

Cứ giết một con là thu hồi một con.

Chỉ trong chớp mắt, hơn ba mươi con "đại tống tử" sống sờ sờ đã bị Lâm Nghị bẻ cổ thu hồi sạch sẽ.

Hiến Vương thấy cảnh này thì hai mắt trợn ngược.

Lão vốn tưởng bản lĩnh Thi Tiên đã là không thể tưởng tượng nổi, nhưng vạn lần không ngờ thủ đoạn của con người lại có thể đạt tới mức độ này!

Từ có thành không, chỉ trong cái nháy mắt.

Lần này Hiến Vương không dám khinh suất nữa.

Lão hừ lạnh một tiếng: "Chút thủ đoạn mọn của loài người, nhưng vẫn khó thoát cái chết." Trong chốc lát, luồng khí lạnh cuồn cuộn tràn ngập trong khối Thái Tuế, vang lên những âm thanh chói tai như vạn quỷ ai oán.

Trên vách mộ lấp loáng vô số bóng ma.

Những bóng ma đó đang vùng vẫy, vặn vẹo, gào thét, dốc hết sức bình sinh muốn thoát ra khỏi vạn năm Thái Tuế.

Lâm Nghị liếc nhìn xung quanh, thần sắc vẫn bình thường.

Những bóng ma này chắc là những người đã bị Hiến Vương đem đi nuôi dưỡng khối vạn năm Thái Tuế.

Họ bị nhốt ở đây hàng ngàn năm, dù nỗ lực thế nào cũng không thoát ra được, chẳng khác gì những người bị đóng đinh dưới bảy cây hòe già ở Dã Nhân Câu lúc trước.

"Ầy." Lâm Nghị nhìn những ác quỷ cô hồn này, ái ngại lắc đầu.

Những linh hồn này đều là những kẻ đáng thương.

Thôi thì hôm nay Lâm gia ta làm việc thiện vậy, siêu độ cho các người hết nhé!

Dưới sự điều khiển của Hiến Vương, vô số linh hồn hung hãn lao về phía anh.

Lâm Nghị đứng yên tại chỗ không động đậy, nhưng miệng đã thầm niệm chú pháp: "Câu Linh Khiển Tướng!" Ngay khi tiếng nói của Lâm Nghị vừa dứt, tất cả những linh hồn chạm vào anh đều bị anh khống chế.

Một con, hai con, ba con...

Chẳng mấy chốc đã có hàng trăm linh hồn bị anh thu phục.

Khả năng khống chế linh hồn của Câu Linh Khiển Tướng nhiều hay ít phụ thuộc vào sức mạnh của linh hồn và bản thân người sử dụng.

Nếu là linh hồn cực mạnh, với thực lực hiện tại có lẽ Lâm Nghị không khống chế được nhiều.

Nhưng với lũ linh hồn này, khống chế vài trăm con đối với anh là

chuyện nhỏ như con thỏ.

Hiến Vương: "Vãi chưởng!" Lâm Nghị: "???" Thời buổi này Thi Tiên cũng theo kịp mốt thế sao?

Mở miệng ra là nói "quốc túy".

Quả nhiên văn hóa Việt Nam (Trung Quốc) sâu rộng, truyền đến tận đây rồi, Hiến Vương còn tự học thành tài nữa chứ.

Hiến Vương vốn có thể điều khiển linh hồn tấn công Lâm Nghị, nhưng giờ tất cả đều như đá chìm đáy bể, biệt vô âm tín.

Đó là những linh hồn lão đã nuôi dưỡng và điều khiển hàng ngàn năm nay đấy.

Chỉ trong nháy mắt đã mất sạch, chui hết vào túi Lâm Nghị.

Đây rốt cuộc là loại quái vật gì vậy?

Rõ ràng mình đã thành Thi Tiên, sao vẫn cảm thấy bị con người trước mặt trêu đùa như một món đồ chơi thế này?

Chẳng lẽ sau hàng ngàn năm, con người đã mạnh đến mức độ này rồi sao?

Đến Thi Tiên cũng không sợ?

Hiến Vương càng nghĩ càng kinh hãi.

Con người đúng là sinh vật đáng sợ!

Quan trọng là trước mặt không chỉ có một Lâm Nghị mà còn vài người nữa.

Nếu mấy người kia cũng mạnh thế này thì mình vừa tỉnh lại chẳng phải đã sắp "ngỏm" rồi sao?

Lúc này lão thấy hoang mang vô cùng.

Điểm mấu chốt là để tu thành Thi Tiên, lão đã hấp thụ dưỡng chất

của vạn năm Thái Tuế, sớm đã hòa làm một.

Lão vẫn chưa đạt tới trình độ hấp thụ hoàn toàn để có thể đi lại độc lập.

Tuy nói Thái Tuế không diệt thì lão không chết, nhưng gặp phải kẻ trâu bò như Lâm Nghị, cũng theo cái mai rùa Thái Tuế này thì chạy cũng chẳng chạy được.

Rất nhanh, Hiến Vương cũng tỉnh táo lại.

Chắc trong loài người chỉ có một kẻ dị loại này thôi, nếu mấy người lúc nãy cũng có thực lực thì đã chẳng phải bỏ chạy.

Nhận ra điểm này, Hiến Vương lại cười khanh khách, ngạo mạn nói: "Chút tiểu đạo mà đòi làm gì được bản tiên sao?

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là tiên phàm có biệt!" Qua vài hiệp giao thủ, Lâm Nghị cũng hiểu đôi chút về vị Thi Tiên này.

Gọi là Thi Tiên thì cũng chỉ là đối với người thường thôi, chứ chẳng phải thần tiên thật sự.

Cùng lắm cũng chỉ là một con yêu tinh lợi hại một chút.

Thế gian đều biết có Tinh, Quái, Yêu, Linh.

Nhưng phân biệt chúng thế nào thì ít người biết.

Chúng ta thường gọi chung là yêu tinh, yêu quái, thực ra chúng không phải là một loại.

Cái gọi là "Yêu" là nhờ tu hành hậu thiên mà đột phá giới hạn bản thân, ví dụ mèo nhà biết nói, chó nhà biết đi mua rượu, biết lên mạng gõ chữ viết tiểu thuyết, thì đó là Yêu.

Ví dụ như các anh, sang Thái Lan làm một vòng về trở nên cực kỳ xinh đẹp thì gọi là nhân yêu.

Còn "Quái" là bẩm sinh đã có hình thù kỳ dị, như tôm binh cua tướng, dựa vào tu hành thì gọi là hải yêu, còn lũ bạch tuộc kỳ quái thì gọi là hải quái.

"Tinh" đại diện cho trí tuệ, nếu yêu quái có trí tuệ thì gọi là Tinh, như hồ ly tinh mà chúng ta hay gọi.

Con người sau khi chết là Quỷ, dù là Yêu, Tinh, Quái hay Quỷ, chỉ cần có thể tu luyện thì đều có Linh.

Giờ Hiến Vương từ cương thi mà sinh ra Linh, biến thành Yêu, có được trí tuệ nên thành Tinh.

Lão mỹ miều gọi mình là Thi Tiên, thực chất cũng chỉ là một loại tinh quái mà thôi.

Lâm Nghị chẳng buồn lằng nhằng với lão, lao tới chém một đao trực diện.

Hiến Vương giơ tay định đỡ, nhưng bộ giáp bạc cùng với cánh tay lão bị chém đứt rụp.

"Đao sắc quá!" Ban đầu thấy Lâm Nghị chém đứt vạn năm Thái Tuế lão còn chưa để tâm, giờ trực tiếp chạm vào Hắc Kim Cổ Đao mới thấy thanh đao này đáng sợ thế nào.

Lão lùi lại thật nhanh, cánh tay bị chém rơi xuống đất dung hợp vào vạn năm Thái Tuế, còn cánh tay trên người lão thì hấp thụ dinh dưỡng khôi phục cực nhanh.

"Cũng khá lì đòn đấy." Lâm Nghị không thấy ngạc nhiên.

Anh đã dự liệu được tình huống này.

Chương 296

Đến thuốc nổ còn không giết được lão thì một đao cũng chưa giải quyết ngay được.

"Ha ha ha ha, thần binh lợi khí thì sao chứ?

Bản tiên sớm đã lập tại nơi bất bại rồi!" Hiến Vương vung cánh tay đã khôi phục như cũ, đầy tự tin nói.

"Được thôi, để tôi xem ông khôi phục thế nào." Nói xong, Lâm Nghị lấy ra một tờ phù màu xanh lam, giấy phù còn trống không, nhưng theo ngón tay anh hạ xuống, những nét vẽ hiện ra trên bùa xanh.

Chuyến này anh còn đặc biệt chuẩn bị giấy xanh để vẽ Thần Châu Trấn Thi Phù!

Thi Tiên dù gì cũng là Thi Tiên, chỉ dùng ngón tay điểm thì chưa chắc đã trấn áp được, cuối cùng vẫn phải dùng đến bùa chú.

Bùa chú cũng có phân cấp cao thấp, quý rẻ, từ trên xuống dưới chia làm năm màu: Kim, Ngân, Tử, Lam, Hoàng.

Bình thường hay dùng bùa vàng vì nó là cấp thấp nhất.

Còn bùa cấp cao nếu không có đại pháp lực thì không thể vẽ được, nên trên thị trường rất ít lưu hành.

Giờ đây Lâm Nghị dùng giấy lam vẽ bùa, theo ngón tay đưa qua, trên bùa xanh lưu chuyển hồng quang nhạt.

Bùa đã thành!

Giây tiếp theo, tờ bùa này bị Lâm Nghị vả thẳng vào thân xác Hiến Vương.

Ngay khi bị dán bùa xanh, cơ thể Hiến Vương đứng khựng lại, thậm chí miệng cũng không mở ra được.

Thấy Hiến Vương bị bùa trấn áp, Lâm Nghị cười híp mắt bước tới, trông cực kỳ hiền lành và vô hại: "Lâm gia ta đây lần đầu gặp Thi Tiên đấy, phải nghiên cứu cho kỹ, giải phẫu một chút mới được, hắc hắc." Nói xong, Lâm Nghị nhắm thẳng tim Hiến Vương mà đâm một đao.

Xoẹt!

Bộ giáp bạc bị xuyên thủng, ngực Hiến Vương xuất hiện một lỗ lớn.

Nhìn cái lỗ, Lâm Nghị lắc đầu: "Thi đan không có ở đây à?

Thế nó ở đâu nhỉ?" Sau đó, anh lại đâm một đao vào đan điền.

Đan điền của lão cũng bị phá tan.

Kết quả vẫn gây thất vọng, vẫn không có thi đan!

Hiến Vương tuy bị định thân nhưng khả năng khôi phục vẫn còn, vết thương do Hắc Kim Cổ Đao đâm xuyên đang lành lại với tốc độ nhanh chóng.

Ban đầu Hiến Vương còn khá bình thản, nhưng thấy Lâm Nghị cứ đâm hết nhát này đến nhát khác, lão mặt đầy vạch đen.

Bộ lấy lão ra luyện đao đấy à?

"Mẹ nó, ngay cả nội đan cũng chưa luyện ra mà cũng dám xưng là Thi Tiên?

Thật là làm người ta thất vọng quá đi!" Sau khi đâm mười mấy nhát mà vẫn không thấy nội đan, Lâm Nghị hoàn toàn thất vọng về lão, tốc độ ra đao nhanh gấp mười lần.

Chỉ trong hai hơi thở, trên người Hiến Vương đã xuất hiện hàng

chục cái lỗ thủng.

Dù Hiến Vương có khả năng khôi phục mạnh mẽ đến đâu thì nhất thời cũng không thể lành lại hết được.

Hơn nữa, số lần khôi phục càng nhiều, dưỡng chất từ vạn năm Thái Tuế cung cấp càng ít dần, khả năng khôi phục của lão sắp chạm giới hạn rồi.

"Chỉ thế thôi à?" Nhìn Hiến Vương đầy lỗ thủng, Lâm Nghị không khỏi thắc mắc.

Trong lúc mơ hồ, dường như anh nghe thấy tiếng rắc rắc, tiếng trái tim tan vỡ.

Dưới lớp mặt nạ bạc, vị Thi Tiên Hiến Vương này đã rơi những giọt nước mắt không cam lòng.

Nghĩ lại lão đã nằm gai nếm mật, phí hết hàng ngàn năm mới có được linh trí và tự chủ tu luyện.

Lão mượn tiên huyệt nhân gian do chính mình chuẩn bị để phi thăng, khí vận quấn thân, lại có cả vạn năm Thái Tuế là kỳ trân dị bảo.

Lão khổ tu ngàn năm, mắt thấy sắp luyện thành nội đan, trở thành Thi Tiên chân chính để thoát khỏi sự trói buộc của Thái Tuế.

Thậm chí khi nhóm Lâm Nghị tới, lão còn hào hứng vô cùng, coi họ là đồng tử tiếp dẫn do ông trời phái tới, chỉ cần nuốt chửng năm người này là lão có thể thành tiên ngay lập tức.

Nhưng vạn lần không ngờ tới...

Dù Thái Tuế không diệt, thi thân không tử, nhưng lão lại bị người ta đâm chết một cách sống sờ sờ.

Đây có còn là chuyện mà con người có thể làm không hả trời?!

Do thực lực của Hiến Vương sụt giảm nghiêm trọng, khối vạn

năm Thái Tuế cũng trở nên dễ phá vỡ hơn.

Lão Hồ và Bàn Tử ở bên ngoài cũng không chịu ngồi yên, trong lúc chờ đợi, họ thỉnh thoảng lại dùng công cụ nỗ lực nạy khối Thái Tuế ra.

Sau khi Hiến Vương bị Lâm Nghị hành hạ đến mức tơi tả, Lão Hồ và Bàn Tử kinh ngạc phát hiện khối vạn năm Thái Tuế này đã có thể lay động được.

Với sức mạnh của hai người, họ nhanh chóng phá tung cái lỗ mà vợ của Hiến Vương từng lấp kín, rồi vội vã chạy vào bên trong.

"Lão Lâm, Bàn gia đến giúp cậu đây!

Anh em ta cùng tiến cùng lui!" Lão Hồ cũng theo sau.

Chỉ là lúc này bên trong khối vạn năm Thái Tuế vô cùng yên tĩnh, bên tai họ chỉ nghe thấy những tiếng xoẹt xoẹt, giống như có thứ gì đó đang bị xẻ thịt vậy.

Họ dùng đèn pin soi rọi xung quanh, ở sâu trong khối Thái Tuế, họ phát hiện ra hai bóng người.

Một người đang quay lưng về phía họ, bóng lưng vô cùng quen thuộc, chính là Lâm Nghị mà họ hằng mong ngóng.

Còn đối diện với Lâm Nghị là một cái xác cao lớn, nhìn dáng vẻ đó, họ nhận ra ngay chính là Hiến Vương mà họ từng thấy trong mắt của Thái Tuế!

Trước đó, gã mặc giáp bạc mũ bạc, trông uy phong lẫm liệt, tràn đầy khí thế vương giả.

Giờ đây, bộ giáp bạc đó không hiểu sao đã biến thành màu đen xám, dính chặt lấy bộ xương khô, chẳng khác gì một cái xác khô đen đúa.

So với lúc nãy, cái xác khô này như bị vắt kiệt sức lực, chẳng khác gì mấy xác khô thông thường, chỉ còn đôi mắt vẫn lấp lánh tinh quang, chứng minh gã vẫn còn sống.

"Ái chà, Bàn Tử, Lão Hồ, hai cậu vào rồi à?" Nghe thấy tiếng động, Lâm Nghị mỉm cười quay người lại hỏi.

"Mẹ nó, Lão Lâm, tôi còn tưởng cậu đi gặp Diêm Vương rồi chứ!

Đang định cầm gói thuốc nổ phá tung cái khối vạn năm Thái Tuế này đây!" Bàn Tử toét miệng cười nói.

Lão Hồ tự tin cười bảo: "Tôi đã nói gì rồi mà, Lão Lâm không sao đâu, chúng ta cứ việc tin tưởng Lão Lâm là được." Bàn Tử khinh bỉ đáp: "Thôi đi, lúc nãy không biết ai là người hùng hục đào bới cái lỗ Thái Tuế hăng hái nhất nhỉ?" "Hắc hắc." Lão Hồ cười trừ, tiến lại gần, nhìn ngắm Hiến Vương một lượt rồi hỏi: "Đây là Thi Tiên đấy hả?

Sao lại thành ra bộ dạng này?" "Đúng đấy, đúng đấy." Bàn Tử cũng hứng thú đi tới, đôi bàn tay to lớn sờ nắn nhẹ lên ngực Thi Tiên, tắc lưỡi khen: "Thi Tiên đúng là Thi Tiên, cảm giác chạm vào khác hẳn mấy con đại tống tử thông thường." Hiến Vương thoi thóp nhìn ba anh em nhà này người tung kẻ hứng, trong lòng run rẩy sợ hãi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy nụ cười trên mặt ba người bọn họ, gã càng thêm phát khiếp.

Một mình Lâm Nghị cười tủm tỉm với gã đã khiến gã không chịu nổi rồi, giờ lại lòi đâu ra thêm hai tên nữa!

Ôi trời cao đất dày ơi, ai thu phục ba cái tên yêu nghiệt này đi.

Bị bọn họ giày vò thế này thì đến tiên cũng chẳng trụ nổi.

"Tôi nghe Đại Kim Nha nói mấy con đại tống tử này rất đáng tiền, vậy cái xác Thi Tiên này nếu mấy anh em mình khiêng ra ngoài bán

cho mấy thằng Tây đần, chắc cũng phải được trăm tám mươi vạn chứ nhỉ?" "Cái này hay đấy, lão già Hiến Vương này tàn bạo như thế, ba anh em mình nên thay trời hành đạo, bán gã cho mấy thằng Tây để chúng nó giải phẫu, tốt nhất là cắt ra thành trăm mảnh." Hiến Vương trong lòng gào thét: "Làm ơn làm người giùm cái đi!" "Không được, không được." Lâm Nghị lắc đầu bảo: "Tốt nhất là chúng ta nên tiêu hủy gã tại đây." Hiến Vương nghe xong cảm động đến rơi nước mắt.

Cuối cùng, hóa ra người tốt nhất với gã lại chính là Lâm Nghị.

"Sao thế?

Tiền dâng tận miệng mà không lấy à?" Bàn Tử thắc mắc.

Lâm Nghị thản nhiên cười nói: "Khả năng sinh tồn của Thi Tiên quá mạnh, nếu mang ra ngoài, không chừng sẽ làm hại bao nhiêu người sống.

Chương 297

Chúng ta không thể làm chuyện thất đức đó được.

Vì vậy, tôi đề nghị tiêu diệt tại chỗ!" Hiến Vương: "???" Cứ tưởng ngươi là người tốt, hóa ra ngươi mới là kẻ cầm thú nhất.

Đáng hận hơn nữa là trên người gã đang dán lá bùa xanh, lúc gã ở đỉnh cao còn không thoát ra được, huống chi là bây giờ.

"Cũng đúng." Lão Hồ gật đầu, "Dùng thuốc nổ phá hủy nửa thân thể mà gã vẫn hồi phục nhanh như vậy, mang ra ngoài đúng là rất nguy hiểm.

Nhưng chúng ta làm cách nào mới tiêu diệt gã triệt để được đây?" Hiến Vương thấy họ bắt đầu nghiên cứu cách giết mình, trong lòng không ngừng lẩm bẩm: "Đừng dùng lửa đốt, đừng dùng lửa đốt, đừng dùng lửa đốt." Gã đã tu luyện đến mức này rồi, dù giờ có kiệt sức, chỉ cần còn một hơi thở là vẫn còn cơ hội lật kèo, cùng lắm thì luyện lại từ đầu.

Nhưng nếu dùng lửa thiêu rụi đến mức xương cốt không còn, thì đúng là kết thúc thật sự.

Lâm Nghị liếc nhìn Hiến Vương, dịu dàng nói: "Vậy thì dùng lửa đốt đi." Trước đây đối phó với đại tống tử, anh toàn dùng lòng bàn tay nói chuyện, một phát chết tươi.

Giờ gặp phải Thi Tiên, dĩ nhiên phải nghiêm túc một chút.

Cách tốt nhất để xử lý tống tử là gì?

Xem bao nhiêu phim của Lâm Chánh Anh rồi, cách trực tiếp và hiệu quả nhất chính là dùng lửa!

Lửa thường, thiên hỏa, lôi hỏa, phù hỏa...

Chiêu này anh rành lắm!

“Á...” Hiến Vương nghe xong, não bộ trống rỗng.

Một lát sau, bản năng cầu sinh thôi thúc gã, dù trên người dán bùa xanh, miệng gã vẫn phát ra tiếng kẽo kẹt, hàm trên và hàm dưới va vào nhau cầm cập.

“Ối mẹ ơi, Hiến Vương vẫn còn động đậy kìa!

Lão Lâm, mau lên đi, đừng do dự nữa, thiêu chết lão đi.” Bàn Tử giật mình, vội vàng né sang một bên.

“Sắp chết đến nơi rồi còn muốn cắn chúng ta hả?

Thật là không coi ai ra gì, không coi Hồ gia đây là Mò Kim Hiệu Úy à?” Lão Hồ móc ra một cái móng lừa đen, nhét thẳng vào mồm Hiến Vương.

Lâm Nghị mỉm cười, lấy ra một ít nhiên liệu rắn rắc lên người Hiến Vương, sau đó dùng bật lửa châm vào lá bùa xanh.

Một tiếng “vù” vang lên, ngọn lửa hừng hực bốc cháy, nuốt chửng lấy xác của Hiến Vương.

Chỉ trong chớp mắt, Hiến Vương còn chưa kịp giãy giụa đã biến thành tro bụi.

Nhìn đống tro cốt dưới đất, Lâm Nghị có chút đau lòng.

Khó khăn lắm mới gặp được một con Thi Tiên mà không có cách nào thu hồi, đúng là đen đủi.

May mà còn cái xác vạn năm Thái Tuế này, cũng an ủi phần nào tâm hồn anh.

“Lão Lâm, bên trong thế nào rồi?

Thi Tiên đâu?” Shirley Yang và Khổng Tước vẫn luôn ở ngoài

không dám vào, thấy ánh lửa lập lòe bên trong, cô tò mò tiến lại gần hỏi nhỏ.

"Ở khắp mọi nơi." "Hả?" "Đã hóa thành mây khói rồi." "À, hóa thành mây khói rồi sao, lợi hại thật." Năm người tụ họp lại, quyết định rời khỏi đây.

Lâm Nghị đi sau cùng, vừa check-in vừa thu hồi khối vạn năm Thái Tuế và các quan tài trong mộ.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh!

Phát hiện ký chủ đã tiêu diệt Hiến Vương Thi Tiên, có thể đả tạp.

Phần thưởng: Bí pháp Thi giải thành tiên." Ngay khi tiếng hệ thống dứt lời, trong đầu Lâm Nghị hiện lên một loạt bí pháp phức tạp và huyền ảo.

Sau khi tìm hiểu sơ qua, anh mới phát hiện đây chẳng phải pháp môn thăng tiên gì cả, mà là bí pháp dưỡng thi, luyện thi để tạo ra Thi Tiên!

Bí pháp này cực kỳ đồ sộ và phức tạp, không phải người thường có thể làm được.

Hơn nữa, một phần nhỏ trong đó còn có điểm tương đồng với bí pháp của Quan Sơn Thái Bảo.

Hiến Vương phải mất hơn hai ngàn năm mới miễn cưỡng tạo ra được một Thi Tiên, nhưng nếu sử dụng bí pháp này, chỉ cần vài trăm năm là có thể tạo ra một Thi Tiên thực thụ!

Huống hồ hiện tại chưa dùng tới, nhưng sau này khi đến cổ mộ Địa Tiên Thôn, có lẽ sẽ có đất dụng võ.

Tuy nhiên, khi họ vừa bước ra khỏi mộ thất, mặt đất bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, cả ngọn núi chao đảo, đá trên đầu rơi xuống như

mưa.

Lão Hồ thấy vậy lập tức hét lên: "Lão Lâm, hỏng rồi!

Hiến Vương bị tiêu diệt, bố cục mộ Hiến Vương bị phá hủy hoàn toàn!

Địa khí tích tụ hàng ngàn năm bùng phát, ngọn núi này sắp sập rồi!" Vụ sập núi này khác với lần ở núi Từ, lúc đó núi sập là do thuốc nổ, còn ngọn núi này sập là do địa khí tích tụ ngàn năm gây ra.

Giống như lúc ở ngoài thung lũng Trùng Cốc, dưới gốc cây vợ chồng cũng vì nguyên nhân này.

Địa khí bị trấn áp thoát ra ngoài khiến cây đại thụ gần như bật rễ, Trấn Lăng Phổ mới tái hiện nhân gian.

Đồng thời, trong đầu Lâm Nghị lại vang lên tiếng hệ thống.

"Đinh!

Địa điểm đả tạp thứ chín đã cập nhật: Rời khỏi Trùng Cốc.

Phần thưởng: 10,000 điểm đạo mộ." "Ái chà, hệ thống này biết chọn lúc thật đấy." Thấy núi sập là lập tức cập nhật địa điểm thứ chín ngay.

Phần thưởng thì đúng là hơi hẻo, 10,000 điểm đạo mộ chẳng bõ dính răng, nhưng có còn hơn không.

Sau khi cả nhóm rời khỏi mộ thất và đến trước cầu Tam Thế, họ nhìn quanh thì thấy Thiên Môn lúc đến đã bị đá vụn vùi lấp, đường cũ không còn đi được nữa.

"Lão Lâm, xem ra hôm nay chúng ta phải bỏ xác tại đây rồi." Giọng Shirley Yang yếu ớt vang lên.

Lúc này, Lâm Nghị chú ý thấy khí sắc của Shirley Yang rất kém, mặt trắng bệch, giữa lông mày thoáng hiện vẻ u ám, trông như người

sắp lìa đời.

“Dương tham mưu, cô không sao chứ?” Lâm Nghị quan tâm hỏi.

“Không sao, chỉ là tôi không biết tại sao lại cảm thấy kiệt sức thế này.” Shirley Yang lắc đầu, cố gắng tỏ ra cứng cỏi.

Dứt lời, đầu cô đã vô lực tựa vào vai Lâm Nghị.

“Còn bảo không sao à.” Lâm Nghị lắc đầu, đặt ngón tay lên cổ tay cô bắt mạch, “Chắc là trúng độc rồi.” “Tôi... thật sự không sao...” Nói xong, đôi mắt cô nhắm nghiền, ngất lịm đi.

“Chuyện này...” Lão Hồ nhìn Shirley Yang đang hôn mê, rồi nhìn sang Lâm Nghị hỏi: “Lão Lâm, hay là chúng ta tìm chỗ nào trốn tạm đã, chữa trị cho Dương tham mưu trước, đợi núi hết sập rồi tìm đường ra sau?” “Không được.” Lâm Nghị lắc đầu dứt khoát, “Vụ sập núi này chắc chắn Hiến Vương đã tính toán trước, nếu không đường vào của chúng ta cũng không bị bịt kín như vậy.

Đây rõ ràng là muốn dồn kẻ trộm mộ vào đường chết, dù có lấy được Mộc Trần Châu cũng phải bỏ mạng tại đây.

Nếu chúng ta chọn lẩn trốn, e rằng con đường sống duy nhất cũng sẽ mất sạch.” “Con đường sống duy nhất?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Lâm Nghị chỉ vào dòng nước dưới cầu Tam Thế, “Nước trong này lẽ ra phải là nước chết, sau hàng ngàn năm đáng lẽ phải cạn khô mới đúng.

Nhưng giờ đây thủy thảo xanh tốt, dường như còn có dấu hiệu nước chảy, chứng tỏ là nước sống.

Vì vậy, dưới cầu Tam Thế là lối thoát duy nhất của chúng ta.” Lão Hồ dùng đèn pin soi xuống dưới, miễn cưỡng nhìn rõ tình hình rồi nói: “Đã vậy thì chúng ta mau xuống thôi.” Bàn Tử nhìn xuống dòng sông hộ mộ sâu thẳm, mím môi hỏi: “Lão Lâm, Lão Hồ, chúng ta thật sự

phải xuống đó sao?" Lúc này chứng sợ độ cao của gã lại tái phát.

Lâm Nghị vỗ vai Bàn Tử: "Béo này, còn do dự nữa là chúng ta phải bồi táng cho lão già Hiến Vương thật đấy." Khổng Tước động viên: "Anh Bàn Tử đừng sợ!

Chúng ta sẽ không sao đâu." Lão Hồ tiếp lời: "Đúng thế Bàn Tử, từ đây xuống đáy chỉ khoảng mười mét thôi, với thực lực của cậu thì tuyệt đối không vấn đề gì!" Thấy mọi người đều cổ vũ mình, Bàn Tử hít một hơi thật sâu: "Xuống!" Sau đó, ba người mặc đồ lặn vào, buộc dây thừng trên cầu Tam Thế rồi nhanh chóng tuột xuống.

Lâm Nghị nhìn Shirley Yang đang hôn mê, sau khi mặc đồ lặn xong thì bế cô lên, thi triển khinh công nhảy xuống.

Anh tiếp đất vững vàng dưới nước, nước không sâu lắm, chỉ hơn một mét.

Chương 298

Lâm Nghị xác định hướng rồi tiến về phía hồ nước dưới thác.

Tuy nhiên, càng đi tới, nước càng sâu và lạnh lẽo, cuối cùng nước đã ngập quá đầu họ.

Nhóm bốn người Lâm Nghị dĩ nhiên không gặp vấn đề gì, nhưng Shirley Yang đang trúng độc thì không thể tự thở được.

Lâm Nghị đành hít một hơi thật sâu, tháo mặt nạ dưỡng khí ra, áp môi mình vào môi Shirley Yang, dùng lưỡi tách răng cô ra để truyền không khí vào cơ thể cô.

Ban đầu Lâm Nghị cũng định đeo bình dưỡng khí cho cô, nhưng nước quá lạnh, Shirley Yang chỉ có thể thở thoi thóp trên cạn, nếu ở dưới nước thì hoàn toàn không thở được, nên anh mới phải làm vậy.

Ba người Lão Hồ cũng không nghĩ gì nhiều, cứ thế bơi về phía trước.

Bơi được khoảng trăm mét, dưới ánh đèn pin, họ mờ ảo nhìn thấy một đống đổ nát.

Bơi lại gần mới phát hiện đó chính là xác chiếc máy bay nát bấy đã thấy trước đó.

Mọi người mừng rỡ, lập tức bơi xuyên qua máy bay, tiến vào hồ nước dưới thác rồi ngoi lên mặt nước, bơi vào bờ.

Cảm giác rung chấn của vụ sập núi ở bên trong rất mạnh, nhưng khi ra bên ngoài thì nhẹ hơn nhiều.

Núi ở Điền Nam không giống núi Từ, núi Từ nhiều khe nứt nên sập là sập cả nửa ngọn núi.

Lúc này trời đã tối đen, vì đồng hồ bị hỏng, giờ Hiến Vương mộ bị phá nên đồng hồ chạy lại nhưng không còn chuẩn nữa.

Nhìn trời đêm, ước chừng đã đến nửa đêm.

Cả nhóm tìm một chỗ dừng chân quanh hồ nước, đốt lửa chuẩn bị nghỉ qua đêm.

"Lão Lâm, Dương tham mưu không sao chứ?" Bàn Tử nhìn Lâm Nghị đang bế Shirley Yang rồi hỏi.

Trải qua bao nhiêu chuyện, thái độ của Bàn Tử với Shirley Yang đã thực sự tốt lên, không còn bài xích nhiều như trước.

Lão Hồ nhìn mặt cô nói: "Nếu là trúng độc thì quanh đây chắc sẽ có thảo dược giải độc thôi, chắc không có chuyện gì lớn đâu." Lâm Nghị đặt Shirley Yang nằm xuống: "Vấn đề không lớn." Nhìn gương mặt trắng bệch của cô, anh thấy xót xa vô cùng.

Tất nhiên, không phải xót cô, mà là xót mớ thảo dược anh vừa tốn công chuẩn bị!

May mà hồi ở Bình Sơn anh đã thu gom được lượng lớn kỳ hoa dị thảo, nếu không hôm nay Dương tham mưu của họ chắc chắn là tiêu đời rồi.

Lâm Nghị tùy tiện lấy ra nửa miếng Hà Thủ Ô, nhai nát rồi mớm cho cô, sau đó buông tay để cô nằm sang một bên.

"Khổng Tước, trong mộ đã xảy ra chuyện gì thế?

Sao Dương tham mưu lại bị thương?" Lão Hồ thấy Lâm Nghị lo cho Shirley Yang xong thì tò mò hỏi.

Lạ nhất là một cô bé như Khổng Tước không sao, mà Shirley Yang lại trúng độc.

Khổng Tước gãi đầu, nửa hiểu nửa không đáp: "Em cũng không

rõ.

Chúng em luôn đi cùng nhau, lúc duy nhất không ở cạnh là khi các anh đang phá khối vạn năm Thái Tuế, chị Dương đi tìm cơ quan xung quanh." Lâm Nghị cũng hiểu ra, chắc là Shirley Yang trong lúc tìm cơ quan mở khối Thái Tuế đã vô tình chạm vào vật độc nên mới trúng kịch độc.

Nghĩ vậy, Lâm Nghị mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Lâm gia ta đã cho cô ăn một miếng dược liệu quý báu như vậy, cũng coi như không uổng phí.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, vụ sập núi cũng dần lắng xuống, họ chuẩn bị đồ ăn rượu thịt, tâm trạng cuối cùng cũng nhẹ nhõm.

Họ vừa nhắm rượu vừa trò chuyện.

"Lão Lâm, Mộc Trần Châu đâu?

Lấy ra cho anh em chiêm ngưỡng tí nào." Bàn Tử tò mò.

Lâm Nghị lấy từ trong nhẫn không gian ra một viên ngọc to bằng quả trứng vịt.

Viên ngọc này toàn thân màu vàng kim, như thể được dát vàng, trải qua hàng ngàn năm vẫn không vướng chút bụi trần.

Trên viên ngọc vàng kim đó, hoa văn rõ nét, trông giống hệt một con mắt vàng sống động.

"Đây chính là Mộc Trần Châu sao?" Lão Hồ cũng không kìm được mà ngắm nghía, "Ngoài việc trông giống con mắt ra thì hình như không có gì đặc biệt, giống như phiên bản thu nhỏ của viên ngọc nhãn ở Tinh Tuyệt Cổ Thành ấy." "Viên Mộc Trần Châu này chắc chắn có bí ẩn bên trong." Giọng Lâm Nghị thản nhiên.

Lão Hồ và Bàn Tử dù sao cũng là mắt thịt, không nhìn thấu được.

Nhưng Lâm Nghị với đôi Âm Dương Nhãn có thể thấy mờ ảo luồng năng lượng thần kỳ luân chuyển bên trong, tràn đầy sinh cơ vô tận.

Ngoài ra, bên trong dường như còn ẩn chứa một không gian khác, giống như kết nối với một hư số không gian vậy.

Chỉ là cách mở ra thế nào thì anh chưa rõ, hiện tại chỉ có thể xem nó như một viên ngọc bình thường.

"Chủ nhân, chủ nhân, có thể đưa vị Đại tế ti của nước Hiến đó đến gặp ta không, có lẽ ta có thể thuyết phục được nàng." Tinh Tuyệt Nữ Vương biết Lâm Nghị đã lấy được Mộc Trần Châu thì mừng rỡ khôn xiết, chỉ là lúc nãy sợ làm phiền Lâm Nghị nên luôn nhẫn nhịn.

Giờ thấy mọi người đã nghỉ ngơi, cô không kìm được lòng nữa.

Lâm Nghị gật đầu: "À, cái này... cũng được." Dù sao Nữ Vương và Đại tế ti đều là linh hồn, biết đâu Nữ Vương lại thuyết phục được cô ta nói ra cách sử dụng Mộc Trần Châu.

Nếu Đại tế ti không biết điều, nhất quyết không nói, thì cứ đánh cho tan xác luôn, để trong nhẫn không gian cũng chật chỗ.

Đại tế ti vốn bị Lâm Nghị nhốt trong không gian bấy lâu nay, đã cam chịu ngồi khoanh chân nhắm mắt chờ chết.

Bỗng nhiên cô cảm thấy một sức mạnh không thể kháng cự đang kéo lấy hồn phách mình.

Giây tiếp theo, không gian trước mắt vặn vẹo biến đổi, cô đã thấy mình ở một không gian khác.

Trong không gian này có một cỗ quan tài làm từ một loại cổ thụ không tên, trên quan tài còn bám một đóa Thi Hương Ma Lục quái dị.

Ngồi trên quan tài là một người phụ nữ.

Người phụ nữ này quá đẹp, đẹp đến mức không giống người phàm.

Vóc dáng hoàn mỹ, ngực nở mông cong, khiến cô là phụ nữ mà cũng thấy ghen tị.

Khuôn mặt tinh tế mịn màng, nói là tiên nữ hạ phàm cũng không quá lời.

Chỉ có điều, người phụ nữ hoàn mỹ này lại có một khuyết điểm chết người, hoặc có thể nói là một khiếm khuyết!

Đôi mắt cô ta đen ngòm như bầu trời đêm, sâu thẳm mê hoặc nhưng cũng đầy kinh dị!

Trực giác mách bảo cô rằng đôi mắt đó cực kỳ nguy hiểm!

Nguy hiểm hơn bất cứ thứ gì cô từng trải qua trong đời!

Đó có thể là đôi mắt của ác quỷ.

Trong truyền thuyết, Vô Giới Yêu Đồng đến từ vương quốc cổ Ma Quốc.

Đó là đôi mắt thông tới địa ngục.

"Cô là Quỷ Mẫu của Ma Quốc chuyển thế sao?" Đại tế ti kinh ngạc nhìn cô ta, môi mấp máy lẩm bẩm.

Nhưng cô nhanh chóng phủ nhận ý nghĩ đó.

Nếu đôi mắt kia thực sự là Vô Giới Yêu Đồng, sao mình lại không bị ảnh hưởng gì?

"Tiểu muội muội, cô biết cũng không ít nhỉ." Nữ Vương khẽ mỉm cười đầy thân thiện, tiến lên nhiệt tình nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Đại tế ti.

Đại tế ti hơi ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nếu thực sự là Vô Giới Yêu Đồng mà mình lại không bị ảnh hưởng, điều đó chứng tỏ trong không gian này, ngay cả Vô Giới Yêu Đồng cũng không thể phát huy tác dụng!

Chương 299

Điều này thật khó tin.

Chẳng lẽ hư số không gian mà Lâm Nghị kết nối còn cao cấp hơn cả hư số không gian của Quỷ Mẫu Ma Quốc?

“Cô... sao lại ở đây?

Và tại sao tôi lại xuất hiện ở đây?” Đại tế ti nghi hoặc hỏi.

“Lại đây, vào nhà của tỷ tỷ nghỉ ngơi đi, để tỷ tỷ từ từ kể cho muội nghe.” Nữ Vương cùng Đại tế ti bay đến trên cây Gỗ Thần Côn Luân, Nữ Vương thân mật kể lại những chuyện đã xảy ra.

Một lúc sau, sắc mặt Đại tế ti thay đổi liên tục, rõ ràng là một mỹ nhân mà đôi mắt sắp lồi cả ra ngoài.

“Cái gì?

Lâm Nghị lại là chủ nhân của Quỷ Mẫu Ma Quốc chuyển thế?” “Cái gì?

Hiến Vương không hề thi giải thành tiên mà biến thành Thi Tiên, cuối cùng bị Lâm Nghị đâm chết tươi?” “Cái gì?

Chủ nhân của cô đã lấy được Mộc Trần Châu rồi sao?” “Cái gì?

Chủ nhân có thể giúp cô phục sinh?” “Cái gì?

Cô và người đó đã... với một con người ư?” “Cô đường đường là Tinh Tuyệt Nữ Vương, là Quỷ Mẫu Ma Quốc chuyển thế, sao có thể như vậy?” “Chẳng lẽ chủ nhân thực sự khiến cô sùng bái đến thế sao?” Trong lúc trò chuyện, Nữ Vương cũng biết được Đại tế ti họ Chu, tên Mẫn, tự Thư Di, tổ tiên là Chu Văn Vương Cơ Xương.

Sau khi nhà Chu sụp đổ, tổ tiên đổi họ Cơ thành họ Chu, di cư đến

Điền Nam.

Thời Hiến Vương, cha cô là thầy phong thủy số một của nước Hiến, thông hiểu Chu Thiên Cổ Quái, nhờ vào sự tích lũy của tổ tiên đã giúp Hiến Vương xây dựng tiên huyệt nhân gian!

Mười lăm năm sau, việc xây dựng gặp bế tắc, lúc đó dù còn trẻ nhưng tài năng phong thủy của cô đã vượt xa cha mình, nhờ vào Chu Thiên Cổ Quái mới giúp tiên huyệt hoàn thành thuận lợi.

Để ghi lại công lao vĩ đại này, cha cô đã nhẫn tâm chôn sống cô vào quan tài huyết sắc.

Lúc đó chắc cô đã bị cha mình tẩy não, một bước sai là vạn bước sai, không còn đường quay lại, đành phải trấn giữ Trấn Lăng Phổ suốt hàng ngàn năm.

Giờ đây hiếm lắm mới gặp được một người tỷ tỷ tâm đầu ý hợp, Đại tế ti mở lòng, trò chuyện cực kỳ hợp gu.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là ai chứ?

Từng là vị nữ vương cao cao tại thượng, thủ đoạn cực cao.

Còn Đại tế ti là ai?

Là một kẻ chỉ biết đến phong thủy thuật số, cứng nhắc, bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền.

Cô làm sao đấu lại được Nữ Vương đại nhân.

“Tiểu muội muội, muội xem, nếu không có chủ nhân giúp, muội giờ đã hồn phi phách tán, đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh rồi!” “Haiz, Nữ Vương tỷ tỷ nói đúng, chỉ là mệnh em đã vậy, em cũng cam lòng.” “Đại tế ti muội muội nói vậy là sai rồi.

Giờ mộ Hiến Vương đã hủy, nhiệm vụ của muội cũng coi như hoàn thành, vốn dĩ phải được giải thoát hoàn toàn, nên đây cũng là lúc

muội phải nghĩ cho bản thân mình." "Nghĩ cho bản thân?" "Đúng thế!

Muội hiện giờ tuy là hồn ma, nhưng vẫn có thể tồn tại trong không gian của chủ nhân.

Với thủ đoạn của chủ nhân, biết đâu một ngày nào đó ngài ấy có thể giúp muội phục sinh đấy!

Muội thấy có đúng không?" "Phục sinh?" Đại tế ti ngơ ngác hỏi, "Phục sinh rồi thì làm gì?

Đất nước của em đã diệt vong, cha em đã chết, bạn bè cũng đã hóa cát bụi, ngay cả nhiệm vụ canh giữ lăng mộ em cũng không hoàn thành tốt." Dường như mộ Hiến Vương bị hủy thì ý nghĩa tồn tại của cô cũng không còn.

"Muội muội, nói thế là không đúng rồi.

Muội chẳng phải còn tỷ tỷ đây sao?

Còn cả chủ nhân nữa!

Chủ nhân rõ ràng có thể thao túng muội, khiến muội hồn phi phách tán, tại sao ngài ấy không làm vậy?

Muội có từng nghĩ qua chưa?" "Chưa..." Đại tế ti ngơ ngác lắc đầu.

"Đó là vì chủ nhân trọng tài đấy!

Thuật phong thủy của muội lợi hại như thế, chủ nhân không nỡ để Chu Thiên Cổ Quái thất truyền, nên mới không đành lòng để muội tan biến.

Ngoài ra, chủ nhân cũng thấy thương cho số phận thảm thương của muội, cảm thấy không đáng cho muội.

Theo tỷ tỷ đoán, chắc chắn chủ nhân có ý định giúp muội phục sinh!" "Tỷ tỷ nói... nghe cũng có vẻ rất hợp lý." Đại tế ti gật đầu, ngây

ngô đáp.

Nữ Vương thấy mình sắp dụ dỗ xong, liền ra vẻ hâm mộ thở dài: "Nhớ lại lúc đầu tỷ tỷ đi theo chủ nhân cũng chỉ vì lợi ích giao dịch, sau này mới phát hiện chủ nhân vĩ đại như vậy, lợi hại như vậy, không có chỗ nào để chê.

Giờ nhìn muội xem, chủ nhân một lòng chỉ vì muốn bảo vệ muội, chẳng màng đến giao dịch gì cả, ngay cả khi muội muốn chết, chủ nhân cũng tìm cách cứu muội.

Tình cảm này của chủ nhân dành cho muội đúng là làm tỷ tỷ ghen tị quá đi." Lúc này, Lâm Nghị đã ăn no uống say, sau khi tán dóc với Bàn Tử và Lão Hồ, Lão Hồ phụ trách gác đêm, anh định nằm xuống ngủ trước.

Trước khi ngủ, anh vào trong nhẫn không gian xem hai người họ nói chuyện đến đâu rồi.

Vừa hay nghe thấy Nữ Vương đang nắm tay Đại tế ti thao thao bất tuyệt, không chỉ Đại tế ti mà ngay cả Lâm Nghị nghe cũng thấy nổi da gà.

Mấy ngày không gặp, khả năng mồm mép của Nữ Vương đã thăng cấp đến mức này rồi sao?

Biết chém gió thật đấy.

Lúc cứu Đại tế ti chẳng phải là do Nữ Vương mặt dày cầu xin anh sao?

Chẳng lẽ Nữ Vương quên bén chuyện đó rồi?

Nhưng nhìn hiệu quả giao tiếp giữa Nữ Vương và Đại tế ti có vẻ không tệ.

Chỉ thấy Đại tế ti gật đầu nói: "Tỷ tỷ, hóa ra chủ nhân là người tốt

như vậy, vì tỷ, vì bạn bè mà ngài ấy mới mạo hiểm vào mộ Hiến Vương lấy Mộc Trần Châu.

Cái tình cảm hy sinh quên mình này, haiz, em chưa bao giờ cảm nhận được.

Chỉ là, Nữ Vương tỷ tỷ, trước đây em đối xử với chủ nhân như thế, giờ thật không biết phải đối mặt với ngài ấy ra sao." Nữ Vương dịu dàng xoa đầu Đại tế ti, cười nói: "Muội muội ngốc của tỷ, chủ nhân không chấp nhặt mấy chuyện đó đâu.

Sau này chỉ cần muội một lòng một dạ tốt với chủ nhân là được." Đại tế ti gật đầu lia lịa: "Vâng vâng, em biết rồi Nữ Vương tỷ tỷ.

Cảm ơn tỷ nhiều lắm, tỷ tỷ tốt của em." Nghe cuộc đối thoại của hai người này, Lâm Nghị gãi đầu, không biết nói gì cho phải.

Trước đây anh cứ ngỡ mình đã đủ mặt dày rồi, hôm nay chứng kiến pha xử lý dưới tầm này của Nữ Vương, trong lòng thầm hô "đỉnh cao".

Những lời mặt dày như thế, Lâm gia ta đây cũng chẳng thốt ra nổi!

Nữ Vương đúng là Nữ Vương, giỏi thật.

Nữ Vương thấy đã dụ dỗ thành công Đại tế ti, liền hét vọng lên: "Chủ nhân, đừng nghe lén nữa, muội muội tế tự đã hồi tâm chuyển ý rồi." Đại tế ti sững sờ.

Gì cơ?

Nghe lén?

Chẳng lẽ chủ nhân lợi hại như vậy, vẫn luôn nghe lén nãy giờ?

Vậy những lời mình vừa nói chẳng phải chủ nhân đều nghe hết rồi sao?

Đại tế ti lập tức đỏ mặt tía tai, chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ nào chui xuống, đôi tay nhỏ bé bối rối không biết đặt vào đâu.

Chương 300

Lâm Nghị ho nhẹ hai tiếng, giọng nói trầm ấm vang lên trong nhẫn không gian: “Giờ muội đã hiểu tấm lòng khổ tâm của ta chưa?” Đại tế ti gật đầu liên hồi, cảm kích nói: “Mẫn Mẫn đã biết.” Lâm Nghị hào sảng bảo: “Thôi được rồi, chuyện trước kia ta sẽ không truy cứu nữa.

Từ nay chỉ cần muội nhận ta làm chủ, ta tuyệt đối sẽ không để muội thiệt thòi.” Đại tế ti thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn chủ nhân.” Thấy Đại tế ti đã ngoan ngoãn hơn nhiều, Lâm Nghị tâm niệm chuyển động, lấy bộ Áo Lông Cáo Ngàn Năm ra tặng cho cô.

Đại tế ti nhìn bộ áo hiện ra trên tay, ban đầu hơi ngẩn người.

Cô vốn am hiểu âm dương thuật số, dễ dàng cảm nhận được sự huyền diệu trên bộ áo lông cáo này.

Ngay lập tức cô kinh ngạc, thốt lên: “Đây là...

đây là bộ áo làm từ da của yêu hồ ngàn năm đã thành tinh?

Hơn nữa còn là hàng thượng đẳng, tự nhiên như trời ban, đúng là cực phẩm yêu hồ!

Trên đời lại có thứ này sao!

Chủ nhân...

Chủ nhân đối xử với em tốt quá đi mất!” Nữ Vương nhìn thấy bộ áo lông cáo đó, trong lòng bỗng thấy chua xót.

Lúc nãy cô nói Lâm Nghị đối xử với Đại tế ti tốt hơn cô chỉ là để an ủi thôi.

Nhưng giờ nhìn thấy bộ áo lông cáo quý giá ngàn năm này, cô ghen thật sự.

Đôi mắt đen kịt nhìn chằm chằm vào bộ áo trắng muốt, trong lòng cảm thấy tủi thân vô cùng.

"Đã là người mình cả rồi, vậy cách sử dụng Mộc Trần Châu, muội có thể nói cho ta biết được không?" Giọng Lâm Nghị lại vang lên.

Vừa nhắc đến Mộc Trần Châu, Nữ Vương lập tức hết ghen, mặt mày hớn hở nhìn Đại tế ti.

Đại tế ti gật đầu, kể lại toàn bộ những bí mật về Mộc Trần Châu mà cô biết cho Lâm Nghị.

Cô vốn là hậu duệ của Chu Văn Vương Cơ Xương, tổ tiên truyền lại Chu Thiên Cổ Quái cùng với những bí ẩn về Phượng Hoàng Đảm (Mộc Trần Châu) mà Văn Vương từng suy tính.

Vì vậy, có khá nhiều nội dung trùng khớp với những gì ghi trong Long Cốt Thiên Thư.

Điểm quan trọng nhất chính là cách sử dụng Mộc Trần Châu.

Theo suy luận của dòng họ cô qua nhiều đời, kết hợp với các sử liệu liên quan, Phượng Hoàng Đảm chính là nút thắt kết nối giữa không gian trường sinh và không gian thực tại.

Nó có thể mở ra hoặc đóng lại không gian trường sinh.

Tuy nhiên, từ thời Ma Quốc xa xưa, tổ tiên của họ đã lấy trộm Mắt Xà Thần từ nơi chôn cất Xà Thần, lợi dụng nó để mở ra không gian trường sinh.

Từ đó, không gian Xà Thần luôn kết nối với thế giới thực.

Quỷ Mẫu muốn chuyển thế trọng sinh thì cần phải đến nơi mở ra không gian trường sinh năm xưa để tiến hành hiến tế mới có thể phục sinh.

Còn về việc phá giải lời nguyền trên người Lão Hồ và Bàn Tử bằng Mộc Trần Châu thì Đại tế ti không rõ lắm.

Nhưng theo Lâm Nghị đoán, nếu không gian Xà Thần đã ảnh hưởng đến Lão Hồ, Bàn Tử và Shirley Yang, thì chỉ cần dùng Mộc Trần Châu đóng lại cánh cửa thông giữa không gian trường sinh và thực tại, lời nguyền chắc chắn sẽ tự động biến mất.

Đoán thế thôi, thực hư thế nào phải đợi đến lúc đó mới biết.

Theo tính toán của họ, vị trí mở ra không gian trường sinh năm xưa nằm ở tổ địa của Ma Quốc cổ đại trên dãy núi Kunlun, còn cụ thể ở đâu thì ngay cả Chu Thiên Cổ Quái cũng không tính ra nổi.

Thế gian tương truyền Mộc Trần Châu là bảo vật thăng tiên, thực chất là có liên quan đến không gian trường sinh này.

Không gian trường sinh chính là chiều không gian của thần linh, hay còn gọi là hư số không gian.

Côn Luân Sơn rộng lớn, kéo dài hàng nghìn dặm từ nam chí bắc, bắt đầu từ đâu quả thực là một vấn đề nan giải.

Trông cậy vào Đại Tế Ti thì không hy vọng gì rồi.

Để sau này khi mình có được bản Chu Thiên Cổ Quái hoàn chỉnh rồi mới thôi diễn xem sao.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời chiếu xuống đầm nước ấm áp, mang lại cảm giác vô cùng dễ chịu.

Tiên huyệt nhân gian đã bị phá, lớp mây mù bao quanh cũng dần tan biến.

Tuyết Lỵ Dương nhờ có linh dược của Lâm Nghị nên đã hồi phục như xưa.

Khó khăn hiện tại là làm thế nào để rời khỏi đầm nước.

Đầm nước do thác nước tạo thành này nằm giữa những dãy núi bao quanh, lối vào hồ lô thế giới lúc đến có lẽ đã sụp đổ, không biết còn đi qua được không.

Ngoài ra, cách duy nhất là leo lên đỉnh núi rồi vượt qua dãy núi để rời khỏi trùng cốc.

Lâm Nghị đi thám thính xung quanh.

Núi cao đường trơn, Bàn Tử lại mắc chứng sợ độ cao, thêm cả Khổng Tước và Tuyết Lỵ Dương nên việc vượt đỉnh núi là không thực tế.

Anh bèn thử lật đống đá vụn ở lối vào hồ lô thế giới, phát hiện vẫn có thể miễn cưỡng đi qua.

Dẫu sao hồ lô thế giới quá lớn, dù thế giới có sụp đổ hay gặp sạt lở núi thì cũng không bị lấp đầy hoàn toàn.

Thế là cả nhóm quay lại con đường cũ.

Trên đường đi, những sinh vật khổng lồ lúc trước đã biến mất, thay vào đó là những loài côn trùng bay nhỏ và cóc bình thường.

Khi hồ lô thế giới sụp đổ, những sinh vật này cũng trở lại hình dạng nguyên thủy.

Xác con sâu bất tử Hoắc Thị đã bị đá vụn vùi lấp, thỉnh thoảng mới thấy một vài chỗ.

Đống dây leo hầu hết bị nổ nát bấy, thỉnh thoảng có vài cái nhảy ra từ góc kẹt cũng không đáng ngại.

Những chỗ bị đá chặn, Lâm Nghị dùng Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng.

Sau hai lần sụp đổ liên tiếp, đống đá vụn tích tụ càng thêm kiên cố, ngược lại không còn xảy ra tình trạng sạt lở thêm.

Mọi người chậm rãi tiến bước, đi khoảng hai ba tiếng đồng hồ thì cuối cùng cũng đến lối vào hồ lô thế giới.

Lối vào này tương đối kiên cố, không bị sập nhiều, vẫn có thể đi lại bình thường.

Ước chừng Hiến Vương cũng không ngờ rằng sau khi bị trộm mộ, lấy đi Mộc Trần Châu mà vẫn có người thoát ra được từ mộ huyệt để đến đây.

Rời khỏi hồ lô thế giới, nhìn quanh, miếu Sơn Thần không xa đã đổ nát thành một đống hoang tàn.

Khi băng qua trùng cốc, nồng độ sương mù trắng đã giảm đi nhiều, nhưng để tan biến hoàn toàn chắc cũng phải mất vài chục năm nữa.

Ra khỏi trùng cốc, mọi người mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc!

Khi nghỉ trưa và dùng bữa, Lão Hồ đẩy vai Bàn Tử, cười nói: "Tiểu béo, cậu đã vơ vét được bao nhiêu bảo bối, lấy ra cho anh em xem chút nào." Nghe Lão Hồ nhắc đến bảo vật, Bàn Tử cười hắc hắc, vỗ vào túi nói: "Cả một túi lớn đấy!" Bàn Tử vừa lấy từng cái vòng ngọc đen ra vừa lẩm bẩm: "Vẫn là Bàn gia tôi nhanh tay nhanh mắt, nếu chỉ dựa vào các cậu thì đào đâu ra bảo bối?" Chẳng mấy chốc, một đống vòng ngọc đen đã được Bàn Tử bày ra hết.

"Khá lắm tiểu béo, cậu vơ vét được nhiều đồ thật đấy, giỏi." Lão Hồ nhìn đống vòng ngọc đen, cười ha hả.

"Hắc hắc, mấy thứ này là tôi lấy từ trong quách Vạn Năm Thái Tuế của Hiến Vương đấy.

Chắc chắn là đáng giá cả đống tiền!" Bàn Tử thề thốt vỗ ngực đảm bảo.

Lão Hồ cầm một cái vòng ngọc lên xem rồi lắc đầu: “Mấy cái vòng này chẳng chạm trổ tinh xảo, cũng không phải dược liệu quý hiếm gì, chỉ là niên đại lâu đời, lại được sử dụng thường xuyên nên bị mài mòn bóng loáng.

Đáng được mấy đồng?” “...” Bàn Tử cạn lời nhìn Lão Hồ: “Lão Hồ, nhãn lực của cậu kém đi rồi à!

Đây chắc chắn là bảo bối, cậu nhìn lầm rồi.

Phải để lão Lâm thẩm định xem.

Chương 301

Lão Lâm, lại ngó mắt xem nào.” Lâm Nghị vừa đả tạp xong bị Bàn Tử gọi lại.

Anh liếc nhìn qua, sững lại một chút rồi hỏi: “Bàn Tử, cậu đếm thử xem, có phải có mười sáu cái vòng không?” Bàn Tử gãi đầu, xếp mấy cái vòng thành hàng, đếm xong thì quả nhiên không thừa không thiếu, đúng mười sáu cái!

“Lạ thật, lão Lâm, sao ông đoán chuẩn thế?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, lại cười nói: “Lão Hồ không có mắt nhìn, bảo mấy thứ này không đáng tiền, ông đã biết rõ thế thì nói xem cái vòng ngọc đen này có bán được tiền triệu không?” “Lão Hồ nói không sai đâu, thứ này quả thực không đáng tiền.

Ước chừng bán được vài nghìn tệ là cùng.” Lâm Nghị thản nhiên cười nói.

“Hả?” Cả Lão Hồ và Lâm Nghị đều nói vậy, Bàn Tử lập tức lộ vẻ ghét bỏ nhìn đống vòng ngọc.

Vài nghìn tệ?

Còn chẳng đủ dính kẽ răng bọn họ.

Lão già Hiến Vương này cũng thật là, dùng thứ rác rưởi này làm đồ tùy táng, không thấy làm thấp kém thân phận của mình sao?

Khác với nhóm Bàn Tử, nghe đến con số vài nghìn tệ, mắt Khổng Tước sáng rực lên.

Đó là vài nghìn tệ đấy!

Người trong trại của cô làm lụng vất vả mấy năm trời chưa chắc đã kiếm được ngần ấy!

Điều khiến cô thấy khó tin hơn là Lâm Nghị và những người này, trong lời nói lại coi món đồ vài nghìn tệ là rác rưởi!

Đây...

đây...

đây chính là người thành phố sao?

Quá giàu có rồi!

Nghĩ đến đây, mắt Khổng Tước hiện lên vẻ ngưỡng mộ.

Nếu có thể theo họ lên thành phố lớn thì tốt biết mấy.

Nhưng mà, mình đi theo cả đoạn đường này ngoài dẫn đường ra thì chỉ là gánh nặng cho họ.

Các anh lớn chị lớn chắc sẽ không mang mình theo đâu.

Lão Hồ thấy Lâm Nghị có vẻ hiểu biết về những thứ này, tò mò hỏi: "Lão Lâm, sao ông biết có mười sáu cái?

Chẳng lẽ..." Lâm Nghị nhìn Lão Hồ, gật đầu: "Cậu đoán đúng rồi.

Nói ra thì mấy thứ này có liên quan đến cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà ông nội cậu để lại đấy." "Quả nhiên!" Lão Hồ mừng rỡ: "Hiến Vương này đúng là khắc tinh của Mô Kim Hiệu Úy chúng ta, xem ra tay phong thủy sư ngự dụng của lão ta rất hiểu bài bản của phái Mô Kim.

Nhưng mà, Hiến Vương phải có trước thời Mô Kim Hiệu Úy mới đúng chứ?" Lâm Nghị cầm một cái vòng ngọc đen lên nghịch: "Lão Hồ, cậu nên biết Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật bắt nguồn từ Chu Thiên Cổ Quái.

Vì thế mười sáu cái vòng ngọc này có liên quan đến Chu Thiên Cổ Quái." "Chu Thiên Cổ Quái..." Lão Hồ trầm ngâm một lát, chợt cau mày: "Chẳng lẽ mười sáu cái vòng ngọc này có liên quan đến Long

Cốt Thiên Thư?" "Đúng vậy." Lâm Nghị ném cái vòng ngọc xuống: "Mọi người đều biết mật văn trên Long Cốt Thiên Thư là loại ký tự mã hóa bí ẩn, mà mười sáu cái vòng ngọc này thực chất chính là bộ giải mã Long Cốt Thiên Thư.

Có thể dùng nó để phá giải thiên thư." "Hóa ra là mấy thứ này à." Nghe được đáp án cuối cùng, mọi người đều lộ vẻ thất vọng.

Long Cốt Thiên Thư ấy hả, chẳng phải đã sớm bị lão Lâm nhà mình phá giải rồi sao?

Mười sáu cái vòng ngọc này có ý nghĩa trọng đại với Hiến Vương vì lão không giải được thiên thư nên mới mang vào quan quách.

Còn với bọn họ, đúng là rác rưởi thật.

Lúc này, trong Nhẫn không gian, Đại Tế Ti nhìn thấy cảnh này thì há hốc mồm, đôi tay nhỏ nắm lấy tay Nữ Vương nói: "Nữ Vương tỷ tỷ, không phải chủ nhân và mọi người rất tò mò về Mộc Trần Châu sao?

Long Cốt Thiên Thư ẩn chứa rất nhiều bí mật về việc Văn Vương phá giải Mộc Trần Châu năm đó mà!

Tại sao họ lại coi mấy cái vòng ngọc đó là rác rưởi chứ?" Nữ Vương xua tay, khẽ cười: "Bởi vì bí mật của Long Cốt Thiên Thư đã sớm được chủ nhân phá giải rồi.

Anh ấy không biết cách sử dụng Mộc Trần Châu là vì chưa tìm được đủ các bản Long Cốt Thiên Thư khác mà thôi." "Hả, cái gì cơ?" Đại Tế Ti kinh ngạc đến mức cằm muốn rớt xuống đất, miệng nhỏ há to đến mức nhét vừa cả một quả trứng lớn.

"Em là người thừa kế Chu Thiên Cổ Quái mà cũng chỉ có thể thôi toán đơn giản, không thể giải mã hoàn toàn được.

Chủ nhân... thế mà lại làm được." "Trời ạ, chủ nhân rốt cuộc là

nhân vật thần thánh phương nào vậy!" "So với chủ nhân, Hiến Vương ngày xưa đúng là..." Nữ Vương vỗ vỗ tay Đại Tế Ti: "Tế Ti muội muội, em phải dần học cách làm quen đi.

Tỷ tỷ cũng đã trải qua như vậy mà." Đại Tế Ti vỗ ngực, vẫn chưa hết bàng hoàng.

Làm sao mà quen cho được?

Chẳng lẽ mọi người không thấy kinh ngạc sao?

Nữ Vương tỷ tỷ không kinh ngạc.

Đến cả bạn bè của chủ nhân cũng chẳng mảy may ngạc nhiên.

Cứ như thể tất cả những điều này là lẽ đương nhiên vậy.

Đây mà là lẽ đương nhiên sao?

Đây là phản ứng của người bình thường à?

Chỉ thấy Bàn Tử ghét bỏ gói mười sáu cái vòng ngọc lại, quăng cho Khổng Tước: "Em gái, mấy thứ này tặng em đấy, lúc nào cần tiền thì mang đi mà bán." "Oa, anh Bàn, cảm ơn anh nhiều lắm!

Món quà lớn thế này tặng em thực sự ổn chứ?" Mắt Khổng Tước mở to, nửa muốn nhận nửa muốn từ chối nhưng tay vẫn giữ chặt không buông.

Đại Tế Ti: "Đây mới là phản ứng của người bình thường chứ!

Trong đám người này, chỉ có tôi và cô bé kia là người bình thường thôi!" Nữ Vương nhìn Đại Tế Ti, bất lực mỉm cười.

Trước đây cô cũng nghĩ mình là người bình thường.

Nhưng ở bên chủ nhân lâu rồi, cô thấy những chuyện thế này là quá đỗi bình thường.

Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn suy nghĩ không nói gì, đột nhiên cô lên

tiếng: “Lão Lâm, chúng ta đã có được Mộc Trần Châu, nhưng lời nguyền trên người dường như vẫn chưa mất đi.” Cô mang lời nguyền nhiều năm nên có thể cảm nhận rõ sự hiện diện của nó.

Lão Hồ và Bàn Tử vội vạch vai áo ra xem, hình xăm con mắt quỷ dị kia vẫn còn đó.

Hai người vốn đang vui mừng vì lấy được Mộc Trần Châu, lập tức im bặt.

“Dương tham mưu, tổ tiên nhà cô nói Mộc Trần Châu có thể giải lời nguyền, không phải là lừa chúng tôi đấy chứ?

Bây giờ Mộc Trần Châu đã có trong tay rồi mà lời nguyền vẫn còn nguyên.” Bàn Tử oán hận nhìn Tuyết Lỵ Dương nói.

“Tôi cũng không rõ, ghi chép của ngoại công tôi là như vậy, ai mà biết tại sao Mộc Trần Châu lại không có tác dụng.” Tuyết Lỵ Dương nhíu chặt mày.

Lão Hồ vẫn còn bình tĩnh, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Có khả năng nào Mộc Trần Châu chỉ là chìa khóa để hóa giải lời nguyền?

Chúng ta còn cần mang nó đến Quỷ Động, thực hiện một số nghi lễ tế tự truyền thống của Tinh Tuyệt cổ quốc mới có thể giải trừ hoàn toàn?” Bàn Tử vỗ đùi cái đét: “Cũng có khả năng đó!

Lão Lâm, Nữ Vương chẳng phải là quỷ phó của ông sao?

Ông hỏi cô ấy xem có chuyện đó không?” Lâm Nghị lắc đầu: “Tôi hỏi lâu rồi, Nữ Vương cũng không rõ chuyện trừ bỏ lời nguyền, ngay cả các tế ti thực hiện nghi lễ tế tự trước Quỷ Động năm đó cũng đều trúng lời nguyền, không ai thoát khỏi, chỉ có bản thân Nữ Vương là không sao.” “Vậy phải làm sao đây?” Bàn Tử lập tức như quả bóng xì hơi, ủ rũ nói.

Lão Hồ vỗ vai Bàn Tử khích lệ: “Tiểu béo, phấn chấn lên, xe đến

trước núi ắt có đường, người phái Bàn Sơn tìm kiếm nghìn năm mà Mộc Trần Châu còn bị chúng ta tìm được, còn sợ không có cách giải lời nguyền sao?" Lâm Nghị cũng không giấu giếm, đem toàn bộ thông tin có được từ Đại Tế Ti kể cho mọi người.

Nhờ vậy, họ mới có được mục tiêu mới.

Tuyết Lỵ Dương tổng kết: "Côn Luân Sơn, Ma Quốc, Quỷ Mẫu.

Chúng ta hiện có bấy nhiêu thông tin." Lâm Nghị nhìn Lão Hồ: "Lão Hồ, cậu từng đi lính ở Côn Luân Sơn, vùng đó cậu rành, có nghĩ ra manh mối gì không?" Lão Hồ như đang nhớ lại điều gì, đột nhiên nói: "Ông hỏi vậy tôi mới nhớ ra một chuyện!

Hồi tôi còn đi lính, từng tham gia khám phá một quần thể cổ mộ siêu lớn, người ta gọi là Tàng Vương Mộ!

Chương 302

Khi đó chúng tôi đã vào một tòa Đại Phượng Hoàng Tự!

Lúc ấy có gặp một Thiết Bổng Lạt Ma, ông ấy đã kể cho tôi nghe truyền thuyết về Ma Quốc và Đại Phượng Hoàng Tự!

Đại khái là về việc Cẩu Đà trấn áp tà ma như thế nào.

Nhưng khi chúng tôi vào Đại Phượng Hoàng Tự, quả thực đã gặp phải điều kinh khủng quỷ dị, ở đó có một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu, một bàn tay khổng lồ màu xanh, và một con vương lang màu bạc khổng lồ.

Lúc đó chúng tôi đã phải tốn bao công sức mới sống sót trở ra, rất nhiều chiến sĩ đã hy sinh.

Chuyện đó bao năm qua vẫn như một bóng ma bao trùm lấy tôi, cho đến khi chúng ta trải qua nhiều chuyện thế này, những nỗi sợ còn sót lại mới dần tan biến.

Đúng rồi, tôi nhớ mang máng trong lăng mộ Quỷ Mẫu đó có một bức bích họa quỷ dị!

Vẽ một thành trì thờ phụng một hình xăm con mắt khổng lồ, trông y hệt Mộc Trần Châu!" Lâm Nghị nghe vậy lập tức nói: "Lão Hồ, ông nói kỹ về tòa thành trì đó xem." Do cốt truyện nguyên tác về sau càng ít được chuyển thể phim ảnh nên anh nhớ không rõ lắm.

Anh chỉ nhớ mang máng trong phần bốn Côn Luân Thần Cung có một tòa thành trì tên là Ác La Hải Thành.

Mà Ác La Hải Thành chính là chìa khóa để họ giải trừ lời nguyền!

Hoặc có thể nói, Ác La Hải Thành là nơi mở ra không gian số ảo và không gian thực năm xưa, muốn đóng sự liên kết giữa hai không gian cũng phải thực hiện tế tự tại Ác La Hải Thành!

Lão Hồ suy nghĩ kỹ rồi lắc đầu: "Lâu quá rồi tôi không nhớ rõ lắm.

Nhưng tôi nghĩ vị Thiết Bổng Lạt Ma vùng Tây Tạng năm xưa chắc chắn biết rõ hơn." Lâm Nghị gật đầu: "Tôi nghĩ tòa thành đó rất có thể là địa điểm tế tự, ý kiến của Lão Hồ đúng là một hướng đi.

Tuy nhiên, chuyện này chúng ta phải bàn bạc kỹ, điều tra thêm đã.

Côn Luân Sơn không giống mộ Hiến Vương lần này, mộ Hiến Vương có kinh nghiệm đi trước của Trần Hạt Tử nên không đến nỗi như ruồi không đầu.

Côn Luân Sơn quá rộng lớn, nếu không có mục tiêu rõ ràng thì không thể đi được." Sau một hồi thảo luận, chuyện lời nguyền cuối cùng cũng có manh mối, u ám trong lòng mọi người quét sạch.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Lão Lâm nói đúng.

Chúng ta nên về thủ đô trước, rồi tính sau." Sau khi nghỉ ngơi, cả nhóm tiếp tục lên đường.

Có kinh nghiệm lúc đi nên lúc về thuận lợi hơn nhiều.

Chỉ mất chưa đầy một ngày đã băng qua Già Long Sơn.

Khi về đến trại Già Long, trời đã tối.

Nhưng trại Già Long lúc này lại bao trùm bầu không khí lạnh lẽo, đầy sát khí.

Bà chủ khách sạn Thải Vân – Tiểu quả phụ cũng đang chau mày, trán hiện rõ mấy nếp nhăn sâu.

Hóa ra chuyện họ vào trùng cốc đã bị người trong trại biết.

Hiện giờ người trong trại đang tìm cách vào trùng cốc để bắt họ lại.

Khổng Tước đã vi phạm tộc quy, nhẹ thì bị đuổi khỏi trại, nặng thì bị thả trôi sông (tẩm trư lung) ngay tại dòng sông chảy vào trùng cốc.

Tuy nhiên, vì Khổng Tước có hôn ước từ nhỏ với con trai tộc trưởng nên dù không chết cũng sẽ phải gả ngay vào nhà tộc trưởng, cả đời làm trâu làm ngựa.

Tiếu quả phụ bảo mọi người đưa Khổng Tước rời đi ngay trong đêm, nhưng đang nói chuyện thì một nhóm người đã xông vào bao vây lấy họ.

Thế là xong đời.

Không chỉ Khổng Tước và nhóm Lâm Nghị, ngay cả Tiếu quả phụ cũng bị đám người này gán cho tội bao che, ăn cây táo rào cây sung.

Tuyết Lỵ Dương vốn định giảng đạo lý, ngặt nỗi người trại Già Long quá cứng nhắc, cứ khăng khăng trong trùng cốc có bảo tàng do tổ tiên họ để lại.

Sau khi giảng đạo lý thất bại, Lâm Nghị ra tay đánh cho đám đàn ông trong trại một trận nhừ tử, bọn họ mới chịu phục tùng, nhận sai, cuối cùng thừa nhận mình ngu muội.

Sau khi bắt họ ký tên điểm chỉ cam đoan, Lâm Nghị mới tha cho.

Tiếp đó, Lâm Nghị bảo Tiếu quả phụ đóng cửa khách sạn Thải Vân, theo họ về thủ đô phát triển.

Dưới sự khuyên bảo của Khổng Tước, Tiếu quả phụ đã xiêu lòng.

Ngày hôm sau, nhóm sáu người lên xe khách đường dài rồi đi tàu hỏa về thủ đô.

Về đến thủ đô.

Hồng Cô Nương vốn lăn lộn giang hồ từ nhỏ, trong những ngày

Lâm Nghị đi vắng, cô đã nắm bắt được hấu hết lối sống của xã hội hiện đại.

Anh Tử so với cô thì kém xa, thậm chí ở nhiều phương diện Diệp Diệc Tâm cũng không hiểu biết bằng cô.

Hồng Cô Nương đưa Khổng Tước và Tiếu quả phụ đi mua sắm vật dụng hàng ngày.

Qua bàn tay trang điểm của Hồng Cô Nương, Khổng Tước thì không cần nói, dù diện đồ đẹp thì làn da ngăm đen thô ráp cũng không che giấu được, chỉ có thể nói là khí chất tốt lên.

Nhưng Tiếu quả phụ qua bàn tay khéo léo của Hồng Cô Nương thì nhan sắc thăng hạng vùn vụt, vẻ mặn mà của người phụ nữ trưởng thành vô cùng đặc biệt.

Lão Hồ không biết bị bỏ bùa mê hay sao mà cứ thỉnh thoảng lại tìm Tiếu quả phụ trò chuyện, suốt ngày ngân nga hát nhỏ, vui vẻ ra mặt.

Tuyết Lỵ Dương sau khi về thủ đô quyết định quay lại Mỹ một chuyến để thu thập tài liệu và xem trong nhật ký của ngoại công có ghi chép gì về Quỷ Mẫu Ma Quốc không.

Lâm Nghị lắp vài chiếc điện thoại ở Vạn Bảo Các để tiện liên lạc.

Công việc kinh doanh ở Vạn Bảo Các thời gian qua dưới sự chăm sóc của nhóm Trần Hạt Tử vô cùng phát đạt.

Mảng ăn uống thì không nói làm gì, cơ bản là lỗ.

Nhưng mảng cổ vật, chưa đầy một tháng doanh thu đã đạt năm triệu tệ, lợi nhuận ròng lên đến một triệu tệ!

Trần Hạt Tử được chia hoa hồng, cười đến không khép được miệng.

Lão biết buôn cổ vật kiếm tiền nhưng không ngờ lại kiếm được nhiều thế!

Đặc biệt là sau khi danh tiếng vang xa, việc kinh doanh càng thêm khởi sắc!

Nhiều đại gia từ tỉnh ngoài cũng lặn lội đến đây để thu gom đồ quý!

Thấy việc kinh doanh cổ vật của Vạn Bảo Các thuận lợi, Đại Kim Nha thèm thuồng muốn góp một chân vào.

Lâm Nghị cũng không phải người hẹp hòi, bàn với Trần Hạt Tử rồi cho Đại Kim Nha góp vốn bằng kỹ thuật, nhưng tỷ lệ chia hoa hồng tất nhiên kém xa Lâm Nghị và Trần Hạt Tử.

Đại Kim Nha là người có mắt nhìn, lão rất tin tưởng vào tiềm năng của Vạn Bảo Các, tham gia vào đây thì sau này không cần phải tốn công lừa lọc hay về quê thu mua cổ vật nữa.

Chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, tiền chảy về túi rào rào, trong lòng lão sướng rơn.

Sau khi ra khỏi trùng cốc, Lâm Nghị đã thực hiện lần đả tạp thứ chín, về đến thủ đô thì thực hiện lần thứ mười.

Phần thưởng đả tạp là mảnh ghép Chu Thiên Cổ Quái!

Sau khi có đủ ba mảnh ghép, anh đã đổi được bộ Chu Thiên Cổ Quái huyền thoại.

Dù đã am tường Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhưng đối mặt với Chu Thiên Cổ Quái, anh vẫn thấy vô cùng hóc búa, nhiều chỗ không thể hiểu nổi.

Cũng không trách được, Đại Tế Ti qua bao nhiêu đời mà vẫn chưa nghiên cứu thấu đáo được bộ quẻ này.

Qua đó có thể thấy kỹ thuật dịch thuật phong thủy của Chu Văn Vương Cơ Xương năm xưa đã đạt đến mức thượng thừa, Lâm Nghị rất khâm phục những người có thiên bẩm như vậy.

Anh cũng khâm phục ý chí kiên trì qua nhiều thế hệ của bộ tộc Đại Tế Ti.

Họ đều có sở trường riêng, không giống họ Lâm tôi đây, tuy không hiểu rõ nhưng lại có hệ thống.

Sau khi tiêu tốn một lượng điểm đạo mộ không nhỏ, chỉ trong vài phút, Chu Thiên Cổ Quái đã được anh nắm lòng.

Chương 303

Có người thành công nhờ thiên phú.

Có người thành công nhờ nỗ lực.

Lâm gia tôi thì khác, thành công của tôi là nhờ gian lận (hack)!

Sau khi học được Chu Thiên Cổ Quái, anh cũng thử thôi toán về Mộc Trần Châu.

Kết quả hiện ra rõ mồn một!

Mẹ của Cam Cổ đắc trung đạo, lợi cho việc vượt sông lớn, đi về hướng hữu có việc, gió từ hướng tây tới, cho nên chủ bác ở phía tây, đi hướng tây ắt có thu hoạch, nhưng gió đẩy lửa, quẻ lấy gỗ vượt nước, vì thế lửa này là hung, gặp nước hóa sinh, nếu gặp lửa thì chưa thể được, nhưng gặp nước thì đắc trung đạo, nhưng cũng chưa chắc thấy cát tường, trước ngày Giáp ba ngày, sau ngày Giáp ba ngày, cuối cùng sẽ có nước, ý trời là vậy.

Quẻ tượng là như thế, còn giải quẻ thế nào thì mỗi người mỗi ý.

Theo quẻ tượng, vị trí Ác La Hải Thành chắc chắn liên quan đến một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu của Quỷ Mẫu.

Hiện giờ họ đã thấy hai tòa Cửu Tầng Yêu Lâu.

Lần đầu là tòa Lão Hồ từng thấy.

Lần thứ hai là tòa dưới băng xuyên Côn Luân.

Tạm thời chưa có tin tức về tòa thứ ba nên Lâm Nghị cũng không vội, trong lúc chờ đợi anh chuẩn bị tổ chức đại lễ đấu giá ở Vạn Bảo Các!

Một tháng kiếm một triệu là nhiều sao?

Nhiều!

Với người bình thường thì đó là tài sản đáng mơ ước.

Nhưng đó không phải mục tiêu của Lâm Nghị.

Dù mỗi tháng kiếm được một triệu thì một năm cũng chỉ hơn mười triệu, chẳng bằng bọn họ đi đổ đấu vài lần.

Cho nên đại lễ đấu giá là việc phải làm!

Với tư cách là trung gian đấu giá kiếm chênh lệch, họ có thể kiếm được bộn tiền.

Chưa kể những món hàng trân phẩm và độc bản họ đào được từ cổ mộ nếu đem bán đấu giá thì giá trị vượt xa con số triệu tệ!

Lâm Nghị bàn sơ qua với Trần Hạt Tử, lão lập tức phấn khích vỗ đùi bôm bốp.

Đặc nương nó, lão sống mấy chục năm rồi mà chưa từng nghĩ ra cách kiếm tiền này!

Kế hoạch đã định, Trần Hạt Tử cùng Đại Kim Nha và mọi người bắt đầu chuẩn bị cho đại lễ đấu giá.

Lão Hồ và Bàn Tử thì đi khắp nơi thăm hỏi, dò la cách giải trừ lời nguyền.

Lâm Nghị trấn giữ Vạn Bảo Các, tĩnh tâm chờ đợi mọi chuyện đến.

Nếu Côn Luân Thần Cung có thể vào được, hệ thống tự nhiên sẽ nhắc nhở anh.

Nếu cốt truyện Côn Luân Thần Cung chưa tới thì anh có vội cũng chẳng ích gì.

Khi đại lễ đấu giá đang được tổ chức rầm rộ trong giới cổ ngoạn,

Nữ Vương đột nhiên tìm đến Lâm Nghị.

“Chủ nhân, sau khi ngài có được Mộc Trần Châu, trong đầu em thường xuyên xuất hiện nhiều hình ảnh rời rạc, dường như có liên quan đến Ác La Hải Thành.” “Ồ?

Nói ta nghe xem.” “Đó là cảnh hàng trăm bé gái bị một nhóm pháp sư đeo mặt nạ đưa vào một tòa thành trên biển u ám.

Trong thành đó, gần như tất cả các bé gái đều chết, chỉ có một cô bé sống sót, mở được nhãn thần ‘Vô’ và bước ra khỏi thành.

Trước đây, em luôn nghĩ có được Mộc Trần Châu là có thể hồi sinh.

Nhưng sau khi những hình ảnh này hiện lên, cảm giác như không phải em được hồi sinh, mà là một vị thần nào đó đã chọn em.

Quỷ Mẫu có thể luân hồi chuyển kiếp, nhưng liệu có thực sự như vậy không?

Quỷ Mẫu sau khi luân hồi còn là Quỷ Mẫu trước kia không?

Càng nghĩ em càng thấy sợ hãi, càng gần ngày hồi sinh, nỗi sợ càng lớn.” Từ giọng nói run rẩy của Nữ Vương, Lâm Nghị nghe ra sự sợ hãi mong manh.

Suốt hàng nghìn năm qua, Nữ Vương luôn là tồn tại cao cao tại thượng, thậm chí mưu đồ vượt lên trên cả Xà Thần.

Giờ đây, những mảnh ký ức trong đầu khiến một người tự tin như cô đầy rẫy sự hoài nghi về bản thân.

Một lát sau, Nữ Vương bình tĩnh lại, xúc động nói: “Chủ nhân, để đề phòng vạn nhất, ngài có thể tìm thêm một bảo vật trường sinh khác không?” “Cái gì?” Lâm Nghị nhướng mày hỏi.

Bảo vật trường sinh trên đời hiếm thấy.

Hiện tại thứ lưu truyền lâu đời nhất chính là Mộc Trần Châu.

Chẳng lẽ ngoài nó ra còn có bảo vật trường sinh khác sao?

Nữ Vương nói: "Ngày xưa em nghe nói có những chủng tộc có thể trường sinh nên đã tiến hành nghiên cứu bí mật lâu dài, phát hiện ra sự trường sinh của họ liên quan đến một bảo vật gọi là Vẫn Ngọc nằm sau một cánh cửa đồng xanh!" Thanh Đồng Môn!

Vẫn Ngọc!

Nghe Nữ Vương nói, Lâm Nghị hơi kinh ngạc.

Giỏi thật, hóa ra Nữ Vương cũng biết đến thứ này!

Trong Đạo Mộ Bút Ký, Vẫn Ngọc thực sự ẩn chứa bí mật trường sinh.

Nghe nói Vẫn Ngọc được Tây Vương Mẫu giấu sau Thanh Đồng Môn, mà muốn mở cửa thì cần phải có Quỷ Tỳ.

Theo hiểu biết của anh về cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký, Quỷ Tỳ từng xuất hiện ở khách sạn Tân Nguyệt và trong tay Trương Khởi Linh.

Còn Quỷ Tỳ rốt cuộc ở đâu, không biết có phải ký nhớ của anh sai lệch không, nhưng nguyên tác dường như không nói rõ.

Điều duy nhất chắc chắn là Lỗ Thương Vương từng sở hữu Quỷ Tỳ, nghe nói khi ông ta chết, Quỷ Tỳ cũng được chôn theo.

Mà mộ Lỗ Thương Vương ở đâu thì bí mật nằm trong Chiến Quốc Bạch Thư.

Vì thế muốn tìm được Vẫn Ngọc thì Chiến Quốc Bạch Thư trở thành vật quan trọng nhất.

"Được." Sau một hồi hồi tưởng, Lâm Nghị đưa ra câu trả lời khẳng định.

“Chủ nhân, thực sự cảm ơn ngài!

Đại ân đại đức của ngài, sau khi em hồi sinh nhất định sẽ báo đáp tử tế...” Nữ Vương xúc động nói.

“Chuyện đó để sau hãy nói.” Lâm Nghị thản nhiên nói.

Sau khi đồng ý, cốt truyện không kích hoạt ngay các sự kiện của Đạo Mộ Bút Ký như Lâm Nghị tưởng.

Anh cũng không vội, đã có tin tức về Vẫn Ngọc và Thanh Đồng Môn thì ngày vào Đạo Mộ Bút Ký chắc không còn xa.

Đúng lúc này.

Lâm Nghị ngồi trên gác lửng, nhìn xuống đám người tấp nập bên dưới.

Những người này đều đến tham gia đại lễ đấu giá, có đại gia giàu có, có dân đổ đấu chuyên nghiệp tìm đến theo tiếng tăm, còn có cả những tiểu thương đến cầu may.

Nhờ đại lễ đấu giá này mà việc kinh doanh cổ vật ở Phan Gia Viên sôi động gấp hai ba lần bình thường!

Để chuẩn bị cho buổi lễ, Lâm Nghị còn đặc biệt thuê một số mỹ nữ đến tiếp khách.

Các cô gái này ai nấy đều có lông mày lá liễu, eo thon, mặc sườn xám cổ điển tôn lên vóc dáng nuột nà, vô cùng thu hút ánh nhìn.

Chương 304

Lâm Nghị lật xem danh sách vật phẩm đấu giá do Trần Hạt Tử chuẩn bị, ánh mắt anh nhanh chóng bị thu hút bởi bốn chữ lớn! [Chiến Quốc Bạch Thư] Hay lắm, không ngờ Trần Hạt Tử còn chuẩn bị cho mình bất ngờ này!

Lão thế mà lại kiếm được thứ này về tay!

Đúng là đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Tuy nhiên, vì là vật phẩm đấu giá nên anh sẽ không trực tiếp chiếm làm của riêng.

Đồ tốt thế này tất nhiên phải đem ra đấu giá, dù sao cũng là tay trái chuyển sang tay phải, lại còn tăng được độ hot cho Vạn Bảo Các.

Buổi đấu giá sẽ diễn ra sau ba ngày nữa.

Trong ba ngày này, Lâm Nghị đã đi thăm một số thợ thủ công có kỹ thuật tinh xảo để tinh luyện khối thiên thạch lấy được từ mộ Hiến Vương.

Theo yêu cầu của Tiểu Béo, anh ta muốn một bộ giáp mềm và một con dao.

Thợ thủ công hiểu yêu cầu liền bắt tay vào chế tác.

Lâm Nghị vốn định đem Hắc Kim Cổ Đao của mình đi đúc lại, nhưng dù dùng kỹ thuật hiện đại, búa đập lửa thiêu thì thanh đao cũng chẳng mảy may thay đổi, đành phải bỏ cuộc.

"Hệ thống, có thể giúp ta rèn lại Hắc Kim Cổ Đao không?" Lúc rảnh rỗi, Lâm Nghị buột miệng hỏi trong đầu.

"Có thể!" Hệ thống trả lời.

“Ồ, thế này cũng được sao.” Lâm Nghị hài lòng mỉm cười.

Quả nhiên có hệ thống thì tiện lợi hơn nhiều.

“Vui lòng chọn nguyên liệu thêm vào!” “Lấy đống sắt thiên thạch này đi.” Lâm Nghị dứt khoát đem toàn bộ sắt thiên thạch còn lại hòa vào Hắc Kim Cổ Đao.

“Đinh, đang đánh giá độ khó tinh luyện.” “Đinh, độ khó tinh luyện cấp S, cần 30.000 điểm đạo mộ!” “????” Đùa tôi chắc.

Ăn cướp à.

Chỉ tinh luyện một chút mà đòi Lâm gia ta ba vạn điểm.

Ngài xem Lâm gia tôi vất vả tích góp điểm đạo mộ có dễ dàng gì không.

Than vãn thì than vãn, nhưng tinh luyện thì vẫn phải làm.

Chuyến đi mộ Hiến Vương lần này gom góp được khoảng mười vạn điểm, sau khi học Chu Thiên Cổ Quái mất năm sáu vạn thì vẫn còn lại một ít, đủ dùng.

“Được, tinh luyện đi.” Được sự đồng ý của Lâm Nghị.

“Đinh, tiêu hao 30.000 điểm đạo mộ, hoàn thành rèn lại Hắc Kim Cổ Đao!” Chỉ trong chớp mắt, sắt thiên thạch trong Nhẫn không gian biến mất không dấu vết.

Còn thanh Hắc Kim Cổ Đao sau khi được rèn lại, trên thân đao khắc những hoa văn phức tạp, lưỡi đao sắc bén vô cùng, ánh lên tia lạnh lẽo.

Điều khiến Lâm Nghị ngạc nhiên hơn là thanh đao này còn được trang bị thêm một bao đao bằng huyền thiết!

Huyền thiết và cổ đao hút nhau rất mạnh!

Ước chừng ngay cả Lão Hồ hay Bàn Tử bây giờ cũng chưa chắc đã rút ra được, chứ đừng nói đến người khác.

"Hắc hắc, như vậy sau này có gặp Tiểu Ca cũng không sợ đụng hàng nữa." Trước đây thanh Hắc Kim Cổ Đao của anh không thể nói là giống với của Tiểu Ca mà phải gọi là y xuy đúc một khuôn.

Vì hiện tại đã dính tới cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký, sau này khó tránh khỏi gặp Tiểu Ca.

Nếu bị bạn bè của Tiểu Ca coi là kẻ trộm đao thì ngại chết được.

Xử lý xong thanh đao, Lâm Nghị bắt đầu lặng lẽ luyện đan.

Vốn dĩ đống dược liệu này anh có thể nhờ hệ thống luyện hộ, ngặt nỗi phí dịch vụ của hệ thống quá đắt, thôi thì tự mình luyện cho lành.

Hiện giờ Nhẫn không gian của anh đã lên cấp 2, rộng tới 50*50*100m, tổng cộng 250.000 mét khối!

Lại còn có đặc quyền phủ đệ xa hoa!

Anh vừa động tâm niệm, cơ thể đã biến mất tại chỗ, xuất hiện trở lại trong Nhẫn không gian.

Có lẽ do hệ thống nên dù là con người anh vẫn có thể tự do ra vào không gian này mà không bị ảnh hưởng gì.

Nữ Vương và Đại Tế Ti đang ngồi trên gỗ thần Côn Luân, nắm tay nhau trò chuyện vui vẻ.

Đột nhiên thấy không gian phía trước vặn vẹo, một bóng hình cao lớn nhanh chóng hiện ra trước mặt hai người. "Chủ nhân, sao ngài lại vào đây?

Ái chà, chỗ này của chúng ta nhỏ quá, cũng chẳng có chỗ nào để ngồi, hay là ngài ngồi lên quan quách của tôi đi ~~" Nữ vương thấy Lâm Nghị bước vào thì mừng rỡ ra mặt.

Đây là lần đầu tiên Lâm Nghị vào đây thăm cô.

Đại tế ti đi theo sau Nữ vương, dáng vẻ như cô em gái nhỏ nhà bên, nói: "Chủ nhân, quan tài Huyết Ngọc của tôi còn không?

Cứ ở chung một chỗ với chị mãi, tôi cũng thấy hơi ngại." Quan tài Huyết Ngọc ư?

Xin lỗi nhé, đã sớm bị tôi thu hồi rồi.

Chẳng còn cách nào khác, ban đầu tôi vốn không định giữ cô lại mà.

Lâm Nghị khẽ ho một tiếng, nói: "Không sao, suy nghĩ của các cô tôi đều hiểu được phần nào.

Hôm nay tôi tới là để giúp các cô giải quyết vấn đề này.

Nữ vương, cô thấy không gian ở đây quá nhỏ phải không?" "Vâng vâng." "Vậy thì đáp ứng nguyện vọng của cô nhé." Theo cái phất tay nhẹ của Lâm Nghị, không gian xung quanh ngay lập tức mở rộng ra gấp mười lần!

Chỉ trong chớp mắt, họ đã đứng trong một không gian siêu lớn rộng 50x50x20 mét. "Oa, thần kỳ quá đi mất!

Chỉ phất tay một cái mà không gian đã mở rộng ra rồi." Đại tế ti không thể tin nổi nhìn quanh.

Nữ vương cũng vô cùng chấn động, mừng rỡ cười hì hì: "Chủ nhân, chỗ rộng thế này mà cứ trống không, cảm giác như thiếu thiếu cái gì đó." Đại tế ti ngưỡng mộ nói: "Chị ơi, hu hu, chủ nhân đối xử với chị tốt quá.

Còn thiếu gì nữa chứ?

Em thấy thế này là tốt lắm rồi, không gian hoạt động lớn hơn bao nhiêu." Lâm Nghị nhìn không gian rộng lớn xung quanh, gật đầu nói:

"Đúng là trông hơi trống trải thật, vậy tôi tặng cô một tòa phủ đệ nhé!" Dứt lời, Lâm Nghị lại phất tay lần nữa.

Một tòa phủ đệ đồ sộ hiện ra giữa không trung!

Phủ đệ gạch vàng ngói xanh, mang đậm phong cách cổ xưa, tinh mỹ vô cùng.

Thậm chí còn có cả viện lạc, giả sơn, nước chảy, hoa cỏ cây cối, cùng chim chóc và cá vàng. "Chuyện này... thật không thể tin nổi!

Chủ nhân, ngài... ngài làm thế nào vậy?" Ngực Nữ vương phập phồng, kinh ngạc nhìn Lâm Nghị hỏi.

Còn về phần Đại tế ti, cô ta đã hoàn toàn ngây người.

Hồi còn làm Đại tế ti ở Hiến quốc, cô chưa từng được ở trong một tòa phủ đệ đẹp như thế này!

Không ngờ được, sau khi chết thành quỷ hồn, lại còn có thể sống một cuộc sống như vậy.

Chương 305

"Ở đây, tôi là thực thể vô sở bất năng." Giọng Lâm Nghị bình thản.

Tất cả đều nhờ vào đặc quyền "Hào hoa phủ đệ".

Chỉ cần dùng để xây dựng phủ đệ sang trọng, thậm chí còn không tốn một điểm đạo mộ nào là có thể trực tiếp thành hình.

Tất nhiên, những hoa cỏ cá cảnh, gạch ngói cổ này trông thì quý giá liên thành, nhưng chỉ giới hạn trong không gian này thôi, rời khỏi đây chúng sẽ biến mất không dấu vết. "Chủ nhân, ngài đối xử với tôi tốt quá." Nhìn tòa biệt thự xa hoa đến tột cùng này, người phải co rúc suốt mấy nghìn năm như cô bỗng chốc có cảm giác được nở mày nở mặt.

Cô phi tới, "chụt" một cái, hôn lên má Lâm Nghị.

Đại tế ti nhìn hành động thân mật của hai người, muốn nói lại thôi, có chút luống cuống không biết phải làm sao.

Mình nên tránh mặt, hay là nên tránh mặt?

Hay là nên tránh mặt đây?

Giúp Nữ vương cải tạo chỗ ở xong, Lâm Nghị đặt lò luyện đan cực phẩm vào trắc thất của phủ đệ, chuẩn bị sẵn lửa lò và dược liệu, đóng nắp lò lại, dặn dò Nữ vương và Đại tế ti một tiếng rồi rời đi.

Lâm Nghị lại ghé thăm "Tiểu Oa" của Tiểu Đoàn Đoàn.

Kể từ lần từ Bình Sơn, Tương Tây trở về, sau khi ăn no uống say, con bé cứ ngủ suốt.

Vừa vào đã thấy một cái mông trắng tròn vo đang chĩa về phía

mình, Tiểu Đoàn Đoàn vừa chảy nước miếng vừa cắm đầu xuống đất ngủ khì khì, hoàn toàn không biết Lâm Nghị đã đến. "Dường như tư thế này khá thoải mái nhỉ." Lâm Nghị xoa mũi, lặng lẽ rời đi.

Không phải chủ nhân đối xử tệ với mày, mà thực sự là yêu cầu của mày thấp quá thôi.

Đến ngày thứ ba.

Đại lễ đấu giá chính thức bắt đầu!

Đơn vị tổ chức là Vạn Bảo Các, được tuyên truyền dưới danh nghĩa của Tổng bả đầu phái Tá Lĩnh - Trần Ngọc Lâu.

Còn Lâm Nghị, ông chủ thực sự, thì ẩn thân phía sau, không hề lộ diện.

Những việc tốn sức lo toan này đương nhiên phải giao cho cấp dưới làm rồi.

Thế nên, hầu hết người đến chỉ biết chưởng quỹ của tiệm là Trần Tổng bả đầu, còn ông chủ thực sự là một nhân vật bí ẩn mà ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng tình nguyện thần phục.

Vì thế, thái độ của họ đối với Vạn Bảo Các càng thêm phần kính trọng!

Trần Hạt Tử tọa trấn chủ trường, Đại Kim Nha, Hồng cô nương và những người khác thì tiếp đón quý khách.

Lâm Nghị cùng Hoa Linh thì ngồi trong một bao gian, ăn món nhắm, uống chút rượu, tĩnh lặng quan sát mọi người đang bận rộn.

Rất nhanh, một người đã thu hút sự chú ý của anh.

Không chỉ anh, mà ngay cả Đại Kim Nha cũng nhanh nhẩu chạy tới, cúi đầu khom lưng, cười tươi rói, nhìn qua là biết người tới không phải hạng tầm thường. "Lưu Ly Tôn, Tôn gia, không ngờ ngài

lại hạ cố đến ủng hộ, tiểu Kim tôi thật vô cùng vinh hạnh!" Nghe Đại Kim Nha gọi tên người này, Lâm Nghị cũng có chút ấn tượng.

Người này không phải ai khác, chính là đại lão trong giới đồ cổ ở thủ đô, Lưu Ly Tôn!

Đại Kim Nha so với ông ta thì đúng là gà rừng so với phượng hoàng, đom đóm so với mặt trời.

Khoảng cách không phải chỉ một chút đâu!

Vị đại lão này chỉ xuất hiện khi có bảo vật cực phẩm!

Theo ý nghĩ của Lâm Nghị, tuy Vạn Bảo Các đã có chút danh tiếng, nhưng ở một nơi đại lão ẩn mình khắp nơi như thủ đô, thì cũng chỉ tạm gọi là làm ăn ổn áp.

Muốn thực sự dậm chân một cái khiến giới cổ ngoạn rung chuyển thì còn cần tích lũy thêm.

Không ngờ Lưu Ly Tôn hôm nay lại tới đây, điều này chứng tỏ buổi đấu giá của họ rất thành công.

Sau khi Lưu Ly Tôn được Đại Kim Nha mời vào khu vực quý khách, lại có một người đàn ông lạ mặt mặc vest, thắt cà vạt, trông khí chất bất phàm đi tới.

Người này vừa đến, những ai tinh mắt đều vội vã tránh sang một bên.

Đại Kim Nha lăn lộn trong giới Bắc Kinh nhiều năm nhưng chưa từng gặp qua những người này.

Đang lúc Đại Kim Nha phân vân không biết vị đại nhân vật này là ai, Trần Hạt Tử đột nhiên đứng dậy, ôm quyền nói: "Vị này chắc là người bạn đến từ thành Trường Sa phải không?

Ngưỡng mộ đã lâu, mời vào trong!" Bạn đến từ thành Trường Sa

ư?

Chẳng lẽ là người của Cửu Môn Trường Sa?

Đại Kim Nha thầm kinh hãi.

Cửu Môn cũng thuộc mạch đạo mộ, sau khi bốn phái Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Mạc Kim, Phát Khâu lụi bại, vào đầu thế kỷ 20, Cửu Môn Trường Sa lần lượt trỗi dậy, một thời lẫy lừng vô cùng!

Đặc biệt là lần đó toàn bộ Cửu Môn tham gia hoạt động đạo mộ quy mô lớn, đã làm chấn động cả ngành đổ đấu.

Tuy nhiên, sau này không hiểu vì sao, Cửu Môn đột nhiên suy vi, đến nay đã rất ít khi lộ diện.

Trần Hạt Tử chắc hẳn đã nhận ra điều gì đó nên mới khẳng định đối phương đến từ Trường Sa như vậy!

Người kia khẽ chắp tay đáp lễ Trần Hạt Tử, rồi được Trần Hạt Tử đích thân dẫn vào phòng VIP.

Thấy cảnh này, Hoa Linh ngạc nhiên hỏi: "Anh Lâm, người này lai lịch thế nào?

Sao Trần Tổng bả đầu lại khách sáo với ông ta như vậy?" Lâm Nghị nhìn theo bóng lưng người đàn ông mặc vest một cách đầy ẩn ý, nói: "Hắn đến từ Trường Sa, khứu giác của lão Trần rất nhạy bén, chắc hẳn đã ngửi thấy luồng sát khí trên người hắn!

Nếu không có sáu, bảy mươi năm kinh nghiệm đổ đấu, không thể nào có được khí trường đó." Hoa Linh càng thêm khó hiểu: "Anh Lâm, anh càng nói em càng mờ mịt.

Em thấy hắn chỉ mới tầm hai mươi tuổi thôi mà, sao có thể có sáu, bảy mươi năm kinh nghiệm đổ đấu được?" Lâm Nghị cười nhạt, nói: "Nếu hắn là người của Trương gia thuộc Lão Cửu Môn, thì điều đó

hoàn toàn có thể." Trương gia của Lão Cửu Môn có huyết mạch gia truyền, có thể giữ được dung nhan không già, thậm chí là trường sinh.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Lâm Nghị thì biết rõ hơn ai hết.

Kỳ Lân Huyết Mạch!

Thật khéo, chính anh cũng có.

Tất nhiên, Kỳ Lân Huyết Mạch của Trương gia cũng chia làm nhiều cấp bậc.

Theo anh thấy, Kỳ Lân Huyết Mạch của người Trương gia này chỉ được coi là hạng trung, không thể so sánh với Kỳ Lân Huyết Mạch đỉnh cấp của tộc trưởng Trương gia, càng không cần nói tới chuyện so với huyết mạch của chính anh. "Người Trường Sa cũng mò tới thủ đô của chúng ta rồi, Linh nhi này, xem ra sức ảnh hưởng của Vạn Bảo Các chúng ta thực sự không nhỏ đâu!" "Đúng vậy, Vạn Bảo Các chúng ta hội tụ đủ bốn mạch Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh mà, truyền ra ngoài thì ai trong giới đạo mộ mà không nể phục?

Hì hì, em thấy chẳng mấy năm nữa, bốn mạch của chúng ta chắc chắn sẽ trỗi dậy mạnh mẽ, chẳng kém gì Lão Cửu Môn đâu ~" "Ha ha ha, Linh nhi, em ngày càng biết nói chuyện khiến người ta yêu quý đấy." "Hì hì, nhiều người thích anh Lâm như vậy, em không đáng yêu chút không được mà." "Khiêm tốn, khiêm tốn thôi, uống rượu, uống rượu nào." "Hôm nay chị Hồng và mọi người đều bận, khó lắm Linh nhi mới được ở riêng với anh Lâm ~~" Lúc này, Lâm Nghị lại rơi vào trầm tư.

Người đàn ông Trương gia này rốt cuộc là ai?

Là Trương Đại Phật Gia truyền thuyết, hay là "fan cứng" của Phật Gia - Trương Nhật Sơn?

Dù sao thì bối cảnh của Ma Thổi Đèn và Đạo Mộ Bút Ký thuộc về

những thời kỳ khác nhau, việc người Trương gia xuất hiện đột ngột thế này đúng là khiến người ta hơi khó nắm bắt.

Hơn nữa, người Trương gia đến đây làm gì?

Nếu nói là bị danh tiếng của Vạn Bảo Các thu hút mà đến, Lâm Nghị không tin lắm.

Mối quan hệ giữa Trương gia và Tân Nguyệt Phạn Điếm thì ai cũng hiểu, với nền tảng hùng mạnh của họ, Vạn Bảo Các vừa mới khởi nghiệp của anh có lẽ vẫn chưa lọt vào mắt xanh của họ đâu.

Chẳng lẽ là vì Chiến Quốc Bạch Thư?

Anh từng hỏi Trần Hạt Tử về lai lịch của cuốn sách lụa này, nhưng lão cũng không rõ lắm.

Chương 306

Bởi vì Chiến Quốc Bạch Thư có chút tương đồng với Long Cốt Thiên Thư, nó sử dụng một phương thức mã hóa đặc biệt, ẩn chứa bản đồ của Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Hơn nữa những bản đồ này được giấu trong nhiều mảnh sách lụa khác nhau, kể từ khi Trương Đại Phật Gia dẫn dắt Lão Cửu Môn đi đạo mộ năm đó, Chiến Quốc Bạch Thư đã bị phân tán khắp nơi.

Mà cuốn Chiến Quốc Bạch Thư mà Vạn Bảo Các đấu giá hôm nay gần như là một bộ hoàn chỉnh!

Nghĩa là, bên trong ẩn chứa bản đồ hoàn chỉnh của Thất Tinh Lỗ Vương Cung, thậm chí là cấu tạo bên trong của ngôi mộ cũng sẽ rõ mồn một!

Tuy nhiên, vì không có phương thức giải mã, nên ngay cả khi Lâm Nghị đã xem qua, anh cũng không rõ bí mật ẩn giấu bên trong.

Năm đó cuộc đạo mộ khai quật Chiến Quốc Bạch Thư đã khiến nó phân tán nhiều nơi, nay trên thị trường lần đầu xuất hiện một bộ sách lụa hoàn chỉnh như vậy, người Trương gia động tâm cũng là điều dễ hiểu.

Theo tiến trình của buổi đấu giá, cuối cùng cũng đến phần quan trọng nhất.

Một người phụ nữ mặc sườn xám bưng khay gỗ đàn hương tinh xảo, trên khay đặt một mảnh sách lụa với những văn tự phức tạp.

Hồng cô nương đảm nhận vai trò người đấu giá lần này, cô khẽ ho hai tiếng rồi nói: "Vật phẩm đấu giá tiếp theo là Sở Tăng Thư, tức là Sách lụa Chiến Quốc!

Nội dung chia làm ba phần: Thiên tượng, Tai biến, Sự vận chuyển của bốn mùa và Những điều cấm kỵ theo tháng.

Nội dung vô cùng phong phú và đa dạng, không chỉ ghi lại các truyền thuyết thần thoại và phong tục lưu truyền ở nước Sở, mà còn bao hàm các tư tưởng về âm dương ngũ hành, thiên nhân cảm ứng.

Xung quanh văn tự có vẽ 12 hình tượng thần kỳ quái, bốn góc sách lụa có hình cây cối được vẽ bằng bốn màu xanh, hồng, trắng, đen." "Sách lụa nước Sở không chỉ là bảo vật trong nghệ thuật cổ đại nước ta, mà còn là báu vật trong lịch sử nghệ thuật thế giới..." "Giá khởi điểm hiện tại là 20 vạn, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 5 vạn!" Sau khi giới thiệu ngắn gọn về Chiến Quốc Bạch Thư, Hồng cô nương liền báo giá.

Rất nhanh, từ phòng số 1 hạng Thiên truyền tới một giọng nói cao quý và lạnh lùng. "25 vạn!" Đồng thời từ phòng số 2 hạng Thiên cũng vang lên giọng một người phụ nữ lớn tuổi. "30 vạn!" Nam tử: "35 vạn!" Người phụ nữ lớn tuổi: "40 vạn!" "45 vạn!" "50 vạn!" Lâm Nghị nhìn về phía phòng số 1 và số 2.

Phòng số 1 là người của Trương gia, hắn muốn mua lại Chiến Quốc Bạch Thư thì có thể hiểu được, nhưng người phụ nữ lớn tuổi ở phòng số 2 là ai?

Lại dám đối đầu với người Trương gia!

Lâm Nghị mỉm cười nhạt, nói: "100 vạn!" Ngay lập tức, cả hội trường xôn xao!

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía bao gian của Lâm Nghị.

Có người biết nhân vật trong phòng số 1 và số 2 là ai, nên cảm thấy khó hiểu, tò mò và kinh ngạc đối với người trong căn phòng bình

thường kia.

Người ở phòng số 1 họ Trương.

Người ở phòng số 2 họ Hoắc!

Toàn là những đại nhân vật có tiếng nói trong giới đạo mộ phương Nam!

Hai vị này đang đấu đá nhau, không ngờ lại có kẻ thứ ba xen vào.

Mà vừa ra giá đã gấp đôi luôn!

Lên tới 100 vạn!

Chuyện này...

Không ngờ buổi đấu giá của Vạn Bảo Các lại ngọa hổ tàng long như vậy!

Không chỉ có người của Trương gia và Hoắc gia từ Trường Sa đến, mà còn có cả đại lão ẩn danh thần bí!

Không hổ danh là do Khôi thủ Tá Lĩnh Trần Tổng bả đầu dựng lên, quả nhiên phi phàm!

Ngay cả Đại Kim Nha cũng nghe đến ngây người.

Người ra giá chẳng phải là Lâm Nghị sao?

Chẳng lẽ Lâm gia cũng hứng thú với cuốn Chiến Quốc Bạch Thư này?

Nhưng chỉ một cuốn sách lụa thôi, sao lại đáng giá triệu bạc như vậy!

Trần Hạt Tử vuốt râu dê, gật đầu đầy ẩn ý: "Xem ra cuốn Chiến Quốc Bạch Thư này chắc chắn có điều huyền bí!

Không chỉ Trương gia và Hoắc gia ở Trường Sa biết, mà Lâm lão bản cũng biết đôi chút, hèn gì trước đó ngài ấy lại hỏi mình về nó.

Không ngờ, Trần mỗ tôi lại nhìn lầm rồi." Trần Hạt Tử tuy mắt mù nhưng kinh nghiệm cả đời vẫn còn đó, nên hiểu biết về đồ cổ minh khí rất sâu sắc, hiếm khi phán đoán sai.

Không ngờ hôm nay với cuốn Chiến Quốc Bạch Thư này, lão lại nhìn sót.

Hoa Linh ngồi bên cạnh Lâm Nghị cũng ngẩn người, tò mò hỏi: "Anh Lâm, sao anh cũng tham gia đấu giá vậy?" Lâm Nghị gật đầu, khí thế đáp: "Đấu chứ, và anh nhất định phải có được nó!" Hoa Linh tròn xoe đôi mắt nước, kinh ngạc nói: "Anh Lâm, trong cuốn sách lụa này có bí mật gì ạ?" Lâm Nghị không hề che giấu: "Bên trong giấu một bản đồ cổ mộ của quý tộc thời Chiến Quốc." Hoa Linh chợt hiểu ra: "Hóa ra là vậy." Hai người ở phòng số 1 và số 2 nghe thấy có người tăng giá lên một triệu thì hơi im lặng một lát.

Rất nhanh, phòng số 1 lại tăng giá: "150 vạn!" Lâm Nghị: "200 vạn!" Phòng số 2: "250 vạn!" Lâm Nghị: "300 vạn!" Lâm Nghị với thái độ không chút nghi ngờ cùng giọng nói bá đạo đã trấn áp toàn trường.

Cuốn Chiến Quốc Bạch Thư giá khởi điểm ban đầu chỉ có 20 vạn, vậy mà chỉ trong vòng chưa đầy một phút đã tăng vọt gấp mười lăm lần!

Trời ạ!

Thật là quá bạo tay!

Anh bạn đem đấu giá cuốn sách này chắc đang vui sướng đến ngất xỉu trong nhà vệ sinh rồi.

Tuy nhiên, việc tăng giá vẫn tiếp tục.

Trong phòng số 1.

Trương Nhật Sơn mặc bộ vest hơi chau mày.

Hắn vốn tưởng rằng trong Vạn Bảo Các nhỏ bé này chẳng có đại lão nào, có thể dễ dàng lấy được bản Chiến Quốc Bạch Thư hoàn chỉnh này.

Chẳng ngờ, bà lão nhà họ Hoắc cũng tới.

Dù vậy, với tư cách là người đứng đầu Cửu Môn Đề Đốc, hắn vẫn tự tin chịu được áp lực từ Hoắc lão thái thái để thu cuốn sách lụa vào túi.

Chẳng ngờ lần này ngoài Hoắc lão thái thái, lại còn có người khác cạnh tranh với hắn!

Xem ra người này cũng biết bí mật bên trong cuốn sách lụa rồi. "Dù vậy, thứ mà Trương Nhật Sơn ta muốn có, nhất định phải có được!" Trương Nhật Sơn hừ lạnh một tiếng, bất ngờ lên tiếng: "Năm trăm vạn!" Ầm!

Ngay lập tức, cả hội trường im phăng phắc!

Điên rồi, điên hết rồi!

Cuốn sách lụa vỏn vẹn 20 vạn mà một hơi tăng lên tới năm triệu!

Hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt!

Những món đồ cổ bình thường căn bản không có cửa vào buổi đấu giá này, những người có mặt ở đây, dù chỉ là quần chúng đứng xem, tài sản cũng phải vài chục vạn!

Giờ đây, đám người này mới biết thế nào là người thực sự có tiền!

Lâm Nghị cũng ngẩn người, không ngờ Trương Nhật Sơn lại chấp nhất như vậy, anh gọi to với Trần Ngọc Lâu: "Trần chưởng quỹ, đã đôi bên không ai nhường ai, vậy hôm nay tôi xin 'Điểm thiên đăng', bao trọn cả trường này!" Oa!

Nghe Lâm Nghị nhắc đến việc "Điểm thiên đăng", tất cả mọi người càng thêm hưng phấn!

Sôi động rồi, sôi động rồi!

Không ngờ ở Vạn Bảo Các nhỏ bé lại có thể gặp được cảnh tượng hùng tráng thế này!

Quy tắc "Điểm thiên đăng" trong đấu giá đã có từ lâu đời.

Nó không phải là hình phạt điểm thiên đăng, mà là một cách gọi khác.

Chương 307

Cái gọi là "Điểm thiên đăng" vốn là một thuật ngữ trong sòng bạc ngày xưa, thực chất nên gọi là "Điểm đăng", là một kỹ thuật đánh bạc, nghĩa là nếu phát hiện trên bàn có ai đó đang đen đủi, bạn liền đánh ngược lại với họ, họ đặt lớn thì bạn đặt nhỏ, họ đặt nhà con thì bạn đặt nhà cái, bạn không đặt cược vào vận may của chính mình mà đặt cược vào sự xui xẻo của người khác, người đen đủi đó chính là "ngọn đèn" của bạn.

Có những người sinh ra đã đen đủi, hễ đánh là thua, thậm chí còn được người ta mời đi để làm người "Điểm đăng", lấy nhỏ thắng lớn.

Thời nhà Thanh, trong giới hào khách ở Giang Nam, vì số tiền chơi rất lớn và không có tiết chế, người nào đen đủi thường có thể thua sạch sành sanh chỉ trong một đêm, nên trong những dịp đó, từ "Điểm đăng" không còn đủ oai nữa.

Hơn nữa, những kẻ công tử bột thường thích ganh đua, ngươi nhìn ta không thuận mắt, ta nhìn ngươi không vừa lòng, chưa bắt đầu chơi mà miệng lưỡi đã muốn chiếm ưu thế rồi.

Vừa vào cuộc đã: "Vương nhị gia, đừng có đắc ý, lão tử hôm nay lấy ông ra làm 'Điểm đăng' đấy." Đối phương thế nào cũng phải thêm mắm dặm muối chửi lại: "Ngươi lấy lão tử làm 'Điểm đăng', lão tử lấy ngươi 'Điểm thiên đăng' luôn!" Từ đó về sau, cụm từ này được mở rộng ý nghĩa, người ngoài ngành cũng dùng theo.

Đến ngành đấu giá, ý nghĩa của nó lại thay đổi, "Điểm thiên đăng" trong lúc đấu giá có nghĩa là bao thầu cả cuộc chơi.

Trong một phòng bao, có hai vị trí chủ tọa trái phải, bên phải chính là vị trí "Chưởng đăng".

Ai ngồi vào vị trí bên phải của bất kỳ phòng bao nào, điều đó có nghĩa là bất kể vòng này bán món gì, ra giá bao nhiêu, người "Điểm thiên đăng" sẽ là người trả tiền.

Thủ đoạn này thường được các công tử giàu có dùng để theo đuổi người phụ nữ mình thích, năm đó Trương Đại Phật Gia từng ba lần "Điểm thiên đăng" để rước được mỹ nhân về dinh, chuyện này vẫn luôn là giai thoại trong giới cổ ngoạn Trường Sa.

Trương Nhật Sơn nghe Lâm Nghị muốn "Điểm thiên đăng", sắc mặt biến đổi, nói: "Muốn bắt chước Phật gia sao?

Để ta xem ngươi có bao nhiêu cân lượng!

Có đủ tư cách để 'Điểm thiên đăng' hay không!" Trương Nhật Sơn vốn là một lính nhỏ được Trương Đại Phật Gia Trương Khải Sơn mang ra từ Trương gia ở Đông Bắc, sau đó được đề bạt làm phó quan bên cạnh, đối với Phật gia thì phục tùng tuyệt đối, coi như thần linh, tin tưởng rằng "Phật gia nói gì cũng đúng".

Nay thấy Lâm Nghị muốn "Điểm thiên đăng", cơn giận trong lòng hắn lập tức bùng lên!

Chẳng phải là tiền thôi sao!

Hắn là Tổng hội trưởng của Hiệp hội Cửu Môn, ông chủ của công ty Khung Kỳ, đương gia của Trương gia Cửu Môn.

Tiền?

Hắn không quan tâm!

Trần Hạt Tử trầm ngâm một lát, cất giọng trang trọng đầy vẻ cao thâm: "Đã như vậy, cứ theo quy tắc mà làm.

Hiện tại mức giá là 500 vạn, mỗi lần tăng giá tối đa 20 vạn, trong thời gian một nén nhang, ai trả giá cao nhất sẽ thắng!

Người đâu, thắp hương!" Đây cũng là một trong những quy tắc của "Điểm thiên đăng".

Cũng là để tránh việc hét giá trên trời, người làm ăn đều biết, giá cả phải nằm trong khoảng hợp lý thì việc mới thành.

Nếu một đôi dép lê mà hét giá một tỷ thì quá vô lý, chẳng ai thèm chơi cùng bạn nữa, vì vậy có biên độ gọi giá, mỗi lần tăng giá đều có mức trần, và buổi đấu giá cũng có giới hạn thời gian.

Rất nhanh, một nén hương tử đàn thượng hạng được đốt lên, cắm vào đỉnh hương giữa đài đấu giá.

Lâm Nghị lười gọi giá, bèn để Hoa Linh thay mặt mình ra giá. "520 vạn." "540 vạn." Theo sự tranh giành của đôi bên, mức giá đã vọt lên tới 800 vạn!

Người ở phòng số 2, Hoắc thái thái, đã không còn tiếng động gì nữa.

Ngay cả Trương Nhật Sơn ở phòng số 1 cũng đen mặt, hắn không ngờ rằng lại có người thực sự dám chơi như vậy!

Chiến Quốc Bạch Thư hoàn chỉnh tuy quý giá, nhưng 800 vạn cũng đã là kịch trần rồi!

Thậm chí nếu có được nó mà không phá giải được bí mật bên trong thì nó cũng chỉ là một mảnh sách lụa mà thôi. 800 vạn, ngay cả đối với Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn như hắn, cũng không phải là một con số nhỏ.

Chỉ là nghĩ đến việc thua cuộc trong một lần "Điểm thiên đăng", Trương Nhật Sơn cảm thấy rất khó chịu.

Năm đó Trương Đại Phật Gia từng ba lần "Điểm thiên đăng" cơ mà!

Chẳng lẽ nay hắn lại không thắng nổi một trận sao? "820 vạn!" "840 vạn!" Mức giá này từ lâu đã vượt quá khả năng chịu đựng của người bình thường.

Đừng nói đến những người khác, ngay cả Hoa Linh cũng cảm thấy không thể tin nổi. "Anh Lâm, chúng ta lấy đâu ra nhiều tiền thế ạ!" "Ách, tôi mua đồ của chính mình, còn cần tiền sao?" Hoa Linh: "???" Là mình quá đơn thuần sao?

Hay là thế giới này quá phức tạp rồi.

Lời anh Lâm nói nghe có lý thật, nhưng cứ thấy kỳ kỳ thế nào ấy.

Lâm Nghị chẳng thèm quan tâm.

Tóm lại, cuốn Chiến Quốc Bạch Thư này anh nhất định phải có, cũng chẳng phải anh cố ý đẩy giá, là cái gã họ Trương kia cứ nhất quyết đối đầu với anh, Lâm gia anh đây cũng bất lực lắm chứ.

Làm ăn mà, tay trái đảo qua tay phải là chuyện thường tình, nếu không thì doanh thu cao từ đâu ra?

Ở thế kỷ 21, khi hệ thống kinh tế dần hoàn thiện, có lẽ chuyện này phải cân nhắc lợi hại, dù sao riêng khoản thuế cũng phải nộp một số tiền rất lớn, và trốn thuế là điều không thể, nếu bị phát hiện thì coi như xong đời.

Chẳng thấy bao nhiêu ngôi sao, hot girl mạng đều ngã ngựa vì chuyện này đó sao.

Còn hiện giờ thì không có nhiều rắc rối như vậy.

Chỉ một loáng sau, mức giá đã vọt lên tới 1300 vạn!

Nén hương tử đàn kia cũng đã cháy đến đoạn cuối.

Tất cả những người có mặt đều nín thở, ai nấy đều chấn động trước hai vị đại lão này.

Cảnh tượng này, ngay cả ở thủ đô cũng hiếm khi thấy được.

Một món đồ cổ được bán với giá trên trời 1300 vạn, không khó để tưởng tượng sau này nó sẽ trở thành một huyền thoại trong giới cổ ngoạn. "1300 vạn!" Giọng Hoa Linh lại vang lên.

Trong phòng số 1, Trương Nhật Sơn không thể ngồi yên được nữa, mặt mày xám xịt, "bốp" một tiếng, bàn tay lớn đập mạnh xuống chiếc bàn gỗ hồng mộc. "Tốt, tốt lắm, thực sự muốn đối đầu với Trương gia ta sao!" Khi Trương Nhật Sơn không còn tăng giá nữa, sau ba tiếng chuông và một hồi linh đang vang lên, cuốn Chiến Quốc Bạch Thư chính thức thuộc về Lâm Nghị.

Trần Hạt Tử cũng là người biết điều, người của Trương gia Trường Sa đến thủ đô tham gia đấu giá mà lại phải nếm mùi thất bại, chắc chắn trong lòng đầy uất nghẹn.

Với tư cách là chưởng quỹ, sau khi buổi đấu giá kết thúc, Trần Hạt Tử lập tức đến phòng số 1.

Sau vài câu hỏi thăm đơn giản, Trương Nhật Sơn lạnh nhạt hỏi: "Trần chưởng quỹ, liệu có thể cho biết người trong căn phòng kia là ai không?" Trần Hạt Tử cũng là lão giang hồ, cười hì hì đáp: "Trương hội trưởng, quy tắc vẫn là quy tắc, nếu phá hỏng quy tắc thì người trên con đường này sẽ nhìn Vạn Bảo Các chúng tôi ra sao?

Vì vậy xin lỗi, Trần mỗ không thể phá lệ.

Trương hội trưởng hãy xem xem tiếp theo có món nào ngài ưng ý không." Trần Hạt Tử nói chuyện không kiêu ngạo cũng không hèn hạ, chẳng hề bị khí thế của Trương Nhật Sơn hù dọa.

Ánh mắt Trương Nhật Sơn đảo qua người Trần Hạt Tử, trầm ngâm một lát rồi nói: "Thôi bỏ đi, nếu Trần chưởng quỹ đã không nói, Trương mỗ cũng không miễn cưỡng.

Vạn Bảo Các ở thủ đô quả là một nơi tốt, ngọa hổ tàng long, Trương mỗ đã được mở mang tầm mắt.

Ngày sau, nếu Trần chưởng quỹ có dịp xuống phía Nam đến Hàng Châu, nhất định phải ghé Tân Nguyệt Phạn Điếm hàn huyên chuyện cũ." Hàn huyên chuyện cũ ư?

Lần này làm Trương Nhật Sơn bẽ mặt, nếu sau này họ có đi xuống phía Nam, ý của Trương Nhật Sơn chắc chắn không đơn giản chỉ là hàn huyên đâu.

Trần Hạt Tử cũng chẳng phải hạng vừa, chắp tay nói: "Có thời gian nhất định sẽ ghé." Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Vạn Bảo Các có thể nói là thu lời đầy túi, quan trọng nhất là thương vụ giá trên trời mười ba triệu đã khiến danh tiếng của Vạn Bảo Các vang xa khắp nơi.

Ngay cả Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn còn phải chịu thiệt ở đây, đủ thấy đẳng cấp của tiệm.

Sau khi nhận được Chiến Quốc Bạch Thư, Lâm Nghị lật xem qua một chút.

Nội dung trên đó gồm các hình vẽ ngũ mộc và chữ nha, vô cùng thần bí.

Chương 308

Trong đầu vang lên tiếng của hệ thống. "Đinh, nhiệm vụ chính tuyến: Mở khóa Thất Tinh Lỗ Vương Cung, phần thưởng: Một cuốn Đạo Bút, có tiếp nhận hay không?" Lâm Nghị mỉm cười, mọi thứ đều nằm trong dự liệu: "Tiếp nhận!" Đạo Bút sao?

Chẳng phải là một cuốn sách ư?

Hệ thống sợ mình quên cốt truyện nên đặc biệt tặng một cuốn sách sao?

Tuy nhiên, sau khi xem chi tiết, anh phát hiện sự tình không phải như vậy.

Đạo Bút này không phải là cuốn truyện Đạo Mộ Bút Ký do Tam Thúc viết.

Mà là cuốn sổ tay do Ngô Lão Cẩu, đương gia của Ngô gia trong Lão Cửu Môn để lại.

Ngô Lão Cẩu chính là ông nội của Ngô Tà, từng để lại cho Ngô Tà một cuốn sổ tay, trong đó có rất nhiều lời tiên đoán sau này đã ứng nghiệm trên người Ngô Tà, về một thế giới đạo mộ thần bí và hiểm trở.

Trong cuốn sách này rốt cuộc viết những gì, Lâm Nghị hồi xem phim cũng khá tò mò, không ngờ bây giờ nó lại là vật phẩm hệ thống thưởng cho mình. "Đinh, chúc mừng ký chủ tiếp nhận nhiệm vụ chính tuyến: Thất Tinh Lỗ Vương Cung." "Đinh, địa điểm check-in đầu tiên đã được làm mới: Giải mã bí mật Chiến Quốc Bạch Thư, phần thưởng: 10,000 điểm đạo mộ!" Rất nhanh, Trần Hạt Tử đã tìm đến Lâm Nghị.

Lão bất đắc dĩ nói: "Lâm lão bản, lần này chúng ta coi như kết oán với người Trường Sa rồi đấy." Lâm Nghị nhún vai, thản nhiên đáp: "Không sao đâu, ngày mai tôi sẽ khởi hành xuống phía Nam một chuyến, để gặp mặt họ." Vì nhiệm vụ chính tuyến là Thất Tinh Lỗ Vương Cung, nên hành trình đến Côn Luân Thần Cung đương nhiên sẽ không được kích hoạt.

Vì vậy Lâm Nghị quyết định cứ giải quyết xong Thất Tinh Lỗ Vương Cung rồi mới tính chuyện khác.

Trần Hạt Tử nghe vậy thì ngẩn ra, tò mò hỏi: "Lâm lão bản, tại sao vậy?

Chẳng lẽ bí mật của Chiến Quốc Bạch Thư này có liên quan đến người Cửu Môn Trường Sa sao?" Lâm Nghị cười gật đầu: "Đúng thế.

Trong cuốn sách lụa này ẩn chứa bản đồ của một ngôi mộ cổ quý tộc, trên đời này người có thể đọc hiểu nó không quá mười người!

Thật trùng hợp, tôi lại biết một người có thể phá giải nó." "Người đó là ai?" "Ngô gia Cửu Môn - Ngô Tam Tỉnh!".

Theo hiểu biết của Lâm Nghị về cốt truyện, trụ sở chính của người Cửu Môn Trường Sa đều ở Trường Sa, chỉ là năm xưa Ngô Lão Cẩu gặp rắc rối nên đã trốn đến Hàng Châu, vì vậy con cháu của Ngô Lão Cẩu suốt mấy chục năm qua vẫn luôn định cư ở đó.

Một ngày sau.

Cạnh Tây Lãnh Ấn Xã, Hàng Châu.

Bên ngoài một cửa hàng đồ cổ vắng vẻ có tên là Ngô Sơn Cư.

Một chiếc xe việt dã đen tuyền dừng lại trước cửa tiệm.

Một người đàn ông cao ráo, thẳng tắp, mặc bộ vest chỉnh tề bước xuống xe.

Ánh mắt anh xuyên qua cánh cửa cửa hàng đồ cổ, dừng lại ở bên trong.

Tại quầy thu ngân của cửa hàng, một người đàn ông có diện mạo thanh tú, tuổi khoảng chừng ba mươi, đang cầm kính lúp chăm chú nghiên cứu một món đồ cổ.

Lâm Nghị thong thả đi tới trước quầy, nói: "Cho hỏi, ông chủ tiệm có ở đây không?" Thanh niên ngồi sau quầy thậm chí còn chẳng buồn ngẩng đầu lên, thiếu kiên nhẫn đáp: "Tôi chính là ông chủ đây, có gì thì nói nhanh đi, không có việc gì thì biến đi cho rảnh nợ." "Ách." Lâm Nghị ngẩn người.

Cái tính nóng nảy này có vẻ không giống Ngô Tà lắm.

Lúc Thất Tinh Lỗ Vương Cung chưa xuất thế, Ngô Tà vẫn còn là một lính mới trong giới đạo mộ, còn ngây ngô và trẻ tuổi.

Người trước mặt này trông lớn hơn anh vài tuổi, hơn nữa tính tình có vẻ không được tốt, lại còn tự xưng là ông chủ của Ngô Sơn Cư.

Chẳng lẽ...

Người này là chú ba của Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh?

Thời điểm này Ngô Tam Tỉnh mới chỉ tầm ba mươi tuổi, vậy thì Ngô Tà chắc còn nhỏ hơn nhiều.

Anh nhớ Ngô Tà xuống Thất Tinh Lỗ Vương Cung là chuyện của những năm sau 2000.

Xem ra dòng thời gian của Đạo Mộ Bút Ký và Ma Thổi Đèn ở đây là nhất quán với nhau.

Tất cả đều diễn ra vào những năm đầu thập niên 80.

Đầu thập niên 80, Ngô Tam Tỉnh cũng chỉ tầm ba mươi tuổi.

Ngô Lão Cẩu có ba người con trai: Nhất Cùng, Nhị Bạch, Tam

Tỉnh.

Ba người này mỗi người một vẻ.

Anh cả thì tinh tế, anh hai thì tàn nhẫn, anh ba thì phong trần.

Anh cả Ngô Nhất Cùng là người tẩy trắng thành công nhất trong ba anh em, đã sớm rời bỏ nghề đạo mộ và cổ ngoạn, trở thành nhân tài có ích cho đất nước.

Anh hai Ngô Nhị Bạch là đại lão ẩn mình phía sau của Ngô gia, giấu mình rất kỹ và vô cùng thần bí.

Ngô gia hiện nay còn có thể làm ăn phát đạt, quan hệ với anh hai là rất lớn.

Anh ba Ngô Tam Tỉnh, nói trắng ra là một kẻ phong trần, lăn lộn đủ mọi ngóc ngách, việc gì không cần mặt mũi cũng làm được, kẻ nào hắn thấy không thuận mắt thì chẳng bao giờ thèm giữ thể diện.

Hắn cũng là người đứng ra quán xuyến việc của Ngô gia, chỉ có anh hai Ngô Nhị Bạch mới trấn áp nổi hắn.

Nhìn ông chủ Ngô Sơn Cư trước mặt với thái độ kiêu ngạo, không coi ai ra gì thế này, đa phần đúng là Ngô Tam Tỉnh không sai vào đâu được.

Lâm Nghị thản nhiên nói: "Tôi muốn nhờ các anh xem hộ chút đồ.". "Xem đồ sao?" Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh liền hiểu ngay.

Hắn liếc mắt đánh giá Lâm Nghị một lượt.

Ăn mặc trông cũng ra dáng lắm, người ngợm đàng hoàng.

Cảm giác chắc là kẻ trộm mộ đây.

Cũng chẳng biết đào được món gì từ dưới mộ lên mà định mang tới đây để giám định đây.

“Cộc cộc cộc.” Ngô Tam Tỉnh cầm kính lúp gõ gõ xuống bàn, mất kiên nhẫn nói: “Cứ để đồ ở đây đi.” Trong nghề đổ đấu này, người của Cửu Môn đều là tay trong nghề, những tên trộm mộ khác trong mắt họ chỉ là tiểu đả tiểu nháo.

Nói trắng ra là coi thường!

Chưởng quản Ngô Sơn Cư bao nhiêu năm, lão hiểu rõ một đạo lý: Anh càng coi trọng món đồ, người khác càng được đà ép giá.

Đám trộm mộ tầm thường thì biết cái quái gì về cổ vật!

Đến cuối cùng, chẳng phải vẫn là lão nói sao nghe vậy, bảo bao nhiêu tiền là bấy nhiêu tiền sao!

Cho nên, muốn ăn no mặc ấm, phát tài lớn thì phải hạ quyết tâm, biết nói dối, biết ra vẻ và biết bốc phét!

Thấy thái độ của Ngô Tam Tỉnh, Lâm Nghị chỉ khẽ mỉm cười, không lấy đồ ra mà lạnh nhạt nói một câu: “Đất mang máu, thi mang vàng.” “!!!” Nghe thấy sáu chữ này, Ngô Tam Tỉnh bỗng ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Nghị.

Lúc này lão mới nhìn rõ tướng mạo của anh.

Đôi mắt phượng sâu thẳm như đá quý, khiến người ta không nhìn thấu được cảm xúc, khóe miệng mang theo nụ cười đầy bí ẩn, mũi cao thẳng, môi mỏng như dao tạc.

Anh tĩnh lặng đứng đó, tỏa ra khí thế phóng khoáng bất kham và sự tự tin vô cùng!

Khí tràng này thế mà không hề thua kém Trương Đại Phật Gia năm đó!

Thậm chí còn ẩn hiện uy nghiêm của bậc đế vương, long trung chi long!

Ngô Tam Tỉnh nghiêm giọng hỏi: “Cậu rốt cuộc là ai?!” “Tam gia, có chuyện gì vậy?” Thấy Ngô Tam Tỉnh lớn tiếng, một gã đàn ông vạm vỡ nhanh chóng chạy lại.

Lâm Nghị liếc nhìn qua.

Người này thân hình cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, giữa lông mày toát ra vẻ ngang tàng, đặc biệt là đôi mắt mang theo sự tàn nhẫn!

Chương 309

Nếu bảo gã chưa từng giết người, Lâm Nghị tuyệt đối không tin.

Thấy gã lo lắng cho Ngô Tam Tỉnh như vậy, chắc hẳn đây chính là cánh tay đắc lực của lão, kẻ được mệnh danh là "chó điên" dưới trướng Tam gia – Phan Tử.

Ánh mắt Phan Tử lộ rõ vẻ kẻ đến không thiện, chỉ cần Ngô Tam Tỉnh ra lệnh, gã sẽ không ngần ngại ra tay với anh ngay lập tức!

Tuy nhiên, với chút bản lĩnh của Phan Tử, đừng nói là Lâm Nghị không để vào mắt, ngay cả Lão Hồ hay Bàn Tử đối phó với gã cũng dư xức.

"Sao nào, là con trai của Cẩu Ngũ Gia, chẳng lẽ ông lại không biết ý nghĩa của sáu chữ đó?" Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh âm trầm.

Lão đương nhiên biết "Đất mang máu, thi mang vàng" nghĩa là gì.

Đó là câu nói xưa lưu truyền trong giới Thổ phu tử chính tông xuất thân từ làng trộm mộ từ mấy chục năm trước!

Mấy chục năm trước, chiến tranh loạn lạc, dân chúng lầm than, cơm không đủ ăn.

Người chết đói trong vùng không đếm xuể.

Mà làng trộm mộ của lão dựa vào việc đào mồ cuốc mả, lấy đồ cổ đem bán mới giúp dân làng vượt qua thời kỳ đen tối nhất đó.

Đất mang máu, thi mang vàng, chứng tỏ bên dưới có Huyết Thi, và đồ tốt dưới địa cung chắc chắn không ít!

Thế nhưng từ khi Ngô Lão Cẩu dẫn theo gia tộc chạy đến Hàng Châu, những câu nói xưa cũ này đã rất ít người nhắc tới.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Lâm Nghị bằng ánh mắt lạnh lùng, ra lệnh: "Phan Tử, tiễn khách!" Phan Tử nhận lệnh, vừa định giơ tay lên đã cảm thấy một luồng cuồng phong gào thét ập vào mặt, khiến cơ bắp trên mặt gã méo mó, run rẩy dữ dội!

Đứng trước mặt gã chỉ là một cú đấm bình thường nhất.

Sau luồng quyền phong, hai dòng máu tươi chảy ra từ mũi gã.

Phan Tử cũng là kẻ từng trải qua sóng gió, nhưng người trước mặt này khiến gã cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

Có lẽ để giết gã, người này chỉ cần đúng 1 giây!

Ngô Tam Tỉnh cũng ngây người, lần đầu tiên lão thấy Phan Tử không đỡ nổi lấy một chiêu của người khác!

Phan Tử là lính xuất ngũ, từng lăn lộn giữa đống xác chết, thế mà lại bị quyền phong làm cho khiếp sợ!

Mạnh.

Quá mạnh.

Dù Ngô Tam Tỉnh kiến thức rộng rãi cũng không thể tưởng tượng nổi có ai sánh được với Lâm Nghị!

Ngay cả Phật Gia Trương Khải Sơn năm đó, e rằng cũng không làm được như vậy?

Lâm Nghị thu tay lại, lạnh nhạt nói: "Mãng Sơn, Tiêu Tử Lĩnh." Đồng tử Ngô Tam Tỉnh co rụt lại, năm chữ này còn gây ra chấn động lớn hơn cả câu nói lúc nãy.

Tiêu Tử Lĩnh, mộ Huyết Thi!

Năm đó cha lão là Ngô Lão Cẩu cùng Nhị bá, ông nội và ông cố, bốn người đến Tiêu Tử Lĩnh và phát hiện một ngôi mộ Huyết Thi.

Sau khi đào thông đạo, vì Ngô Lão Cẩu còn quá trẻ nên được giao nhiệm vụ canh gác bên ngoài, ba người kia xuống mộ.

Kết quả là từ trong huyệt mộ truyền ra những tiếng thét thảm thiết, Ngô Lão Cẩu hốt hoảng kéo dây thừng lên, nhưng ở đầu dây bên kia chỉ còn lại một bức lụa đẫm máu.

Bức lụa đó chính là Sách lụa Chiến Quốc!

Sau sự việc đó, Ngô Lão Cẩu chạy trốn trong hoảng loạn, còn chuyện gì đã xảy ra trong mộ vẫn là một ẩn số.

Cũng sau lần trộm mộ đó, mũi của Ngô Lão Cẩu hoàn toàn bị hỏng, nên mới phải nuôi một con chó tạng nhỏ tên là "Tam Thốn Đinh" giấu trong tay áo, và đó cũng là nguồn gốc cái tên Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu chưa bao giờ nhắc lại chi tiết chuyện này, cực kỳ kiêng kỵ.

Hồi lâu sau, Ngô Tam Tỉnh mới khó khăn thốt ra mấy chữ: "Cậu rốt cuộc muốn làm gì?" Lâm Nghị đáp: "Đơn giản thôi, Sách lụa Chiến Quốc." Nghe thấy bốn chữ đó, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh thay đổi đột ngột, lập tức giận dữ nói: "Ngô gia chúng tôi không có Sách lụa Chiến Quốc, năm đó đã bị lão Tây lừa mất rồi!

Cậu muốn Sách lụa thì đi tìm lão Tây đó đi, đến tìm Ngô gia làm gì!" Mọi chuyện suy cho cùng đều vì bức sách lụa này!

Ông nội, ông cố, Nhị bá của lão đều vì nó mà chết.

Cha lão cũng vì nó mà hỏng mũi.

Lâm Nghị thấy Ngô Tam Tỉnh hiểu lầm mình, bật cười nói: "Ông hiểu lầm rồi.

Sách lụa Chiến Quốc tôi đã có trong tay, lần này tới đây là muốn ông giải mã bí mật của nó!

Đương nhiên, để báo đáp, tôi có thể giúp ông đổ đấu mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh, tìm hiểu chân tướng cái chết thảm của người nhà Ngô gia năm xưa." Lúc này Ngô Tam Tỉnh mới hiểu ra.

Hóa ra đây mới là mục đích thực sự của Lâm Nghị.

Thế nhưng, mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh đâu dễ đổ như vậy!

Trải nghiệm bi thảm đó đã trở thành cái gai trong lòng Ngô gia.

Lão đã sớm muốn tìm ngôi mộ đó để xem xét cho ra lẽ, nhưng Tiêu Tử Lĩnh quá lớn!

Riêng diện tích rừng đã hơn hai vạn hecta!

Tìm một ngôi mộ trong khu vực rộng lớn như vậy chẳng khác nào mò kim đáy bể!

Quan trọng là cha lão năm xưa quá kiêng kỵ nên không để lại bao nhiêu thông tin!

Ngô Tam Tỉnh nghi vấn: "Dựa vào đâu mà tôi phải tin cậu có khả năng giúp tôi?" Giọng Lâm Nghị thản nhiên đáp: "Tầm long thiên vạn khán triền sơn, nhất trùng triền thị nhất trọng quan.

Quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, đỉnh hữu vương hầu cư thử gian." Ngô Tam Tỉnh tuy không hiểu hết ý nghĩa của câu khẩu quyết nhưng vô cùng chấn động.

"Xin hỏi, các hạ thuộc môn phái nào?" "Phát Khâu." Tầm Long Quyết vốn thuộc về Mạc Kim, nhưng thôi, dù sao đám Thổ phu tử như Ngô Tam Tỉnh cũng không hiểu rõ, cứ lấp liếm cho qua vậy.

"Hả!

Phát...

Phát Khâu!" Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh nóng rực, có chút không tin nổi hỏi: "Cậu có tín vật của Phát Khâu không?" Phải biết rằng truyền

thừa Phát Khâu Thiên Quan đã thất truyền nhiều năm rồi.

Nếu bảo là người của ba phái Mạc Kim, Bản Sơn, Tá Lĩnh thì lão còn tin, chứ Phát Khâu Thiên Quan thì thật khó tin.

Lâm Nghị phất tay áo, để lộ một vật treo bên hông, một con dấu đồng hiện ra.

Ngô Tam Tỉnh từ nhỏ đã tiếp xúc với đồ cổ, chỉ cần nhìn thoáng qua là phân biệt được thật giả.

"Phát Khâu Thiên Ấn!

Trời ạ, trên đời này vẫn còn tồn tại Phát Khâu Thiên Ấn sao!

Cậu thực sự là Phát Khâu Thiên Quan?" "Còn có thể là giả sao?" Một ấn trong tay, thần quỷ đều phải tránh né.

"Ngô mỗ có mắt không tròng, xin các hạ đại xá!" Sau khi xác nhận thân phận của Lâm Nghị, thái độ của Ngô Tam Tỉnh quay ngoắt 180 độ.

Phan Tử không hiểu hỏi: "Tam gia, Phát Khâu Thiên Quan lợi hại lắm sao?" Từ khi Ngô gia chạy từ Trường Sa đến Hàng Châu, họ ít khi đụng đến chuyện trộm mộ, nhất là đến đời Ngô Tam Tỉnh, các anh lớn đều đã chuyển nghề cống hiến cho quốc gia.

Phan Tử đi theo Ngô Tam Tỉnh nhiều năm, tuy cũng hiểu biết về trộm mộ nhưng đa phần chỉ giới hạn trong phạm vi Cửu Môn, chưa thấy qua thế giới rộng lớn bên ngoài.

Trong ấn tượng của gã, hạng Thổ phu tử như Ngô gia đã là rất lợi hại trong nghề rồi!

"Đương nhiên rồi!

Chút bản lĩnh của ta đều học từ cha, hạng như chúng ta gọi là Thổ phu tử, thời Dân quốc Thổ phu tử là cái gì?

Chính là kẻ bán bùn vàng!

Chương 310

Là kẻ lấp đất cho huyệt mộ đấy!

Sau này đào được cổ vật mang đi bán lấy tiền thì người làm nghề này mới nhiều lên, mới gọi là Thổ phu tử!

Còn Phát Khâu Thiên Quan có từ bao giờ?

Từ thời Hậu Kinh đã có truyền thừa, còn sớm hơn cả Mạc Kim Hiệu Úy!

So với Phát Khâu Thiên Quan, Thổ phu tử chúng ta chẳng là cái đinh gì cả!" Ngô Tam Tỉnh có chút kích động.

Phát Khâu Thiên Quan đấy!

Đó là sự tồn tại lưu truyền hàng ngàn năm từ cổ chí kim!

Tích lũy và nền tảng thâm sâu không thể lường được!

Đặc biệt là bí thuật phong thủy, chỉ có Mạc Kim mới sánh ngang được!

Trước triều Minh, Phát Khâu cùng Mạc Kim, Bản Sơn, Tá Lĩnh được gọi chung là Mạc Kim tứ mạch.

Đó là tổ sư gia của tất cả những kẻ trộm mộ!

Ngô gia bọn lão là cái gì?

Chỉ là Thổ phu tử thôi!

Cửu Môn là cái gì?

Truyền thừa chưa đầy trăm năm!

Năm xưa cũng chính vì tứ mạch Mạc Kim suy tàn, Cửu Môn mới thừa cơ trỗi dậy!

Trước mặt Thổ phu tử, Phát Khâu Thiên Quan là gì?

Là tổ sư gia đấy!

Với thực lực của Phát Khâu Thiên Quan, chắc chắn có thể tìm thấy mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh!

"Bỏ đi, Lâm gia ta không phải hạng người hẹp hòi." Lâm Nghị nhún vai đáp.

"Phát Khâu Thiên Quan, bí thuật phong thủy, Thiên Tinh Tầm Long, tôi cứ ngỡ đã thất truyền mấy trăm năm rồi, không ngờ hôm nay lại được thấy người thật!

Xem ra ý trời đã định, Lâm gia, tôi tin cậu có thể giúp tôi tìm thấy mộ Huyết Thi!" Ngô Tam Tỉnh gật đầu thật mạnh.

"Đã vậy, Tam gia có bao nhiêu phần chắc chắn giải mã được bức sách lụa này?" Nói đoạn, Lâm Nghị phất tay, trong tay xuất hiện hai mảnh sách lụa, ngón tay khẽ búng, bức sách lụa trải ra trước mặt Ngô Tam Tỉnh.

Nếu là Ngô Tam Tỉnh thời kỳ Thất Tinh Lỗ Vương Cung thì đương nhiên có thể giải mã dễ dàng.

Nhưng hiện tại lão mới khoảng ba mươi tuổi, kinh nghiệm còn non, có giải được hay không còn phải xem lại.

Ngô Tam Tỉnh cầm sách lụa lên quan sát một hồi, nói: "Mấy mảnh này quả thực giống với cuốn mà cha tôi từng có.

Thú thật, nhiều năm qua tôi cũng có nghiên cứu về nó, nhưng muốn giải mã không phải chuyện dễ, ước chừng mất ít nhất ba ngày!" Lâm Nghị nheo mắt nhìn lão, lạnh lùng nói: "Tam gia, nếu ông đã không có thành ý thì chuyện này coi như bỏ qua." Kẻ khác không hiểu Ngô Tam Tỉnh chứ anh còn lạ gì?

Cái lão này trơn lướt như chạch, đừng nhìn tuổi còn trẻ mà lầm, cũng là hạng cáo già cả đấy!

Mười câu lão nói ra thì chín câu là bốc phét!

Nói xong, Lâm Nghị giơ tay thu lại sách lụa trên quầy, hừ lạnh một tiếng, quay người định bỏ đi.

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, vội vàng giữ Lâm Nghị lại, cười bồi: "Lâm gia, ngài làm gì vậy, nếu ngài thấy thời gian quá dài, tôi sẽ tăng ca, hai ngày giải mã xong cho ngài được chưa?" Lâm Nghị cười khẩy: "Tam gia, mấy cái trò vặt của ông lừa người khác thì được, chứ định lừa tôi thì tôi không rảnh tiếp!

Không có bí thuật Thiên Tinh của tôi, đừng nói là ông, ngay cả cha ông là Ngô Lão Cẩu có đi chuyến nữa thì xác suất tìm thấy mộ Huyết Thi cũng cực nhỏ!

Trong khi đó, nội dung sách lụa này ngoài ông ra, ít nhất vẫn còn chín người nữa có khả năng giải mã!" Ngô Tam Tỉnh nghe xong liền cuống quýt: "Thôi được rồi, tiểu ca, là Ngô Tam Tỉnh tôi hẹp hòi!

Cậu cho tôi một ngày, trong vòng một ngày tôi chắc chắn giải mã xong hai mảnh này cho cậu!" Lâm Nghị nhìn lão với vẻ cười như không cười: "Thực ra sách lụa tôi cần giải mã không chỉ có hai mảnh này.

Lúc nào ông giải xong hai mảnh này, tôi sẽ đưa ông đi tìm mộ Huyết Thi, chờ ở đó về rồi mới giải mã những phần còn lại." "À!" Ngô Tam Tỉnh chợt hiểu ra, lập tức cười nịnh: "Lâm gia, ngài phải nói sớm chứ!

Tôi giải mã cho ngài ngay đây, đợi mười phút thôi." Nói rồi, lão dùng máy ảnh chụp kỹ hai mảnh sách lụa, sau đó in ra thành bản thảo.

Lão đặt hai bản in cạnh nhau, so sánh một lát, bộ não vận hành

thần tốc để giải mã các ký tự.

Rất nhanh, lão lấy ra một tờ giấy trắng, cầm bút vạch nhanh theo kết quả giải mã.

Một lát sau, một bản đồ đơn giản hiện ra trên tờ giấy.

Giải mã xong, nhìn bản đồ, Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc: "Lâm gia, đây dường như là một ngôi mộ quý tộc thời Chiến Quốc!

Vì sách lụa không đầy đủ nên chỉ có thể vẽ bản đồ sơ lược.

Nếu ngài đưa tôi toàn bộ sách lụa, tôi có thể vẽ chi tiết hơn, không chỉ xác định vị trí cụ thể mà ngay cả bố cục ngôi mộ cũng vẽ ra được!" Vừa nói, vẻ tự tin hiện rõ trên mặt lão, lão liếc nhìn đồng hồ.

Toàn bộ quá trình mất chưa đầy sáu phút!

Như muốn nói: Lâm gia, nhìn xem, hiệu suất làm việc của tôi thế nào?

Ngài tìm người khác có nhanh được thế này không?

"Tam gia, chẳng phải lúc nãy ông bảo mất ba ngày sao?" Phan Tử đứng bên cạnh cũng nghệch mặt ra.

Rõ ràng bảo là ba ngày, tăng ca cũng mất hai ngày!

Kết quả vài phút là xong.

Ngô Tam Tỉnh lườm Phan Tử một cái.

Trả giá mặc cả anh có hiểu không?

Cái đồ không biết nhìn sắc mặt!

Phải để cho Tam gia đây có đường lui chứ!

Lâm Nghị phất tay thu lại sách lụa và mấy tờ giấy giải mã, quay người rời đi, đồng thời vẫy tay ra hiệu cho Ngô Tam Tỉnh đi theo.

Anh không quan tâm lão giở trò vặt, miễn là giải mã được sách lụa

cho anh là được.

“Không ngờ bốn mươi năm trôi qua, Quỷ Tử Trại vẫn còn người ở!

Thế lại tiết kiệm được thời gian tìm kiếm.” Lâm Nghị lái chiếc xe việt dã đưa Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đến Tiêu Tử Lĩnh ở Trường Sa.

Theo ký ức của Lâm Nghị, gần mộ Huyết Thi có một ngôi làng tên là Quỷ Tử Trại.

Bốn mươi năm trước, nhóm bốn người Ngô Lão Cẩu đã nghỉ ngơi tại đây trước khi tìm thấy mộ Huyết Thi.

Tiến vào Tiêu Tử Lĩnh là một vùng rừng hoang vu, hẻo lánh, không ngờ ngôi làng từ bốn mươi năm trước đến nay vẫn chưa dời đi hết, vẫn còn ba bốn hộ người già bám trụ.

Lâm Nghị lái xe vào làng và đỗ lại.

Trời đã tối, họ xuống xe vào một khoảng sân gần đó.

Trong sân là một ông lão sống độc thân, Lâm Nghị đưa ít đồ ăn cho ông, hy vọng được tá túc qua đêm.

Ông lão thấy đồ ăn thì mừng rỡ, đồng ý ngay lập tức.

Sau khi ăn xong, Ngô Tam Tỉnh trò chuyện với ông lão để hỏi thăm chuyện năm xưa.

Lâm Nghị không mấy hứng thú với chuyện cũ của Ngô gia, anh tìm một chỗ cao để quan sát tinh tú trên trời.

Chương 311

Không biết từ lúc nào, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đã đứng sau lưng anh.

"Người này thật sự có thể nhìn sao trên trời mà tìm ra lăng mộ sao?" Ngô Tam Tỉnh nghi hoặc nhìn bầu trời đầy sao, lòng đầy mờ mịt.

Phan Tử cũng mở to mắt nhìn theo, bảo: "Anh ta nhìn ra cái gì thì tôi không rõ, chứ tôi thì nhìn ra rồi đấy!" Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc nhìn Phan Tử, hỏi ngay: "Ồ?

Cậu nhìn ra cái gì?" "Đêm nay không mưa." "..." "Lâm gia, không biết ngài có phát hiện gì không?" "Thiên địa cách nhau tám vạn bốn ngàn dặm, tâm thận con người cách nhau tám thốn bốn phân.

Cơ thể người gồm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ứng với ngũ tinh trên trời.

Nhị thập bát tú tương ứng với địa lý núi sông dưới đất, sao có tốt xấu, đất có cát hung.

Đó chính là Thiên Tinh.

Long huyệt sa thủy, thiên tinh địa mạch tương hỗ lẫn nhau.

Đại mộ ở đâu, nhìn một cái là biết!" Thuật Thiên Tinh Phong Thủy của Lâm Nghị không giống kiểu nửa mùa của Lão Hồ, nay đã qua nhiều thực tiễn nên tuyệt đối không sai sót.

Anh nói có thì nhất định quanh đây có mộ!

"Thật tốt quá!

Có nhìn ra được phương vị cụ thể không?" "Tất nhiên, hướng Tây

Bắc, mười lăm dặm!" Giọng Lâm Nghị đầy tự tin, chỉ phương hướng cho Ngô Tam Tỉnh.

"Ồ?" Ngô Tam Tỉnh bán tín bán nghi.

Xuất thân từ thế gia trộm mộ, lão gần như không tin nổi trên đời lại có kiểu thao tác này.

Chỉ cần nhìn sao trời là xác định được vị trí cụ thể!

Không biết có phải đang lừa lão không.

"Tam gia, tôi cứ thấy thằng cha này nói chuyện huyền huyễn thế nào ấy!" Phan Tử nói nhỏ với Ngô Tam Tỉnh.

"Ta tự có tính toán.

Nếu hắn dám lừa chúng ta, hừ hừ." Ngô Tam Tỉnh cũng chẳng phải hạng hiền lành.

Lão đã sớm có dự tính phòng hờ!

Nếu không có tài cán thật sự thì Tam gia đây không rảnh hầu hạ đâu!

Hừ!

May mà lão cũng hỏi thăm được ít tin tức từ ông lão, dựa vào đó cũng có khả năng tìm được mộ Huyết Thi năm xưa.

Ngày hôm sau.

Họ tiếp tục lái xe về hướng Tây.

Đi được khoảng bảy tám dặm, cây cối rậm rạp, dây leo chằng chịt, xe việt dã không thể đi tiếp, đành phải đi bộ.

"Tam gia, giờ mới chính thức vào rừng nguyên sinh Mãng Sơn, hai người cẩn thận đấy." Trong rừng nguyên sinh Mãng Sơn không biết sẽ gặp phải thứ gì, nhất là nơi này còn ẩn giấu mộ Huyết Thi.

Ngô Tam Tỉnh có ý đồ gì Lâm Nghị không quan tâm, chỉ cần lão sống sót trở về giải mã sách lụa cho anh là được.

"Đa tạ Lâm gia quan tâm.

Thổ phu tử chúng tôi không phải hạng trộm mộ công tử bột!

Từ nhỏ đã lớn lên trong rừng núi, có thể bản lĩnh không bằng Phát Khâu Thiên Quan của ngài, nhưng mẹo vặt thì không thiếu đâu!

Vẫn có cách để tự bảo vệ mình!" Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh vừa ra hiệu cho Phan Tử.

Phan Tử lấy từ trong ba lô ra hai khẩu súng ngắn đen ngòm, đưa một khẩu cho Ngô Tam Tỉnh.

"Cạch cạch!" Súng đã lên nòng, Ngô Tam Tỉnh cười hì hì: "Lâm gia, súng ống thứ này quý giá lắm, chúng tôi cũng chỉ có hai khẩu, không còn dư đâu!" "Không sao, tôi không cần thứ đó." Lâm Nghị liếc nhìn khẩu súng trong tay hai người, chẳng thèm để tâm.

Đồ đồng nát mà thôi!

"Cũng đúng, Lâm gia là Phát Khâu Thiên Quan, công phu cao cường, tự nhiên có cách bảo vệ mình, không cần chúng tôi lo lắng." Ngô gia lăn lộn trong giới trộm mộ bao năm, lẽ nào lại thiếu súng?

Phải biết Cửu Môn là hạng người nào?

Cửu Môn Đề Đốc đấy!

Thời loạn lạc còn chẳng thiếu súng đạn, huống chi bây giờ.

Quan hệ của họ rất rộng, Phan Tử lại là lính xuất ngũ, xuống mộ thì súng đạn là vật bất ly thân, chỉ có thừa chứ không thiếu.

Lão chỉ là không muốn đưa cho Lâm Nghị mà thôi.

Một là muốn xem bản lĩnh của anh, nếu anh chỉ giỏi bốc phét thì

gặp nguy hiểm có chết cũng đáng đời.

Hai là súng đạn không bao giờ là thừa, gặp chuyện gì thì càng nhiều càng tốt, mạng của lão quý hơn mạng Lâm Nghị nhiều!

"Tam gia tinh mắt đấy, tôi tự có biện pháp.

Tuy nhiên, dù hai người có súng trong tay cũng không an toàn tuyệt đối đâu, bởi vì có những thứ không phải một hai khẩu súng là đối phó được." Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh hơi đổi, hỏi: "Lâm gia, ý cậu là sao?" Lâm Nghị bật cười: "Không có gì, cái gì đến sẽ đến, cái gì gặp sẽ phải gặp, làm nghề này có những chuyện sớm muộn cũng phải trải qua một lần.

Khác biệt duy nhất là có người trải qua rồi vẫn sống, có người trải qua một lần là mất xác." Nhìn bóng lưng Lâm Nghị đi phía trước, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử nhìn nhau, lòng trào lên cảm giác khó tả.

"Tam gia, thằng cha này nói thế là ý gì?

Phải trải qua cái gì?" "Không rõ, ta cũng chưa từng trải qua, tóm lại mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh không phải dạng vừa, chúng ta phải tập trung tinh thần." "Tam gia yên tâm, có tôi đây, ông chắc chắn sẽ không sao!

Không ai làm hại được ông đâu!" "Phan Tử, đi thôi." Càng đi sâu, rừng càng rậm, độ ẩm không khí càng cao, nhất là trong mùa hè oi bức này, cảm giác ngột ngạt vô cùng khó chịu.

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Nghị, họ đã đi thêm được khoảng bảy tám dặm.

Nhìn Ngô Tam Tỉnh mồ hôi nhễ nhại, Phan Tử thấy khó chịu, chất vấn: "Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?

Tôi thì không sao, nhưng Tam gia chưa từng luyện võ, cứ đi thế này sao ông ấy chịu nổi!

Tôi thấy anh cứ như đang đi dạo vô định ấy!

Tính ra cũng sắp đến nơi rồi, anh cho một câu dứt khoát đi, cứ mập mờ định lừa ai!" Lâm Nghị liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh: "Chút khổ này còn không chịu nổi thì định giải mã ẩn số năm xưa kiểu gì?

Muốn biết ông nội mình chết thế nào không?

Muốn biết mục đích của lão Tây đó không?

Muốn biết chân tướng về 'hắn' không?

Tôi khuyên ông nên bỏ cuộc sớm đi!" Phan Tử siết chặt khẩu súng: "Bớt nói nhảm đi, trả lời câu hỏi của tôi!" Lâm Nghị hừ lạnh: "Nếu anh còn lớn tiếng nữa, e là sẽ chết ở đây đấy!" "Nói hươu nói vượn!" Phan Tử chẳng thèm để tâm, siết chặt súng.

Gã là lính xuất ngũ, cảnh tượng nào chưa thấy qua?

Đừng nói là khu rừng nguyên sinh nhỏ bé này, xác chết gã thấy nhiều không đếm xuể!

Định hù dọa gã chắc?

"Lâm gia, ngài cũng không cần hù chúng tôi, Thổ phu tử không phải hạng nhát gan." Giọng Ngô Tam Tỉnh bình tĩnh, ánh mắt sâu thẳm nhìn Lâm Nghị.

Nếu nói mộ Huyết Thi nguy hiểm thì lão chấp nhận, vì ông nội, ông cố, Nhị bá của lão đều bỏ mạng trong đó.

Nhưng đây chưa phải mộ Huyết Thi, chỉ là khu rừng nguyên sinh, có gì mà nguy hiểm?

"Vậy sao?

Chương 312

Hai người nhìn xem, đằng kia là cái gì.” Lâm Nghị chỉ về phía bên trái Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong bụi rậm cách đó không xa ẩn hiện một sinh vật dài ngoằng.

Con quái vật này toàn thân màu nâu đen, xen lẫn những đốm nhỏ màu vàng lục hoặc màu rỉ sét, tạo thành hoa văn dạng lưới.

Một phần vảy lưng màu vàng lục tụ lại thành cụm như rêu bám, cách đều với màu nâu đen chạy dọc từ đầu đến đuôi.

Các mảng rêu hai bên nối nhau ở đường sống lưng, tạo thành các vằn ngang hoàn chỉnh hoặc hơi lệch nhau.

Đầu nó hình tam giác, hơi to, có hố má, trông giống như một chiếc bàn là!

Chỉ nhìn một cái, Ngô Tam Tỉnh đã thấy đầu óc ong ong.

“Hỏng rồi, là rắn đầu sắt Mãng Sơn!” Phan Tử nhanh tay lẹ mắt, lập tức giơ súng, “Đoàng” một tiếng, một viên đạn bắn nát đầu con rắn!

“Tam gia, mấy con vật nhỏ này không cần sợ!” Phan Tử vừa dứt lời, xung quanh vang lên tiếng sột soạt, hết con rắn đầu sắt này đến con khác bò ra.

Rõ ràng, từ lúc nào không hay, một lượng lớn rắn đầu sắt đã bao vây họ!

“Thôi xong rồi!

Rắn đầu sắt Mãng Sơn không phải chuyện đùa, cực độc vô cùng, được mệnh danh là loài rắn độc lớn nhất thế giới – Tiểu Thanh Long!

Nếu chúng vươn mình ra chắc phải dài gần hai mét!

Quan trọng là... nhiều thế này, chẳng lẽ chúng ta đâm sầm vào ổ rắn rồi sao!" Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh thay đổi đột ngột, vô cùng nghiêm trọng.

Phan Tử lập tức nhảy ra chắn trước mặt Ngô Tam Tỉnh, tư thế sẵn sàng đỡ đòn tấn công của lũ rắn độc cho lão.

"Tam gia, ông rút trước đi!

Tôi bọc hậu cho, có tôi ở đây, lũ súc sinh này đừng hòng đụng đến một sợi lông của ông." Ngô Tam Tỉnh hít sâu một hơi, cũng không kịp nghĩ nhiều, quay người định chạy.

Phan Tử trung thành tuyệt đối, vì lão có thể làm bất cứ điều gì.

Ngô Tam Tỉnh cũng biết tình hình nguy hiểm thế nào, chỉ có thể chọn cách tạm thời rút lui.

Nhìn hai người này, Lâm Nghị lắc đầu: "Mấy con rắn nhỏ thôi mà, có gì đáng sợ." "Mấy con rắn nhỏ?" Ngô Tam Tỉnh câm nín.

Đám rắn đầu sắt đó ít nhất cũng phải ba bốn mươi con, con nào con nấy dài hai mét!

Anh gọi đó là mấy con rắn nhỏ?

Thật là chưa thấy sự đời mà!

Chắc anh tưởng phải to như trăn khổng lồ trong phim mới gọi là rắn lớn à?

"Lâm gia, nếu có bản lĩnh thì tự mình giải quyết đi!

Phan Tử, chúng ta rút trước, đợi quay lại chuẩn bị kỹ càng rồi hãy

vào Mãng Sơn!" Lần này họ đi vội nên không mang theo dụng cụ đối phó rắn độc, đợi thoát ra ngoài kiếm ít lưu huỳnh mang vào thì đố con nào dám lại gần!

Tiếc là họ vừa định chạy đã thấy trên đường cũ cũng tập trung một lượng lớn rắn đầu sắt.

Từng con rắn đầu sắt cong người lên, điên cuồng thè lưỡi về phía họ.

"Đoàng!

Đoàng!" Hai người liên tục nổ súng bắn chết vài con, nhưng đạn dược có hạn, mà rắn thì dường như vô tận!

Những tiếng súng này trái lại còn làm đàn rắn nổi giận, từng con một lao tới như những mũi tên.

"Không xong rồi!

Tam gia, mau lùi lại!" Phan Tử đẩy mạnh Ngô Tam Tỉnh ra sau, gã là lính xuất ngũ, thân thủ nhanh nhẹn nhưng lúc này cũng có chút luống cuống, lùi liên tiếp mấy bước rồi "bộp" một cái, ngã nhào trước mặt Lâm Nghị.

"Xong đời rồi!" Phan Tử ngã xuống đất, lòng thầm tuyệt vọng.

Chắc chắn hàng vạn con rắn đầu sắt sẽ lao vào rỉa xác gã.

Nhưng ngay sau đó, gã kinh ngạc thấy đám rắn đầu sắt kia khi đến cách gã một mét thì dừng lại, bồn chồn không dám tiến tới, dường như chúng cảm nhận được thứ gì đó khiến chúng cực kỳ sợ hãi!

Gã nhân cơ hội đó vội vàng bò dậy hội hợp với Ngô Tam Tỉnh.

Lúc này họ mới phát hiện, lấy Lâm Nghị làm trung tâm, lũ rắn độc kia đứng cách anh ba bốn mét đều không dám tiến lại gần!

"Sao lại thế này?

Lâm gia, trên người ngài có thứ gì khắc chế được rắn độc sao?" Ngô Tam Tỉnh không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị thản nhiên cười đáp: "Chỉ cần hai người ở cạnh tôi, tôi đảm bảo lũ rắn này không dám động đến hai người dù chỉ một phân!" Không có gì lạ, chỉ là anh giải phóng một chút hơi thở của Kỳ Lân Huyết Mạch mà thôi.

Kỳ Lân là thần thú thượng cổ, dù chỉ một chút hơi thở cũng khiến bách thú kinh hãi.

Năm xưa ở Bình Sơn, bao nhiêu là rết anh còn chẳng sợ, huống chi là mấy con rắn đầu sắt này.

Ngay từ khi bước vào khu vực này, Lâm Nghị đã phát hiện ra chúng, nhưng nhờ có huyết mạch Kỳ Lân nên chúng không dám tấn công.

Chỉ vì Phan Tử nổ súng bắn chết một con mới khiến đàn rắn nổi giận.

"Phan Tử, người này không tầm thường đâu, chúng ta nhất định phải cư xử cẩn thận." "Tam gia, theo tôi thấy chắc anh ta giả thần giả quỷ để gây sự chú ý thôi." "Không loại trừ khả năng đó, nhưng anh ta quá bí ẩn, tóm lại cứ cẩn thận thì hơn." Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đi sau lưng Lâm Nghị, thì thầm to nhỏ với nhau.

Tưởng là tiếng nhỏ không ai nghe thấy, nhưng thực ra đã lọt hết vào tai Lâm Nghị.

Đối với suy nghĩ của họ, Lâm Nghị chẳng buồn quan tâm.

Đã lăn lộn trong nghề này, nếu tâm tư quá nông cạn thì sớm đã bỏ mạng nơi nào không biết rồi.

"Hai người nhanh chân lên, có con rắn đầu sắt lớn đang tới đấy." "Chẳng phải xung quanh toàn rắn đầu sắt sao?" Ngô Tam Tỉnh ngạc

nhiên nhìn quanh, không hiểu ý anh nhưng vẫn bước nhanh theo Lâm Nghị.

Ngay khi họ vừa nhấc chân, đột nhiên nghe thấy từ trong rừng phía trước truyền đến tiếng sột soạt, răng rắc, giống như có vật nặng nào đó đang đè nát cành khô lá rụng dưới đất.

Giây tiếp theo, một con trăn khổng lồ vảy xanh, rắn đầu sắt chúa đột ngột hiện ra trước mặt họ!

Thân rắn to gần bằng eo người, chiều dài không biết bao nhiêu mét, đang ẩn hiện giữa đám lá khô cành mục.

Nếu gọi rắn đầu sắt là Tiểu Thanh Long thì con rắn đầu sắt chúa này chính là Thanh Long nơi nhân gian!

Tim Ngô Tam Tỉnh vọt lên tận cổ họng, lão nuốt nước miếng ực một cái, Phan Tử nhanh tay lẹ mắt giơ súng nhắm thẳng vào đầu con rắn chúa nổ súng!

"Xoẹt!" Một tiếng va chạm chói tai như kim loại chạm nhau vang lên.

Viên đạn đó thế mà không xuyên thấu được đầu con rắn chúa mà bị bật văng ra ngoài.

Rắn đầu sắt sở dĩ có tên như vậy, không nghi ngờ gì chính là vì cái đầu của nó cứng như thép nguội, rất khó bị phá hủy!

Mà cái đầu của con rắn đầu sắt chúa này lại càng đạt đến mức ngay cả đạn cũng không thể xuyên thấu!

"Thuốc nổ!" Ngô Tam Tỉnh nghiến răng, nói với Phan Tử.

Phan Tử lập tức hiểu ý, móc từ trong ba lô ra một gói thuốc nổ lớn, nhưng trước mặt họ, con rắn đầu sắt chúa đột nhiên gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, cái đầu khổng lồ lao thẳng từ trên xuống!

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử thấy vậy cũng không kịp dùng thuốc nổ, vội vàng né tránh.

Ngay lập tức, con rắn đầu sắt chúa đã vượt qua phạm vi bao phủ của Kỳ Lân huyết mạch trên người Lâm Nghị.

Chương 313

Lâm Nghị chỉ mỉm cười nhạt, nói: "Con sâu nhỏ, cũng dám làm loạn trên địa bàn của Lâm gia ta!" Vừa nói, Lâm Nghị vừa bước lên một bước, đứng chắn trước mặt Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử.

Thấy cái đầu cứng như kim cương của con rắn đầu sắt chúa đập mạnh xuống, anh không hề vội vã, từ từ giơ tay lên, chặn đứng hàm dưới của nó.

Cơ thể khổng lồ của con rắn đầu sắt chúa cứ thế dừng lại giữa không trung, mặc cho nó có sức mạnh vô song cũng không thể hạ xuống thêm nửa phân.

Theo cái búng tay nhẹ của Lâm Nghị, một luồng sức mạnh vô song lan tỏa từ hàm dưới của nó, sau đó nổ tung ngay trên đầu.

Thân hình đen kịt của nó không chịu nổi sức mạnh của Lâm Nghị, thế lao xuống chuyển hóa thành lực đẩy lên trên, cơ thể bị đánh bay đi, đâm sầm xuống đất tạo ra một tiếng nổ lớn, dư lực chưa dứt khiến nó va vào một cái cây to bằng bắp đùi, tiếng rắc vang lên, thân cây bị gãy ngang.

Trong chốc lát, xung quanh trở nên hỗn loạn, vô số rắn đầu sắt khác cũng kinh hoàng tháo chạy mất dạng.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, khi Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử còn đang nghĩ cách né tránh thì đã thấy con rắn đầu sắt chúa bị đánh lui, bụi đất bay mù mịt.

"Hả, chuyện gì vậy?

Chuyện gì vừa xảy ra thế?" "Là Lâm Nghị.

Cậu ấy vậy mà chỉ dùng một quyền đã đánh bay con rắn đầu sắt

chúa!" "Làm sao có thể chứ.

Sức mạnh của một con người sao có thể đạt đến mức đó?

Thật không thể tin nổi." "Tôi biết công phu của cậu ấy rất mạnh, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức này.

Tôi chưa từng nghe nói qua luôn." Đòn đánh này hoàn toàn đảo lộn nhận thức của Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử.

Loại thực lực này, đừng nói là thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe.

Nghề đổ đấu của họ cũng truyền lại chuyện gặp phải rắn khổng lồ hay quái vật, nhưng không ngoại lệ, hoặc là chạy trốn, hoặc là dùng súng đạn giải quyết.

Còn như Lâm Nghị, một tay tát bay thế này, quả là chuyện lạ chưa từng thấy.

Con rắn đầu sắt chúa thấy Lâm Nghị lợi hại, lập tức chọn cách bỏ chạy.

Chỉ có điều, Lâm Nghị nhón chân một cái, cơ thể đã vọt xa hơn mười mét, cứ như là bay trên không trung vậy.

Chớp mắt, anh đã đến trước mặt con rắn đang chạy trốn.

"Xì xì." Lâm Nghị phát ra âm thanh xì xì, con rắn đầu sắt chúa cũng đáp lại xì xì với anh.

Sau một hồi giao tiếp đơn giản, Lâm Nghị hừ lạnh một tiếng: "Xì xì cái đầu nhà mi!" Không biết từ lúc nào trên tay anh đã xuất hiện một thanh cổ đao màu đen, thanh đao này chỉ nhìn thoáng qua đã thấy có một sức hút kỳ lạ, mang đậm dấu ấn của lịch sử và sự cổ xưa huyền bí!

Phập!

Lâm Nghị trở tay cắm phập thanh cổ đao vào điểm yếu cách đầu bảy tấc của con rắn, cùng với một luồng cự lực khuấy động bên trong, con rắn chúa không biết đã sống bao nhiêu năm này vùng vẫy vài cái trên đất rồi tắt thở.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử vừa kịp chạy tới thì thấy cảnh này.

Một thanh cổ đao đen kịt cắm ngay bảy tấc của con rắn, đâm chết tươi con rắn khổng lồ.

Chỉ nhìn một cái, Ngô Tam Tỉnh đã cảm thấy thanh cổ đao kia tuyệt đối là một cổ vật hiếm thấy trên đời!

"Chúng ta chạy tới đây trong thời gian ngắn như vậy, cậu ấy đã giết chết con rắn chúa rồi!

Thậm chí xung quanh không có lấy một dấu vết vùng vẫy nào.

Còn thanh đao kia nữa, sao lại lợi hại như thế, không chỉ đâm xuyên vảy rắn mà còn giết chết nó trong nháy mắt?" Phập.

Lâm Nghị nhẹ nhàng vung tay, rút thanh Hắc Kim Cổ Đao đang cắm trên người con rắn ra, mặc dù vừa mới giết rắn xong nhưng trên đao không hề dính một giọt máu nào.

Lúc này Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử mới thực sự nhìn rõ thanh đao!

"Tam gia, thanh đao này đen tuyền, trên thân khắc những hoa văn thần bí, điều không thể tin nổi hơn là nó dường như chưa được mài sắc, lưỡi đao dày tới nửa cm!" "Phan Tử, cậu nhìn nhầm rồi, không phải chưa mài sắc đâu, cái 'lưỡi đao' dày mà cậu thấy thực chất là bao đao!

Thanh cổ đao thật sự vẫn chưa rút khỏi bao!" "Hả, cái gì?

Cậu ấy dùng thanh cổ đao còn chưa rút khỏi bao mà đã giết chết

con rắn đầu sắt chúa?

Phải tự tin đến mức nào chứ!

Đao chưa rút bao đã có uy lực thế này, nếu rút ra thì...” Họ không thể tưởng tượng nổi nếu thanh cổ đao trong tay Lâm Nghị rút khỏi bao thì sẽ đáng sợ đến mức nào.

Thậm chí ngay cả Lâm Nghị cũng không rõ.

Từ khi Hắc Kim Cổ Đao được rèn lại, nó chưa từng được rút ra khỏi bao!

“Đi thôi, tôi đã xác định được vị trí cụ thể rồi.” Lâm Nghị phẩy tay, thu hồi xác con rắn đầu sắt chúa trước mặt vào không gian.

Trơ mắt nhìn con rắn khổng lồ biến mất tại chỗ, hai người Ngô Tam Tỉnh càng cảm thấy không thể tin nổi.

“Cái này...

đây là ảo thuật sao?

Xác chết đang yên đang lành sao lại biến mất được?

Chắc chắn là tung hỏa mù rồi!” “Tung hỏa mù?

Phải rồi, tôi từng thấy ở nước ngoài!

Những ảo thuật gia đó có thể dễ dàng làm con người biến mất, thậm chí cả máy bay cũng biến mất được!

Lâm Nghị chắc là lợi dụng một kỹ xảo nào đó không ai biết, đúng, chắc chắn là vậy.

Cố tỏ ra thần bí, cao thâm.

Nếu không phải Tam gia tôi kinh nghiệm phong phú thì đã bị cậu ta lừa rồi!” “Nhưng mà Lâm gia, vị trí mộ Huyết Thi cậu thật sự đã xác định được rồi sao?” Ngô Tam Tỉnh bán tín bán nghi hỏi.

“Đúng vậy.” Lâm Nghị gật đầu nói: “Vừa rồi tôi đã giao tiếp đơn giản với con rắn đầu sắt chúa kia, nó đã chỉ cho tôi vị trí cụ thể của mộ Huyết Thi.” “...” “...” “Lâm gia thật biết đùa, người sao có thể nói chuyện với thú vật chứ.” “Ngay gần đây thôi, đi theo tôi.” Lâm Nghị nói xong, đi thẳng vào sâu trong rừng nguyên sinh.

Nhìn theo bóng lưng Lâm Nghị, Phan Tử gãi đầu nói: “Tam gia, sao tôi cảm thấy cậu ta nói chuyện chẳng có căn cứ gì hết vậy.” “Cứ đi theo xem mới biết thật giả thế nào.” Ngô Tam Tỉnh trầm ngâm một lúc rồi cũng đi theo.

Hai người theo Lâm Nghị đi vòng vèo trong rừng nguyên sinh hồi lâu.

Thung lũng trước mắt không giống do sức người hay sức gió tạo thành, mà giống như một vết nứt địa chất do vận động địa tầng sinh ra.

Con đường không hề bằng phẳng, mặt đường đá lởm chởm, rải rác khắp nơi.

Dưới chân toàn là bùn lầy ẩm ướt và rễ cây chằng chịt, mọi người lúc này giống như đang đi trong một đống xúc tu quái vật, mỗi bước chân là một cái hố, hành động càng thêm khó khăn.

Trời cũng dần tối sầm lại.

“Tam gia, không biết ông có nhận ra không, đi nãy giờ chúng ta gặp rất nhiều rắn rết chuột kiến, nhưng đến đây thì xung quanh im lặng đến lạ lùng!” “Đúng là không bình thường, Phan Tử, cẩn thận một chút.” Lâm Nghị kiểm tra xung quanh một lượt.

Khi ở Tương Tây, anh đã học được khẩu kỹ, nên có thể giao tiếp đơn giản với động vật, đặc biệt là loại đại mãng xà có linh tính như con rắn đầu sắt chúa ở Mãng Sơn này.

Ở Mãng Sơn có một khu vực đáng sợ mà ngay cả con rắn chúa đó cũng không dám lại gần.

Do đó, Lâm Nghị đoán đó chính là mộ Huyết Thi.

Khi Lâm Nghị đến đây, anh cũng phát hiện ra nhiều điểm bất thường.

Lần này tuy có thể tồn tại Huyết Thi đáng sợ nhưng lại không có một chút táng khí nào!

Trong nghề đổ đấu, nhìn-ngửi-hỏi-soi là kiến thức cơ bản của cao thủ.

Hễ là cổ mộ lớn tất sẽ ẩn chứa táng khí nồng nặc, tức là thi khí, nếu mộ huyệt bị phong kín, thi khí không thoát ra ngoài được dẫn đến thực vật gần cổ mộ sẽ ưa khí lạnh.

Nhưng mộ Huyết Thi này đã bị mở ra từ năm mươi năm trước, nên táng khí bên trong lẽ ra phải thoát ra hết rồi mới đúng.

Chương 314

Nhưng giờ đây anh không cảm nhận được chút nào.

Quan trọng hơn là anh không chỉ có thông tin từ con rắn khổng lồ mà còn dùng địa mạch thuật để quan sát.

Nơi này chính là vị trí của mộ huyệt.

Hơn nữa là một ngôi mộ vô cùng lâu đời!

Ít nhất cũng có lịch sử hai ngàn năm, còn lâu đời hơn cả mộ Hiến Vương!

Hơn nữa huyệt vị ở đây là thượng cát đại huyệt, không hề tầm thường, thậm chí xứng tầm quân vương cổ đại.

Khuyết điểm duy nhất là diện tích xây mộ quá nhỏ, nên quân vương cổ đại chắc chắn không thèm nhìn tới.

Nhưng làm mộ cho một đại hộ gia đình thì vẫn được.

Một huyệt vị tốt, lại có Huyết Thi tồn tại mà không có thi khí.

Chuyện này Lâm Nghị cũng mới nghe lần đầu.

Theo lý thuyết thì đây là chuyện không thể.

Trừ khi... trong cổ mộ này là một ngôi mộ trống!

Nhưng điều đó có khả năng không?

Nếu là mộ trống thì con Huyết Thi giết chết ba đời nhà họ Ngô năm xưa từ đâu ra?

Nếu thật sự có Huyết Thi, bác hai, cha và ông nội của Ngô Lão Cẩu đều chết hết, tại sao một đứa trẻ như ông ấy lại có thể chạy thoát?

“Thú vị đấy.” Lâm Nghị mỉm cười nhạt.

Những bí mật trong Lão Cửu Môn quả thực che giấu rất sâu.

Sau khi nhận thấy điều bất thường, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đã bắt đầu dùng xẻng Lạc Dương cắm xuống đất để xem xét tình hình.

Họ không hiểu phong thủy bí thuật, cũng không biết phân kim định huyệt, nhưng có xẻng Lạc Dương trong tay, thông qua mẫu đất lấy lên có thể phân tích xem dưới đất có cổ mộ hay không, thậm chí phân tích được niên đại, loại hình ngôi mộ.

Khi họ rút xẻng Lạc Dương lên, thấy mẫu đất đỏ rực như bị máu nhuộm, họ vừa mừng vừa sợ.

Kỳ lạ hơn nữa là đất dưới lòng đất không chỉ bị nhuộm đỏ mà còn có chất lỏng màu đỏ tươi rỉ ra từ đất!

“Đúng rồi, đúng rồi!

Mộ Huyết Thi ở ngay gần đây!” Tổ tiên ông đã truyền lại rằng nếu gặp phải đất huyết thì chứng tỏ có rắc rối lớn!

Phía dưới chắc chắn có Huyết Thi, nếu liều lĩnh xuống dưới thì tám phần là đi đứt.

Tuy nhiên để xuống mộ Huyết Thi, Ngô Tam Tỉnh đã chuẩn bị rất nhiều năm, nên cũng có tự tin để xuống thăm dò.

“Tam gia, tốt quá rồi, ông mong chờ bao lâu nay, cuối cùng cũng thấy rồi!” “Đúng vậy, nhưng chuyện này còn phải cảm ơn Lâm gia, giờ xem ra thân phận Phát Khâu Thiên Quan của Lâm gia tám chín phần là thật, đúng là có bản lĩnh phân kim định huyệt, thậm chí việc giao tiếp được với rắn đầu sắt chúa cũng là thật!” “Nếu cậu ấy thật sự có bản lĩnh này thì chẳng phải quá tốt sao?

Ông nói mộ Huyết Thi này nguy hiểm trùng trùng, có cậu ấy đi

cùng, chúng ta cũng có người hỗ trợ!" "Haha, đúng vậy, đúng vậy, Phan Tử, cậu mau đi thông báo cho Lâm Nghị!

Chúng ta chuẩn bị đào đường hầm!" "Rõ, Tam gia!" Trả lời Ngô Tam Tỉnh xong, Phan Tử nhanh chóng đi về phía Lâm Nghị.

"Lâm gia, phải nói là bản lĩnh của cậu không nhỏ chút nào.

Tôi và Tam gia đã xác định được mộ Huyết Thi ở ngay gần đây rồi!

Quyết định đào hầm, cậu thấy sao?" Sau khi phát hiện đất huyết, cái nhìn của Phan Tử về Lâm Nghị đã cải thiện vài phần.

"Không cần đâu, chúng ta có hầm sẵn để đi.

Thật không giấu gì anh, lúc nãy tôi đã phát hiện ra một sơn động, dường như dẫn thẳng xuống mộ Huyết Thi, nếu tôi đoán không lầm thì cái động đó tám phần là do tổ tiên nhà họ Ngô đào ra năm xưa!" "Lâm gia, lời này là thật sao?

Đường hầm đó giờ ở đâu?" Ngô Tam Tỉnh vừa đi tới nghe thấy lời Lâm Nghị thì càng thêm kinh hỉ!

Nếu thật sự có thể đi theo đường hầm mà cha mình đào năm xưa thì việc tìm hiểu những gì đã xảy ra trong cổ mộ năm đó sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Đi theo tôi!" Lâm Nghị vẫy tay với hai người.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử nhìn nhau, đeo xẻng Lạc Dương sau lưng, tay nắm chặt súng lục, cẩn thận đi theo Lâm Nghị.

Một lát sau họ đến trước một gò đất, dưới lớp lá khô cành cây che phủ là một miệng hố rộng nửa mét.

Đất ở miệng hố nhớp nháp, sau khi dọn sạch lá khô, một luồng huyết sát nồng nặc sộc thẳng vào mũi, nhìn lại mẫu đất ở miệng hố

cũng đều là màu đỏ máu, giẫm lên cứ như giẫm vào bùn máu vậy.

"Tốt quá, Lâm gia, cậu đúng là thần cơ diệu toán, cái miệng hố ẩn kín thế này mà cậu cũng phát hiện ra!

Xung quanh miệng hố đúng là có dấu vết khai quật, hơn nữa là dùng xẻng lốc xoáy đào, nhìn dấu vết thì ít nhất cũng phải hơn bốn mươi năm rồi!

Xem ra đây chính là đường hầm cha tôi đào năm xưa!" "Không được chậm trễ, chúng ta xuống thôi!" Trong mắt Ngô Tam Tỉnh lộ vẻ hưng phấn nồng nặc, Phan Tử cũng khá kích động, nhìn Lâm Nghị đầy ẩn ý.

"Được." Lâm Nghị trả lời đơn giản.

Ở miệng hố có thể ngửi thấy mùi huyết sát nhưng mùi này khác xa với táng khí.

Xem ra Huyết Thi thực sự tồn tại.

Có Huyết Thi nhưng không có táng khí, rõ ràng con Huyết Thi này mới được hình thành gần đây.

Như vậy có nghĩa là sau khi người nhà họ Ngô vào trong, không biết chuyện gì đã xảy ra, sau đó Huyết Thi xuất hiện giết sạch bọn họ.

Còn một khả năng nữa: Huyết Thi thực chất là sự biến dị xảy ra sau khi người nhà họ Ngô gặp phải nỗi kinh hoàng cực độ, rồi nó giết chết những người còn lại!

Điều này cũng giải thích được tại sao Ngô Lão Cẩu lại có thể trốn thoát!

Chỉ là thứ gì có thể khiến một người nhanh chóng biến thành Huyết Thi?

Ba người đi vào đường hầm, đi một lát thì hầm mở rộng ra, trước

mắt là một gian mộ!

Gian mộ này đúng như Lâm Nghị dự đoán, không lớn lắm, chỉ khoảng hơn trăm mét vuông, xung quanh mộ thất thậm chí không có cả bích họa, vô cùng đơn sơ.

Tuy nhiên ở chính giữa gian mộ lại đặt một cỗ thạch quan khổng lồ!

Điều khiến người ta khó hiểu là nắp thạch quan đã bị mở ra, nằm lăn lóc trên đất.

Xung quanh thạch quan còn rải rác không ít đồ tùy táng nhưng đều đã hư hỏng, không còn giá trị!

Ngay lúc này, họ nghe thấy những tiếng 'đùng, đùng, đùng' như thể có thứ gì đó đang gõ vào tường.

Tiếng đùng đùng nghe rất rõ ràng, hơn nữa càng lúc càng dồn dập, tiếng gõ cũng càng lúc càng lớn!

"Lâm gia, nghe tiếng hình như phát ra từ hai bên quan tài." Ngô Tam Tỉnh nhìn sâu vào Lâm Nghị rồi nói.

"Không sai, xem ra chắc là có cơ quan nào đó." Lâm Nghị thản nhiên đáp.

Phan Tử nghe âm thanh quái dị đó thì hỏi: "Chẳng lẽ trong mộ này thật sự có Huyết Thi?

Vạn nhất chúng ta đụng phải thì tính sao?

Huyết Thi trông thế nào?

Có điểm yếu gì không?

Mọi người biết không?

Chương 315

Tôi thấy chúng ta nên chuẩn bị kỹ rồi hãy tìm cơ quan.” Ngô Tam Tỉnh lộ vẻ do dự.

Phan Tử nói không sai.

Ông chưa bao giờ thấy Huyết Thi, nhưng Huyết Thi có thể giết chết ba đời tổ tôn nhà họ Ngô ở đây thì tuyệt đối có điểm phi phàm!

Rất nhanh, ánh mắt ông trở nên kiên định.

“Chúng ta có mang theo thuốc nổ, nếu không ổn thì nổ tung cái mộ này luôn!

Tôi không tin thuốc nổ không giết được nó!

Dù thế nào tôi cũng phải thấy Huyết Thi một lần, đó chính là hung thủ thực sự đã sát hại ông nội tôi!

Những bí ẩn năm xưa sắp được giải khai, tôi phải làm vậy.” Phan Tử thấy Ngô Tam Tỉnh kiên định như thế cũng vỗ ngực bảo đảm: “Tam gia, ông đã nói vậy thì Phan Tử tôi cũng không phải hạng tham sống sợ chết!

Vậy chúng ta tìm cơ quan thôi.” Ngô Tam Tỉnh nhìn Lâm Nghị, nói: "Lâm gia, tôi thấy chuyện này không liên quan đến cậu, cậu cứ ở ngoài chờ thì hơn để tránh bị liên lụy, cậu có mang theo Bạch thư Chiến Quốc trên người không?

Tôi sẵn lòng giải mã cho cậu ngay bây giờ.” Lâm Nghị mỉm cười nhạt: “Tam gia lo xa quá, chút Huyết Thi cỏn con Lâm mỗ chưa để vào mắt, hơn nữa tôi cũng muốn tìm hiểu nguồn gốc của con Huyết Thi này.” Ba người bàn bạc xong, tìm quanh thạch quan một hồi thì phát hiện ở bên trái thạch quan, trên sàn đá có một cái vòng sắt khảm vào

đất, nếu không quan sát kỹ thì chưa chắc đã thấy.

Lâm Nghị kéo vòng sắt lên, trong thạch quan phát ra những tiếng ầm ầm, tấm đá ở đáy thạch quan từ từ được kéo lên, lộ ra một mật đạo tối om.

Khi tấm đá được kéo ra, cái âm thanh kỳ quái lúc nãy cũng biến mất.

Ngô Tam Tỉnh đốt một thanh hỏa tiễn ném vào mật đạo, nhờ ánh sáng của hỏa tiễn có thể lờ mờ thấy mật đạo rất sâu, cùng với những luồng khí lạnh phả ra nhưng không thấy rõ tình hình cụ thể bên trong.

Trong lúc Ngô Tam Tỉnh còn đang do dự, đột nhiên một khuôn mặt đẫm máu hiện lên trước mắt ông!

"Hự!" Ngô Tam Tỉnh giật mình sợ hãi, vội lùi lại hét lên: "Buông, mau buông xuống!" Lâm Nghị không nghe lời Ngô Tam Tỉnh mà cố định vòng sắt lại, bước tới, ánh mắt quét qua mật đạo đang lập lòe ánh lửa.

"Tam gia, ông thấy cái gì?" "Xác chết, một cái xác đẫm máu, cứ như là một người bị lột da sống vậy!" Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa hoàn hồn, vội vàng giải thích.

"Tam gia, trong này không có gì cả mà.

Có phải ông bị ảo giác không?" Phan Tử đứng ngay cạnh Ngô Tam Tỉnh, nghi hoặc nhìn ông nói.

Ngô Tam Tỉnh lại nhìn vào mật đạo nhưng chẳng thấy gì nữa.

"Cái khoảnh khắc vừa rồi diễn ra quá đột ngột, cứ như mơ vậy, giờ nhìn mật đạo trống không thế này tôi cũng không chắc chắn nữa.

Chẳng lẽ tôi bị ảo giác thật sao?" "Đi thôi, chúng ta xuống xem sao đã." Trong mật đạo là những bậc thang, đi xuống khoảng hai ba mươi

mét thì vào một cái động tự nhiên dưới lòng đất.

"Tam gia, mọi người nhìn kìa, đằng kia có hai cái xác!" Phan Tử đột nhiên khẽ kêu lên.

Lúc này Ngô Tam Tỉnh mới chú ý tới, ở góc tường bên phải có hai cái xác khô nằm lăn lóc, quần áo đã rách nát, trong tay họ vẫn còn nắm chặt một khẩu súng lục kiểu cũ.

Nhìn qua thì thời gian tử vong ít nhất cũng phải bốn mươi năm.

"Đây là... xác của ông nội tôi!" Sau khi nhìn thấy xác chết, Ngô Tam Tỉnh thầm kinh hãi, khẳng định chắc nịch: "Ông nội tôi sinh thời thích hút thuốc lào, nên tẩu thuốc không bao giờ rời thân, mọi người xem cái tẩu thuốc trong tay người kia kìa, tám phần đây là xác ông nội tôi rồi!

Lạ thật... lạ thật..." "Ông nội, cụ nội, và bác hai tôi đều mất tích ở đây, nhưng tại sao chỉ có hai cái xác?

Có gì đó không đúng." Phan Tử nói: "Tôi thấy chúng ta cứ tìm quanh xem, có lẽ lúc chiến đấu năm xưa xác không nằm cùng một chỗ." Ngô Tam Tỉnh gật đầu: "Được." Sau khi tìm kiếm quanh đó, ở sâu trong động, họ lại phát hiện thêm một cái xác nữa!

"Tam gia, giờ thì khớp rồi!" Phan Tử nói.

"Không đúng, không đúng, không đúng." Ngô Tam Tỉnh nhìn cái xác thứ ba, nhíu chặt mày, liên tục lắc đầu: "Bác hai tôi là người độc nhãn, mắt lúc nào cũng đeo băng, là người khuyết tật, nhưng ba cái xác này không có cái nào là độc nhãn cả!

Hơn nữa trang phục của cái xác thứ ba này... hoàn toàn không phải là dân đổ đấu chúng ta!" Lâm Nghị nhìn cái xác thứ ba, cúi người xuống nói: "Đúng là không phải dân đổ đấu, ngược lại giống như là mặc đồng phục." Vừa nói, Lâm Nghị vừa phủi bụi trên quần áo cái

xác, trên thắt lưng có một tấm thẻ đồng màu vàng, trên đó khắc một dãy số: 0220005!

"Cái xác này chết chưa lâu lắm, chắc là vào đây sau khi người nhà họ Ngô gặp nạn, rồi cũng chết ở đây." "Điều này không thể nào!" Ngô Tam Tỉnh lập tức phản bác: "Mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh chỉ có người nhà họ Ngô chúng tôi biết, hơn nữa cha tôi cũng kín miệng như bưng, ngay cả tôi còn không biết rõ thì người khác sao tìm được đến đây?

Trừ khi..." "Trừ khi cái gì?" "Qiu Dekao (Cầu Đức Khảo), cái xác này là người của Qiu Dekao.

Năm xưa chính ông ta đã lừa lấy đi bản Bạch thư Chiến Quốc mà cha tôi liều mạng mang ra!

Có lẽ ông ta đã phát hiện ra điều gì đó trong Bạch thư nên phái người đến tìm mộ Huyết Thi một lần nữa." Trong lúc ba người đang nói chuyện, một bóng người lặng lẽ đứng trong góc tối, âm thầm quan sát họ.

Lâm Nghị nhận ra điều bất thường, đột ngột quay người, đôi mắt dán chặt vào góc tối đó.

Chỉ thấy người đó khắp mình đẫm máu, giống như bị lột da, cứ thế đứng đó, dù vậy Lâm Nghị vẫn nghe thấy tiếng tim đập của hắn!

Ngô Tam Tỉnh nhận ra có gì đó không ổn, vội quay người, dùng đèn soi vào con Huyết Thi.

Giây tiếp theo, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử cảm thấy nghẹt thở!

Huyết Thi!

Một cái xác đẫm máu tươi!

Vừa rồi không phải ảo giác, Huyết Thi thực sự tồn tại!

“Đoàng!” Nhìn thấy Huyết Thi, mắt Ngô Tam Tỉnh đỏ lên, lộ ra vẻ hung tợn, giơ súng bắn một phát.

Viên đạn xuyên qua người Huyết Thi, máu bắn tung tóe, con Huyết Thi vốn đang đứng im đột nhiên tròng mắt đỏ ngầu, gầm khẽ một tiếng rồi lao về phía ba người!

Đoàng đoàng đoàng!

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử liên tiếp nổ súng vào người Huyết Thi nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đạn bắn vào người nó gần như không gây ra thương tích đáng kể, không ngăn được nó lấy nửa bước.

Phan Tử dứt khoát rút gói thuốc nổ ra nhưng bị Lâm Nghị đưa tay đè lại.

“Trong tình huống này mà dùng thuốc nổ thì đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.” “Không dùng thuốc nổ thì tất cả chúng ta chết ở đây mất!” “Đúng vậy, con Huyết Thi này ngay cả súng cũng không sợ, Phan Tử, mau mau mau...

Cứ thế này thì không kịp nữa đâu!” Khi con Huyết Thi cuồng chạy lao tới, trong mắt Ngô Tam Tỉnh hiện lên vẻ hãi hùng!

Ông nhìn chằm chằm vào mắt nó.

Con Huyết Thi này chỉ có một con mắt!

Phan Tử muốn đẩy Lâm Nghị ra nhưng với chút sức lực đó sao làm nổi.

Thấy Huyết Thi càng lúc càng gần, Phan Tử hoàn toàn tuyệt vọng.

“Xong rồi, tất cả xong rồi!” Tuy nhiên, ngay lúc đó, Lâm Nghị đột nhiên giơ tay, tóm chặt lấy cổ con Huyết Thi, hơi dùng lực một chút là nghe thấy tiếng xương cổ nứt vỡ răng rắc, mạch máu cũng bị anh bóp

nổ, một dòng máu đỏ tươi vọt ra từ họng nó đầy ắp cả mồm rồi chảy xuống khóe miệng.

Phút chốc, sắc đỏ trong mắt Huyết Thi nhanh chóng rút đi, đồng tử giãn ra, ánh lên tia trắng.

"Cảm...

ơn..." Phút cuối cùng, trong miệng con Huyết Thi vậy mà thốt ra được hai chữ, thậm chí trên khóe miệng đẫm máu còn hiện lên một nụ cười hiếm thấy.

"Lên đường bình an." Theo năm ngón tay Lâm Nghị như gọng kìm, một lần nữa phát ra sức mạnh đủ để bóp nát thép, con Huyết Thi trong mộ này hoàn toàn tắt thở, chết không thể chết thêm được nữa.

Lâm Nghị tùy tay vung một cái, ném xác con Huyết Thi xuống cạnh xác ông nội và cụ nội của Ngô Tam Tỉnh.

Phan Tử nãy giờ thần kinh căng thẳng thấy cảnh này thì trong mắt lộ vẻ kinh ngạc tột độ.

Tại sao Huyết Thi còn nói được tiếng người?

Tại sao nó lại nói cảm ơn Lâm Nghị?

Chương 316

Con Huyết Thi này rốt cuộc là ai?

Tất cả chuyện này là sao?

Ngô Tam Tỉnh nhìn con Huyết Thi trên đất, thẫn thờ, đầu óc trống rỗng không biết nói gì.

Thật là không thể tin nổi.

Trong lòng ông đã lờ mờ đoán ra nguyên nhân nhưng dù thế nào ông cũng không dám tin đó là sự thật.

"Bác hai..." "Xem ra là vậy rồi." Lâm Nghị gật đầu khẳng định.

"Tam gia, theo tình hình hiện tại thì năm xưa sau khi người nhà họ Ngô vào đây, bác hai ông không biết vì lý do gì đã biến thành Huyết Thi, rồi giết chết ông nội và cụ nội của ông.

Lúc cha ông cầm được Bạch thư Chiến Quốc bị Huyết Thi truy sát, có lẽ lúc đó nó đã tỉnh táo lại trong phút chốc nên cha ông mới may mắn thoát chết.

Như vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi." Lâm Nghị sơ lược lại sự việc một lượt.

Nhìn bác hai của Ngô Tam Tỉnh đã biến thành Huyết Thi, anh có chút cảm thán: "Tự tay giết chết cha và ông nội mình, chắc chắn trong lòng ông ấy đau đớn đến cực điểm, nhưng khi đã thành Huyết Thi thì lại không tự khống chế được mình, giờ mình giết ông ấy cũng coi như là một sự giải thoát." Ngô Tam Tỉnh nhìn ba cái xác, im lặng hồi lâu rồi nói: "Trong mộ Huyết Thi này rốt cuộc có cái gì?

Tại sao một người đang sống sờ sờ lại đột nhiên biến thành Huyết Thi được?" Lâm Nghị chỉ tay về phía trước: "Nguyên nhân cụ thể

chắc là chúng ta phải đi sâu hơn vào trong động mới phát hiện ra được.” Huyết Thi đã bị tiêu diệt, ba người không còn e ngại gì nữa, tiếp tục đi sâu vào trong.

Đi khoảng hơn trăm bước thì đến cuối động.

Ở cuối động là một pho tượng đá.

Pho tượng này được điêu khắc vô cùng tinh xảo, sống động như thật, nhìn thoáng qua cứ ngỡ là người thật đang đứng đó.

Pho tượng mặc trang phục đặc trưng của thời cổ đại, sau đầu có dải lụa bay phấp phới, trông cứ như thần tiên hạ giới, khá giống với tượng đất nặn thờ trong chùa.

Pho tượng này còn có điểm đặc biệt, ví dụ như nhìn sơ qua thì giống người thật nhưng nhìn kỹ mới thấy đó là một pho tượng đầu người mình chim.

Kỳ lạ hơn nữa là trên mặt pho tượng có tới bốn con mắt!

Hai trong số đó còn khảm hai viên ngọc màu đen tuyền như con ngươi.

“Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương!” Lâm Nghị nhìn một cái là đoán ngay ra thân phận của pho tượng.

Đầu người mình chim chính là “Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương”, dường như trong Kinh Thi hay Long Ngư Hà Đồ và một số cổ thư khác có chép rằng bà là người đã mang đến cho Hoàng Đế cuốn Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Triện Văn Sách (Long Giáp Thần Chương).

Còn nhiều truyền thuyết khác nữa, có thuyết nói bà chính là mẹ của Tây Vương Mẫu, nhưng truyền thuyết đa phần hỗn loạn nên khó mà truy cứu.

Thời Lục Triều, Đạo giáo thậm chí còn ghi chép nhiều về việc "Huyền Nữ" truyền thụ thuật phòng trung cho Hoàng Đế, không biết Huyền Nữ này có phải Huyền Nữ kia không, nếu không thì bị một thứ như thế này truyền thụ thuật phòng trung, hình ảnh thật là "đẹp" không dám tưởng tượng.

Ngô Tam Tỉnh cũng biết đôi chút về Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương.

Ông kinh ngạc nói: "Pho tượng Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương này rõ ràng có bốn mắt, nhưng tại sao chỉ có hai mắt có con ngươi?

Hai con mắt còn lại trông cứ như của người mù vậy." Phan Tử cũng thấy lạ: "Tam gia, sao tôi cảm giác con ngươi trong mắt có thể lấy ra được vậy?" Ngô Tam Tỉnh được Phan Tử nhắc nhở liền nói: "Phải rồi, rất có thể hai con mắt mất con ngươi kia là do bị người ta lấy đi." Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh vừa cẩn thận đưa tay ra, muốn thử móc hai viên 'con ngươi' còn lại xuống nghiên cứu.

"Tam gia, đừng động vào." Lâm Nghị đưa tay ngăn ông lại, nói: "Mọi người không thấy lạ sao?

Nếu hai con ngươi kia bị người ta lấy đi, tại sao người đó không lấy sạch hết mà lại để lại hai viên?

Người lấy con ngươi đó có phải là bác hai ông không?

Liệu nguyên nhân ông ấy biến thành Huyết Thi có liên quan đến pho tượng Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ này không?" Bị Lâm Nghị hỏi dồn một chuỗi câu hỏi, tim Ngô Tam Tỉnh như thắt lại.

Quá sơ suất rồi!

Chính mình vậy mà không nghĩ tới bước này!

Phát Khâu Thiên Quan trong việc xử lý đổ đấu quả nhiên tinh tế

hơn hẳn dân Thổ phu tử như mình.

Những vấn đề này nếu thật sự muốn nói cho ra ngô ra khoai thì kết quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Hiển nhiên, ‘con ngươi’ của Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương này không hề tầm thường, cực kỳ có khả năng ẩn chứa bí mật động trời!

“Lâm gia, vậy giờ chúng ta nên làm gì?” “Hai người lùi lại sau một chút.” Lâm Nghị vẫy tay bảo họ lùi lại, sau đó bước tới trước tượng đá Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương, hơi giơ tay nhẹ nhàng gẩy một cái, hai viên con ngươi như ngọc liền rơi xuống lòng bàn tay anh.

Lâm Nghị cầm "nhãn cầu" đưa lên mũi, khẽ ngửi một chút, bên trên vậy mà có mùi hương thoang thoảng.

Điều kỳ lạ hơn là trên "nhãn cầu" này còn có những đường vân kỳ dị từng vòng từng vòng, khiến người ta có chút không nhìn thấu được. "Lâm gia, cái 'nhãn cầu' kia là thứ gì vậy?" Ngô Tam Tỉnh đã đi tới phía xa, thấy vậy tò mò hỏi. "Đây chắc hẳn là một viên đan dược, hơn nữa thủ pháp luyện chế rất kỳ đặc." Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói.

Anh sở hữu « Vạn Cổ Đan Vương Kinh », cho nên hiểu biết về phương diện đan dược vượt xa người thường.

Anh có thể khẳng định trăm phần trăm, viên "nhãn cầu" này chính là một viên đan dược được luyện chế từ ngàn năm trước.

Tuy nhiên, thành phần cấu tạo và cách luyện chế ra sao thì anh vẫn không đoán ra được.

Điều đó cho thấy sự thần kỳ của viên đan này.

Phải biết rằng, nếu là đan dược thông thường, anh chỉ cần nhẹ

nhàng ngửi một cái là có thể hiểu được đại khái.

Qua đó có thể thấy, công phu của người luyện chế viên đan này thậm chí còn trên cả Đan Vương năm xưa!

Đúng lúc này, Lâm Nghị nghe thấy viên "nhãn cầu" còn sót lại trong hốc mắt của Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương đang khẽ chuyển động.

Âm thanh cực nhỏ, nếu không phải Lâm Nghị tai thính mắt tinh thì thậm chí còn không nghe thấy.

Lâm Nghị ngước mắt nhìn, chỉ thấy viên "nhãn cầu" khảm trong hốc mắt phát ra tiếng kêu răng rắc, sau đó rơi ra khỏi hốc mắt. "Viên đan dược này có vấn đề!" Lâm Nghị lập tức nhận ra điểm bất thường, nhanh chóng giơ tay chộp lấy viên "nhãn cầu" vào trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy những đường vân trên "nhãn cầu" ngày càng rõ nét, toàn thân cũng từ màu đen chuyển sang màu đỏ, tiếp theo đó diễn biến thành màu đỏ tươi!

Viên "nhãn cầu" đỏ tươi kia giống như một viên huyết đan quỷ dị, tỏa ra ánh sáng kỳ quái trong tay Lâm Nghị.

Khoảnh khắc đó, Lâm Nghị thậm chí còn cảm nhận được một luồng sinh mệnh lực bàng bạc bên trong viên huyết đan này!

Giống như viên đan dược được luyện thành từ mấy ngàn năm trước này vẫn còn tồn tại một loại thực thể sống nào đó!

Răng rắc!

Một tiếng động giòn tan vang lên, viên "nhãn cầu" đã biến thành huyết đan trong tay anh đột nhiên nứt ra.

Một đôi lớp vỏ cứng màu đỏ tươi từ từ xòe ra, phía trước lớp vỏ còn có một cái đầu mọc đầy những chiếc răng màu huyết sắc sắc

nhọn, phía dưới lớp vỏ lại vươn ra một đôi cánh trong suốt.

Không chỉ vậy, bên dưới "nhãn cầu" còn vươn ra ba cặp, tổng cộng sáu cái móng vuốt sắc nhọn màu huyết hồng.

Do bị ngón tay Lâm Nghị kẹp lấy, sáu cái móng vuốt kia sau khi vươn ra liền lập tức bám chặt lấy ngón tay anh. "Là Thi Miết Vương!" Khi nhìn thấy sinh vật nhỏ màu huyết sắc biến hóa từ "nhãn cầu", Ngô Tam Tỉnh lập tức nhận ra. "Làm sao có thể?

Thi Miết Vương chỉ là thứ tồn tại trong truyền thuyết, không ngờ trên thế giới này lại thực sự tồn tại!

Lâm gia, mau ném nó đi!

Thi Miết Vương có kịch độc, tương truyền chỉ cần chạm vào nó là sẽ bị lây nhiễm, cuối cùng toàn thân lở loét mà chết!" "Ồ, vậy sao?" Lâm Nghị đầy hứng thú nhìn chằm chằm Thi Miết Vương trong tay.

Chỉ thấy ngón tay tiếp xúc với Thi Miết Vương bắt đầu nổi lên những nốt phát ban đỏ, hơn nữa còn men theo ngón tay nhanh chóng lan về phía cánh tay. "Đúng là một vật kỳ lạ." Lâm Nghị càng thêm hứng thú với con Thi Miết Vương này.

Chương 317

Phải biết rằng anh có huyết mạch Kỳ Lân hộ thể, độc tố thông thường căn bản không làm gì được anh, ngay cả ảo thuật của Thi Hương Ma Dự cũng không có một chút tác dụng nào.

Mà con Thi Miết Vương này không những không chịu ảnh hưởng từ huyết mạch Kỳ Lân của mình, mà độc tính nó tạo ra còn có thể ảnh hưởng đến cơ thể mình, quả thực là hiếm thấy.

Nếu anh chỉ có huyết mạch Kỳ Lân phổ thông thì e rằng sẽ khó mà chống đỡ được uy lực của con Thi Miết Vương này.

Đáng tiếc, huyết mạch Kỳ Lân của anh đã trải qua một lần thức tỉnh.

Theo tâm niệm của anh, một góc huyết mạch Kỳ Lân liền được kích phát, chỉ thấy những nốt phát ban đỏ trên người nhanh chóng rút đi, trong chớp mắt, ngón tay của anh đã khôi phục như ban đầu!

Thi Miết Vương tuy độc tính hung mãnh dị thường nhưng cơ thể lại vô cùng yếu ớt, Lâm Nghị có cảm giác mình chỉ cần tùy tiện quăng một cái là có thể khiến con Thi Miết Vương tà môn này tan xác. "Sao lại có thể như vậy?" Ngô Tam Tỉnh không thể tin nổi nhìn vào cánh tay Lâm Nghị, rõ ràng vừa rồi đã trúng độc rồi mà, tại sao đột nhiên lại khôi phục?

Lâm Nghị rốt cuộc là hạng người gì, ngay cả độc của Thi Miết Vương trong truyền thuyết cũng chẳng hề sợ hãi! "Con Thi Miết Vương này khá thú vị, đi thôi, chúng ta mang nó về nghiên cứu một chút." Lâm Nghị cầm Thi Miết Vương, mỉm cười đi về phía Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử mặt đầy vạch đen.

Thú vị?

Nghiên cứu?

Đây rõ ràng là không cần mạng nữa rồi!

Ngay cả người nhà họ Trương trong Cửu Môn cũng không dám cầm Thi Miết Vương như vậy chứ?

Ai mà dám lấy nó ra để nghiên cứu cơ chứ? "Phan Tử, lại đây giúp một tay, khiêng thi thể người nhà họ Ngô chúng ta ra ngoài, sau này tìm một chỗ tốt mà chôn cất." "Vâng, Tam gia." Khi ba người quay lại vị trí để thi thể lúc nãy thì lại nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ máu me!

Ba cái xác kia giờ đây đã biến thành những đống xương trắng, ngay cả xác huyết thi trước đó cũng đã bị thứ gì đó rỉa sạch thịt! "Xem ra là đám Thi Miết gần đây ngửi thấy mùi tử thi nên lúc chúng ta rời đi đã ăn sạch đống thi thể này!" Ngô Tam Tỉnh kinh nghiệm khá lão luyện, nói ra suy đoán của mình, "Mọi người cẩn thận một chút, nếu bị Thi Miết chui vào trong người thì phiền phức lắm!" Phan Tử khó hiểu hỏi: "Tam gia, tại sao Thi Miết lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này?

Trong khi những cái xác kia đã nằm yên ổn mấy chục năm nay rồi." Ngô Tam Tỉnh lắc đầu nói: "Cái này tôi cũng không rõ lắm.

Có lẽ là vì Thi Miết Vương đã tỉnh lại chăng." Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử vừa vô cùng kỵ húy liếc nhìn con Thi Miết Vương trong tay Lâm Nghị.

Lâm Nghị thản nhiên cười nói: "Mọi người nghĩ nhiều rồi.

Theo tôi thấy, tám phần là do viên đan dược trong hốc mắt Tứ Mục nương nương dưới trướng nhị bá của ông năm xưa đã đánh thức con Thi Miết Vương bên trong, sau khi bị Thi Miết Vương lây

nhiễm thì biến thành một xác huyết thi.

Sở dĩ nó sống được đến bây giờ chắc hẳn là trong lúc hỗn loạn đã ăn con Thi Miết Vương đó, có huyết thi ở đây, đám Thi Miết xung quanh cũng không dám làm loạn.

Giờ huyết thi bị chúng ta tiêu diệt rồi, Thi Miết mới xuất hiện rỉa sạch thi thể trong mộ." Ngô Tam Tỉnh nghe mà nhập tâm, nghi hoặc hỏi: "Lâm gia, ý của ngài là Thi Miết Vương có thể giải được độc Thi Miết Vương?" Lâm Nghị lắc đầu: "E là không phải giải độc, nếu giải được thì nhị bá của ông đã không biến thành huyết thi.

Thi Miết Vương chắc hẳn có tác dụng khác, ví dụ như trường sinh." "Trường sinh?!!!" Ngô Tam Tỉnh chấn động tinh thần, mím môi một cái, một lần nữa nhìn về phía Thi Miết Vương trong tay Lâm Nghị.

Trường sinh đấy.

Đây chính là năng lực mà ai ai cũng mơ ước!

Trong Cửu Môn, người nhà họ Trương sở hữu năng lực trường sinh!

Ví dụ như gia chủ họ Trương là Trương Nhật Sơn, giờ đã bảy tám chục tuổi rồi mà vẫn mang dáng dấp của thanh niên ngoài hai mươi!

Tương truyền có không ít người họ Trương có thể sống tới một hai trăm tuổi, cũng chẳng biết thật hay giả.

Bí mật trong đó thì Ngô Tam Tỉnh không rõ.

Lâm Nghị chắc cũng vì cái gọi là 'trường sinh' này nên mới định mang Thi Miết Vương về nghiên cứu chăng?

Trong lúc nói chuyện, Phan Tử - một thuộc hạ trung thành - đã thu

dọn xong ba bộ hài cốt. "Trường sinh?

Làm sao có thể chứ, nếu thực sự có phương pháp trường sinh thì làm gì đến lượt chúng ta." Phan Tử vác hài cốt lên vai, nghe hai người trò chuyện không nhịn được mà lầm bầm.

Cả nhóm ba người quay lại mộ thất, sau khi đóng cơ quan lại liền men theo đạo động trở lại mặt đất.

Nhìn đống đất đỏ trong hầm, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngôi mộ huyết thi năm xưa cuối cùng cũng bị mình đổ đấu thành công!

Việc mà ông già mình năm xưa chưa hoàn thành, ông đã hoàn thành rồi!

Tuy nhiên, bên trong vẫn còn quá nhiều ẩn số.

Ví dụ như bí ẩn nhị bá biến thành huyết thi, ví dụ như viên đan dược trong mắt Tứ Mục nương nương, và tại sao viên đan dược đó lại biến thành Thi Miết Vương?

Chủ nhân của ngôi mộ huyết thi này là ai?

Có vẻ như chính ngôi mộ cổ này là một ngôi mộ trống!

Nhưng tại sao trong mộ trống lại đặt bốn viên đan dược có thể biến thành Thi Miết Vương?

Nếu suy đoán của Lâm Nghị là đúng, có bốn viên đan dược, một viên bị Lâm Nghị lấy đi, hai viên biến thành Thi Miết Vương, vậy còn một viên nữa đâu?

Viên đan dược thứ tư đã đi đâu rồi?

Điều khiến ông kỵ húy nhất vẫn là con Thi Miết Vương trên tay Lâm Nghị. "Lâm gia, hay là chúng ta thả nó đi.

Mang nó ra ngoài, lỡ không cẩn thận có khi lại xảy ra án mạng đấy!" "Thả sao?

Cũng được." Lâm Nghị suy nghĩ một lát rồi gật đầu, tiện tay búng con Thi Miết Vương vào trong đạo động.

Bép một tiếng, Thi Miết Vương đập xuống mặt đất, cơ thể yếu ớt lập tức nổ tung, tỏa ra một mùi vị kỳ lạ.

Ngay sau đó, dù họ đã đứng ngoài đạo động cũng có thể nghe thấy trong mộ thất sau đạo động phát ra những tiếng sột soạt, giống như có một đám thực thể lớn sắp chui ra.

Tiếng động ngày càng lớn, rất nhanh, từng con quái trùng vỏ đen cứng cáp hiện ra trước mặt mọi người. "Không xong rồi!

Thi Miết Vương đã dẫn dụ đám Thi Miết gần đó tới!!

Chúng ta mau chạy thôi!" Ngô Tam Tỉnh nhìn đám Thi Miết dày đặc mà cảm thấy tê dại cả da đầu, vội vàng hét lên với Lâm Nghị và Phan Tử.

Quy mô Thi Miết lớn như thế này, ngay cả một con voi e rằng cũng bị rỉa sạch trong nháy mắt.

Lâm Nghị lấy từ trong nhẫn không gian ra một quả lựu đạn, sau khi rút chốt liền dùng ngón tay gõ nhẹ một cái rồi trở tay ném vào trong đạo động.

Lựu đạn?!

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy hơi ngẩn người.

Lâm Nghị vậy mà ngay cả lựu đạn cũng có!

Phải biết rằng họ cùng lắm cũng chỉ có mấy gói thuốc nổ mà thôi!

Lựu đạn là thứ cực kỳ khó kiếm.

Thấy lựu đạn được ném vào, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử quay người bỏ chạy thục mạng.

Lâm Nghị ném xong cũng thong thả rời đi.

Chương 318

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Phía sau họ, quả lựu đạn nổ tung trong đạo động, gỗ vụn bay tứ tung, bùn máu bắn khắp nơi, cả đạo động cũng theo đó mà sụp đổ, vùi lấp hoàn toàn ngôi mộ huyết thi sâu dưới lòng đất.

Đám Thi Miết trong mộ bị nổ bất ngờ, chết một mảng lớn, vì đạo động sụp đổ nên chúng cũng biến thành đám ruồi không đầu, có cái lỗ nào là chui vào lỗ đó, ngược lại không có con nào đuổi theo nhóm ba người Lâm Nghị.

Ngày thứ hai sau khi nhóm Lâm Nghị rời khỏi Mãng Sơn, lại có một nhóm người khác tìm đến đây.

Họ trang bị đầy đủ, vũ khí tinh nhuệ, đào đạo động tiến vào mộ huyết thi, nhưng đạo động vừa mới thông thì trong mộ thất liền tràn ra hàng đàn Thi Miết như sóng triều lao về phía họ.

Tai nạn bất ngờ khiến họ tổn thất nặng nề, chỉ có một ông lão ngoài bảy mươi tuổi tóc trắng xóa nhưng thần sắc vẫn tinh anh, dưới sự bảo vệ của hai người còn sót lại là tháo chạy thảm hại.

Nhóm ba người Lâm Nghị rời khỏi Mãng Sơn, lái xe quay về Hàng Châu.

Ngô Tam Tỉnh bảo Phan Tử liên lạc với nhân viên quản lý nghĩa trang gần đó để tìm một chỗ thích hợp mai táng hài cốt tổ tiên, còn bản thân ông bắt đầu giúp Lâm Nghị giải mã phần còn lại của Sách Lụa Chiến Quốc.

Mất nửa ngày trời, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng giao một tập

bản đồ cho Lâm Nghị. "Lâm gia, những phần Sách Lụa Chiến Quốc mà ngài cung cấp, những phần khác đều đã được giải mã xong, trong đó ẩn giấu một ngôi mộ cổ của quý tộc thời Chiến Quốc, bản đồ cũng đã làm xong cho ngài rồi.

Duy chỉ có tờ này..." Nói đoạn, Ngô Tam Tỉnh lấy ra tờ sách lụa cuối cùng, khẽ thở dài: "Tờ sách lụa này có chút khác biệt, tôi nhất thời vẫn chưa có manh mối, nếu muốn giải mã hoàn toàn e rằng phải đợi khá lâu.

Tuy nhiên, tôi có thể khẳng định tờ sách lụa cuối cùng này không có quan hệ trực tiếp với ngôi mộ cổ quý tộc kia, cho nên nếu ngài định đi đổ đấu ngôi mộ đó thì tạm thời không cần giải mã tờ sách lụa này." Lâm Nghị nhận lấy tờ Sách Lụa Chiến Quốc cuối cùng từ tay Ngô Tam Tỉnh, nhìn lướt qua, bên trên là những ký tự kỳ quái.

Anh đã chú ý đến tờ sách lụa này từ trước.

Mã hóa của tờ này dường như sử dụng một hệ thống hoàn toàn khác với các tờ khác, phức tạp hơn nhiều. "Thôi được rồi, tờ sách lụa này cứ tạm để chỗ ông, có kết quả gì thì gọi điện cho tôi." Sau đó, Lâm Nghị thu lấy số sách lụa còn lại và bản đồ, đồng thời để lại số điện thoại của Vạn Bảo Các rồi chuẩn bị rời đi. "Lâm gia, xin dừng bước!" Ngô Tam Tỉnh gọi giật Lâm Nghị lại, có chút gấp gáp nói: "Lâm gia, tôi có một lời thỉnh cầu quá đáng, không biết có nên nói hay không?" "Nói đi." Lâm Nghị đáp gọn lỏn.

Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh quét qua tấm bản đồ trong tay Lâm Nghị, nói: "Thực ra tôi luôn muốn đi thám hiểm đạo mộ, nhưng lớn nhường này rồi mà vẫn chưa có nhiều cơ hội.

Nay Lâm gia đã định đi xuống mộ quý tộc, liệu có thể cho tôi đi cùng để hỗ trợ lẫn nhau không?" Sợ Lâm Nghị có lòng cảnh giác với mình, ông lại vội vàng nói thêm: "Nhưng Lâm gia cứ yên tâm, dù ngài

không đồng ý thì tôi cũng sẽ không tiết lộ thông tin về ngôi mộ cổ Chiến Quốc này cho người khác, càng không tự mình tìm tới đó!" Sau chuyến đi ở mộ huyết thi Tiêu Tử Lĩnh, thái độ của Ngô Tam Tỉnh đối với Lâm Nghị rõ ràng đã tốt lên rất nhiều.

Đặc biệt là khi thấy Lâm Nghị vẫn ung dung tự tại trong cổ mộ, trong lòng ông càng thêm ngưỡng mộ không thôi!

Kể từ khi cha ông là Ngô Lão Cẩu trốn đến Hàng Châu, nhà họ Ngô gần như chưa từng đổ đấu ngôi mộ nào ra hồn!

Lần duy nhất coi được là từ ba năm trước, cha ông - Cẩu Ngũ gia - lấy danh nghĩa sửa cửa tiệm, cùng ông đổ đấu một ngôi hoàng lăng bí mật dưới lòng đất Hàng Châu!

Cũng chính lúc đó, ông đã gặp được tiền bối trong Cửu Môn là Tạ Cửu gia!

Tạ Cửu gia còn mang đến một cái xác không rõ danh tính, bị cha ông là Cẩu Ngũ gia giấu đi.

Kể từ đó, cha ông ngày càng cẩn thận, Cẩu Ngũ gia gọi người đó là 'Hắn'. 'Hắn' đã biến mất năm mươi năm, lần xuất hiện cuối cùng là năm mươi năm trước, sau khi khiến gia tộc họ 'Trương' kia tan rã hoàn toàn thì không bao giờ xuất hiện nữa. 'Hắn' giống như một màn sương mù khổng lồ, cả thế giới đều bị 'hắn' nô dịch.

Trăm năm qua, họ có mặt ở khắp mọi nơi, bình định mọi thứ, đối thủ của 'hắn' thậm chí còn không tìm thấy dấu vết tồn tại của 'hắn'.

Đặc biệt trong ba năm làm khảo cổ gần đây, Ngô Tam Tỉnh càng cảm nhận rõ rệt sự tồn tại của 'hắn'!

Mà manh mối cơ bản để tìm ra 'hắn' lại nằm trong Sách Lụa Chiến Quốc!

Qua đó có thể thấy, ngôi mộ cổ quý tộc thời Chiến Quốc này cũng

có liên quan đến kẻ đó.

Lâm Nghị nói: "Đi cùng tôi?

Cũng được.

Nhưng nói trước, sống chết có số, phú quý tại trời." Ngô Tam Tỉnh cười hắc hắc: "Lâm gia, ngài cũng đừng quá coi thường đám thổ phu tử chúng tôi, chuyện đạo mộ này anh em tôi cũng rành lắm." Lâm Nghị thản nhiên gật đầu: "Vậy thì tốt." Sau một ngày nghỉ ngơi, cả nhóm chuẩn bị lên đường.

Trong thời gian đó Lâm Nghị đã âm thầm đả tạp, đáng tiếc là thất bại.

Dù sao Sách Lụa Chiến Quốc cũng chưa được giải mã hoàn toàn, không phù hợp điều kiện đả tạp.

Chính vào buổi tối, khi anh cầm tờ sách lụa duy nhất chưa giải mã ra xem, trong đầu chợt lóe lên tia sáng, nhớ lại dãy số phát hiện trên thi thể hôm đó. 02200059!

Dãy số này anh đã từng nghe qua.

Nó liên quan đến bí mật cuối cùng của thế giới Đạo Mộ!

Có lẽ dãy số này có liên quan đến việc giải mã tờ sách lụa này.

Sau đó, anh nhanh chóng phác họa các đường nét trong đầu, nửa giờ sau, một hình ảnh gần như hoàn chỉnh hiện lên trong tâm trí anh.

Bức vẽ này vô cùng đơn giản, chỉ gồm sáu đường thẳng và một đường cong bất quy tắc, ngoài ra không còn thông tin nào khác.

Nếu không phải nói đây là hình ảnh được giải mã từ Sách Lụa Chiến Quốc, e rằng ngay cả Lâm Nghị cũng sẽ nghĩ đó chỉ là những nét vẽ bậy bạ của trẻ con, chẳng khác gì vẽ rắn thêm chân.

Hơn nữa, dù có thay đổi góc nhìn thế nào thì bức hình này dường

như vẫn vô nghĩa.

Thậm chí nếu dùng trí tưởng tượng để đoán xem nó giống cái gì thì cũng rất khó hình dung.

Tuy nhiên, theo kết quả giải mã suy luận ra, những đường nét này đều nằm ở vị trí cố định, theo một cách sắp xếp cố định. "Nếu đây cũng là một tấm bản đồ..." Lâm Nghị lấy một tấm bản đồ nước mình trải ra bàn, vẽ những đường nét đã giải mã lên bản đồ theo vị trí cố định.

Kết quả khiến anh hơi ngạc nhiên.

Bảy đường nét này vậy mà lại tương ứng với bảy vùng đất phong thủy bảo địa!

Ngoại trừ đường cong bất quy tắc kia, sáu đường thẳng còn lại giống như đầu rồng, đuôi rồng và bốn chân rồng, sáu đường này nối lại với nhau giống như một con cự long đang nằm phục trên đại địa an lạc.

Trong đó có một đường trùng khớp với vị trí Qua Tử Miếu ở Sơn Đông!

Mà Qua Tử Miếu chính là vị trí của Thất Tinh Lỗ Vương Cung mà Ngô Tam Tỉnh đã giải mã được!

Còn đường cong bất quy tắc kia thì tựa như một viên long châu do thần long nhả ra, rơi đúng vào dãy núi Côn Luân. "Chẳng lẽ Sách Lụa Chiến Quốc trong tay mình không đầy đủ?" Nhận ra bí mật trong sách lụa, Lâm Nghị ngẩn người.

Bảy đường nét này giống như tổng cương trong sách lụa, vẽ ra sơ đồ phân bố các đại địa mạch của Trung Hoa!

Mỗi đường nét là một dãy núi, và các điểm trên đường nét chính là bảo nhãn trên dãy núi đó.

Đối với một người hiểu biết ít nhiều về cốt truyện như Lâm Nghị, bảy đường này e rằng tương ứng với bảy ngôi mộ cổ quy mô lớn trong Đạo Mộ Bút Ký.

Đã có tổng cương thì số sách lụa còn lại chắc chắn là bản đồ của bảy ngôi mộ cổ đó rồi.

Hiện tại, trong tay anh chỉ có bản đồ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, rõ ràng là không hoàn chỉnh.

Nếu có được tấm bản đồ thực sự hoàn chỉnh, anh đã có thể đến thẳng Cửa Đồng ở Trường Bạch Sơn dạo một vòng xem tình hình thế nào rồi mới tính tiếp.

Nhưng hiện tại xem ra chỉ có thể làm từng bước một thôi. "Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh, chúc mừng ký chủ đã giải mã hoàn toàn số sách lụa Chiến Quốc trong tay, có thể đả tạp!" "Đinh, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công, phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ!" "Đinh, địa điểm đả tạp thứ hai đã được cập nhật: Qua Tử Miếu, Sơn Đông.

Phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ." Chậc chậc.

Mười ngàn điểm đạo mộ, có còn hơn không.

Chương 319

Dù sao tìm được Quỷ Tỷ, tiến vào Cửa Đồng mới là chìa khóa.

Sau một ngày nghỉ ngơi, cả nhóm ngồi lên chiếc xe việt dã của Lâm Nghị, khởi hành đến Qua Tử Miếu ở Sơn Đông.

Lần này tham gia không chỉ có Ngô Tam Tỉnh mà còn có hai thuộc hạ đắc lực của ông.

Phan Tử thì không cần bàn cãi, anh ta là thuộc hạ trung thành nhất của Ngô Tam Tỉnh, gan lớn, không sợ chết, võ nghệ tốt, nói là con chó săn trung thành của Ngô Tam Tỉnh cũng không ngoa.

Người thứ hai là Đại Khuê, cũng là người làm trong tiệm đồ cổ của Ngô Tam Tỉnh, gan không lớn lắm nhưng tay chân cũng nhanh nhẹn, theo lời Ngô Tam Tỉnh thì là đưa Đại Khuê đi theo để rèn luyện thêm.

Lúc khởi hành, một bóng dáng cao gầy xuất hiện trước mặt mọi người.

Người này dáng người cao gầy, mặc một bộ đồ đen, tóc dài che nửa mắt, gương mặt tuấn tú tiêu sái, khí chất thanh thoát như không thuộc về hồng trần.

Thân hình cân đối, ngoại hình khôi ngô.

Có một đôi mắt thản nhiên như nước, tóc đen đồng tử đen sâu thẳm đạm mạc, dường như trái tim anh ta căn bản không tồn tại trên thế giới này.

Mỗi bước anh ta đi đều có thể cảm nhận được bước chân nặng nề, tràn đầy sức mạnh!

Chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy người này là dân luyện võ.

"Tôi muốn ngồi xe của anh." Mấy chữ đơn giản đã nói lên mục đích của anh ta, ngoài ra không nói thêm lời nào khác. "Tôi nói này, cậu là ai thế hả?

Bảo ngồi là ngồi sao?

Chúng tôi đang đi làm việc chính sự, không rảnh cho cậu quá giang đâu." Đại Khuê có chút thiếu kiên nhẫn nói.

Ngô Tam Tỉnh cũng nhận ra người này không phải hạng tầm thường, cười nói: "Vị tiểu ca này, muốn ngồi xe chúng tôi e là không được, nếu cậu thiếu tiền thì chỗ tôi còn mười mấy đồng, muốn đi đâu thì bắt xe khách hoặc đi tàu hỏa cũng được." Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh vừa móc từ túi ra mấy tờ tiền giấy.

Nhà họ Ngô vốn sống bằng nghề đạo mộ nên chẳng thiếu tiền, mười mấy đồng với ông chỉ là chuyện nhỏ.

Tuy nhiên, người này không hề trả lời họ, đôi mắt đen láy cứ nhìn chằm chằm Lâm Nghị, chờ đợi câu trả lời của anh.

Lâm Nghị khẽ mỉm cười.

Thực ra ngay từ lúc người này xuất hiện, anh đã biết đối phương là ai rồi.

Đó tự nhiên là Tiểu Ca trong Đạo Mộ Bút Ký!

Ngoài bộ trang phục và tính cách lầm lì, đạm nhiên thoát tục này ra, quan trọng nhất là trên người người này, anh còn cảm nhận được sự tồn tại của huyết mạch Kỳ Lân!

Tiểu Ca tự tìm đến cửa, chắc là tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của họ nên định đi cùng đến Qua Tử Miếu ở Sơn Đông.

Đã đến thì anh cũng chẳng có lý do gì để từ chối. "Tôi thấy vị tiểu ca này có vẻ mặt thiện lương, chúng ta cứ cho cậu ấy đi nhờ một

đoạn đi." Lâm Nghị thản nhiên cười nói. "Cảm ơn." Tiểu Ca đáp một tiếng rồi chẳng khách khí chút nào, chui tọt vào trong xe.

Ngô Tam Tỉnh khó hiểu hỏi: "Lâm gia, ngài làm cái gì thế?

Chuyến đạo mộ này của chúng ta có thể coi là bí mật nghề nghiệp, nếu bị người ngoài biết được e là sẽ rước lấy phiền phức." Lâm Nghị vỗ vai Ngô Tam Tỉnh, nói: "Tam gia, ông vẫn còn non lắm.

Vị tiểu ca này không phải người thường đâu, ông có chú ý đến ngón tay của cậu ấy không?" "Ngón trỏ và ngón giữa tay phải đặc biệt dài, là do khổ luyện đồng tử công từ nhỏ.

Sau khi luyện thành, sức mạnh ngón tay cực lớn, vững như Thái Sơn, có thể dễ dàng phá giải những cơ quan nhỏ nhặt trong cổ mộ, nhưng nỗi đau phải chịu cũng là thứ người thường khó lòng gánh nổi.

Nghe nói Song chỉ tham động của Phát Khâu Trung Lang Tướng chính là như vậy!

Chẳng lẽ, gã này cũng là một vị Phát Khâu Thiên Quan?" "Có phải Phát Khâu Thiên Quan hay không tôi không rõ, nhưng tuyệt đối là một tay đạo mộ bản lĩnh không thấp." Đã học được bí thuật Phát Khâu thì chưa chắc đã là Phát Khâu Thiên Quan.

Phải là người như Lâm Nghị, sở hữu Phát Khâu Thiên Ấn mới được coi là Phát Khâu Thiên Quan chính tông. "Xem ra hành động của chúng ta vô tình bị rò rỉ rồi.

Cũng được, thêm người thêm sức." Ngô Tam Tỉnh gật gật đầu.

Xe của Lâm Nghị, bản đồ của Lâm Nghị, Lâm Nghị đã đồng ý thì ông cũng chẳng có lý do gì từ chối, vả lại chính ông cũng mang theo hai người.

Xếp hành lý lên xe, ngồi vào chỗ, Lâm Nghị lái xe xuất phát.

Ngô Tam Tỉnh thỉnh thoảng lại nhìn Tiểu Ca, nhưng Tiểu Ca thì coi như không thấy ánh mắt của ông.

Cuối cùng, Ngô Tam Tỉnh không nhịn được hỏi: "Tiểu ca, cậu xưng hô thế nào nhỉ?" Tiểu Ca ánh mắt đạm mạc nhìn vào lưng Lâm Nghị, dường như không nghe thấy Ngô Tam Tỉnh hỏi. "Tiểu ca, cậu định đi đâu thế?" "Tiểu ca, nói vài câu đi chứ?" "Tiểu ca..." Liên tục mấy câu, Tiểu Ca đều không thèm đếm xỉa đến Ngô Tam Tỉnh, chỉ nhìn chằm chằm vào Lâm Nghị, không nói một lời.

Đại Khuê thấy vậy cười nói: "Tam gia, ngài đừng hỏi nữa, tôi thấy gã này đúng là cái hũ nút, có đạp cho ba cái cũng chẳng rặn ra được lời nào đâu." Ngô Tam Tỉnh cũng cảm thấy tự chuốc lấy nhục, đành thôi không hỏi nữa.

Họ vừa im lặng thì Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng hỏi: "Lâm gia, chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu không?" Thấy Ngô Tam Tỉnh gọi Lâm Nghị là Lâm gia, Tiểu Ca cũng gọi theo.

Lâm Nghị đang lái xe, bật cười ha hả, nói: "Cái này ấy hả, trước đây chúng ta thực sự chưa từng gặp." Nghe Lâm Nghị nói vậy, Tiểu Ca lại im bặt.

Anh ta không nhớ trước đây đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy Lâm Nghị rất quen thuộc, hơn nữa còn là kiểu vô cùng quen thuộc, giống như trước khi bị mất trí nhớ, họ đã có rất nhiều trải nghiệm cùng nhau.

Trực giác mách bảo anh ta rằng đi theo Lâm Nghị có thể tìm lại ký ức đã mất, biết mình là ai và tại sao lại mất trí nhớ.

Cách nửa giờ sau, Tiểu Ca lại không nhịn được hỏi: "Chúng ta thực sự chưa gặp sao?" "Chưa." Tiểu Ca lại im lặng.

Ba người Ngô Tam Tỉnh ngồi cạnh trố mắt ra nhìn.

Ba người họ tò mò về thân thế của Tiểu Ca, hỏi han đủ điều thì cậu ta chẳng thèm đáp lấy một lời.

Kết quả là cái hũ nút này lại tò mò về Lâm Nghị đến vậy.

A...

Cái này...

Thật đau lòng quá mà.

Cả nhóm ngồi trên chiếc xe việt dã của Lâm Nghị, băng qua lưu vực sông Hoài, tiến sâu vào Sơn Đông, vượt qua đỉnh Ngọc Hoàng, đến tận vùng núi sâu Thái Nghi.

Đến Qua Tử Miếu ở Sơn Đông.

Ngôi miếu cổ này có lai lịch không hề nhỏ.

Nghe nói trong dòng sông ở đây từng có cát vàng, hạt vàng rất nhiều và có hình dạng giống như hạt dưa (qua tử), cho nên nhiều người mộ danh mà đến, tụ tập ở đây vớt vàng, sau đó định cư luôn, xây dựng từ đường miếu mạo, qua bao đời phồn thịnh.

Mọi người vì lý do hạt vàng năm xưa nên gọi nơi này là Qua Tử Miếu.

Tại Qua Tử Miếu, Lâm Nghị âm thầm đả tạp, nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau xuất phát về hướng Tây của ngôi miếu.

Lái xe khoảng 80 dặm, đến một thị trấn ngoại vi dãy núi Thái Nghi, gửi xe việt dã ở đó rồi thu dọn hành lý, ngồi xe bò tiếp tục đi về hướng Tây.

Rất nhanh họ đã theo chỉ dẫn của bản đồ đi tới trước một khúc sông rộng.

Muốn tiếp tục tiến lên thì cần phải băng qua sông, xuyên qua hang rắn phía trước.

Theo lời người địa phương, trong hang rắn trên sông này có một con xà tinh, ai vào cũng không thể sống sót trở ra, chỉ có một lão chèo thuyền là không sao cả.

Mọi người tìm thấy lão chèo thuyền đó.

Chỉ thấy bên cạnh lão chèo thuyền có một con chó đen lớn đang nằm phủ phục, sau khi tiền trao cháo múc, lão chèo thuyền thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Đại Khuê tò mò nói: "Mọi người nói xem tại sao lại thế nhỉ?

Chương 320

Người khác đều không xuyên qua được hang rắn đó, chỉ có lão ta là được?

Chuyện này có phải quá tà môn không?" Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm vào con chó đen của lão chèo thuyền, trầm ngâm một lát rồi nói: "Lão chèo thuyền này không đơn giản đâu, biết đâu lại là người cùng nghề." Khứu giác của Lâm Nghị nhạy bén hơn hẳn những người khác, anh liếc nhìn Tiểu Ca một cái.

Tiểu Ca đang nhìn chằm chằm vào anh, rõ ràng không hề bị những nghi hoặc trong lòng mọi người thu hút, cũng chẳng quan tâm đến thân thế lai lịch của lão chèo thuyền kia.

Tiểu Ca tò mò về mình đến thế sao?

Trong lòng Lâm Nghị có chút nổi da gà.

Sức hút của mình lớn thế sao?

Khiến cái hũ nút Tiểu Ca si mê đến vậy.

Trước đó anh nghĩ là do mình sở hữu huyết mạch Kỳ Lân phẩm chất cao hơn nên mới khiến Tiểu Ca cảm thấy quen thuộc.

Dù sao sau khi thức tỉnh, huyết mạch Kỳ Lân của anh phẩm chất không phải cao bình thường.

Hiện tại xem ra, có lẽ trong quá khứ, giữa anh và Tiểu Ca thực sự có chuyện gì đó chăng.

Thôi, nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì, cứ đổ đấu Thất Tinh Lỗ Vương Cung trước đã.

Lâm Nghị quét mắt nhìn con chó đen, khẽ nói: "Cái hang rắn đó

chắc là một cái hang xác (thi động), còn con chó đen này vì ăn thịt tử thi bên trong nên trên người có tử khí nồng nặc, cho nên thứ trong hang xác sẽ không làm hại nó, cả lão chèo thuyền kia nữa, tám phần cũng đã ăn thịt tử thi rồi." Ngô Tam Tỉnh cũng vỡ lẽ: "Hóa ra là vậy, hèn chi tôi cứ thấy lão chèo thuyền và con chó đen này không ổn!

Hóa ra cảm giác đó là do tử khí!

Tử khí trên người họ không nồng đậm bằng trên xác chết nên tôi không nhận ra rõ rệt, nhưng sau này sẽ có kinh nghiệm thôi." Phan tử và Đại Khuê nghe vậy sắc mặt biến đổi, có chút kỵ sợ nhìn lão chèo thuyền đang cởi dây neo.

Còn ánh mắt Ngô Tam Tỉnh lại rơi vào người Tiểu Ca, Tiểu Ca vẫn giữ thần sắc đạm mạc, không hề thấy một chút ngạc nhiên nào trên mặt anh ta. "Chẳng lẽ cậu ta cũng nhận ra rồi?" Ngô Tam Tỉnh càng lúc càng thấy Tiểu Ca bí ẩn, thậm chí ẩn ẩn cảm thấy Tiểu Ca có mối liên hệ thần bí nào đó với kẻ mà ông đang nghĩ đến.

Rất nhanh, lão chèo thuyền đã chuẩn bị xong xuống, năm người ngồi lên chiếc thuyền nhỏ của lão, hướng về phía hang rắn thần bí.

Trước khi vào hang rắn, lão chèo thuyền trưng ra một khuôn mặt tái nhợt gần như người chết, nói: "Tôi nói trước một câu, vào hang rắn rồi tuyệt đối đừng nhìn xuống nước, chỉ nhìn một cái thôi là đủ dọa các người phát điên đấy." Phan Tử không cho là đúng, đã trải qua vụ mộ huyết thi cùng Lâm Nghị, ngay cả huyết thi anh ta cũng thấy rồi, còn cái gì có thể dọa anh ta phát điên được nữa?

Còn Đại Khuê thì nghĩ lão chèo thuyền chỉ muốn vòi thêm tiền nên mới nói lời đe dọa, hù dọa người ta, vả lại gan anh ta nhỏ nên trong lòng thực sự rất bài xích. "Chúng tôi đâu phải trẻ con mà có thể dọa phát điên được?" Ngô Tam Tỉnh biết rõ nguy hiểm trong những chuyến đạo mộ là không thể dự báo trước, chuyện gì cũng có thể xảy

ra, liền nhắc nhở Đại Khuê: "Đại Khuê, hành động của chúng ta không phải chuyện đùa, không được lơ là." Tiểu Ca thì vô tư, hang xác nào anh ta cũng không sợ, thậm chí dường như anh ta chẳng biết sợ hãi là gì.

Trải qua nhiều chuyện, tâm thái của Lâm Nghị đã sớm vững vàng không thể hơn được nữa.

Ngay cả thi tiên anh cũng thấy qua rồi, huống hồ là cái hang xác nhỏ bé này?

Xuyên qua cửa hang xác chật hẹp là từng dãy quan tài âm u, từng luồng khí tức lạnh lẽo thấu xương từ trong hang truyền ra.

Tiến sâu vào hang xác, lòng sông cũng dần hẹp lại, trong hang cũng bắt đầu truyền ra những âm thanh kỳ lạ cực kỳ chói tai. "Tam...

Tam gia...

Đây là... tiếng gì vậy?" Đại Khuê nhát gan, nhìn thấy những cỗ quan tài ở lối vào đã có chút kinh hồn bạt vía rồi, giờ lại nghe thấy những tiếng động tà môn quỷ dị càng khiến anh ta sợ đến mức nói năng không lưu loát.

Ngô Tam Tỉnh cũng lắc đầu: "Tôi cũng không nghe ra được." Đúng lúc này, Phan Tử đột nhiên lên tiếng: "Tam gia, Lâm gia, lão chèo thuyền biến mất rồi!" "Lão ta đâu rồi?" Lúc này lòng Đại Khuê càng thêm hoảng loạn, đôi mắt điên cuồng nhìn quanh quất tứ phía.

Ngô Tam Tỉnh mặt đầy vạch đen, nói: "Lần này hỏng rồi, lão chèo thuyền biến mất, không có tử khí trên người lão, biết đâu trong hang xác này sẽ dẫn dụ thứ gì đó không sạch sẽ tới." Tiểu Ca cũng cảm nhận được nguy hiểm, anh ta hiếm khi lên tiếng, lập tức nói: "Mọi người đừng lên tiếng." Mọi người tức khắc im bặt.

Tiểu Ca thần sắc lạnh lùng, cơ thể hơi cúi xuống, giơ đôi ngón tay

ra, từ từ thò đầu ra khỏi thuyền nhỏ, đôi ngón tay đó cũng chậm rãi tiếp cận mặt nước.

Phập!

Tiểu Ca đột nhiên ra tay, ngay sau đó tay anh ta thu về, chỉ thấy giữa hai ngón tay là một con bọ cánh cứng đen ngòm. "Thi miết!" Ngô Tam Tỉnh vừa nhìn thấy thì trong lòng kinh hãi.

Lúc ở trong Huyết Thi mộ, họ cũng từng gặp thi miết, rất may mắn là khi đó họ đã kịp rời khỏi mộ.

Không ngờ lần này còn chưa xuống mộ mà đã gặp phải thi miết rồi!

Thi miết chuyên ăn thịt thối, chỗ nào càng nhiều tử thi thì thi miết càng đông!

Ngô Tam Tỉnh cầm đèn pin chiếu về vùng nước phía trước, chỉ thấy một màu đen kịt không thấy đáy. "Không lẽ... phía trước là một đàn thi miết sao?" Nghe Ngô Tam Tỉnh đoán vậy, Phan Tử và Đại Khuê đều hít sâu một hơi, tâm trạng lập tức căng thẳng. "Tam gia, xem ra ông nói đúng rồi đấy." Thị lực của Lâm Nghị vượt xa người thường, tôi đã sớm chú ý đến đàn thi miết kia.

Đàn thi miết ở không xa đang bơi về phía họ với tốc độ cực nhanh, tuy nhiên mục tiêu của chúng dường như không phải là chúng tôi.

Ngô Tam Tỉnh càng thêm nghi hoặc, hỏi: "Lâm gia, ý của cậu là đàn thi miết này đang di cư tập thể sao?

Sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này?" Ánh mắt Tiểu Ca u uẩn nhìn về phía đàn thi miết ở xa, thốt ra hai chữ: "Chạy nạn!" "Chạy nạn gì cơ?" Tim Đại Khuê đã treo ngược lên tận cổ. "Lâm gia..." Ngô Tam Tỉnh nhìn tôi, không biết nên nói gì. "Tiểu Ca nói không sai, đàn thi miết này đúng là đang chạy nạn, phía trước có thứ gì đó đang đuổi tới

phía chúng ta." Tôi cũng không mập mờ, đã từng thấy qua nhiều thứ như vậy, dù không cần nhìn, chỉ bằng cảm giác tôi cũng nhận ra sự bất thường. "A, chuyện này...

Lâm gia, vậy chúng ta phải làm sao?" Ngô Tam Tỉnh nhất thời lúng túng, "Phía trước không biết có nguy hiểm gì, lão lái thuyền cũng mất tích rồi, nếu tiếp tục đi tới..." Đang lúc ông ta nói chuyện, bỗng nghe thấy tiếng chuông đồng kêu đinh linh linh.

Tiếng chuông này mang đầy tính mê hoặc, nhưng Lâm Nghị và Tiểu Ca đều mang trong mình Kỳ Lân huyết mạch nên không hề hấn gì.

Ngô Tam Tỉnh thì cảm thấy hoa mắt chóng mặt, vai nặng trĩu, rồi cứ thế ngã nhào xuống nước.

Ngay sau đó, một con thi miết siêu khổng lồ cắn chặt lấy cánh tay Ngô Tam Tỉnh, nhất quyết không buông.

Tôi còn chưa kịp làm gì, Tiểu Ca đã đột ngột giơ ngón tay, đâm cực nhanh vào người con thi miết khổng lồ, trực tiếp đâm xuyên tâm nó.

Tôi khẽ gật đầu.

Tiểu Ca bình thường ít nói nhưng những lúc mấu chốt vẫn rất trượng nghĩa và đáng tin cậy.

Đúng là ngoài lạnh trong nóng.

Tốc độ ra tay này còn nhanh hơn cả tôi nữa.

Chậc chậc.

Tốt lắm, tốt lắm.

Đi chuyến này, mình tự nhiên lại có thêm một tay đấm vô địch.

Hắc hắc hắc.

Nhàn hạ hơn bao nhiêu.

Tiểu Ca dùng hai ngón tay kẹp xác con thi miết khổng lồ ra, quẳng lên thuyền.

Phan Tử và Đại Khuê cũng thuận thế kéo Ngô Tam Tỉnh từ dưới nước lên.

Cùng lúc Ngô Tam Tỉnh được kéo lên, một cái xác cũng nổi lên mặt nước.

Xác chết nằm sấp, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng qua quần áo có thể nhận ra đó chính là lão lái thuyền vừa mới mất tích!

Chương 321

Lúc này mọi người mới phát hiện, ở đuôi con thi miết khổng lồ lại có một chiếc chuông đồng cổ đã rỉ xanh.

Tiếng chuông mê hoặc lòng người vừa rồi chính là phát ra từ nó.

Chỉ cần lắc nhẹ một cái, ba người Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Đại Khuê đã có chút không chịu nổi. "Đừng lắc nữa!" Đại Khuê vốn nhát gan, bị tiếng chuông mê hoặc càng thêm hoảng loạn, liền dẫm một phát lên chiếc chuông đồng.

Vì chiếc chuông đã quá cũ kỹ nên bị gã dẫm nát vụn.

Và từ trong chiếc chuông, một con rết chui ra. "Sao trong chuông lại có rết?" "Hệ thống vĩnh sinh!" Tôi nhìn con rết rồi nói thẳng. "Hệ thống vĩnh sinh?

Đó là cái gì?" Ngô Tam Tỉnh vừa xử lý vết thương vừa nghi hoặc hỏi. "Hệ thống vĩnh sinh, hay còn gọi là hệ thống cộng sinh.

Trong chuông có rết, con rết thông qua chuông chui vào người thi miết, ăn nội tạng của nó, còn thi miết thì ăn thịt thối, cứ lặp đi lặp lại như vậy, thi miết và rết có thể sống mãi mãi." Tôi giải thích.

Ngô Tam Tỉnh nhìn con thi miết khổng lồ, nén đau ở vai, nói: "Thứ này ở đây ăn thịt thối, âm khí cực nặng, theo tôi thấy, chúng ta cứ để nó trên thuyền rồi đi tiếp.

Thật lòng tôi rất muốn xem phía trước rốt cuộc là nơi như thế nào!" Đại Khuê hỏi: "Tam gia, ông chắc chứ?

Vết thương của ông không sao chứ?" Ngô Tam Tỉnh nổi khí thế: "Chút thương tích này bõ bèn gì." "Tam gia, được đấy." Nhìn Ngô Tam Tỉnh đang lúc hăng máu, tôi cũng không khỏi gật đầu.

Ngô Tam Tỉnh có thể tạo được danh tiếng trên giang hồ rõ ràng cũng có điểm phi thường.

Có lẽ hiện giờ danh tiếng của ông ta chưa vang dội, nhưng mười năm, hai mươi năm sau, chắc chắn sẽ là nhân vật số một số hai trong Cửu Môn.

Đương nhiên, nếu Ngô Tam Tỉnh chịu đi theo tôi, tôi đảm bảo không quá mười năm, ngay cả Trương Nhật Sơn gặp ông ta cũng phải gọi một tiếng Tam gia!

Để con thi miết khổng lồ ở đầu thuyền mở đường, mọi người tiếp tục tiến lên.

Đi không bao lâu, liền thấy phía xa lấp lánh những đốm sáng xanh, khi lại gần, nơi có những đốm sáng đó hóa ra là những đống xương khô, còn ánh sáng xanh chính là lân quang quỷ dị tỏa ra từ chúng! "Tích thi địa!" Đến vùng đất tích tụ xác chết này, đám người Ngô Tam Tỉnh càng thêm cẩn thận.

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng hệ thống. [Đinh, địa điểm đả tạp thứ ba đã được làm mới: Mang nữ quỷ trong động xác ra ngoài, phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ!] Ặc ặc.

Thời buổi này lại thịnh hành kiểu làm việc tốt không để lại danh tính sao?

Lại bắt mình mang nữ quỷ ra khỏi động!

Mình có phải loại người tốt với nữ quỷ thế đâu?

Gặp phải nữ quỷ, tôi nhất định sẽ thiết diện vô tư, sát phạt quyết đoán, tuyệt không nương tay!

Mà nói đi cũng phải nói lại.

Chẳng biết nữ quỷ này có đẹp không.

So với Nữ Vương và Đại Tế Ti thì thế nào?

Rất nhanh, trên vách đá hai bên động xác xuất hiện hai cỗ quan tài pha lê.

Qua lớp pha lê, thấp thoáng có thể thấy quan tài bên trái có một cái xác nằm bên trong, còn quan tài bên phải thì trống rỗng, không có gì cả. "Chậc chậc, đồ tốt đấy!

Tuy chỉ là quan tài pha lê bình thường nhưng dù sao cũng là quan tài pha lê, ít nhiều cũng đáng giá chút điểm đạo mộ.

Đã nhìn thấy rồi thì Lâm gia ta đành miễn cưỡng thu nhận vậy." Khi thuyền nhỏ đi ngang qua, tôi đang chuẩn bị tay thu lấy quan tài pha lê thì đột nhiên Đại Khuê phát ra tiếng run rẩy. "Tam gia, mọi người mau nhìn xem kia là cái gì?" Vì quá căng thẳng nên giọng Đại Khuê đã biến đổi hẳn.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy cách thuyền không xa, một người áo trắng đang trôi nổi trên đống xương cốt.

Người áo trắng toát ra khí tức quỷ dị, mái tóc đen nhánh xõa xuống như thác nước.

Tiểu ca thấy vậy lập tức nhảy lên đầu thuyền, rút ra một con dao nhỏ, rạch lòng bàn tay, rồi theo cánh tay vung mạnh, một giọt máu tươi bắn ra từ lòng bàn tay, rơi chuẩn xác lên đầu nữ quỷ áo trắng.

Thấy cảnh này, tôi xoa xoa mũi, chẳng biết nói gì hơn.

Tiểu ca những năm tám mươi, còn chưa có Hắc Kim Cổ Đao, muốn phóng máu toàn phải dùng dao nhỏ, thật đúng là vất vả quá.

Nữ quỷ áo trắng dính phải máu Kỳ Lân của Tiểu ca, toàn thân bốc lên màn sương trắng, giống như bị phá vỡ màn nước, nhanh chóng thu nhỏ lại, quỳ sụp xuống đất, vô số thi trùng từ dưới vạt áo trắng bò ra.

Tiểu ca sau khi vảy máu thì có vẻ như bị trọng thương, sắc mặt trở nên khó coi, ngồi bệt xuống thuyền, một tay vịn mạn thuyền, thở hồng hộc.

Dù vậy, Tiểu ca vẫn nhắc nhở mọi người: "Mau đi đi, tuyệt đối đừng quay đầu lại." Phan tử nghe xong lập tức cùng Đại Khuê cầm mái chèo, chèo thật nhanh.

Lâm Nghị tùy tay vẫy một cái, thu nữ quỷ vừa bị Tiểu ca đánh thương vào trong nhẫn không gian, thuận tiện thu luôn cả hai cỗ quan tài pha lê.

Làm xong những việc đơn giản đó, tôi nhẹ nhàng vỗ vai Tiểu ca, hỏi: "Tiểu ca, anh không sao chứ?" Được tôi vỗ vai, Tiểu ca cảm thấy một luồng khí ấm áp chảy vào cơ thể mình, những tổn thương do việc vảy máu gây ra đang hồi phục với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã khỏe hẳn!

Tiểu ca nghi hoặc nhìn tôi, cảm giác quen thuộc đó ngày càng rõ rệt. "Chúng ta thực sự chưa từng gặp nhau sao?" "Chưa." "Không thể nào, chúng ta nhất định đã gặp nhau ở đâu đó!" "Được rồi, anh nói gặp rồi thì là gặp rồi vậy." Thấy Tiểu ca cố chấp như thế, tôi hiếm khi thỏa hiệp.

Tiểu ca hỏi tiếp: "Vậy chúng ta đã gặp nhau ở đâu?" Lâm Nghị: "???" Tôi mà biết gặp nhau ở đâu thì tôi đã nói rồi.

Thế là tôi đánh trống lảng: "Máu của anh không giống người bình thường, rất quý giá, nên đừng lãng phí như vậy." Tiểu ca: "Anh biết điều này, vậy nên chúng ta chắc chắn đã gặp nhau, có thể nói cho tôi biết không?" Tôi bất lực, đành giả bộ thần bí đối phó: "Khi thời cơ đến, anh tự nhiên sẽ biết thôi." Tiểu ca gật đầu: "Tôi hiểu rồi.

Cảm ơn anh." Tuy không biết vừa rồi Lâm Nghị đã làm gì, nhưng thủ pháp có thể khiến anh ta hồi phục nhanh như vậy tuyệt đối không

phải người bình thường có thể sở hữu.

Anh ta biết máu mình khác người, dù bị thương nặng đến đâu cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Vừa rồi tuy bị thương nhưng anh ta cũng hiểu không bao lâu sau sẽ khỏi hẳn.

Nhưng thủ pháp của Lâm Nghị còn hiệu quả hơn cả máu của anh ta, điều này khiến anh ta càng khẳng định rằng đi theo Lâm Nghị sẽ giải khai được những nghi hoặc trong lòng.

Tôi nói: "Khách sáo rồi." Đúng lúc này, Ngô Tam Tỉnh không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, sau khi ngoái đầu thử vài lần, cuối cùng cũng thực sự quay đầu nhìn về phía nữ quỷ áo trắng lúc nãy. "Đừng nhìn!" Tiểu ca thấy vậy lập tức nhắc nhở. "Sao thế?

Có thấy gì đâu?" Ngô Tam Tỉnh thấy Tiểu ca căng thẳng như vậy thì ngạc nhiên hỏi.

Thấy Ngô Tam Tỉnh không sao, Tiểu ca cũng nhìn ra phía sau, phát hiện con nữ quỷ áo trắng kia đã biến mất không dấu vết.

Sau đó, ánh mắt anh ta dừng lại trên người Lâm Nghị.

Trực giác mách bảo anh ta rằng sự mất tích của nữ quỷ có liên quan đến Lâm Nghị.

Tôi khẽ mỉm cười: "Chắc là thứ đó thấy Tiểu ca lợi hại quá nên chạy mất rồi, chúng ta mau ra khỏi động xác rồi tính tiếp." Đám người Ngô Tam Tỉnh thì không sao, kinh nghiệm của họ chưa phong phú nên không nhận ra điểm bất thường.

Nhưng Tiểu ca thì không dễ lừa như vậy.

Tiểu ca biết chuyện không phải như lời Lâm Nghị nói, anh ta chỉ tạm thời đánh lui nó, khiến họ chỉ cần không nhìn thẳng vào nó thì nó

không thể ra tay.

Tuy anh ta biết nhưng anh ta lại không nói, cứ thỉnh thoảng lại tò mò liếc nhìn Lâm Nghị vài cái.

Hễ anh ta nhìn là tôi lại mỉm cười với anh ta.

Chương 322

Cứ như vậy, nhóm năm người nhanh chóng ra khỏi động xác.

Sau khi rời khỏi động, tôi thả nữ quỷ ra rồi âm thầm đả tạp.

Còn về việc nữ quỷ trông như thế nào, sau khi thả xong tôi mới sực nhớ là mình quên chưa nhìn.

Hazzi.

Tất cả là tại Tiểu ca.

Cứ nhìn mình suốt làm gì không biết.

Đi xuyên qua động xác, vượt qua dòng sông, ở vị trí cách đó vài dặm phát hiện một ngôi làng nhỏ.

Mọi người quyết định nghỉ lại làng một đêm, mai mới xuất phát.

Ngôi làng không lớn, dân làng thì rất nhiệt tình, dù sao Lâm Nghị tôi cũng đưa nhiều tiền quá mà.

Trong làng còn có một người lạ khác.

Người lạ này là một cô gái nhỏ, khoảng tầm hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, hoạt bát đáng yêu, má bánh bao tròn trịa.

Cô gái sau khi thấy nhóm của Lâm Nghị đến thì không ngừng thăm dò trước mặt năm người.

Cuối cùng cô ta cũng bài ngửa với chúng tôi.

Cô ta tên là Trần Văn Tú, cùng đi với một nhóm đổ đấu đến đây, còn nghe ngóng được gần đây có một ngôi mộ cổ!

Truyền thuyết kể rằng, ngôi mộ cổ đó chôn cất một vị thần tiên, quy mô bên trong không kém gì hoàng lăng, nhưng một lần sạt lở núi

đã vùi lấp ngôi mộ, lại xuất hiện hơn một trăm cái đầu người, chính là Quỷ Đầu Khanh trong truyền thuyết!

Cô gái quá nhiệt tình, Ngô Tam Tỉnh cũng nhiệt tình đáp lại.

Đặc biệt là khi Ngô Tam Tỉnh vừa báo tên, cô gái liền kinh ngạc, bày tỏ đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu, thường nghe người lớn trong nhà nhắc đến Ngô Tam Tỉnh.

Qua lại một hồi, Ngô Tam Tỉnh cũng biết được cô gái tên Trần Văn Tú này cũng là người trong Cửu Môn.

Trần gia của Cửu Môn, em họ của Trần Văn Cẩm!

Hay lắm, cái này làm Ngô Tam Tỉnh sướng rơn, hóa ra đều là người một nhà.

Phải nói là Trần Văn Tú rất biết cách nói chuyện, Ngô Tam Tỉnh lớn bằng ngần này mà chưa có đối tượng cưới vợ, nhất thời ông ta có cảm giác mình sắp yêu rồi.

Nhìn Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Tú trò chuyện trên trời dưới biển, tôi chỉ cười không nói.

Chẳng biết sau này nếu Ngô Tam Tỉnh gặp lại Trần Văn Cẩm thì có còn tóe lửa tình yêu nữa không đây.

Hắc hắc hắc.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Trần Văn Tú, Ngô Tam Tỉnh đã sớm đầu hàng vô điều kiện.

Phan Tử và Đại Khuê thì cứ theo Ngô Tam Tỉnh mà làm.

Còn tôi và Tiểu ca thì chẳng quan tâm đến lai lịch của Trần Văn Tú.

Cô ta có phải người Trần gia hay không, đến đây mục đích gì cũng mặc.

Chỉ cần không ngáng đường thì chuyện gì cũng dễ thương lượng, nếu ngáng đường thì Lâm gia ta cũng không nể mặt.

Tuy nhiên, điều đáng chú ý chính là nhóm đổ đấu mà Trần Văn Tú nhắc đến.

Rõ ràng đã có một nhóm đổ đấu đến đây trước họ một bước, rất có khả năng nhóm đó đã vào mộ rồi!

Bí mật về bản lụa Chiến Quốc xem ra không chỉ mình Lâm Nghị tôi biết mà còn có kẻ khác biết. "Là 'Hắn' sao?" Cái tên 'Hắn' này vô cùng thần bí.

Theo lý mà nói, lần này họ tiến vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung sớm hơn tuyến thời gian trong nguyên tác hơn hai mươi năm, không thể nào có người nhanh chân đến trước được.

Nhưng sự thật là đúng là có kẻ đến trước tôi một bước.

Xem ra kẻ mà Lão Cửu Môn nhắc tới đúng là có chút bản lĩnh, mạng lưới thông tin rộng thật! "Đã muốn đối đầu thì đối đầu thôi.

Cái kẻ 'Hắn' từng hủy hoại Trương gia ấy." Sau khi Trần Văn Tú đã hòa nhập hoàn hảo vào nhóm, sáng sớm hôm sau, mọi người tiếp tục xuất phát theo bản đồ.

Tại vị trí bản đồ chỉ dẫn, mọi người dừng lại.

Ngô Tam Tỉnh sắp xếp Đại Khuê và Phan Tử nối từng đoạn xẻng Lạc Dương lại để thăm dò dưới lòng đất, nhưng đất mà xẻng Lạc Dương mang lên lại ứa ra chất lỏng đỏ như máu! "Lại là một Huyết Thi mộ!" Ngô Tam Tỉnh kinh hãi.

Trải nghiệm Huyết Thi mộ mấy ngày trước vẫn còn mồn một trước mắt, ai ngờ giờ lại gặp thêm một cái nữa! "Không có gì, điều này cũng chứng tỏ mộ quý tộc thời Chiến Quốc đang ở gần đây thôi." Tôi chẳng hề thấy ngạc nhiên.

Dù sao tôi cũng biết Huyết Thi trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung lợi hại hơn Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh nhiều.

Cái xác Huyết Thi đó có thể khiến Tiểu ca phải quỳ xuống đấy!

Lúc này Tiểu ca còn chưa có Hắc Kim Cổ Đao, phỏng chừng chưa phải đối thủ của nó.

Tôi nhìn Trần Văn Tú, hỏi: "Cô nói có một nhóm đổ đấu đến đây trước chúng tôi đúng không?" "Đúng vậy." "Vậy cũng tốt, đỡ cho chúng ta công đào hố đào.

Mọi người chia nhau ra tìm xem có hố đào nào mới không." "Lâm gia, ý tưởng của cậu được đấy." Ngô Tam Tỉnh cũng sáng mắt lên, trước đó ông ta còn chút lo lắng, giờ xem ra có người thay mình dò xem nước trong cái Huyết Thi mộ này sâu bao nhiêu rồi!

Rất nhanh, mọi người phát hiện ra trại đóng quân của nhóm đổ đấu kia.

Tôi đơn giản liếc nhìn một cái.

Phải nói nhóm này cực kỳ chuyên nghiệp.

Trại đóng quân rất bài bản, mang phong cách doanh trại quân đội, trong trại còn đủ loại vật tư.

Tuy nhiên trong trại không có một bóng người, rõ ràng nhóm đó đã xuống mộ rồi!

Nhìn dấu vết trong trại, chắc phải mấy ngày rồi không có người quay lại, xem ra những người vào Huyết Thi mộ mười phần thì tám chín phần đã chết mất xác bên trong rồi.

Nhận thấy tính nghiêm trọng của sự việc, Ngô Tam Tỉnh đề nghị đào hố ngay vị trí đất máu, trực tiếp tiến vào mộ thất chính để tránh những rủi ro không đáng có.

Chỉ cần không phải tự tay đào hố, tôi thế nào cũng được.

Phan Tử và Đại Khuê thì xắn tay áo lên hùng hục làm.

Chỉ trong bốn năm tiếng đồng hồ, đào sâu được bảy tám mét, cuối cùng cũng chạm tới tường mộ!

Ngô Tam Tỉnh thấy Trần Văn Tú là con gái đi đổ đấu không tiện, liền đề nghị cô ta ở trên tiếp ứng, tránh đi vào vết xe đổ của nhóm trước!

Tôi mỉm cười, không nói gì.

Biết đâu cái người tiếp ứng trên kia của nhóm trước chính là cô ta thì sao?

Đương nhiên với tôi thì chẳng quan trọng.

Khi họ chuẩn bị xuống mộ, trong đầu tôi vang lên tiếng hệ thống. [Địa điểm đả tạp thứ tư đã được làm mới: Đả tạp sau khi thu hồi Huyết Thi, phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ.] Ái chà.

Hệ thống bắt đầu chơi khăm mình rồi đây.

Chương 323

Thu hồi Huyết Thi?

Rõ ràng là bắt mình phải xử đẹp con Huyết Thi đó mà.

Không giết được nó thì thu hồi kiểu gì?

OK OK.

Sau khi năm người xuống mộ.

Phải nói là Thổ Phu Tử không thể so được với Mặc Kim hay Phát Khâu.

Mặc Kim Phát Khâu có thể dùng Thiên Tinh Phong Thủy Tầm Long Quyết để vào thẳng mộ thất chính.

Thổ Phu Tử cứ thấy đất máu là đào xuống, tưởng là mộ thất chính, kết quả lại đào trúng một đường hầm mộ.

Đi dọc theo hầm mộ xuống dưới là một cánh cửa đá khổng lồ, hai bên cửa đá đặt hai bức tượng thần thú bằng đá.

Ngô Tam Tỉnh thấy cánh cửa này liền nảy ra cách giải, nói: "Phan Tử, Đại Khuê, hai cậu xem thử trong miệng hai con thần thú này có cơ quan không?" "Tam gia, ông thần thật đấy, đúng là có thật!" Ngô Tam Tỉnh dặn dò: "Hai cậu cùng lúc ấn cơ quan, chắc là mở được cánh cửa này!" Khi Phan Tử và Đại Khuê cùng lúc ấn cơ quan, chỉ nghe tiếng 'ầm ầm' vang dội, cánh cửa đá chuyển động sang hai bên. "Được đấy." Tôi mỉm cười khen một câu đơn giản. "Hắc hắc.

Chút tiểu xảo thôi mà." Được tôi khen, Ngô Tam Tỉnh lại có chút ngại ngùng, trở nên khiêm tốn hẳn.

Cứ như vãn bối được trưởng bối khen ngợi vậy.

Tuy nhiên, sau cửa đá thì trái phải đều cụt đường, phía trước chỉ có một cánh cửa, vách lại bị gạch đá chặn kín.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy bảo Phan Tử: "Phan Tử, chuẩn bị búa, đập nát chỗ gạch này đi!" Phan Tử lấy búa từ trong ba lô ra, chuẩn bị đập.

Tiểu ca đột nhiên nói: "Đừng động!" Phan Tử ngẩn ra, nhìn Ngô Tam Tỉnh chờ lệnh.

Tiểu ca không thèm để ý họ, tự mình bước lên, ngón tay khẽ rà soát trên các viên gạch.

Ngô Tam Tỉnh cũng ngơ ngác, ngạc nhiên hỏi: "Lâm gia, Tiểu ca đang làm gì vậy?" Tôi liếc nhìn đống gạch rồi nói: "Cánh cửa này có lớp ngăn phòng trộm, tất cả gạch chỉ có thể rút ra ngoài chứ không được đẩy vào trong.

Cũng không được đập.

Lớp ngăn bên trong đổ đầy axit mạnh, nếu lúc nãy Phan Tử giáng một búa xuống thì giờ chắc đã bị axit ăn mòn đến mức không còn hình người rồi." Nghe đến đây, dù Phan Tử có gan dạ đến mấy cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Ngô Tam Tỉnh rùng mình, nhìn sâu vào Tiểu ca, khẽ hỏi: "Lâm gia, anh ta cũng nhìn ra được sao?" Tôi gật đầu: "Đúng vậy." Trong lúc mọi người đang nói chuyện, bỗng nghe thấy tiếng 'xè xè', giống như tiếng kim loại va chạm.

Lúc này mọi người mới chú ý, hóa ra Tiểu ca đang dùng đôi ngón tay thăm dò của mình hoạt động trên khe gạch! "Tường gạch này khít rịt không một kẽ hở, làm sao chúng ta có thể rút gạch ra ngoài được?" Đột nhiên, hai ngón tay Tiểu ca vận lực, lại dùng chính đôi ngón tay đó đâm mạnh vào tường rút ra một viên gạch.

Đám người Ngô Tam Tỉnh nhìn mà ngây người.

Chỉ cần kẹp mép gạch mà rút ra được cả viên.

Đây có thực sự là việc con người làm được không?

Ngô Tam Tỉnh chấn động vô cùng, hỏi: "Lâm gia, Tiểu ca này rốt cuộc là ai vậy?

Lúc nãy không phải cậu bảo là cậu đã gặp anh ta sao?" Tôi nhún vai: "Lúc đó tôi bốc phét đấy." Tiểu ca nghe tôi nói về mình, người hơi nghiêng lại, nín thở, đến việc đang làm cũng dừng lại.

Tôi đổi giọng ngay: "Đột nhiên tôi lại nhớ ra rồi, nhưng chuyện này liên quan đến rất nhiều bí mật nên không tiện nói ra." Ngô Tam Tỉnh gật đầu đầy ẩn ý: "Hóa ra là vậy.

Nói về bí mật thì trên người Lâm gia cậu cũng không ít đâu.

Tôi nghe nói ở thủ đô có một nhân vật thần bí đã dùng giá trên trời để giành lấy bản lụa Chiến Quốc từ tay Trương Nhật Sơn của Cửu Môn và Hoắc lão thái thái của Hoắc gia, nhân vật thần bí đó chính là cậu phải không?" Tôi thản nhiên cười: "Tam gia tin tức cũng nhanh nhạy gớm, mới có mấy ngày mà đã nắm được tin rồi." Tôi không thấy lạ, vì cái giá trên trời như vậy trong giới cổ ngoạn sẽ lan truyền cực nhanh.

Ngô Tam Tỉnh rất ngạc nhiên: "Cậu kết oán với Trương Nhật Sơn mà còn dám xuất hiện ở Hàng Châu, gan cũng to thật đấy.

Nhưng nghĩ kỹ lại, với thủ đoạn của cậu thì đúng là không cần sợ Trương Nhật Sơn, chỉ là kẻ đứng sau Trương Nhật Sơn mới là nhân vật không dễ chọc vào đâu." Tôi bình thản đáp: "Chẳng sao cả." Nhìn thái độ và khí chất này của tôi, Ngô Tam Tỉnh trong lòng nể phục không để đâu cho hết.

Đối mặt với Trương gia Cửu Môn mà dám nói vậy, trên đời này

chắc cũng chỉ có vị Lâm gia này. 'Cắc cắc cắc'.

Trong lúc họ nói chuyện, Tiểu ca đã rút ra được bảy tám viên gạch. "Này, có xẻng Lạc Dương không?" Tiểu ca quay người, sắc mặt đạm mạc nhìn tôi.

Ennn.

Lúc mới gặp còn gọi mình là Lâm gia.

Giờ biết tên mình rồi thì chỉ gọi mỗi chữ 'này'.

Nếu là người khác chắc tưởng Tiểu ca có ý kiến gì với mình rồi.

Nhưng tôi hiểu tính Tiểu ca, cách nói chuyện vốn vậy, rất dễ bị người khác hiểu lầm.

Tôi đưa xẻng Lạc Dương cho Tiểu ca, anh ta ra hiệu mọi người tránh sang một bên, sau đó từ kẽ hở của viên gạch vừa rút ra, đâm thủng lớp ngăn bên trong. 'Xè' một tiếng.

Axit mạnh trong lớp ngăn dính vào xẻng Lạc Dương, chiếc xẻng lập tức bốc khói trắng nồng nặc, nhanh chóng bị tan chảy.

Nhưng Tiểu ca ra tay cực nhanh, rút xẻng ra ngay lập tức, một lượng lớn axit hội thành dòng nước phun ra từ lỗ thủng, chảy xuống đất, phát ra tiếng 'xèo xèo'.

Nhìn mặt đất đầy axit, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Phan Tử dùng búa đập vỡ cánh cửa gạch, mọi người mới thực sự bước vào trong cổ mộ.

Giữa mộ thất đặt một cái đỉnh lớn, trên bệ đá đặt đỉnh khắc những hoa văn phức tạp cổ xưa cùng các ký tự cổ.

Mọi người tản ra quan sát xung quanh, đột nhiên Phan Tử mừng rỡ reo lên: "Tam gia, cái đỉnh này có đồ quý!" Ngô Tam Tỉnh và Đại Khuê lập tức chạy tới, bên trong đỉnh có không ít đồ quý bám đầy bụi

bặm, ngoài ra còn có một xác chết khô không đầu.

Còn Tiểu ca thì nhìn chằm chằm vào cái thạch quan quỷ dị phía sau cái đỉnh lớn đó.

Nhìn cái thạch quan này, Tiểu ca thận trọng bước tới.

Còn tôi thì âm thầm đối chiếu với bản đồ Thất Tinh Lỗ Vương.

Phan Tử đã mất kiên nhẫn trèo lên đỉnh lớn, lấy một món đồ quý ra, trong khi Tiểu ca với thần tình nghiêm túc quát lớn: "Đừng động!" Tôi thản nhiên ung dung, tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu ca có thể cảm nhận được thứ bên trong thạch quan, rõ ràng Phan Tử lấy đồ trong đỉnh đã làm thứ trong thạch quan nổi giận. "Cắc cắc cắc, cắc cắc cắc." Lúc này, miệng Tiểu ca phát ra những âm thanh kỳ quái, dường như đang giao tiếp với thứ trong thạch quan. "Tống ngữ?" Tôi đầy hứng thú nhìn Tiểu ca đang nói chuyện với thứ trong quan tài.

Tống ngữ này nói khó cũng chẳng khó, nói dễ cũng chẳng dễ.

Tôi thì không rành lắm, trước đây tôi có thể nói chuyện với 'Tống tử' chủ yếu là vì linh hồn quỷ bên trong.

Còn về việc con 'Tống tử' trong thạch quan này thành phần thế nào, tôi cũng chưa rõ lắm. "Họ đang nói gì, hai người nghe hiểu không?" Tôi thầm hỏi Nữ Vương và Đại Tế Ti. "Nghe hiểu chứ." Nữ Vương và Đại Tế Ti đồng thanh đáp.

Nữ Vương và Đại Tế Ti lại nghe hiểu được, xem ra Tống ngữ là ngôn ngữ chung của những thực thể như họ rồi. "Họ nói gì vậy?" Tôi hỏi.

Chương 324

Có hai tay phiên dịch đi kèm, hắc hắc, không dùng thì phí. "Thứ trong thạch quan bảo mình cút nhanh đi, nếu không sẽ giết chết tất cả chúng ta." "Còn nữa, còn nữa, thái độ nó hống hách lắm, nó bảo cái kẻ lấy đồ quý kia hôm nay chắc chắn phải chết ở đây." "Đúng thế, đúng thế, Tiểu ca đang cầu xin nó cho chúng ta tiếp tục xuống mộ và hứa sẽ không động vào bất cứ thứ gì trong mộ này nữa.

Đồng thời sẽ rời đi trước khi trời tối." "Thứ trong thạch quan coi thường Tiểu ca, bắt Tiểu ca phải quỳ xuống thì mới miễn cưỡng đồng ý yêu cầu.

Nó còn bảo nếu không quỳ sẽ giết sạch tất cả chúng ta ở đây." Nữ Vương và Đại Tế Ti thay nhau kể lại cuộc đối thoại giữa Tiểu ca và con Huyết Thi trong quan tài.

Và lúc này.

Hai chân Tiểu ca đột nhiên khuỵu xuống, cuối cùng anh ta quyết định quỳ xuống trước con Huyết Thi.

Nhưng khi đầu gối anh ta mới quỳ xuống được một nửa, tôi liền đưa chân ra đỡ lấy đầu gối Tiểu ca.

Tôi cảm thấy mu bàn chân mình trĩu nặng, trên người Tiểu ca truyền đến một sức nặng khác thường, vô cùng nặng nề.

Chẳng trách Tiểu ca cầm nổi Hắc Kim Cổ Đao, chỉ riêng trọng lượng cơ thể này đã không phải người thường so được rồi.

Nhưng đối với tôi, bấy nhiêu chẳng thấm tháp gì.

Tôi khẽ hất chân lên, đầu gối Tiểu ca không tự chủ được mà đứng thẳng dậy.

Tôi thản nhiên nói: "Tiểu ca, quỳ trước thứ này không đáng đâu." Chưa đợi Tiểu ca lên tiếng, thứ trong thạch quan đã không đợi nổi nữa.

Cái thạch quan đó kêu 'ầm ầm', nắp quan tài rung bần bật trên thạch quan, từng luồng hàn khí tỏa ra, nhiệt độ trong mộ thất dường như giảm xuống mấy độ.

Tiểu ca nhìn cái thạch quan đang rung chuyển, miệng lại phát ra Tống ngữ, nỗ lực giao tiếp với thứ bên trong.

Nhưng rõ ràng là cái thứ trong quan tài kia không định nể mặt Tiểu ca nữa rồi. 'Rầm' một tiếng, nắp thạch quan bị hất tung lên.

Trong khoảnh khắc, một lượng lớn hàn khí tràn ra, hình thành một màn sương đen kịt, ngay lập tức đám người Ngô Tam Tỉnh cảm thấy nổi da gà khắp người, hai chân run rẩy không tự chủ được, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi điên cuồng khó tả. 'Phịch!' 'Phịch!' 'Phịch!' Ba tiếng liên tiếp, ba người Ngô Tam Tỉnh không còn kiểm soát nổi đôi chân mình nữa, tất cả đều quỳ sụp xuống đất.

Ánh mắt Tiểu ca lạnh băng, sự việc đã đến mức không thể cứu vãn, anh ta định rút dao rạch tay lần nữa nhưng đã bị tôi ngăn lại. "Tiểu ca, thứ bên trong này không dễ đối phó như con 'Khôi' trong động xác đâu, cứ để tôi đi." Tôi thản nhiên nói, dáng vẻ không chút vội vàng.

Tiểu ca nhìn tôi rồi gật đầu: "Được!" Từ thái độ của Tiểu ca, tôi thấy anh ta không hề nổi giận vì lúc nãy tôi ngăn cản dẫn đến tình cảnh khó khăn hiện tại.

Nếu là người khác chắc đã đổ hết tội lên đầu tôi rồi, nhưng Tiểu ca thì hoàn toàn không nghĩ vậy.

Sau khi gật đầu, Tiểu ca quay người túm lấy Ngô Tam Tỉnh, tay

kia túm lấy Đại Khuê, rồi hét bảo Phan Tử: "Mau đứng dậy đi theo tôi!" Phan Tử không hổ danh là quân nhân xuất ngũ, dưới áp lực cực lớn từ thứ trong thạch quan, gã nghiến chặt răng, cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng để đứng dậy.

Ngô Tam Tỉnh chỉ kém Phan Tử một chút, ông ta cũng cố gắng trấn tĩnh lại, nhưng bị Tiểu ca túm lấy như vậy, ông ta phát hiện mình chẳng còn sức mà phản kháng.

Còn Đại Khuê, tuy tướng tá lực lưỡng nhưng nhát gan, giờ cảm thấy mình như sắp nổ tung, đại não trống rỗng, mặc kệ Tiểu ca lôi đi. "Đây chính là Tiểu ca sao?" Nhìn thấy trước khi đi Tiểu ca vẫn không quên mang theo đồng đội, tôi không khỏi gật đầu.

Như vậy cũng tốt, để mình tiện dọn dẹp chiến trường.

Thấy Tiểu ca định đưa ba người kia chạy trốn, thứ trong thạch quan không định để họ rời đi.

Một luồng sương đen từ trong thạch quan vươn ra, lao thẳng về phía bốn người Tiểu ca. "Lão già này, coi thường Lâm gia ta quá đấy hả?" Tôi rảo bước tới, tung một cú đá sấm sét vào thạch quan. 'Ầm!' Cái thạch quan to lớn nặng ít nhất bốn năm nghìn cân trực tiếp bị tôi đá bay đi, đập mạnh vào tường mộ.

Theo một tiếng nổ lớn, cỗ thạch quan đó vỡ vụn, khói bụi bốc lên mù mịt, luồng sương đen đang truy đuổi đám người Tiểu ca cũng theo đó mà tan biến.

Tiểu ca nghe tiếng động dữ dội sau lưng, không nhịn được quay đầu liếc nhìn một cái, thấy cái thạch quan đã bị đập nát bấy, anh ta thoáng kinh ngạc rồi thầm thở phào, tiếp tục đưa người chạy thoát. "Cắc cắc cắc." Từ trong đống đổ nát của cái thạch quan vỡ vụn phát ra tiếng của 'Tống tử', sau đó là một tràng tiếng sột soạt, một cánh tay đẫm máu vươn ra từ đống đổ nát. "Chủ nhân, nó đang chửi ngài đấy,

chửi khó nghe lắm!" Nghe thấy tiếng của 'Tống tử', Đại Tế Ti lập tức bán đứng 'đồng bọn' ngay.

Khá khen cho mày!

Ghê thật đấy.

Lâm gia ta từng thấy qua bao nhiêu đại tống tử rồi, mà chưa thấy con nào dám chửi Lâm gia ta cả!

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Lâm Nghị lướt qua, xuất hiện trước đống đổ nát của quan tài đá, ngay sau đó tung một cú đá vào cánh tay đẫm máu kia.

Rắc!

Sức mạnh của Lâm Nghị quá lớn, dù là cánh tay đầy vảy máu này cũng bị anh đá gãy từ khuỷu tay.

Cánh tay rời khỏi thân thể va vào tường mộ, sau đó bị đập nát bấy thành một đống bùn nhão. "Cạch cạch cạch cạch!" Huyết thi bị đứt một tay nổi trận lôi đình, oanh một tiếng, đống đá vụn trên người nó bị chấn văng ra, bắn thẳng về phía Lâm Nghị.

Lâm Nghị tùy ý phất tay, một màn chắn kim quang hiện ra trước mặt, toàn bộ đá vụn va vào màn chắn đều bị chặn lại rồi vỡ thành cám.

Và lúc này con huyết thi kia cũng hoàn toàn hiện ra trước mặt Lâm Nghị.

So với con này, con huyết thi ở mộ Tiêu Tử Lĩnh đúng là kém xa.

Toàn thân nó đỏ lòm máu, trông cực kỳ khủng khiếp và tanh rưởi.

Điều quan trọng là qua lớp vỏ đẫm máu, thấp thoáng có thể nhìn rõ mạch máu và kinh lạc bên trong.

Ngũ quan trên đầu huyết thi đều hiện rõ, đặc biệt là đôi mắt kia!

Đôi mắt đỏ rực như máu, hầu như không khác gì mắt người, chỉ là mắt người có màu trắng đen, còn mắt nó lại là màu hồng đen. "Chủ nhân, nó... nó lại chửi anh kìa~~" Đại Tế Ti tức giận bĩu môi mách với Lâm Nghị. "Cái đồ không biết tiếp thu, thôi bỏ đi, Lâm gia ta sẽ nhanh chóng tiễn mày lên đường." Trong lúc nói chuyện, trong tay Lâm Nghị đã xuất hiện một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Theo một vệt ô quang lướt qua, Hắc Kim Cổ Đao còn chưa ra khỏi vỏ đã chém trúng cổ con huyết thi.

Phụt!

Cái đầu của con huyết thi vừa mới hung thần ác sát kia đã bị anh một đao chặt đứt.

Tuy nhiên, sức sống của con huyết thi này dai dẳng lạ thường, dù đầu đã bị chặt nhưng thân thể nó vẫn điên cuồng lao về phía Lâm Nghị, sau đó bị Lâm Nghị đá bay ra ngoài.

Còn cái đầu của huyết thi thì bị Lâm Nghị nắm trong tay. "Cạch cạch cạch..." Cái đầu huyết thi mất thân thể, miệng hơi mở ra, vẫn không ngừng thốt ra ngôn ngữ tống tử. "Chủ nhân, đến nước này rồi mà nó vẫn còn chửi anh!" Đại Tế Ti tức đến nghiến răng nghiến lợi, giậm chân bình bịch.

Đúng là quá không biết điều!

Lâm Nghị nghe vậy, bấm quyết, giơ tay chỉ một cái vào trán huyết thi.

Thần Châu Trấn Thi Phù đã được anh sử dụng đến mức lô hỏa thuần thanh.

Chỉ với một chỉ của anh, con huyết thi vừa nãy còn đang chửi rủa lập tức tịt ngòi, ngay cả cái xác đang vùng vẫy lung tung của nó cũng đứng yên bất động. "Muội muội, em có nghe nhầm không?

Chương 325

Con huyết thi đó thật sự chửi chủ nhân sao?" "Nữ Vương tỷ tỷ, em nghe rõ rành rành, không sai được đâu!

Nó chửi chủ nhân là 'ngưu bút' (đỉnh vãi), chị nghĩ xem, ngưu cái gì mà ngưu, chửi thật sự quá khó nghe!

Em sắp tức chết rồi." Lâm Nghị: "À... ra là vậy." Nữ Vương: "Ách, muội muội, sau này theo tỷ tỷ học cho tốt quốc ngữ nhé." Dẫu sao thì anh cũng đã phân thây con huyết thi rồi, nó chửi cái gì không còn quan trọng nữa.

Chỉ là anh thấy từ khóe mắt huyết thi, không biết từ lúc nào đã chảy xuống hai hàng huyết lệ.

Nữ Vương: "Chủ nhân, vừa rồi con huyết thi này tự xưng là Chu Mục Vương, nắm giữ đạo trường sinh!

Ta cảm thấy nó và vật trường sinh sau cánh cửa thanh đồng kia có mối liên hệ bí ẩn!

Hay là chúng ta bắt nó lại, rồi tra khảo một trận xem sao?" Nhắc đến tra khảo, Nữ Vương lập tức phấn chấn hẳn lên.

Nhớ năm đó khi bà còn làm Nữ Vương, đừng nói là người, ngay cả các tiểu quốc xung quanh cũng bị bà giày vò bằng đủ loại thủ đoạn!

Chỉ cần bà dùng chút chiêu trò, bất kể là người hay quỷ, là tống tử hay gì đi nữa, không quỳ xuống cầu xin thì coi như bà thua.

Đời này bà chỉ mới thua một lần.

Hừ, và cũng chỉ có thể thua một lần đó thôi! "Cũng không phải là không được." Lâm Nghị gật đầu, đang chuẩn bị thu xác Chu Mục

Vương đi thì phát hiện Chu Mục Vương đầu lìa khỏi cổ đã hoàn toàn chết hẳn.

Xem ra dù là huyết thi, đầu lìa khỏi cổ cũng chẳng sống được bao lâu.

Lâm Nghị dứt khoát thu hồi nó luôn.

Vừa thu hồi xong, liền nghe thấy ở phía trước không xa truyền đến giọng của Tiểu Ca: "Này, anh vẫn ổn chứ?

Tôi đến đây!" "Xong rồi!" Lâm Nghị cười với Tiểu Ca, trả lời một cách nhẹ nhàng. "Nhanh vậy sao?" Tiểu Ca ngẩn người, anh biết cái xác trong quan tài đá rất lợi hại, ngay cả anh cũng không nắm chắc mười phần có thể đối phó.

Vốn dĩ anh định đưa ba người Ngô Tam Tỉnh đi rồi quay lại giúp Lâm Nghị.

Nhưng không ngờ anh mới ra ngoài một lát, Lâm Nghị đã xử lý xong con đại tống tử kia rồi! "Anh cũng lợi hại thật!" Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị, đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

Lâm Nghị hắc hắc cười, nhận được lời khen từ Tiểu Ca đúng là hiếm có. "Tôi biết mà, tôi rất mạnh~~" Tiểu Ca: "ლ(′◉❥◉`ლ)" Lâm Nghị: "Cậu cũng lợi hại lắm." Tiểu Ca: "Tôi cũng biết mà, tôi rất mạnh~~" Lâm Nghị: "..." Sau cuộc trò chuyện đầy gượng gạo, hai người xuyên qua căn mộ thất này, tiến sâu hơn vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Tất nhiên trước khi đi, Lâm Nghị còn thuận tiện âm thầm đả tạp, sau đó quét sạch cái đỉnh lớn ở giữa mộ thất cùng đống minh khí bên trong.

Sau khi đả tạp, giọng nói của hệ thống lại vang lên trong đầu. "Đinh, địa điểm đả tạp thứ năm đã được làm mới, sau khi mở hết

Thất Tinh Nghi Quan có thể đả tạp, phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ." Ái chà.

Thất Tinh Nghi Quan?

Còn phải mở hết sạch sao?

Được thôi.

Kể cả hệ thống không đưa ra điểm đả tạp này, Lâm Nghị cũng có ý định đó.

Dù sao thì Thất Tinh Nghi Quan chắc cũng đáng giá không ít điểm đạo mộ nhỉ?

Sau khi hai người hội hợp với nhóm Ngô Tam Tỉnh.

Lúc này ba người Ngô Tam Tỉnh đã khôi phục lại từ cơn hoảng loạn ban nãy, duy chỉ có Đại Khuê nhát gan là càng thêm sợ hãi, nắm chặt súng trong tay, không dám nới lỏng chút nào.

Sau khi rời khỏi mộ thất là một đường mộ dài hun hút, hai bên đường mộ khắc những hoa văn cổ phác.

Theo bản đồ chỉ dẫn, cứ đi thẳng theo con đường này sẽ đến được mộ thất đặt Thất Tinh Nghi Quan.

Tuy nhiên, khi đi đến nửa sau của đường mộ, họ phát hiện một cái đạo động ở phía bên phải!

Nhìn dấu vết đạo động, chắc hẳn là vừa mới được đào thông cách đây không lâu!

Có lẽ là do đám trộm mộ trước đó làm.

Đám trộm mộ đó cũng thật may mắn, không đi vào căn mộ có quan tài đá kia, nếu không e là vừa vào cổ mộ đã tiêu đời rồi.

Nhưng vẫn có một mối lo ngại quẩn quanh trong lòng mọi người.

Ngô Tam Tỉnh nhắc nhở: "Đám trộm mộ kia chắc là chui ra từ cái đạo động này rồi đi sâu vào trong mộ huyệt, ở đây không có xác của chúng, tám phần là chúng đã chết hết ở bên trong rồi, cho nên mọi người phải hết sức cẩn thận." Đại Khuê run rẩy nói: "Tam gia, ý của ngài là phía trước còn nguy hiểm hơn sao?

Ôi, biết thế tôi cứ ở trên kia cùng với em Văn Tú cho rồi!" Phan Tử khinh thường nói: "Đại Khuê, có Tam gia, Lâm gia và Tiểu Ca ở đây, chú sợ cái vẹo gì, vả lại súng trong tay chú để làm cảnh à?" Phan Tử gan lớn, dù vừa trải qua chuyện lúc nãy nhưng vẫn không hề sợ hãi.

Xuyên qua đường mộ này, họ thấy một cánh cửa đá còn hùng vĩ hơn, hai bên cửa đá đặt hai bức tượng thần cực kỳ uy nghiêm!

Còn ngay bên dưới cửa đá là...

Thiên cân đỉnh!

Hai chiếc thiên cân đỉnh nâng cánh cửa đá nặng ngàn cân lên khoảng hai ba mươi phân, tạo thành một lối đi vừa đủ cho người chui qua. "Xem ra đám trộm mộ đó thật sự đã vào trong rồi!" Ngô Tam Tỉnh không hề do dự, là người đầu tiên chui vào dưới.

Ngay sau đó, Phan Tử, Đại Khuê, Lâm Nghị và Tiểu Ca cũng đều đi vào sau cửa đá.

Sau cửa đá, không gian bỗng trở nên rộng rãi và thoáng đãng lạ thường.

Mấy cây cột đá vuông khổng lồ chống đỡ toàn bộ mộ huyệt, trên cột đá còn có những ngọn đèn trường minh tạc hình sư tử đá, lúc này đèn trường minh đã được thắp sáng, soi rọi cả căn mộ thất sáng như ban ngày.

Trong mộ thất khổng lồ còn có bảy chiếc quan tài đá, và cách sắp

xếp của bảy chiếc quan tài này chính là hình dáng Bắc Đẩu Thất Tinh trong Huyền môn!

Cả bảy chiếc quan tài đều đóng chặt, không có vẻ gì là đã bị mở ra!

Phan Tử ngạc nhiên hỏi: "Chuyện này không thể nào.

Nếu bọn trộm mộ đã vào đây rồi, sao những chiếc quan tài này vẫn còn nguyên vẹn ở đây?" Ngô Tam Tỉnh trầm ngâm một lát rồi nói: "Có lẽ mục tiêu của chúng không phải là tài bảo, nên đã đi tiếp từ đây chăng." Lâm Nghị quét mắt qua bảy chiếc quan tài, thản nhiên nói: "Còn một khả năng nữa, là chúng muốn mở những chiếc quan tài này, sau đó đều chết sạch rồi!" Nghe lời Lâm Nghị, Đại Khuê run bắn người, nói: "Lâm gia, ngài đừng có hù tôi.

Nếu chúng thật sự chết ở đây, vậy xác đâu?

Xác ở chỗ nào?

Xung quanh đây hình như không có cái xác nào cả!" Đúng vậy, xác chết ở đâu?

Câu hỏi này rõ ràng có đầy đủ lý do để phản bác lại giả thuyết của Lâm Nghị. "Trong căn mộ thất rộng lớn này, nơi duy nhất có thể giấu xác chính là bảy chiếc quan tài kia!

Cho nên, tôi thấy tám phần là xác nằm trong quan tài." Ngô Tam Tỉnh bán tín bán nghi nhìn Lâm Nghị, hỏi: "Lâm gia, ý của ngài là quan tài giết người, sau đó nó tự đóng nắp lại sao?" "Có khả năng đó." Lâm Nghị gật đầu nói. "Lâm gia, tôi thấy ngài nghĩ nhiều rồi, chuyện này khó tin quá.

Tôi thấy chúng chắc là chết ở sâu hơn trong mộ huyệt thôi!" Lâm Nghị chỉ cười nhạt, không phản bác.

Phú quý do mệnh, sinh tử tại trời.

Họ tin hay không cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh dừng lại ở một tấm bia đá vuông phía sau mộ thất, nói: "Mọi người mau lại đây xem, trên bia đá này có cổ tự!" Ngô Tam Tỉnh có nghiên cứu về cổ tự.

Chương 326

Văn tự trên bia đá ghi lại công lao vĩ đại của một vị chư hầu nước Lỗ thời Xuân Thu Chiến Quốc là Lỗ Thương Vương!

Chuyện kể rằng, vị Lỗ Thương Vương này vì muốn giúp Công tước nước Lỗ thu thập vàng bạc châu báu làm quân phí, đã dẫn quân đi đào trộm đủ loại lăng mộ.

Vì trộm mộ không phải là việc gì quang minh chính đại nên để tránh thiên khiển, Lỗ Thương Vương đã ẩn tính mai danh, dốc sức vì Công tước nước Lỗ ở bên ngoài.

Nói trắng ra, vị Lỗ Thương Vương này cũng tương đương với Mạc Kim giáo úy thời Tam Quốc. "Giá lý tượng thị chủ mộ thất, giá lý nhất cộng thất khẩu quan tài, thị án chiếu bắc đẩu thất tinh đích vị trí bài liệt, cứu cánh na nhất phó quan tài thị lỗ thương vương đích ni?" "Tam gia, Tam gia, mọi người mau nhìn xem, chiếc quan tài này có dấu hiệu đã bị mở ra!" Phan Tử gan lớn, đang kiểm tra xung quanh thì phát hiện ra điều gì đó, liền hét lên với mọi người.

Mọi người chạy lại, chỉ thấy chiếc quan tài đó để lộ ra một khe hở dài năm thốn, cầm đèn pin soi theo khe hở vào trong, kinh hoàng thay là một khuôn mặt tử thi!

Khuôn mặt này thất khiếu chảy máu, chết rất thảm, hơn nữa da dẻ như mới, vết máu vẫn còn rất rõ ràng, hiển nhiên là vừa mới chết không lâu!

Đại Khuê nhìn một cái liền cảm thấy sống lưng lạnh toát: "Không thể nào... chẳng lẽ thật sự bị Lâm gia nói trúng rồi?

Bảy chiếc quan tài này thật sự biết ăn thịt người sao?" Phan Tử không cho là vậy, nói: "Tôi thấy không thể nào!

Dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta cứ mở nắp quan tài ra xem cho ra nhẽ là được!" Phan Tử vừa nói vừa định thò tay vào quan tài đá để đẩy nắp quan tài ra sau! "Đừng động vào!

Chính chủ ở bên dưới!" Tiểu Ca thấy vậy lập tức ngăn cản.

Tiểu Ca dường như bẩm sinh có sự nhạy cảm sắc bén đối với loại nguy hiểm này.

Đúng lúc này, Lâm Nghị với ngũ quan cực kỳ nhạy bén đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ở phía bên trái mộ thất, sau đó anh cau mày nói: "Mọi người cẩn thận một chút, trong mộ huyệt này ngoài chúng ta ra dường như còn có người sống khác!

Hơn nữa người này bản lĩnh không hề thấp, là một cao thủ!" Khi nhận ra cao thủ này, ngay cả Lâm Nghị cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Dù sao ở thế giới này, cao thủ hiếm lại càng hiếm, cũng chỉ có những người như Lão Hồ, Bàn Tử, Tiểu Ca mới được coi là cao thủ!

Vậy mà bây giờ, trong mộ huyệt này lại còn có một kẻ không hề thua kém ba người họ tồn tại!

Được Lâm Nghị nhắc nhở, mọi người càng thêm cảnh giác, đều giơ súng trong tay lên, điên cuồng quét mắt nhìn xung quanh.

Đặc biệt là Phan Tử, lúc nãy anh kiểm tra xung quanh không hề phát hiện tung tích của bất kỳ người sống nào!

Ba người Ngô Tam Tỉnh không biết người đó ở đâu, nhưng Tiểu Ca cũng đã nhận ra, anh nắm chặt con dao găm trong tay, lao vút đi!

Người đó rõ ràng cũng bị tốc độ của Tiểu Ca làm cho giật mình, vội vàng nghiêng người bỏ chạy!

Mặc dù Tiểu Ca ra tay cực nhanh nhưng vẫn bị hụt!

Đừng thấy người đó thân hình to béo, nhưng lại là một tên béo

linh hoạt, Tiểu Ca có chút ngạc nhiên, tiếp tục đuổi theo người đó.

Nhìn tư thế bỏ chạy và thân hình béo tròn của người kia, Lâm Nghị ngẩn người, sau đó mỉm cười, vừa định gọi Tiểu Ca quay lại thì hai người đã chạy vào nhĩ thất, mất hút. "Thú vị đấy." Bốn người Lâm Nghị cũng nhanh chóng đuổi theo, sau khi đến nhĩ thất, họ phát hiện bên trong toàn là đồ đồng, và phần lớn là đồ đồng cỡ lớn.

Nếu đặt ở bên ngoài thì chắc chắn giá trị không nhỏ, có thể bán được khối tiền!

Phan Tử và Đại Khuê tiếp tục truy đuổi, còn Lâm Nghị dừng lại, đồng thời Ngô Tam Tỉnh thấy trong góc có một cái ba lô, có lẽ là do tên béo kia chạy vội quá nên bỏ lại.

Đồ đạc trong ba lô cũng rơi vãi ra ngoài một ít.

Thấp thoáng có thể thấy mấy tờ giấy.

Ngô Tam Tỉnh tò mò lục lọi, kinh ngạc phát hiện trong ba lô của người kia lại là sơ đồ bố trí trong cổ mộ này, cùng với một số phân tích của tên béo về cổ mộ! "Thất Tinh Nghi Quan, tôi từng thấy trong ghi chép của cha tôi!" Ngô Tam Tỉnh tò mò cầm tờ giấy lên, đến khi ông hoàn hồn lại thì Phan Tử, Đại Khuê, Lâm Nghị đã biến mất không thấy tăm hơi.

Thậm chí ngay cả lượng lớn đồ đồng trong nhĩ thất cũng đã không cánh mà bay!

Ông hốt hoảng chạy ra khỏi nhĩ thất, chỉ thấy Lâm Nghị đang đứng ngay chính giữa Thất Tinh Nghi Quan, đứng trong căn mộ huyệt âm u đáng sợ khiến Ngô Tam Tỉnh có chút sợ hãi. "Lâm gia... ngài... ngài đang làm gì vậy?" "Đợi!" "Đợi cái gì?" "Thứ giết chết đám trộm mộ kia sắp lộ diện rồi!" Oanh!

Ngay khi lời Lâm Nghị vừa dứt, bên tai Ngô Tam Tỉnh vang lên

một tiếng nổ trấn động tâm can!

Chỉ thấy chiếc quan tài vừa nãy mở một khe nhỏ, nắp quan tài đột nhiên rung lắc mạnh rồi trượt ra ngoài!

Ngô Tam Tỉnh giật mình, vội vàng chạy lại bên cạnh Lâm Nghị. "Lâm gia, chuyện này là sao?

Những thứ này..." Cùng lúc chiếc quan tài đó mở ra, cả bảy chiếc quan tài đồng thời lún xuống dưới.

Sau đó, từ mỗi chiếc quan tài đều vang lên những âm thanh kỳ lạ!

Khục khục khục khục.

Âm thanh không có quy luật, cực kỳ chói tai, cảm giác như có thứ gì đó trong quan tài đang nghiền nát xương cốt vậy.

Phụt!

Đột nhiên từ chiếc quan tài đầu tiên mở ra, một cái xác bị bắn ra ngoài, lao về phía Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh hiện giờ đang tuổi thanh niên lực lưỡng, tuy không bằng Phan Tử nhưng phản ứng cũng rất nhanh nhạy, vội vàng né sang một bên, cái xác đó đập mạnh xuống đất.

Nhìn diện mạo và quần áo của cái xác, rõ ràng là xác của một người nước ngoài!

Hơn nữa cũng vừa mới chết không lâu.

Đây rõ ràng là cái xác mà họ nhìn thấy lúc nãy!

Nhưng lúc này, từ trong chiếc quan tài đó, một cái xác khô đét ngồi dậy.

Cái xác khô từ từ quay đầu, trên cổ còn phát ra tiếng răng rắc, đôi hốc mắt trống rỗng nhìn Lâm Nghị và Ngô Tam Tỉnh như một bóng

ma. "Lâm gia, là đại tống tử!

Xem ra những gì ngài nói là thật!

Đội khảo cổ trước đó thật sự đã bị những thứ trong quan tài này giết chết!" Ngô Tam Tỉnh hít sâu một hơi, vội vàng lấy từ trong ba lô ra một chiếc móng lừa đen xì. "Móng lừa đen từ năm 1923!

Vừa hay dùng được!" Tuy nhiên, ngay sau đó là mấy tiếng cạch cạch vang lên.

Cả bảy chiếc quan tài của Thất Tinh Nghi Quan đều bị mở ra một cách bí ẩn!

Từng cái xác người nước ngoài bị ném ra từ bên trong, những cái xác đó đã bị gặm nhấm tan tành, thậm chí đến cả xương cũng nát vụn.

Sau đó, từng xác khô từ trong quan tài bò ra ngoài!

Đúng vậy, là bò ra ngoài.

Cái xác khô lúc đầu cũng chỉ mới ngồi dậy nhìn họ mà thôi.

Sáu chiếc quan tài còn lại như đã ăn no, nhe răng múa vuốt lao về phía họ.

Ngô Tam Tỉnh nhất thời có chút ngây người.

Chương 327

Mẹ kiếp, mình chỉ có một chiếc móng lừa đen, mà tự nhiên lại có tới bảy con đại tống tử!

Cái này... cái này...

đối phó với con nào thì tốt đây? "Không tệ, không tệ." Nhìn những xác khô tống tử đang lao tới, Lâm Nghị mỉm cười nhẹ. "Thế này mà còn không tệ sao?" Ngô Tam Tỉnh mặt đầy vạch đen, giơ súng trong tay lên bắn liên tiếp mấy phát vào đám tống tử, nhưng chúng hoàn toàn không quan tâm, càng không có cảm giác đau đớn. "Dĩ nhiên là không tệ rồi, đỡ để Lâm gia ta phải vào từng cái mà lôi chúng ra." Lâm Nghị nhún vai, đột nhiên giơ tay chộp lấy một con xác khô tống tử gần đó, nhẹ nhàng bóp một cái, chỉ nghe một tiếng rắc, cổ con tống tử đã bị bẻ gãy dễ dàng, cái đầu ngoẹo sang một bên, chết không thể chết thêm được nữa.

Ngô Tam Tỉnh thần sắc căng thẳng chiến đấu với mấy con xác khô tống tử, vốn dĩ đang cực kỳ lo lắng, nhưng chỉ trong chớp mắt, đám xác khô tống tử hung thần ác sát trước mặt đều lần lượt ngã xuống, tắt thở, không bao giờ dậy được nữa! "Lâm gia... là ngài làm sao?" Ngô Tam Tỉnh không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị.

Ông biết Lâm Nghị lợi hại, nhưng không thể ngờ anh lại lợi hại đến mức này.

Sáu con xác khô tống tử mà lại bị anh giải quyết một cách nhẹ nhàng như vậy!

Đây... là thủ đoạn gì chứ? "Chỉ là mấy con tống tử rác rưởi nhất thôi." "Ách ách... tống tử rác rưởi nhất?

Chẳng lẽ Lâm gia còn từng giết con tống tử nào lợi hại hơn sao?"

"Cái xác trong quan tài đá lúc nãy chính là nó đấy!

Không phải cũng bị tôi chém chết rồi sao." "À, hình như là vậy." Lúc vừa thoát ra khỏi căn mộ có quan tài đá, họ đều quá căng thẳng, cũng chưa kịp hỏi Lâm Nghị tình hình cụ thể bên trong lúc đó.

Giờ xem ra, chắc hẳn Lâm Nghị đã xử lý xong cái thứ đáng sợ trong quan tài đá kia rồi! "Lâm gia, ngài đúng là quá đỉnh!" Ngô Tam Tỉnh nhìn Lâm Nghị, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ sùng bái.

Ông cũng không phải là lính mới trong giới trộm mộ, nhưng người xuống mộ như thế này thì đây là lần đầu ông thấy! "Bình thường thôi, tôi còn có hai người anh em cũng không kém đâu." Lâm Nghị mỉm cười, đi thẳng vào một căn nhĩ thất khác!

Đồ đồng bên trong dĩ nhiên cũng phải quét sạch sành sanh chứ.

Những thứ này đều có thể bán được khối tiền đấy!

Quay lại mộ thất Thất Tinh Nghi Quan, ánh mắt Lâm Nghị dừng lại ở cái xác khô đang ngồi kia.

Thấy Ngô Tam Tỉnh nhét chiếc móng lừa đen vào miệng cái xác khô đó, nó liền rên hừ hừ, có vẻ rất sảng khoái.

Nhìn bộ dạng chưa từng thấy sự đời của Ngô Tam Tỉnh, Lâm Nghị lắc đầu.

Tam gia vẫn còn trẻ quá.

Sau đó, Lâm Nghị bước tới, giáng một bạt tai vào đầu cái xác khô đó, 'bộp' một tiếng, cái đầu xấu xí của nó bị anh đánh bay.

Nhặt chiếc móng lừa đen lên ném cho Ngô Tam Tỉnh, anh cười nói: 'Tam gia, cầm chắc lấy, sau này có khi còn dùng đến đấy.' Vừa nói, Lâm Nghị vừa tùy ý thu hồi Thất Tinh Nghi Quan cùng mấy cái xác tống tử vào. "Lại nữa rồi, lại nữa rồi!" Thấy Lâm Nghị dùng thủ

đoạn, Ngô Tam Tỉnh nhìn mà hoa cả mắt.

Thủ pháp biến đồ vật biến mất trong nháy mắt này thật sự quá không thể tin nổi!

Giống hệt như ảo thuật vậy!

Không đúng, không đúng.

Ảo thuật?

Là ma pháp!

Đúng là nghệ thuật!

Một thứ nghệ thuật gần như hoàn mỹ!

Sau khi thu hồi Thất Tinh Nghi Quan và âm thầm đả tạp.

Trong đầu Lâm Nghị lại vang lên giọng nói của hệ thống. "Đinh, phát hiện địa điểm đả tạp thứ sáu đã được làm mới, vào mật thất để đả tạp!

Phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ." Đả tạp trong mật thất!

Lâm Nghị lấy bản đồ ra quan sát kỹ lưỡng.

Trên bản đồ Thất Tinh Lỗ Vương Cung hiển thị, bên dưới cung điện này còn có rất nhiều căn mộ thất khác!

Tuy nhiên trên bản đồ lại không đánh dấu đường vào những mộ thất đó.

Hiển nhiên là cần phải kích hoạt một số cơ quan nhất định mới có thể vào được bên trong. "Lâm gia, tôi thấy cơ quan này rất có thể nằm trong mật đạo chúng ta vừa đi qua!

Hay là chúng ta quay lại xem thử." Ngô Tam Tỉnh cũng là người có kiến thức, sau khi quan sát kỹ bản đồ liền đưa ra gợi ý. "Được thôi." Lâm Nghị tán đồng với ý kiến của Ngô Tam Tỉnh, hai người quay trở

lại đường mộ dẫn vào Thất Tinh Nghi Quan.

Trước khi đi, Lâm Nghị liếc nhìn cánh cửa đá phong tỏa Thất Tinh Nghi Quan.

Trên cửa đá được khảm một lớp ngọc bảo xanh biếc!

Lâm Nghị tặc lưỡi, thầm nghĩ có nên gỡ đống ngọc này xuống không.

Còn Ngô Tam Tỉnh thì rất nghiêm túc, đi đi lại lại trong đường mộ tìm kiếm cơ quan dẫn xuống mộ thất bên dưới!

Đột nhiên nghe thấy một tiếng 'ầm', Lâm Nghị quay đầu nhìn lại thì thấy Ngô Tam Tỉnh đã biến mất không thấy tăm hơi. "Hay lắm, hiệu suất thật đấy." Lâm Nghị mỉm cười, âm thầm cạy từng miếng ngọc trên cửa đá xuống, sau đó tìm tòi một hồi ở vị trí Ngô Tam Tỉnh biến mất, phát hiện một khối đá nhô ra, nhẹ nhàng ấn xuống, phiến đá trên mặt đất liền 'ầm' một tiếng mở ra!

Thân hình Lâm Nghị cũng theo đó rơi xuống.

Còn Ngô Tam Tỉnh lúc này đang đứng ngay cạnh chỗ Lâm Nghị rơi xuống, thấy Lâm Nghị cũng đã xuống, ông thở phào nhẹ nhõm! "Lâm gia, ngài cuối cùng cũng xuống rồi, tôi đợi ngài nãy giờ!" "Ha ha, Tam gia, tôi còn tưởng ngài đã đi thám thính xung quanh rồi chứ, hóa ra là đứng đây đợi à." Ngô Tam Tỉnh nhe răng cười nói: "Lâm gia nói vậy là sai rồi!

Hai chúng ta dĩ nhiên phải đồng cam cộng khổ!

Sao tôi có thể bỏ mặc ngài mà đi trước được chứ!" Lâm Nghị nghe những lời hào hùng của Ngô Tam Tỉnh thì cười nhạt, không nói gì.

Ngay khi hai người vừa chuẩn bị rời đi thì một quả cầu thịt lớn từ cơ quan bên trên rơi xuống.

Quả cầu thịt đó cũng thật khéo!

Nếu là người bình thường thì tám phần là ngã dập mông, nhưng quả cầu thịt này lại xoay ba trăm sáu mươi độ giữa không trung, hai chân khẽ đạp vào tường mộ, cả người liền lấy lại thăng bằng.

Sau đó 'bịch' một tiếng, hai chân tiếp đất vững chãi, bụng hơi khom, cánh tay khẽ chạm đất.

Sau khi đứng vững, hắn vừa đứng dậy vừa giơ tay vuốt lại mái tóc bồng bềnh!

Chương 328

Chỉ một chữ thôi. "Điệu!" "Ha ha, Bàn gia ta cuối cùng cũng vào được đây rồi!" Tên béo đứng dậy, nhìn thấy Lâm Nghị và Ngô Tam Tỉnh, ánh mắt hắn dừng lại trên người Lâm Nghị, lập tức vừa kinh vừa mừng, sau đó nhe răng cười lớn. "Lão Lâm, sao... sao cậu lại ở đây?" Lâm Nghị bình tĩnh mỉm cười nói: "Chỉ cho phép cậu xuất hiện ở đây, còn tôi thì không được chắc?" Tên béo này không phải ai khác, chính là bạn nối khố của Lâm Nghị – Vương Bàn Tử!

Lúc đầu khi Bàn Tử xuất hiện ở mộ thất Thất Tinh Nghi Quan, Lâm Nghị vẫn thấy ngạc nhiên.

Dù sao hiện giờ đang là những năm tám mươi, lần xuống mộ này ngay cả Ngô Tà còn không có, sao lại có Bàn Tử trong 'Thiết Tam Giác' của Đạo Mộ Bút Ký được?

Điều quan trọng nhất là kẻ trong mộ thất Thất Tinh Nghi Quan kia võ công cực cao, cao hơn Phan Tử không biết bao nhiêu lần!

Ngay cả Tiểu Ca đuổi theo cũng không bắt kịp, từ đó có thể thấy được phần nào.

Tuy nhiên, nhìn bộ pháp bỏ chạy và dáng vẻ béo tròn của kẻ đó, Lâm Nghị đã hiểu ra ngay!

Đó chẳng phải là công phu mà chính anh đã dạy cho Bàn Tử và Lão Hồ sao!

Tên béo như vậy, không phải Lão Hồ thì chắc chắn là Bàn Tử rồi!

Điều duy nhất khiến anh cảm thấy bất ngờ là Bàn Tử lại xuất hiện ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Xem ra cậu nhóc này sau khi rời thủ đô đi điều tra chuyện Ma

Quốc Quỷ Mẫu cũng có không ít trải nghiệm đấy.

Sau khi Lâm Nghị và Bàn Tử nhận ra nhau, anh liền giới thiệu Bàn Tử và Ngô Tam Tỉnh với nhau.

Ngô Tam Tỉnh càng thêm chấn động!

Lâm Nghị là Phát Khâu Thiên Quan, kết quả bạn của Lâm Nghị là Vương Bàn Tử lại là Mạc Kim giáo úy chính tông!

Toàn là lão tổ tông trong giới trộm mộ cả.

Ngô Tam Tỉnh ông trộm mộ bao nhiêu năm mà chưa từng thấy thế trận lớn hay nhân vật lớn nào, vậy mà giờ đây chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã được gặp đại lão của hai mạch Mạc Kim và Phát Khâu!

Cái miệng của Bàn Tử một khi đã chém gió thì không có điểm dừng.

Dẫu Ngô Tam Tỉnh sau này có là nhân vật danh tiếng lẫy lừng trong Cửu Môn, nhưng hiện giờ trước mặt Bàn Tử vẫn như một tờ giấy trắng, cả người đều bị Bàn Tử 'hốt du' cho quay cuồng.

Thậm chí ánh mắt Ngô Tam Tỉnh nhìn Bàn Tử còn sùng bái hơn cả nhìn Lâm Nghị!

Tuy nhiên khi Bàn Tử nói đến chính sự, Ngô Tam Tỉnh cũng trở lại bình thường.

Chuyện kể rằng, sau khi Bàn Tử và Lão Hồ rời khỏi thủ đô đã chia hai ngả, đi khắp nơi tìm thăm các cao nhân hoặc danh sĩ trong giới để điều tra chuyện Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Sau khi Bàn Tử đến Sơn Đông liền nhận được tin tức động trời từ miệng người trong giới!

Tự nhiên là tin tức về Thất Tinh Lỗ Vương Cung này rồi!

Sau khi có được tin tức này, Bàn Tử thấy khoảng cách đến đây rất

gần, hắn đã gọi điện liên lạc với Vạn Bảo Các ở thủ đô trước, biết được Lâm Nghị đã rời thủ đô, Bàn Tử cũng gan góc đầy mình, tự mình đi tới đây.

Sau khi đến đây cũng phát hiện ra doanh trại của đám trộm mộ kia.

Điểm khác biệt duy nhất là tên Bàn Tử này vận khí không tệ.

Hắn trực tiếp tìm thấy đạo động mà đám trộm mộ kia đào rồi chui vào theo lối đó.

Hóa ra cái đạo động mà đám trộm mộ kia đào thực chất nằm ở khu vực bị sạt lở, Bàn Tử sau khi vào còn nhặt được một cái ba lô, bên trong chứa bản đồ Thất Tinh Lỗ Vương Cung này nọ.

Chỉ là khi hắn vừa lẻn đến chỗ Thất Tinh Nghi Quan thì nhận ra có rất nhiều người đang tới.

Thế là hắn định âm thầm lén đi, kết quả bị Lâm Nghị phát hiện và bị Tiểu Ca đuổi theo suốt.

Bàn Tử cũng thật cừ, sau khi cắt đuôi được Tiểu Ca còn phát hiện ra cơ quan bí mật rồi rơi xuống đây, lại còn chạm mặt hai người Lâm Nghị.

Không nói gì khác, cái vận khí này của Bàn Tử đúng là không thể chê vào đâu được.

Nhưng đồng thời điều này cũng chứng minh sự tồn tại của 'Hắn'.

Sau khi Lâm Nghị có được Chiến Quốc Bạch Thư, dường như đã dấy lên một trận cuồng phong bão táp. 'Hắn' đã bắt đầu hành động rồi!

Việc Bàn Tử đột nhiên có được tin tức về Thất Tinh Lỗ Vương Cung chắc cũng là do 'Hắn' tung ra.

Còn cả đám trộm mộ người nước ngoài chết trong cổ mộ kia, và cả Trần Văn Tú nữa.

Tất cả, tất cả những chuyện này, đằng sau đều có một bàn tay lớn đang âm thầm thao túng. "Cái gã 'Hắn' này cũng có chút bản lĩnh đấy, hèm nào năm đó có thể khiến Trương gia sụp đổ, cũng hèn gì người trong Cửu Môn lại kiêng dè 'Hắn' đến vậy." "Nhưng mà, đừng để Lâm gia ta tóm được.

Dám tính kế lên đầu Lâm gia ta, tóm được rồi thì có các người khổ đấy." Sau khi ba người trao đổi xong.

Đột nhiên tai mọi người nghe thấy tiếng sột soạt.

Sau đó âm thanh ngày càng lớn, vang lên rầm rập.

Nhìn xuống đất, đen nghịt một mảnh, toàn là những thứ đen sì!

Thoạt nhìn đã khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy, nổi hết cả da gà da vịt vì chứng sợ lỗ. "Lão Lâm, toàn là Thi miết!" Bàn Tử nhìn một cái, sắc mặt hơi biến đổi. "Lâm gia, xong đời rồi Lâm gia ơi.

Nhiều thi miết quá!" Phan Tử cầm đuốc quơ mạnh về phía đám thi miết đang tấn công, đám thi miết lập tức lùi lại, nhưng lửa vừa đi qua, thi miết lại như thủy triều ùa tới. "Lúc này mà có Tiểu Ca ở đây thì tốt rồi." Lâm Nghị sờ sờ mũi.

Kỳ Lân huyết mạch có thể khắc chế đàn thi miết, nhưng cứ bị thi miết bao vây thế này khiến người ta cảm thấy không thoải mái cho lắm.

Tất nhiên Lâm Nghị cũng có thể chọn cách vẩy máu.

Nhưng máu của Lâm gia ta quý giá biết bao nhiêu!

Vẩy máu đúng là phí phạm của trời!

Càng vào những lúc thế này, Lâm Nghị càng cảm thấy Tiểu Ca thật dũng cảm vô song.

Đang nghĩ vậy thì 'bùm' một tiếng, một bóng người đen xì nhảy

xuống từ cơ quan.

Đồng thời một tia huyết quang lướt qua trước mặt mọi người, máu tươi như mưa rơi xuống đàn thi miết.

Đàn thi miết dính phải Kỳ Lân huyết, trong khoảnh khắc liền như thủy triều rút xuống, tất cả đều thối lui. "Ha ha ha, Tiểu Ca, làm tốt lắm, vất vả rồi.

Béo con, chúng ta đi thôi~~~" Lâm Nghị cười nói, dẫn mọi người chui vào cái lỗ mà Phan Tử vừa đi tới.

Trên đường rời đi, Lâm Nghị lẳng lặng đả tạp.

Cùng lúc đó, địa điểm đả tạp thứ bảy đã được làm mới.

“Đinh!

Địa điểm đả tạp thứ bảy đã làm mới: dưới cây Cửu Đầu Xà Bách.

Phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ.” Cả nhóm đi vào trong động, đó là một con đường đá ngoằn ngoèo khúc khuỷu.

Chương 329

Sau khi rẽ không biết bao nhiêu vòng, mọi người tiến vào một gian thạch thất.

Rõ ràng, Bàn Tử biết nhiều hơn những gì người khác tưởng tượng.

Theo truyền thuyết, nơi đây từng là một ngôi mộ Tây Chu, sau đó Lỗ Thương Vương đã chiếm đoạt nơi này, và quan quách của hắn rất có thể nằm ngay trong chính ngôi mộ Tây Chu này!

Bốn phía thạch thất đều bị phong kín, chỉ có phía chính diện là một cánh cửa đá được lấp bằng gạch đá.

Tiểu Ca đã có kinh nghiệm từ lần trước, lần này định không nói hai lời mà tiến lên gỡ gạch ra, nhưng đột nhiên anh cảm thấy hai chân nhũn đi, ngã quỵ vào người Bàn Tử.

"Ê, ê, ê, nói trước nhé, tôi không có đụng vào cậu đâu, đừng có mà ăn vạ Bàn gia tôi đấy!" "Thôi đi Bàn Tử, bớt lảm nhảm đi.

Tiểu Ca chắc là do lúc đối phó đám thi miết vừa rồi bị mất máu quá nhiều.

Đỡ cậu ấy cho chắc, để tôi đi mở cửa gạch." Thấy Lâm Nghị từng bước đi tới, Tiểu Ca mím môi nói: "Này, nguy hiểm lắm, để tôi làm cho." Bàn Tử vốn chưa hiểu rõ Tiểu Ca, thấy anh ta dám nghi ngờ Lâm Nghị thì không nhịn được cười hi hi: "Nguy hiểm?

Tiểu Ca, cậu quá coi thường lão Lâm nhà chúng tôi rồi.

Nói cho cậu biết, trên thế gian này không có việc gì lão Lâm không làm được cả!

Ba cái cửa gạch cỏn con này, đừng nói là lão Lâm, ngay cả Bàn gia

tôi tốn chút sức cũng phá được!" Lâm Nghị bước tới, nhẹ nhàng vỗ một chưởng lên cánh cửa gạch.

"Ầm!" một tiếng nổ trầm đục vang lên.

Nghe thì có vẻ rất đáng sợ, nhưng cánh cửa gạch trông vẫn có vẻ nguyên vẹn.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, một tiếng "rào rào" vang lên, cánh cửa gạch vỡ vụn thành từng mảng lớn, vô số vụn đá rơi lả tả xuống đất.

Sau khi cửa gạch bị đập tan chỉ bằng một kích, lớp màng mỏng chứa axit đậm đặc bên trong hiện ra trước mắt mọi người.

Điều kỳ lạ là lớp màng đó vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, không hề có dấu hiệu bị rò rỉ.

"A, cái này... sao có thể chứ?" "Thật không thể tin nổi, đây là việc con người có thể làm được sao?" "Tôi từng tin vào khoa học, cho đến khi..." Ngay cả Tiểu Ca cũng nhìn đến ngẩn người.

Thật là quá vô lý!

Đừng nói là làm được, trong khoảnh khắc đó, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi Lâm Nghị đã làm cách nào.

Mạnh, thực sự quá mạnh mẽ!

"Xem ra lúc đầu chọn đi theo cậu là hoàn toàn chính xác." Chỉ có Bàn Tử là đắc ý hếch mặt, đỡ Tiểu Ca đứng đó: "Thấy chưa, thấy chưa?

Đây chính là thực lực của lão Lâm nhà chúng tôi!

Cái cửa nhỏ này đáng gì chứ!

Sóng to gió lớn gì mà chúng tôi chưa từng thấy qua?" Sau khi rút hết axit bên trong ra, một lối vào hiện ra.

Sau khi đi vào khoảng hơn mười mét, bên trong thấp thoáng có ánh sáng truyền tới.

Tiến tới gần, họ nhìn thấy một không gian khổng lồ, ở chính giữa không gian đó đang sinh trưởng một cây cổ thụ không biết bao nhiêu năm tuổi!

Phía trên cùng của cây cổ thụ chạm tới đỉnh hang, ánh sáng yếu ớt kia chính là từ đỉnh hang, nơi cây cổ thụ đâm xuyên qua mà có.

"Oa chà, lão Lâm, cái cây này to quá, cảm giác còn lớn hơn cả cây phu thê mà chúng ta từng thấy!

Đây là cây gì vậy?" "Cửu Đầu Xà Bách!" Lâm Nghị liếc nhìn rồi nói.

"Mọi người nhìn kìa, cành lá của cây này giống như những bàn tay, đây thuộc loại Quỷ Thủ Đằng, là một loại cây ăn thịt người.

Nó có thể mọc lớn thế này ở nơi u ám như vậy chắc chắn là nhờ quan hệ cộng sinh đặc biệt!" Cây Cửu Đầu Xà Bách này có chút giống với gốc cổ mộc ở Bình Sơn, Tương Tây.

Nó có thể cuốn lấy con mồi ở gần và giết chết để tiêu hóa, mượn xác động vật thối rữa để thu hút côn trùng truyền phấn, và truyền phấn cũng chính là phương thức tấn công của nó.

Giống như quả ké sẽ bám vào lông động vật, loại cây này sẽ cuốn lấy và giết chết tất cả những thứ lại gần.

"Mọi người nhìn mau!

Dưới gốc cây kia còn có hai cái xác!" Cặp mắt của Bàn Tử vĩnh viễn nhìn chằm chằm vào những thứ khác người.

Trong khi mọi người còn đang quan sát cây cổ thụ, Bàn Tử đã nhắm trúng hai cái xác cổ dưới gốc cây.

“Hắc hắc, xem ra hai cái xác đó chính là Lỗ Thương Vương và vợ hắn rồi.

Lão Lâm, mọi người cứ ở đây từ từ nghiên cứu, Bàn gia tôi đi một lát rồi về ngay!” Bàn Tử nhe răng cười, tóm lấy một sợi dây leo ở cửa động, định thuận theo đó nhảy xuống để đi “hỏi thăm” Lỗ Thương Vương.

“Bàn gia, cẩn thận!” Ngô Tam Tỉnh hét lớn một tiếng: “Cây Cửu Đầu Xà Bách này rất nguy hiểm, nó có thể siết chết bất cứ ai lại gần!” Tuy nhiên, Bàn Tử chẳng thèm để tâm.

Khi Bàn Tử nắm lấy dây leo, sợi dây đó đột nhiên truyền tới một sức mạnh to lớn, trực tiếp muốn kéo Bàn Tử lên để cuốn vào trong thân cây.

Nhưng Bàn Tử bây giờ đã khác xưa, bị dây leo kéo đi, thân hình hắn trầm xuống, thi triển khinh công ngay dưới chân.

Thân hình mập mạp mượn sức kéo của dây leo, trực tiếp bay vút ra ngoài!

Khi tiến sát phía trên hai cái xác, một tay Bàn Tử rút ra một con dao găm đen kịt, vung mạnh một phát lên dây leo.

Sợi dây leo đứt đoạn, Bàn Tử cũng đáp xuống đất an toàn.

Ngay sau đó hắn lại thi triển khinh công, dù rơi xuống từ độ cao vài mét nhưng đôi chân vẫn vững như bàn thạch.

“Thân thủ tốt thế sao?” Phan Tử kinh ngạc nhìn Bàn Tử.

Trước đó, anh ta thấy Bàn Tử mập mạp thì nghĩ dù có chút công phu cũng chẳng đi đến đâu.

Không ngờ được, ngay cả anh ta vốn là lính giải ngũ, sức dài vai rộng nhưng so với Bàn Tử thì vẫn kém xa!

Nếu anh ta bị dây leo cuốn như thế, e rằng không có được thủ đoạn gọn gàng như Bàn Tử.

“Lâm gia, ngay cả anh em của ngài cũng lợi hại như vậy sao!” Ngô Tam Tỉnh nhìn Lâm Nghị với ánh mắt rực lửa, thiếu điều muốn nói thẳng: 'Lâm gia, ngài có còn thiếu anh em nữa không!'.

“Cũng bình thường thôi!

Tàm tạm, tôi còn có một người anh em khác còn lợi hại hơn Bàn Tử nhiều!” Lâm Nghị mỉm cười.

Anh không hề nói dối.

Thủ đoạn của Bàn Tử dù cao minh nhưng cũng chỉ là trong mắt người thường.

Ưu thế lớn nhất của hắn là khả năng phục hồi cơ thể.

Còn về võ công, Lão Hồ lợi hại hơn Bàn Tử rất nhiều.

“Ha ha, Lâm gia, anh em của ngài đều là hạng phi phàm.

Có cơ hội tôi nhất định phải diện kiến vị anh em mà ngài nói là còn lợi hại hơn Bàn gia đây.” “Sẽ có cơ hội thôi.

Chúng ta mau xuống dưới đi.” Ngô Tam Tỉnh biết dây leo lợi hại nên chuẩn bị dây thừng.

“Lão Lâm, cậu mau lại đây xem, trong miệng xác nữ này dường như có gì đó, tám phần là bảo bối rồi!” Sau khi trổ tài, Bàn Tử hớn hở chạy lại kiểm tra xác chết rồi reo lên kinh hỉ.

Gọi Lâm Nghị xong, hắn giơ tay định lấy bảo vật trong miệng xác chết ra.

“Bàn Tử, dừng tay!” Lâm Nghị quát khẽ một tiếng, không còn quan tâm đến nhóm Ngô Tam Tỉnh nữa.

Mũi chân anh điểm nhẹ xuống đất, thân hình vọt ra khỏi cửa động, sau đó bước đi trên không trung, lao thẳng về phía Bàn Tử.

Khi tới bên cạnh Bàn Tử, đôi chân anh cũng vừa chạm đất.

Chương 330

Sau vài bước đi nhanh, anh đã đứng trước mặt Bàn Tử, kịp thời chộp lấy bàn tay đang vươn ra của hắn.

"Đù..." Phan Tử cứ ngỡ thủ đoạn của Bàn Tử đã là cao siêu lắm rồi, không ngờ thủ đoạn của Lâm Nghị còn khó tin hơn nữa!

"Chúng ta cứ thành thật bò xuống đi thôi." Ngô Tam Tỉnh mím môi, trong lòng thực sự cảm thấy bất lực.

So người với người đúng là tức chết mà.

So với hai vị Mạc Kim Phát Khâu này, đám Thổ phu tử như mình cứ như đang chơi đồ hàng vậy.

Chẳng lẽ người phái Mạc Kim Phát Khâu ai cũng lợi hại thế sao?

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh nhìn vào hai ngón tay thon dài của Tiểu Ca.

Ngay lúc ông đang suy nghĩ, thân hình Tiểu Ca nhẹ bẫng, trượt theo sườn dốc đầy dây leo xuống dưới.

Những sợi dây leo của Cửu Đầu Xà Bách kia lại không hề có ý định tấn công anh.

Người phái Mạc Kim Phát Khâu dường như đúng là rất lợi hại.

"Bàn Tử, cậu không động não chút à, bảo bối mà dễ lấy thế sao!" Lâm Nghị tới bên cạnh vỗ vai Bàn Tử, ra hiệu cho hắn tránh ra một chút.

Sau đó, ngón tay anh nhẹ nhàng điểm vào cổ xác nữ.

Chỉ nghe một tiếng "phập", ba mũi tên lạnh lẽo bắn ra từ cổ cái xác.

"Mẹ nó, lão già Lỗ Thương Vương này thâm thật." Bàn Tử chửi

thể, mặt đen lại.

Sau khi phá giải cơ quan trong người xác nữ, nhóm Ngô Tam Tỉnh cũng lần lượt đi tới.

Lúc này họ mới nhìn rõ, hai cái xác một nam một nữ này dù đã qua mấy nghìn năm vẫn không hề có dấu hiệu thối rữa, không rõ nguyên nhân vì sao.

Xác nữ rất xinh đẹp, còn xác nam đeo một chiếc mặt nạ cáo, hai tay đặt trước bụng ôm một chiếc hộp gỗ đỏ vuông vức, không rõ bên trong đựng thứ gì.

Lâm Nghị đỡ lưng xác nữ, ngón tay ấn vào cằm, miệng cái xác hơi há ra, một chiếc chìa khóa đồng xanh rơi ra ngoài.

Ngay khi chìa khóa được lấy ra, cái xác nữ kia lập tức biến thành một bộ xương khô!

"Mẹ kiếp, thứ này cũng tà môn thật." Bàn Tử lẩm bẩm nhìn cái xác, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở ngón tay xác nữ.

Đó là một chiếc nhẫn hồng ngọc, nhìn qua là biết bảo vật vô giá.

Người khác có thể khách sáo không nỡ lấy, nhưng Bàn Tử thì không nghĩ nhiều thế.

Hắn đưa tay lột chiếc nhẫn ra khỏi xương tay, lau chùi rồi nhét tọt vào túi.

Lâm Nghị mỉm cười không nói gì.

Đồ của Bàn Tử cũng là của mình thôi!

Lấy thì cứ lấy.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy thì nhìn Lâm Nghị, thấy anh không nói gì nên họ cũng chẳng quản.

Dù sao họ cũng nhờ bản đồ của Lâm Nghị mới tìm được lăng mộ này, bảo vật tìm thấy quyền xử lý đương nhiên thuộc về Lâm Nghị.

Còn Tiểu Ca thì càng chẳng bận tâm.

Rất nhanh, mọi người vây quanh quan sát xác nam.

Còn Lâm Nghị thì chọn ưu tiên đả tạp trước.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh!

Kiểm tra thấy ký chủ đã đến dưới cây Cửu Đầu Xà Bách, có thể đả tạp.

Phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ!" "Đinh!

Địa điểm đả tạp thứ tám đã làm mới: phát hiện Ngọc Dũng Quan (Quan tài Ngọc Dũng).

Phần thưởng: 10.000 điểm đạo mộ." Ồ!

Đến nhanh thật đấy!

Địa điểm thứ tám cũng đã làm mới rồi!

Phát hiện Ngọc Dũng Quan!

Đây chắc chắn là mục tiêu cuối cùng của Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Tương truyền Lỗ Thương Vương có được hai món chí bảo, một trong số đó là Quỷ Tỷ, có thể triệu tập âm binh tác chiến.

Nếu thực sự có Quỷ Tỷ tồn tại, chắc chắn nó nằm trong Ngọc Dũng Quan.

Lâm Nghị liếc mắt liền thấy xác nam dưới mặt nạ kia lại đang mở mắt!

Đôi mắt màu xanh lục nhìn chằm chằm vào mọi người như muốn hút hồn đoạt phách.

Phan Tử nói khẽ với Ngô Tam Tỉnh: “Tam gia, ngài nhìn Vương Bàn Tử kìa, dường như hắn không có bóng.” Ngô Tam Tỉnh nhìn qua, cau mày nói: “Quả nhiên không có bóng!” Đại Khuê chằm chằm nhìn Bàn Tử, giọng run rẩy: “Tôi... tôi vừa nãy hình như thấy xác của Vương Bàn Tử rồi!

Tên Bàn Tử này là ai?” Lâm Nghị cũng liếc nhìn Bàn Tử, thấy mắt hắn đục ngầu, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã khôi phục lại sự tỉnh táo!

Dưới chân Bàn Tử cũng chẳng phải là không có bóng.

“Huyễn thuật!” Lâm Nghị thản nhiên cười, nhìn cái xác cổ đeo mặt nạ cáo xanh với vẻ khinh miệt.

Nếu là người thường chắc chắn sẽ trúng thuật.

Nhưng Bàn Tử mang trong mình huyết mạch Huyền Quy, không dám nói là khắc chế được huyễn thuật của Thi Hương Ma Dụ nhưng đối phó với huyễn thuật của hồ yêu thì thừa sức.

Sau khi Bàn Tử tỉnh lại thì ngơ ngác, nghe thấy Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử bàn tán về mình thì càng thêm khó hiểu.

Hắn cúi đầu nhìn, mình vẫn có bóng mà.

“Lão Lâm, chuyện gì thế này?” “Ra tay trước chiếm lợi thế, giết hắn!” Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử và Đại Khuê âm thầm bàn bạc, ngay sau đó ba khẩu súng đã nhắm thẳng vào Bàn Tử.

Lâm Nghị và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, sau đó anh giơ tay, nhẹ nhàng tước hết cả ba khẩu súng.

“Lâm gia, ngài làm cái gì vậy?!

Tên Bàn Tử kia không phải anh em của ngài đâu, hắn bị Lỗ Thương Vương nhập xác rồi!

Chúng ta mau hợp lực giết hắn đi!" Lúc này Tiểu Ca đã bóp nghẹt cổ con Thanh Nhãn Hồ Yêu (Cáo mắt xanh), dùng sức vặn gãy cổ nó.

Sau khi cổ hồ yêu bị vặn gãy, Ngô Tam Tỉnh cũng tỉnh lại, ngơ ngác nhìn mọi người.

Bàn Tử thấy chuyện đã giải quyết xong thì hừ nhẹ một tiếng, giơ tay định lột chiếc mặt nạ cáo trên mặt con hồ yêu kia đi.

Tuy nhiên, khi mặt nạ được lấy ra, cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều rùng mình.

Khuôn mặt đó căn bản không phải mặt người, mà là một khuôn mặt cáo!

Trông y như một con cáo đã tu luyện thành tinh vậy!

"Đây không phải Lỗ Thương Vương!" "Vậy Lỗ Thương Vương thật sự ở đâu?" "Còn thứ mà con Thanh Nhãn Hồ Yêu này đang ôm trong tay là gì?" "Bát Trọng Bảo Hàm!" Lâm Nghị tùy ý phẩy tay, lấy chiếc hòm từ tay hồ yêu.

"Lão Lâm, cái hộp này có lai lịch gì không?

Chương 331

Cái chìa khóa cậu vừa lấy được có phải dùng để mở nó không?" "Truyền thuyết kể rằng Bát Trọng Bảo Hàm là bộ hòm dùng để thờ phụng Xá lợi Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni.

Bên trong chứa một viên xá lợi, lớp ngoài cùng là hòm gỗ đàn hương, bên trong lồng ba hòm bạc, hai hòm vàng, một hòm ngọc thạch và một tòa tháp bằng vàng ròng!

Còn cái hộp này chính là Ngân Lăng Lộc Đỉnh bên trong đó!" Sau đó, Lâm Nghị cắm chìa khóa đồng vào Ngân Lăng Lộc Đỉnh.

Một tiếng "cạch" vang lên, cái hòm dễ dàng được mở ra.

Bên trong là một cuộn kim ti bạch thư (sách lụa chỉ vàng).

Ngô Tam Tỉnh tinh thông cổ văn, xem xét một lát rồi nói: "Trên này ghi lại cuộc đời của Lỗ Thương Vương." "Lỗ Thương Vương năm hai mươi tuổi đã trở thành tướng quân, chuyên đi quật mộ cho quân đội nước Lỗ để làm quân lương.

Trong một cỗ quan tài cổ, hắn phát hiện một con đại xà màu huyết hồng.

Sau khi giết con rắn, hắn tìm thấy một cái hộp trong bụng nó, chính là cái hộp mà Thanh Nhãn Hồ Yêu đang cầm đây." "Đại xà đi vào giấc mộng của Lỗ Thương Vương để trả thù, kết quả lại bị hắn chém cho thừa sống thiếu chết.

Huyết xà mở miệng cầu xin và tiết lộ cho Lỗ Thương Vương một bí mật động trời!" "Trong Ngân Lăng Lộc Đỉnh đó cất giữ hai món chí bảo có thể giúp hắn đứng trên vạn người!

Một món chắc là Quỷ Tỷ truyền thuyết, có thể điều động âm binh,

nhờ đó mà Lỗ Thương Vương bách chiến bách thắng.

Còn món thứ hai thì trên này không ghi, tôi cũng không rõ lắm." "Bạch thư ghi lại rằng, có một lần Lỗ quốc công bị phản quân truy sát, Lỗ Thương Vương đã dẫn binh cứu Lỗ quốc công và phi tử của ông ta.

Vị phi tử này tên Dao Quang, vốn có một đoạn tình cảm nồng cháy với Lỗ Thương Vương, nhưng vì hắn bận đi đổ đấu nên người phụ nữ này bị ép gả cho Lỗ quốc công." "Không lâu sau, cơ thể Lỗ Thương Vương xuất hiện nhiều bệnh tật, huyết xà xuất hiện lần thứ hai trong mộng, nói rằng sắp gặp lại hắn dưới địa phủ.

Thế là Lỗ Thương Vương tìm đến quân sư Thiết Diện Sinh.

Theo lời Thiết Diện Sinh, truyền thuyết thời thượng cổ có một bộ Ngọc Dũng, mặc vào có thể cải lão hoàn đồng, khởi tử hồi sinh." "Về sau, chuyện Lỗ Thương Vương lén lút tư thông với Dao Quang truyền đến tai Lỗ quốc công.

Lỗ quốc công hạ lệnh cho Lỗ Thương Vương đi trộm mộ cổ, đồng thời Thiết Diện Sinh cũng dâng lên con Thanh Nhãn Hồ Yêu mình nuôi.

Còn phi tử Dao Quang định nhân lúc Lỗ Thương Vương rời kinh đô thì bỏ trốn theo hắn, kết quả bị Lỗ quốc công phát hiện rồi đẩy xuống hồ hoa chết tươi." "Lỗ Thương Vương đại nộ định giết Lỗ quốc công nhưng bị Thiết Diện Sinh ngăn lại, dùng huyễn thuật của hồ yêu khiến Lỗ Thương Vương tin rằng chỉ cần tìm thấy Ngọc Dũng là có thể hồi sinh Dao Quang.

Và bộ Ngọc Dũng đó nằm trong một lăng mộ Tây Chu!" "Thế là Lỗ Thương Vương lấy xác Dao Quang đi tìm ngôi mộ Tây Chu đó, tạo ra hiện trường giả về cái chết của mình để qua mặt Lỗ quốc công.

Cuối cùng mất nửa năm họ mới đào được ngôi mộ này, sau đó gỡ cái xác trong Ngọc Dũng ra, phong vào thạch quan.

Tức là cỗ thạch quan chúng ta gặp lúc mới vào." "Do đó có thể thấy, người trong thạch quan đó là người nhà Chu.

Kết cục là phi tử Dao Quang được đưa vào Ngọc Dũng, còn tung tích của Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh thì không được đề cập." "Giả đấy!" Nghe Ngô Tam Tỉnh kể xong câu chuyện trong kim ti bạch thư, Lâm Nghị trực tiếp lên tiếng.

"Giả ư?" Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc hỏi: "Cuộn kim ti bạch thư này lấy ra từ Bát Trọng Bảo Hàm, sao có thể là giả được?" Lâm Nghị nói: "Thứ nhất, ông thấy Lỗ Thương Vương có giống hạng tình si không?

Hắn có thể vì một người phụ nữ mà từ bỏ cơ hội trường sinh không?" Bàn Tử gật đầu: "Đúng, chúng ta đi đổ đấu cũng nhiều rồi, mấy hạng phụ nữ đó ở thời cổ đại chỉ là đồ tùy táng thôi.

Lão già Hiến Vương còn lấy vợ mình làm mồi cho Thái Tuế kìa!

Lỗ Thương Vương khó khăn lắm mới có được Ngọc Dũng, sao có thể cho đàn bà dùng?" Tiểu Ca nghe Lâm Nghị giải thích thì khẽ nhíu mày.

Lâm Nghị cầm cuộn kim ti bạch thư lên cân nhắc rồi nói: "Thứ hai, cuộn bạch thư này được cố tình làm giả cho cũ đi.

Từ thể tích và trọng lượng, độ thuần khiết của chỉ vàng này không thấp, rõ ràng không phải kỹ thuật luyện kim thời Chiến quốc có thể làm ra." "Lâm gia, ngài cảm nhận được cả cái đó sao?

Công phu đôi bàn tay thật đáng nể!" "Chẳng là gì cả." Những tiểu xảo này nhiều tay buôn đồ cổ lâu năm đều làm được, huống chi là Lâm Nghị.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm cuộn kim ti bạch thư trong tay Lâm

Nghị, có chút xuất thần và mê mang, nhưng khoảnh khắc sau lại khôi phục vẻ đạm mạc thường ngày.

Ngô Tam Tỉnh càng thêm rối rắm, hỏi: "Lâm gia, nếu câu chuyện này là giả, vậy thì ai là kẻ làm giả rồi đặt ở đây?

Hơn nữa, đối phương đã vào được đây, tại sao ngôi mộ này lại gần như nguyên vẹn?" Nên nhớ rằng một khi chìa khóa được lấy ra khỏi miệng xác nữ, nó sẽ biến thành xương khô!

Nếu cuộn bạch thư này là giả, thì chuyện này thực sự quá khó hiểu.

Bố cục tinh vi như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Là "hắn", hay là "y"?

Trong lúc suy tư, ánh mắt Lâm Nghị lướt qua người Tiểu Ca.

Thân phận Tiểu Ca rất thần bí, không chỉ có thân thể bất tử mà còn bị chứng mất trí nhớ, cứ cách một khoảng thời gian lại quên sạch mọi chuyện.

Không ai biết anh ta đã trải qua những gì, gặp gỡ những ai, đã đi qua những nơi nào, thậm chí ngay cả bản thân Tiểu Ca cũng không rõ.

Lâm Nghị nói: "Chúng ta cứ tìm xem Ngọc Dũng ở đâu đã." "Lão Lâm, lão Lâm, cậu qua đây xem, cái này nhìn có giống một đài tế tự nhỏ không?" Bàn Tử không biết từ lúc nào đã mò mẫm tới một bệ đá nhỏ cách đó không xa.

Bàn Tử hiện giờ cũng xem như có chút kinh nghiệm, lại còn từng thấy tế đài ở thế giới Hồ Lô nên vừa tới bệ đá đó đã hưng phấn gọi Lâm Nghị.

Tuy nhiên, khi tiếng Bàn Tử vừa dứt, một tiếng "ầm" vang lên, tế đài đột ngột sụt xuống khoảng ba mươi phân mới dừng lại.

Tiếng ầm ầm vẫn không dừng lại.

Cây Cửu Đầu Xà Bách rung lắc dữ dội, dây leo không ngừng co giật.

Giữa những tán lá rung động, mọi người lờ mờ thấy sâu trong đám dây leo là vô số bộ xương khô, dày đặc nối thành một dải, không biết sâu đến mức nào.

Cứ như thể cây Cửu Đầu Xà Bách sừng sững này được dựng lên từ chính đống xương cốt đó vậy.

Xương cốt có cả người và động vật, chúng bị dây leo cuốn chặt, trở thành một phần của cái cây.

Nhìn cảnh này ai nấy đều tê dại da đầu, hơi thở trở nên dồn dập.

Cùng lúc đó, ở một phía của cây cổ thụ đột nhiên nứt ra một khoảng trống dài rộng hai mét.

Nhìn vào trong khe nứt đen ngòm không thấy đáy, một luồng khí âm hàn cực độ từ bên trong tỏa ra.

Tiếp đó, một cỗ quan quách bằng đồng xanh khổng lồ từ từ được kéo ra, trên quan quách quấn hàng chục sợi xích sắt đen to bằng cổ tay đan xen ngang dọc!

Xích sắt quấn chặt lấy quan quách đồng xanh như thể muốn phong ấn thứ gì đó bên trong, không cho nó thoát ra ngoài!

Mọi người đều tụ tập lại, còn Lâm Nghị thì thuận tay lấy đi một viên đá màu huyết hồng đặt trên bụng con Thanh Nhãn Hồ Yêu.

Xung quanh quan quách đồng xanh khổng lồ khắc dày đặc những chiến tích cuộc đời của Lỗ Thương Vương.

“Cuối cùng cũng gặp được chính chủ rồi!” Ngô Tam Tỉnh sai Phan Tử bắn đứt xích sắt.

Sau khi xích đứt, Phan Tử và Đại Khuê hợp sức đẩy nắp quan quách đồng ra.

Bên trong là một cỗ quan tài khảm ngọc kỳ lạ!

Trên quan tài khảm đầy ngọc Mã Nạp Tư vùng Tân Cương, nước ngọc đẹp hơn nhiều so với cửa ngọc lúc trước, nếu mang ra ngoài chắc chắn bán được giá hời.

Bàn Tử nhìn đống ngọc thạch thì không rời mắt nổi.

"Lão Lâm, ngọc thạch... một khối to thế này cơ mà!" Lâm Nghị mỉm cười.

Mọi chuyện đều nằm trong dự tính!

Người hiểu tự nhiên sẽ hiểu!

Lâm Nghị một tay đẩy vào cạnh khối ngọc, khối ngọc lớn bị anh đẩy ra, sau đó anh cẩn thận nâng nó lên, trở tay thu vào trong không gian giới chỉ.

Lại một khoản tiền không nhỏ nữa rồi!

Nếu đem đấu giá ở Vạn Bảo Các, đây chắc chắn là một trọng bảo trị giá hàng chục triệu!

Quá hời.

Nhóm Ngô Tam Tỉnh thấy Lâm Nghị thu hồi khối ngọc lớn như vậy thì không còn thấy lạ nữa.

Chương 332

Ánh mắt họ đều đổ dồn vào cỗ quan tài bên dưới lớp ngọc!

Đây là một cỗ quan tài gỗ sơn vẽ màu.

Thời Chiến quốc coi trọng quy tắc "nhị trọng quách, tam trọng quan".

Sau khi mở quan tài gỗ sơn, lộ ra một cỗ quan tài gỗ bên trong!

Trên quan tài gỗ vẽ cảnh tượng mai táng lúc bấy giờ, hàng chục bộ xương khô khiêng quan quách, xung quanh có rất nhiều người đang quỳ lạy.

Tuy nhiên, cỗ quan tài gỗ này rất lạ, không có nắp, mà ở giữa có một khe hở, dường như phải mở từ giữa ra.

Lâm Nghị thản nhiên liếc nhìn tình hình xung quanh, gõ nhẹ vào quan tài, sau đó đi quanh một vòng.

Ở góc bên trái quan tài, anh phát hiện một lỗ lõm xuống.

Lâm Nghị giơ ngón tay nhẹ nhàng thọc vào lỗ nhỏ đó, ngay lập tức một tiếng "rắc" vang lên, cỗ quan tài gỗ tách đôi ra một cách gọn gàng!

Đồng thời, một người mặc bộ Kim Lũ Ngọc Y hiện ra trước mắt mọi người!

Điều khiến ai nấy giật bắn mình là cái người mặc Ngọc Y đó đột nhiên ngồi bật dậy khỏi quan tài!

Nhưng hắn chỉ ngồi dậy chứ không có động tác nào khác.

Lúc này, mọi người mới chú ý đến diện mạo của người nằm trong Ngọc Y.

Rõ ràng đó là một người đàn ông, da dẻ mịn màng, sắc mặt hồng nhuận như thể còn sống, trông giống như đang nằm ngủ vậy.

Tuy nhiên, mắt hắn nhắm nghiền, khuôn mặt có chút vặn vẹo biến dạng như đang rất đau đớn.

"Lão Lâm... mọi người mau nhìn ngực cái xác kìa." Nghe Bàn Tử hét lên, nhóm Ngô Tam Tỉnh cũng chú ý thấy.

Ngực cái xác đang phập phồng lên xuống với tần suất rất đều đặn!

Nếu không nhìn khuôn mặt tà dị kia, có lẽ bất cứ ai cũng nghĩ người này đang ngủ!

"Chẳng lẽ...

Ngọc Dũng này thực sự có thể giúp người ta trường sinh bất lão?

Chết đi sống lại sao?" Ngô Tam Tỉnh và những người khác đều cảm thấy không thể tin nổi.

Chuyện này quá vô lý.

Một người rõ ràng đã chết mấy nghìn năm, sao có thể còn hơi thở?

Câu chuyện trong kim ti bạch thư không hoàn toàn là thật, nhưng cũng có một phần đúng.

Ví dụ như công hiệu của Ngọc Dũng!

Trong khi nhóm Ngô Tam Tỉnh chấn kinh thì mắt Bàn Tử lại sáng rực lên!

Mẹ nó, Bàn gia tôi chuyện gì mà chưa thấy qua?

Cho dù lão già Lỗ Thương Vương này còn sống thật thì có lão Lâm ở đây, Bàn gia tôi cũng chẳng sợ!

Bàn Tử xoa xoa tay, cười hắc hắc: "Bảo bối này từ nay thuộc về Bàn gia tôi rồi." Sau đó, khi Bàn Tử chuẩn bị tiến lên sờ vào Ngọc

Dũng, một bàn tay lớn đặt lên vai hắn.

Tuy nhiên, chủ nhân bàn tay đó không phải Lâm Nghị mà là Tiểu Ca.

"Ngọc Dũng này cứ năm trăm năm lại lột da một lần, chỉ khi đến lúc lột da mới có thể cởi nó ra.

Nếu cưỡng ép cởi ra, người bên trong sẽ biến thành Huyết Thi!

Mà chủ nhân trước đó của Ngọc Dũng đã biến thành Huyết Thi rồi!" Lần này Tiểu Ca đột nhiên nói rất nhiều, Lâm Nghị cảm thấy càng thú vị hơn.

Hiếm thấy thật, hành vi này của Tiểu Ca không giống thường ngày.

Anh giữ im lặng, muốn xem Tiểu Ca định làm gì.

Bàn Tử bị Tiểu Ca ngăn cản, trong lòng có chút khó chịu: "Biến thành Huyết Thi thì biến!

Bàn gia tôi cũng không sợ!" Vừa nói, Bàn Tử vừa dùng sức gạt bàn tay nặng trịch của Tiểu Ca ra.

Tuy nhiên thân pháp của Tiểu Ca cực nhanh, một cái xoay người đã vượt qua Bàn Tử, một tay chộp lấy cổ cái xác, thản nhiên nói: "Ngươi sống đã đủ lâu rồi, có thể chết đi được rồi!" Nói xong, bàn tay anh dùng lực, tiếng "rắc" giòn giã vang lên, cổ cái xác bị vặn gãy.

Tiếng thở thấp thoáng vừa rồi cũng dừng lại ngay khắc đó.

Người trong Ngọc Dũng đã chết hẳn!

Tuy nhiên, lúc này không chỉ Lâm Nghị mà ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng nhận ra Tiểu Ca có gì đó không ổn.

Tiểu Ca dường như cực kỳ quen thuộc với lăng mộ Lỗ Thương Vương này, nhiều lúc xuất hiện rất đúng lúc, và câu nói anh ta dành

cho cái xác trong Ngọc Dũng càng khiến người ta phải suy nghĩ!

Tại sao lại nói như vậy?

Người trong Ngọc Dũng có phải Lỗ Thương Vương không?

Cuộn kim ti bạch thư giả kia là do ai đặt vào?

"Lâm gia, thân phận Tiểu Ca này quá thần bí!

Tôi cảm thấy cậu ta có mối liên hệ bí mật nào đó với nơi này!

Thậm chí tôi nghi ngờ cậu ta chính là..." Ngô Tam Tỉnh nhìn Tiểu Ca với ánh mắt trọng đại, cơ thể không tự chủ được mà nép về phía Lâm Nghị.

Những việc Tiểu Ca làm quá phi lý!

Nếu anh ta dám ra tay với ông, e rằng chỉ có Lâm Nghị mới bảo vệ được ông.

Phan Tử siết chặt súng, chất vấn: "Cậu rốt cuộc là ai?" Tiểu Ca thản nhiên liếc nhìn Phan Tử: "Mọi người có biết thì cũng làm được gì?" Anh hoàn toàn không có ý định giải thích với nhóm Ngô Tam Tỉnh, mà chỉ nhìn thẳng vào Lâm Nghị.

"Này, cậu cũng có ý kiến gì về tôi sao?" Lâm Nghị nhún vai cười nói: "Không có, ai cũng có bí mật riêng, tôi cũng vậy, nên tôi sẽ không đi sâu vào bí mật của cậu.

Có điều tôi khá tò mò, ký ức của cậu đã khôi phục chưa?" Tiểu Ca vẻ mặt đạm mạc, lắc đầu: "Chỉ nhớ được vài mảnh vỡ." Lâm Nghị gật đầu cười nhẹ.

Đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Tiểu Ca khôi phục lại một chút ký ức, chắc hẳn là về nơi này!

"Có phải đã nhớ ra người trong Ngọc Dũng này là ai không?" "Phải, người trong Ngọc Dũng là Thiết Diện Sinh.

Hắn đã lẻn vào lăng mộ sau khi Lỗ Thương Vương được chôn cất và chiếm lấy Ngọc Dũng!" Ngô Tam Tỉnh thấy Lâm Nghị không nghi ngờ lời Tiểu Ca nên cũng đành bỏ qua sự nghi hoặc.

Dù sao Lâm Nghị và Tiểu Ca cũng tương đương với hai vị đại lão ở đây.

Ông và Phan Tử có khi chỉ trong chớp mắt là bị hai người này tiễn đưa rồi, căn bản không có cửa phản kháng.

Nghe nói người trong Ngọc Dũng không phải Lỗ Thương Vương mà là Thiết Diện Sinh, Ngô Tam Tỉnh càng mù mờ: "Sao có thể chứ?

Vương hầu Chiến quốc, đến cả người phụ nữ yêu quý nhất cũng bỏ rơi được, sao có thể không đề phòng bị Thiết Diện Sinh đâm sau lưng?" "Người trong Ngọc Dũng chắc chắn là Thiết Diện Sinh." Lâm Nghị gật đầu khẳng định lời Tiểu Ca và tiếp tục: "Thứ nhất, Thiết Diện Sinh là quân sư của Lỗ Thương Vương, ngay cả việc xây dựng ngôi mộ này cũng do một tay hắn bày ra, nên hắn đủ khả năng để dễ dàng vào đây." "Thứ hai, nếu người trong Ngọc Dũng là Lỗ Thương Vương, thì ai là người dễ bị đem đi tuẫn táng nhất?

Đương nhiên là Thiết Diện Sinh và ái phi Dao Quang.

Tuy nhiên, hai người thực sự bị tuẫn táng lại là Thanh Nhãn Hồ Yêu và người phụ nữ kia.

Mà Thanh Nhãn Hồ Yêu lại là vật của Thiết Diện Sinh!" "Thứ ba, nếu mọi chuyện đều thuận lợi, thì tại sao trên quan quách đồng lại quấn nhiều xích sắt như vậy, cứ như đang trấn yểm Ngọc Dũng?

Những sợi xích đó và cuộn kim ti bạch thư giả kia rõ ràng là không cần thiết nếu đó là Lỗ Thương Vương." Ngô Tam Tỉnh nghe mà ong cả thủ, không hiểu mô tê gì.

Chương 333

“Lâm gia, nếu người trong Ngọc Dũng thực sự là Thiết Diện Sinh, vậy Lỗ Thương Vương đâu?

Chẳng phải nói nếu chưa tới lúc lột da mà lấy ra sẽ biến thành Huyết Thi sao?

Nếu Lỗ Thương Vương bị lôi ra và biến thành Huyết Thi, vậy cái thứ trong quan tài chúng ta gặp lúc mới vào là Lỗ Thương Vương hay là chủ mộ Tây Chu?” Lâm Nghị thản nhiên cười nói: “Tam gia, dường như ông đã quên Huyết Thi được tạo ra như thế nào rồi.” “Huyết Thi được tạo ra thế nào?” Ngày đó tại mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh, nhị bá của ông biến thành Huyết Thi là do bị Tứ Mục Nương Nương nhìn trúng, do viên đan dược luyện từ Thi Miết Vương biến hóa thành hoặc bị Thi Miết Vương cắn mà thành!

Vậy nên để thành Huyết Thi, chắc chắn phải liên quan đến đan dược luyện từ Thi Miết Vương!

Nếu chỉ có Ngọc Dũng mà không có đan dược Thi Miết, chín mươi phần trăm là không biến thành Huyết Thi được!

Nghĩ đến đây, mọi chuyện đều trở nên thông suốt.

Thiết Diện Sinh đã che giấu bí mật về đan dược, Lỗ Thương Vương không uống đan dược nên dù bị Thiết Diện Sinh lôi ra cũng không biến thành Huyết Thi.

Một cái xác dưới gốc cây Cửu Đầu Xà Bách này tự nhiên sẽ giống như những đống xương sâu trong dây leo kia, trở thành chất dinh dưỡng cho cái cây mà thôi.

Nói như vậy, kẻ nằm bên dưới bộ Ngọc Dũng này tám chín phần

mười chính là Thiết Diện Sinh!

Sau khi nghe Lâm Nghị phân tích, Tiểu Ca vẫn trầm mặc không nói.

Còn về việc tại sao phải giết chết thân thể Thiết Diện Sinh, Tiểu Ca không nói, Lâm Nghị cũng không hỏi nhiều, có thể coi là khá ăn ý.

Bàn Tử nghe Lâm Nghị giảng giải nhiều như vậy, trong lòng sớm đã như có hàng chục con kiến bò loạn, ngứa ngáy không chịu được.

"Lão Lâm, chúng ta đừng quan tâm bên trong là ai nữa, cứ lột cái bộ Ngọc Dũng này xuống trước đi đã!

Thứ này chắc chắn đáng giá lắm!" "Được." Lâm Nghị gật đầu.

Ngay khi mọi người chuẩn bị ra tay lột bộ Ngọc Dũng khỏi thi thể, phần sau gáy của bộ giáp đột nhiên bị mở ra.

Một con Thi Miết đỏ rực như máu bay ra từ bên trong!

"Là Thi Miết Vương, mọi người cẩn thận!

Thứ này mà chạm vào người là sẽ biến thành Huyết Thi ngay!" Ngô Tam Tỉnh kinh hãi hét lên.

Ông ta từng gặp thứ này ở mộ Huyết Thi tại Tiêu Tử Lĩnh!

Nhị bá của ông ta chính là bị Thi Miết Vương biến thành Huyết Thi.

Giờ đây, phát hiện Thi Miết Vương trong Ngọc Dũng càng chứng minh những lời Lâm Nghị nói là thật!

Thi Miết đan phối hợp với Ngọc Dũng có thể giúp phục sinh, trường sinh!

Con Thi Miết Vương này đã được Thiết Diện Sinh nuôi dưỡng hàng ngàn năm, sớm đã không còn giống với loại Thi Miết Vương

thông thường trong Thi Miết đan nữa.

Tốc độ của nó nhanh đến kỳ lạ, gần như chỉ trong chớp mắt đã lao về phía Đại Khuê – người có lá gan nhỏ nhất.

Đại Khuê giật nảy mình, vội vàng cầm cây súng săn trong tay quất tới.

Bành!

Một tiếng động vang lên, cây súng trong tay Đại Khuê văng ra ngoài, còn con Thi Miết Vương kia đã bị Lâm Nghị dùng một tay bóp chặt.

Vừa rồi súng của Đại Khuê đập trúng ngón tay Lâm Nghị, lực phản chấn đã hất văng cây súng đi.

"Lão Lâm, cái thứ này nguy hiểm lắm sao?" Bàn Tử tò mò quan sát con Thi Miết Vương đỏ rực.

Lâm Nghị đơn giản đáp lại: "Thứ này nếu chết sẽ phát ra một loại mùi hương, một khi lũ Thi Miết ngửi thấy sẽ phát điên.

Trong cây Cửu Đầu Xà Bách to lớn này không biết ẩn giấu bao nhiêu xác chết và Thi Miết, nếu đám đó mà nổi điên thì..." Nghe Lâm Nghị nói đến đây, Đại Khuê ngã ngồi bệt xuống đất, cả người toát mồ hôi lạnh.

"Nếu thực sự như vậy, e rằng không ai trong chúng ta có thể sống sót rời khỏi đây, tất cả đều phải bỏ mạng tại chỗ này." Ngô Tam Tỉnh cũng hít một hơi thật sâu, vô cùng kiêng dè nhìn con Thi Miết Vương.

"Lâm gia, giờ chúng ta nên làm gì?" "Rời khỏi đây trước rồi tính." Lâm Nghị liếc nhìn cây Cửu Đầu Xà Bách khổng lồ, tắc lưỡi, trong đầu bắt đầu tính toán.

Cây xà bách này quá lớn, bên trong ẩn chứa không biết bao nhiêu

thi cốt và Thi Miết!

Nếu có thể giết chết cây xà bách này, đồng thời đầu độc chết lũ Thi Miết mà vẫn giữ được nguyên vẹn xác chúng, thì sẽ kiếm được bao nhiêu Điểm đạo mộ nhỉ?

Tuy nhiên, hiện tại anh vẫn chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn, nên chỉ đành bỏ qua.

Nếu sau này có thời gian, có thể nghiên cứu con Thi Miết Vương này.

Nếu có thể khống chế Thi Miết Vương, sau đó dùng nó để điều khiển lũ Thi Miết khác giết chết cây Cửu Đầu Xà Bách, rồi bắt lũ Thi Miết tự sát, thế thì sướng phải biết.

Nghĩ đến đây, Lâm Nghị liền dành riêng một "phòng giam" trong không gian để thu con Thi Miết Vương lại.

Sau đó, Lâm Nghị liếc nhìn bộ Ngọc Dũng, phân phó: "Bàn Tử, đừng ngây ra đó nữa, mau lên, cởi quần áo ra!" "Hả, lão Lâm, giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà cởi đồ thì không hay lắm đâu~~" "Tôi bảo cậu lột bộ Ngọc Dũng trên người cái xác kia!" "À à, ha ha ha, hiểu rồi, hiểu rồi." Thế là Bàn Tử hưng phấn nhào tới, giúp Thiết Diện Sinh "cởi áo tháo thắt lưng".

Sau khi lột sạch, Thiết Diện Sinh chỉ còn lại một cái xác Huyết Thi mất đi lớp da!

Nhưng cái xác này đã bị Tiểu Ca bóp chết, không còn đe dọa gì.

Hiện tại chưa đến năm trăm năm thời gian thoát xác nên thi thể vẫn chưa mọc ra lớp da mới.

Lúc này, Lâm Nghị cũng âm thầm điểm danh.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp." "Đinh, chúc mừng ký chủ đả tạp

thành công, phần thưởng: 10.000 Điểm đạo mộ." "Đinh, phát hiện địa điểm đả tạp thứ chín đã làm mới, có thể đả tạp sau khi rời khỏi Thất Tinh Lỗ Vương Cung, phần thưởng: 10.000 Điểm đạo mộ." Chậc chậc.

Cổ mộ trong Đạo Mộ Bút Ký kiếm điểm nhanh hơn bên Ma Thổi Đèn nhiều.

Đơn giản vậy thôi mà đã sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Lúc mọi người rời đi, Lâm Nghị thuận tay thu luôn cả hai lớp quách ba lớp quan của Thiết Diện Sinh để kiếm thêm một mớ Điểm đạo mộ.

Tất nhiên, cái xác Huyết Thi của Thiết Diện Sinh anh cũng không tha, sống vất vưởng lâu như vậy, giá trị chắc chắn không nhỏ.

Sau khi quét dọn xong, mọi người rời khỏi cổ mộ và hội hợp với Trần Văn Tú.

Khi họ rời đi, Tiểu Ca đã biến mất không thấy tăm hơi.

"Bảo là sẽ đi theo Lâm gia ta cơ mà?" Lâm Nghị sờ sờ mũi, thầm chửi thề một câu, sẵn tiện check-in luôn.

Cùng lúc đó, địa điểm đả tạp thứ mười cũng đã làm mới: Mở Bát Trọng Bảo Hàm!

Thực tế Bát Trọng Bảo Hàm đã bị mở ra, bên trong là lụa trắng Kim Ti giả.

Rõ ràng, bí mật thực sự của Bát Trọng Bảo Hàm vẫn chưa được giải mã hoàn toàn!

Nửa đêm, Lâm Nghị loay hoay với cái hộp, thực sự có ý định bóp nát nó cho xong.

Tuy nhiên, thấy rằng dù không có trọng bảo thì giá trị lịch sử của

nó vẫn rất cao, Lâm Nghị nhận thấy bên trong ngoài lỗ khóa còn có một thứ giống như la bàn, trên đó đánh dấu các con số và có vẻ xoay được, trông hơi giống ổ khóa mã thời hiện đại, nhưng cấu trúc đĩa chồng đĩa khá phức tạp.

Nếu thử từng cái một, chắc phải mất hàng ức lần.

"Không lẽ là 02200059?" Con số thần bí này xuyên suốt toàn bộ cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký.

Ý nghĩa thực sự của nó là gì, ngay cả Lâm Nghị cũng không rõ lắm.

Nghĩ vậy, anh liền thử nhập con số này.

Cạch!

Một tiếng vang thanh thúy, Bát Trọng Bảo Hàm đã mở!

Trong ngăn bí mật, anh tìm thấy một con cá đồng nhỏ.

Lâm Nghị lấy ra xem, con cá trông rất bình thường nhưng chế tác vô cùng tinh xảo, đặc biệt là phần lông mày trên mắt cá có hình một con rắn, từng cái vảy đều sống động như thật.

Chương 334

"Xà Mi Đồng Ngư!" Lâm Nghị nhận ra thứ này.

Nghe nói có tổng cộng ba con, do nhà địa lý học đời Minh là Uông Tàng Hải dùng để ghi chép các bí mật bảo vật!

Nhưng cách giải mã đến nay vẫn không ai biết.

Có lẽ gom đủ ba con sẽ biết được "chung cực" của thế giới và bí mật sau cánh cửa thanh đồng.

Hoàn thành lần đả tạp thứ mười, tuyến nhiệm vụ Thất Tinh Lỗ Vương Cung coi như kết thúc mỹ mãn.

Đồng thời, Lâm Nghị cũng nhận được cuốn sổ tay của Ngô Lão Cẩu.

Mở cuốn 【Đạo Mộ Bút Ký】 ra xem, bên trong ẩn chứa rất nhiều bí mật chưa ai biết, đặc biệt là liên quan đến hoạt động đạo mộ lớn nhất lịch sử của Cửu Môn, cũng như mối quan hệ bí mật giữa Cừu Đức Khảo và Ngô Lão Cẩu, sự đe dọa từ "Tổ chức", và sự phân chia hai phái trong Cửu Môn, đặc biệt là về nhà họ Tạ.

Những chuyện này đều được ẩn giấu thấp thoáng trong các trải nghiệm đạo mộ của Ngô Lão Cẩu.

Sau khi trở về Qua Tử Miếu, Lâm Nghị và đám người Ngô Tam Tỉnh chuẩn bị đường ai nấy đi.

Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nói với Lâm Nghị: "Lâm gia, tôi có một ngôi cổ mộ này, không biết ngài có hứng thú đi khám phá một chuyến không?" Lâm Nghị liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh, hỏi: "Ồ?

Cổ mộ gì?" Ngô Tam Tỉnh cười thần bí, nhìn Bàn Tử một cái.

Lâm Nghị nói: "Bàn Tử là anh em của tôi, nếu tôi đi, dĩ nhiên sẽ dẫn cậu ấy theo." Bàn Tử thấy Ngô Tam Tỉnh có vẻ dè chừng mình thì trong lòng hơi khó chịu, hừ hừ hai tiếng, nếu không phải hôm nay thu hoạch được nhiều món hời, Bàn gia đang vui thì chắc chắn đã mắng cho lão một trận, cho lão biết thế nào là coi thường người khác!

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, nói: "Thời gian trước tôi nhận được tin tức từ Cửu Môn, thế hệ trẻ trong đó đã tổ chức một đội khảo cổ tiến về quần đảo Tây Sa để khai quật một ngôi cổ mộ!" Mộ dưới đáy biển Tây Sa!

Nghe Ngô Tam Tỉnh nói vậy, Lâm Nghị lập tức hiểu ra.

Ngôi mộ này chính là bối cảnh thứ hai của Đạo Mộ Bút Ký!

Theo Lâm Nghị biết, lần đầu Ngô Tam Tỉnh đến đây là khi đang yêu Trần Văn Cẩm và đi theo lời mời của cô ấy.

Hiện tại có vẻ Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa yêu đương với Trần Văn Cẩm, thậm chí còn thân thiết với "em gái" cô ta là Trần Văn Tú hơn.

Xem ra hành động của "Thế Lực Đó" đã nhanh hơn nhiều rồi!

Tin tức về mộ Tây Sa đã được tung ra, khiến người của Cửu Môn phải cử người đi.

Tuy nhiên, người khác không biết nhưng Lâm Nghị đã đọc sổ tay Ngô Lão Cẩu nên rất rõ: nhà họ Ngô hiện tại cơ bản đã cắt đứt liên lạc với Cửu Môn.

Ngay cả đội khảo cổ Ba Nãi năm xưa cũng không có phần của Ngô Tam Tỉnh.

Lời Ngô Tam Tỉnh nói là do Cửu Môn thống nhất sắp xếp rõ ràng là không nói thật.

"Xin lỗi, tôi không hứng thú." Lâm Nghị trả lời dứt khoát.

Bàn Tử gật đầu lia lịa: "Đúng thế, chúng tôi không bao giờ làm ăn lỗ vốn!

Đi với các người thì có lợi lộc gì?

Chưa nói đến chuyện khác, dựa vào bản lĩnh hai anh em tôi, phát hiện bảo vật trong mộ thì chia ba phần không quá đáng chứ?

Nếu không có thành ý đó thì miễn bàn!" "Bàn gia nói đúng.

Thực ra mục đích lần này của chúng tôi không phải là tài bảo.

Nên nếu tìm thấy đồ minh khí, đừng nói ba phần, năm phần cũng không thành vấn đề." Bàn Tử nghi hoặc hỏi: "Vậy mục đích của các người là gì?" Ngô Tam Tỉnh cười hắc hắc: "Dĩ nhiên là phương pháp trường sinh trong cổ mộ!

Hơn nữa nghe nói tin tức về ngôi mộ này cũng được tìm thấy trong lụa trắng Chiến quốc, biết đâu còn liên quan đến mộ Lỗ Thương Vương này đấy!" Bàn Tử gãi đầu nhìn Lâm Nghị: "Lão Lâm, lẽ nào trên đời thực sự có thuật trường sinh sao?" Lâm Nghị gật đầu: "Hiệu quả của Thi Miết đan phối hợp với Ngọc Dũng cậu cũng thấy rồi đó.

Nhưng đó là cách trường sinh hạ đẳng nhất, còn pháp môn trường sinh hoàn chỉnh thực sự chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi." Thấy Lâm Nghị khẳng định như vậy, Bàn Tử cười ha hả: "Lão Lâm, hay là chúng ta cứ đi xem thử đi.

Dù không có thuật trường sinh thì ít nhất cũng lấy được năm phần minh khí, quá hời còn gì." Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, cứ nghe đến minh khí là gã này lại mờ mắt.

"Chúng ta về còn có việc quan trọng, nhỡ Lão Hồ tìm được tin tức mà chúng ta không về kịp thì lỡ mất hành trình." "Không sợ, không sợ.

Dù sao hiện tại cũng chưa có việc gì, có bảo bối mà không kiếm thì phí quá!" Ngô Tam Tỉnh thấy vậy liền bồi thêm: "Lâm gia, nếu

không được thì ngài cứ về xử lý việc trước.

Dù sao đến lúc hẹn với Cửu Môn vẫn còn năm ngày nữa, nếu ngài đồng ý, trong vòng năm ngày hãy liên lạc với tôi bất cứ lúc nào!" Bàn Tử nhìn Ngô Tam Tỉnh có vẻ thuận mắt hơn, cười hi hi: "Tam gia, lời này nghe được đấy.

Lại đây, chúng ta trao đổi số điện thoại!

Tôi nhất định sẽ thuyết phục lão Lâm đi giúp ông." Sau khi chia tay, Bàn Tử và Lâm Nghị trở về thủ đô, vẫn chưa có tin tức gì của Lão Hồ, gọi điện cho Shirley Yang thì cô ấy cũng đang điều tra.

Những món minh khí mang về từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung đều được giao cho Trần Hạt Tử.

Lão Trần biết có nhiều bảo bối như vậy thì vui mừng khôn xiết.

Lâm Nghị mới đi có mấy ngày mà đã mang về bao nhiêu minh khí thời Chiến quốc, đúng là không muốn giàu cũng khó!

Hơn nữa sau buổi đấu giá nghìn vạn lần trước, việc kinh doanh của Vạn Bảo Các ngày càng phát đạt, ở khu Phan Gia Viên này cũng đã có số có má.

Ngoài ra, Trần Hạt Tử còn đặt ra quy định: mùng một và rằm hàng tháng, Vạn Bảo Các sẽ tổ chức một buổi đấu giá lớn!

Nhờ vậy, địa vị của Vạn Bảo Các càng thêm củng cố, mỗi tháng có hai ngày kinh doanh cực kỳ bùng nổ!

Ban đầu lão còn lo không đủ minh khí tốt, giờ có Lâm Nghị mang về bao nhiêu bảo vật, đặc biệt là chiếc Bát Trọng Bảo Hàm thần bí kia, chắc chắn sẽ bán được giá trên trời!

Chỉ là họ không biết bí mật bên trong đã bị Lâm Nghị lấy mất.

Lâm Nghị về nhà nghỉ ngơi một trận đã đời, nằm lỳ trên giường

mấy ngày liền.

Đến ngày thứ tư, anh cảm thấy không thể lãng phí thời gian như vậy, bèn bảo Bàn Tử gọi điện cho Ngô Tam Tỉnh, quyết định đi xem mộ dưới đáy biển Tây Sa một chuyến!

Ngay khi anh đưa ra quyết định, trong đầu cũng vang lên tiếng hệ thống: "Đinh, chúc mừng ký chủ mở khóa nhiệm vụ chi nhánh: Mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Phần thưởng: Có thể chọn bất kỳ một sinh vật nào để thao túng bằng Ngự Trùng Thuật!" Nhiệm vụ chi nhánh?

Hay lắm, còn có cả thứ này nữa!

Chẳng trách trước đó Lâm Nghị thắc mắc tại sao đã chạm tới cốt truyện Tây Sa mà vẫn chưa kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến.

Hóa ra hệ thống có cả nhiệm vụ chi nhánh.

Nhiệm vụ chi nhánh khác với nhiệm vụ chính tuyến ở chỗ phần thưởng thường ít hơn nhưng lại có mười điểm đả tạp riêng biệt.

Chỉ cần đả tạp đủ mười lần là nhận được phần thưởng cuối cùng.

Nhưng nghe phần thưởng nhiệm vụ này cũng không tệ: Điều khiển bất kỳ một sinh vật nào!

Ngự Trùng Thuật của anh vốn khá phiền phức trong quá trình thực hiện.

Thú cưng Tiểu Đoàn Đoàn của anh là do anh nuôi từ nhỏ nên mới khống chế hoàn mỹ được.

Điểm đáng tiếc duy nhất là đến giờ Tiểu Đoàn Đoàn vẫn chỉ là một cái mông trắng lớn.

Hoàn thành nhiệm vụ Tây Sa này, anh có thể chọn sinh vật và điều khiển trực tiếp, tiết kiệm được khối thời gian!

Thậm chí anh đã nghĩ xong sẽ điều khiển con gì rồi: Thi Miết Vương!

Chỉ cần điều khiển được nó, anh sẽ có cơ hội điều khiển toàn bộ lũ Thi Miết!

Như vậy sau này đi đổ đấu, không những không sợ Thi Miết mà còn có một đội quân bảo vệ hùng hậu.

Đây mới gọi là Lâm gia xuất chinh, ngọn cỏ cũng không mọc nổi.

Ngày thứ năm, Lâm Nghị và Bàn Tử lái xe về Giang Nam, hội ngộ với Ngô Tam Tỉnh tại cảng biển.

Ngoài Lâm Nghị và Bàn Tử, chuyến này còn có thêm mười một người nữa.

Chương 335

Những người Lâm Nghị biết tên gồm: Hoắc Linh, Trương Khởi Linh, Ngô Tam Tỉnh, Trần Văn Cẩm, Giải Liên Hoàn, Tề Vũ, Lý Tứ Địa.

Bốn người lạ mặt là Chu Nguyên, Tiêu Đạt, Hứa Cường, Doãn Mai.

Tổng cộng là mười ba người.

Trương Khởi Linh sau khi biến mất ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung mấy ngày trước, không biết vì lý do gì lại xuất hiện ở đây.

Những người này đều là hậu duệ của Lão Cửu Môn, nhưng giữa họ dường như không có nhiều lời để nói, giữa các gia tộc vẫn có sự phân chia phe phái.

Lâm Nghị đảo mắt qua đám người, trong lòng khẽ cười.

Theo ghi chép trong sổ tay Ngô Lão Cẩu, sau hoạt động đạo mộ lớn nhất lịch sử đó, đối mặt với "Thế Lực Đó" thần bí và sự thất bại của chuyến đi, Lão Cửu Môn đã chia làm hai phái.

Một phái do Tạ Cửu gia nhà họ Tạ dẫn đầu, cho rằng sau khi thất bại, Cửu Môn đã mất giá trị lợi dụng và sẽ bị tổ chức thanh trừng.

Phái còn lại là những người phát ngôn cho tổ chức, đứng đầu là nhà họ Trương.

Tạ Cửu gia đã bày ra một ván cờ tinh vi, thậm chí trong đội khảo cổ Ba Nãi năm xưa, ông ta đã tráo đổi sạch sẽ thế hệ thứ hai của Cửu Môn sau khi họ bị Bàn Mã giết chết!

Dù là Trần Văn Cẩm hay Hoắc Linh, tất cả đều đã bị tráo đổi!

Từ đó, Lão Cửu Môn thực sự đi vào suy tàn.

Ngô Tam Tỉnh vì không tham gia đội khảo cổ đó nên không bị tráo.

Nghĩa là trong mười một người ở đây, ngoại trừ Ngô Tam Tỉnh và Trương Khởi Linh, những người còn lại có thể đều là người của Tạ Cửu gia!

Năm xưa Ngô Lão Cẩu từng cứu Tạ Cửu gia, nhưng ông ta cũng là kẻ tàn nhẫn, e rằng muốn lợi dụng chuyến đi Tây Sa này để tráo nốt biến số duy nhất là Ngô Tam Tỉnh!

Còn về việc Trương Khởi Linh gia nhập đội khảo cổ, có lẽ giữa Tạ Cửu gia và anh ta còn nhiều bí mật khác.

Tuy nhiên, Lâm Nghị quan sát rất kỹ, có thể những kẻ đóng giả năm xưa đã dùng mặt nạ da người để qua mắt thiên hạ khi trở về nhà.

Nhưng giờ nhìn lại, trên mặt họ không hề có dấu vết của mặt nạ da người.

Xem ra trong mấy năm qua, họ đã lần lượt đụng dao kéo, phẫu thuật thẩm mỹ để giống hệt bản gốc.

Có hai người khiến Lâm Nghị chú ý: Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh!

Bất cứ ai đã qua phẫu thuật, dù có tinh vi đến đâu cũng sẽ để lại dấu vết dị thường.

Người thường không thấy nhưng Lâm Nghị có thể dễ dàng nhận ra.

Mà Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh lại khác với những người còn lại, họ không hề có dấu vết phẫu thuật thẩm mỹ.

"Xem ra trong đám thế thân của Tạ Cửu gia đã bị một phe phái khác thâm nhập rồi." Ước tính sơ bộ, chỉ mười một người mà đã chia

thành mấy phe!

Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh thuộc về thế hệ thứ hai do tổ chức bồi dưỡng.

Ngô Tam Tỉnh thuộc về nhà họ Ngô và thế lực đứng sau ông ta.

Giải Liên Hoàn là con trai Tạ Cửu gia, dĩ nhiên thuộc về nhà họ Tạ.

Trương Khởi Linh có lẽ có thỏa thuận lợi ích với Tạ Cửu gia nên tạo thành một phái riêng.

Những người còn lại là một phái khác.

Cộng thêm Lâm Nghị và Bàn Tử.

Hay thật, có mười ba người mà chia thành tận sáu nhóm nhỏ.

Chuyến khảo cổ Tây Sa này thực sự quá náo nhiệt rồi.

Mọi người lên tàu rời cảng, đi về phía Hải Nam, sau đó hướng ra quần đảo Tây Sa.

Tiềm lực tài chính của Lão Cửu Môn không thể coi thường, chiếc tàu họ thuê là loại tàu cỡ trung, thậm chí có khả năng vượt đại dương.

Dù mười ba người như một nắm cát rời, nhưng bề ngoài vẫn rất hòa bình, trước khi ra khơi còn chụp ảnh kỷ niệm, trông vô cùng thân thiết.

Ngày thứ hai sau khi ra khơi, bầu trời tối sầm, mây đen giăng kín!

Chẳng mấy chốc, mưa như trút nước, sóng biển dâng cao ngất trời!

May mà họ ngồi tàu cỡ trung, nếu không đã sớm bị sóng đánh lật, chìm nghỉm dưới đáy biển.

Trong cơn cuồng phong bão táp, mọi người nhìn thấy một bóng tàu

đen kịt phía trước.

Bóng tàu đó dập dềnh trong sóng lớn, trôi dạt không định hướng, toàn thân đen ngòm, không một tia sáng.

Không biết con tàu này đã trôi dạt bao lâu, toàn thân phát ra mùi mục nát nồng nặc.

"Là tàu ma!" Điều khiến họ kinh ngạc hơn là con tàu ma đen kịt đó lại đang lao về phía họ.

Trong cơn bão, hai con tàu bắt đầu chạy song song!

Cùng lúc đó, trên hai vai của Ngô Tam Tỉnh xuất hiện một đôi tay quỷ khô héo rùng rợn.

Đôi tay quỷ đó như không có da, tựa như một đống thịt nát, bấu chặt lấy vai Ngô Tam Tỉnh, rung lên bần bật.

Mọi người nhìn đôi tay quỷ trên vai Ngô Tam Tỉnh, trong lòng không khỏi bất an.

"Lâm gia, đây...

đây là thứ gì vậy?" Ngô Tam Tỉnh dùng liếc mắt nhìn thấy đôi tay quỷ trên vai mình, trong lòng sởn gai ốc.

Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo, mới ra khơi đã gặp phải loại quái vật này!

Chưa đợi Lâm Nghị trả lời, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy vai bị xé mạnh, cả người ông ta bị nhấc bổng lên!

Ngay sau đó bị cuốn vào trong sóng gió, ngã rầm xuống boong con tàu ma đang chạy song song.

"Lâm gia, cứu tôi!" Ngô Tam Tỉnh ở trên tàu ma gào thét về phía con tàu của họ.

Mọi người đều căng thẳng thần kinh.

Đa phần họ đều là người của Tạ Cửu gia, cái chết của Ngô Tam Tỉnh thực ra chẳng liên quan gì đến họ!

Trần Văn Cẩm nhìn chằm chằm vào Lâm Nghị.

Vì lần này họ đi theo hình thức đội khảo cổ và sự sắp xếp của Cửu Môn nên ngay cả thuyền trưởng cũng không có quyền quyết định.

Nhưng trong nhóm có hai người rất đặc biệt, đó là Lâm Nghị và Bàn Tử.

Đặc biệt là Lâm Nghị, người được Ngô Tam Tỉnh hết lời ca tụng và đảm bảo với mọi người rằng anh sẽ đóng vai trò cực kỳ quan trọng trong chuyến đi này!

Nhờ Ngô Tam Tỉnh thuyết phục, mọi người mới đồng ý cho Lâm Nghị và Bàn Tử gia nhập.

Giờ đây khi Ngô Tam Tỉnh gặp nguy hiểm, cô rất tò mò Lâm Nghị sẽ làm gì.

"Bàn Tử, Tiểu Ca, hai người ở trên tàu bảo vệ những người còn lại, tôi đi một lát sẽ quay lại." Lâm Nghị bình thản nói một câu, mũi chân điểm nhẹ trên boong tàu, thân hình vọt lên, rồi một bước đạp lên mạn tàu nhảy xa năm sáu mét, trực tiếp nhảy vọt sang con tàu ma bên cạnh.

"Thân thủ tốt quá!" Trần Văn Cẩm thấy bản lĩnh của Lâm Nghị không khỏi gật đầu.

Cô được tổ chức bồi dưỡng bấy lâu nay, ngoài Tiểu Ca ra, đây là lần đầu tiên gặp người có thân thủ tốt như vậy!

Hèn gì Ngô Tam Tỉnh lại cố sức lôi kéo Lâm Nghị nhập bọn.

“Nhưng anh ta thực sự chỉ đến để đạo mộ thôi sao?” Trần Văn Cẩm vô cùng hứng thú với sự hiện diện của Lâm Nghị.

Chương 336

Dù sao cô và Hoắc Linh đều hiểu rõ, trong thế hệ thứ hai của Lão Cửu Môn này hầu như không có người của mình, họ gần như đang đơn thương độc mã.

Sự tồn tại của Ngô Tam Tỉnh và Lâm Nghị tương đương với một thế lực thứ ba!

Như vậy, kế hoạch "hợp tung liên hoành" có thể áp dụng được.

Nếu trong mộ xảy ra xung đột, họ cũng có cách để ứng phó.

Đó cũng là lý do Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh đồng ý cho Lâm Nghị gia nhập, đó là để kiềm chế lẫn nhau.

"Lão Lâm, cẩn thận một chút, có vấn đề gì thì quay lại ngay nhé!" Bàn Tử nhìn Lâm Nghị trên tàu ma, trong lòng có chút lo lắng.

"Anh ta hơi giống tôi." Tiểu Ca nhìn bóng lưng Lâm Nghị, lẩm bẩm nhỏ trong miệng.

Qua nhiều ngày, ký ức của Tiểu Ca đã khôi phục được một chút, nhiều chuyện anh đã có thể xâu chuỗi lại được, trong đó dĩ nhiên bao gồm cả thân phận của anh: Nhà họ Trương!

Trương Khởi Linh!

Máu của anh có sức mạnh thần kỳ là nhờ huyết mạch Kỳ Lân đặc hữu của nhà họ Trương!

Dĩ nhiên, anh còn nhiều điều chưa nhớ ra, ví dụ như tại sao mình mất trí nhớ?

Vị trí của mình trong Cửu Môn là gì?

Tuy nhiên, trực giác mách bảo anh rằng Lâm Nghị rất có khả năng

sở hữu thể chất giống mình!

Nhưng anh thắc mắc tại sao Lâm Nghị không phải người nhà họ Trương mà lại có huyết mạch Kỳ Lân?

Thậm chí anh cảm thấy việc Lâm Nghị nhập cục là do có người cố ý sắp đặt!

Mục đích chính là vì thể chất giống anh trên người Lâm Nghị!

Hoặc là muốn dùng Lâm Nghị để thay thế anh phát huy tác dụng!

Dĩ nhiên, tất cả những điều này, nguyên nhân thực sự đứng sau vẫn chưa thể biết được.

Chỉ có thể bước tiếp từng bước mới giải khai được toàn bộ bí ẩn cuối cùng.

Sau khi Lâm Nghị nhảy lên tàu ma, con tàu này còn tròng trành dữ dội hơn trong sóng gió, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể bước hụt.

Lâm Nghị thi triển khinh công, dễ dàng đi đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Anh vừa định đưa tay ra thì thấy thân hình Ngô Tam Tỉnh đột nhiên trầm xuống như bị thứ gì đó kéo tuột xuống dưới.

Lâm Nghị hừ lạnh một tiếng, một tay chộp lấy vai Ngô Tam Tỉnh, sau đó đầu ngón tay phát ra một đạo kinh lôi, "phập" một tiếng, trực tiếp đánh nát đôi tay quỷ trên vai Ngô Tam Tỉnh thành từng mảnh!

Sau đó, cả hai cũng rơi xuống một cái lỗ thủng trên boong tàu.

Đôi tay quỷ trên vai Ngô Tam Tỉnh tuy đã bị đánh nát, nhưng ở vị trí sau gáy ông ta vẫn còn một đống như cục thịt nát đang phập phồng, dường như đang hút máu của ông ta.

Lâm Nghị giơ ngón tay, nhẹ nhàng nhắm chuẩn vào đống thịt nát đó búng một cái, nó lập tức bị lôi quang nhấn chìm, chết không thể

chết hơn.

Sau đó, Lâm Nghị lấy đống thịt đó ra khỏi gáy Ngô Tam Tỉnh, chỉ thấy đầu kia của cục thịt có một cái miệng tròn vo với một vòng răng sắc nhọn!

"Lâm gia, thực sự cảm ơn ngài quá." Sau khi cục thịt bị loại bỏ, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy cả người nhẹ nhõm hẳn, sắc mặt cũng khôi phục đôi chút mới có sức để mở lời.

"Khách sáo rồi." Lâm Nghị phẩy tay nói: "Tam gia, ở đây không có người ngoài, ông nên nói thật cho tôi biết đi chứ?" Lâm Nghị trực tiếp truy vấn.

Ngô Tam Tỉnh lừa ai thì lừa chứ định lừa anh thì phải gánh chịu hậu quả!

Trên con tàu ma này, nếu Lâm Nghị muốn, Ngô Tam Tỉnh không thể sống sót rời đi.

Thấy Lâm Nghị hỏi thẳng thừng như vậy, Ngô Tam Tỉnh nở nụ cười khổ, lắc đầu nói: "Lâm gia, thực không giấu gì ngài, tôi mời ngài đến đây thực ra là muốn nhờ ngài giúp tôi một tay!" "Giúp gì?" "Thực ra nhà họ Ngô chúng tôi từ nhiều năm trước đã không còn qua lại với người trong Cửu Môn nữa!

Cha tôi một mực muốn chúng tôi tẩy trắng, nên đại ca tôi mới đi làm kinh doanh, tôi và nhị ca thường cũng không dính dáng quá nhiều đến chuyện đạo mộ." "Lần này người của Cửu Môn tìm đến tôi, tôi cũng không rõ chuyện là thế nào.

Tuy nhiên về tin tức mộ dưới đáy biển Tây Sa này, tôi biết không hề muộn hơn họ, vì tôi có kênh thông tin đặc biệt của riêng mình!" Lâm Nghị nói thẳng: "Là Cừu Đức Khảo phải không?

Còn nữa, Trần Văn Tú đó là người của Cừu Đức Khảo đúng

chứ?" Mắt Ngô Tam Tỉnh sáng lên, ánh mắt thoáng qua một tia kinh ngạc: "Thần thông của Lâm gia quả nhiên danh bất hư truyền." "Thực không giấu gì ngài, tôi đã tiếp xúc với Cừu Đức Khảo từ lâu, thậm chí việc ông ta giải mã lụa trắng Chiến quốc tôi cũng có tham gia.

Cũng nhờ đó mà tôi mới dễ dàng giải mã được tấm lụa trắng ngài đưa cho tôi!" "Trần Văn Tú đúng là người của Cừu Đức Khảo, và cô ta ngoài việc dẫn chúng ta đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung còn mang theo tin tức về mộ Tây Sa!" Nghe Ngô Tam Tỉnh giải thích, Lâm Nghị gật đầu, thản nhiên nói: "Xem ra tin tức về tôi, Cừu Đức Khảo cũng đã biết rồi." Ngô Tam Tỉnh áy náy nói: "Lâm gia, ngài nói không sai, mời ngài đi cùng cũng là kết quả bàn bạc của chúng tôi.

Trước đây sau khi giải mã lụa trắng cho Cừu Đức Khảo, ông ta từng cử người xuống ngôi mộ Tây Sa này, tiếc là không một ai sống sót trở về!" "Nói thật, tôi cũng không cam tâm nên muốn nhân cơ hội này khám phá ngôi mộ một chuyến.

Nhưng xung quanh toàn là người của tổ chức nên chúng tôi rất cần sự giúp đỡ của ngài!" "Hiểu rồi." Lâm Nghị gật đầu.

Anh thừa biết Ngô Tam Tỉnh không phải hạng vừa, giờ xem ra đúng là vậy.

Chậc chậc.

Dù sao chỉ có như vậy sau này mới trở thành nhân vật phong vân trong giới đạo mộ, nếu không chỉ có thể làm quân cờ cho kẻ khác trong Cửu Môn, cuối cùng có khi còn không giữ được xác.

Nhưng liệu Ngô Tam Tỉnh có thực sự chỉ muốn khám phá ngôi mộ như lời ông ta nói?

Theo Lâm Nghị thấy thì không hẳn.

Ngô Tam Tỉnh tưởng chừng là kẻ mưu sâu kế hiểm, tính toán mọi

đường, nhưng có lẽ vẫn chỉ là một quân cờ trên bàn cờ của kẻ khác.

Có lẽ "Thế Lực Đó" đã lợi dụng chính cái tính khí này của ông ta để dụ ông ta dấn thân vào!

Dù sao từ sổ tay Ngô Lão Cẩu, anh cũng lờ mờ đoán được mục đích của "Thế Lực Đó" có lẽ chỉ có một: Công bố bí mật trường sinh sau cánh cửa thanh đồng cho thiên hạ biết!

Cho nên trong một thời gian ngắn, giới đạo mộ mới xuất hiện nhiều tin tức về Thất Tinh Lỗ Vương Cung hay mộ Tây Sa như vậy.

"Thú vị đấy." Tại sao "Thế Lực Đó" lại muốn công bố bí mật trường sinh và cánh cửa thanh đồng cho thiên hạ biết?

Muốn con người mở cánh cửa đó ra đến vậy sao?

"Lâm gia, tôi đã nói hết với ngài rồi!

Nếu ngài vẫn không tin thì có thể tự rời đi, cứ để tôi chết ở đây là được." Ngô Tam Tỉnh thấy thần sắc Lâm Nghị vẫn như cũ, không rõ vui buồn nên không đoán được anh đang nghĩ gì, đành liều mạng ngửa bài với anh luôn.

"Yên tâm, thật hay giả tôi tự có phán đoán." Lâm Nghị không đưa ra câu trả lời rõ ràng cho Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh thầm cười khổ trong lòng.

Vị Lâm gia này đúng là không dễ lừa!

Sau này hành sự chắc phải cẩn thận hơn nữa.

Tuy nhiên, có được sự giúp đỡ của Lâm gia, không nói đến việc đối mặt với người của tổ chức áp lực giảm hẳn, mà ngay cả việc khám phá tận cùng mộ Tây Sa cũng không phải là không thể!

Thình thình!

Thình thình!

Cùng lúc đó, bên tai hai người vang lên tiếng đập thình thình, giống như thứ gì đó đang điên cuồng va đập vào khoang tàu!

Con tàu ma vốn đã tan hoang trong sóng gió bão bùng này, sau khi nhận những cú va chạm đó thì nước biển bắt đầu tràn vào ào ạt!

Bõm!

Tiếp đó, một tấm cửa sắt khổng lồ rỉ sét không còn hình thù gì bị nước biển hất văng ra, tấm cửa sắt bay vèo tới đâm sầm về phía Lâm Nghị!

"Lâm gia, cẩn thận!" Lâm Nghị chỉ nhẹ nhàng phất tay, nghe thấy một tiếng "bình", tấm cửa sắt khổng lồ bị anh đánh văng sang một bên.

"Khỉ...

Khỉ nước (Thủy Hầu Tử)." Ngô Tam Tỉnh nhìn cánh cửa khoang tàu bị mở toang, đồng tử co rụt lại, cả người run rẩy, lập tức nấp sau lưng Lâm Nghị.

Chương 337

Lâm Nghị liếc nhìn quái vật trước mặt.

Đó là một con...

Khuôn mặt khổng lồ dữ tợn đó gần như lớn gấp bốn năm lần mặt người bình thường, thân hình đồ sộ, cánh cửa đó vừa vặn để nó chui qua.

Ngô Tam Tỉnh không nhìn rõ hình dạng khuôn mặt đó, nhưng Lâm Nghị thì thấy vô cùng rõ ràng.

Đó là một khuôn mặt quỷ âm sâm khủng bố, đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy sát khí.

Thân thể có tay có chân, giống như một gã khổng lồ, hơn nữa khắp người mọc đầy vảy, trông đặc biệt kiên cố.

Loại quái vật này, trước đây Lâm Nghị cũng chưa từng thấy qua.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh lại từng nghe những người quanh vùng Hải Nam nhắc tới thứ này.

Thủy Hầu Tử, hay còn gọi là Hải Hầu Tử!

Trong làng của ông ta từng có một ngư dân bắt được một thứ kỳ quái, hình dáng giống người nhưng toàn thân đầy vảy, lôi về làng thì chẳng ai biết là gì.

Sau đó họ mời một cụ già cao tuổi trong làng đến xem, ông lão vừa nhìn thấy đã sợ đến suýt ngất, hét lớn: "Mau thả nó ra, đây là Hải Hầu Tử, lát nữa đám Hải Hầu Tử khác mà kéo lên tìm là có chuyện lớn đấy!" Nhưng gã ngư dân nghe nói thứ này quý giá nên nảy lòng tham, muốn nuôi để bán lên thành phố, bề ngoài thì nói với dân làng là đã thả, nhưng thực chất lại giấu trong nhà.

Kết quả là ngày hôm sau, cả nhà ngư dân đó đều mất tích, dân làng thấy điềm chẳng lành nên tìm kiếm suốt hai ngày, cuối cùng dưới chân vách đá ven biển đã phát hiện ra xác vợ gã ngư dân, bụng bị mổ phanh ra, nội tạng bị ăn sạch sẽ.

Ông lão kia thấy vậy liền bảo là do lũ Hải Hầu Tử khác lên báo thù, rồi mời một thầy phong thủy lập đàn cúng bái ven biển, đặt rất nhiều đầu heo đầu cừu, làm pháp sự mấy ngày mới yên chuyện. "Lâm gia, thứ này là yêu quái đấy!" Ngoài từ yêu, Ngô Tam Tỉnh chẳng nghĩ ra được từ gì khác để hình dung về con Hải Hầu Tử này. "Yêu quái?

Lâm gia ta giết cũng không chỉ một con đâu!" Ngay khoảnh khắc Hải Hầu Tử lao tới, Lâm Nghị giơ tay lên, nhắm thẳng vào khuôn mặt buồn nôn kia mà tát một phát.

Sức mạnh hàng vạn cân đập thẳng vào mặt nó.

Bành một tiếng, Hải Hầu Tử bị đánh bay ra ngoài, đập mạnh vào boong thép của quỷ thuyền, khiến lớp thép đó bị lún xuống một hình người.

Thế nhưng, con Hải Hầu Tử này quả thực rất lì đòn, cái tát này nếu thay bằng động vật thông thường thì cơ thể đã thành một đống bùn nhão từ lâu rồi.

Vậy mà nó vẫn còn thở được, thậm chí còn muốn bỏ chạy. "Tập kích Lâm gia rồi mà còn muốn chạy?" Lâm Nghị hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên đã đứng sau lưng Hải Hầu Tử, ngay sau đó một thanh cổ đao màu đen chém xuống từ sau gáy nó.

Phập một tiếng.

Cổ đao trực tiếp xuyên thấu đầu nó.

Con Hải Hầu Tử này chết không thể chết thêm được nữa. "Chuyện này... cũng quá đơn giản rồi đi." Đứng trong khoang thuyền,

Ngô Tam Tỉnh trợn mắt há mồm, không thể tin nổi nhìn thanh chiến đao màu đen trong tay Lâm Nghị.

Quan trọng hơn là thanh chiến đao đó còn chưa rút khỏi bao.

Nếu rút bao thì sẽ là thần binh lợi khí đáng sợ đến mức nào?

Cừu Đức Khảo biết Lâm Nghị sở hữu thanh đao này nên còn định lừa tôi lấy đi để nghiên cứu.

Đúng là si tâm vọng tưởng.

Việc này mà để Lâm Nghị biết thì mình dù có mười cái mạng cũng không đủ chết.

Cừu Đức Khảo có trốn đến chân trời góc biển chắc cũng bị Lâm Nghị đào lên.

Vị Lâm gia này, tốt nhất là đừng nên đắc tội.

Lâm Nghị giải quyết xong Hải Hầu Tử, nhìn Ngô Tam Tỉnh cười nhạt.

Thấy ánh mắt Ngô Tam Tỉnh cứ dán vào thanh cổ đao của mình, Lâm Nghị cười nói: "Sao vậy?

Tam gia, ông hứng thú với thanh cổ đao này của tôi à?" "Ha ha ha, Lâm gia đúng là có nhãn lực độc đáo, chuyện này cũng bị ngài nhìn ra rồi." Ngô Tam Tỉnh nuốt nước bọt, thần sắc có chút gượng gạo, tim trong ngực đập thình thịch. "Nếu ông cầm nổi thì tôi tặng ông luôn đấy?" Lâm Nghị cố ý nói vậy.

Thậm chí, việc anh bạo lực giết chết Hải Hầu Tử, một trong những mục đích chính là giết gà dọa khỉ!

À không, giết khỉ dọa khỉ. "Thế thì làm sao tôi dám nhận..." Ngô Tam Tỉnh định từ chối, nhưng đã thấy Lâm Nghị nhiệt tình đưa Hắc Kim Cổ Đao tới. "Vậy tôi thử chút nhé?" "Thử đi!" Ngô Tam Tỉnh hai

tay nắm lấy Hắc Kim Cổ Đao, lập tức cảm thấy một sức nặng hàng trăm cân đè lên người, thân thể gã đổ sụp về phía trước, hai đầu gối không tự chủ được mà quỳ xuống đất. "Lâm gia, cổ đao của ngài sao lại nặng thế này?" Ngô Tam Tỉnh không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị.

Lúc nãy khi cầm đao, gã chỉ mới tiếp xúc với một đầu đao, đầu kia vẫn do Lâm Nghị cầm!

Dù vậy, trọng lượng của thanh cổ đao này vẫn không phải thứ gã có thể khống chế nổi!

Bình thường thấy Lâm Nghị cầm thanh đao này nhẹ nhàng thoải mái, cứ như đao bình thường không bằng, giờ mới thấy rõ.

Sở dĩ như vậy là vì Lâm Nghị sở hữu thực lực tuyệt đối không thể lay chuyển! "Đi thôi, chúng ta rời khỏi con quỷ thuyền này trước đã." Đang nói chuyện, Lâm Nghị đã đưa Ngô Tam Tỉnh rời khỏi khoang thuyền, sau đó anh nắm lấy vai gã, thi triển khinh công, dù trong gió bão dữ dội vẫn ung dung như gió xuân, chỉ một cú nhảy đơn giản đã trở lại tàu của họ.

Sau khi họ rời đi, quỷ thuyền cũng dần trôi xa, biến mất trong bóng đêm đen kịt.

Lâm Nghị thì thừa lúc không ai chú ý, thi triển khinh công Lăng Ba Độ Hải, một hơi bay xa hàng chục mét tới chỗ quỷ thuyền, rồi thuận tay thu nó vào không gian.

Loại bảo bối này đã nhìn thấy thì sao có thể bỏ qua được?

Để lại cho ai chứ?

Cho Ngô Tà à?

Khoảnh khắc quỷ thuyền bị thu hồi, anh dẫm lên thân thuyền một cái, lần nữa thi triển khinh công bay về tàu.

Việc đi lại này chỉ mất mười mấy giây, vốn dĩ trong cơn bão mọi người đều vô cùng mệt mỏi nên chẳng ai chú ý đến.

Không lâu sau khi quỷ thuyền bị thu hồi, cơn bão trên biển cũng dần tan, sóng biển cũng từ từ yếu đi.

Qua một đêm hành trình, mọi người đã thuận lợi tới được mục đích của chuyến đi này: Đảo Vĩnh Hưng!

Đảo Vĩnh Hưng có diện tích 3,08 km vuông, nằm ở phía đông quần đảo Tây Sa.

Đảo có địa hình bốn phía cao, giữa thấp, từ rìa đảo vào trung tâm lần lượt là bãi biển, đê cát, bãi cát và vùng trũng.

Không ai có thể ngờ rằng, bên ngoài một hòn đảo phồn hoa như vậy lại có một ngôi cổ mộ đã ngủ yên hàng nghìn năm!

Sau một ngày nghỉ ngơi trên đảo Vĩnh Hưng, trước thềm cả đoàn chuẩn bị xuất phát, cửa phòng Lâm Nghị đột nhiên bị gõ. "Vào đi!" Cửa phòng mở ra, người bước vào là một phụ nữ!

Người phụ nữ này rất đẹp, dáng người cực chuẩn lại nhỏ nhắn linh lung, cũng là một cực phẩm hiếm thấy, mái tóc đen óng tỏa hương thơm dịu nhẹ.

Trần Văn Cẩm!

Trong Đạo Mộ Bút Ký, cô là bạn gái của Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng hiện giờ thì...

Chương 338

mốc thời gian của Thất Tinh Lỗ Vương Cung và Mộ Thuyền Tây Sa đều bị đẩy sớm lên.

Cho nên cô và Ngô Tam Tỉnh cũng chỉ mới gặp mặt vài lần, chưa có tình cảm gì.

Đối với người phụ nữ Trần Văn Cẩm này, trên người cô thực tế tồn tại rất nhiều nghi vấn, và kết cục cuối cùng của cô cũng không tốt đẹp gì.

Hình như vì uống phải Thi Biến Đan khiến cơ thể dần bị thi hóa, cuối cùng biến thành một Cấm Bà không ra người không ra quỷ.

Thật khó tưởng tượng một Trần Văn Cẩm xinh đẹp trước mắt hiện giờ, lại mang một khí chất độc đáo như vậy, cuối cùng lại biến thành loại quái vật như Cấm Bà.

Căn nguyên của tất cả chuyện này chắc vẫn là do Ngô Tam Tỉnh.

Dù sao trong nguyên tác, Ngô Tam Tỉnh và Tiểu Ca đào tẩu khỏi mộ dưới đáy biển Tây Sa đã không đưa Trần Văn Cẩm đi cùng, dẫn đến việc cô không biết vì lý do gì mà phải uống Thi Biến Đan, cuối cùng rơi vào kết cục đó.

Nhưng hiện giờ, vì dòng thời gian đã thay đổi, kịch bản tự nhiên cũng sẽ thay đổi theo. "Trần tiểu thư, cô đến có việc gì không?" Lâm Nghị nhìn Trần Văn Cẩm, nhàn nhạt hỏi. "Sao vậy?

Không có việc gì thì không thể đến tìm anh à?" Trần Văn Cẩm nở nụ cười ấm áp, ngược lại còn trêu chọc Lâm Nghị một câu.

Người phụ nữ này quả thực khác biệt với những người khác.

Có thể thoát khỏi ván cờ của Giải Liên Hoàn thì đúng là có bản

lĩnh. "Không có, mời vào ngồi." Lâm Nghị mời cô vào phòng.

Trần Văn Cẩm cười nói: "Lâm tiên sinh, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi một ngày, hay là ra bãi biển chơi một chút cho khuây khỏa?" Ái chà, phụ nữ thời này đều chủ động thế sao?

Trần Văn Cẩm lại chủ động mời mình đi chơi.

Đương nhiên Lâm Nghị hiểu rõ người phụ nữ này không hề đơn giản, đoán chừng là có mưu đồ khác.

Anh định mở miệng từ chối, ngờ đâu trong đầu vang lên tiếng hệ thống. "Đinh, địa điểm đả tạp thứ nhất đã cập nhật, sau khi đi chơi với Trần Văn Cẩm có thể đả tạp!" Trời ạ!

Cái này... là thật sao?

Hay là cố ý đây?

Chắc chắn là cố ý rồi!

Tuy nhiên, dù là nhiệm vụ nhánh, đả tạp không có phần thưởng gì lớn nhưng chung quy phải hoàn thành mười lần đả tạp mới lấy được phần thưởng cuối cùng.

Lâm Nghị trầm tư một lát, cũng muốn xem Trần Văn Cẩm muốn làm gì mình nên liền đồng ý.

Ra tới bãi biển, Lâm Nghị vào phòng thay đồ thay dép lê, mặc quần bơi, cởi áo rồi đi ra.

Kết quả vừa nhìn đã thấy Trần Văn Cẩm bước ra từ phòng thay đồ nữ.

Ánh mắt Lâm Nghị không tự chủ được mà dừng lại trên người cô lâu hơn một chút.

Dù sao thì ngắm bikini đời thực cũng là chuyện hiếm có.

Thế là hai người có một buổi hẹn hò trên bãi biển.

Đến tối, khi hai người thay đồ trở về chỗ ở, Trần Văn Cẩm đột nhiên lên tiếng: "Lão Lâm, hôm nay chơi thế nào?" Lão Lâm?

À, cái này... cũng được đấy.

Nếu là người khác chắc hẳn đã gục ngã dưới tiếng gọi này rồi.

Nhưng bên cạnh Lâm Nghị chưa bao giờ thiếu mỹ nữ, vả lại nếu ở nhà đã ăn no uống đủ thì ra ngoài còn ăn nổi không? "Cũng tạm." Lâm Nghị trả lời hững hờ.

Trần Văn Cẩm vốn nhạy bén, nhận ra Lâm Nghị dường như không mấy hứng thú với mình, trong lòng thực sự có chút hụt hẫng.

Dù sao ở bãi biển, những gì cần tiếp xúc cũng đã tiếp xúc, những gì cần nhìn cũng đã nhìn rồi.

Cô không ngờ mình lại không khơi gợi được sự hứng thú của Lâm Nghị.

Sức hấp dẫn của mình thấp đến vậy sao?

Tổ chức đối với những hậu duệ đời thứ hai của Cửu Môn như cô luôn tiến hành bồi dưỡng trọng điểm, hỗ trợ họ lập thành các nhóm nhỏ.

Tên là phái Trần Tình!

Hạt nhân của phái này chính là nhóm hậu duệ Cửu Môn xoay quanh Trần Văn Cẩm.

Chỉ là sau vụ đội khảo cổ ở Ba Nãi lần trước, đa số mọi người đều bị Tạ Cửu Gia tráo đổi.

Giờ chỉ còn lại Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh, đơn thương độc mã nên vốn định lôi kéo Lâm Nghị, nhưng Lâm Nghị dường như không mắc bẫy này.

Trở về phòng, Lâm Nghị nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, mọi người lên thuyền xuất phát, cuối cùng dừng lại tại vị trí chỉ định trên bản đồ.

Sau đó từng người mặc đồ lặn, nhảy xuống nước.

Bàn Tử vốn không thích mặc đồ lặn nhưng cứ nghĩ đến kho báu trong mộ là hắn lại hăng máu ngay.

Một đoàn người lặn xuống đáy biển.

Ban đầu nước biển còn khá ấm, nhưng càng xuống sâu, nước càng trở nên lạnh lẽo.

Những người này đều là những tay dày dạn kinh nghiệm nên không hề thấy khó chịu.

Tiểu Ca dẫn đầu, một mình đi trước lặn xuống nhanh chóng.

Có Tiểu Ca mở đường, những người phía sau chỉ cần bám theo là không có vấn đề gì lớn.

Lâm Nghị và Bàn Tử đi ở cuối đoàn.

Không biết đã lặn sâu bao nhiêu mét, nhìn lên trên chỉ thấy đỉnh đầu lấp lánh như những vì sao, sâu thẳm vô tận.

Khi tiếp cận đáy biển, nước xung quanh đã lạnh đến cực điểm.

Dựa vào kinh nghiệm phong phú, Lâm Nghị dù không dùng Phân Kim Định Huyệt cũng có thể khẳng định dưới đáy biển này chắc chắn có một cung điện cổ mộ khổng lồ!

Trong bóng tối dưới đáy nước, ánh đèn pin đã bị thu nhỏ đến cực hạn, chỉ có thể nhìn thấy mọi thứ trong phạm vi vài mét.

Tuy nhiên, điều này chẳng ảnh hưởng gì tới Lâm Nghị.

Đang chuẩn bị đáp xuống thì đột nhiên phía trước có một trận hỗn

loạn!

Anh ngước mắt nhìn lên, ở phía trên đám người có một bóng trắng, mái tóc đen xõa ra dập dềnh trong nước, hơn nữa mái tóc dài đó còn đang điên cuồng dài ra, khuôn mặt trông giống mặt phụ nữ nhưng lại xấu xí dữ tợn như một bộ xương khô, trông vô cùng đáng sợ. "Cấm Bà!" Lâm Nghị nhận ra ngay thứ đó là gì.

Đây là một loại thủy quỷ đặc trưng của vùng biển phương nam.

Theo lời người địa phương, Cấm Bà là do những phụ nữ bị lăng nhục rồi ném xác xuống nước, một luồng oán hận không tan, hấp thụ đủ u khí trong nước mà hình thành.

Chương 339

Cứ vào ngày trăng âm, chúng sẽ lên bờ quyến rũ đàn ông, giết chết rồi lôi xuống nước.

Còn có truyền thuyết kể rằng xương sọ của chúng có một mùi hương đặc biệt, gọi là Cốt Hương, có thể thôi miên người hoặc động vật.

Hơn nữa Cấm Bà không có lòng trắng mắt, trông giống như một xác thối đau đớn dữ tợn bị móc mất đôi mắt!

Nhìn thấy Cấm Bà, mọi người vô cùng hoảng loạn, Tiểu Ca nhanh chóng bơi tới chắn giữa Cấm Bà và đám đông, ra hiệu cho mọi người nhanh chóng đi qua.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác không dám chần chừ, tiếp tục lặn xuống, nhanh chóng đáp xuống nơi an toàn.

Lâm Nghị thấy Tiểu Ca còn đang đối đầu với con Cấm Bà kia liền vẫy vẫy tay ra hiệu cho anh ta cùng rời đi.

Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị và Bàn Tử, biết thủ đoạn của Lâm Nghị không phải dạng vừa nên thân hình như một con cá nhỏ, nhanh chóng hội quân với mọi người.

Lâm Nghị liếc nhìn Cấm Bà một cái, sau đó sai Đại Tế Ti ra ngoài giao tiếp với nó xem tình hình thế nào.

Con Cấm Bà này chắc đã ở vùng biển này rất lâu, hẳn là khá am hiểu về mộ dưới đáy biển.

Nếu có thể lấy được thông tin từ nó thì tốt nhất.

Một lát sau, Đại Tế Ti quay lại. "Chủ nhân, con Cấm Bà kia là thần thú do mộ chủ nuôi dưỡng, từng sống trong Thần Thú Cung của

mộ dưới đáy biển Tây Sa, vì trước đây có người xâm nhập vào nên nó mới trốn ra ngoài." "Không chỉ vậy, con Hải Hầu Tử chúng ta thấy lúc trước cũng là thần thú do mộ chủ nuôi dưỡng!" Lâm Nghị nghe Đại Tế Ti báo cáo thì gật đầu: "Nó có nhắc tới mộ chủ là ai không?" "Tên cụ thể thì nó không nói, nhưng nó có nhắc đến một người họ Uông, chắc là chủ nhân của nó." "Vậy chắc chắn là Uông Tàng Hải rồi!" Gã Uông Tàng Hải này đúng là khẩu vị nặng, lại đi nuôi dưỡng nhiều quái vật như vậy.

Nào là Hải Hầu Tử, nào là Cấm Bà.

Sau này không biết còn quái vật gì nữa.

Đây chắc là những tác phẩm thất bại trong nghiên cứu trường sinh của Uông Tàng Hải, nên mới biến thành thứ không ra người không ra quỷ thế này. "Hi hi, chủ nhân, lúc nãy tôi còn kể cho nó nghe về những chiến công của ngài, nó ngưỡng mộ ngài như nước sông cuồn cuộn không dứt, chủ nhân cũ của nó đã chết rồi, nó hy vọng có ngày có thể nhận ngài làm chủ, làm thần thú nhỏ bên cạnh ngài~~" Lâm Nghị ngẩn người, lại liếc nhìn con Cấm Bà kia một cái, bất giác rùng mình.

Cái thứ này mà thu nhận bên người thì ban đêm ngủ chắc chẳng yên giấc.

Anh không có khẩu vị nặng như Uông Tàng Hải. "Cô đi bảo nó là chủ nhân của nó vẫn còn sống, nên không cần tìm chủ mới đâu." Lâm Nghị lập tức quyết định, bảo Đại Tế Ti truyền lời.

Uông Tàng Hải nghiên cứu trường sinh lâu như vậy, nói không chừng sống đến bây giờ cũng nên.

Dựa theo ghi chép trong sổ tay của Ngô Lão Cẩu, Uông Tàng Hải dường như có liên hệ mật thiết với "hắn".

Nếu là thật, thì Uông Tàng Hải không tự mình tìm kiếm pháp

trường sinh mà lại phát tán thông tin về nơi trường sinh ra ngoài, chuyện này chắc chắn có vấn đề lớn!

Sự việc không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Bố trí một ván cờ lớn như vậy, nếu bảo Uông Tàng Hải hiện giờ còn sống thì cũng không phải là không thể.

Ít nhất, lão ta có khả năng phục sinh!

Giống như Tinh Tuyệt Nữ Vương vậy, mưu đồ dùng nhãn châu để phục sinh bản thân, tính toán đủ đường nhưng cuối cùng lại gặp phải mình.

Một lát sau, Đại Tế Ti lại quay về. "Chủ nhân, Cấm Bà nói ngài quá mạnh mẽ, ngay cả việc Uông Tàng Hải đã chết hàng nghìn năm vẫn còn sống mà ngài cũng biết.

Cho nên nó nguyện ý bỏ chủ cũ để theo ngài, hy vọng ngài thấy tấm chân tình của nó mà đồng ý!" "Đậu xanh rau má..." Mẹ kiếp, con Cấm Bà này định bám lấy mình à?

Tất cả là tại Đại Tế Ti hết.

Cô không dưng lại đi khoe khoang làm gì?

Ở bên Nữ Vương lâu quá nên trình độ nịnh hót cũng tăng vọt rồi sao? "Đừng nhắc lại nữa!" Lâm Nghị hừ lạnh một tiếng, lặn xuống hội quân với mọi người.

Dưới đáy biển, Trần Văn Cẩm phát hiện một cánh cửa đá bị phong kín, đang nghiên cứu cách mở.

Lâm Nghị bơi tới, hai tay đẩy mạnh lên cửa đá.

Theo một tiếng ầm vang, cửa đá đã bị đẩy ra! "A, cái này...

đơn giản vậy sao?" Trần Văn Cẩm không thể tin nổi trừng mắt nhìn.

Cô vừa nãy đã nghiên cứu hồi lâu, cũng đã thử đẩy nhưng cửa đá nặng hàng nghìn cân, cô đẩy mà nó chẳng hề nhúc nhích!

Hoắc Linh huých vai Trần Văn Cẩm, như muốn nói: "Văn Cẩm, xem ra lần này chúng ta để anh ta tham gia là lựa chọn cực kỳ đúng đắn đấy!

Cô cố gắng lên, nếu hạ gục được anh ta thì đối phó với bọn Giải Liên Hoàn sẽ không thành vấn đề!" Trần Văn Cẩm cười khổ, khẽ lắc đầu thở dài: "Tôi cũng muốn hạ gục anh ta lắm chứ, nhưng cái gã này đúng là dầu muối không thấm, thậm chí lúc tôi mặc bikini anh ta cũng chẳng thèm liếc nhìn chính diện lấy một cái, cứ như tôi chẳng có chút sức hút nào vậy.

Thực sự là quá khó." Thực tế, lúc cô mặc bikini Lâm Nghị không phải không nhìn, mà là nhìn mà không để cô phát hiện thôi.

Phái đẹp thì ai mà chẳng thích ngắm.

Một tư liệu tốt như vậy ở trước mặt, không nhìn thì phí.

Thậm chí Lâm Nghị còn mở Âm Dương Nhãn, phát hiện ra thêm nhiều bí mật nhỏ khác.

Ví dụ như Trần Văn Cẩm...

Khụ khụ. "Thật hay giả vậy?

Tên này mắt nhìn cao thế sao?" Hoắc Linh đảo mắt nhìn Lâm Nghị một lượt.

Dù ở dưới nước không nói chuyện được, nhưng hai người họ đã trải qua nhiều sóng gió, rất hiểu ý nhau, chỉ cần nháy mắt là biết đối phương định làm gì. "Hoắc Linh, tôi sợ là tôi không xong rồi, hay là cô đi thử xem?" Trần Văn Cẩm nhìn Hoắc Linh gật đầu ý bảo. "Thôi đi.

Cô còn không được thì tôi chắc chắn là hỏng. " So với Trần Văn

Cẩm, Hoắc Linh tự cảm thấy mình còn kém một bậc.

Nếu không thì phái của họ cũng không lấy Trần Văn Cẩm làm hạt nhân.

Trần Văn Cẩm ở mọi phương diện đều vô cùng ưu tú, là nhân vật xuất chúng nhất trong đám hậu duệ lão Cửu Môn! "Cô chưa thử sao biết được?

Vạn nhất cái gã này lại thích khẩu vị như cô thì sao." Trần Văn Cẩm ở phía sau khẽ đẩy Hoắc Linh một cái.

Hoắc Linh bĩu môi đi về phía trước.

Lúc này, cửa đá đã bị Lâm Nghị mở toang.

Đồng thời, một lượng lớn nước biển tràn vào bên trong, sức người dù mạnh đến đâu cũng không thể kháng cự thiên nhiên.

Người của Cửu Môn đành thuận theo dòng nước, mặc cho sóng nước xô đẩy, chỉ có thể cố gắng không để bị tách khỏi đại đội.

Tiểu ca này cũng rất thần bí kỳ lạ, dường như chẳng có điểm yếu nào.

Ngay cả trong dòng nước hung hãn này vẫn như cá gặp nước, ung dung tự tại, thậm chí còn có dư lực để chăm sóc những người sắp bị tách đoàn.

Bàn Tử ở dưới nước có chút chật vật, nhưng theo một nguồn năng lượng thần bí bao quanh cơ thể, những dòng nước đó lại tự né tránh hắn, chảy dọc theo bề mặt nguồn năng lượng đó.

Chương 340

"Hơi thở Huyền Quy!" Lâm Nghị liếc mắt là nhận ra ngay.

Không ngờ vận may của Bàn Tử lại tốt đến thế.

Ở trong đại dương này, huyết mạch Huyền Quy trong cơ thể hắn lại hình thành một lớp bảo vệ vô hình.

Huyền Quy vốn là vật của biển cả, giờ vào đại dương chẳng khác nào về nhà cũ.

Nói không chừng sau này Bàn Tử còn có thể linh hoạt vận dụng hơi thở Huyền Quy này, khi đó thực lực của hắn mới thực sự tăng mạnh!

Khả năng hồi phục chắc hẳn có thể đạt tới cấp độ của huyết mạch Kỳ Lân!

Bản thân Huyền Quy không thể sánh với Kỳ Lân, nhưng huyết mạch Huyền Quy của Bàn Tử đã hoàn thành lần thức tỉnh đầu tiên, so với huyết mạch Kỳ Lân thông thường thì cũng chẳng kém là bao.

Qua một thời gian, sức mạnh của dòng nước dần dừng lại.

Họ bị đẩy tới một hang động đá khổng lồ!

Hang động rất lớn, xung quanh còn hiện lên những đốm lân hỏa mờ ảo!

Sau đó, mọi người cởi đồ lặn, tiến về xung quanh kiểm tra tình hình.

Đây là một hang động được điêu khắc tinh xảo bởi bàn tay con người!

Đỉnh hang hình vòm, rất kiên cố, ngay phía trước mọi người, trên

tường hang có một lối đi!

Lối đi đen ngòm và dài hun hút, không thấy điểm cuối.

Hai bên lối đi khắc những hoa văn phức tạp, Lâm Nghị nhìn sơ qua, những hoa văn đó tương ứng với thuật phong thủy!

Rõ ràng nơi này được xây dựng bởi một bậc thầy phong thủy cực mạnh!

Chỉ dựa vào hoa văn hai bên lối đi đã thấy được sự uyên bác, thâm thúy của thuật phong thủy này, tuyệt đối không phải dạng tầm thường.

Nếu không tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật và Chu Thiên Cổ Quái, e rằng ngay cả anh cũng không nhìn ra được gì.

Uông Tàng Hải này quả thực là một kỳ nhân.

Thuật phong thủy có thể nói là đã đạt tới mức đăng phong tạo cực!

Nước biển không tràn vào trong cổ mộ, đoán chừng từ cửa đá lúc nãy đến mộ đạo hiện giờ đã có lớp ngăn nước xử lý.

Mộ đạo này đi dốc lên trên, bên trong cực kỳ ngoằn ngoèo, đi qua ít nhất bảy tám khúc cua, cuối cùng trước mặt xuất hiện một cầu thang đi lên.

Men theo cầu thang đi lên, không gian trước mắt bỗng trở nên rộng mở.

Đèn lặn chiếu sáng xung quanh, hóa ra đây là một phòng mộ nhỏ.

Bốn phía phòng mộ điêu khắc bích họa, nhưng có lẽ vì thời gian quá lâu dẫn đến bích họa đã bị hư hỏng nặng nề.

Xem ra vì Ngô Tam Tỉnh giải mã Chiến Quốc Bạch Thư cho Cừu

Đức Khảo rồi phái người vào, khiến một lượng lớn không khí tràn vào phòng mộ, làm các bức bích họa bị mục rữa nhanh hơn.

Ở một bên phòng mộ còn bày biện rất nhiều đồ sứ.

Những đồ sứ này đều rất tinh mỹ nhưng chưa từng bị ai động tới, xem ra đám người Cừu Đức Khảo đến mộ Tây Sa này chẳng mấy hứng thú với tài bảo.

Trên đỉnh phòng mộ là một bức phù điêu Thái Cực Đồ âm dương khổng lồ, bên ngoài Thái Cực Đồ còn có năm mươi tinh đồ!

Cấu tạo cực kỳ phức tạp, thầy phong thủy bình thường chắc chẳng thể nhìn hiểu. "Chủ nhân nơi này còn là người tu luyện nữa cơ à." Bàn Tử nhìn cách trang trí bên trong, nhịn không được mà thốt lên.

Bên trong bày biện tà mị thế này, chỗ nào cũng sặc mùi huyền môn Đạo giáo.

Nhìn xuống sàn nhà.

Trên sàn có không ít dấu chân hỗn loạn, đều là dấu chân ướt dẫm lên lớp bụi bặm bao năm qua, để lại dấu tích rõ ràng. "Xem ra trước khi chúng ta vào đã có người vào rồi!" Trần Văn Cẩm hơi nhíu mày.

Họ đều nhận được tin tức từ tổ chức để đến mộ Tây Sa này.

Với năng lực của tổ chức, vậy mà vẫn có những người thính tin hơn cả tổ chức.

Vậy thì không chừng những bí mật ẩn giấu bên trong đã bị phát hiện rồi.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng biết rõ chuyện là thế nào nhưng vẫn mở miệng lấp liếm: "Có thể tổ chức lấy được thông tin về mộ dưới đáy biển này từ một tên trộm mộ nhỏ vô tình vào đây.

Chúng ta mau vào trong xem sao." Ánh mắt Giải Liên Hoàn lướt

qua Ngô Tam Tỉnh.

Suốt dọc đường đi, gã luôn cảm thấy Ngô Tam Tỉnh có gì đó không ổn.

Dù là việc lôi kéo Lâm Nghị nhập hội hay đối với những việc khác.

Cứ như thể Ngô Tam Tỉnh rất quen thuộc với ngôi mộ dưới đáy biển này vậy!

Giải Liên Hoàn đặt tay vào túi áo, khẽ gõ vài cái, từ tần suất gõ đó Lâm Nghị có thể nhận ra, chắc là mã Morse.

Giải Liên Hoàn đang truyền tin cho ai đó! "Xem ra Giải Liên Hoàn định ra tay với Ngô Tam Tỉnh trong mộ rồi." Trong mắt Giải Liên Hoàn, hầu như tất cả mọi người ở đây đều đã bị cha gã là Tạ Cửu Gia tráo đổi.

Trừ Tiểu Ca Trương Khởi Linh có liên hệ với cha gã, cùng với Ngô Tam Tỉnh, Lâm Nghị và Bàn Tử.

Tiểu Ca thì khỏi phải nói, có giao thiệp bí mật với Tạ Cửu Gia nên không thể bị tráo.

Lâm Nghị và Bàn Tử tuy tham gia nhưng vẫn luôn là người ngoài Cửu Môn.

Cho nên một trong những mục tiêu gã tiến vào mộ Tây Sa này chính là giết chết Ngô Tam Tỉnh, rồi cho người đeo mặt nạ da người thế chỗ gã!

Lâm Nghị không quan tâm đến nội bộ Cửu Môn, Bàn Tử thấy những đồ sứ này liền kéo kéo tay áo Lâm Nghị.

Lâm Nghị lập tức hiểu ý hắn muốn nói gì.

Mang đi, mang đi, mang đi hết!

Lâm Nghị gật đầu, nói thật anh cũng nghĩ vậy.

Người trong Cửu Môn và người của Cừu Đức Khảo đều không thiếu tiền, nền móng thâm hậu.

Nhưng mình thì mới bắt đầu, tiền và minh khí là nhu yếu phẩm. "Mọi người nhìn xem đó là cái gì?!" Đang lúc Lâm Nghị tính toán xem khi nào thì khuân đồ, Hoắc Linh đột nhiên hạ thấp giọng hét lên với mọi người.

Theo hướng ngón tay Hoắc Linh chỉ.

Đó là một dãy dấu chân!

Dãy dấu chân này có chút khác biệt với dấu chân mà người của Cừu Đức Khảo để lại.

Dấu chân người khác đều là dấu giày, còn dấu chân này lại giống như đi chân trần.

Hơn nữa, dấu chân này rất nhỏ, người sáng mắt nhìn qua là biết ngay dấu chân trẻ con!

Thậm chí rất có khả năng đứa trẻ để lại dấu chân này không quá ba tuổi!

Bàn Tử nhìn thấy dãy dấu chân nhỏ này lập tức nhớ tới xác ướp thủy ngân nam nữ của Kim Quốc Đại Tướng Quân năm xưa.

Năm đó họ có chút sợ hãi xác ướp thủy ngân đó, nhưng giờ thực lực đã tăng lên, gặp lại loại tiểu quỷ như vậy hắn cũng chẳng còn sợ hãi nữa.

Chương 341

Tuy nhiên, những người của lão Cửu Môn thì ai nấy mục quang ngưng trọng, thần sắc đầy vẻ thận trọng!

Chỉ có người nhà họ Trương là Tiểu Ca, thần sắc vẫn lãnh đạm như cũ.

Sau đó, ánh mắt Tiểu Ca dừng lại ở một hũ sứ lớn ở rìa phòng mộ! "Ở đó có thứ gì đó!" Giọng Tiểu Ca vang lên bên tai mọi người, ngay lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hũ sứ lớn đó.

Chỉ thấy hũ sứ rung rinh nhẹ, như thể phía sau nó có thứ gì đó đang quẫy đạp. "Lâm gia, chắc chúng ta không gặp phải tiểu quỷ rồi chứ!" Trong mười ba người phụ trách ở đây, Ngô Tam Tỉnh sở dĩ dám xuống mộ Tây Sa này một phần là vì có Lâm Nghị.

Tục ngữ nói, dễ tiễn Diêm Vương, khó tránh tiểu quỷ.

Nếu gặp phải tiểu quỷ thì thực sự có chút khó nhằn!

Tóm lại, ở bên cạnh Lâm Nghị là an toàn nhất!

Còn về Tiểu Ca, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy anh ta cũng có năng lực bảo vệ mình, nhưng Tiểu Ca không phải do gã gọi đến, dường như đi gần với đám người Cửu Môn hơn. "Là Chá Thi!" Trần Văn Cẩm nhìn dấu chân trẻ con kia, khẳng định chắc nịch.

Cha của Trần Văn Cẩm nghi là Trần Bì A Tứ, một kẻ tàn nhẫn đúng nghĩa!

Trần Bì A Tứ từng là đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng nhưng lại thầm yêu vợ của sư phụ, từng vì một trăm văn tiền mà giết một mạng người.

Còn một lần khác, vì muốn đổ một ngôi mộ mà thấy gia đình kia

đông người quá, gã liền ra tay giết sạch cả nhà họ!

Sau nửa tháng, gã thậm chí còn giết sạch một nửa số dân trong làng!

Sau này vì sư nương bệnh chết nên gã đổ tội cho bốn tên lái buôn dược liệu lúc bấy giờ, rồi giết sạch một trăm hai mươi miệng ăn nhà họ không chừa một ai!

Trần Văn Cẩm là người nhà họ Trần, phần lớn là con gái Trần Bì A Tứ.

Thủ đoạn của Trần Văn Cẩm chắc chắn cũng phi thường!

Cô nhìn qua dấu chân nhỏ đó, từ chất lỏng màu vàng nhạt như dầu sáp trên dấu chân mà suy luận ra!

Chất lỏng màu vàng nhạt đó chính là dầu xác (thi chá)!

Dầu xác thường thấy ở những xác chết ngâm trong nước hoặc chôn ở nơi đất bùn ẩm ướt, cái gọi là "chá" chính là do mỡ và khoáng chất trong cơ thể ngưng kết lại.

Và đứa trẻ để lại dấu chân này chắc hẳn là một cái Chá Thi!

Nghe Trần Văn Cẩm nói thứ này là Chá Thi, người của lão Cửu Môn càng thêm kinh ngạc.

Phải biết rằng xác chết một khi đã xuất dầu xác thì khó có khả năng biến đổi!

Nhưng dấu chân trước mặt lại chứng minh đây là một cái Chá Thi.

Bầu không khí trở nên u ám hơn.

Bàn Tử nhìn bộ dạng của người lão Cửu Môn, trong lòng có chút khinh miệt.

Hắn huých vai Lâm Nghị, nhe răng cười: "Lão Lâm, xem ra lão

Cửu Môn này cũng chỉ đến thế thôi nhỉ." Lâm Nghị cạn lời nhìn Bàn Tử, bảo: "Béo ạ, quên mất lúc đầu ông xuống mộ lần đầu bị dọa cho thành cái bộ dạng gì rồi à?" Bàn Tử hắc hắc cười nói: "Lúc đó khác, giờ khác." Sau đó hắn nói lớn: "Tránh hết ra, để Bàn gia ta ra tay!" Tiểu Ca vốn định tiến lên kiểm tra tình hình để đảm bảo an toàn cho mọi người.

Không ngờ Bàn Tử lại bước lên chắn trước mặt anh ta.

Nhìn thân hình cao lớn phì lủ của Bàn Tử, Tiểu Ca trầm ngâm một lát rồi lùi lại phía sau. "Này, anh ta làm được không đấy?" Tiểu Ca khẽ tiếng hỏi.

Lâm Nghị nhún vai nói: “Nó có ổn hay không, chẳng lẽ cậu chưa thử qua à?” Lúc trước ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Tiểu Ca từng thử tóm lấy Bàn Tử nhưng không bắt được, nếu không khi thấy Bàn Tử xung phong, Tiểu Ca cũng không đến mức lùi lại.

Có điều, Tiểu Ca luôn cảm thấy Bàn Tử cứ oang oang cái miệng, rất không đáng tin.

Cũng không biết đó có phải là ảo giác hay không.

“Hừ.” Thấy Lâm Nghị vặn hỏi mình, Tiểu Ca khẽ hừ một tiếng, ánh mắt rơi trên người Bàn Tử.

Ái chà, còn nổi chút tính trẻ con nữa chứ.

“Yên tâm đi, Bàn Tử không sao đâu.” Lâm Nghị cười cười nói.

Đám người Lão Cửu Môn kinh nghiệm đấu đá nội bộ không ít, kẻ nào cũng tinh ranh như cáo.

Thấy Bàn Tử tiên phong, tất cả đều án binh bất động, lặng lẽ chờ đợi kết quả.

Bàn Tử cũng thuộc dạng gan to bằng trời, mắt không chớp lấy

một cái tiến về phía cái bình gốm lớn.

Cái bình đó rất lớn, Bàn Tử bám vào thành bình nhìn vào bên trong, bên trong tối om om, chẳng thấy gì cả.

Sau đó Bàn Tử cầm súng chọc chọc vào trong, cũng không nghe thấy động tĩnh gì.

Hắn rút súng ra, nhìn đám người Cửu Môn đang trốn sau lưng mình, nói: "Nhìn xem các người sợ đến mức nào kìa!

Đằng sau chỉ có một cái hòm gỗ thôi." Nghe thấy chỉ là một cái hòm gỗ, bọn người Ngô Tam Tỉnh mới thở phào nhẹ nhõm, bước tới.

Khi ánh đèn tăng lên, tình hình quanh bình gốm cũng ngày càng rõ ràng.

Phía sau bình gốm là từng cái hòm gỗ.

Hòm không lớn, cỡ chừng hộp đựng đàn violin.

Hơn nữa hòm đã bị mở ra, nắp cũng bị gạt sang một bên.

Bàn Tử không nói hai lời, nhấc cái nắp lên.

Chỉ thấy trên nắp có một bức hình chạm khắc đôi phượng trên hài nhi!

"Đây là một bộ quan tài hài nhi chạm đôi phượng!" Lâm Nghị vừa liếc mắt đã nhận ra lai lịch của nó!

"Lâm Nghị, ý anh là, đây chính là chiếc quan tài của tiểu tống tử đã để lại dấu chân kia?" Trần Văn Cẩm nhìn chằm chằm vào Lâm Nghị.

Cô không giống Ngô Tam Tỉnh gọi là Lâm gia, cũng không giống Bàn Tử gọi là Lão Lâm, mà trực tiếp gọi tên Lâm Nghị.

"Xem ra không sai đâu.

Còn nữa, mọi người nhìn bên trong quan tài này đi.” Lâm Nghị chỉ vào bên trong.

Thân quan tài bị đục vài cái lỗ, có một vệt đen kéo dài từ lỗ đó xuống đất, trông có vẻ đã từng có chất lỏng nào đó chảy ra từ đây.

Tình huống này Lâm Nghị từng thấy trong bút ký của Ngô Lão Cẩu!

Có điều, cụ thể nó dùng để làm gì thì Ngô Lão Cẩu cũng không hiểu rõ.

Bàn Tử xoa xoa tay, hắc hắc cười nói: “Lão Lâm, cậu nói xem tiểu tống tử kia chạy đi đâu rồi?

Tôi nghe nói trên người trẻ con thường có rất nhiều bảo bối đấy!” “Tìm thử xem sao.” Lâm Nghị khẽ cười.

Bàn Tử gã này tiến bộ không ít.

Câu này nói rất có căn cứ.

Trẻ em chết yểu hoặc bồi táng, đồ trong quan tài thường rất nhiều, đa số đều đeo trên người, đặc biệt là trong bụng đồng tử bồi táng thường có hạt châu phòng thối, toàn là thứ giá trị liên thành.

Đang lúc mọi người chuẩn bị tiếp tục tiến lên tìm kiếm mộ thất chính.

Cái bình gốm lớn trước mặt đột nhiên lắc lư, ngay sau đó, cái bình tự quay tại chỗ vài vòng rồi đổ nghiêng xuống đất.

Chương 342

Sau đó nó lăn lông lốc về phía mọi người.

Vì bình không phải hình tròn hoàn hảo nên khi lăn không thể đi theo đường thẳng, khi sắp đến trước mặt họ, nó liền đổi hướng, lao về phía cửa mộ phía trước.

Mọi người nhìn nhau, có chút ngơ ngác.

"Lão Lâm, cái này... cái này là tiểu quỷ quấy phá à?" Chưa đợi Lâm Nghị trả lời, Tiểu Ca đã bước nhanh tới, định đập vỡ cái bình gốm.

Lâm Nghị vội vàng nắm lấy tay Tiểu Ca ngăn cản: "Tiểu Ca, đừng nóng nảy.

Thứ này tôi giữ lại có việc đại dụng!" "Hử?" Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị một cái mới dừng tay lại.

Cậu cũng không hỏi Lâm Nghị dùng làm gì.

Nghe Lâm Nghị nói có việc đại dụng, Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh và những người khác đều tò mò nhìn hắn.

Xem ra Lâm Nghị đã biết thứ này dùng để làm gì rồi!

Trần Văn Cẩm thầm nghĩ: "Lâm Nghị quả nhiên không thể xem thường, thứ tà môn thế này mà anh ta cũng hiểu rõ!" Ngô Tam Tỉnh cũng không dám manh động, chờ đợi Lâm Nghị ra lệnh.

Những người khác thì quan sát Giải Liên Hoàn, dường như chờ ông ta hạ lệnh.

Giải Liên Hoàn cũng chưa từng thấy tình huống này, vì vậy án binh bất động, lặng lẽ nhìn Lâm Nghị.

“Lão Lâm, cái món này có ích lợi gì lớn chứ?” Bàn Tử không hiểu hỏi.

Trong số những người này, cũng chỉ có Bàn Tử mới dám hỏi thẳng Lâm Nghị như vậy.

“Cậu không hiểu à?” Lâm Nghị nhướng mày nhìn Bàn Tử.

“Hiểu!” Bàn Tử lập tức ngộ ra, trong lòng sướng rơn!

Cái bình gốm lớn thế này!

Trên thị trường rất hiếm thấy, nếu mang ra ngoài đấu giá, bán tiền triệu chắc cũng không chỉ dừng ở đó!

Đỉnh thật, đỉnh thật.

Lão Lâm cứ thần thần bí bí, suýt nữa dọa cho Bàn gia ta cũng phải sợ rồi!

“Lâm gia, Bàn gia, hai người hiểu cái gì thế?” Ngô Tam Tỉnh ngơ ngác hỏi.

“Đi theo xem là biết ngay.” Lâm Nghị thần sắc như thường, nói với mọi người.

Mọi người theo cái bình gốm rời khỏi mộ thất, đi vào mộ đạo.

Quan sát tình hình xung quanh, mộ thất họ vừa ở lúc nãy chắc là một gian nhĩ thất của cổ mộ.

Sau khi mọi người rời đi, Lâm Nghị lặng lẽ thu sạch số đồ gốm trong nhĩ thất vào không gian.

Cùng lúc đó, bên tai hắn vang lên tiếng hệ thống: “Đinh, địa điểm đả tạp thứ hai đã làm mới: Tả Phối Điện.” Đối diện cửa mộ là một bức tường đá.

Sau khi cái bình gốm vào mộ đạo, nó lại rẽ ngoặt, lăn lông lốc về

phía mộ đạo bên trái.

Một lát sau, chỉ nghe thấy một tiếng "keng", cái bình gốm dường như đụng trúng thứ gì đó rồi dừng lại.

Mọi người đi tới, cầm đèn soi.

Chỉ thấy đây là một lối đi thẳng xây bằng gạch đá trắng, rất đơn giản, bên trong chẳng có gì cả.

Chỉ có hai bên dưới đất có hai rãnh đèn, cứ cách 1 mét là một tòa đèn, ở cuối đường hầm có một cánh cửa ngọc, hai bên trái phải cũng có một cánh cửa nhỏ hơn, tổng cộng ba cửa đều đang mở toang.

Xem chừng đã có người từng vào đây, còn cái bình kia đã dừng lại giữa cánh cửa nhỏ bên trái, không động đậy nữa.

Mặc dù bình gốm đã lăn qua đó, nhưng vẫn không ai muốn bước ra bước đầu tiên!

Mọi người đều là dân trong nghề, rất rõ ràng rằng trong mộ đạo chính này rất có khả năng có cơ quan cạm bẫy, sơ sẩy một chút là có thể chạm phải.

Cái bình gốm kia nói không chừng là để khiến mọi người lơ là cảnh giác.

Giải Liên Hoàn liếc mắt nhìn Bàn Tử, nói: "Phía trước có rủi ro gì chúng ta đều không biết, ai xung phong đi dò đường trước đây?" Bàn Tử nghe vậy, tâm tư nhỏ nhen lập tức bành trướng.

Đây chẳng phải lúc Bàn gia ta thể hiện sao!

Lâm Nghị kéo kéo Bàn Tử, Bàn Tử lập tức hiểu ý, vốn định chủ động xin đi giết giặc giờ lại im bặt.

Những người khác không chú ý tới hành động của Lâm Nghị, nhưng Tiểu Ca nhìn thấy rất rõ.

“Này, có gì không ổn sao?” “Không có gì không ổn, chỉ là không muốn bị người ta coi như súng để sai khiến thôi.” Lâm Nghị nhún vai, khẽ nói với Tiểu Ca.

“À... ra là vậy.” Tiểu ca vẫn còn quá lương thiện, thường xuyên bị người ta lợi dụng mà không tự biết.

Ngay cả trong bút ký của Ngô Lão Cẩu cũng có không ít ghi chép tương tự.

Nói chính xác thì Tiểu Ca không thuộc về Trương gia của Lão Cửu Môn, mà là của Trương gia ở Trường Bạch Sơn.

Trương gia do Trương Đại Phật Gia dẫn dắt trên danh nghĩa là chi nhánh của Trương gia Trường Bạch Sơn, thực tế là kẻ phản bội.

Đằng sau Trương Đại Phật Gia là một tổ chức thần bí, tổ chức này bồi dưỡng thế lực cho ông ta, từ đó bồi dưỡng Cửu Môn để mưu cầu đạo trường sinh!

Còn Trương Khởi Linh nhập cục là một cuộc giao dịch bất công.

Bút ký không đi sâu vào cuộc giao dịch này, chỉ nói Trương Đại Phật Gia đã lừa Tiểu Ca.

“Cậu cũng thế đấy.” Lâm Nghị vỗ vỗ tay Tiểu Ca nhắc nhở.

Hiện tại Tiểu Ca vẫn chưa khôi phục trí nhớ hoàn toàn, nên Lâm Nghị phải bảo cậu cẩn thận một chút.

Đừng quá tốt với người khác, phải có tính toán riêng của mình.

Có điều, nhắc thì nhắc, với tính cách của Tiểu Ca thì ước chừng hơi khó sửa.

“Ờ.” Tiểu Ca khẽ đáp một tiếng, đứng cạnh Lâm Nghị lặng lẽ quan sát mộ đạo chính.

Ngô Tam Tỉnh thấy không ai hành động, nhe răng cười: “Vậy để

Tam gia ta tiên phong cho!" Dù sao người của Cừu Đức Khảo cũng từng đến mộ dưới đáy biển này, nếu những người đó chết trong mộ đạo chính thì nhất định phải có thi thể mới đúng.

Mà ở đây không có tử thi, chứng tỏ nguy hiểm không lớn.

Đang nói, Ngô Tam Tỉnh đã bước ra ngoài.

Mới đi được năm bước, bỗng nghe dưới chân "rắc" một tiếng, phiến đá dưới chân ông ta lún xuống.

Ngay sau đó, tai mọi người vang lên tiếng cơ quan chuyển động xì xào.

Khắc tiếp theo, từng luồng tên lạnh từ bốn phương tám hướng trên tường bắn tới như mưa.

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh biến đổi, may mà thân thủ lão cũng khá, vội vàng né tránh mới thoát được một mũi tên, nhưng một mũi khác đã sượt qua trán.

Vết máu bắt đầu hiện lên trên trán lão.

Khi Ngô Tam Tỉnh chạm vào cơ quan, những người khác cũng không thoát khỏi.

"Hỏng bét, chúng ta sắp bị bắn thành cái rổ rồi!" Bàn Tử hét lớn, sắc mặt những người khác cũng sa sầm.

Tuy nhiên, họ đều được tổ chức rèn luyện, đối mặt với cơ quan đơn giản này đối phó cũng không quá khó.

Chương 343

Đặc biệt là Trần Văn Cẩm, thân thủ nhanh nhẹn còn hơn cả Ngô Tam Tỉnh, một hơi né được ba mũi tên.

"Nằm xuống, là ám nỗ!" Hoắc Linh hét lên với mọi người.

Tức thì mọi người tìm vị trí thích hợp nằm rạp xuống để tránh bị tên bắn trúng.

Mặc dù Tiểu Ca rất mạnh nhưng khổ nỗi không có binh khí thuận tay, cũng đành chọn cách tạm lánh mũi nhọn.

Còn Lâm Nghị ư?

Một thanh cổ đao đen thẫm xuất hiện trong tay hắn.

Cổ đao vẫn còn trong bao, chưa từng rút ra nhưng được hắn tùy ý vung lên, "phập" một tiếng, thanh cổ đao vạch một đường dài ngoằn ngoèo trên tường mộ.

Chỉ trong nháy mắt, trên tường đã xuất hiện một khe nứt rộng bằng thanh Hắc Kim Cổ Đao!

Một hàng lỗ ám nỗ lập tức bị hắn phá hủy sạch sẽ.

Hơn nữa độ sâu của vết nứt còn sâu hơn tưởng tượng, sau khi các lỗ bắn bị phá, bên trong tường phát ra tiếng "cọc cọc", cơ quan bên trong dường như gặp trở ngại, khi chuyển động tạo ra một chuỗi phản ứng dây chuyền rồi dừng hẳn.

"Chuyện này... thực lực mạnh quá!" Giải Liên Hoàn càng nhìn Lâm Nghị càng kinh hãi, trong lòng có chút hối hận vì đã để hắn gia nhập đội khảo cổ.

Có lẽ Lâm Nghị chính là biến số lớn nhất của đội này!

“Tiểu Ca, cậu có mấy phần nắm chắc đối phó được Lâm Nghị?” Giải Liên Hoàn ghé sát tai Tiểu Ca thì thầm.

“Hử?

À.” Tiểu Ca không trả lời ông ta mà ánh mắt dán chặt vào thanh cổ đao đen trong tay Lâm Nghị.

Thanh đao này khiến cậu có một cảm giác đặc biệt quen thuộc!

Nhưng tại sao quen thuộc thì lại không nói rõ được!

Giống như trước đây cậu cũng từng sở hữu một thanh cổ đao tương tự vậy.

Chỉ là không biết vì sao hiện giờ hai tay cậu trống trơn, chẳng có thanh đao nào cả.

Giải Liên Hoàn tự chuốc lấy sự tẻ nhạt, đôi mắt cực kỳ kiêng dè nhìn Lâm Nghị.

“Lâm Nghị, lần này thật sự cảm ơn anh!” Trần Văn Cẩm đứng dậy, tươi cười đi đến trước mặt Lâm Nghị.

“Hử?” Bàn Tử thấy Trần Văn Cẩm tiến lại gần liền lập tức cảnh giác!

Đàn bà, muốn tiếp cận Lão Lâm nhà chúng ta à?

Bước qua cửa của Bàn gia này đã!

Đừng có nghĩ tới, ngay cả Dương tham mưu cũng phải qua tay Bàn gia tôi tuyển chọn kỹ càng đấy!

“Trần tiểu thư, thực ra không cần khách sáo vậy đâu!

Đưa chút tiền lẻ thì thực tế hơn đấy, hắc hắc hắc.” Trần Văn Cẩm ngẩn người nhìn Bàn Tử, trong lòng có chút khó chịu.

Vốn đây là cơ hội tốt để kéo gần quan hệ với Lâm Nghị, lại bị cái

tên béo này phá đám.

"Văn Cẩm à, cô vẫn chưa hiểu rõ Lâm gia rồi!

Lâm gia là người rất thực tế, chân thành muốn cảm ơn thì tốt nhất phải có hành động thực tế mới được!" Ngô Tam Tỉnh nhìn Trần Văn Cẩm, cười híp mắt nói.

Hơn nữa lão dường như có cảm giác rất đặc biệt với Trần Văn Cẩm, vô thức gọi thẳng tên cô một cách thân mật.

Được Ngô Tam Tỉnh nhắc nhở, Trần Văn Cẩm mỉm cười, nửa đùa nửa thật nói: "Hành động thực tế thế nào đây?

Chẳng lẽ phải lấy thân đền đáp sao?" "..." Nghe thấy bốn chữ "lấy thân đền đáp", Ngô Tam Tỉnh cảm thấy chói tai, trong lòng khó chịu thế nào không rõ.

Nguyên nhân cụ thể lão cũng chưa biết.

Giải Liên Hoàn thấy Trần Văn Cẩm nói nói cười cười, không khỏi nhíu mày.

Trần Văn Cẩm này có vẻ hơi quá hoạt bát rồi!

Thật không bình thường chút nào!

Lâm Nghị chẳng buồn dây dưa với đám người này, trực tiếp nói: "Mọi người cứ lo giải quyết chuyện trước mắt đã rồi hãy nói." "Chuyện gì cơ?" Lời còn chưa dứt, đã thấy từ trong cái bình đằng xa bò ra một thứ đầy lông trắng, nhanh chóng chui tọt vào cánh cửa đá bên trái.

"Là tống tử, đuổi theo xem sao." Bàn Tử xoa tay hầm hè, chuẩn bị lao tới giải quyết con tống tử kia.

Ngay lúc này, phía sau lưng họ, từ trong gian mộ đầu tiên lúc mới vào phát ra tiếng cười "khục khục".

Tiếng cười cực kỳ chói tai, ngay lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Tất cả đều nhìn về gian mộ đó.

Dưới ánh đèn pin, họ kinh ngạc phát hiện đồ gốm bên trong lúc trước đã không còn, ngay cả chiếc quan tài hài nhi lúc nãy tựa bên tường cũng biến mất không dấu vết.

Bàn Tử huých huých Lâm Nghị, hắc hắc cười: "Lão Lâm." Lâm Nghị lắc đầu nói: "Chỗ này dường như không phải gian mộ lúc chúng ta mới vào." Trần Văn Cẩm kinh hãi: "Sao có thể chứ?

Chúng ta cách cửa không xa, không thể nhầm được!" Tiểu Ca đi đầu, sải bước tiến vào.

Mọi người cũng vội vàng đi theo.

Trong gian mộ này tràn ngập một cảm giác lạnh lẽo âm u, bên phải mộ thất có bày một hàng bình gốm, vừa nãy ở cửa vì góc khuất nên không nhìn thấy.

Có điều họ nhớ rất rõ, gian mộ cũ đồ gốm đều ở bên trái, mà gian này đồ gốm lại ở bên phải.

Bàn Tử cầm đèn pin soi khắp nơi, cuối cùng ánh sáng dừng lại trên trần nhà.

Ở chính giữa trần nhà, lù lù một túm tóc đen ngòm, tóc rất dài, dường như vẫn đang mọc ra, lan rộng ra xung quanh.

"Xong rồi, tất cả xong đời rồi!

Bình dưỡng khí của chúng ta cũng mất rồi!" "Không có bình dưỡng khí, dù chúng ta có đào được cái hầm này cũng không ra ngoài được, cuối cùng đều chết kẹt ở đây thôi." "Cái đống này mẹ nó cũng tà môn quá rồi đấy.

Giải Liên Hoàn, ông nói xem phải làm sao?

Giải Liên Hoàn...

Giải Liên Hoàn?" Lúc này mọi người mới chú ý thấy Giải Liên Hoàn vốn luôn ở trong nhóm đã biến mất.

"Ngô Tam Tỉnh cũng biến mất rồi!" Trần Văn Cẩm lập tức kiểm tra số người, phát hiện ngoài Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh cũng biệt tăm biệt tích!

"Họ không phải bị tống tử bắt đi rồi chứ?" Đa số người trong Cửu Môn đều có bản lĩnh khá, nhưng giờ gặp tình huống kỳ quái này cũng có chút luống cuống, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Hoắc Linh kéo Trần Văn Cẩm, đôi mắt cảnh giác nhìn quanh, trong tình huống này cô chỉ tin tưởng Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm suy nghĩ một lát rồi nói: "Chắc là không phải, nếu bị tống tử bắt đi thì không lý nào lại không có tiếng động gì.

Nếu tôi đoán không nhầm, hai người họ chắc chắn có bí mật gì đó không thể tiết lộ, nên đã lén lút trốn đi rồi!" Mặc dù nói vậy nhưng lòng những người khác vẫn căng thẳng tột độ.

Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn mất tích.

Bình dưỡng khí cũng không thấy đâu.

Lại thêm túm tóc trên đầu kia nữa.

"Là cơ quan đấy!" Giọng Tiểu Ca bình tĩnh vang lên.

Chương 344

Lâm Nghị gật đầu nói: "Tiểu Ca nói đúng, chắc chắn là cơ quan.

Mọi người nhìn bốn góc mộ thất đi, đều có một cây cột khảm một nửa vào tường.

Điều này cũng chứng tỏ đây không phải là một gian mộ duy nhất!

Chứng tỏ sau khi chúng ta chạm vào cơ quan ở mộ đạo chính, mộ thất này đã xảy ra biến hóa." Bàn Tử nói với người của Lão Cửu Môn: "Đám Nam phái các người chẳng phải rất am hiểu cơ quan cổ mộ phương Nam sao?

Các người nói xem đây là cơ quan gì, mau phá giải đi chứ." Trần Văn Cẩm và những người khác nhìn nhau trân trối.

Họ đều là thế hệ thứ hai của Cửu Môn, kinh nghiệm không thể so với thế hệ thứ nhất được.

Đối với loại cơ quan này, họ thật sự mù tịt, chẳng biết gì cả.

Bàn Tử nhìn bộ dạng đám người Cửu Môn này, xem ra chẳng trông mong gì được rồi.

Hắn nghiên cứu một hồi rồi bắt đầu chém gió lung tung, cuối cùng kết luận: "Tôi thấy ấy à, việc có thể hoán đổi mộ thất qua lại thế này, có vẻ hơi giống thang máy." "Thang máy?" Nghe Bàn Tử nói đến thang máy, Lâm Nghị và Tiểu Ca đồng thanh hô lên.

"Bàn Tử, cậu giỏi chém gió thật đấy, thế mà cũng nói trúng rồi!" Lâm Nghị tươi cười vỗ vai Bàn Tử.

"Ơ, tôi lợi hại thế sao?" Bàn Tử ngơ ngác.

Mình vừa nói gì nhỉ?

Nói trúng cái gì?

Không biết...

Không rõ...

Bàn gia tôi đang nổ thôi mà.

Tiểu Ca nhìn Bàn Tử với ánh mắt tán thưởng, rồi nhìn Lâm Nghị nói: "Này, hình như chúng ta đều biết rồi." Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: "Hai người biết cái gì cơ?" Trần Văn Cẩm cũng sốt ruột, vội vàng hỏi: "Lâm Nghị, anh đừng úp mở nữa, nói mau đi." Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị một cái, mỉm cười dịu dàng: "Cậu nói đi." "Được." Lâm Nghị đi tới chỗ cửa đá, sờ sờ khung cửa rồi nói: "Đây đúng là một cái cơ quan, hơn nữa còn rất đơn giản, chỉ lừa được trẻ con thôi." Trần Văn Cẩm quan sát kỹ khung cửa, khẽ lắc đầu: "Đại ca, anh nói mau đi." Lâm Nghị cười nói: "Tôi lấy một ví dụ, cô nghe là hiểu ngay.

Nếu có một tòa nhà hai tầng, mỗi tầng có một phòng, cô đi ra từ phòng tầng hai, lúc này tôi xây thêm một tầng nữa ở dưới tầng một, khi cô quay lại, phòng tầng hai đã biến thành tầng ba, còn phòng tầng một đã biến thành tầng hai." Bàn Tử càng nghe càng lú: "Lão Lâm, cái gì mà một hai ba, ba hai một, một hai một, đi tới đi lui, nghe không hiểu gì cả." Trần Văn Cẩm thông minh hơn Bàn Tử nhiều, Lâm Nghị giải thích đơn giản vậy là cô hiểu ngay.

"Hóa ra đơn giản vậy thôi à.

Tôi cứ tưởng cơ quan phức tạp lắm chứ!" Những người còn lại đều đã rõ, cũng có người giống Bàn Tử, mù mờ chẳng hiểu mô tê gì.

Sau đó Tiểu Ca lại giải thích thêm lần nữa, mọi người mới hoàn toàn hiểu ra.

Bàn Tử vỗ trán, cạn lời nói: "Mẹ kiếp, cái này cũng đơn giản quá đi!

Bàn gia tôi còn đang thán phục trí tuệ của người xưa mãi không thôi đấy!" Tuy nhiên, sau đó Tiểu Ca lại nhíu mày nói: "Này, còn một vấn đề nữa.

Cơ quan 'thang máy' này không biết có bao nhiêu tầng, thiết bị lặn của chúng ta vẫn không cách nào lấy ra được." Câu nói này của Tiểu Ca khiến mọi người vốn đang có cảm giác sống sót sau tai nạn lập tức im bặng.

Đúng vậy.

Không có thiết bị lặn thì coi như chết chắc ở đây.

Việc có phát hiện ra cơ quan này hay không cũng chẳng quan trọng nữa!

Lâm Nghị mỉm cười thản nhiên: "Yên tâm đi, từ lúc vào tôi đã bắt đầu tính toán rồi.

Thực ra chúng ta cách mặt nước không quá xa, hơn nữa cổ mộ có thể chứa được cơ quan lớn như thang máy này, chứng tỏ vòm mộ cách mặt nước rất gần, nói không chừng chỉ tầm mười mấy mét thôi.

Với lại..." "Lâm gia tôi có thiết bị lặn!" Đang nói, Lâm Nghị từ trong nhẫn không gian lấy ra năm bộ thiết bị lặn!

Năm bộ này là đồ dùng từ hồi ở mộ Hiến Vương, vẫn luôn để trong nhẫn không gian.

Hơn nữa bình dưỡng khí là loại nạp lại được nên rất tiện sử dụng.

Có điều cũng chỉ có năm bộ thôi!

Không có nhiều hơn!

"Lâm Nghị, anh...

đúng là cứu tinh của chúng ta!" Hoắc Linh thấy năm bộ thiết bị

lặn, mắt cười híp lại thành hình trăng khuyết.

“Nhưng mà chỉ có năm bộ, mà chúng ta có tận mười một người cơ mà.” Tất cả mọi người đều dán mắt vào năm bộ thiết bị lặn của Lâm Nghị, mắt sáng quắc, ai cũng muốn được một bộ, thậm chí có vài người trong mắt đã lộ ra vẻ hung ác!

So với sự sinh tồn thì những thứ khác có đáng là gì?

Trần Văn Cẩm thấy vậy liền nói: “Có năm bộ là đủ rồi, chúng ta có thể cử năm người ra trước, lấy thiết bị lặn mới vào là được.” Đương nhiên nói thì nói vậy.

Thiết bị chỉ có năm bộ.

Lâm Nghị và Bàn Tử chắc chắn chiếm hai bộ.

Mấy ngày nay cô và Hoắc Linh đi khá gần với Lâm Nghị, xác suất cao cũng được chia hai bộ.

Còn lại là Tiểu Ca, không biết vì lý do gì mà Tiểu Ca có vẻ thân với Lâm Nghị hơn cả người Lão Cửu Môn, chắc chắn cũng được một bộ.

Năm người họ mỗi người một bộ.

Còn những người khác ư... toàn là người được Giải Liên Hoàn hoán đổi vào, chết thì cũng chết thôi.

Một khi đã ra ngoài, cô tuyệt đối sẽ không quay lại nữa.

“Có điều, chúng ta phải đợi đến lúc thủy triều xuống mới được, hiện giờ đến lúc đó còn một khoảng thời gian, không rõ dưỡng khí trong cổ mộ có cầm cự được đến lúc đó không.” Tiểu Ca bổ sung thêm vấn đề cho phương án của Lâm Nghị.

“Tiểu Ca, chuyện đó cậu có thể yên tâm.” Lâm Nghị khẽ cười nói.

“Hồi trước chủ nhân ngôi mộ khi thiết kế mộ dưới đáy biển chắc

chắn đã nghĩ đến vấn đề này rồi.

Nếu mộ bị phong kín thì có thể không có dưỡng khí, nhưng một khi mộ được mở ra, nhất định sẽ có một hệ thống cung cấp oxy độc lập." Hồi trước khi Lâm Nghị đọc tiểu thuyết đã thấy rất thắc mắc.

Mọi người cứ luôn xoay quanh vấn đề dưỡng khí trong mộ dưới đáy biển.

Nhưng cổ mộ đã bị chôn vùi hàng nghìn năm, dù có dưỡng khí thì cũng thành thi khí hết rồi.

Hơn nữa đi vào mộ từ dưới đáy biển thì mang được bao nhiêu dưỡng khí vào?

Sợ là chẳng mang vào được chút nào.

Nhưng trong cổ mộ rõ ràng là có dưỡng khí, mà thi khí tan đi cũng rất nhanh.

Điều này chứng tỏ gì?

Chủ nhân ngôi mộ chắc chắn đã thiết kế một hệ thống cung cấp oxy bí ẩn để đảm bảo con người có thể sinh tồn trong mộ dưới đáy biển này!

Hay nói cách khác, Uông Tàng Hải đã hạ thấp độ khó cho tất cả những kẻ vào đây trộm mộ!

Đương nhiên mục đích là để một số người phát hiện ra mộ dưới đáy biển, từ đó đi khám phá bí mật Vân Đỉnh Thiên Cung!

Cuối cùng mở ra Thanh Đồng Môn, công bố con đường trường sinh với thế gian.

Đây mới là ván cờ lớn!

So với bố cục của Uông Tàng Hải, bố cục của Giải Cửu Gia chỉ là trò trẻ con.

“Hử?

Cậu nói đúng đấy.” Tiểu Ca khẽ đáp một tiếng, dường như có chút hơi dỗi, gật gật đầu với Lâm Nghị.

Chương 345

"Cho nên chúng ta không cần quá lo lắng, tiếp tục đi thôi, vào sâu trong cổ mộ xem thế nào." Nhóm mười một người rời khỏi "thang máy", đi vào mộ đạo chính.

Cơ quan mộ đạo chính đã bị Lâm Nghị phá hủy nên tốc độ di chuyển của mọi người cũng nhanh hơn nhiều.

Có điều lúc đi, Lâm Nghị không quên thu sạch đồ gốm trong "thang máy".

Đôi khi Lâm Nghị có ham muốn ở lại đây quét sạch sành sanh cái "thang máy" này luôn.

Nhưng nghĩ lại, hắn đành từ bỏ.

"Lão Lâm, cậu nhìn mau.

Chỗ này sao lại có một cánh cửa?!" Rời khỏi "thang máy", mọi người kinh ngạc nhìn bức tường đá!

Không sai, lần trước khi ra ngoài, đối diện cửa "thang máy" là một bức tường đá!

Mà hiện giờ lại biến thành một cánh cửa một cách thần kỳ!

Qua cánh cửa, có thể lờ mờ nhìn thấy tình hình bên trong.

Trong mộ thất sau cánh cửa là một chiếc quan tài gỗ Nam mộc tơ vàng khổng lồ!

"Đừng hoảng, cổ mộ này là kết cấu nhiều tầng trên dưới, khi chúng ta ở trong 'thang máy', tình hình bên ngoài thay đổi cũng không có gì lạ." Lâm Nghị thần sắc thản nhiên, chẳng chút hoảng hốt.

"Nhưng mà Lão Lâm này, nói đi cũng phải nói lại, chiếc quan tài

gỗ Nam mộc tơ vàng thượng hạng thế này mà chỉ để trong nhĩ thất, chẳng phải quá vô lý sao?" Người của Lão Cửu Môn cũng nhận ra vấn đề này.

Trần Văn Cẩm vẻ mặt nghi hoặc, nhìn Lâm Nghị không hiểu hỏi: "Vị Bàn gia này nói đúng đấy, tôi cảm giác chủ nhân ngôi mộ này hoàn toàn không tuân theo phong thủy cổ mộ thông thường để bố trí, lại còn thiết kế ra những cơ quan kỳ quái thế này, quan trọng là cơ quan này dường như không có mục đích dồn chúng ta vào chỗ chết!

Chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc muốn làm gì?" Lâm Nghị thản nhiên cười: "Chúng ta vào xem là biết ngay." Bàn Tử nghe xong liền xoa tay, hớn hở nói: "Hắc hắc, nói thật là tay Bàn gia tôi sớm đã ngứa ngáy lắm rồi!" Vừa nói, Bàn Tử đã rảo bước đi vào.

"Bàn Tử, cẩn thận một chút, cơ quan này quá kỳ lạ, nếu cậu vào đó rồi nhỡ bị chuyển đi đâu thì khốn.

Lại đây, buộc sợi dây thừng vào eo đã, nếu cổ mộ có biến hóa còn kịp kéo ra." Vừa nói, Lâm Nghị vừa quăng một sợi dây thừng cho Bàn Tử.

Nghe Lâm Nghị nói vậy, những người vốn định vào xem thử của Lão Cửu Môn đều im bặt.

Dù sao thì ở lại mộ đạo chính vẫn an toàn hơn!

Nếu giống như Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn mà tách khỏi đoàn thì quỷ mới biết có còn sống mà ra ngoài được không?

"Ha ha, Lão Lâm, vẫn là cậu chu đáo nhất!" Bàn Tử buộc dây thừng vào eo mình, sải bước đi vào.

Tiểu Ca suy nghĩ một lát, nhìn Lâm Nghị phía sau rồi nói: "Này, cậu canh chừng ở mộ đạo chính nhé, tôi cũng vào.

Nếu có vấn đề gì hãy gọi tôi ngay." "Biết rồi." Lâm Nghị thần sắc

như thường, gật đầu.

Sau khi Tiểu Ca rời đi, đôi mắt cậu nhìn chằm chằm vào quan tài, dường như vô cùng tin tưởng Lâm Nghị nên không hề quay đầu lại.

Mộ thất này rộng tương đương với gian trước, trên vòm mộ là phù điêu hai con mãng xà khổng lồ, ở giữa là một xoáy nước, chỉ là không có đồ gốm bồi táng, chỉ có một chiếc quan tài khổng lồ đặt cách tường ba thước.

Tiểu Ca vừa vào đã định lấy xẻng chọc vào khe quan tài.

Bàn Tử thấy vậy liền thót tim, hét lên: "Từ từ, từ từ thôi, nhìn Tiểu Ca cậu bình thường hiền lành thế mà sao thấy quan tài là như liều mạng thế, còn thèm thuồng hơn cả Bàn gia tôi nữa!" Bàn Tử cũng rất giữ quy củ, lặng lẽ lấy từ trong ba lô ra một cây nến, đi về phía góc Đông Nam.

Khi đi tới, một khối đen thui xuất hiện trước mắt, bất thình lình làm Bàn Tử giật nảy mình.

Nhìn kỹ lại thì ra ở góc đó có một con mèo chết khô, kích thước rất lớn nhưng đã thành xác khô, hai hốc mắt nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, phần lớn da trên người đã rụng hết, hàm dưới há ra để lộ một hàm răng già, trông rất khó chịu.

"Mẹ kiếp, cái thứ quái quỷ gì thế, dọa Bàn gia ta giật cả mình!" Bàn Tử đá văng xác mèo khô đi, rồi châm nến đặt lên đó.

Chờ Bàn Tử quay lại, Tiểu Ca đã sờ soạng xong trên quan tài gỗ Nam mộc tơ vàng, phát hiện ra một chiếc khóa Bát Bảo Linh Lung.

Dưới chiếc khóa có một hộp bách bảo.

Tiểu Ca dùng hai ngón tay bật mở hộp bách bảo, thấy bên trong có hai cái móc.

Sau khi lấy ra, Tiểu Ca tra móc vào khe quan tài.

Cạch!

Cơ quan vậy mà đã được phá giải.

Nắp quan tài gỗ Nam mộc tơ vàng đột nhiên bật lên.

Ngay sau đó, một dòng nước đen ngòm hôi thối nồng nặc từ bên trong tuôn ra xối xả.

Bàn Tử tò mò nhìn vào trong một cái, lập tức cảm thấy ngũ tạng lục phủ như đảo lộn, những thứ trong bụng nhộn nhạo sắp trào lên cổ họng.

Tởm kinh khủng.

Suýt nữa thì nôn ra ngoài!

Dù Bàn Tử là người đã từng trải qua nhiều cảnh tượng kinh hãi nhưng nhìn thấy cảnh này vẫn có chút chịu không nổi.

Tuy nhiên sắc mặt Tiểu Ca ngược lại vẫn bình tĩnh như thường, không có bất kỳ biến đổi cảm xúc nào.

Ở trong quan tài toàn là nước đen, phía trên sương mù bao phủ, hơi ẩm bốc lên nghi ngút, bên dưới có thể thấy lờ mờ các chi giao nhau, không biết có bao nhiêu thi thể bên trong, tất cả đã bị sáp hóa và dính chặt vào nhau tạo thành một khối xác thịt khổng lồ.

Chỉ riêng cánh tay đã thấy hơn mười cái!

Quan sát kỹ những thứ đáng kinh tởm trong quan tài một lúc, Tiểu Ca đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, thần sắc cũng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trong quan tài có mấy chiếc đinh đồng mạ vàng kim, cứ cách vài cm lại đóng thành một hàng từ trên xuống dưới.

Ở trong nước cũng không nhìn rõ là vàng ròng hay chỉ là mạ vàng.

Phía dưới thi khối kia có một vật kỳ quái, Bàn Tử dùng đèn pin soi từng tấc một từ dưới lên, trông giống như một tấm bia đá có khắc chữ.

Giữa các xác chết cũng như trên tay đều có ngọc khí và đồ ngà voi, loại đồ này giá trị liên thành lại dễ mang theo.

Bàn Tử nhìn mà ngứa mắt, nhưng cái xác kia quá buồn nôn, do dự nửa ngày, cuối cùng gã vẫn chọn từ bỏ.

Trong nháy mắt, một cơn đau xót thấu tận tâm can kích thích tim gã.

Mẹ nó, Bàn gia ta thật sự là đau lòng quá đi mất!

Trong lúc Bàn Tử còn đang phân vân xem có nên lấy bảo vật hay không, Tiểu Ca đã rời khỏi mộ thất, quay lại bên cạnh Lâm Nghị.

"Là một cái quan tài dưỡng khí tàng thi, không có vấn đề gì lớn." "Được." Lâm Nghị gật đầu nói.

Dưỡng khí tàng thi!

Môn học vấn này là thủ đoạn của huyền môn Đạo giáo!

Tuy nhiên, Lâm Nghị đối với thứ này lại nắm rõ như lòng bàn tay!

Về thủ pháp dưỡng thi luyện thi, anh cũng hiểu biết rõ ràng.

Thậm chí ngay cả cách luyện thành thi tiên cũng có khả năng.

Từ bề mặt mà nói, thủ pháp dưỡng khí tàng thi của Uông Tạng Hải kém hơn rất nhiều.

Ở khoảng cách xa như vậy, Lâm Nghị đã có thể ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, tám phần là dùng thủ pháp khá thấp kém.

Đem người chôn sống xuống, những người này bị dồn lại một

chỗ, bị đổ nước thuốc vào làm cho chết ngạt bên trong.

Mà loại quan tài dưỡng khí tàng thi này, còn được gọi là Dưỡng Thi Quan!

Thông thường nó được dùng trong sơn lăng, nếu có quan tài này, chứng tỏ trong cổ mộ này có hai vị trí quan sát phong thủy cực tốt.

Chương 346

Nếu không đặt quan tài vào cả hai vị trí đó, vị trí trống còn lại vì tụ linh khí hải xuyên nên sẽ chiêu dụ những thứ mang yêu tính đến.

Cho nên đặt một cái Dưỡng Thi Quan ở đây, bên trong táng một người có quan hệ huyết thống với chủ mộ, coi như là hợp táng.

Cái quan tài này phải giống hệt quan tài trong mộ thất chính, trong phong thủy gọi là dưỡng khí.

Còn như Uông Tạng Hải, đem cả nhà người ta tống hết vào quan tài, đúng là quá thất đức, không phải con người nữa.

Hơn nữa nó đã hình thành hung triệu!

Quan tài bị ngập nước là điềm cực xấu, đặc biệt là trong quan tài này còn tụ nhiều nước đen như vậy!

Đúng lúc này, Bàn Tử - người nãy giờ vẫn đang nghiên cứu xem có nên lấy bảo vật trước quan tài hay không - bỗng co rúm người vì đau đớn, mắt nhìn chằm chằm vào quan tài, giọng nói kinh ngạc pha lẫn chút không tin nổi: "Lão Lâm, các cậu mau lại đây xem!

Xác chết trong quan tài này dường như chỉ có một cái!" "Cái gì?" Tiểu Ca trong lòng chấn động, sải bước vọt tới.

Nhìn theo bóng lưng Tiểu Ca, mặc dù Lâm Nghị cũng có chút tò mò về cái quan tài này, nhưng chỉ có thể thầm nén xuống.

Sau khi Tiểu Ca chạy lại, Bàn Tử chỉ vào đống thi khối trong quan tài: "Cậu nhìn xem, cái xác này có sáu cái đầu, lớn nhỏ khác nhau, nhưng tất cả đều mọc trên thân thể của nó!

Hơn nữa những cái đầu này, trừ cái trên cùng ra, năm cái đầu còn lại đều không có ngũ quan!

Ngay cả khung xương đầu cơ bản cũng không có, trông giống như mấy cục thịt thừa khổng lồ mọc trên đó vậy!" Tiểu Ca cầm đèn pin soi xuống thi khối trong quan tài.

Lại có thêm phát hiện khiến người ta rùng mình.

Mỗi khớp tay trong quan tài dường như thực sự đều nối liền với một thân thể, chẳng qua thân thể này đã bị vặn vẹo vô cùng nghiêm trọng.

Giống như bị cho vào máy giặt vắt khô vậy, cộng thêm nước đen đục ngầu cản trở tầm nhìn, nên nhìn qua giống như rất nhiều xác chết xoắn vào nhau.

Bàn Tử cảm thấy không thể tin nổi: "Cái xác này giống như một con quái vật mọc sáu cái đầu, mười hai cánh tay vậy!" "Cái xác này là..." Tiểu Ca nhìn rõ cái xác, trong đầu ẩn hiện những hình ảnh tàn khuyết!

Hình ảnh lóe lên rồi biến mất khiến đầu anh hơi đau nhức.

Dường như những ký ức đáng sợ từng có sắp sửa bị đánh thức!

Cái xác này, anh đã từng thấy qua!

Hoặc có thể nói, anh đã thấy qua cổ thi tương tự thế này!

Hơn nữa còn có một vài ký ức vô cùng không vui!

Anh ôm đầu, thần sắc đau khổ, dường như đang liều mạng vùng vẫy với thứ gì đó.

Lâm Nghị thấy vậy, thân hình lóe lên đã tới trong mộ thất.

Theo một ngón tay điểm vào trán Tiểu Ca, Tiểu Ca cảm thấy một dòng ấm áp tràn vào lòng, não bộ lập tức bình tĩnh trở lại.

Ngay sau đó, đầu óc anh trở nên mơ màng, gục xuống vai Lâm Nghị.

“Cậu ấy không sao chứ?” Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, ngơ ngác hỏi.

“Không có việc gì lớn, nghỉ ngơi một lát là khỏe.” Lâm Nghị đơn giản trả lời Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Tiểu Ca bị ngất, bĩu môi nói: “Cứ tưởng Tiểu Ca là cao thủ tài giỏi, kết quả không ngờ lại bị quái vật trong quan tài này dọa ngất.” Lúc này, ánh mắt Lâm Nghị cũng rơi vào con quái vật sáu đầu mười hai tay trong quan tài.

Con quái vật này có hình thù rất kỳ lạ, dường như đã từng xuất hiện trong Đạo Mộ Bút Ký, nhưng ký ức của Lâm Nghị không sâu lắm.

Hơn nữa, trong bút ký của Ngô Lão Cẩu cũng không có ghi chép liên quan.

Hiển nhiên, đám người Lão Cửu Môn như Ngô Lão Cẩu chắc cũng chưa từng tiếp xúc qua thứ này.

“Cậu ấy không phải bị dọa ngất, chắc là nhớ lại chuyện hồi xưa thôi.” Lâm Nghị đơn giản giải thích với Bàn Tử một câu, rồi đặt Tiểu Ca sang một bên, tựa vào tường.

“Mặc kệ cậu ấy đi.

Lão Lâm, tôi thấy chúng ta vẫn nên múc sạch nước đen trong quan tài này ra, xem bên trong có đồ gì giá trị không!

Đặc biệt là mấy thứ trên người cái xác, toàn là bảo bối giá trị liên thành đấy.” “Cũng được.” Lâm Nghị liếc nhìn cái xác quỷ dị trong quan tài, gật đầu, rồi chỉ vào mấy cái bình gốm trong góc: “Dùng mấy thứ kia mà múc ra.” “Được luôn!” Bàn Tử đáp lời rồi chạy tới cầm một cái bình gốm lên, liếc nhìn một cái liền hét lên: “Lão Lâm, mau mau mau, cậu xem trên này là cái gì.” Lâm Nghị đi tới xem thử, phát

hiện trên những bình gốm này có khắc hoa văn men xanh, những hoa văn đó hóa ra lại là những hình vẽ kể chuyện!

Anh phát hiện những bức vẽ này kể về một nhóm người đang xây dựng một công trình thổ mộc, có người đục đá, người vận chuyển gỗ, người gác xà ngang.

Sau khi sắp xếp những bình gốm này theo một thứ tự nhất định, Lâm Nghị càng lúc càng cảm thấy kinh ngạc!

Cho đến cái bình bát giác cuối cùng, hình vẽ trên đó là cảnh một cánh cửa lớn chặn yêu quái, về sau thì không còn nữa, xem ra chắc còn nhiều thứ khác được ghi lại trên các đồ sứ khác.

Tuy nhiên, chỉ dựa vào những bức vẽ đơn giản này thì vẫn chưa thấy rõ bọn họ rốt cuộc là đang xây dựng cái gì, nhưng nhìn miêu tả bên trong, quy mô công trình này lớn đến mức gần bằng Cố Cung, vậy mà kết cấu bên trên hoàn toàn không phải phong cách Thăng Long.

"Lão Lâm, mẹ nó chứ, hình như đây là ghi chép về cung điện của một quân vương cổ đại, nói không chừng còn là một hoàng lăng!

Quy mô lớn thế này, nếu chúng ta có thể tìm được gì đó, chắc chắn sẽ có được kho báu phú khả địch quốc luôn!" Bàn Tử nhìn những hình vẽ này mà nước miếng suýt chút nữa chảy ra.

"Mau mau mau, thu mấy thứ này lại, đừng để đám người bên ngoài nhìn thấy!" Trong khi nói chuyện, Bàn Tử liếc nhìn ra ngoài cửa.

Nhưng cái liếc mắt này khiến gã giật mình, mộ thất rộng lớn thế này mà đào đâu ra cửa nữa!

"Không cần lo lắng quá, cơ quan ở đây vận động không ngừng, có lẽ đợi một lát nữa sẽ xuất hiện cửa mới." Lâm Nghị thản nhiên nói với Bàn Tử.

Bàn Tử trong lòng vẫn không yên tâm, thế là bắt đầu tìm kiếm

xung quanh phòng.

Lâm Nghị thì lặng lẽ chọn đả tạp.

Nếu mộ thất vừa vào là hữu mộ thất, thì gian này chắc là tả mộ thất, cũng coi như là một gian tả phối điện.

"Hệ thống, tôi muốn đả tạp!" "Đinh, phát hiện ký chủ đã đến tả phối điện, có thể đả tạp." "Đinh, chúc mừng ký chủ đả tạp thành công!" Sau khi đả tạp xong, Lâm Nghị thu hết đồ sứ trong mộ thất vào.

Đây là một khối tài sản lớn!

Sau đó, ánh mắt Lâm Nghị rơi trên vách mộ.

Không biết có phải vận khí tốt hay không, khi anh nhìn qua, trên vách mộ xuất hiện ba cái hầm cửa đen thùi lùi!

"Bàn Tử, cõng Tiểu Ca đi, chúng ta từ đây ra ngoài xem thử." "Được luôn!" Bàn Tử đi tới nắm lấy hai cánh tay Tiểu Ca, nhưng lại phát hiện thân thể Tiểu Ca nặng đến mức kinh người.

Ngay cả gã cũng có chút chịu không nổi.

"Ối giời, Lão Lâm, sao người Tiểu Ca lại nặng thế này?

Hay là cậu cõng đi~" "Ách, thế à?" Lâm Nghị đi tới cõng Tiểu Ca lên lưng.

Thân thể Tiểu Ca nặng đến kỳ lạ.

Nếu như là Lâm Nghị và Bàn Tử, nếu họ sử dụng công phu Thiên Cân Trụy thì có lẽ có thể khiến bản thân trở nên nặng vô cùng.

Nhưng lúc bình thường thì cân nặng cũng chỉ như người phổ thông.

Giờ nhìn Tiểu Ca lại có cân nặng thế này, e là chỉ đơn thuần vì

mật độ cơ thể quá lớn.

Lâm Nghị và Bàn Tử đều là người thường phấn đấu đến trình độ ngày hôm nay, còn Tiểu Ca thì đơn thuần dựa vào thiên phú đã có thể đạt tới thực lực này!

Cõng Tiểu Ca lên, Lâm Nghị đi về phía ba cái hầm đá đen ngòm kia.

"Lão Lâm, ở đây có ba cái cửa, chúng ta vào cửa nào?" "Theo quy luật cơ quan mà nói, cửa nào cũng như nhau thôi." Lâm Nghị đi tới cửa đá bên phải, trước khi rời đi anh cũng không quên thu cái quan tài gỗ kim ti nam mộc vào.

Trong đó đương nhiên bao gồm cả xác chết cổ quái kia.

Sau khi vào gian thạch thất đó, Tiểu Ca cũng dần tỉnh lại.

Anh gục trên vai Lâm Nghị, chậm rãi mở mắt.

Chương 347

Đôi mắt đạm mạc nhìn nghiêng khuôn mặt Lâm Nghị, rồi lại xem xét tình hình xung quanh.

"Này, cái xác cổ quái kia đâu rồi?" "Vứt ở mộ thất rồi chứ sao." "Tôi cảm thấy, cái xác đó hình như tôi đã từng thấy trong một cánh cửa đồng xanh.

Chỉ là cụ thể thế nào thì tôi không nhớ ra nổi." "Không nhớ nổi thì đừng nghĩ nữa." Giọng Lâm Nghị khá ôn hòa.

Ký ức đối với Tiểu Ca mà nói không hẳn là chuyện tốt.

Tiểu Ca gánh vác quá nhiều thứ rồi, nếu không cũng chẳng mắc chứng mất trí nhớ.

"Có phải cậu biết thứ đó là gì không?" Tiểu Ca nghi hoặc nhìn Lâm Nghị hỏi.

"Biết một chút." Lâm Nghị gật đầu.

"Lão Lâm, cậu biết thì nói đi chứ." Bàn Tử thản nhiên nói.

Đôi mắt Tiểu Ca cũng lộ vẻ chờ mong nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị thấy cả hai đều muốn biết, liền nói: "Cái này liên quan đến một truyền thuyết viễn cổ.

Tương truyền sâu trong núi Trường Bạch có một bộ tộc họ Trương, họ sinh ra đã có tuổi thọ rất dài, tuổi thọ trung bình khoảng hai trăm tuổi.

Và chính bộ tộc thần bí này lại đời đời canh giữ một thứ, truyền thuyết kể rằng trong thứ đó ẩn chứa bí mật của sự trường sinh.

Cứ cách một khoảng thời gian, từ trong thứ đó sẽ có một con quái

vật mười hai tay bước ra.

Mà thứ chúng ta vừa thấy chắc chính là nó, hoặc là sản phẩm mô phỏng của chủ mộ khi nghiên cứu sự trường sinh." "Lão Lâm, cậu nói bộ tộc thần bí đó họ Trương, mà Tiểu Ca cũng họ Trương, không lẽ Tiểu Ca chính là người của bộ tộc thần bí đó sao?" Bàn Tử tò mò nhìn Tiểu Ca mấy lần.

"Đúng!" Lâm Nghị gật đầu, nói tiếp: "Không chỉ có vậy, ngay cả Trương gia trong Lão Cửu Môn cũng là một nhánh của Trương gia núi Trường Bạch.

Các cậu chưa từng nghe nói sao?

Trương Đại Phật Gia của Trương gia trong Lão Cửu Môn và người đương gia hiện nay là Trương Nhật Sơn đều là những người có dung nhan bất lão." "Có sao?

Chưa nghe nói bao giờ." Bàn Tử mù mờ trả lời.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã bước vào cửa đá.

Sau cửa đá là một mộ thất hình tròn khổng lồ, ở giữa lại có một hồ nước lớn.

Giữa hồ nước có một thứ nổi lên trông giống như một cái chậu rửa chân khổng lồ, tĩnh lặng dừng lại giữa hồ.

"Lão Lâm, quan quách!" Cả ba đều là tay lão luyện trong nghề đổ đấu, nhìn một cái là nhận ra ngay.

Chỉ dựa vào phù điêu và hoa văn trên cái "chậu rửa chân" khổng lồ kia, đó chắc chắn là một cỗ quan tài!

"Lạ thật, thứ này hình như là quan quách thời Chiến quốc." Bàn Tử thời gian qua cũng không lãng phí, học được không ít thứ, tiến lại gần nhìn một cái là nhận ra niên đại của quan tài.

“Không đúng, đây là mộ đầu thời Minh!” Lâm Nghị chỉ vào một cái bình gốm cách đó không xa.

Trên hoa văn của bình gốm là một người mặc quan phục đang xây dựng một công trình ngầm lớn.

Mà kiểu dáng quan phục đó chính là kiểu đầu thời Minh!

“Vậy thì kỳ lạ rồi, mộ đầu Minh sao lại có một cỗ quan tài thời Chiến quốc?

Trong cổ mộ này có nhiều sơ đồ phong thủy như vậy, Lão Lâm, cậu nói xem có phải do Lưu Bá Ôn tạo ra không?” “Không phải, nhưng ngôi mộ này chắc là do kiến trúc sư, thầy phong thủy nổi tiếng đầu thời Minh - Uông Tạng Hải tạo ra.

Lưu Bá Ôn phong thủy thuật lợi hại thật, nhưng phỏng chừng cũng không tạo ra được những cơ quan kỳ đặc xảo diệu như thế này.” “Uông Tạng Hải?

Có lợi hại thế không?

Sao tôi chưa nghe tên bao giờ nhỉ?” “Nếu tôi nói về thành tựu kiến trúc của ông ta thì cậu sẽ biết thôi, Minh cung, thành Khúc Tĩnh và các kiến trúc đô thị thời Minh, truyền thuyết kể rằng cả Macau cũng do ông ta thiết kế.” “Đù, đỉnh thế cơ à?” Đúng lúc này, đôi mắt Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài giống như chậu rửa chân kia, ẩn ẩn có một dự cảm không lành.

“Này, trong hồ nước có thứ gì đó!” Lâm Nghị và Bàn Tử ngước mắt nhìn lên.

Chỉ thấy nước trong hồ đang ùng ục trào ra ngoài, cứ như giữa hồ có một mắt nước vậy.

Mắt Lâm Nghị lóe lên tia tử quang nhìn vào hồ nước.

Ở sâu trong hồ nước không phải là mắt nước, mà là một sinh vật hình người mọc đầy lông trắng!

"Là một con đại tống tử lông trắng!" Lâm Nghị vừa dứt lời đã thấy mực nước trong hồ bắt đầu hạ xuống nhanh chóng.

Rất nhanh, trước mặt bọn họ xuất hiện một dãy bậc thang đi xuống, dường như kéo dài vào sâu trong hồ nước.

Một lát sau, cái hồ rộng lớn đã có thể nhìn thấy đáy.

Mà con đại tống tử lông trắng kia ngay khoảnh khắc lộ ra khỏi mặt nước đã lao về phía ba người Lâm Nghị.

Tiểu Ca đang chuẩn bị ra tay, Lâm Nghị đột nhiên giơ tay bóp lấy cổ con tống tử lông trắng, rắc một tiếng.

Một tiếng động giòn giã vang lên, con đại tống tử lông trắng kia chưa kịp kêu một tiếng đã bị anh bóp chết tươi.

Tiểu Ca bên cạnh có chút bất mãn nhỏ: "Này, cậu ra tay nhanh quá đấy." Sau khi đại tống tử lông trắng bị Lâm Nghị dễ dàng bóp chết, nước trong hồ cũng cơ bản biến mất.

Đi xuống đáy hồ, chỉ thấy ở đó có mấy con khỉ đá định hải và một tấm bia đá khổng lồ!

Nhìn thấy văn tự trên bia đá, thần sắc Tiểu Ca hiếm khi lộ vẻ chấn động, môi anh mấp máy, cất tiếng: "Bia này dành cho người hữu duyên, tức hiện cửa thiên cung, vào đó có thể đắc cảnh tiên vậy." Lâm Nghị cũng nhìn thấy văn tự trên bia đá, nhưng đó là một loại cổ văn, anh cũng chỉ có thể lờ mờ cảm nhận được ý nghĩa đại khái bên trên đúng như lời Tiểu Ca nói.

Bàn Tử khinh bỉ nói: "Hay cho một kẻ nằm mơ thành tiên!

Cứ làm như thần thần bí bí, chúng ta thế này có tính là hữu duyên

không?

Bàn gia tôi mà vào được Thiên Môn, nhất định phải lôi lão già Ngọc Đế xuống để tự mình làm!

Hắc hắc." Tuy nhiên Tiểu Ca không thèm để ý đến gã, mà giơ hai ngón tay lên, sờ nắn từng đoạn trên bia đá, muốn xem trên bia có cơ quan hay mật mã gì không!

Ngay lúc này, Lâm Nghị lại chú ý thấy trong hồ nước đã cạn khô bỗng nhiên từ từ bốc lên sương mù.

Ban đầu sương mù còn nhạt, một lát sau sương mù đã trở nên dày đặc!

"Lạ thật, sao ở đây lại lắm sương thế này?" Bàn Tử cũng nhận ra có gì đó không ổn, mắt đảo liên hồi xung quanh.

Giây tiếp theo, đồng tử gã co rụt lại, cảnh giác hét lên: "Ai ở đằng kia?!" Tại vị trí Bàn Tử chỉ, trong màn sương có một bóng người khổng lồ!

Bóng người khổng lồ đó cao gần bằng tấm bia đá, lờ mờ thấy có đầu có cổ, không khác gì người, chỉ là tư thế đứng ở đó hơi khom lưng, quái dị khôn tả, khiến người ta nhìn mà rùng mình.

Bóng người khổng lồ đó động đậy, quay sang phía Bàn Tử làm một động tác im lặng, càng khiến Bàn Tử ngơ ngác.

Lâm Nghị bước tới, khẽ nói: "Bàn Tử, đó là Tiểu Ca." "Tiểu Ca?

Tiểu Ca chẳng phải đang ngồi xổm nghiên cứu bia đá kia sao?" Bàn Tử khó hiểu vặn hỏi lại.

Sau đó gã vội vàng liếc nhìn về phía bia đá: "Đấy, Lão Lâm, cậu nhìn xem, dưới chân bia đá chẳng phải là Tiểu Ca sao?" "Cậu có thể bước lại gần nhìn kỹ hơn một chút." Lâm Nghị nhìn vào bóng người

dưới chân bia đá, khóe miệng lộ ra một nụ cười đầy hứng thú.

Bàn Tử rón rén bước tới, dưới ánh đèn pin có thể lờ mờ thấy được thân hình người đó.

Người đó hoàn toàn không phải Tiểu Ca, mà là Ngô Tam Tỉnh đã mất tích cùng Giải Liên Hoàn!

"Sao ông ta lại ở đây?" Lúc này hành vi cử chỉ của Ngô Tam Tỉnh vô cùng quỷ dị.

Ông ta thế mà lại đang đối diện với tấm bia đá nhẵn bóng như gương kia mà chải tóc, điều khiến người ta lạnh gáy là cái động tác uốn éo đó rõ ràng chỉ có phụ nữ mới làm ra được.

Ngô Tam Tỉnh chải tóc một lúc, lại quay quay mặt, nhìn kỹ mình trong gương đá, giống như một thiếu nữ chưa xuất giá sau khi trang điểm xong xuôi thì nhìn lại hiệu quả lần cuối.

Trong gương đá, khuôn mặt Ngô Tam Tỉnh cười như không cười, trông đầy quỷ khí, quái dị không thốt nên lời.

Hình ảnh như vậy nếu là bình thường chắc chắn rất buồn cười, nhưng bây giờ lại vô cùng rợn người.

Chương 348

Dù Bàn Tử thấy nhiều biết rộng, tim gã cũng không khỏi thắt lại.

“Mẹ nó, Ngô Tam Tỉnh, ông đang làm cái quái gì thế hả?!” Bàn Tử thấy lạnh cả người, bước tới một bước vỗ vào vai Ngô Tam Tỉnh.

“Á!” Ngô Tam Tỉnh kêu quái dị một tiếng, lập tức lấy ống tay áo che mặt rồi xoay người bỏ chạy.

Bàn Tử ngẩn người, sải bước đuổi theo, nhưng mắt thấy sắp đuổi kịp thì Ngô Tam Tỉnh như chui tọt vào vách hồ nước, biến mất không thấy đâu nữa.

“Cái đệch!

Cái này... cái này là diễn ảo thuật à?” Bàn Tử ngẩn ngơ, gãi gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Gã còn đặc biệt bước tới sờ thử, đúng là vách hồ nước thật, không có vấn đề gì, vô cùng cứng.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh chui vào bằng cách nào?

Gã nhìn Lâm Nghị, không nhịn được lầm bầm: “Lão Lâm, cậu cũng thật là, sao không ra tay sớm chút, có khi đã tóm được thằng cha Ngô Tam Tỉnh này rồi!” “Ngô Tam Tỉnh à, có cơ quan thì mới thú vị chứ.” Lâm Nghị thản nhiên cười, thể hiện vẻ mặt như đã tính toán kỹ trong lòng.

“Này, cậu đừng nói vội!” Trong lúc nói chuyện, Tiểu Ca bước về phía vách hồ.

Anh dùng hai ngón tay khẽ chạm vào vách hồ, dựa vào cảm giác cực kỳ nhạy bén, lờ mờ cảm nhận được bên trong vách hồ có cơ quan đang chuyển động.

Cơ quan chuyển động rất chậm nhưng vẫn bị Tiểu Ca phát giác ra!

"Cái hồ nước này chính là một cơ quan khổng lồ!" "Ừ ừ, rồi sao nữa?

Nói tiếp đi." Lâm Nghị mỉm cười, tĩnh lặng chờ Tiểu Ca nói tiếp.

Tiểu Ca mặt không cảm xúc, vì anh cảm thấy trước mặt chủ nhân ngôi mộ này, mình cứ như một đứa trẻ vậy.

"Hừ, hiểu biết của tôi về cơ quan cổ mộ nước ta vượt qua bất cứ ai!" Tiểu Ca cực kỳ tự tin vào thủ đoạn của mình.

Lâm Nghị mỉm cười nhàn nhạt.

Tiểu Ca nói không sai.

Phàm là người luyện được Song Chỉ Tham Động, không ai là không tinh thông mọi cơ quan cổ mộ!

Cái gọi là cơ quan xảo hoàng, nỏ ngầm gỗ cung, dù có là dược liệu tốt đến đâu, trải qua ít thì vài trăm năm, nhiều thì cả ngàn năm, dây dẫn kích hoạt của chúng đều đã mục nát không dùng được nữa.

Thứ có thể ngăn cản kẻ trộm mộ thường là lớp cát phòng trộm đơn giản nhất bên ngoài tường mộ.

Khi kẻ trộm mộ đào đến lớp cát, một lượng lớn cát lún bên trên sẽ sụp xuống, chôn sống kẻ trộm mộ.

Nhưng đây cũng là thủ đoạn rất bị động, hiện nay kẻ trộm mộ ngược lại sẽ dựa vào cát trong xẻng Lạc Dương để xác định vị trí thực tế của cổ mộ, rồi trực tiếp xuyên thủng mười hai lớp gạch xanh từ đỉnh mộ mà vào.

Để một cơ quan có thể vận hành hàng trăm hàng ngàn năm, nhất thiết phải sử dụng những nguyên liệu không bị mục nát qua thời gian, ví dụ như đá và nước chảy không bao giờ cạn.

Những thứ này ở đây đều có, hơn nữa nước ở đây còn dựa theo sự thay đổi của thủy triều để cung cấp một loại động lực, khiến việc lợi dụng trở nên thuận tiện hơn.

Tuy nhiên, Uông Tạng Hải là thợ giỏi nổi tiếng thế giới, về bí thuật cơ quan đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh!

Cho nên, trong cổ mộ này đa số dùng những cơ quan đơn giản nhất để bố trí!

Bao gồm cả cái cơ quan trước mặt bọn họ lúc này!

Đây chính là điểm lợi hại của Uông Tạng Hải, ngay cả những kỹ xảo đơn giản nhất cũng có thể tạo ra những cơ quan không thể tin nổi.

Tiểu Ca dùng những ngón tay thon dài của mình sờ soạng các vị trí khác trên tường đá.

Trong lòng anh đã có một giả thiết mờ nhạt, trên bức tường này chắc chắn có một lối vào, vừa rồi trong lúc anh còn đang do dự thì lối vào này đã dịch chuyển vị trí.

"Tìm thấy rồi!" Đột nhiên Tiểu Ca hiếm khi lộ vẻ vui mừng, ánh mắt rơi trên vách tường cách đó không xa!

Một lát sau, trên vách tường đó liền sờ được một cánh cửa ngầm!

"Tốt lắm, tốt lắm." Lâm Nghị gật đầu cười nói: "Tiểu Ca, tìm thấy rồi thì vào đi thôi." "Xì.

Chẳng có ý tốt gì cả." Tiểu Ca lườm Lâm Nghị một cái, tiếp tục sờ soạng trên vách tường.

"Ái chà, nhìn ra rồi à." Lâm Nghị nhàn nhạt mỉm cười.

Tiểu Ca cũng thật là, rõ ràng có thể có được đáp án chính xác cuối cùng từ chỗ mình, vậy mà cứ muốn tự mình suy nghĩ.

Đúng là cái tính tò mò chết tiệt mà.

“Lối vào thực sự không thể dễ dàng tìm thấy như vậy được!

Có lẽ bên trong là một tòa úng thành, chuyên môn dùng để đối phó kẻ trộm mộ.” Tiểu Ca giải thích đơn giản một câu rồi tiếp tục sờ nắn.

Theo anh thấy, với thực lực của Lâm Nghị, không thể nào không biết tình huống này sẽ xảy ra.

Lâm Nghị nói thế đa phần là đang trêu mình.

Thật là quá đáng ~ (`he ´*) no.

“Không cần sờ nữa đâu, trong vách hồ nước này tổng cộng có tám cánh cửa ngầm!” Lâm Nghị thẳng thắn nói.

Đối với lời người khác nói, Tiểu Ca trước nay luôn nửa tin nửa ngờ.

Tuy lời Lâm Nghị có độ tin cậy rất cao nhưng anh vẫn muốn tự mình kiểm chứng một chút.

Anh lần lượt sờ soạng vách hồ nước một lượt, kinh ngạc phát hiện đúng như lời Lâm Nghị nói, tổng cộng có tám cánh cửa ngầm!

“Tám cánh cửa ngầm, ứng với Kỳ Môn Độn Giáp!

Tôi nói không sai chứ?” Thấy Tiểu Ca sờ xong, Lâm Nghị cười hỏi.

Kỳ Môn Độn Giáp bắt nguồn từ hơn bốn nghìn sáu trăm năm trước, gần như dài bằng lịch sử văn tự của chúng ta.

Người đầu tiên trên thế giới sử dụng Kỳ Môn Độn Giáp chính là lão tổ tông Hoàng Đế, sau đó truyền thừa lại, có thể thấy hầu như mọi quân sự gia hay mưu sĩ trên thế giới đều biết một chút.

Nhưng thực tế sau đời Hán, Kỳ Môn Độn Giáp đã không còn bản toàn vẹn, bởi vì sau khi Hoàng Thạch Công truyền cho Trương Lương, tay này đã tóm lược và giản hóa nó, khiến người đời sau cơ

bản đều không hiểu ông ta rốt cuộc đang nói cái gì.

Tương truyền, Kỳ Môn Độn Giáp ban đầu có bốn nghìn ba trăm hai mươi cục.

Đến tay Hoàng Đế, ông chỉ hiểu được một nghìn không trăm tám mươi cục.

Đến thời Trương Lương thì còn bảy mươi hai cục.

Thế gian lưu truyền chỉ còn mười tám cục.

Còn những cục khác đa số nằm trong tay các đạo tặc trộm mộ.

Kỳ Môn Độn Giáp tuy huyền diệu nhưng thực chất nó là lý luận binh pháp và mệnh số, dùng nó để bày trận thuộc về việc phát huy công dụng còn lại, trận Kỳ Môn Độn Giáp còn gọi là Bát Trận.

Chia làm tám cửa: Khai, Hưu, Sinh, Tử, Kinh, Thương, Đỗ, Cảnh.

Cửa Sinh là sống, cửa Tử là chết, vào các cửa khác lại thấy tám cửa nữa, cứ thế tuần hoàn.

Mà tám cửa này ứng khớp với tám cánh cửa ngầm kia!

"Cậu nói đúng lắm, xem ra sự chuẩn bị của cậu vẫn rất sung túc." Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị, gật đầu, hào phóng thừa nhận.

Lâm Nghị càng thể hiện xuất sắc, Tiểu Ca càng cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Ban đầu anh có cảm giác đặc biệt quen thuộc với Lâm Nghị.

Chương 349

Sau đó anh khôi phục được một chút ký ức, lại tìm hiểu về trải nghiệm trước kia của mình chỗ Giải Cửu Gia.

Bây giờ nhìn lại Lâm Nghị, anh thấy có quá nhiều điểm tương đồng.

Không chỉ hiểu rõ thiết kế cơ quan ngôi mộ cổ này mà còn biết về Trương gia núi Trường Bạch cũng như bí mật trường thọ!

Đây là điều người bình thường có thể biết sao?

Giải Cửu Gia nói, anh từng có một lần giao dịch với Tổ Chức, đáng tiếc sau đó giao dịch thất bại.

Đó là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến việc anh mất trí nhớ.

Và sau khi anh không còn chịu sự khống chế của Tổ Chức, họ vẫn luôn tìm kiếm những người tương tự như anh để hoàn thành giao dịch đó!

Hiện tại nhìn lại, Lâm Nghị thực lực xuất chúng, lại giống mình, điều quan trọng hơn là Lâm Nghị đã tham gia vào đội khảo cổ mà chỉ nhân viên nội bộ Cửu Môn mới có thể tham gia!

Điều này nói lên rất nhiều vấn đề.

Có lẽ, Lâm Nghị chính là kẻ thay thế mà Tổ Chức đó tìm được!

Lâm Nghị tự nhiên không biết lúc này trong đầu Tiểu Ca đang lóe lên bao nhiêu suy tính và ý nghĩ.

Chỉ cảm thấy Tiểu Ca đột nhiên có chút bài xích mình.

Mình chỉ đùa chút thôi mà, Tiểu Ca chắc không tưởng thật đâu nhỉ?

Thái độ này của Tiểu Ca e là còn có nguyên nhân sâu xa hơn.

Đương nhiên, Lâm Nghị cũng không quá để ý Tiểu Ca nghĩ gì, dù sao đối với Cửu Môn mà nói, anh gần như là đối thủ cạnh tranh trực tiếp.

Bất luận Tiểu Ca đứng về phía nào hay nghĩ gì, bảo vật trường sinh trong cánh cửa đồng xanh, anh nhất định phải có được!

Bàn Tử không hiểu sâu về Tiểu Ca và Cửu Môn nên không cảm thấy có gì bất thường.

"Lão Lâm, các cậu nói nhiều thế, vậy cái cơ quan này phá thế nào?" "Đơn giản." Lâm Nghị nhún vai, chỉ vào tấm bia đá kia: "Tấm bia đá này thực chất là một tấm gương." Bàn Tử nửa hiểu nửa không bước tới nhìn tấm bia đá.

"Cái này chả thấy gì cả." "Cậu ngồi xuống mà xem." Bàn Tử ngồi xổm dưới đất nhìn tấm bia đá.

Đột nhiên gã nhìn thấy trong hình phản chiếu của mình trên bia đá, ở phần thái dương có ba con cá đuôi nối đuôi nhau rất mờ, gã hơi nghiêng đầu một chút thì phát hiện chỉ cần góc độ lệch đi một xíu là lập tức biến mất không thấy nữa.

"Đù, hình như có thứ gì đó thật!" Tiểu Ca nghe vậy lập tức bước tới, cúi người xuống cũng thấy tình huống tương tự.

Cái... cái thiết kế cơ quan này cũng hài hước thật.

Ai rảnh hơi mà chú ý mấy thứ này chứ!

E là chỉ có những người phụ nữ yêu cái đẹp mới tìm ra được!

Lâm Nghị phát hiện bằng cách nào?

Anh đăm đăm nhìn Lâm Nghị.

"Trong tấm bia đá này chắc có một cơ quan quay cùng tốc độ với

vách hồ, cái ấn ký này đối diện với vị trí nào thì đó vĩnh viễn là cái gọi là Thiên Môn." "Hóa ra là thế, Lão Lâm, cậu đến chỗ cửa ngầm đi, tôi ở đây canh chừng, như vậy có thể xác định được vị trí cụ thể." "Được!" "Tôi cũng đi!" Sau khi Lâm Nghị đến chỗ các cửa ngầm, Tiểu Ca cũng nói một tiếng rồi đi tới.

Rất nhanh, ba người đã xác nhận được lối vào chính xác!

Chính là cánh cửa ngầm thứ ba!

Cánh tay Lâm Nghị hơi đẩy một cái, cửa ngầm liền được mở ra.

Ngay khi chuẩn bị bước vào, trong đầu vang lên tiếng của hệ thống.

"Đinh, ký chủ, còn một địa điểm chưa đả tạp, có muốn mở chế độ tự động đả tạp không?" "Cái gì?

Còn có cả vụ tự động đả tạp à?" Lâm Nghị nhướn mày.

Tuy nhiên vì đang mải suy nghĩ về chuyện cơ quan nên suýt chút nữa anh quên khuấy lần đả tạp thứ ba.

Lần đả tạp thứ ba là sau khi giải khai cơ quan, đả tạp trong hồ nước.

Chắc là vừa rồi hệ thống cảm nhận được anh sắp vào cửa ngầm nên mới nhắc nhở như vậy.

Tự động đả tạp đúng là niềm vui bất ngờ.

"Mở!" "Đinh, chúc mừng ký chủ, đã mở công năng tự động đả tạp!" "Đinh, phát hiện ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ đả tạp thứ ba." "Đinh, chúc mừng ký chủ đã tự động đả tạp thành công!" Lâm Nghị mỉm cười đắc ý, tốt lắm tốt lắm.

Mày đã là một hệ thống trưởng thành rồi, cuối cùng cũng có thể tự mình đả tạp!

Sau khi đả tạp thành công, Lâm Nghị gọi Bàn Tử.

Lâm Nghị, Bàn Tử, Tiểu Ca ba người cùng tiến vào trong cửa ngầm!

Sau cửa ngầm là một lối đi rất hẹp.

Tiểu Ca cẩn thận kiểm tra tường hai bên lối đi để tránh trúng phải bẫy cơ quan.

Lối đi này đều được xây bằng đá xanh, nhìn thoáng qua cả lối đi đều là màu xanh thẫm, cho người ta cảm giác như đang đi về phía địa ngục minh phủ vậy.

Tuy nhiên, sau khoảng thời gian nửa điếu thuốc, cuối lối đi bằng đá xanh đã xuất hiện ánh sáng!

Ánh sáng đó vàng vọt mờ ảo, giống như dư huy của buổi hoàng hôn, không quá sáng nhưng rất ấm áp.

"Cuối cùng cũng tới nơi rồi!" Chỉ thấy điểm sáng kia càng lúc càng gần, đột nhiên dưới chân bằng phẳng, cả thế giới dường như bị ánh kim quang bao phủ lấy.

Trước mặt bọn họ xuất hiện một căn phòng hình vuông khổng lồ, nó không đơn thuần là rộng lớn mà mang một vẻ bá khí cực đoan, không khí của cả kiến trúc chỉ có thể dùng hai chữ hùng vĩ để hình dung.

Nó khiến người ta nảy sinh một loại kích động muốn quỳ lạy.

Mỗi bên của căn phòng đều có mười cây cột gỗ Nam mộc tơ vàng nguyên khối, ba người ôm không xuể, sừng sững như những cột chống trời nơi thiên nhai hải giác.

Cả căn phòng được xây bằng gạch vàng, rộng chừng mười trượng, bên trên xà nhà chạm trổ rồng bay phượng múa, riêng Kim

Long năm móng đã có tới mười con, vô cùng huy hoàng lộng lẫy.

Trên đỉnh bảo điện cao gần mười mét khảm một bức ngũ thập tinh đồ, mỗi một ngôi sao đều là một viên dạ minh châu rực rỡ, ước chừng to bằng trứng ngỗng, đang tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

Ở bốn góc phòng, mỗi góc có một tấm gương lớn phản xạ ánh sáng lẫn nhau, tuy không quá sáng nhưng đủ để soi rọi cả không gian.

"Cái này... cũng quá xa hoa rồi đấy!" Ánh mắt Tiểu Ca lộ vẻ chấn kinh.

Dù bình thường cậu ấy vô cùng bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ này, tim cũng phải đập loạn nhịp.

Giọng nói cũng hơi biến đổi.

"Khá khen cho tên Uông Tàng Hải này, xem chừng còn giàu hơn cả lão già Hiến Vương!" Bàn Tử đã từng trải qua Tinh Tuyệt cổ thành và mộ Hiến Vương, nên có rất nhiều kinh nghiệm với sự xa hoa trong cổ mộ.

Thế nhưng, nhìn lại ngôi mộ này, đúng là không còn lời nào để diễn tả.

"Hiến Vương chung quy cũng chỉ là một tiểu vương vùng biên thùy, còn Uông Tàng Hải dù không phải hoàng đế nhưng địa vị không hề thua kém vương hầu.

Hiến Vương dẫu dốc cạn lực lượng cả nước, tối đa cũng chỉ ngang hàng với chư hầu đại quốc, thậm chí còn có phần kém cạnh." Lâm Nghị cũng đang sáng rực mắt.

Nhiều bảo vật thế này, nếu có thể mang đi hết thì không biết giá trị bao nhiêu tiền nữa!

Điều khiến Lâm Nghị vui mừng hơn là có nhiều minh khí thế này,

Vạn Bảo Các của anh mới thực sự có được nền móng và căn cơ thâm hậu!

"Hiến Vương?" Hai người trò chuyện mà không hề kiêng dè Tiểu Ca.

Chương 350

Tiểu Ca nghe xong, hoàn hồn lại, ngẫm nghĩ kỹ lời Lâm Nghị.

Hiến Vương dường như là một ngôi mộ lớn mà Lâm Nghị và Bàn Tử từng đi qua!

Có điều, ngôi mộ này cậu chưa từng nghe nói tới, hơn nữa hình như còn là một tiểu quốc ở biên cảnh.

"Tại sao anh ta lại dễ dàng tiết lộ chuyện này cho mình như vậy?

Không sợ mình nghi ngờ sao?

Thân phận Lâm Nghị bí ẩn, Giải Cửu gia cũng không rõ, chỉ nói cách đây không lâu Cửu Môn môn chủ Trương Nhật Sơn từng đến một nơi gọi là Vạn Bảo Các ở thủ đô, sau đó Lâm Nghị liền xuất hiện tại Giang Nam.

Nếu muốn tìm hiểu thân phận thực sự của anh ta, sợ rằng phải đến Vạn Bảo Các một chuyến mới được." Tiểu Ca thầm nghĩ, lát sau chân mày hơi nhướng lên.

"Kỳ lạ, mình quản nhiều chuyện của anh ta làm gì?

Mà cũng không đúng, nếu muốn nhớ lại chuyện trước kia, Lâm Nghị dường như là một mắt xích rất quan trọng, xem ra chuyến đi thủ đô lần này nhất định phải thực hiện." Trong khi Tiểu Ca đang nghĩ ngợi lung tung, Lâm Nghị và Bàn Tử đã đi vòng quanh cung điện rộng lớn này một lượt.

Chính giữa cung điện không phải quan quách gì cả, mà là một bệ đá khổng lồ!

Trên bệ đá là một mô hình cung điện xa hoa đến cực điểm, không gì sánh bằng!

Trong mô hình này, long cung bảo điện, giả sơn lưu thủy, cái gì cần có đều có, không thiếu thứ gì!

Điều kinh ngạc hơn là mô hình cung điện này được bao phủ bởi mây mù lượn lờ, giống hệt như thiên cung trên trời!

"Vân Thiên Cung!" Tiểu Ca nhìn vài cái, trong lòng dâng lên sóng cuộn.

Bố cục cung điện giữa không trung này quá phi lý, quá không thể tin nổi!

Ngay cả Tiểu Ca cũng cảm thấy hưng phấn lạ thường.

"Ối chà, lão Lâm, lần này chúng ta lại được thấy thiên cung rồi." Bàn Tử đã từng thấy qua nên không kinh ngạc, trái lại còn thấy rất thú vị.

Vân Thiên Cung!

Dù sao gã cũng không tin cung điện này thực sự xuất hiện trên trời.

Đa phần cũng giống lão già Hiến Vương, dựng một cái cung điện trên vách núi mà thôi.

Khi nhìn thấy Vân Thiên Cung, trong đầu Lâm Nghị đã vang lên âm thanh đả tạp tự động của hệ thống. [Địa điểm đả tạp thứ tư: Đả tạp sau khi nhìn thấy mô hình Vân Thiên Cung.] Ngay sau đó, anh lại nhận được nhiệm vụ đả tạp thứ năm. [Đả tạp sau khi giải quyết Tống tử trong cung điện.] "Tống tử?" Lâm Nghị nhìn quanh quất, cuối cùng dừng lại phía trên bệ đá khổng lồ.

Đó là một khu vườn ngọc thạch hình tròn, bên trong khu vườn, trên một bệ đá, có một cái thây khô đã hoàn toàn co quắp đang ngồi thiền, quần áo trên người rách nát hết cả, để lộ thân thể màu đen.

"Đây là, tọa hóa kim thân!" Hơn nữa còn là một cái tọa hóa kim

thân cực kỳ hiếm thấy.

Nó được phong khô tự nhiên rất tốt, chỉ cần nhúng vào bột vàng là có thể đặt vào chùa miếu cho người ta thờ phụng.

Cái xác này một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, tóc và móng tay giống như những kim thân khác, sau khi chết vẫn không ngừng mọc dài ra, đặc biệt là móng tay, dài gần bằng ngón tay, nhìn có vẻ không ổn lắm.

Bàn Tử vẫn đang tìm bảo vật trong cung điện.

Cùng lúc Lâm Nghị phát hiện ra tọa hóa kim thân, Tiểu Ca cũng đã nhìn thấy nó.

Nhìn thấy kim thân, Tiểu Ca vỗ mạnh vào bệ đá, cả người bay lên, nhanh chóng đáp xuống trước mặt cái thây khô đó.

"Tiểu Ca, cẩn thận một chút." Lâm Nghị thấy Tiểu Ca ở quá gần thây khô, liền lên tiếng nhắc nhở.

"Yên tâm." Tiểu Ca gật đầu nói, "Tôi cũng đã nhận ra cơ quan ở đây rồi." Nói xong, Tiểu Ca gạt bỏ lớp quần áo rách rưới trên người thây khô.

Chỉ thấy trên bụng cái xác có một vết sẹo rất dài, kéo từ xương sườn cuối cùng bên trái đến tận đan điền, cậu tự tay ấn vào bụng thây khô một cái.

Tiểu Ca duỗi hai ngón tay dài kỳ lạ, nhẹ nhàng gõ vào bụng xác chết.

"Nghe âm thanh dường như là một hộp sách hoặc ống trúc gì đó.

Không, không đúng.

Loại kim loại mang theo cảm giác của gỗ thế này, ngoài hộp sách ra, còn có thể là một loại cơ quan thường thấy.

Cửu Chuyển Liên Hoàn Pháo!" Nhắc đến cơ quan, Tiểu Ca có thể

coi là một chuyên gia thực thụ.

Khi nghĩ đến việc bên trong thây khô này có thể là loại cơ quan đó, sắc mặt Tiểu Ca hơi biến đổi.

"Nếu mạo muội mổ bụng cái xác này, hoặc có động tĩnh mạnh, nói không chừng sẽ nổ thành mảnh vụn ngay lập tức.

Không động vào được!" Sau khi đưa ra kết luận, Tiểu Ca cung kính cúi đầu chào thây khô rồi quay lại bên cạnh Lâm Nghị.

"Tiểu Ca, cái thây khô này không chỉ có vậy đâu, nó sắp trá thi rồi!" "Cái gì?

Trá thi?" Tiểu Ca sững sờ, ngước mắt nhìn lên.

Chỉ thấy cái xác khô kia, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

"Làm sao có thể như vậy được?!" Quá tà môn.

Cho dù là trá thi, biến thành đại Tống tử, cậu cũng chỉ thấy loại biết nhảy biết chạy, chưa thấy loại nào biết cười cả!

Ngay lúc đó, cái tay vốn đang chỉ trời của thây khô đột nhiên cử động, chuyển thành chỉ ngang về phía đông.

Đồng thời, cả căn phòng đột nhiên tối sầm lại, những viên dạ minh châu trên đỉnh không biết vì nguyên nhân gì mà tắt ngấm trong tích tắc.

"Lão Lâm, cậu mau nhìn xem, trên tường có một khuôn mặt!" Bóng tối đột ngột khiến người ta vô cùng khó thích nghi, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Tuy nhiên, việc dạ minh châu tắt đi không làm cung điện hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Bốn viên dạ minh châu ở bốn bức tường vẫn chưa tắt, chúng giống như đèn đường, soi sáng một vùng nhỏ.

Ở bức tường gạch vàng phía đông, vùng được viên dạ minh châu soi sáng bỗng dưng xuất hiện sự thay đổi về quang ảnh.

Một khuôn mặt trắng bệch hiện ra một cách vô cớ.

"Chút trò mọn!" Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Ca quát khẽ một tiếng, sải bước đi tới.

Lâm Nghị đứng từ xa nhìn qua, đã thu hết thảy vào tầm mắt.

Đó căn bản không phải khuôn mặt người trắng bệch gì cả, mà là những khe rãnh trên tường, do ánh sáng tác động nên nhìn từ xa trông giống như một khuôn mặt người.

Trò mọn này có thể lừa được Bàn Tử, thậm chí lừa được Tiểu Ca, nhưng đối với một người sở hữu Âm Dương Nhãn và khả năng thấu thị như Lâm Nghị thì không đáng để nhắc tới.

Thậm chí, những khe rãnh trên tường Lâm Nghị còn nhìn thấy rõ mồn một!

Đó là một bức họa tự sự tinh xảo!

Trên đó kể về cảnh tượng khi Vân Thiên Cung vừa mới hoàn thành.

Thao tác cũng tương tự như lão già Hiến Vương.

Vân Thiên Cung này được xây dựng trên một dãy núi dốc đứng.

Trên đỉnh núi mây mù bao phủ, cung điện rộng lớn ẩn hiện trong sương mù, như thể tiên giới thiên cung.

Không chỉ vậy, ngọn núi đó còn phủ đầy tuyết trắng, rõ ràng cao độ so với mực nước biển là rất cao!

"Đây chính là Vân Thiên Cung trên núi Trường Bạch sao?" Dù chỉ là một bức bích họa nhưng vẫn có thể cảm nhận được vẻ hào hùng của nó!

Chương 351

Sau khi xem xong bích họa ở phía đông, bích họa trên ba bức tường còn lại cũng lộ ra!

Ở bức bích họa phía nam là cảnh tượng bên dưới vách núi thiên cung, hàng chục con đường sạn đạo được xây dựng nối liền với các hang động.

Một nhóm người đang nương theo từng hang động, dùng cần cẩu để kéo một cỗ quan tài khổng lồ lên trên!

Điều này cũng chứng thực rằng thiên cung truyền thuyết này thực chất là một lăng mộ khổng lồ!

Còn bức tường mộ phía tây thì hiển hiện sự quỷ dị hơn, hay đúng hơn là tàn nhẫn!

Con đường sạn đạo dẫn lên đỉnh núi rực cháy lửa đỏ, con đường duy nhất dẫn tới Vân Thiên Cung đã bị thiêu rụi.

Như vậy, về cơ bản có thể ngăn chặn mọi hành vi đạo mộ quy mô nhỏ, bất kể là Nam phái hay Bắc phái đều không ai có khả năng leo lên vách núi cao hàng trăm mét ở độ cao như vậy để đổ đấu, điều đó là không thể và cũng không cần thiết.

Bức tường mộ phía bắc đơn giản hơn nhiều so với những bức trước.

Thiên cung trên đỉnh núi đột ngột biến mất, chỉ còn thấy một vùng tuyết trắng xóa.

Không chỉ cung điện, ngay cả vách núi cũng bị một màu trắng bao phủ.

Tuyết lở!

Dẫn đến Vân Thiên Cung bị chôn vùi.

Tổng hợp bốn bức tranh này lại, có lẽ trận hỏa hoạn đã khiến nhiệt độ tăng lên, lớp tuyết tích tụ trên thiên cung bị lỏng ra, gây ra trận tuyết lở quy mô lớn, không chỉ chôn vùi thiên cung dưới tuyết trắng mà còn bao phủ cả đỉnh núi, biến cung điện này thành một ngôi mộ thực sự.

Xem ra Uông Tàng Hải cũng canh cánh trong lòng về chuyện này, tác phẩm kiệt xuất của mình vừa hoàn thành chưa được bao lâu đã bị tuyết lở đè nát, đủ khiến lão u uất đến lúc chết.

Cũng chẳng trách lão phải ghi lại chuyện này thông qua cách thức bí ẩn như vậy.

Vân Thiên Cung chắc chắn là lăng mộ của một nhân vật có địa vị hiển hách.

Lão không thể công khai tác phẩm này với đời, nhưng với bản tính thích khoe khoang, lão chắc chắn sẽ dùng cách nào đó để hậu thế biết được trong những tác phẩm của mình còn có một Vân Thiên Cung hùng vĩ đến thế.

"Vân Thiên Cung này rốt cuộc là Uông Tàng Hải xây dựng cho ai vậy?

Lại có thể chơi lớn đến thế này!" Sau khi quan sát bốn bức bích họa, trong lòng Tiểu Ca tràn đầy nghi vấn.

"Muốn biết là mộ của ai, có lẽ hắn ta sẽ nói cho chúng ta biết." "Ai?" Tiểu Ca nhìn theo hướng ngón tay Lâm Nghị chỉ.

Phía trên mô hình cung điện đen kịt, cái thây khô kia không biết đã đứng dậy từ lúc nào.

Trong bóng tối, cái thây khô cao lớn sừng sững đó phát ra những tiếng rắc rắc, bước những bước nặng nề, từng bước một tiến về phía

mấy người.

"Chuyện này... làm sao có thể?" Tiểu Ca cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Cậu rõ ràng đã kiểm tra qua rồi, bên trong thây khô đó đã bị khoét rỗng để đặt cơ quan bẫy rập.

Loại thây khô thế này làm sao có thể trá thi được?

"Cắc... cắc... cắc..." Tai ba người nghe thấy tiếng rắc rắc ghê người.

Tiểu Ca lờ mờ nhìn thấy răng của cái xác đó đang từ từ mở ra.

"Kẻ xâm nhập, thực lực của ba đứa bây xem chừng mạnh hơn mười đứa trước đó khá nhiều đấy!

Có tư cách để bản tọa thức tỉnh!" Một giọng nói bá đạo lăng lệ phát ra từ miệng cái thây khô.

"Đây không phải tiếng Tống!" Sắc mặt Tiểu Ca hơi biến đổi.

Nếu đối phương là đại Tống tử hoặc là quỷ thì theo kinh nghiệm trước đây, đáng lẽ phải nói tiếng Tống (tiếng của người chết) mới đúng!

Nhưng tại sao con Tống tử này lại nói được tiếng người?

"Tống tử không nói tiếng Tống thì có gì lạ sao?" Bàn Tử hơi ngẩn ra.

Suốt dọc đường đi, những con Tống tử gã gặp, hoặc là không nói gì, hoặc là nói được tiếng người.

Còn tiếng Tống thì gã mới nghe lần đầu.

"Tiếng Tống là tiêu chuẩn của bọn Tống tử cấp thấp thôi, Tống tử cao cấp cơ bản đều nói được tiếng người." Giọng Lâm Nghị bình

thản đáp lại.

“Tống tử cấp thấp...” Tiểu Ca mím môi, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Hóa ra những con Tống tử mình giải quyết trước đây đều là rác rưởi cả sao.

Còn con Huyết thi trong Thất Tinh Lỗ Vương cung kia nữa, cậu thấy nó lợi hại nên còn định giữ lễ nghi, quỳ xuống thỉnh cầu.

Vậy mà Lâm Nghị có thể trấn sát nó trong vòng một nốt nhạc.

Hóa ra con Huyết thi đó trong mắt Lâm Nghị cũng chỉ là hạng cấp thấp.

Hơn nữa nghe lời Lâm Nghị và Bàn Tử, bọn họ dường như không chỉ thấy Tống tử nói tiếng người một lần.

Chuyện này...

Người như vậy, thực sự là người mà Cửu Môn có thể mời tới sao?

Thực sự chỉ là đến để thay thế mình thôi ư?

Nhất thời, Tiểu Ca có chút nghi ngờ những suy đoán trước đây của mình.

Lâm Nghị thản nhiên ngồi xuống mô hình cung điện.

“Nói đi.

Rốt cuộc là chuyện thế nào, Lâm gia đây sẽ cho ngươi chết thanh thản một chút.” Qua lời của thây khô, rõ ràng là đám người Ngô Tam Tỉnh đã tới đây rồi.

Nhưng sau khi họ tới đây, một người của Cửu Môn cũng không thấy đâu.

Mà con Tống tử này dường như cũng không ra tay với bọn họ, chắc là chê bọn họ bản lĩnh thấp kém chăng.

Người của Cửu Môn nói không chừng đã bị Tống tử kích hoạt cơ quan, từ đó rời khỏi nơi này, hoặc là đều đã chết ở một xửa xừa xưa nào đó rồi.

"Ha ha, tiểu bối, bản tọa chính là người dưới trướng Thiên sư, đã tu thành Kim thân đại đạo!

Các ngươi còn không mau quỳ xuống nghe pháp lệnh của Thiên sư!" Lời con Tống tử nói nghe cũng có vẻ ra gì lắm, cứ như thật vậy.

Còn gì mà người dưới trướng Thiên sư, rồi Kim thân đại đạo.

Định lừa ai chứ?

"Thiên sư trong miệng ngươi chắc là Uông Tàng Hải phải không?" Lâm Nghị nhàn nhạt cười nói.

"Gỗn xược!

Danh húy của Thiên sư là để hạng người như các ngươi gọi thẳng ra sao?" Con Tống tử trợn mắt giận dữ, giọng nói như sấm rền nổ vang bên tai mọi người.

"Thú vị đấy." Lâm Nghị hứng thú nhìn con Tống tử.

Đây dường như không phải loại Tống tử thông thường!

Suốt dọc đường đi, ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa này giống như căn cứ bí mật nghiên cứu sự trường sinh của Uông Tàng Hải.

Chương 352

Bất kể là Cấm Bà, Hải Hầu Tử hay cái xác cổ mười hai tay kia đều liên quan đến trường sinh.

Tuy nhiên, đa số đều là sản phẩm thất bại.

Chẳng lẽ Uông Tàng Hải đã từng thành công sao?

Tạm chưa nói đến thành công, chẳng lẽ trên con đường này lão cứ thất bại mãi mà không bao giờ chạm tới thành công sao?

Khi nhìn thấy con Tống tử trước mặt, anh cảm giác được, đây có lẽ là một trong số ít những tác phẩm thành công của Uông Tàng Hải.

Con Tống tử này không chỉ gọi Uông Tàng Hải là Thiên sư một cách bài bản, mà còn tinh thông các loại cơ quan trong mộ đáy biển này.

Rất có thể, nó chính là tác phẩm gần với thành công nhất của lão.

"Vốn dĩ bản tọa phụng mệnh Thiên sư ở đây chờ đợi người có năng lực, nhưng nay các ngươi nói lời bất kính, bản tọa cũng không ngại chờ thêm ít ngày nữa!" Con Tống tử phát ra những tiếng kêu quái đản.

Chỉ thấy nó chỉ tay lên trên, liền nghe thấy xung quanh tường mộ có tiếng rắc rắc.

Rõ ràng, cơ quan trong mộ thất đã bị nó kích hoạt!

"Hỏng bét, con Tống tử này muốn dùng cơ quan để đối phó với chúng ta!" Tiểu Ca kinh hãi, ánh mắt nhanh chóng quét qua các bức tường xung quanh, chuẩn bị né tránh những ám khí có thể phóng ra.

"Bùm!" Khi Tiểu Ca đang cảnh giác thì bên tai bỗng vang lên một

tiếng nổ lớn.

Cậu lập tức quay đầu lại, thấy từ lúc nào Lâm Nghị đã lao tới, một chưởng ấn thẳng vào mặt con đại Tống tử kia, ép cứng mặt nó vào mô hình cung điện!

“Làm sao có thể?

Tốc độ của ngươi sao có thể nhanh như vậy!” Trên mặt đại Tống tử hiện lên vẻ chấn kinh.

Tốc độ của một con người nhanh đến mức ngay cả nó cũng không nhìn rõ động tác!

Trước đó nó đã biết ba người này thực lực rất mạnh, nhưng không ngờ thực lực của Lâm Nghị lại mạnh đến mức này!

Không chỉ tốc độ nhanh mà ngay cả sức mạnh cũng có thể dễ dàng đánh gục nó.

Nó được Thiên sư tạo ra, nhưng ngay cả Thiên sư với những năng lực thần quỷ khôn lường cũng chưa chắc làm được đến mức này!

Tiểu ca thấy vậy, sắc mặt hơi biến, lo lắng hét lên: “Này, cẩn thận!

Trong bụng con Tống tử có cơ quan!

Đó là Cửu Chuyển Liên Hoàn Pháo!” “Cái gì?

Cửu Chuyển Liên Hoàn Pháo?” Bàn Tử nghe thấy vậy liền giật mình.

Loại cơ quan này uy lực vô cùng lớn, có thể nói là loại cơ quan mạnh nhất thời Minh Thanh!

Bởi vì bên trong nó sử dụng thuốc súng!

Nếu Cửu Chuyển Liên Hoàn Pháo bị kích hoạt, tương đương với

chín họng súng hỏa mai nhắm vào phía trước mà bắn, bất kể là thứ gì cũng sẽ bị bắn thành tổ ong!

"Đã muộn rồi." Trên mặt đại Tống tử hiện lên một nụ cười tàn nhẫn.

Rắc rắc...

Lâm Nghị nghe thấy tiếng bánh răng vận hành trong bụng nó.

"Đoàng đoàng đoàng..." Theo sau một tràng súng nổ, nơi Lâm Nghị và con Tống tử đang đứng bốc lên một làn khói trắng nồng nặc.

"Lão Lâm!" Bàn Tử gào lên một tiếng, lao vọt tới.

Tay chân Tiểu Ca lúc này còn nhanh hơn cả Bàn Tử, trong chớp mắt đã lao vào trong làn khói.

"Chết đi, tất cả các ngươi đều phải chết ở đây!" Sau khi Cửu Chuyển Liên Hoàn Pháo được kích hoạt, khí thế của con Tống tử càng thêm kiêu ngạo, nằm đó cười không dứt.

Thấy Tiểu Ca và Bàn Tử lao tới, nó đưa một tay lên định bắt lấy tay Lâm Nghị để đẩy anh ra, sau đó sẽ xả súng vào hai người kia.

Nhưng khi nó đẩy một cái, kinh ngạc phát hiện ra mình chẳng hề lay chuyển được anh.

"Sao lại thế này?

Chẳng lẽ người chết lại nặng thế sao?" Đại Tống tử kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

"Ngươi chẳng phải cũng là người chết sao?

Người chết nặng hay không mà còn không rõ?" Nhìn con Tống tử đang kinh hoàng, Lâm Nghị mỉm cười, thản nhiên nói.

"Hà hà!

Ha ha ha ha.” Nghe thấy giọng nói đầy tự tin và lười biếng của Lâm Nghị, Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Không sao!

Lão Lâm không sao cả!

Cũng đúng thôi, sóng to gió lớn đều đã trải qua rồi, sao có thể lật thuyền trước cái thứ đồ chơi nhỏ nhặt này được?

“Không thể nào.” Đôi mắt sáng như sao của Tiểu Ca tràn đầy sự chấn động.

Bị Cửu Chuyển Liên Hoàn Pháo bắn trúng chính diện mà Lâm Nghị nghe giọng vẫn như không có chuyện gì xảy ra!

Cái này cũng quá ảo rồi.

Còn là người nữa không đây?

Tuy là súng pháo thời nhà Minh, nhưng đó vẫn là súng pháo mà!

Căn bản không phải sức người có thể chống đỡ được!

“Anh ta... thực sự là người thay thế mình sao?” Tiểu Ca một lần nữa tự nghi ngờ bản thân.

Lâm Nghị à, thực lực sao có thể mạnh đến mức này!

E rằng người trong Cửu Môn cũng không thể khống chế nổi anh ta đâu.

Nếu nói Lâm Nghị là thủ lĩnh của tổ chức bí ẩn đứng sau Cửu Môn, với thực lực này, có lẽ cậu cũng sẽ tin!

“Ngươi... ngươi sao lại không sao?” Đại Tống tử đầy vẻ kinh khủng hỏi.

“Bởi vì ta mạnh mà.” Lâm Nghị cười nhạt, đưa một bàn tay lên từ từ mở ra.

Chỉ nghe thấy những tiếng lạch cạch rơi xuống.

Từng viên đạn từ tay anh rơi xuống mô hình cung điện khổng lồ, phát ra những tiếng va chạm kim loại lanh lảnh.

"Cái này..." Đại Tống tử đồng tử co rụt lại.

Cường độ cơ thể này cũng quá mạnh rồi phải không?

Lại có thể tay không bắt đạn!

Anh ta rõ ràng là một người sống, sao cơ thể có thể đạt đến mức độ này?

Thậm chí không thua kém gì tọa hóa kim thân của nó!

Chương 353

Tọa hóa kim thân của nó là sau khi chết được Thiên sư luyện thành!

Độ cứng cực cao, có thể sánh với vàng ròng, cho nên thân thể này mới chịu đựng được lực xung kích cực lớn, có thể dùng làm bệ pháo cho Cửu Chuyển Liên Hoàn Pháo!

Nếu là thân thể bình thường, dù có bắn chết được kẻ trộm mộ thì bản thân cái xác cũng tan nát.

Nhưng tọa hóa kim thân của nó là do Thiên sư dùng đại pháp lực, rèn luyện hàng ngàn vạn lần mới ra được!

Vậy mà thân thể của người này làm sao đạt được đến mức đó?

"Khặc khặc, Cửu Chuyển Liên Hoàn Pháo không giết được ngươi, không có nghĩa là ta không giết được ngươi!" Lớp da màu xanh đen trên người con Tống tử đang dần bong ra.

Sau khi lớp màu xanh biến mất, lộ ra một lớp da vàng rực như vàng ròng!

Lớp da vàng đó lấp lánh trong ngôi mộ tối tăm.

Chỉ trong chốc lát, con đại Tống tử đã hoàn thành việc lột xác.

Nhìn nó giống hệt một pho tượng Kim Thân La Hán, uy nghiêm trang trọng như thiên thần hạ phàm!

"Đây mới là tọa hóa kim thân của bản tọa!

Ha ha ha!" Sau khi biến thành tọa hóa kim thân, nó bật mạnh đôi chân, dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của Lâm Nghị, bay ngược ra sau.

Con Tống tử đứng trước mặt mọi người như được đúc bằng vàng, chẳng khác nào một Thánh đấu sĩ Vàng.

"Lũ kiến hôi kia, tận thế của các ngươi đến rồi." Lâm Nghị cạn lời lắc đầu nói: "Thằng cha này không lẽ thực sự nghĩ mình đã tu thành tọa hóa kim thân rồi đấy chứ?" Cứ như một tên thiểu năng, đang bay bổng và kiêu ngạo hết mức.

Có lẽ con Tống tử này đã bị Uông Tàng Hải sửa đổi ký ức hoặc bị lão lừa gạt.

Cơ thể này của nó rõ ràng được làm từ vàng ròng, chỉ là kỹ thuật chế tác cực kỳ tinh vi nên người thường hoàn toàn không nhận ra.

Cũng có khả năng hồn phách con Tống tử này và cơ thể này vốn dĩ là do Uông Tàng Hải dùng thủ đoạn không ai biết mà chắp vá thành, giống như cái xác cổ mười hai tay kia vậy.

Với cái IQ này, con Tống tử này cũng chỉ có thể làm đồ chơi cho Uông Tàng Hải mà thôi.

"Ngươi thực sự nghĩ là ngươi có thể thoát khỏi tay ta sao?" Lâm Nghị khẽ cười, trong tay hiện ra một thanh Hắc Kim Cổ Đao!

"Thanh đao này!" Tiểu Ca dán chặt mắt vào thanh đao.

Cậu đã thấy Lâm Nghị dùng vài lần, uy lực cực lớn, có thể gọi là thần binh lợi khí.

Nhưng thanh đao này cậu chưa từng thấy nó rút khỏi bao bao giờ!

Nay Lâm Nghị lại rút thanh cổ đao đen này ra, cảm giác quen thuộc đó lại một lần nữa quẩn quanh trong lòng cậu.

"Thanh đao này của anh ta có thể giết được con Tống tử màu vàng kim trước mặt không?

Đôi khi mình cũng cảm thấy mình không nên sở hữu một thanh cổ

đao đen như thế, thậm chí lờ mờ nhớ rằng thanh cổ đao này vốn là vật của Trương gia mình.

Đúng rồi, mình nhớ ra rồi!

Trong Trương gia cổ lâu dường như có một thanh cổ đao đen như vậy!

Nhưng Trương gia cổ lâu là nơi nào nhỉ?

Mình nhớ mình từng đến đó, chỉ là nhớ không rõ lắm." Nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lâm Nghị, trong nháy mắt đó, trong đầu Tiểu Ca lóe lên vô vàn ý niệm.

"Lão Lâm, thanh đao này của cậu cảm giác còn lợi hại hơn trước!" Bàn Tử nhìn thấy thanh đao trong tay Lâm Nghị, mắt cũng sáng lên.

Gã biết Lâm Nghị đã dùng thiên thạch lấy được từ mộ Hiến Vương để chế tạo binh khí cho mình cũng như tinh luyện thanh đao của chính anh.

Tuy nhiên những ngày qua gã không thấy Lâm Nghị dùng, còn tưởng chưa tinh luyện xong.

Nay xem ra việc tinh luyện dường như đã hoàn tất.

Vậy có nghĩa là binh khí của mình cũng sắp xong rồi?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử càng thêm vui sướng.

Con Tống tử vàng kim nhìn thanh cổ đao trong tay Lâm Nghị, khinh miệt cười nhạo: "Chỉ bằng thanh đao nát này mà đòi giết ta sao?" "Đao nát?" Lâm Nghị cười nhạt, ngay sau đó một âm thanh lanh lảnh vang lên.

Keng!

Trong ngôi mộ tối tăm, một luồng ô quang chói mắt xẹt qua trước mặt mọi người.

Chỉ trong chớp mắt, ô quang biến mất, thanh đao trong tay Lâm Nghị vẫn nằm im trong vỏ.

Rắc!

Cơ thể con Tống tử vàng kim xuất hiện một vết nứt cực nhỏ ở phần bụng, chỉ một lát sau, nửa thân trên liền trượt theo vết nứt, rơi phịch xuống đất.

"Đao nhanh thật!" Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị ra tay, đồng tử co rụt lại như đầu kim.

Có lẽ vì trong mộ quá tối nên cậu thậm chí còn không thấy động tác rút đao của Lâm Nghị.

Nhưng nhìn vết thương của con Tống tử thì rõ ràng Lâm Nghị đã rút thanh cổ đao đó ra!

"Chà chà, đỉnh của chóp!" Bàn Tử thấy Lâm Nghị chỉ một đòn đã chém con đại Tống tử vàng kim làm đôi, không khỏi hắc hắc cười rộ lên.

Lão Lâm nhà mình quả nhiên chưa bao giờ làm người ta thất vọng.

"Ngươi dùng đao gì vậy?" Sau khi bị chém làm đôi, từ trong cơ thể con Tống tử vàng kim chảy ra một vũng chất lỏng đặc quánh không biết là thứ gì.

Đôi mắt nó cũng mất đi thần sắc, giọng nói đầy sự chấn kinh và không thể tin nổi.

Nó nhìn thanh cổ đao trong tay Lâm Nghị với vẻ vô cùng kiêng dè.

"Muốn biết à?" "Muốn!" "Vậy ngươi có biết bí mật về việc nghiên cứu trường sinh của Uông Tàng Hải không?" "Thiên sư bí pháp, làm sao ta biết được?" "Ồ... vậy thì... ngươi đi chết đi." Lời còn chưa dứt, Lâm Nghị nhấc thanh cổ đao lên, đập thẳng vào đầu con

Tống tử.

Sau một tiếng nổ lớn, cái đầu vàng ròng của con Tống tử đã bị Lâm Nghị đập ra một lỗ hổng lớn, chết không thể chết thêm được nữa.

Cho đến khi chết hẳn, mắt con Tống tử vẫn trợn tròn, rõ ràng là vô cùng khó hiểu.

Tại sao mọi chuyện lại đến đột ngột như vậy?

Không một lời thừa thãi, không một dấu hiệu báo trước.

Tiểu Ca cũng ngẩn người ra, khi hoàn hồn lại liền nói: "Này, sao anh lại giết nó!

Người của Cửu Môn nói không chừng còn đang bị kẹt trong các cơ quan của mộ huyệt đấy!

Mà cách mở cơ quan có lẽ có thể biết được từ miệng nó." "Đừng trông mong gì nữa.

Nó danh nghĩa là Tống tử nhưng thực chất chỉ là một con rối mà Uông Tàng Hải đặt ở ngôi mộ đáy biển này thôi!

Đa phần là dùng thủ đoạn mượn xác hoàn hồn!

Hơn nữa, hồn phách con Tống tử này rõ ràng đã bị Uông Tàng Hải sửa đổi để biến thành con rối, dù có giữ nó lại cũng không hỏi ra được gì đâu." Thủ đoạn mượn xác hoàn hồn không hề phổ biến.

Tuy nhiên, Lâm Nghị và Bàn Tử đã từng thấy qua.

Trong mộ Hiến Vương, quốc sư nước Hiến Vương đã mượn những ấu trùng biến dị phân tách từ sâu bất tử họ Hoắc mà tồn tại trong thế giới hồ lô suốt hàng ngàn năm.

Khác ở chỗ, vị quốc sư đó sở hữu toàn bộ ký ức trước đây và tự nguyện mượn xác hoàn hồn.

Chương 354

Còn con Tống tử dở hơi này không biết bị Uông Tàng Hải dùng cách gì mà sửa đổi tư tưởng để trở thành kẻ canh giữ ngôi mộ đáy biển Tây Sa này.

"Vậy còn người của Cửu Môn thì sao?" Tiểu Ca khẽ thở dài hỏi.

"Họ tự mình trúng mai phục, liên quan gì đến chúng ta đâu." Bàn Tử chẳng thèm để tâm mà nhún vai.

Qua mấy ngày chung sống, hạng cáo già như Bàn Tử cũng sớm nhận ra người của Cửu Môn có điều mờ ám.

Còn mờ ám thế nào thì gã không nói chắc được, nhưng cái kiểu giấu giấu giếm giếm đó tuyệt đối không có ý tốt gì!

Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh hai cô nàng này tạm thời không nói tới, dù sao ở cạnh lão Lâm lâu ngày, con gái khó tránh khỏi động lòng, ai bảo lão Lâm nhà mình quá ưu tú cơ chứ.

Nhưng những hành động thân mật đó trong mắt Bàn Tử chỉ thuần túy là viên đạn bọc đường!

Không phải ai cũng là Dương đại tiểu thư.

Vô sự hiến ân cần, tất hữu sở cầu.

Còn những người khác của Cửu Môn thì càng không cần phải nói.

Đặc biệt là cái tên Giải Liên Hoàn, lúc họ mới gia nhập đội khảo cổ, đám Giải Liên Hoàn đã có thái độ bài xích và đối địch.

Cuối cùng là Ngô Tam Tỉnh.

Vốn dĩ họ được Ngô Tam Tỉnh mời tới, thế nhưng sao?

Vừa rồi Ngô Tam Tỉnh rõ ràng có thể đợi họ cùng vào, vậy mà lại

một mình lẻn vào rồi mất tích.

Vậy thì trách được ai?

Đa phần lão cũng có mục đích không thể tiết lộ nên mới phải tránh né ba người họ.

Nói chung, Bàn Tử đối với việc họ bị kẹt hay chết chóc cũng không có nhiều sự đồng cảm.

Đối với Bàn Tử, phải lấy chân tình đổi chân tình!

Bảo gã mặt dày đi giúp người khác thì gã phải hỏi một câu: Có tiền không?

Tiểu Ca không có nhiều tính toán như Bàn Tử, cậu nói: "Dù sao họ cũng là đồng đội của chúng ta.

Hơn nữa tôi cảm thấy Cửu Môn điều tra Uông Tàng Hải từ rất lâu rồi, trong đó chắc chắn có những bí mật không ai biết.

Với lại... tôi cũng coi như là một thành viên của Cửu Môn.

Giải Cửu gia..." Nói đến đây, giọng Tiểu Ca im bặt.

Thực ra cậu cũng cảm thấy Bàn Tử nói không sai.

Lâm Nghị và Bàn Tử vốn là do Ngô Tam Tỉnh mời tới, không có quan hệ gì với Cửu Môn.

Ở đây, ví phỏng Lâm Nghị thực sự là người của tổ chức, vậy thì chuyện về Giải Cửu gia cậu cũng không tiện nói nhiều.

"Yên tâm, yên tâm.

Tôi với Tam gia tốt xấu gì cũng có chút giao tình, giúp được gì tôi cũng sẽ giúp." Lâm Nghị cười nhạt, bình tĩnh nói.

"Thật chứ?" "Thật!" Lâm Nghị khẳng định chắc nịch.

Thực ra giúp Ngô Tam Tỉnh chỉ là chuyện phụ, mục đích chính

của Lâm Nghị thực chất là để nhập cục!

Nhập vào ván cờ của Cửu Môn!

Cửu Môn đang tan rã, thế lực rải rác khắp nơi.

Tổ chức thần bí phía sau cùng với sự hiện diện của 'Hắn' có thể liên quan đến Uông Tàng Hải.

Rất nhiều chuyện không phải sức của một người có thể làm được.

Đã dấn thân vào cục diện trường sinh của Cửa Đồng rồi, vậy tại sao mình không thể giống như bọn họ, cũng bày ra một ván cờ, một thiên la địa võng thuộc về riêng mình chứ?

"Còn cậu thì sao?" Tiểu Ca nhìn Bàn Tử hỏi.

"Lão Lâm đã nói vậy rồi, tôi tự nhiên cũng không có ý kiến gì." Bàn Tử nhún vai, bày ra vẻ mặt không quan tâm.

Tiểu Ca gật đầu, ánh mắt đảo quanh bốn phía: "Trong mộ huyệt này cơ quan dày đặc, người của Cửu Môn đang ở chỗ nào?

Nhất thời không có manh mối, chúng ta vẫn cần phải kiểm tra thật kỹ." Sau khi hệ thống tự động đả tạp, địa điểm đả tạp thứ sáu cũng xuất hiện. 【Tìm thấy Thiên Thư!】 Thiên Thư?

Nghe thấy nhiệm vụ này, Lâm Nghị ngẩn người.

Cái tên này nghe kêu gớm nhỉ.

Uông Tàng Hải tự xưng là Thiên sư, vậy thì Thiên Thư này chắc hẳn là bí điển do lão ta để lại!

Bên trong ẩn chứa bí mật cực lớn, thậm chí có thể là bí mật trường sinh.

Tuy nhiên, Lâm Nghị không nhớ trong phim hay nguyên tác có đề cập đến Thiên Thư này.

Có lẽ là một manh mối ẩn giấu cũng nên.

“Chúng ta chia nhau ra tìm xem.” Lâm Nghị đơn giản phân phó cho Bàn Tử và Tiểu Ca một tiếng.

Ba người chia nhau hành động, kiểm tra các cơ quan xung quanh.

Một lát sau, Lâm Nghị bị một tấm gương thu hút!

Đó là một tấm gương đồng mạ vàng khắc hoa văn chữ Phúc cao tới hai mét.

Hình người chiếu vào đó cứ lay động không thôi, dường như bên trong gương đồng này được làm từ nước vậy.

Anh làm động tác gì bên ngoài gương, trong gương liền xuất hiện động tác ngược lại.

Điều khiến Lâm Nghị cảm thấy kỳ lạ hơn là khi nhìn thấy chính mình trong gương, nó luôn mang lại cảm giác cực kỳ tà mị.

Có một sự quen thuộc xen lẫn xa lạ, cứ như thể cái bóng bên trong là mình, mà cũng không phải là mình.

Đang lúc anh suy tư, bên trong gương đột nhiên xuất hiện mấy dòng chữ.

Mấy dòng chữ này rồng bay phượng múa, thuộc về lối viết Hành thư thời Minh, đặc biệt tiêu sái.

“Lên Thiên cung dễ, xuống Thiên cung khó.

Đường trước mịt mờ, cúi đầu ba lạy, thiên cơ mới hiện.” “Hửm?” Nhìn thấy mấy dòng chữ này, Lâm Nghị sờ sờ mũi.

Hay cho nhà ngươi.

Vừa mới lên sàn đã muốn Lâm gia ta quỳ lạy à?

Đừng nhìn tấm gương này trông xấu xí mà nghĩ đẹp nhé.

Lâm Nghị âm thầm dùng sức, gót chân dậm mạnh xuống đất ba cái, giả vờ như đang dập đầu.

Ngay sau đó, trong gương đồng lại hiện ra một dòng chữ khác.

"Muốn sống mạng, hãy làm theo quy củ, nếu không sẽ bị nhốt chết ở đây!" "Ái chà, gương đồng này không ngờ lại thông minh thế, còn nhìn thấu được trò ngụy trang của mình." Lâm Nghị thích thú nhìn gương đồng, mà chính mình trong gương, giữa lông mày lại thoáng hiện một chút tức giận.

Chương 355

Lâm Nghị bật cười thành tiếng.

Thời cổ đại không thể có thứ thông minh như thế này!

Trừ phi, trong gương đồng, hoặc có thứ gì đó sở hữu trí tuệ nhất định đang thao túng nó.

Nhìn thấy sự dị thường của chính mình trong gương, Lâm Nghị càng thêm khẳng định.

Cái bóng trong gương đồng này không phải là bóng thật của mình, mà là có một thứ gì đó đang bắt chước anh!

Đồng thời, một ý niệm lóe lên trong đầu Lâm Nghị.

Trước đây khi đọc tiểu thuyết anh thường thấy nói về khí linh các loại.

Nhưng dù sao đây cũng là thế giới đạo mộ, trước đó Lâm Nghị không nghĩ nhiều như vậy.

Sau chuyến đi mộ dưới đáy biển Tây Sa, anh đã thấy Kim thân tọa hóa, giờ lại thêm thứ trong gương này, tư duy của anh bỗng chốc rộng mở.

Uông Tàng Hải không hổ là kỳ nhân, vậy mà có thể nghĩ ra phương pháp này!

Huyền môn Đạo giáo thường có thuyết mượn xác hoàn hồn.

Họ nói mượn xác là thi thể, còn Uông Tàng Hải mượn xác chính là Kim nhân!

Kim thân tọa hóa chính là một trong số đó!

Lấy linh hồn người hoặc quỷ ra, đưa vào Kim thân được luyện

chế tinh vi, từ đó đạt được hiệu quả tương tự mượn xác hoàn hồn.

Tuy nhiên, chắc chắn là có rất nhiều nhược điểm, nếu không Uông Tàng Hải đã sớm dùng lên người mình rồi.

Giống như pháp bảo tồn linh hồn, mỗi đại huyền môn đều có cách khác nhau.

Đại tế ti và Nữ vương đều không giống nhau.

Cũng có những linh hồn tồn tại ngẫu nhiên, ví dụ như cặp nam nữ xác ướp thủy ngân trong pháo đài quân sự.

Phương pháp của Đại tế ti và Nữ vương tuy có thể bảo tồn gần như hoàn mỹ, nhưng hành động lại bị hạn chế.

Nếu không nhờ Lâm Nghị, e rằng họ sẽ mãi kẹt ở đó không ra được.

Phương pháp bảo tồn hồn phách của Uông Tàng Hải đa phần cũng tương tự, khuyết điểm cũng xấp xỉ.

Nhưng nó lại có thể nhờ vào khí cụ mà tồn tại.

Tất nhiên, nhược điểm cũng nhiều hơn hai loại trên.

Ví dụ như vấn đề ký ức.

Ký ức của Kim thân tọa hóa rất có thể đã bị sửa đổi hoặc thất lạc.

Đây có lẽ chính là nhược điểm lớn nhất của phương pháp trường sinh mà Uông Tàng Hải sử dụng: Mất trí nhớ!

Để kiểm chứng dự đoán trong lòng, Lâm Nghị khẽ liếc nhìn gương đồng: "Ngươi là ai?" "Ta chính là Kính Trung Tiên dưới trướng Thiên sư!

Phàm nhân, ngươi có thể nhận ra sự tồn tại của ta, hiển nhiên thực lực không yếu!

Thôi được, dập đầu cho bản tiên ba cái, bản tiên sẽ tặng ngươi một hồi cơ duyên to lớn!" 'Lâm Nghị' trong gương cười đầy tự ngạo với anh, hai tay chắp sau lưng, ra dáng vẻ cao nhân thế ngoại.

Nhưng hắn vừa mở miệng, Lâm Nghị đã buồn cười trong lòng.

Mẹ kiếp, giọng điệu y hệt cái gã Kim thân tọa hóa kia.

Quan trọng hơn là Lâm Nghị còn nhận ra một điều.

Vừa nãy anh tiêu diệt Kim thân tọa hóa gây ra động tĩnh lớn như vậy, mà thứ trong gương này dường như không hề hay biết.

Hiển nhiên, nhược điểm về phạm vi cảm tri thể hiện cực kỳ rõ ràng trên người thứ này!

Uông Tàng Hải cũng thật lợi hại.

Không chỉ nuôi dưỡng ra Cấm Bà, Hải Hầu Tử – những thứ tà vật trường sinh bằng nhục thân, mà còn tạo ra Kim thân tọa hóa và Gương đồng – những thứ quỷ quái hồn phách trường tồn.

Nhưng buồn cười ở chỗ, Cấm Bà và Hải Hầu Tử tuy trường sinh nhưng hình dạng quá đáng sợ, hành vi không khác gì súc vật.

Cấm Bà có lẽ khá hơn một chút.

Còn Kim thân tọa hóa và Gương đồng thì trí thông minh cao hơn một tí tẹo, nhưng tiếc là thiếu sót trầm trọng và không có nhục thân.

"Không muốn bị tiêu diệt hoàn toàn thì nói cho ta biết Thiên Thư ở đâu!" Đoán được tám chín phần rồi, Lâm Nghị hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ra lệnh.

"Gì hả!

Đây là thái độ ngươi nói chuyện với bản tiên sao!" 'Lâm Nghị' trong gương nổi trận lôi đình, giơ tay lên định chỉ vào anh như muốn nhấn chết.

“Câu Linh!” Lâm Nghị bấm quyết trong tay, trực tiếp điểm vào gương đồng.

Ngay sau đó, linh hồn trong gương liền bị anh thao túng.

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, linh hồn kia căn bản không có cơ hội phản kháng.

“Gì đây, phàm nhân, ngươi đã làm gì bản tiên?” “Phá Bảo Thanh Phong.” Lâm Nghị niệm khẩu quyết, sắc mặt linh hồn kia đại biến, hai chân bỗng nhiên khuỵu xuống, “phịch” một tiếng quỳ gối trước mặt Lâm Nghị.

“Thượng tiên!

Tiểu tiên biết sai rồi!

Cầu xin ngài tha cho tiểu nhân đi mà~” “Ách.” Trực tiếp thế sao?

Quỳ nhanh vậy luôn?

“Thượng tiên!

Tiểu tiên trên có mẹ già tám mươi, dưới có con thơ chưa biết đi, cả nhà tám mươi mốt miệng ăn đều trông cậy vào một mình tôi...

à không, một mình tiên.

Tiểu tiên có mắt không tròng, nhận giặc làm cha, nghe nhầm lời lão già Uông Tàng Hải kia!

Dẫn đến rơi vào cảnh ngộ này, chỉ có thể làm một gã tiên trong gương.

Thực ra tiểu nhân cũng là con nhà tông, cũng là bất đắc dĩ thôi, nếu gặp lại lão già Uông Tàng Hải đó, nhất định phải lột da trút xương lão ta.” Thấy linh hồn này càng nói càng xàm ngôn, anh lập tức ngắt lời: “Được rồi, đừng có nói nhảm nữa, ngoan ngoãn đưa Thiên Thư cho ta, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!” “Thiên Thư?

Dễ nói, dễ nói.

Đại ca, thực ra tấm gương này chính là Thiên Thư!

Ghi lại bí mật trường sinh đó!" Linh hồn trong gương vội vàng giải thích.

"Năm đó, lão bất tử Uông Tàng Hải xây dựng cung điện dưới đáy biển này và dặn dò tôi nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ.

Đó là khiến cho tất cả những ai tiến vào đây và phát hiện ra gương đồng đều có được năng lực trường sinh bất tử!

Chỉ cần dập đầu với tôi ba cái, mật môn sau gương đồng sẽ mở ra, đằng sau đó là đan dược có thể khiến người ta trường sinh bất tử!" Nghe lời linh hồn trong gương nói, Lâm Nghị hừ lạnh một tiếng: "Ngươi vẫn chưa thành thật phải không?

Thôi được, vậy thì đi chết đi." "Oa oa oa, đại ca, đại ca, tôi nói thật mà, nếu có nửa lời giả dối sẽ bị thiên lôi đánh chết, không được tử tế!" Linh hồn trong gương mặt mũi trắng bệch, sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, cuống quýt giải thích.

"Đan dược trường sinh làm sao dễ dàng có được như vậy, rõ ràng là ngươi đang lừa ta mở cửa sau gương đồng để nuốt đan dược, rồi hại chết ta!" Ánh mắt Lâm Nghị lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào linh hồn trong gương.

"Oan uổng quá, tất cả những điều này đều là lão già Uông Tàng Hải nói với tôi.

Chương 356

Thật sự là đan dược trường sinh mà!

Trước đó đã có mấy người đi vào rồi, chắc giờ đã trường sinh rồi!" "Vậy mấy người đó có trở ra không?" "Cái này... không có." "Chỉ có vào không có ra, nói không chừng đã chết dí ở trong đó rồi!" "Tôi... tôi thực sự không rõ.

Lão bất tử Uông Tàng Hải bảo tôi quản lý Thiên Thư, đưa cho người đến đây xem." Linh hồn trong gương càng thêm hoảng loạn.

"Thứ đan dược có thể khiến người ta trường sinh bất lão đó, ngươi đã thấy chưa?

Có phải loại này không?" Nói đoạn, trong tay Lâm Nghị xuất hiện một viên đan dược.

Chính là viên Thi Miết Đan lấy được từ mộ Huyết Thi lúc trước.

"Đúng đúng đúng, chính là loại đan dược này, đại ca, không ngờ ngài cũng có loại này.

Năm đó để tôi có thể sống mãi, lão già Uông Tàng Hải đã cho tôi uống loại đan dược này!

Đại ca, ngài đúng là quá lợi hại." Linh hồn trong gương nhìn Lâm Nghị đầy thảm hại, gương mặt khổ sở.

"Ồ, hóa ra là vậy." Lâm Nghị nở nụ cười vô hại, hỏi: "Vậy Thiên Thư ngươi cho họ xem là cái gì?" "Đại ca, tôi cho ngài xem ngay đây!" Vừa nói, trong gương đồng lại hiện ra mấy dòng chữ chằng chịt.

Nội dung đại khái nói rằng có thể đến được Thiên cung này là cơ duyên cực lớn, có cơ hội đạt được trường sinh.

Chủ nhân ngôi mộ năm xưa tình cờ có được đan dược trường sinh bất lão nên ban tặng cho người đến sau.

Hơn nữa sau khi uống đan dược còn có thể dễ dàng thoát khỏi mộ dưới đáy biển, ở trong nước cũng không bị chết đuối.

Ngoài ra, bên trong còn ghi lại những tình trạng dị thường sau khi uống thuốc.

Ví dụ, có thể sẽ biến thành Huyết Thi.

Tuy nhiên, bài viết cũng khẳng định rõ ràng rằng 90% số đan dược lão sở hữu không cần lo lắng về tác dụng phụ này.

Nếu thực sự xảy ra, có thể hợp lực đánh chết người đó là được.

Sau khi uống thuốc sẽ có thân thể trường sinh, sức mạnh vô song, thực lực tiến triển vượt bậc!

Sau khi xem xong Thiên Thư, hệ thống cũng tự động đả tạp.

Ngay sau đó, địa điểm đả tạp thứ bảy được làm mới: Phía sau mật thất ám môn.

Khi dòng chữ hiển thị hoàn chỉnh, linh hồn trong gương mặt mũi nịnh bợ, lấy lòng: "Đại ca, nếu ngài hứng thú với trường sinh này, tôi có thể tự mở ám môn cho ngài vào~~ chỉ cần ngài tha cho tôi~~" "Được, mở đi." Lâm Nghị thản nhiên đáp.

"Hi hi, vậy thì đa tạ đại ca~" Đang nói, tấm gương đồng cao hơn hai mét vang lên tiếng ầm ầm, từ từ dịch chuyển về phía trước.

Tiểu Ca và Bàn Tử đang tìm kiếm ở nơi khác, nghe thấy động tĩnh bên Lâm Nghị cũng lập tức chạy tới.

Chỉ thấy sau gương đồng xuất hiện một lối đi bí mật vừa đủ một người đi qua!

"Đại ca, vào đi, vào trong đó sẽ có lượng lớn đan dược trường

sinh!

Đến lúc đó không chỉ ngài mà ngay cả người thân bạn bè cũng có thể trường sinh đó~~" "Được thôi, nhưng trước khi vào, còn có một việc phải phiền đến ngươi." "Việc gì, đại ca cứ nói, tiểu nhân nhất định biết gì nói nấy, nói không giấu giếm~" "Phiền ngươi...

đi chết đi." "..." Khi cái bóng trong gương còn đang ngơ ngác, hắn đã cảm thấy hồn phách đang tan vỡ từng chút một.

"Đại ca, đừng giết tôi, tôi có thể làm khí linh cho ngài, làm trâu làm ngựa hầu hạ ngài~" Hắn còn chưa nói hết câu, hồn phách đã biến mất sạch sành sanh, gương đồng cũng trở lại bình thường.

Lâm Nghị chẳng phải kẻ đại thiện lương gì, càng không phải là lính mới vào nghề.

Linh hồn trong gương này rõ ràng không có ý tốt, muốn lừa anh vào trong.

Hơn nữa, hắn có thể mắng Uông Tàng Hải không ra gì thì sau này chắc chắn cũng sẽ đâm sau lưng anh.

Còn đòi làm khí linh à?

Nếu một ngày nào đó anh yếu thế, biết đâu hắn sẽ quay lại cắn anh một miếng.

Vả lại, lấy Nữ vương và Đại tế ti làm khí linh không sướng hơn sao?

Có điều, phương pháp chế tác khí linh này còn cần nghiên cứu thêm.

"Lão Lâm, vẫn là ông cừ thật, nơi bí ẩn thế này cũng tìm ra được." Bàn Tử nhìn thấy mật thất, tắc lưỡi khen lạ.

Cậu ta với Tiểu Ca tìm nát xung quanh mà chẳng thấy gì.

“Bên trong này...” Tiểu Ca vừa đến cửa, lông mày khẽ nhíu lại.

“Không sai, có mùi mê hương!” Lâm Nghị gật đầu với Tiểu Ca.

Mùi mê hương tuy rất nhạt nhưng với những người có ngũ quan nhạy bén như Lâm Nghị và Tiểu Ca, họ vẫn có thể cảm nhận được.

Xem ra người của Cửu Môn chắc hẳn đều đã bị mê hương làm cho ngất đi.

“Mê hương?

Có sao?

Sao tôi không ngửi thấy?

Thế giờ tính sao, chúng ta vẫn vào chứ?” Bàn Tử nghi hoặc nhìn Lâm Nghị hỏi.

“Không sao, với thực lực của chúng ta, chút mê hương này không làm gì được đâu.

Cứ dạn dĩ đi vào là được.” Nói đoạn, Lâm Nghị sải bước đi vào.

Từ cửa vào là một đoạn đường đá, bên trong khá rộng, gần như bốn người có thể đi hàng ngang.

Đi được mười mấy mét, mùi mê hương ngày càng nồng, thậm chí ngay cả Bàn Tử cũng cảm thấy hơi khó tập trung chú ý.

Lâm Nghị lấy ra mấy lát hà thủ ô cho Bàn Tử ngậm, lúc này cậu ta mới thấy khá hơn nhiều.

Đi thêm mười mấy mét nữa, Lâm Nghị thấy mấy người nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Chính là những người của Cửu Môn đi cùng họ lúc trước.

Đến đây, mùi mê hương đã cực kỳ nồng nặc!

“Này, tôi nghĩ mình cũng cần cái hà thủ ô ông đưa cho Bàn Tử

đấy.” Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị, cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, một cơn buồn ngủ không thể cưỡng lại đang bủa vây.

“Của cậu đây.” Lâm Nghị không nói hai lời, đưa ngay một lát hà thủ ô cho Tiểu Ca.

Cùng sở hữu Kỳ Lân huyết mạch, nhưng đến lúc này sự chênh lệch đã thể hiện rõ.

Giờ đây Lâm Nghị đã bách độc bất xâm, còn Tiểu Ca vẫn có thể bị mê hương làm cho mê mẩn.

Sau khi Tiểu Ca dùng hà thủ ô, trạng thái cũng tốt lên nhiều.

Thế là ba người bắt đầu kiểm tra tình hình những người Cửu Môn bị ngất.

Tuy nhiên, sau khi kiểm tra sơ bộ, ngoài ba người họ ra, người của Cửu Môn đáng lẽ phải còn mười người!

Nhưng hiện tại, số người ngất ở đây chỉ có tám người!

Có hai người đã biến mất!

Và hai người đó chính là Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh, những người có ngoại hình giống hệt nhau!

Chương 357

"Hửm?

Trong này quả nhiên có uẩn khúc!" Bàn Tử thấy tình cảnh này, trong lòng nảy sinh nhiều suy nghĩ.

Mê hương ở nơi này rất lợi hại, ngay cả cậu ta và Tiểu Ca cũng khó trụ được lâu, huống chi là những người khác!

Trong tình huống không chuẩn bị trước, về cơ bản sẽ giống như tám người đang nằm dưới đất kia.

"Này, còn cái đó không?" "Cái đó?" "Thì là cái đó đó." "Cái đó là cái gì?" "Thuốc." "Có có." "Cho họ uống đi, có lẽ cứu được họ một mạng, với lại còn biết được đã xảy ra chuyện gì." "Được." Lâm Nghị lại lấy ra tám lát hà thủ ô, lần lượt đút cho tám người.

Trên người anh có cực nhiều thảo dược, một phần nhỏ được luyện thành đan dược, phần còn lại anh cũng định luyện nhưng chưa kịp.

Tám lát hà thủ ô này chỉ là một phần nhỏ xíu bẻ ra từ một khối lớn, đối với Lâm Nghị chẳng đáng là bao.

Sau khi cho họ uống thuốc, vì họ trúng độc mê hương quá sâu nên ba người quyết định tiếp tục đi tiếp để kiểm tra tình hình.

Nơi này đã gần đến vùng ngoại vi cổ mộ.

Xung quanh đều khép kín, mặt đất lồi lõm, họ càng đi càng cảm thấy nơi này không bình thường.

Nơi này dường như cố ý làm cho giống như hình thành tự nhiên, tuy nhiên vẫn có dấu vết điêu khắc của con người!

Chính xác mà nói, nơi này giống như một hòn non bộ trong mộ dưới đáy biển!

“Lão Lâm, ông nói xem ngôi mộ dưới đáy biển này được xây dựng thế nào nhỉ?

Công trình lớn thế này thì biết bao giờ mới xong.

Chưa nói đến việc khác, chỉ riêng việc đưa thợ thủ công vào đây đã là cả một vấn đề rồi.” Bàn Tử cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Ngay cả mộ Hiến Vương cũng là xây trong lòng núi, cùng lắm lối vào ở dưới nước thôi.

Nhưng gã Uông Tàng Hải này chơi lớn quá, đào thẳng dưới đáy biển!

Chẳng lẽ thời Minh, chỗ này là đất liền sao?

“Là Trầm Thuyền Táng!” Tiểu Ca thản nhiên đáp.

“Trầm Thuyền Táng?

Đó là kiểu táng gì?” “Nghe tên đoán nghĩa, tức là xây dựng cổ mộ trên thuyền, sau đó đánh chìm thuyền xuống!” Lâm Nghị đơn giản giải thích cho Bàn Tử một câu.

“Mẹ kiếp.

Còn có kiểu táng này nữa hả?” Bàn Tử kinh hãi.

Ngôi mộ này không hề nhỏ đâu!

Đặc biệt là ngôi mộ cơ quan có thể chứa được cả thang máy thế này!

Càng không thể tưởng tượng nổi nó lớn đến mức nào!

Điều khó tin hơn là ngôi mộ khổng lồ như vậy năm xưa lại được xây trên một con thuyền cực lớn!

“Ha ha, Béo à, xem ra cậu học hành còn chưa tới nơi tới chốn rồi.

Kiểu mai táng này là xây lăng mộ trên một con thuyền, sau đó tìm một thung lũng hoặc rãnh biển, đục thủng thuyền để mộ chìm xuống, tiếp theo lấp đất lên trên, thực tế thì giống như trên cạn thôi, chỉ là đổi xuống biển.

Có điều khi đánh chìm thuyền, xung quanh chắc chắn cần rất nhiều neo để cố định, mà tâm điểm của các mỏ neo, hoặc lệch đi một chút chính là điểm táng.

Phải nói là Uông Tàng Hải vung tay quá trán.” Lâm Nghị giảng giải sơ qua nguyên lý Trầm Thuyền Táng cho Bàn Tử.

“Con thuyền lớn thế này, ước chừng cách mặt biển không xa lắm.

Tôi thầm tính toán rồi, mặt biển chắc ở trên đầu chúng ta khoảng hai ba mươi mét.” Tiểu Ca bổ sung thêm.

Ý của cậu ấy cũng rất rõ ràng: Chỉ cần có thể thoát ra từ đỉnh của ngôi mộ Trầm Thuyền Táng này, ngay cả khi không có thiết bị lặn vẫn có thể sống sót.

“Hóa ra là vậy, chậc chậc, Bàn gia tôi đây là lần đầu tiên đi đổ đấu trên thuyền đấy.

Ơ...

Lão Lâm, trên vách tường sau lưng ông hình như có chữ.” Đang nói chuyện, Bàn Tử kinh ngạc nhìn về phía vách tường sau lưng Lâm Nghị.

Trên vách tường sau lưng anh có mấy dòng chữ, màu đỏ tươi, vết mực vẫn chưa khô, còn thoang thoảng mùi máu.

“Ngô Tam Tỉnh hại tôi, lâm vào đường cùng, ôm hận mà chết, thiên địa làm chứng - Giải Liên Hoàn.” Nhìn thấy câu này, Tiểu Ca cau

mày.

Con trai của Giải cửu gia, Giải Liên Hoàn chết rồi sao?

Lại còn bị người cùng trong Cửu Môn là Ngô Tam Tỉnh hại chết?

“Hay thật, tôi đã sớm thấy hai người này có gì đó không ổn, giờ thì câu này chứng thực rồi, hai gã đó đấu đá nội bộ!” “Đấu đá nội bộ?” Lâm Nghị khẽ lắc đầu nói: “Tôi thấy không hẳn vậy.

Nếu Giải Liên Hoàn thực sự chết, vậy thi thể đâu?

Hơn nữa chúng ta luôn ở bên ngoài, nếu Ngô Tam Tỉnh chưa chết, vậy ông ta đang ở đâu?” “Lão Lâm, ông nói vậy làm tôi rối quá.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Bàn Tử cảm thấy mờ mịt, thực sự hơi tốn não.

“Tìm thấy Ngô Tam Tỉnh là biết thôi.” Lâm Nghị bình thản đáp.

Tuy nhiên, trong lòng anh đã đoán được đại khái.

Theo cốt truyện, vì Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn có ngoại hình giống nhau nên hai người thường xuyên hoán đổi thân phận.

Và huyết thư này hiển nhiên là lần đầu tiên hai người bài ngửa với nhau, đồng thời đạt được sự nhất trí.

Giải Liên Hoàn giả chết, còn Giải Liên Hoàn thật sẽ sống dưới thân phận Ngô Tam Tỉnh.

Còn Ngô Tam Tỉnh thật thì ẩn mình trong bóng tối.

Nếu sau này gặp lại Ngô Tam Tỉnh, có lẽ đó chính là Giải Liên Hoàn.

Như vậy, hai mươi năm sau nếu Ngô Tà đi đổ đấu, vậy Tam thúc của cậu ta là ai?

Tự nhiên không cần nói cũng rõ.

Trong ám đạo này không có lối ra thực sự.

Nếu cưỡng ép phá vỡ, có lẽ nước biển sẽ trực tiếp tràn vào.

Vậy Ngô Tam Tỉnh thật và Giải Liên Hoàn hiện đang ở đâu?

Nguyên lý cơ quan của mộ dưới đáy biển này không phức tạp nhưng lại rất tinh diệu và tỉ mỉ.

Nếu muốn giải thích việc hai người mất tích thế nào, ước chừng là vì họ đã phát hiện ra cơ quan tiềm ẩn trong ám đạo này và thoát thân từ đó.

Đợi ba người quay lại, trong tám người của Lão Cửu Môn, Trần Văn Cẩm đã tỉnh dậy.

"Lâm Nghị, là các anh cứu tôi?" Trần Văn Cẩm nhìn thấy anh, trong lòng thầm mừng, lập tức hỏi.

"Cũng không hẳn là cứu, chỉ là làm cho cô tỉnh lại thôi." Lâm Nghị đáp bằng giọng bình thản, phong thái nhẹ nhàng.

Anh nói không sai, mình không hẳn là cứu họ.

Bởi vì thứ thực sự lấy mạng họ không phải là hôn mê, mà là viên 'Trường sinh bất lão dược' họ đã uống!

Một khi uống loại thuốc đó, thường sẽ biến thành quái vật.

Chương 358

Ví dụ như Huyết Thi, Cấm Bà, Hải Hầu Tử...

Trừ phi sử dụng Ngọc Dũng do Chu Mục Vương để lại!

Thật không may, Ngọc Dũng đó giờ lại đang nằm trong tay Lâm Nghị!

Theo nghiên cứu của Lâm Nghị về Thi Miết Đan và Ngọc Dũng, Thi Miết Vương trong Thi Miết Đan có thể tiết ra một loại độc tố khiến người ta trường sinh bất lão, nhưng đồng thời cũng tồn tại tác dụng phụ cực kỳ mãnh liệt.

Chỉ có mặc Ngọc Dũng vào mới có thể làm chậm quá trình tiết độc tố!

Cùng với việc cứ năm trăm năm lột da một lần để thải các yếu tố bất lợi ra khỏi cơ thể.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, sau hai ngàn năm, Thi Miết Vương sẽ chết, và nhục thân của người đó sẽ trở thành một cơ thể trường sinh thực sự hoàn chỉnh!

Cùng lúc đó, tại vùng biển sâu ngoại vi cổ mộ Tây Sa, có một tiểu đội mặc thiết bị lặn hiện đại nhất của Mỹ đang lảng vảng.

Tiểu đội này chỉ có sáu người.

Nhìn tư thế lặn của họ, rõ ràng là có độ thuần thục rất cao, là những người thường xuyên xuống biển.

Sáu người này đến một rãnh nông, mò mẫm xung quanh một phiến cửa đá, phiến cửa đó liền được mở ra!

Họ theo dòng nước tiến vào bên trong cửa đá, xuyên qua lớp cách

thủy, chính thức bước vào cổ mộ!

Nhưng sau khi vào mộ, họ không cởi bộ đồ lặn mà tiếp tục đeo nó tiến về phía trước.

Kỳ lạ hơn là họ dường như rất quen thuộc với ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa này, hơn nữa còn có mục đích rất rõ ràng, đi thẳng về phía mật thất nơi Lâm Nghị và mọi người đang ở.

"Dù sao đi nữa cũng phải cảm ơn anh.

Để bày tỏ lòng biết ơn, tôi có ba viên thuốc trường sinh bất lão ở đây, tặng cho anh!" Nói đoạn, Trần Văn Cẩm lấy ra từ trong lòng một chiếc hộp gỗ tinh xảo, mở ra, bên trong đặt ba viên Thi Miết Đan được chạm khắc hoa văn tinh mỹ!

"Vậy chúng tôi không khách sáo nhé." Bàn Tử nghe là đan dược trường sinh bất lão, lòng đầy tò mò định vươn tay ra lấy.

"Bàn Tử." Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái.

"Gì thế?

Lão Lâm, không lẽ ông thương hoa tiếc ngọc, không nỡ để tôi lấy đồ báo thù à?" Bàn Tử hừ hừ, có chút khinh bỉ hỏi vặn lại.

"Thôi đi, Lâm gia tôi là sợ ông cầm đan dược rồi ăn luôn ấy chứ!" Lâm Nghị cạn lời nhìn Bàn Tử.

Cái gã này, lúc đáng tin thì tin được, lúc không đáng tin thì đúng là hết chỗ nói.

Nếu thật sự là đan dược trường sinh bất lão, tám phần là Bàn Tử sẽ ngứa ngáy trong lòng rồi lén lút ăn mất.

"Lão Lâm, ông coi Bàn gia tôi là loại người nào thế!

Là cái loại không biết chọn lọc sao?

Cái gì cũng tống vào mồm à?!

Vạn nhất là viên độc dược thì sao?!

Chẳng phải là tự tìm đường chết à!" Bàn Tử vỗ ngực cam đoan chắc nịch.

Trần Văn Cẩm nghe cuộc đối thoại của hai người, đôi mày thanh tú nhíu lại, thận trọng hỏi: "Lâm Nghị, lời anh nói có ý gì, chẳng lẽ đây không phải thuốc trường sinh bất lão?

Mà là độc dược chết người sao?" "Trường sinh bất lão?

Đâu có dễ dàng như vậy!" Lâm Nghị lắc đầu nói: "Viên này đúng là có công hiệu trường sinh bất lão, nhưng cô phải hiểu rằng, nếu uống vào thực sự có thể trường sinh bất lão, vậy chủ nhân ngôi mộ Uông Tàng Hải hà cớ gì phải ở lại trong ngôi mộ này?

Cấp cao của Cửu Môn sao lại phái các cô đến đây?" "Vậy đan dược này là..." Trần Văn Cẩm trong lòng có một dự cảm không lành.

"Thi Miết Đan!" Tiểu Ca nhìn đan dược trong hộp gỗ, thản nhiên nói.

"Mẹ kiếp...

Thi...

Miết...

Đan, thế chẳng phải là thuốc làm từ bọ xác sao?" Nghĩ đến đám Thi Miết dày đặc trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung lúc trước, lại còn chúng chuyên ăn xác thối, Bàn Tử lập tức cảm thấy buồn nôn kinh khủng, suýt thì nôn cả cơm tối hôm qua ra.

Nhưng Trần Văn Cẩm không cảm thấy ngạc nhiên, cô gật đầu nói: "Tôi biết đây là Thi Miết Đan, trước khi vào đây Ngô Tam Tỉnh từng đề cập rằng nếu uống phải Thi Miết Đan thứ phẩm sẽ biến thành

Huyết Thi.

Tuy nhiên, dù biến thành Huyết Thi thì đó cũng là một kiểu trường sinh khác.

Vì chúng tôi không có cách nào rời khỏi đây nên mới mạo hiểm biến thành Huyết Thi để uống viên Thi Miết Đan này!

Như vậy, dù không có thiết bị lặn vẫn có thể xuống biển mà không bị chết đuối.

Hơn nữa, chúng tôi uống Thi Miết Đan xong, hiện giờ chẳng phải vẫn chưa biến thành Huyết Thi đó sao?

Xem ra loại đan dược này đúng là thuốc trường sinh bất lão thực sự rồi." Trần Văn Cẩm kể lại sơ qua quá trình họ tiến vào mật thất này.

Trong đó bao gồm lý do họ chọn uống Thi Miết Đan, cũng như hiểu biết của họ về thuốc trường sinh bất lão.

"Chỉ là vấn đề thời gian thôi." Lâm Nghị nhún vai nói: "Năm đó người nhà họ Ngô vì làm động đến Thi Miết Vương trong Thi Miết Đan nên nhị bá của Ngô Tam Tỉnh mới biến thành Huyết Thi.

Còn các cô... một khi Thi Miết Vương trong viên thuốc các cô đã uống tỉnh lại, các cô cũng sẽ dẫm vào vết xe đổ đó.

Những Hải Hầu Tử, Cấm Bà mà chúng ta thấy trên đường vào đây, nếu tôi đoán không nhầm thì chính là kết quả sau khi chủ nhân ngôi mộ cho họ uống Thi Miết Đan." "Cho nên... tất cả chúng tôi...

đều sẽ biến thành thứ đó sao?" Nghe anh giải thích, đầu óc Trần Văn Cẩm rối như tơ vò, tư duy trở nên hỗn loạn vô cùng.

Cô vốn là người xử lý mọi việc cực kỳ bình tĩnh, trước khi uống thuốc cũng đã suy nghĩ rất nhiều.

Nhưng không ngờ kết quả lại như thế này.

“Đúng vậy!” Lâm Nghị thẳng thắn, dứt khoát đáp.

Nghe câu trả lời của anh, Trần Văn Cẩm hoàn toàn chết lặng.

“Lão Lâm, anh biết nhiều như vậy, chắc chắn cũng biết cách giải quyết vấn đề chứ?” Trần Văn Cẩm nhìn anh đầy hy vọng.

“Có!” Lâm Nghị thản nhiên nói.

“Thật sao?” Mắt Trần Văn Cẩm lóe lên tia kinh hỉ: “Vậy chúng tôi phải làm thế nào?” “Hiện tại mà nói, thời cơ chưa tới.” Lâm Nghị cũng không vội vàng lật bài ngửa với cô.

“À... tôi hiểu rồi.” Trần Văn Cẩm gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Dù sao họ cũng chỉ mới quen Lâm Nghị vài ngày.

Lúc họ hôn mê, anh cứu họ một mạng, không đâm sau lưng đã là nhân chí nghĩa tận rồi.

Giờ họ đã uống Thi Miết Đan, rơi vào bước đường này, muốn cứu mạng e rằng không hề dễ dàng.

Lâm Nghị nói vậy hiển nhiên là vì cảm thấy họ chưa xứng đáng để anh ra tay.

Nếu muốn anh ra tay, chắc chắn còn phải trả một cái giá nào đó.

Chẳng mấy chốc, những người khác cũng dần tỉnh lại.

Chương 359

Nghe Trần Văn Cẩm nói chính Lâm Nghị đã cứu mọi người, thái độ của người Cửu Môn đối với anh lập tức tốt lên rất nhiều.

Đặc biệt là Hoắc Linh, nhìn anh với ánh mắt sáng rực, còn lén lút tiến lại gần anh.

Còn về chuyện Thi Miết Đan, Trần Văn Cẩm không nhắc tới, nhóm ba người Lâm Nghị cũng không nói.

Những người khác hoàn toàn không biết gì về mối nguy hiểm của nó, tất nhiên trong đó có cả Hoắc Linh.

Xét về khía cạnh nghiêm túc, Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm không hẳn là bạn thân, cả hai chỉ là thế hệ thứ hai của Lão Cửu Môn và là những người may mắn sống sót trong chuyến đi tống táng vài năm trước mà thôi.

Thậm chí, thấy Trần Văn Cẩm và Lâm Nghị nói cười vui vẻ, Hoắc Linh còn cảm thấy hơi ghen tị.

Hễ thấy Lâm Nghị đi cùng Trần Văn Cẩm là cô ta lại tìm lý do để xen vào giữa hai người.

Sau khi mọi người tỉnh lại, hệ thống cũng tự động đả tạp.

Ngay sau đó, địa điểm đả tạp thứ bảy được cập nhật: 【Tiêu diệt nhân viên do 'Hắn' phái tới!】 Nghe thấy thông báo này, Lâm Nghị ngẩn người. 'Hắn' đã phái người vào đây rồi sao?

Nhưng nghĩ kỹ lại cốt truyện nguyên tác, sau khi Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh và Tiểu Ca hôn mê, lúc tỉnh lại họ đã ở trong căn cứ bí mật của tổ chức.

Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh thì không sao, một người trong

sáng một người trong tối thoát ra ngoài.

Còn sáu người còn lại, dường như sau này ở một địa điểm nào đó người ta đã tìm thấy thi thể của họ!

Mọi chuyện này xảy ra, người đứng sau thao túng e rằng chỉ có 'Hắn' mới có thể làm được!

Trong nguyên tác, việc mấy người bị trúng mê hương rồi phân tán ra sao, đi đến những nơi khác nhau thế nào vốn không hề được nhắc tới, trở thành một cái hố cực lớn trong truyện.

Tuy nhiên, lúc này sau khi đích thân trải nghiệm, Lâm Nghị đã có thể cảm nhận rõ ràng.

Sự tồn tại của 'Nó' ngày càng hiển hiện.

Đặc biệt là sau khi được hệ thống xác nhận, anh càng thêm khẳng định.

Mọi chuyện trong này chắc chắn là do 'Nó' giở trò.

Lần này nếu người của 'Nó' đã tới, Lâm Nghị thực sự muốn bắt lấy một tên để thẩm vấn.

Đến cả Cửu Môn hay tổ chức đó cũng chẳng thể làm rõ 'Nó' rốt cuộc là thứ gì. "Nếu mọi người đã không sao rồi, hay là chúng ta đi thôi?" Bàn Tử thấy ngoài Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh ra thì những người khác đều đã ở đây, gã bắt đầu tính chuyện nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Trường sinh bất lão đan thì gã không dám mơ tưởng nữa, nhưng số lượng lớn đồ sứ mà lão Lâm gom được từ cổ mộ tuyệt đối là một khối tài sản khổng lồ.

Gã nôn nóng muốn đổi chúng thành tiền mặt để ôm tiền đi ngủ lắm rồi. "Được!" Người của Cửu Môn cũng vui vẻ chấp nhận.

Sau khi tỉnh lại, họ đã nhận ra sự thay đổi của cơ thể.

Hiện giờ cơ thể họ, dù không dùng thiết bị lặn, vẫn có thể rời khỏi mộ dưới đáy biển này! "Mọi người muốn đi thì đi trước đi, tôi còn phải chờ xem sao." "Này, anh phát hiện ra điều gì à?" Tiểu Ca tiếp xúc với Lâm Nghị đã lâu nên cũng có hiểu biết nhất định về anh.

Lâm Nghị chọn làm vậy thì chứng tỏ trong mật thất này chắc chắn còn bí mật khác. "Hình như có người đang đi về phía chúng ta!" Lâm Nghị cũng không giấu giếm.

Sau khi hệ thống phát nhiệm vụ, anh đã tự mình cảm nhận một lượt.

Anh nhận ra ngoài mật thất này có tiếng động cơ quan bị kích hoạt.

Dù tiếng động rất nhỏ nhưng vẫn không thoát khỏi giác quan của Lâm Nghị.

Hơn nữa, rất nhanh sau đó, qua lớp tường dày, anh loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân.

Dù những bước chân này rất đều, rõ ràng là đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng Lâm Nghị vẫn nghe ra được những khác biệt tinh vi.

Nhóm người này tổng cộng có tám người!

Hơn nữa tiếng chân chạm đất cực nhẹ, chứng tỏ thân thủ và thực lực của bọn họ không hề yếu.

Sau khi Lâm Nghị nói xong, đột nhiên từ một hòn non bộ bên trái vang lên tiếng ầm ầm. "Tắt đèn!" Nghe thấy động tĩnh, Lâm Nghị lập tức ra lệnh.

Mọi người lập tức dập tắt toàn bộ ánh sáng!

Trong chớp mắt, xung quanh chìm vào bóng tối.

Theo sau một hồi tiếng nổ, hòn non bộ dịch sang trái, bên dưới lộ ra một cửa hang!

Từ trong hang phát ra mấy luồng ánh sáng đèn pin. "Hiện giờ đám người kia chắc đã bị mê hương đánh ngất rồi, chúng ta mau lên đó đưa tất cả bọn họ ra ngoài, tay chân nhanh nhẹn lên!" "Hắc, lão đại, anh cứ yên tâm đi.

Trúng phải mê hương do Lão Tổ để lại thì dù là Đại La Thần Tiên cũng phải ngủ bảy ngày bảy đêm!

Huống chi là mấy gã phàm nhân này!" "Nhớ kỹ, trong đó có mấy người phải tách riêng ra!

Những người đó phải giữ lại, có việc đại dụng!" "Biết rồi, biết rồi.

Còn những người khác thì chúng ta cứ vứt vào chỗ đó, hắc hắc." Tám người thân hình nhanh nhẹn chui ra khỏi hang.

Khi ánh đèn của họ chiếu về phía trước, nhìn thấy Lâm Nghị và mọi người đang đứng đó, tất cả đều ngẩn ra.

Mẹ kiếp!

Tình huống gì đây?

Đám người này sao lại đứng đó?

Chẳng lẽ không bị mê hương đánh gục?

Không thể nào, đó là thứ Lão Tổ để lại mà! "Không ổn, có biến, xử lý tất cả bọn họ!" Tên cầm đầu trong tám người quyết đoán ra lệnh cho những kẻ còn lại!

Chỉ thấy đám người này đều rút súng lục ra, nhắm thẳng vào mọi người chuẩn bị khai hỏa! "Chạy mau!" Khi nhìn thấy súng trong tay

bọn chúng, người của Cửu Môn sững sờ.

Đó là súng đấy!

Lúc họ vào đây căn bản không mang theo súng!

Không phải không có cách mà là không mang vào được!

Lần ra khơi này khác với đi mộ Huyết Thi, kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt!

Đừng nói là súng, ngay cả thuốc nổ cũng không có.

Đám người này lấy súng từ đâu ra? "Mẹ nó, không nói võ đức!" Bàn Tử hừ hừ.

Tất nhiên, dù đối phương có súng gã cũng không quá sợ.

Chương 360

Chẳng phải là súng thôi sao?

Trong không gian của lão Lâm có đầy!

Hơn nữa gã cũng rất tự tin vào thân thủ của mình, trong môi trường tối tăm này, đám cầm súng kia chưa chắc đã là đối thủ của Bàn gia ta! "Đã đến thì ở lại đi!" Giọng Lâm Nghị bình tĩnh thản nhiên.

Vừa dứt lời, trong tay vang lên một tràng tiếng động.

Mọi người nhìn kỹ lại, kinh hãi nhận ra đó là tám khẩu súng lục! "Hả?" Trần Văn Cẩm thấy cảnh này, thần sắc vốn đang hoảng loạn chuyển thành kinh ngạc.

Lâm Nghị chẳng phải đang nói chuyện sao?

Anh ta ra tay từ lúc nào?

Cô hoàn toàn không hề phát giác ra!

Tám tên kia cũng ngây người, không hiểu nổi tình hình cụ thể.

Chỉ cảm thấy lúc Lâm Nghị nói chuyện, có một luồng gió nhẹ thổi qua, bọn chúng chưa kịp cảm nhận gì thì súng trong tay đã biến mất.

Thậm chí tư thế cầm súng còn chưa kịp thay đổi! "Oa chà, lão Lâm, tốc độ của cậu vẫn nhanh như mọi khi nhỉ!" Bàn Tử thấy vậy thì cười ha hả.

Gã cứ tưởng sẽ là một trận ác chiến hỏa lực đầy trời, không ngờ lại là màn nghiền ép đơn phương của lão Lâm. "Chuyện này... giống như quỷ mị vậy." Tiểu Ca cũng thầm kinh ngạc.

Người khác có lẽ không thấy nhưng Bàn Tử và Tiểu Ca thì thấy

được, dù vậy cũng chỉ thấy mờ ảo chứ không rõ ràng.

Trong bóng tối, Tiểu Ca thấy thân hình Lâm Nghị như bóng ma di chuyển giữa đám người, chỉ mất vài giây đã trở về chỗ cũ.

Anh bình thường vốn rất tự tin vào bản lĩnh của mình, nhưng giờ nhìn thân pháp của Lâm Nghị cũng cảm thấy áp lực cực lớn!

Nếu Lâm Nghị ra tay với mình, mình có thể chống đỡ được bao lâu?

Người như vậy thực sự quá khủng khiếp! "Rút!" Tám tên kia mặt mày tái mét, lập tức quay người định bỏ chạy.

Nhưng khi chúng vừa quay lại, tại vị trí lối ra, người đang đứng đó lại chính là Lâm Nghị!

Quá nhanh!

Vừa rồi còn ở trước mặt, giờ đã thần kỳ xuất hiện sau lưng bọn chúng!

Đây là việc người thường có thể làm được sao?

E rằng chỉ có Lão Tổ trong truyền thuyết mới làm được? "Chết!" Tên cầm đầu ánh mắt hung ác, quát lớn một tiếng định liều mạng.

Tuy nhiên, cả tám người không ai cử động được, một lát sau, bọn chúng lần lượt đổ gục xuống đất, chết không thể chết thêm được nữa. "Hả, chuyện này... mẹ kiếp, bọn họ đối xử với bản thân ác vậy sao?" Thấy tám người đều tự sát, tất cả đều sững sờ.

Lâm Nghị lột mũ lặn của một tên ra, phát hiện người bên trong đã hoàn toàn tắt thở.

Trong đầu anh cũng vang lên tiếng thông báo đả tạp thành công.

Xem ra sự bí ẩn của 'Nó' cũng có nguyên do.

Có loại tử sĩ hễ bị bắt là tự sát thế này thì muốn bọn chúng bại lộ cũng khó. "Đinh, địa điểm đả tạp thứ tám đã làm mới!

Vị trí: Đả tạp sau khi rời khỏi cổ mộ!" Chẳng mấy chốc đã đả tạp được tám lần.

Lâm Nghị kiểm tra tám cái xác, không tìm thấy manh mối nào có giá trị.

Tuy nhiên tám kẻ này lại mang đến tám bộ thiết bị lặn.

Dù những người uống Thi Miết Đan có thể bơi lên mặt biển mà không chết đuối, nhưng có thiết bị lặn vẫn giúp họ rời khỏi đây dễ dàng hơn.

Vì cơ quan ở đây quá tinh xảo, muốn ra ngoài từ hướng khác là không khả thi.

Sự xuất hiện của tám tên này đã mang đến cho họ một lối thoát mới.

Thế là đoàn người mười một người đi theo mật đạo mà tám tên kia đã đi tới.

Mật đạo này dường như dẫn thẳng đến căn phòng đầy mê hương, đi được một lúc họ thấy một bể nước!

Rõ ràng là vào trong bể nước, chỉ cần đi xuyên qua lớp ngăn nước là có thể ra ngoài.

Mười một người mặc thiết bị lặn vào, trong đó bộ của Bàn Tử, Tiểu Ca, Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh là do Lâm Nghị cung cấp.

Phải nói là thiết bị lặn của tám tên kia còn dùng tốt hơn cả đồ mà Shirley Yang mang từ Mỹ về.

Rõ ràng mức độ chuyên nghiệp của đám người này đã đạt đến trình độ đáng sợ.

Rất nhanh, mọi người theo đường nước tiến lên, không lâu sau đã rời khỏi cổ mộ, tiến vào đại dương.

Nhìn lại cổ mộ sau lưng, ai nấy đều không khỏi bùi ngùi, sợ hãi.

Đồng thời, bảy người bao gồm cả Hoắc Linh đều cảm thấy rất vui mừng trong lòng.

Uống được thuốc trường sinh bất lão, có được cơ thể trường sinh mà vô số người mơ ước!

Lâm Nghị nhìn ngôi mộ thuyền đắm khổng lồ trước mặt.

Sau khi hệ thống tự động đả tạp, anh chép miệng, thầm nghĩ: "Ngôi cổ mộ này đúng là đồ tốt!

Giá trị tuyệt đối không nhỏ." Đồng thời, trong đầu anh vang lên tiếng hệ thống: "Đinh, địa điểm đả tạp thứ chín đã làm mới, có thể đả tạp sau khi thu hồi mộ thuyền đắm!" Đậu xanh rau má.

Hệ thống, ngươi là con giun sán trong bụng ta đấy à?

Sao ngươi biết Lâm gia ta muốn thu hồi ngôi mộ thuyền đắm này?

Lúc đầu Lâm Nghị còn chút do dự, vì thu hồi đồ vật đa phần là vật chết.

Vạn nhất trong mộ thuyền đắm còn vật sống như bánh đậu hay cấm bà thì chưa chắc đã thu hồi được.

Nghe thấy nhiệm vụ đả tạp này, trong lòng Lâm Nghị lập tức có tính toán.

Đây là một vụ làm ăn lớn!

Việc thu hồi cả một ngôi cổ mộ thì trước đây Lâm Nghị chưa từng nghĩ tới.

Nếu không phải vì ngôi mộ này xây trên thuyền thì anh cũng chẳng

nghĩ đến chuyện thu hồi cả con thuyền. "Vậy thì thu hồi thôi." Lâm Nghị giơ tay, nhắm thẳng vào ngôi mộ thuyền đắm khổng lồ.

Chương 361

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng ánh sáng trắng sữa bắn ra từ tay anh, rơi trúng con thuyền đắm trước mặt.

Sau đó lấy điểm rơi làm trung tâm, ánh sáng điên cuồng lan rộng ra xung quanh, trông giống như đang từng chút một nuốt chửng con thuyền đắm khổng lồ.

Chỉ trong nháy mắt, cả con thuyền lớn đã bị bao phủ.

Tiếp theo, quá trình thu hồi bắt đầu.

Vì mộ thuyền đắm quá lớn nên không được thu hồi trực tiếp như các vật khác mà được thu hồi dần dần từ dưới lên trên.

Ầm ầm!

Khi phần dưới cùng của mộ thuyền đắm bị thu hồi, cả con thuyền rung chuyển dữ dội.

Do đó lượng lớn nước biển tràn vào phần không gian bị biến mất, tạo thành những vòng xoáy hung dữ, khiến những người tưởng mình đã sống sót phải biến sắc mặt. "Không ổn rồi!

Cổ mộ bị sụp đổ!

Có khi dẫn tới sóng thần nhỏ đấy, mọi người mau rời khỏi đây!" "Trời ơi, quá đáng sợ!" "May mà chúng ta ra kịp, nếu không giờ đã bị chôn vùi trong đó rồi!" Người của Cửu Môn không ngoại lệ, ai nấy đều hối hả bơi về phía mặt biển.

Tuy nhiên, với thực lực của họ, sao có thể kháng cự lại sức mạnh của thiên nhiên.

Dù họ nỗ lực bơi về phía trước nhưng cuối cùng lại càng lúc càng

gần trung tâm vòng xoáy.

Bàn Tử sau chuyến đi mộ Hiến Vương đã có đầy kinh nghiệm với các dòng nước xiết.

Gã gồng hết sức bình sinh lao lên trên, chống lại áp lực của dòng nước, bơi được hơn mười mét.

Bàn Tử không lo cho Lâm Nghị, vì chút gió tanh mưa máu này chẳng thấm tháp gì với anh.

Gã hăm hở lao thẳng lên mặt nước.

Tiểu Ca thì quan tâm đến người khác hơn, vừa lo cho bản thân vừa không quên cứu những người ở gần, giúp họ giữ vững vị trí.

Còn Lâm Nghị thì bĩu môi.

Cái này làm ra động tĩnh hơi lớn rồi.

Tuy nhiên, hiện tại đang thu hồi mộ thuyền đắm, anh cũng không tiện cử động loạn.

Dù sao thảm họa nhỏ này cũng do mình gây ra, giúp được ai thì tốt nhất là nên giúp một tay.

Dù quá trình thu hồi so với bình thường là rất chậm nhưng cũng chỉ mất mười mấy giây.

Sau khi mộ thuyền đắm được thu hồi, một loạt phản ứng dây chuyền xảy ra!

Nhìn từ góc độ người thường, giống như cả ngôi cổ mộ đã sụp đổ.

Nước biển tràn vào không ngừng.

Khối lượng nước biển khổng lồ va đập dưới đáy biển khiến cả vùng đáy biển như rung chuyển.

Mọi người cảm thấy trời đất đảo lộn.

Trần Văn Cẩm nhất thời không kiểm soát được, cả người nghiêng đi rồi bị dòng nước cuốn trôi xuống đáy sâu. "Xong đời rồi!" Khoảnh khắc này Trần Văn Cẩm thấy da đầu tê dại, não bộ trống rỗng.

Dù cô đã uống Thi Miết Đan nhưng nếu bị cuốn xuống đáy biển, lỡ như dưới vòng xoáy là vực thẳm sâu hun hút thì không thể nào sống sót trở ra được.

Đúng lúc này, một bàn tay nắm lấy tay cô, khiến cơ thể cô ngừng chìm xuống.

Cô xúc động ngẩng đầu nhìn.

Chủ nhân của bàn tay này không phải ai khác chính là Lâm Nghị, người từng cứu cô! "Là anh ấy!" Lúc này Trần Văn Cẩm mới chú ý thấy Lâm Nghị đang lơ lửng giữa dòng nước biển nhưng vững như Thái Sơn, mặc cho nước biển xô đẩy thế nào, cơ thể anh vẫn không xê dịch nửa phân. "Anh ấy làm thế nào vậy?" Trần Văn Cẩm kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, không thể tưởng tượng nổi một con người sao có thể đạt đến trình độ này! "Đừng ngẩn ra nữa, rời khỏi đây trước đã." Giọng Lâm Nghị bình tĩnh, dù ở trong nước biển nhưng Trần Văn Cẩm vẫn nghe rõ như anh đang nói bên tai mình.

Cánh tay Lâm Nghị dùng lực, Trần Văn Cẩm thấy người nhẹ bẫng, được anh kéo bơi lên trên.

Bơi được một lúc, thấy Hoắc Linh còn đang vùng vẫy trong nước, anh thuận tay kéo luôn cả cô ta theo. "Anh Lâm!!" Hoắc Linh thấy Lâm Nghị cứu mình thì trong lòng vui sướng vô cùng, nhưng khi thấy tay kia của anh đang nắm lấy Trần Văn Cẩm thì lập tức thấy hơi khó chịu.

Chỉ loáng sau, Lâm Nghị bơi ngược dòng vọt lên mặt nước.

Thấy du thuyền ở đằng xa, anh bơi tới rồi dùng lực cánh tay quăng mạnh Trần Văn Cẩm lên trên.

Trần Văn Cẩm vốn đang mừng vì thoát chết, ai dè bị Lâm Nghị ném thô bạo như thế làm cô choáng váng cả người.

Ngã nặng xuống boong tàu, cô oán hận lườm Lâm Nghị một cái.

Người này sao lại thế chứ, không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào sao?!

Hoắc Linh thấy Lâm Nghị thô lỗ với Trần Văn Cẩm thì trong lòng thầm vui mừng.

Anh Lâm không ném mình, chắc là định bế mình lên đây mà, hi hi. "Cô cũng lên đó cho tôi." Nói xong, Lâm Nghị cũng chẳng nể tình mà ném luôn Hoắc Linh lên.

Sau khi ném xong, Lâm Nghị lại lặn xuống dưới sâu.

Trong làn nước tối tăm mờ mịt, lờ mờ thấy Tiểu Ca vì cứu người mà vẫn đang vật lộn bên rìa vòng xoáy.

Lâm Nghị quay lại cứu Tiểu Ca lên.

Mọi người đứng trên thuyền nhìn ra biển.

Giữa biển khơi đã xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

May mà thuyền của họ khá lớn nên mới thoát nạn.

Trở về đảo, lần đả tạp thứ chín đã tự động hoàn thành.

Nghỉ ngơi trên đảo hai ngày, bãi cát, mỹ nữ bikini, sóng biển và tắm nắng thực sự khiến người ta có cảm giác vui quên lối về.

Tiếng đả tạp lần thứ mười đã vang lên: Trở về thủ đô, lập tức đả tạp!

Ngày thứ ba, mọi người khởi hành về đất liền.

Lúc chia tay, Tiểu Ca tiến lại gần Lâm Nghị, ghé tai hỏi nhỏ: "Này, anh có quan hệ gì với Cửu Môn?" Lâm Nghị ngẩn người, đáp: "Chẳng có quan hệ gì cả.

Mạc Kim Phát Khâu chúng tôi thuộc Bắc phái, Cửu Môn bọn họ thuộc Nam phái thôi.

Sao cậu đột nhiên hỏi thế?" Tiểu Ca nhìn chằm chằm Lâm Nghị, gật đầu nói: "Tôi tin anh.

Giải Cửu gia từng nói với tôi rằng người của Cửu Môn đã tìm được một người để thay thế tôi.

Đi suốt quãng đường này tôi cứ thấy chúng ta có nhiều điểm tương đồng nên mới nghi ngờ là anh.

Nhưng anh đã nói không phải thì tôi tin anh." Lâm Nghị nhún vai cười nói: "Chuyện này cậu cứ yên tâm.

Tôi không có ý hại cậu.

Chương 362

Còn về người thay thế mà cậu nói, trong lòng tôi cũng biết đôi chút." "Ồ?

Người đó là ai?

Lợi hại không?

So với anh thì thế nào?" Tiểu Ca dồn dập hỏi.

Người của Cửu Môn đã tìm người thay thế mình thì chứng tỏ hai bên chắc chắn có liên hệ.

Tìm được người đó có lẽ sẽ khôi phục được thêm nhiều ký ức. "Người đó tên Trương Khởi Linh." "Đợi đã.

Chẳng phải tôi cũng tên Trương Khởi Linh sao?" "Ký ức của cậu vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Thực ra 'Khởi Linh' đối với gia tộc họ Trương của các cậu chỉ là một cái hiệu thôi!

Đó là danh xưng dành cho tộc trưởng Trương gia!

Vì cậu từng là tộc trưởng nên cậu có thể gọi là Trương Khởi Linh, còn người thay thế cậu vì đóng vai cậu mà trở thành tộc trưởng nên hắn cũng gọi là Trương Khởi Linh.

Tuy nhiên theo tôi biết, hắn ta vì bị phản bội trong một hoạt động của Cửu Môn nên bả vai bị sụp xuống, thế nên còn gọi là Trương Vai Sụp.

Thực lực của hắn không hề thua kém cậu đâu, và hắn cực kỳ căm thù người của Cửu Môn, nếu gặp phải người này thì cần cẩn thận." "Hóa ra là vậy." Tiểu Ca trầm tư, cuộc trò chuyện với Lâm Nghị giúp

anh biết được rất nhiều thông tin.

Nghĩa là có những chỗ Giải Cửu gia đã không nói thật với anh! "Giải Cửu gia, lão Cửu Môn... rốt cuộc bọn họ đang tính toán điều gì?" Tiểu Ca lờ mờ cảm thấy có một tấm lưới lớn đang bao trùm lấy mình.

Sau khi Tiểu Ca đi khỏi, Trần Văn Cẩm bước tới, dùng giọng nói rất dịu dàng bảo: "Lão Lâm, lần này thực sự cảm ơn anh, nếu không có anh, chúng tôi e rằng đã phơi xác ở đó rồi." Lâm Nghị chẳng mảy may để tâm: "Không sao, chuyện nhỏ thôi." Thấy Lâm Nghị phóng khoáng như vậy, Trần Văn Cẩm vui vẻ nắm tay anh nói: "Lão Lâm, nếu anh không ngại, tôi muốn mời anh gia nhập Cửu Môn chúng tôi!

Với thực lực của anh, chắc chắn có thể nổi danh trong thời gian ngắn!

Đến lúc đó, chúng ta có thể làm một đôi..." Lâm Nghị cười lắc đầu: "Cô ấy à, ngốc quá!" Trần Văn Cẩm khựng lại, ngạc nhiên hỏi: "Tôi... tôi ngốc sao?" Nếu cô thực sự ngốc thì đã bị Giải Cửu gia tráo đổi từ lâu rồi!

Sao còn sống được đến giờ?

Lâm Nghị nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Trần Văn Cẩm, gật đầu: "Cô không thực sự nghĩ Cửu Môn sẽ coi cô là người nhà đấy chứ?

Thứ họ muốn chẳng qua là bí mật trường sinh thôi!

Cô tưởng họ không biết trong mộ dưới đáy biển có đan dược trường sinh chắc?

Họ không tự đi lấy mà lại để các cô vào, cô không thực sự nghĩ họ không muốn trường sinh nên nhường cho các cô nhặt hời đấy chứ?

Giờ các cô đã uống Thi Miết Đan, cứ thế trở về thì đa phần sẽ trở thành vật thí nghiệm cho họ thôi.

Cô còn khuyên tôi gia nhập Cửu Môn, đây không phải là ngây thơ nữa mà là đầu óc có vấn đề thật đấy." Nghe Lâm Nghị phân tích, Trần Văn Cẩm có chút đờ người.

Cô luôn nghĩ mình là thủ lĩnh của thế hệ thứ hai Cửu Môn, là trụ cột không thể thiếu!

Không ngờ lại giống như một công cụ trong tay thế hệ già của Cửu Môn hơn.

Chuyện này... thực sự quá đáng sợ! "Tôi có thể cùng anh về thủ đô không?" Suy đi tính lại, Trần Văn Cẩm đột nhiên mở lời hỏi. "Cô muốn tôi bảo vệ cô à?" Lâm Nghị mỉm cười, đầy hứng thú đánh giá Trần Văn Cẩm một hồi rồi nói: "Cô nghĩ bảo vệ cô thì tôi được lợi lộc gì?" Thực ra đi suốt quãng đường, Trần Văn Cẩm luôn tính toán, chỉ là chút tính toán đó trước mặt Lâm Nghị chẳng khác gì trò con nít.

Không có lợi ích mà còn muốn chiếm tiện nghi của Lâm gia ta?

Chắc là đang mơ hão rồi. "Tôi còn chưa đủ sao?" Trần Văn Cẩm theo bản năng xáp lại gần Lâm Nghị, ý tứ bày tỏ rất rõ ràng. "Không đủ." Lâm Nghị không hề lay chuyển, thản nhiên đáp: "Nói thật, những người phụ nữ đẹp hơn cô, dáng chuẩn hơn cô tôi gặp nhiều rồi.

Thế nên với cô, tôi cũng không mấy hứng thú." Nghe Lâm Nghị nói không hứng thú với mình, Trần Văn Cẩm nghiến răng, hận không thể cắn anh một cái.

Tên khốn, tên khốn!

Nói chuyện có nhất thiết phải thẳng thừng thế không.

Tôi cũng cần mặt mũi chứ.

Thật là cầm thú! "Hừ, Lâm Nghị, chúng ta cứ chờ xem!

Tôi nhất định sẽ khiến anh thấy tôi xứng đáng để anh giúp đỡ!"

Trần Văn Cẩm dùng giọng điệu hung dữ nói.

Nghe nửa câu đầu cứ tưởng cô sắp nổi đóa, kết quả... chỉ có vậy thôi sao? "Được thôi, vậy cô cố lên." Trần Văn Cẩm hừ nhẹ hai tiếng rồi bỏ đi.

Cô biết sau khi uống Thi Miết Đan, những di chứng nghiêm trọng đó có lẽ chỉ có Lâm Nghị mới giúp cô giải quyết được!

Ngoài anh ra thì chẳng còn cách nào khác!

Cửu Môn?

Đúng như lời Lâm Nghị nói, e rằng họ sẽ nhốt cô lại để nghiên cứu mất!

Sau khi Trần Văn Cẩm đi, Hoắc Linh lại đến nói vài câu vớ vẩn, rồi những người khác của Cửu Môn cũng lần lượt qua chào tạm biệt Lâm Nghị.

Tề Vũ bước tới trước mặt Lâm Nghị, chắp tay nói: "Lâm huynh, chuyến đi Tây Sa lần này đa tạ anh, nếu không chúng tôi e rằng đều táng mạng trong đó rồi." Lâm Nghị đánh giá Tề Vũ một lượt.

Người này anh có ấn tượng!

Trong Đạo Mộ Bút Ký, kẻ này là một nhân vật huyền thoại, cực kỳ tà môn!

Mọi người đều công nhận ngoại hình của hắn giống hệt nhân vật chính Ngô Tà.

Có rất nhiều lý do đưa ra nhưng đều không giải thích nổi điểm này!

Quan trọng là người này rõ ràng đã uống Thi Miết Đan nhưng lại không biến thành quái vật như Trần Văn Cẩm hay Hoắc Linh.

Hắn cũng không bị đưa đến nơi đó, mà sau này vẫn hoạt động cực

kỳ năng nổ!

Có người nói đó là kế sách của Ngô Lão Cẩu, khiến người của Uông Tàng Hải lầm tưởng Tề Vũ chính là Ngô Tà.

Nhưng điều này rõ ràng không thông, tuổi tác của hai người rành rành ra đó, người của Uông Tàng Hải có ngu đến mức đó không?

Trừ phi Tề Vũ cũng có thể trường sinh bất lão!

Một người như vậy mà chịu làm vật thế thân cho Ngô Tà sao?

Hoàn toàn không giải thích nổi.

Rất nhiều độc giả cũng không thể giải thích điểm này.

Chương 363

Giải thích duy nhất chính là... có lẽ đây là bàn tay của kẻ đứng sau thao túng! 'Nó', tổ chức bí ẩn của Uông Tàng Hải.

Một tổ chức thần bí như vậy mà trong Cửu Môn không có người của chúng thì Lâm Nghị không tin.

Vậy thì người có khả năng nhất trong Cửu Môn chính là Tề Vũ! "Nếu tôi không ra tay, tôi nghĩ Tề huynh cũng sẽ không sao chứ?" Nghe Lâm Nghị hỏi, Tề Vũ chỉ cười nhạt, không trả lời trực tiếp mà chắp tay cười nói: "Lâm huynh, sau này có duyên chúng ta gặp lại!" Nói xong, Tề Vũ liền rời đi. "Đừng để tôi tóm được." Lâm Nghị không ra tay bắt Tề Vũ.

Một là không có lý do để bắt, hai là nếu hắn thực sự là nội ứng của 'Nó', có lẽ mình còn có thể thả dây dài câu cá lớn.

Còn về Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn, đến giờ hai người này vẫn chưa lộ diện. "Nhưng nếu muốn có được Xà Mi Đồng Ngư, Ngô Tam Tỉnh chắc chắn còn phải đến tìm mình." Lâm Nghị không vội.

Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn mất tích một phần là kế hoạch của hai người, mặt khác có lẽ họ đã phát hiện ra điều gì đó.

Ví dụ như trong mộ dưới đáy biển Tây Sa này đáng lẽ phải có một con Xà Mi Đồng Ngư, tiếc là đi suốt cả quãng đường anh vẫn chưa thấy.

Khả năng lớn nhất là nó đã rơi vào tay Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn.

Xà Mi Đồng Ngư là vật theo bộ, giờ mình đã có một con từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, chắc hẳn sau khi có được con ở Tây Sa, Ngô

Tam Tỉnh và đồng bọn đã nhận ra điều gì đó.

Mồi đã thả, giờ chỉ việc chờ cá cắn câu thôi.

Lâm Nghị cùng Bàn Tử lái xe về thủ đô.

Sau khi về tới nơi, hệ thống tự động báo đả tạp. "Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ nhánh Tây Sa Hải Đế Mộ, phần thưởng: Có thể tùy ý chọn một sinh vật để điều khiển bằng Ngự Trùng Thuật!" "Được đấy, được đấy." Lâm Nghị hài lòng gật đầu.

Anh lấy viên Thi Miết Đan ra, bóp nhẹ khiến lớp vỏ vỡ ra, lộ ra con Thi Miết Vương đỏ tươi bên trong!

Tuy nhiên lúc này con Thi Miết Vương vẫn chưa tỉnh lại. "Xem ra viên Thi Miết Đan này cũng thuộc loại khá thành công." Chất lượng Thi Miết Đan có sự khác biệt, dẫn đến ảnh hưởng cũng khác nhau.

Loại kém chất lượng thì Thi Miết Vương bên trong sẽ tỉnh lại sớm, gây ra thảm án như nhà họ Ngô, khiến nhị bá của Ngô Tam Tỉnh biến thành Huyết Thi.

Loại trung bình chắc là loại mà Trần Văn Cẩm và đồng bọn đã uống, cũng chính là loại anh vừa bóp nát đây.

Uống vào cơ thể sẽ từ từ biến thành quái vật.

Rốt cuộc là biến thành Cấm bà, Hải hầu tử hay thứ gì khác thì chắc là do sự biến đổi tinh vi bên trong viên đan.

Loại thượng đẳng nhất chắc là viên mà Chu Mục Vương đã uống!

Dù sao đó cũng là quà Tây Vương Mẫu tặng ông ta.

Theo Lâm Nghị biết, Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu có tư tình, để người yêu trường sinh, chắc chắn bà ta sẽ tặng ông ta loại Thi Miết Đan tốt nhất. "Hệ thống, có thể giúp ta trực tiếp khống chế con Thi Miết Vương này không?" Lâm Nghị hỏi trong lòng. "Báo cáo ký

chủ, con Thi Miết Vương này đang ở trạng thái giả chết, không thể trực tiếp khống chế.

Trừ phi... ngài tốn 10.000 điểm đạo mộ để đánh thức nó!" 10.000 điểm?

Mẹ kiếp, hệ thống, ngươi ác quá đấy!

Mở mồm là đòi một vạn, đúng là sư tử ngoạm!

Tuy nhiên, Lâm Nghị chẳng chút do dự đáp: "Đánh thức nó cho ta!" Không vì gì khác, đơn giản vì Lâm gia ta nhiều điểm đạo mộ!

Nhiều điểm thì có quyền phung phí, không được sao?

Chuyến đi Tây Sa này anh đã hốt trọn ổ của Uông Tàng Hải, một lần nhận được tới 15 vạn điểm đạo mộ!

Cộng thêm linh tinh và số dư trước đó, hiện giờ điểm đạo mộ của anh đã lên tới 20 vạn!

Chậc chậc, con số này nếu là trước đây thì đúng là con số thiên văn!

Nhưng giờ thì chỉ là muỗi thôi.

Hiện giờ võ học của anh cơ bản đều đã đạt cấp tối đa!

Thần cấp Long Tượng Bàn Nhược Công, mỗi lần thăng cấp cần hơn 20 vạn điểm rất nhiều!

Tuy nhiên thứ anh cần làm lúc này không phải là thăng cấp cái đó.

Cảnh giới võ học của anh đã đạt Tiên Thiên, nhưng cảnh giới tu hành vẫn còn thiếu hụt nhiều, chưa thể bắc Thần Kiều, càng đừng nói đến tu thành Thần Tàng.

Cứ dùng 20 vạn điểm này xem có bắc được Thần Kiều không đã.

Có Thần Kiều là anh sẽ có khả năng ngự vật!

Phi kiếm giết người cách trăm mét, lấy đồ trong túi như chơi! "Đinh, tiêu hao 10.000 điểm đạo mộ, Thi Miết Vương đã tỉnh lại." Ngay khi tiếng hệ thống dứt, con Thi Miết Vương ngủ say hai ngàn năm đã tỉnh giấc.

Nó chậm rãi vỗ cánh, vươn mình, khi thấy Lâm Nghị liền lộ ra hàm răng hung tợn!

Cạch!

Không nói hai lời, nó cắn thẳng vào ngón tay Lâm Nghị. "Cái thứ nhỏ bé này, tính khí cũng gớm nhỉ!" Lâm Nghị vận chuyển Kỳ Lân huyết mạch xua tan độc tính, dùng hai ngón tay kẹp lấy con Thi Miết Vương. "Xì!" Thi Miết Vương quào quào mấy cái chân đỏ tươi, nhe răng trợn mắt với Lâm Nghị, hung hăng hiên ngang vô cùng. "Hệ thống, ra tay đi!" "Rõ.

Đang tiến hành khống chế Thi Miết Vương." "Đinh, chúc mừng ký chủ đã khống chế thành công Thi Miết Vương bằng Ngự Trùng Thuật!" Khoảnh khắc tiếng hệ thống dứt, Lâm Nghị cảm thấy giữa mình và Thi Miết Vương có một sợi dây liên kết vô hình.

Thậm chí còn rõ ràng hơn cả liên kết với Tiểu Đoàn Đoàn! "Nhóc con, còn hung hăng nữa không?" Lâm Nghị buông tay, chỉ thấy con Thi Miết Vương vỗ cánh bay vòng quanh anh, cuối cùng đậu lại trên vai, ngoan ngoãn nằm im, co người lại thành một cục tròn. "Đừng ngủ nữa!

Ngủ nữa là ta vứt đi đấy!" Thi Miết Vương dường như hiểu lời Lâm Nghị, cơ thể bật dậy, vỗ cánh tinh thần phấn chấn bay đi bay lại trước mặt anh. "Thế còn nghe được.

Vậy đi, đi theo ta thì cũng phải có cái tên chứ?

Sau này mày tên là Tiểu Hồng nhé!" Thi Miết Vương: ". . ." Nó

nhìn Lâm Nghị đầy ủy khuất.

Sao, mày bảo mày là giống đực, tên Tiểu Hồng nghe ẻo lả quá à?

Chương 364

Cũng đúng.

Thế để ta thiến mày luôn nhé, như vậy trong lòng mày chắc sẽ thấy cân bằng hơn.

Bộp.

Thi Miết Vương mềm nhũn người, rơi bịch xuống bàn, có cảm giác như cơ thể vừa bị rút cạn linh hồn.

Sau đó Lâm Nghị ném nó vào nhẫn không gian cho làm bạn với Tiểu Đoàn Đoàn.

Tiểu Đoàn Đoàn nghe nói có bạn mới thì hào hứng lắm, nhưng thấy là một tên tí hon thì lập tức mất hứng.

Lúc này Tiểu Đoàn Đoàn ngày ngày ăn ngon uống tốt, đã lớn bằng con bê con rồi!

Loại như Thi Miết Vương thì nó một chân dẫm chết cả đống.

Hơn nữa lớp mai của nó cực kỳ cứng, Thi Miết Vương hoàn toàn không có cách nào phá phòng thủ của nó.

Nó giơ cái vuốt to đùng ra điểm vào cái đầu nhỏ của Thi Miết Vương, như muốn nói: "Bà đây mới là thú cưng chủ nhân yêu nhất!

Có bà ở đây, mày có chết cũng chỉ được làm phận em út thôi!" Khiến con Thi Miết Vương sợ tới mức run lẩy bẩy, sơ sẩy một cái là lại co tròn lại thành một cái cầu.

Nói xong, Tiểu Đoàn Đoàn nằm bò ra ngủ mất.

Một lát sau, nó trở mình, thân hình đồ sộ đè nghiến lên người Tiểu Hồng.

Rắc!

Tiểu Hồng trực tiếp bị nó đè bẹp dí!

Tiểu Đoàn Đoàn cảm thấy có gì đó sai sai, lười biếng đứng dậy, nhìn thấy Tiểu Hồng đã 'hy sinh', khuôn mặt nó nghệt ra đầy mộng mị.

Mình... mình không cố ý mà!

Tuyệt đối không cố ý!

Giờ phải làm sao đây?

Nó là sủng vật mới của chủ nhân mà.

Nếu chủ nhân biết mình đè chết nó, liệu có ghét mình không?

A a a a!

Đừng mà!

Ngươi tỉnh lại đi!

Tiểu Đoàn Đoàn lấy vuốt chọc chọc vào người Tiểu Hồng.

Phụt một tiếng, Tiểu Hồng bé tẹo bị nó vô tình đâm xuyên thấu luôn.

Ô ô ô, sao ngươi lại yếu ớt thế này.

Phen này là hết cứu thật rồi.

Ôi trời ơi, mình phải làm sao bây giờ?

Mình...

à!

Nghĩ đến đây, Tiểu Đoàn Đoàn thò lưỡi ra một cái, nuốt chửng Tiểu Hồng vào bụng.

Hi hi, thế này thì khi chủ nhân hỏi đến, mình cứ bảo là không biết nó chạy đi đâu rồi!

Thật là thông minh quá đi, ngủ tiếp thôi.

Lâm Nghị đang ăn cơm, đột nhiên cảm giác được liên kết nội tại với Thi Miết Vương đã bị cắt đứt.

"Chuyện gì thế này?

Chết rồi à?" Lâm Nghị khẽ nhíu mày, tâm niệm vừa động, anh đã tiến vào trong nhẫn không gian.

"Đoàn Đoàn, Tiểu Hồng đâu rồi?" "Ngô?" Tiểu Đoàn Đoàn giả vờ như vừa mới tỉnh ngủ, mắt nhắm mắt mở, vẻ mặt ngơ ngác: "Em không biết, không phải nó ở đây sao?" "Cậu thành thật khai báo cho tôi, nó ở trong này, không thể nào chạy ra ngoài được." Lâm Nghị nhìn chằm chằm Tiểu Đoàn Đoàn, giao tiếp với nó qua tâm thức.

"Em... em... không biết thật mà.

À, em nhớ ra rồi!

Em cảm thấy có cái gì đó mắc vào kẽ răng, chắc là nó đấy." Tiểu Đoàn Đoàn thấy Lâm Nghị không tin lời mình bịa ra, đột nhiên não nảy số, mở miệng nói liều.

"Cậu... cậu ăn thịt nó rồi à?!" Lâm Nghị giật mình, nghiêm giọng chất vấn.

Thấy Lâm Nghị lớn tiếng, Tiểu Đoàn Đoàn hoảng loạn tột độ, sợ đến mức khóc thét lên.

"Ô ô ô... em cũng không biết nữa, em đang ngủ thì trở mình đè chết nó, sợ chủ nhân phạt nên mới ăn luôn.

Em sai rồi, chủ nhân, xin lỗi anh, ô ô ô." "Cậu...!" Lâm Nghị cạn lời, lườm Tiểu Đoàn Đoàn một cái.

Thật là hết nói nổi!

Dĩ nhiên anh không thực sự trách mắng Tiểu Đoàn Đoàn, dù sao nó

cũng do một tay anh nuôi lớn, không giống như Tiểu Hồng.

Mục đích kiểm soát Tiểu Hồng chỉ là để điều khiển đàn thi miết trong cổ mộ dễ dàng hơn thôi!

Tiểu Hồng chết thì thôi, tổn thất cùng lắm chỉ là một ít điểm đạo mộ.

Nhưng Tiểu Đoàn Đoàn ăn Thi Miết Vương, chẳng khác nào uống phải loại thuốc độc liều cao cả!

Không chừng nó sẽ biến thành thứ gì đó giống như Huyết Thi mất.

"Chủ nhân, em biết lỗi rồi, lần sau Đoàn Đoàn không dám nữa đâu." Tiểu Đoàn Đoàn lấy mông dụi dụi vào người Lâm Nghị, nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương.

Lâm Nghị quan tâm hỏi: "Cậu có thấy gì bất thường không?

Trong người có chỗ nào khó chịu không?" Tiểu Đoàn Đoàn vội lắc đầu nói: "Không... không có.

Chỉ là... nó hơi khó ăn thôi." Lâm Nghị mở Âm Dương Nhãn, quan sát tình hình bên trong cơ thể Tiểu Đoàn Đoàn.

Anh kinh ngạc phát hiện, độc tố của Thi Miết Vương lại đang từng chút một dung hợp với huyết mạch của Tiểu Đoàn Đoàn, trở thành một phần của cơ thể nó!

Chứ không phải thôn phệ cơ thể nó để biến nó thành Huyết Thi.

"Cái này...

Chương 365

Trường Sinh Thể?!" Trong mắt Lâm Nghị lóe lên một tia kinh hỉ.

Thi Miết Đan sở dĩ có thể giúp người ta trường sinh là vì độc tố của Thi Miết Vương có thể kích thích nhục thân, từ đó đạt được trường sinh bất lão!

Tuy nhiên, vì nó đi kèm với tác dụng phụ cực kỳ nghiêm trọng, nên muốn thực sự trường sinh cần những bước cực kỳ phức tạp.

Nhưng Tiểu Đoàn Đoàn dường như lại khác.

Bản thân nó đã là biến dị của biến dị.

Mẹ của nó là giống biến dị, còn nó thì đã xảy ra biến dị lần thứ hai!

Cộng thêm việc anh cho nó ăn đủ loại linh đan diệu dược, giờ chẳng biết nó đã tiến hóa thành cái thứ gì rồi.

Nay vô tình ăn phải Thi Miết Vương, không những không sao mà còn trong họa đắc phúc, có khả năng trở thành Trường Sinh Thể hiếm thấy!

Chậc chậc chậc.

"Hay lắm!

Giờ tôi còn biết nói gì nữa đây?" Trên mặt Lâm Nghị hiện lên nụ cười nhẹ.

Tuy nhiên, để biết chắc chắn có vấn đề gì hay không, vẫn cần phải quan sát thêm một thời gian nữa.

Khi Lâm Nghị rời khỏi nhẫn không gian, trong đầu anh vang lên tiếng của hệ thống.

“Đinh!

Kiểm tra thấy sinh vật mà ký chủ lựa chọn điều khiển đã tử vong ngoài ý muốn trong thời gian bảo vệ, do đó ký chủ có thể chọn lại một loại sinh vật khác để điều khiển!” “A!” Còn có cả thao tác này sao?

Tử vong ngoài ý muốn trong thời gian bảo vệ thì được chọn lại.

Hay thật đấy!

“Thời gian bảo vệ là bao lâu?

Có giống kiểu 7 ngày trả hàng không cần lý do không?” Hệ thống: “Thời gian bảo vệ là 1 ngày!

Cơ hội lựa chọn là 3 lần, hiện tại ký chủ đã sử dụng một lần, nên chỉ còn lại 2 lần chọn lại!” “Sau này tôi mới chọn có được không?” “Được!” “Hóa ra là vậy!

Hiểu rồi.” Lâm Nghị mỉm cười, không vội vàng chọn điều khiển Thi Miết Vương lần nữa.

Trần Văn Cẩm đưa cho anh ba viên Thi Miết Đan, anh tuy chưa dùng nhưng vẫn luôn mang theo bên người.

Việc lựa chọn này cực kỳ quan trọng!

Thử nghĩ mà xem, nếu sau này gặp phải thứ gì đó như Bất Tử Trùng của dòng họ Hoắc, có cơ hội trực tiếp điều khiển thì sẽ kiểm soát được ngay lập tức!

Như vậy mọi chuyện sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Thậm chí có thể điều khiển đối phương tự sát!

Sau khi nó chết, mình lại được chọn sinh vật khác.

Quá hoàn mỹ!

Có hệ thống đúng là sướng thật.

Sau đó, Lâm Nghị tiêu tốn 15 vạn điểm đạo mộ để thăng cấp tu vi lên Thần Kiều Cảnh!

Sau khi bắc được Thần Kiều, huyết mạch Kỳ Lân của anh cũng được khai phá thêm một phần.

Lâm Nghị lờ mờ cảm thấy, chỉ cần đủ thời gian, anh có khả năng tiến hành thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân lần thứ hai!

Một khi huyết mạch Kỳ Lân thức tỉnh lần hai, nó sẽ sở hữu sức mạnh đáng sợ đủ để hủy thiên diệt địa.

Đến ngày thứ ba sau khi trở về thủ đô, Lão Hồ từ bên ngoài về, đi cùng anh ấy còn có một người khác!

Người này để tóc đầu đinh, mắt tam giác, sống mũi cao, đeo kính và đeo khuyên tai, nói chuyện còn mắc tật nói lắp, một câu có thể lặp lại thành mười mấy câu.

Người này còn có một họ rất đặc biệt: họ Giải!

Đúng vậy, chính là họ Giải trong nhà Giải Liên Hoàn, Giải Cửu Gia!

Hơn nữa anh ta còn có một cái tên rất đặc trưng: Giải Dương!

Cái tên này rất giống với một người trong ký ức của Lâm Nghị: Giải Tử Dương, bạn nối khố của Ngô Tà trong Đạo Mộ Bút Ký!

Theo lời Lão Hồ, Giải Dương từng đi lính cùng anh ấy, mọi người đều thân thiết gọi là Lão Dương.

Sau này Lão Hồ đi Vân Nam, còn Giải Dương thì về quê.

Lão Dương, ngay cả cách xưng hô cũng rất giống!

Giải Tử Dương trong Đạo Mộ Bút Ký cũng được gọi là Lão Dương!

Tuy nhiên, thông tin về thân thế của Giải Tử Dương không nhiều, chỉ biết là bạn nối khố của Ngô Tà, còn cha mẹ là ai thì hoàn toàn mù tịt.

Chẳng lẽ vị Giải Dương này là bố của Giải Tử Dương?

Không thể nào?

Phi lý thế sao?

Khi nhìn thấy Lão Dương, ánh mắt Lâm Nghị lập tức dừng lại ở chiếc khuyên tai trên tai anh ta!

Chiếc khuyên tai đó hình vuông, chỉ to bằng đầu ngón tay út.

Người khác nhìn vào chắc chỉ tưởng là hàng rẻ tiền mua ngoài vỉa hè vài đồng một đôi.

Nhưng Lâm Nghị vừa nhìn đã phát hiện ra, đây thực chất là một chiếc chuông lục giác.

Bất kể hình dáng, màu sắc, trừ việc nhỏ hơn một chút ra, nó y hệt những chiếc chuông là vật cộng sinh treo trên đuôi thi miết mà anh đã thấy trong hang xác.

Theo mô tả của Lão Hồ, chuyến này anh ấy đã gặp được Trương Doanh Xuyên, hậu duệ của tổ sư gia Mạc Kim Trương Tam Liên Tử!

Người này tinh thông thuật chiêm tinh bói toán.

Qua tính toán của ông ta, họ cần phải đi về phía Tây mới có một tia sinh cơ.

Điều này khá khớp với những gì Lâm Nghị đã nói.

Tuy nhiên, vì đi ngang qua quê hương của người bạn cũ Giải Dương nên Lão Hồ đã ghé thăm.

Kết quả là từ miệng Giải Dương, anh ấy biết được thông tin về

một ngôi mộ lớn!

Ở vùng Tần Lĩnh, Lão Dương và anh họ của anh ta đã phát hiện ra một cây thanh đồng khổng lồ, to lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Trong ngôi mộ đó, họ tìm thấy vài cái hũ, nhưng vì thứ đó quá tà môn nên họ không dám vào sâu, chỉ mang hũ về bán.

Kết quả là sau khi về, người anh họ kia gặp vấn đề, cả người cứ lầm bầm lầm bầm, sau đó thì điên hẳn.

Theo lời anh ta, chiếc khuyên tai đang đeo cũng là lấy được từ trong Cây Thần Tần Lĩnh đó.

Mấy năm trôi qua, vốn dĩ anh ta không muốn nhắc lại chuyện này, nhưng sau khi gặp Lão Hồ, nghe Lão Hồ kể về những trải nghiệm thần kỳ của ba anh em, Lão Dương lại nảy ra ý định quay lại Cây Thần Tần Lĩnh.

Hai người tâm đầu ý hợp, bàn bạc đi Tần Lĩnh một chuyến để 'xử' cái cây thần đó!

Thế là Lão Hồ đưa Lão Dương về thủ đô để bàn bạc với Lâm Nghị.

Chương 366

Lâm Nghị đầy hứng thú nghe họ kể, trong lòng cũng thầm suy tính.

Nếu anh nhớ không lầm, trong Đạo Mộ Bút Ký, Lão Dương muốn mượn sức mạnh thần bí của Cây Thần Tần Lĩnh để hồi sinh mẹ mình.

Nhưng Lão Dương trước mặt này có khả năng là bố của Lão Dương kia, vậy anh ta muốn đến Cây Thần Tần Lĩnh để làm gì?

Nếu nói chỉ đơn thuần là đổ đấu, Lâm Nghị hoàn toàn không tin.

Người của Cửu Môn, cho dù là bàng hệ, thì trong lòng cũng luôn phải giữ thái độ nghi ngờ.

"Cái khuyên tai này, anh có thể cho tôi xem một chút được không?" Lâm Nghị nhìn chiếc khuyên tai của Lão Dương và hỏi.

Nghe Lâm Nghị muốn xem khuyên tai, mắt Lão Dương sáng lên, tháo nó xuống ngay lập tức.

"Lâm huynh đệ, giờ tôi chỉ còn chút gia tài này thôi!

Cậu xem hộ tôi xem có nhìn ra lai lịch gì không, nó thuộc niên đại nào?

Vạn Bảo Các của các cậu có thu mua không?" Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi gật đầu: "Thứ này không tệ, anh lại là bạn chiến đấu của Lão Hồ, tôi cũng không nói thách, chiếc khuyên tai nhỏ này tôi mua lại một vạn, anh thấy thế nào?" "Một... một vạn?" Lão Dương giật mình, suýt chút nữa phun cả ngụm trà trong miệng ra.

Anh ta nằm mơ cũng không ngờ chiếc khuyên tai nhỏ lấy từ Cây Thần Tần Lĩnh lại đáng giá đến thế!

Lão Hồ cũng ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị.

Chiếc khuyên tai này anh cũng đã xem qua, chỉ là đồ thanh đồng bình thường, lại còn rất nhỏ, đừng nói là một vạn, năm nghìn chắc cũng chẳng ai mua.

"Chẳng lẽ Lão Lâm nhìn ra được điều gì bí ẩn ở chiếc khuyên tai này?" "Tốt quá, Lâm huynh đệ đúng là đại ông chủ, mở miệng ra là khác hẳn!" Lão Dương hớn hở đưa chiếc khuyên tai cho Lâm Nghị.

Lâm Nghị bảo Hồng Cô Nương đi lấy tiền cho Lão Dương.

Giờ đây Vạn Bảo Các đã không còn như xưa.

Chuyến đi mộ dưới đáy biển, Lâm Nghị gần như đã gom sạch toàn bộ đồ sứ mà anh nhìn thấy!

Còn có cả tấm nắp quan tài bằng ngọc khổng lồ kia nữa.

Những thứ này nếu bán hết, ước chừng cũng phải được mấy chục triệu!

Đồ sứ đó đều là đồ thời Minh, toàn là gốm thanh hoa do chính tay Uông Tàng Hải dày công chế tác!

Đồ sứ thời Minh tồn tại trên đời rất ít, tính nghệ thuật cực cao, giá trị có thể không bằng đồ thời Thành Hóa nhưng tuyệt đối không kém cạnh!

Hơn nữa đồ sứ của anh đều gần như hoàn hảo không tì vết.

Một chiếc bình thanh hoa loại trung bình bán mấy trăm nghìn là chuyện bình thường!

Lần này anh mang ra ít nhất cũng vài chục món.

Cho nên, một vạn tệ ấy mà... chỉ là chuyện nhỏ.

Sau bữa cơm, Lâm Nghị cho người sắp xếp chỗ ở cho Lão Dương.

“Lão Lâm, chiếc khuyên tai này có bí mật gì à?” Lão Hồ nghi hoặc nhìn Lâm Nghị.

“Ừm.” Lâm Nghị gật đầu nói: “Cái khuyên tai này không đơn giản đâu, thậm chí có thể nói là cực kỳ tà môn!

Tôi từng thấy một cái tương tự, có thể phát ra âm thanh mê hoặc lòng người.” “Còn phát ra tiếng được ư?

Nhưng bình thường tôi có nghe thấy nó kêu gì đâu.” Lão Hồ càng thêm khó hiểu.

Lâm Nghị lấy một chiếc tăm, thọc vào cái 'khuyên tai', khều đống tạp chất bên trong ra.

Bên trong chiếc khuyên tai này đã bị nhựa thông bít kín, nên bình thường không thể phát ra tiếng động.

Sau đó, Lâm Nghị khẽ lắc chiếc chuông lục giác, một âm thanh truyền ra, lọt vào tai Lâm Nghị và Lão Hồ.

Lão Hồ lập tức nhận ra, trong khoảnh khắc đó, anh có cảm giác như rơi vào ảo giác.

Nhưng cũng chỉ là thoáng qua, anh nhanh chóng khôi phục lại tinh thần.

Đến anh còn như vậy, nếu là người bình thường, e rằng sẽ bị mê hoặc thật!

Lão Hồ kinh ngạc nhìn chiếc chuông lục giác: “Cái chuông này sao tà môn thế?” Lâm Nghị bèn đem những trải nghiệm ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mộ dưới đáy biển Tây Sa đại loại kể qua một lượt cho Lão Hồ nghe.

Sau đó anh lấy miếng Xà Mi Đồng Ngư trong tay ra cho Lão Hồ xem.

“Nếu tôi đoán không lầm thì cây thần thanh đồng này có mối liên hệ thần bí với Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn.

Chúng ta có lẽ có thể tìm được bí mật về trường sinh ở đó.

Hoặc biết đâu còn giúp các ông giải trừ lời nguyền không chừng.” Lời nguyền là do Xà Thần để lại nơi sâu nhất trong Quỷ Động, còn pháp trường sinh của Thanh Đồng Môn là do Tây Vương Mẫu để lại.

Hai thứ này đều có điểm chung.

Đó là Rắn!

Tây Vương Mẫu là thân người đuôi rắn, còn đuôi rắn cụ thể trông thế nào thì Lâm Nghị chưa rõ, nhưng chắc chắn là rắn thì không sai được.

Giữa hai cái này có mối liên hệ gì không?

Pháp trường sinh của Tây Vương Mẫu có thể giúp người trúng lời nguyền Xà Thần trường sinh không?

Trong ký ức của Nữ Vương, tại sao lại cần Mộc Trần Châu và Vẫn Ngọc – hai loại bảo vật trường sinh này mới có thể phục sinh và vĩnh sinh?

Có lẽ Nữ Vương, cũng chính là Quỷ Mẫu của Ma Quốc, biết được bí mật trong đó!

Dù sao Ma Quốc cũng ở núi Côn Luân, mà Tây Vương Mẫu cũng ở núi Côn Luân.

Tuy đây vốn là hai bộ truyện khác nhau, nhưng giờ đây chúng đang thực sự diễn ra trong thế giới này!

Giữa hai bên có lẽ thực sự tồn tại một khả năng nào đó.

Ngày hôm sau, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng của hệ thống.

“Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ nhánh Cây Thần Tần Lĩnh, phần thưởng: hai viên Hóa Hình Đan, một lần trao đổi vật phẩm, có tiếp nhận không?” Ồ?

Hóa Hình Đan thì tôi biết.

Cái này là cho Tiểu Đoàn Đoàn ăn.

Kể từ sau vụ Nộ Tình Tương Tây, Tiểu Đoàn Đoàn ăn một viên Hóa Hình Đan xong thì chỉ hóa hình được mỗi cái mông to, đến tận bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì thêm.

Nay cuối cùng cũng có rồi!

Mà lại còn là hai viên một lúc.

Đoàn Đoàn đáng yêu của tôi cuối cùng cũng có thể hóa hình rồi sao?

Phần thưởng thứ hai, trao đổi vật phẩm, có chút ngoài dự kiến.

Sau khi xem chi tiết, Lâm Nghị mới hiểu sơ qua.

Nói đơn giản là anh có thể dùng bất kỳ vật phẩm nào để trao đổi vật phẩm với bất kỳ ai trên thế giới!

Chương 367

“Vãi, tuy chỉ có một lần, nhưng nếu mình có cơ hội này, chẳng phải có thể đổi lấy Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu sao?

Mà lại còn là bất kỳ vật phẩm nào?

Dùng một cuộn giấy vệ sinh cũng được hả?” “Tiếp nhận chứ.” Nhiệm vụ đến rồi, không nhận thì đợi đến bao giờ?

“Đinh!

Đã tiếp nhận nhiệm vụ nhánh Cây Thần Tần Lĩnh, đang thực hiện.” Sau đó, Lâm Nghị bảo Lão Hồ bàn bạc với Lão Dương về việc đi Tần Lĩnh, quy hoạch lộ trình đến Cây Thần Tần Lĩnh.

Theo lời Lão Dương, anh ta đã để lại ký hiệu trong ngôi mộ cổ đó, và cái ký hiệu đó dù qua bao nhiêu năm vẫn được bảo tồn hoàn hảo.

Anh ta còn nổ rằng dù có qua ba mươi năm nữa thì ký hiệu đó cũng không biến mất.

Dĩ nhiên, tuy Lão Hồ và Lão Dương là bạn chiến đấu nhưng Lão Dương vẫn chọn cách tính toán rạch ròi!

Minh khí đào được sẽ chia đôi!

Lâm Nghị, Lão Hồ, Bàn Tử... tổng cộng lấy năm phần.

Còn một mình Lão Dương lấy năm phần!

Lúc đó suýt nữa thì Lão Hồ tức nghẹn.

Cái thằng Lão Dương này cũng dám đòi thật!

Tuy nhiên, Lâm Nghị vẫn đồng ý.

Dù sao thì ai cũng biết anh có thể kết nối với không gian hư số,

Lão Dương chỉ bằng một đôi tay thì mang được bao nhiêu bảo bối?

Chia đôi á?

Mơ đi!

Nghỉ ngơi hai ngày, chuẩn bị kỹ lưỡng xong xuôi, nhóm bốn người xuất phát.

Hồi trước họ đi Long Lĩnh quả thực là vất vả không ít, khó khăn chồng chất.

Hết đi tàu hỏa lại đến xe khách, rồi còn phải đi thuyền.

Đúng là làm người ta nản lòng.

Lần này thì khác rồi.

Anh em giờ có tiền rồi.

Còn mua cả xe nữa.

Lâm Nghị lái chiếc xe việt dã, đổ đầy xăng, phóng một mạch ra khỏi kinh thành.

Đến Tây An, họ tìm một nhà khách nhỏ nghỉ lại một đêm, ăn món cơm chiên dưa cải và canh phù dung của địa phương, tiện thể đi dạo chợ đêm.

Ngồi bên bàn ăn, bốn người lại bàn về ngôi mộ cổ kia.

Căn cứ vào tư liệu Lão Hồ tìm được, có thể thấy hoa văn trên chiếc chuông kia là hình rắn mặt người hai thân!

Loại hoa văn này chỉ tồn tại ở một quốc gia nhỏ mang tên Xá Quốc, đã đột nhiên biến mất từ hai nghìn năm trước.

Trong các tài liệu về Xá Quốc này có một bức họa, vẽ cảnh một nhóm người quỳ lạy trước một cái cây.

Trong phần chú thích của các chuyên gia, đây là một loại hoạt

động tế lễ đặc thù của Xá Quốc.

Đó là tế lễ một loại Cây Xà Thần.

Truyền thuyết kể rằng, chỉ cần con người hiến tế máu tươi cho nó, nó có thể đáp ứng mọi yêu cầu của con người, đó là một loại cây ước nguyện!

Trong lúc bốn người đang trò chuyện rôm rả, một người đàn ông trung niên tầm bốn năm mươi tuổi đi tới nói: "Bốn vị, định đi đào hố đất làm ăn hả?" Lão Dương chỉ mới vào nghề, không hiểu ông ta đang nói gì.

Nhưng ba anh em Lâm Nghị đã từng đến vùng Tần Lĩnh Tây An nên đại khái có thể nghe hiểu.

Lão già này đang nói tiếng lóng! 'Đào hố đất làm ăn', nói trắng ra là đi đào đồ dưới đất lên để buôn bán.

Nói thẳng tuột ra là đi đổ đấu cổ vật.

Người này nhìn một cái là biết ngay dân trong nghề.

Lâm Nghị, Lão Hồ và Bàn Tử liếc nhìn nhau, tất cả đều tỏ ra thản nhiên.

Ước chừng bốn người bọn họ đã bị người ta nhắm trúng rồi!

Tuy nhiên, nếu là trước đây thì có lẽ họ còn lo lắng, nhưng giờ thì... họ đã dám công khai giao lưu thì cũng chẳng sợ bị ai dòm ngó!

Lão Dương mặt đầy nghi hoặc nhìn người đó.

Người đó sau đó lại dùng tiếng phổ thông giải thích lại một lần.

Lão Dương khinh khỉnh nói: "Chúng tôi không phải đi mua đặc sản đất đai gì đâu.

Ông đi chỗ khác mà bán đi." "Ha ha, được rồi, được rồi." Người

đó thấy Lão Dương là 'tân binh' nên cười hà hà rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Sau khi người đó quay lại, Lão Dương lập tức tỏ vẻ nghiêm trọng, nhỏ giọng nói: “Ba vị, xem ra lần này chúng ta gặp rắc rối rồi!

Vừa rồi người đó nói tiếng lóng với chúng ta, 'thổ hóa mãi mại', người đó là dân 'thiết khẩu', vừa rồi là đang dò xét xem chúng ta có phải dân trong nghề hay không.” Lão Hồ ngạc nhiên nhìn Lão Dương.

Lão Dương biết nhiều thế cơ à?

Cái này trông không giống như mới hạ mộ lần thứ hai đâu!

“Lão Hồ, người bạn chiến đấu này của ông không đơn giản đâu nha.

Các hạ họ Giải, nếu tôi không đoán sai, anh là người của Giải gia trong Cửu Môn đúng không?” Lâm Nghị mỉm cười nhạt, hỏi.

Mọi người rời khỏi quán ăn, vừa đi vừa nói chuyện.

“Giải gia trong Cửu Môn?

Chính là gia tộc của Giải Liên Hoàn đó hả?” Bàn Tử cũng chợt nhận ra.

Nếu là người của Giải gia trong Cửu Môn thì biết những thứ này cũng không có gì lạ.

“Xem ra Lâm lão bản biết cũng không ít nhỉ.” Lão Dương cười hà hà, không phản bác, coi như đã mặc nhận.

Từ Tây An đến núi Thường Dương, sau đó chuyển qua sông Gia Lăng.

Một ngày sau thì đến núi Thái Bạch, bắt đầu đi theo lộ trình của khu du lịch, rồi ở chân núi, họ thuê một nhà dân làm dịch vụ du lịch (nông gia nhạc).

Họ vừa mới dọn vào thì có một bóng người quen thuộc cũng dọn vào theo.

Cái bóng người quen thuộc đó chính là người họ đã gặp ở Tây An.

Và người đó còn có bốn người đồng hành, trên người mỗi người đều thoang thoảng mùi đất cát, không còn nghi ngờ gì nữa, những người này đều là dân đổ đấu.

Có thể khẳng định, năm người này cũng đến đây tìm mộ cổ, đa phần là ngôi mộ Cây Thần Thanh Đồng kia.

Chương 368

Lão Dương dứt khoát đi sau lưng năm người đó, có nguy hiểm gì thì để năm người đó đỡ trước.

Phải nói là phương pháp này của Lão Dương cũng đủ thâm.

Trong nghề này, không ác thì không đứng vững được, nếu họ phát hiện ra nhóm mình thì chắc chắn cũng sẽ làm vậy thôi.

Ngủ một đêm xong, chuẩn bị đầy đủ trang bị và thức ăn, bốn người bám theo năm người kia vào rừng.

Trong núi lớn, đường đi vòng vèo, họ bám theo năm người kia suốt một ngày, tiến sâu vào vùng núi rừng hẻo lánh không dấu chân người.

Năm người kia hạ trại tại chỗ, đốt lửa trại.

Còn nhóm Lâm Nghị thì nấp ở một bên, âm thầm giám sát họ.

Sau khi ăn no uống say, Lâm Nghị nghe mấy người đó tán dẫu.

Hóa ra trong năm người này, có một người được gọi là Lý lão bản!

Tổ tiên của vị Lý lão bản này không phải dạng vừa đâu.

Tổ tiên ông ta từng cứu một người câm, người câm đó trước khi chết đã đưa ra một tấm vải lanh viết đầy chữ và dặn ông ta nhất định phải giữ gìn thật kỹ.

Tấm vải lanh này truyền từ đời này sang đời khác trong gia tộc Lý lão bản, thậm chí còn được dùng làm đồ tùy táng cho tổ tiên mà vẫn còn nguyên vẹn.

Mãi đến khi tấm vải lanh này truyền đến tay ông nội Lý lão bản thì

ông ấy mới nhờ một thương nhân đồ cổ xem giúp.

Sau đó mới biết, chữ viết trên tấm vải lanh này là 'chữ câm' (âm văn).

Tương truyền, vào thời Bắc Ngụy có một đội quân người câm chuyên đi đổ đấu để lại, tấm vải lanh này là một cuốn sách ghi chép lại toàn bộ các ngôi mộ cổ mà họ đã từng đào.

Sau khi chỉnh lý, nó được gọi là 《Hà Mộc Tập》, nghĩa là nơi nào có mộ cổ.

Và trong 《Hà Mộc Tập》 có ghi chép rằng, trong núi Thái Bạch vùng Tần Lĩnh có một báu vật mà phàm nhân không thể hưởng thụ nổi.

Đó là cực phẩm trong các loại cực phẩm trong mộ cổ.

Tuy nhiên, đúng lúc Lâm Nghị muốn nghe tiếp cuộc trò chuyện của họ thì đội tuần tra rừng đột nhiên đi tới, khiến năm người kia sợ hãi lập tức dập tắt đống lửa, chạy trốn ra xa!

Khi họ đến đây đã nghe nói rằng, cách đây không lâu vừa có vài sinh viên mất tích trên núi Thái Bạch này!

Vì vậy hiện tại núi Thái Bạch được quản lý cực kỳ nghiêm ngặt, mỗi tối đều có đội tuần tra để tránh xảy ra tai nạn lần nữa.

Đến ngày thứ hai, năm người kia đã không biết chạy đi đâu mất rồi.

Tuy nhiên, việc này không làm khó được Lâm Nghị!

Anh dựa vào phương pháp 'thức thảo biện nê' (nhận biết cỏ, phân biệt đất) của phái Tá Lĩnh, dễ dàng tìm thấy lộ trình chạy trốn của năm người kia.

Theo dấu vết của năm người đó, nhóm Lâm Nghị tiếp tục tiến lên.

Đi được một ngày!

Trời cũng đã tối dần.

Nhưng trước mắt lại xuất hiện một cái lán tạm!

“Cái lán này... hình như tôi đã thấy qua rồi!” Lão Dương nhìn cái lán trước mắt, vẻ mặt đầy xúc động: “Cái lán này chắc là lán của người hái thuốc trong núi.

Năm đó tôi với anh họ đến đây cũng đã từng ngủ qua đêm trong lán này, và còn...” Nói xong, Lão Dương đi ra khỏi lán, ở một nơi không xa lán có một đống đá vụn, Lão Dương gạt đống đá ra, bên trong lại xuất hiện một cành cây bằng thanh đồng!

Theo lời Lão Dương, lúc đầu anh họ anh ta tiến vào vẫn chưa có vấn đề gì, nhưng kể từ khi nhìn thấy cành cây thanh đồng này thì bắt đầu trở nên lầm bầm, thần thần xác xác.

Cuối cùng còn đem cành cây thanh đồng này chôn đi!

Lâm Nghị cầm lấy cành cây thanh đồng, quan sát kỹ một lát.

“Lão Lâm, có phát hiện gì không?” “Trên này có đồ án rắn một thân hai đầu, chắc hẳn chính là cành của Cây Thần mà cổ quốc Xá Quốc tế bái trong tài liệu!” “Chẳng lẽ trên đời này thực sự có cây thanh đồng khổng lồ sao?” Theo mô tả của Lão Dương, cây thanh đồng đó lớn đến mức che trời lấp đất, thậm chí còn to hơn cả những cổ thụ sinh trưởng hàng trăm, hàng nghìn năm!

Nếu nói là do con người chế tạo, thì cây thanh đồng to như vậy, người xưa đã làm ra nó bằng cách nào?

Ban đầu Lão Hồ và Bàn Tử đều nghĩ Lão Dương đang nổ.

Giờ đây thực sự nhìn thấy cành cây thanh đồng, quả thực khiến người ta chấn động!

Kỹ thuật chế tác của nó tinh xảo hơn bất kỳ đồ thanh đồng nào họ từng thấy!

Nó y hệt như cành cây thật, ngay cả vân gỗ cũng cực kỳ giống!

Nếu cành cây này không phải màu thanh đồng, họ tuyệt đối sẽ lầm tưởng đó là một cành cây bình thường!

Quả là khéo đoạt thiên công, như do trời tạo!

"Chủ nhân, cành cây thanh đồng này có vấn đề!" Giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương vang lên trong đầu Lâm Nghị.

"Trên cành cây thanh đồng này, em cảm nhận được một loại sức mạnh gần giống với Xà Thần!

Loại sức mạnh thần kỳ đó em chỉ có thể cảm nhận được chứ không thể sử dụng.

Đó chính là 'Hành Cảnh Huyễn Hóa'!" "Loại sức mạnh này đến từ đại não của Xà Thần, là năng lực vượt trên cả Vô Giới Yêu Đồng, hoặc có thể nói năng lực của Vô Giới Yêu Đồng chính là bắt nguồn từ Hành Cảnh Huyễn Hóa!" "Đó là một loại năng lực thần kỳ có thể kết nối giữa hư ảo và thực tại!

Truyền thuyết kể rằng, nếu sở hữu năng lực này thì có thể biến hư ảo thành thực tại, khiến mọi thứ đều trở thành hiện thực!" "Hử?

Loại năng lực này..." Lâm Nghị trầm ngâm một lát.

Loại năng lực này cực kỳ đặc biệt!

Gần như là năng lực mà chỉ thần tiên trong truyền thuyết mới có!

Biến không thành có!

Biến hư thành thực!

"Chẳng lẽ cây thần thanh đồng này có liên quan đến Xà Thần?"

“Rất có khả năng!

Chủ nhân, nếu chúng ta có thể vào trong điều tra một chuyến, biết đâu em có thể lĩnh ngộ được loại năng lực này!

Hi hi.” “Đợi vào được đã rồi tính.” Cây Thần Tần Lĩnh sở hữu năng lực biến hư thành thực, chuyện này Lâm Nghị đã biết từ sớm!

Lúc đọc nguyên tác, anh còn thấy loại năng lực này quá phi lý.

Giờ xem ra, có lẽ năng lực này thực sự tồn tại.

Và điều này cũng gián tiếp nói lên rằng Xà Thần và Tây Vương Mẫu có mối liên hệ nào đó!

“Lão Hồ, cành cây thanh đồng này chắc chắn rất đáng tiền!

Ông cầm lấy đi!” Lão Dương đưa cành cây thanh đồng cho Lão Hồ.

Lão Hồ ngẩn người, có chút bất ngờ!

Trước khi đi, mọi người đã thỏa thuận chia đôi.

Giờ đây món minh khí đầu tiên tìm được, Lão Dương không giữ cho mình mà lại đưa cho Lão Hồ.

Lão Hồ thản nhiên nhận lấy cành cây thanh đồng.

Lâm Nghị thấy vậy thì cười nhạt: “Lão Hồ, thứ này hay là để tôi giữ hộ cho.” Lão Dương đã nói anh họ anh ta sau khi thấy cành cây này thì trở nên điên khùng.

Chương 369

Giờ Lão Dương lại bảo Lão Hồ cầm, tám phần là có vấn đề.

Hơn nữa, nếu anh họ anh ta đã điên rồi, tại sao anh ta vẫn trông như người bình thường thế này?

Lão Hồ gật đầu, đưa cành cây thanh đồng cho Lâm Nghị.

Lâm Nghị thuận tay ném cành cây thanh đồng vào nhẫn không gian cho Nữ Vương, bảo cô ấy nghiên cứu kỹ cái món này.

Sau khi nghỉ đêm trong lán, bốn người tiếp tục xuất phát.

Theo ký ức của Lão Dương, cách cái lán này không xa có một cái trại, người trong trại đều biết, cách đây khoảng bốn năm mươi cây số có một nơi gọi là Giáp Tử Câu.

Đó chính là điểm dừng chân đầu tiên của họ!

Tuy nhiên, Giáp Tử Câu cực kỳ hẻo lánh, xung quanh đều là rừng nguyên sinh, địa hình lại phức tạp, không có người dẫn đường giàu kinh nghiệm thì không vào được!

Thế là họ tìm được một thợ săn già trong trại dẫn đường.

Theo lời thợ săn già, Giáp Tử Câu nằm sâu trong dãy Tần Lĩnh, là một khe núi 'nhất tuyến thiên' (một dải trời) tự nhiên hình thành nơi sâu thẳm của Thiên Môn Sơn!

Nhìn từ xa, nó giống như ngọn núi bị một loại vũ khí sắc bén chém ra một vết nứt!

Giáp Tử Câu chính là cái tên người dân địa phương gọi cái khe sâu dưới đáy vết nứt đó.

Quãng đường bốn mươi cây số mà họ phải đi mất ròng rã hai ngày

mới tới nơi.

Vách núi hai bên Giáp Tử Câu đều rất cao, nhìn từ xa chỉ thấy một sợi ánh sáng cực mảnh trên bầu trời xa xôi, đúng là cả bầu trời như bị nén lại thành một dải!

Nhìn qua một cái là thấy cực kỳ chấn hám!

Trước lối vào Giáp Tử Câu, nhóm bốn người ngồi xuống nghỉ ngơi.

Còn vị dẫn đường kia vì không dám vào sâu nên sau khi nhận tiền thì đã quay về theo đường cũ.

Đột nhiên, một viên đá từ trên núi ném trúng người Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, đứa nào dám ném Bàn gia!" Bàn Tử vừa gào lên một tiếng thì từ sau mỏm đá lập tức bay ra mười mấy viên đá lớn.

Đồng thời, họ cũng nhìn thấy thứ ném đá là gì.

Đó là giống khỉ đặc hữu của vùng này, thân hình rất lớn, tứ chi khỏe mạnh.

Đàn khỉ này càng ngày càng đông, con nào con nấy trên tay đều cầm vài viên đá, bao vây họ kín mít.

Ánh mắt của chúng đều dán chặt vào ba lô và thức ăn trên tay họ.

"Ái chà, xem ra đám khỉ này muốn cướp bóc chúng ta rồi!" Bàn Tử dở khóc dở cười.

Không ngờ ở nơi rừng sâu núi thẳm này không bị người cướp mà lại bị khỉ 'xin đểu'.

"Bạch bạch bạch!" Bàn Tử vỗ vỗ ngực, nhếch mép cười.

Lần này, trên người anh ta đang mặc bộ giáp mềm làm từ vẫn thạch và công nghệ hiện đại!

Có thể nói là đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Đừng nói là mấy con khỉ nhỏ, dù có xông vào mộ Hiến Vương gặp lại đám cá ăn thịt người thì anh ta cũng chẳng ngán!

Tuy nhiên, đám khỉ này rõ ràng không có ý định đánh nhau thật sự mà chỉ là bao vây để cướp ba lô của họ.

Lão Hồ và Bàn Tử thì còn ổn, nhưng Lão Dương thì sắp chống đỡ không nổi rồi.

Cái bao trên tay anh ta đã bị xé rách!

Lâm Nghị thấy thế, lẳng lặng lấy ra một viên châu.

Đàn khỉ hung tợn khi nhìn thấy viên châu này thì lập tức ngừng tấn công, mắt không rời nhìn chằm chằm vào viên châu trong tay Lâm Nghị.

Con khỉ chúa tấn công hăng nhất bỗng 'phịch' một tiếng quỳ sụp xuống đất.

Ngay sau đó, từ trên xuống dưới Giáp Tử Câu, hàng trăm con khỉ đều quỳ trên mặt đất, không ngừng vung vẩy nắm đấm.

Lão Hồ kinh ngạc hỏi: “Lão Lâm, đây là thứ gì thế?

Ông vừa lấy ra là đám khỉ này không tấn công chúng ta nữa.” Ánh mắt Lão Dương cũng đầy kinh hãi nhìn viên châu trong tay Lâm Nghị.

Đàn khỉ này rõ ràng không phải lần đầu đi cướp.

Vậy mà lại chịu thu tay trước Lâm Nghị!

Viên châu trong tay Lâm Nghị chẳng lẽ là bảo vật gì sao? "Có thể đi rồi." Thấy bầy hầu tề không còn dám động thủ, Lâm Nghị nói với ba người.

Sau đó, bốn người nhanh chóng băng qua Nhất Tuyến Thiên. "Lão

Lâm, cái thứ này của cậu là gì vậy?

Thần kỳ quá, dường như còn có thể khống chế bầy khỉ!" "Cái này à, là một thứ tôi vô tình lấy được trong cơ thể một con hầu vương, chắc là loại như nội đan." Lâm Nghị không giải thích quá rõ ràng, dù sao nội đan - một thứ của giới tu luyện - vẫn còn khá xa lạ với Lão Hồ và Bàn Tử, sau này gặp nhiều tự nhiên sẽ quen.

Viên châu này chính là nội đan mà Bạch Mao Viên Vương ở Bình Sơn đã tặng cho anh!

Vốn dĩ anh định để dành cho Bàn Tử hoặc Lão Hồ dùng để thức tỉnh huyết mạch, ai dè hai tên này vận may quá lớn, tự mình thức tỉnh luôn rồi.

Viên nội đan này cứ để mãi trong nhẫn không gian, chưa kịp dùng tới.

Không ngờ hôm nay lại có chỗ dùng.

Anh chỉ cần kích phát nhẹ một chút sức mạnh của viên nội đan này.

Trong mắt lũ khỉ, Lâm Nghị chẳng khác nào một vị vương giả vô thượng không thể khơi mào!

Vua của loài vượn!

Ngay cả hầu vương của hàng trăm con khỉ kia, khi đối diện với nội đan của Viên Vương đã thành tinh cũng phải quỳ lạy!

Thành tinh và chưa thành tinh hoàn toàn là hai khái niệm khác biệt!

Ở cuối hẻm Giáp Tử, đột nhiên những luồng âm phong thổi tới, sức gió lớn đến mức cát bay đá chạy, bụi mờ mịt!

Người bình thường tiến lên rất khó khăn.

Trong làn gió âm u đó, một bóng người cao lớn uy vũ ẩn hiện.

Người đó trông rất cao lớn, đứng im bất động đối diện với họ, giống như đang quan sát họ vậy.

Khi bốn người đi tới gần mới phát hiện đó không phải người sống, mà là một bức tượng đá!

Bức tượng đứng ở cuối hẻm Giáp Tử, dầm mưa dãi nắng không biết bao nhiêu năm nhưng vẫn sống động như thật, những hoa văn trên đó vẫn thấy rõ mờ mờ!

Chính là loại hoa văn rắn hai thân của Xà quốc!

Từ vị trí của bức tượng và những mảnh đá vụn hỗn loạn xung quanh, có thể thấy bức tượng này bị sụp xuống từ phía trên!

Tuy nhiên, khi họ ngước nhìn lên thì chẳng thấy gì cả.

Mọi người đều là những tay đổ đấu dày dạn kinh nghiệm, bàn bạc một hồi liền quyết định leo lên phía trên bức tượng xem thử!

Sau khi leo lên, họ thấy thêm nhiều bức tượng tương tự!

Chương 370

Cuối cùng, bên cạnh một bức tượng, họ phát hiện ra một miệng hang!

Ba anh em Lâm Nghị chỉ cần nhìn một cái là có thể khẳng định chắc chắn 100%: đây là một đạo động (lỗ hổng do kẻ trộm mộ đào)!

Hơn nữa còn là dùng thuốc nổ phá ra!

Quan trọng là miệng hang không hề nhỏ, đường kính tới tận hai mét!

Lượng thuốc nổ sử dụng chắc chắn không ít!

Một lần dùng lượng lớn như vậy, tuyệt đối là cực kỳ tự tin vào kỹ thuật của mình!

Đúng là một tay chơi lớn!

Đạo động dẫn từ trên xuống dưới theo một sườn dốc, bốn người men theo đó đi xuống.

Đạo động chỉ kéo dài một đoạn ngắn rồi dẫn vào một đoạn đường bằng phẳng.

Xung quanh đoạn đường này vẫn đầy rẫy những dấu vết của Xà quốc, hoa văn cùng loại với trên đồ đồng lúc trước! "Lão Dương, nơi lúc trước anh đào cách đây bao xa?" Lão Hồ ngạc nhiên hỏi. "Qua khỏi hẻm Giáp Tử, đi thêm vài tiếng nữa là tới." Lão Dương vừa đi vừa trả lời Lão Hồ.

Lão Hồ trầm ngâm một lát rồi nói: "Vậy thì cái hang này rất có thể thông tới mộ thất của anh đấy." Lão Dương lắc đầu: "Không thể nào, chỗ tôi đào cách đây xa lắm." Lão Hồ hít một hơi thật sâu: "Hoa văn ở đây rất giống hoa văn trên đồ đồng, nơi này dẫn tới có thể là một trong

những hầm mộ của ngôi mộ anh đã đào.

Nếu thật sự là như vậy thì ngôi mộ này quá lớn rồi!" Bàn Tử nghe vậy lập tức hăng hái: "Không đùa chứ?

Lớn vậy sao?

Lão Hồ, có phải ông nghĩ nhiều quá không?

Nếu thật sự lớn như thế thì có thể sánh ngang với lăng Tần Thủy Hoàng rồi!" "Thế giới bao la, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lăng Tần Thủy Hoàng có lẽ rất lợi hại, nhưng trước thời Tần Thủy Hoàng thì sao?

Có người khác hay không thì khó nói lắm." Lâm Nghị thản nhiên nói, sau đó chỉ về phía trước: "Mọi người nhìn kìa." Theo hướng tay Lâm Nghị chỉ, cuối con đường là một đoạn dốc đứng dẫn xuống dưới, phía dưới dốc là một đầm nước!

Sâu trong đầm nước là một lối đi hình vòm, trông giống như một mộ đạo! "Mẹ kiếp, nói vậy là chúng ta phát tài rồi sao?" Bàn Tử mặt đầy hưng phấn nhảy xuống.

Đầm nước sâu hơn một mét, nước rất lạnh lẽo, cực kỳ giống với những đầm nước trong các cổ mộ họ từng đi qua!

Đa phần là do âm khí quá nặng gây ra cái lạnh lẽo này!

Tuy nhiên, Bàn Tử và Lão Hồ giờ đã khác xưa, không còn là những kẻ tiểu tốt như lúc trước!

Họ lội nước tiến lên, đi vào hầm đá hình vòm.

Xung quanh hầm đá hầu hết là các họa tiết chưa hoàn thiện, còn có một số tượng đá chỉ mới điêu khắc được một nửa.

Ước chừng đây là hang khai thác đá của các thợ thủ công khi xây dựng cổ mộ Xà quốc!

Đi vào hầm đá hình vòm không xa, họ thấy một cánh cửa đá khổng lồ đang mở hờ!

Sau khi bước qua cửa đá, những bức tượng bán thành phẩm ngày càng nhiều.

Cùng lúc đó, Lão Hồ cảm nhận rõ ràng trong làn nước này dường như có một sinh vật khổng lồ đang ẩn nấp!

Qua làn nước lạnh lẽo, anh mơ hồ nghe thấy tiếng thở của nó! "Lão Lâm, dưới nước có thứ gì đó!" Lâm Nghị khẽ cười: "Sao, cậu cũng phát hiện rồi à?" Thực tế ngay khi vào cửa đá, Lâm Nghị đã phát hiện ra thứ đó!

Tuy nhiên, nó cứ nằm lì dưới nước, dường như không có ý định tấn công, nên anh định tha cho nó một mạng!

Thứ đó dài khoảng hơn ba mét, cái mặt to như cái chậu rửa mặt, toàn thân đỏ rực như máu, còn có hai hàng răng móc ngược, mỗi lần thở đôi môi lại trễ ra để lộ hàm răng.

Đây có lẽ chính là cá Triết La Khuê!

Triết La Khuê là loài cá nước ngọt hung dữ, ăn thịt, ưa nước lạnh.

Phần lớn thời gian trong năm chúng cư ngụ ở những dòng suối nước chảy xiết, nhiệt độ thấp (dưới 15 độ C).

Tốc độ trưởng thành của chúng khá nhanh, thuộc loại cá kinh tế cỡ lớn.

Cá thể bình thường nặng trên 3kg, con lớn có thể đạt tới 50kg, dài hơn 1 mét.

Thịt cá thơm ngon, tinh tế, giàu dinh dưỡng, là đặc sản của vùng hàn đới và là thực phẩm quý giá.

Nhưng con Triết La Khuê khổng lồ như thế này quả thực rất hiếm

gặp! "Tiểu bảo bối, tốt nhất là đừng có tỉnh dậy, dù sao mấy anh em Lâm gia ta đây cũng chẳng phải hạng lương thiện gì." Lâm Nghị thầm nhủ trong lòng.

Hiện tại anh đã không còn hứng thú với loại cấp độ này nữa!

Thế nhưng, rõ ràng con cá kia không nghe thấy lời anh.

Sau khi nhận thấy có người xâm nhập, nó lập tức quẫy đuôi, há to cái mồm đầy răng sắc nhọn lao về phía mọi người. "Thôi xong rồi!" Thấy con quái vật lao tới, Lão Dương lập tức tê cả da đầu, cảm giác đại họa ập đến. "Tránh ra hết, để Bàn gia ta thử trang bị mới!" Bàn Tử thấy con cá khổng lồ bơi tới thì hưng phấn vô cùng, ưỡn cái bụng phệ, tay cầm một con dao thiên thạch đen kịt bước tới!

Ba giây sau, Bàn Tử vác con cá Triết La Khuê đi lại. "Ha ha ha, đêm nay chúng ta có đồ ăn khuya rồi." "Ông có biết đây là cá gì không mà đã đòi ăn?" Lão Hồ cạn lời, đúng là cái thằng nghiện ăn. "Tôi thấy ăn được mà.

Cậu thấy sao, Lão Lâm?" Bàn Tử không thèm để ý, quay sang hỏi Lâm Nghị. "Đây là cá Triết La Khuê, thịt rất ngon, lại thuộc loại thực phẩm quý hiếm." Lâm Nghị mỉm cười giải thích. "Thấy chưa, thấy chưa, tôi đã bảo là ăn được mà!" Bàn Tử toe toét cười lớn.

Ba người họ đã hiểu rõ thực lực của nhau, nhưng Lão Dương khi thấy Bàn Tử có thể vác được con cá lớn như vậy thì thực sự kinh hãi.

Thật kinh khủng!

Con cá dài hơn hai mét này ít nhất cũng phải nặng sáu bảy trăm cân chứ?

Quan trọng là nhìn Bàn Tử vác nó nhẹ như lông hồng!

Những người này rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Lão Dương bắt đầu cảm thấy lo lắng trong lòng, luôn thấy việc đưa ba người này tới đây là một lựa chọn sai lầm.

Rất nhanh, bốn người tìm thấy một chỗ cao ráo để mổ bụng cá.

Nhưng vừa mới rạch bụng con cá ra, một thứ tròn vo đầy máu đã lăn ra ngoài.

Nhìn hình dạng đó, giống hệt như một cái đầu người!

Thấy cái đầu này, mọi người vốn đang thèm ăn lập tức mất hết hứng thú, thậm chí còn thấy buồn nôn.

Cái đầu này bị cá nuốt vào bụng, rõ ràng là chưa kịp tiêu hóa nên vẫn còn khá nguyên vẹn.

Tuy nhiên diện mạo đã nát bét, không phân biệt được là ai.

Chương 371

Theo Lâm Nghị suy đoán, những người có thể vào được đây chỉ có hai nhóm.

Nhóm thứ nhất là năm người do Lý lão bản dẫn đầu.

Nhóm thứ hai là bốn người bọn họ.

Cái đầu này đa phần là một trong năm người của Lý lão bản!

Rõ ràng năm người đó vào đây cũng bị cá tấn công.

Có kẻ đen đủi đã bị cá nuốt chửng.

Cũng chẳng biết có phải con cá này chưa ăn no hay sao mà lại đen đủi đi trêu chọc ba anh em Lâm Nghị, kết quả nhận lấy kết cục này.

Đúng là phong thủy luân chuyển.

Trong lúc mọi người đang nghiên cứu, một khẩu súng hỏa mai đen xì cũng rơi ra từ bụng cá. "Đây là..." Lão Dương nhìn khẩu súng tự chế, đôi lông mày hiện lên vẻ vui mừng: "Đây là Phách Tử Liêu!" Phách Tử Liêu là một loại súng cầm tay tự chế, loại súng này cực kỳ thô sơ.

Nó được làm bằng cách cưa ngắn nòng của súng săn hai nòng cỡ nhỏ, sau đó sửa báng súng thành dạng súng cầm tay.

Nó có hai nòng, bắn được hai lần nhưng không tự nhả vỏ đạn, phải lấy vỏ đạn không ra giống như khi nạp đạn vậy.

Vì thế dùng để bắn thú nhỏ không có khả năng tấn công thì được, chứ gặp phải thú dữ, nếu một phát không chết, đợi anh nạp xong đạn để bắn phát thứ hai thì cổ đã bị cắn đứt từ lâu rồi.

Ngoài ra, súng này ở cự lý gần có uy lực kinh người, nhưng nếu

quá hai mươi mét thì ngay cả con chó cũng chẳng bắn chết được, tính thực dụng không thể so với súng cầm tay chính quy.

Khẩu Phách Tử Liêu này chắc là bị con cá nuốt vào cùng lúc đó. "Lão Dương à, không phải Bàn gia tôi nói anh đâu, đúng là chưa thấy sự đời mà.

Có mỗi khẩu Phách Tử Liêu rách mà làm anh vui thế." Bàn Tử nhìn Lão Dương đầy khinh bỉ, lắc đầu. "Hắc hắc, cậu thì biết cái gì, thứ này mạnh hơn nhiều so với mấy món vũ khí lạnh các cậu dùng!" Lão Dương hớn hở cầm lấy khẩu súng, thử lên đạn, cạch cạch cạch, vẫn dùng được!

Anh ta lập tức tìm đạn trong bụng cá, kết quả là tìm thấy thật. "Xì.

Vũ khí lạnh của Bàn gia tôi vừa cứu mạng anh đấy, khẩu súng này có cứu nổi mạng của người kia không?" Bàn Tử tỏ vẻ cực kỳ không phục.

Lão Hồ mỉm cười không nói gì.

Súng?

Súng tự chế?

Trong mắt họ, nó chẳng khác gì rác rưởi.

Trong không gian của Lão Lâm, súng đạn thiếu gì chứ!

Họ không dùng chỉ là vì thấy chưa tới lúc, dùng đao kiếm tiện hơn nhiều.

Họ ăn chút đồ ăn Lâm Nghị mang theo rồi tiếp tục đi dọc hai bên bờ thủy đạo.

Hai bên hầu như toàn là tượng đá bán thành phẩm, chẳng thể gợi lên chút hứng thú nào cho Lâm Nghị.

Đống rác bán thành phẩm này chẳng đáng bao nhiêu tiền.

Ở cuối mộ đạo có một cánh cửa đá, phía dưới cánh cửa đã bị hai cái kích thủy lực kích lên, tạo thành một khe hở chỉ vừa đủ một người chui qua.

Tuy nhiên cái khe này với người khác thì không sao, chứ với Bàn Tử thì thực sự là hơi hẹp. "Lão Lâm, cái này thấp quá!

Cậu phá nó ra đi." Bàn Tử ngó nghiêng một hồi rồi bĩu môi.

Để cái khe nhỏ thế này, mấy người đi trước coi thường Bàn gia quá rồi đấy!

Quá đáng thật. "Phá ra?

Đây là cửa đá đấy!

Chẳng lẽ chúng ta có mang theo thuốc nổ?

Hơn nữa nếu nổ tung, người phía trước chắc chắn sẽ biết chúng ta đang bám theo!" Lão Dương nghe Bàn Tử nói vậy thì vội vàng lắc đầu. "Lão Dương, phải nói anh đúng là chưa thấy sự đời, muốn phá cửa đá thì nhất định phải dùng thuốc nổ sao?

Lão Lâm, cho anh ta mở mang tầm mắt đi!" Lâm Nghị mỉm cười, đúng là chẳng biết làm sao với Bàn Tử.

Cái khe phía dưới tuy nhỏ nhưng cố chen thì vẫn qua được.

Tuy nhiên, cậu ta đã nói đến mức đó, Lâm Nghị cũng đành chiều ý. "Được thôi." Lão Hồ lắc đầu cười: "Lão Lâm, cậu cứ chiều hư nó đi." Sau đó, Lâm Nghị rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi bao.

Anh cầm thanh đao chỉ nhẹ nhàng rạch một đường đã lún sâu vào tường đá, sau vài hơi thở, anh đã cắt ra một cánh cửa nhỏ ngay giữa cánh cửa đá khổng lồ.

Xử lý xong, Lâm Nghị thu đao lại, trong lòng cảm khái đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.

Hồi trước giết Huyết thi Chu Mục Vương, đao của anh còn chưa thèm rút khỏi bao.

Thấy Lâm Nghị cắt cửa đá dễ dàng như vậy, Lão Dương như muốn phát điên.

Cái đao quái quỷ gì mà sắc thế?

Chẳng khác nào chém sắt như chém bùn.

Nhìn lại khẩu Phách Tử Liêu trong tay mình, thật là...

Nếu để họ biết mục đích thực sự của mình trong chuyến đi này, chắc mình sẽ chết thảm lắm nhỉ?

Phía sau cửa đá là một mộ thất.

Ở giữa mộ thất có một bục cao, trên bục đặt một cỗ thạch quan (quan tài đá) cổ xưa!

Cỗ quan tài này được chế tác rất tinh xảo, hoa văn chạm khắc trên đó giống hệt như họa tiết của Xà quốc. "Oa, Lão Lâm, lần này chúng ta vớ bẫm rồi, chưa gì đã phát hiện ra một cỗ quan tài nguyên vẹn thế này!" Bàn Tử thấy thạch quan thì hai mắt sáng rực!

Lão Hồ cũng hít một hơi thật sâu, phải thừa nhận rằng dù họ đã xuống rất nhiều mộ, đào không ít quan, nhưng mỗi lần mở quan tài, anh vẫn có cảm giác hưng phấn khó tả. "Bàn Tử, thắp nến!" "Có ngay." Lão Dương không biết từ lúc nào đã mò tới bên cạnh thạch quan, đi vòng quanh một lượt rồi kêu lên: "Lão Hồ, cái... cái quan quách này bị mở rồi, hơn nữa bên trong hình như còn có thứ gì đó!" Lão Hồ và Bàn Tử nghe vậy cũng chẳng thắp nến nữa, nhanh chóng chạy tới.

Lâm Nghị mỉm cười nhạt, trong lòng đã đoán được đại khái.

Trong lúc ba người đang quan sát thạch quan ở cự ly gần, đột

nhiên một bàn tay quỷ trắng bệch chộp lấy Bàn Tử - người đứng gần nhất!

Bàn Tử cái thằng này cũng chẳng thèm quan tâm đó là bánh đậu hay thứ gì, trực tiếp dùng hai tay chộp lấy, dùng sức vặn một cái.

Rắc!

Một tiếng gãy giòn giã vang lên, bàn tay quỷ kia đã bị Bàn Tử vặn gãy.

Chương 372

"Á!" Đồng thời, từ trong thạch quan vang lên một tiếng hét thảm thiết chói tai. "Thái thúc!" Phía sau bốn người, có hai kẻ cầm súng Phách Tử Liêu từ trong bóng tối bước ra, chỉ thẳng vào họ.

Còn có một thanh niên bước tới thạch quan, hai tay đẩy nắp quan tài, vậy mà lại dễ dàng đẩy nắp quan tài ra!

Sức lực này cũng được coi là rất lớn.

Sau khi nắp quan tài bị đẩy ra, một người từ trong thạch quan đứng dậy.

Người này da dẻ đen nhẻm, cánh tay giống như tay quỷ, vô cùng đáng sợ. "Thằng béo con này ác thật." Thái thúc bò ra khỏi quan tài, ôm lấy cánh tay bị Bàn Tử vặn gãy, trừng mắt nhìn Bàn Tử dữ dội. "Ái chà, tôi còn tưởng là đại bánh đậu, hóa ra là người sống à." Bàn Tử nhìn mấy khẩu súng hỏa mai trong tay họ, chẳng mảy may để tâm. "Các người còn cười được à!

Còn đợi gì nữa, mau nổ súng thịt tụi nó đi!" Thái thúc gầm lên với Vương lão bản và Lương sư gia.

Tay ông ta bị nhiễm thi độc biến thành tay quỷ, nay lại bị thằng béo này vặn gãy, tám phần là phế hẳn rồi!

Mối thù này không báo thì ông ta còn mặt mũi nào hành nghề nữa? "Lão Thái, đừng nóng vội.

Bốn người này công phu không tồi, mộ thất này bốn phía không có lối đi, chúng ta đi đường xa như vậy, Lý lão bản cũng chết rồi, nơi này không thể chỉ có mỗi mộ thất nhỏ thế này!

Cho nên tôi thấy xung quanh nhất định có ám môn cơ quan!

Mấy người này vừa hay dùng để dò đường cho chúng ta!" Lương sư gia hắc hắc cười lạnh, mắt đầy vẻ xảo quyệt. "Vậy cũng tốt." Thái thúc gật đầu tán thành.

Vương lão bản còn quăng mấy sợi dây thừng tới, nói: "Mấy người tụi bây mau tự trói mình lại, nếu không chúng tao bắn nát gáo từng đứa!" Chỉ có chàng thanh niên vừa đẩy nắp quan tài là im lặng, không nói lời nào, giống như một kẻ câm vậy. "Lão Hồ, Bàn Tử, ra tay đi." Lâm Nghị nhún vai, thản nhiên nói. "Rõ!" Lão Hồ, Bàn Tử cùng lúc ra tay, chỉ trong chớp mắt, Vương lão bản và Lương sư gia đều bị đánh ngã.

Khẩu súng trong tay họ cũng bị Lão Hồ và Bàn Tử tịch thu. "Trình độ này mà cũng đòi đối phó Bàn gia ta?

Các người muốn thử xem nắm đấm có vị gì không?" Sự biến hóa đột ngột khiến bọn Vương lão bản không kịp trở tay, tất cả đều ngây người tại chỗ.

Hoàn toàn ngu người luôn!

Lâm Nghị cầm sợi dây thừng Vương lão bản vừa quăng ra, ném ngược lại: "Ngoan ngoãn chút đi, tự trói mình lại, Lâm gia ta còn có thể tha cho các người một mạng." Vương lão bản: "￥%&??" Lương sư gia: "!!!" Thái thúc: "(ಥ ಥ)" Cái quái gì đang xảy ra thế này!

Thấy họ đứng đực ra đó, Lâm Nghị sai Lão Hồ, Bàn Tử và Lão Dương qua trói người lại.

Sau khi trói xong Vương lão bản, Lương sư gia và Thái thúc, Lão Hồ nhìn sang chàng thanh niên kia, cầm dây thừng bước tới.

Nhưng thanh niên đó cũng khá có thủ đoạn, Lão Hồ giao thủ với hắn hai chiêu vậy mà không chiếm được chút lợi lộc nào! "Lão Hồ, thôi bỏ đi, người này tạm thời cứ thả đi." Lâm Nghị nhìn chàng thanh

niên đầy ẩn ý, điềm nhiên mỉm cười.

Tuy trong bóng tối, nhưng anh vẫn có thể nhận thấy rõ ràng trên mặt thanh niên này có dấu vết chỉnh sửa.

Không phải phẫu thuật thẩm mỹ, mà giống như mặt nạ da người hơn.

Thêm vào đó, nhìn cử chỉ và thân pháp của người này, Lâm Nghị cũng đoán ra được chín phần mười hắn là ai rồi.

Tất nhiên là cái tên Tiểu Ca thần xuất quỷ nhập kia chứ ai!

Hắn dùng mặt nạ da người giả dạng trà trộn vào nhóm năm người đến Tần Lĩnh Thần Thụ này, chắc hẳn cũng nhận ra nơi đây có quan hệ mật thiết với mình.

Biết đâu từ rất lâu trước đây, Tiểu Ca đã từng đến chỗ này cũng nên.

Tuy nhiên, Lâm Nghị cũng không vạch trần, cứ để hắn tự diễn kịch một mình.

Bắt giữ ba người còn lại xong, họ tiến hành khám xét và phát hiện ra một cuốn sách, trên đó ghi chép việc ông nội Lý lão bản giải mã Ách văn (văn tự cổ của người câm).

Trong Ách văn có ghi nơi này dẫn tới đường hầm thủy đạo dưới lòng đất của lăng mộ đó.

Ngoài ra còn có một con số 19 tháng 6, không còn thông tin gì khác. "19 tháng 6 là quẻ hào, vị trí ám chỉ chính là phía dưới thạch quan này!" Lâm Nghị trầm ngâm một lát, trong lòng lập tức hiểu ra.

Ánh mắt mọi người tập trung xuống dưới quan tài đá.

Rất nhanh, họ tìm thấy cơ quan.

Sau khi kích hoạt, bốn cái khóa đá giữ thạch quan vang lên tiếng

rắc rồi mở ra hết.

Mọi người đẩy thạch quan sang bên, phát hiện ra một mộ đạo đã bị niêm phong nhiều năm!

Sau khi thấy mộ đạo, Lão Hồ và Bàn Tử đẩy Lương sư gia vào trước.

Chính cái gã này đã đề nghị để mấy anh em họ đi dò đường, nên Bàn Tử cũng chẳng khách khí, bắt hắn đi tiên phong luôn.

Còn những người khác hả?

Nếu Lương sư gia mà 'tạch', thì lần tới sẽ sắp xếp người khác đi tiếp.

Tuyệt vời.

Lương sư gia đi xuống được năm sáu mét, thấy không có chuyện gì, mọi người cũng chẳng thèm đeo mặt nạ phòng độc mà đi theo luôn.

Băng qua mộ đạo, cuối con đường họ phát hiện ra một dòng sông ngầm.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là nước sông ngầm này lại nóng!

Ít nhất cũng phải 40 độ C!

Nhiệt độ nước thế này đã vượt xa sông ngầm thông thường rồi!

Tương đương với suối nước nóng nhiệt độ cao!

Thông thường có hai nguyên nhân hình thành.

Một là do tác động của magma trong vỏ trái đất tạo ra, thường đi kèm với phun trào núi lửa ở những khu vực núi lửa đã tắt.

Do sự vận động của các mảng kiến tạo làm bề mặt trái đất nhô lên, dưới lòng đất vẫn còn magma chưa nguội, sẽ liên tục giải phóng một lượng lớn nhiệt năng do nhiệt lượng tập trung.

Vì thế chỉ cần gần đó có tầng đá ngậm nước, nước không chỉ bị nung nóng thành nước nóng nhiệt độ cao mà phần lớn còn sôi lên thành hơi nước, đa số là suối sunfat.

Hai là do tác động tuần hoàn của nước bề mặt thấm xuống.

Cụ thể là loại nào thì Lâm Nghị chưa rõ, chỉ là nếu thuộc loại thứ hai thì nhiệt độ không thể cao đến mức này.

Chẳng lẽ ngọn núi này là một ngọn núi lửa đã tắt?

Theo ghi chép trong sách, trong dòng sông ngầm này có hai sợi dây xích sắt, chỉ cần họ men theo dây xích là có thể đến được địa cung cổ mộ.

Mọi người tìm kiếm quanh sông ngầm, rất nhanh đã thấy hai sợi dây xích đó.

Khi Bàn Tử định đi qua, Lâm Nghị đã kéo cậu ta lại.

Chương 373

"Bàn Tử, cẩn thận vẫn hơn, nơi này rất có thể là một núi lửa đã tắt, có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào!

Tốt nhất nên cử người đi dò đường trước." "Hì hì, Lão Lâm, vẫn là cậu nghĩ chu đáo!" Bàn Tử cười lớn, đẩy Lương sư gia lên phía trước.

Lương sư gia mếu máo: "Bàn gia, lúc nãy tôi đã dò đường một lần rồi, lần này phải đổi người khác chứ?" Bàn Tử sững người, được lắm, còn biết mặc cả cơ đấy.

Nhưng lời hắn nói cũng có lý, nên Bàn Tử bảo: "Được rồi!

Vậy thì ông đi!" Nói đoạn, cậu ta đẩy Thái thúc ra.

Thái thúc men theo dây xích đi tới, nửa đoạn đầu không có vấn đề gì.

Nhưng khi đến giữa dòng sông, mặt nước bắt đầu nổi bong bóng.

Bong bóng sủi lên ùng ục như nước sôi.

Cùng với tiếng ùng ục ngày càng lớn, một cột nước nóng rực từ đáy sông phun vọt lên. "Á!" Cột nước đó có lực xung kích quá lớn, dù Thái thúc có thân hình vạm vỡ nhưng cũng bị bắn thẳng lên trời. "Là mạch nước phun nhiệt định kỳ!" Thân thể Thái thúc rơi từ trên cao xuống mặt nước cái bịch, bắn lên một màn nước tung tóe.

Mọi người chiếu đèn pin qua, chỉ thấy cơ thể Thái thúc đã bị lở loét diện rộng, không còn hình người nữa.

Mạch nước phun nhiệt định kỳ đó phun ra từ sâu dưới lòng đất.

Nếu bên dưới thật sự là núi lửa đã tắt thì nhiệt độ đó có lẽ gần

100 độ C rồi!

Cột nước cao như thế đâm chính diện, rồi lại rơi xuống mạnh như vậy.

Thái thúc nổi lềnh bềnh trên mặt nước, bất động, dường như đã bị luộc chín. "Mẹ kiếp.

Mạch nước phun này ác quá vậy?" Những người khác nhìn thấy cảnh đó đều sợ hãi.

May mà có người đi dò đường trước.

Nếu họ cứ thế đi xuống, vận khí kém một chút mà đụng trúng thì trừ Lâm Nghị ra, những người khác dù là Lão Hồ, Bàn Tử hay Tiểu Ca cũng phải bị lột mất một lớp da. "Lão Lâm, nước sông này không nông, đáy sông lại có mạch nước phun định kỳ thế này, chúng ta phải qua đó bằng cách nào?" Lão Hồ cau mày hỏi.

Những người khác cũng có chung thắc mắc, đều nhìn về phía Lâm Nghị.

Bàn Tử toét miệng cười: "Đơn giản thôi mà.

Chỉ cần chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát, quan sát kỹ tình hình phun trào của dòng sông ngầm này, tìm ra khoảng cách thời gian rồi cứ thế lao vù qua là xong." Lão Hồ lườm cậu ta một cái: "Bàn Tử, ông đúng là 'đại thông minh' đấy." Bàn Tử: "Lão Hồ, sao tôi thấy ông nói câu này nghe nó cứ sai sai thế nào ấy nhỉ?

Chẳng lẽ ý kiến này của tôi không khả thi sao?" Lão Hồ: "Đã bảo là định kỳ, nhưng đều là ngẫu nhiên, chỉ cần đi xuống là phải phó mặc cho số phận rồi." Câu nói này khiến ngay cả 'cây hài' như Bàn Tử cũng im bặt.

Lâm Nghị gật đầu: "Lão Hồ nói đúng, hơn nữa mối đe dọa thực sự không chỉ là cột nước phun, mà là hơi nước bốc lên sau khi phun,

cái đó mới chết người.

Nếu không, lão Thái kia cũng không thể bị luộc chín nhanh như thế." "Vậy là không qua được rồi chứ gì." Bàn Tử bĩu môi, có chút nản chí. "Chỉ cần chúng ta đủ nhanh là có thể qua được!" Nói rồi, Tiểu Ca đi tiên phong, lao vào dòng sông ngầm.

Sau khi hắn xuống sông, đi tới giữa dòng, một cảnh tượng kinh hoàng xảy ra.

Bốn năm mạch nước phun nhiệt định kỳ cùng lúc phun lên!

Màn hơi nước do nhiệt độ cao bốc lên tức thì nuốt chửng lấy Tiểu Ca. "Mẹ kiếp, xong đời rồi." Bàn Tử nhìn màn hơi nước trong lòng sông ngầm, không nhịn được mà thốt lên.

Cái người này cũng thật là, mình có ép hắn đâu, cứ thế tự mình xông lên nộp mạng.

Đầu óc có vấn đề à? "Bàn Tử, cậu coi thường hắn quá rồi." Lâm Nghị mỉm cười, không đồng tình với cách nói của Bàn Tử.

Tiểu Ca về cơ bản không bao giờ làm việc gì mà không chắc chắn, việc hắn làm có thể rất nguy hiểm, nhưng hắn lại có đủ tự tin để đối phó.

Đợi hơi nước tản đi, đột nhiên thấy một bóng người lao ra từ mặt nước, sau đó hai chân đạp lên vách đá dốc đứng của đường hầm, tốc độ cực nhanh lao về phía hạ lưu. "Ái chà, Lão Lâm, cậu đừng nói nữa, gã này đúng là có nghề thật, thế mà cũng không sao." "Đi thôi, chúng ta cũng bám theo hắn, men theo dòng nước đi xuống, có lẽ ở hạ lưu dòng sông ngầm sẽ không có mạch nước phun nữa!" Lâm Nghị nhìn bóng lưng Tiểu Ca, mỉm cười nhạt nói với mọi người. "Rõ!" Bàn Tử nhún vai đáp. "Lão Lâm, ba anh em mình thì qua được, chứ Lão Dương thì không qua nổi đâu." Lão Hồ nhìn Lão Dương rồi lại nhìn Lâm Nghị.

Dòng sông ngầm này vốn không có bờ, theo đà phun trào của mạch nước, thi thoảng mới lộ ra một đoạn dốc nhỏ hẹp, trơn trượt.

Họ có tuyệt kỹ trong người nên đi như trên đất bằng, dù có vấn đề cũng kịp thời điều chỉnh.

Nhưng Lão Dương thì khó rồi. "Vậy thì anh đi theo tôi." Lâm Nghị nhìn Lão Dương dặn dò.

Dù sao Lão Hồ cũng coi Lão Dương là chiến hữu, Lão Hồ là người trọng tình cảm, đã anh đề xuất thì Lâm Nghị cũng sẵn tiện đưa Lão Dương theo luôn.

Sau đó, Lâm Nghị đưa cho ba người bộ đồ lặn.

Bộ đồ lặn này là lấy được từ đội tiểu đội của 'hắn'.

Không chỉ chống nước mà còn có hiệu quả cách nhiệt, dùng ở đây là tốt nhất.

Lương sư gia và Vương lão bản nhìn trang bị xịn xò của bốn người Lâm Nghị mà thèm nhỏ dãi!

Họ thực sự quá nghèo, ngay cả súng cũng chỉ là súng tự chế. "Lên đường!" Chuẩn bị xong xuôi, Lâm Nghị nắm lấy Lão Dương chuẩn bị đi qua.

Vương lão bản sốt sắng hỏi: "Vậy chúng tôi... chúng tôi phải làm sao?" Bàn Tử cởi trói cho họ, vỗ vai Vương lão bản, cười toe toét: "Coi như các người gặp may, hôm nay Bàn gia ta tha cho một mạng, cút đi!

Sau này đừng có làm mấy chuyện thất đức hại người nữa!" Nói xong, bốn người thực hiện kỹ thuật phi diêm tẩu bích (leo tường chạy vách), tiến lên dọc theo mép sông ngầm!

Họ càng đi tới, mạch nước phun càng nhiều, hơi nước nóng hổi

cứ hết đợt này đến đợt khác, có mấy lần Bàn Tử vì thân hình quá béo nên mất thăng bằng, suýt thì ngã xuống sông.

Qua đoạn phía trước, đi tiếp thì cơ bản không còn mạch nước phun nữa, nhưng sau lưng họ mạch nước phun càng mãnh liệt, những luồng nhiệt lớn từ phía sau cứ ập vào lưng họ.

Dù bộ đồ lặn có tác dụng cách nhiệt, họ vẫn cảm thấy nóng rực vô cùng, đặc biệt là Lão Dương, mặt đỏ gay như bị xát ớt. "Lão Hồ, Bàn Tử, xuống nước!" Lâm Nghị hô lên một tiếng rồi nhảy trực tiếp xuống nước.

Ở đây không có mạch nước phun, không lo bị luộc.

Nên hiện tại ở dưới nước an toàn hơn trên bờ nhiều.

Lão Hồ và Bàn Tử nghe lời Lâm Nghị cũng không nghĩ nhiều, không do dự nhảy xuống sông, khi luồng nhiệt ập tới thì lặn cả người xuống nước.

Nhưng lúc này, dòng nước sông ngầm ngày càng chảy xiết, may mà xung quanh lòng sông có rất nhiều xích sắt, có thể bám vào đó để giảm bớt tốc độ trôi.

Tuy nhiên, khi Lão Hồ ngụp đầu xuống nước, nhờ ánh đèn trên đầu, anh lờ mờ thấy trong nước có một cái xác trôi bị vướng vào xích sắt!

Xác chết đó nằm sấp trong nước, nhưng quần áo đang mặc trông có vẻ rất giống Lão Dương! "Lão...

Chương 374

Lão Dương..." Lão Hồ thắt lòng lại, một cảm giác sợ hãi vô danh ập đến.

Lão Dương đang đi cùng Lão Lâm mà, tại sao lại chết ở đây?

Vậy Lão Lâm đang ở đâu?

Nơi này quá tối đen, lại đầy hơi nước và bọt khí, họ nhìn thấy bóng của nhau đã là tốt lắm rồi.

Ở trong nước, Lão Hồ chỉ có thể nhìn thấy chính mình.

Lão Hồ nuốt nước bọt, bám vào xích sắt từ từ lặn xuống, đưa tay chạm vào vai cái xác trôi.

Lão Hồ từ từ lật cái xác đang trôi nổi lại, chỉ thấy khuôn mặt nó đã bị ngâm đến mức phù thũng, thối rữa.

Tuy nhiên, trên cổ cái xác vẫn còn treo một tấm thẻ, trông giống như thẻ công tác.

Nhìn thấy chữ trên thẻ, anh mới thở phào nhẹ nhõm. 'Sinh viên mỹ thuật, XXX', mấy chữ phía sau nhìn không rõ.

Người này tám phần là sinh viên đến đây vẽ ký họa, kết quả vì hiếu kỳ mà bỏ mạng.

Đội tuần tra ngoài núi thường xuyên xuất hiện phần lớn cũng vì có sinh viên mất tích trong núi, nên mới kiểm tra nghiêm ngặt như vậy.

“Lão Hồ, làm gì đấy, cẩn thận chút, phía trước là thác nước!

Nếu ngã xuống thì cũng đủ cho chúng ta khốn đốn đấy.” Bàn Tử từ phía sau túm chặt lấy Lão Hồ.

Cả hai ngoi lên khỏi mặt nước.

Lúc này Lâm Nghị và Lão Dương đã đến cuối đường nước, trên bãi đá phía trên thác nước.

Đi cùng họ còn có gã thanh niên trong nhóm năm người kia.

Sau đó, hai người cũng lập tức bơi qua hội quân với Lâm Nghị.

"Lão Lâm, hiện tại tình hình thế nào?" "Chỗ này vẫn chưa an toàn, chúng ta xuống phía dưới thác nước rồi hãy nói." Thế là mấy người dùng dây thừng buộc vào xích sắt, lần lượt leo xuống dưới thác nước.

Thác nước cao khoảng mười mét, đối với kẻ sợ độ cao như Bàn Tử thì vẫn chưa tính là quá cao, miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

Sau khi năm người xuống dưới, họ bắt đầu kiểm tra tình hình xung quanh.

Xung quanh có dấu vết của đá vôi, chứng tỏ nơi này hẳn phải có không ít hang động.

Đúng lúc này, phía trên thác nước đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm, một bóng đen từ trên thác ngã nhào xuống.

"Vãi chưởng, hai gã kia đúng là hạng liều mạng, thế này mà cũng dám nhảy xuống sao?" Bàn Tử sững sờ, không nhịn được thốt lên.

Lão Hồ hít sâu một hơi, thân hình lóe lên, lao đến ngay phía dưới thác nước, định đưa tay đỡ lấy người đang rơi.

"Lão Hồ." Lâm Nghị lắc đầu, cũng đi theo.

Mười mấy mét tuy không cao, nhưng đà rơi của một người cộng với sức xung kích của thác nước không phải là thứ người bình thường có thể chịu nổi.

Nếu rơi vào nước thì họa may còn có tia sinh cơ, chứ Lão Hồ định dùng tay không để tiếp thì không còn là chuyện người kia có sống nổi không nữa, mà là xem cánh tay của Lão Hồ có chịu thấu hay không.

Lâm Nghị ra tay, cánh tay dùng lực chặn đứng đà rơi của người nọ, sau đó đưa gã đáp xuống mặt nước dưới chân thác một cách vững vàng.

Ba người quay lại hội hợp với Bàn Tử.

"Lão Hồ, cậu điên rồi à?" Bàn Tử mắng mỏ.

Lão Hồ vẻ mặt ngưng trọng, nói: "Bàn Tử, Lão Lâm, vừa rồi ở dưới nước tôi thấy một xác sinh viên, tôi cứ tưởng là Lão Dương.

Họ còn quá trẻ, đều là sinh viên đại học.

Tôi nghĩ có những người tuy làm chuyện không tử tế, nhưng tội không đáng chết." "Ừm." Lâm Nghị gật đầu, không nói gì thêm.

Lão Hồ là người sống tình cảm, đặc biệt là tình huynh đệ chiến hữu rất nồng hậu.

Anh bị cái xác kia tác động, cứu người này một mạng cũng coi như mạng gã chưa tận.

Lúc này, mọi người mới phát hiện người được Lâm Nghị cứu chính là Lương sư gia.

Cái kẻ ban đầu đòi dùng họ làm bia đỡ đạn chính là gã cháu ngoan này đề xuất!

"Hắc hắc, thằng ranh, mày xuống đây cũng đúng lúc lắm, tiếp tục dẫn đường cho bọn ông đi!" Bàn Tử vỗ vai Lương sư gia, cười toe toét.

Lương sư gia cũng không phải kẻ ngốc.

Lâm Nghị cứu gã, chứng tỏ họ không muốn giết gã!

Điều này khiến gã hoàn toàn yên tâm.

Vì vậy, gã lập tức đổi giọng, muốn gia nhập đội ngũ của Lâm

Nghị, liên tục nịnh hót Bàn Tử và Lão Hồ.

Bàn Tử bị gã tâng bốc đến mức có chút lâng lâng.

Sư gia đúng là sư gia, người có học có khác, công phu nịnh hót quả thật không tệ!

Theo lời Lương sư gia, lần này họ đi tổng cộng năm người.

Lý lão bản là người có quyển 《Hà Mộc Tập》 tổ tiên truyền lại, đã sớm làm mồi cho cá.

Kẻ trộm mộ thực thụ chỉ có Thái thúc và gã thanh niên, tức là Tiểu Ca.

Người thứ tư là Vương lão bản, tổ tiên gã là thợ cầm đồ lớn, truyền lại một cuốn 《Cổ Dục Trai Kỳ Kiếp Dư Lục》, ghi chép lại những thứ kỳ dị mà tổ tiên gã gặp phải, nên Vương lão bản rất tinh thông giám định cổ vật, vai trò tương đương với Đại Kim Nha.

Còn bản thân Lương sư gia thì đầu óc tinh quái, là người móc nối cả nhóm lại với nhau, đóng vai trò trung gian.

Vì vậy năm người họ lập đội đến Tần Lĩnh đổ đấu.

Lương sư gia đem hết những gì mình biết ra kể sạch, khiến tâm trạng Bàn Tử tốt hơn đôi chút.

Rất nhanh, họ phát hiện phía sau thác nước có một hang động khổng lồ!

Bên trong hang động này, xác chết nằm la liệt khắp nơi, nhiều đến mức nhìn không thấy điểm dừng!

Ngay cả người từng trải như Lão Hồ và Bàn Tử cũng phải sững sờ!

Xác chết quá nhiều, thậm chí còn nhiều hơn cả hố chôn người sống trong mộ Hiến Vương!

Bàn Tử vừa chửi thề vừa căm phẫn.

Nhưng Lương sư gia lại nói: "Lâm lão bản, tôi nhớ trong Hà Mộc Tập có một trang ghi chép rằng, lối vào cổ mộ phần lớn nằm dưới đống xương cốt!

Nói vậy, chúng ta sắp vào đến cửa mộ thực sự rồi!" "Thế còn đợi gì nữa?

Mau đi thôi!" Lão Dương đã không kìm lòng được mà xông vào con đường nhỏ giữa đống xác chết.

Tiểu Ca là người thứ hai lao qua.

Những người khác cũng bám sát theo sau.

Tuy nhiên, sau khi cả nhóm tiến vào con đường nhỏ giữa đống xác, họ cứ đi mãi đi mãi theo đường đó, nhưng sau khi đi được một quãng xa, họ phát hiện mình lại quay về chỗ cũ.

Kỳ lạ hơn là con đường họ vừa đi qua cũng biến mất tăm!

"Chuyện gì thế này?" Bàn Tử gãi đầu.

Chương 375

Tiểu Ca không nói gì, chỉ đăm đăm nhìn đống xác chết vô tận trước mặt.

“Đây chắc là Thi Trận!” Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói.

“Thi trận?

Là cái thứ gì vậy?” Bàn Tử hỏi.

Lão Hồ đáp: “Thi trận, đúng như tên gọi, chính là đại trận được dàn dựng từ xác chết!

Loại đại trận này phần lớn được dùng khi hai quân đối lũy thời cổ đại.” Bàn Tử cười khẩy, tỏ vẻ đã hiểu: “À à, tôi có nghe qua.

Thời Tam Quốc chứ gì!

Gia Cát Khổng Minh bày Bát Trận Đồ, có thể chặn đứng mười vạn đại quân của Lục Tốn!” “Chiến trường cổ!” Tiểu Ca đột nhiên mở miệng thốt ra ba chữ.

“Đúng!” Lương sư gia nghiêm túc gật đầu: “Nơi này rất có thể là một bãi chiến trường cổ.

Một bên có thể là người Xá, một bên là đội quân câm (A Ba Quân).

Hai bên đối đầu, đội quân câm chưa từng chiếm được nơi này nên mới ghi lại trong 《Hà Mộc Tập》!

Vì vậy, tôi đề nghị dùng pháo tín hiệu cường quang, nếu ánh sáng tăng lên thì thi trận này sẽ tự nhiên bị phá!” “Được!” Nghe Lương sư gia phân tích, Lão Dương thấy rất chính xác và hữu dụng, lập tức lấy pháo tín hiệu từ trong ba lô ra, hăm hở định phá trận.

“Lương sư gia, ông đúng là một kẻ khôn lanh.” Lâm Nghị nhìn

Lương sư gia, lắc đầu, rồi chỉ vào đống xác chết cách đó không xa: "Mọi người nhìn xem bên dưới kia là cái gì đã." Mọi người nhìn qua, đó là một đống xương trắng, phía dưới xương cốt dường như còn có thứ gì đó.

Tiểu Ca nhanh nhẹn bước tới, gạt đống xương ra.

Chỉ thấy bên dưới xương cốt là một rãnh nước!

Trong rãnh đầy rẫy một loại chất lỏng nhớt dính.

Tiểu Ca ghé sát ngửi thử, đôi lông mày khẽ nhíu lại: "Là dầu xác!" Phía dưới những bộ xương này đều đào rãnh để chứa dầu xác!

Một khi gặp lửa trần, rất có thể sẽ làm dầu xác bốc cháy, sau đó thiêu rụi tất cả xương khô, cuối cùng bọn họ cũng sẽ táng thân trong biển lửa!

Mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Kẻ thiết kế ra thi trận này thật sự quá độc ác, lại có thể nghĩ ra chiêu trò thâm độc đến mức này.

"Không có ánh sáng, chúng ta căn bản không thể ra khỏi thi trận này." Lương sư gia ảo não nói.

"Thi trận này quả thực rất khó phá, bởi vì bản thân nó chính là một mê trận không lời giải!

Hoàn toàn không có lối ra." Lâm Nghị đi một vòng quanh thi trận, đã nắm rõ sơ đồ của trận pháp được chất chồng từ hàng vạn xác chết này trong lòng!

Một mê trận vô giải thì căn bản không có lối ra thực sự.

Cho dù có dùng pháo sáng cũng không thể tìm thấy.

Tuy nhiên, Lâm Nghị lại có phát hiện mới.

Bởi vì, từng có người từ đây đi vào, hơn nữa còn để lại đạo động (lỗ hổng trộm mộ).

Chỉ có điều, đạo động đó không biết vì sao đã bị những khối đá lấp kín, trong bóng tối căn bản không nhìn ra được.

Chỉ có người sở hữu đôi mắt nhìn đêm như Lâm Nghị mới có thể nhìn thấy rõ ràng!

"Đi theo tôi." Lâm Nghị dặn dò mọi người một tiếng, rồi đi về phía lối vào đạo động.

Bước qua vô số xác chết, cả nhóm đến trước bức tường bên trái thi trận.

Khối đá lấp đạo động được điêu khắc rất tinh xảo, nhìn từ bên ngoài hầu như hòa làm một với môi trường xung quanh.

"Chỗ này..." Nhìn thấy đạo động bị phong kín, Tiểu Ca nhíu mày, anh cảm thấy có chút quen thuộc.

Cứ như thể đạo động này chính là do anh phong lại vậy.

Lão Hồ và Bàn Tử hợp lực mở rộng vòng ngoài đạo động một chút, mỗi người bám một bên khối đá, dùng sức kéo ra ngoài.

Lão Dương hay Lương sư gia nhìn thấy cảnh này đều không nhịn được mà nói: "Khối đá lớn thế kia chắc phải nặng mấy trăm cân ấy chứ?

Hai người kéo thế mà ra được sao?" Việc kéo khối đá này giống như cạy một viên gạch từ khe tường, mà đây không phải gạch, mà là khối đá nặng hàng trăm cân, đủ thấy độ khó lớn đến mức nào.

Lão Hồ và Bàn Tử không trả lời, mà dồn hết sức lực.

Rất nhanh, chỉ nghe thấy một tiếng 'rắc', khối đá nặng hàng trăm cân kia đã bị kéo dịch về phía trước vài centimet.

Đó chưa là gì, khối đá không dừng lại mà tiếp tục bị kéo ra ngoài! 10 centimet. 20 centimet. 30 centimet!

Nghe một tiếng 'ầm', khối đá kẹt trong đạo động đã bị kéo ra ngoài.

Sau đó tiếng 'uỳnh' vang lên, khối đá trực tiếp lăn xuống đống xác chết dưới chân, đạo động cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Lão Dương nhìn thấy thực lực của Bàn Tử và Lão Hồ, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Chuyện này không giống với Lão Hồ mà anh biết.

Một Lão Hồ như thế này liệu có thực sự giúp anh hoàn thành tâm nguyện được không?

Lương sư gia càng không dám thở mạnh.

Nhóm người Lâm Nghị thật sự quá mạnh!

E rằng bất cứ ai trong số họ cũng có thể tùy tiện giết chết gã.

Lựa chọn đầu quân cho họ đúng là quá minh trí.

Thấy đạo động được mở ra, mọi người mừng rỡ vô cùng, lần lượt chui vào.

Cuối đạo động là một giếng đứng hình tròn, xung quanh giếng là những ngăn gỗ giống như quan tài khảm vào tường.

Còn ở chính giữa giếng là một cột đồng khổng lồ có đường kính khoảng mười mét!

Trên cột đồng khổng lồ này còn có rất nhiều cành đồng nhỏ nhưng độ dày mỏng khác nhau!

Những cành đồng này dày đặc, kéo dài lên phía trên, không sao đếm xuể!

Trên một số cành đồng còn có những nhánh con, rất giống với nhánh đồng mà Lão Dương dẫn họ đi đào được.

“Đây...

đây chính là cây đồng mà chúng ta đào được lúc đó!” Lão Dương nhìn thấy cây đồng thì không khỏi kinh hỷ.

Tốt quá rồi, cuối cùng anh cũng đã trở lại đây!

Đến được đây, nguyện vọng của anh có khả năng cực lớn sẽ được thực hiện!

Lâm Nghị nhìn cây đồng thần, ngước mắt lên trên, cây đồng cao phải đến gần trăm mét, cành lá dày đặc, dọc ngang lấp đầy gần như toàn bộ giếng đứng.

Nói là giếng đứng nhưng giống như được con người đục đẽo ra vậy.

Nhưng cái giếng này rộng tới ba bốn mươi mét, khối lượng công việc này thật không thể tưởng tượng nổi.

Chương 376

Người xưa làm thế nào có thể làm được bước này?

Đã tiêu tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực và tài lực?

“Lão Lâm, lên thôi!

Hà Mộc Tập chẳng phải đã nói sao, trên đỉnh cây thần đồng này có những thứ còn tốt hơn cả lăng Tần Thủy Hoàng!” Bàn Tử khẳng định chắc nịch.

Những người khác cũng nhìn cây đồng thần với ánh mắt nóng rực!

Đặc biệt là Lương sư gia, đôi nhãn cầu sắp lồi cả ra ngoài!

Gã chỉnh kính, chăm chú nghiên cứu những cành đồng gần đó.

“Quả nhiên không phụ kỳ vọng, tôi liều mạng xuống sông ngầm, giờ đây cuối cùng cũng thấy được kho báu nhân gian kỳ diệu này!” Tiểu Ca nhìn cây đồng thần bất động, sau đó khẽ nhíu mày: “Tôi luôn có một dự cảm không lành.” Bàn Tử không mấy để tâm: “Sợ cái gì, với bản lĩnh của mấy anh em mình thì có gì phải sợ!” Lâm Nghị nói: “Bàn Tử, mọi chuyện không đơn giản thế đâu, cậu không thấy xung quanh còn có thứ khác sao?” “Thứ khác?

Không có mà, tôi có cảm nhận thấy gì đâu.” Bàn Tử ngơ ngác lắc đầu.

Lão Hồ sắc mặt cũng trở nên căng thẳng: “Tôi cũng cảm nhận được rồi, ngoài chúng ta ra, nơi này dường như còn có sinh vật khác!

Hơn nữa không chỉ có một, mà là rất nhiều, ở khắp mọi nơi.” “Ôi trời, mấy vị đại gia, các ông đừng dọa tôi chứ.

Tôi nhát gan lắm!” Thấy mấy người nói chuyện thần bí như vậy,

Lương sư gia cũng thấy sợ.

Đột nhiên, một bóng đen từ trên trời rơi xuống, tiếng 'bộp' vang lên, va vào cành đồng.

Cành đồng sắc nhọn ngay lập tức đâm xuyên qua thứ đó!

Mọi người lập tức chiếu đèn qua!

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái, ai nấy đều cảm thấy da đầu tê dại, lông tơ dựng đứng!

Bóng đen kia không phải ai khác, chính là người thứ năm trong nhóm Lương sư gia, Vương lão bản!

Lúc này Vương lão bản đã bị cành đồng đâm xuyên tim, chết không thể chết thêm được nữa.

Theo lời Lương sư gia, Vương lão bản cùng gã xuống sông ngầm nhưng không rơi xuống đầm nước dưới thác cùng gã, hai người lạc mất nhau, gã cũng không biết Vương lão bản đi đâu.

Thế nhưng, gã không tài nào ngờ được, Vương lão bản lại từ phía trên cây đồng thần rơi xuống!

Chuyện này làm sao có thể?

Trừ phi, có thứ gì đó đã đưa gã lên trên kia!

Rốt cuộc là thứ gì?

Lại có thể thần không biết quỷ không hay đưa một người sống sờ sờ đi trước họ một bước, đưa lên đỉnh cây đồng thần?

Chẳng lẽ những gì Lâm Nghị nói là thật?

Ở đây, ngoài họ ra, còn có thứ khác?!

Phập phập phập!

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, một lũ khỉ đeo mặt nạ

quỷ dị ló đầu ra từ tán lá đồng dày đặc.

Những con khỉ này trông cực kỳ quái dị, có thể đi thẳng bằng hai chân như người, nhưng toàn thân mọc đầy lông xám, giống như một loài vượn người cổ đại.

Nhưng loài vượn người này con nào cũng đeo một chiếc mặt nạ quỷ dị.

Chiếc mặt nạ đó không rõ làm bằng chất liệu gì, tỏa ra khí tức cổ xưa, thần bí, có ngũ quan cực kỳ giống con người.

Chúng bám trên cây, nhìn từ xa giống như những con người đang ngồi xổm ở đó.

Những con vượn người kỳ dị này lặng lẽ nhìn mấy người họ, như thể đang nhìn những con mồi đã lâu không gặp.

"Là chúng... chính chúng đã giết Vương lão bản." Việc Vương lão bản đột ngột xuất hiện ở đây thật quá khó hiểu.

Giải thích duy nhất là nơi này có lối thoát khác có thể rời đi, và lũ vượn người này biết cách rời đi, sau khi đi đã mang Vương lão bản đến đây!

Cuối cùng Vương lão bản bị ném xuống, bị cành đồng xuyên qua xác!

"Mọi người nhìn kia là cái gì." Lão Hồ hít sâu một hơi, nghiêm nghị nhìn thi thể Vương lão bản.

Thi thể Vương lão bản không ngừng chảy máu.

Một lượng lớn máu tươi chảy lên cây đồng, rồi theo những hoa văn đồ đằng quỷ dị trên đó lan tỏa ra khắp bốn phương tám hướng!

Máu Vương lão bản chảy càng nhiều, những hoa văn bị máu lấp đầy càng nhiều.

Rất nhanh, một mảng lớn thân và cành cây xung quanh thi thể Vương lão bản đã bị nhuốm màu đỏ máu.

Nhìn cảnh tượng đó, ai nấy đều rùng mình, cảm giác như sắp có chuyện khủng khiếp xảy ra!

“Đinh...

đinh...

đinh...” Ngay sau đó, trong tai họ đột nhiên xuất hiện những tiếng vang lanh lảnh, không linh, giống như tiếng chuông nhưng lại không phải chuông.

Âm thanh kỳ quái đó cứ lặp đi lặp lại, vang vọng trong không gian kín mít này.

“Tế tự!” Lâm Nghị nhìn những cành đồng bị máu nhuộm đỏ, nói.

Nơi này vốn dĩ được dùng cho việc tế tự của nước Xá.

Thậm chí ngay cả những hoa văn trên cây đồng thần cũng dùng để tế tự.

Mà người nước Xá tế tự chắc chắn là huyết tế!

Đóng đinh người hoặc động vật lên cành cây đồng thần, dùng máu tươi nuôi dưỡng cây, từ đó giúp họ đạt được nguyện vọng tươi đẹp 'cầu được ước thấy'.

Còn những con vượn người mà họ thấy, e rằng căn bản không phải vượn người!

Mà là những xác khô của người hoặc động vật bị tế cho cây đồng thần từ hàng ngàn năm trước!

Không biết vì nguyên nhân gì, những xác khô đó biến thành hình dạng vượn người như họ thấy.

Còn về chiếc mặt nạ trên mặt chúng, chắc hẳn có ý nghĩa đặc thù, cụ thể là gì thì có lẽ chỉ người nước Xá hoặc những người lúc cây đồng thần mới hình thành mới biết được.

"Chủ nhân, tế lễ bắt đầu rồi!

Loại sức mạnh thần kỳ đó đang từ từ lan tỏa ra xung quanh." Loại sức mạnh thần kỳ mà Nữ vương nói, Lâm Nghị thừa hiểu.

Đó là khả năng biến ảo cảnh thành hiện thực!

Biến hư ảo thành thực thể!

Tuy nhiên, theo phân tích của Nữ vương, loại năng lực này dù mạnh đến đâu, dù tiếp cận thực tế đến mức nào thì cũng không thể thực sự là hiện thực.

Hiện thực là hiện thực, hư ảo là hư ảo.

Giống như lúc trước ở Tinh Tuyệt cổ thành, ảo giác mà Quỷ Động và Nữ vương thi triển lên mọi người.

Trong mắt người khác thì cực kỳ chân thực, nhưng trong mắt Lâm Nghị thì cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hơn nữa, một khi rời khỏi Tinh Tuyệt cổ thành, mọi ảo giác cũng sẽ nhanh chóng tan biến.

Chương 377

Nếu có thể biến năng lực ảo hóa thành thực thể thì đó là chuyện gần như không thể!

Tuy nhiên, Nữ vương cũng nhấn mạnh là 'gần như không thể', nghĩa là trong điều kiện đặc thù hoặc đạt đến trình độ chân thần thì mới có khả năng.

Thế nhưng, ở trong cây đồng thần này, cô vẫn không cảm nhận được loại sức mạnh đáng sợ đó.

Thứ cô cảm nhận được là một loại sức mạnh đang tiến hóa về phía loại sức mạnh đáng sợ kia.

Dù vậy, nó cũng đã cực kỳ khủng khiếp!

Nghĩa là, trong cây đồng thần không tồn tại khả năng biến hư ảo thành hiện thực, nhưng lại có khả năng thi triển ảo thuật cấp độ cao hơn cả Nữ vương!

Khiến Nữ vương cũng phải tự thấy hổ thẹn, chủ nhân của cây đồng thần này đúng là cũng ra gì đấy.

"Thôi được, để tôi xem các người là cái thứ gì!" Ánh mắt Lâm Nghị lóe lên một tia sáng tím, mọi thứ trước mắt trở nên vô cùng rõ ràng, anh nhìn chằm chằm vào một con vượn người.

Xuyên qua lớp da của chúng, đi sâu vào ngũ tạng lục phủ, kỳ kinh bát mạch!

Cuối cùng, bên dưới lớp mặt nạ đó, anh đã tìm thấy manh mối!

"Là Cổ trùng!" Những thứ này không phải cương thi (tống tử), mà là một loại Cổ!

Giống như cái xác cổ đã thấy dưới tiệm đóng quan tài ở Tần Lĩnh trước đó.

Khác ở chỗ, con Cổ trong cái xác đó đã gặm nhấm sạch sẽ bên trong thi thể rồi nhanh chóng sinh sôi, chiếm lấy cái xác.

Còn con Cổ trong cái xác này thì chiếm cứ trong não người, ước chừng là tiết ra loại độc tố nào đó lan ra khắp kinh mạch thi thể.

Cho nên dù là xác khô cũng sẽ bị nó thấm thấu từng chút một, cuối cùng trên mặt xác khô còn hình thành một chiếc mặt nạ giống hệt mặt người.

Nói là mặt nạ nhìn như gang thép, nhưng thực chất chiếc mặt nạ đó đều do con Cổ trong xác khô từ từ hình thành nên.

"Loại cổ này...

Ly Cổ." Trong não Nữ vương đột nhiên lóe lên cái tên này.

Cứ như thể cô vốn đã biết, nhưng trước đây đã quên mất, giờ đột nhiên nhớ ra vậy.

"Ly Cổ!" Lâm Nghị gật đầu.

Loại Cổ này mạnh hơn nhiều so với những thủ đoạn mà lão già Hiến Vương đã dùng!

"Mọi người cẩn thận, loại Cổ này rất có khả năng nhảy ra từ miệng xác khô, sau đó bám vào người ở gần nhất!" Lâm Nghị cảnh báo mọi người.

"Không sao." Tiểu ca lại đi tiên phong, men theo thân cây đồng leo lên trên.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả Ly Cổ đều nhìn chằm chằm vào Tiểu ca đang leo lên.

Xoẹt!

Ngay sau đó, tất cả Ly Cổ đều lao về phía Tiểu ca!

Tiểu ca khẽ hừ một tiếng, dùng một con dao nhỏ rạch lòng bàn tay, vung tay lên, từng giọt máu tươi bắn vào những con Ly Cổ đang tấn công tới.

Hoa!

Trong tích tắc, tất cả Ly Cổ đều như chim sợ cành cong, nhanh chóng rút lui!

Mọi người thấy cảnh này thì mừng rỡ vô cùng.

Bàn tử và Lão Hồ càng sáng mắt lên.

Người anh em này giỏi thật đấy!

Tuy nhiên, Lâm Nghị lại khẽ nhíu mày.

Bởi vì anh thấy máu của Tiểu ca nhỏ lên cây đồng thần.

Trong khoảnh khắc đó, những giọt máu ấy đã biến mất không dấu vết, cứ như bị cây đồng thần hấp thụ vậy!

Máu của Vương lão bản cần phải thông qua phương thức tế tự để cung phụng cho cây đồng thần, còn máu Kỳ Lân trên người Tiểu ca lại có thể bị hấp thụ một cách dễ dàng!

Chẳng lẽ cái thứ này cũng biết máu nào quý giá, không cần đợi tế tự đã trực tiếp nuốt chửng luôn?

Vậy thì, cây đồng thần sau khi nuốt máu của Tiểu ca sẽ có biến hóa gì?

Liệu có...

Đúng lúc này, lũ Ly Cổ vừa bị Tiểu ca đuổi đi lại quay trở lại!

Tiểu ca trong lòng kinh hãi, sắc mặt hơi tái đi.

Việc rải máu gây tổn hại không nhỏ cho anh, giờ đây lại bị Ly Cổ

tấn công lần nữa, ngay cả anh cũng không ngờ tới, đành dứt khoát lùi xuống, quay lại bên cạnh Lâm Nghị.

"Này, khó nhằn đấy, anh lên đi." Lương sư gia chỉnh lại kính, dường như cũng cảm thấy áp lực rất lớn, vội vàng nói: "Vừa rồi tôi nhớ ra ba chuyện được ghi chép trong Hà Mộc Tập." "Chuyện thứ nhất: Năm Thái Hòa thứ mười ba thời Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế." "Khi đào mỏ ở núi Thái Bạch, phát hiện ra cây đồng, đào xuống sâu không thấy đáy." "Đội quân câm nhận được mật lệnh, đến núi Thái Bạch điều tra thực hư." "Kết quả cả một đội quân câm mất tích ly kỳ, không bao giờ trở lại nữa.

Họ nghi ngờ rất có thể đã bị những người Xá canh giữ lăng mộ giết sạch." "Bốn tháng sau, đội quân câm thứ hai lại đến núi Thái Bạch, phát hiện ra cây đồng, sau đó dẫn theo ba ngàn tử tù tiếp quản nơi này, tiếp tục đào bới." "Chuyện thứ hai: Mùa xuân năm Thái Hòa thứ mười tám thời Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế, đội quân câm vẫn chưa đào đến tận gốc cây, nhưng lại đào lên được một chiếc hộp đá hình rồng." "Trong chiếc hộp đá hình rồng này, lờ mờ cảm nhận được có giấu thứ gì đó bên trong nhưng không có kẽ hở, đội quân câm dùng đủ mọi cách cũng không thể mở được hộp, bèn đưa hộp vào hoàng cung." "Chuyện thứ ba: Cuối năm Thái Hòa thứ mười tám thời Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế, hoàng đế luận công ban thưởng, chủ nhân của Hà Mộc Tập cùng mấy người bạn sau khi uống say đã đánh cược leo lên cây đồng.

Còn kết quả thế nào thì Hà Mộc Tập cũng có ghi chép.

Tuy nhiên những chữ đó rất kỳ lạ, không rõ là văn tự của chủng tộc nào, chứ đừng nói đến ý nghĩa cụ thể của nó." "Tuy nhiên, chính vì đội quân câm đã từng thám hiểm cây đồng này nên phía trên có nhắc tới, xung quanh cây đồng có đường sạn đạo chưa xây dựng xong, có thể leo lên trên được!" "Vì vậy, chúng ta căn bản không cần leo cây!

Chỉ cần tìm thấy sạn đạo là được!" Mọi người quyết định xong xuôi bèn chia nhau tìm kiếm, rất nhanh đã tìm thấy con đường sạn đạo được ghi trong 《Hà Mộc Tập》, mà lũ Ly Cổ kia cũng không có ý định rời khỏi cây đồng.

"Lão Hồ, mấy người lên đi, trên đó không biết chừng có nguy hiểm, bản lĩnh tôi thấp kém, e là lên đó chỉ làm vướng chân các anh thôi." Lão Dương nhìn Lão Hồ, cười nói.

"Ái chà, Lão Dương, không ngờ cậu cũng biết điều đấy chứ.

Ha ha ha, đừng nói nữa, Bàn gia tôi bắt đầu thấy thích cậu rồi đấy." Bàn Tử cười toe toét.

Biết bản lĩnh mình đến đâu mà ngoan ngoãn ở lại đây là rất biết tự lượng sức mình.

"Tôi cũng ở lại đây với anh ấy vậy." Lương sư gia trầm ngâm một lát rồi cũng chọn ở lại.

"Tôi sẽ đi lòng vòng quanh đây xem sao, biết đâu lại tìm thấy món đồ cổ nào khác mang về bán lấy ít tiền, cũng không uổng công đi một chuyến!" "Cũng được." Lão Hồ gật đầu đồng ý.

Thế là Lâm Nghị, Lão Hồ, Bàn Tử, Tiểu ca bốn người bước lên sạn đạo.

Sau khi bốn người đi xa, Lương sư gia và Lão Dương nhìn nhau, khóe miệng nở một nụ cười tà mị.

"Việc đã xong, chúng ta có nên quay về báo cáo không?" "Đừng vội, chúng ta còn phải xem họ có thể sống sót trở về không, và... liệu trên người cậu ta có thực sự xảy ra biến hóa gì không!" "Được.

Tuy nhiên, kế hoạch lần này của chúng ta có thể nói là rất hoàn mỹ, cậu thanh niên kia anh tìm ở đâu ra thế?

Có chút khác biệt, hy vọng không gây rắc rối cho kế hoạch của chúng ta." "Rắc rối gì được chứ?

Cái nơi này, đừng nói là cậu thanh niên đó, ngay cả lão tổ đến đây cũng sẽ bị ảnh hưởng!

Cứ yên tâm đi!

Có lẽ, cậu ta mới chính là nhân vật then chốt mà lão tổ muốn tìm kiếm!" "Hắc hắc, nếu thực sự như vậy thì chúng ta lập đại công rồi!".

Lâm Nghị bước lên sạn đạo, tỏ vẻ thản nhiên.

Nhìn thì rất bình thường nhưng trong lòng anh thoáng hiện lên một tia nghi hoặc.

Lão Dương và Lương sư gia, hai tên yếu như sên này, lại không sợ lũ Ly Cổ từ trên kia bò xuống ký sinh vào người sao?

Chương 378

Lũ Ly Cổ đó có thể khiêng xác Vương lão bản từ dưới sông ngầm tới đây kia mà.

Còn nữa, Lương sư gia mạo hiểm tính mạng từ sông ngầm đi qua đây, vậy mà lại không muốn lên đỉnh cây đồng thần xem một chút?

Điều này cũng không hợp lẽ thường.

Cho dù Lương sư gia sức yếu, là mọt sách, nhưng sông ngầm còn dám nhảy, chẳng lẽ lại sợ leo sạn đạo?

Hai tên này tuyệt đối có vấn đề!

Trên đường đi, Lâm Nghị còn hỏi Tiểu ca về việc gặp Lương sư gia như thế nào.

Chuyện cũng giống như Lương sư gia đã nói.

Nhóm năm người họ đều do Lương sư gia tập hợp lại!

Thái thúc và Tiểu ca là dân đổ đấu.

Vương lão bản phụ trách giám định đồ cổ.

Lý lão bản thì có Hà Mộc Tập gia truyền!

Giờ đây, ngoại trừ Tiểu ca và Lương sư gia, ba người kia đều đã chết!

Tiểu ca thực lực cao cường nên không xảy ra vấn đề gì là chuyện bình thường.

Lương sư gia có thể nói là yếu nhất trong năm người, sống sót được đến bây giờ e rằng không chỉ đơn giản là nhờ may mắn.

Lâm Nghị còn hỏi Lão Hồ về cuộc gặp gỡ và giao hẹn với Lão

Dương.

Nhắc đến chuyện này, trong lòng Lão Hồ cũng có chút nghi hoặc.

Anh và Lão Dương đã năm sáu năm không gặp.

Lần gặp gỡ này dường như đã được định sẵn, nhìn thì thấy rất ngẫu nhiên, nhưng anh cứ cảm thấy sự ngẫu nhiên này thật kỳ quặc!

Anh chưa từng gặp người nhà hay đồng đội của Lão Dương, chỉ thấy mộ của anh họ Lão Dương, ngoài ra không biết gì thêm.

"Lão Lâm, cậu nghi ngờ Lão Dương cố ý dẫn chúng ta đến đây sao?" Lão Hồ giật mình hỏi.

"Chín mươi phần trăm!

Tuy nhiên, về mục đích thực sự của hắn thì tôi vẫn chưa dám nói chắc." Lâm Nghị gật đầu nói.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, Giải Tử Dương dẫn Ngô Tà đến đây mục đích là để hồi sinh mẹ mình.

Còn hiện tại thì sao, gã Lão Dương này dường như còn có toan tính khác.

Dẫu sao, anh cũng không nghe Lão Hồ nhắc đến chuyện mẹ Lão Dương qua đời vì bệnh tật.

"Lão Lâm, vậy giờ chúng ta nên làm gì?

Xuống hay lên tiếp?" Lão Hồ nhíu mày, có chút phiền muộn.

"Cứ lên đi, Lão Dương không đáng ngại." Suốt dọc đường đi, Lâm Nghị không phát hiện Lão Dương có dấu hiệu cải trang, cũng không có dấu vết phẫu thuật thẩm mỹ.

Hoặc người này là Lão Dương thật, hoặc người này và Lão Dương thật có ngoại hình cực kỳ giống nhau, tương tự như Giải Liên

Hoàn và Ngô Tam Tỉnh, khiến ngay cả Lão Hồ cũng không phân biệt nổi.

Sau khi bốn người men theo sạn đạo đi lên, họ kinh ngạc phát hiện không ít đoạn sạn đạo đã bị cành cây đồng thần đâm thủng!

"Trời ạ, cái cây đồng này thực sự còn có thể sinh trưởng sao?" Bàn Tử đầy rẫy nghi vấn trong lòng.

Lúc xây dựng sạn đạo chắc chắn người ta sẽ có ý tránh cây đồng ra.

Thế mà sau bao nhiêu năm, cành cây đồng đã cắm sâu vào sạn đạo.

Trên thân cây đồng còn có một lượng lớn Ly Cổ bám vào, khi họ di chuyển, lũ Ly Cổ đó đều nhìn chằm chằm vào họ nhưng không hề tấn công.

Dường như trong lòng chúng có một nỗi sợ hãi sức mạnh bí ẩn nào đó đối với con đường sạn đạo này.

Qua đó có thể thấy, đoạn sạn đạo này phần lớn không phải do đội quân câm năm xưa xây dựng, rất có thể là do người nước Xá năm xưa làm, hoặc cũng có thể con đường này đã tồn tại ngay từ khi cây đồng mới hình thành.

Với tốc độ của bốn người, họ di chuyển rất nhanh, không lâu sau đã lên tới đỉnh cây đồng thần.

Đó là một tế đàn khổng lồ!

Xung quanh tế đàn sừng sững bốn pho tượng đá sống động như thật.

Và ở chính giữa các pho tượng là một cỗ quan tài đá tinh xảo!

Trên chiếc quan quách này, khắc họa những hoa văn cổ kính, phía trên còn treo những dây leo từ cây đồng xanh, rủ xuống phủ lấy quan

quách, như thể che gió che mưa cho nó.

Cả chiếc quan quách trông như một chiếc container cỡ nhỏ, đặt sừng sững ở đó.

Phía dưới quan quách là một chiếc giường quan tài vững chãi.

Trên giường quan khắc những hoa văn phức tạp, tựa hồ vẽ cảnh vô số người đang bái tế cái cây này.

Điều kỳ lạ hơn nữa là, bộ quan quách này lại không có nắp, trông cứ như một cái giếng quan tài!

Nhìn từ trên xuống, trong cái giếng quan tài đen kịt, ánh sáng lập lòe, như có một nguồn sáng nào đó ẩn hiện chập chờn sâu bên trong.

Mọi người ai nấy thị lực đều khá tốt, nhìn từ mép giếng quan tài xuống, ở độ sâu hơn mười mét, loáng thoáng có thể thấy vật phát sáng kia.

Vật phát sáng đó tỏa ra ánh sáng yếu ớt, như thể có thể tắt ngúm bất cứ lúc nào.

Bởi vì vật phát sáng không nằm ngay chính giữa giếng quan tài, nên nhìn từ miệng giếng hẹp xuống, không thể thấy rõ ràng, không biết rốt cuộc vật đó là gì. "Lão Lâm, bên trong này chắc chắn có bảo bối!" Bàn Tử đã xoa tay hầm hè, nóng lòng muốn nhảy xuống.

Tiểu Ca thì đi trước một bước, kéo rễ cây dây leo đồng xanh, nhảy xuống giếng quan tài.

Mọi người nhanh chóng theo sau, cũng nhảy vào.

Trong giếng quan tài, họ phát hiện một khối hổ phách nguyên thủy khổng lồ, và cái thứ lấp lánh phát sáng kia chính là do khối hổ phách nguyên thủy đó tỏa ra. "Ối trời, bảo bối to thế này, lần này anh em mình phát tài rồi!" Bàn Tử vừa cười híp mắt nói, vừa giơ tay chuẩn bị

sờ thử, cảm nhận xem bảo bối sờ vào thế nào. "Bàn Tử, đừng động." Lâm Nghị túm chặt tay Bàn Tử. "Sao thế?

Chẳng lẽ khối hổ phách này có vấn đề?" Lão Hồ khá khó hiểu hỏi. "Cậu biết đây là mộ huyệt mà!

Giữa quan quách, lẽ nào lại không có quan tài đựng thi thể?

Trong cái giếng quan tài to thế này, lại chỉ có mỗi một vật kỳ lạ đó!

Nếu nó thực sự dễ động chạm thế, thì sao lại còn tồn tại đến bây giờ?" Lâm Nghị đơn giản giải thích cho Bàn Tử và Lão Hồ.

Lý do thì là thế.

Nhưng Bàn Tử chẳng mấy tin phục, dù sao thì cái thứ trước mặt này, nhìn thế nào cũng là chí bảo trời sinh!

Toàn thân óng ánh, cực kỳ viên nhuận, hoàn toàn không giống thứ được nhân công điêu khắc, mà đích thực là vật tự nhiên hình thành.

Tuy nhiên, Tiểu Ca lại không ngoan ngoãn nghe lời, y đưa tay lên, đặt vào khối hổ phách đó.

Chương 379

Khoảnh khắc ấy, thần sắc Tiểu Ca khựng lại, một lượng lớn thông tin tràn vào trong đầu y.

Sau đó, trong khối hổ phách, vầng sáng biến đổi, hình thành một khuôn mặt người.

Khuôn mặt đó ngay trước mặt Tiểu Ca, như một tấm gương, phản chiếu khuôn mặt thật của Tiểu Ca. "Cái mặt này..." Bàn Tử nhìn thấy khuôn mặt trên hổ phách, rồi lại nhìn Tiểu Ca.

Giờ Tiểu Ca đang đeo mặt nạ da người, nên khuôn mặt thật phản chiếu trên hổ phách hoàn toàn khác. "Khuôn mặt này là sao vậy?" Lão Hồ cũng thấy cảnh quỷ dị này, thận trọng nhìn Tiểu Ca. "Lão Lâm, người này chẳng lẽ là Tiểu Ca thật?" Bàn Tử nửa tin nửa ngờ nhìn Lâm Nghị nói. "Đúng vậy." Lâm Nghị gật đầu. "Hóa ra cậu đã nhìn ra từ sớm rồi!

Chẳng trách cậu bảo chúng tôi tha cho y một mạng.

Chẳng trách tên này thân thủ tốt như vậy!" Bàn Tử chợt vỡ lẽ, Lão Hồ cũng tò mò đánh giá Tiểu Ca.

Anh ta đã nghe Bàn Tử và Lão Lâm nhắc đến nhân vật bí ẩn này không chỉ một lần.

Hóa ra chính là người này! "Đáng ghét, hóa ra đã bị cậu nhìn thấu từ sớm." Tiểu Ca hơi cạn lời, dứt khoát giật phăng chiếc mặt nạ da người xuống, lộ ra khuôn mặt thật của mình. "Lão Lâm, cậu nói xem cậu có phải là dọa người không.

Tiểu Ca chạm vào khối hổ phách này có sao đâu, hơn nữa khối hổ phách này còn có thể phản chiếu khuôn mặt thật của Tiểu Ca, điều

này chẳng phải nói lên đây càng là một vật kỳ lạ sao?" Bàn Tử bĩu môi, nuốt nước bọt.

Bảo bối thần kỳ thế này mà không nghiên cứu kỹ thì thật quá khách sáo!

Nếu mang ra ngoài được, chắc chắn sẽ làm chấn động cả thế giới.

Bán vài trăm triệu, chắc cũng không thành vấn đề! "Cái thứ này không phải hổ phách gì cả, mà là thi kén!" "Thi kén?

Không thể nào?

Thi kén còn có thể lớn đến mức này sao?" "Theo ghi chép trong cổ tịch, loại thi kén này có khả năng là do các phương sĩ thời Tiên Tần dùng làm mồi dẫn luyện đan dược, là việc ngâm những phụ nữ mang thai chưa đủ tháng vào dung dịch thuốc cho đến chết, rồi đặt vào vại, chôn mười bảy năm sau đào lên, đứa bé trong bụng sẽ biến thành thi kén.

Lớp bên ngoài này là chất liệu hóa đá từ bánh nhau của thai phụ, cái màu hổ phách chúng ta thấy thực chất là do nước ối bên trong đông đặc mà thành." "Vãi chưởng.

Ghê tởm vậy." Bàn Tử nhìn thi kén hổ phách với vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Lão Hồ khó hiểu hỏi: "Nếu là thi kén, vậy tại sao không thể chạm vào?

Mà Tiểu Ca chạm vào lại không sao?" "Vật chất hóa!" Tiểu Ca đi trước Lâm Nghị một bước, trả lời Lão Hồ.

Đồng thời giải thích nguyên nhân trong đó. "Cái gọi là vật chất hóa, chính là có thể biến những thứ các cậu tưởng tượng trong đầu thành hiện thực, từ đó đạt được ước mơ thành sự thật!

Nhưng để có được năng lực này, có một nhược điểm rõ ràng, đó là sẽ mất đi một phần ký ức, và cùng với việc sử dụng năng lực càng nhiều, ký ức mất đi càng nhiều, cho đến khi quên hết tất cả ký ức, và năng lực vật chất hóa cũng sẽ biến mất theo." Nghe lời Tiểu Ca nói, Bàn Tử hưng phấn như được tiêm adrenaline. "Năng lực này đỉnh thế sao?

Nếu tôi có nó, chẳng phải có thể biến mấy cô em đen nhẻm thành mấy em gái trắng trẻo mịn màng ngọt ngào sao!

Chậc chậc, còn có thể vật chất hóa ra vô số vàng bạc châu báu, đến lúc đó, tôi sẽ giàu có địch nổi cả quốc gia.

Hahahah." Lão Hồ lườm gã một cái, nói: "Trên đời này, làm gì có năng lực hoang đường đến thế, cậu đang nghĩ hão đấy.

Tiểu Ca, không phải lão Hồ tôi không tin cậu, mà thực sự loại năng lực này quá khó tin." Tiểu Ca hừ một tiếng, chỉ vào Lâm Nghị, nói: "Nếu các cậu không tin, có thể hỏi cậu ấy, cậu ấy có lẽ biết đáp án." Trong lòng Tiểu Ca, Lâm Nghị đã trở thành một người thông thái vạn sự.

Tóm lại, bất kể chuyện gì, Lâm Nghị đều biết chút ít.

Điều đáng ghét nhất là, tên này còn không chịu nói cho y biết.

Thật là vô liêm sỉ!

Lâm Nghị khẽ mỉm cười.

Khi đọc tiểu thuyết lúc trước, anh luôn cảm thấy năng lượng của cây đồng xanh quá sức nhảm nhí.

Ngay cả việc vật chất hóa cũng xuất hiện.

Nhưng nhiều fan hơn, dựa theo cốt truyện sau này, có thể phân tích rằng, cây thần Tần Lĩnh này chỉ là một giấc mộng của nam chính Ngô

Tà mà thôi.

Cũng có người suy đoán, đây là một cái bẫy do Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn bày ra cho Ngô Tà, mục đích là để Ngô Tà tiếp xúc với khái niệm vật chất hóa này.

Giờ đây, sau khi tự mình trải nghiệm, Lâm Nghị cũng dần hiểu ra đại khái.

Thứ nhất, đây không phải là một giấc mơ của Ngô Tà, nếu thật sự là mơ thì họ đã không thể vào đây được.

Thứ hai, năng lực vật chất hóa đúng là tồn tại, nhưng năng lực này có nhiều hạn chế, đó là mục tiêu cuối cùng của cây thần Tần Lĩnh, ở giai đoạn hiện tại vẫn còn xa mới đạt tới cấp độ đó.

Cuối cùng, chính là vấn đề cây đồng xanh này.

Cây đồng xanh này càng giống như một chiếc chuông lục giác siêu lớn, thông qua việc tế tự mà có được năng lực huyễn thuật siêu cấp.

Còn khối thi kén hổ phách này, càng giống như vật phẩm dùng để kích hoạt cái 'chuông lục giác' siêu lớn kia.

Khi cây đồng xanh được tế tự bằng máu tươi, nó sẽ kích hoạt khối thi kén hổ phách này, từ đó kích phát tác dụng huyễn thuật vô cùng tận của cây đồng xanh.

Bởi vì tác dụng huyễn thuật này quá mạnh, nên nếu là người bình thường, khi tiếp xúc với cành cây đồng xanh, có thể sẽ bị mê hoặc.

Nhưng những người như Ngô Tà, đã từng dùng Kỳ Lân Kiệt, có khả năng kháng lại huyễn thuật ở một mức độ nhất định, nên khi tiếp xúc với thi kén này mới bị mê hoặc, từ đó cảm thấy cây đồng xanh này tồn tại năng lực vật chất hóa.

Nếu Lão Hồ và Bàn Tử tiếp xúc với thi kén hổ phách này, e rằng

cũng sẽ giống như Ngô Tà trong Đạo Mộ Bút Ký, bị ảo giác mê hoặc.

Còn về Tiểu Ca, nếu Lâm Nghị đoán không sai, máu Kỳ Lân cấp bậc như Tiểu Ca cũng không thể chống lại tác dụng mê hoặc này, thậm chí chứng mất trí nhớ của Tiểu Ca cũng có liên quan đến cây đồng xanh này.

Theo Lâm Nghị được biết, một khi tiếp xúc với cây đồng xanh, có được năng lực 'vật chất hóa', thì ký ức sẽ dần dần suy giảm, cho đến khi biến mất.

Giờ đây Tiểu Ca lại lần nữa chạm vào, liệu có bị ảnh hưởng không?

Khả năng cao là ảnh hưởng sẽ không quá lớn.

Huyết mạch Kỳ Lân rất thần kỳ, xa không phải Kỳ Lân Kiệt có thể sánh bằng, đương nhiên cũng không phải huyết mạch của Bàn Tử và Lão Hồ có thể so bì.

Nếu huyết mạch Kỳ Lân được tiến hóa thức tỉnh, thì dù huyễn giác có mạnh đến đâu cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Ví dụ như Lâm Nghị.

Huyết mạch Kỳ Lân của anh giờ đã thức tỉnh, đang tiến về giác thứ hai.

Loại huyễn thuật này đối với anh, ảnh hưởng đã có thể bỏ qua được rồi.

Tiểu Ca trong khoảng thời gian mất trí nhớ này, có lẽ cũng có kỳ ngộ, từ đó trong cơ thể sản sinh ra một loại năng lực kháng cự nào đó.

Cho nên khi chạm vào thi kén hổ phách này, không những không bị tác dụng huyễn thuật, mà thậm chí còn có lợi cho việc khôi phục ký ức.

Tuy nhiên, theo cốt truyện gốc, Lão Dương giải tử dương đã bị mắc kẹt trong mộ từ lần thám mộ trước.

Còn Lão Dương dẫn Ngô Tà đến đây, chỉ là Lão Dương được vật chất hóa ra trước khi Lão Dương thật chết.

Chương 380

Đương nhiên, điều này cũng không mấy khả thi.

Tại sao Lão Dương vật chất hóa lại có thể thoát hiểm?

Nếu thật sự có vật chất hóa, vậy tại sao không vật chất hóa ra dụng cụ cầu sinh, chưa nói đến thứ khác, thuốc nổ cũng được mà, lẽ nào lại để chết kẹt ở đây?

Rõ ràng đó chỉ là Ngô Tà cảm thấy thế, tình huống thực tế thì sao chứ?

Lâm Nghị không rõ.

Nhưng giờ gặp phải tình huống này, không biết Lão Dương trong đội của anh sẽ thế nào?

Dù sao, so với trước, anh đã không còn xa sự thật nữa rồi.

Nhìn khối thi kén hổ phách không thể chạm vào, Bàn Tử tặc lưỡi, hơi không cam tâm: "Mẹ kiếp, Bàn gia còn tưởng là bảo bối.

Hóa ra là thứ nguy hiểm thế này!

Cho đến giờ, Bàn gia tôi vẫn còn hơi sợ hãi cái ảo giác quỷ dị ở cái động quỷ Tinh Tuyệt Cổ Thành đó!" Đối với ảo giác ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, ban đầu là do Nữ Vương dẫn dắt, loại ảo giác đó đối với Bàn Tử và Lão Hồ lúc này đã không còn tác dụng nữa.

Sau này là do động quỷ dẫn dắt, đối với hai người mang huyết mạch đó, liệu có tác dụng hay không, Lâm Nghị cũng không nắm chắc.

Dù sao thì Xà Thần lớn nhỏ gì cũng là thần mà.

Dù không bằng Kỳ Lân, nhưng đối với Huyền Quy và Giao Long,

chắc cũng không kém chứ?

Nhưng huyết mạch của hai người này đều đã thức tỉnh, nên có tác dụng hay không thì rất khó nói. "Lão Lâm, các cậu mau lại đây xem, chỗ này có một cái hang rất sâu!" Lão Hồ biết thi kén hổ phách không thể tùy tiện đụng vào, dứt khoát bỏ qua nó, chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Cuối cùng, ở một nơi không xa, anh ta phát hiện ra một cái miệng giếng!

Mọi người đi tới, có thể cảm nhận rõ ràng từ trong cái giếng đó truyền ra một luồng huyết sát chi khí nồng nặc!

Huyết sát chi khí ập thẳng vào mặt, dù là Lão Hồ cũng không khỏi rùng mình một cái. "Cái giếng này tà môn thật!" "Anh em mình đi từ nãy đến giờ, vị trí hiện tại chắc là nằm giữa thân cây đồng xanh.

Còn cái giếng này, ước chừng là xuyên qua cả cây đồng xanh, thẳng xuống sâu dưới lòng đất!" Lâm Nghị nhìn một cái, chỉ cảm thấy cái giếng này sâu đến mức hoàn toàn không thấy đáy.

Ngay cả với thị lực của anh, cũng không thể nhìn được quá xa.

Đèn pin chiếu xuống, cũng chỉ có thể thấy được khoảng bảy tám mét trong giếng mà thôi. "Cái giếng này không giống do nhân công tạo ra.

Lão Lâm.

Cậu nói xem, đây có khi nào lại là một cái động quỷ nữa không?" Bàn Tử nhìn Lâm Nghị một cái, nuốt nước bọt, sờ sờ sau lưng. "Cũng không phải là không thể.

Người Xà Quốc dùng cây đồng xanh này để tế thần, còn cái giếng này thông đến một nơi không rõ, có khả năng giống như Tinh Tuyệt Quốc, cũng là thông đến chỗ ở của thần linh." Lâm Nghị gật đầu.

Bàn Tử nói cũng không phải là không có lý.

Lễ tế tự thời cổ đại đều có vật trung gian, có vật trung gian tự nhiên cũng có kênh liên lạc với thần linh.

Động quỷ là thế, Mạc Trần Châu là thế, cây đồng xanh là thế, cái giếng sâu này e rằng cũng thế. "Vãi chưởng, thần linh đó sẽ không chui ra từ bên trong này chứ?" Mắt Bàn Tử trợn tròn.

Đến bây giờ gã vẫn nhớ con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ vô cùng tận trong thế giới Hồ Lô.

Nếu không phải Lâm Nghị thủ đoạn cao minh, e rằng giờ này họ đã ở trong bụng Hoắc Thị Bất Tử Trùng rồi.

Bàn Tử lại liếc nhìn giếng sâu, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Miệng giếng cũng chỉ rộng hai ba mét, cho dù có thứ gì bò ra từ bên trong, cũng không thể quá lớn.

Chắc không có vấn đề gì. "Suỵt!

Đừng nói chuyện, trong cái giếng sâu này, có tiếng động!" Tiểu Ca đột nhiên làm động tác ra hiệu im lặng, nhanh chóng bước đến miệng giếng, cúi người xuống, muốn nhìn rõ tình hình cụ thể.

Đột nhiên!

Một vật thể đen kịt khổng lồ từ trong cái giếng này chui ra, lộ ra một cái đầu to lớn quỷ dị.

Cái đầu này mọc đầy vảy màu tím xanh, trên đầu còn có hai cái sừng đen kịt tỏa ra ô quang sắc bén.

Bốn sợi râu hổ ở hai bên hàm trên và hàm dưới của quái vật, dài hơn một mét, đang đung đưa trong không khí. "Mẹ kiếp, cái này nhìn không giống cự mãng a." Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

Cái đầu khổng lồ này, có chút giống cự mãng, nhưng rõ ràng lại không phải cự mãng. "Lão Lâm, xem ra, anh em mình thật sự mẹ kiếp đụng phải thần linh rồi!

Cậu nhìn con mắt cây trên đầu quái vật đó xem, phát ra hồng quang yêu dị, làm tôi nhớ đến một con sơn thần thời viễn cổ!" Lão Hồ nhìn cái đầu khổng lồ này, thần sắc cũng không khỏi căng thẳng.

Rất nhanh, con quái vật khổng lồ này đã bò ra từ miệng giếng, bám víu vào rễ dây leo của cây đồng xanh xung quanh.

Con quái vật này dài hơn hai mươi mét, toàn thân mọc đầy vảy màu tím xanh, thậm chí có chỗ đã ngả đen!

Ở hai bên cơ thể to lớn của nó, loáng thoáng phồng lên, trông như hai chiếc cánh thịt chưa trưởng thành!

Nhìn qua một cái, cứ như một con cự long trần gian đang từ trên cao nhìn xuống bọn họ!

Lâm Nghị nhìn con 'cự long' màu đen này, gật đầu nói: "Thứ này chắc chính là cái mà cậu nghĩ đến.

Chúc Cửu Âm." Thời Tiên Tần, "Sơn Hải Kinh Đại Hoang Bắc Kinh" ghi chép: "Ngoài biển Tây Bắc, phía bắc Xích Thủy, có núi Chương Vĩ.

Có thần, mặt người thân rắn mà đỏ, mắt thẳng chính thị, khi nhắm thì đêm, khi mở thì sáng, không ăn không ngủ không thở, gió mưa là hết.

Đó là Chúc Cửu Âm, là Chúc Long." Con Chúc Cửu Âm mà họ thấy hiện tại, rất rõ ràng, còn chưa đạt đến cảnh giới Chúc Long.

Tương truyền Chúc Cửu Âm trông chỉ có một con mắt, nhưng thực chất có hai con.

Con mắt thứ hai, mọc phía trên con mắt thứ nhất, là một con Âm Nhãn trong truyền thuyết.

Tương truyền, Chúc Cửu Âm ngàn năm, con Âm Nhãn của nó có thể kết nối với Địa Ngục Cửu U.

Nếu tiếp tục trưởng thành, nó sẽ biến thành quái vật đầu người thân rắn, khá giống với Tây Vương Mẫu.

Có khi hai bên còn là họ hàng gần.

Tuy nhiên, còn có một thuyết pháp khác.

Đó là, Chúc Cửu Âm bản thân vốn là một loại đại xà ẩn sâu trong địa mạch, vào thời Nghiêu Thuấn năm xưa, loại đại xà này thường được dùng để chiếu sáng.

Bởi vì trong cơ thể nó tồn tại một loại vật chất cực kỳ dễ cháy, là một loại nhiên liệu cực phẩm.

Đương nhiên, nếu chỉ là đại xà bình thường, thì không đủ để tạo ra huyễn thuật kinh khủng như vậy.

Con Chúc Cửu Âm trước mặt này phần lớn là hậu duệ không biết bao đời của Chúc Long.

Hoặc có lẽ ở sâu trong địa tâm, nơi địa mạch đáy giếng này, thật sự tồn tại một Chúc Long thần linh.

Chương 381

Nhưng, cho dù có tồn tại, e rằng cũng gần giống với Xà Thần, không thể rời đi hay thoát ra được.

Thế giới này tràn đầy những điều chưa biết.

Ví dụ, Xà Thần Tinh Tuyệt vì sao lại chôn xương trong không gian hư số?

Mà Chúc Long ở sâu bên trong cây đồng xanh, sở hữu năng lực gần như vật chất hóa, vì sao lại chưa từng xuất hiện?

Còn Tây Vương Mẫu đầu người thân rắn trong truyền thuyết, rốt cuộc là loại tồn tại như thế nào?

Rất rõ ràng, Tây Vương Mẫu trong Đạo Mộ Bút Ký và Tây Vương Mẫu trong thần thoại truyền thuyết không phải là cùng một người.

Tây Vương Mẫu và cây đồng xanh này lại có quan hệ gì? "Thôi được rồi, trước hết giải quyết con Chúc Cửu Âm trước mắt này đã." Ánh mắt Lâm Nghị rơi xuống thân Chúc Cửu Âm, lóe lên một tia tinh quang.

Nếu thật sự có Chúc Long tồn tại, thì con Chúc Cửu Âm này phần lớn là họ hàng trực hệ của Chúc Long.

Từ hình dáng là có thể nhìn ra được.

Điều này ngược lại khiến Lâm Nghị nghĩ đến con Nộ Tình Kê ở Bình Sơn!

Nộ Tình Kê không phải gà bình thường, mà thuộc chủng Phượng Hoàng!

Chủng Phượng Hoàng không biết kém bao nhiêu đời, nhưng sau khi dùng, vẫn có thể sánh bằng một giọt tinh huyết Phượng Hoàng.

Vậy thì một con Chúc Cửu Âm trực hệ lớn thế này, ít nhất cũng phải sánh bằng một giọt tinh huyết Chúc Long chứ?

Ăn thịt Chúc Cửu Âm này, đối với cơ thể sẽ có lợi ích lớn!

Chưa nói đến Lâm Nghị.

Tiểu Ca, Lão Hồ, Bàn Tử, họ đều mang trong mình sức mạnh huyết mạch, ăn thịt Chúc Cửu Âm, tuyệt đối là đại bổ!

Chắc chắn có thể tăng cường sức mạnh huyết mạch trong cơ thể họ, từ đó thực lực sẽ tăng lên một bước.

Điều này giống như việc cây đồng xanh có thể hấp thụ máu tươi của Tiểu Ca, tương tự, họ cũng có thể coi sức mạnh huyết mạch của họ là vật đại bổ. "Hống!" Chúc Cửu Âm nhìn bốn người, phát ra tiếng gầm rống trầm đục, tiếng gầm vang vọng khắp bên trong cây đồng xanh, chấn động màng nhĩ muốn thủng, hồi lâu không dứt. "Tên này nhìn có vẻ kiêu ngạo lắm." Bàn Tử hăm hở muốn thử, từ khi có trang bị mới, gã còn chưa thực sự động thủ dùng hết sức lực bao giờ.

Lần trước chém giết Triết La Khuê quá dễ dàng, giờ nhìn thấy Chúc Cửu Âm, gã không khỏi hưng phấn. "Hắc, quái vật to thế này, anh em mình cũng đã giết vài con rồi, không ngại giết thêm một con nữa đâu." Lão Hồ thần sắc nhìn có vẻ rất nghiêm túc, nhưng trong lời nói cũng toát ra một cỗ tự tin.

Tiểu Ca đứng cạnh nhìn hai người này, cảm thấy hơi kinh ngạc.

Đối mặt với con quái vật lớn thế này, y còn không có nắm chắc phần thắng.

Thậm chí vừa nãy trong khoảnh khắc đó, y còn nghĩ đến việc bỏ chạy rồi.

Lâm Nghị thần sắc điềm tĩnh, y cũng điềm tĩnh theo.

Dù sao thì võ nghệ cao cường thì gan lớn, quan trọng là trang bị tốt!

Riêng thanh Hắc Kim Cổ Đao kia, nói không chừng còn có thể so tài một hai với Chúc Cửu Âm.

Nhưng Lão Hồ và Bàn Tử, sao lại tự tin đến thế?

Khổ nỗi, mình có bản lĩnh đầy mình, nhưng lại không có vũ khí tốt để dùng, đối mặt với con Chúc Cửu Âm này quả thực đau đầu.

Nếu mình có một thanh cổ đao như của Lâm Nghị, cũng sẽ không nghĩ đến việc bỏ chạy rồi.

Nhưng loại cổ đao sắc bén như vậy, thế gian hiếm có, làm gì còn khả năng có thanh thứ hai?

Liệu có khả năng, thanh cổ đao trong tay Lâm Nghị, có phải là cùng một thanh với thanh cổ đao thuộc về Trương gia trong ký ức mơ hồ của mình không?

Suy đi nghĩ lại, Tiểu Ca quả thực có chút bất lực, lại có chút ghen tị.

Lâm Nghị khẽ rung cánh tay, tiện tay ném cho Lão Hồ và Bàn Tử hai khẩu súng xung kích.

Anh lại nhìn Tiểu Ca một cái, thấy tay Tiểu Ca trống rỗng, chẳng có gì cả, sau đó lại từ Nhẫn không gian lấy ra một khẩu súng xung kích ném cho Tiểu Ca. "Các cậu, canh giữ miệng giếng này cẩn thận!" Lâm Nghị phân phó.

Tiểu Ca nắm chặt khẩu súng trong tay, hai mắt lóe lên một tia sáng.

Cuối cùng cũng có trang bị tốt rồi! "Cứ yên tâm.

Tôi nhất định sẽ canh giữ miệng giếng cẩn thận, tuyệt đối không để con Chúc Cửu Âm nào từ trong giếng chui ra!" Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tiểu Ca thề thốt đảm bảo, không khỏi mỉm cười ý nhị.

Tiểu Ca vẫn còn quá trẻ, không hiểu Lão Lâm.

Lão Lâm sẽ lo lắng những con Chúc Cửu Âm khác chui ra từ trong giếng sao?

Cái này là đang đùa à? "À, ý tôi là, các cậu canh giữ miệng giếng cẩn thận, đừng để con Chúc Cửu Âm này trốn thoát khỏi giếng." Lâm Nghị nhanh chóng giải thích.

Tiểu Ca: "..." Chúc Cửu Âm: "Hống!" Lão Hồ, Bàn Tử: "Hắc." Lâm Nghị nhảy vọt lên, trong bóng tối, anh như một bóng ma, lập tức cưỡi lên đầu Chúc Cửu Âm. "Làm thú cưỡi của ta, ta có thể tha cho mày một mạng!" Lâm Nghị nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Chúc Cửu Âm.

Một con hung thú ngầu lòi như Chúc Cửu Âm, nếu dùng làm thú cưỡi, chậc chậc, cũng ra gì đấy chứ.

Đặc biệt là, anh nhìn bụng Chúc Cửu Âm, còn có một đôi cánh thịt chưa trưởng thành, nói không chừng qua tay mình nuôi dưỡng, còn có thể mọc ra một đôi cánh.

Cưỡi Chúc Cửu Âm bay trên trời, chẳng phải muốn đi đâu thì đi đó sao?

Máy bay gì chứ.

Hoàn toàn không thèm làm.

Ngồi máy bay, có bằng cưỡi thần thú bay trên trời ngầu lòi sao?

Dù sao thì, bay trên trời là nhất thời, đẹp trai mới là vĩnh cửu. "Hống!" Cơ thể khổng lồ của Chúc Cửu Âm điên cuồng rung lắc, muốn hất Lâm Nghị xuống.

Trí tuệ của Chúc Cửu Âm không thấp, hơn nữa Lâm Nghị lại giỏi tài ăn nói, vừa nãy giao tiếp với nó, Chúc Cửu Âm chắc chắn đã hiểu.

Nhìn cái vẻ này, Chúc Cửu Âm rất không hợp tác. "Đúng là, chưa từng trải qua sự đời va vấp, không hiểu nhân gian hiểm ác, thật sự còn tự coi mình là nhân vật lớn rồi." Lâm Nghị nắm chặt hai cái sừng to bằng cánh tay của Chúc Cửu Âm, sau đó dùng sức mạnh.

Rắc!

Đôi sừng sắc bén vô cùng, có thể đập nát núi đá, cứ thế bị Lâm Nghị dễ dàng bẻ gãy. "Nếu ngoan ngoãn nghe lời, ta vẫn có thể cân nhắc." Lâm Nghị lại dùng giọng nói đó.

Nhưng, mất đi đôi sừng, Chúc Cửu Âm trở nên cực kỳ phẫn nộ, phun ra lưỡi đỏ tươi, xoay cái đầu khổng lồ, muốn cắn Lâm Nghị, nhưng Lâm Nghị đang ở trên cổ nó, hai chân kẹp chặt cổ nó, nó căn bản không thể cắn tới Lâm Nghị. "Vẫn không nghe lời?" Vừa nói, Lâm Nghị vừa sờ sờ vảy cứng như sắt trên cổ Chúc Cửu Âm.

Cạch!

Chương 382

Lâm Nghị nhẹ nhàng gảy một cái, một miếng 'vảy rồng' đã bị anh gảy bay.

Toàn thân Chúc Cửu Âm run rẩy không ngừng, trong miệng còn phát ra tiếng gầm gừ trầm đục như sấm rền. "Mày có nghe lời không?" Nói đến đây, Lâm Nghị rút xuống một miếng vảy. "Hay là không nghe lời?" Nói nửa câu sau, Lâm Nghị lại rút xuống một miếng nữa. "Nghe lời." Một miếng. "Không nghe lời." Một miếng.

Lâm Nghị cưỡi trên cổ Chúc Cửu Âm, cứ như đang bóc cánh hoa vậy.

Không có được câu trả lời, thì cứ bóc mãi không ngừng.

Chúc Cửu Âm đã không chịu nổi nữa, nó nhảy lên nhảy xuống, nổi giận lôi đình, cái đuôi khổng lồ quét ngang, đánh gãy không ít rễ dây leo của cây đồng xanh.

Nó kéo lê cơ thể đồ sộ, lao về phía cái giếng sâu vừa chui ra.

Tuy nhiên, Lão Hồ, Bàn Tử bọn họ đã đợi từ lâu rồi, vừa thấy Chúc Cửu Âm muốn chạy về hang ổ cũ, liền giơ súng trong tay lên, bắn loạn xạ một trận.

Bởi vì Chúc Cửu Âm quá lớn, Lâm Nghị cưỡi trên cổ nó, bám vào thân nó, Chúc Cửu Âm nghiễm nhiên trở thành một tấm khiên thịt hoàn hảo.

Súng xung kích bắn vào thân Chúc Cửu Âm, tuy rằng không xuyên thủng lớp vảy kiên cố của nó, nhưng vẫn chặn được đường đi của nó.

Bất đắc dĩ, Chúc Cửu Âm xoay cái đầu khổng lồ, lao về phía trên.

"Vẫn còn chạy à?" Lâm Nghị cạn lời nhìn Chúc Cửu Âm, đưa tay chuẩn bị gảy xuống một miếng vảy nữa.

Vừa đưa tay ra, anh tóm được không phải vảy, mà là một cục thịt.

Lúc này anh mới phát hiện, vảy trên cổ con Chúc Cửu Âm này đã bị anh lột sạch rồi. "Hết cách rồi, đúng là một chiêu quyết định." Lâm Nghị im lặng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một nhát đao xuống, phía sau cổ Chúc Cửu Âm liền bị cắt ra một vết, trong nháy mắt, một lượng lớn máu tươi phun trào ra.

Tuy nhiên, Chúc Cửu Âm dường như đã quyết tâm rồi, nó ngẩng đầu lên, vết cắt bị mở ra lại nhanh chóng khép lại.

Năng lực hồi phục mạnh mẽ, còn lợi hại hơn cả những yêu vật thành tinh mà Lâm Nghị từng thấy trước đây!

Không hổ là hung thú có huyết mạch.

Nền tảng vẫn rất mạnh.

So với Chúc Cửu Âm, Lục Sí Ngô Công dù đã thành tinh, nhưng lại có cảm giác như một kẻ phú quý nhờ gặp may, đến nỗi ngay cả Nộ Tình Kê cũng không đánh lại. "Thôi được, đã muốn chết thì ta thành toàn cho mày." Nói rồi, hai ngón tay Lâm Nghị, như hai thanh thép, cắm vào cổ Chúc Cửu Âm.

Phập!

Theo hai ngón tay Lâm Nghị rút ra khỏi cổ Chúc Cửu Âm, kéo theo ra là một sợi 'gân rồng' đẫm máu to bằng ngón cái! 'Gân rồng' rất dẻo dai, bị Lâm Nghị dùng sức xé kéo, vẫn không có dấu hiệu đứt gãy, theo cú đá của Lâm Nghị đẩy Chúc Cửu Âm ra, anh một tay kéo 'gân rồng', một phát kéo ra bảy tám mét! "Hống!" 'Gân rồng' bị Lâm Nghị rút ra, trong cổ họng Chúc Cửu Âm bùng phát tiếng gầm rống đau đớn, cả cơ thể nó như quả bóng da xì hơi, nặng nề đập vào rễ dây leo

của cây đồng xanh, sau đó từ từ trượt xuống.

Sở dĩ động vật có thể tu luyện thành yêu vật, một trong các lý do là vì ở vị trí gáy của động vật, có một sợi yêu cân, có thể giúp động vật tu luyện.

Mà thứ Lâm Nghị vừa rút ra, chính là yêu cân nối liền gáy của Chúc Cửu Âm!

Sợi yêu cân vừa bị Lâm Nghị kéo ra, nó giống như một người tập võ bị khóa xương tỳ bà, ngay lập tức phế đi bảy tám phần.

Nếu không phải nó mang trong mình huyết mạch Chúc Long, e rằng giờ này đã gặp Diêm Vương rồi.

Nhìn Chúc Cửu Âm thoi thóp, cả người Tiểu Ca có chút chết lặng.

Y vốn tưởng rằng, đã có chút hiểu biết về thực lực của Lâm Nghị.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, cái mà y hiểu, so với Lâm Nghị thật sự lại chênh lệch quá xa.

Trận đấu giữa người và Chúc Cửu Âm này, hoàn toàn là nghiền ép đơn phương.

Con Chúc Cửu Âm dài hơn hai mươi mét, uyển như chân long, lại bị Lâm Nghị đè ra mà đập.

Quá hoang đường.

Y nhìn khẩu súng xung kích trong tay.

Vừa nãy nhìn Lâm Nghị đánh quá tập trung, lúc Chúc Cửu Âm lao tới, y thậm chí còn quên cả việc nổ súng.

Cuối cùng, Lâm Nghị tiến lên kết liễu Chúc Cửu Âm, rồi quay về bên ba người Lão Hồ. "Chậc chậc, sạch sẽ, gọn gàng." Bàn Tử nhìn con Chúc Cửu Âm khổng lồ, tặc lưỡi. "Bàn Tử, con Chúc Cửu Âm này giao cho cậu đó." "Cái gì?

Nó không phải đã chết rồi sao?" "Thịt Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết, chẳng lẽ cậu không muốn nếm thử một miếng?" "Muốn!" Mắt Bàn Tử sáng rực, lập tức gật đầu.

Ngay cả Lão Hồ cũng cảm thấy tò mò, muốn thử mùi vị.

Chúc Cửu Âm là thần thú trong truyền thuyết mà.

Đã gặp được, hơn nữa còn giết chết nó, không nếm thử một chút thì thật sự không nói nổi! "Chậc chậc, Lão Lâm, vẫn là cậu nghĩ chu đáo nhất." Tiểu Ca nhìn ba người này, nhất thời không biết nên nói gì.

Ăn Chúc Cửu Âm ư?

Mẹ kiếp, ý tưởng không thể tin nổi như vậy, may mà Lâm Nghị nghĩ ra được!

Thậm chí nói ra ý tưởng này, đến giờ Tiểu Ca vẫn còn cảm thấy hơi không thật.

Y lại nhìn thi thể Chúc Cửu Âm, Tiểu Ca mới xác định, đây là thật.

Trong lòng không hiểu sao còn có chút phấn khích nhỏ.

Con đại xà hơn hai mươi mét này, ước tính thận trọng, cũng phải nặng ngàn cân rồi.

Nếu là trước kia Bàn Tử không dám đảm bảo, nhưng bây giờ thì sao.

Mang cái thứ đồ lớn này ra ngoài, không phải là việc khó.

Bị Lâm Nghị phân phó như vậy, Bàn Tử liền bắt đầu tìm tòi trên Chúc Cửu Âm.

Gã nhặt từ dưới đất lên hai chiếc sừng bị Lâm Nghị bẻ gãy của Chúc Cửu Âm, gõ gõ vào nhau, kêu vang lanh lảnh. "Hàng tốt, ước chừng nếu bán đi, còn đáng giá hơn ngà voi." Sau đó Bàn Tử lại đi đến

trước đầu Chúc Cửu Âm, cầm dao cắt xuống bốn sợi râu dài của nó. "Mấy thứ này đều có ý nghĩa kỷ niệm!

Mấy sợi râu đẹp thế này, mang ra ngoài, nói là râu rồng, e rằng cũng có người tin." "Cả sợi yêu cân này nữa, chậc chậc, quả thực tái hiện cảnh Na Tra tam thái tử năm xưa rút gân rồng, dùng làm dây thừng, tuyệt đối bền chắc hơn dây thừng bình thường rất nhiều." "Cả vảy này nữa.

Chậc chậc." Bàn Tử càng nhìn Chúc Cửu Âm, càng cảm thấy toàn thân nó là bảo vật, mừng rỡ khôn xiết.

Sau đó, gã cắt xuống một miếng thịt Chúc Cửu Âm, ném vào miệng giếng.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Không biết có thể dẫn dụ ra thêm con nào nữa không." Tiểu Ca: "..." Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái đầy bực bội, nói: "Cậu tưởng đang câu cá à?" Bàn Tử: "Hì hì." Bàn Tử bắt đầu xử lý Chúc Cửu Âm, còn Lâm Nghị thì lại chuyển ánh mắt sang một cái hang núi.

Cái hang núi đó là do vừa nãy khi Chúc Cửu Âm vùng vẫy trong đau đớn, không cẩn thận va vào một tảng đá, kết quả sau khi tảng đá đó vỡ vụn, liền xuất hiện một khe hở chỉ vừa đủ cho một người đi qua.

Chương 383

Nhìn vào từ khe hở, bên trong hẳn là một hang núi.

Lâm Nghị đi qua, dọn dẹp đá vụn ở cửa hang một chút, cửa hang càng rõ ràng hơn!

Lão Hồ cũng chú ý đến, ngạc nhiên nói: "Ơ, sao bên trong cây đồng xanh này lại có một cái hang núi chứ?" Tiểu Ca cũng đi tới, cầm đèn pin chiếu vào.

Cảnh tượng trước mắt khiến y nhíu mày: "Bên trong hang núi, hình như có một cái xác." Đó là một bộ xương khô, đã chết từ rất nhiều năm, chỉ còn lại một đống xương cốt.

Bên cạnh bộ xương, còn có một chiếc ví da.

Lâm Nghị đi tới, mở ví ra, bên trong có một cuốn nhật ký.

Trải qua nhiều năm, nhờ được bọc kín, nét chữ trên cuốn nhật ký vẫn có thể nhìn rõ.

Đọc xong những ghi chép trong nhật ký, Lâm Nghị trầm ngâm.

Lão Hồ thấy Lâm Nghị đọc nhật ký mà không nói lời nào, trong lòng có chút nghi vấn, liền hỏi: “Lão Lâm, sao thế?

Nhật ký này viết gì vậy?” Nếu là chuyện bình thường, Lão Lâm tuyệt đối sẽ không có biểu cảm như vậy.

Cậu ta quá hiểu Lâm Nghị.

Những gì ghi trong cuốn sổ này chắc chắn là chuyện khó tin, hoặc khó lý giải.

Lâm Nghị tiện tay đưa cuốn nhật ký cho Lão Hồ, nói: “Cậu tự xem đi.” Lão Hồ khó hiểu nhận lấy cuốn sổ, trong lòng thấy lạ lùng.

Chuyện gì mà không thể nói thẳng ra, lại còn bắt mình phải tự mắt xem?

Cậu ta mở cuốn sổ ra, vừa nhìn thấy trang đầu tiên, sắc mặt đã thay đổi ngay lập tức.

Cuốn sổ này ghi lại trải nghiệm hiểm nguy của người bị kẹt trong hang động!

Điều khiến cậu ta cảm thấy da đầu tê dại hơn là, tên của nhân vật chính trong cuốn nhật ký này lại chính là tên của Lão Dương.

Giải Dương!

Cái tên đó cậu ta quá quen thuộc rồi!

Giải Dương từng là đồng đội của cậu ta, cùng nhau đánh trận, ngủ chung một phòng.

Thậm chí nhìn nét chữ trong cuốn sổ, lờ mờ nhớ ra nó khá giống với nét chữ của Giải Dương ngày xưa.

"Người… chết này… là Lão Dương…" Lão Hồ cảm thấy không thể tin nổi.

Lúc này cậu ta cảm thấy hoảng hốt, như thể trở về khoảnh khắc nhìn thấy thi thể trôi sông đó.

Cậu ta từng thấy thi thể đó, cảm giác giống Lão Dương, ngầm cảm thấy một điềm báo rất bất lành.

Khi xác nhận thi thể đó không phải Lão Dương, cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Giờ đây, cậu ta bỗng có cảm giác ảo giác đã thành sự thật.

"Cái này… không thể nào.

Lão Dương đang ở dưới Thần thụ đồng mà." Lão Hồ khó tin nhìn

Lâm Nghị.

Lúc này, Tiểu Ca khụy gối xuống, dọn dẹp lớp bụi bên cạnh bộ xương khô, nhìn thấy một chiếc ví da màu đen.

Cậu ta mở ví ra kiểm tra, từ bên trong phát hiện một chứng minh thư.

Mặc dù chứng minh thư đã cũ nát, nhưng vẫn có thể nhìn rõ nét chữ và ảnh chân dung trên đó.

Bức ảnh chân dung có vài phần na ná Lão Dương ở dưới Thần thụ đồng, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Bức ảnh trông rất trẻ, khoảng mười chín tuổi, còn Lão Dương ở bên ngoài đã hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.

Tuy nhiên, khi Lão Hồ nhìn thấy tấm chứng minh thư này, cả người cậu ta đều sững sờ.

Có lẽ Lâm Nghị và Tiểu Ca không nhận ra Lão Dương thời trẻ, nhưng cậu ta thì nhớ rất rõ ràng.

Hình dáng trên bức ảnh chân dung, lại y hệt dáng vẻ Lão Dương thời trẻ khi còn trong quân ngũ!

"Lão Dương… thật sự là Lão Dương… Vậy người bên ngoài kia là ai?" "Đừng hoảng, tiếp tục xem xem, trong nhật ký còn có manh mối nào nữa không." Lâm Nghị bình thản nói với Lão Hồ.

Lão Hồ hít sâu một hơi, phải mất một lúc mới bình tĩnh lại.

Cậu ta không thể tin nổi.

Vậy mà cậu ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu ta đều có thể lý giải.

Trong những cuộc trò chuyện bình thường, Lão Dương thể hiện ra, gần như giống hệt Lão Dương mà cậu ta từng quen biết.

Nhưng trên đời lại tồn tại hai người giống hệt nhau, thậm chí cả ký ức cũng giống nhau, chuyện này, cậu ta nghĩ thế nào cũng không thể lý giải nổi.

Cậu ta tiếp tục lật xem cuốn sổ.

Trong cuốn sổ ghi lại hành trình Lão Dương đạo mộ tại tòa cổ mộ này.

Nhiều đội thám hiểm chuyên nghiệp hoặc đội khảo cổ đều có nhân viên ghi chép chuyên nghiệp.

Ví dụ như cuốn sổ của Hoa Đặc ngày xưa, ví dụ như giáo sư Trần và nhóm của ông, mỗi khi đến một nơi đều sẽ ghi chép lại.

Tuy nhiên, việc Lâm Nghị và ba huynh đệ của cậu ta đi đạo mộ thì lại không có nhiều chuyện rườm rà như vậy.

Làm xong là xong.

Nhật ký ghi lại: Đội khảo cổ này tổng cộng có 18 người, gian nan đi đến Thần thụ đồng này.

Họ men theo đường ván đi lên, nhưng lại phát hiện ra rắn khổng lồ màu đen, hẳn là Chúc Cửu Âm mà Lâm Nghị đã thấy.

Vốn dĩ, trên đường đi, 18 người đã chết 3 người.

Đến đây, lòng người càng thêm hoang mang, sau khi bị Chúc Cửu Âm tấn công, lại chết thêm 2 người.

Còn lại 13 người, hoảng loạn bỏ chạy.

Trong lúc đó, để chặn đứng Chúc Cửu Âm truy đuổi, vô tình đã kích nổ thuốc nổ.

Kết quả, Chúc Cửu Âm không chết, ngược lại còn giết chết chính người của mình, lại còn gây ra sạt lở núi. 18 người gần như chết sạch, chỉ còn lại 1 người.

Và người này, chính là bộ thi thể xương khô trước mặt – Giải Dương.

Lão Dương vì sạt lở núi mà bị kẹt trong khe núi này.

Lão Dương cứ thế bị kẹt trong khe núi bảy ngày.

Đến ngày thứ tám, những gì có thể ăn, có thể uống đều đã ăn hết uống hết, hết lương cạn kiệt, cậu ta đã đói không chịu nổi.

Ngay khi cậu ta đói đến mức mê man, sắp chết, cậu ta phát hiện trước mặt mình lại có một cốc nước và một cái bánh bao trắng.

Cậu ta tưởng là ảo giác, nhưng vẫn theo bản năng đưa tay ra nắm lấy, kết quả là nắm được thật!

Đến lúc này, Lão Dương vẫn luôn cho rằng đây là ảo giác, mình đã sắp chết, ảo giác cũng có cảm giác chạm.

Cậu ta mơ mơ màng màng nhét cốc nước và bánh bao vào miệng, sau đó liền bất tỉnh nhân sự.

Không biết bao lâu sau, cậu ta từ từ tỉnh lại, kinh ngạc phát hiện mình không chết, hơn nữa trên người cũng có sức lực, cứ như vừa ăn thứ gì đó vậy.

Chương 384

Lúc này, cậu ta mới nhận ra, tất cả những gì vừa xảy ra đều là thật.

Qua những lần không ngừng thử nghiệm, cậu ta phát hiện mình có một năng lực không thể tin nổi.

Có thể biến những thứ trong tưởng tượng thành vật chất thật!

Và cốc nước cùng bánh bao trước đó, chính là do cậu ta tưởng tượng mà có được!

Cậu ta dựa vào tưởng tượng để có thức ăn và nước uống, cứ thế sống rất nhiều ngày, nhưng cuối cùng vẫn chết kẹt ở đây.

Lão Hồ nhìn Lâm Nghị hỏi: "Lão Lâm, năng lực như thế này… thật sự tồn tại sao?" Lâm Nghị trầm ngâm một lát, không trả lời Lão Hồ.

Năng lực vật chất hóa đương nhiên tồn tại.

Nhưng năng lực này, không phải người ở cấp độ như Lão Dương có thể sở hữu.

Năng lực này là cực điểm của Thần thụ đồng, còn xa mới đạt được.

Tuy nhiên, nếu không có năng lực vật chất hóa, vậy tại sao Lão Dương thật sự lại bị kẹt chết ở đây?

Lại còn viết nhật ký nói rõ mình có được năng lực này?

Thậm chí còn dựa vào năng lực này mà sống được một thời gian rất dài.

"Vật chất hóa…?" Tiểu Ca khó hiểu nhìn bộ xương khô trước

mặt.

“Tiểu Ca, cậu có năng lực này không?” Lão Hồ nhìn Tiểu Ca hỏi.

Tiểu Ca là người thật sự đã tiếp xúc với kén xác hổ phách, nếu Lão Dương đã chết sở hữu năng lực vật chất hóa, vậy Tiểu Ca có lẽ cũng có chứ?

“Không có.” Tiểu Ca nghiêm túc suy nghĩ một lát, lắc đầu, nói: “Mặc dù tôi không nhớ rõ nhiều chuyện, nhưng tôi có thể khẳng định, mình không có, trước đây cũng chưa từng có năng lực này.

Tuy nhiên…” “Tuy nhiên, tôi lờ mờ biết năng lực này tồn tại.

Lão Dương trong tuyệt cảnh có được năng lực này, cũng không phải không thể.” Tiểu Ca nói đơn giản.

“Cái này ảo ma quá rồi.

Đến mơ còn chẳng dám nghĩ thế.” Lão Hồ có chút cạn lời nói.

Chuyện này quá giả.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, năng lực này tồn tại như thế nào.

Nếu một người thật sự sở hữu năng lực vật chất hóa.

Vậy chẳng phải ước mơ thành sự thật sao?

Chốc lát đã thành đại phú hào, có tiền tài bảo vật dùng không hết.

Muốn gì có nấy.

Tiểu Ca nói: “Theo suy đoán này, vậy Lão Dương ở bên ngoài kia rất có thể là do Lão Dương thật sự vật chất hóa ra trước khi chết.

Quá giống, gần như y hệt người thật!

Vật chất hóa lại còn có thể vật chất hóa cả con người.” Lão Hồ kinh ngạc nhìn Tiểu Ca: “Còn có cả thao tác này sao?!!!” Đờ mờ, cái

này quá đỉnh rồi.

Cậu ta thậm chí có một loại thôi thúc, muốn ngay lập tức đi sờ vào kén xác, nghiên cứu xem làm thế nào để có được năng lực như vậy.

Nhọ thật.

Bây giờ bên cạnh Lâm Nghị có bao nhiêu cô gái xinh đẹp, ngay cả Bàn Tử cũng tìm được đối tượng rồi.

So sánh như vậy, chỉ còn lại mình cậu ta cô đơn lẻ bóng.

Từng nói sẽ là huynh đệ tốt cả đời.

Giờ chỉ có cậu ta tối về phòng là cô đơn.

Nếu có thể có được năng lực như vậy, vật chất hóa ra một cô gái nào đó, thì mọi chuyện sẽ trở nên tuyệt vời biết bao.

Quan trọng là, những thứ được vật chất hóa ra, hẳn là dựa theo tưởng tượng của mình mà vật chất hóa ra phải không?

Cái này… hoàn toàn hoàn hảo mà.

Một lát sau, trong lòng Lão Hồ chợt lóe lên một tia lạnh lẽo, bình tĩnh trở lại.

"Năng lực biến thái như vậy, chắc chắn có hạn chế, hoặc tác dụng phụ chứ?

Nếu không, cái gì cũng có thể vật chất hóa ra, Lão Dương cũng sẽ không bị kẹt trong khe núi." Tiểu Ca lắc đầu, nói: "Cái đó thì tôi không rõ.

Bởi vì vật chất hóa thứ này, tôi cũng chỉ có ấn tượng, cụ thể làm sao để có được, nguyên lý là gì, tôi cũng không rõ." "Lão Lâm, cậu thấy sao?" Lão Hồ tò mò nhìn Lâm Nghị.

Vừa nãy Lâm Nghị vẫn luôn im lặng, mà đang suy nghĩ.

Lão Hồ nói không sai, nếu người bị kẹt chết trong khe núi này thật sự sở hữu năng lực vật chất hóa, chỉ cần ý chí cầu sinh đủ mạnh, việc thoát ra khỏi khe núi hẳn là rất đơn giản.

Chỉ cần vật chất hóa ra một bao thuốc nổ là được rồi.

Cậu ta nhận lấy cuốn nhật ký từ tay Lão Hồ, cũng như nét chữ trên đó.

Rất nhanh cậu ta đã có phát hiện mới!

Trong cuốn nhật ký này, có dấu vết cố ý làm cũ!

Mặc dù dấu vết chỉ là manh mối nhỏ, nhưng vẫn bị Lâm Nghị phát hiện.

Cậu ta kiểm tra ví tiền và chứng minh thư từ thi thể.

Càng chứng thực suy đoán của Lâm Nghị!

Giả, tất cả đều là giả!

Tất cả những điều này đều do người khác cố ý tạo ra.

Nếu là người bình thường, trong bóng tối, căn bản không thể phân biệt được.

Cái duy nhất là thật, chính là chứng minh thư!

Tấm chứng minh thư này sau khi xem xét từ mọi góc độ, Lâm Nghị có 80% tự tin xác nhận đây là một tấm chứng minh thư thật. 20% còn lại cần phải mang về tìm chuyên gia giám định.

Tuy nhiên, là có người cầm chứng minh thư thật, cố ý làm cũ, đặt vào đây.

Sau đó còn có người dẫn dắt bọn họ đến đây.

Vậy thì là ai, không cần nói nhiều nữa phải không?

“Vật chất hóa hoàn toàn không tồn tại, ít nhất, ở đây không tồn tại.

Lão Hồ, cậu đừng nghĩ nữa.” Lâm Nghị xoa xoa mũi, nhìn Lão Hồ.

Một lão đàn ông cô đơn quá.

Lão Hồ cũng lớn tuổi rồi, gần ba mươi tuổi, còn chưa có đối tượng.

Ở tuổi của cậu ta, nhiều người con cái đã biết chạy nhảy rồi.

Chương 385

Cũng đến lúc phải tìm cho Lão Hồ một người phụ nữ rồi.

Rốt cuộc là tìm một người phụ nữ như thế nào đây?

"Được thôi." Vẻ thất vọng thoáng qua giữa lông mày Lão Hồ.

Lão Lâm đã nói không có chuyện vật chất hóa, vậy thì chuyện ở đây tám phần là không liên quan đến vật chất hóa.

Nhưng nếu không tồn tại vật chất hóa, không nói gì khác, thì Lão Dương ở bên ngoài kia, không có cách nào giải thích là từ đâu mà ra.

"Này, mấy cậu đang bàn luận gì thế?

Có phải tìm thấy bảo bối rồi không?

Đờ mờ, tìm thấy bảo bối cũng không gọi Bàn gia tôi một tiếng." Bàn Tử thấy ba người vẫn không quay lại, tò mò đi tới xem có chuyện gì.

Lão Hồ kể cho cậu ta nghe chuyện thi thể khô và chứng minh thư.

Bàn Tử lập tức vỗ đùi nói: "Không phải Bàn gia tôi khoác lác với mấy cậu đâu, thật ra tôi sớm đã nghi ngờ tên đồng đội này của mấy cậu có vấn đề!

Đờ mờ, nếu biểu ca của hắn ta tiếp xúc với đồng hóa mà trở nên thần trí không tỉnh táo, vậy tại sao hắn ta lại bình thường?

Hừ, theo tôi thấy, hắn ta tám phần là giả!" Tiểu Ca lườm Bàn Tử một cái, hừ một tiếng, nói: "Nước đến chân mới nhảy." Lão Hồ thở dài, nói: "Mặc dù không muốn tin, nhưng từ tình hình hiện tại mà nói, Lão Dương ở bên ngoài thật sự là giả rồi." "Đừng bận tâm đến thật giả, đi thôi, ra ngoài rồi nói." Giọng Lâm Nghị bình thản, trong lòng đã

sắp xếp lại tất cả mọi chuyện, đã có tính toán rồi.

Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị một cái, trong lòng luôn cảm thấy không đơn giản như vậy.

Đương nhiên, cậu ta không quan tâm đến thật giả của Lão Dương, cậu ta bây giờ đã tìm lại được một phần ký ức, mục đích chuyến đi này đã đạt được rồi.

Còn những chuyện khác, đều không liên quan đến cậu ta.

Hơn nữa, cậu ta cũng không lo Lâm Nghị sẽ bị lừa.

Tiếp xúc mấy ngày nay, trong lòng cậu ta đã hiểu rõ rồi.

Trên thế giới này, chỉ có Lâm Nghị lừa người khác, người khác còn muốn lừa Lâm Nghị ư?

Thuần túy là muốn tự tìm đường chết.

Chúc Cửu Âm dài hơn hai mươi mét, trọng lượng lại lên đến một nghìn năm trăm cân!

Bàn Tử một mình vẫn hơi khó giải quyết, may mà gọi Lão Hồ cũng phụ một tay.

Khiêng ra ngoài ăn là một chuyện, quan trọng hơn, khiêng một con Chúc Cửu Âm to lớn như vậy, hỏi những người bên ngoài, các người có sợ không?

Lúc này.

Dưới Thần thụ đồng.

Lão Dương và Lương Sư Gia đợi rất lâu, nghe rất lâu, cũng không nghe thấy động tĩnh gì trên Thần thụ đồng.

Lão Dương hứng thú nhìn Lương Sư Gia, hỏi: "Sư Gia, ông nói bọn họ sẽ không bị Chúc Cửu Âm ăn thịt chứ?" Lương Sư Gia cười

hắc hắc nói: “Lão Dương, ông sẽ không không biết thực lực của người đó đâu nhỉ?

Nghe nói, lần trước ở Tây Sa, chúng ta đã tổn thất cả một đội tinh anh, phải biết người của chúng ta đều là những người được tuyển chọn kỹ càng, mỗi người đều là tinh anh trong tinh anh, kết quả không một ai sống sót trở về.

Theo tin báo, là do một mình hắn giải quyết!

Người như vậy, đối mặt với Chúc Cửu Âm, hẳn là có thủ đoạn bảo toàn tính mạng.” “Xì, ông vừa nói là tất cả đều chết hết, lại nói có tin báo.

Ông không thấy mâu thuẫn sao?

Nhưng tôi không quan tâm, dù sao lần này các ông muốn tôi làm gì, tôi đều đã làm rồi.

Những thứ tôi muốn, đợi chúng ta lần này trở về, các ông phải đưa cho tôi!” Lão Dương nhún vai, đối với sống chết của Lâm Nghị và những người khác, cậu ta có thái độ thờ ơ, nhưng đối với những thứ mình muốn, lại vô cùng để tâm.

“Ha ha, Lão Dương, mọi chuyện vẫn chưa xong, nên ông vẫn cần tiếp tục phối hợp.” “Xì, bây giờ bên trong không có chút động tĩnh nào, chắc là đã vào bụng Chúc Cửu Âm rồi.” Lời Lão Dương còn chưa dứt, trên Thần thụ đồng đột nhiên truyền ra tiếng ầm ầm, như thể núi lở vậy!

Hai người vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy, một con rắn đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống, như vũ bão, chỗ nào nó đi qua, cây đồng như giấy mỏng bị dễ dàng bẻ gãy.

Con rắn đen khổng lồ đó hình thù quái dị, toàn thân phủ đầy vảy giáp, trông như một con rồng thật từ trên trời rơi xuống.

Khoảnh khắc đó, hai người mặt mày trắng bệch, hai chân mềm nhũn, căng thẳng đến mức quên cả thở.

Bọn họ quá rõ đây là thứ gì!

Chúc Cửu Âm, bá chủ đến từ sâu thẳm dưới lòng đất!

"Lương Sư Gia, mẹ kiếp ông không phải nói bọn họ chắc chắn không sao sao!

Đờ mờ, sao lại ra cái con quái vật này!" Cả người Lão Dương đều không ổn.

Thật sự đã lên nhầm thuyền của tên Lão Dương rồi.

Cậu ta sớm đã nói muốn bỏ chạy, tên Lương Sư Gia này cứ nhất quyết không cho, giờ thì hay rồi, Chúc Cửu Âm đã ra rồi.

Bọn họ lần này coi như xong đời rồi!

Lão Dương dùng sức véo đùi Lương Sư Gia, như thể đang nói, nói cho tôi biết, đây là đang nằm mơ, đây là ảo giác.

Lương Sư Gia bị cậu ta véo đau điếng, nói: "Đừng hoảng đừng hoảng, ông nhìn kỹ một chút!

Con Chúc Cửu Âm này đang chảy máu, hình như bị thương!

Không đúng… không đúng, nó chết rồi!" "Ông đang mở mắt nói dối sao?

Nếu chết, làm sao có thể từ Thần thụ đồng mà bò ra!

Ông nhìn xem, lớn như thế… đáng sợ như thế." Lão Dương chỉ vào Chúc Cửu Âm đang rơi xuống mà gào lớn với Lương Sư Gia!

Lúc này, cậu ta cũng nhìn thấy trên thân Chúc Cửu Âm hình như có vết máu chảy ra, nhìn kỹ lại thì, tư thế Chúc Cửu Âm từ Thần thụ đồng đi xuống, không giống bò xuống, mà càng giống là bị rớt xuống.

“Hình như… thật sự chết rồi.” Lão Dương nhìn Chúc Cửu Âm từ trên cao rơi xuống mà sững sờ.

“Nó không chết thì chẳng lẽ chúng ta chết sao?” Sau Chúc Cửu Âm, chính là bốn người Lâm Nghị từ trên Thần thụ đồng nhảy xuống.

“Rầm” một tiếng, con Chúc Cửu Âm đó nặng nề rơi xuống ngay trước mặt Lương Sư Gia và Lão Dương.

Tiếng động chấn động lòng người đó, khiến hai người chân tay tê dại, tâm thần chấn động, đều đứng đờ tại chỗ.

Một lát sau, thấy bốn người Lâm Nghị đi xuống, Lão Dương không nhịn được hét lớn: “Lão Hồ, bốn người các cậu thật quá mạnh!

Quái vật lớn như vậy mà cũng giết được!

Xem ra, chúng ta không đi cùng các cậu lên đó, quá sáng suốt!

Nếu không, sẽ trở thành gánh nặng của các cậu!

Nói không chừng, ngay cả cái mạng nhỏ cũng không giữ được.” Lúc này, ánh mắt bốn người nhìn Lão Dương, như thể đang nhìn cái gì đó.

Khỏi phải nói, diễn thật sự ra trò!

Đến lúc này rồi, còn giả vờ.

Mời diễn viên mùa sau vào vị trí, không có cậu tôi không thèm xem.

Luận về tự tu dưỡng của diễn viên, thật là… “Lão Hồ, Bàn Tử, phong đường.” Theo tiếng Lâm Nghị dứt lời, Lão Hồ và Bàn Tử đã chặn con đường họ đã đến!

“Các… các cậu… các cậu định làm gì?

Chương 386

Các cậu có phải là đã phát hiện ra bảo bối gì bên trong, không muốn chia cho chúng tôi phải không?

Sau đó muốn ăn không nuốt hết?

Đừng bận tâm, chúng tôi không cần bảo bối, chỉ cần tha cho chúng tôi một đường là được rồi!" "Còn nữa, Lão Hồ, Lão Hồ, chúng ta là đồng đội!

Là huynh đệ cùng sống chết!

Cậu không thể đối xử với tôi như vậy!" Lão Dương biểu cảm vô cùng căng thẳng, bày ra bộ dạng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lương Sư Gia thấy tình huống này, ngược lại lại không hề hoảng sợ chút nào, dường như mọi thứ đều nằm trong dự liệu.

"Bốn vị, chúng tôi đã đắc tội gì với các vị, dù là chết, cũng xin cho chúng tôi chết một cách rõ ràng được không?" Ở nơi như thế này, chết một người gì đó, quá bình thường, cơ bản không có ai điều tra.

Lấy ví dụ như sinh viên chết trôi sông kia, cho dù bên ngoài có người thân, cũng chỉ biết họ chết ở đây, nhưng cuối cùng ngay cả thi thể cũng không tìm được, càng đừng nói đến hung thủ.

Vì vậy, khi đạo mộ, giết người đoạt bảo là chuyện rất phổ biến.

Bởi vậy, những người tham gia đạo mộ, thường là những người quen biết rõ cặn kẽ, nếu không sẽ không hành động cùng nhau.

"Được!

Để các ông hiểu rõ một chút, Tiểu Ca, đưa cho họ." Lâm Nghị ngồi phịch xuống đầu Chúc Cửu Âm, phẩy tay.

Tiểu Ca đưa một tấm chứng minh thư đến trước mặt Lão Dương.

"Chúng tôi đã phát hiện một thi thể ở phía trên, hơn nữa trên thi thể, còn phát hiện tấm chứng minh thư này.

Tên trên chứng minh thư, viết là Giải Dương, là ông phải không?" "Tôi???" Khi Tiểu Ca nói đến thi thể và Giải Dương, sắc mặt Lão Dương cứng đờ, rất nhanh hai tay ôm đầu, vẻ mặt cực kỳ đau khổ.

Sau một lát giằng xé, cậu ta dường như nhớ ra điều gì đó.

Nói: "Tôi… đã chết rồi.

Còn tôi bây giờ… tôi ba năm trước sau khi tiếp xúc với Côn Luân Thần Thụ, vật chất hóa mà ra." Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, lời Lão Dương này nói ra, lại gần giống với những gì ghi trong nhật ký của bộ xương khô bị kẹt trong khe núi!

Lúc này bọn họ, có chút mơ hồ.

Rốt cuộc có vật chất hóa hay không!

Nếu không có, vậy tại sao Lão Dương này lại biết bí mật của Lão Dương đã chết?

Bí mật vật chất hóa đó, là năng lực mà Lão Dương phát hiện ra sau khi bị kẹt trong khe núi, sau đó cậu ta liền chết.

Điều này chứng tỏ, trên thế giới này, trừ bốn người bọn họ, khẳng định không có người thứ năm biết nội dung nhật ký.

Tiểu Ca cũng nhíu mày, nói: "Chẳng lẽ vật chất hóa thật sự tồn tại?

Tên kia nói sai rồi sao?" Lâm Nghị khẽ cười nói: "Diễn không tệ, nếu ông thật sự là do Lão Dương vật chất hóa ra, vậy ông chắc cũng sở hữu năng lực tương ứng phải không?

Yêu cầu của tôi không cao, chỉ cần ông không biến mà ra thức ăn

và nước cho tôi, tôi sẽ tin ông!" Sắc mặt Lão Dương tối sầm, tròng mắt nhanh chóng xoay tròn, nói: "Năng lực vật chất hóa tồn tại nhược điểm, sẽ dẫn đến mất trí nhớ.

Tôi vốn dĩ có năng lực đó, nhưng bây giờ theo việc tôi mất trí nhớ ngày càng nghiêm trọng, đã mất đi năng lực này." Lâm Nghị nhún vai nói: "Vì không biến ra được, tôi sẽ hiểu là không có!" Lương Sư Gia thấy tình thế này, sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Theo bố cục của họ, Lâm Nghị và những người khác sau khi vào Thần thụ đồng, sẽ sản sinh ảo giác, từ đó tin vào chuyện vật chất hóa!

Nhưng nhìn mấy người hiện tại, nào có dấu hiệu ảo giác gì.

Từng người một, trong lòng đều sáng như gương, đặc biệt là Lâm Nghị.

Lão Hồ thấy Lão Dương đang tìm lý do không thi triển năng lực vật chất hóa, trong lòng cũng hiểu rõ, cậu ta căn bản không biết vật chất hóa.

"Rốt cuộc ông là ai?

Tại sao lại giả mạo Lão Dương?" Lão Dương thấy mọi chuyện đã bị vạch trần, cắn răng, nhưng mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, vô cùng tự tin trả lời: "Tôi không biết các ông đã gặp phải chuyện gì ở phía trên, nhưng tôi chính là tôi, tôi chính là Lão Dương!" Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Còn đang ngụy biện, Lão Dương thật sự, đã chết ở phía trên.

Mục đích ông dẫn dụ chúng tôi đến đây là gì?

Không thành thật khai báo nữa, có như… có như… ừm, có như con Chúc Cửu Âm này!" Lão Dương hít sâu một hơi, nhìn đám người đang bao vây trước sau, lại nhìn con Chúc Cửu Âm đã cứng đờ.

Cười khổ một tiếng, nói: "Thôi được rồi, tôi thành thật khai báo,

tôi thật sự là Lão Dương." Bàn Tử nhe nanh múa vuốt đe dọa: "Ai da!

Chơi đùa chúng tôi vui lắm hả?

Có tin không, Bàn gia tôi quẳng ông vào suối nước nóng thì sẽ biến thành heo quay không?" Lâm Nghị cười cười nói: "Bàn Tử, thôi đi, đừng hù dọa hắn ta, hắn ta thật sự là Lão Dương." "Gì?

Thật sự là? $%^&*()…" "Không có năng lực vật chất hóa, một người diễn có giống đến mấy, cũng không thể là bản thân.

Chúng ta ở trong khe núi, chỉ phát hiện một bộ xương khô và bằng chứng trực tiếp chứng minh thân phận của bộ xương đó.

Tuy nhiên, nếu bộ xương khô trong khe núi thật sự là Lão Dương, thì Lão Dương trước mặt chúng ta này, không thể biết chuyện vật chất hóa được.

Bởi vậy, đáp án đã rất rõ ràng.

Lão Dương trước mặt này biết sự tồn tại của bộ xương khô trong khe núi, thậm chí biết nội dung nhật ký.

Khả năng duy nhất, chính là bộ xương khô trong khe núi, là do hắn cố ý sắp đặt như vậy, còn về mục đích, hắn là để chúng ta tin vào sự tồn tại của vật chất hóa." "Cố ý sắp đặt sao?" Bất kể là Bàn Tử, Lão Hồ, hay Tiểu Ca, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ trước đó không hề nghĩ đến điểm này.

Mọi người đến đạo mộ, ai rảnh rỗi mà muốn làm những chuyện kỳ quái này?

Hơn nữa bố cục trong khe núi rất tinh tế, tạo cho người ta cảm giác như một chuyện rất bình thường, mọi thứ đều vô cùng hợp lý.

Nếu cứ theo manh mối mà đi, bọn họ hẳn là đã tin trên thế giới này thật sự có vật chất hóa.

Hoàn toàn sẽ không nghĩ đến những khía cạnh khác.

Hơn nữa, hiện trường lớn như vậy, căn bản không phải một mình Lão Dương có thể bố trí ra được phải không?

Nếu nói đây là một sự kiện đạo mộ có mưu đồ, vậy Lão Dương nhìn thấy không chỉ một người!

Rất nhanh, bọn họ đưa mắt nhìn Lương Sư Gia.

Đội đạo mộ năm người của Tiểu Ca, chính là do Lương Sư Gia thành lập.

Hiện giờ trong năm người, chỉ còn lại Lương Sư Gia và Tiểu Ca.

Trong đó có một người, còn bị đem ra làm vật tế thần thụ đồng.

Nếu Lão Dương có tổ chức, thì người có khả năng nhất chính là Lương Sư Gia.

Lương Sư Gia thành lập đội năm người, tế thần thụ đồng, kích hoạt kén xác hổ phách, từ đó khiến thần thụ đồng có tác dụng huyễn hoặc cực kỳ lợi hại.

Từ đó khiến Lâm Nghị và mấy người sau khi đi vào, sẽ rơi vào ảo giác, sau khi phát hiện thi thể 'Lão Dương' và nhật ký, tự nhiên sẽ tin vào sự tồn tại của vật chất hóa.

Sau khi mọi người đi ra, lại do Lão Dương và Lương Sư Gia phân tích, vật chất hóa liền trở nên hợp lý.

"Các… các cậu nói không sai, tất cả những chuyện này quả thật là do bọn họ sắp đặt, bọn họ còn hứa với tôi, đợi tôi hoàn thành nhiệm vụ này, sẽ cho tôi một phần thưởng hậu hĩnh!" Lão Dương thấy mọi chuyện bị vạch trần, dứt khoát thành thật với bốn người Lâm Nghị.

"Được, tiếp tục nói, bọn họ là ai, ông quen biết bọn họ như thế nào.

Dù sao ông cũng là đồng đội của Lão Hồ, nếu thông tin hữu ích, tôi sẽ thả ông đi, thậm chí còn cho ông một khoản tiền lớn." Lâm Nghị hài lòng gật đầu.

Đối với Lão Dương, Lâm Nghị cũng không quá bận tâm.

Điều khiến cậu ta bận tâm hơn là, những người đứng sau Lão Dương.

Chương 387

"Bọn họ là…" Ngay khi Lão Dương nói chuyện đến nửa chừng, cậu ta đột nhiên cảm thấy tim đau nhói, sắc mặt trong chớp mắt trở nên trắng bệch như tuyết, từng giọt mồ hôi hạt đậu từ trán rơi xuống.

Ngay sau đó, cậu ta ôm ngực, quỳ xuống đất, thân thể đổ vật xuống và chết không thể chết hơn được nữa.

"Lão Dương!" Lão Hồ thấy vậy, giật mình, nhanh chóng bước tới, nhưng Lão Dương đã không còn động tĩnh.

"Chuyện gì thế?

Tình huống gì đây?" Bàn Tử vẻ mặt ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Người này sao lại nói chuyện đến nửa chừng thì tèo rồi?

Sau khi sự việc đột ngột xảy ra, Lương Sư Gia lợi dụng lúc hỗn loạn, lén lút chuồn ra ngoài.

Lâm Nghị thấy vậy, cũng không đuổi theo, mà đưa mắt nhìn vào ngực Lão Dương.

Ánh mắt cậu ta xuyên qua quần áo, máu thịt của Lão Dương, thẳng đến trái tim cậu ta.

Cậu ta kinh ngạc phát hiện, trái tim Lão Dương lúc này đã nổ tung, trong mạch máu của trái tim cậu ta, còn có tàn dư của thiết bị nổ vi hình.

Đây là có người đã đặt sẵn trong cơ thể Lão Dương từ trước, có lẽ bất kể Lão Dương có hoàn thành nhiệm vụ hay không, đối phương đều không có ý định để cậu ta sống sót rời khỏi đây.

Giả sử kế hoạch của họ thành công, Lão Dương nhiều khả năng sẽ chết trong một tai nạn khi rời đi, như vậy, tất cả mọi chuyện đều trở thành một bí ẩn không lời giải.

Giờ đây kế hoạch của họ thất bại, đối phương để ngăn chặn bí mật bị tiết lộ, dẫn đến việc trực tiếp giết chết Lão Dương.

Loại thiết bị nổ vi hình trong cơ thể này, cực kỳ tinh vi, trong thời đại này, trong nước không thể có công nghệ như vậy, tuyệt đối là công nghệ cao của nước ngoài.

Tuy nhiên, khoảng cách điều khiển chắc chắn không quá xa, tức là người kích nổ thiết bị này, rất có thể là một trong số họ.

Điều này càng chứng thực thêm, Lương Sư Gia và những người đứng sau Lão Dương, không thể thoát khỏi liên quan.

Thậm chí, Lão Dương chính là người thứ năm mà Lương Sư Gia liên lạc!

"Này, tên kia bỏ chạy rồi, cậu không đuổi theo à?" Không chỉ Lâm Nghị chú ý đến Lương Sư Gia bỏ chạy, ngay cả Tiểu Ca vốn luôn bình tĩnh cũng chú ý đến.

"Không đuổi, thả dây dài, mới câu được cá lớn." Lâm Nghị khẽ cười.

Cậu ta cố ý để Lương Sư Gia rời đi.

Nếu cố tình giữ Lương Sư Gia lại, nói không chừng sẽ giống như những tử sĩ trước đó, động một chút là tự sát.

Kể cả không tự sát, cũng có thể giống Lão Dương, bị người khác giết chết.

Tóm lại, theo hiểu biết của cậu ta về 'người đó', tuyệt đối sẽ dùng thủ đoạn tàn độc nhất để bảo vệ bí mật.

“Cậu đúng là… tâm địa thật.” Tiểu Ca lườm cậu ta một cái, trong miệng không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

“Chơi chiến thuật, ai mà không thủ đoạn?” Lâm Nghị thản nhiên hỏi ngược lại.

Nếu không thủ đoạn, chết không biết chết kiểu gì.

Lão Dương chính là một ví dụ sống sờ sờ đó.

Lão Dương ngay cả tình bạn đồng đội như Lão Hồ cũng phản bội.

Tuy nhiên, cậu ta làm vậy không gọi là thủ đoạn, dùng từ thủ đoạn cao sang như vậy để gọi cậu ta, đơn giản là sự sỉ nhục đối với thủ đoạn.

Người không có giới hạn, sa sút đến mức này, cũng coi như đáng đời.

Lão Hồ vẫn là một người trung hậu.

Lão Dương đối xử với cậu ta như vậy, cậu ta còn đề nghị mai táng Lão Dương tử tế.

Cứ thế, ở gần đó, đào một cái hố, chôn Lão Dương xuống.

Sau đó, bốn người khiêng Chúc Cửu Âm, đi đến dưới thác nước, tắm rửa, chuẩn bị làm bữa.

Chúc Cửu Âm tuy rằng hình thù kỳ dị, nhưng làm ra món ăn, hương vị vẫn đặc biệt thơm ngon, đặc biệt là mật rắn, rượu rắn và máu rắn, khiến người ta sau khi ăn xong, càng cảm thấy máu huyết sôi trào, nhiệt khí bốc lên.

Cũng chỉ có bốn người bọn họ.

Nếu là người khác, tuyệt đối sẽ hư nhược không chịu nổi bồi bổ, không thể chịu đựng được sức mạnh huyết mạch ẩn chứa trong cơ thể Chúc Cửu Âm.

Tiện thể lấy ra một bình rượu Nữ Nhi Hồng hảo hạng đã cất giữ nhiều năm, vừa uống rượu ngon, vừa ăn canh rắn, Lâm Nghị còn lấy ra ghế đẩu và bàn, bày ra đất.

Thật là… Đây đâu phải là đi đạo mộ, rõ ràng là đang đi nghỉ dưỡng.

Bàn Tử và Lão Hồ đã quen rồi, thấy cũng bình thường.

Tiểu Ca vẫn là lần đầu tiên đạo mộ như vậy, thật sự khiến người ta có chút cảm giác phiêu phiêu.

Đã nghiện rồi.

Thời đại đã thay đổi rồi.

Khác với việc bốn người Lâm Nghị ăn uống, Lương Sư Gia hoảng loạn bỏ chạy, và hắn hiển nhiên cực kỳ quen thuộc nơi này, tốc độ bỏ chạy cực nhanh, rất nhanh đã thoát ra ngoài.

Lúc này, hắn ta mới dám quay đầu nhìn lại, phát hiện Lâm Nghị và những người khác không đuổi theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất.

"Trời cao biển rộng mặc sức tung hoành, mình trốn đến đây chắc là an toàn rồi phải không?" Một khi trốn vào trong rừng núi, rất khó bị phát hiện dấu vết, đây cũng là lý do Lương Sư Gia dám tạm thời dừng lại.

Chỉ là hắn ta không biết, cách đó không xa, phía sau một bụi cây, có bóng dáng lén lút, nếu lắng nghe kỹ, có thể lờ mờ nghe thấy giọng một cô gái.

"Ngon quá, ngon quá, thật là mỹ vị." Nhìn kỹ lại, kẻ đang nói chuyện không phải là một cô bé, mà là một sinh vật có hình thù kỳ dị.

Con vật này trông giống như một con kiến, nhưng kích thước cực

lớn, còn to hơn cả một con bê.

Điều kỳ quái hơn là nó còn có một cái mông giống hệt như vượn người.

Nó đặt mông xuống đất, nằm ườn ra đó một cách lười biếng.

Mười mấy cái chân của nó ôm lấy một khối đồ vật lớn trông như nhân hạt đào, nhưng kích thước lại to bằng một quả dưa hấu nhỏ.

Nó ngon lành ăn khối đồ đó, thỉnh thoảng còn ợ lên một tiếng.

Không sai, vị tổ tông này chính là thú cưng yêu quý của Lâm Nghị – Tiểu Đoàn Đoàn.

Còn thứ nó đang ôm chính là loại thực vật cực phẩm mà Lâm Nghị đã chuẩn bị cho nó.

Ăn thứ này vào thì đại bổ hơn bất cứ thứ gì khác.

Nó mới chỉ ăn được chưa tới một nửa mà đã cảm thấy cơ thể mình lại to thêm một vòng.

Sau khi giao thứ này cho nó, Lâm Nghị liền dặn dò nó đi theo dõi Lương sư gia, hễ có động tĩnh gì là phải báo cáo ngay.

Lúc này, thấy Lương sư gia dừng lại, nó liền tranh thủ ăn uống, sẵn tiện canh chừng bên cạnh.

Ở phía dưới thác nước, nhóm bốn người Lâm Nghị đã ăn no uống say, sau đó chuẩn bị khởi hành về nhà.

Trong lúc thu dọn đồ đạc, Bàn Tử cũng nhẩm tính thu hoạch của chuyến đổ đấu này.

Chẳng vớ được món minh khí nào ra hồn, chỉ nhặt được mấy cành cây bằng đồng, chẳng biết có bán được đồng nào không.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, vật họp theo loài, quý hồ tinh

bất quý hồ đa, họ chỉ mang ra ngoài mấy cành cây đồng, lại còn lấp kín lối vào chỗ cây thần để tránh người khác lẻn vào.

Trên thị trường chỉ có bấy nhiêu cành đồng này thôi, chắc cũng đáng giá đấy.

Còn về phần Lâm Nghị, cái kén xác hổ phách đã được anh thu hồi vào hệ thống trong vòng một nốt nhạc.

Chương 388

Lần này kiếm đậm rồi.

Ban đầu anh định thu hồi luôn cả cây thần bằng đồng, nhưng đáng tiếc, trên cây này dường như sở hữu một loại sức mạnh thần kỳ, giống như có sự sống vậy.

Muốn thu hồi thì phải phá hủy hoàn toàn cây thần mới được.

Nếu cưỡng ép thu hồi thì phải tiêu tốn tận 20 vạn điểm đạo mộ, thế là Lâm Nghị lập tức rút lui.

Hệ thống này đúng là đen tối thật.

Ước chừng việc cưỡng ép thu hồi cũng chỉ là cái búng tay của nó thôi, thế mà nó cứ phải làm trung gian để ăn chênh lệch.

Đúng là đồ bủn xỉn.

Lâm Nghị tạm thời gác lại kế hoạch thu hồi cây thần, để sau này có thời gian rồi tính tiếp.

Khi bốn người đi theo đường cũ trở về, vừa ra khỏi mộ đạo, giọng nói của hệ thống đã vang lên trong đầu Lâm Nghị.

"Đinh, chúc mừng ký chủ, lần đả tạp tự động thứ chín đã hoàn thành." "Trời ạ, nhanh thật đấy, đã lần thứ chín rồi sao?" Lúc đi vào, hệ thống bảo đi đâu thì Lâm Nghị chọn đi đó, dù sao cũng tiện đường, chẳng mất mát gì.

Không ngờ loáng cái đã hoàn thành chín lần đả tạp.

Chỉ còn thiếu một lần cuối cùng là có thể hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh này rồi.

Phải công nhận là cái tính năng đả tạp tự động này dùng sướng

thật, mình chỉ cần đi đến đúng chỗ, chẳng cần nói câu nào là hệ thống tự lo liệu hết.

Có đôi khi anh đang mải nói chuyện với Lão Hồ và Bàn Tử thì nghe thấy tiếng hệ thống, dù không để ý lắm cũng biết mình cần phải làm gì.

Quan trọng nhất là, mười lần đả tạp trung gian này không có phần thưởng, Lâm Nghị cảm thấy hơi thiếu động lực, cứ như đang làm việc cho có lệ vậy.

"Đinh, địa điểm đả tạp lần thứ mười đã được cập nhật: Sau khi bán đấu giá cành cây đồng thành công, có thể đả tạp!" Lâm Nghị nghe xong thời gian và địa điểm đả tạp lần thứ mười thì trong lòng đã đại khái nắm rõ.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, anh cũng đoán được tám chín phần.

Họ vừa mới ra ngoài, đột nhiên trong rừng sâu vang lên một tiếng súng "Đoàng"!

Tiếng súng vô cùng đanh gọn, dù cách rất xa vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, hiển nhiên đây là loại súng có hỏa lực cực mạnh, độ giật cực lớn.

Dựa trên hiểu biết về vũ khí của Lâm Nghị, đây chắc hẳn là một khẩu súng bắn tỉa có tầm bắn vượt quá 1000 mét!

Loại súng này tuyệt đối là hàng tân tiến của nước ngoài, người bình thường không đời nào mua được.

Trong rừng rậm vật cản rất nhiều, tầm nhìn không thông thoáng.

Thông thường lính bắn tỉa sẽ chọn vị trí cao, tầm nhìn rộng để tác xạ, nhưng tình huống hiện tại khá đặc thù.

Khi Lâm Nghị nhìn về hướng tiếng súng từ trên cao, anh không phát hiện bất kỳ dấu vết nào, rõ ràng để che mắt thiên hạ, tên lính bắn tỉa này thực tế đã bắn ở khoảng cách không xa mục tiêu.

Với tiếng súng vang dội như thế, trong khi yếu tố quan trọng nhất của lính bắn tỉa là ẩn nấp, súng thường được trang bị ống ngắm độ phóng đại cao và bộ giảm thanh, hiếm khi để lộ tiếng vang lớn như vậy.

Giải thích duy nhất là gã lính bắn tỉa này cố tình làm thế.

Nghe thấy tiếng súng, sắc mặt Bàn Tử, Lão Hồ và Tiểu Ca đều biến đổi, họ nhìn nhau đầy cảnh giác.

Lâm Nghị nói: "Đây e rằng là người đứng sau lão Dương và Lương sư gia, chúng đang phục kích để khử Lương sư gia sau khi gã bỏ trốn." Lão Hồ nghiêm mặt nói: "Rốt cuộc là kẻ nào đang tính kế chúng ta?

Anh em mình hành sự xưa nay luôn kín kẽ, xuống mộ đổ đấu cũng chẳng hề hé răng với ai!" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: "Lão Lâm, theo tôi thấy, tám chín phần mười là người của Cửu Môn!

Những kẻ có tiếp xúc với chúng ta chỉ có đám Nam phái đó thôi!

Không ngờ chúng dám tính kế lên đầu anh em mình!

Còn nữa, gã tên Giải Dương đó chắc là người của Giải gia trong Cửu Môn nhỉ?

Mẹ kiếp, ngay từ đầu tôi đã thấy Giải Liên Hoàn không đúng rồi, giờ xem ra lũ người đó chẳng có ai tốt lành cả!" Lâm Nghị thần sắc bình thản: "Không sao, tầm ảnh hưởng của Vạn Bảo Các chúng ta đang tăng trưởng phi mã, khó tránh khỏi bị kẻ khác dòm ngó.

Nhưng với thực lực hiện tại, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, chúng chẳng làm gì được mình đâu." Dựa vào thực lực của Lâm

Nghị, đừng nói là có người bước vào phạm vi trăm mét quanh anh, mà ngay cả một chút gió thổi cỏ lay anh cũng đều cảm nhận được.

Hơn nữa, ngay cả khi đối phương không sợ làm lớn chuyện, tiến hành bắn tỉa từ xa, thì dù là súng bắn tỉa cũng chưa chắc đã làm anh bị thương được.

Còn về Lão Hồ và Bàn Tử, có thể sẽ bị thương, nhưng chỉ cần không trúng chỗ hiểm thì nghỉ ngơi vài ngày là lại khỏe re.

Huống hồ, tất cả đều là dân đạo mộ, hoạt động trong vùng xám, không kẻ nào dám đưa chuyện này ra ánh sáng đâu.

Một khi xảy ra chuyện mà để các bộ quan chức năng can thiệp, chẳng ai có kết quả tốt đẹp cả.

Bất kể là Cửu Môn hay là cái thế lực bí ẩn mang tên 'Hắn' kia.

Quốc gia này tuy hiện tại chưa đủ hùng mạnh, nhưng những thông tin và thực lực mà nhà nước nắm giữ tuyệt đối là điều không thể nghi ngờ!

Bây giờ không còn như thời Trần Ngọc Lâu còn trẻ, việc ám sát không hề đơn giản như vậy.

Tuy nhiên, khả năng phản ứng của thế lực đứng sau lão Dương và Lương sư gia lại nhanh đến mức ngoài dự đoán.

Lương sư gia vừa mới trốn đi chưa được bao lâu đã bị khử rồi.

Hoặc có thể nói, đám người đó không chỉ lão Dương, mà ngay cả Lương sư gia cũng không định tha cho.

"Chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi đây, tiếng súng chắc chắn sẽ thu hút đội tìm kiếm bên ngoài, nếu bị phát hiện sẽ rất phiền phức." Lâm Nghị nhìn ba người kia, trầm ngâm một lát rồi nói.

Tốc độ di chuyển của bốn người không phải người thường có thể

so bì, ngay trong đêm đó, họ đã rời khỏi Thái Bạch Sơn.

Ngày thứ hai, chính quyền đã hoàn toàn phong tỏa các con đường lên xuống núi.

Đây có lẽ là một trong những lý do đối phương không dùng giảm thanh – để thiết kế bẫy.

Nếu họ phản ứng chậm một chút hoặc tò mò đi tìm nguồn gốc tiếng súng, e rằng khó tránh khỏi cảnh lao lý.

Nhóm Lâm Nghị thì thênh thang lái xe rời khỏi Tần Lĩnh.

Vài ngày sau, họ nhận được tin tức mới nhất về vụ nổ súng gần Thái Bạch Sơn.

Sau khi phong tỏa núi, lực lượng chức năng đã phát hiện tung tích của một người, nhưng kẻ đó rõ ràng có chuẩn bị từ trước nên đã dễ dàng thoát khỏi vòng vây.

Vì vậy các bộ phận liên quan đang tiến hành truy quét diện rộng kẻ đó.

Còn về Tiểu Đoàn Đoàn, dù sao cũng là động vật nên không bị ảnh hưởng, đêm hôm đó nó đã hội quân với Lâm Nghị.

Qua giao tiếp với Tiểu Đoàn Đoàn, Lâm Nghị biết được chiều cao đại khái, vóc dáng, thậm chí là tướng mạo sơ bộ của tên lính bắn tỉa, nó còn cẩn thận nhặt về một vỏ đạn rỗng.

Theo lời Tiểu Đoàn Đoàn, khi thấy Lương sư gia bị bắn, nó đã lập tức bay tới định bắt sống tên lính bắn tỉa đó giao cho Lâm Nghị.

Tên đó đã bắn nó vài phát nhưng không trúng, nó vốn đã nắm chắc phần thắng, ai dè cảm nhận được ý định rời đi của Lâm Nghị, chỉ trong một thoáng lơ là, kẻ đó đã tẩu thoát.

Nó chỉ đành nhặt cái vỏ đạn về nộp công.

Tóm lại, nếu không phải tại Lâm Nghị muốn đi nhanh thì nó chắc chắn, chắc chắn, chắc chắn đã tóm gọn được tên đó.

Lâm Nghị lại không cho là vậy.

Cái con Tiểu Đoàn Đoàn này càng ngày càng thích chém gió, chẳng biết học từ ai nữa.

Trong rừng rõ ràng họ chỉ nghe thấy một tiếng súng, hiển nhiên tên đó không hề có cuộc đụng độ trực diện nào với nó cả.

Dựa theo mô tả của Tiểu Đoàn Đoàn, Lâm Nghị phác họa ra một gương mặt mới, trước đây không có ấn tượng gì, đoán chừng là sát thủ bí ẩn do kẻ đứng sau phái tới.

Tuy nhiên, giờ đây vị sát thủ đen đủi đó đang bị truy nã toàn quốc, chắc là một thời gian dài nữa không dám ló mặt ra đâu.

Sau khi trở về thủ đô, Lâm Nghị lấy những cành cây đồng ra giao cho Trần Hạt Tử để bán đấu giá tại Vạn Bảo Các.

Chương 389

Buổi đấu giá của Vạn Bảo Các diễn ra mỗi tháng hai lần, vào ngày mồng một và ngày rằm.

Cứ đến những ngày này, khu vực quanh Phan Gia Viên lại náo nhiệt hẳn lên, giống như đi hội chợ vậy.

Các sạp hàng lớn nhỏ bày la liệt, nhiều người trong giới cổ vật đều đổ xô về đây để săn bảo vật.

Buổi đấu giá gần nhất sẽ diễn ra sau ba ngày nữa.

Sau khi rời Tần Lĩnh, Tiểu Ca không hề đột ngột mất tích như trước mà đi theo Lâm Nghị về thủ đô.

Sau mấy ngày được ăn toàn sơn hào hải vị, ngay cả một Tiểu Ca vốn lạnh lùng cũng đâm ra thèm ăn, chẳng nỡ rời đi.

Nếu không phải vì phải đi tìm ký ức đã mất, bảo anh ở lại đây cả đời anh cũng sẵn lòng.

Thế này mới gọi là cuộc sống chứ.

So với cái cảnh ngày ngày lặn lội dưới mộ sâu, làm việc cực nhọc nguy hiểm như trước, quả thật là một trời một vực.

"Này, anh mang cành cây đồng ra bán đấu giá, không sợ rước họa vào thân sao?" Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị, nói một cách đầy ẩn ý.

Cành cây đồng là thứ chỉ có ở cây thần bằng đồng, người bình thường có thể không biết, nhưng nếu đám kẻ đứng sau kia mà biết được, mục tiêu của chúng sẽ lập tức khóa chặt vào nơi này!

Lâm Nghị cười nói: "Phiền phức thì tôi không sợ, tôi chỉ sợ phiền phức không tự tìm đến thôi." Chỉ có dẫn dụ rắn ra khỏi hang thì mới

diệt được tận gốc.

Ông không tung ra chút mồi nhử thì làm sao lũ rắn độc đang ẩn nấp trong tối lộ diện được?

Tiểu Ca: "..." Tiểu Ca im lặng.

Quả nhiên là vậy.

Đổ đấu, giải mã cơ quan thì anh thạo, chứ bàn về chuyện nhân tình thế thái, mưu hèn kế bẩn thì anh chịu chết.

Anh hoàn toàn không nghĩ tới tầng quan hệ này.

Trong ba ngày đó, Trần Ngọc Lâu đã sắp xếp nhân viên làm nóng không khí, tương đương với việc chạy quảng cáo, tung ra vài tin hành lang, chém gió một chút cho thêm phần huyền bí.

Mấy chiêu trò này đối với lão thì dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh, đến ngày thứ ba, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Khách khứa ra vào Vạn Bảo Các tấp nập, nơi đây thực sự đã trở thành địa điểm không thể không đến tại Phan Gia Viên.

Ở trên lầu, từng món vật phẩm được đem ra đấu giá, giá thấp nhất cũng từ 10 vạn trở lên, món nào dưới 10 vạn thì cơ bản không có cửa lên sàn!

Cuối cùng, mấy cành cây đồng được một vị khách quý mua với giá 50 vạn một cành.

Tất nhiên, xét về giá trị thực của bản thân cành cây đồng thì không đến mức đó, nhưng vì là đấu giá, có những kẻ đặc biệt muốn sở hữu, cứ thế tranh nhau đẩy giá lên cao ngất ngưởng.

Sau khi đấu giá xong cành cây đồng, Trần Ngọc Lâu đột ngột đến phòng của Lâm Nghị.

“Ông chủ, vị khách vừa đấu giá thành công cành cây đồng muốn gặp cậu, cậu xem có nên gặp một chút không?” “Không gặp!” Lâm Nghị dứt khoát trả lời.

“Đúng đấy, đúng đấy, muốn gặp là gặp được chắc?

Thế thì anh em mình còn mặt mũi gì nữa?” Bàn Tử oang oang nói.

“Bả đầu ca, sau này gặp mấy loại người muốn chiếm tiện nghi thế này thì cứ đuổi thẳng cổ đi.” Trần Ngọc Lâu nghe Lâm Nghị bảo không gặp thì vẻ mặt lộ rõ sự khó xử, do dự một hồi, không biết nên nói tiếp thế nào.

“Trần tổng bả đầu, có gì cứ việc nói.” Đối với Trần Ngọc Lâu, Lâm Nghị cực kỳ tin tưởng.

Dù lão có nói sai anh cũng không để bụng.

Mà việc anh không gặp đối phương cũng có lý do.

Kẻ có thể vung tiền mua cành đồng đó chứng tỏ thân phận không hề đơn giản, thậm chí có thể là người đứng sau hoặc là cái thế lực ‘Hắn’ kia.

Đã có bản lĩnh như thế thì anh càng không cần phải chiều theo ý chúng.

Muốn gặp tôi à?

Để xem bản lĩnh thật sự của ông đến đâu đã.

Hiển nhiên đối phương không phải dạng vừa, đến mức Trần Ngọc Lâu cũng phải e dè.

“Ông chủ, vị này không đơn giản đâu!” “Ồ?

Không đơn giản thế nào?” “Vị này là một kẻ tàn nhẫn thứ thiệt, theo tôi ước tính, số người chết dưới tay gã không dưới một trăm người!” Sắc mặt Trần Ngọc Lâu ngày càng nghiêm trọng.

Vị này chính là một sát thần thực thụ!

“Bả đầu ca, ông lại chém gió rồi.

Giết hơn một trăm người, cái đó mà cũng cảm nhận được cơ à?” Bàn Tử nghệt mặt ra nhìn Trần Ngọc Lâu.

Lão Hồ cũng thấy khó hiểu.

Anh từng là lính, anh biết rõ ngay cả trên chiến trường, người có thể diệt được trăm mạng cũng là hiếm hoi!

Huống chi đây lại là một người trong giới cổ ngoạn!

Trần Ngọc Lâu nghiêm túc nói: “Không sai được đâu!

Lão phu sinh thời nhìn người vô số, tuy giờ mắt không còn thấy nữa nhưng cảm giác thì lại nhạy hơn, trên người kẻ đó nồng nặc mùi máu tanh sát khí, cực kỳ đáng sợ!” “Thú vị đấy.” Lâm Nghị cười đầy hứng thú.

Những lời Trần Ngọc Lâu nói không phải là không có căn cứ.

Người có năng lực có thể dùng thuật vọng khí, không chỉ xem được phong thủy sông núi, mà còn nhìn thấu được rắn rết chuột bọ, tự nhiên cũng bao gồm cả con người!

Trần Ngọc Lâu tuy mù nhưng cảm quan lại nhạy bén hơn cả lúc còn sáng mắt, lần đầu gặp nhóm Lâm Nghị, lão chỉ cần ngửi mùi đất trên người là biết ngay họ là dân đổ đấu.

“Nếu đã như vậy, thì đưa gã đến gặp tôi.” Lâm Nghị dặn dò.

Hiện tại, thân phận của anh chỉ là một khách hàng của Vạn Bảo Các mà thôi.

Đối diện với một kẻ tàn bạo như thế, nếu Lâm Nghị khăng khăng không gặp, sợ rằng kẻ đó sẽ gây khó dễ cho Vạn Bảo Các, rước thêm phiền phức không đáng có.

Ước chừng Trần Hạt Tử cũng lo lắng điều này nên mới muốn anh ra mặt.

"Được, tôi đi sắp xếp ngay." Trần Hạt Tử thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lui xuống.

Một lát sau, cửa phòng Lâm Nghị mở ra, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt anh.

Người đi vào không phải là một gã to xác dữ tợn như mọi người tưởng tượng, mà là một thiếu nữ trẻ đẹp như hoa như ngọc.

Thiếu nữ rất xinh đẹp, giữa đôi lông mày toát lên vẻ anh dũng, mang phong thái của một nữ trung hào kiệt.

Mái tóc đuôi ngựa đen bóng tràn đầy sức sống thanh xuân, nhưng trong ánh mắt lại thấp thoáng nét lạnh lùng và chín chắn.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là Trần Văn Cẩm – người phụ nữ của Cửu Môn từng tìm cách lôi kéo Lâm Nghị nhập hội ngày trước!

Trần Văn Cẩm hiên ngang bước vào phòng, cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để đối mặt với đại lão trong căn phòng này.

Nhưng điều cô không ngờ tới nhất chính là, vừa vào phòng đã thấy Lâm Nghị!

Còn có cả huynh đệ chí cốt Bàn Tử và Tiểu Ca ít nói.

Bên cạnh Lâm Nghị còn một gương mặt lạ lẫm khác.

"Lão...

Chương 390

Lão Lâm.” Trần Văn Cẩm kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

Câu “Lão Lâm” này làm Lão Hồ ngồi cạnh ngẩn tò te.

Trời đất ơi, cô nàng này cũng xinh quá đi mất.

Là ai thế nhỉ?

Sao vừa vào đã gọi Lão Lâm ngọt xớt thế kia?

Cay thật chứ, đúng là ghen tị quá đi mà.

Cứ hết người này đến người khác cứ trực nhảy vào lòng Lão Lâm nhà mình, thật là chua xót quá đi.

“Ái chà, hóa ra là tiểu thư nhà họ Trần trong Cửu Môn à.” Bàn Tử thấy vậy thì ngẩn người, rồi nhìn cô nàng từ trên xuống dưới một lượt, khinh khỉnh nói với Trần Ngọc Lâu: “Bả đầu ca, ông nói thế thì quá vô lý rồi.

Đây rõ ràng là một đại cô nương như hoa như ngọc, sao có thể là sát thần giết cả trăm người được chứ!” Trần Ngọc Lâu lập tức đáp: “Suy đoán của lão phu sao có thể sai?

Tuy nhiên, cô nương này chỉ là người đi theo vị kia mà thôi!” “Kẻ nào mà oai thế!

Muốn gặp mặt mà không tự đến, chỉ phái một con nhóc đến, chẳng lẽ định nhắn tin rồi bắt anh em mình phải đến gặp gã chắc?” Bàn Tử khó chịu ra mặt.

Tiểu Ca thì vẫn thong dong ăn uống, bày ra cái vẻ “việc không liên quan đến mình thì đừng hỏi”, đúng chất một kẻ chỉ biết ăn.

Với anh, việc giao tiếp với người khác chẳng quan trọng bằng

việc thưởng thức đồ ăn ngon.

Lão Hồ cũng khá tò mò, thời gian qua anh cũng đã tìm hiểu về Cửu Môn.

Đó là tổ chức liên minh của các Thổ phu tử thuộc phái Nam phái, danh tiếng lẫy lừng.

Hiện tại sức ảnh hưởng của họ trong giới đạo mộ đã vượt xa các phái Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh vốn đã sa sút.

Trần Văn Cẩm này đã là người trong Cửu Môn, thì kẻ đứng sau cô ta chắc chắn phải là một đại lão trong đó!

Trần Văn Cẩm cười gượng gạo: "Thực không dám giấu, thực ra tôi đến đây để chuyển lời của cha tôi." Lâm Nghị gật đầu: "Cha cô có điều gì muốn nói?" Thấy Trần Văn Cẩm, Lâm Nghị đã sớm đoán ra ông bố của cô ta rồi.

Trần Bì A Tứ, một Thổ phu tử lừng danh ở Trường Sa, đứng đầu Bình Tam Môn trong Cửu Môn Đề Đốc, là đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng.

Thời trẻ lão thầm yêu sư nương của mình, từng vì một trăm văn tiền mà giết một người, tàn sát cả nhà họ Hoàng, tính tình cực kỳ tàn độc.

Nghe Lâm Nghị hỏi, sắc mặt Trần Văn Cẩm lại biến đổi, càng thêm ngượng nghịu.

"Cha tôi bảo, cậu cứ đi thì sẽ biết." "Đậu mợ, đúng là lão già này muốn anh em mình phải đến lạy lục lão rồi!" Bàn Tử tức giận hừ hừ, hậm hực gắp một miếng thức ăn.

Cái ông bố của Trần Văn Cẩm này oai gớm thật, rõ ràng là lão muốn gặp mình mà lại bắt mình phải đến gặp lão!

Quá đáng thật chứ.

Lâm Nghị cũng không giận, chỉ cười nhẹ: "Văn Cẩm, cô về nhắn lại với ông ấy thế này: Thứ đó không chỉ ông ấy có, tôi cũng có!

Tuy nhiên, cục phong thủy này đang thiếu một cái đầu rồng!" "Thứ gì?

Cục phong thủy và đầu rồng nào?" Trần Văn Cẩm ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại hỏi.

"Cô cứ theo lời tôi mà nói với ông ấy là được." "Được rồi." Sau khi Trần Văn Cẩm đi khỏi, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn chằm chằm vào Lâm Nghị.

Vừa nghe thấy chuyện đạo mộ, Tiểu Ca vốn đang mải ăn cũng lập tức hứng thú, vểnh tai lên nghe.

"Mọi người biết tôi có một con Cá Đồng Lông Mày Rắn (Xà mi đồng ngư) chứ?" "Biết mà, cậu đã nói với bọn tôi rồi.

Nhưng chẳng phải chúng ta vẫn chưa biết cái thứ đó dùng để làm gì sao?" Lâm Nghị lấy con cá đồng ra nói: "Loại cá đồng này trên thế giới tổng cộng có ba con!

Một con ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã rơi vào tay tôi, một con ở mộ dưới đáy biển Tây Sa chắc đã bị Ngô Tam Tỉnh hoặc Giải Liên Hoàn lấy mất.

Hai con này đều mới từ cổ mộ lộ ra gần đây, còn con thứ ba thì đã xuất thổ từ nhiều năm trước!

Theo tôi biết, nó xuất hiện ở cung Kính Nhi, Quảng Tây!

Và hiện tại, người sở hữu nó chắc chắn là cha của Trần Văn Cẩm – Trần Bì A Tứ!" "Nếu vẽ vị trí của ba ngôi cổ mộ có cá đồng này lên bản đồ, chúng sẽ tạo thành một thân rồng khổng lồ trên đất nước ta!

Cả ba ngôi cổ mộ này đều chỉ là vật làm nền cho một cái đầu rồng chưa xuất hiện!

Có như vậy, cục phong thủy khổng lồ vô tiền khoáng hậu lấy thiên địa làm bản đồ này mới thực sự hoàn chỉnh!" Trần Ngọc Lâu nghe Lâm Nghị phân tích mà trong lòng dâng lên những đợt sóng dữ dội.

Xưa nay bao nhiêu vương hầu tướng tướng đều lấy núi non làm gốc để bố cục, có được một long mạch là có thể phù hộ con cháu đời sau!

Thế mà lại có kẻ dám lấy thiên địa làm trận đồ, lấy sơn hà làm trận nhãn để xây mộ!

Ngôi mộ như thế này, từ cổ chí kim lão chưa từng thấy, thậm chí chưa từng nghe nói qua!

Thủ bút này, ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng chưa chắc đã có khí phách lớn đến vậy!

Đây là mộ của ai?

"Ngôi mộ này chắc hẳn chính là Vân Thiên Cung mà chúng ta đã thấy ở mộ dưới đáy biển Tây Sa!" "Hô hô, Lão Lâm, quất thôi!" Cùng lúc đó, tại phòng của Trần Bì A Tứ, lão thấy con gái trở về một mình thì không khỏi nhíu mày.

Năm nay lão đã ngoài sáu mươi, gần bảy mươi, tóc đã bạc trắng nhưng cơ thể vẫn còn rất tráng kiện.

Dù năm tháng đã bào mòn, Trần Bì A Tứ không còn vẻ sắc lẹm như xưa, nhưng giữa đôi lông mày vẫn thấp thoáng nét tàn nhẫn khiến người thường không dám nhìn thẳng.

Lão chỉ khẽ "Hử?" một tiếng mà Trần Văn Cẩm đã cảm thấy căng thẳng.

Sau khi nghe Trần Văn Cẩm lặp lại lời của Lâm Nghị, nét tàn ác trong mắt lão biến thành sự kinh ngạc.

Cung Kính Nhi ở Quảng Tây là nơi lão tự mình đi đổ đấu, người thường không thể nào biết được!

Ngay cả con gái lão là Trần Văn Cẩm lão cũng chưa từng kể!

Sao Lâm Nghị lại biết?

Quả nhiên là có bản lĩnh.

Lại nghe thấy chuyện cục phong thủy và đầu rồng, trong lòng lão càng thêm kinh hãi!

Nên biết rằng chuyện về cục phong thủy và đầu rồng là sau khi Trần Văn Cẩm phát hiện ra ngôi mộ ở Tây Sa, về kể lại cho lão thì lão mới nghĩ thông suốt!

Thế mà kẻ này cũng đã hiểu ra, thậm chí dường như còn rõ ràng hơn cả lão!

"Kẻ này danh tính mờ nhạt, rốt cuộc là ai?" Trần Bì A Tứ nghi hoặc trầm ngâm.

"Cha, người này không phải ai khác, chính là kỳ nhân ở mộ dưới đáy biển Tây Sa mà con đã nhắc với cha – Lâm Nghị!" Trần Bì A Tứ đột nhiên cười lớn: "Hóa ra là cậu ta, vậy thì đáng để ta đi gặp một chuyến đấy." Trong thời gian này, do việc bán đấu giá cành cây đồng đã hoàn thành, Lâm Nghị cũng nhận được phần thưởng cuối cùng của nhiệm vụ chi nhánh: Hai viên Hóa Hình Đan và một lần năng lực trao đổi vật phẩm!

Hóa Hình Đan thì khỏi phải bàn, Lâm Nghị tâm niệm một động liền tiến vào không gian giới chỉ, nơi có căn biệt thự riêng của Tiểu Đoàn Đoàn.

Tiểu Đoàn Đoàn vừa thấy Hóa Hình Đan là sướng rơn.

Đến giờ nó vẫn nhớ rõ lần trước uống Hóa Hình Đan đã mang lại lợi ích to lớn thế nào!

Giờ thấy Lâm Nghị lại cho mình ăn tiếp, nó vui như một đứa trẻ.

Ực ực, hai viên Hóa Hình Đan trôi xuống bụng, cơ thể nó một lần nữa trải qua quá trình lột xác.

Những móng vuốt sắc nhọn ban đầu thu lại, cuối cùng biến thành một thanh trường đao trắng muốt xen lẫn một vệt huyết hồng.

Cơ thể đồ sộ cũng nhanh chóng thu nhỏ, lớp vỏ cứng bên ngoài biến thành một bộ đồ ba mảnh màu trắng tuyết!

Thân thể nảy nở phối hợp với bộ đồ trắng ôm sát làm tôn lên những đường cong quyến rũ đến cực hạn.

Mái tóc dài trắng muốt như thác đổ từ trên cao xuống, dài qua thắt lưng, che lấp một phần bờ mông.

Chương 391

Đôi chân dài trắng nõn nà khẽ quỳ nghiêng trên đất, trông có vẻ yếu ớt nhu mì.

Sau lưng cô còn có một đôi cánh trong suốt, khi cánh vẫy nhẹ, cơ thể cô từ từ đứng dậy trên đôi chân dài đó.

"Chà chà, cực phẩm thật sự." Lâm Nghị nhìn Tiểu Đoàn Đoàn mà không khỏi tặc lưỡi.

Quả thực giống hệt như bước ra từ trong anime vậy.

"Chủ nhân ~" Có được cơ thể người, Tiểu Đoàn Đoàn phấn khích nhảy cẫng lên, lao vào lòng Lâm Nghị.

Lâm Nghị cưng chiều xoa đầu cô, rồi ý thức rời khỏi không gian giới chỉ.

Phần thưởng thứ hai của nhiệm vụ là Trao đổi vật phẩm.

Đúng như tên gọi, anh có thể dùng vật phẩm của mình để cưỡng chế trao đổi với bất kỳ vật phẩm nào khác!

Tuy nhiên, sau khi nhận được phúc lợi này, Lâm Nghị mới phát hiện ra những quy tắc chi tiết hơn.

Quy tắc một: Vật phẩm cưỡng chế trao đổi phải là thứ ký chủ có thể nhìn thấy.

Quy tắc hai: Vật phẩm ký chủ dùng để trao đổi có thể là bất cứ thứ gì thuộc sở hữu của mình.

Quy tắc ba: Dựa trên giới hạn cơ sở hạ tầng của thế giới này, hệ thống cung cấp cho ký chủ sáu đoạn video để lựa chọn.

Xem xong đống quy tắc này, ý định trực tiếp cuỗm không quỷ tỳ

hay thứ gì đó của Lâm Nghị đã tan thành mây khói.

Hơn nữa ở thế giới thập niên 80 này, những gì Lâm Nghị muốn có thì đều có cơ hội đoạt được, không cần thiết phải lãng phí số lần trao đổi quý giá này.

Sau đó, anh nhấn vào xem sáu đoạn video hệ thống cung cấp.

Video một: Câu chuyện xảy ra trong một tứ hợp viện, một gã đàn ông thô kệch mặc áo bông đại nỉ, vào một sáng sớm mùa đông lạnh giá, lén lút dắt trộm xe đạp của hàng xóm, còn tháo cả lốp trước ra mang đi bán trộm, còn cái khung xe thì vứt ngay trước cổng tứ hợp viện như để thị uy.

Cảnh tượng này dường như anh đã thấy ở đâu đó rồi.

Lâm Nghị nghĩ ngợi một hồi rồi thôi, chẳng có gì đáng để trao đổi cả.

Chẳng lẽ lãng phí lần trao đổi quý giá này để lấy cái xe đạp?

Đúng là phí của trời.

Video hai: Một căn phòng của hai người, video mang tính văn nghệ, cũng chẳng có vật phẩm gì quý giá.

Chỉ cảm thấy con đường của hệ thống này cũng "ngầu" thật, thứ gì cũng lôi về được.

Video ba: Cái này thì Lâm Nghị khá quen.

Đó là phim "Tiểu Hoan Hỉ".

Các học sinh trường trung học Xuân Phong đang thả bóng bay, thả bay ước mơ, trong đó có mấy cô nàng xinh xắn như Kiều Anh Tử, Đào Tử...

"Cũng chẳng biết có đổi được nhân vật trong video ra ngoài không nhỉ.

Hi hi.” Tất nhiên Lâm Nghị cũng chỉ nghĩ thế thôi, anh đâu phải loại động vật cấp thấp chỉ biết nghĩ bằng nửa thân dưới.

Phụ nữ thì tốt đấy, nhưng không đáng để anh làm vậy.

Video bốn: “Hàn đại ca, chẳng lẽ không có linh căn thì thật sự không thể tu tiên sao?” Mở đầu là một tiểu mỹ nữ đáng yêu đang hỏi một người đàn ông da đen nhẻm, tướng mạo bình thường.

Trời đất ơi!

Hàn Lão Ma!

Lâm Nghị thấy cảnh này là phấn khích ngay.

Xem ra cái video của hệ thống này cũng có tác dụng đấy chứ.

Tuy hiện tại Hàn Lão Ma vẫn chỉ là một con gà mờ mới bước chân vào giới tu tiên, nhưng trên người gã có một chí bảo!

Chưởng Thiên Bình!

Trong bộ “Phàm Nhân”, đây là bảo vật trấn phái của Cửu Nguyên Quan ở Tiên giới, khởi nguồn từ thiên đạo sơ khai, là huyền thiên chi vật đầu tiên sinh ra giữa trời đất.

Thứ này cảm giác còn bá đạo hơn cả hệ thống một chút đấy chứ.

Nếu đổi được thì đúng là lãi to!

Đáng tiếc, Hàn Lão Ma quá tuyệt tình, móc trong túi ra mấy viên đan dược ném cho Mặc Thải Hoàn rồi chạy mất hút.

Video năm: “Cái Bang, Ngô Đại Khí xin chỉ giáo.” Một tên ăn mày tay cầm một cây bổng màu xanh biếc bước ra.

Đối diện gã là một thanh niên phong độ ngời ngời.

Cảnh tượng này Lâm Nghị cũng đã từng xem qua.

Chính là trong “Ỷ Thiên Đồ Long Ký”, phân đoạn đại hội Đồ Sư,

lúc Chu Chỉ Nhược đang đắc ý nhất.

Tất nhiên cũng là lúc gã thanh niên phong độ Tống Thanh Thư đắc ý nhất.

Đó cũng là phân cảnh nổi tiếng của Hàng Long Thập Bát Chưởng trong phim.

Cảnh tiếp theo là Tống Thanh Thư tung một chưởng, Ngô Đại Khí liền bay màu, quần hùng có mặt tại đó đều kinh ngạc tột độ!

"Nếu không có Long Tượng Bàn Nhược Công thì mình cũng cân nhắc lấy Hàng Long Thập Bát Chưởng đấy." Chẳng nói gì khác, riêng cái bộ chưởng pháp đánh ra rồng vàng này đã thấy ngầu lòi rồi.

Nhưng đối với Lâm Nghị hiện tại, nó thực sự hơi thừa thãi.

Ngoài vẻ đẹp trai ra thì đúng là chẳng được tích sự gì.

Vì vậy anh quyết định xem nốt video thứ sáu rồi mới chốt hạ.

Video sáu: Chính là phân cảnh trong mộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung mà anh đã trải qua, trong một đường hầm tối, Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử đang bị đám thi miết vây công.

Ngay lúc đó, một thanh niên mình đầy máu, tay cầm thanh hắc kim cổ đao từ trên trời rơi xuống, lũ thi miết thấy gã liền đồng loạt rút lui tháo chạy.

Vị này chính là Tiểu Ca chứ ai.

Tất nhiên trong video này không có Lâm Nghị, và Bàn Tử trong đó cũng không phải là Bàn Tử huynh đệ của anh.

Tất cả đều là theo nguyên tác phim ảnh.

Sau khi đuổi lũ thi miết đi, bốn người trốn thoát qua một cái hang, Tiểu Ca đưa ba người kia đi rồi dừng lại, nắm chặt thanh hắc kim cổ đao trong tay.

Thần sắc lạnh lùng, ánh mắt cương nghị, gã quyết định quay lại để giải quyết mối họa lớn nhất trong mộ!

Lâm Nghị nhìn một hạt lạc trên bàn, nói: "Hệ thống, dùng hạt lạc này trao đổi lấy Hắc Kim Cổ Đao!" "Đinh, số lần trao đổi vật phẩm -1, ký chủ mất đi một hạt lạc, nhận được một thanh Hắc Kim Cổ Đao!" Giọng hệ thống vừa dứt, trong không gian giới chỉ của Lâm Nghị liền xuất hiện thêm một thanh đao.

Đã không có gì đáng giá để đổi thì chi bằng đổi lấy một thanh Hắc Kim Cổ Đao nữa cho nó thực tế.

Còn trong đoạn video, Tiểu Ca đang chuẩn bị liều mạng với huyết thi Chu Mục Vương đột nhiên cảm thấy thanh cổ đao trong tay biến mất, thay vào đó là một hạt lạc, cả người gã liền đứng hình.

Hả????

"Dao của tôi đâu?

Dao của tôi đâu?" Sau một hồi im lặng, Tiểu Ca dứt khoát chọn đi cùng Ngô Tà và mấy người kia.

Không có Hắc Kim Cổ Đao, lấy gì mà cứng rắn đối đầu với đám xác ướp khổng lồ trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung đây chứ?

Lâm Nghị tắt video.

Chương 392

Mấy cái video này chỉ để trao đổi vật phẩm thôi.

Còn kết quả thế nào thì cũng chẳng ảnh hưởng đến thực tế.

Chuyện Tiểu Ca và Ngô Tà trong video ra sao đã không còn nằm trong phạm vi Lâm Nghị cần phải lo lắng.

Nhìn Tiểu Ca đang thưởng thức mỹ thực trên bàn, Lâm Nghị khẽ cười.

"Lát nữa Lâm gia tôi sẽ tặng cậu một bảo bối lớn." Sau đó, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

"Đinh!

Nhiệm vụ phụ tuyến: Vân Thiên Cung đã kích hoạt, có chấp nhận không?

Phần thưởng: Tư cách gác cổng Đồng Môn!" Đồng thời, cửa phòng cũng bị người gõ.

"Chấp nhận." Lâm Nghị không nghĩ ngợi gì liền nhận.

Vân Thiên Cung, chẳng phải đó chính là điểm đến của chuyến đi này sao?

Trường Bạch Sơn, Vân Thiên Cung, Đồng Môn, Vẫn Ngọc và Quỷ Tỳ!

Còn về phần thưởng, cũng khiến Lâm Nghị có cảm giác mới mẻ.

Tư cách gác cổng Đồng Môn!

Đây là điều kiện để có thể tiến vào Đồng Môn!

Tương truyền, "chung cực" mà Trương gia bảo vệ là Cây Trời.

Người Trương gia bình thường chỉ có thể bảo vệ Đồng Môn từ bên ngoài không bị phát hiện.

Mà chỉ có tộc trưởng Trương gia mới có tư cách tiến vào bên trong Đồng Môn để bảo vệ.

Tiểu Ca trong nguyên tác, sau khi tiến vào Đồng Môn để bảo vệ, cứ thế mà đi mười năm.

Trong thế giới Đạo Mộ, số người có thể tiến vào Đồng Môn chỉ đếm trên đầu ngón tay: Uông Tàng Hải, Tiểu Ca.

Ngoài ra, còn có Hắc Hạt Tử.

Người này hơi đặc biệt, là người hiếm hoi không thuộc Trương gia nhưng cũng sở hữu thể chất bất lão.

Tương truyền, sở dĩ gã có thể chất bất lão là vì từng tiến vào Đồng Môn.

Cụ thể vì sao Hắc Hạt Tử có thể tiến vào Đồng Môn thì không rõ, phỏng chừng cũng tương tự cách Uông Tàng Hải tiến vào vậy.

Ngoài ba người trên, còn một người được cho là từng vào Đồng Môn, đó là Trần Văn Cẩm.

Sau khi Trần Văn Cẩm dùng thi biệt đan, có dấu hiệu biến thành thi bà Tích Tượng, liền đi đến Vân Thiên Cung, không biết đã xảy ra chuyện gì, dường như đã tìm được cách ngăn mình biến thành thi bà, thế là cô ấy đi đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Tuy nhiên, Trần Văn Cẩm không có được thể chất bất lão, vì vậy việc cô ấy có thật sự tiến vào Đồng Môn hay không vẫn còn phải bàn cãi.

Tạm thời không nói Trần Văn Cẩm, chỉ xem ba người trên.

Uông Tàng Hải, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử, sau khi tiến vào rồi lại ra

ngoài.

Uông Tàng Hải học được phép trường sinh, và tiến hành các loại nghiên cứu, còn tạo ra Tây Sa Hải Đồ Mộ.

Còn Tiểu Ca thì khỏi phải nói, thể chất trường sinh hoàn mỹ, còn hoàn mỹ hơn bất cứ ai trong Trương gia.

Hắc Hạt Tử thì sở hữu thể chất bất lão, gần giống Tiểu Ca, ngay cả thân thủ cũng chỉ kém Tiểu Ca một chút.

Từ đó suy ra, đằng sau Đồng Môn, chắc chắn tồn tại một thứ gì đó liên quan đến trường sinh.

Còn là gì thì chỉ e phải vào trong mới biết.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ đả tạp Vân Thiên Cung, có được tư cách tiến vào Đồng Môn.

Vậy thì, cậu ta sẽ không khác gì tộc trưởng Trương gia, không như Uông Tàng Hải và Hắc Hạt Tử, những kẻ lợi dụng lỗ hổng để lẻn vào.

Đương nhiên, những lợi ích có được từ Đồng Môn cũng không phải Uông Tàng Hải và Hắc Hạt Tử có thể sánh được.

Cửa phòng mở ra.

Trần Bì A Tứ dẫn theo Trần Văn Cẩm bước vào.

Sau khi chào hỏi vài câu, Trần Bì A Tứ liền nói rõ mục đích chuyến đi này!

Thì ra, sau khi Trần Văn Cẩm trở về, đã kể cho ông ta mọi chuyện xảy ra trong Tây Sa Cổ Mộ.

Cũng như những biến dị có thể xuất hiện trên cơ thể cô, cũng kể rõ ràng từng li từng tí cho Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ là một kẻ tàn nhẫn, nghe xong lời Trần Văn Cẩm, cũng hiểu rằng sau chuyện này, người của Cửu Môn rất có thể sẽ giam cầm Trần Văn Cẩm để nghiên cứu, thế là ông ta lập tức quyết đoán, dẫn Trần Văn Cẩm rời đi.

Vài ngày sau, ông ta nhận được tin, Hoắc Linh và những người khác đã bị giam vào một căn cứ bí mật của Cửu Môn, ngay cả ông ta cũng không rõ vị trí căn cứ bí mật đó ở đâu!

Sau đó, trên người Trần Văn Cẩm bắt đầu xuất hiện thi hương!

Lời Lâm Nghị từng cảnh cáo Trần Văn Cẩm đã ứng nghiệm từng câu từng chữ, khiến Trần Bì A Tứ vô cùng kinh ngạc, muốn được gặp vị kỳ nhân này, sau đó giúp con gái mình chữa bệnh.

Sau một loạt phân tích, ông ta cho rằng Lâm Nghị nhất định rất hứng thú với con cá đồng mắt rắn trong tay mình.

Lại nghe nói ở thủ đô có một buổi đấu giá cổ vật quy mô lớn.

Ông ta không muốn ở lại phương Nam nữa, thế là đi về phương Bắc xem sao, muốn mượn buổi đấu giá này, đấu giá con cá đồng mắt rắn trong tay, xem liệu có thể dụ Lâm Nghị ra không.

Tuy nhiên, con cá đồng mắt rắn của ông ta còn chưa kịp bán, ngược lại lại nhìn thấy cành cây đồng do Lâm Nghị đấu giá.

Ông ta lờ mờ cảm thấy cành cây đồng này có mối quan hệ mật thiết với cá đồng mắt rắn, thế là liền mua hết với giá cao.

Và cả, ông ta còn muốn gặp chủ nhân của cành cây đồng này.

Dù không có Lâm Nghị, ông ta cũng muốn rủ người trong nghề đi tranh Vân Thiên Cung, trường sinh hay không không quan trọng, miễn là tìm được cách chữa bệnh cho Trần Văn Cẩm là được.

Và con át chủ bài của ông ta chính là cá đồng mắt rắn, đây cũng là

lý do Trần Văn Cẩm gọi Lâm Nghị và mọi người đến, điều ông ta muốn nói chính là chuyện cá đồng mắt rắn!

Giờ đây phát hiện chủ nhân của cành cây đồng này chính là Lâm Nghị mà ông ta muốn tìm, con cá đồng mắt rắn trong tay ông ta tự nhiên cũng không cần phải đấu giá nữa.

"Lâm lão bản, không dám giấu giếm, nghe nói cậu cũng có một con cá đồng mắt rắn, không biết cậu đã phát hiện ra bí mật gì trên đó chưa?" Trần Bì A Tứ nói thẳng vào vấn đề.

"Ồ?" Lâm Nghị cười cười, nói, "Tôi chẳng phát hiện ra bí mật gì cả." Chuyện cậu ta có cá đồng mắt rắn, chỉ có vài người giới hạn như mình, Lão Hồ, Bàn Tử, Tiểu Ca biết.

Không ngờ, Trần Bì A Tứ lại cũng biết.

Cũng chẳng biết là nghe ai nhắc đến, hay là do ông ta tự suy đoán giỏi.

"Hahahahaha, xem ra Lâm lão bản thật sự có cá đồng mắt rắn rồi?" Trần Bì A Tứ cười khà khà nói.

"Có." Lâm Nghị cũng không biện giải, trực tiếp trả lời.

Trần Bì A Tứ này quả nhiên là lão giang hồ, vậy mà còn vạch trần mình.

Chỉ bằng cách suy đoán mà có thể đoán được mình có cá đồng mắt rắn.

Đời đầu Cửu Môn, cũng có chút bản lĩnh đấy chứ.

Đây là lần đầu tiên Lâm Nghị tiếp xúc với người đời đầu trong Cửu Môn, cảm thấy hoàn toàn không giống đám nhị đại vô dụng kia.

Đời đầu có thể khai tông lập phái, ai cũng là kẻ tâm tư thâm trầm tàn nhẫn.

Chương 393

Còn về đời thứ hai của Cửu Môn, cũng chỉ có Ngô Tam Tỉnh, Trần Văn Cẩm và vài người khác là đáng xem mà thôi.

"Nếu đã vậy, Lâm lão bản có hứng thú hợp tác với tôi không?" Trần Bì A Tứ hứng thú hỏi.

Lâm Nghị hỏi, "Hợp tác kiểu gì?" Trần Bì A Tứ nói, "Con cá đồng mắt rắn kia của tôi đã nghiên cứu nhiều năm, đã có chút thu hoạch, bệnh của Văn Cẩm thì cậu cũng rõ, không bằng chúng ta cùng đến Vân Thiên Cung, cậu lấy bảo vật của cậu, tôi chỉ cần chữa khỏi bệnh cho Văn Cẩm, và…" "Và gì?" "Rất đơn giản, chúng ta liên thủ, diệt những người còn lại của Cửu Môn." Đối mặt với những người có mặt, Trần Bì A Tứ không hề né tránh.

Lâm Nghị sững sờ.

Chà, chuyện này thật đơn giản.

Một lời không hợp, là muốn diệt Cửu Môn.

Ngay cả sư phụ của mình cũng không tha sao.

Sư phụ của Trần Bì A Tứ là ai?

Nhị Gia Cửu Môn, Nhị Nguyệt Hồng.

Tuy nhiên, Lão Tứ và vị Nhị Gia này quan hệ không hề tốt đẹp.

Bởi vì ông già này lúc trẻ là kẻ cùng hung cực ác, từng đồ sát cả một thôn làng.

Nhị Nguyệt Hồng cũng đã đuổi ông ta ra khỏi sư môn.

Ông ta còn thích sư nương của mình, vì sư nương bệnh mất, ông ta đổ lỗi nguyên nhân cho sư phụ Nhị Nguyệt Hồng và các thương gia

buôn dược liệu.

Một tuần sau, ông ta đồ sát bốn nhà buôn dược liệu lớn, một trăm hai mươi người, để chôn cùng sư nương của mình.

Cũng chính vì lúc đó xã hội hỗn loạn, nên ông ta đã trốn thoát.

Giờ đây, con gái của ông ta bị Cửu Môn lợi dụng, hãm hại, mối thù này ông ta cũng muốn báo.

Tuy nhiên, với khả năng cá nhân của ông ta thì không đủ để đối kháng với Cửu Môn phe Nam, nên ông ta đã đến phương Bắc tìm Lâm Nghị.

Ông ta vừa mở miệng, Lão Hồ và Bàn Tử đều bị ông ta chấn động.

Vãi, lão già này điên rồi sao?

Mở miệng ra là đòi giết người?

Chẳng trách Ba Đầu Ca lại nói trên người ông ta có khí huyết sát nồng đậm!

Giết ít nhất trăm người!

Thật là quá tàn nhẫn!

"Lão ca, ông không phải bị bệnh nặng đó chứ?

Giờ là xã hội pháp trị.

Còn động một tí là giết người, ông tưởng ông đang sống trước giải phóng à?" Lâm Nghị cũng lườm ông ta một cái.

Thật sự là, lão già này đã gần bảy mươi rồi, sao vẫn còn cái tính khí bạo phát như vậy?

"Ba, con thấy lão Lâm nói không sai đâu.

Đối phó với người Cửu Môn, chúng ta không nhất định phải giết

người mới được.

Cũng có thể dùng phương pháp khác, khiến Cửu Môn phân rã, tan vỡ." Trần Văn Cẩm biết tính khí của Trần Bì A Tứ, sợ Lâm Nghị nói quá thẳng thừng sẽ chọc giận ông ta, cô vội vàng giải thích.

"Đúng đó mà, đại ca, xem con gái nhà anh biết điều chưa kìa!" Lâm Nghị gật đầu với Trần Văn Cẩm.

Trần Bì A Tứ mặt đầy vạch đen.

Đây là lần đầu tiên ông ta gặp người dám nói với mình như vậy.

Chẳng lẽ mình còn không bằng con gái mình biết điều sao?

Vô lý!

Trước đây, ai dám nói như vậy trước mặt ông ta thì sớm đã không biết bị chôn ở xó xỉnh nào rồi!

"Ba, lão Lâm anh ấy không có ý đó đâu." Trần Văn Cẩm sắc mặt hơi biến, vội vàng giúp Lâm Nghị nói đỡ.

"Câm miệng!

Còn chưa đến lượt con dạy dỗ ta." Trần Bì A Tứ lườm Trần Văn Cẩm một cái, cuối cùng ánh mắt lại hờ hững nhìn Lâm Nghị.

Một lát sau, ánh mắt ông ta mới dịu đi nhiều, khà khà cười nói, "Thôi được rồi, thôi được rồi.

Lão phu ta không phải là kẻ khát máu đến mức sát nhân thành tính, Văn Cẩm nói không sai, chỉ cần sau này chúng ta liên thủ đối phó Cửu Môn là được!" "Phù!" Thấy Trần Bì A Tứ nhượng bộ, Trần Văn Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Cô rất hiểu Trần Bì A Tứ, mặc dù ông ta rất hung ác, nhưng lời đã nói ra thì nhất ngôn cửu đỉnh.

“Lão ca, thế này mới phải chứ.” Lâm Nghị khẽ cười, vỗ vai Trần Bì A Tứ nói, “Lão ca, lại đây, lại đây, ngồi xuống ăn cơm đi, chúng ta có thể nói chuyện cụ thể, ông đã phát hiện ra điều gì trên con cá đồng mắt rắn này.” Lão Hồ và Bàn Tử biết Trần Bì A Tứ không phải loại người dễ chịu, nhưng với bản lĩnh của họ, dù Trần Bì A Tứ có hung tàn đến mấy, họ cũng không sợ hãi.

Còn chuyện Trần Bì A Tứ giết người, dù sao cũng xảy ra trước giải phóng, thì khá là bình thường.

Còn Tiểu Ca thì sao?

Không quan tâm.

Hoặc là cậu ấy quan tâm hơn đến khi nào sẽ đi Vân Thiên Cung!

Bởi vì, cậu ấy tin rằng ở Vân Thiên Cung, nhất định có thể tìm lại được một phần ký ức của mình.

Trần Bì A Tứ gật đầu, vừa ăn cơm uống rượu, vừa tự tin nói, “Các cậu đều biết Vân Thiên Cung, nhưng không biết Vân Thiên Cung ở đâu!

Nhưng, tôi lại tìm thấy manh mối trên con cá đồng mắt rắn này!” Nói đến manh mối trên cá đồng mắt rắn, Trần Bì A Tứ có chút đắc ý.

Trên con cá đồng mắt rắn của ông ta, có khắc bốn mươi bảy chữ Nữ Chân!

Sau nhiều năm nghiên cứu, ông ta cuối cùng xác nhận những chữ đó chỉ một hướng.

Trường Bạch Sơn!

Nghe Trần Bì A Tứ nói chuyện sinh động, Lâm Nghị cười lấy ra một bản dịch của Bạch Thư Chiến Quốc.

Trên đó vẽ mấy đường kẻ!

Nếu đặt những đường kẻ này lên bản đồ, thì có thể rõ ràng thấy vị trí của chúng.

Trong đó hai đường kẻ, chính là vị trí của Thất Tinh Lỗ Vương Cung và Tây Sa Hải Đồ Mộ!

Còn vị trí trên cùng, ẩn hiện dáng rồng, chính là ở Trường Bạch Sơn!

Ngoài ra, còn có một chấm tròn, mà chấm tròn này như một viên long châu do thần long nhả ra, vị trí nằm ở cao nguyên Thanh Tạng, Thanh Hải.

Còn một đường kẻ khác, nằm ở hướng tây bắc Tây Sa Hải Đồ Mộ, đại khái là ở Quảng Tây.

Trần Bì A Tứ nhìn thấy Lâm Nghị lấy ra tấm bản đồ phong thủy lớn gần như hoàn chỉnh này, trong lòng kinh ngạc.

Trên đó, còn chân thực hơn nhiều so với những gì ông ta suy đoán!

"Lâm Nghị người này, còn thần bí hơn trong tưởng tượng!" "Hahahahahaha." Trần Bì A Tứ cười nói, "Thì ra Lâm lão đệ, cậu biết nhiều hơn cả lão phu, lão phu thật sự đã múa rìu qua mắt thợ rồi." Lâm Nghị cười nói, "Đâu có đâu có, chỉ là xác minh lẫn nhau mà thôi.

Nếu tôi không lầm, việc tiến vào Vân Thiên Cung có liên quan đến ba con cá đồng mắt rắn, hiện tại, ông và tôi mỗi người một con, vẫn còn thiếu một con." "Không sao.

Không dám giấu giếm, lão phu đã tung tin tức rồi, chỉ cần chúng ta đi Vân Thiên Cung, thì người cầm con cá đồng mắt rắn thứ ba chắc chắn cũng sẽ đến.

Chương 394

Đến lúc đó… hắc hắc hắc.” Trong ánh mắt Trần Bì A Tứ toát ra một tia tàn độc.

Rất rõ ràng, theo suy nghĩ của ông ta, chỉ có giết người cướp báu vật!

Đúng là, lão già này không từ thủ đoạn mà.

Tuy nhiên, đây lại là một kế sách không tồi!

Dù sao cũng là đạo mộ mà.

Lại là trộm mộ bí mật.

Chết vài người, chẳng phải bình thường sao?

Nếu thật sự Ngô Tam Tỉnh đã lấy được cá đồng mắt rắn ở Tây Sa Hải Đồ Mộ, thì hi vọng ông ta tự cầu phúc.

“Lão ca, đúng là lão giang hồ mà.” “Đâu có bằng Lâm lão đệ, toàn là mấy chiêu trò vặt vãnh thôi.” Trần Văn Cẩm: “#%?” Ăn cơm xong, hai bên hẹn ba ngày sau xuất phát, ba ngày này để chuẩn bị.

Trước khi Lâm Nghị đi, Trần Văn Cẩm dẫn Trần Bì A Tứ rời khỏi phòng, rồi vô ngữ nói với Lâm Nghị, “Lão Lâm, anh có thể đừng cứ gọi tôi là ‘lão ca, lão ca’ không?” Lâm Nghị nhún vai nói, “Cháu gái lớn, cháu phải khuyên ba cháu ấy, ông ấy cũng gọi tôi là lão đệ đấy thôi?” Trần Văn Cẩm: “????” A a a a.

Người này sao lại vô liêm sỉ đến vậy chứ.

Trước đây còn gọi người ta là Văn Cẩm, Văn Cẩm.

Bây giờ lật mặt không nhận người, rút dao quá vô tình.

Trực tiếp gọi người ta là cháu gái lớn!

Quá đáng, quá đáng lắm rồi.

"Bàn Tử, cậu đừng nói bậy, chúng ta làm gì có cái 'hắc hắc hắc' nào?" Lâm Nghị trưng ra vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Tôi nói là cái đó, không phải cái 'hắc hắc hắc' mà cậu nói." Bàn Tử nháy mắt, ra vẻ "tôi hiểu cậu cũng hiểu".

"Ồ, cậu nói cái đó à, chúng ta đúng là đã làm rồi." Lâm Nghị nghĩ nghĩ, gật đầu nói.

Tiểu Ca và Lão Hồ dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Lâm Nghị và Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm: "…" Đến tối, Lâm Nghị tranh thủ cơ hội, đến chỗ ở của Tiểu Ca.

"Làm gì?" Tiểu Ca thấy Lâm Nghị đêm khuya vào phòng mình, lập tức hỏi.

"Tặng cậu một bảo bối." Vừa nói, Lâm Nghị liền lấy ra Hắc Kim Cổ Đao đã trao đổi từ Tiểu Ca, đặt trước cửa phòng cậu.

"Đây là…" Tiểu Ca nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao trong tay Lâm Nghị, mắt bỗng sáng lên!

Thanh đao này quá đỗi quen thuộc!

Cứ có cảm giác đã gặp ở đâu đó, cứ như thể thanh đao này vốn dĩ thuộc về mình vậy!

"Hắc Kim Cổ Đao, tôi tình cờ có được, cậu vừa hay không có binh khí thuận tay, thanh này thì tặng cậu vậy." Lâm Nghị hào phóng nói.

"Tặng tôi…?

Quá quý giá." Tiểu Ca cũng là người trong nghề trộm mộ, liếc mắt một cái đã nhìn ra Hắc Kim Cổ Đao tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Hoàn toàn là loại hữu giá vô thị!

“Không sao, dù sao cũng là hàng chùa.

À…” “Hàng chùa?

Hàng chùa gì?” Tiểu Ca nghi hoặc nhìn Lâm Nghị không hiểu hỏi.

“À, hàng chùa có nghĩa là, là… cậu cứ cầm lấy đi.” Lâm Nghị sau đó ném Hắc Kim Cổ Đao qua.

Hắc Kim Cổ Đao rất nặng, Tiểu Ca vừa chạm vào đã cảm thấy một lực cực lớn kéo mạnh xuống.

Cậu kinh hãi trong lòng, dồn sức cánh tay mới nắm chặt được cổ đao.

Sau khi nắm chặt cổ đao, cậu vung vài đường đơn giản, cái cảm giác đó, thật sự không thể tả được là dễ chịu đến mức nào.

“Này, tặng tôi một thứ quý giá như vậy, cậu có yêu cầu gì không?

Cứ nói ra, tôi sẽ cố gắng hết sức đáp ứng cậu.” Tiểu Ca đi theo Lâm Nghị lâu như vậy, nhìn Lâm Nghị giao dịch với người khác, tuy cậu không quan tâm, nhưng tai nghe mắt thấy, cũng học được ít nhiều.

Lấy đồ của người khác, thường là phải làm việc gì đó mới được.

“Khách sáo rồi!

Vậy cậu nghỉ ngơi cho tốt, tôi không làm phiền nữa.” Sau khi tặng cổ đao, Lâm Nghị cũng rời đi.

Nhìn bóng lưng Lâm Nghị rời đi, Tiểu Ca trong lòng vô cùng cảm động.

Từ khi tỉnh lại đến nay, chưa có ai đối xử tốt với mình như vậy.

Lâm Nghị là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.

“Xem ra ban đầu mình tìm đến cậu ấy quả nhiên không sai.” Sau

khi tặng cổ đao xong, Lâm Nghị trong lòng ít nhiều cũng thấy thoải mái hơn.

Ra ngoài mà làm ăn, cuối cùng cũng phải trả.

Việc mình tặng Hắc Kim Cổ Đao cho Tiểu Ca, cũng coi như vật quy nguyên chủ rồi.

Ba ngày này, Bàn Tử ở ẩn, ngày đêm lao lực, cô bé A Muội cũng mấy ngày không đi làm, cũng chẳng biết đang làm gì.

Lâm Nghị thì tập trung vào các công việc của Vạn Bảo Các.

Dù sao cũng là thứ của mình, cậu cũng rất tin tưởng Trần Hạt Tử và những người khác, nhưng tìm hiểu thêm một chút, cũng chẳng phải chuyện xấu.

Tổng không thể làm một ông chủ phó mặc được.

Lão Hồ thì phụ trách chuẩn bị các thiết bị liên quan.

Dựa trên dấu hiệu trên bản đồ, Vân Thiên Cung có lẽ nằm trên đỉnh núi tuyết Hành Sơn, nơi đó, không phải lạnh bình thường đâu.

Các thiết bị liên quan vẫn phải chuẩn bị đầy đủ mới được.

Còn về Tiểu Ca, cậu ấy nâng niu bảo đao không rời tay, mỗi ngày đều cầm nó luyện công.

Sau khi Trần Hạt Tử, Đại Kim Nha, Hồng Cô Nương và những người khác kinh doanh, Vạn Bảo Các cũng đã có hình có dạng.

Dòng tiền đã lên đến ba bốn chục triệu, trong đó phần lớn đến từ các buổi đấu giá, chỉ có ba thành đến từ các khoảng thời gian khác.

Và lợi nhuận ròng tương đối thấp.

Vì quy tắc đấu giá, các vật phẩm được đấu giá, không chỉ là vật phẩm của chính Vạn Bảo Các, mà bất cứ ai có danh khí hoặc giá trị,

sau khi được Vạn Bảo Các thẩm định chuyên nghiệp đều có thể đấu giá tại Vạn Bảo Các, đương nhiên, Vạn Bảo Các sẽ thu hai thành tiền hoa hồng!

Lâm Nghị còn thiết lập chế độ VIP.

Người dùng bình thường, hai thành.

VIP sơ cấp, một chấm năm thành.

VIP trung cấp, một thành.

VIP cao cấp, không chấm tám thành.

VIP thẻ đen chí tôn, không chấm năm thành.

Chương 395

Ngoài ra, tùy theo cấp độ VIP khác nhau, còn được hưởng các loại phúc lợi đãi ngộ.

Cấp độ VIP, có và chỉ có liên quan đến dòng tiền tại Vạn Bảo Các.

Dựa vào chế độ VIP này, đã kích thích mạnh mẽ hơn những người trong giới cổ vật, mang các danh khí thượng đẳng đến Vạn Bảo Các đấu giá.

Chế độ này vừa công bố, rất nhiều cửa hàng nhỏ ở Phan Gia Viên cũng lần lượt sử dụng.

Đương nhiên, dù vậy, là thương gia đầu tiên "ăn cua", Vạn Bảo Các đã ăn sâu vào lòng người.

Thu nhập ròng của tháng trước, đã gần mười triệu!

Lâm Nghị còn bảo Trần Hạt Tử dùng số tiền kiếm được, ngoài việc thu mua cổ vật danh khí, còn trích một phần để mua bất động sản ở những vị trí tốt.

Lâm Nghị, Lão Hồ và Bàn Tử, tuy họ là những người sáng lập, nhưng mỗi người mỗi tháng đều có ba đến năm vạn tiền lương.

Đương nhiên, các cổ đông của Vạn Bảo Các hàng năm cuối năm đều có cổ tức, tự nhiên cũng bao gồm Lâm Nghị.

Tiền của Bàn Tử không biết đi đâu.

Tiền lương của Lâm Nghị thì giao cho Lão Hồ, còn Lão Hồ thì sao?

Ông ấy dùng tiền lương của mình và Lâm Nghị, toàn bộ gửi cho gia đình của những đồng đội đã hi sinh.

Anh Tử hiện giờ có phong thái của một bà chủ, bận rộn trong ngoài, có tiền lương cũng không quên tích cóp.

Diệp Tử còn trẻ, vừa tốt nghiệp đại học, đã có thể coi là tiểu phú bà, khiến nhiều bạn học vô cùng ghen tị.

Trần Ngọc Lâu đừng nhìn tuổi đã cao, làm việc thì hăng say, cứ như thể đang trải qua mùa xuân thứ hai của cuộc đời vậy.

Còn Hồng Cô Nương thì… ừm.

Thật sự như hổ đói vậy.

Lâm Nghị nhìn Vạn Bảo Các ngày càng phát triển, trong lòng cảm khái vạn phần.

Ai từng nghĩ rằng, ba huynh đệ họ, trước đây còn là những thằng nghèo kiết xác trong túi không một xu, đến vé tàu cũng không mua nổi chứ?

Đương nhiên, họ cũng chỉ mới bắt đầu thôi.

Một tháng mười triệu mà thôi, chỉ là mới khởi động thôi.

Nếu mô hình này đã được triển khai, thì phải nhanh chóng mở rộng, nếu không sau này chắc chắn sẽ có rất nhiều kẻ bắt chước, nếu không nhanh chóng mở rộng, hiện tại nhìn có vẻ kinh doanh hồng phát, sớm muộn gì cũng trở thành phông nền!

Nhìn xuyên suốt lịch sử thương nghiệp, những công ty lớn giá trị hàng trăm tỷ, hàng nghìn tỷ, không một công ty nào mà trong vài năm ngắn ngủi, lại đi từ con số không đến đỉnh cao, như vậy mới có thể ổn định đế chế thương nghiệp!

Mười triệu?

Quá ít!

Mục tiêu nhỏ tiếp theo chính là một trăm triệu!

Nếu ngay cả dã tâm này cũng không có, nói gì đến việc tạo dựng đế chế thương nghiệp của riêng mình?

Rất nhanh, ba ngày đã trôi qua.

Trần Bì A Tứ và Lâm Nghị hội hợp.

Bên cạnh Lâm Nghị là Tiểu Ca, Lão Hồ, Bàn Tử.

Còn bên cạnh Trần Bì A Tứ, cũng có ba người.

Một trong số đó, đương nhiên là con gái ông ta Trần Văn Cẩm.

Còn có một tên đầu trọc biểu cảm hung hãn.

Người thứ ba thì tướng mạo bình thường, không có gì đặc biệt.

Xe Lâm Nghị mua là loại siêu lớn, đủ chỗ cho mười người!

Mọi người đặt hành lý lên nóc xe, dùng dây thừng buộc chặt.

Đoàn tám người, lái xe, xuất phát về phía Trường Bạch Sơn ở đông bắc.

Rời thủ đô, qua Hà Bắc, xuyên qua Sơn Hải Quan về phía bắc, tiến vào địa phận Cát Lâm, qua Lục Đạo Câu, đến lưu vực Mãn Giang.

Mãn Giang, bắt nguồn từ Trường Bạch Sơn.

Dọc theo con đường lớn gần Mãn Giang đi ngược lên thượng nguồn, sẽ tiến vào Nhị Đạo Bạch Hà gần Trường Bạch Sơn.

Đêm đó, họ nghỉ lại một đêm tại một nhà trọ gần Trường Bạch Sơn.

Ngày thứ hai, họ đến một thôn làng gần đó tên là Thôn Lật Tử Câu.

Tìm một cựu binh tên Thuận Tử làm người dẫn đường, rồi xuất phát tiến sâu vào dãy núi Hành Sơn ở Trường Bạch Sơn.

Trường Bạch Sơn rất rộng lớn, còn có một phần nằm trong lãnh thổ Triều Tiên, muốn tìm từng tấc đất e rằng không thực tế.

Thuận Tử dẫn đoàn người, đến khu rừng Hoành Sơn.

Mọi người trước tiên đến thôn làng gần đó để thăm dò tin tức.

Đoạn đường này vô cùng khó đi, rất nhiều lúc là vách đá dựng đứng.

May mắn thay kỹ năng lái xe của Lâm Nghị rất tốt, nhờ vậy mọi người mới không gặp nguy hiểm.

Hai ngày sau, đến một thôn làng tên là Doanh Sơn Thôn.

Trong thôn không có nhà trọ, không tìm được chỗ ở, đành phải gõ cửa ủy ban thôn.

Bí thư thôn thì rất nhiệt tình, tìm cho một căn nhà gỗ tạm thời của người kiểm lâm.

Ở lại trong thôn vài ngày, mua mười bốn con ngựa, rồi lại tiếp tục đi.

Lúc này họ đã gần đến biên giới Trung - Triều rồi.

Nhìn một lượt, toàn bộ đều là những ngọn núi tuyết trắng xóa.

Phong cảnh Trường Bạch Sơn rất đẹp, nhìn xa xa mỗi đoạn núi đều có màu sắc khác nhau, vì núi cao khiến người ta lạnh lẽo thấu xương, họ cũng không quá chú ý đến cảnh rừng xung quanh, tất cả tinh lực đều đặt vào việc giữ không bị ngã khỏi ngựa, nhưng thỉnh thoảng liếc nhìn, vẻ nguy nga của cả bầu trời và đỉnh núi vẫn khiến người ta không khỏi xúc động.

Trường Bạch Sơn là núi lửa, có rất nhiều suối nước nóng và hồ núi lửa nhỏ.

Từ Doanh Sơn Thôn vào khu rừng, men theo đường núi của công

nhân lâm nghiệp đi lên bốn tiếng, là hồ "A Cái Tây", tiếng Triều Tiên có nghĩa là hồ cô gái, nước hồ trong như gương, không một gợn sóng, phản chiếu toàn bộ Trường Bạch Sơn vào trong.

Bên cạnh hồ A Cái Tây, Trần Văn Cẩm còn dẫn Lâm Nghị nghỉ ngơi một lúc, chụp vài bức ảnh, khiến người dẫn đường Thuận Tử tưởng đoàn người họ là đến du lịch ngắm cảnh.

Đoạn đường vừa mới vào là ở chân núi, càng đi sâu vào thì độ dốc càng lớn.

Hiện tại đã đi trên sườn núi dốc khoảng 60 độ, cây cối ở đây đều mọc thẳng tắp, nhưng mặt đất lại dốc, mỗi bước đi đều vô cùng hiểm trở.

Theo lời Thuận Tử, lên cao nữa bên trong còn có một thôn hoang, chính là nơi đồn biên phòng từng đóng quân, nơi đó bây giờ đã không còn người nữa.

Lúc này hồ "A Cái Tây" đã ở phía dưới, nhìn từ trên cao xuống, mặt hồ rộng lớn vừa rồi giờ chỉ còn nhỏ như một cái ao.

"Lâm lão đệ, chúng ta hình như có rắc rối rồi." Trần Bì A Tứ cầm ống nhòm đưa cho Lâm Nghị.

Lâm Nghị không nhận ống nhòm, vì cậu đã nhìn rõ mọi thứ từ xa, gật đầu.

Ở bên hồ A Cái Tây, còn có một đoàn ngựa đang tiến lên.

Chương 396

Đoàn ngựa này, dù là số người, hay sự chuẩn bị vật tư, đều nhiều hơn Lâm Nghị và những người khác rất nhiều.

Khoảng ba mươi mấy người, hơn năm mươi con ngựa.

Hơn nữa những người này, đã cắm trại bên hồ, dường như muốn qua đêm tại đó.

Một người phụ nữ dẫn đầu đang cầm một thứ giống như radar, đang điều chỉnh.

Mà dáng vẻ của người phụ nữ này, Lâm Nghị cũng nhìn rất rõ.

Cậu còn nhận ra, chính là người phụ nữ tự nhiên thân thiết đã giả danh em gái Trần Văn Cẩm, Trần Văn Tĩnh ngày trước.

"Tứ gia, trong tay bọn họ có súng!" Thuộc hạ của Trần Bì A Tứ, tên đàn ông đầu trọc hung tợn, Hoa hòa thượng nhìn thấy, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Lần này phiền phức rồi." Trần Văn Cẩm đặt ống nhòm xuống, nói, "Trong tay bọn họ có súng, biết thế này, trước khi đến chúng ta cũng nên mua một ít súng!

Giờ nếu đụng độ với bọn họ, e rằng sẽ chịu thiệt." Trần Bì A Tứ trầm ngâm một lát, nói, "Sợ gì chứ.

Cái nghề đạo mộ này, không phải ai đông người, ai vũ khí tốt thì sẽ chắc chắn ăn được ai!

Đợi qua khỏi ngọn núi tuyết này, hắc hắc." "Trần lão ca, muốn súng không?" Bàn Tử cầm một khẩu súng trường tự động tinh xảo, lắc lư trước mặt Trần Bì A Tứ.

Trong khi Trần Bì A Tứ và thuộc hạ của ông ta cùng Trần Văn Cẩm đang thảo luận, Lâm Nghị đã âm thầm lấy ra súng!

Những khẩu súng này của cậu, không phải là súng lấy từ Thung lũng Côn Trùng Vân Nam, mà là hàng Mỹ tiên tiến chính hiệu.

Là lúc đó ở Tây Sa Hải Đồ Mộ, khi tiêu diệt đội 'nó', đã thu được, vẫn luôn để trong Nhẫn không gian của cậu.

Hòa thượng và Trần Văn Cẩm nhìn thấy súng trường tự động, trong lòng kinh ngạc vui mừng, nhưng tất cả đều nhìn về phía Trần Bì A Tứ.

Vị đại lão này vừa mới nói, không có vũ khí cũng không sao.

Giây tiếp theo, Lâm lão bản liền phái người qua tặng súng.

Cái này là nhận, hay không nhận đây?

Trần Bì A Tứ nhìn khẩu súng, lại nhìn Lâm Nghị, nói, "Vậy thì cảm ơn, có chuẩn bị cũng tốt." Người dẫn đường Thuận Tử bên cạnh, nhìn thấy súng được phát cho mọi người, người cũng đờ đẫn.

Nói là đi du lịch mà?

Người đi du lịch, đều mang theo vũ khí nguy hiểm như vậy sao?

Tuy nhiên, ông ta cũng là một người thông minh.

Mấy năm nay, ông ta đã dẫn không ít người vào đây, cũng hiểu rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn.

Nếu nghe những điều không nên nghe, nhìn những điều không nên nhìn, người khác trực tiếp giết người diệt khẩu cũng chưa chắc.

Nghỉ ngơi một lúc, chín người tiếp tục xuất phát.

Không lâu sau, trước mặt họ xuất hiện một số ngôi nhà gỗ cũ nát

và cổng dây thép gai.

Phía trên còn viết khẩu hiệu "Lãnh thổ Tổ quốc thiêng liêng bất khả xâm phạm".

Theo lời Thuận Tử, đây là trạm tiếp tế của tiền đồn trên núi tuyết.

Sau cải cách mở cửa, quan hệ quốc tế ổn định.

Mấy tiền đồn ở đây đều đã đổi địa điểm, nơi này cũng bị bỏ hoang, mấy tiền đồn trên tuyến tuyết cũng không còn ai.

Đêm đó, họ nghỉ lại một đêm ở tiền đồn.

Ngày thứ hai tỉnh dậy, bắt đầu đổ tuyết lớn, thời tiết cũng trở nên lạnh giá.

Mặc dù họ đều mặc áo ấm, nhưng Trần Bì A Tứ và thuộc hạ của ông ta đều là người phương Nam, làm sao đã từng trải qua thời tiết bão tuyết như vậy, ai nấy đều không ngừng run rẩy, cơ thể gần như cứng đờ.

Ba huynh đệ Lâm Nghị đã quen với băng tuyết, cộng thêm thể chất tốt, sau khi mặc áo ấm thì cũng không có cảm giác gì.

Thể chất của Tiểu Ca không phải Trần Bì A Tứ và những người khác có thể sánh bằng, trong bão tuyết, cậu ấy mặc áo bông mỏng manh, trông có vẻ hơi ngầu.

"Huynh đệ, cậu không thấy lạnh sao?" Hoa hòa thượng ngạc nhiên nhìn Tiểu Ca hỏi.

"Không lạnh." Vừa nói xong, Tiểu Ca cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua, không khỏi rùng mình, nhưng cái tư thế ngầu đó, lại không hề nhúc nhích.

Càng lên cao qua tuyến tuyết, cuối cùng cũng nhìn thấy tuyết tích tụ.

Ban đầu là lác đác, càng lên cao càng dày, cây cối càng ít đi, các loại đá thì càng nhiều.

Rõ ràng những phiến đá này đều có dấu vết tu sửa của con người, phỏng chừng là nơi đây từng làm công trình quy mô lớn nào đó.

Đến giữa trưa.

Xung quanh họ đã toàn một màu trắng, tuyết trên mặt đất dày đến mức căn bản không có đường đi, hoàn toàn dựa vào Thuận Tử đi trước dẫn ngựa mở đường.

Lúc này đột nhiên gió lớn thổi tới, Thuận Tử nhìn những đám mây, nói, "Hay là hôm nay đến đây thôi, nhìn thời tiết này có lẽ có gió lớn, ngắm núi tuyết cho thỏa mắt một chút đi, lên cao nữa sẽ có nguy hiểm rồi." Thuận Tử là người dẫn đường, mọi người cũng không phản bác, làm theo ý Thuận Tử, lập tức cắm trại.

Nửa sau ngày, mọi người tản ra, giả vờ như muốn ngắm cảnh, đi khắp nơi kiểm tra.

Thuận Tử nhìn dáng vẻ của mọi người, kỳ thực cũng biết rõ trong lòng, nhưng ông ta không dám nói toẹt ra mà thôi.

Lâm Nghị đứng trên cao, nhìn xuống!

Hiện tại họ đang ở trên một sườn núi thấp, có thể nhìn thấy khu rừng nguyên sinh mà họ đã đi qua khi đến.

Cậu phóng tầm mắt nhìn xa, còn nhìn thấy một khu đất trũng rộng lớn, bên trong còn có lác đác cây cối.

Thời xưa khi xây dựng lăng mộ, người ta thường lấy vật liệu ngay tại chỗ.

Nhìn cánh rừng bạt ngàn trước mắt, rõ ràng là thưa thớt hơn hẳn vùng lân cận, chắc chắn trăm năm trước đã có người tới đây chặt phá

cây cối.

Hơn nữa, dù đường đi lên gian nan nhưng không gặp phải chướng ngại nào quá lớn, chứng tỏ gần đây từng có những công trình đại mô quy mô lớn thời cổ đại.

Sườn núi ở dải này cũng từng được tu sửa, điều đó chứng minh hướng đi của cả bọn không sai, Vân Thiên Cung chắc chắn nằm ở phía trên.

Lâm Nghị phóng tầm mắt ra xa, trước mặt là mười mấy ngọn tuyết sơn sừng sững.

Dù hướng đi chính xác, nhưng muốn tìm ra đúng ngọn núi cần tìm thì chẳng dễ chút nào.

Thế nhưng, Lâm Nghị chẳng hề nao núng.

Thời tiết này dù không dùng được Thiên Tinh Phong Thủy, nhưng Tầm Long Quyết vẫn có thể thi triển.

Trong Tầm Long Quyết có chép: Hễ là nơi đầu rồng, tất có dị tượng!

Nơi địa mạch dừng lại chính là huyệt rồng!

Chỉ cần đi theo địa mạch, tìm thấy Vân Thiên Cung chắc chắn không khó.

Lão Hồ và Bàn Tử không mảy may lo lắng, nhưng Tiểu Ca lại nhìn mười mấy ngọn tuyết sơn mà xuất thần.

Một lát sau, đôi mày cậu ta khẽ nhíu lại, như thể đang lo sợ điều gì đó không lành sắp xảy ra. "Thấy quen không?" Lâm Nghị bước tới, mỉm cười hỏi. "Ừm." Tiểu Ca trả lời ngắn gọn.

Lâm Nghị nói: "Quen là đúng rồi." Tiểu Ca trầm ngâm một lát rồi bảo: "Không giống.

Trước đây tôi cảm giác như mình đã từng đến, nhưng ở đây, tôi lại có một cảm giác rất kỳ quái, không nói thành lời được." Lâm Nghị vỗ vai Tiểu Ca: "Đợi cậu vào được Vân Thiên Cung, chắc chắn sẽ dần nhớ ra thôi." Sau khi dựng xong lều trại, gã hướng dẫn viên Thuận Tử bắt đầu ra sức thuyết phục mọi người đừng đi tiếp lên trên.

Chương 397

Đoạn đường phía trước không thể cưỡi ngựa được nữa mà chỉ có thể dùng ngựa kéo xe trượt tuyết.

Bình thường thì ngựa đi đến đâu xe trượt có thể đến đó.

Thế nhưng, một khi gió nổi lên, ngựa rất dễ mất kiểm soát, lúc đó mọi người sẽ rơi vào tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Theo lời gã, chuyện này cũng tương đương với việc dùng lạc đà ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Có điều lạc đà khi gió nổi sẽ chúi đầu vào hố cát chờ chết, còn ngựa thì sẽ bị kinh động mà chạy loạn xạ.

Giữa những ngọn tuyết sơn này, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Nói chung, chuyện này còn nguy hiểm hơn cả việc gặp bão cát trong sa mạc.

Dĩ nhiên, đã đến đây thì không có chuyện quay đầu lại.

Ngày thứ hai.

Mọi người dỡ hành lý từ trên lưng ngựa xuống đặt lên xe trượt, sau đó tiếp tục dùng ngựa kéo xe tiến về phía trước, còn người thì ngồi trên xe.

Vì ngồi trên xe trượt không tiện cử động, lại thêm gió lạnh thét gào, bọn Trần Bì A Tứ đứa nào đứa nấy rét run như cầy sấy, cả người tê dại không còn cảm giác.

Xe trượt do ngựa kéo không được ổn định cho lắm, Bàn Tử vì cái mông quá khổ mà mấy lần suýt văng khỏi xe, may mà gã nhanh nhẹn

nên mới không gặp vấn đề gì lớn.

Cả bọn cứ thế chạy đến khi trời bắt đầu xám xịt, gió mỗi lúc một mạnh, ngựa đi càng lúc càng chậm.

Lão Hồ và mọi người bắt buộc phải đeo kính chắn gió mới nhìn được đường.

Khắp nơi toàn là tuyết trắng, chẳng biết là tuyết rơi từ trên trời xuống hay bị gió thổi từ đỉnh núi xuống.

Tiếng gió rít gào bên tai, muốn nói một câu mà vừa mở miệng ra là gió lạnh đã thốc thẳng vào họng.

Theo cách nói của Bàn Tử thì đến lời chửi thề cũng bị đóng băng trong cổ họng rồi.

Đang chạy thì con ngựa của Thuận Tử dẫn đầu bỗng dừng lại.

Những con ngựa đi sau cũng lần lượt dừng theo.

Cùng lúc đó, Lâm Nghị phát hiện bầu trời phía trước xám xịt một mảng.

Lúc này mới khoảng hai giờ chiều, chưa đến lúc trời tối, nhưng bầu trời xám xịt kia giống như những đám mây đen đang đè nặng lên các đỉnh tuyết sơn. "Lão Lâm, đằng kia..." Lão Hồ cũng nhìn thấy bầu trời khác thường, chân mày không nhịn được mà nhíu lại. "Ừm." Lâm Nghị gật đầu nói: "Không sai, phía trước chắc chắn vừa xảy ra lở tuyết!" Lão Hồ từng đi lính ở vùng Côn Luân, nhưng số lần tiếp xúc với lở tuyết thật sự cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lần duy nhất ông thấy rõ hình thù của lở tuyết là trong chuyến đi đến băng xuyên Côn Luân năm đó.

Giờ đây bầu trời trước mặt y hệt như cảnh tượng lúc ấy.

Lở tuyết sẽ khiến lớp tuyết tích tụ bị lỏng lẻo, ngay cả ngựa to

khỏe mà bước chân xuống cũng có thể bị lún đến bụng.

Nếu ngựa hoảng loạn mà vùng vẫy thì có khi cả con ngựa sẽ chìm nghỉm luôn.

Dưới lớp tuyết này thường có các túi khí, rất dễ bị sụt lún, cực kỳ nguy hiểm.

Ngựa cảm nhận được nguy hiểm phía trước nên cơ bản sẽ không chịu bước vào vùng tuyết này.

Quan trọng hơn là trận lở tuyết này sẽ làm thay đổi địa hình, địa vật, ngay cả hướng dẫn viên như Thuận Tử nhất thời cũng không thể phân biệt được phương hướng!

Thế là mọi người đành chọn một trạm gác gần đó để tạm nghỉ ngơi.

Vốn dĩ Thuận Tử rất thuộc đường đến trạm gác, nhưng đáng tiếc sau vụ lở tuyết, họ tìm kiếm suốt mấy tiếng đồng hồ cho đến khi trời tối mịt vẫn không thấy cái trạm gác gần nhất đâu.

Trong môi trường khắc nghiệt này, nhiều người bắt đầu tâm phiền ý loạn, Bàn Tử tức đến mức chỉ muốn túm cổ Thuận Tử lên.

Nhưng khổ nỗi trên vùng tuyết sơn mênh mông này vẫn cần đến Thuận Tử nên gã cũng chỉ dám nghĩ trong bụng.

Bàn Tử còn thế, bọn Trần Bì A Tứ càng mặt cắt không còn giọt máu, trong lòng ai nấy đều dồn nén một cục tức.

Tuy nhiên, Trần Bì A Tứ đúng là một kẻ tàn nhẫn nhưng phán đoán cục diện rất chuẩn xác, không làm càn. "Mẹ nó, trời tối rồi, chúng ta còn phải đi đến bao giờ nữa, ông đây không đi nữa!" Diệp Thành - tên thuộc hạ thứ hai của Trần Bì A Tứ, kẻ có ngoại hình bình thường, dáng người tầm thước, tính khí cũng bình bình, giờ đây không chịu nổi nữa.

Hắn bước nhanh vài bước, tìm một đống tuyết cao rồi ngồi phịch xuống.

Đột nhiên, một tiếng "ầm" vang dội.

Đống tuyết dưới mông Diệp Thành bất ngờ sụp xuống, cả người hắn lún tọt vào trong.

Hắn hoảng hốt nắm chặt lấy sợi dây thừng trên xe trượt, nhưng đà rơi không giảm, kéo theo cả chiếc xe trượt cũng bị lôi đi.

Động tĩnh này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiểu Ca thấy vậy liền hô lên: "Không xong rồi, có người sụt hố tuyết!" Cậu ta vẫn nhiệt tình như mọi khi, lập tức lao tới nắm lấy sợi dây thừng.

Nhưng khi vừa nắm lấy dây, dưới chân cậu ta cũng rung chuyển, lớp tuyết đổ sụp xuống, Tiểu Ca liền bị sợi dây kéo tuột xuống theo.

Hố tuyết mỗi lúc một rộng ra, những người khác lần lượt như rụng nụ, đều nhào hết xuống dưới.

Lâm Nghị nhón chân nhẹ nhàng né khỏi hố tuyết đang sụt lún, nhưng thấy mọi người đều đã rơi xuống, anh cũng trượt chân một cái như đang lướt băng, trượt xuống đáy hố.

Tất cả mọi người dồn thành một đống ở dưới, khắp người toàn là tuyết, tai mắt đều bị tuyết che kín.

Chỉ nghe thấy Diệp Thành ở dưới cùng hét lớn: "Đừng cử động!

Phía dưới... phía dưới... hình như trong tuyết có thứ gì đó đang nằm cuộn tròn!" Tiểu Ca là người thứ hai rơi xuống, chân đang giẫm lên một vật cứng gì đó, có lẽ là cái đầu của Diệp Thành.

Nghe thấy giọng nói kinh hãi của Diệp Thành, thần sắc cậu ta khựng lại, ánh mắt hướng xuống dưới.

Chỉ thấy...

Vì sợi dây thừng vướng vào một tảng đá gần đó nên họ nhờ lực kéo đó mà không rơi hẳn xuống đáy hố, cách đáy khoảng bốn năm mét.

Cũng nhờ vậy mà dưới đáy hố toàn là tuyết tích tụ và đá vụn rơi xuống.

Giữa đống tuyết và đá vụn đó, lộ ra mấy cái vuốt đen kịt sắc lẹm.

Nhìn theo những cái vuốt đó, thấp thoáng trong đống tuyết là một thứ gì đó màu đen, to bằng cái thùng nước đang cuộn tròn, thân hình có từng đốt và đầy vảy, chỗ ẩn chỗ hiện trong tuyết.

Trông nó giống như một con rắn đang ngủ đông, nhưng nhìn kỹ lại giống một con rết.

Thứ này áp sát vào vách đá, bất động không biết là sống hay chết, cũng không thấy đầu đuôi nên chẳng rõ nó dài bao nhiêu.

Đây đã là vùng trên đường tuyết, vốn dĩ sinh vật sống rất hiếm, rốt cuộc đây là sinh vật gì?

Nhìn những cái chân giống như rết và kích cỡ của nó, trong lòng ai nấy đều nảy sinh cảm giác bất an bản năng.

Diệp Thành nhát gan nhất, cứ không ngừng la hét.

Trần Bì A Tứ sa sầm mặt mũi, chửi rủa: "Mẹ nó, mày bớt mồm đi!" Nếu đúng là rết thì có khả năng chúng sống theo bầy, quanh đây không biết còn bao nhiêu con nữa.

Mặc dù bây giờ họ có súng trong tay, nhưng Trần Bì A Tứ vẫn cảm thấy bất an.

Lâm Nghị quan sát xung quanh, đây có lẽ là một thung lũng nhỏ khép kín bị tuyết lấp đầy, nhưng do đá chồng chất hỗn loạn nên tạo ra

nhiều túi khí.

Chương 398

Diệp Thành ngồi lên khiến lớp tuyết yếu ớt bị gãy, gây ra phản ứng dây chuyền làm tuyết sụp xuống, kết quả là lôi cả đám xuống theo.

Tuyết bên trên vẫn đang tiếp tục sạt xuống, thường thì sau những vụ sụp lún như thế này, tuyết xung quanh sẽ đổ dồn về như cát lún, lấp kín hố sụp, quá trình này diễn ra cực kỳ nhanh.

Nhiều đội thám hiểm vùng cao đã mất người trong tình huống này, chỉ vài giây là cả đội biến mất tăm.

Ở đây là mặt khuất gió, gió nhẹ hơn hẳn, không còn lạnh như lúc nãy.

Tuy nơi này rất dốc nhưng bề mặt sườn núi toàn là đá vụn, có hòn to bằng đầu xe tải, có hòn chỉ bằng quả bóng bàn, leo trèo rất thuận tiện, lên xuống không khó khăn gì.

Tiểu Ca cởi dây thừng, men theo thứ màu đen kia trượt xuống đáy hố.

Cùng lúc đó, Lâm Nghị đã nhìn rõ thứ bên dưới là gì.

Hóa ra đó là một con rồng đá cuộn mình theo vách đá, được điêu khắc từ đá đen, nét chạm trổ cực kỳ sống động, nếu giấu trong tuyết cộng thêm trời tối thì đúng là không nhìn ra được.

Những người khác xuống tới nơi, nhìn kỹ xong thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần Bì A Tứ sắp xếp người dọn sạch tuyết trên tượng đá, hình dáng toàn bộ của nó hiện ra trước mắt mọi người. "Cái này..." Nhìn thấy bức tượng đá hoàn chỉnh, sắc mặt Trần Bì A Tứ thay đổi, rõ ràng

cảm thấy có gì đó khác lạ.

Con rồng này khác hẳn với những con rồng thông thường, dưới thân nó khắc vô số cái chân như chân rết, hiển nhiên không phải là điêu khắc rồng thăng thiên, mà có lẽ là loại rồng biến dị của các dân tộc du mục lân cận.

Bàn Tử gãi đầu nói: "Sao con rồng này trông xấu thế, nhìn như con sâu ấy, tà khí ngút trời, thua xa mấy con rồng trên tường ở Cố Cung, hay là thợ khắc hỏng rồi?" Trần Bì A Tứ nói: "Đây là Bách Túc Long (Rồng Trăm Chân), không phải rồng cuộn, điêu khắc rồng thời kỳ đầu của nước Đông Hạ đều có hình dạng thế này.

Thời kỳ đầu ở Âu Lạc, rồng viễn cổ cũng có nhiều hình thái khác nhau, có con rồng còn có mũi lợn nữa cơ, chuyện này không lạ." Nếu đã thấy một bức tượng Bách Túc Long thì cũng có nghĩa là họ đã tiến vào lãnh thổ của nước Đông Hạ cổ đại!

Nước Đông Hạ tương truyền là vương quốc bảo vệ Vân Thiên Cung thời xưa!

Ngay cả chữ viết trên Xà Mi Đồng Ngư cũng là chữ Đông Hạ cổ.

Hình tượng rồng của nước ta diễn biến rất dài, lúc đầu rồng là loài bò sát, cứ lấy đầu thú bất kỳ gắn vào thân rắn là thành rồng, lúc đó mỗi bộ lạc đều có vật tổ rồng riêng, các bộ lạc diễn biến khác nhau nên cuối cùng hình thái rồng cũng không đồng nhất.

Sau này văn hóa Hán truyền bá, văn hóa Di Hạ đại dung hợp, hình tượng rồng nhà Hán mới bắt đầu trộn lẫn với rồng của các dân tộc thiểu số, cuối cùng rồng dần dần thống nhất thành hình dạng rồng cuộn như hiện nay.

Con Bách Túc Long này chính là sự kết hợp giữa rồng và rết, nhưng không hiểu sao, nhìn một thân rồng bình thường mà mọc ra bao

nhiêu chân của động vật tiết túc, chẳng những không mang lại cảm giác uy vũ mà còn khiến người ta thấy cực kỳ khó chịu, rờn rợn.

Lão Hồ nhìn bức tượng đá, ngạc nhiên nói: "Lão Lâm, loại đá làm tượng này dường như không giống đá trên núi tuyết!

Hình rồng này không đối xứng, đây là thế 'Song long hý châu', loại tượng này chắc chắn phải còn một nửa nữa, thường được khắc trên thạch môn, mỗi bên một con." Tảng đá này gần như là một tấm bảng khổng lồ cao năm mét rộng ba mét, tựa vào một bên sườn đá vụn, tảng đá rất phẳng và có màu đen, khác hẳn với những loại đá khác ở đây.

Lâm Nghị gật đầu: "Đây chắc là một khối phong thạch (đá niêm phong), dùng để bịt mộ đạo." Nghe vậy, Trần Bì A Tứ nhìn sâu vào Lâm Nghị một cái rồi nói: "Lâm lão đệ, học thức thật uyên bác, ngay cả phong thạch cũng biết." Lâm Nghị cười: "Trần lão ca, chẳng phải ông cũng biết đó sao?

Mọi người nhìn xem, trong miệng rồng trên khối phong thạch kia còn có một sợi xích sắt, chắc là dây xích để kéo phong thạch khi niêm phong mộ, mặt này là mặt hướng vào trong.

Nhìn mức độ hư hại này, chắc là mộ đạo của Vân Thiên Cung đã bị phá hủy nghiêm trọng rồi." "Đúng đúng đúng." Bàn Tử nghe xong liền gật đầu lia lịa: "Cậu nói vậy tôi mới nhớ, hồi ở lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, chẳng phải chúng ta đã thấy sơ đồ vẽ cảnh lở tuyết vùi lấp đường núi sao?

Theo tôi thấy, mộ đạo này phần lớn cũng bị phá hủy vào lúc đó.

Nhưng nếu đúng là như vậy, dù chúng ta có tìm thấy cổ mộ thì cũng chưa chắc đã vào được." Câu nói này của Bàn Tử khiến mọi người im lặng.

Đặc biệt là gã hướng dẫn viên Thuận Tử, đến thở mạnh cũng không dám.

Hóa ra đám người này là bọn trộm mộ!

Thảo nào bọn họ lại mang theo cả súng!

Lão Hồ nhìn những người khác mặt mũi đều đã tái mét vì lạnh, nhíu mày nói: "Lão Lâm, tôi thấy trước tiên cứ kệ con Bách Túc Long này đi, tìm chỗ qua đêm mới là quan trọng nhất!" Nhắc đến chuyện qua đêm, ai nấy đều bó tay.

Qua đêm?

Đêm nay e là chết rét ở đây mất.

Chẳng những không có vật che chắn, cũng không có củi lửa, giờ còn chưa tới mười giờ đêm mà đã lạnh không chịu nổi rồi, làm sao qua được nửa đêm về sáng?

Lão Hồ và Bàn Tử thì còn đỡ, chứ mấy người đi theo Trần Bì A Tứ thì mặt mày u ám như sắp chết đến nơi. "Không sao, chỗ này vẫn coi là khuất gió.

Chúng ta có thể đào mấy cái hầm tuyết để ở, hơn nữa chúng ta còn mang theo nhiên liệu rắn, có thể sưởi ấm." Lâm Nghị thản nhiên nói.

Hầm tuyết?

Nhiên liệu rắn?

Có thể sưởi ấm?

Trần Bì A Tứ nhìn Lâm Nghị trân trối.

Đối mặt với cảnh khốn cùng hiện tại, lão cũng chẳng có cách nào hay hơn, ai mà ngờ Lâm Nghị còn có cả đồ để sưởi ấm!

Nhiên liệu rắn?

Lâm Nghị lại có cả thứ đồ hiếm đó sao?!!

Nhiên liệu rắn là thứ họ từng dùng ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Loại đồ này là hàng hiếm, do Dương tham mưu mang từ Mỹ về.

Nghe nói nó mới được nghiên cứu sử dụng từ những năm 50 bởi mấy ông anh lớn Liên Xô.

Liên Xô năm đó dùng nhiên liệu rắn cho tên lửa, sau này mới phổ cập ra nước ngoài.

Bây giờ đã cách hơn hai mươi năm, nhưng ở trong nước vẫn chưa thực sự phổ biến, cơ bản chẳng có mấy người dùng, nhiều người còn chưa từng nghe tên.

Loại người như Trần Bì A Tứ mà từng nghe qua thì đã coi là có kiến thức, có học vấn rồi.

Lúc đi lăng mộ Hiến Vương, Lâm Nghị đã bảo lão bản Dương chuẩn bị không ít đồ, trong đó nhiên liệu rắn cũng có khá nhiều!

Dĩ nhiên vì nó quá hiếm nên thường người ta không dùng riêng để sưởi ấm mà phối hợp với củi để thời gian cháy lâu hơn.

Nhưng giờ thì không có củi, Lâm Nghị cũng chẳng quan tâm nhiều đến vậy, cứ dùng là dùng thôi.

Dùng hết thì lại đòi lão bản Dương!

Dù sao cô ta cũng không thiếu tiền.

Đốt lửa lên rồi, lòng mọi người mới thấy vững vàng hơn một chút.

Tuy nhiên, sự chú ý của Lâm Nghị vẫn đặt trên bức tượng Bách Túc Long.

Chính xác mà nói là trong miệng của con Bách Túc Long đó! "Các

đồng chí, xem chừng chúng ta sắp được hưởng phúc rồi!" "Lão Lâm, sao vậy?

Có phát hiện mới à?" Lão Hồ mừng rỡ hỏi ngay. "Mọi người nhìn cái miệng rồng kia đi." "Miệng rồng thì có gì mà nhìn?

Ủa... sao có mùi hắc hắc nhỉ, hình như là... lưu huỳnh." Bàn Tử ghé sát vào nhìn, lập tức ngửi thấy mùi lưu huỳnh.

Mắt Lão Hồ sáng lên, cười nói: "Tôi hiểu rồi!

Lão Lâm!

Chương 399

Trường Bạch Sơn này vốn là núi lửa hoạt động nổi tiếng, có mùi lưu huỳnh thì tám phần là dưới bức tượng đá này có suối nước nóng!" Bàn Tử bảo: "Suối nước nóng?

Đừng có giống loại suối luộc chết người ở Tần Lĩnh đấy nhé." Tất cả mọi người đều lườm nguýt Bàn Tử một cái cháy mặt.

Cái thằng này toàn nói gở!

Tiểu Ca đã nhanh chân bước tới, vươn cánh tay ra, dùng hai ngón tay thọc thẳng vào trong miệng Bách Túc Long. "Rắc rắc." Không biết Tiểu Ca dùng hai ngón tay loay hoay thế nào bên trong mà trong miệng rồng phát ra vài tiếng động nhỏ.

Ngay sau đó, mùi lưu huỳnh bốc lên nồng nặc hơn hẳn!

Đứng từ xa cũng có thể ngửi thấy! "Xem ra đúng là có suối nước nóng thật!" Trần Bì A Tứ dù sao cũng đã có tuổi, bị lạnh thế này thì lúc trẻ có dũng mãnh mấy cũng bằng thừa.

Bây giờ lão thật sự bắt đầu thấy không trụ vững nữa rồi.

Ngửi thấy mùi lưu huỳnh, trong đầu lão đã hiện lên hình ảnh suối nước nóng.

Trường Bạch Sơn là núi lửa đang ngủ yên, theo sử liệu ghi chép thì lần phun trào quy mô nhỏ cuối cùng là khoảng 1000 năm trước.

Hiện nay tuy núi lửa đã im lìm nhưng địa nhiệt xung quanh vẫn cực kỳ phong phú, không ít khe nứt địa chất và miệng núi lửa từ thời kỳ đó vẫn giữ nhiệt độ rất cao.

Phía sau khối phong thạch này có lẽ đang đè lên một khe nứt bốc hơi nóng nên mới có mùi lưu huỳnh.

Trong môi trường thế này, có một nguồn nhiệt ổn định chắc chắn kinh tế và thực tế hơn việc đốt nhiên liệu rắn nhiều!

Thế nhưng, nhìn khối phong thạch Bách Túc Long to đùng trước mặt, Trần Bì A Tứ cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh. "Khối phong thạch to thế này, ít nhất cũng phải mười mấy tấn, muốn nhấc nó lên đúng là nan giải." Hoa Hòa Thượng ôm lấy một bên khối đá, dùng hết sức bình sinh mà khối đá vẫn trơ trơ không nhúc nhích. "Tứ gia, không xong rồi.

Thứ này nặng vãi chưởng!

Không có đồ nghề xịn thì chịu chết thôi." Trần Bì A Tứ trầm ngâm một lát, nhìn về phía Lâm Nghị: "Lâm lão đệ, cậu đã mang theo nhiều súng ống thế này, chắc chắn cũng mang theo thuốc nổ chứ!

Giờ xem ra chỉ có dùng thuốc nổ mới phá nổi khối phong thạch này thôi." Chưa đợi Lâm Nghị trả lời, Bàn Tử đã nhìn Trần Bì A Tứ bằng nửa con mắt: "Thôi đi Trần lão ca, ông chuẩn bị không chu đáo, giờ lại quay sang dòm ngó đồ của bọn tôi à." Trần Bì A Tứ cười gượng gạo: "Chúng ta đều là bạn bè cả mà." Lão bây giờ có thể nói là chẳng còn chút tự trọng nào.

Mẹ nó, lão toàn đổ đấu cổ mộ phương Nam, có bao giờ phải chịu cái khổ này ở phương Bắc đâu?

Lão Hồ lắc đầu: "Trần lão ca, tình hình này tốt nhất là đừng dùng thuốc nổ, vạn nhất lại gây ra lở tuyết thì tất cả chúng ta sẽ bị chôn sống ở đây hết!" Hoa Hòa Thượng vuốt cái đầu trọc lóc bóng loáng: "Vậy các ông bảo phải làm sao!" Bàn Tử hắc hắc cười đắc ý: "Trần lão ca, Hoa Hòa Thượng, hai ông đừng có cuống!

Chẳng phải còn có lão Lâm nhà chúng tôi đây sao!

Lão Lâm, tới đi, cho bọn họ mở mang tầm mắt xem thế nào gọi là

thần lực!" Lâm Nghị bất lực nhìn Bàn Tử đang vênh váo, rồi chắp tay với Trần Bì A Tứ: "Trần lão ca, tôi múa rìu qua mắt thợ chút vậy." Trần Văn Cẩm nghe đám người này cứ hở ra là gọi "Trần lão ca", trong lòng thấy uất ức vô cùng.

Mẹ nó, cách đây không lâu họ còn cùng nhau trộm mộ, vẫn còn ngang hàng phải lứa, là bạn bè với nhau.

Lần này tự nhiên bị tụt xuống một bậc, thậm chí cô còn chẳng có quyền lên tiếng.

Lâm Nghị thong thả bước tới bên cạnh khối phong thạch.

Trừ Lão Hồ và Bàn Tử, những người khác đều đầy bụng nghi ngờ, không hiểu Lâm Nghị định làm cái quái gì.

Lão Hồ và Bàn Tử thì đã chứng kiến sức mạnh của Lâm Nghị rồi.

Hồi ở lăng mộ Hiến Vương, chính Lâm Nghị đã dời khối xà đá khổng lồ ở lối vào hầm mộ!

Còn những người khác thì không thể nào tưởng tượng nổi. "Cậu ta không định bê nó ra đấy chứ?" Hoa Hòa Thượng gãi đầu, vẻ mặt không thể tin nổi.

Gã đã tự mình trải nghiệm rồi, nhúc nhích một phân cũng không được.

Lâm Nghị khom người, ôm lấy một bên khối phong thạch, đột ngột phát lực.

Chỉ nghe thấy một loạt tiếng "rắc rắc", khối phong thạch nặng mười mấy tấn đã bị Lâm Nghị nhấc bổng một bên lên!

Sau đó, theo đà đẩy của cánh tay anh, phía bên kia khối đá ép lên lớp tuyết, dạt sang một bên!

Chỉ trong thoáng chốc, khối phong thạch đã được dời đi hơn một

mét!

Lâm Nghị làm việc này càng lúc càng thuần thục, chỉ vài hơi thở sau, khối phong thạch đã hoàn toàn bị dời sang chỗ khác.

Chứng kiến cảnh này, ngay cả Tiểu Ca cũng co rụt đồng tử, cảm thấy thật không thể tin nổi.

Trước đây cậu ta chỉ nghĩ Lâm Nghị thực lực mạnh, sức mạnh lớn là một chuyện, quan trọng hơn là có thanh bảo đao sắc lẹm!

Nhưng giờ nhìn lại, cậu ta mới biết thanh bảo đao kia chỉ là vật trang trí thêm cho thực lực của anh mà thôi.

Chỉ riêng sức mạnh thần thánh này của Lâm Nghị, e rằng có đi khắp các cổ mộ trên thế gian cũng chẳng có gì phải sợ!

Đám người Trần Bì A Tứ thì hoàn toàn chết lặng.

Họ không thể tưởng tượng nổi loại sức mạnh gì mới có thể làm được đến mức này!

Quá hư cấu.

Nếu không tận mắt chứng kiến thì tuyệt đối không thể tin được. "Biết thế lúc nãy mình cũng góp chút sức." Trần Văn Cẩm bĩu môi, trong lòng có chút hậm hực.

Sau khi khối phong thạch được dời đi, một khe nứt đá lộ ra.

Nhìn mép cửa động, lớp đá bị xé toạc tự nhiên, không có dấu vết đục đẽo của con người, từng luồng mùi lưu huỳnh bốc ra từ bên trong.

Bàn Tử bật đèn pin, hăm hở thò đầu vào xem, rồi quay lại bảo: "Bên trong ấm lắm, nhưng góc nhìn khó chịu quá, chẳng thấy gì cả, với lại trên vách đá bên trong hình như có chữ." Phát hiện ra khe nứt, mọi người cũng thở phào.

Còn về việc trên vách đá viết gì, Bàn Tử cũng không nói rõ được.

Lâm Nghị bảo Bàn Tử chui vào, nhưng thằng cha này dạo này ăn uống tốt quá, cân nặng lại tăng thêm, cả người to ra một vòng, cố mãi mà không chui lọt. "Béo này, kỹ năng chui lỗ của cậu kém quá, cởi quần áo ra thử xem." Lâm Nghị vỗ vai Bàn Tử trêu chọc. "Hừ, kỹ năng chui lỗ của cậu mới kém ấy.

Bàn gia đây chui lỗ hơi bị đỉnh luôn!" Bàn Tử hừ nhẹ một tiếng, cởi chiếc áo khoác to sụ ra, lách vào cửa động, chật vật lắm mới ngồi lọt vào trong.

Cửa động khá hẹp, Trần Bì A Tứ lo bên trong xảy ra chuyện nên bảo Diệp Thành và Hoa Hòa Thượng ở ngoài canh chừng để có gì còn hỗ trợ.

Hai người này nhận lệnh, dù trong lòng cực kỳ không muốn nhưng vẫn chọn chấp hành yêu cầu của lão.

Cả khu vực này chính là một khe nứt đá hình thành do sự vận động của núi, vào trong rồi mới thấy khe nứt đi xuống khá dốc, bên trong tối đen như mực.

Xem chừng nó rất sâu, có lẽ thông vào tận bên trong ngọn núi.

Không gian ở cửa khe nứt không lớn, hai người không thể đi song song, hơn nữa bên trong rất khó đi, dưới chân toàn là đá tảng sắc lẹm, mùi lưu huỳnh nồng nặc, nhiệt độ ít nhất cũng phải 30 độ, chạm tay vào đá cũng thấy nóng.

Tại vị trí mà Bàn Tử vừa nhìn thấy, họ phát hiện ra một số văn tự.

Những chữ này rất đặc biệt, nhìn qua là biết không phải chữ hiện đại mà giống chữ cổ hơn.

Về chữ Nữ Chân, bọn Lâm Nghị không rành, nhưng Trần Bì A Tứ thì lại nghiên cứu khá nhiều.

Tuy nhiên nhất thời lão cũng không nói ra được ý nghĩa, chỉ có thể chép lại vào sổ để sau này nghiên cứu dần.

Tục ngữ nói 'khai đồng kiến lăng, tựu địa thủ tài', bên ngoài nhiều đá vụn thế này chắc chắn là công trường khai thác đá khi xây lăng mộ, có thể khe nứt này được họ phát hiện ra khi đang khai thác đá.

Chương 400

Còn khối phong thạch bên ngoài không phải ngẫu nhiên rơi xuống bịt kín nơi này, mà giống như năm đó người Đông Hạ đã phát hiện ra điều gì đó nên mới dùng phong thạch trấn áp lại.

Xuống chưa đầy trăm mét, mùi lưu huỳnh càng lúc càng nồng, đá nham thạch cũng đen dần, bắt đầu có độ bóng như lưu ly, đó là dấu vết của mica bị nung chảy ở nhiệt độ cao.

Chứng kiến cảnh này, ai nấy đều thót tim, mọi người đều vô cùng cẩn trọng.

Ngay cả Lâm Nghị cũng cẩn thận gấp bội so với bình thường!

Trường Bạch Sơn là núi lửa hoạt động, mà chỗ này có lẽ là một miệng phun dung nham!

Nếu đột nhiên nó phun trào, nham thạch tuôn ra từ bên trong núi thì đừng nói là người khác, ngay cả Lâm Nghị cũng không dám chắc mình có thể rời khỏi đây nguyên vẹn.

Sức mạnh của tự nhiên vẫn không phải là thứ mà nhân lực có thể đem ra so bì.

Tuy nhiên, lý mà nói thì những chữ Đông Hạ ở cửa khe nứt cho thấy miệng phun này chắc đã lâu không hoạt động.

Họ chắc không đến nỗi đen đủi tới mức lần đầu đến đây đã gặp núi lửa phun trào.

Chẳng mấy chốc, phía trước không còn đường nữa.

Chính xác mà nói là khe nứt ban đầu đã bị sụt lún và thu hẹp lại.

Khe nứt trở nên cực nhỏ, phải bò sát đất mới qua được.

Riêng Bàn Tử thì coi như hết hy vọng đi tiếp rồi.

Còn cả Trần Bì A Tứ nữa.

Lão già này đã gần bảy mươi rồi, lăn lộn trên núi tuyết nãy giờ đã kiệt sức, giờ ở trong cái khe nứt chật hẹp đầy mùi lưu huỳnh này thì đúng là sắp đi đời nhà ma đến nơi.

Nếu không nhờ bản năng trộm mộ chống đỡ, e là lão cũng chẳng đi tới được đây.

Thế là cha con Trần Bì A Tứ cũng chọn dừng lại.

Còn gã hướng dẫn viên Thuận Tử thì đã dừng lại ngay từ cửa khe nứt rồi.

Vừa được sưởi ấm lại vừa không phải dấn thân vào nguy hiểm.

Chỉ còn lại Lâm Nghị, Tiểu Ca và Lão Hồ chọn tiếp tục tiến lên.

Lần này Tiểu Ca dẫn đầu.

Ba người nối đuôi nhau chui vào cái khe đó.

Những mỏm đá bên trong rất sắc, Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao gọt phẳng những mỏm đá nhọn để tránh làm Lâm Nghị phía sau bị thương.

Càng bò vào sâu, khe nứt càng hẹp, thậm chí người họ dán chặt vào vách đá.

Vách đá nóng hôi hổi tỏa nhiệt lượng nồng nặc vào cơ thể khiến mặt Lão Hồ và Tiểu Ca đỏ bừng lên, ngay cả thở cũng thấy khó khăn.

Còn Lâm Nghị thì có Kim Quang Chú hộ thân, cơ thể vẫn bình thường như cũ.

Hơn nữa anh đã đạt đến trình độ Tiên Thiên, có thể tích cốc rất lâu, nhu cầu không khí cũng thấp hơn người thường. "Ư..." Tiểu Ca

dừng lại, thở hồng hộc, môi mấp máy như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Cuối cùng, cậu ta lại tiếp tục bò về phía trước.

Lão Hồ thì không có nhiều suy nghĩ như vậy, bảo: "Lão Lâm, không trụ được nữa rồi, hay là chúng ta quay lại đi?" Lâm Nghị không nói gì mà đưa mắt nhìn Tiểu Ca.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, anh có cảm giác Tiểu Ca như biến mất vậy.

Khoảng không trước mặt anh bỗng nhiên trống rỗng!

Nhưng rất nhanh sau đó, Tiểu Ca lại xuất hiện trước mắt anh.

Nguyên nhân cụ thể là gì thì Lâm Nghị cũng chưa rõ, nhưng chắc chắn đây không phải ảo giác.

Ở nơi kín mít và thiếu oxy thế này, người khác có thể bị ảo giác nhưng anh thì vẫn tỉnh táo.

Chuyện quái dị đã xảy ra như thế đó. "Xem ra chuyện không đơn giản đâu." Lâm Nghị trầm ngâm nói: "Lão Hồ, ráng thêm chút nữa!

Tôi cảm giác phía trước nhất định sẽ có phát hiện!" Lão Hồ nghiến răng, gật mạnh đầu một cái.

Tiểu Ca dường như cũng không nhận ra chuyện vừa xảy ra, cũng gật đầu rồi tiếp tục bò lên phía trước.

Tiến thêm khoảng mười phút nữa, thân hình Tiểu Ca bỗng nhẹ bẫng, cả người chui ra ngoài.

Khe nứt phía trước đã trở nên rộng rãi hơn nhiều. "Đến lối ra rồi!" Lão Hồ mừng rỡ trong lòng.

Rất nhanh, Lâm Nghị và Lão Hồ cũng mau chóng chui qua, tiến vào lối ra.

Tiểu Ca cầm đèn pin soi xung quanh, ánh sáng vàng ấm áp soi sáng cả không gian.

Đây là một khoảng khá rộng trong khe nứt của núi, rộng cỡ bốn năm chiếc xe tải nhỏ, dài khoảng một sân bóng rổ rưỡi.

Dưới chân toàn là đá vụn đủ mọi kích cỡ, đều bị xé toạc ra khi khe nứt này hình thành. "Này, ở đây có đồ!" Tiểu Ca là người vào đầu tiên nên đã quan sát hòm hòm rồi.

Cậu ta vẫy tay gọi Lâm Nghị và Lão Hồ, ra hiệu hai người lại gần.

Khi Lâm Nghị và Lão Hồ bước tới, họ thấy Tiểu Ca đang đứng trước một vách đá.

Trên vách đá là một bức bích họa ngũ sắc cực lớn.

Nhưng tình trạng bảo tồn của bức bích họa rất tệ, màu sắc ảm đạm, các hình vẽ trên đó chỉ lờ mờ phân biệt được là cảnh tượng giống như thiên nữ đang bay. "Lão Lâm, chỗ này quả nhiên không đơn giản!" Lão Hồ nhìn bức bích họa trên vách đá, hít một hơi sâu nói.

Lối vào đây bị một khối phong thạch khổng lồ đè lên, bên trong lại có bích họa.

Nơi này rõ ràng không chỉ có một lần có người ghé qua!

Trong khe nứt lớn này, họ còn phát hiện ra mấy mạch nước nóng, hơi nóng bốc lên cuồn cuộn, đầy vẻ mê hoặc.

Tiến sâu vào trong nữa, khe nứt lại dần hẹp lại, chỉ còn đủ chỗ cho hai người đi.

Đi sâu vào lòng núi đá, hơi nóng thỉnh thoảng lại thổi ra từ kẽ đá.

Lâm Nghị nhìn một cái, khe nứt sâu thăm thẳm, chẳng biết là thông tới tận đâu.

Lâm Nghị cũng không để Tiểu Ca tiếp tục dò đường, mà quan sát

tình hình xung quanh, xác định nơi này không khí không có vấn đề, xác suất núi lửa phun trào cực nhỏ, liền bảo Lão Hồ đi gọi những người khác đến!Lão Hồ đi gọi người, Tiểu Ca một mình lặng lẽ cầm Hắc Kim Cổ Đao, mở rộng khe đá ở đây ra một vòng.Giống hệt một Lôi Phong sống làm việc tốt không để lại danh tính.Không lâu sau, Lão Hồ ra ngoài, giải thích tình hình cho mọi người, dẫn theo Bàn Tử, Trần Văn Cẩm, Trần Bì A Tứ và những người khác cùng chui vào.Thuận Tử tuy từng là lính, nhưng vẫn không thể sánh bằng những người đạo mộ mạo hiểm này.Đã lạnh đến mức suýt ngất xỉu, vẫn là Lão Hồ sống chết kéo cậu ta vào.Hơn nữa, dù đã đến đây, vì nhiệt độ ở đây, sắc mặt cậu ta đã bắt đầu hồng hào, nhưng tay chân vẫn lạnh buốt, cũng không biết có chịu đựng nổi không.Đối với Thuận Tử, Lâm Nghị vẫn khá thích.Gã này rất có mắt nhìn.Cái gì nên nghe thì nghe, cái gì không nên nghe thì mau chóng lẩn đi chỗ khác.Cái gì nên hỏi thì hỏi, cái gì không nên hỏi, cũng chưa bao giờ nói thêm một lời.Loại người biết tiến biết thoái này, làm một tiểu đệ, vẫn khá ổn.Lâm Nghị khẽ chạm ngón tay vào lưng cậu ta, sau đó một luồng hơi ấm dâng lên, từ lưng cậu ta, tràn vào kỳ kinh bát mạch, khắp cơ thể.“Khụ khụ khụ.” Cùng với một trận ho khan nặng, mạng sống của Thuận Tử coi như đã được cứu về.Lão Hồ thấy vậy, vội vàng làm chút nước ấm, đưa cho cậu ta uống, dùng khăn nóng lau tay chân cho cậu ta.Ngoài Thuận Tử, còn có một trường hợp khó khăn khác, đó là Trần Bì A Tứ.Lão ca này đã hơn bảy mươi tuổi, lại không có huyết mạch đặc biệt gì, không giống người nhà họ Trương, sẽ không già đi.Ông ta không muốn già cũng không được, bị hành hạ như vậy, cảm giác xương cốt cũng sắp rã rời.May mắn có Trần Văn Cẩm ở bên cạnh chăm sóc.Những người làm việc liên quan đến cổ vật, luôn rất hứng thú với những thứ truyền tải nhiều thông tin như bích họa và phù điêu!Trần Bì A Tứ vừa mới thở phào, đã được hai thuộc hạ dìu đi xem các bích họa xung quanh.Vừa nhìn, trên mặt Trần Bì A Tứ lộ ra vẻ thất vọng khó che

giấu.Bích họa không có quá nhiều thông tin, các bức Thiên Nữ phi thiên (tiên nữ bay lượn) đa phần nằm trên những cung điện hoặc đồ lễ khí lộng lẫy, chỉ thể hiện cảnh tượng ca múa thái bình tốt đẹp, không có ý nghĩa thực tế.Các mảnh bích họa ở đây, đại bộ phận đều là những thứ như vậy, những người đào mộ ở đây đã thấy quá nhiều, vừa nhìn liền mất hứng thú.“Trần lão ca, vậy đã bỏ cuộc rồi sao?” Lâm Nghị cười nhìn Trần Bì A Tứ.Trần Bì A Tứ lắc đầu, nói, “Vô vị quá, không có giá trị gì.”Lâm Nghị phất phất tay, cười nói, “Cái này chưa chắc đâu.

Cháu gái, cô đi cạo lớp sơn trên bích họa xem sao.”Lâm Nghị một tiếng “cháu gái”, gọi Trần Văn Cẩm ngây người ra.Vốn dĩ suốt quãng đường, cô ấy đã khá uất ức.Giờ thì hay rồi.Lâm Nghị lại được đà lấn tới, còn công khai gọi mình như vậy.Quá đáng thật, quá đáng!Trần Văn Cẩm hung hăng trừng Lâm Nghị một cái, có chút tức giận, không có động tác gì.Trần Bì A Tứ nhíu mày, nghiêm giọng ra lệnh, “Cô không nghe thấy lời Lâm lão đệ nói sao?

Còn không mau đi?”Trần Văn Cẩm bĩu môi, nói, “Biết rồi.”Trần Văn Cẩm hậm hực đi qua, dùng móng tay cái khẽ cạo bích họa.Ban đầu cô ấy vẫn còn tức giận, nhưng cạo vài nhát xong, cơn giận trong lòng lập tức tan biến.Thay vào đó là sự kinh ngạc.Nói lý ra, loại bích họa cổ xưa này, lẽ ra đã gắn chặt vào vách núi, không dễ dàng bị cạo ra.Nhưng vài nhát vừa rồi của cô, không hề dùng lực nhiều, lớp bề mặt bích họa này, cứ như thể phần công đoạn sau chưa được làm kỹ, lại dễ dàng bị cô cạo đi!“Cái này...” Trần Bì A Tứ giật mình, vội vàng đi qua.Đã đào qua nhiều cổ mộ như vậy.Bích họa các thứ, ông ta quen thuộc không gì bằng!Bên ngoài bích họa từ đời Đường về sau sẽ được phủ một lớp thanh liệu đặc biệt, lớp này sẽ bảo vệ bích họa như lớp men, khiến màu sắc không dễ phai và bong tróc.Đông Hạ là một quốc gia được Bồ Tiên Vạn Nô thành lập ở vùng đông bắc vào thế kỷ

13.Bồ Tiên Vạn Nô vốn là tướng lĩnh nhà Kim, ông ta tự lập làm Thiên Vương vào năm Trinh Hữu thứ ba (1215), đặt quốc hiệu Đại Chân, niên hiệu Thiên Thái, chiếm toàn bộ địa bàn của nhà Kim ở đông bắc, điều này cũng đánh dấu nhà Kim bước vào thời kỳ cuối.Năm 1216 hàng Mông Cổ, năm 1217 lại tự lập, quốc hiệu Đông Hạ.Khi thế lực lớn nhất, tây bắc đến Thượng A Thành Bạch Thành Tử, tây nam đến Ba Tốc Lộ, đông nam đến Hạt Lại Lộ và Tuất Phẩm Lộ.Trung tâm Đông Hạ thời kỳ đầu ở Hàm Bình, sau khi phục quốc dời đến Thành Tử Sơn!Để chuẩn bị cho chuyến đạo mộ này, Trần Bì A Tứ đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.Theo lẽ thường mà nói, tuyệt đối không thể dễ dàng bị cạo đi như vậy.“Hoa hòa thượng, Diệp Thành, nhanh lên.” Sau đó, những người này bắt đầu hành trình phá hủy văn vật.Cạo đi từng mảng lớn bích họa.Phía sau bích họa này, xuất hiện một cỗ xe ngựa nửa sáng được vẽ bằng màu sắc rực rỡ, cỗ xe ngựa rõ ràng là nổi trên mây, vài cô gái mặc trang phục Mông Cổ hầu hạ bên trái phải cỗ xe, còn chủ nhân cỗ xe là một người đàn ông béo mập.Trang phục của người đàn ông này cực kỳ đặc biệt, khiến Trần Bì A Tứ sau khi xem xong, không khỏi nhíu mày.Rõ ràng có người đã vẽ một bức bích họa tự sự trước, nhưng vì lý do nào đó, lại rất vội vàng dùng một bức khác thay thế, hơn nữa lúc đó thời gian có lẽ rất eo hẹp, nên bức bích họa bên ngoài này, ngay cả công đoạn cuối cùng cũng chưa hoàn thành.Vậy người này sẽ là ai?Hay là tổ chức nào?Lâm Nghị lướt qua tất cả các bích họa, nội dung của những bích họa này đã rõ ràng trong lòng.Cũng tương tự như những bích họa mà họ thường thấy.Đây cũng là bích họa tự sự.Một bức tranh màu sắc lộng lẫy, khí thế hùng vĩ!Màu sắc bích họa vô cùng tươi tắn, dùng rất nhiều màu đỏ như máu tươi, dưới nguồn sáng không cố định, nhanh chóng biến ảo ra vẻ lấp lánh như lưu ly, cứ như thể cả khối nham thạch đang rỉ ra máu tươi, bích họa ẩn dưới lớp sơn khác mà có thể bảo tồn tốt như vậy, thật không thể tin nổi.Bích họa chia thành hai phần, lần

lượt ghi lại những sự việc khác nhau, nhưng khi gộp lại xem thì lại vô cùng hoàn chỉnh, có thể nói là đẹp tuyệt trần.Tổng thể mà nói, giống như một cuộc chiến tranh!Cuộc chiến giữa Đông Hạ cổ quốc và người Mông Cổ!"Đây rất có thể là bích họa ghi lại cuộc chiến tranh diệt quốc của Đông Hạ quốc!" Trần Bì A Tứ nhìn bích họa, kinh ngạc không thôi.Một bên bích họa là rất nhiều binh sĩ mang da thú và giáp trụ, còn bên kia là kỵ binh thiết kỵ bá đạo vô cùng!Không chỉ vậy, số lượng thiết kỵ còn vượt xa số binh sĩ của Đông Hạ quốc!Càng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ và khó hiểu là.Binh sĩ Đông Hạ quốc, từng người từng người đều trông như đàn bà!"Chẳng lẽ người Đông Hạ đều phái phụ nữ ra chiến trường sao?" Bàn Tử không nhịn được mà phun ra một câu.Lâm Nghị lắc đầu, nói, "Không phải phụ nữ, mà là bất lão!"Trần Bì A Tứ phấn khích gật đầu nói, "Lâm lão đệ nói không sai, tôi cũng từng tìm thấy một số hiện tượng kỳ lạ trong điển cố, hình như tất cả những người từng giao chiến với Đông Hạ quốc đều nói, ở Đông Hạ quốc, không thấy người già.

Tất cả mọi người đều rất trẻ.

Người Triều Tiên nói, người Đông Hạ, ngay cả khi chết đi, cũng giữ được dung mạo trẻ trung.

Nghe nói, khả năng này của họ có liên quan đến người đó."Nói rồi Trần Bì A Tứ nhìn về phía sau quân đội Đông Hạ quốc."Hoàng đế truyền thuyết của Đông Hạ quốc, Vạn Nô Vương!

Nghe nói, Vân Thiên cung ở Trường Bạch Sơn này chính là được xây dựng cho Vạn Nô Vương!" Trần Bì A Tứ thâm ý nói.Truyền thuyết Vạn Nô Vương của Đông Hạ quốc, sở hữu năng lực thần quỷ khó lường.Đến nỗi, trong cuộc chiến được ghi lại trên bích họa này, những binh sĩ Đông Hạ quốc đó, mỗi người đều có thể một chọi ba.Nhưng, dù vậy, đối mặt với đại quân Mông Cổ áp sát biên giới, từng binh sĩ Đông Hạ quốc vẫn ngã xuống trong vũng máu đỏ

tươi.Đến cuối cùng cuộc chiến, thậm chí đã biến thành một cuộc thảm sát đơn phương!Binh sĩ Đông Hạ từng nhóm từng nhóm ngã xuống trong vũng máu, kỵ binh thiết kỵ Mông Cổ giẫm đạp lên thi thể của họ, bắt đầu đốt nhà và giết đàn ông.Bích họa kéo dài đến đây, phần còn lại của bích họa, có lẽ vì tuyết lở, dẫn đến một tảng đá khổng lồ đè lên trên, cạnh bích họa, cũng vì ma sát giữa đá và vách núi, mà bị mòn rất nhiều.Vì vậy, về phần tiếp theo của cuộc chiến này, mọi người không thể biết được.Nhưng, kết quả đã rõ ràng.Đông Hạ quốc bị diệt.Theo Trần Bì A Tứ nói.Thời gian tồn tại của Đông Hạ quốc vô cùng ngắn ngủi.Chỉ hơn bảy mươi năm.Hơn nữa, sau khi kiến quốc, họ luôn đối mặt với áp lực từ các quốc gia xung quanh, nên đã chiến đấu suốt bảy mươi năm.Khi đó, nữ chân tộc có thể nói là thần binh thiên giáng.Thiết kỵ Mông Cổ đi đến đâu cũng bách chiến bách thắng, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.Nghe nói, vào thời kỳ đó, Mông Cổ trước sau đã tiêu diệt hơn bốn mươi quốc gia, tổng số binh sĩ của các quốc gia vượt quá mười triệu!Cũng chính vì vậy.Nhà Nguyên đã trở thành đế quốc có lãnh thổ rộng lớn nhất trong lịch sử Trung Quốc! Phía Đông đến biển Nhật Bản, phía Nam đến Biển Đông, phía Tây đến Thiên Sơn, phía Bắc bao gồm hồ Baikal.Sử cũ chép rằng "phía Đông đến Liêu Tả, phía Tây đến Lưu Sa, phía Bắc du Âm Sơn, phía Nam vượt Hải Biểu, thời kỳ cực thịnh của Hán Đường cũng không bằng".Khi đó Mông Cổ có thể nói là thừa thiên mệnh, Vạn Nô Vương dù mạnh đến đâu, cuối cùng cũng không thể nghịch thiên mà hành.Có thể kiên trì nhiều năm như vậy, đã rất không tồi rồi.Đối mặt với áp lực bên ngoài mãnh liệt như vậy, Đông Hạ quốc vẫn có thể xây dựng một cung điện hoành tráng không thể tin nổi như Vân Thiên cung!Điều này tuyệt đối là không thể.Còn một điểm nữa.Sử liệu ghi chép, Vạn Nô Vương còn chưa truyền ngôi cho thế hệ tiếp theo, đã bị Mông Cổ vòng đường qua Triều Tiên, tiêu diệt.Vội vàng như vậy, Vân Thiên cung càng không thể xây xong.Hơn nữa.Dòng manh mối trong Hải

Đáy Mộ ở Tây Sa cho thấy, Uông Tàng Hải hình như đã tham gia vào việc xây dựng Vân Thiên cung.Uông Tàng Hải là nhân vật thời nhà Minh, còn Đông Hạ quốc bị diệt trước nhà Nguyên.Vậy triều đại xây dựng thế nào cũng phải là cuối Nguyên.Khi đó, Đông Hạ quốc đã bị diệt mấy trăm năm, làm gì còn hoàng đế Đông Hạ nào có thể dùng để hạ táng.Trên dòng thời gian này, cũng không hợp lý.Nhưng có thể khẳng định là, Xà mi đồng ngư quả thật do người Đông Hạ quốc chế tác.Ít nhất là do người biết nội tình của Đông Hạ quốc chế tác.Bởi vì, qua nghiên cứu của Trần Bì A Tứ, trong bốn mươi bảy chữ Nữ Chân trên Xà mi đồng ngư trong tay ông ta, đã ghi lại lịch sử của Đông Hạ quốc.Từ đó, Trần Bì A Tứ suy đoán ra.Chính quyền Đông Hạ quốc này vẫn luôn tồn tại, chỉ là họ đã rút sâu vào trong núi, hơn nữa trong mấy trăm năm không biết dựa vào cái gì, chính quyền cực kỳ yếu ớt này, đã tồn tại được giữa một bên Mông Cổ cực kỳ hùng mạnh và một bên Cao Ly lăm le.Mọi người đều bó tay, Lâm Nghị suy nghĩ một lát nói, “Trước khi đến, tôi đã tra cứu một số tài liệu.

Chương 401

Trong Cao Ly Chí có ghi chép, mãi đến trước khi nhà Minh thành lập, vẫn có người hái nhân sâm nhìn thấy người mặc kỳ phục hoạt động trong núi tuyết ở đây.

Chắc hẳn là một phần cư dân còn sót lại của Đông Hạ quốc.”“Đông Hạ quốc sau trận quyết chiến với Mông Cổ, rút về biên giới Cát Lâm và Triều Tiên, vẫn ẩn mình kín đáo mấy trăm năm.

Vạn Nô Vương chắc hẳn cũng không chỉ có một.

Như vậy xem ra, Vân Thiên cung có lẽ là lăng tẩm của Vạn Nô Vương cuối cùng.”Trần Bì A Tứ nhíu mày, sau đó lông mày giãn ra, kinh ngạc vui mừng nói, “Lâm lão đệ, cậu nói vậy, tôi càng có thể hiểu thông tin trên Xà mi đồng ngư rồi!”“Trên Xà mi đồng ngư, hình như có mười bốn chữ, trước đây tôi luôn không hiểu được sự huyền bí trong đó, giờ xem ra, e rằng là mười bốn vị hoàng đế!

Ngoài ra, Xà mi đồng ngư còn ghi lại, Mông Cổ không chỉ một lần muốn tiêu diệt Đông Hạ quốc, nhưng vì lý do đặc biệt nào đó, đều thất bại!

Lý do này, ước chừng có liên quan đến bí mật bất lão của người Đông Hạ, cũng tức là có liên quan đến hoàng đế Vạn Nô Vương của họ!”Nói đến Vạn Nô Vương, sắc mặt Trần Bì A Tứ hơi biến, giọng nói cũng trở nên âm u, nói, “Trên đó còn ghi lại, Vạn Nô Vương này không phải người!

Mà là một loại quái vật bò ra từ dưới lòng đất!”Nghe Trần Bì A Tứ miêu tả, Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau.Một con quái vật làm hoàng đế?Chuyện này đúng là kỳ lạ.Trong thời gian dài như vậy, quái vật mà họ từng gặp cũng không ít.Không phải, yêu quái tu luyện thành hình

người, rồi làm hoàng đế sao?“Mặc kệ ông ta là người hay quái vật, đến lúc đó, chúng ta mở quan tài ra, mặc kệ là cái gì, đến lúc đó tự nhiên sẽ rõ.” Lâm Nghị nhún vai, thờ ơ nói.Lâm Nghị cũng có một cái Xà mi đồng ngư, nhưng trên đó không hề ghi chép chữ Nữ Chân nào.Tác dụng của cái Xà mi đồng ngư này, vẫn là một bí ẩn.“Hắc hắc, Lâm lão đệ, Vân Thiên cung này xem ra có liên quan đến trường sinh nha!” Trần Bì A Tứ cười hắc hắc với Lâm Nghị nói.Lâm Nghị nói, “Trần lão ca, thực ra ông cũng không cần phải lừa tôi.

Truyền thuyết người Đông Hạ quốc đều là người bất lão, ông thân là Tứ gia Cửu Môn, đối với chuyện Cửu Môn, chắc hẳn cũng hiểu biết nhiều phải không?

Trong Cửu Môn, cũng có người tương tự như người bất lão của Đông Hạ quốc phải không?

Hắc hắc, đáng tiếc, họ chỉ là bất lão, chứ không phải bất tử.

Nói gì mà trường sinh, đây không phải nói phét sao?”Trần Bì A Tứ hơi sững sờ, không ngờ Lâm Nghị lại biết nhiều như vậy, liền ha ha cười nói, “Thật sự không có gì giấu được Lâm lão đệ.

Nhưng, người Đông Hạ có lẽ không thể trường sinh, nhưng Vạn Nô Vương đó biết đâu thật sự có cách.”Lâm Nghị trải nệm ra, cười nói, “Ông ta mà có thể trường sinh, thì cũng sẽ không tự xây lăng mộ cho mình.

Hơn nữa, tôi cũng không quan tâm trường sinh hay không, tôi chỉ đơn thuần muốn đạo mộ thôi.”Trần Bì A Tứ: “...”ĐM, giả bộ quá thể! Trên đời còn có người không muốn trường sinh sao?Mà chỉ muốn đạo mộ thôi.Cái này cũng giống như nói, tôi căn bản không quan tâm tiền, tôi không có hứng thú với tiền, đạo mộ chỉ là sở thích nghiệp dư mà thôi.Giả bộ quá mức rồi!Lão Hồ và Bàn Tử cũng cười khan.Mẹ kiếp, lão Lâm này thật sự càng ngày càng giỏi nói phét.Loại lời này mà cũng

có thể thốt ra được!Trường sinh đó.Bao nhiêu hoàng đế già nua từng mơ xuân thu đại mộng.Nếu thật sự có thể trường sinh, vậy chẳng phải đi đâu cũng là con cháu của mình sao?Lâm Nghị nhìn bộ dạng của Lão Hồ và Bàn Tử.Thầm lắc đầu.Hai huynh đệ mình đây à.Thật sự không biết trường sinh đơn giản đến mức nào.Với hai huyết mạch của hai người họ, chỉ cần cố gắng hết sức, trường sinh chẳng phải là chuyện đơn giản sao?Hai người họ không phải loại huyết mạch như Trương Khải Sơn, mà là huyết mạch thần thú thuần khiết nhất!Dù nói không thể so sánh với thể trường sinh hoàn chỉnh như Tiểu Ca, nhưng cần cù bù thông minh, chỉ cần có thể thức tỉnh, tuổi thọ cũng sẽ tăng vọt.Không phải loại huyết mạch kém cỏi như Trương Khải Sơn có thể sánh bằng.Họ đã ở trong khe đá lớn này khoảng hai ba ngày, cuối cùng bão tuyết bên ngoài cũng dần ngừng lại.Thế là mọi người tiếp tục lên đường.Đi được một đoạn đường, Lâm Nghị nhìn thấy phía trước có một đội ngũ.Người dẫn đầu chính là đội do Trần Văn Tĩnh đã gặp trước đó.Người phụ nữ đó từng tự xưng là 'Trần Văn Tĩnh', tên thật là gì, Lâm Nghị không rõ.Nhưng, sau mấy ngày bão tuyết, đội của họ vốn dĩ có hơn ba mươi người, hơn năm mươi con ngựa, giờ chỉ còn hơn hai mươi người và hơn ba mươi con ngựa.Những người còn lại, ước chừng đã chết cóng rồi.Khi Lâm Nghị nhìn 'Trần Văn Tĩnh', 'Trần Văn Tĩnh' đang cầm ống nhòm, nhìn về một hướng khác.Lâm Nghị theo hướng cô ấy nhìn, một ngọn núi tuyết sừng sững, nối liền với các dãy núi khác, lại hiện ra vô cùng đột ngột!"Bàn Tử, cậu thấy ngọn núi kia quen không?" Lâm Nghị chỉ tay về ngọn núi tuyết lớn đó."Ơ, cậu nói vậy, tôi thật sự hình như đã thấy ở đó rồi!" Bàn Tử gãi đầu nói.Tiểu Ca đơn giản và rõ ràng nói, "Bích họa ở Hải Đáy Mộ."Bàn Tử liên tục gật đầu nói, "Đúng, Tiểu Ca nhớ tốt.

Hình dạng của nó, gần như y hệt trong bích họa."Trần Bì A Tứ liền hỏi Thuận Tử, "Thuận Tử, ngọn núi kia là núi gì?

Từ đâu đi qua, mới có thể lên được?”Ai ngờ Thuận Tử liên tục xua tay, nói, “Dãy núi Trường Bạch, tám trăm dặm núi tuyết, ngọn nào chúng ta cũng có thể lên được, nhưng duy chỉ có ngọn núi đó không thể đi.”“Vì sao?”“Đó là Tam Thánh Tuyết Sơn!

Ngọn núi này chỉ có một phần rất nhỏ nằm về phía chúng ta, từ đường tuyết trở lên phía bên kia, đều nằm trong biên giới Triều Tiên, chúng ta không thể qua được.”Tam Thánh Tuyết Sơn có không ít công tích hiển hách.Chẳng phải năm đó, khi tổng tư lệnh chống lại nhà Nguyên, khi bộ đội hậu cần quân tình nguyện xây dựng tuyến sinh mệnh sau chiến tranh, đây chính là ngọn núi tuyết đầu tiên mà họ vượt qua!Đối với ngọn núi tuyết này, Lão Hồ rõ hơn ai hết!Chính xác mà nói, những ai từng đi lính đều biết ngọn núi này!Ngọn núi này, được mệnh danh là một trong ba tuyến biên giới khó vượt qua nhất thiên hạ! Một tuyến là biên giới Ấn-Ba, một tuyến là biên giới Y Lê, và một tuyến nữa, chính là tuyến phòng thủ biên giới dài chỉ 14 km của Tam Thánh Sơn này.Tuyến phòng thủ biên giới này không dài, chỉ 14 km.Nó khó đi không phải vì hiểm trở, mà là vì sự phong tỏa nghiêm ngặt của quốc gia!Phía tây Trường Bạch Sơn rất dễ vượt biên giới, cũng không có phòng thủ nghiêm ngặt.Nhưng ngọn Tam Thánh Tuyết Sơn này, nghe nói là biên giới cũ giữa Trung Quốc và Triều Tiên.Từ đường tuyết trở lên là lãnh thổ Triều Tiên, khi chống Mỹ viện Triều, để nhanh chóng vận chuyển vật tư chiến lược vào Triều Tiên, trên núi đã xây dựng rất nhiều đường hầm chiến lược tạm thời và công sự ngầm, hai bên đều có thể thông qua những đường hầm này để nhanh chóng phái quân, nên không phòng thủ nghiêm ngặt không được.Theo Thuận Tử nói, những con đường có thể lên núi bên đó chỉ có bấy nhiêu, tất cả đều là các điểm canh gác cao, mười mét một cột đèn chiếu, từ chân núi đã toàn bộ là khu quân sự cấm địa.Tuy người không nhiều, nhưng lưới dây thép gai rất dày đặc, đừng nói là vượt biên.Ngay cả tiếp cận hàng rào bên phía trong nước cũng không

thể.Khi cậu ta còn tại ngũ, mệnh lệnh nhận được là, chỉ cần thấy bất kỳ người lạ nào lọt vào tầm nhìn, lập tức sẽ bắn một phát súng chỉ thiên cảnh cáo, nếu vẫn không rút lui, phát thứ hai sẽ trực tiếp bắn vào chân, không cần bất kỳ lý do nào.Thực ra Lâm Nghị lại cảm thấy, việc quốc gia phòng thủ nghiêm ngặt Tam Thánh Sơn, không phải là biên phòng thực sự.Dù sao, Trung Quốc và Triều Tiên cũng coi như là hữu quốc, sườn tây Trường Bạch Sơn dễ dàng vượt qua như vậy, lại không có phòng thủ nghiêm ngặt như Tam Thánh Sơn, điều này không mấy khả thi.E rằng quốc gia đối với Tam Thánh Sơn, cũng đã có cái nhìn thấu đáo.Nhưng, về việc tại sao không động đến Tam Thánh Sơn, chắc hẳn là có điều gì đó kiêng kỵ.Hoặc có thể nói, có liên quan đến long mạch.Theo học thuyết phong thủy âm dương, Trung Quốc có sáu hệ thống long mạch lớn.Một là long mạch Côn Luân Sơn, người xưa gọi Côn Luân Sơn là "tổ long mạch" của thiên hạ; hai là long mạch Tây Khuynh Sơn, nằm ở Thanh Hải, thuộc mạch Côn Luân Sơn, là long mạch Trung Long Sơn; ba là dãy núi Nga Mi Sơn, là long mạch Nam Long; bốn là long mạch Thái Hành Sơn, là long mạch Bắc Long; năm là dãy núi Tần Lĩnh, nằm ở Thiểm Tây, được gọi là "long mạch Long Vương", nơi phát nguyên của văn minh An Lạc, Tần Thủy Hoàng chính là Long Vương; sáu là long mạch Trường Bạch Sơn, nằm giữa Bạch Sơn Hắc Thủy.Nghe nói năm đó, Lưu Bá Ôn đã chém hết long mạch thiên hạ.Năm mạch đầu tiên đều bị ông ta chém, duy chỉ có long mạch Trường Bạch Sơn này, may mắn thoát khỏi một kiếp nạn.Nguyên nhân cụ thể không ai biết.Nhưng, Lưu Bá Ôn và Uông Tàng Hải cùng triều làm quan, Lưu Bá Ôn khi đó là Quốc sư, còn Uông Tàng Hải thì thuộc cấp dưới của Lưu Bá Ôn.Lưu Bá Ôn không chém Trường Bạch Sơn, ước chừng có liên quan đến Uông Tàng Hải.Đừng thấy quốc gia phản đối mê tín phong kiến, nhưng có một số chuyện, thật sự không thể không tin.Chỉ là rất nhiều thứ, không tiện công khai nói mà thôi.Nơi này trực tiếp lên, là không thể

lên được.Dù sao, mình dù có mạnh đến mấy, cũng không muốn gây chuyện trước mặt quốc gia.Rất nhanh, ánh mắt Lâm Nghị tập trung vào một ngọn núi tuyết tương đối nhỏ bên cạnh Tam Thánh Sơn.Căn cứ vào một số tài liệu cậu tra được trước đó.Bên cạnh Tam Thánh Sơn, có hai ngọn núi tuyết, một ngọn gọi là Tiểu Thánh Sơn, một ngọn gọi là Đại Thánh Sơn.Ba ngọn núi tuyết này, hợp xưng là Ngũ Thánh Tuyết Sơn.Giờ nhìn tổng thể ba ngọn núi tuyết, Lâm Nghị phát hiện.Địa thế núi ở đây kéo dài, quanh năm tuyết đọng mà lại ba mặt bao quanh, là một loại Tam Đầu Lão Long hiếm thấy, trên phương diện phong thủy lớn mà nói, đây chính là cái gọi là 'Quần Long Tọa', ba ngọn núi này đều là đầu rồng, rất thích hợp cho việc chôn cất tập thể.Nếu Thiên Cung này nằm trên vách núi dốc đứng của Tam Thánh Sơn ở giữa, vậy hai đầu rồng nhỏ ở hai bên, hẳn sẽ có lăng mộ táng cùng của hoàng hậu hoặc những người cận kề.Cấu trúc ba đầu rồng vô cùng đặc biệt, ba cái đầu phải thông nhau.

Nếu không ba rồng mỗi con một phương, rồng sẽ không có phương hướng, sẽ hỗn loạn thành một đống, con cháu được chôn cất ở đây sẽ huynh đệ tàn sát.Vì vậy, nếu có lăng mộ táng cùng, bên dưới lăng mộ nhất định sẽ có mật đạo thông với lăng mộ chính Thiên Cung ở giữa.Trong lịch sử có rất nhiều cổ mộ Tam Đầu Long.Ví dụ như cuộc khai quật mộ Tam Tử Liên Táng thời Chiến Quốc ở Mang Sơn năm 87, chính là ba cổ mộ có liên quan chia thành ba đỉnh núi trên cùng một dãy núi, hai cổ mộ ở hai bên vốn có đường hầm đường kính khoảng nửa mét thông đến mộ chính ở giữa, đáng tiếc khi khai quật, những đường hầm này đều đã sụp đổ, đội khảo cổ không biết những đường hầm này có thực sự thông nhau hay chỉ là một sự sắp đặt mang tính biểu tượng."Cậu nói không sai!" Tiểu Ca nghe Lâm Nghị phân tích, liền nói."Vậy thì, nếu chúng ta đến Tiểu Thánh Sơn, phát hiện cổ mộ bên trong, thì có khả năng phát hiện đường hầm thông đến mộ chính!""Đúng vậy." Lâm Nghị gật đầu nói.Tiểu Ca: "Vậy chúng ta

còn đợi gì nữa, mau chóng đi thôi, dù sao những người khác cũng không hiểu.”Mọi người: “...”Lão Hồ: “Tôi hình như hiểu chút ít.”Thuận Tử liền dẫn mọi người đi về phía cửa núi Tiểu Thánh Sơn ở một hướng khác.Rất nhanh, liền bước vào một thế giới trắng xóa, trong tầm mắt, chỉ có tuyết trắng mênh mông và những tảng đá trần trụi, cột băng hiếm thấy.Trường Bạch Sơn có lẽ là ngọn núi tuyết duy nhất trên thế giới có thể đi bộ lên được.So với sông băng Côn Luân Sơn, môi trường ở đây tốt hơn rất nhiều, không có loại sông băng khổng lồ có khe nứt, không cần lo lắng chân đột nhiên bị nứt ra.Nhưng sông băng Trường Bạch Sơn cũng là sông băng cổ điển hình, quán tính núi liền không tốt, địa mạo do băng ăn mòn, hang hốc, đấu băng khổng lồ, giếng băng sâu không thấy đáy.Thường xuyên đi một đoạn là hết đường, vách đá vạn trượng, phải đi vòng qua hoặc leo trèo qua, đường đi cũng vô cùng hiểm trở.Trông có vẻ khoảng cách không xa, nhưng phải đi trọn một ngày, trời tối đen như mực, mới đến được cửa núi Tiểu Thánh Sơn.Nơi này, thời tiết càng lạnh hơn.Mọi người đều lạnh đến run cầm cập.Ở độ cao như vậy, cũng không có suối nước nóng.Sau khi mọi người cắm trại, Lâm Nghị rảnh rỗi không có việc gì làm, liền đi dạo xung quanh.Xem thử gần đó có táng băng cổ xưa nào không.Theo Thuận Tử nói, các thôn dân trong núi cổ này đều thịnh hành băng táng, đầu thời kỳ giải phóng vẫn còn có người được chôn cất vào vách băng này, nên bây giờ thỉnh thoảng vẫn có một số người già đến đây cúng tế.Sông băng ở đây dày lên theo từng năm, nên thi thể ở sâu nhất bên trong, những chấm nhỏ gần như không nhìn rõ, e rằng đã có lịch sử hàng ngàn năm, còn những cái ở ngoài cùng thì chỉ mấy chục năm.Đương nhiên, hình thức băng táng này, ở trong nước không mấy phổ biến.Nhưng, trước khi xuyên không, Lâm Nghị có nghe nói về phương pháp băng táng của Quan Vũ.Phương pháp này là đặt thi thể người đã khuất vào nitơ lỏng để xử lý.Nitơ muốn chuyển sang trạng thái lỏng cần nhiệt độ thấp âm

196 độ C, do đó môi trường nitơ lỏng có thể tạo ra môi trường nhiệt độ cực thấp.Ngâm trong nhiệt độ thấp như vậy, các mô hữu cơ sẽ nhanh chóng mất nước, sau đó dùng siêu âm, thi thể sẽ hóa thành tro bụi.Kiểu táng pháp này, nghe như một câu chuyện kinh dị.Một người đang lành lặn, trực tiếp hóa thành tro bụi.Lão Hồ và Bàn Tử cũng đặc biệt tò mò về băng táng, thế là cũng đi theo Lâm Nghị.Ba người đều không yếu chân, đi chưa đến nửa tiếng.Đến một khe băng phía trên, chỉ thấy dưới đáy khe băng, trong lớp băng, có rất nhiều bóng đen cuộn tròn thành từng cục, dày đặc.Có những cái có thể thấy rõ hình dạng con người, có những cái thì chỉ còn lại những chấm đen nhỏ, xung quanh khe băng, thậm chí còn có một số dấu vết tế tự.Những thi thể này đều nằm dưới lớp băng, khai quật lên thì khá tốn công.Chỉ có thể coi như đi tham quan, tìm cái lạ mà thôi.Dạo quanh gần đó một lúc, ba người Lâm Nghị liền quay về.Thật tình cờ, trên đường quay về, họ thấy một nơi bốc hơi nóng, lại gần xem, hóa ra là một suối nước nóng nhỏ!Ở đây cũng không có người ngoài, dứt khoát nhảy vào suối nước nóng ngâm mình thư thái.Khoảng mười phút sau, ba người đang thoải mái ngâm mình thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói từ phía sau.“Ê, phát hiện suối nước nóng mà không nói cho tôi à?”Nghe thấy giọng nói, Lâm Nghị biết là Tiểu Ca đã đến.Cậu ta quay đầu nhìn lại, Tiểu Ca đã chuẩn bị sẵn sàng để xuống suối nước nóng.Thế là, bốn người ngâm mình trong suối nước nóng, cảm thấy toàn thân đều thoải mái.Bàn Tử hiếu kỳ hỏi, “Tiểu Ca, sao cậu lại chạy đến một mình vậy, vừa nãy gọi cậu, cậu không phải nói không đến sao?”Tiểu Ca nói, “Ở cùng họ không có gì thú vị.”Bàn Tử nói, “Được rồi.”Tiểu Ca rõ ràng thực lực mạnh như vậy, hiểu biết nhiều như vậy.Nhưng đôi khi, Bàn Tử lại cảm thấy Tiểu Ca còn khá thú vị, thậm chí hơi trẻ con.Bốn người tắm xong, quay về trại, kể chuyện suối nước nóng, Trần Bì A Tứ và những người khác liền ngưỡng mộ không thôi.Đáng tiếc, giờ trời quá tối, họ không thể lại đi ngâm suối nước nóng, cũng

chỉ có thể ước ao mà thôi.Đến tối, hướng dẫn viên Thuận Tử lén lút tìm đến Lâm Nghị.“Lâm lão bản, đến bước này rồi, cậu có thể nói cho tôi biết, mấy người đến đây làm gì không?”Lâm Nghị từ trên xuống dưới đánh giá Thuận Tử một lượt.Huynh đệ này bình thường thật thà chất phác, chưa bao giờ hỏi nhiều, giờ đột nhiên hỏi ra, chắc hẳn đã giấu trong lòng rất lâu rồi phải không?Ước chừng có chuyện muốn nói với mình.Thế là Lâm Nghị kể chuyện đạo mộ cho Thuận Tử nghe một chút.Thuận Tử cũng kể tình hình của cậu ta cho Lâm Nghị nghe.Hóa ra, cách đây không lâu, anh trai cậu ta dẫn một nhóm người, cũng làm hướng dẫn viên cho người khác, đi vào Tam Thánh Tuyết Sơn này.Thế nhưng sau khi vào, vẫn luôn không thấy quay về.Lần này cậu ta đồng ý làm hướng dẫn viên, một phần là vì Lâm Nghị trả nhiều tiền.Phần nữa là muốn tìm anh trai cậu ta.Nếu anh trai cậu ta còn sống, thì sẽ đưa anh ấy về nhà.Nếu anh trai cậu ta đã chết, thì sẽ cố gắng tìm thấy thi thể của anh ấy, đưa thi thể anh ấy về nhà.Đương nhiên, núi tuyết mênh mông, cả hai khả năng này đều không lớn.Nhưng, cậu ta cảm thấy mục đích Lâm Nghị và những người khác lên Trường Bạch Sơn, chắc hẳn là nhất quán với mục đích của những người trước đó đến Trường Bạch Sơn.Nếu là vậy, thì cơ hội tìm thấy anh trai cậu ta vẫn khá lớn.Trước đây Thuận Tử luôn rụt rè, không dám nói nhiều, bây giờ họ đã đến cửa núi Tiểu Thánh Sơn, trong lòng cũng đã xác định được bảy tám phần, lúc này mới dám lén lút kể hết với Lâm Nghị.Lâm Nghị cũng không phải loại lão ma vương giết người không ghê tay như Trần Bì A Tứ, đã Thuận Tử thật thà kể rõ với mình, cậu cũng không ngại tiện đường giúp cậu ta tìm anh trai.Nhưng, thông tin này từ miệng Thuận Tử, ngược lại lại khiến Lâm Nghị có chút kinh ngạc.Trước họ, đã từng có một đội nhỏ đến đây!Đầu tiên, đội nhỏ này rõ ràng không phải của ‘Trần Văn Tĩnh’, tức là người của Khâu Đức Khảo.Cũng không phải loại người như Trần Bì A Tứ và mình.Ngoài họ ra, còn có ai nữa chứ?Trương gia

Cửu Môn, Trương Nhật Sơn?Hay là ‘Người đó’?

Hay là kẻ tham gia mới bí ẩn?Nhóm người đó, đã không ra ngoài, tám phần là đã chết ở bên trong rồi.Nhưng, Trương Nhật Sơn và ‘Người đó’, lẽ ra sẽ không để tình huống này xảy ra chứ?Hay là, chỉ là những kẻ đạo mộ bình thường, nghe được tin tức về Vân Thiên cung, nên đã đi vào?Lâm Nghị suy nghĩ một lúc, dứt khoát không nghĩ nữa.Dù sao đợi đến nơi, chắc hẳn sẽ biết thôi.Ngày thứ hai trời chưa sáng, bắt đầu theo địa thế núi tiếp tục đi lên.Đường trên sườn núi càng khó đi, nhiều chỗ dốc nghiêng, trên đỉnh đầu lại là những sườn núi tuyết cao vạn trượng, rất dễ xảy ra tuyết lở, không thể nói to.Tuyết trên đường lại thật sự quá dày, lớp tuyết hàng ngàn năm, bên dưới gần như rỗng, đôi khi một người liền lún sâu vào tuyết, ngập đến ngực, nếu không có người giúp thì không tự mình thoát ra được.Ngay cả Lão Hồ và Bàn Tử, cũng phải cẩn thận từng li từng tí hành sự, không dám lơ là.Vượt qua đường tuyết trên sườn núi, đi vào một khu vực có hai sườn dốc băng tuyết khổng lồ bao quanh.Nơi này quanh năm không có ánh nắng mặt trời chiếu đến, tuyết đều đóng thành khối, độ dốc của sườn núi càng đi càng dốc, nhiệt độ cực thấp.Ánh mắt Lâm Nghị dừng lại ở một vách núi dốc gần như tạo thành góc sáu mươi độ với núi, trên đó phủ đầy tuyết trắng ngút ngàn.“Long Đầu Bảo Huyệt!” Trường Bạch Sơn do núi lửa phun trào mà hình thành nên tổng cộng Mười Sáu Đỉnh!

Mười sáu ngọn núi kỳ vĩ này, với độ cao đều trên 2500 mét, sừng sững bao quanh miệng núi lửa.

Bạch Vân Phong, Chi Bàn Phong, Thiên Văn Phong, Hoa Cái Phong, Thiên Khoát Phong, Long Môn Phong, Tử Hà Phong, Thiết Bích Phong, Quan Nhật Phong, Ngọc Đỉnh Phong, Quan Miện Phong, Thiên Thê Phong, Ngọa Hổ Phong, Cô Chuẩn Phong, Cẩm Bình Phong, Bạch Đầu Phong – mười sáu đỉnh núi này muôn hình vạn

trạng, trải qua năm tháng dài bị phong ba mưa gió gọt giũa, các ngọn núi sừng sững, mỗi ngọn một vẻ, có ngọn như bảo kiếm đâm trời, có ngọn tựa thiếu nữ trang điểm, có ngọn lại như đại bàng ngậm vật, vây quanh một vòng tròn lớn, hoặc trắng, hoặc vàng, hoặc xanh, hoặc lục, bảo vệ Thiên Trì.

Cái gọi là Tam Thánh Sơn kia, chính là tên gọi khác của đỉnh chính trong Mười Sáu Đỉnh!

Độ cao của nó vượt xa các đỉnh khác, lên đến 4200 mét!

Tên gọi của Mười Sáu Đỉnh Trường Bạch Sơn nói ra thì dài dòng.

Thời cổ đại, tất cả các đỉnh núi đều không có một cái tên chính thức, thường là dân chúng dưới núi dựa vào hình dáng núi mà đặt mấy cái tên đậm chất thôn dã như "Mỏ Ưng", "Răng Chuột" các kiểu.

Mà mục tiêu của họ là Tiểu Thánh Sơn, vì độ cao quá thấp, nên không nằm trong Mười Sáu Đỉnh Trường Bạch Sơn, cũng chẳng có tiếng tăm gì.

Ngọn núi này đối diện xa xa với Đại Thánh Phong, tạo thành một thung lũng ở giữa, sừng sững trước Tam Thánh Tuyết Sơn, như hai người lính gác cổng, cảnh tượng này được gọi là Thiên Binh Thủ Tiên Môn.

Hai ngọn núi ở Tiên Môn hổ cứ long bàn, khí thế nuốt vạn tượng, nếu không phải nằm ở biên giới Trung-Hàn, nơi tranh chấp không ngừng, thì đây nhất định sẽ là nơi tập trung mộ táng của hoàng cung quý tộc.

Từ miệng núi leo lên, mất đến ba bốn tiếng đồng hồ mới đến được một sườn tuyết.

Trần Bì A Tứ đã mệt gần chết, may nhờ Hòa Thượng Hoa trẻ khỏe, đỡ ông ta mới đi đến được đây.

Sườn tuyết này là một khu vực rộng lớn, hai bên gần như không thấy ranh giới.

Tuyết phủ rất bằng phẳng, chỉ có vài khối đá trọc màu đen nhô lên.

Đỉnh Thánh Sơn bao phủ tuyết trắng ngút ngàn, cả ngọn núi khổng lồ như quái thú sừng sững đứng đó, đỉnh trắng đá đen, trông càng hiểm trở hơn những ngọn núi xung quanh.

Do ánh hoàng hôn, một làn sương mù màu xanh nhạt kỳ lạ bao phủ cả ngọn núi, tiên khí lãng đãng, cảnh sắc vô cùng chấn động lòng người.

Cổ ngữ nói: "Cảnh tiên Bồng Lai không bằng một góc Trường Bạch!" Cũng chẳng phải nói suông.

Đến được nơi này, Tiểu Ca đột nhiên ánh mắt đờ đẫn, thần sắc ngơ ngác, thân thể cũng cứng đờ.

Anh ta cứ thế ngây người nhìn Tam Thánh Sơn, trong đầu, dường như nhớ lại một số chuyện gì đó.

Một lát sau.

Khục một tiếng.

Tiểu Ca khuỵu gối, trực tiếp quỳ xuống nền tuyết, tuyết bị nén kêu lạo xạo.

Trên khuôn mặt vốn vô cảm của anh hiện lên một vẻ buồn bã, bi thương nhàn nhạt, sau đó cung kính dập đầu về phía Tam Thánh Sơn. "Lão Lâm này, tôi cứ thấy Tiểu Ca hơi thần kinh, cậu nhìn xem, lại lên cơn rồi." Bàn Tử véo véo cánh tay Lâm Nghị, thì thầm vào tai anh.

Sống chung lâu như vậy, Bàn Tử sớm đã coi Tiểu Ca là người nhà của mình.

Thế nhưng, mỗi lần thấy Tiểu Ca có những hành động kỳ quái

như vậy, trong lòng anh ta đều không nhịn được mà châm chọc. "Dù sao cũng mất trí nhớ mà.

Biết đâu trước kia cậu ta từng đến đây rồi." Lâm Nghị lại chẳng bận tâm.

Tiểu Ca đâu chỉ từng đến đây, anh ta chính là từ nơi này đi ra ngoài.

Lâm Nghị cho rằng Trương gia chính là hậu duệ của Đông Hạ Quốc cổ đại, cụ thể có phải không thì còn phải kiểm chứng.

Người Đông Hạ Quốc trường xuân bất lão, Trương gia cũng trường xuân bất lão, về mặt lý thuyết, khả năng rất cao.

Thế nhưng, quốc vương Đông Hạ Quốc là Vạn Nô Vương, truyền thuyết việc người Đông Hạ Quốc trường xuân bất lão có liên hệ thần bí với Vạn Nô Vương.

Vậy thì Huyết Mạch Kỳ Lân của Trương gia lại giải thích thế nào?

Lâm Nghị không nghĩ rằng một quái vật bò ra từ sâu dưới lòng đất như Vạn Nô Vương có thể khiến người khác sở hữu Huyết Mạch Kỳ Lân.

Mấy lời này, cũng chỉ có Bàn Tử nói ra mà thôi.

Những người khác không quá quen thân với Tiểu Ca, nên đối với hành động khác thường này của anh ta, họ chỉ nhìn chứ không dám nói lung tung.

Dù sao Tiểu Ca cũng là người của Lâm Nghị, còn những người khác là người của Trần Bì A Tứ.

Ít nhiều gì họ cũng phải nể mặt Lâm Nghị.

Giống như đối với Hòa Thượng Hoa và Diệp Thành, Lâm Nghị

cũng chưa bao giờ nói gì nhiều.

Sau khi khấu bái xong, Tiểu Ca lại như người không có việc gì, thong thả tìm một tảng đá, nhắm mắt lại, chẳng biết đang nghĩ gì.

Mọi người rảnh rỗi không có việc gì thì chém gió.

Thuận Tử còn kể cho Lâm Nghị nghe đủ loại truyền thuyết về Trường Bạch Sơn.

Tương truyền, Tiểu Thánh Tuyết Phong, Đại Thánh Tuyết Phong và Tam Thánh Sơn thần bí ở đây, vào thời Hồng Hoang là một ngọn tuyết sơn, khi Đại Vũ trị thủy đi ngang qua đây, dùng một thanh thần nhận chém hai nhát, mới khiến một ngọn núi biến thành ba ngọn.

Hơn nữa, trên ba ngọn núi này còn có một hiện tượng kỳ lạ.

Trên Tiểu Thánh Tuyết Phong, có thể nhìn thấy cả hai đỉnh Tam Thánh và Đại Thánh.

Còn trên Đại Thánh Phong, lại chỉ có thể nhìn thấy Tam Thánh Phong, không thấy Tiểu Thánh Phong, vô cùng kỳ lạ.

Điều đặc biệt nhất, vẫn là trên Tam Thánh Sơn, ngoài việc có thể nhìn thấy hai đỉnh Đại Tiểu Thánh Phong hai bên.

Còn có thể thấy phía sau Tam Thánh Sơn, đối diện xa xa, có một ngọn tuyết sơn nguy nga hơn Tam Thánh Sơn, gọi là Thiên Thê Phong.

Chương 402

Ngọn núi đó quanh năm bị mây mù bao phủ, không thấy được diện mạo thật sự, truyền thuyết trên núi có một bậc thang trời, có thể thẳng đến thiên cung, là thông đạo giữa nhân gian và tiên cảnh.

Nếu trời cao khí sảng, sẽ thấy giữa Thiên Thê Phong và Đại Tiểu Thánh Sơn xuất hiện vầng hào quang như cầu vồng, như tiên bút vẽ ra, tuyệt đẹp và kỳ dị vô cùng.

Từ xưa đến nay, những thứ như truyền thuyết đều có thể tìm thấy một chút dấu vết trong hiện thực.

Có lẽ Thuận Tử khi kể không ý thức được.

Nhưng Lâm Nghị nghe xong, liền lập tức nghĩ ra!

Ví dụ như, cái Thiên Thê Phong này!

Tại sao lại là "bậc thang trời"?

Chắc hẳn có người trên Thiên Thê Phong đã từng thấy thiên cung, sau đó liền cảm thấy Thiên Thê Phong là một con đường dẫn đến tiên cảnh thiên cung!

Vậy thì nguồn gốc của thiên cung trên Thiên Thê Phong, không nói cũng tự hiểu.

Ngoài Vân Thiên Cung ra, chắc không còn cái nào khác.

Thế nhưng, căn cứ suy đoán phong thủy học, Vân Thiên Cung nằm ở đỉnh long đầu của long huyệt.

Mà long đầu của con cự long trải dài khắp đại địa này, không phải là Thiên Thê Phong, mà là Tam Thánh Sơn.

Sở dĩ ở Thiên Thê Phong có thể nhìn thấy Vân Thiên Cung, đó là

do người xây dựng cố ý làm ra.

Cách làm này, trong phong thủy học gọi là Ảnh Cung!

Cũng là một thủ đoạn thần kỳ để ẩn giấu lăng mộ!

Sau khi nghỉ ngơi xong, Bàn Tử đã nóng lòng muốn tìm bồi lăng!

Muốn vào Vân Thiên Cung, phương pháp trực tiếp và hiệu quả nhất chính là tìm bồi lăng ở Tiểu Thánh Sơn, sau đó thông qua đường hầm bồi lăng để vào chủ lăng.

Hiện nay Tầm Long Điểm Huyệt, long đầu đã tìm thấy rồi.

Tiếp theo chính là Phân Kim Định Huyệt, tìm kiếm vị trí cụ thể của cổ mộ.

Phân Kim Định Huyệt, đây là sở trường của Lâm Nghị và Lão Hồ.

Trong phong thủy học, các ngọn núi được ví như rồng.

Nói trắng ra, Phân Kim Định Huyệt là dựa vào tướng Long Mạch để tìm nơi kết huyệt.

Phàm rồng đều có một nguồn gốc từ nơi khởi phát long, mọi người gọi là Minh Thái Tổ Sơn.

Minh Thái Tổ Sơn thường có khí thế hùng vĩ, núi non trùng điệp, cao vạn trượng, hình dáng núi thô ráp, và gió thổi nhẹ khí tán, thường không kết huyệt.

Từ chân Minh Thái Tổ Sơn, các ngọn núi tích tụ mở rộng ra, đến chỗ đỉnh núi đột ngột chia mạch, liền trở thành Tổ Sơn.

Tổ Sơn lại từ các ngọn núi tích tụ mở rộng ra, đến chỗ đỉnh núi đột ngột chia mạch liền trở thành Thiếu Tổ Sơn.

Cứ thế cấp tốc chia mạch, cấp tốc mở rộng, cho đến khi kết huyệt.

Toàn bộ quá trình này giống như một cái cây, từ thân cây đến cành cây, rồi đến những cành nhỏ hơn.

Thế nhưng, khi núi chia mạch, mỗi lần phân ly ra các ngọn núi có hình dáng cũng khác nhau, xấu đẹp không giống nhau, thật giả cũng khác biệt.

Đẹp thì sẽ kết thành nơi vinh hoa phú quý, xấu thì không dễ.

Kinh thư nói: "Vạn dặm long đến, chỉ xem đoạn đầu chót." "Triều ứng phải đối xứng, càn phương bày chính!" Lão Hồ lấy la bàn ra, bắt đầu suy đoán vị trí.

Khoảng thời gian này, Lão Hồ đâu có nhàn rỗi, ông ta đối với nửa bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đã từ nhập môn đến tinh thông rồi.

Giờ đây, vận dụng lên đã đắc tâm ứng thủ.

Rất nhanh, ông ta liền xác định được vị trí.

Mọi người liền tiến hành khai quật tại vị trí ông ta đã xác định.

Chỉ là, nơi đây tuyết đã tích tụ ngàn năm, lớp trên là tuyết, đào xuống vài mét nữa là lớp băng.

Bề mặt sông băng hình thành từ đất đóng băng và băng cứng như bê tông, thiết bị thông thường căn bản không đào nổi.

Trần Bì A Tứ và những người khác chủ trương dùng thuốc nổ, phá tung lớp sông băng!

Tiểu Ca thì không đồng ý, cảm thấy làm như vậy quá nguy hiểm.

Nhỡ đâu gây ra tuyết lở thì sao?

Thế là, Tiểu Ca bắt đầu khổ sở, cần mẫn dùng Hắc Kim Cổ Đao đào lớp băng.

Đáng tiếc, Hắc Kim Cổ Đao tuy sắc bén, nhưng suy cho cùng không phải là thiết bị khai quật, hiệu suất quá chậm.

Rất nhanh, Tiểu Ca dứt khoát từ bỏ phương pháp này, đi đến bên Lâm Nghị. "Này, có cách nào tốt hơn không?" Lâm Nghị suy nghĩ một lát.

Tiểu Ca đầy mong đợi nhìn Lâm Nghị.

Mỗi khi đến thời khắc quan trọng như thế này, Lâm Nghị luôn có những phương pháp hiệu quả.

Lâm Nghị im lặng lấy ra một gói thuốc nổ, nói: "Hay là, chúng ta cứ cho nổ đi!

Không có gì thực tế hơn thuốc nổ cả!" Tiểu Ca: "Được thôi." Theo một tiếng nổ lớn, gói thuốc nổ bị kích hoạt, thân núi Tiểu Thánh Sơn chấn động ầm ĩ không ngớt, lớp băng cứng rắn cũng dễ dàng bị phá nát, lộ ra một khe đá!

Thế nhưng, tuyết tích trên đỉnh núi do tiếng nổ đã bắt đầu lở nhanh chóng, tạo thành thế tuyết lở!

Lâm Nghị dẫn mọi người ẩn nấp trong khe đá đó.

Thân núi Tiểu Thánh Sơn tương đối nhỏ, thêm vào việc họ không cách xa đỉnh núi lắm, nên tuyết lở đối với họ không gây ảnh hưởng lớn.

Sau khi họ nghỉ ngơi trong khe đá hơn nửa tiếng, tuyết lở dần dần dừng lại.

Trần Bì A Tứ sắp xếp thuộc hạ ra ngoài điều tra tình hình.

Thuộc hạ của ông ta trở về báo cáo.

Do tuyết lở, rất nhiều tuyết bên ngoài đã rơi xuống phía dưới núi, vì vậy ở bên ngoài có không ít nơi có thể nhìn thấy lớp băng!

Quan trọng hơn là, họ còn có một phát hiện thần bí bên dưới một lớp băng!

Mọi người đi qua, kiểm tra khối băng đó.

Bên trong hỗn độn mờ mịt, sâu không thấy đáy, sông băng trên núi tuyết thông thường chỉ dày khoảng mười hai mươi mét, nhưng khối sông băng này độ dày dường như hơi bất thường.

Sâu trong sông băng bán trong suốt màu xanh sẫm, lại có một cái bóng khổng lồ ẩn hiện, gần như chiếm nửa vách băng, nhìn hình dáng, giống như một đứa bé đầu to đang cuộn tròn.

Thai nhi đầu to! "Thi Anh!" Bàn Tử hít sâu một hơi.

Đến tận bây giờ, đàn Thi Anh mà anh ta gặp phải trong mộ Hiến Vương năm đó vẫn còn sống động như in.

Cái mạng nhỏ của anh ta suýt nữa thì bỏ lại trong tay lũ Thi Anh. "Không phải Thi Anh đâu Bàn Tử, cậu nhìn kỹ đi." Lâm Nghị liếc mắt nhìn sâu vào sông băng, nói với Bàn Tử.

Hoàng hôn dần buông, chỉ còn một chút ánh mặt trời còn ẩn hiện trên mây, cả khối băng đã dần chuyển sang màu đen, cái bóng khổng lồ bên trong mờ mịt không rõ.

Chương 403

Hình dáng cái bóng vô cùng kỳ lạ, không ra hình thù gì cả, cực kỳ quỷ dị, như là ấu thai của một loài động vật đông cứng nào đó, đầu to một cách đáng sợ, toàn thân còn mọc đầy gai dài, nhìn vào khiến người ta rợn tóc gáy. "Lão Lâm, rốt cuộc cái này là cái gì thế?" "Côn Luân Thai!" Lâm Nghị lại một lần nữa nhìn về phía Côn Luân Thai, nói: "Côn Luân Thai là một sản vật của hiện tượng tự nhiên, được tự nhiên thai nghén ra trong đá, sông băng, cây cối, có hình dáng giống thai nhi, trong cổ tịch gọi là 'Địa Sinh Thai'.

Nghe nói trải qua vạn năm diễn hóa, có một số 'Địa Sinh Thai' sẽ thành tinh, ví dụ như Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký." Bàn Tử mắt chữ A mồm chữ O, nói: "Ôi đệt, hóa ra cái thứ này có thể nặn ra Tôn Ngộ Không à." Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái rồi nói: "Trong một văn hiến thời Đường có nhắc đến, cuối thời Tây Kinh, dưới đáy của đấu băng khổng lồ trên núi Côn Luân, người dân địa phương từng phát hiện một khối thai băng khổng lồ, lớn như đấu núi, ngũ quan đã đầy đủ, lại là một bé gái sơ sinh, sống động như thật, thế là 'Địa Sinh Thai' được gọi là 'Côn Luân Thai', sau này còn xây một ngôi miếu trên rốn của bé gái đó, gọi là Côn Luân Đồng Tử Miếu.

Trong phong thủy học, 'Côn Luân Thai' là bảo huyệt do trời định, khác với huyệt vị phong thủy do con người suy đoán ra.

Muốn tìm một nơi có khả năng sinh thành 'Côn Luân Thai' trong một Long Mạch là không thể, chỉ có thể đợi 'Côn Luân Thai' bắt đầu hình thành, tình cờ được người ta phát hiện, sau đó đào hình thai ra, rồi xây lăng mộ vào trong đó.

Bảo huyệt như vậy là cơ duyên trời cho, khó mà gặp được.

Truyền thuyết chỉ có người thông thiên mới có tư cách.

Côn Luân Thai là thai vị do thần định, bảo vật sinh ra từ đất, là nơi linh khí đại địa hội tụ, cũng chính là chỗ Long Mạch Long Đầu!

Là phong thủy bảo địa tốt nhất!

Xem ra bên dưới này, chắc hẳn chính là vị trí Long Đầu của Tiểu Thánh Sơn.

Nhất định có bồi lăng!" Nghe lời Lâm Nghị nói, mọi người hừng hực khí thế phá lớp sông băng.

Ngay cả khi có thần binh lợi khí như Hắc Kim Cổ Đao, họ cũng mất đến ba bốn tiếng đồng hồ mới phá xuyên qua lớp sông băng hoàn toàn.

Dưới lớp sông băng, là một khoảng không.

Chân thân của cái bóng thai nhi màu đen đó, là một sơn động khổng lồ hình thai, chẳng biết là do nhân công xây dựng hay thiên nhiên hình thành, miệng động rộng bằng một bể bơi tiêu chuẩn, thoạt nhìn, cực kỳ giống một đứa bé khổng lồ màu đen.

Trong sơn động đó, lại còn xây dựng một cung điện đồ sộ với mái vòm ngang, xà ngang bay lượn, có một phần kiến trúc chìa ra khỏi cửa động, dùng cột gỗ chống đỡ trên vách núi hiểm trở, như một lâu đài treo lơ lửng giữa không trung, còn phần lớn kiến trúc xây dựng bên trong sơn động, không thấy được toàn cảnh. "Đây là...

Linh Cung!" Thế nhưng.

Giữa Linh Cung và vị trí của họ, có một vách núi sâu không thấy đáy.

Vách núi rộng khoảng hai mươi mét, không có thiết bị chuyên dụng, rất khó để qua.

Trần Bì A Tứ nhìn lên phía trên vách núi.

Đó là một mảng cột gỗ bị đóng băng, mỗi cây cột dài hơn 100 mét, chắc chắn không phải là một thân cây nguyên khối, trông có vẻ còn có những nút gỗ nối mấy cây gỗ lại với nhau. "Lúc này chính là lúc thể hiện tầm quan trọng của kinh nghiệm rồi!

Chúng ta có thể lợi dụng các cột gỗ, buộc dây thừng lên đó, sau đó đu dây qua như lính đặc nhiệm!

Chỉ có cách này mới qua được!" Suốt đường đi, Lâm Nghị cứ thế phô diễn tài năng, Trần Bì A Tứ, một lão giang hồ như ông ta, ít nhiều gì cũng thấy khó chịu trong lòng.

Khi Trần Bì ông ta còn đang tung hoành bốn phương, Lâm Nghị còn chưa biết ở xó xỉnh nào.

Giờ đây trên danh nghĩa, hai bên hợp tác, địa vị đều như nhau.

Thế nhưng, suốt chặng đường, người khác không nói, nhưng trong lòng Trần Bì vẫn luôn không mấy thoải mái.

Cái sự háo thắng của đàn ông ấy mà. "Lâm lão đệ, cậu thấy sao?" Nói xong, Trần Bì còn đặc biệt hỏi Lâm Nghị.

Lâm Nghị mỉm cười nói: "Cũng là một phương pháp không tồi, các ông có thể dùng, nhưng tôi thì không cần phiền phức vậy." Lâm Nghị thi triển khinh công, thân hình nhẹ bẫng, cả người bay vút lên, một tay túm lấy thanh gỗ phía trên đỉnh vách núi, năm ngón tay bám chặt lấy thanh gỗ, sau đó hơi dùng sức, thân thể liền bay vụt qua.

Mấy hơi thở sau, Lâm Nghị đã đến trên mái Linh Cung.

Trần Bì cả người không ổn rồi.

Còn có cái thao tác này nữa hả?

Mẹ kiếp, đây còn là người nữa không?

Phải cần bao nhiêu sức mạnh mới làm được đến mức này?

Chẳng lẽ không sợ, một cái không bám chắc, trực tiếp rơi vào vực sâu sao? "Lão Lâm, cha mày, cứ thế mà qua, cũng không nói kéo cho Trần lão ca một sợi dây!" Bàn Tử chửi bới ầm ĩ, trong tay cầm một sợi dây thừng, hít sâu một hơi, theo một cú lấy đà, anh ta nhảy vọt lên ở rìa vách đá.

Ngay cả khi Bàn Tử thân hình béo tròn, nhưng vẫn nhảy cao gần mười mét!

Bàn Tử một tay ôm lấy cột gỗ, nhìn quanh, thấy chỗ có thể buộc dây thừng, cẩn thận đi qua, buộc dây thật chắc chắn, sau đó đu dây qua.

Sau đó anh ta buộc dây vào một tảng đá, đưa cho Lão Hồ, Trần Bì và những người khác.

Trần Bì thấy thân thủ này của Bàn Tử cũng phải trợn mắt há mồm.

Mẹ kiếp, đây toàn là một đám quái vật à?

Nhảy một cái cao đến thế!

Tuy rằng thao tác kém Lâm Nghị không ít, nhưng so với người bình thường thì mạnh hơn quá nhiều.

Trần Bì nhìn Lão Hồ, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn hỏi: "Hồ lão đệ, cậu sẽ không cũng..." Lão Hồ cười ha hả nói: "Bản lĩnh tôi kém cỏi, không dám múa rìu qua mắt thợ đâu." Vừa nói, Lão Hồ một tay túm lấy dây thừng, đạp chân giữa không trung, liền với tốc độ cực nhanh đu sang phía bên kia.

Trần Bì: "..." Ông ta lại nhìn Tiểu Ca.

Thực ra ông ta quen biết Tiểu Ca, đối với bản lĩnh của Tiểu Ca

cũng biết rất rõ.

Trước đây ông ta cực kỳ tán dương thân thủ của Tiểu Ca, giờ đây nhìn thấy ba người Lâm Nghị, ông ta liền cảm thấy ba người này, thân thủ còn tốt hơn Tiểu Ca không ít!

Tiểu Ca không nói gì, cũng như Lão Hồ mà đu qua. "Thân thủ của Tiểu Ca dường như còn tốt hơn trước!" Trần Bì trong lòng giật mình.

Còn những người còn lại, đều tuần tự, đâu ra đấy mà qua.

Đợi đến khi mọi người đều lên mái ngói lưu ly của Linh Cung.

Mái hiên cong vút đều là đầu rồng chầu phượng, hai bên nóc nhà là hoa văn trấn trạch, ngói vàng xà hồng rất có khí phách hoàng gia.

Một lát sau, tất cả mọi người đều nhảy xuống từ mái nhà.

Hành lang cổng là nơi tương tự như đài tế tự, mặt đất lát đá phiến được kê cao, cái lạnh quanh năm khiến đá bị phong hóa, chân đạp lên kêu lạo xạo, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Chắc hẳn là đoạn cuối của đường hầm núi được xây dựng năm xưa, giờ đường hầm đã bị hủy bỏ, một bên là vực sâu vạn trượng đen kịt, còn hai bên trái phải là một hàng vật đúc bằng đồng phủ đầy băng tuyết, bên trong toàn là tro tàn cổ xưa không rõ tên màu đen.

Phong cách đồ đồng và kiểu dáng cung điện, đều có phong cách Hán rất rõ ràng, xem ra Uông Tàng Hải dù có nhận công trình ở đâu, về mặt thiết kế vẫn không thể vượt ra khỏi hạn chế của dân tộc và thời đại của chính hắn, hoặc có thể nói, với quốc lực của Đông Hạ lúc bấy giờ, chỉ có thể cướp đoạt đồ vật của người Hán ở biên giới để tạm bợ mà thôi.

Một bên khác là cửa điện Linh Điện, trước cửa dựng một tấm bia đá hình rùa không chữ, phía sau bia đá là cửa đá bạch ngọc của lộng cung, cửa rất lớn, cao gần ba người, rộng hai người.

Trên cửa đá khắc rất nhiều quái điểu mặt người đang múa trong mây, phía trên cửa là vòng đồng thau hình đầu hổ, khe cửa và trục cửa đều bị đổ nước vào, giờ hai cánh cửa đã đông cứng như một thể thống nhất.

Tất cả mọi người tìm kiếm một vòng trong Linh Cung, nhưng không phát hiện ra quan quách hay lối vào mộ đạo. "Tiểu Ca, chỗ này có cơ quan gì không vậy?" Bàn Tử nghi hoặc nhìn Tiểu Ca hỏi.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Bàn Tử cũng nhận ra, Tiểu Ca vô cùng tinh thông thiết kế cơ quan cổ mộ.

Anh ta là một đại gia trong lĩnh vực này!

Bị Bàn Tử hỏi vậy, Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị, giữa hàng lông mày chợt lóe lên một tia tự tin. "Chỗ này không phải là Linh Cung gì cả, cũng không có lối vào mộ đạo!

Chương 404

Đây là một cái bẫy!" "Cái bẫy?

Nói xem sao?" Tiểu Ca hiếm khi nói nhiều như vậy, tất cả mọi người đều không nhịn được nhìn về phía anh, trong lòng vô cùng tò mò.

Tiểu Ca thấy Lâm Nghị cũng nhìn mình, liền thao thao bất tuyệt nói: "Mấy người thấy con rùa không chữ đó không?

Nó được làm từ từ thạch, mục đích là để thay đổi phong thủy ở đây!

Từ đó tạo ra ảo ảnh Côn Luân Thai!

Dùng phương thức này để dụ người hiểu phong thủy vào đây, nên nói nơi này không có lối vào địa cung!" "À ra thế." Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ, cười hì hì nói: "Lão Lâm, xem ra Tiểu Ca còn đáng tin hơn ông một chút đấy nhỉ." Lâm Nghị cười cười, nói: "Tiểu Ca đương nhiên có bản lĩnh của cậu ta." Còn về ai đáng tin hơn, Lâm Nghị không so sánh.

Bàn Tử cũng chỉ là đùa giỡn, không quá nghiêm túc, chỉ là tăng thêm chút thú vị mà thôi.

Được Lâm Nghị nói vậy, khóe miệng Tiểu Ca hiếm hoi nở một nụ cười, tiếp tục nói: "Xem ra chúng ta phải quay lại rồi, nhưng, để tránh sau này còn có người lần nữa rơi vào cái bẫy này, chúng ta vẫn nên phá hủy con rùa làm từ từ thạch này đi!

Hơn nữa đập nát cũng không ăn thua, nhiều nhất thì từ thạch lớn biến thành từ thạch nhỏ thôi, chỉ có thể dùng lửa đốt!

Đặt ít nhiên liệu lên trên, sau đó đốt cháy!" "Được thôi, Bàn Tử

ông đây đi ngay đây!" Bàn Tử từ trong túi lấy ra một ít nhiên liệu rắn, chuẩn bị động thủ đốt rùa từ thạch. "Bàn Tử, không thể đốt!" Lâm Nghị một tay túm lấy tay Bàn Tử, ngăn lại.

Thấy Lâm Nghị ngăn cản việc đốt rùa từ thạch, lông mày Tiểu Ca hơi nhướng lên, có chút không vui. "Sao vậy?" Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị có chút không hiểu. "Mấy người không ngửi thấy mùi gì sao?" Lâm Nghị nói.

Lúc này mọi người mới tò mò đi qua, nhưng tất cả đều không ngửi thấy mùi gì.

Ngay cả Tiểu Ca với kỹ thuật đạo mộ tinh xảo cũng lắc đầu, không phát hiện điều bất thường. "Không phải con rùa đá, mà là phía trên!" Lâm Nghị chỉ vào tấm ngói ngay phía trên con rùa đá.

Tấm ngói treo lơ lửng, rất cao, cách đầu họ khoảng ba bốn mét, xung quanh cũng không có xà ngang hay vật gì tương tự để leo lên. "Để Bàn gia ông đây lên xem." Không leo lên được, không có nghĩa là không lấy được tấm ngói!

Bàn Tử cầm một con dao ném về phía đỉnh.

Xoảng một tiếng, đỉnh bị phá vỡ một lỗ, hơn chục tấm ngói vỡ vụn từ trên rơi xuống.

Tiểu Ca thấy những tấm ngói này, trong lòng kinh hãi, "Phía trên này là... cái cơ quan này đúng là một bụng nước bẩn!" Bàn Tử và Lão Hồ ngửi ngửi, quả thật trên tấm ngói có một mùi hương đặc biệt, nhưng cả hai đều không biết mùi hương đó là cái gì.

Trần Bì A Tứ kinh nghiệm lão luyện, cầm tấm ngói nghiên cứu một lát, sắc mặt trầm xuống, "Thảo nào Vân Thiên Cung không có ai đạo được, cái bẫy ở đây đúng là một vòng móc nối một vòng mà." Nghe giọng hai người đó xì xào, Bàn Tử trong lòng ngứa ngáy, hỏi:

"Lão Lâm, hai người này lề mề quá, ông đây nói cho anh em chúng tôi nghe xem, chuyện này là sao vậy?" "Mùi hương trên đó là do Trùng Hương Ngọc phát ra!" "Trùng Hương Ngọc là gì?

Ông trước đó chẳng phải lấy được một khối Văn Hương Ngọc sao?

Mùi vị không giống cái đó." "Trùng Hương Ngọc, thực ra là một loại mồi côn trùng, là một vật thể có thể kích thích côn trùng thèm ăn hoặc tấn công, có thể là chất lỏng, khí hoặc chất rắn, chúng thông qua hơi thở, màu sắc, rung động hoặc các cách khác để thông báo cho một loại côn trùng cụ thể đến tập trung kiếm ăn." Lâm Nghị giải thích cho Bàn Tử.

Trùng Hương Ngọc này, khi chịu nhiệt sẽ phát ra mùi hương càng nồng nặc, từ đó sẽ thu hút một lượng lớn côn trùng, vì thế mà có tên.

Bàn Tử nghe xong, không cho là đúng mà nói: "Sợ gì chứ, chẳng phải là lũ côn trùng thôi sao, chúng ta đâu phải chưa từng gặp.

Mấy người làm vẻ thần kinh thần kinh, tôi còn tưởng gặp phải chuyện gì to tát lắm cơ." "Không sợ à?" Trần Bì A Tứ không vui trừng Bàn Tử một cái, nói: "Cậu có biết nó có thể dẫn dụ thứ gì đến không?

Du Diên, hơn nữa một khi bị kích hoạt, Du Diên sẽ thành đàn thành đội, che kín cả trời đất, chúng ta những người này, e rằng đều sẽ trở thành thức ăn của chúng!" Du Diên.

Du Diên tục gọi là "tiền xuyến tử", "thiên túc trùng", có nơi gọi là "hương du trùng", thời cổ gọi là "thảo hài trùng".

Chúng dày đặc, ngoại trừ thân thể thì toàn là chân dài mảnh, trông còn đáng sợ hơn cả rết.

Hơn nữa Du Diên còn có một đặc tính, có lỗ tất chui!

Gì mà mũi, miệng, tai, thậm chí nếu bị Du Diên bò qua phía dưới,

đều có khả năng chúng sẽ cố sức chui vào bên trong!

Du Diên mà nhiều, thì không thể phòng bị được!

Bàn Tử nghe xong, sau lưng cảm thấy lạnh toát.

Quá đáng sợ!

Nếu là đao thật súng thật, anh ta còn không sợ, nhưng gặp phải loại tấn công quần thể không từ thủ đoạn này, vẫn là không nên chọc vào thì tốt hơn. "Chúng ta đi thôi." Lâm Nghị phẩy tay nói. "Xoảng!" Chỉ nghe thấy một tiếng 'xoảng', khối rùa đá khổng lồ đó đã bị Tiểu Ca dùng Hắc Kim Cổ Đao chém thành mấy mảnh. "Đem những từ thạch này đập nát, mang ra ngoài nơi an toàn, sau đó đốt cháy, sẽ không có vấn đề gì!" Lâm Nghị gật đầu, Tiểu Ca vẫn là Tiểu Ca.

Đã gặp phải cái cơ quan đường chết này, vẫn muốn chừa lại một đường sống cho người đến sau.

Quá mức suy nghĩ cho người khác.

Đáng tiếc, anh ta chỉ làm, chưa bao giờ nói nhiều, luôn khiến người khác cảm thấy anh ta lạnh lùng, khó gần.

Lâm Nghị liền phối hợp với Tiểu Ca đập nát từ thạch, phân phó mọi người, mỗi người mang đi một khối.

Khi dọn dẹp từ thạch sạch sẽ, phát hiện bên dưới con rùa đá dường như đã được xử lý đặc biệt.

Sau khi rùa từ thạch bị di chuyển, bên trong phát ra tiếng kẹt kẹt, có cơ quan đã bị kích hoạt! "Là cơ quan trọng lực!" Lâm Nghị hơi nhíu mày.

Ngay lúc này, lớp đá bên dưới rùa từ thạch đột nhiên mở ra, một luồng lửa phun ra từ lớp đá, ngọn lửa nóng bỏng, tỏa ra sóng nhiệt nồng đậm, nung nóng Trùng Hương Ngọc phía trên.

Uông Tàng Hải tên khốn này, đúng là tính toán cơ quan đến tận cùng.

Hắn đã đề phòng, kẻ đạo mộ tương lai dùng đủ loại phương pháp phá hủy cái bẫy ở đây.

Ước chừng, cho dù họ thật sự chẳng hiểu gì, cứ thế rời đi, cơ quan ở đây cũng sẽ bị kích hoạt!

Thấy cái bẫy bị kích hoạt, tất cả mọi người sắc mặt đại kinh, Hòa Thượng Hoa, Diệp Thành hộ tống Trần Bì A Tứ vội vàng chạy ra ngoài.

Lão Hồ nhìn trong cung điện, từng đoàn bóng đen từ trên xà ngang, từ trên lớp ngói bay lên, nói: "Mẹ ơi, Lão Lâm, xem ra là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi rồi." Lâm Nghị nói: "Đã không tránh được, vậy thì không tránh, xơi tái bọn nó chứ!" Vừa nói, Lâm Nghị liền lấy ra một gói thuốc nổ, châm lửa xong, ném về phía đàn côn trùng.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn, đàn côn trùng bị nổ tung tứ tán, nhưng côn trùng thật sự quá nhiều, Du Diên còn dùng thế vây công, bao vây họ kín mít. "Đưa tôi thuốc nổ!" Tiểu Ca vươn tay về phía Lâm Nghị. "Làm gì?" Tiểu Ca ánh mắt kiên nghị nói: "Từ thạch là do tôi phá hủy, tôi sẽ làm mồi nhử sống, thu hút lũ côn trùng này, sau đó dùng thuốc nổ, cho nổ chết hết bọn chúng!" "Đừng nói nhảm nữa, cậu với Bàn Tử, Lão Hồ dẫn những người khác rời khỏi đây trước, tôi tự có cách." Lâm Nghị thản nhiên nói. "Nhưng mà..." "Tiểu Ca, đi thôi, nghe Lão Lâm thì chắc chắn không sai đâu." Bàn Tử kéo Tiểu Ca, hội hợp với những người khác, rút lui về phía sau.

Sau khi mọi người rút lui, Lâm Nghị đã đơn độc, hơn nữa không phản kháng, trong nháy mắt, vô số Du Diên và côn trùng, như sóng

biển, tất cả đều lao về phía anh.

Nhưng Lâm Nghị không những không quay lại, mà còn đi sâu hơn vào bên trong.

Tốc độ của anh cực nhanh, Du Diên mệnh danh là thiên túc, mà cũng suýt không đuổi kịp anh.

Trong chớp mắt, anh dừng lại trước một cột đá khổng lồ.

Ngay lúc này.

Cột đá khổng lồ phát ra tiếng 'kẽo kẹt kẽo kẹt', bên trong dường như có thứ gì đó bị đánh thức!

Chương 405

Động tĩnh ở đây cũng thu hút sự chú ý của những người khác.

Nhờ Lâm Nghị, áp lực của họ giảm đi đáng kể, đồng loạt nhìn về phía Lâm Nghị.

Chỉ thấy từng cái chân Du Diên to bằng ngón cái, lần lượt bật ra từ cột đá khổng lồ.

Cái chân Du Diên lớn đó, thể hình e rằng lớn gấp mười, gấp trăm, thậm chí gấp nghìn lần Du Diên bình thường!

Theo chân Du Diên bật ra, cây cột đá khổng lồ đó, hóa thành một con Du Diên khổng lồ, vươn dài vô số chân, giãy giụa đứng dậy.

Du Diên khổng lồ chú ý đến Lâm Nghị trong nháy mắt, liền vươn miệng ra không chút lưu tình mà cắn nuốt xuống.

Lâm Nghị khẽ mỉm cười, cũng không có bất kỳ động tác nào, chỉ nhẹ nhàng nói trong miệng: "Nghiệt súc, còn không mau quỳ xuống cho ông đây!" Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, con rết khổng lồ vốn đang nhe nanh múa vuốt, hoành hành ngang ngược định cắn nuốt Lâm Nghị, giờ như bị trọng kích, cơ thể trở nên nặng nề vô cùng, ngã bịch xuống đất.Cung điện âm u đen kịt, thêm tiếng rết ồn ào, giọng Lâm Nghị không lớn nên những người khác hoàn toàn không nghe thấy, nhưng vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy con rết khổng lồ kia ngã sập xuống trước mặt Lâm Nghị, mà Lâm Nghị thì dường như không hề động đậy!Cứ như thể con rết gặp phải khắc tinh trời sinh vậy, nếu bọn họ đến gần xem kỹ, chắc chắn sẽ càng kinh hãi hơn.Bởi vì con rết khổng lồ ngã trên đất, vô số cái chân của nó, mỗi cái đều quỳ rạp trên đất, không hề có ngoại lệ!Những con rết nhỏ khác đang vây công Lâm

Nghị lập tức tản ra, không dám tiến lên, đều sợ hãi nhìn chằm chằm Lâm Nghị.Con rết khổng lồ khó tin nhìn Lâm Nghị.Nó thật sự không hiểu, rõ ràng đối phương không làm gì, sao lại thành ra thế này?

Cơ thể nó cứ như không chịu sự kiểm soát vậy, thậm chí ngay cả đại não cũng như bị lời nói của Lâm Nghị ảnh hưởng.

Nó muốn phản kháng, nhưng chỉ cần có một chút ý niệm phản kháng, đều bị dễ dàng bóp chết."Còn dám phản kháng tôi à?" Lâm Nghị khẽ mỉm cười.Hệ thống đúng là vô địch!

Anh có một cơ hội dùng Ngự Trùng Thuật để thao túng bất kỳ sinh vật nào!

Hơn nữa, cơ hội này, nếu trong một thời gian nhất định mà sinh vật đó chết đi, anh sẽ lại nhận được cơ hội tương tự.

Đương nhiên, việc này lặp đi lặp lại không quá ba lần.Trước đây, anh đã thao túng Thi Miết Vương, dùng hết một lần.

Hiện tại còn hai cơ hội.

Vậy thì, dùng lên con rết khổng lồ này, nó nên cảm thấy mãn nguyện rồi.Lần trước ở Tần Lĩnh Thần Thụ, Lâm Nghị có cơ hội này là vì anh muốn thu phục Chúc Cửu Âm.

Còn bây giờ thì... hoàn toàn không cần thiết!

Sau khi giết xong, cứ thế mà giết chết là được rồi!

Cơ hội thế này còn sẽ tiếp tục làm mới!"Ra lệnh cho mày và con cháu của mày đều nhảy xuống vực thẳm!" Rết khổng lồ: "..."Lệnh Lâm Nghị đưa ra, con rết khổng lồ có thể dễ dàng cảm nhận được.

Con rết khổng lồ lập tức choáng váng.

Đây là cái lệnh gì vậy?

Đây là muốn mình đoạn tử tuyệt tôn sao?

Nhưng, nó vừa mới có ý nghĩ kháng cự, thì đã không tự chủ được mà ra lệnh cho lũ rết tự sát.Ngay sau đó, vô số con rết, hội thành một dòng sông rết dài, nhanh chóng lao về phía vực thẳm bên ngoài Minh Cung.

Chúng đi ngang qua Lão Hồ và những người khác, mọi người vừa chuẩn bị phòng ngự, thì lại thấy những con rết này hoàn toàn không có ý định tấn công họ, mà nối đuôi nhau nhảy xuống vực tự sát."Cái... cái tình huống gì đây?

Mấy con rết này sao tự nhiên lại muốn hy sinh oanh liệt thế?" "Quá đáng!

Là Lão Lâm làm gì sao?"Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị, ánh mắt lóe lên tia sáng u u, nói: "Chẳng lẽ... cậu ấy có thể thao túng côn trùng?"Lũ rết quá dũng cảm, những con rết nhỏ không có trí tuệ kia, nhận được lệnh của lão đại, căn bản không chút do dự.Chỉ một lát sau, không biết bao nhiêu con rết đều nhảy xuống vực rồi.

Mọi người nhìn mà mắt tròn xoe, há hốc mồm.Lâm Nghị gật đầu, nói: "Tiếp theo, đến lượt mày!

Ừm, mày tự lấy chân đâm mình đi."Con rết khổng lồ run rẩy điên cuồng.

Đây là cái yêu cầu chó má gì vậy!

Ngươi bảo ta nhảy xuống tự sát cũng được mà.

Vực thẳm tuy rất sâu, nhưng nó nhảy xuống chưa chắc đã chết.

Mẹ kiếp, lại bảo mình tự đâm mình trước mặt hắn.Thấy con rết khổng lồ đang do dự, trông có vẻ không muốn tự đâm.

Lâm Nghị khẽ mở miệng: "Đâm đi!"Phập!

Ngay sau đó, từng cái chân sắc nhọn như dao của con rết khổng

lồ, liên tục đâm vào cơ thể nó.

Quan trọng là, chân của nó quá nhiều, hơn nữa đa số đều còn to hơn cả cơ thể!

Mỗi nhát đâm xuống, xuyên thẳng tim, làm thủng cả cơ thể.Hàng trăm hàng ngàn cái chân điên cuồng đâm vào cơ thể mình, chỉ trong chốc lát, cơ thể nó đã biến thành một vũng bùn thịt, chết không thể chết hơn được nữa.Khi Lâm Nghị nghe thấy hệ thống nhắc nhở đã nhận lại được cơ hội thao túng Ngự Trùng Thuật, anh cũng biết rằng con rết khổng lồ không biết đã sống bao nhiêu năm này, đã chết hẳn rồi.Mặc dù đã chết, hai con mắt to đùng của nó vẫn mở trừng trừng đầy phẫn nộ, nhìn chằm chằm Lâm Nghị, cứ như thể đang nói: "Nếu hai ta đổi vai, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là tàn nhẫn!"Thực ra Lâm Nghị vốn định bảo nó cũng nhảy xuống, sau này nghĩ lại, con rết khổng lồ này là đại bảo bối mà!

Rết là gì?

Được mệnh danh là "huyết nhục hữu tình chi phẩm"!

Là vật đại bổ!

Thứ này, nếu cứ thế để nó nhảy xuống, chẳng phải quá đáng tiếc sao?Sau khi con rết khổng lồ chết, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, kinh ngạc nhìn anh bước tới."Lão Lâm, cái của nợ to đùng này chết rồi à?" "Vớ vẩn, bị đâm nát bét thế kia mà còn sống nổi hả?" Lão Hồ không kiên nhẫn lườm Bàn Tử một cái.Thật sự quá tàn nhẫn."Hô hô!

Lão Lâm, đỉnh của chóp, đỉnh của chóp, đối phó với nhiều thứ thế mà còn đơn giản thế này!" Bàn Tử không nhịn được giơ ngón cái lên khen Lâm Nghị.Tiểu Ca kinh ngạc nhìn anh, nói: "Biến thái."Lâm Nghị bất đắc dĩ nói: "Cái này không hề đơn giản, thậm chí là có chút khó khăn đấy!"Tiêu diệt đám này, lại phải lãng phí một cơ hội quý báu của mình chứ!Lão Hồ lo lắng hỏi: "Sao thế?

Lão Lâm, cậu bị thương à?"Lâm Nghị lắc đầu nói: "Không có, chỉ là hơi mệt, tiêu hao quá độ rồi."Dù sao thì loại Ngự Trùng Thuật bá đạo này quá phi thường, Lâm Nghị vẫn phải đơn giản che đậy một chút.

Nếu không, sau này gặp phải tình huống tương tự, Bàn Tử lại lôi mình ra, bảo mình xử lý chúng, mà lại không dùng được, chẳng phải rất khó xử lắm sao?Nghe thấy Lâm Nghị không bị thương, Tiểu Ca thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Cậu... làm thế nào vậy?"Lâm Nghị nói: "Từ khi rời khỏi Thanh Đồng Thần Thụ, tôi đã phát hiện mình có một loại năng lực!

Có thể dựa vào ý niệm của mình, khiến những thứ có trí lực thấp kém sinh ra ảo giác, vừa nãy, tôi chính là dùng năng lực này mới làm được như vậy."Trần Bì A Tứ nghe vậy, nói: "Tôi biết, cái này gọi là dị năng, ở nước ngoài có rất nhiều trường hợp tương tự."Lâm Nghị gật đầu nói: "Chắc vậy."Ai ui.

Không ngờ tới.

Trần Bì còn vô tình giúp mình che đậy một chút.

Dị năng.

Chậc chậc.

Trần lão tứ, hiểu biết thật nhiều a.

Bội phục bội phục.Nước ngoài có lẽ thật sự có dị năng, nhưng những tiểu xảo này, so với Âm Dương Thuật trong nước thì kém xa rồi!

Chưa nói so với trong nước, so với Âm Dương Thuật của chó trong nước cũng kém không ít.

Dị năng, chỉ có thể coi là năng lực cấp thấp mà thôi.

Hoàn toàn không thể so sánh với Âm Dương Thuật.Trần Văn Cẩm nói: "Chuyện đã giải quyết rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!"Lâm Nghị xua tay, nói: "Không cần đâu!

Thực ra chúng ta đã tìm thấy lối vào rồi!""Tìm thấy rồi sao?" Mọi người kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.Đây là cái bẫy do Uông Tàng Hải thiết kế mà.

Bây giờ, cái bẫy tuy đã bị phá giải, nhưng vị trí bọn họ đang ở vẫn là vị trí bố trí bẫy, căn bản còn chưa rời đi, nói gì đến việc tìm thấy lối vào?Lâm Nghị nhìn Lão Hồ hỏi: "Lão Hồ, cậu hẳn là có thể cảm nhận được chứ?"Lão Hồ trầm ngâm chốc lát, lấy ra la bàn, trong miệng lẩm bẩm gì đó, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một khe nứt. "Chỗ đó... không khí thoát ra rồi!

Chỗ đó hẳn là có lối vào của cổ mộ!" Lão Hồ chỉ vào khe nứt đã mở ra, nói.Bấy nhiêu ngày qua, nghiên cứu của cậu ta về Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đã đạt đến một trình độ nhất định, việc tầm long điểm huyệt lại càng thành thạo không gì sánh bằng.

Đặc biệt là, cậu ta mang trong mình Giao Long Huyết Mạch, đối với không khí ở nơi hội tụ long mạch, cũng có khả năng cảm nhận vượt xa người thường.Như vậy, khi mặt đất xuất hiện một khe nứt liên thông với mộ thất, cậu ta chỉ cần thông qua suy tính, liền có thể cảm nhận được sự tồn tại của không khí.

Không khí này, hư vô mờ mịt, không có hình thái thực thể, nhưng mỗi một phong thủy sư tinh thông Khám Dư Thuật, đều có thể cảm ứng được nó một cách mơ hồ.

Cái này giống như một từ trường khổng lồ, mà phong thủy sư thì như một khối nam châm, một khi có tiếp xúc, cảm giác đều không giống nhau."Không sai, nếu tôi không nhầm, dưới Minh Cung này, hẳn

là một phần của cổ mộ rồi!

Bởi vì vừa nãy thuốc nổ đã phá ra một khe nứt, dẫn đến địa khí long mạch trong cổ mộ vốn được niêm phong hoàn hảo bị rò rỉ ra ngoài, chúng ta mới có thể cảm nhận được." Lâm Nghị gật đầu đồng tình với lời nói của Lão Hồ.Nếu không phải là thuốc nổ đó, sau khi họ ra ngoài, e rằng muốn tìm được cổ mộ cũng không phải là chuyện dễ dàng."Tiểu Ca, cậu lập đại công rồi!" Bàn Tử vỗ vỗ vai Tiểu Ca, nhe răng cười nói.Nếu không phải cậu Tiểu Ca kiên quyết muốn động vào con rùa từ tính kia, cũng sẽ không dẫn dụ lũ rết đến, họ cũng sẽ không chọn dùng thuốc nổ để phá, thì sẽ không phát hiện ra địa khí long mạch rò rỉ ra ngoài."Tôi...

Chương 406

có sao?" Tiểu Ca vẻ mặt ngơ ngác.Bởi vì lượng thuốc nổ không nhiều lắm, nên khe nứt tạo ra không lớn, mọi người hợp sức nới rộng khe nứt ra một vòng.Phía dưới khe nứt là khoảng không, sau khi quan sát kỹ, phát hiện đây, hẳn là không gian hình tam giác được các cột trụ của Minh Cung chống đỡ."Đồng chí ơi, thắng lợi ở phía trước, chúng ta xuống thôi!" Bàn Tử hô lớn một cách hào sảng.Tiểu Ca nghe thấy, liền chuẩn bị nhảy xuống đi đầu trận.Lâm Nghị kéo Tiểu Ca lại, cười nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu da dày thịt béo, không xuống thám thính đường sao?"Bàn Tử thờ ơ nói: "Mấy cậu đừng sợ, Bàn gia tôi đi rồi về ngay."Lão Hồ nhìn Bàn Tử, không nói gì.Gã Bàn Tử này, tám phần là thấy Lão Lâm phô diễn thực lực trước đó xong, cũng ngứa ngáy tay chân rồi.

Gã ta la hét như vậy, chẳng phải là muốn mình xuống trước sao.

Đến lúc đó, tha hồ phô trương phong độ, thể hiện bản sắc đàn ông.Bàn Tử hớn hở nhảy xuống, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", chân gã vừa chạm đất, tấm đá dưới chân đột nhiên nứt vỡ, cả bàn chân đều lún xuống."Cái thứ chó chết gì vậy?" Bàn Tử chửi bới ầm ĩ rút chân ra khỏi cái hố, nhưng, ngay lúc này, gã cảm thấy như có thứ gì đó đang tóm lấy chân mình, vậy mà lại không rút ra được."Quả nhiên có thứ gì đó!" Bàn Tử trong lòng mừng rỡ, dồn hết sức, mạnh mẽ nhấc lên, kết quả, chân còn lại của gã cũng lún xuống."Ngọa tào, cái sàn này cũng quá giòn rồi!" Bàn Tử chửi bới ầm ĩ, cảm thấy một đôi bàn tay lớn đang bò lên dọc theo cổ chân gã."Mình..." Bàn Tử cũng không lằng nhằng, hai chân dùng sức, thân thể mập mạp của gã bật lên khỏi mặt đất, một cú nhảy là hai ba mét, cuối cùng đáp xuống tấm đá khác.Bàn Tử nhìn kỹ lại, trong cái hố gã vừa dẫm lên, thò ra một đôi cánh tay

màu xanh tím, gã vừa định ra tay, đôi cánh tay màu xanh tím đó liền chìm xuống.Đồng thời, mặt đất tiếp tục sụt lún, Bàn Tử bất đắc dĩ đành phải rời khỏi khe nứt."Bàn Tử, bên dưới sướng không?" Lâm Nghị nhìn Bàn Tử khẽ cười nói.Bàn Tử lườm Lâm Nghị một cái, nói: "Lão Lâm, cái thằng này, xấu tính thật, có phải mày biết bên dưới có nguy hiểm, nên mới bảo tao xuống đúng không?"Tiểu Ca nhìn Lâm Nghị: "?"Lâm Nghị ha ha cười nói: "Đó không phải là do mày tự mình muốn xuống, đại sát tứ phương sao.

Cơ hội tốt thế này, mày không nắm bắt được à!"Bàn Tử bất đắc dĩ nói: "Hết cách rồi, bên dưới sụt lún rồi, nhưng khi tôi ra ngoài, vẫn kịp nhìn một cái, phát hiện sau khi sụt lún, xuất hiện rất nhiều thi thể, nhưng trông cũng không giống hố chôn tuẫn táng, cụ thể là gì, tôi cũng chưa từng thấy, cũng không nói rõ được."Bàn Tử đại khái nói qua tình hình bên dưới, đợi tiếng sụt lún bên dưới dừng lại, Lâm Nghị ném xuống một quả pháo sáng, kiểm tra tình hình sau khi sụt lún.Chỉ thấy trong hố sau khi sụt lún, có từng cái cột đá nhỏ nối tiếp nhau, điều kỳ lạ hơn là trên mỗi cột đá, đều có một bộ cổ thi màu xanh tím ngồi.

Nhìn thoáng qua, hễ nơi nào pháo sáng chiếu tới, toàn bộ đều là cổ thi xanh tím, số lượng nhiều, ít nhất cũng phải bốn năm trăm bộ!Trần Bì A Tứ nhìn xuống bên dưới đầy rẫy cổ thi xanh tím, kinh ngạc nói: "Chỗ này là...

Tàng Thi Các!""Không chỉ là Tàng Thi Các, mà còn là Dương Thi Địa, các cậu nhìn trung tâm đám cổ thi kìa." Lâm Nghị chỉ vào vị trí trung tâm trong đám cổ thi.Mọi người theo hướng Lâm Nghị chỉ nhìn qua.

Chỉ thấy, ở vị trí trung tâm, đồng thời là một bộ cổ thi xanh tím, hơn nữa bộ cổ thi này không giống những bộ cổ thi khác.

Đầu của nó cực kỳ to, lớn hơn quả bóng đá tới hai vòng!

Điều quỷ dị hơn là, cơ thể nó không lớn, càng giống hình hài một đứa trẻ, đến mức nhìn vào, cái đầu to đó, lớn hơn cơ thể không ít!Bởi vì khoảng cách quá xa, những người khác có lẽ không nhìn thấy, nhưng Lâm Nghị lại nhìn rất rõ.

Con mắt của bộ cổ thi đó đang mở trừng trừng, đôi mắt lóe lên ánh sáng tím u u, ngồi ở đó, lặng lẽ nhìn Lâm Nghị và những người khác.Tàng Thi Các, Dương Thi Địa, Cửu U Dương Thi Huyệt!

Hơn nữa, thi thai đầu to này dường như đã được nuôi dưỡng thành công rồi!"Lạc chi lạc chi lạc chi..." Thi thai đầu to phát ra âm thanh âm lệ kinh tởm từ trong miệng, khiến người nghe da đầu tê dại, lông tơ dựng đứng cả lên."Mẹ kiếp, vừa nãy chính là thứ đó túm lấy tao!" Bàn Tử nhìn thấy cánh tay thi thai đầu to, lập tức nhận ra, chửi bới ầm ĩ nói: "Lão Lâm, mấy cậu đừng ra tay, cứ để Bàn gia tôi lo!""Bàn gia, cậu được không đó?

Hay là, để Lâm gia làm đi." Hòa Thượng nhìn Bàn Tử, không nhịn được nói.Dù sao thì thực lực của Lâm Nghị, vừa nãy, đó là chuyện mọi người đều thấy rõ.

Còn về Bàn Tử thì, tuy có chút thực lực, nhưng so với Lâm gia vẫn còn kém không ít đâu."Đàn ông, sao có thể nói không được chứ, mấy cậu cứ xem cho kỹ đây." Bàn Tử không chút sợ hãi lại một lần nữa nhảy xuống.Một chọi nhiều, gã có lẽ sẽ không thể xoay sở kịp.

Nhưng một chọi một thì sao?

Bàn Tử trong lòng vẫn đặc biệt tự tin.

Chỉ cần đám cổ thi xung quanh không "trá thi", đối phó với thi thai đầu to bé tẹo kia, chẳng phải là chuyện nhỏ như con thỏ sao?!Sau khi Bàn Tử nhảy xuống, âm thanh từ miệng thi thai đầu to càng thêm âm lệ đáng sợ.Ngay sau đó, bên tai mọi người truyền đến tiếng "ca sát ca sát ca sát".

Trong Tàng Thi Các, mấy trăm bộ thi thể, vậy mà trong khoảnh khắc đó, toàn bộ đều động đậy.Bàn Tử: "#$%^&*(!!!"Trời đất quỷ thần ơi!

Bàn Tử nhìn xung quanh từng con "tống tử" đứng dậy, da đầu tê dại.

Đây là cái vận khí nghịch thiên gì vậy!

Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến!

Nhưng, bò đã thổi ra rồi, chẳng lẽ lại không thể lùi bước sao?

Bàn gia tôi không cần mặt mũi à?Gã cứng da đầu, chạy về phía thi thai đầu to."Ngọa tào a." Trần Bì A Tứ và những người khác nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Ông ta đạo mộ nhiều năm như vậy, có thể nói là đã thấy qua đủ mọi đại trường hợp.

Nhưng, cảnh tượng mấy trăm bộ thi thể tập thể "trá thi" thế này, thật sự là lần đầu tiên thấy.

So với cảnh này, những ngôi mộ ông ta từng đạo trước đây đều là trường hợp nhỏ cả.

Một con tống tử đã đủ cho bọn họ uống một bình rồi, nhiều tống tử như vậy, nếu toàn bộ nhào tới bọn họ, họ tuyệt đối không có khả năng sống sót!"Lâm lão đệ, tôi thấy chúng ta vẫn nên rút ra, tìm con đường khác thì hơn!

Con đường này, quá nguy hiểm rồi!"Lâm Nghị khẽ mỉm cười, nói: "Không sao, trường hợp nhỏ thôi."Cái này so với Đẳng Anh ở thế giới Hồ Lô, so với Hiến Vương trong Vạn Niên Thái Tuế, thì chẳng là gì cả.Tuy nhiên, lọt vào tai Trần Bì A Tứ và những người khác, họ nhìn nhau.

Cái này mà còn là trường hợp nhỏ sao?

Vậy cái gì mới tính là đại trường hợp?

Nhiều tống tử như vậy!

Dù có thuốc nổ, cũng chưa chắc đã nổ chết được!

Cậu nói đây là trường hợp nhỏ?"Bàn Tử, được không đó?

Có cần giúp không?" Lão Hồ lo lắng cho Bàn Tử, hô lớn.Bàn Tử chửi bới ầm ĩ hô: "Tống tử Bàn gia tao có phải chưa từng giết đâu!

Con quái vật đầu to này dám chọc tao, tao phải cắt cái đầu của nó xuống!"Hàng trăm con tống tử vây quanh Bàn Tử, cho dù Bàn Tử thân cường thể tráng, lại mặc bộ bảo giáp Lâm Nghị chế tạo cho, cầm bảo đao, chém nhát nào thấm nhát đó.Bàn Tử có thể nói là sói vào đàn dê, đại sát tứ phương, khiến những người kia mắt tròn xoe, há hốc mồm.Thật sự quá mạnh!

Giết tống tử, đơn giản cứ như chém dưa thái rau vậy!Tiểu Ca ít nhiều có chút không phục, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, rục rịch muốn thử, cứ như thể đang nói: "Mình không bằng Lâm Nghị cũng đành, vậy mà ngay cả Bàn Tử cũng cảm thấy mạnh hơn mình."Tuy nhiên, dù sao song quyền cũng khó địch bốn tay, tống tử ùn ùn như thủy triều, nối tiếp nhau không ngừng.Sau khi chém giết hai ba mươi con tống tử, thể lực của Bàn Tử có chút không theo kịp nữa, thỉnh thoảng bị đá một cước, hoặc bị kéo giật một cái.

May mà gã có nội giáp hộ thân, nếu không e rằng đã bị thương, trúng thi độc rồi."Lão Lâm, Lão Hồ, mấy cậu đừng đứng xem náo nhiệt nữa, mau qua đây đi!

Bàn gia tao sắp lên Tây Thiên gặp Ngọc Hoàng Đại Đế rồi!""Ai ui, thằng béo, mới mấy ngày không xuống mộ mà sao đã yếu thế rồi?" Lão Hồ ha ha ha cười một tiếng, cũng nhảy xuống.Tiểu Ca đã sớm

nóng lòng không chờ được rồi, gần như cùng lúc với Lão Hồ nhảy xuống.Còn về Lâm Nghị thì... anh không tham gia.

Cảnh tượng thế này, vừa hay để ba người vận động một chút.

Nếu không, sau khi ăn con Chúc Cửu Âm kia, hiệu quả bồi dưỡng huyết mạch chi lực sẽ không được phát huy tốt nhất.

Chỉ khi trong chiến đấu, huyết mạch chi lực mới có thể được kích phát, từ đó trở nên mạnh hơn.

Sống chung lâu như vậy, Lâm Nghị cảm thấy Tiểu Ca sở dĩ Kỳ Lân Huyết Mạch có thể thức tỉnh thành Trường Sinh Thể hoàn chỉnh, một phần nguyên nhân chính là thường xuyên đổ máu.

Dùng thì tiến, bỏ thì thoái, đây là thuật của thiên đạo.

Nếu không, vì sao người của Trương gia nhiều như vậy, Kỳ Lân Huyết Mạch chắc chắn không ít, mà chỉ có một mình Tiểu Ca là Trường Sinh Thể hoàn chỉnh?Có Tiểu Ca và Lão Hồ gia nhập, ba người hợp sức, trong đám thi thể, đã như cá gặp nước, ung dung thoải mái rồi.Trần Bì A Tứ và những người khác xem mà kinh hồn bạt vía, cảm thấy mình đã đạo mộ mấy chục năm nay, đều đạo vào chó hết rồi.

Mẹ kiếp, Lâm Nghị những người này quá biến thái!

Mỗi người đều có dũng khí vạn người không địch nổi, còn dũng mãnh hơn mình hồi trẻ không biết bao nhiêu lần.

Một người địch mười, thậm chí mấy chục!

Trần Bì A Tứ xem mà phải nghi ngờ nhân sinh.Ông ta chỉ nghe nói Lâm Nghị và những người khác rất mạnh, không ngờ lại mạnh đến vậy.Ông ta nhìn Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm cũng không khác ông ta là mấy, trong mắt cũng tràn

đầy chấn động.Rõ ràng, Trần Văn Cẩm cũng chưa từng thấy những người có thực lực như thế này."Trường sinh có hy vọng!" Nhìn ba người có thực lực như vậy, Trần Bì A Tứ trong lòng đại hỉ.Có những kỳ nhân như vậy, thì cái Vân Thiên Cung này chẳng phải là nắm trong tầm tay sao?Tuy nhiên, ba người Lão Hồ tuy mạnh thì mạnh, nhưng không chịu nổi số lượng tống tử quá nhiều, họ nhất thời bị mắc kẹt ở đó, không thể thoát thân, nhưng lũ tống tử cũng không làm gì được họ.Đến nỗi, hai bên giằng co không phân thắng bại, còn con thi thai đầu to kia, thì lại đang quan sát xung quanh.Thi thai đầu to được nuôi dưỡng ở Long Đầu nhiều năm, sớm đã có chút ít trí tuệ rồi.Nó quan sát thấy hễ khi ba người gặp nguy hiểm, cái tên Bàn Tử kia luôn xông lên phía trước nhất, hơn nữa tên Bàn Tử kia lại da dày thịt béo, bị đánh trúng cũng không sao cả.Thế là, nó nhắm mục tiêu vào Bàn Tử, đột nhiên, một cái lưỡi màu đỏ tươi to bằng cánh tay, từ trong miệng thi thai đầu to bắn ra, đâm thẳng về phía Bàn Tử."Đánh đấm đàng hoàng thì được, nhưng mày lại chơi trò đánh lén, đúng là không giảng võ đức." Lâm Nghị thấy vậy, thân hình chợt lóe lên, trong bóng tối cứ như di hình hoán ảnh, chớp mắt đã đến trước mặt thi thai đầu to.Thi thai đầu to kinh hãi nhìn Lâm Nghị, nó vừa nãy hoàn toàn không chú ý tới, còn có Lâm Nghị tồn tại.

Cảm giác người trước mặt, cứ như từ hư không xuất hiện vậy.

Đây tuyệt đối là một tên khó đối phó hơn ba người kia rất nhiều!"Lạc lạc lạc lạc..." Thi thai đầu to kêu quái dị một tiếng, muốn gọi tống tử đến đối phó Lâm Nghị.Lâm Nghị trong tay bùng phát ra một đạo lôi quang, nổ tung trên cái lưỡi đỏ tươi của nó.

Một tiếng "bùng", cái lưỡi to bằng cánh tay kia, liền bị nướng cháy, còn bốc lên từng luồng khói xanh.Thi thai đầu to cực kỳ kinh hãi, cơ thể không ngừng run rẩy.Bởi vì nó cảm nhận được trên người Lâm Nghị có sức mạnh khủng khiếp có thể hủy diệt nó!

Lực lượng đó từng tạo ra nó, cũng có thể dễ dàng hủy diệt nó.Thi thai đầu to thấy tình thế bất lợi, quay người muốn chạy trốn.Lâm Nghị tùy tay vung lên, ném ra một lá Trấn Thi Hoàng Phù, dán lên người nó.

Cho dù thi thai đầu to có thần thông quảng đại, bị lá hoàng phù này dán lên, cũng không thể nhúc nhích, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.Đám thi thể không còn sự thao túng chỉ huy của thi thai đầu to, khả năng hành động và tính phá hoại đều nhanh chóng giảm sút, không lâu sau, toàn bộ đều bị ba người giải quyết."Cứ thế là xong à?

Nhanh vậy sao?" Trần Bì A Tứ và những người khác thấy đám thi thể bị giải quyết, cũng vội vã đi xuống.Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, cười lớn nói: "Thật sảng khoái!"Lão Hồ cũng thở hồng hộc, cảm thấy toàn thân xương cốt đặc biệt sảng khoái, lại lườm Bàn Tử một cái, nói: "Nhìn cái dáng vẻ có tiền đồ của cậu kìa, thế này đã sảng khoái rồi sao?"Tiểu Ca: "Hừ.""Bàn Tử, lại đây để Lâm gia tao cho mày sảng khoái hơn nữa." Nói rồi Lâm Nghị một cước đá vào cái đầu to của thi thai đầu to, cái đầu to của nó còn to hơn cả cơ thể, lăn mấy vòng trên đất, lăn đến trước mặt Bàn Tử.Đồng thời, lá Trấn Thi Hoàng Phù trên người nó cũng biến mất."Hắc hắc, hắc hắc, chính là mày dám chọc Bàn gia đây à." Bàn Tử mặt mày hung dữ đi về phía thi thai đầu to.Thi thai đầu to: "Đừng qua đây!!!"Bàn Tử một tay tóm lấy hai cái chân của thi thai đầu to, nhấc bổng lên.Thi thai đầu to liều mạng giãy giụa, nhe răng trợn mắt với Bàn Tử, hai cánh tay, loạn xạ cào cấu trong không khí.Bàn Tử nhắm chuẩn hướng, một cước đá vào cái đầu to của thi thai đầu to."Lão Lâm, đỡ bóng!" Thi thai đầu to bị một cước đá về phía Lâm Nghị.Lâm Nghị nhấc chân đặt lên cái đầu to của thi thai đầu to, mạnh mẽ dùng sức, một cước đá về phía Lão Hồ.Lão Hồ nhe răng cười, một cước, xoay người, rồi một cú đá mạnh, đá thi thai đầu to về phía Tiểu Ca.Tiểu Ca vẻ mặt ngơ ngác, Hắc Kim Cổ Đao trong

tay hơi nhấc lên, một tiếng "phốc xuy", thi thai đầu to vừa vặn đâm vào Hắc Kim Cổ Đao.

Cái đầu to như vậy, trực tiếp bị xuyên thủng, đâm vào trong cơ thể thi thai đầu to.Thi thai đầu to giãy giụa một lát, liền tắt thở.Trần Bì A Tứ nhìn bốn người.

Ồ, mấy người đang chơi đấy à?

Mấy người có từng nghĩ đến cảm nhận của những con tống tử này chưa?Bàn Tử vẻ mặt thất vọng, nói: "Chỉ có thế thôi à?

Chỉ có thế này mà cũng dám chọc Bàn gia tao?"Thấy thi thai đầu to đã bị đâm chết, Lâm Nghị vẫy vẫy tay, nói: "Được rồi, đừng nghịch nữa, nên xuất phát thôi."Mọi người dẹp bỏ những suy nghĩ linh tinh, nhìn về bốn phía.Cuối cùng ở cuối Tàng Thi Các phát hiện một cái động đá!

Động đá rõ ràng là do nhân công xây dựng, nhưng lại không có bất kỳ bích họa hay hoa văn cổ mộ nào, càng giống như một cửa cống thoát nước.Nếu đã là cống thoát nước thời xưa, điều này cho thấy cống này liên thông với cung điện!

Dựa theo vị trí hiện tại của bọn họ, rồi xem xét hướng đi của cống thoát nước này.Lâm Nghị nói: "Đây có thể là con đường thông đến Thiên Thánh Sơn!"Vị trí hiện tại của bọn họ là Tiểu Thánh Sơn bên cạnh Thiên Thánh Sơn.

Ban đầu, mục đích của họ là tìm lăng mộ phụ ở Tiểu Thánh Sơn, sau đó thông qua lăng mộ phụ tìm đường thông đến Thiên Cung trên Thiên Thánh Sơn.

Hiện tại, họ bị Uông Tàng Hải tính kế, đến Tàng Thi Các dưới Minh Cung của Tiểu Thánh Sơn này, không tìm thấy lăng mộ phụ ở Tiểu Thánh Sơn, ngược lại lại phát hiện ra một con đường đá như

vậy, cực kỳ có khả năng liên thông với Thiên Cung trên Thiên Thánh Sơn!Mọi người sau khi bàn bạc, quyết định trước tiên nghỉ ngơi một lát ở đây, sau đó mới tiến vào trong cống thoát nước.Ăn no uống đủ, dưỡng tinh súc duệ xong, mọi người lại lần nữa xuất phát.Họ đi dọc theo cống thoát nước khoảng ba bốn dặm, liền cảm thấy không khí xung quanh càng lúc càng nóng, một luồng sóng nhiệt cổ xưa ập thẳng vào mặt.Rất nhiều người bị đống hành lý lớn làm cho mệt đến thở hổn hển, mặc dù chỉ đi khoảng ba bốn dặm, rất nhiều người đã mồ hôi đầm đìa, không thể không ngồi xuống nghỉ ngơi."Chúng ta sẽ không gặp phải núi lửa phun trào chứ!" Bàn Tử lau mồ hôi, không nhịn được mà than vãn."Lão Lâm, nếu không thì, bảo Trần Tứ gia và bọn họ nghỉ ngơi ở đây một lát đi, chúng ta đi trước thám thính đường đi." Lão Hồ thấy mọi người thật sự không chịu nổi, liền đề nghị với Lâm Nghị."Được." Lâm Nghị gật đầu, nhìn Bàn Tử, nói: "Thằng béo, đi nào, đi cùng đi."Bàn Tử xua tay, nói: "Không được, không được, mấy cậu gầy gò không thể hiểu được chúng tôi béo đâu, chỗ nóng như thế này, tôi lại mặc nhiều đồ, không được rồi, không được rồi, tôi phải nghỉ ngơi, mệt chết tôi rồi!""Thôi được rồi, vậy cậu cứ ở lại trông chừng mọi người đi." Lâm Nghị thấy Bàn Tử mệt đến không thể đi được, liền nói.Dù sao thì, cấu tạo cơ thể của mỗi người không giống nhau.

Là một người không béo ú, đối với cảm giác của Bàn Tử, Lâm Nghị thật sự không rõ lắm.

Tuy nhiên, nhìn bề ngoài, Bàn Tử đúng là có chút suy yếu rồi.Lão Hồ châm chọc nói: "Thằng béo, thế này đã không được rồi à?

Chương 407

Em gái nhỏ biết thì sao?"Bàn Tử lườm cậu ta một cái, nói: "Cút cút cút."Sau đó Lâm Nghị, Lão Hồ, Tiểu Ca ba người tiếp tục đi về phía trước.

Còn những người khác, thì chọn một khu vực bằng phẳng rộng rãi, dừng lại nghỉ ngơi.Ba người đi không chậm, đi dọc theo con đường này, khoảng mười phút, không khí càng lúc càng nóng, trên không trung xuất hiện sương mù dày đặc.Chốc lát sau, trước mặt họ bỗng trở nên rộng rãi sáng sủa, là một động huyệt khá lớn.

Ở trung tâm động huyệt, còn có một hồ nước nóng!

Trên suối nước nóng "cô cô cô" bốc hơi nóng, một lượng lớn hơi nước từ đó bay ra.Lâm Nghị đi qua thử nhiệt độ nước: "Ít nhất cũng phải năm mươi độ!"Lão Hồ trầm ngâm chốc lát nói: "Nhiệt độ này đã cực kỳ cao rồi, xem ra chúng ta rất có thể đã tiếp cận vị trí trung tâm của ngọn núi rồi!"Lâm Nghị nói: "Nói không chừng phía trước thật sự có núi lửa cũng không chừng, mọi người cẩn thận một chút!"Tiểu Ca nhìn con đường phía trước, hỏi: "Chúng ta còn tiếp tục đi về phía trước không?"Lâm Nghị đang chuẩn bị tiếp tục tiến lên, đột nhiên bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng Bàn Tử chửi bới ầm ĩ.

Tuy họ đang ở cùng một đường hầm, nhưng họ đã đi ra rất xa rồi, tiếng của Bàn Tử và những người khác, ngay cả Lâm Nghị cũng chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy."Về thôi, tôi hình như nghe thấy Bàn Tử đang chửi người."Lão Hồ ha ha cười nói: "Ha ha ha, Lão Lâm, không phải cậu đang lo lắng cho Bàn Tử đấy chứ?

Chúng ta cách bọn họ không gần, sao có thể nghe thấy được chứ."Tiểu Ca: "?""Đi thôi, chắc phía sau xảy ra chuyện rồi." Lâm Nghị

gọi một tiếng, ra hiệu cho Lão Hồ và Tiểu Ca đi theo.Họ càng đến gần nhóm Bàn Tử, âm thanh càng nghe rõ hơn.

Nghe thấy tiếng người phía trước ồn ào, nhưng Bàn Tử trung khí đầy đủ, giọng lớn, tiếng chửi bới ầm ĩ của gã, đã át đi tất cả mọi người.Lão Hồ sắc mặt trầm xuống: "Thật sự xảy ra chuyện rồi!"Ba người nhanh chóng hội hợp với Bàn Tử, đột nhiên nghe thấy một tiếng "rầm", cả ngọn núi rung chuyển không ngừng, đá vụn liên tục rơi xuống.

Động tĩnh này, tuyệt đối là dùng thuốc nổ!Sau tiếng nổ, bên Bàn Tử và những người khác đã yên tĩnh hơn nhiều, đợi Lâm Nghị ba người qua, chỉ thấy Bàn Tử và những người khác thảm hại không chịu nổi, nằm bệt trên đất, con đường họ đến phía sau, đã vì vụ nổ mà bị đá vụn chắn lại."Bàn Tử, chuyện gì thế này?" Lão Hồ vội vàng hỏi.Bàn Tử mặt mày méo xệch kể lại những chuyện xảy ra sau khi ba người rời đi.

Hóa ra sau khi Lâm Nghị ba người rời đi, phía sau bọn họ, đột nhiên xuất hiện rất nhiều rết vân đá, Diệp Thành không cẩn thận bị rết vân đá vây công, suýt chút nữa thì chết.Bàn Tử bảo vệ mọi người chạy về phía trước, nhưng rết vân đá quá nhiều, họ cũng không thể chạy nhanh được.

Diệp Thành biết mình là một gánh nặng, dứt khoát ôm gói thuốc nổ, cùng rết vân đá đồng quy vu tận.

Đến nỗi, con đường họ đến cũng bị phong tỏa."Mẹ kiếp, thật đúng là xui xẻo hết sức." Bàn Tử nói xong, không nhịn được lại chửi rủa.Lâm Nghị nhặt một con rết vân đá rơi lại, phát hiện những hoa văn trên người con rết này vậy mà gần giống với đá núi gần đó, nếu không phân biệt kỹ, thật sự rất khó phát hiện.

Hơn nữa những con rết vân đá này dường như còn có trí tuệ khá

cao, sau khi ba người họ rời đi mới phát động tấn công mọi người.Nếu nói những con rết trước đó, có rết khổng lồ kiểm soát, có thể thực hiện hành động như vậy, thì còn có thể hiểu được.

Nhưng rết khổng lồ đã chết không thể chết hơn, còn bị Lâm Nghị thu hồi rồi.

Vậy những con rết vân đá này lại là chuyện gì?

Đằng sau những con rết vân đá này, chẳng lẽ còn có thứ gì đó điều khiển chúng?

Vì đường về đã sụp đổ, những con rết đá không thể bò qua, nên họ cũng chẳng còn cách nào quay lại lối cũ, chỉ đành tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, mọi người đến chỗ suối nước nóng mà Lâm Nghị ba người đã thấy trước đó, ngồi nghỉ một lát gần suối nước nóng, rồi lại tiếp tục đi.

Sau khi nghỉ ngơi, cả nhóm tiếp tục tiến lên.

Đám rết đá kia cũng không đuổi theo nữa.

Đi chừng hơn nửa tiếng, nhiệt độ không khí càng lúc càng cao, chỉ đi thôi mà mồ hôi đã đầm đìa!

Thế nhưng, chẳng ai nói muốn bỏ cuộc, chỉ đành cắn răng mà đi tiếp.

Rất nhanh, đường hầm phía trước bỗng trở nên rộng rãi, xuất hiện một vệt sáng!

Đi tiếp, vệt sáng càng lúc càng rõ, chiếu rọi vách núi xung quanh đều đỏ rực!

"Phía trước không phải là núi lửa đấy chứ!" Bàn Tử lẩm bẩm trong lòng, không kìm được mà làu bàu.

Họ đang ở sâu bên trong lòng núi, hơn nữa khi họ vào đây trời đã tối sầm, tính thời gian thì căn bản không thể có ánh sáng xuất hiện.

Hơn nữa, vệt sáng phía trước trông càng giống ánh lửa!

Trong lòng núi mà xuất hiện ánh lửa, vậy đó là cái gì, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến núi lửa!

Trường Bạch Sơn không phải là núi lửa chết, mà là một ngọn núi lửa đang ngủ đông!

Giờ họ đang ở trong lòng núi, gặp phải miệng núi lửa cũng không phải là không thể.

"Mọi người cẩn thận chút," Lâm Nghị cũng nhắc nhở một câu, "Đừng để lạc nhau." Đi thêm hai ba trăm mét nữa, đường hầm liền đến điểm cuối.

Đúng như mọi người đã đoán, trước mặt họ là một cái lòng chảo khổng lồ!

Bên trong lòng chảo, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, lờ mờ có thể thấy dung nham bên trong đang cuộn trào!

"Mẹ kiếp, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy núi lửa đấy!" Bàn Tử tò mò thò đầu nhìn vào núi lửa.

Mặc dù dung nham trong miệng núi lửa không ngừng sủi bọt, cuộn trào hơi nóng, thế nhưng, nhìn tình hình xung quanh thì dung nham vẫn khá ổn định, không có dấu hiệu phun trào.

Mặc dù vậy, họ vẫn phải cực kỳ cẩn thận, vạn nhất sơ ý một chút mà rơi xuống, thì e là xương cốt cũng chẳng còn.

"Lão Lâm, phía trước hết đường rồi, chúng ta phải đi đâu đây?" Lão Hồ nhìn lòng chảo núi lửa rộng lớn, không khỏi nhíu mày.

"Đừng vội, mọi người nhìn xem kia là cái gì?" Lâm Nghị chỉ chỉ

về phía xa, ở vị trí vách núi của lòng chảo núi lửa, có một sợi dây thừng đang buông xuống, xung quanh còn có những vết trượt khá rõ ràng.

"Đây là do nhóm Trần Văn Cẩm để lại à?" "Chắc là vậy rồi!

Mục đích của họ, hẳn là bên trong lòng chảo núi lửa này." Rất nhanh, ánh mắt Lâm Nghị rơi vào bên trong lòng chảo núi lửa!

Lòng chảo núi lửa rất lớn, chỉ là ở vị trí trung tâm nhất, là một miệng núi lửa nóng rực.

Còn ở vành ngoài miệng núi lửa, thì là những khu rừng cây mọc trong lòng chảo.

Khu rừng đó, diện tích rất lớn, cây cối toàn thân đều là loại cây màu tím không rõ tên, nhìn từ trên cao xuống, cứ như thể toàn bộ lòng chảo bị nhuộm thành màu tím hồng.

Khu rừng tím hồng đó, hẳn là điểm đến của Trần Văn Cẩm và những người khác!

Nhóm người này, hẳn là không đi cùng một con đường với mình, nếu không thì suốt chặng đường đi, họ đã không thể không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào của họ.

Thế nhưng, điều này cũng chứng tỏ, dù đường hầm phía sau họ bị chặn lại, vẫn còn một con đường khác để rời khỏi nơi này!

Nghĩ đến đây, mọi người trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vị trí họ đang đứng hiện tại, hơi nóng từ miệng núi lửa, vừa hay có thể lan vào trong đường hầm.

Còn nhìn khu rừng kia, vì địa thế mà lại càng thích hợp để sinh trưởng.

"Các đồng chí, chúng ta mau vào rừng tránh nóng thôi!

Chỗ này, nóng quá, chịu không nổi!" Theo tiếng hô của Bàn Tử, mọi người cũng đều muốn xuống đó xem sao.

Thế nhưng, Lâm Nghị vẫn không động, nói: "Từ đây xuống dưới quá nguy hiểm, mọi người nhìn đống quần áo lộn xộn phía dưới xem, chắc là lúc Trần Văn Cẩm và nhóm người kia đi xuống, không cẩn thận bị rơi xuống, e là đã xương cốt không còn rồi!" "Chỗ kia!" Tiểu Ca chỉ vào bên trái miệng núi lửa.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy ở bên trái miệng núi lửa đó, trên vách đá kia, vô số dây leo quấn quýt trên vách dựng đứng, phía trên mọc đầy những bông hoa tím hồng, toàn thân phát sáng cực kỳ mê hoặc, nhìn một cái gần như không thấy điểm cuối, trong không khí đang lưu chuyển trôi nổi vô số hạt phấn hoa.

"Đẹp quá." Trần Văn Cẩm nhìn những bông hoa đó, ánh mắt bắt đầu mê mẩn, cơ thể không tự chủ được mà bước về phía trước.

"Cẩn thận!" Lâm Nghị túm chặt lấy tay cô.

Theo tiếng anh nói lọt vào tai Trần Văn Cẩm, mắt cô khôi phục lại sự tỉnh táo, nhìn lại lần nữa, phát hiện trên vách đá kia, chỉ có dây leo, làm gì còn có bông hoa hay phấn hoa nào nữa.

Ảo giác!

Vừa nãy mình đã bị ảo giác!

"Mọi người đều đeo mặt nạ chống độc vào!" Những người này, khi gặp mùi lưu huỳnh nồng nặc thì đã đeo mặt nạ chống độc.

Giờ đây vừa mới được hít thở không khí trong lành, một số người đã tháo mặt nạ chống độc ra.

Sau khi nghe vậy, mọi người vội vàng kiểm tra mặt nạ chống độc của mình, những cái đã tháo ra thì lại nhanh chóng đeo vào.

Mọi người đi dọc theo rìa lòng chảo núi lửa, tiến về phía dây leo kia, sau đó men theo dây leo, đi xuống khu rừng màu tím phía dưới.

Sau khi tiến vào khu rừng tím hồng, môi trường xung quanh lập tức trở nên dễ chịu.

Trong khu rừng tím hồng, đi không lâu sau, liền thấy một đường hầm dài hun hút!

Đường hầm uốn lượn về phía trước, kéo dài đến sâu trong rừng tím hồng.

"Tốt quá rồi, đây hẳn là thần đạo dẫn vào lăng mộ!" Trần Bì A Tứ nhìn thấy con đường này, kinh ngạc hô lên.

Chương 408

Ông ta dù sao cũng là lão thủ đạo mộ nhiều năm, kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Mọi người đi dọc thần đạo về phía trước, không lâu sau, liền thấy một cánh cổng đá cao lớn!

Cổng đá cao khoảng năm mét, rộng khoảng ba mét, trước mặt nó, mọi người trông cứ như những chú lùn.

Hơn nữa, trên đỉnh cổng đá, còn khắc hai chữ lớn. 'Thiên Môn' đúng như tên gọi, đây là một cánh cổng dẫn vào Thiên Cung!

Và từ xưa truyền lại, khi vào Thiên Môn thì không có thuyết gì đặc biệt, nhưng nếu muốn từ Thiên Môn đi ra, thì nhất định phải đi lùi, nếu không sẽ đến Đoạn Đầu Môn, khi đó cái chết chẳng còn xa nữa!

Cụ thể có phải vậy không, Lâm Nghị không thể biết được.

Thiên Môn thuộc về cánh cổng đầu tiên để tiến vào Thiên Cung, nhìn thấy Thiên Môn, thì điều đó có nghĩa là không còn xa Vân Thiên Cung nữa rồi!

Qua Thiên Môn, hai bên thần đạo cứ cách vài mét lại có người đá, ngựa đá màu trắng.

Cả nhóm một mạch liên tiếp vượt qua năm cánh Thiên Môn.

Khi qua cánh Thiên Môn cuối cùng, Lâm Nghị đột nhiên thấy gần chỗ người đá ngựa đá không xa, dường như có một bóng người lướt qua!

Bóng người này thoắt hiện thoắt biến, tốc độ không nhanh, thế nhưng lại bị vật gì đó che khuất, đến nỗi không nhìn rõ là ai.

Chẳng lẽ là Trần Văn Cẩm và nhóm người kia?

Thế nhưng, dựa theo dụng cụ xuống núi trên vách đá, Trần Văn Cẩm và những người đó, hẳn là đã vào trong từ sớm rồi!

Sẽ không dừng lại ở đây quá lâu.

Nhưng nếu không phải Trần Văn Cẩm và đồng bọn, vậy thì là ai?

Qua cánh Thiên Môn thứ sáu, là một khu rừng cây cổ thụ khô héo, phía trước cây cổ thụ, còn có những Thi Hào hình cú mèo mặt người.

Ngay lúc này, không chỉ Lâm Nghị, mà ngay cả những người khác cũng cảm nhận được, phía sau những cây khô đó, dường như có rất nhiều bóng người đang lay động!

Nhìn kỹ lại, đâu phải là bóng người gì, mà là mấy chục con Thi Hào màu đen, đậu trên cây khô, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào nhóm người họ.

Từng đôi mắt tròn to nhìn chằm chằm khiến người ta rợn tóc gáy, cứ như thể đang nhìn con mồi đã mong đợi bấy lâu vậy.

Chúng càng giống những người bảo vệ cổ mộ, bất kể ai xông vào, đều sẽ bị chúng tấn công, ngăn chặn mọi thứ tiến vào bên trong cổ mộ!

Mọi người không dám động đậy, ánh mắt đều đổ dồn lên người Lâm Nghị.

Dường như đang chờ đợi, Lâm Nghị ra lệnh cho cả nhóm.

Phịch một tiếng!

Đột nhiên bên cạnh người đá ngựa đá, một bóng người đổ vật xuống đất, ánh mắt mọi người đều bị bóng người đó hấp dẫn.

Khi ánh đèn pin chiếu tới, chỉ thấy một người đàn ông nằm gục trong vũng máu.

Nhìn trang phục của người đàn ông đó, gần giống với trang phục của Trần Văn Cẩm và đồng bọn, đoán chừng anh ta vì bị thương quá nặng, kết quả bị Trần Văn Cẩm và nhóm người kia bỏ lại.

Mọi người đi qua, kiểm tra tình hình, phát hiện người đó đã chết không thể chết hơn được nữa.

Trên người anh ta, còn có vô số vết thương bị xé toạc, trông như bị Thi Hào tấn công.

"Lực tấn công của lũ Thi Hào này cũng mạnh quá đi chứ!

Hung tàn như vậy, xem ra đội ngũ phía trước, tổn thất không nhẹ đâu." "Không sao." Lâm Nghị vẫy vẫy tay, trong tay xuất hiện hơn chục viên đạn, theo cánh tay anh vung ra, những viên đạn trong tay cứ như thể bắn ra từ nòng súng vậy, trong tích tắc, xuyên thủng đầu hơn chục con Thi Hào.

Không tiếng động, không chút động tĩnh, cứ thế mà chết.

Khi những con Thi Hào bên cạnh còn chưa kịp nhận ra, Lâm Nghị lại lần nữa bắn ra hơn chục viên đạn từ tay, lại có hơn chục con Thi Hào bị giết chết không tiếng động.

Lúc này, những con Thi Hào bị giết trước đó, mới lảo đảo, rơi từ trên cây khô xuống.

Cùng lúc đó, Lâm Nghị lại bắn ra hơn chục viên đạn nữa, bắn chết hơn chục con Thi Hào.

Vì một lúc bắn chết rất nhiều Thi Hào, những con Thi Hào còn lại, tất cả đều bay lên, lao về phía Lâm Nghị.

"Chậc chậc, đây không phải là đến vừa đúng lúc sao." Lâm Nghị trong tay lại xuất hiện hơn chục viên đạn, tích tụ thế mà bắn ra.

Vì Thi Hào tụ tập thành một đám, một viên đạn bắn chết ba bốn

con Thi Hào, đơn giản đừng hỏi quá dễ.

Rất nhanh, một lượng lớn Thi Hào liền 'phịch phịch' rơi xuống đất.

Có mấy con vẫn còn 'phạch phạch' giãy giụa, sau đó bị những người khác ra tay kết liễu.

Ngay khi mọi người đang chuẩn bị tiếp tục tiến lên, đột nhiên nghe thấy tiếng kinh hãi của Trần Văn Cẩm.

“Bác... bác A Tứ.

Trên lưng bác.

Có... có một khuôn mặt người!” Trần Bì A Tứ giật mình, vội vàng giơ tay lên vai gạt.

Xoẹt!

Lập tức, một con Thi Hào lớn hơn một vòng so với trước đó, từ trên vai Trần Bì A Tứ bay vút lên.

Mọi người bốn mắt nhìn nhau với con Thi Hào đó, nhìn rõ mồn một con Thi Hào đó.

Nói là Thi Hào, nhưng lại không giống Thi Hào.

Khi nó há miệng, bên trong miệng có một cái mặt quái dị cực kỳ giống mặt người, sức mạnh cũng lớn đến kinh ngạc.

Khi bay khỏi vai Trần Bì A Tứ, Trần Bì A Tứ bị một luồng sức mạnh của nó đẩy tới, suýt chút nữa thì ngã quỵ.

Sau khi một con quái điểu mặt người bay đi, trước mặt họ xuất hiện càng nhiều quái điểu mặt người hơn.

Chúng trợn mắt hung tợn, từ bốn phương tám hướng lao về phía mọi người.

“Đừng ngây ra đấy nữa, mau chạy đi!” Bàn Tử thấy vậy, vỗ vỗ mông, dẫn đầu, chạy về phía cuối thần đạo.

Những người khác vội vàng theo sau, còn Lâm Nghị, thì lặng lẽ thả ra Tiểu Đoàn Đoàn của mình.

“Đoàn Tử, ăn ngon nhé!” Tiểu Đoàn Đoàn từ sau khi hóa hình, thực lực tăng vọt.

Khi nó biến thành kiến hành quân sa mạc, vỏ giáp cứng rắn, súng trường cũng không bắn xuyên được, huống chi là những con quái điểu mặt người bé nhỏ.

Khi mọi người đang hoảng loạn tháo chạy, Tiểu Đoàn Đoàn biến thành kiến hành quân sa mạc khổng lồ, vẫy đôi cánh, như hổ báo lao vào bầy cừu, xông thẳng vào đàn quái điểu mặt người.

Khi mọi người đang tháo chạy tán loạn, vừa tránh né công kích của quái điểu mặt người, vừa bỏ chạy, không biết từ lúc nào, đã tản ra khắp nơi.

Trong tầm nhìn của Lâm Nghị, chỉ còn lại Tiểu Ca, Bàn Tử, Lão Hồ ba người, còn về Trần Văn Cẩm và con gái, Hoa Hòa Thượng, Thuận Tử, thì đã không biết chạy đi đâu mất rồi.

Ở cuối thần đạo, có một con sông hộ thành!

Và ở đầu một cây cầu bắc qua sông hộ thành, Tiểu Ca còn phát hiện bốn chữ được khắc trên cột đá ở đầu cầu.

Nét chữ là kiểu chữ gần hiện đại tiêu chuẩn.

Huyền Vũ Cự Thi!

Chương 409

“Cái này là ý gì?

Lại là ai để lại?” Lão Hồ khó hiểu nhìn bốn chữ lớn đó.

Nét chữ rõ ràng là mới được khắc gần đây.

Mà gần đây vào trong cổ mộ, ngoài nhóm người họ, thì cũng chỉ có nhóm ‘Trần Văn Cẩm’ kia.

Huyền Vũ Cự Thi, chẳng lẽ là do nhóm ‘Trần Văn Cẩm’ để lại?

Vậy họ để lại bốn chữ này, muốn làm gì?

Bốn chữ này lại có ý nghĩa gì?

Tiểu Ca cũng lắc đầu, Bàn Tử thì càng không hiểu gì.

“Lão Lâm, cậu mau xem đi?

Đây có phải là ám hiệu trong giới đạo mộ không?

Tôi trước giờ chưa từng nghe nói, chẳng lẽ trong cổ mộ này có một thi thể thần thú Huyền Vũ sao?” Lâm Nghị suy nghĩ một lát, nói: “《Táng Kinh》 có câu: “Huyền Vũ bất thùy giả cự thi.” Chú thích viết rằng: “Chủ sơn cao ngất, đầu không cúi phục, như không chịu cho người ta chôn cất mà cự tuyệt vậy.”” Bàn Tử mặt mày ngơ ngác, nói: “Cái này là ý gì?

Nghe mà lùng bùng lỗ tai.” Lão Hồ trầm ngâm một lát nói: “Dường như đang nói nơi này là một nơi không cát tường!

Nhưng nếu nói là hung địa, vì sao Vạn Nô Vương lại chôn cất ở đây chứ?” Lâm Nghị nói: “Nơi này tuy là đại hung chi địa, nhưng lại có cách hóa hung thành cát, biến nơi này thành bảo địa!

Dựa theo phương vị chúng ta đang ở hiện tại, nơi này hẳn là Hàn

Đạo và Tước Trận, đi về phía đông." Dọc theo sông hộ thành, có một con đường, hẳn là Hàn Đạo, sau khi đi một đoạn đường, rất nhanh liền đến cuối đường.

"Lão Lâm, các cậu mau qua đây xem, bên trong này còn có ký hiệu!" Bàn Tử đột nhiên la lên với mọi người.

Ba người đi qua, chỉ thấy trên vách đá, khắc mấy chữ cái tiếng Anh.

Ssae ge chữ S đầu tiên là chữ in hoa.

"Cái này lại là ý gì?" Lâm Nghị lắc đầu, nói: "Tôi cũng không rõ, thế nhưng, với 'Huyền Vũ Cự Thi' nhìn thấy trước đó hẳn không phải cùng một người, ký hiệu này, niên đại còn lâu đời hơn một chút." Và lúc này, Tiểu Ca nhìn những chữ cái tiếng Anh này, có vẻ hơi ngẩn người.

Lờ mờ giữa những ký ức, anh ấy dường như đã từng thấy những chữ cái này ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được.

Dọc theo Hàn Đạo tiếp tục đi về phía trước, ở cuối đường là một vách núi, sông hộ thành xuyên qua núi, không biết dẫn đến nơi nào.

"Chúng ta có nên xuống sông, bơi qua không?" "Không cần, Hàn Đạo đã đến cuối rồi, đi tiếp về phía trước, trận pháp sẽ không còn là Tước Trận nữa.

Chỗ này hẳn là có cơ quan gì đó." Sau đó Lâm Nghị nhìn quanh các bức tường, thấy trên một tảng đá, xuất hiện một khe nứt nhỏ, dựa theo đường nét của khe nứt, hẳn là gần đến lối vào rồi.

Tiểu Ca và những người khác đang tìm cơ quan, Lâm Nghị cảm thấy hơi tốn thời gian, rút Hắc Kim Cổ Đao cường hóa ra, nhắm thẳng vào tảng đá là một đao!

Tiếng 'rắc rắc' vang lên, cánh cửa lớn của lối vào, bị Lâm Nghị

chém phá một lỗ lớn.

Mọi người từ lối vào tiến vào.

Đây là một hành lang dài hun hút, đi mấy chục mét trong hành lang, phát hiện một bức tượng đá.

Dáng vẻ của bức tượng, giống như một cái đầu cá khổng lồ, hơn nữa bên cạnh đầu cá, họ lại lần nữa phát hiện chữ cái tiếng Anh.

Tiểu Ca nhìn những chữ cái tiếng Anh, nhíu mày, trong đầu hiện lên nhiều hình ảnh rời rạc vụn vỡ, sau đó anh ta nhìn Lâm Nghị một cái, nói: "Trong miệng bức tượng đầu cá này, hẳn là lối vào cổ mộ." Lão Hồ và Bàn Tử đi vào trước, Lâm Nghị vội vàng theo sau, đi được hai bước, Lâm Nghị cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiểu Ca vừa nãy còn ở phía sau mình, đột nhiên biến mất, cứ như thể lặng lẽ tan biến vậy.

Cảnh tượng này, khiến Lâm Nghị nhớ lại, trước đây trong khe nứt, Tiểu Ca đột nhiên biến mất, sau đó lại xuất hiện trở lại.

Thế nhưng, lần này Tiểu Ca biến mất, cũng không lập tức xuất hiện, anh ta nhìn xung quanh, cũng không phát hiện tung tích của Tiểu Ca.

"Quái lạ, chẳng lẽ nơi này, cũng có dị không gian sao?" Lâm Nghị thầm nghĩ trong lòng.

Tình huống này, lời giải thích hợp lý nhất, chính là dị không gian.

Tương tự như không gian Xà Thần của Tinh Tuyệt Nữ Vương và Nhẫn Không Gian của mình.

Đây có lẽ chính là năng lực của thần minh đi.

Có thể khai phá ra không gian độc lập với không gian hiện thực.

Xà Thần có thể làm được, vậy thì thần minh ở Thanh Đồng Môn

này, cũng có thể làm được điều đó, thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

"Thần minh tạo ra Thanh Đồng Môn, rốt cuộc là thần minh gì?

Họ với Tây Vương Mẫu, với Chúc Cửu Âm sâu dưới lòng Thần Thụ Thanh Đồng, lại có quan hệ gì?" Tất cả những điều này, đoán chừng chỉ sau khi tiến vào Thanh Đồng Môn mới có khả năng biết được.

Sau khi Tiểu Ca biến mất, Lâm Nghị không dừng lại lâu, theo kịp Lão Hồ và Bàn Tử, chui vào động cửa cá.

Bước ra khỏi động bụng cá, đến mộ thất được xây bằng đá đen, phát hiện xung quanh bày rất nhiều chum rượu, ước chừng sơ lược có thể lên đến hàng nghìn cái.

"Ôi chà, nhiều đồ tốt thế này, Lão Lâm, đóng gói hết đi, đóng gói hết đi!" Bàn Tử thấy những cái chum này, cũng chẳng màng có đáng tiền hay không, liền vội vàng gọi Lâm Nghị mang tất cả chúng đi.

"Mấy cái này đều là chum rượu, mang đi làm gì, bên trong đoán chừng toàn rượu!" Lâm Nghị cạn lời lắc đầu.

"Rượu á?

Tốt quá tốt quá.

Rượu bảo quản mấy ngàn năm, đó tuyệt đối là cực phẩm trong rượu!" Bàn Tử nghe xong càng thêm hưng phấn.

Vừa nói, gã liền vươn tay ra, rút cái nút gỗ trên chum rượu xuống.

Rút ra xong, bên trong chum rượu đột nhiên truyền ra một mùi vị vô cùng đặc biệt.

Nói là rượu, nhưng ngửi lại khiến người ta cảm thấy hơi buồn nôn.

Nói không phải rượu, bên trong vẫn có mùi rượu nồng nặc.

“Thứ này là rượu gì mà quái thế?” Bàn Tử đánh liều, dùng đầu ngón tay chấm chấm một chút, cho vào miệng nếm thử, lập tức nhăn răng nhăn mặt, vội vàng nhổ ra.

“Cậu đổ ra xem chẳng phải sẽ biết sao?” Lâm Nghị nói.

Ngay sau đó Bàn Tử đá đổ cái chum rượu, 'loảng xoảng' một tiếng, chum rượu đổ xuống đất vỡ tan tành.

Rượu bên trong chảy lênh láng ra sàn, ngoài nước rượu, còn có một đống thứ đen sì.

Mặc dù đã cách ngàn năm, nhưng vì được niêm phong khá tốt, vẫn có thể loáng thoáng nhận ra, đống thứ đen sì đó, là một thi thể khỉ bị ngâm đến nát bươm.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử một trận buồn nôn, suýt chút nữa nôn hết cả cơm từ đêm qua ra.

“Tiểu Béo, đây là rượu ngon đấy!” Lão Hồ thấy thi thể khỉ, nhe răng cười nói: “Thứ này gọi là Hầu Đầu Thiêu, tráng dương!

Uống vào xong, đảm bảo khỏe mạnh đầy sức lực!” “Thôi thôi thôi, Bàn gia tôi vô phúc hưởng thụ, tôi vẫn là về nhà uống rượu rắn của chúng ta đi!” Bàn Tử vẫy vẫy tay, ngượng ngùng nói.

“Lão Lâm, các cậu nhìn chỗ kia, còn có một số phù hiệu!” Lão Hồ chỉ vào bức tường không xa nói.

Sau đó ba người đi qua, phát hiện những phù hiệu này rất giống với những phù hiệu trước đó.

Nhưng rõ ràng có dấu vết làm cũ, rất có khả năng là mới được khắc gần đây, dùng để mê hoặc những người tiến vào.

“Xem ra, đi tiếp về phía trước, e là chúng ta sẽ bước vào cái bẫy người khác đã giăng ra rồi.” Lão Hồ nhìn Lâm Nghị, suy nghĩ một lát

rồi nói.

“Sợ cái gì, chúng ta cứ thế mà vào xem, rốt cuộc là ai đã bày cái cục này cho chúng ta!

Tính toán tới tính toán lui, lại tính toán lên đầu anh em chúng ta!

Quay lại gặp người đó, tôi sẽ dùng con dao trong tay Bàn gia đây, rạch một lỗ phía sau mông hắn!” Bàn Tử nói một cách phớt đời.

Vì đã có người từng vào rồi, người khác không sợ, ba anh em họ càng chẳng có lý do gì phải sợ.

Chương 410

Dọc theo ký hiệu, tiếp tục đi về phía trước, họ tiến vào một ngôi điện đá.

Trong điện đá, cất giữ rất nhiều đồ đồng!

"Chúa ơi, phát tài rồi!" Nhìn thấy nhiều đồ đồng như vậy, Bàn Tử sốt ruột chạy tới, ôm lấy một món đồ đồng lớn, hận không thể dán mặt vào.

Ngay khi gã đang vui vẻ, sắc mặt đột nhiên thay đổi, kêu lên: "Lão Lâm, Lão Hồ, các cậu mau qua đây!" Lâm Nghị và Lão Hồ đi qua, hóa ra bên cạnh món đồ đồng mà Bàn Tử đang ôm, có một thi thể!

Thi thể này rõ ràng là mới chết chưa lâu, vết máu vẫn còn đặc biệt rõ ràng!

"Người này là... một trong những thành viên Cửu Môn cũ của cuộc thám hiểm Tây Sa Hải Đáy Mộ!" Lâm Nghị nhìn thấy thi thể này, liền nhận ra ngay.

Khi ở Tây Sa Hải Đáy Mộ, người này chính là một thành viên của Cửu Môn!

Không ngờ lại thật sự chết ở đây.

Anh nhớ trong nguyên tác, có sáu người tham gia thám hiểm Tây Sa Hải Đáy Mộ, sẽ chết một cách kỳ lạ ở đây, thi thể được tìm thấy ở Vân Thiên Cung.

Xem ra sáu người đó thật sự vì lý do nào đó, đã đến đây, và chết ở đây!

"Gần đây hẳn còn có những thi thể khác, chúng ta tìm xem sao." Lâm Nghị nhìn quét một lượt trong điện đá, sau đó cùng Lão Hồ và

Bàn Tử tìm kiếm những thi thể còn lại.

Không xa đó, họ phát hiện thi thể thứ hai!

Thi thể này, Lâm Nghị và Bàn Tử đều nhớ tên anh ta, Lý Tứ Địa, đời thứ hai của Lý gia trong Cửu Môn cũ.

Thế nhưng, theo Lâm Nghị được biết, những người chết ở đây, đều là vật thế thân, Lý Tứ Địa thật sự, đã bị Giải Cửu Gia thay thế trong đội khảo cổ mấy năm trước rồi.

Không lâu sau, họ liên tiếp phát hiện sáu thi thể!

Từ dấu vết tử vong mà xem, thời gian tử vong của sáu thi thể này, không quá 10 ngày.

Đây hẳn là đội khảo cổ mà Thuận Tử đã nói, muốn anh trai hắn làm người dẫn đường.

Sáu thi thể, đều là những người từng tham gia đội khảo cổ Tây Sa.

Đội khảo cổ Tây Sa, trừ Lâm Nghị và Bàn Tử, tổng cộng mười một người.

Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, Tiểu Ca, Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh, năm người này không chết.

Sáu người còn lại đều chết rồi!

"Không đúng, còn có Tề Vũ nữa chứ?" Lâm Nghị hơi nhíu mày, kiểm tra sáu thi thể, tìm thấy thi thể của Tề Vũ, từ chiều cao, và dung mạo mà xem, đều giống hệt Tề Vũ mà Lâm Nghị đã từng gặp trước đó.

Thế nhưng, Lâm Nghị luôn cảm thấy Tề Vũ không dễ chết đến vậy.

Giả sử Tề Vũ không chết, vậy thì Tề Vũ vừa chết này lại là ai?

“Lão Lâm.

Chỗ này còn có một thi thể.

Là...” Vẫn còn thi thể?

Trong ký ức của Lâm Nghị, những thi thể ở đây, hình như chỉ có sáu bộ, không có thi thể nào khác.

Hơn nữa sáu thi thể này, cũng khớp với những thi thể ở Tây Sa Hải Đáy Mộ trước đó.

Nếu có thi thể mới, chẳng lẽ là nhóm ‘Trần Văn Cẩm’ đi cùng họ vào?

Hay là, người dẫn đường đưa sáu người này đến đây, anh em Thuận Tử?

Ba người đi đến chỗ Bàn Tử nói, kinh ngạc phát hiện, khác với suy đoán của Lâm Nghị.

Không phải hai loại người trên.

Mà là một người phụ nữ!

Từ thời gian tử vong mà xem, hẳn là còn lâu hơn thời gian tử vong của sáu người kia.

Thế nhưng, từ trang phục mà xem, đặc biệt giống một người mà Lâm Nghị từng gặp, hơn nữa từ đường nét khuôn mặt mà xem, cũng vô cùng tương tự.

“Lão Lâm, cậu có cảm thấy người này giống Hoắc Linh không?” Vì lý do thời gian khá lâu, nơi này dù nhiệt độ khá thấp, nhưng vẫn có dấu hiệu thối rữa, không thể giống sáu người trước đó.

Sáu người kia hẳn là đã ăn Thi Miết Đan, cho nên dù chết ở đây đã nhiều năm như vậy, dung mạo vẫn không thối rữa.

“Hơi giống.” Lâm Nghị gật đầu đáp.

Hoắc Linh!

Cũng là thành viên đội khảo cổ Tây Sa Hải Đáy Mộ!

Nhưng mà nói thật, Hoắc Linh lúc này không nên xuất hiện ở đây, mà nên ở trong căn cứ bí mật của Cửu Môn cũ.

Chẳng lẽ người của Cửu Môn cũ, không khống chế được Hoắc Linh, để tiến hành nghiên cứu?

“Mọi người nhìn xem, chỗ này còn có một thi thể nữa!” Lão Hồ đột nhiên la lên.

Thi thể thứ tám!

Khi Lâm Nghị và Bàn Tử nhìn thấy thi thể này, không khỏi nhìn nhau.

Trang phục mà thi thể này mặc, giống y hệt trang phục mà Trần Văn Cẩm đã mặc ở Tây Sa Hải Đáy Mộ ngày trước!

Nếu nói, thi thể thứ bảy là Hoắc Linh, vậy thì thi thể thứ tám này, không cần nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Trần Văn Cẩm.

“Nếu đây là Trần Văn Cẩm, vậy thì người vừa nãy đi lạc với chúng ta, lại là ai?” Trong lòng Bàn Tử đột nhiên cảm thấy hơi rợn người.

Chuyện này cũng quá tà môn rồi!

Rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả?

Người của Cửu Môn cũ, rốt cuộc đã làm gì?

“Hai Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh này, hẳn là giả.” Lâm Nghị suy nghĩ một chút, trong lòng cũng hiểu rõ.

Vốn dĩ đời thứ hai của Cửu Môn cũ, tất cả đều đã bị người của

Giải Cửu Gia thay thế.

Trong đó tự nhiên cũng bao gồm Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm.

Thế nhưng hai người này không những không chết, sau khi sống sót, họ còn nghe nói về nhiệm vụ Tây Sa Hải Đáy Mộ do tổ chức sắp xếp, thế là họ lừa vật thế thân của mình đi, họ thay vật thế thân tiến vào Tây Sa Hải Đáy Mộ.

Cho nên trước đó, khi ở Tây Sa Hải Đáy Mộ.

Con cháu Cửu Môn cũ thật sự, chỉ có Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh, Ngô Tam Tỉnh ba người.

Còn về những người khác, bao gồm cả Tề Vũ kia, đều đã không nhất định là bản thân họ.

Mà những vật thế thân bị họ lừa đi, không đến Tây Sa Hải Đáy Mộ, mà lại đến Vân Thiên Cung.

Đến nỗi, khi họ thám hiểm Tây Sa Hải Đáy Mộ, hai người này đã chết ở đây.

Họ không uống Thi Miết Đan, thi thể cũng tự nhiên thối rữa, đợi đến khi họ được phát hiện bây giờ, đã không còn ra hình dạng gì nữa rồi.

Còn về sáu thi thể còn lại, vì sao lại xuất hiện ở đây?

Vì sao lại đến Vân Thiên Cung thám hiểm, Lâm Nghị vẫn chưa rõ lắm.

Chương 411

Dù sao thì, Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh giả đã chết ở đây, Hoắc Linh thật và Trần Văn Cẩm thật, vì cũng đã uống Thi Miết Đan, hẳn sẽ cùng với mấy người này, bị tổ chức tiến hành nghiên cứu kiểu phong tỏa.

Trần Văn Cẩm hiểu rõ lợi hại trong đó, tránh né sự phong tỏa của tổ chức, rời đi cùng Trần Bì A Tứ, điều này vẫn nằm trong lý lẽ.

Nhưng Hoắc Linh và những người khác, nếu không có gì bất ngờ, đều sẽ bị nhốt vào viện điều dưỡng.

Hiện tại, theo lời Trần Văn Cẩm nói, Hoắc Linh đã mất tích, hẳn là bị tổ chức nhốt vào rồi.

Vậy mấy người này vì sao lại chết ở đây?

Chẳng lẽ họ đã uống Thi Miết Đan, cũng không có giá trị nghiên cứu gì sao?

"Lão Hồ, Bàn Tử, cẩn thận một chút, những người này vẫn không biết là chết ở đây như thế nào." Lâm Nghị nhắc nhở một câu, thu hết đồ đồng xung quanh lại, tám thi thể càng trở nên lộ rõ.

Chúng được bày ra với hình dạng kỳ quái, mang theo một vẻ tà dị khó tả.

"Lão Lâm, cậu nói những ký hiệu đó cố ý dẫn chúng ta đến đây, rốt cuộc là mục đích gì?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Lão Hồ nhìn tám thi thể, nói: "Tôi thấy, tám thi thể này, phần lớn cũng là bị những ký hiệu kỳ quái đó hấp dẫn đến đây, sau đó đều chết hết." "Ối giời, Lão Hồ, cậu đừng dọa tôi, cái này chết tiệt chẳng phải là ký hiệu tử vong sao?" Bàn Tử rùng mình một cái.

Mặc dù hiện tại thực lực của họ đều không yếu, nhưng đối mặt với ẩn số nằm trong bóng tối, ai biết sẽ xuất hiện tình huống gì?

Nếu chỉ là quái vật, thì mọi chuyện đều dễ nói.

Nhưng, đây rõ ràng không phải là quái vật!

Hơn nữa lại là cái bẫy do con người thiết kế, thậm chí có khả năng là do chủ mộ cố ý thiết kế!

Chỉ chờ mọi người nhảy vào.

Đối với loại chuyện tà môn này, họ vẫn tỏ ra vô cùng cẩn thận.

"Tiếp tục đi về phía trước thôi." Lâm Nghị nói xong câu này, vừa chuẩn bị rời khỏi cung điện, tiếp tục tiến lên, đột nhiên phát hiện cánh cửa lớn của cung điện lúc họ đến đã không còn nữa!

Nó đã biến thành một bức tường, rất giống tình huống ở Tây Sa Hải Đáy Mộ.

"Lão Lâm, xem ra chúng ta gặp phải mộ thất hoạt động rồi!

Lão già Uông Tàng Hải này, đúng là thích chơi mấy thứ này." Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa.

"Phía trước hình như có một cánh cửa!" Lão Hồ hô lên một tiếng, chỉ thấy, ở cuối cung điện, một cánh cửa đá từ trái sang phải chậm rãi mở ra.

"Đi thôi, vào xem sao." Lâm Nghị vẫy vẫy tay với Lão Hồ và Bàn Tử, đi thẳng vào trong cửa đá.

Sau cánh cửa đá, là một hành lang dài tối tăm, không biết dẫn đến nơi nào.

Ba người đi rất nhanh, không lâu sau, đường hầm liền đến điểm cuối.

Cuối đường hầm là một mộ thất, khi họ tiến vào mộ thất, kinh ngạc phát hiện tám thi thể.

Tám thi thể này, chính là thi thể Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm giả mà họ đã thấy trước đó!

"Mê trận!" Lão Hồ nhìn Lâm Nghị nói.

Bàn Tử nói: "Xem ra, những người này nói không chừng đều bị mắc kẹt ở đây, không ra ngoài được, sau đó mới chết ở đây." Chết vì bị nhốt!

Thật là đáng thương chết tiệt!

Thế nhưng, họ không cần lo lắng mấy thứ này.

Dù sao thì, đồ ăn mà Lão Lâm mang đến, rất nhiều, sống ở đây mấy tháng cũng không thành vấn đề!

Không còn cách nào khác, ai bảo Lão Lâm nhà chúng ta lại có thể mở ra vô số không gian chứ.

"Muốn phá giải loại mê trận này, thực ra rất đơn giản, chỉ cần nhìn tổng thể mê trận là được!" Lâm Nghị cầm đèn pin, chiếu lên phía trên cung điện mộ thất.

Chỉ thấy.

Trên đỉnh cung điện trong mộ thất này, là một mảng đen kịt, không biết có phải người ta đã bôi thuốc chống sáng hay vì trần quá cao, đến nỗi ánh đèn pin trong tay bọn họ cũng không thể chiếu tới.

"Lão Lâm, cái trần mộ này hơi lạ, sao không nhìn thấy gì cả vậy?" Lão Hồ khẽ nhíu mày hỏi.

"Bên trên là đá đen, ánh đèn chiếu vào sẽ bị hút mất, nên mới nhìn đen kịt như vậy." Lâm Nghị đáp.

"Thì ra là vậy." Lão Hồ thở phào, nói, "Lão Lâm, vậy cậu có nhìn

rõ không?" "Cũng tạm nhìn rõ được một chút, trên trần hình như có một cái rãnh dọc theo rìa, trong cái rãnh đó có một thứ gì đó đang hoạt động!" Lâm Nghị nhíu mày.

Thứ đó ẩn trong rãnh, Lâm Nghị không nhìn rõ rốt cuộc là cái gì, nhưng có thể khẳng định, chắc chắn là vật sống.

"Mấy người đợi đấy, để Bàn gia tôi lên xem sao." Vừa nói, Bàn Tử đã lấy ra Phi Hổ Trảo từ trong ba lô.

Phi Hổ Trảo, đích thị là một thần khí đạo mộ.

Phi Hổ Trảo làm từ tinh cương, đầu trước giống móng hổ, các khớp có thể co giãn, phía sau buộc dây dài, có thể tóm lấy vật từ xa.

Đây là một loại ám khí vô cùng lợi hại.

Các móng làm bằng thép, tựa như bàn tay, có năm móng thép, mỗi móng lại chia ba đốt, có thể mở ra hoặc thu vào, đầu mút đốt ngoài cùng nhọn hoắt, tựa như móng gà.

Trong lòng bàn tay móng thép có gắn cơ quan, có thể điều khiển các móng.

Đuôi móng thép buộc một sợi dây dài, nối liền với cơ quan.

Dùng phi trảo tấn công người, chỉ cần giật sợi dây, móng thép lập tức co rút mạnh mẽ, đầu móng có thể cắm sâu vào thịt, kẻ địch khó lòng thoát ra.

Nó so với Kim Cương Tán cũng chẳng kém cạnh là bao.

Nó cũng là vật Tuyết Lỵ Dương có được từ di vật của Chá Cô Tiếu ngày trước, sau đó mang về nước.

Hiện tại Tuyết Lỵ Dương đã ra nước ngoài điều tra, Phi Hổ Trảo cũng tự nhiên mà rơi vào tay Lâm Nghị.

Có Phi Hổ Trảo trong tay, dù trần có cao thế nào, với Bàn Tử mà

nói cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Chỉ thấy Bàn Tử vận động cơ quan của Phi Hổ Trảo, chiếc phi trảo thoắt cái bay ra, cắm chắc vào rìa rãnh trên trần.

Theo đà Bàn Tử dùng sức giật Phi Hổ Trảo, sợi dây dài co rút mạnh mẽ, dù Bàn Tử vóc dáng vạm vỡ, dưới sức kéo của Phi Hổ Trảo, hắn vẫn bay vút lên như chim yến.

"Đúng là thần khí đạo mộ mà, tổ sư gia Mạc Kim chúng ta đúng là có năng lực ghê." Lão Hồ thấy vậy, tấm tắc khen.

Phi Hổ Trảo tuy thuộc về Chá Cô Tiếu, nhưng nó không phải thần khí Bàn Sơn, mà là thần khí Mạc Kim Giáo Úy.

Năm đó Chá Cô Tiếu và Liễu Trần trưởng lão thám hiểm Hắc Thủy Thành, trưởng lão Trần tử trận trong cổ mộ ở Hắc Thủy Thành, Chá Cô Tiếu chỉ có thể ngậm lệ rút lui, thu hoạch một lượng lớn thần khí Mạc Kim.

"Đúng là không tồi.

Về có thể làm theo vài bộ." Lâm Nghị gật đầu.

Những thần khí đạo mộ như Phi Hổ Trảo và Kim Cương Tán, đúng là có thể làm thêm vài bộ.

Chế tạo bằng công nghệ hiện đại, có thể ưu việt hơn nhiều so với loại Mạc Kim Giáo Úy chế tạo hàng trăm năm trước.

Mặc dù Lâm Nghị tự mình không dùng đến, nhưng Lão Hồ và Bàn Tử không có khinh công như anh, nên có thể dùng thứ này để bay nhảy leo trèo.

Không hổ là một thứ bảo mệnh!

Kỳ thực, so với Phi Hổ Trảo và Kim Cương Tán, Lâm Nghị càng tò mò hơn về Bàn Sơn Quật Tử Giáp!

Loại giáp này Lâm Nghị từng thấy một lần.

Đó là khi ở Tương Tây, sau vụ sạt núi, Chá Cô Tiếu đã dùng bộ Bàn Sơn Quật Tử Giáp này để giữ được mạng.

Chương 412

Nghe nói Quật Tử Phàn Sơn Giáp được làm từ da giao (một loại rồng đất), các mối nối dùng gân giao liên kết, mặt trong khuỷu tay, cổ tay, hông và đầu gối đều có rất nhiều móc câu nhỏ.

Bình thường nó nằm trong túi giáp, lò xo sắt được gắn ở sau lưng, khi dùng chỉ cần giật sợi dây phía sau, "phàn sơn bách tử câu" (trăm móc leo núi) liền bật ra từ túi giáp.

Cái gọi là "bách tử" (trăm móc), "bách" chỉ số lượng nhiều, "tử" chỉ sự nhỏ bé, trong các khí cụ đạo mộ có rất nhiều công cụ mang cấu tạo "bách tử", và trong Bàn Sơn Quật Tử Giáp giấu toàn là những móc thép tinh xảo, vừa nhỏ vừa bền chắc.

Đây không chỉ là lợi khí cứu mạng, còn có thể hộ thân, một công đôi việc.

Không biết là vì niên đại quá xa xưa, hay vì đã thất lạc giữa đường.

Trong di vật của Chá Cô Tiếu, cũng không có bộ giáp này!

Tuy nhiên, trong Bàn Sơn Bí Thuật mà Lâm Nghị đã học, anh kỳ thực cũng biết đôi chút về phương pháp chế tác thứ này, làm ra chắc không phải chuyện khó.

Về sau có thể vẽ một bản thiết kế, rồi cùng với Phi Hổ Trảo và Kim Cương Tán giao cho thợ thủ công chế tạo.

Không lâu sau, Bàn Tử đã leo lên được rãnh trên trần.

"Bàn Tử có phát hiện gì không?" Lão Hồ gọi vọng lên từ phía dưới.

Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, nói, "Cái vật sống kia không biết

chạy đi đâu rồi!

Tôi ở đây không thấy gì cả, Lão Lâm, cậu có khi nào nhìn nhầm không?" Lâm Nghị lắc đầu nói, "Không thể nào, cậu tìm kỹ đi, bên trên chắc chắn có vật sống!" Bàn Tử nắm Phi Hổ Trảo, men theo rãnh tiến lên, không lâu sau, hắn phát hiện ra điều gì đó trong rãnh, mừng rỡ nói.

"Lão Lâm, Lão Hồ, hai người cũng mau lên đây đi, bên trong này có một lối đi!

Nếu thật sự có vật sống, nói không chừng nó đã chạy trốn từ đây!" Vừa nói, Bàn Tử liền thả sợi dây buộc quanh eo xuống, Lâm Nghị và Lão Hồ thân thủ đều không tồi, chỉ mấy động tác, kéo sợi dây, liền leo lên hội hợp với Bàn Tử.

Cửa động này không lớn, ẩn sâu trong rãnh, từ trong phòng nhìn lên, căn bản không thể thấy được.

"Hèn gì người ở dưới lại chết ở đó, thì ra lối vào ở bên trên à!" Lão Hồ thấy kết cấu cổ mộ tinh xảo như vậy, đúng là phản nhân loại.

Từ mộ thất nhìn lên, chỉ thấy đỉnh phòng sâu hun hút như vực thẳm, ai có thể ngờ lối vào thật sự lại ở bên trên chứ?

"Đi thôi, đi thôi!" Bàn Tử cuốn dây lại, cười hì hì bước vào trong động.

"Khoan đã." Lâm Nghị nhìn hướng cửa động dẫn tới, trầm ngâm một lát rồi nói, "Hướng này không đúng!

Nói không chừng là bẫy!" "Bẫy á?" Bàn Tử nghe thấy bẫy là thấy đau đầu rồi.

"Đệt, cái thằng chó Uông Tàng Hải này, thiết kế bẫy cũng nhiều quá rồi đấy!" Cái vòng tuần hoàn chết tiệt phía dưới khó đến chết, không biết đã nhốt chết bao nhiêu người rồi.

Khó khăn lắm mới tìm thấy lối ra, mà vẫn có thể là bẫy sao?

“Lão Lâm, cậu chắc chứ?” “Chúng ta cứ tiếp tục đi dọc theo cái rãnh xem sao, chắc là vẫn còn mấy cái cửa động tương tự nữa!” Lâm Nghị vừa nói, vừa dùng dao khắc một vết vào vị trí cửa động này để đánh dấu.

Ba người tiếp tục tiến lên.

Đi khoảng năm sáu mét, họ phát hiện ra cửa động thứ hai!

Chỗ này vớ vẩn thật.

Cửa động thứ hai này cách chỗ họ năm sáu mét, nhưng đứng ở vị trí ban đầu thì vẫn không thấy, thậm chí nếu không chú ý quan sát, dù có đi ngang qua đây cũng có thể bỏ qua!

Bàn Tử càu nhàu, “Thật quá đáng.” Lâm Nghị giơ dao lên, khắc hai vết ở vị trí này.

Sau đó ba người tiếp tục tiến lên.

Khi đến cửa động thứ ba, họ kinh ngạc phát hiện, ở cửa động này, đã có ký hiệu rồi!

Ký hiệu ở cửa động này giống với những gì họ đã thấy trước đó, chữ cái tiếng Anh hẳn là nét bút của cùng một người, nét chữ không khác biệt là mấy.

“Chắc là ở đây rồi!” Lâm Nghị nhìn cửa động sâu hun hút, gật đầu nói.

“Lão Lâm, cậu chắc chứ?

Cậu đừng quên, chính những ký hiệu này đã dẫn chúng ta vào mê trận phía dưới.

Cũng chính những ký hiệu này đã hại chết tám người phía dưới!” Lão Hồ trong lòng có chút nghi ngờ nói.

Dù sao đi nữa, ký hiệu này là ai để lại, họ hoàn toàn không biết, mục đích của đối phương là gì, cũng không rõ.

Nói không chừng, đối phương dùng những ký hiệu này từng bước từng bước dẫn họ vào vực sâu không đáy, vào những cái bẫy đáng sợ.

"Lão Hồ, cậu thận trọng quá rồi!

Sợ cái quái gì chứ!" Bàn Tử thờ ơ nói, "Cho dù người để lại ký hiệu thật sự không có ý tốt, thì chúng ta cứ xông vào thôi, có gì to tát đâu?" Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói, "Theo phương vị mà nói, phương vị này không hẳn là vậy, nhưng cái ký hiệu này rất đặc biệt, chắc là do người mấy chục năm trước để lại, nên tôi nghĩ đây hẳn là cửa động này.

Đương nhiên, nếu Lão Hồ cậu có chút nghi ngại, thì chúng ta cứ đi hết cái rãnh xem sao, đằng nào cũng không tốn bao nhiêu thời gian." Người để lại ký hiệu này là ai, Lâm Nghị không tài nào biết được.

Nhưng anh gần như có thể khẳng định, đây chính là lối vào.

Uông Tàng Hải là một kẻ tinh ranh, rất nhiều thiết kế đều đi ngược lại nguyên lý phong thủy học, nên không thể cứ khăng khăng suy luận theo phong thủy được.

Hơn nữa, Lâm Nghị cảm thấy, người để lại ký hiệu này không hề có ác ý.

Còn về tám người chết ở phía dưới, chỉ có thể nói là bản lĩnh của họ không đủ, chứ không phải là không phát hiện ra huyền bí thực sự của cơ quan này mà thôi.

"Ừm, cũng được." Lão Hồ gật đầu.

Sau đó ba người tiếp tục đi về phía trước, đi hết toàn bộ cái rãnh.

Tổng cộng đã phát hiện ra bảy cửa động!

Nếu không có đủ bản lĩnh, dù may mắn phát hiện ra bảy cửa động này, e rằng cũng không thể chọn đúng một cái để đi vào.

Bảy chọn một.

Thế mà chỉ có một cửa động có ký hiệu.

Nếu cửa động này không phải lối vào, thì các cửa động khác càng không thể là lối vào.

"Đi thôi, Lão Hồ, cứ yên tâm, vấn đề không lớn đâu." Lâm Nghị khẽ mỉm cười, bước vào cửa động có ký hiệu.

Ba người men theo hang động đi về phía trước, đi được khoảng vài trăm mét, đột nhiên nghe thấy tiếng "đoàng" của tiếng súng!

Tiếng súng vang vọng trong hang động, kéo dài không dứt.

"Lão Lâm, có phải Trần Bì A Tứ bọn họ gặp nguy hiểm rồi không?" Lão Hồ trong lòng siết chặt hỏi.

"Chắc không phải, loại súng này từ âm thanh mà nghe, không cùng loại với súng của chúng ta, tôi đoán là 'Trần Văn Tĩnh' và đám người đó." Lâm Nghị cẩn thận phân biệt tiếng súng rồi nói.

Trần Văn Tĩnh là ai?

Chuyện này trước đó Lâm Nghị và Bàn Tử đã nói qua với Lão Hồ một chút.

Đại khái là đội đạo mộ do Mỹ sắp xếp ở trong nước, Trần Văn Tĩnh là tên giả của cô ta, còn tên cụ thể là gì thì có lẽ Ngô Tam Tỉnh biết.

Bởi vì từng ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, cô ta đã giả mạo em gái Trần Văn Cẩm, lấy tên giả là Trần Văn Tĩnh, nên sau này mọi người cứ gọi cô ta là Trần Văn Tĩnh.

"Đáng đời, dám đào mộ trước mặt Bàn gia chúng ta, nói không

chừng bây giờ gặp đại nạn rồi!

Hắc hắc ~" Bàn Tử trong lòng lập tức thấy hả hê.

Bọn người đó có thiết bị tối tân nhất, không may lại gặp tuyết lở, nên họ luôn đi trước nhóm của mình.

Chẳng phải là quá trùng hợp sao.

Vừa hay là để bọn họ dò đường cho mình.

Chương 413

"Tôi nói Bàn Tử này, trước sinh mệnh thì mọi người đều bình đẳng, bọn họ cũng đâu có hại chúng ta, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên đi xem sao, giúp được thì giúp một tay." Lão Hồ có chút không đành lòng.

Cái gọi là năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Lão Hồ chính là người như vậy.

Ngày trước không có năng lực gì, mà vẫn thích giúp người làm vui.

Huống hồ là bây giờ.

Đương nhiên nếu đối phương là kẻ thù, thì lại là chuyện khác!

"Cũng được." Bàn Tử gật đầu nói.

Bàn Tử kỳ thực cũng chỉ nói cho sướng miệng, trong lòng hắn cũng có ý định đi xem sao.

Cứu hay không cứu người tạm thời không nói, cứ đến đó trổ tài một phen, nghe người khác khen ngợi mình, đó cũng là một chuyện tốt đẹp mà!

Cả hai đều đã quyết định đi, Lâm Nghị tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, căn cứ phương hướng tiếng động truyền đến, hẳn là vị trí đại điện được bố trí trong cổ mộ!

Ba người nhanh chóng đi qua, phát hiện cuối đường hầm mộ là một lầu đài, bên ngoài có vài hành lang dài.

Tức là, đây là một trong những lối vào của một mộ thất khổng lồ

hai tầng.

Nhưng giữa hai tầng mộ thất không có trần nhà, mà chỉ có vài hành lang treo lơ lửng, đứng trên hành lang có thể trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng tầng dưới.

Cái này gọi là Liên Thiên Lang (hành lang nối trời), nhìn thì điêu khắc rồng phượng, kỳ thực mang tính công năng, là để treo quan tài và thiết bị trong mộ thất khổng lồ.

Xem ra, bên dưới Liên Thiên Lang bên ngoài có thể là một quan thất.

Những tiếng súng liên tiếp họ nghe thấy, chính là từ phía dưới truyền đến, hơn nữa bên ngoài khắp nơi đều lóe lên ánh đèn pin.

Ba người xếp hàng đi đến lầu đài, Liên Thiên Lang bên ngoài rất hẹp, nhưng ba người khinh công đều không tồi, rất thuận lợi trèo lên, nhìn xuống dưới, phát hiện bên dưới lại là một mộ thất hình tròn khổng lồ, rộng đến năm sáu trăm mét vuông.

Đội của Trần Văn Tĩnh đang ở ngay dưới hành lang họ, mười mấy ngọn pháo sáng lạnh lẽo được ném khắp xung quanh, chiếu sáng cả mộ thất.

Chỉ thấy nhóm Trần Văn Tĩnh vây thành một vòng tròn, không ngừng dùng súng bắn quét xung quanh, nhưng giữa ánh sáng pháo sáng, không nhìn rõ lắm.

Nhìn kỹ lại, phát hiện đó đều là những con du diên to bằng cánh tay, đầy khắp mộ thất, dày đặc, cứ như một đại dương bao vây Trần Văn Tĩnh và đồng đội ở giữa.

Còn ở giữa mộ thất, có một quan tỉnh hình kim tự tháp ngược, dưới đáy quan tỉnh có tám cỗ quan tài đen khổng lồ, vây quanh một cỗ quan tài ngọc thạch khổng lồ bán trong suốt ở giữa.

Quan tài ngọc thạch đã bị mở ra, dưới ánh sáng pháo sáng lạnh lẽo phía dưới, quan tài ngọc thạch tỏa ra ánh sáng rực rỡ, phản chiếu những tia sáng quỷ dị.

Du diên dường như chính là từ trong cỗ quan tài này không ngừng bò ra.

"Lão Lâm, cách bố trí quan tài này thật tà dị quá!

Ngay cả trong cuốn sách nửa vời của tôi cũng chưa từng thấy bao giờ!" Lão Hồ thấy tám cỗ quan tài đen và quan tài ngọc thạch này, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

"Đây là… Cửu Long Sĩ Thi Quan!" Cách bố trí quan tài kiểu này, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật không có, nhưng trên Xà Mi Đồng Ngư thì có ghi chép!

Quan tài của Vạn Nô Vương ở Đông Hạ Quốc, nghe nói trên quan tài khắc chín con rồng, nhưng rồng này không phải rồng uốn lượn, mà là loại rồng mới do dân tộc thiểu số sáng tạo ra, chín con rồng này vây quanh quan tài của Vạn Nô Vương, tựa như đang đẩy ông ta lên trời.

Thân rồng là thân rắn, nhưng chân rồng lại là chân rết trăm chân, xung quanh quan tài đều có côn trùng cực độc, để bảo vệ quan tài.

Cửu Long Sĩ Thi Quan này không giống quan tài bình thường, mà là hình bát giác đều, mỗi góc có một con rồng nâng đỡ, tám con rồng lại bị một con rồng khác bao quanh để giữ ổn định.

Mấy chục người ở dưới đã mệt mỏi ứng phó, nhưng du diên dũng lên như thủy triều, căn bản không có tác dụng gì, giết chết một con thì những con khác lại càng điên cuồng hơn.

"Lão Lâm, đằng nào bọn họ cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, hay là đợi bọn họ chết bớt vài người, rồi chúng ta hẵng xuống giúp?" Bàn Tử nhìn mười mấy người phía dưới, đứng trên Liên Thiên Lang, ung

dung tự tại nói.

“Tôi thấy được đấy!” Lâm Nghị gật đầu cười nói.

Sống chết của những người này, Lâm Nghị không hề quan tâm.

Người đạo mộ, chết vài người thì tính là gì?

Chết hết cũng chẳng có gì lạ.

“Nhìn bọn họ chết trước mặt chúng ta, tôi cứ thấy có gì đó không ổn.” Lão Hồ nhìn đám người mệt mỏi, nhíu mày nói.

“Lão Hồ, tôi thấy cậu đúng là muốn anh hùng cứu mỹ nhân đúng không?!” Bàn Tử nhìn Lão Hồ, tấm tắc nói.

Bọn họ là anh em đã bao nhiêu năm rồi.

Tính nết, tính cách gì đều rõ như lòng bàn tay.

Những người này tuy không hại họ, nhưng lại là đối thủ cạnh tranh trực tiếp mà.

Chết càng nhiều, đối với họ lại càng có lợi!

Lão Hồ nghe Bàn Tử nói vậy, liền vờ nghiêm mặt nói, “Thằng Béo, đừng có nói bậy!

Lão Hồ tôi là loại người như thế sao!

Không phải là để bọn họ chết thêm vài người sao!

Lão Hồ tôi đang đợi đây mà!” Lão Hồ bày ra bộ dạng đầy chính nghĩa.

Cứ như thể anh em là tay chân, phụ nữ là áo quần vậy.

Phụ nữ ư?

Cái thứ gì chứ!

Lão Hồ tôi còn thiếu thứ đó sao?!

Vớ vẩn!

Lâm Nghị và Bàn Tử nhìn nhau cười, không nói gì cả.

Đằng nào họ cũng không vội!

Hắc hắc.

Vậy thì cứ đứng trên này mà xem vậy.

Đám người kia bị du diên vây công, rõ ràng không phải đối thủ, từng người một chết ở đó, cuối cùng chỉ còn lại bảy tám người.

Lão Hồ đột nhiên có chút đứng ngồi không yên.

"Hay là, chúng ta xuống cứu người đi!

Không thể để bọn họ chết hết được, nói không chừng còn có thể moi được tin tức gì đó từ miệng bọn họ thì sao?!" Lão Hồ nghiêm mặt nói với Lâm Nghị và Bàn Tử.

Lâm Nghị và Bàn Tử biết Lão Hồ không ngồi yên được nữa, cười nói, "Lão Hồ, nhiệm vụ vinh quang anh hùng cứu mỹ nhân cứ giao cho cậu đấy!

Đi đi!" Tuy nhiên, Lão Hồ quá sĩ diện, nghe hai người nói muốn để hắn anh hùng cứu mỹ nhân, mặt hơi đỏ lên, cứng đầu nói, "Cứu mỹ nhân hay không cứu mỹ nhân gì chứ, Lão Hồ tôi tuyệt đối sẽ cùng tiến cùng lùi với hai cậu!" Lâm Nghị cười cười, Lão Hồ à, sao cậu lại không thông suốt chuyện phụ nữ này vậy?

Cứ thích cứng miệng mãi.

Chẳng lẽ thích một người phụ nữ lại thật sự khó coi đến vậy sao?

Chuyện này, cậu phải học hỏi Bàn Tử ấy!

Thằng Béo hồi ở Thung Lũng Côn Trùng Vân Nam, ân cần, chủ động đến mức nào, dỗ dành con bé A Muội đến ngớ người ra.

Chương 414

Lúc đó Lão Hồ cậu còn bày đủ mọi chiêu cho thằng Béo nữa mà.

Sao bây giờ đến lượt cậu thì lại chùn bước vậy?

Tuy nhiên, Lâm Nghị cũng không hoảng, đằng nào cũng còn rất nhiều người có thể chết.

Cái cô Trần Văn Tĩnh này à.

Kể từ khi Lão Hồ nhà tôi có ý với cô, vậy thì hôm nay cô đừng hòng chạy thoát!

Dù cô có muốn chết, tôi cũng không thể để cô chết được!

Nhìn kỹ lại, 'Trần Văn Tĩnh' này trông cũng không tồi.

Lông mày rậm, mắt to, khuôn mặt tròn tròn, còn buộc tóc đuôi ngựa lớn, vừa đáng yêu, lại có chút ngây thơ, nhìn tướng mạo, dường như còn có chút dòng máu ngoại quốc!

Tôi đoán chắc giống Tuyết Lỵ Dương, là một Hoa kiều ở nước ngoài gì đó, thuộc dạng "liên doanh Trung – ngoại".

Chậc chậc.

Xem ra Lão Hồ trong lòng vẫn luôn tơ tưởng đến việc cưới một cô gái ngoại quốc, "ngựa tây" đấy.

Ghê gớm thật, ghê gớm thật.

Rất nhanh, lại có hai ba người chết nữa, chỉ còn lại năm sáu người.

Du diên vây kín bọn họ ngày càng dày đặc, năm sáu người cũng không còn đường lui, kết cục chỉ có một, đó là chết!

Đúng lúc đó, khi 'Trần Văn Tĩnh' đang né tránh, cô ta không cẩn thận va phải bậc thang, thân thể mất kiểm soát, trực tiếp ngã xuống.

Và cả đàn du diên khổng lồ kia, thấy 'Trần Văn Tĩnh' ngã xuống, tất cả đều ùn ùn lao tới.

"Chết tiệt!" Lão Hồ trong lòng siết chặt, thân hình lóe lên liền xông xuống!

Tốc độ đó nhanh đến cực hạn, như thể hắn đã dốc hết mọi khả năng của mình vậy.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã nhảy đến phía sau 'Trần Văn Tĩnh', một cước giẫm nát không biết bao nhiêu con du diên khổng lồ.

Lực mạnh khi hai chân chạm đất, cuộn lên hai luồng kình phong, hất bay tất cả du diên khổng lồ cách đó khoảng hai mươi phân.

Và lúc này, Trần Văn Tĩnh vừa mới ngã xuống, Lão Hồ một tay đã vươn thẳng xuống dưới vai cô, đỡ lấy thân thể cô!

Lão Hồ hỏi, "Cô không sao chứ?" 'Trần Văn Tĩnh' đầu óc như đơ ra, cứ ngỡ mình chắc chắn phải chết, vạn vạn không ngờ, phía sau lại xuất hiện một người.

Cô ta nhìn Lão Hồ, cảm thấy có chút quen mắt, nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Khoảnh khắc đó, một vật khổng lồ dài mười tám phân, từ bên cạnh chui ra, nhắm vào cổ 'Trần Văn Tĩnh' định cắn xuống.

Khi Lão Hồ nhận ra thì đã không kịp nữa, sắc mặt hắn biến đổi, trái tim lập tức chùng xuống.

Phốc!

Thế nhưng, khi con du diên khổng lồ sắp cắn trúng 'Trần Văn Tĩnh', đột nhiên nó tự nổ tung!

“Phù!” Trái tim đang treo ngược của Lão Hồ, lập tức buông lỏng.

Lão Hồ nhấc tay, nâng ‘Trần Văn Tĩnh’ lên, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, thân hình nhẹ bẫng, tóm lấy những tảng đá nhô ra xung quanh, chỉ mấy động tác, đã ôm ‘Trần Văn Tĩnh’ từ dưới đất trèo lên tầng hai, rồi nhanh chóng đi vài bước, liền đến Liên Thiên Lang nơi Bàn Tử và Lâm Nghị đang đứng.

“Lão Lâm, cảm ơn cậu.” Lão Hồ nhìn Lâm Nghị, cười nói đầy cảm kích.

Lâm Nghị cười nói: “Anh em chúng ta bao nhiêu năm nay rồi, có gì mà phải khách sáo.” Bàn Tử huých huých vai Lão Hồ, cười hắc hắc nói, “Lão Hồ, cậu đừng có phản bội tổ chức nhé, đừng để phụ nữ làm mê hoặc tâm trí!

Cảm ơn á?

Cậu đang nói nhảm đấy!

Cậu vẫn còn vì Lão Lâm mà cảm ơn à, hừ, có lần sau, Bàn gia tôi sẽ là người đầu tiên trở mặt với cậu!” Lão Hồ cười gượng gạo, nói, “Lão Hồ tôi biết rồi mà!

Bàn gia, ông đừng mắng tôi nữa.” Bàn Tử: “Phụ nữ thì phải quản giáo cho cẩn thận!

Hừ! (`he ´*)no!” Tình huống đột ngột này khiến ‘Trần Văn Tĩnh’ có chút mơ hồ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ ngơ ngác ôm lấy eo Lão Hồ, nhất thời không biết nên nói gì.

“A!

Tôi biết rồi, các anh là… đám người đó!” Khi ‘Trần Văn Tĩnh’ nhìn thấy Lâm Nghị và Bàn Tử, đột nhiên nhớ ra!

Hai người này, cô ta đã từng gặp khi ở Thất Tinh Lỗ Vương

Cung!

Còn người đàn ông đang ôm cô, cứu cô, cũng là một thành viên trong đội đạo mộ của Lâm Nghị và Bàn Tử!

Từng có lần trên núi tuyết, cô ta đã dùng ống nhòm nhìn thấy!

"Các anh…" 'Trần Văn Tĩnh' đang định nói gì đó, thì thấy Lâm Nghị đột nhiên thân hình nhẹ bẫng, nhảy từ Liên Thiên Lang xuống.

Bàn Tử thấy Lâm Nghị nhảy xuống, ngạc nhiên gọi, "Lão Lâm, cậu đi làm gì vậy?

Người đã cứu ra rồi mà!

Cứ để bọn họ tự sinh tự diệt đi!" "Gặp người quen rồi, tôi qua giúp một tay!" Tiếng Lâm Nghị chưa dứt, người đã ở phía dưới.

Đám người phía dưới, đã gần như bị du diên khổng lồ cắn chết hết rồi.

Lâm Nghị vừa đến, tất cả du diên đều lùi lại ba bước, khí tức Kỳ Lân bộc lộ ra, bất kể là mãnh thú hay chim dữ nào cũng không dám nghênh ngang.

Lâm Nghị một tay vỗ vào lưng một người, tóm lấy người đó, mũi chân khẽ dẫm xuống đất, cả người liền bay vút lên, một bước nhảy cao ba trượng, sau đó đáp xuống bên cạnh Lão Hồ và Bàn Tử.

"Đây là ai vậy, Lão Lâm, đến cả cậu cũng ra tay cứu hắn sao?" Bàn Tử tò mò nhìn người mà Lâm Nghị cứu lên.

Lâm Nghị ngón tay khẽ điểm vào lưng hắn, sau đó một luồng năng lượng chảy vào cơ thể hắn, người đó từ từ ngẩng đầu lên.

Lúc này Bàn Tử mới nhìn rõ khuôn mặt đó.

"Đậu xanh rau má, đây không phải Ngô Tam Tỉnh sao?" Bàn Tử nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trước mặt, kinh ngạc hỏi.

Bọn họ đi suốt chặng đường cũng không thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh đâu, không ngờ lại trà trộn vào đội của 'Trần Văn Tĩnh' à.

Ngô Tam Tỉnh từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Bàn Tử và Lâm Nghị, nói, "Các cậu đến rồi sao?" Từ biểu cảm của Ngô Tam Tỉnh mà xem, đối với sự xuất hiện của ba người Lâm Nghị, hắn không hề bất ngờ, trái lại còn giống như đã liệu trước.

"Tam gia, đưa đây." Lâm Nghị cười vươn tay ra.

Ngô Tam Tỉnh lắm mưu nhiều kế, giỏi tính toán.

Trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký, hắn đã chơi đùa nhóm ba người cho ngớ người ra.

Nhưng Lâm Nghị không bận tâm mấy chuyện đó, mặc kệ Ngô Tam Tỉnh đang mưu tính gì, anh chỉ cần lấy thứ mình nên có.

Ngô Tam Tỉnh làm ra vẻ nói, "Lâm gia, ngài muốn gì?

Tôi không biết." Lâm Nghị kéo Ngô Tam Tỉnh lên, treo lơ lửng trên Liên Thiên Lang, cười nói, "Tam gia, ông nhìn mấy con du diên khổng lồ phía dưới xem, có giống Xà Mi Đồng Ngư không?" Ngô Tam Tỉnh đầy mặt hắc tuyến.

"Mẹ kiếp, có thể giữ chút thể diện không hả?" Còn cần mặt mũi không, có thể nói chuyện đàng hoàng không?

"Lâm gia, chúng ta có gì thì nói chuyện tử tế đi, đừng động tay động chân mà, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài." Ngô Tam Tỉnh cười gượng gạo, bám lấy tay Lâm Nghị nói.

"Ai nha nha nha, Tam gia nói đúng mà, chúng ta sẽ không động tay động chân nữa." Lâm Nghị nở nụ cười vô hại, sau đó tay anh buông lỏng, Ngô Tam Tỉnh liền cảm thấy thân thể chùng xuống, hai tay vội vàng nắm lấy tay Lâm Nghị.

“Tam gia, chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao, đừng động tay động chân.” Lâm Nghị vỗ vỗ tay Ngô Tam Tỉnh, gỡ từng ngón tay của hắn ra.

Chương 415

Ngô Tam Tỉnh nhìn xuống thấy toàn là du diên khổng lồ, vội vàng nói, "Được rồi, được rồi, tôi chịu thua rồi, Lâm gia ngài đã cứu tôi, sao lại nỡ đẩy tôi xuống chứ, nhưng Xà Mi Đồng Ngư thật sự không ở trong tay tôi, mà là ở trong tay Giải Liên Hoàn, ngài muốn tôi đi đâu mà lấy cho ngài chứ!" Lâm Nghị cười nói, "Thôi được rồi, tôi sẽ tin ông một lần!" Ngô Tam Tỉnh lập tức thở phào nhẹ nhõm, được cứu rồi.

Sau đó, Lâm Nghị tay run một cái, trực tiếp đẩy Ngô Tam Tỉnh xuống.

Không động tay, chẳng phải là buông tay sao?

Vậy thì cứ buông tay thôi.

Sẽ không thật sự có ai nghĩ Ngô Tam Tỉnh không có Xà Mi Đồng Ngư chứ?

Nếu hắn không có, hắn đến Vân Thiên Cung làm gì?

Còn Giải Liên Hoàn nữa, lừa quỷ à?

Ngô Tam Tỉnh cả người đều ngớ ra.

Đậu xanh rau má.

Đã nói là tin tôi một lần rồi mà?

Sao lại đẩy tôi xuống rồi?

Thật là không có võ đức gì cả!

"Lâm gia, cứu tôi, tôi đưa cho ngài!" Ngô Tam Tỉnh cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, chỉ có thể bất chấp tất cả mà hét lớn giữa không trung!

Lâm Nghị tiện tay ném xuống một sợi dây, vừa vặn quấn quanh eo Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh cứ thế lơ lửng giữa không trung, trong lòng thấp thỏm không yên.

“Tam gia, ném đồ lên đây đi.” Lâm Nghị một tay kéo dây, thong thả nói.

“Thật chó thật!” Ngô Tam Tỉnh trong lòng thầm mắng, từ trong túi sờ ra một con Xà Mi Đồng Ngư, sau đó dùng sức ném lên.

Hắn vẫn khá hiểu Lâm Nghị, vì Lâm Nghị đã đồng ý, và hắn cũng đã đưa đồ cho anh, mạng nhỏ của hắn hẳn là giữ được rồi.

Lâm Nghị đỡ lấy Xà Mi Đồng Ngư, kiểm tra một chút, không có vấn đề gì, lúc này mới kéo Ngô Tam Tỉnh lên.

“Tam gia, vất vả rồi nhé, từ xa xôi mang Xà Mi Đồng Ngư đến cho tôi.” Lâm Nghị vỗ vai Ngô Tam Tỉnh, nhiệt tình nói.

Ngô Tam Tỉnh: "Khốn kiếp!

Chết tiệt!" Đứa quái nào thèm mang đến cho mày chứ.

Mày còn mặt mũi mà nói à.

Tam gia tôi có nỗi khổ không nói nên lời đây.

“Tam gia bị kinh sợ rồi, yên tâm yên tâm, có tôi ở đây, bảo đảm ông không chết được!” Lâm Nghị vỗ vai Ngô Tam Tỉnh cười nói.

“Về phương diện này, tôi vẫn rất tin tưởng Lâm gia.” Ngô Tam Tỉnh gật đầu nói, “Nhưng mà, Lâm gia, ngài có thể đến được đây, vẫn phải cảm ơn tôi đấy.

Các anh chắc đã thấy những ký hiệu tôi để lại cho các anh rồi chứ?” Bàn Tử ngạc nhiên hỏi, “Tam gia, thì ra những ký hiệu đó là ông để lại à.” Ngô Tam Tỉnh gật đầu nói, “Một số ký hiệu mới là tôi

để lại, nhưng những ký hiệu cũ là ai để lại, thì tôi không rõ lắm." Bàn Tử vỗ tay, giơ ngón cái lên, nói, "Hay thật đấy, Tam gia, không ngờ ông lại có thể đi đến bước này?" Ngô Tam Tỉnh hắc hắc cười cười, tự hào nói, "Cái đó thì phải rồi, nói gì thì nói, tôi cũng là thổ phu tử nổi tiếng ở Hàng Châu mà!" Lâm Nghị nịnh hót nói, "Đỉnh của chóp, còn trà trộn vào đội của 'Trần Văn Tĩnh' nữa!" 'Trần Văn Tĩnh' khinh thường nói, "Hắn ta đâu phải trà trộn vào đội chúng tôi, hắn lấy Xà Mi Đồng Ngư mà không giao nộp, chúng tôi mới theo hắn đến đây, sau đó bắt cóc hắn tới đây!" Ngô Tam Tỉnh: "????!!!" "'Văn Tĩnh' à, một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, nói gì thì nói, tôi cũng từng theo đuổi cô phải không?

Đừng có đem tôi ra mà bóc phốt như vậy chứ." Ngô Tam Tỉnh đầy mặt cạn lời.

Có thể để người ta diễn cho tử tế không vậy?

Nghe Ngô Tam Tỉnh từng theo đuổi 'Trần Văn Tĩnh', Lão Hồ không khỏi ngẩn người, không khỏi đánh giá Ngô Tam Tỉnh một lượt.

Người này, có vẻ không hề đơn giản chút nào! 'Trần Văn Tĩnh' lườm Ngô Tam Tỉnh một cái cạn lời, không nói gì, mà nhìn về phía Lão Hồ, nói, "Cảm ơn anh đã cứu tôi.

Tôi tên Kiều Thi Ngữ, không biết xưng hô thế nào?" Lão Hồ ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói, "Tôi tên Hồ Bát Nhất!

Rất vui được làm quen với cô!" Vừa nói, Lão Hồ liền vươn tay ra, đặc biệt trịnh trọng.

Kiều Thi Ngữ phóng khoáng bắt tay Lão Hồ, nói, "Ân tình hôm nay tôi đã ghi nhớ, ngày khác sẽ trả anh.

Nhưng việc cấp bách bây giờ, vẫn là cỗ quan tài 'Vạn Nô Vương' này!" "Đừng vội." Lâm Nghị vẫy vẫy tay, nói, "Chúng tôi tuy đã cứu

cô, nhưng thân phận của cô vẫn chưa rõ ràng, nên vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng cô!

Nếu cô muốn mượn sức chúng tôi để trộm cỗ quan tài Vạn Nô Vương này, thì chúng tôi không phải công cụ đâu." Kiều Thi Ngữ nhìn Lâm Nghị, rồi lại nhìn Lão Hồ.

Lão Hồ lập tức nghiêm mặt nói, "Lão Lâm nói đúng!

Cô tốt nhất nên nói thật với chúng tôi, nếu không thì đừng trách Lão Hồ tôi không nể tình!" Bàn Tử cũng ở bên cạnh châm chọc nói, "Đúng đúng, thật sự không được thì cứ bắt cô bé này về, làm áp trại phu nhân cho Lão Hồ nhà tôi!" Kiều Thi Ngữ: "??(⊙_⊙)?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Kiều Thi Ngữ, bĩu môi nói, "Hay là cô cứ nói ra đi, thủ đoạn của bọn họ nhiều lắm, vừa nãy cô cũng thấy rồi đấy.

Thành thật khai báo, còn có thể bớt chịu tội." Kiều Thi Ngữ cắn môi mỏng, nói, "Được, nhưng chúng ta phải trao đổi thông tin!

Như vậy mới công bằng!" Lâm Nghị nhìn đàn du diên phía dưới, nói, "Cô không có tư cách cò kè mặc cả." Kiều Thi Ngữ nhìn bốn người đàn ông cao lớn vạm vỡ trước mặt, dù cô ta cũng là người đã trải qua huấn luyện đặc biệt, cũng không khỏi cảm thấy một tia bất lực.

"Được rồi, tôi nói." Sau đó, Kiều Thi Ngữ bắt đầu kể về thân phận và mục đích của mình.

Kiều Thi Ngữ từ nhỏ đã được Cừu Đức Khảo bồi dưỡng, thực lực vượt xa người thường, càng giống loại sát thủ lợi hại ở nước ngoài.

Tuy nhiên, Kiều Thi Ngữ làm không phải là sát nhân, mà là điều tra bí mật trường sinh!

Cô ta dẫn một nhóm người, đã đạo mộ Thất Tinh Lỗ Vương

Cung, đáng tiếc, ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, gặp phải huyết thi, tất cả mọi người đều chết, chỉ có cô ta may mắn thoát được.

Sau đó gặp nhóm Lâm Nghị, giả mạo em gái Trần Văn Cẩm là 'Trần Văn Tĩnh', rồi cùng Ngô Tam Tỉnh ái muội không rõ.

Trong thời gian đó, hai người đã trao đổi thông tin, Kiều Thi Ngữ là người của Cừu Đức Khảo, còn bản thân Ngô Tam Tỉnh chính là cộng tác viên của Cừu Đức Khảo ở trong nước, trong việc giải mã Bạch Thư Chiến Quốc Quan Vũ của Cừu Đức Khảo, Ngô Tam Tỉnh đã đóng góp một sức mạnh rất lớn.

Hai người ngầm ăn ý, quyết định đi theo Lâm Nghị và những người khác, thám hiểm lại Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Lúc này, Kiều Thi Ngữ cũng nói ra mục đích của bọn họ khi thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Đó chính là Quỷ Tỳ!

Truyền thuyết Quỷ Tỳ được Lỗ Thương Vương có được, Thất Tinh Lỗ Vương Cung là lăng mộ của Lỗ Thương Vương, nên bọn họ mới đến đây.

Truyền thuyết Quỷ Tỳ có thể triệu hồi âm binh, còn về việc triệu hồi có tác dụng gì, Kiều Thi Ngữ không rõ, chỉ có cấp cao mới biết.

Cô ta chỉ phụ trách tìm Quỷ Tỳ.

Tuy nhiên, sau khi tiến vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung, họ phát hiện Quỷ Tỳ đã bị Xà Mi Đồng Ngư thay thế.

Và có truyền ngôn, Xà Mi Đồng Ngư là do Uông Tàng Hải chế tạo, điều này chứng tỏ rất có thể Uông Tàng Hải đã tiến vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung, lấy đi Quỷ Tỳ, và đặt Xà Mi Đồng Ngư vào đó.

Vừa lúc đó, họ biết được mộ huyệt của Uông Tàng Hải, Tây Sa

Hải Để Mộ!

Và lần này cấp cao ra lệnh cho bọn họ phải lấy đi hai thứ.

Thứ nhất, đương nhiên là Quỷ Tỳ đã bị Uông Tàng Hải lấy đi từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Thứ hai, thì là Địa Cung Cơ Quan Đồ!

Tuy nhiên, hai thứ này, bọn họ đều không lấy được.

Trong Tây Sa Hải Để Mộ, không có Quỷ Tỳ, cũng không tìm thấy Cơ Quan Đồ.

Tuy nhiên, Kiều Thi Ngữ còn phát hiện được một số thông tin khác ở Tây Sa Hải Để Mộ.

Sau khi rời Tây Sa Hải Để Mộ, họ tìm Ngô Tam Tỉnh, người vẫn luôn hợp tác với họ.

Kết quả điều tra, Ngô Tam Tỉnh rất có thể đã có được một con Xà Mi Đồng Ngư, nên bọn họ liền truy đuổi Ngô Tam Tỉnh đến đây.

Ngô Tam Tỉnh cực kỳ am hiểu địa cung, nên bọn họ đoán Địa Cung Cơ Quan Đồ chính là do Ngô Tam Tỉnh trộm lấy.

Chương 416

Lâm Nghị nghe đến đây, không khỏi vươn tay ra trước mặt Ngô Tam Tỉnh, cười nói, "Tam gia, đưa đây." Ngô Tam Tỉnh lão hồ ly này, đúng là có thể 'cẩu' được.

Vậy mà ngay dưới mí mắt mình, hắn ta đã lấy đi cả hai thứ quan trọng nhất của Tây Sa Hải Để Mộ!

Xà Mi Đồng Ngư và Cơ Quan Đồ!

Chính vì vậy, Ngô Tam Tỉnh mới có thể tiến triển nhanh hơn bọn họ trong Vân Thiên Cung này, thậm chí còn để lại ký hiệu.

Nói không chừng hắn đã phát hiện Kiều Thi Ngữ và đồng đội, lo lắng đám người này bất lợi cho hắn, nên đã bí mật để lại ký hiệu, đợi Lâm Nghị và những người khác có thể cứu hắn một mạng.

Tất cả những điều này, quả thực đều nằm trong tính toán của Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng mà, có giỏi tính toán đến mấy thì sao chứ?

Trước thực lực tuyệt đối, vẫn phải giao hết mọi thứ ra.

Ngô Tam Tỉnh nắm chặt tay Lâm Nghị, cười nói, "Lâm gia, đây là thứ bảo mệnh đấy, ngài sẽ không nhẫn tâm cướp thứ này của tôi chứ?" Ngô Tam Tỉnh là một người thông minh, một khi giao Cơ Quan Đồ ra, hắn sẽ không còn vốn liếng để bảo mệnh nữa.

Nếu có Cơ Quan Đồ, Lâm Nghị chắc chắn sẽ bảo toàn cho hắn.

Tuy hắn tin tưởng Lâm Nghị, nhưng liên quan đến tính mạng, hắn vẫn phải cẩn thận hành sự.

"Tam gia, ông là lão hồ ly, tôi không thể không đề phòng chứ, ông

cầm Cơ Quan Đồ, vạn nhất bán đứng chúng tôi, chúng tôi biết tìm ai mà nói lý?

Vậy nên, tôi thà hủy bỏ Cơ Quan Đồ, cũng không để lại mối đe dọa tiềm tàng này." Đối với Lâm Nghị mà nói, trọng điểm không phải là xem Cơ Quan Đồ, mà là Cơ Quan Đồ không bị người khác có được, còn việc anh có Cơ Quan Đồ hay không, điều đó không quan trọng.

Ngô Tam Tỉnh lộ vẻ khó xử, nhưng nghe ý Lâm Nghị nói, dường như chỉ cần hắn không giao Cơ Quan Đồ ra, thì sẽ bị đẩy xuống, làm mồi cho du diên khổng lồ.

Suy đi nghĩ lại, Ngô Tam Tỉnh mới gật đầu, từ trong ba lô sờ ra một tấm giấy da thú, đưa cho Lâm Nghị.

Lâm Nghị nhận lấy Cơ Quan Đồ, mở ra liếc nhìn một cái, thấy gần giống trong ký ức, xác nhận là thật, liền trực tiếp nhét vào túi.

Anh nói với Kiều Thi Ngữ, "Cô tiếp tục nói đi, các người đã lấy được thứ gì ở Tây Sa Hải Để Mộ?" Kiều Thi Ngữ nhíu mày, suy nghĩ một lát, nói, "Thôi được rồi, dù bây giờ không nói, sau này cũng phải nói, vậy thì cứ nói cho các anh biết vậy." Sau đó Kiều Thi Ngữ từ trong ba lô lấy ra một xấp ảnh.

Xấp ảnh này có khoảng mười mấy tấm.

"Hừ, những thứ chúng tôi khó khăn vạn phần mới có được, bây giờ lại bị các anh dễ dàng lấy đi!" Lâm Nghị nhận lấy xấp ảnh, nhìn một cái, phát hiện bên trên toàn là bích họa.

Tây Sa Hải Để Mộ rất lớn, hơn nữa cơ quan trùng trùng điệp điệp, con đường Lâm Nghị đã đi trước đó, chỉ là một trong số đó, chứ anh chưa hề thám hiểm hết tất cả các mộ thất.

Bức bích họa trên những tấm ảnh này, Lâm Nghị chưa từng thấy qua.

Kiều Thi Ngữ nói, "Nhất định phải xem theo thứ tự." Lâm Nghị từ từ xem những tấm ảnh.

Tổng cộng có mười lăm tấm ảnh, là một bộ bích họa tự sự cỡ lớn.

Các bức họa đều có sự thay đổi, hiển nhiên đều có liên quan, nhưng giữa các bức bích họa lại không có mối liên hệ cốt truyện nào tất yếu.

Lâm Nghị nhìn thấy có những bức vẽ cảnh leo núi tuyết, có bức vẽ cảnh nhìn xuống lăng mộ trên núi, có bức vẽ cảnh leo vách đá, có bức vẽ cảnh binh sĩ chiến đấu.

Mỗi bức bích họa đều không có điểm liên hệ tất yếu nào.

Lâm Nghị đưa xấp ảnh cho Kiều Thi Ngữ, nói, "Cô giải thích đi." Tấm ảnh đầu tiên là cảnh vài người Nữ Chân đang trói một người Hán.

Cẩn thận nhìn kỹ bức ảnh bích họa, Lâm Nghị phát hiện dáng vẻ của tù binh này lại rất giống hình tượng Uông Tàng Hải trong bức thư họa.

Điều đó có nghĩa là người tộc Nữ Chân đã bắt Uông Tàng Hải, từ đó suy ra, việc Uông Tàng Hải xây dựng Vân Thiên Cung không phải tự nguyện, mà là bị bắt làm tù binh và bị ép buộc phải xây dựng.Sau đó còn có một thông tin cực kỳ quan trọng.

Đó chính là hoàng lăng trong miệng núi lửa kia, khi Uông Tàng Hải bị bắt đi, hoàng lăng đó đã tồn tại, hơn nữa đã rất đổ nát rồi.

Tức là, Vân Thiên Cung này không hẳn là do Uông Tàng Hải xây dựng, mà là ông ta đã tiến hành cải tạo lại trên tàn tích phế tích cổ mộ! Sau khi nghiên cứu của Kiều Thi Ngữ và những người khác, họ phát hiện kiểu dáng tổng thể của hoàng lăng bên trên là từ thời kỳ Ân Thương, nhưng đã bị Uông Tàng Hải cưỡng chế cải tạo thành kiểu

Minh.

Người Đông Hạ bắt ông ta đến đây không phải để xây hoàng lăng, mà là để cải tạo hoàng lăng, vì hoàng lăng đã trải qua quá nhiều năm tháng, không thể tiếp tục sử dụng được nữa.Trong đó còn có một tấm ảnh là đường hầm thông đến hoàng lăng cũ, nên đoàn người của họ mới đến được đây và có thể truy lùng Ngô Tam Tỉnh.

Nếu không, với tâm tư của lão cáo già Ngô Tam Tỉnh, ông ta đã sớm cắt đuôi bọn họ rồi.Tấm thứ ba từ cuối là một bức bích họa vô số ác quỷ chui ra từ trong đá.Còn một tấm nữa, lại miêu tả một khối sinh vật mềm nhũn màu đen, bò lên từ một vách núi lớn nào đó, và bên trên có người đang đổ cái gì đó xuống.Ngoài ra, không còn thông tin nào khác.Hoặc có thể còn thông tin, chỉ là Kiều Thi Ngữ không nói ra hết.Nhưng những thông tin này Lâm Nghị đã rất hài lòng rồi!Kiều Thi Ngữ nói: "Tất cả thông tin tôi biết đã nói hết cho các người rồi!

Các người có thể nói những gì mình biết cho tôi không?

Có như vậy thì chúng ta hợp tác mới công bằng chứ!"Lão Hồ: "À, thông tin ư?

Chúng tôi chẳng có thông tin gì cả, chỉ biết ở đây có một ngôi cổ mộ, nên bọn tôi đến thôi!"Kiều Thi Ngữ: "???!"Cái đám người này cũng hổ báo thật chứ.

Chẳng biết gì mà cũng dám đến đây ư?Bàn Tử cũng khẽ nhếch miệng cười, so với thông tin Kiều Thi Ngữ cung cấp, những gì nhóm của mình biết chỉ đơn giản là thông tin cơ bản mà thôi.Lâm Nghị cười nói: "Trước đây có lẽ không rõ, nhưng bây giờ chúng ta khác rồi!"Lão Hồ ngây người, ngạc nhiên hỏi: "Lâm à, cậu có phát hiện mới sao?"Lâm Nghị gật đầu nói: "Cái này còn phải cảm ơn Tam gia Ngô Tam Tỉnh."Nói rồi, Lâm Nghị lấy ra hai con xà mi đồng ngư trên người.Dùng đèn pin chiếu vào vảy của con cá, rất nhanh một lượng

lớn chữ Nữ Chân đã hiện ra trên mặt đất, Lão Hồ bên cạnh lập tức giúp chép lại.Ban đầu, con xà mi đồng ngư của Lâm Nghị không hề có bất kỳ thông tin nào, nhưng khi anh ta cầm con xà mi đồng ngư trong tay Ngô Tam Tỉnh, anh ta phát hiện hai con xà mi đồng ngư đặt cạnh nhau dường như tạo thành một cặp, tương trợ lẫn nhau, trên đó còn có những ký tự nhỏ li ti!Hiện giờ, anh ta dùng đèn pin, mượn ánh sáng, phóng to những ký tự trên hai con xà mi đồng ngư.Rất nhanh, Lão Hồ đã chép lại các ký tự trên xà mi đồng ngư!Những ký tự này giống hệt con xà mi đồng ngư trong tay Trần Bì A Tứ, đều là chữ Nữ Chân!Sau thời gian dài ở bên Trần Bì A Tứ và những người khác, Lâm Nghị cũng hiểu đôi chút về chữ Nữ Chân.Ở mảng văn hóa cổ, Lâm Nghị hiểu biết khá nhiều.

Trước đó hệ thống đã thưởng rất nhiều kiến thức văn tự, như chữ Cổ Chu, chữ Điền Nam, chữ Tinh Tuyệt cổ, v.v.Vì vậy, đối với những văn tự cổ này, Lâm Nghị có kinh nghiệm rất phong phú, thực ra đều đại đồng tiểu dị.

Chỉ cần hiểu một hai điều là có thể nhìn thấy toàn cảnh.Lâm Nghị nhìn những chữ Nữ Chân mà Lão Hồ chép lại, trong lòng đã có đại khái.Toàn bộ nội dung rất súc tích, mở đầu chỉ vài câu nói, biểu thị bí mật ẩn giấu trong mật văn rồng cá này vô cùng trọng đại.

Uông Tàng Hải khắc lại, vốn hy vọng vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời, nhưng nếu có người nhìn thấy, hy vọng người này là người Hán chứ không phải người Nữ Chân, v.v.Phía sau ghi chép lại những chuyện sau khi ông ta bị bắt đến Đông Hạ, rất giống với những gì ghi trên bích họa của ông ta, nhưng cũng có nhắc đến vài câu, rằng ông ta vì muốn có được một số bảo vật mà Đông Hạ không có, nên đã lần lượt dẫn người đi đào nhiều cổ mộ, và ở nơi linh khí thịnh vượng nhất, lén lút đặt đồng ngư vào, để bí mật này có cơ hội được người khác phát hiện.Trong những ký tự này còn ghi lại rằng, trong quá trình

cải tạo hoàng lăng Đông Hạ, ông ta đã dần dần phát hiện ra một bí mật kỳ quái của Vạn Nô Vương Đông Hạ.Trước đây Trần Bì A Tứ từng nói, trong con xà mi đồng ngư của ông ta có ghi chép, Vạn Nô Vương của Đông Hạ là quái vật bò ra từ dưới đất, là yêu nghiệt!Mà trong con xà mi đồng ngư này lại ghi chép, Uông Tàng Hải đã bị giam giữ ở đây suốt mười năm, từng được dẫn đi xem một cánh cửa dưới lòng đất được gọi là cánh cửa thần tích.Truyền thuyết nói rằng, các đời Vạn Nô Vương không phải là truyền ngôi theo thế tập, mà tất cả đều bò ra từ cánh cửa dưới lòng đất đó sau khi đời trước qua đời.Và cánh cửa dưới lòng đất đó, chỉ có thể mở ra khi Vạn Nô Vương tiền nhiệm qua đời, nếu không, nghiệp hỏa địa ngục sẽ thiêu rụi tất cả những gì của kẻ mở cửa đó, khiến Trường Bạch Sơn không còn tuyết trắng.Nghe cứ như núi lửa phun trào vậy, anh thầm nghĩ, chẳng lẽ Vạn Nô Vương bò ra từ trong núi lửa?Và ông ta may mắn được chứng kiến một lần việc thay đổi vương vị này, điều khiến ông ta cảm thấy cực kỳ kinh hoàng là, Vạn Nô Vương bò ra từ cánh cửa dưới lòng đất kia, lại là yêu quái, căn bản không phải người.Trên đó ghi chép, cánh cửa dưới lòng đất này nằm dưới hoàng lăng, dưới lòng Trường Bạch Sơn, niên đại bắt nguồn từ thượng cổ, e rằng là sản vật của Hạ triều, và đường hầm dẫn đến cánh cửa dưới lòng đất này được canh giữ bởi một loại quái vật đầu người thân chim.Nhưng nội dung kỳ quái hơn vẫn còn ở phía sau.Vì trong xà mi đồng ngư còn ghi chép việc ông ta lén lút lẻn vào cánh cửa dưới lòng đất!Cánh cửa dưới lòng đất này, rất rõ ràng chính là Thanh Đồng Môn.Và cánh cửa dưới lòng đất này, truyền thuyết có nghiệp hỏa có thể thiêu rụi tất cả những kẻ tiến vào, Uông Tàng Hải đã làm thế nào để vượt qua, trên đó ghi chép quá lộn xộn, nhất thời Lâm Nghị cũng cảm thấy hơi rối ren, cần phải từ từ gỡ ra.Ngay lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn "Ầm!"Cứ như thể một cỗ quan tài nào đó đã bị mở ra!Mọi người cúi đầu nhìn xuống, ném một quả pháo sáng xuống, chỉ thấy

bên dưới tám cỗ quan tài.Chỉ thấy mấy cỗ quan tài trong giếng quan tài đều đã mở ra, đồ vật bên trong đều bị lôi ra hết.Ở một bên của giếng quan tài, lại mở ra một cánh cửa ngầm, bên trong cửa ngầm lại xuất hiện một ký hiệu.“Sao thế này?

Vừa nãy lúc chúng ta ở bên dưới, căn bản không hề nhìn thấy cánh cửa ngầm này!” Kiều Thi Ngữ kinh ngạc nhìn cánh cửa ngầm đó.Lão Hồ hỏi: “Mấy cỗ quan tài đó là do mấy cô mở ra ư?”Kiều Thi Ngữ nhìn Lão Hồ, lắc đầu nói: “Không phải, chúng tôi chỉ mở khe hở, phát hiện những cỗ quan tài đó đều chỉ là ảnh quan, bên trong chỉ có thi thể ngọc, quan quách thật không ở đây.

Vừa nãy chúng tôi vừa mở ra đã kích hoạt cơ quan ngọc trùng hương, kết quả toàn bộ du diên bò ra.”“Bây giờ cẩn thận tìm kiếm một chút, không ngờ ở đây còn có một mật đạo, hơn nữa cũng có người đã đi vào rồi, xem ra đây là một ngôi mộ hai tầng, quan quách thật có thể còn ở bên dưới này, đây là kiểu mai táng khá thịnh hành thời Nguyên.”Lâm Nghị nhìn chằm chằm vào cỗ quan quách lớn làm bằng lưu ly đá quý ở giữa, rồi lại nhìn sang cánh cửa ngầm đã mở ra.Anh phát hiện cánh cửa ngầm này rất bất thường, đường hầm ngầm rất dốc, dường như lấy độ sâu khai quật làm mục tiêu.Đạo mộ nghiêng xuống dưới, góc độ càng ngày càng dốc, đèn pin chiếu thẳng xuống, không thấy một chút hình ảnh nào đến cuối, nơi tận cùng vĩnh viễn là một màn đêm đen kịt sâu thẳm.Nhưng, cánh cửa ngầm này là ai đã mở ra?Vừa nãy họ đang nghiên cứu xà mi đồng ngư, không hề chú ý đến chỗ đó.Hiển nhiên ngoài những người họ ra, còn có người khác đã đi vào.Lão Hồ nói: “Lâm à, chỗ đó chắc chắn là lối vào của cổ mộ thật!

Chúng ta đi thôi!”Kiều Thi Ngữ nhìn những con du diên vô tận bên dưới, không khỏi nhíu mày nói: “Nhiều du diên như vậy, chúng ta căn bản không qua được a!”Lão Hồ cười hắc hắc nói: “Đi qua thì dễ thôi,

dù sao chúng ta cũng ít người mà."Ít người ư.Thân thủ của họ rất tốt, căn bản không sợ những con du diên này.Có điều, Lâm Nghị lại đi đầu, tự mình ôm Kiều Thi Ngữ.Còn về phần Bàn Tử ư.Ừm, giao cho Ngô Tam Tỉnh.Hoàn hảo!Kiều Thi Ngữ kinh ngạc nhìn Lão Hồ, nói: "Thật sự có thể sao?"Lão Hồ vỗ vỗ ngực nói: "Hoàn toàn không có vấn đề gì!"Lâm Nghị nhìn Lão Hồ.Hồ à.Sao cậu lại trở nên ga lăng quá đà như vậy?Liếm chó liếm chó đến cuối cùng cũng chẳng được gì đâu.Đặc biệt là những người phụ nữ thần bí như Kiều Thi Ngữ, càng không thể đắc tội.Chẳng lẽ Lão Hồ của tôi thật sự cô đơn rồi sao?

"Lão Hồ, lần này e là không dễ dàng như vậy đâu." Lâm Nghị nhìn Lão Hồ, chỉ vào tám cỗ quan quách đó nói: "Những con du diên này có tính công kích rất mạnh, hơn nữa lại rất có tổ chức và kỷ luật, tôi vẫn luôn tò mò chúng chịu sự chỉ huy của cái gì, trước đây là do con du diên khổng lồ, bây giờ nhìn lại, chắc là những thứ bên trong tám cỗ quan tài này!"Trong mắt Lão Hồ lóe lên một tia sáng, nói: "Ý cậu là, thi thể trong quan quách thi biến, trở thành tống tử?""Hay là cậu xuống xem thử?" Lâm Nghị nhìn Lão Hồ nói.Lão Hồ à.Phụ nữ không phải cứ nịnh bợ là có thể nịnh bợ được đâu, cậu phải vô tình thể hiện ra thực lực mạnh mẽ, như vậy mới có thể thu hút ánh mắt của phụ nữ.Nếu như cậu cứ như vừa nãy, ôm một mục đích rõ ràng như vậy, những người phụ nữ thông minh đó, chẳng phải sẽ coi cậu là một con tốt thí sao?Nào, huynh đệ, giúp cậu một tay!

"Được!

Lão Hồ ta xuống dò đường trước cho các cậu!" Lão Hồ vẻ mặt nghiêm túc, ra vẻ có chuyện gì đó mà nhảy xuống.Lão Hồ thi triển khinh công giữa không trung, đáp xuống đất cực kỳ vững vàng.Trong khoảnh khắc đó, vô số du diên lao về phía Lão Hồ.Lão Hồ lặng lẽ vận chuyển kình lực, huyết mạch Giao Long trong cơ thể tự nhiên được kích hoạt.Trong khoảnh khắc đó, xung quanh anh ta dường như hình

thành một luồng năng lượng huyền ảo, biến hóa thành một con Giao Long cao lớn vĩ ngạn.Mỗi khi Lão Hồ vung một quyền, trên con Giao Long đó liền có năng lượng dồi dào bùng phát ra.Những con du diên kia trông có vẻ lớn, nhưng so với con Giao Long đó, thì chỉ là bé tí tẹo.Cùng với hơi thở Giao Long phát ra, vô số du diên trước mặt anh ta điên cuồng tháo chạy.

"Ơ, mình mạnh đến vậy sao?" Lão Hồ trong lòng vẫn còn hơi ngạc nhiên, căn bản không ngờ những con du diên này lại sợ mình đến vậy.Nhưng, huyết mạch Giao Long suy cho cùng vẫn không thể so sánh với huyết mạch Kỳ Lân.Nếu là huyết mạch Kỳ Lân, e rằng chúng sẽ trực tiếp bị xua tan.Nhưng huyết mạch Giao Long, cũng chỉ có thể ép chúng lui lại.Những con du diên đó vây quanh Lão Hồ nhưng không tấn công, Lão Hồ tiến một bước, chúng liền lùi lại, giữ khoảng cách an toàn tuyệt đối."Keng!

Keng!" Ngay lúc này, tám cỗ ảnh quan phát ra từng tiếng động lớn, ngay sau đó từng thi thể một từ trong quan quách ngồi dậy!Đó là những cỗ ngọc thi, không thể nhìn ra bên trong ngọc thi là gì, nhưng tốc độ hành động của chúng còn nhanh hơn tống tử bình thường vài phần, hơn nữa nhất cử nhất động linh hoạt tự nhiên.

"Lão Hồ, bắt sống!

Mấy thứ này có giá lắm đấy!" Bàn Tử nhìn thấy những con ngọc thi này, hận không thể tự mình nhảy xuống, hét lớn với Lão Hồ.Nhưng Lão Hồ bị tám con ngọc thi này vây công, căn bản không để ý đến những thứ đó, cho dù thực lực của anh ta đã cực kỳ mạnh mẽ, đối mặt với những con ngọc thi này vẫn còn chút áp lực!

"Bàn Tử, Lão Hồ ta cũng muốn giữ lại chứ!

Nhưng tiếc là thực lực không cho phép a!" Lão Hồ đá bay một con ngọc thi, mới miễn cưỡng trả lời Bàn Tử.

“Không được, không được, tôi chịu không nổi rồi!

Tôi phải xuống thôi!” Ánh mắt Bàn Tử sáng rực, rục rịch muốn thử, kết quả bị Lâm Nghị một tay giữ lại.

“Bàn Tử, sao cậu lại không có mắt như vậy!” Lâm Nghị liếc Bàn Tử một cái khẽ nói.

“À!” Bàn Tử ngây người, rồi mới phản ứng lại, cười hắc hắc nói: “Thật ngại quá, tôi thấy bảo bối thì không đi nổi!”Suýt nữa làm hỏng chuyện đại sự cả đời của Lão Hồ ta rồi.Phải trợ giúp chứ.Bàn Tử hét lớn với Lão Hồ: “Lão Hồ, lấy ra thực lực thật sự của cậu đi, anh em còn đang đợi xuống cổ mộ đây này!”Lão Hồ hít sâu một hơi, rút ra đoản kiếm màu bạc trắng.Sau một trận giao thủ ngắn ngủi, Lão Hồ cũng đã phát hiện ra điểm yếu của những con ngọc thi này!Đó chính là ở các khớp nối có khe hở!Ngọc thể cực kỳ cứng rắn, nên rất khó bị công phá, vì vậy khe hở trở thành điểm yếu chí mạng.Xoẹt!Xoẹt! Xoẹt!Tìm được điểm yếu, Lão Hồ giơ đoản kiếm lên, với tốc độ cực nhanh, di chuyển qua lại giữa những con ngọc thi.Một lát sau, tất cả ngọc thi đều đứng cứng tại chỗ, ngay khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng “Rắc” vang lên, những con ngọc thi đó liền tan tác vỡ vụn!

“Mạnh vậy sao?” Kiều Thi Ngữ thấy vậy trong lòng kinh hãi.Cô ấy đã trải qua huấn luyện đặc biệt, biết người mạnh mẽ rốt cuộc mạnh đến mức nào, đồng thời cũng hiểu giới hạn của loài người ở đâu!Đối mặt với tám con ngọc thi, khó ứng phó, điểm này cô ấy còn có thể lý giải.Nhưng trong chớp mắt, lại nghiền nát toàn bộ tám con ngọc thi, điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi!Quá mạnh rồi! Điều này đơn giản đã lật đổ nhận thức của cô về giới hạn của loài người!Không biết phải luyện bao nhiêu năm, mới có thể đạt đến trình độ này!Hơn nữa, đoản kiếm trong tay Lão Hồ, dường như cũng là một thanh thần binh lợi khí!Trông cực kỳ cổ xưa, chắc hẳn là trộm được từ một ngôi cổ mộ có niên đại lâu đời nào đó?Cô ấy ít nhiều

cũng hiểu về thực lực của Lâm Nghị và Bàn Tử, nhưng lại không biết gì về trình độ của Lão Hồ.Bây giờ xem ra, thực lực của Lão Hồ, lại ẩn ẩn còn trên cả Lâm Nghị và Bàn Tử!

"Nếu kéo anh ta gia nhập chúng ta, chắc chắn sẽ trở thành một lá bài tẩy của chúng ta!" Kiều Thi Ngữ thầm nghĩ trong lòng.Lâm Nghị nhìn vẻ mặt hơi kinh ngạc của Kiều Thi Ngữ.Nhưng Kiều Thi Ngữ quả không hổ là người đã trải qua huấn luyện đặc biệt, về khả năng kiểm soát biểu cảm, còn xuất sắc hơn cả Tuyết Lỵ Dương.Tâm cơ rất sâu sắc, nếu không phải Lâm Nghị quan sát tỉ mỉ, thì khó mà nhận ra.Lâm Nghị thầm nghĩ: "Xem ra, cô ta e là đã nảy sinh ý đồ xấu rồi."Biểu hiện của Lão Hồ trước đó quá rõ ràng, bây giờ lại thể hiện thân thủ mạnh mẽ đến vậy, Kiều Thi Ngữ và nhóm của anh ta vốn dĩ không cùng một phe, tự nhiên sẽ nghĩ ra một vài ý đồ xấu, ví dụ như lợi dụng sắc đẹp của mình gì đó, coi Lão Hồ là con tốt để câu.Nhưng rốt cuộc ai câu ai thì còn chưa nói trước được đâu.Cô ta câu Lão Hồ, mình cũng có thể câu cô ta mà!Dù sao đối với Lão Hồ, Lâm Nghị hoàn toàn tin tưởng, thậm chí còn cao hơn cả Tiểu Ca.Anh em mấy chục năm, một Kiều Thi Ngữ cỏn con thì là cái thá gì?Xong xuôi tám cỗ ngọc thi, Lâm Nghị nhìn thấy trong ngọc thi, mỗi cái đều có một thi thể người!Chính xác hơn là, thi thể kẹp với ngọc!Điều này hơi giống với cỗ cổ thi vàng trong mộ dưới đáy biển Tây Sa.Nhưng vàng có thể nung chảy, có thể luyện thành kim thi, nhưng những ngọc thi này đã làm thế nào để đạt được điều đó, lại là một bí thuật huyền ảo!Cũng không biết là bí thuật của Uông Tàng Hải, hay là bí thuật của Đông Hạ quốc!Nhưng những ngọc thi này không giống cỗ kim thân cổ thi kia, trong cỗ kim thân cổ thi đó có tồn tại quỷ hồn, còn những ngọc thi này, giống tống tử cấp thấp hơn, chỉ có khả năng hành động đơn giản mà thôi.Những tống tử cấp thấp như vậy, không thể thao túng số lượng lớn du diên được.

“Lão Hồ, cẩn thận!

Còn một thứ lớn nữa!” Lời Lâm Nghị vừa dứt, trong cỗ quan tài thứ chín ở giữa Cửu Long Đài, một trận khói đỏ thẫm đặc quánh bốc lên!Trong khoảnh khắc đó, vô số du diên như thủy triều rút đi, nhanh chóng quay trở lại cỗ quan tài thứ chín đó!Một luồng hơi thở đáng sợ vô cùng, từ trong quan tài tràn ra.Trong khoảnh khắc đó, nhiệt độ xung quanh dường như giảm đi mười mấy độ, một luồng khí lạnh lẽo cổ xưa bao trùm toàn thân.Kiều Thi Ngữ thấy vậy, mí mắt giật giật: “Bên trong đó rốt cuộc là thứ gì?

Cách xa như vậy mà tôi còn cảm thấy một áp lực lớn!”Không khó để tưởng tượng, nếu không có nhóm của Lâm Nghị, cho dù họ có vượt qua được ải du diên này, đối mặt với sự tồn tại đáng sợ trong cỗ quan tài thứ chín, cũng tuyệt đối không thể vượt qua!

“@#￥%())”Một âm thanh kỳ lạ từ cỗ quan tài thứ chín truyền ra.Đây là một câu ngôn ngữ tống tử!Trước đây Lâm Nghị có thể không hiểu lắm, nhưng sau này anh đã có những trao đổi “sâu sắc” với Nữ Vương.Vì vậy, anh lờ mờ có thể hiểu được ý nghĩa của câu ngôn ngữ tống tử này.“Kẻ ngoại tộc tự tiện xông vào, giết!”Đây dường như là kẻ bảo vệ lối vào cổ mộ, chặn đứng tất cả những ai tiến sâu vào cổ mộ!

“Người mở cánh cửa ngầm đó, quả nhiên là cậu rồi.” Lâm Nghị cười cười, nhìn về phía cánh cửa ngầm bên cạnh cỗ quan tài thứ chín.Nơi này có chút kỳ lạ, vốn dĩ nếu dưới lòng đất còn có người khác, với năng lực cảm nhận của Lâm Nghị, anh chắc chắn có thể giác sát được.Ngay cả những cao thủ như Lão Hồ và Bàn Tử, vẫn không thể thoát khỏi mắt Lâm Nghị!Nhưng cánh cửa ngầm đó lại mở ra một cách khó hiểu như vậy!E rằng cũng là một loại sức mạnh thần linh chăng?Sức mạnh thần linh, là một loại sức mạnh tồn tại trong thế giới đạo mộ.Giống như đôi mắt của Nữ Vương, Quỷ Động, Thần thụ

Thanh Đồng, v.v.Bây giờ càng lại gần Thanh Đồng Môn, luồng sức mạnh thần linh đó càng rõ ràng hơn!Đương nhiên, những sức mạnh này không thể so sánh với sức mạnh thần linh thật sự, hơn nữa lại cực kỳ ngắn ngủi, hạn chế rất lớn.Có lẽ chỉ có thể tạm thời qua mắt, tránh được sự giác sát của Lâm Nghị trong thời gian ngắn, còn những tác dụng khác thì không lớn lắm.Kết hợp với câu ngôn ngữ tống tử này, rõ ràng là nhắm vào dị tộc!Vậy người đi vào, tự nhiên là hậu duệ tộc Nữ Chân.Ầm.Trong lúc Lâm Nghị suy tư, một đôi cánh tay đỏ thẫm, từ trong cỗ quan quách thứ chín vươn ra, ngay sau đó, lại là một đôi cánh tay đỏ thẫm nữa, vươn ra!Hai đôi bốn cánh tay bám vào mép quan quách, chậm rãi đứng dậy!Con quái vật bốn cánh tay này, trên đầu đội mặt nạ vàng, có lẽ vì thời gian quá lâu đời, trên mặt nạ vàng đã mọc không ít rỉ sét đen.Trên người nó mặc một loại trang phục tộc Nữ Chân kỳ lạ, đầu khẽ chuyển động, nhìn về phía Lão Hồ.

"#¥%&()" Dịch: "Phá hủy tám cỗ ảnh quan của ta, tội không thể tha."Lão Hồ không hiểu, nhìn thấy cỗ cổ thi kỳ lạ này, ngây người.Bàn Tử nhìn thấy cỗ cổ thi này, sắc mặt thay đổi, nói: "Lâm à, loại cổ thi này, hình như chúng ta đã từng thấy ở đâu đó rồi phải không?"Lâm Nghị gật đầu nói: "Mộ dưới đáy biển Tây Sa!

Cỗ cổ quan nước đen đó!"Bàn Tử lập tức nhớ ra.Ở mộ dưới đáy biển Tây Sa, họ từng thấy một cỗ cổ quan chứa đầy nước đen, bên trong cổ quan, lại chìm một con quái vật mười hai tay chân!Nhưng con quái vật mười hai tay chân đó, giữa tay chân và cơ thể đều tồn tại vết nối!Nhưng cỗ quái vật sáu tay sáu chân này, lại sống sờ sờ, hơn nữa giữa tay chân và cơ thể, lại ăn khớp hoàn hảo, không có bất kỳ vết nối nào!

Chương 417

“Con quái vật này sẽ không phải là vật tham khảo của lão già Uông Tàng Hải chứ?

Nếu thứ đó là sản phẩm thất bại của trường sinh, vậy cỗ cổ thi này...

Không đúng, có lẽ nó căn bản không chết!” Bàn Tử trong lòng kinh hãi, không nhịn được mà càm ràm.

“Cậu nghĩ nhiều rồi, cái này mới sáu tay sáu chân, còn kém xa so với mười hai tay chân!

Nhưng, nó có liên quan đến con quái vật mười hai tay chân, là điều khẳng định.” Lâm Nghị gật đầu nói.Con quái vật mười hai tay chân, tự nhiên là Vạn Nô Vương rồi.Nhưng cái thứ sáu tay sáu chân này, lại là cái quái gì?Xà mi đồng ngư ghi chép, các đời Vạn Nô Vương đều bò ra từ Thanh Đồng Môn.Chẳng lẽ con quái vật sáu tay sáu chân này, là vật phẩm phụ trợ của Vạn Nô Vương?Hay là, con quái vật này là dị loại do Vạn Nô Vương và loài người sinh ra?Lâm Nghị nói: “Bàn Tử, xuống giúp một tay đi.”Bàn Tử sớm đã nóng lòng không đợi được, đáp một tiếng rồi trực tiếp nhảy xuống.Lão Hồ và Bàn Tử hợp lực, đại chiến với quái vật sáu tay sáu chân một hồi lâu, giằng co bất phân thắng bại.Lâm Nghị không xuống, đối với Kiều Thi Ngữ và Ngô Tam Tỉnh hai người này, anh không yên tâm, vẫn phải ở bên cạnh theo dõi.Nhưng, mặc dù cách quái vật rất xa, nhưng nhờ thực lực của anh, tâm niệm vừa động, con quái vật đang đại chiến với Lão Hồ và Bàn Tử, đột nhiên cảm thấy trên cổ bỗng có một áp lực vô hình, đè mạnh cơ thể nó xuống!Phanh!Đột nhiên, hai đầu gối của nó lập tức quỵ xuống đất, làm vỡ nát sàn đá cứng rắn.Đồng thời, Lão Hồ và Bàn Tử

nắm lấy cơ hội, trước sau giáp công, chém giết nó, đầu trực tiếp bị cắt lìa.Nhìn trận đại chiến hung tàn trước mắt, Kiều Thi Ngữ và Ngô Tam Tỉnh cũng xem mà kinh hồn bạt vía, đặc biệt là, trận chiến này, Lâm Nghị còn chưa tham gia vào!Nếu Lâm Nghị tham gia vào, e rằng căn bản sẽ không kéo dài lâu như vậy chứ?Nhưng, nhìn thấy thực lực của Lão Hồ, trong lòng Kiều Thi Ngữ cũng đặc biệt hài lòng.Quá mạnh rồi!Cô ấy nhất định phải thu anh ta về dưới trướng, như vậy, cấp trên chắc chắn sẽ rất vui!Lâm Nghị thấy hai người đã giải quyết xong quái vật, nhìn Kiều Thi Ngữ và Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Vì đã không sao rồi, chúng ta cũng xuống thôi!"Nói rồi Lâm Nghị một tay đẩy vào lưng Kiều Thi Ngữ.Kiều Thi Ngữ căn bản không hề hay biết, đã bị Lâm Nghị đẩy xuống.Kêu lên một tiếng kinh hãi, Lão Hồ bên dưới lập tức hiểu ý chân lướt đi thoăn thoắt, đỡ lấy Kiều Thi Ngữ đang rơi xuống từ trên cao.Bị Lão Hồ ôm như vậy, trong lòng Kiều Thi Ngữ cảm thấy hơi vô sỉ.Mấy người này quá vô sỉ rồi chứ?Đây tuyệt đối là cố ý!Cố ý để Lão Hồ được tiện thể!Nhưng, bọn họ có suy nghĩ này, mình cũng có thể nhân cơ hội này để nắm giữ Lão Hồ!Kiều Thi Ngữ cũng thuận theo tự nhiên mà ngả vào lòng Lão Hồ, hai mắt nhìn Lão Hồ, ánh lên tia sáng cảm kích.Còn về Ngô Tam Tỉnh ư, Lâm Nghị một tay đặt lên vai ông ta, đưa ông ta cùng nhảy xuống.Sau khi giải quyết xong những ngọc thi và quái vật này, lượng lớn du diên cũng biến mất không còn dấu vết.Sau đó đoàn người năm người, tiến vào cánh cửa ngầm đã mở ra đó!Trước khi đi, Lâm Nghị tiện tay thu ngọc thi và chín cỗ quan quách lại.Đã đến rồi, không thể đến phí công được!Mặc kệ đó là cổ mộ gì, mặc kệ ai bố cục, cũng mặc kệ có bị phá hoại hay không, càng mặc kệ tương lai còn có người nào muốn vào hay không!Tóm lại, Lâm gia ta đã đến rồi, đã đi qua rồi, sao trong cổ mộ này còn có thể sót lại bảo bối được chứ?Sau khi tiến vào cửa ngầm.Đạo mộ nghiêng xuống dưới, góc độ càng ngày càng dốc, đèn pin chiếu thẳng xuống, không thấy một chút hình ảnh nào đến cuối,

nơi tận cùng vĩnh viễn là một màn đêm đen kịt sâu thẳm.

"Chúng ta đi xuống một đoạn đường dài rồi, đã đi sâu vào bên trong Trường Bạch Sơn, nếu cứ tiếp tục đi như vậy, chúng ta sẽ đi đến đâu?

Tâm Trái Đất ư?" Bàn Tử nhìn đạo mộ dài ngoẵng, trong lòng lẩm bẩm nói.Lão Hồ ra vẻ đạo mạo, nghiêm túc nói: "Nhưng dù là tâm Trái Đất, chúng ta cũng phải đi xuống!

Đạo mộ này đột nhiên mở ra, rất có thể đã có người xuống rồi, người đó còn không sợ, chúng ta sợ cái gì?"Mọi người tiếp tục đi xuống, đi khoảng hai mươi phút, xung quanh dần dần trở nên ấm áp.Rất rõ ràng, nơi họ cần đến, rất có thể nằm cực kỳ gần núi lửa sâu bên trong Trường Bạch Sơn!Đó là khu vực hoạt động địa tầng gần núi lửa, nơi có dung nham hoặc suối nước nóng hoạt động, nhiệt độ mới dần dần tăng lên.Bàn Tử càm ràm nói: "Thằng cháu Uông Tàng Hải này, năm đó rốt cuộc đã đào được chỗ quái quỷ nào vậy?"Nhưng vừa nghĩ đến những gì ghi chép trong xà mi đồng ngư, cánh cửa địa ngục kia, liền có thể tưởng tượng được nơi đó đáng sợ đến mức nào.Đi rất lâu, đạo mộ cuối cùng cũng đến tận cùng, đi ra khỏi đạo mộ, đột nhiên một làn gió ấm thổi đến, khiến người ta tinh thần phấn chấn.Mọi người chiếu đèn pin ra xung quanh.Phát hiện nơi đây là một hành lang được xây trên vách đá, giống hệt đài tế tự của giả linh cung mà họ thấy trong vòm băng lúc đến.Sàn nhà dưới chân được chống đỡ trên vách núi bằng những cột hành lang, giữa hành lang dựng một đỉnh đen khổng lồ, một chân của đỉnh đã lún sâu vào sàn đá, trong tư thế sắp đổ.Hiển nhiên khi đi lại trên nền tảng này phải cẩn thận một chút, đá bên dưới đều đã lão hóa, sơ ý một chút là có thể rơi xuống vực sâu không thấy đáy.Các cạnh của nền tảng đều là vách núi, phía trên cũng là một màn đêm đen kịt, không nhìn thấy đỉnh.

"Đường cùng ư?" Lão Hồ nhíu mày, ngạc nhiên nói.Nơi này, là

một đường cùng.Không có quan quách, càng không có thi thể Vạn Nô Vương!

"Mấy cậu nhìn chỗ kia." Lâm Nghị tùy tiện chỉ về phía xa.Bàn Tử châm một quả pháo sáng, ném qua.Dưới ánh sáng của pháo sáng, họ nhìn thấy nơi đây thực ra là một khe nứt lớn của núi.Hành lang nơi họ đứng được xây trên vách đá dựng đứng của một bên khe nứt.Còn đối diện họ cách hơn hai trăm mét, là vách đá dựng đứng của bên kia khe nứt.Hai vách đá đối diện nhau, cảm giác như đang đứng trên vách núi trong một thung lũng nứt lớn ở châu Phi.Pháo sáng từ trên cao dần dần rơi xuống, rơi xuống dưới hành lang, chiếu rõ tình hình bên dưới họ.Đó lại là một cảnh tượng khiến người ta kinh hoàng, chỉ thấy dưới khe nứt sâu không thấy đáy, vô số sợi xích đồng dày bằng miệng bát vắt ngang hai bên, nối liền khe nứt lại với nhau.Cùng với nguồn sáng đang rơi xuống, từ hai mươi mét dưới hành lang, đến sâu trong khe nứt hỗn độn, không biết có bao nhiêu sợi xích như vậy được bắc ở đó, gần như không thấy chỗ nào thưa thớt.Và trên những sợi xích sâu bên trong, còn treo lủng lẳng rất nhiều thứ, trông như vô số chiếc chuông.Chính là những chiếc lục giác linh đang mà họ đã thấy trước đây!

"Lâm à, cậu mau nhìn chỗ kia!" Bàn Tử mượn ánh sáng của pháo sáng, dường như còn có phát hiện khác, chỉ vào một chỗ trên hành lang.Ở chỗ đó trên hành lang, là một sợi dây leo núi, từ một đầu nền tảng thõng xuống, thõng mãi đến phía trên sợi xích đồng gần nhất bên dưới, được buộc chặt ở đó!

"Đây chắc chắn là sợi dây do người đã đi trước chúng ta một bước để lại!

Hắn đã xuống rồi!" Ngô Tam Tỉnh hơi hưng phấn nói.Bàn Tử xoa tay hăm hở nói: "Đi đi đi, chúng ta cũng xuống thôi!"Lão Hồ nhìn Kiều Thi Ngữ, thần sắc nghiêm túc nói: "Nhìn độ dày đặc của những sợi

xích bên dưới, chắc không khó khăn gì đâu, nhưng rốt cuộc đây là nơi quái quỷ nào vậy?

Tại sao lại có thiết kế kỳ lạ như thế này?

Chẳng lẽ quan quách của Vạn Nô Vương sẽ ở dưới khe nứt này?

Khi đó bọn họ đã làm thế nào để vận chuyển cỗ quan quách khổng lồ đó xuống?

Hơn nữa sau khi xuống, muốn lên lại e rằng không dễ dàng đâu!"Kiều Thi Ngữ nhìn những sợi xích đồng bên dưới, lập tức lấy từ trong túi ra một tấm ảnh, đặt trước mặt mọi người!

Chỉ thấy, trên tấm ảnh này là.

Chỉ thấy trên bức bích họa trong ảnh, rất nhiều dũng sĩ Đông Hạ đang vác cung tên, trèo lên một vách đá cheo leo, còn phía sau là vô số thứ trông như xiềng xích, rõ ràng miêu tả cảnh người Đông Hạ thám hiểm khe nứt ngầm khổng lồ đó.

Xem ra, những sợi xích đó cũng không phải do người Đông Hạ lắp đặt, vậy bên dưới khe nứt bị xiềng xích phong tỏa là tình hình gì?

Sau tấm ảnh này, còn có năm tấm ảnh khác.

Trên đó là cảnh rất nhiều dũng sĩ Đông Hạ giương cung bắn tên, dường như có một trận chiến khốc liệt.

Nhưng trên bích họa lại không nhìn thấy kẻ địch, không biết bọn họ đang chiến đấu với cái gì.

Và tấm tiếp theo, là cảnh rất nhiều ác quỷ chui ra từ trong đá.

Giữa các bức bích họa dường như không có quá nhiều liên hệ về mặt tình tiết, nhưng nhìn vào lại gợi cho người ta vô vàn liên tưởng, mang một cảm giác rất ý thức.

"Thằng Lâm, xem ra phía dưới nguy hiểm hơn phía trên nhiều đó!"

Lão Hồ tặc lưỡi, cười toe toét nói.

Lâm Nghị khẽ cười, vỗ vỗ vai Lão Hồ, nói: "Thế này chẳng phải quá tốt sao?" Bàn Tử phụ họa: "Đúng đó, Lão Hồ, cố lên!" Kiều Thi Ngữ thì giả vờ như không hiểu, thu năm tấm ảnh lại.

Một nhóm năm người, chỉnh đốn trang phục, một lần nữa lên đường.

Tiến sâu vào con đường mộ bên trong Trường Bạch Sơn.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều lên đến đài vọng cảnh, Bàn Tử lại bắn một viên pháo sáng, để mọi người chiêm ngưỡng cảnh sắc hùng vĩ xung quanh khe nứt.

Lão Hồ cũng dùng ống nhòm nhìn xuống, trong tầm nhìn xanh thẫm.

Những thứ treo trên xiềng xích đó, hóa ra đều là những người chết bị treo ở đó, một sợi chỉ đen như tóc mọc ra từ gáy của họ, nối vào xiềng xích.

Xem số lượng thì, phía dưới xiềng xích dày đặc những xác chết, gần như không đếm xuể.

"Thằng Lâm, chẳng lẽ đây là tổ của loại chim quái dị được miêu tả trong 'Xà Mi Đồng Ngư' sao?" Lão Hồ nhìn Lâm Nghị hỏi.

Trong 'Xà Mi Đồng Ngư', loài chim quái dị được ghi chép lại là khi bay trên trời thì không nhìn thấy, chỉ khi hạ cánh mới xuất hiện, là loài chim đầu người, thích treo con mồi lên cành cây để phơi khô dùng dần!

Nhìn từ môi trường nơi đây, quả thật có chút giống!

"Cứ xuống xem sao!" Lâm Nghị nói.

Lão Hồ và Bàn Tử gật đầu, thả dây thừng xuống, đi trước.

Ngô Tam Tỉnh theo sát phía sau, cuối cùng phía trên chỉ còn lại Lâm Nghị và Kiều Thi Ngữ.

"Cô xuống trước đi, tôi yểm hộ phía sau!" Lâm Nghị thản nhiên nói.

Đối với Kiều Thi Ngữ, giai đoạn này anh không thể tin tưởng được.

Để cô ta ở lại cuối cùng, nhỡ đâu cô ta lại nghĩ ra trò quỷ gì đó.

Mặc dù bọn họ cũng không sợ lắm, nhưng nếu chọc giận Lão Hồ, nói không chừng Lão Hồ sẽ thưởng cho cô ta một viên đạn.

Chuyện hôn sự này, chẳng phải sẽ đổ bể sao?

Lão Hồ sẽ không dung thứ kẻ nào dám tính kế sau lưng anh ta và Bàn Tử.

Kiều Thi Ngữ là một người phụ nữ thông minh, hừ một tiếng rồi xuống dưới.

Đến giữa đường, tình hình phía dưới càng nhìn càng rõ.

Các thi thể đều mặc giáp trụ rách nát, có cái bị phơi khô thành xác ướp, có cái thì đã biến thành bán khô lâu, những thi thể này hẳn là các dũng sĩ Nữ Chân thời đó, bị săn giết trên đường thám hiểm.

Sau khi tiến vào phạm vi của xiềng xích treo thi, lại trèo xuống gần năm mươi mét nữa, trên dưới trái phải đều là thi thể, ánh mắt rỗng tuếch mục nát đó nhìn năm người, thật sự khiến người ta khó chịu, không khí bỗng trở nên âm u.

Để ngăn chặn góc chết tầm nhìn, hoặc xua tan nỗi sợ hãi này, mấy người bắn pháo sáng, độ sáng xung quanh đạt đến cường độ chưa từng có.

Tuy nhiên, không có con chim quái dị nào xuất hiện, cũng không

cảm nhận được sự xáo động khi chúng bay trên không, xung quanh yên tĩnh đến lạ thường.

Giống như sự tĩnh lặng trước cơn bão vậy.

Trèo xuống thêm tám mươi mét nữa, xiềng xích đã trở nên thưa thớt, Lâm Nghị cũng có thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Đồng thời, dưới ánh sáng đèn pin của Lão Hồ và Bàn Tử, có thể lờ mờ nhìn thấy đáy khe nứt!

Theo một viên pháo sáng được ném xuống, đáy khe hoàn toàn sáng bừng!

Phía dưới toàn là những khối đá núi lửa màu đen cực kỳ lởm chởm và xương cốt rơi từ trên xuống, chất chồng lên nhau không biết bao nhiêu xương và phân màu đen, gần như bao phủ hết những khối đá này.

Và trên vách đá một bên dưới đáy khe nứt, có một cánh cửa đồng khổng lồ hai mặt.

Cánh cửa khổng lồ này có quy mô đồ sộ, cửa cao khoảng ba mươi mét, rộng gần sáu mươi mét, tính ra nếu một tầng nhà hiện đại cao ba mét, thì chỉ riêng chiều cao của cánh cửa này đã bằng mười tầng lầu.

Cả mặt cửa trông như được đúc nguyên khối, đây tuyệt đối không phải sản phẩm bằng đồng mà người xưa có thể đúc ra, cũng tuyệt đối không phải dành cho con người sử dụng.

Bởi vì cánh cửa như vậy nặng hàng vạn tấn, đè lên đá, ngay cả Lâm Nghị cũng không thể cưỡng ép mở ra, huống chi những người khác.

Ngô Tam Tỉnh hơi kích động nói: "Đây nhất định chính là cánh cửa khổng lồ dưới lòng đất mà các hoàng đế Vạn Nô truyền thuyết của Đông Hạ xuất hiện, mỗi khi vương triều thay đổi, bọn họ lại

dùng da người sống phong kín cánh cửa lại, cậu đoán xem.

Bên trong này là nơi nào?" Lâm Nghị nhìn cánh cửa đồng khổng lồ như vậy, trong lòng cũng có chút chấn động.

Đây chính là sức mạnh của thần linh sao?

Có thể mở ra cánh cửa đồng khổng lồ như thế, đã không phải là sức người có thể làm được.

Huống chi, đó còn là con người thời cổ đại!

Chương 418

Đặc biệt là cánh cửa đồng còn có thể bị mở ra, nếu thật sự dùng sức người mà mở, không biết phải hao phí bao nhiêu người!

Cũng là khí cụ đồng khổng lồ.

Còn có cây thần đồng khổng lồ nhìn thấy trong núi sâu Tần Lĩnh, cũng chôn sâu dưới đáy mạch núi.

Những khí cụ thần đồng khổng lồ, sức người không thể tạo ra này.

Giữa hai thứ này có mối quan hệ gì?

Trên thế giới những nơi khác, liệu còn có khí cụ thần đồng tương tự không?

Theo sự hiểu biết của Lâm Nghị về cuốn sổ, những khí cụ thần đồng này hình như không phải chỉ có hai, mà là rất nhiều cái!

Cụ thể bao nhiêu cái, Lâm Nghị không rõ lắm, nhưng có thể bố trí được cục diện phong thủy lớn đến thế, những khí cụ thần đồng này, hẳn là con số quy nhất!

Tức là chín cái!

Hiện tại mà nói, Tần Lĩnh có cây thần đồng, Trường Bạch Sơn có cửa đồng!

Bảy cái còn lại, ở những nơi nào?

Nghĩ đến đây, trong đầu Lâm Nghị chợt nhớ đến cuốn "Đạo Mộ Bút Ký" mà lão già Ngô Tam Tỉnh để lại, từng được hệ thống ban thưởng!

Bên trong có ghi chép, Lão Cửu Môn từng phát hiện một khí cụ

đồng ở Trường Sa, tên là "Tỏa Thi Vẫn"!

Chỉ là, "Tỏa Thi Vẫn" này hiện tại ở đâu, trong cuốn sổ không hề nói rõ.

Nghĩ như vậy, Lâm Nghị trong cuốn sổ còn nhớ ra một nơi!

Đó chính là Trương Gia Cổ Lâu!

Người của Lão Cửu Môn từng đi thám hiểm một lần Trương Gia Cổ Lâu, vùng đất bí mật của Trương gia!

Ở ngoại vi Trương Gia Cổ Lâu, đã phát hiện một mạch ngọc, Trương gia từng xây cổ lâu ở đây, nghi ngờ là đã phát hiện ra bí mật trong mạch ngọc!

Mạch ngọc này, nói không chừng cũng là do một kiện khí cụ thần đồng mà hình thành!

Di chỉ Trương Gia Cổ Lâu, e là cũng có liên quan đến khí cụ thần đồng!

Mê cung khổng lồ từ xa xưa này.

Ngay cả Lâm Nghị, cũng cảm thấy một sự tự ti cực độ, cho rằng mình thật nhỏ bé!

So với những thần tích cổ xưa và bí ẩn này, con người thật sự chẳng đáng kể gì, ngay cả hy vọng biết được sự thật cũng không thấy chút nào.

Ngày nay đã theo đuổi bí mật này không biết bao nhiêu nghìn năm, nhưng nó vẫn là một bí ẩn khổng lồ, mờ mịt, không rõ ràng.

Nếu là người khác, có thể nhìn thấu một phần trăm, thì đã là cực kỳ ghê gớm rồi.

Tuy nhiên, Lâm Nghị khác với người bình thường.

Anh có hệ thống bên mình, cho dù hiện tại anh, so với thần linh mà nói, còn tương đối yếu ớt, nhưng để thám hiểm những bí ẩn của khí cụ thần đồng, thì cũng đủ dùng rồi!

Nếu thần linh thật sự có thể đến thế giới hiện tại, thì đã đến từ sớm rồi, cũng sẽ không có không gian ảo, hay nơi chôn xương của Xà Thần!

Có lẽ hàng nghìn năm trước, thần linh thật sự đã từng tồn tại trên thế giới này.

Nhưng, đó đã là quá khứ rồi!

Quá khứ đã qua, những nhân vật phong lưu, còn xem ở hiện tại!

Bọn họ lần lượt trèo xuống xiềng xích, rất nhanh đến đáy thung lũng chết, cẩn thận từng chút giẫm lên xương dưới chân, đi đến trước cửa đồng khổng lồ, lập tức cảm giác nhỏ bé của mình càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Ngô Tam Tỉnh nhìn cánh cửa đồng khổng lồ như vậy, hai chân không nhịn được run rẩy!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hắn "phịch" một tiếng, quỳ xuống đất!

Thần tích như vậy, Ngô Tam Tỉnh dù đang ở trạng thái đỉnh cao phong độ, vậy mà cũng không nhịn được quỳ bái trước cánh cửa đồng!

Ngay cả Ngô Tam Tỉnh bản thân cũng hơi ngớ người!

Mặt hắn đỏ bừng, vội vàng đứng dậy.

Nơi này quá tà môn rồi!

Kiều Thi Ngữ luyện công từ nhỏ, mặc dù vậy, cô nhìn cánh cửa đồng, cũng tâm thần chấn động, khoảnh khắc đó, ánh mắt tràn đầy sự

thành kính, hai chân cong lại, muốn quỳ xuống, nhưng cô đã cố gắng chống đỡ lại.

Lão Hồ và Bàn Tử mang trong mình huyết mạch thần thú, khi ánh mắt của họ rơi vào cánh cửa đồng, họ cảm thấy huyết mạch trong cơ thể cuộn trào, như một dòng sông lớn, dấy lên sóng lớn dữ dội!

Họ có thể cảm nhận rõ ràng, trên cánh cửa đồng, có một luồng sức mạnh, dường như đang bài xích họ!

Đồng thời, bản thân họ cũng phải dốc sức kháng cự lại uy áp từ cánh cửa đồng!

Ánh mắt Lâm Nghị rơi vào Lão Hồ và Bàn Tử, một tia kinh ngạc xen lẫn vui mừng lóe lên!

Dưới uy áp khổng lồ của cánh cửa đồng, huyết mạch của hai người này dường như có dấu hiệu thuế biến!

Phải biết rằng, lần đầu tiên hai người này thức tỉnh, đã tiêu tốn không ít thiên tài địa bảo rồi!

Giờ đây cánh cửa đồng dường như có sinh mệnh lực của riêng mình, cảm nhận được huyết mạch của hai người, thí áp lên họ, ngược lại lại dẫn đến thuế biến!

Thần thú, không phải là bị áp chế bởi huyết thống, nếu không, thì từ trước đến nay không bao giờ chịu thua!

Huyết mạch Giao Long, Huyền Quy, tuy phẩm cấp không bằng Kỳ Lân và Phượng Hoàng, nhưng thần thú vẫn là thần thú chứ!

Đối mặt với cánh cửa đồng, cũng không cam chịu khuất phục!

Đồng thời, Lâm Nghị cũng cảm nhận được sự khác lạ trên người mình!

Anh lờ mờ cảm thấy, trên cánh cửa đồng toát ra từng luồng năng

lượng bao phủ lấy anh, dường như có một loại cảm giác thân thiện đối với anh.

Những người khác đều cảm thấy áp lực to lớn, nhưng Lâm Nghị lại thấy như được tắm trong gió xuân, thoải mái vô cùng.

Kỳ Lân Huyết Mạch!

Cánh cửa đồng và Kỳ Lân Huyết Mạch có một mối quan hệ không thể nói rõ!

Chắc là cánh cửa đồng cũng cảm nhận được Kỳ Lân Huyết Mạch trên người anh, mà nhận anh là người của Trương gia rồi!

Nhìn cánh cửa đồng khổng lồ, Lâm Nghị xoa xoa mũi.

Cũng không biết có thể thu cánh cửa đồng này đi được không!

Cái gan này đúng là quá lớn rồi!

Người khác thì nghĩ cách làm sao để vào được cánh cửa đồng.

Còn mình thì lại nghĩ đến việc thu cánh cửa đồng đi.

Trong nhất thời, Lâm Nghị còn cảm thấy mình hơi quá đáng.

Hệ thống dường như nhận ra suy nghĩ của anh, nhắc nhở trong đầu anh: "Cửa đồng thuộc về không gian độc lập, không thể thu vào Nhẫn Không Gian, cũng tạm thời không thể hồi thu!

Xin Túc chủ đại nhân, hãy kiềm chế bản thân!" "Được rồi, được rồi.

Không thu đi thì không thu đi vậy!" Lâm Nghị gãi đầu cười cười.

Chương 419

Bên trong cửa đồng, hẳn là một không gian độc lập tương tự như không gian Xà Thần, và Nhẫn Không Gian.

Cho nên không thể thu vào Nhẫn Không Gian, đương nhiên cũng không thể hồi thu.

Chờ đã, chờ đã.

"Cô vừa nói, tạm thời không thể hồi thu?

Ý là cái thứ này, có thể hồi thu sao?" Lâm Nghị hỏi trong đầu.

"Chắc chắn rồi!

Khí cụ thần đồng, uy lực phi phàm, đương nhiên cũng có thể hồi thu!

Nhưng mà, Túc chủ cậu hơi yếu ớt, hơn nữa Nhẫn Không Gian hơi nhỏ, không thể chứa được, đương nhiên không thể hồi thu!" Hệ thống đáp.

"Đệt, có cần phải chân thực đến thế không?" Lâm Nghị nói không nên lời.

Hệ thống nói: "Túc chủ cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ thế giới, đả tạp ở chín kiện khí cụ thần đồng, sẽ có quyền sử dụng chín kiện khí cụ thần đồng!" Gì cơ?

Nhiệm vụ thế giới?

Lâm Nghị trước đây làm nhiệm vụ đều là nhiệm vụ chính tuyến và nhiệm vụ chi tuyến, giờ đây lại xuất hiện nhiệm vụ thế giới!

Trước đây chưa từng nghe nói đến!

Rất nhanh, một luồng thông tin về nhiệm vụ thế giới, tràn vào đầu

Lâm Nghị.

Nhiệm vụ thế giới.

Đúng như tên gọi, cấp độ thế giới!

Nhiệm vụ cấp độ này, có thể sẽ ảnh hưởng đến xu hướng tương lai của cả thế giới!

Ví dụ, năm xưa Lưu Bá Ôn cắt đứt hết long mạch, kết quả khiến cả thế giới bước vào thời mạt pháp!

Long mạch bị hủy hết, linh khí suy yếu, thuật phong thủy dần thất truyền, người tu hành ngày càng ít đi!

Chỉ có nhiệm vụ cấp độ này, mới có thể được gọi là nhiệm vụ thế giới!

Và nhiệm vụ thế giới là tự động kích hoạt, đạt được điều kiện nhất định, là có thể kích hoạt.

Nhiệm vụ thế giới không xung đột với nhiệm vụ chính tuyến, nhiệm vụ chi tuyến.

Tức là mình trước đây đã đả tạp ở cây thần đồng Tần Lĩnh, vậy thì nhiệm vụ đả tạp khí cụ thần đồng trong cây thần đồng Tần Lĩnh của nhiệm vụ thế giới, đương nhiên là đã đả tạp rồi!

Ví dụ, mình đã đả tạp ở cửa đồng, vậy thì nhiệm vụ đả tạp khí cụ thần đồng ở cửa đồng trong nhiệm vụ thế giới, cũng tính là hoàn thành.

Còn về nhiệm vụ thế giới khí cụ thần đồng, cần phải tiến vào cửa đồng sau, hoàn thành nhiệm vụ đả tạp Vân Thiên Cung, mới tính là thật sự kích hoạt.

Bây giờ vì Lâm Nghị đã nhắc đến chuyện này, nên hệ thống đã thông báo trước cho anh.

“Xem ra, sau này tôi còn phải hoàn thành nhiệm vụ đả tạp ở bảy khí cụ thần đồng nữa mới được.” Nhiệm vụ cấp thế giới có thể thay đổi xu hướng tương lai của thế giới!

Nếu mình thật sự hoàn thành, vậy thì thế giới này sẽ xảy ra những thay đổi gì đây?

Liệu linh khí có khôi phục không?

Hay là thần linh giáng thế?

Hay nói cách khác, tiến vào một thế giới cấp cao hơn?

Lâm Nghị cũng không rõ, tất cả chỉ có thể đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ thế giới, mới biết được.

“Đột nhiên có chút mong chờ rồi!” Ánh mắt Lâm Nghị lấp lánh.

Nói thật lòng, những ngôi mộ cổ này mà nói, đối với mình quá đơn giản rồi!

Nếu không phải tò mò những bí mật bên trong, cũng như phần thưởng nhiệm vụ của hệ thống, tiện thể cùng Lão Hồ và Bàn Tử xuống mộ, kiếm chút tiền.

Còn gì nữa đâu?

Mộ cổ mà, chỉ là một trò chơi giải mã mà thôi.

Hoàn toàn coi là đang chơi game vậy!

Nhưng nếu thế giới xảy ra biến hóa, thì lại khác rồi!

Lâm Nghị nhìn cánh cửa đồng, thầm nghĩ: “Thứ này, cần tất cả Quỷ Tỷ trong truyền thuyết mới có thể mở ra, không có Quỷ Tỷ, làm sao mới có thể mở ra đây?” Ngay lúc này, Lão Hồ cầm đèn pin, chiếu vào khe nứt ngầm này.

Đáy khe nứt ngầm này rộng tới năm sáu trăm mét, những mảnh đá

vỡ trên đất đều như những ngọn đồi nhỏ, Bàn Tử đi rất xa, thấy ở giữa khe nứt, một ngọn núi đá lớn đã được đẽo thành từng bậc thang, giống như một kim tự tháp nhỏ, một cầu thang đá dài được xây dựng ở một bên tảng đá, mỗi bậc thang hai bên đều có một ngọn đèn nhỏ.

Vật đặt trên đài đá đó, là một cỗ quan tài đá trắng khổng lồ to như kiệu xe, chín con rết rồng điêu khắc bằng đá quấn quanh bên dưới quan tài, tạo thành hình hoa sen, xung quanh còn dựng bốn pho tượng đá đen, mặt hướng bốn phía, trong tư thế quỳ bái.

Trước quan tài có một cái đỉnh lớn đựng vật tế, phía sau có một bức bình phong, không nhìn rõ trên đó khắc gì, những thứ này khi nhìn từ trên xuống, đều giống như những tảng đá bình thường, vì giao cắt nhau nên nhìn không được rõ lắm.

Lâm Nghị chỉ vào cỗ quan tài có chín con rết rồng quấn quanh đó, nói: "Đây hẳn là Cửu Long Thai Thi Quan của Vạn Nô Vương được ghi chép trong 'Xà Mi Đồng Ngư'." Bàn Tử hưng phấn nói: "Chắc chắn rồi, cái tên kia chẳng phải đã nói, quan tài của Vạn Nô Vương được chín con thần long bảo hộ sao, cậu nhìn bên dưới quan tài này, chẳng phải đúng là chín con rết đó sao, tôi còn tưởng Trần Bì A Tứ lúc đó đang lừa chúng ta, không ngờ là thật!" Vừa nói, Bàn Tử không nhịn được sải bước đi tới.

"Thằng Béo, phải cẩn thận đó!" Ánh mắt Lâm Nghị như đuốc, lập tức dặn dò.

"Sợ gì chứ!

Dù có mở quan tài ra, nhảy ra một con quái vật mười hai tay chân, Bàn gia ông đây cũng không sợ!" Bàn Tử vỗ ngực, tự tin đầy mình nói.

Đột nhiên nghĩ đến, Kiều Thi Ngữ đang ở bên cạnh nhìn, làm sao cũng phải giữ thể diện cho Lão Hồ chứ.

Hắn kéo Lão Hồ lại, cười toe toét nói: “Lão Hồ, lại đây lại đây, anh em mình cùng đi qua xem thử!” Đàn ông sao có thể nói không được chứ?

Đặc biệt là trước mặt phụ nữ!

Lão Hồ cười toe toét nói: “Thằng béo, quy củ của phái Mạc Kim chúng ta, cậu quên rồi sao?” Thấy Lão Hồ lại bắt đầu giả vờ, Bàn Tử lập tức phối hợp: “Hồ gia, quy củ Mạc Kim bọn tôi sao mà quên được chứ!

Tôi đã chuẩn bị sẵn rồi!” Vừa nói, Bàn Tử từ trong túi lấy ra một cây nến thắp!

Còn Lão Hồ thì lấy ra một la bàn, để phân biệt phương vị.

Nhìn hai người làm việc nghiêm túc như vậy, Lâm Nghị mỉm cười không nói gì.

Lão Hồ và Bàn Tử hẳn là sẽ không có vấn đề gì chứ?

Rất nhanh, Lão Hồ và Bàn Tử tìm được góc đông nam, thắp nến, Lão Hồ còn trịnh trọng đọc mấy câu khẩu quyết, sau đó hai người cùng đi về phía Cửu Long Thai Thi Quan!

Bàn Tử trên dưới đánh giá chín con rồng trên cỗ quan tài này, sờ sờ, tấm tắc khen ngợi, nói: “Thằng Lâm, Lão Hồ, hai cậu đừng nói, chín con rồng đá trên quan tài này làm thật sự rất sống động!” Nhìn Bàn Tử đang cười tủm tỉm, Lão Hồ không khỏi nhíu mày.

Khoảnh khắc Bàn Tử sờ vào con rồng đá đó, anh ta thoáng thấy con rồng đá đó nhúc nhích!

Ban đầu anh ta tưởng là ảo giác, nhưng sau khi quan sát kỹ, anh ta hít một hơi thật sâu!

Giữa con rồng đá đó và quan tài, dường như không phải là điêu

khắc liền mạch, mà có những khe hở rất nhỏ!

Bởi vì màu sắc của rồng đá, quan tài và đài đá giống nhau, thoạt nhìn, còn tưởng là được điêu khắc lên!

Nhưng nhìn kỹ lại, càng giống như con rồng đá này đang nằm cuộn mình ở trên!

Lão Hồ trong lòng kinh hãi, khẽ nói: "Thằng Béo, cậu nói có khả năng không, con rồng đá này là thật?" Bàn Tử quay lưng về phía quan tài nhìn Lão Hồ, nói một cách không cho là đúng: "Lão Hồ, cậu lo xa rồi!

Đây là có chín con rồng đá, dù có tình cờ tìm được một con hung thú lớn như vậy, thì làm sao mà tìm được chín con, hơn nữa chúng còn ngoan ngoãn nằm trên quan tài!

Đây không phải là chuyện đùa sao?" Trong lúc Bàn Tử nói chuyện, tất cả mọi người đều nhìn ra sau lưng Bàn Tử, một con rồng đá từ từ di chuyển, ngẩng thân lên!

Chương 420

Đôi mắt nó, rơi vào thân hình phì nhiêu của Bàn Tử.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ, đây đâu phải rồng đá!

Mà là một con Du diên núi lửa khổng lồ dài bảy tám mét!

Chúng dường như có linh tính rất cao, chỉ số IQ còn cao hơn con du diên từng thấy trước đây!

Bàn Tử sờ vào nó một cái, rõ ràng đã kinh động đến nó!

"Thằng Béo, chúng nó hình như thật sự còn sống!" Lão Hồ túm lấy tay Bàn Tử, kéo hắn lại.

Bàn Tử quay người lại, ngoảnh đầu nhìn một cái, lúc này mới thấy con du diên khổng lồ to lớn như vậy, không khỏi tâm thần chấn động!

To quá!

Mạnh quá!

Một con rồng lửa hung tàn quá!

Bàn Tử nuốt nước bọt, hơi sợ sệt nhìn về phía tám con rồng đá còn lại, hỏi: "Tám con rồng đá kia, sẽ không phải cũng là thứ này chứ?" Lão Hồ thần sắc nghiêm túc gật đầu nói: "Chắc là tất cả đều là vậy!

Chỉ là, chúng ta không kinh động đến chúng, nên chúng vẫn chưa động đậy." Lâm Nghị thấy vậy, cười toe toét nói: "Thằng Béo, cố lên, tôi tin cậu!" Bàn Tử mặt đen sầm, lẩm nhẩm nói: "Thằng Lâm, mày có phải biết từ trước rồi không!

Sao không nói cho bọn tôi biết chứ!" Lâm Nghị: "Tôi nói rồi mà,

cậu chẳng phải bảo không sợ sao!" Bàn Tử nhìn Lão Hồ hỏi: "Tôi có nói vậy sao?" Lão Hồ gật đầu nói: "Có!" Bàn Tử: "Khốn kiếp!" Khó chịu quá, thằng Lâm!

Mày có thể rút lại lời vừa nói không.

Khó chịu quá, thằng Lâm!

Nếu ông trời cho tao chọn lại một lần nữa, tao sẽ chọn hèn nhát một chút.

Lâm Nghị nhìn con du diên núi lửa, cười nói: "Cái này gọi là du diên núi lửa đấy!

Là loại côn trùng ăn thịt, cực kỳ hung dữ và nhanh nhẹn!

Cái thân hình béo tốt như cậu, du diên núi lửa thích nhất đó!" "Đệt!" Bàn Tử không nói nên lời nhìn Lâm Nghị một cái.

Mẹ kiếp, còn đứng đó nói lời mát mẻ!

Du diên núi lửa khổng lồ như vậy, đối phó cực kỳ khó khăn.

Hơn nữa, loại lớn như thế này, trên quan tài còn nằm tám con nữa!

Mẹ kiếp, thế này thì chơi cái nỗi gì?

Lão Hồ nhìn du diên núi lửa, hít một hơi thật sâu nói: "Du diên núi lửa dường như chỉ sống được hai ba năm, dài bằng ngón tay là chết toi rồi!

Đây là khe nứt ngầm trong núi lửa, môi trường và thành phần không khí đa phần không giống nhau, dù có biến dị, sống được hơn trăm năm, dài khoảng một mét, tôi còn có thể chấp nhận!

Nhưng loại cấp độ rồng lửa này, e là đã sống không biết bao nhiêu nghìn năm rồi!

Ngay cả lúc Vạn Nô Vương chết, chúng đã là cấp độ rồng lửa rồi!

Cái đệt này, cũng quá biến thái rồi chứ!" Nghe Lão Hồ nói cái thứ này, sống đã tốt mấy nghìn năm rồi, Bàn Tử càng thêm khổ sở.

Có còn để yên cho người ta đạo mộ không đây!

Cái thứ chó má Vạn Nô Vương này, lại để loại quái vật này canh giữ quan tài!

Quá không biết xấu hổ!

Bàn Tử kéo tay Lão Hồ, nói: "Lão Hồ, hay là, chúng ta cứ rút lui đi!" "Tôi thấy được đó!" Lão Hồ gật đầu, kéo Bàn Tử từ trên đài cao xuống.

Nhìn hai người cứ thế đi xuống, Lâm Nghị bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật sự quá chân thực!

Bọn họ thích ra vẻ thì cứ ra vẻ, nhưng cái gì cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình cả.

Vừa thấy không đánh lại, liền lập tức chạy trốn.

Mặc dù bây giờ chạy trốn, bị Kiều Thi Ngữ nhìn thấy, thì không hay lắm.

Nhưng người thức thời là kẻ giỏi, nghề đạo mộ này, sợ nhất là cứng đầu cứng cổ, nói không chừng cơ quan kỳ lạ nào đó, sẽ giết chết kẻ cứng đầu.

Đạo mộ quan trọng nhất là an toàn bản thân, thứ hai là bảo vật, cuối cùng mới là ra vẻ một chút.

Giống như Bàn Tử, thấy bảo vật là đi không nổi, có thể nói là đại kế đạo mộ.

Giờ đây Bàn Tử cũng coi như kiến thức rộng rãi, thân gia cũng không nhỏ, năng lực kháng cự đối với bảo vật đã tăng lên đáng kể.

Ngay khi hai người vừa từ trên đài xuống, con du diên núi lửa khổng lồ kia, há to cái miệng như chậu máu, cắn xuống vị trí hai người vừa đứng!

Tuy nhiên, tốc độ của cả hai đều rất nhanh, nghe tiếng "ùng ùng", con du diên núi lửa lao hụt, đâm mạnh vào sàn đá.

Gầm!

Sau đó, những mảnh đá vụn trên sàn bay tung tóe, con du diên núi lửa cũng phát ra một tiếng gào thét đau đớn!

Tiếng gào thét đau đớn này, vang vọng khắp cả khe nứt.

Và tám con du diên núi lửa khổng lồ vốn đang bám trên quan tài, lúc này đều đã bị đánh thức!

Từng con một từ trên quan tài bò dậy, ngẩng đầu lâu đáng sợ lên, từ trên đài cao, nhìn xuống mọi người.

"Xong rồi!" Kiều Thi Ngữ trong lòng thắt lại!

Vốn tưởng tám bộ ngọc thi đã đủ đáng sợ rồi, không ngờ, lại còn có những con du diên núi lửa đáng sợ như rồng lửa thế này!

Đáng sợ hơn là, tổng cộng có chín con!

Trước mặt chúng, nhóm người mình, giống như những chấm nhỏ vậy, đối mặt với quái vật khổng lồ như thế, trong lòng cô ta thậm chí không thể nảy sinh một chút ý nghĩ đối kháng nào!

Ngay cả khi trong tay cô ta có súng!

Nhưng, khẩu súng trong tay cô ta chỉ là súng ngắn, súng ngắn đối với những quái vật khổng lồ này, căn bản không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào!

Ngô Tam Tỉnh mặt đen sầm nhìn Lâm Nghị, hỏi rất nhanh: "Lâm gia, có mấy phần nắm chắc?" Lâm Nghị thần sắc bình tĩnh, cười nói:

“Chỉ là lũ côn trùng thôi, không tạo thành uy hiếp gì cả!” Nói rồi, Lâm Nghị một bước đi ra, rất nhanh hội hợp với Lão Hồ và Bàn Tử, khẽ nói: “Lão Hồ, Bàn Tử, hai cậu mỗi người chọn hai con đi!” Thấy Lâm Nghị đến, Lão Hồ và Bàn Tử trong lòng mới yên tâm, nhìn những con du diên núi lửa khổng lồ đang gào thét không ngừng trên đài cao, hai người quay trở lại, mỗi người chọn hai con du diên núi lửa ở rìa mà xông tới.

Còn về Lâm Nghị, nhìn năm con du diên núi lửa ở giữa, mỉm cười.

Xin lỗi nhé, năm con các ngươi bị tôi bao vây rồi!

Ba huynh đệ đại chiến với chín con du diên núi lửa.

Kiều Thi Ngữ thấy tình hình không ổn lắm, bèn chọn cách lén lút chạy về phía cánh cửa đồng khổng lồ kia!

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy, dứt khoát kéo cô ta lại.

Kiều Thi Ngữ nhíu mày, chất vấn: “Ngô Tam Tỉnh, ông làm gì vậy?” Ngô Tam Tỉnh hừ một tiếng, lớn tiếng kêu về phía Lâm Nghị: “Lâm gia, con nhỏ này muốn bỏ chạy!” Kiều Thi Ngữ: “???” Ngô Tam Tỉnh.

Ông đúng là cái tên đàn ông thối tha!

Thật mẹ kiếp vướng víu!

Lâm Nghị là người gì của ông chứ, tôi muốn đi rồi, ông còn muốn tố cáo với Lâm Nghị!

Chúng ta cùng nhau đi, xem thử có thể vào được cánh cửa đồng kia không, chẳng phải tốt hơn sao?

Chương 421

Nói không chừng, sau cánh cửa đồng, chính là bí mật của sự bất tử!

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên không có ý định bỏ qua cho cô ta, tiếp tục hét lên: "Lâm gia, mau đến đây!

Con nhỏ này nhất định có chuyện gì đó chưa nói cho chúng ta biết!

Không thể để cô ta cứ thế chạy thoát!" Thật ra, Lâm Nghị tuy đang chiến đấu với năm con du diên núi lửa khổng lồ, nhưng ánh mắt dư quang vẫn luôn nhìn chằm chằm hai người đó!

Nếu hai người đó muốn lén lút giở trò xấu sau lưng ba anh em mình, thì anh cũng sẽ không khách khí với bọn họ.

Nghe Ngô Tam Tỉnh tố giác Kiều Thi Ngữ.

Lão hồ ly Ngô Tam Tỉnh này, không biết lại đang tính toán cái gì!

Giờ đây ba người họ đang chiến đấu riêng rẽ, là thời cơ tốt nhất để họ nghiên cứu bí ẩn trường sinh của Vân Thiên Cung.

Ngô Tam Tỉnh lại gây gổ với Kiều Thi Ngữ.

Lâm Nghị túm lấy một con du diên núi lửa khổng lồ, chân khổng lồ thô như cánh tay, sau đó dùng sức vung lên!

Con du diên núi lửa khổng lồ dài bảy tám mét, cao gần hai tầng lầu, vậy mà lại bị anh trực tiếp ném từ trên đài cao xuống!

Ầm một tiếng!

Thân thể to lớn đó, rơi mạnh xuống trước mặt hai người, mấy cái chân kêu lạch cạch, mặt đất bị đâm thủng mấy cái lỗ!

Con du diên núi lửa khổng lồ lăn mấy vòng trên đất, ánh mắt khóa

chặt Kiều Thi Ngữ và Ngô Tam Tỉnh, sau đó là một tiếng gầm lớn rung trời!

Kiều Thi Ngữ và Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy, không khỏi tê dại cả da đầu.

Vãi chưởng!

Thằng Lâm này đúng là đồ không biết xấu hổ, vậy mà lại ném loại quái vật này qua đây!

Hai người bọn họ tuy không bằng người trên nhưng hơn hẳn người dưới, mạnh hơn người bình thường một chút, dựa vào khẩu súng ngắn trong tay, kiềm chế con du diên khổng lồ này!

Chín con du diên núi lửa này, không biết đã sống bao nhiêu năm, nhưng linh tính cũng không cao lắm, hiển nhiên chưa trở thành tinh quái thật sự, chắc là năm xưa Uông Tàng Hải đã dùng phương pháp nào đó, thuần phục những con du diên núi lửa này, khiến chúng canh giữ nơi đây, tạo thành cục diện Cửu Long Thai Thi.

Cả ba người đều có thần binh lợi khí, Lâm Nghị lại càng có Hắc Kim Cổ Đao bản tăng cường, đối mặt với những con du diên núi lửa này, Hắc Kim Cổ Đao vừa rút ra, một đao chém xuống.

Bảy tám cái chân của một con du diên núi lửa khổng lồ, liền bị chém lìa khỏi thân thể!

Trong tiếng gào thét thảm thiết đau đớn của con du diên núi lửa khổng lồ này, nhát đao thứ hai của Lâm Nghị, đã tiễn nó rời khỏi nhân thế.

Con du diên núi lửa không biết đã sống bao nhiêu nghìn năm, cứ thế bị Lâm Nghị giết chết.

Tuy nhiên, máu tươi đỏ thẫm của du diên núi lửa, dường như đã kích thích những con du diên núi lửa khác, những con còn lại rơi vào

trạng thái điên cuồng, xông thẳng và đâm sầm vào Lâm Nghị!

Trong nhất thời, trên đài cao, ngoài cỗ quan tài kia ra, rất nhiều cột đá đều bị va chạm tan tành, không còn ra hình dạng gì nữa.

Thấy những con du diên núi lửa điên cuồng, Lâm Nghị bèn cất Hắc Kim Cổ Đao lại, phi thân lên, một chưởng vỗ vào trán một con du diên núi lửa.

Trong máu của du diên núi lửa, dường như có thứ gì đó kích thích những con du diên núi lửa khác, nơi đây không biết đã ẩn giấu bao nhiêu du diên núi lửa trong khe núi, nếu giết hết những con du diên núi lửa khổng lồ này, một lượng lớn máu sẽ thu hút vô số du diên điên cuồng đến, có chút phiền phức.

Lâm Nghị bèn chọn một cách trực tiếp hơn!

Khi anh vỗ một chưởng lên trán con du diên núi lửa, một luồng cự lực nặng vạn cân trực tiếp từ đỉnh đầu nó ép xuống.

Cự lực dọc theo lớp vỏ cứng rắn của nó, trong nháy mắt, truyền vào bên trong cơ thể nó, khoảnh khắc đó, kinh lạc trong cơ thể nó như bị kích nổ, xoắn vặn biến dạng, sau đó bị lực lượng này nổ tung!

Sau khi con du diên núi lửa bị phá hủy từ bên trong, thân thể đồ sộ của nó mới rơi xuống với tốc độ cực kỳ đáng sợ, tuy nhiên Lâm Nghị đã di chuyển đến phía dưới, dùng một tay đỡ lấy cái xác khổng lồ, để tránh nó rơi xuống đất, dẫn đến thi thể bị vỡ nát.

Tiện tay ném con du diên núi lửa đã chết sang một bên, Lâm Nghị cười tủm tỉm nhìn về phía ba con 'rồng lửa' còn lại!

Lâm Nghị làm y như cũ, ba hạ năm trừ hai, đã xử lý nốt ba con thằn lằn dung nham còn lại.

Cùng lúc đó, bên phía Lão Hồ và Bàn Tử thì đang chịu áp lực rõ rệt!

Dù binh khí của họ cũng là thần binh lợi khí, nhưng đối mặt với lớp giáp tồn tại hàng ngàn năm của thằn lằn dung nham thì vẫn rất khó gây ra vết thương chí mạng!

May mà họ sở hữu huyết mạch chi lực, có khả năng áp chế thằn lằn dung nham bằng huyết thống, nên dù một chọi hai thì họ cũng không hề yếu thế.

Giờ Lâm Nghị cũng rảnh tay, thân hình lóe lên, đã đến bên Bàn Tử, nói: "Béo con, hai con này giao cho tôi, cậu đi giúp Lão Hồ đi!" Bàn Tử liếc nhìn lên đài cao, bốn con thằn lằn dung nham vây công Lâm Nghị đều đã nằm gục dưới đất.

"Cái hiệu suất này thì chỉ có ông Lâm thôi!" Bàn Tử nhe răng cười, nhanh chóng hội hợp với Lão Hồ.

Hai con thằn lằn dung nham khổng lồ, thấy Lâm Nghị biến mất trước mặt chúng, liền nhanh nhẹn lao về phía Ngô Tam Tỉnh và Kiều Thi Ngữ.

Tuy chúng không có linh trí gì, nhưng bản năng mách bảo chúng lao về phía hai người yếu nhất.

Còn về ba người kia ấy à… Không trêu vào được, không trêu vào được, bỏ qua bỏ qua.

Nhìn hai con thằn lằn dung nham lao qua, Lâm Nghị khẽ mỉm cười, chầm chậm bước về phía thạch đài.

Không vội, không vội!

Đằng nào hai người này cũng cầm cự thêm được lát nữa, chưa chết được đâu.

Ngô Tam Tỉnh nhanh mắt nhanh tay, thấy lại có thêm hai con lao tới.

Lập tức da đầu tê dại, một con thằn lằn dung nham thôi đã đủ để truy đuổi họ chạy tán loạn rồi!

Giờ lại thêm hai con, thế thì còn gì nữa?

Ngô Tam Tỉnh lẳng lặng lùi ra sau Kiều Thi Ngữ, chuẩn bị chạy cho lành.

Kiều Thi Ngữ được huấn luyện lâu như vậy, tâm tư cũng rất thâm trầm, một cái quay người đã đến sau lưng Ngô Tam Tỉnh, một cước đá vào lưng hắn.

Ngô Tam Tỉnh loạng choạng mấy bước, lao về phía con thằn lằn dung nham kia.

Đù má!

Con đàn bà này!

Cũng quá ác rồi đấy!

Nhìn con thằn lằn dung nham trước mặt, há cái miệng rộng như chậu máu, nhắm vào đầu hắn chuẩn bị cắn xuống.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng tuyệt vọng.

Hắn tính toán cơ quan hết thảy, không ngờ hôm nay lại chết ở đây.

Tức thật.

Mục đích của hắn còn chưa đạt được!

Rất nhiều chuyện còn chưa làm rõ!

Cái mạng nhỏ cứ thế kết thúc rồi!

Lúc này, hắn liếc thấy Lâm Nghị, liền bùng lên hy vọng sống sót, hô lớn: "Lâm gia, cứu mạng với!" Lâm Nghị cười nói: "Ối chà, Tam gia, từ khi nào mà thảm thế?" Ngô Tam Tỉnh nào còn bận tâm những thứ khác, liều mạng già chạy về phía Lâm Nghị.

Thế nhưng, hai cái chân ngắn cũn của hắn làm sao mà chạy lại được hơn trăm cái chân của thằn lằn dung nham chứ!

Thấy Ngô Tam Tỉnh sắp bị cắn chết, Lâm Nghị còn cách rất xa, anh mỉm cười, tung ra một quyền trông bình thường.

Trông có vẻ không dùng sức, cũng không thể đánh trúng con thằn lằn dung nham phía sau Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng con thằn lằn dung nham đang định cắn Ngô Tam Tỉnh kia, bỗng nhiên trán nó như thể bị một lực xung kích cực lớn đánh trúng, sau đó cái đầu biến dạng méo mó, bị hất văng ra sau, kéo theo cả cơ thể đồ sộ cũng bay ngược ra ngoài.

Chương 422

Kiều Thi Ngữ bên cạnh chứng kiến cảnh này, tâm thần chấn động, đồng tử co rụt lại, mặt đầy vẻ không thể tin nổi!

Một người có thể đánh lui thằn lằn dung nham đã là cực kỳ lợi hại, là tồn tại đỉnh cấp nhất toàn thế giới rồi.

Nhưng Lâm Nghị lại là một quyền giữa không trung, đánh lui con thằn lằn dung nham cách đó hơn mười mét!

Làm sao mà làm được chứ?

Dù cô ta có vắt óc suy nghĩ cũng không tài nào hiểu nổi ~ Thật quá khó tin!

Hoàn toàn không phù hợp với khoa học!

Ở trong nước có một môn võ học tên là Cách Sơn Đả Ngưu, nhưng Lâm Nghị cách không khí mà cũng có thể đánh trúng 'trâu' sao?

Ở Mỹ, rất nhiều truyện tranh đầy trí tưởng tượng ghi lại đủ loại siêu năng lực nhân.

Nhưng thủ đoạn của họ đều có thể giải thích được!

Còn Lâm Nghị thì hoàn toàn không thể hiểu nổi!

Quỷ dị, tà môn, mạnh mẽ!

Cô ta đứng sững ở đó, thậm chí còn không dám nhúc nhích.

Cô ta sợ rằng, chỉ cần cô ta động đậy, Lâm Nghị sẽ một quyền giáng xuống.

Thằn lằn dung nham còn chịu được, chứ cô ta thì chịu sao nổi.

Nhưng Lâm Nghị không hề nhìn cô ta, mà đi thẳng về phía Ngô

Tam Tỉnh.

"Tam gia, sao nào, tôi lại cứu cậu một mạng nữa rồi đấy." Ngô Tam Tỉnh thở phào nhẹ nhõm, nhe răng cười nói: "Lâm gia, có ông ở đây, không có bất ngờ gì!" Lâm Nghị lườm hắn một cái, nói: "Bớt mẹ nó nói nhảm đi!

Tin hay không thì bảo, tôi sẽ ném cậu cho thằn lằn dung nham ăn ngay bây giờ đấy?" Ngô Tam Tỉnh cười gượng gạo, biết Lâm Nghị cứu mình là vì hắn vẫn còn giá trị lợi dụng!

Hắn thần thần bí bí nói: "Lâm gia, nói thật không giấu gì ông, hồi ở mộ huyết thi Tiêu Tử Lĩnh, và mộ dưới đáy biển Tây Sa, tôi đều tìm được không ít thông tin hữu ích!

Đặc biệt là ở mộ dưới đáy biển Tây Sa, tôi cố ý tránh mặt các ông, hắc hắc.

Đã tiến vào một nơi không rõ tên gọi!

Tuy nhiên, những thông tin đó không có liên hệ trực tiếp lắm với cánh cổng đồng này, nên tôi cũng không nói cho ông biết!

Chờ chúng ta ra khỏi Vân Thiên Cung rồi, tôi nhất định sẽ kể hết cho ông nghe từng li từng tí!" Lâm Nghị đánh giá Ngô Tam Tỉnh một cái.

Quả nhiên là một con hồ ly già mà.

Giấu kỹ thật!

Thằng cha này, thật giả lẫn lộn, đúng là khó nói.

Đây là lý do Lâm Nghị nhiều lần cứu hắn!

Đương nhiên cũng có nguyên nhân khác, chính là Ngô Tam Tỉnh trong nguyên tác, dù sao Lâm Nghị vẫn có thiện cảm hơn, chuyện giúp đỡ cũng không nhiều.

“Cũng tạm được đấy.” Lâm Nghị gật đầu, sau đó nhìn về phía Kiều Thi Ngữ, nói: “Còn cô?” “Tôi?” Kiều Thi Ngữ ngẩn ra, khó hiểu nhìn Lâm Nghị.

“Tam gia lấy vài thứ ra đổi lấy một mạng.

Cô còn có thứ gì có thể đổi lấy không?” Lâm Nghị hỏi thẳng thừng.

“Có!” Kiều Thi Ngữ lập tức trả lời.

Lâm Nghị hứng thú hỏi: “Nói đi!” Kiều Thi Ngữ sắp xếp lại suy nghĩ, nói: “Sau khi các ông đi trộm cây đồng thần thụ, hẳn là đã bị tấn công phải không?

Chúng tôi từng bí mật điều tra chuyện này, và đã có được một số thông tin về kẻ sát thủ kia!

Tôi nghĩ, cái đó có thể dùng để trao đổi!” Tấn công?

Sát thủ?

Lâm Nghị nghĩ nghĩ, hình như đúng là có chuyện như thế thật!

Nhưng vì không ảnh hưởng lớn đến bọn họ, nên sau đó Lâm Nghị cũng gạt phắt nó ra khỏi đầu.

Bộ phận liên quan đang truy bắt tên đó, mình cũng không cần quá để tâm.

Không ngờ, mình không để tâm, mà Kiều Thi Ngữ và những người này lại dụng tâm rồi!

Dù có thể không phải vì mình, mà chỉ đơn thuần vì cây đồng thần thụ.

Nhưng điều tra được thân phận sát thủ, đây lại là một tin tốt!

“Nói ra nghe thử.” “Qua điều tra của chúng tôi, người đó họ Tề!

Dường như thuộc về một tổ chức thần bí, hiện tại người này đã được tổ chức thần bí đó bảo vệ, chúng tôi cũng không thể tìm ra tung tích!" Họ Tề.

Tổ chức thần bí.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát, trong lòng đã có tính toán, nhàn nhạt nói: "Những thông tin này của cô, chẳng có tác dụng gì cả!

Nếu không còn thứ gì khác thì cứ đi đi, tôi không tiễn!" "Tôi…" "Cô có, ví dụ như cơ thể của cô." "Oa oa oa oa" Ngô Tam Tỉnh nghe xong, không nhịn được há hốc mồm.

Lâm gia thật mẹ nó trực tiếp quá đi chứ?!

Mở miệng là đòi cơ thể!

Tuyệt vời tuyệt vời tuyệt vời.

Một chút cũng không kiêng dè!

Phụ nữ đúng là tốt thật!

Không như mình, muốn giữ mạng còn phải dựa vào giá trị thông tin của bản thân.

Phụ nữ thì khác.

Nằm xuống đất, dạng chân ra, chuyện gì cũng giải quyết được!

Nhưng mà… Lâm gia, ông mẹ nó không nhìn ra thằng huynh đệ Lão Hồ của ông thích con nhỏ này sao?

Hiện giờ Hồ gia và Bàn gia đang đánh nhau tóe lửa với thằn lằn dung nham trên đài!

Trong khi ông lại đang nghĩ chuyện nam nữ làm tình.

Cái này có bình thường không?

Có hợp lý không?

Ông đã nghĩ đến cảm nhận của Hồ gia chưa?

Ngô Tam Tỉnh hứng thú bừng bừng nhìn hai người, như thể đang ngồi hàng ghế đầu hóng chuyện!

Lên đi, lên đi.

Khóe miệng Kiều Thi Ngữ giật giật.

Haizz.

Đàn ông.

Chương 423

Đều một đức hạnh như nhau!

Cuối cùng vẫn là thèm thân thể mình.

Nếu là bình thường, cô ta tuyệt đối sẽ không bao giờ đồng ý!

Nhưng, cô ta đã chứng kiến thực lực của Lâm Nghị, hiện tại cô ta, dưới tay Lâm Nghị, thậm chí còn không có cơ hội trốn thoát!

Một là chết, hai là tự dâng mình.

Cái trước thì mọi thứ đều kết thúc, cái sau còn có cơ hội sống sót!

"Tôi có thể đồng ý với ông!

Nhưng mà…" Kiều Thi Ngữ cắn cắn môi, do dự nói.

Lâm Nghị đáp gọn lỏn: "Nói!" Kiều Thi Ngữ nhìn Lão Hồ đang chiến đấu trên đài cao, nói: "Có thể nào đừng để người họ Hồ kia biết không?" Lâm Nghị nhún vai, nói: "Chuyện này tuyệt đối không thể." "A!" Kiều Thi Ngữ cả người cứng đờ.

Dâng hiến thân thể mình thì thôi đi, còn nhất định phải để Lão Hồ biết!

Vậy thì mình trong lòng Lão Hồ sẽ biến thành cái dạng gì chứ?

Lão Hồ thích cô ta, trong lòng cô ta rất rõ mà.

Lão Hồ còn cứu mạng cô ta, nói cô ta không có thiện cảm với Lão Hồ thì cũng không đúng lắm.

Yêu cầu của Lâm Nghị, thật sự khiến cô ta nhất thời hơi khó chấp nhận.

"Đù má!" Ngô Tam Tỉnh nghe xong, còn phải thốt lên "đỉnh cao!"

Lâm gia, đúng là mẹ nó biết cách chơi thật!

Quả nhiên là huynh đệ tốt, không phân biệt mày tao sao?

Trong lúc Kiều Thi Ngữ đang do dự, ba con thằn lằn dung nham bên cạnh đã vây quanh bọn họ, hung tợn nhìn chằm chằm cô ta!

Chỉ cần Lâm Nghị rời đi, cô ta căn bản không cần nghi ngờ, ba con thằn lằn dung nham này sẽ dễ dàng nuốt chửng cô ta!

Kiều Thi Ngữ hít sâu một hơi, nói: "Tôi… tôi đồng ý với ông, ông muốn khi nào?" Lâm Nghị nghĩ nghĩ rồi đáp: "Ngay lát nữa đi, ngay trong ngôi mộ cổ này." Cái này… Kiều Thi Ngữ dùng ánh mắt biến thái nhìn Lâm Nghị!

Tên này có phải có sở thích đặc biệt gì không?

Lại muốn làm chuyện đó trong mộ cổ!

Điên rồi sao?

Ngô Tam Tỉnh gãi gãi đầu, trong mộ cổ lạnh lẽo, âm khí nặng nề, lỡ đâu mà có thai, đứa bé sinh ra không biết có bị bệnh bẩm sinh không nữa.

Lâm gia thật là con cóc ham hố, trông xấu xí mà lại thích chơi hoa.

Khạc khạc khạc, sao lại có thể nói Lâm gia là con cóc được chứ!

Lâm Nghị lấy ra một viên thuốc màu đỏ sẫm, đưa cho Kiều Thi Ngữ, nói: "Đây là một viên kịch độc, sau khi uống nó, trong vòng một ngày không có thuốc giải thì chắc chắn sẽ chết.

Trong mộ cổ này, cô cũng đừng nghĩ đến việc tìm bác sĩ chữa trị, không có tác dụng gì đâu!

Uống nó đi, sau khi cô xong việc, tôi tự nhiên sẽ đưa thuốc giải cho cô!

Tôi không thích ép buộc người khác, cũng không thích dùng sức mạnh, hy vọng cô biết điều.” Chậc.

Ngô Tam Tỉnh khinh bỉ nhìn Lâm Nghị.

Ông gọi đây là không thích ép buộc, không thích dùng sức mạnh à.

Nếu Kiều Thi Ngữ không đồng ý, Lâm Nghị chắc sẽ cưỡng ép cô ta uống xuống thôi?

Nói là không thích, nhưng thực ra đã định làm thế từ sớm rồi!

Lâm gia à, ông cứ tiếp tục giả bộ đi!

Kiều Thi Ngữ nhìn viên thuốc đỏ sẫm trong tay Lâm Nghị, cô ta rất rõ hậu quả khi uống nó, trầm ngâm một lát, cuối cùng cô ta đưa tay ra, lấy viên thuốc, rồi nuốt xuống!

Lâm Nghị gật đầu, cười nói: “Rất tốt!

Tiếp theo, cô đi giúp Lão Hồ, tiếp cận cậu ta, thân mật một chút, ừm, nếu giả vờ yếu đuối một chút thì càng tốt!

Đợi không có ai, cô cứ tìm cơ hội thích hợp, 'xử' Lão Hồ đi!

Xong việc rồi thì tìm tôi lấy thuốc giải là được!” Lão Hồ à!

Người này cái gì cũng tốt.

Chỉ là quá sĩ diện!

Đặc biệt là trước mặt phụ nữ, cứ thích làm bộ làm tịch, còn không chịu ra tay!

Không dùng chút thủ đoạn nhỏ thì Kiều Thi Ngữ, người đàn bà tâm tư nặng như thế, cứ muốn câu kéo Lão Hồ, rất khó để Lão Hồ thành công.

Biết đâu Lão Hồ cứ rề rà, đợi vài năm nữa thì hoa cúc đã lạnh rồi!

Hồ à!

Huynh đệ chỉ giúp cậu được đến đây thôi!

Nếu sau khi ngủ với nhau mà cậu vẫn không hạ gục được cô ta, thì chỉ có thể nói, hai người hữu duyên vô phận!

Quay đầu huynh đệ sẽ tìm cho cậu người khác.

Phụ nữ ấy mà.

Đầy rẫy ra.

Chân trời góc bể thiếu gì cỏ thơm, hà tất phải chỉ yêu một cành hoa!

"Lâm gia, hóa ra nãy giờ, ông là muốn cô ta đi với Hồ gia à." Ngô Tam Tỉnh cạn lời nhìn Lâm Nghị.

Ban đầu còn tưởng có dưa để hóng, là một vở kịch lớn, không ngờ lại hóng được sự cô đơn.

Nhất thời, trong lòng Ngô Tam Tỉnh còn hơi thất vọng.

"Chứ còn gì nữa?" Lâm Nghị nhìn Ngô Tam Tỉnh, mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

"Tôi còn tưởng ông muốn…" Ngô Tam Tỉnh nhìn Lâm Nghị rồi lại nhìn Kiều Thi Ngữ.

Lâm Nghị cạn lời nói: "Làm sao có thể!

Lâm mỗ tôi, không thể nào làm chuyện xấu xa được!" Sau đó Lâm Nghị thấy Kiều Thi Ngữ vẫn chưa hoàn hồn, đứng đơ ra đó, liền nói: "Cô còn không mau đi?

Nếu không tôi có thể thay đổi ý định đấy!" Kiều Thi Ngữ cười khổ nói: "Tôi cũng muốn đi chứ, nhưng ba con hổ kia đang trừng mắt nhìn chằm chằm, không ra ngoài được." "Ồ." Lâm Nghị đáp một tiếng đơn giản, sau đó thân hình lóe lên, bóng dáng anh trong ngôi mộ cổ tối đen như biến mất như ma quỷ, giây tiếp theo, chỉ nghe "bình" một

tiếng, một tiếng nổ lớn, ngay sau đó một con thằn lằn dung nham khổng lồ với cơ thể đồ sộ đã đổ sập xuống đất, chết không thể chết hơn được nữa.

Hai con thằn lằn dung nham khác thấy đồng loại bị tiêu diệt trong nháy mắt, lập tức chọn cách bỏ chạy, lao về phía cánh cổng đồng khổng lồ kia!

Lâm Nghị vẫy vẫy tay về phía Kiều Thi Ngữ, nói: "Em gái, đi được rồi đấy!

Nhớ nhé, cô chỉ có một ngày thôi." Nói xong, Lâm Nghị một tay túm lấy vai Ngô Tam Tỉnh, chạy về phía hai con thằn lằn dung nham đang bỏ chạy.

Chỉ thấy hai con thằn lằn dung nham kia, khi tiến gần đến cánh cổng đồng, dường như cảm nhận được năng lượng trên đó, những vết thương do Lâm Nghị đánh đang phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Thậm chí, Lâm Nghị có thể cảm nhận rõ ràng, khí huyết của chúng trở nên cực kỳ hùng dũng!

Dường như thần lực trên cánh cổng đồng đang thấm vào cơ thể thằn lằn dung nham, nhanh chóng kích phát tiềm năng của chúng!

Chương 424

Cha mẹ ơi!

Thảo nào chín con thằn lằn dung nham này lại có thể lớn đến mức này!

Chắc chắn có liên hệ mật thiết với cánh cổng đồng này!

Cánh cổng đồng có thể bài xích huyết mạch của Lão Hồ và Bàn Tử, có thể tạo ra cộng hưởng với huyết mạch Kỳ Lân, lại còn có thể kích phát tiềm năng của thằn lằn dung nham!

Đây chính là sức mạnh của thần sao?

Nguồn gốc của huyết mạch Kỳ Lân, e rằng cũng từ đây mà ra phải không?

Nếu thật sự như vậy, vậy vị thần tạo ra cánh cổng đồng, chẳng lẽ lại đứng trên cả Xà Thần sao?

Dù sao thì, khi Nữ Vương sử dụng đồng lực lúc trước, vì huyết mạch Kỳ Lân của mình, nên Lâm Nghị không thể bị chuyển đến không gian của Xà Thần.

Hai con thằn lằn dung nham kia càng lúc càng lớn, năng lượng cuồn cuộn, toàn thân tỏa ra từng đợt sóng nhiệt nóng bỏng!

Khoảnh khắc đó, lớp vỏ ngoài màu đỏ rực như thể bùng cháy lên ngọn lửa hừng hực!

Nhìn từ xa, chúng đã vượt xa những quái vật thông thường, tràn ngập một vẻ thần thánh, càng giống như hai con thần thú giáng phàm!

Lâm Nghị có một loại cảm giác, nếu tiềm năng của chúng tiếp tục bị khai thác, rất có thể chúng sẽ không chịu nổi luồng năng lượng

khổng lồ kia, rồi toàn thân sẽ nổ tung!

"Xem ra, sở dĩ Tiểu Ca là thể trường sinh hoàn mỹ, có liên quan mật thiết đến cánh cổng đồng này!" Vì sao người Trương gia, chỉ có mỗi Trương Khởi Linh là thể trường sinh hoàn mỹ?

Trương gia có nhiều người như vậy, hàng trăm ngàn năm qua, có biết bao Trương Khởi Linh, biết bao tộc trưởng!

Vì sao chỉ xuất hiện một nhân vật yêu nghiệt như Tiểu Ca?

Hiển nhiên, muốn thực sự đạt đến trình độ của Tiểu Ca, được cánh cổng đồng chấp nhận là điều tất yếu.

Chỉ có như vậy, mới có thể như thằn lằn dung nham này, được kích phát tiềm lực cơ thể!

Đương nhiên, tiềm năng của thằn lằn dung nham dù có kích phát đến đâu cũng chỉ có vậy!

Thằn lằn dù biến thành gì, rốt cuộc vẫn là thằn lằn!

Là thứ thấp kém nhất, hạ đẳng nhất!

Còn kém xa Chu Cửu Âm dưới cây đồng thần thụ!

Huống hồ gì là huyết mạch cấp thần thú như Lão Hồ, Bàn Tử!

Đương nhiên, so với huyết mạch Kỳ Lân thì càng là một trời một vực!

Liệu chúng có thực sự tồn tại hàng ngàn năm hay không, lúc này, trong đầu Lâm Nghị hiện lên một dấu hỏi!

Có phải năm xưa Uông Tàng Hải khi xây dựng cổ mộ, thông qua phương pháp đặc biệt, mượn cổng đồng, để chín con thằn lằn dung nham này lớn đến mức khổng lồ như vậy?

Hay là do tích lũy thời gian hàng ngàn năm?

Nếu là trường hợp thứ nhất, nói không chừng, còn có thể từ chín con thằn lằn dung nham này, tìm ra cách mượn thần lực của cổng đồng!

Hai con thằn lằn dung nham kia tiềm lực được khai thác đến cực hạn, quay người lao về phía Lâm Nghị và Ngô Tam Tỉnh!

Tốc độ của chúng quá nhanh!

Trong mắt Ngô Tam Tỉnh, chúng như những khối cầu lửa khổng lồ, lao tới bọn họ!

Gần như trong nháy mắt, đã đến trước mặt bọn họ.

"Lâm gia!

Chạy mau lên!" Ngô Tam Tỉnh mặt tái mét, cơ thể gần như mềm nhũn ra.

Mẹ kiếp, quái vật khủng bố như thế này, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!

Khoảnh khắc đó, một luồng ấm nóng từ trong cơ thể chảy ra, làm ướt cả quần.

Hắn thật sự không thể kiểm soát được nữa!

Trước đây dù trong hoàn cảnh nguy hiểm đến đâu, hắn cũng cảm thấy còn một tia sinh cơ!

Nhưng đối mặt với quái vật kinh khủng như vậy, cơ thể hắn hoàn toàn không nghe lời!

Thật là không ra gì!

Tuy nhiên, hắn có kêu gào thế nào, Lâm Nghị vẫn đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn hai con thằn lằn dung nham đã tiến hóa đang lao tới.

Khi hai con thằn lằn dung nham sắp sửa đâm vào người bọn họ,

mắt Ngô Tam Tỉnh lộ ra ánh mắt tuyệt vọng.

Xong đời rồi.

Lần này, mình và Lâm Nghị chắc chắn sẽ tan thành tro bụi, nói không chừng ngay cả một khúc xương cũng không còn!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hai cái đầu khổng lồ của hai con thằn lằn dung nham khổng lồ biến dạng méo mó, như thể đâm sầm vào thứ gì đó cứng rắn, lực xung kích mạnh mẽ ép chúng thành một cục.

Ngay sau đó, cơ thể đồ sộ của chúng bị một luồng sức mạnh phản lực kịch liệt, đẩy văng ra ngoài!

Còn hắn và Lâm Nghị, không hề hấn gì cả!

Thậm chí, hắn còn không cảm nhận được chút lực xung kích nào!

Cơ thể Lâm Nghị, ngay cả một chút lay động cũng không có.

"Vừa rồi, khoảnh khắc đó, đã xảy ra chuyện gì?

Kinh khủng quá!" Ngô Tam Tỉnh không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị mặt không biểu cảm, ánh mắt đặt lên cánh cổng đồng cao lớn vĩ đại ở đằng xa!

Khoảnh khắc thằn lằn dung nham đâm tới, anh lập tức sử dụng Kim Quang Chú bảo vệ toàn thân, tạo thành phòng ngự tuyệt đối!

Với thực lực hiện tại của anh, lại sử dụng Kim Quang Chú, dù là ô tô đâm vào, anh cũng sẽ không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Tuy nhiên, dù sao đây cũng là thằn lằn dung nham đã tiến hóa đến cực hạn, Lâm Nghị vẫn dành cho chúng sự tôn trọng đủ mức.

Anh đã kích hoạt huyết mạch Kỳ Lân của bản thân đã thức tỉnh một lần!

Khoảnh khắc đó, một con Kỳ Lân khổng lồ cao hơn mười mét, được hình thành từ luồng khí, bao trùm quanh thân anh!

Đồng thời, hư ảnh Kỳ Lân và kim quang của Kim Quang Chú kết hợp lại, bao bọc lấy Kỳ Lân bên trong, xung quanh Lâm Nghị, như thể được khoác thêm một lớp áo giáp kiên cố không thể phá hủy!

Đến mức, ngay cả thằn lằn dung nham đã tiến hóa đến cực hạn cũng không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho anh.

Ngược lại, chúng còn bị lực phản chấn mạnh mẽ, hất văng xa hơn mười mét!

Tuy nhiên, nếu là người có ngũ quan cực kỳ nhạy bén, chắc chắn có thể cảm nhận được, rõ ràng Ngô Tam Tỉnh không nằm trong số đó.

Lão Hồ và Bàn Tử đang chiến đấu, cũng không có thời gian để ý bên này.

Dù sao thì, trong quan niệm của họ, có Lâm Nghị ở đây thì chắc chắn không có bất ngờ nào, họ hoàn toàn không cần lo lắng.

Nhưng mà!

Khi Lâm Nghị phóng ra sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân đã thức tỉnh, dường như trong cõi vô hình, giữa anh và cánh cổng đồng có một loại cảm ứng không thể tin nổi!

Chương 425

Khi anh lần đầu tiên nhìn thấy cánh cổng đồng, cánh cổng đồng đã có một phần thân mật với huyết mạch Kỳ Lân của anh.

Chắc là coi anh như người Trương gia.

Lần này khác lần trước.

Lần trước là nhận biết, còn lần này dường như có một loại cộng hưởng.

Đồng thời, trên cánh cổng đồng ẩn ẩn truyền ra một tiếng chấn động, ngay sau đó sức mạnh chấn động càng lúc càng lớn, hình thành âm thanh, âm thanh tiếp tục khuếch tán, từng đợt sóng âm cuồn cuộn ập đến, vang vọng khắp ngôi mộ cổ!

"Chuyện gì thế?" Nghe thấy âm thanh từ cánh cổng đồng, Lão Hồ và Bàn Tử trên đài cao, lần lượt nhìn về phía cánh cổng đồng.

Cứ như có ai đó đang gõ cánh cổng đồng vậy!

"Phịch!" Hai con thằn lằn dung nham đang chiến đấu với Lão Hồ và Bàn Tử, bỗng nhiên hàng trăm cái chân đều quỳ sụp xuống đất, thành kính hướng về cánh cổng đồng mà cúi lạy!

"Bùng!" Còn hai con thằn lằn dung nham đã tiến hóa đến cực hạn trước đó, bị Lâm Nghị hất văng ra, ngọn lửa trên cơ thể chúng càng lúc càng hừng hực, phát ra âm thanh 'rắc rắc', lớp giáp cứng cáp đã không thể chịu đựng nổi năng lượng hùng hậu bên trong cơ thể, khoảnh khắc đó, "ầm" một tiếng, nổ tung!

Hai con thằn lằn dung nham gần như vô địch, cứ thế tự nổ tung.

Thấy hai con thằn lằn dung nham nổ tung, những con thằn lằn dung nham trên đài cao quỳ sụp xuống đất, run rẩy bần bật, như thể

sợ hãi lửa giận của thần minh sẽ giáng xuống đầu chúng, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên!

Lão Hồ và Bàn Tử thấy vậy, lập tức nắm lấy cơ hội, nhắm vào chỗ yếu nhất của thằn lằn dung nham, tung ra đòn chí mạng!

Lúc này, tất cả thằn lằn dung nham, toàn bộ đều bỏ mạng!

Ngay sau đó, tiếng cổng đồng vang dội dần dần tan đi, cuối cùng ngôi mộ cổ khôi phục lại sự yên tĩnh!

"Huyết mạch Kỳ Lân của tôi dường như và cổng đồng không đơn thuần chỉ là cộng hưởng đâu nhỉ." Lâm Nghị xoa xoa mũi.

Tiểu Ca có thể trở thành thể trường sinh hoàn chỉnh, không nghi ngờ gì là do cộng hưởng với cổng đồng, được cổng đồng chấp nhận.

Nhưng tiếng cổng đồng vang dội vừa rồi, càng giống như lửa giận của thần minh!

Khiến những kẻ chó săn đâm vào Lâm Nghị, trực tiếp bị nạp năng lượng đến mức nổ tung.

Cứ như thể cổng đồng đang lấy lòng Lâm Nghị, lại còn giết chết những kẻ chó săn kia, để Lâm Nghị vui vẻ.

Mà Tiểu Ca được cổng đồng chấp nhận, lại không có năng lượng lớn như vậy.

Xem ra huyết mạch Kỳ Lân của mình và huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca, vẫn không hoàn toàn giống nhau.

Lúc này, chín con thằn lằn dung nham như hỏa long toàn bộ đã bị xử lý!

Mặc dù trong đó có vài con bị giết chết, sau đó máu tươi chảy lênh láng.

Nhưng dường như vì tiếng cổng đồng vang vọng vừa rồi, máu

của những con thằn lằn dung nham khổng lồ này, không hề thu hút đàn thằn lằn khác đến!

Sau đó Lâm Nghị hội hợp với Lão Hồ, Bàn Tử.

Lâm Nghị tiện thể nhìn Kiều Thi Ngữ một cái.

Người phụ nữ này, vẫn rất nghe lời.

Sau khi phối hợp với Lão Hồ giết chết thằn lằn dung nham, cô ta rất ngoan ngoãn đứng bên cạnh Lão Hồ.

Cái này làm Lão Hồ vui đến phát điên!

Lão Hồ vui vẻ nhìn Lâm Nghị, như thể đang nói: "Lão Lâm, lão Lâm, thấy chưa, con nhỏ này, đã bị thủ đoạn uy vũ bá khí của lão Hồ đây hấp dẫn rồi!" Lâm Nghị khẽ mỉm cười, không nói gì.

Ngược lại, Kiều Thi Ngữ chú ý thấy Lâm Nghị nhìn mình, má cô ta hơi ửng hồng, ít nhiều cũng có chút ngại ngùng.

Lâm Nghị vẫy vẫy tay, nói: "Đi thôi, lên đài cao, xem cái cỗ quan tài Cửu Long kia!" Khi năm người Lâm Nghị lên đài, phía sau mọi người, bật ra một cô bé, cô bé có sáu đôi cánh sau lưng, cô ta vẫy cánh, bay về phía những con thằn lằn dung nham đã chết.

Ngay sau đó, cô bé xinh đẹp đáng yêu, cơ thể được một vầng hào quang bao phủ, giây tiếp theo, từ vầng hào quang bước ra một con kiến hành quân sa mạc khổng lồ, hút sạch tủy não của con thằn lằn dung nham trước mặt.

Sau đó, nó lại nhắm đến con thứ hai.

Con thứ ba.

Năm người lại một lần nữa bước lên đài cao, không mở quan tài mà chú ý đến tấm bình phong phía sau quan tài.

Sau khi đến gần, họ mới phát hiện, phù điêu vốn không nhìn rõ,

hóa ra lại là rất nhiều chữ Nữ Chân!

Trên phù điêu của tấm bình phong có rất nhiều chữ, rất nhiều chữ tập trung lại một chỗ!

Chắc chắn là có nội dung tự sự nhất định, trong những kiến trúc do Uông Tàng Hải xây dựng rất ít khi xuất hiện chữ viết, nhưng ở đây lại có nhiều như vậy, vậy thì rất có thể đây là một trong những tài liệu quý giá nhất trong mộ cổ.

Lão Hồ hiếu kỳ hỏi: "Lão Lâm, chữ ở đây viết gì vậy?

Có manh mối quan trọng nào không?" Lâm Nghị lắc đầu, nói: "Chữ viết trên này, trông thì gần giống chữ Nữ Chân, nhưng thực ra lại là một loại chữ khác.

Có thể là tiền thân của chữ Nữ Chân, hoặc thậm chí là một vấn đề cổ xưa hơn, nhất thời vẫn chưa thể xác nhận." Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa: "Cái tên Vạn Nô Vương này mẹ nó quá xảo quyệt rồi, một chút tin tức cũng không để lại cho chúng ta!

Chờ xem, Bàn gia ta không đào mả tổ nhà hắn ra thì thôi!" Tuy nhiên, nghĩ kỹ lại, Lâm Nghị cũng có thể hiểu được.

Dù sao thì, một người cực kỳ tính toán như Uông Tàng Hải, ở đây hai mươi năm, thậm chí trực tiếp tham gia cải tạo hoàng lăng thượng cổ, cũng không thể khám phá ra cái cốt lõi bí mật mà Vạn Nô Vương triều muốn che giấu!

Huống hồ gì là những người hiểu biết nửa vời như bọn họ.

"Lão Lâm, bây giờ có thể mở quan tài rồi chứ?" Lão Hồ nhìn Lâm Nghị hỏi.

Lâm Nghị nín thở, lắng nghe tĩnh lặng một lát, nói: "Mấy cậu còn nhớ những gì ghi trên đồng ngư xà mi không?

Ở đây, hẳn là còn có một loại chim quái dị!

Mà chúng ta chỉ thấy hỏa long, vậy chim quái dị đâu?" Bàn Tử chỉ chỉ lên đỉnh đầu, nói một cách thờ ơ: "Cái này còn phải nói sao?

Đã bảo là chim, đương nhiên là ở trên trời rồi ~" Trong lúc nói chuyện, một bóng đen, với tốc độ cực nhanh, lao về phía ngón tay Bàn Tử đang giơ lên.

Bàn Tử cũng nhanh mắt nhanh tay, vội vàng rụt cánh tay lại, bóng đen kia sượt qua đầu bọn họ, sau đó biến mất không thấy tăm hơi!

Bóng đen kia tốc độ quá nhanh, trong ngôi mộ cổ tối đen này, càng là chớp mắt một cái, thực sự khiến Bàn Tử giật mình.

"Đù má, các cậu nhìn thấy chưa, đó là cái thứ gì?" Lâm Nghị nhún vai, nói: "Cậu không phải đã nói rồi sao?

Chim quái dị đương nhiên ở trên trời rồi ~" Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái: "Ối giời cái mồm quạ của cậu!" Ngay sau đó mọi người ngẩng đầu nhìn lên, nhưng đỉnh đầu một màu đen kịt, không nhìn rõ có cái gì, chỉ có thể lờ mờ nghe thấy tiếng gió "vù vù vù"!

Trong mộ cổ, nói chung là không thể có gió, nếu thật sự là gió, vậy thì có thể là tiếng bay của những con chim quái dị kia!

Ngay sau đó, Kiều Thi Ngữ vỗ vỗ vai Lão Hồ, nói: "Lão Hồ, tôi lấy pháo sáng từ ba lô của cậu nhé!" Vừa nói, còn chưa đợi Lão Hồ đồng ý, cô ta đã tự mình kéo ba lô của Lão Hồ ra, lấy từ bên trong một quả pháo sáng, bắn ra ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Pháo sáng nổ tung trên không, chiếu sáng cả bầu trời!

Lập tức họ nhìn thấy vô số bóng đen đang bay lượn trên đỉnh đầu, mấy con đã treo ngược trên dây xích, tò mò nhìn năm người Lâm

Nghị, như thể đang nhìn những thứ quái dị xâm nhập vào hang ổ của chúng.

Loại chim quái dị kia không biết từ khi nào đã bắt đầu lặng lẽ về tổ.

Lâm Nghị còn thấy trong số những con chim quái dị đang bay lượn trên trời, có vài con còn đang cắp thứ gì đó, rõ ràng là đã có con mồi.

Những con chim quái dị này là loài bán mù, dưới ánh sáng mạnh như vậy, căn bản không nhìn thấy chúng, nhưng chúng lại cực kỳ nhạy cảm với âm thanh.

Vừa nãy họ chiến đấu với thằn lằn dung nham tạo ra động tĩnh không nhỏ, mới thu hút một lượng lớn chim quái dị từ bốn phương tám hướng bay tới.

Loài sinh vật sống trong miệng núi lửa dưới lòng đất không có chút ánh sáng này, đã sớm thích nghi với cuộc sống trong bóng tối.

"Mẹ kiếp, dám lao vào cắn Bàn gia mày, không muốn sống nữa à!" Bàn Tử trực tiếp nhảy lên một mặt đài bên cạnh quan tài, cầm súng trường lên, nhắm vào những con chim quái dị kia, "pằng pằng pằng", liền bắn liên tiếp mấy phát!

Chương 426

Vừa bắn súng, Bàn Tử vừa nhe răng cười: "Sướng!

Mẹ kiếp, trước đây mấy con thằn lằn dung nham khổng lồ kia, đạn này còn không xuyên qua được!

Còn mấy con thằn lằn nhỏ thì dùng đến lại quá lãng phí!

Giờ thì hay rồi, cuối cùng Bàn Tử cũng có cơ hội tốt để dùng súng!" Bàn Tử là một người mê súng, bình thường ở thành phố, không sờ súng thì thôi, nay đến mộ cổ mà không bắn vài phát súng thì trong lòng hắn ngứa ngáy lắm!

Tuy nhiên, chính vì tiếng súng này tuy đã bắn chết vài con chim quái dị, nhưng nhiều con chim quái dị khác nghe thấy động tĩnh, lập tức trở nên hỗn loạn, vô số bóng đen bay lượn bắt đầu lao xuống.

Đối tượng chúng lao xuống, không phải Lâm Nghị và những người khác, mà chính là Bàn Tử.

Ai bảo mẹ nó dám lung tung nổ súng.

Những con chim quái dị này nghe thấy âm thanh, thì chỉ lao về phía hắn.

Thấy những con chim quái dị lao tới, Bàn Tử vẫn không sợ hãi, càng hưng phấn nổ súng, có chim quái dị lao tới, hắn rút bảo đao ra, một đao liền giải quyết gọn gàng!

Đừng thấy Bàn Tử béo ú, nhưng sau khoảng thời gian luyện công này, hắn đã trở thành một Bàn Tử nhanh nhẹn rồi.

Bảo đao và súng trường được hắn chuyển đổi qua lại tự nhiên, đơn giản là đã bị hắn chơi thành thạo rồi.

Nhưng mà, đúng lúc này, Lâm Nghị nhìn thấy trong quan tài dưới chân Bàn Tử, không biết từ lúc nào đã hé ra một khe hở!

Ba thứ màu xanh tím giống như cánh tay, chú ý, là ba cái, từ trong quan tài thò ra, móng tay dài của chúng vẫy trong không trung, muốn tóm lấy Bàn Tử phía trên.

"Bàn Tử, đừng bắn nữa!

Mau lại đây!" Lâm Nghị hét lớn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử đang bắn chim đến cao hứng, nhất thời không nghe rõ Lâm Nghị nói gì.

"Lão Lâm, đừng phá đám chứ!

Bàn gia tôi đang sướng đây!" Bàn Tử thờ ơ đáp lại.

Lâm Nghị cạn lời nói, "Cậu nhìn xuống chân cậu trước đi rồi nói tiếp!" Bàn Tử thản nhiên nhìn xuống chân mình.

"Ối đệt, cái quái gì vậy?

Cái thứ này là cái gì!" Ba cánh tay thò thẳng ra từ trong quan tài!

Lão Hồ cũng nhìn thấy ba cánh tay này, sắc mặt biến đổi, hét lên, "Bàn Tử mau về đây, đây có lẽ chính là Vạn Nô Vương, một con quái vật mười hai tay chân!

Là tổ tông của con quái vật sáu tay chân chúng ta thấy trước đó!" Bàn Tử nghe vậy, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Má ơi!

Lão già Vạn Nô Vương này tự mình bò ra khỏi quan tài rồi!

Bàn Tử cũng không dám quá coi thường, vội vàng cất súng trường, chuẩn bị nhảy xuống.

Kết quả khi cậu ta nhảy lên, gót chân đang lơ lửng giữa không

trung bỗng bị ba cánh tay kia tóm lấy!

Lâm Nghị thấy vậy, ngón tay liên tục bắn, ba viên đạn xé toạc không gian tối tăm, trong nháy mắt găm vào ba cánh tay đó.

Ba cánh tay kia bị tấn công, đột ngột co rút lại, uyển chuyển như những con rắn dài, thu về trong quan quách.

Bàn Tử nhân cơ hội này, hội hợp cùng bốn người Lâm Nghị.

Lúc này, những con quái điểu lượn lờ trên đầu họ, dường như cảm nhận được điều gì đó, không còn tấn công họ nữa, mà chỉ bay lượn trên không, giống như đang theo dõi.

Giây tiếp theo!

Một tiếng nổ lớn "bùm"!

Nắp quan tài của Vạn Nô Vương đột nhiên phát nổ, nắp quan tài vốn không biết làm từ chất liệu gì, trực tiếp bị nổ tung thành từng mảnh.

Một bộ nam thi cao lớn, từ từ đứng dậy trong quan tài.

Trên người nam thi mặc bộ giáp Nữ Chân đã bạc màu và mục nát.

Hắn còn mọc mười hai cánh tay, xếp thành hình vòng cung phía sau lưng, hơn nữa mười hai cánh tay đều đang vặn vẹo, giống như Thiên Thủ Quan Âm trong miếu vậy.

"Ối đệt, đúng là thật!" Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bọn họ đều đã thấy con quái vật sáu tay chân kia rồi, nhưng con quái vật đó so với bộ nam thi trước mặt thì mới chính là quái vật thực sự!

Thoạt nhìn, bộ nam thi này còn có cảm giác như thần phật!

Thấy nam thi đứng dậy, bất kể là Bàn Tử hay Lão Hồ, tất cả đều

nghiêm túc đề phòng, nắm chặt vũ khí trong tay!

Nhỡ đâu thứ này tấn công bọn họ thì gay go rồi!

Lâm Nghị nhìn thấy con quái vật mười hai tay chân này, không khỏi nhíu mày.

Trên người bộ nam thi này, cậu không cảm nhận được bất kỳ sát ý nào!

Nghĩa là, bộ nam thi này không hề có ý định ra tay với họ!

"#¥%.&*" Bộ nam thi đó quét mắt qua năm người Lâm Nghị, trong miệng thốt ra một câu nói không rõ ràng.

"Lão Lâm, nó đang nói cái gì vậy?" Trong số họ, chỉ có Lâm Nghị thông hiểu tiếng Tống.

Bàn Tử tò mò nhìn Lâm Nghị hỏi.

Lâm Nghị lắc đầu nói, "Nó nói không phải tiếng Tống, mà giống một loại ngôn ngữ cổ xưa hơn!" Sau đó, ánh mắt Lâm Nghị rơi xuống bức tường ảnh phía sau quan tài.

Ngôn ngữ của con quái vật mười hai tay chân này, hẳn là cùng loại với ngôn ngữ trên tường ảnh.

"Vậy ra, nó nói tiếng người à?" Lão Hồ không khỏi nhíu mày.

Bọn họ cũng đã trải qua không ít chuyện rồi.

Rất rõ ràng, việc xác chết có nói được tiếng người hay không, là tượng trưng cho thực lực!

Nếu xác chết không nói tiếng Tống, mà nói tiếng người, thì đó sẽ là thứ cực kỳ kinh khủng!

Ví dụ, Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Ví dụ Hiến Vương.

Khi đối mặt với loại xác chết cấp bậc này, bọn họ đều sẽ đối mặt với sự uy hiếp của cái chết!

"Không biết bây giờ chúng ta có thắng được không?" Lão Hồ và Bàn Tử khoảng thời gian này thực lực cũng có tiến bộ, đối mặt với xác chết có thể nói tiếng người, trong lòng vẫn có chút mong đợi!

Tuy nhiên, con quái vật mười hai tay chân chỉ quét mắt qua họ, rồi nhìn về phía xa.

Nơi đó.

Là một cánh cửa cao vài chục mét.

Cổng Thanh Đồng.

Rầm!

Rầm!

Con quái vật mười hai tay chân sải bước, mỗi lần chân tay rơi xuống đất đều phát ra tiếng động vật nặng rơi xuống, giống như cả tòa đài cao đang rung chuyển vậy.

Chương 427

Nó không để ý đến mọi người, mà đi về phía Cổng Thanh Đồng.

“Mục tiêu của nó là Cổng Thanh Đồng!” Lão Hồ nhìn cánh Cổng Thanh Đồng đó, không khỏi nhíu mày!

“Toi rồi!

Chẳng lẽ nó muốn mở Cổng Thanh Đồng?

Nhưng theo ghi chép trên Xà Mi Đồng Ngư, nếu thời gian không đúng, mở cánh cửa khổng lồ dưới lòng đất sẽ gặp thiên khiển, nghiệp hỏa dưới đất sẽ thông qua cánh cửa khổng lồ tràn ra từ địa ngục, thiêu đốt cả bầu trời!” Bàn Tử thờ ơ nói, “Thôi đi, cậu còn thật sự tin lời quỷ quái của lão già Uông Tàng Hải à?

Tôi thấy nhiều nhất cũng chỉ có cơ quan thôi.

Nếu thật sự lợi hại như vậy, thì những lần đạo mộ trước của chúng ta chẳng tính là gì!” Ngô Tam Tỉnh bĩu môi nói, “Bàn gia, cho dù thật sự là cơ quan, nếu nó thật sự mở được Cổng Thanh Đồng, thì người chịu trận đầu tiên cũng là chúng ta đó!

Chúng ta cũng phải ngăn con xác chết dị hình này lại.” Lâm Nghị nhìn Vạn Nô Vương cao lớn, như có điều suy nghĩ.

Ai cũng biết.

Lỗ Thương Vương cất giấu Quỷ Tỳ, sau đó Quỷ Tỳ có thể bị Uông Tàng Hải lấy đi, nhưng mộ dưới biển Tây Sa đều đã bị Lâm Nghị thu hồi, cũng không phát hiện Quỷ Tỳ.

Nếu lúc thu hồi có Quỷ Tỳ, sự tồn tại của thần khí này, hệ thống nhất định sẽ nhắc nhở mình.

Không có nhắc nhở, tức là không có Quỷ Tỳ.

Vậy thì Uông Tàng Hải sẽ giấu Quỷ Tỳ ở đâu?

Uông Tàng Hải dụ dỗ mọi người phát hiện Vân Thiên Cung, không ngoài việc mở Cổng Thanh Đồng, để có được bí ẩn trường sinh bên trong!

Nếu mình là Uông Tàng Hải, sẽ giấu Quỷ Tỳ trên... người Vạn Nô Vương!

Như vậy, người đến đây, có thể sau khi tiêu diệt Vạn Nô Vương, tìm thấy Quỷ Tỳ trên người nó, từ đó mở Cổng Thanh Đồng!

Nghĩ thông điểm này, Lâm Nghị nói, "Lão Hồ, Bàn Tử, ra tay!" "Được ngay!" Lão Hồ và Bàn Tử đã sớm xoa tay hầm hè, chờ đợi cơ hội.

Giây tiếp theo.

Bàn Tử hét lớn một tiếng, "Ăn của Bàn gia mày một rổ đạn trước đã!" Đát đát đát!

Bàn Tử dùng súng trường tiên tiến nhất của Mỹ, nhưng sau khi đạn bắn trúng Vạn Nô Vương, giống như Vạn Nô Vương là người cao su vậy, đạn găm vào cơ thể nó, thế mà không hề gây ra chút sát thương nào!

"Hay đấy!

Con quái vật này sao cứ ngây ngây ngốc ngốc, không né không tránh gì cả!

Lão Hồ, lại đây, đỡ một tay, để Bàn gia tôi lấy gói thuốc nổ, nổ nó thành tương!" Vừa nói, Bàn Tử vừa lấy ra một gói thuốc nổ lớn từ trong ba lô.

Lão Hồ thì quỳ nửa người xuống, hai tay đỡ lấy, sau đó Bàn Tử

lấy Lão Hồ làm bệ đỡ, đạp lên tay anh, mượn lực phát ra từ Lão Hồ, cả người cậu ta bay xa hơn mười mét, trực tiếp lao vào đầu Vạn Nô Vương!

Vạn Nô Vương trong mắt dường như chỉ có Cổng Thanh Đồng, nó không hề quan tâm đến những đòn tấn công của Lão Hồ và Bàn Tử.

Ngay cả khi Bàn Tử bay vồ vào người nó, nó cũng không hề nhúc nhích.

Cho đến khi Bàn Tử rút dao ra, một dao chém vào xương sống của nó.

Vạn Nô Vương tuy là quái vật đáng sợ, nhưng vẫn là nhục thể phàm thai, không giống những quái vật khác có lớp giáp cứng.

Con dao của Bàn Tử không phải là đồ tầm thường, nếu dùng để giết xác chết bình thường, thì cũng như chém dưa thái rau.

Mặc dù Vạn Nô Vương không phải xác chết bình thường, nhưng con dao đó vẫn găm sâu vào cơ thể nó.

Nó lún sâu vào phần thịt và xương sống của Vạn Nô Vương, và lớp da thịt như cao su đó đã bị xé toạc ra.

Mãi đến lúc này, Vạn Nô Vương mới gầm lên một tiếng giận dữ, bốn năm cánh tay phía sau đồng loạt vồ lấy Bàn Tử.

Mà Bàn Tử cũng là người từng trải, gặp nguy không sợ hãi, đốt thuốc nổ, rồi lập tức túm lấy chỗ da thịt bị rách, nhét hết gói thuốc nổ vào trong.

Tiếp đó Bàn Tử một cước đá vào lưng Vạn Nô Vương, mượn lực này, cả người cậu ta bay ngược ra ngoài, ngã mạnh xuống đất.

Đồng thời, gói thuốc nổ đã được châm lửa, giây tiếp theo, nghe

thấy một tiếng "oành" lớn, gói thuốc nổ lập tức nổ tung.

Ngay cả khi cơ thể Vạn Nô Vương dẻo dai như cao su, có thể hấp thụ đạn, súng trường cũng không bắn xuyên qua được.

Nhưng gói thuốc nổ là vô địch.

Một gói thuốc nổ lớn như vậy nổ tung trong cơ thể nó, cho dù Vạn Nô Vương có mạnh đến đâu, cũng lập tức bị nổ tan nát!

Vạn Nô Vương 12 tay chân, trong đó có vài cái bị nổ bay ra ngoài, rồi rơi vào, trúng mặt Bàn Tử đang ngã trên đất.

Tại nơi Vạn Nô Vương vừa đứng, một làn khói trắng đặc bốc lên.

Dưới chân Vạn Nô Vương, từng dòng máu tươi đỏ chảy lan ra xung quanh.

Lão Hồ nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi lộ ra nụ cười, nói, "Xong xuôi thế này rồi à?

Đơn giản quá nhỉ.

Thậm chí còn đơn giản hơn giết con quái vật sáu tay chân kia nữa." Bàn Tử bò dậy từ mặt đất, ha hả cười lớn nói.

"Cái này còn phải nói à?

Cái này dùng thuốc nổ mà, ai bảo cái tên Vạn Nô Vương này ngốc nghếch thế chứ?

Tôi đã châm lửa thuốc nổ rồi mà nó mới ra tay.

Đây chẳng phải là công khai cho cơ hội à?" Lâm Nghị thì không cho là vậy, nói, "Cẩn thận một chút, nó chưa chết hẳn đâu." Bàn Tử bán tín bán nghi hỏi, "Thật hay giả đấy?

Tôi đã nhét gói thuốc nổ vào trong cơ thể nó rồi, không thể nào không chết được." Lâm Nghị lững lờ nhìn làn khói trắng đang bốc lên.

Nói, “Các cậu có thể lắng nghe kỹ một chút.” Lão Hồ và Bàn Tử nín thở ngưng thần, xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, và bên tai họ cũng xuất hiện, tiếng thở dốc nặng nề.

Tiếng thở dốc đó đến từ chính vị trí của Vạn Nô Vương.

Bàn Tử mặt đầy vẻ không thể tin nổi, kinh ngạc nói, “Giả à, thế này mà không chết!

Tay chân nó còn ở đây này!

Nói lý ra thì cơ thể nó đã bị nổ tan nát rồi chứ!” Một lát sau, từng làn khói trắng tan đi.

Hình bóng Vạn Nô Vương cũng xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ thấy Vạn Nô Vương vốn uy vũ bá khí, giờ đây bộ giáp tộc Nữ Chân trên người đã rách nát tan tành, còn 10 cánh tay phía sau lưng, trong đó sáu bảy cái đã biến mất tăm, ba bốn cái còn lại cũng đẫm máu, trông cực kỳ kinh khủng.

Cơ thể vốn lớn gấp đôi người khác của nó, giờ đây, nửa thân trên đã tan nát, lộ ra xương trắng hếu.

Cái đầu đáng sợ đó, chỉ còn một nửa treo lủng lẳng trên vai, dùng một con mắt còn lại, nhìn luồng sáng đỏ u ám, chằm chằm nhìn mọi người.

Cảnh tượng này khiến Ngô Tam Tỉnh và Kiều Thi Ngữ trợn mắt há hốc mồm, cho dù họ đã trải qua nhiều chuyện, chứng kiến không ít người chết, thậm chí tự tay giết người hoặc mãnh thú, nhưng nhìn thấy cảnh này, cảm thấy đặc biệt áp lực.

Đặc biệt là, khi Vạn Nô Vương nhìn về phía họ, ánh mắt lạnh lẽo đó, giống như ánh nhìn của ác quỷ đến từ vực sâu địa ngục, khiến họ cảm thấy sinh tử chỉ trong một ý niệm của nó.

“¥%**” Vạn Nô Vương lại thốt ra tiếng bản địa của nó, tất cả

mọi người đều không hiểu.

Khi Vạn Nô Vương bị nổ tan nát, Lâm Nghị đã quan sát kỹ tình hình xung quanh một lượt, không có bất kỳ phát hiện nào, cũng không thấy sự tồn tại của Quỷ Tỳ.

Chẳng lẽ, Quỷ Tỳ không ở trên người Vạn Nô Vương?

Hay là Quỷ Tỳ đã bị người khác lấy đi rồi?

Còn nhớ trong nguyên tác, Tiểu Ca từng vào Cổng Thanh Đồng vào lúc này, xem ra có khả năng Tiểu Ca đã đi trước một bước, đến đây rồi lấy Quỷ Tỳ đi trước.

Chương 428

Nhưng nếu không có Quỷ Tỳ, Vạn Nô Vương đi về phía Cổng Thanh Đồng, lại định mở Cổng Thanh Đồng bằng cách nào?

Trừ phi Vạn Nô Vương có phương pháp mà không cần Quỷ Tỳ cũng có thể mở Cổng Thanh Đồng!

Vậy rốt cuộc Vạn Nô Vương là một sự tồn tại như thế nào?

Nó và Cổng Thanh Đồng lại có mối quan hệ gì?

Lúc này.

Bàn Tử thấy gói thuốc nổ thật sự không giết được Vạn Nô Vương, liền nhìn Lão Hồ một cái, nói, "Lão Hồ, một lần không được thì làm thêm lần nữa, cha mẹ kiếp tôi không tin nổi, gói thuốc nổ mà không nổ được cái thứ này!" Nói rồi Bàn Tử liền kéo ba lô của Lão Hồ, lấy ra một gói thuốc nổ nữa!

Vạn Nô Vương vừa thấy, lại là thứ đáng sợ như vậy, vội vàng quay đầu đi, chạy về phía Cổng Thanh Đồng!

Nó thậm chí lo lắng chạy quá chậm sẽ bị Bàn Tử đuổi kịp, dùng mấy cánh tay còn lại để chạy trốn, hoàn toàn có thể dùng từ lăn lê bò toài để hình dung.

Chẳng mấy chốc, nó đã chạy đến trước Cổng Thanh Đồng.

Vạn Nô Vương thân hình cao lớn, gấp đôi người thường, nhưng cho dù vậy, trước cánh Cổng Thanh Đồng khổng lồ, nó vẫn trông như một hạt tiêu nhỏ bé!

Vạn Nô Vương dùng mấy cánh tay còn lại, gõ vào Cổng Thanh Đồng.

“#¥*()!!!” Một bên gõ Cổng Thanh Đồng, trong miệng nó một bên vẫn phun ra những văn tự cổ xưa không thể hiểu được.

Sức mạnh của nó rất lớn, gõ vào Cổng Thanh Đồng phát ra tiếng “đùng đùng đùng”, cả tòa cổ mộ đều có thể nghe thấy.

Tuy nhiên chẳng có tác dụng quái gì.

Trên Cổng Thanh Đồng, không hề có chút thay đổi nào.

Một lát sau, cơ thể cao lớn của nó, từ từ cúi xuống, co ro trước Cổng Thanh Đồng, giống như một đứa trẻ vô vọng bị Cổng Thanh Đồng bỏ rơi vậy.

Ngay khi mọi người đang tò mò không biết Vạn Nô Vương sẽ làm gì, bầy quái điểu vẫn lượn lờ trên cao, đột nhiên trở nên náo loạn.

Chúng phát ra những tiếng kêu chói tai và sắc bén, Bàn Tử và Lão Hồ vội vàng cầm đèn pin chiếu tới.

Thấy con quái điểu dẫn đầu đột nhiên há miệng to bất thường, lộ ra đầy răng già, rồi từ trong miệng nó, bất ngờ phun ra một sinh vật giống con khỉ, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, thoắt cái đã nhảy xuống đất, trước tiên cẩn thận nhìn quanh, sau đó lao vào Vạn Nô Vương, bắt đầu xé xác cắn xé.

Nhìn kỹ, phát hiện con khỉ này không có da, toàn thân đỏ lòm máu, hóa ra dường như là một loại cơ quan của con quái điểu kia.

Tiếp đó những con quái điểu khác cũng bắt đầu phun ra loại sinh vật này, vô số “khẩu trung hầu” từ bầy chim chui ra, xông về phía Vạn Nô Vương trước Cổng Thanh Đồng.

Số lượng “khẩu trung hầu” cực kỳ nhiều, rất nhanh chóng thi thể bên ngoài đã bị chúng ăn sạch, mùi máu tanh trong không khí đạt đến mức độ không thể chấp nhận được.

“Khẩu trung hầu” tìm kiếm khắp nơi trong đống tàn dư, rất nhanh đã chú ý đến Lâm Nghị và những người khác.

Sau đó phát ra một tiếng kêu chói tai kỳ dị, tiếp đó những con “khỉ” khác tò mò vây lại, từng khuôn mặt thò ra.

Những con “khỉ” này không có môi, răng tròn cực kỳ sắc nhọn, nanh vuốt dị thường.

Trên cổ của một số “khẩu trung hầu”, thế mà đều đeo một cái lục giác chuông đồng, có cái còn nguyên vẹn, có cái đã chỉ còn một nửa.

Nhưng những cái chuông này, theo hành động của lũ khỉ, không hề phát ra chút âm thanh nào.

Những khẩu trung hầu này nhìn thấy năm người Lâm Nghị, từng con một rục rịch, đi về phía họ.

Bốn người Lão Hồ, lần lượt cầm súng lên, nhắm vào khẩu trung hầu.

Hai tiếng “bằng bằng” vang lên, trong nháy mắt, hai con khẩu trung hầu đã ngã xuống vũng máu.

Dính phải máu tươi, những khẩu trung hầu còn lại dường như rơi vào trạng thái điên cuồng, nhìn Lâm Nghị và những người khác, phát ra từng tiếng kêu chói tai.

Khẩu trung hầu ngày càng nhiều, rất nhanh đã vây kín năm người không một kẽ hở, dường như coi năm người là món ăn trên bàn tiệc, chuẩn bị nếm thử cho thỏa thích.

Cùng lúc đó.

Cổng Thanh Đồng đột nhiên “oành long” một tiếng, lại lần nữa phát ra âm thanh ầm ầm.

Khác với lần trước, lần này Cổng Thanh Đồng cao lớn hùng vĩ,

thế mà lại xuất hiện một vết nứt nhỏ!

Nhìn từ xa, mặc dù rất nhỏ, nhưng vì Cổng Thanh Đồng quá lớn, nên chỗ đó vẫn đủ cho sáu bảy người đi ngang qua!

Còn phía sau Cổng Thanh Đồng, là một không gian đen kịt, ngay cả khi Lâm Nghị có Âm Dương Nhãn, vẫn không thể nhìn rõ bên trong là loại đồng gì!

Lớp da người niêm phong trên cánh cổng đồng khổng lồ, cũng đều nứt toác và rơi ra.

Cùng lúc Cổng Thanh Đồng mở ra, mặt đất thế mà lại có cảm giác rung chuyển mơ hồ.

Mọi người nhìn Cổng Thanh Đồng đang mở.

Lão Hồ không nhịn được nói, "Cánh cửa khổng lồ lớn thế này thế mà tự mở ra, cánh cửa nặng nề như vậy, là ai mở?

Ai đang ở bên trong?" Bàn Tử gãi gãi đầu nói, "Lão Lâm, lão già Uông Tàng Hải để lại trong Xà Mi Đồng Ngư nói thế nào ấy nhỉ?" Lâm Nghị nói, "Hắn ta đã miêu tả cánh cửa khổng lồ dưới lòng đất này thành một con đường mà tà thần qua lại giữa địa ngục và tiên giới, bên trong cánh cửa đó chứa đựng vạn cổ tà ác." Bàn Tử xoa tay hầm hè nói, "Chúng ta có vào không?

Mặc dù cảm giác rất quỷ dị, nhưng Bàn gia tôi vẫn thấy hưng phấn khó tả!" Lâm Nghị suy nghĩ một lát nói, "Năm đó khi Đông Hạ Nhân đưa Uông Tàng Hải đến đây, nghe nói đoạn vừa bước vào bên trong cánh cửa là một khoảng hư vô, nhất định phải dùng một loại công cụ chiếu sáng kỳ lạ, gọi là 'Chân Thực Chi Hỏa'." Lão Hồ tính cách khá trầm ổn, nhìn bóng tối âm u đáng sợ phía sau Cổng Thanh Đồng, nói, "Chúng ta thấy cũng là một khoảng tối đen, cũng không biết có thể đi qua không gian hư vô đó, đến được nơi nào?

Có phải là Ma Cảnh không?

Nói chung, tôi cảm thấy, vẫn không đáng để mạo hiểm này." Bàn Tử vừa định nói, đột nhiên thấy trong khe hở của cánh Cổng Thanh Đồng khổng lồ, vài ngọn đèn sáng lên từ bóng tối, dường như có thứ gì đó đang bước ra.

Lòng Lâm Nghị cũng cảnh giác.

Chỉ thấy bên trong cả tòa cổ mộ, bắt đầu bốc lên một làn sương mỏng màu lam nhạt, như những con sóng mây, nhanh chóng bay lên.

Khắp các khe đá xung quanh đều bốc ra làn sương mỏng màu lam nhạt, hơn nữa tốc độ kinh người, gần như trong chớp mắt, dưới đầu gối của họ đã bắt đầu bị sương mù bao phủ, trước mắt cũng bị một lớp sương mịt mờ che lấp, hơn nữa vẫn không ngừng bay lên.

Ngay sau đó họ nghe thấy một loạt tiếng tù và từ một phía khe núi truyền đến, du dương vô tận, vang vọng trong khe núi mấy tiếng.

Vô số bóng đen u ám, theo tiếng tù và, xếp thành một hàng dài, xuất hiện trong làn sương mù ở cuối khe núi.

"Má nó sao tự nhiên lại nhảy ra nhiều người thế này?!" Ngô Tam Tỉnh sợ đến tái mặt.

Những người họ vào đây, chết thì chết, chạy thì chạy, người không rõ tung tích thì không rõ tung tích, sớm đã không còn mấy người.

Thậm chí, anh ta nghi ngờ, chỉ có năm người họ sống sót.

Giờ đây đột nhiên xuất hiện nhiều bóng đen hình người như vậy, bọn họ là người sao?

"Là âm binh tá đạo!" Lâm Nghị nhìn những bóng đen này một cái, trong lòng liền hiểu ra!

Là Tiểu Ca nhờ Quỷ Tỳ, mở Cổng Thanh Đồng!

Quỷ Tỳ đó, hiệu lệnh âm binh!

Những âm binh này, tất cả đều do Tiểu Ca triệu ra.

Tiểu Ca mất tích lâu như vậy, đã làm gì, đi đâu, đều không ai biết.

Giờ đây, cậu ấy định tiến vào Cổng Thanh Đồng!

Đội ngũ không nhanh không chậm đi về phía họ, mọi người có thể thấy bóng của những người đi đầu.

Đội ngũ gồm bốn người một hàng, đi lại cực kỳ chỉnh tề, rất nhanh đã từ cuối khe núi xa xôi đi đến trước mặt họ.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, bóng dáng trong sương mù ngày càng rõ nét.

Chỉ thấy những người đi đầu đội ngũ, mặc giáp trụ cũ nát thời Ân Thương, tay cầm cán cờ, phía sau có người thổi tù và.

Mặc dù mang vác nặng nề như vậy, nhưng những người này đi lại như đang bay, không hề có chút âm thanh nào, tốc độ cũng cực kỳ nhanh.

Chương 429

Nhìn kỹ khuôn mặt của họ, đều là những khuôn mặt người dài kỳ lạ, chiều dài cả cái đầu phải dài gấp đôi người bình thường!

Ngô Tam Tỉnh và Kiều Thi Ngữ chưa từng thấy cảnh tượng này, sợ đến tái mặt.

Nhưng Lão Hồ và Bàn Tử thì không tự chủ được mà trở nên cẩn trọng, không hề quá căng thẳng.

Quỷ quái bọn họ đâu phải chưa từng thấy!

Nhưng nhiều âm binh thế này, thì đây là lần đầu thấy!

"Lão Lâm, mấy thứ này, cảm giác không phải là thiện đâu!" Lão Hồ nhíu mày nói.

Bàn Tử xắn tay áo nói, "Có nên ra tay không?

Má nó, cái thứ quỷ quái gì đâu, tự nhiên nhảy ra dọa Bàn gia tôi!" Lâm Nghị vẫy tay nói, "Khoan đã, đừng ra tay vội, đây là âm binh, không giống quỷ quái bình thường." Quỷ quái bình thường, cũng chỉ là quỷ quái, cho dù tu luyện ngàn trăm năm, vẫn là như vậy.

Âm binh thì khác, chúng đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉ riêng sát phạt chi khí thôi, cũng không phải quỷ quái bình thường có thể sánh được!

Quan trọng hơn là, Tiểu Ca triệu âm binh nhờ Quỷ Tỳ, cậu nhớ Tiểu Ca dường như cũng ẩn mình trong đội âm binh, nếu vô tình làm bị thương thì không hay lắm.

Kiều Thi Ngữ lúc này, cũng nắm lấy tay Lão Hồ, Lão Hồ tỏ vẻ nghiêm chỉnh, giả vờ không biết, nhưng giữa hai lông mày lại toát ra một vẻ tự hào.

Cơ thể không tự chủ được mà chắn trước Kiều Thi Ngữ.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Kiều Thi Ngữ, rồi lại nhìn mình, thế là anh ta lẳng lặng đi đến bên cạnh Lâm Nghị, nói, "Lâm gia, cậu đã hứa với tôi là sẽ đưa tôi ra ngoài." Chẳng mấy chốc, đám âm binh liền đến trước mặt họ, ngay sau đó từng con một như u linh vậy, xuyên qua người họ.

Bàn Tử vốn chuẩn bị làm một trận lớn, sau khi bị Lâm Nghị ngăn lại, đôi mắt láo liên nhìn đám âm binh trước mặt, đột nhiên một khuôn mặt hấp dẫn ánh mắt cậu ta, cậu ta không nhịn được hét lên, "Lão Lâm, mau nhìn!

Cậu ấy... bị câu hồn!" Khuôn mặt Tiểu Ca cũng mặc giáp trụ tương tự, đi ở giữa đội ngũ, khuôn mặt người bình thường của cậu ấy và những khuôn mặt quỷ quái xung quanh thực sự khác biệt quá lớn, hơn nữa động tác đi lại cũng hoàn toàn khác với những âm binh bên cạnh.

Khi mọi người nhìn về phía cậu ấy, cậu ấy cũng nhìn về phía Lâm Nghị, khẽ mỉm cười, đôi môi khẽ hé, dùng khẩu ngữ nói, "Tạm biệt!" Lão Hồ khó hiểu nhìn Lâm Nghị hỏi, "Lão Lâm, rõ ràng cậu ấy vẫn còn sống, trà trộn vào trong đó làm gì?" Lâm Nghị cười nói, "Cậu ấy muốn vào Cổng Thanh Đồng." Bàn Tử nghe thấy, mặt đầy vẻ hưng phấn, rục rịch muốn thử, nói, "Tiểu Ca vào được, chúng ta cũng vào được chứ!

Đi đi đi!" Lâm Nghị xua tay nói, "Phía sau Cổng Thanh Đồng, không chừng còn có đại khủng bố gì đó, các cậu vẫn nên đợi bên ngoài thì hơn, trông chừng Ngô Tam Tỉnh và Kiều Thi Ngữ.

Một mình tôi vào là được rồi." Dù sao, phía sau Cổng Thanh Đồng, trong nguyên tác chỉ nói là "chung cực", rốt cuộc bên trong là gì, sách cũng không nói rõ, Lâm Nghị cũng chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Hơn nữa nhiều người cùng vào như vậy, vạn nhất gặp nguy hiểm, chẳng phải là diệt đoàn sao?

Vả lại, huyết mạch chi lực trên người Lão Hồ và Bàn Tử, dường như bị Cổng Thanh Đồng áp chế, vào bên trong sẽ hại nhiều hơn lợi.

Vẫn là không vào thì hơn!

Lão Hồ suy nghĩ một chút, cũng hiểu ý Lâm Nghị, nói, "Lão Lâm, vậy cậu vào đó nhất định phải cẩn thận, nhưng mà, cậu và Tiểu Ca nương tựa lẫn nhau, chắc sẽ không có vấn đề lớn đâu!

Chúng tôi sẽ đợi cậu quay lại ở bên ngoài!" "Được." Lâm Nghị gật đầu, thân hình cũng lóe lên, trà trộn vào giữa đám âm binh.

Bàn Tử nhìn bóng lưng Lâm Nghị, tặc lưỡi chép miệng, tâm trạng quả thực có chút không vui.

Nhưng nghĩ đến Lão Hồ còn phải chăm sóc Kiều Thi Ngữ, trong cổ mộ, nếu bọn họ đều theo Tiểu Ca vào, với nhiều khẩu trung hầu và quái điểu như vậy, Kiều Thi Ngữ nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

Thực lực của Lão Lâm đặt ở đó rồi, đương nhiên không cần lo lắng nhiều.

Cậu ta chỉ cảm thấy trong lòng có chút tiếc nuối.

Lâm Nghị cũng đã nhập vào đám âm binh, đứng vai kề vai với Tiểu Ca.

Tiểu Ca ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị, dường như đang hỏi, "Cậu sao cũng vào được?" Lâm Nghị cười cười, "Tôi vào được đây chẳng phải bình thường sao?" Cổng Thanh Đồng là dựa vào huyết mạch để nhận diện người, huyết mạch của mình còn cao cấp hơn huyết mạch của Tiểu Ca.

Tiểu Ca trà trộn vào đám âm binh do Quỷ Tỳ triệu ra được, mình

tại sao lại không thể?

Chẳng qua Tiểu Ca hơn mình bộ giáp trụ cổ đại mà thôi.

Cũng chẳng kém cạnh gì!

Lâm Nghị trực tiếp dùng Câu Linh Khiển Tướng, khống chế con âm binh bên cạnh Tiểu Ca.

Rồi đứng vào vị trí của âm binh đó, bóng dáng Lâm Nghị và bóng dáng âm binh giao thoa lẫn nhau, hơn nữa hành động và bước đi của hai người đều nhất quán.

Nhìn qua cứ như Lâm Nghị cũng mặc một bộ giáp trụ vậy.

Tiểu Ca sử dụng Quỷ Tỳ, cậu ấy đương nhiên cũng có thể cảm nhận được sự bất thường của âm binh, lập tức dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Lâm Nghị, tỏ vẻ rất không thể hiểu được.

Lâm Nghị nhe răng cười, “ (.

̀ ̣) ” Năm đó Uông Tàng Hải trà trộn vào theo Vạn Nô Vương, ước chừng không phải dùng Quỷ Tỳ, mà là thông đạo chuyên thuộc về Vạn Nô Vương, Uông Tàng Hải còn trà trộn vào được, có thể nói là lừa dối cả trời!

Thủ đoạn này, cũng xứng đáng để tín đồ của hắn gọi là Thiên Sư Lão Tổ.

Lâm Nghị thì khác, muốn trà trộn, đương nhiên phải trà trộn một cách quang minh chính đại!

Năm đó Uông Tàng Hải sau Cổng Thanh Đồng, đã đạt được đại cơ duyên như thế nào?

Khiến hắn ta bày ra đại cục ngàn trăm năm!

Người tiến vào Cổng Thanh Đồng, còn có một vị Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử vốn chỉ là một nhà thám hiểm bình thường, võ nghệ cao cường, sau này cũng từng vào Cổng Thanh Đồng, thông qua "chung cực" của Cổng Thanh Đồng mà có được thể chất trường sinh bất lão, cũng là sự tồn tại duy nhất không phải người nhà Trương Gia mà có thể chất trường sinh bất lão.

Thứ hai, còn có Trần Văn Cẩm.

Cô ấy từ khi ở mộ dưới biển Tây Sa bị ăn phải Thi Miết Đan xong thì cơ thể bắt đầu phát triển theo hướng Cấm Bà.

Sau này Trần Văn Cẩm thoát ra liền luôn tìm kiếm phương pháp giải quyết vấn đề cơ thể của mình, cuối cùng thông qua Cổng Thanh Đồng ở Vân Thiên Cung Trường Bạch Sơn mà có được phương pháp.

Lần này đoàn người họ đến thám hiểm Vân Thiên Cung.

Đoàn người Trần Văn Cẩm, đã tách ra khỏi bọn họ, hiện tại cũng không biết đang ở đâu.

Trần Văn Cẩm lần này đoán chừng không vào được Cổng Thanh Đồng.

Ngoài những người ngoài này, còn có các tộc trưởng đời trước của Trương Gia bản gia.

Trong Cửu Môn, một phần là Trương Gia.

Nhưng đó chỉ là người của Trương Gia bản gia ở Trường Bạch Sơn, Trương Đại Phật Gia chi thứ đã tách khỏi Trương Gia bản gia, đến Trường Sa lập nghiệp.

Người nhà Trương Gia vẫn luôn là gia tộc thần bí canh giữ Cổng Thanh Đồng, với tư cách là các tộc trưởng Trương Gia đời trước để bảo vệ Cổng Thanh Đồng chắc chắn sẽ tiến vào, bao gồm cả tộc trưởng cuối cùng là Tiểu Ca.

Loại người này, là thông qua Quỷ Tỳ để vào Cổng Thanh Đồng.

Những người này sau Cổng Thanh Đồng, đều có được các loại năng lực thần kỳ!

"Chung cực" của thế giới này rốt cuộc là gì?

Lâm Nghị đầy mong đợi cùng Tiểu Ca, trà trộn vào giữa đám âm binh, tiến vào khe hở đã mở của Cổng Thanh Đồng!

Sau khi tiến vào, là một khoảng tối đen, Âm Dương Nhãn cũng không nhìn xuyên thấu, bên cạnh cậu, dường như không có bất kỳ ai, Tiểu Ca cũng không còn ở đó.

Cậu tiếp tục đi vào bên trong, liền nghe thấy giọng nói của Nữ Vương truyền ra từ Nhẫn không gian, "Chủ nhân, ta cảm nhận được rồi!" "Cái gì?" "Tận cùng của thời gian!

Ảo tưởng chiếu rọi hiện thực!" Giọng Nữ Vương có chút kích động nói.

"Một phần ký ức Quỷ Mẫu tiền kiếp của ta đã khôi phục, trên Côn Luân cũng có một bí cảnh như thế này!

Nơi đó không có thời gian, tất cả đều tĩnh lặng, bị đóng băng!

Ở nơi đó, mọi hư huyễn đều có thể biến thành hiện thực!

Chương 430

Nếu nói, Tần Lĩnh Thần Thụ là một loại huyễn thuật cực kỳ cao thâm, theo đuổi sự cụ thể hóa đỉnh cao của huyễn thuật!

Vậy thì nơi này rất có khả năng tồn tại năng lực cụ thể hóa chân chính!" Tương truyền, mỗi đời Quỷ Mẫu đều là chuyển sinh tái thế, không bao giờ có thể lộ mặt cho người khác thấy, vĩnh viễn phải che mặt, bởi vì mắt của họ là Ma Nhãn, loại mắt thứ sáu có thể sánh ngang với Phật Nhãn.

Phật nhãn vô biên, Ma nhãn vô giới!

Mà người sử dụng Ma Nhãn đời này, chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Ngàn trăm năm qua, Nữ Vương vẫn luôn mưu cầu trọng sinh, nhưng từ khi có được Mộ Trần Châu, trong đầu, thường xuyên xuất hiện một số ký ức vụn vặt của Quỷ Mẫu tiền kiếp!

Càng tiếp cận chân tướng, càng tiếp xúc với sức mạnh thần minh, ký ức Quỷ Mẫu của cô ấy sẽ càng trở nên rõ ràng!

Giờ đây, sau khi tiến vào Cổng Thanh Đồng, cô ấy hiển nhiên lại nhớ ra một số điều gì đó.

Còn trong Nhẫn không gian, một quỷ hồn đại tế tự khác.

Rất rõ ràng, ông ta không có bối cảnh mạnh mẽ như Nữ Vương, sau khi cảm nhận được sự quỷ dị tà môn bên ngoài, liền cẩn thận dè dặt, đi theo sau Nữ Vương, trông có vẻ nhát gan.

Sau khi Lâm Nghị và Tiểu Ca tiến vào, cánh Cổng Thanh Đồng cao lớn hùng vĩ đó, "oanh long long" đóng lại.

Trong cổ mộ, Tiểu Đoàn Đoàn đang hưng phấn ăn uống, lập tức

vẻ mặt hoang mang, ngây ngốc nhìn Cổng Thanh Đồng, món ngon trong miệng lập tức trở nên vô vị.

Vào khoảnh khắc này, mối liên hệ nội tại giữa nó và Lâm Nghị đã bị cắt đứt.

"Oa oa oa oa." Tiểu Đoàn Đoàn "bịch" một tiếng ngồi phịch xuống đất, ngửa ra sau, hơn chục cái chân kiến to bằng cổ tay, điên cuồng vẫy loạn xạ trong không trung, rồi không ngừng lăn lộn trên đất, "oa oa" khóc rống lên.

Sau khi Lâm Nghị rời đi, cánh cổng đồng đóng lại, sương mù xung quanh dần tan biến!

Đám khỉ miệng và chim quái dị ban đầu còn dè chừng họ, giờ lại phát ra những tiếng kêu quái gở, tất cả ánh mắt đều đổ dồn lên bốn người Lão Hồ.

Lão Hồ không khỏi nhíu mày, nói: "Bàn Tử, xem ra chỗ này không nên ở lâu đâu." Bàn Tử nghênh ngang giơ súng trường lên, nói: "Đừng sợ, chúng ta có súng!

Sợ cái quái gì!" Khoảnh khắc tiếp theo, từng con khỉ miệng lao về phía họ, còn chim quái dị trên trời cũng nhanh chóng sà xuống.

Tốc độ của chúng quá nhanh, nhanh đến mức Ngô Tam Tỉnh và Kiều Thi Ngữ không kịp phản ứng!

Xoẹt!

Lưng Ngô Tam Tỉnh bị móng vuốt sắc bén của một con chim quái dị xé rách!

Một vệt máu đỏ tươi lộ ra ngay lập tức, một lượng lớn máu tươi tuôn trào, làm ướt đẫm cả lưng anh ta.

Ngô Tam Tỉnh nhịn đau nhói, kéo Bàn Tử nói: "Bàn gia, Lâm gia

đã hứa với tôi là sẽ đưa tôi sống sót ra ngoài, cứu tôi với!" Bàn Tử kéo anh ta về phía mình, hào sảng nói: "Tiểu Tam, chỉ cần Bàn gia tôi còn ở đây, đảm bảo cậu không sao cả!" Ngô Tam Tỉnh: "Tiểu Tam?

Là gọi mình đấy ư?

Trước đây toàn gọi mình là Tam gia mà!

Ai, thế sự ngày càng tệ!

Người dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu.

Tiểu Tam thì tiểu Tam vậy.

Giữ mạng quan trọng hơn." Lão Hồ bảo vệ Kiều Thi Ngữ, Kiều Thi Ngữ thì không sao, nhưng khi số lượng khỉ miệng và chim quái dị ngày càng nhiều, cô cũng cảm thấy áp lực như núi.

Phụt!

Số lượng nhiều quá, Lão Hồ khó tránh khỏi lo chỗ này hỏng chỗ kia.

Kiều Thi Ngữ cũng sơ ý, cánh tay bị một con khỉ miệng cắn bị thương.

Khỉ miệng ăn thịt thối, ăn xác chết, bên trong chứa rất nhiều vi khuẩn lây nhiễm, thậm chí có cả thi độc.

Sau khi bị cắn, Kiều Thi Ngữ liền cảm thấy đầu hơi choáng váng, nhưng cô cũng là người được huấn luyện nghiêm chỉnh nên cứ thế mà chịu đựng.

Nếu cứ thế mà ngất đi, lỡ hết hạn độc dược một ngày mà Lâm Nghị đã hạ cho mình, vậy thì chết cũng không biết chết thế nào!

Bàn Tử thấy tình hình không ổn, hô lớn: "Lão Hồ, rút lui thôi?" Lão Hồ gật đầu, nói: "Rút!" Bản lĩnh của Lâm Nghị, họ không cần lo lắng, bây giờ giữ được cái mạng nhỏ của mình mới là quan trọng

nhất.

Lão Hồ và Bàn Tử thân thủ nhanh nhẹn, mỗi người cõng một người, men theo con đường cũ, nhanh chóng bò lên trên.

Tốc độ của hai người cực nhanh, vừa bò vừa phản kích, chẳng bao lâu sau đã bò lên trên.

Đám chim quái dị và khỉ miệng thấy bốn người bỏ chạy, trong lòng hơi không cam tâm, chim quái dị lượn vòng trên không, khỉ miệng gầm gào không ngừng trên dây xích đồng.

Tuy nhiên, chúng đều không truy đuổi sâu, tấn công Lão Hồ và Bàn Tử khiến chúng tử thương không ít, nên cũng không dám đuổi nữa.Sau đó, chúng quay về sâu trong khe nứt, vốn định nghỉ ngơi, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc oa oa, lúc này, bầy khỉ miệng và chim quái dị mới phát hiện ra rằng ở đây, còn có một con mồi!

Một con kiến siêu to khổng lồ!

Ngay lập tức, khỉ miệng và chim quái dị bắt đầu tấn công Tiểu Đoàn Đoàn như vũ bão.

Tiểu Đoàn Đoàn đang khóc thút thít vì buồn, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang cù mình.

Vươn hai móng vuốt lau nước mắt, mở mắt ra, lúc này mới thấy xung quanh mình đầy khỉ miệng và chim quái dị.

Bốp!

Tiểu Đoàn Đoàn chộp lấy hai con khỉ miệng, giơ "ngón tay" lên gõ vào đầu chúng một cái, rồi nhét vào miệng.

Vừa ăn vừa oa oa kêu giận dữ.

"Chủ nhân không thấy đâu, các ngươi đều ức hiếp ta! ,,ỏ ỏ,," Tiểu Đoàn Đoàn càng nghĩ càng tủi thân, càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ

càng tức giận. (¯mãnh ¯) Nó dứt khoát bò dậy từ mặt đất, chiến đấu với đám khỉ miệng, chim quái dị đang vây công nó.

Chim quái dị bay trên trời, nó tức không chịu được, dứt khoát cũng bay lên trời, cắn cắn cắn một trận vào chúng.

Ban đầu là bị vây công, kết quả cái lớp giáp bên ngoài của nó thực sự quá cứng, nó chẳng hề hấn gì, ngược lại đám chim quái dị và khỉ miệng lại bị giết cho kinh hồn bạt vía!

Cái thứ này quá biến thái!

Một khi bị nó tóm được, cơ bản là chết chắc rồi!

Hơn nữa cái chết còn thê thảm vô cùng.

Chẳng mấy chốc, chim quái dị và khỉ miệng bắt đầu chạy trốn tán loạn.

Nhìn chim quái dị và khỉ miệng bỏ chạy, Tiểu Đoàn Đoàn tức đến dậm chân.

Quá đáng, quá đáng quá đáng.

Đánh không lại thì chạy!

Hừ!

Nếu chủ nhân ta còn ở đây, xem các ngươi còn dám ức hiếp ta không?!

Tiểu Đoàn Đoàn tức quá, dứt khoát đuổi theo, cứ thế mà đuổi đến tận tổ chim quái dị.

Thực ra đám chim quái dị và khỉ miệng vẫn dám phản kháng đôi chút, nhưng sau đó chỉ là sự tàn sát đơn phương, chỉ có thể từ xa nhìn trốn đi, nhìn Tiểu Đoàn Đoàn ngang nhiên ở trong nhà chúng.

Tiểu Đoàn Đoàn ăn uống no say, cũng vận động mệt rồi, liền cảm

thấy cái mông đặc biệt nặng trịch, phụt một tiếng, ngồi vào trong tổ chim, ngửa ra sau, muốn ngủ.

Nhưng, khi nó nghiêng đầu sang một bên, trước mặt nó đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt người trắng bệch!

Má ơi!

Chương 431

Ma kìa!

Σ(° △ °) Nó sợ đến mức vội vàng giơ móng vuốt che mắt lại.

Dừng một lát, nó thấy dường như không có động tĩnh gì, bèn mạnh dạn hé một khe hở ở móng vuốt.

Lúc này, nó mới nhìn rõ khuôn mặt người đó, hình như đã từng thấy ở đâu rồi.

Nó ngẩng đầu, suy nghĩ nghiêm túc một chút, dùng móng vuốt vỗ vỗ đầu.

Oa!

Đây chẳng phải là chị bikini đó sao!

"Chị bikini" trong lời nó chính là Trần Văn Cẩm mặc bikini chơi đùa với Lâm Nghị trên đảo khi còn ở mộ dưới biển Tây Sa, để lại ấn tượng sâu sắc cho nó.

Vòng trước vòng sau, đặc biệt khiến nó ngưỡng mộ!

Đến bây giờ vẫn còn nhớ như in.

Bây giờ tuy nó cũng có thể biến thành hình người, nhưng chỉ là dáng vẻ một đứa trẻ con.

Là hình người thì là hình người.

Nhưng nó vẫn thích như chị bikini kia hơn!

"Đám chim quái dị này thật quá đáng, dám bắt chị bikini đến đây!

Nếu không phải hôm nay ta ăn no căng bụng rồi, ta nhất định sẽ ăn thịt hết các ngươi!" Tiểu Đoàn Đoàn bất bình, lôi Trần Văn Cẩm ra

khỏi tổ chim quái dị, rồi đặt lên bụng mình, từng cái móng vuốt ôm lấy cô.

Đột nhiên, nó nhớ đến kết cục bi thảm của Tiểu Hồng, nếu mình ngủ không cẩn thận làm bị thương chị bikini thì sao?

Nó vừa nghĩ, liền biến thành một cô bé loli tóc trắng tai bạc, ngoan ngoãn nằm trong lòng Trần Văn Cẩm, ngủ khì.

Có nó ở đó, đám chim quái dị kia cũng không dám về nhà, chỉ đành để mặc nó ngủ ngon lành ở đây.Còn lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử dẫn Ngô Tam Tỉnh, Kiều Thi Ngữ đã rời khỏi cổ mộ, đến sâu trong rừng núi lửa.

Sau khi kiểm tra, không phát hiện quái vật nào đuổi theo, bốn người mới dừng lại nghỉ ngơi.

Bàn Tử băng bó vết thương ở lưng Ngô Tam Tỉnh, còn Lão Hồ thì xé tay áo Kiều Thi Ngữ, lộ ra làn da trắng như tuyết, cùng với vết thương đáng sợ có màu tím xanh!

Ngô Tam Tỉnh bị chim quái dị cào bị thương, vết thương tuy sâu nhưng chỉ là ngoài da, còn Kiều Thi Ngữ thì bị khỉ miệng cắn, bây giờ vết thương đã bị nhiễm trùng nên tình trạng càng nghiêm trọng hơn.

Băng bó đơn giản xong, vì tạm thời quyết định nghỉ ngơi qua đêm ở đây, đợi ngày mai sẽ tiếp tục rời đi.

Bởi vì lúc đến, đường hầm đã bị nổ tung, nên theo con đường cũ rời đi bây giờ không còn thực tế nữa.

Nhưng theo lời Kiều Thi Ngữ, họ xuống từ phía trên miệng núi lửa, nên có thể theo con đường họ đến mà rời đi, tuy nhiên trước khi rời, tốt nhất nên đợi đồng bọn ở đây, tức là Lâm Nghị và Tiểu Ca.

Lão Hồ và Bàn Tử gật đầu, kế hoạch này hay đấy!

Không ngờ, người phụ nữ này lại còn nghĩ đến anh em của mình!

Không tồi, không tồi chút nào!

Buổi tối, Lão Hồ và Bàn Tử thay phiên nhau canh gác, tránh bị quái vật tấn công nữa.

Đến nửa đêm, Bàn Tử gọi Lão Hồ dậy để đổi ca.

Bàn Tử nhìn Kiều Thi Ngữ đang ngủ say, cười hắc hắc nói: "Lão Hồ, con nhỏ này tuy cho người ta cảm giác cũng được, nhưng dù sao nó cũng là phe địch, không thể không phòng bị, ai biết nó có giả vờ không?

Cho nên, bây giờ lão Lâm không có ở đây, cậu nhất định đừng để bị cái chiêu 'viên đạn bọc đường' của nó tấn công mà mất đi chừng mực!" Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái đầy bực bội, nói: "Thôi đi, tôi Lão Hồ này lại không có chút chừng mực nào ư?

Viên đạn bọc đường nào mà ăn mòn được tôi?

Với tư tưởng giác ngộ cao như tôi, cậu còn không yên tâm?" Bàn Tử gật đầu nói: "Thế thì đúng rồi!

Đừng làm tôi coi thường cậu nhé!" Lão Hồ nói: "Nhanh đi ngủ đi cậu!" Một lúc sau, Kiều Thi Ngữ từ từ mở mắt, lén lút liếc nhìn Bàn Tử, nghe thấy tiếng ngáy của Bàn Tử xong, lại nhìn Lão Hồ một cái.

Suy nghĩ một lát, cô nhắm mắt lại, cơ thể co ro thành một cục, như thể đang run cầm cập vì lạnh.

Rất nhanh, Lão Hồ chú ý đến cô, cởi chiếc áo khoác trên người xuống, đắp lên cho cô.

Nhưng, Kiều Thi Ngữ rõ ràng đã có mưu tính từ trước, ngay khoảnh khắc Lão Hồ vừa đắp áo, cô vô thức trở mình, một bàn tay trực tiếp nắm lấy tay Lão Hồ.

Lão Hồ ngay lập tức cứng người!

Cái... tình huống quái gì đây?

Chẳng lẽ là gặp ác mộng?

Lão Hồ cũng không động đậy, mà cứ đứng yên tại chỗ, đợi Kiều Thi Ngữ mơ xong, buông tay anh ra.

Kết quả, anh đâu biết rằng Kiều Thi Ngữ hoàn toàn là cố ý chứ.

Ngay sau đó, một cánh tay vòng qua, ôm lấy cổ Lão Hồ.

Cơ thể Lão Hồ không tự chủ được mà kề sát mặt Kiều Thi Ngữ, thân thể cũng nghiêng nghiêng đổ xuống đất, nằm cùng Kiều Thi Ngữ.

Tim anh đập thình thịch, đặc biệt là đôi mắt, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Kiều Thi Ngữ gần trong gang tấc, có chút không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Tôi không cố ý đâu nhé!

Cái này không thể trách tôi được!

Tôi Lão Hồ tuyệt đối không thể bị mỹ sắc dụ hoặc, lợi dụng lúc người gặp nguy!

Càng không thể phụ lòng Tiểu Béo đã kỳ vọng vào mình!

Nếu mình thật sự làm gì đó với Kiều Thi Ngữ, thì đó là phụ lòng cả hai người đấy!

Tuyệt đối không được!

Trong lúc Lão Hồ đang tự mình làm công tác tư tưởng, Kiều Thi Ngữ cơ thể hơi run rẩy, như thể cảm thấy rất lạnh, ôm chặt Lão Hồ, mặt cũng áp sát mặt anh, hai khuôn mặt gần như sắp chạm vào nhau, chỉ cần khẽ động một chút, Lão Hồ không cẩn thận là sẽ chạm vào môi cô.

Má ơi!

Trong lòng Lão Hồ đừng hỏi là giằng xé đến mức nào!

Lần này, thật sự không phải tôi cố ý đâu!

Thật sự là quá gần rồi, tôi Lão Hồ cũng hết cách rồi mà!

Bây giờ Lão Hồ lòng rối như tơ vò, Kiều Thi Ngữ trong lòng càng khó chịu hơn.

Má ơi!

Sao mà câu dẫn một người đàn ông khó vậy chứ!

Mình đã thế này rồi mà anh vẫn không cắn câu?

Là do mị lực của mình quá thấp, hay anh là một khúc gỗ vậy?!

Anh không cắn câu, chúng ta không làm gì đó, đợi Lâm Nghị quay lại, tôi phải làm sao đây?

Đúng lúc Lão Hồ đang suy nghĩ làm sao để gạt tay Kiều Thi Ngữ ra, "bộp", anh cảm thấy một cái chân đè lên chân mình.

Ngay lập tức, Lão Hồ có chút muốn đổ gục!

Chương 432

Cái này cũng quá khó rồi!

Chẳng lẽ tôi Lão Hồ muốn hủy hoại cả đời anh danh ư?

Không được, tuyệt đối không được!

Lão Hồ nuốt nước bọt, đưa tay xuống, sờ vào chân Kiều Thi Ngữ, muốn gạt chân cô ra.

Nhưng, anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng, ngẩng mắt nhìn Kiều Thi Ngữ, phát hiện cô đang trừng mắt nhìn mình!

Lão Hồ giật mình, vội vàng rụt tay đang đặt trên chân cô về, đang suy nghĩ làm sao để giải thích tình huống hiện tại đây.

Má Kiều Thi Ngữ kề sát lại, hai cánh môi đỏ mọng in lên môi anh.

"A!" Khoảnh khắc đó, phòng tuyến của Lão Hồ cuối cùng cũng sụp đổ.

Sau đó, Lão Hồ im lặng ngồi dậy, móc bật lửa ra, châm một điếu thuốc, rít một hơi thật mạnh.

Ánh mắt anh u sầu nhìn về phía Bàn Tử, trong lòng có chút bất lực.

Tiểu Béo, tôi Lão Hồ cuối cùng vẫn phụ lòng cậu rồi!

Nhả khói thuốc ra, lại rít một hơi nữa, Lão Hồ nói: "Việc tôi Lão Hồ đã làm, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng!" Kiều Thi Ngữ trong lòng cũng như trút được gánh nặng, cuối cùng cũng xong việc rồi.

Cô vừa mặc quần áo vừa nói: "Không cần chịu trách nhiệm, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi!

Giữa chúng ta, không có quan hệ gì cả!" Nghe lời cô nói, lòng Lão Hồ lạnh như băng.

Đều tại mình nhất thời bốc đồng, không giữ được mình mà!

Nhưng, sự đã rồi, cũng không có cách nào cứu vãn tốt hơn.

Đã làm thì đã làm rồi.

Còn biết làm sao bây giờ?

Lão Hồ lại rít một hơi thuốc thật mạnh, nói: "Hay là, cô đi theo chúng tôi làm việc đi!

Chủ của cô trả cô bao nhiêu tiền, tôi trả cô gấp đôi!" Kiều Thi Ngữ ngớ người ra, cô dù thế nào cũng không ngờ tới.

Cô vốn còn định lợi dụng mối quan hệ này để lôi kéo Lão Hồ, Bàn Tử, khiến họ quay lưng với Lâm Nghị.

Kết quả, Lão Hồ lại nhanh chóng bắt đầu lôi kéo chính mình!

Tiền gấp đôi, quả thực rất hấp dẫn!

Nhưng, cô biết thế lực của Cừu Đức Khảo, nếu phản bội ông ta, mình tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Liền nói: "Hãy quên tôi đi, nếu không quên được, tôi có thể cho anh một khoản tiền!" Trong thông tin của Kiều Thi Ngữ, ba người này có mối quan hệ không tồi với Trần Hạt Tử, người đứng đầu Tạ Lĩnh Khôi, chắc hẳn là dựa vào Trần Ngọc Lâu!

Nếu nói về tiền, cô cảm thấy chính mình còn có tiền hơn!

Lão Hồ hơi ngơ ngác, gãi đầu.

Mình đây coi như là bị người ta "quất ngựa truy phong" rồi sao?

À.

Cái này...

Được thôi.

Vậy chẳng phải mình đã vớ bẫm rồi sao?Cùng lúc đó.

Lâm Nghị ở bên trong cánh cổng đồng.

Tiểu Ca và toàn bộ âm binh bên cạnh anh đều biến mất, không thấy tăm hơi.

Khi bóng tối tan đi, anh dùng Âm Dương Nhãn có thể nhìn rõ tình hình bên trong, phát hiện đây thực ra là một cung điện khổng lồ!

Sự hùng vĩ của cung điện này vượt xa bất kỳ công trình nào Lâm Nghị từng thấy trước đây!

Còn nhìn ra phía sau, cánh cổng đồng khổng lồ đó sừng sững đứng phía sau như là cánh cổng của cung điện này.

Qua đó có thể thấy được.

Ở trung tâm cung điện này, là một đài tế rộng lớn!

Ở giữa đài tế, là một cái giá đồng khổng lồ, dường như trên cái giá đồng đó, từng đặt một thứ gì đó.

Chỉ là, bây giờ, thứ đó đã không còn thấy đâu nữa.

Trên đài tế, lại là một loại đồ án phức tạp, quỷ dị!

Những đồ án đó, không giống những cổ mộ đã từng trộm trước đây, ghi chép lịch sử của một triều đại nào đó.

Nó không có quy luật gì cả, mọi thứ đều bao gồm trong đó.

Trong đó, có ba thứ Lâm Nghị còn cảm thấy hơi quen thuộc!

Thứ nhất, con rắn khổng lồ tượng trưng cho xà thần được khắc trên cây cột đá màu đen từng gặp trong thần điện Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Thứ hai, quái vật Chúc Cửu Âm bò ra từ cái giếng sâu không thấy

đáy ở trung tâm Cây thần đồng.

Thứ ba, là hư ảnh khổng lồ tựa kỳ lân hiện lên quanh mình khi Kỳ Lân Huyết Mạch của anh thức tỉnh!

Ngoài ra, còn có rất nhiều sinh vật, thực vật, quái vật có hình dạng kỳ dị khác.

Diện tích của đài tế này quá lớn, lớn đến mức vượt qua cả một sân bóng đá lớn!

Bên trong bao gồm vạn vật, không đếm xuể!

Ở rìa đài tế khổng lồ này, có một số tấm đệm đồng giống như bồ đoàn, nối tiếp nhau, bao quanh đài tế thành một vòng tròn.

Trên tấm đệm đồng ở phía bắc chính giữa đài tế, có một thứ khoác áo choàng đen, đang ngồi ở trên đó.

Nhìn từ xa, trông như một người đang ngồi.

Còn bên cạnh chiếc áo choàng đen đó, trên một vị trí liền kề, Tiểu Ca đang khoanh chân ngồi ở đó, bất động, dường như đã chìm vào thiền định, môi mấp máy, dường như còn đang lẩm bẩm điều gì đó.

"Đây chính là sau cánh cổng đồng ư?" Lâm Nghị hơi nhíu mày.

Sau cánh cổng đồng, điểm cuối cùng của thế giới, là một đài tế?

Trong nguyên tác, không hề nói rõ sau cánh cổng đồng có gì, cũng không nói rõ điểm cuối cùng rốt cuộc là gì.

Lâm Nghị lén lút đến đây, nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời vẫn còn chút khó hiểu.

Anh giơ tay nhìn đồng hồ, phát hiện kim đã ngừng quay.

Nếu không phải vì thấy Tiểu Ca dường như đang nói chuyện, Lâm Nghị thậm chí còn có cảm giác đây là một thế giới tĩnh lặng, không có

khái niệm thời gian.

Ý thức của anh tiến vào Nhẫn Không Gian, muốn liên hệ với Nữ Vương và Đại Tế Tư, cùng nhau nghiên cứu.

“Chủ nhân, thiếp cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm ở bên trong!

Ngài ở ngoài không sao chứ?” Giọng Nữ Vương truyền vào trong đầu Lâm Nghị.

“Không sao cả, dường như không có nguy hiểm gì.” Lâm Nghị trả lời.

Chương 433

Nữ Vương sắc mặt ngưng trọng, đứng cạnh Đại Tế Tư, lại nhìn Đại Tế Tư, linh hồn quỷ của bà ấy vậy mà lại đang làm cùng một tư thế với Tiểu Ca.

"Cách không gian mà vẫn có thể ảnh hưởng đến nơi này.

Lực lượng này, sánh ngang với thần minh!

Hoặc có thể nói, đây chính là sức mạnh thần minh!" Nữ Vương nghiêm túc nhưng cũng nghi hoặc hỏi: "Chủ nhân, ngài thật sự không cảm thấy có gì khác lạ sao?" Lâm Nghị cảm nhận một chút, nhưng không phát hiện ra tình huống đặc biệt nào của thần minh.

Do sự tồn tại của Câu Linh Khiển Tướng, Lâm Nghị càng cảm nhận rõ ràng hơn sự tồn tại của Đại Tế Tư.

Anh mơ hồ cảm thấy, vào lúc này, dù Lâm Nghị có khiến bà ta hồn phi phách tán, bà ta cũng sẽ không hề hay biết.

Và quanh Đại Tế Tư, có một loại năng lượng thần kỳ bao phủ bà ấy, loại năng lượng đó rất khác biệt, không thể nói rõ, nhưng Lâm Nghị có thể khẳng định, đây tuyệt đối không phải thần lực!

Lâm Nghị mang trong mình Kỳ Lân Huyết Mạch, không ai có thể hiểu rõ thần lực rốt cuộc là gì hơn anh!

Lực lượng kia tuy không phải thần lực, nhưng lại là sự tồn tại có thể sánh ngang với thần lực.

Đây rốt cuộc là sức mạnh gì?

Lâm Nghị như có điều suy nghĩ, nhìn Nữ Vương nói: "Hay là, cô ra ngoài dạo vài vòng?

Xem thử?" Nữ Vương mặt đen sầm, bên ngoài nguy hiểm như vậy, ngài bảo thiếp đi dạo ư?

Nghĩ gì thế!

Chẳng phải là bảo thiếp đi tìm chết sao?

Nữ Vương dứt khoát từ chối: "Không đi!" Lâm Nghị khẽ cười nói: "Nơi này có Vẫn Ngọc đấy, cô không muốn xem sao?

Sợ hãi thế này, sau này còn làm sao mà phục sinh, làm sao mà vĩnh sinh được?

Ra đi!

Đi vài bước." Bị Lâm Nghị nói vậy, trong lòng Nữ Vương đập thình thịch loạn xạ, có chút động lòng!

Phục sinh, vĩnh sinh!

Thiếp đã theo đuổi ngàn trăm năm, bây giờ khó khăn lắm mới đến được sau cánh cổng đồng, sao thiếp lại không có dũng khí để ra ngoài chứ?!

Chủ nhân đã nói không sao, vậy thì còn có thể có chuyện gì được nữa?!

Cuối cùng, Nữ Vương hạ quyết tâm, từ trong Nhẫn Không Gian bước ra!

Ngay khoảnh khắc Nữ Vương bước ra, khóe miệng cô lộ ra một nụ cười kinh ngạc, miệng lẩm bẩm những chú ngữ phức tạp cổ xưa, sau đó đi về phía chiếc áo choàng đen kia, cuối cùng ngồi bên trái và bên phải chiếc áo choàng đen cùng với Tiểu Ca!

"Ừm?" Lâm Nghị lần này, cảm nhận rõ ràng sự thay đổi trước và sau của Nữ Vương!

Thứ mà Nữ Vương nhìn thấy trong mắt, dường như không giống

với thứ mà anh nhìn thấy.

Cô ấy hẳn đã thấy Vẫn Ngọc, hoặc manh mối liên quan đến Vẫn Ngọc.

Có lẽ ngay cả bản thân cô ấy cũng không biết, những lời cô ấy nói ra, thực ra là một loại chú ngữ kỳ lạ nào đó.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát, dứt khoát cũng đưa Đại Tế Tư trong Nhẫn Không Gian ra ngoài.

Đại Tế Tư vốn đã bị nơi này ảnh hưởng, bây giờ được Lâm Nghị đưa ra ngoài, ảnh hưởng càng nghiêm trọng hơn!

Hơn nữa linh hồn quỷ của bà ấy cũng không tự chủ được mà bay về phía tấm đệm đồng.

Khác với Nữ Vương.

Nữ Vương và Tiểu Ca ngồi hai bên chiếc áo choàng đen, còn Đại Tế Tư thì ngồi ở vị trí thứ chín bên phải chiếc áo choàng đen!

"Những tấm đệm này, dường như còn được phân cấp theo tam, lục, cửu đẳng!" Nữ Vương sở hữu Vô Giới Yêu Đồng, Tiểu Ca sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch, còn Đại Tế Tư thì là huyết thống hoàng tộc Đại Chu!

Đương nhiên, truyền thừa bao nhiêu đời như vậy, huyết thống hoàng tộc Đại Chu của bà ấy đã bị pha loãng không biết bao nhiêu rồi.

Căn bản không thể nào so sánh với Nữ Vương, Tiểu Ca được.

Trên thế giới vốn không có thời gian, thời gian là dành cho người quan sát mà nói.

Truyền thuyết, thời gian sau cánh cổng đồng là đình trệ, điều này có lẽ đúng với những người khác tiến vào đây, nhưng đối với Lâm Nghị, nơi đây vẫn có thời gian trôi đi.

“Vậy chiếc áo choàng đen này là ai?” Lâm Nghị sờ sờ cằm, không nhanh không chậm đi đến trước chiếc áo choàng đen đó.

Vốn dĩ Âm Dương Nhãn của anh có khả năng xuyên thấu, nhưng vì quanh chiếc áo choàng đen bao phủ một cỗ năng lượng thần kỳ đó, nên Âm Dương Nhãn của anh cũng không thể xuyên thấu!

Chẳng mấy chốc, Lâm Nghị đi đến trước chiếc áo choàng đen, sau đó, giơ tay lên, vén chiếc áo choàng đen đó ra.Sau khi chiếc áo choàng đen được vén lên, chỉ thấy khuôn mặt đó xấu xí vô cùng, vậy mà lại có vài phần tương tự với Vạn Nô Vương!

Nhưng, người này lại không có mười hai tay chân, hoặc có thể nói, mười hai tay chân của hắn vẫn chưa mọc ra!

Lâm Nghị nhớ rằng, Vạn Nô Vương dường như là sản phẩm thất bại của nghiên cứu trường sinh!

Vì vậy mỗi đời Vạn Nô Vương sau khi tiến vào cánh cổng đồng, sẽ có Vạn Nô Vương mới bước ra từ trong cổng!

Và Uông Tàng Hải chính là người đã tận mắt chứng kiến sự thay đổi vương vị này!

Nhưng, những gì Uông Tàng Hải thấy, nhất định là thật sao?

Nếu là thật, vậy thì tại sao, thông qua thông tin của những người đã tiến vào cánh cổng đồng, lại cho người ta một cảm giác.

Mỗi người tiến vào cánh cổng đồng, những gì nhìn thấy, những gì đạt được đều không giống nhau?

Uông Tàng Hải từng ghi chép trong Xà Mi Đồng Ngư, rằng nơi này là cánh cổng mở ra địa ngục, vậy thì những gì ông ta nhìn thấy sau cánh cổng đồng, hẳn phải là một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ mới đúng.

Hoặc có thể nói.

Vì Uông Tàng Hải là theo Vạn Nô Vương lén lút qua, vậy thì những gì ông ta nhìn thấy, hẳn cũng là những gì Vạn Nô Vương nhìn thấy sau cánh cổng đồng.

Nhưng nói như vậy, lại có chút không thông.

Nữ Vương và Đại Tế Tư cũng lén lút đến đây, họ cũng không chia sẻ cùng một cảnh tượng mà mình nhìn thấy.

"Đây chính là sức mạnh thần khí ư?" Lâm Nghị sờ sờ cằm, khá hứng thú nhìn Vạn Nô Vương trước mặt.

Cũng không biết những gì mình nhìn thấy, có phải là cảnh tượng thật sự sau cánh cổng đồng không?

Nếu không phải, thì càng thần kỳ hơn nữa.

Khó mà tưởng tượng được, loại thần khí như thế này, trên thế giới, còn có tám món nữa!

Vào thời xa xưa xa xăm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại xuất hiện những thứ hùng vĩ, không thể tưởng tượng được như vậy?

"Hệ thống, có ở đó không?" Lúc này, mới có thể thấy được tầm quan trọng của hệ thống.

Hệ thống đã có thể sau khi mình hoàn thành nhiệm vụ cấp thế giới trong tương lai, kiểm soát chín món thần khí đồng.

Vậy tự nhiên nó cũng vượt trên những cái gọi là thần minh, thần khí đồng này. "Có đây, có đây, tôi đến rồi đây!" "Tôi đây coi như đã tiến vào bên trong cánh cổng đồng rồi ư?" "Đúng vậy, đúng vậy." "Cảnh tượng tôi nhìn thấy có phải là cảnh tượng thật sự sau cánh cổng đồng không?" "Đúng vậy, đúng vậy.

Túc chủ sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch đấy, đó là đến từ thần thú viễn cổ!

Một chút thần khí đồng cỏn con, làm sao có thể lay động được Túc chủ chứ?" Nghe hệ thống nói vậy, trong lòng Lâm Nghị mơ hồ có đáp án.

Kỳ Lân Huyết Mạch của mình, đến từ thần thú viễn cổ, vượt trên thần khí đồng!

Tưởng như thần minh vượt trên thần khí, điều này chẳng phải bình thường sao?

Chương 434

Nhưng, Tiểu Ca cũng là Kỳ Lân Huyết Mạch, anh ấy lại chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trên tấm đệm đồng.

Điều này cũng phù hợp với suy đoán trước đây của mình, Kỳ Lân Huyết Mạch của mình và Kỳ Lân Huyết Mạch của Tiểu Ca, tuy tên gọi giống nhau, nhưng lại không phải là một loại thứ!

Cho nên cánh cổng đồng khi mình kích phát Kỳ Lân Huyết Mạch, mới trấn áp Du Diên núi lửa, thậm chí không mở cửa cho Vạn Nô Vương.

"Vậy cái cánh cổng đồng này là thứ gì vậy?

Có tác dụng gì?

Tại sao những người tiến vào đều nhận được những thứ không giống nhau?" Lâm Nghị trực tiếp đặt ra ba câu hỏi liên tiếp trong lòng.

Hệ thống: "Cánh cổng đồng à, thực ra là... khụ khụ, là thần khí đấy! !" Lâm Nghị nghe xong, hệ thống này rõ ràng là biết, nhưng không muốn nói.

"Cần bao nhiêu điểm đạo mộ, ngươi cứ nói ra!" "Không được, không được, như vậy không được đâu.

Túc chủ ra giá bao nhiêu, ta cũng sẽ không nói đâu." "...Không, ngươi có thể." "Túc chủ, thật sự không được đâu, ngài hiện tại không có quyền hạn để biết đâu, khi Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ cấp thế giới thì tự nhiên sẽ biết thôi." "Được thôi." Không có quyền hạn, vậy thì chịu rồi.

Và ngay lúc này, Vạn Nô Vương không có mười hai tay chân trước mặt, từ từ đứng dậy, những chú ngữ phức tạp trong miệng

cũng không còn lẩm bẩm nữa, mà đi ngang qua trước mặt Lâm Nghị, rồi thẳng tiến về phía cánh cổng đồng đó.

Lâm Nghị muốn ra tay ngăn cản, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một đao chém vào cổ Vạn Nô Vương.

Vương vị thay đổi, Vạn Nô Vương cũ đã chết, bây giờ nhìn thấy tên xấu xí này, dù không có mười hai tay chân, nhưng phần lớn là Vạn Nô Vương mới sinh ra!

Vì vậy nhát đao này của Lâm Nghị, không hề lưu tình chút nào, Long Tượng Chi Lực tích tụ trên cánh tay, thế như chẻ tre, cho dù đối phương cứng rắn như kim cương, Lâm Nghị cũng có lòng tin một đao chém đôi!

Nhưng, khi cây cổ đao trong tay Lâm Nghị chém xuống quanh Vạn Nô Vương, Lâm Nghị thấy quanh hắn bùng lên một cỗ năng lượng thần kỳ, có chút tương tự với Kim Quang Chú của mình, nhưng độ dẻo dai của nó vượt xa kim quang do Kim Quang Chú tạo thành!

Ngay cả khi Lâm Nghị sở hữu sức mạnh hơn mười vạn cân, lại cầm Hắc Kim Cổ Đao bản tăng cường, vậy mà cũng không thể làm hắn bị thương chút nào!

"Vạn Nô Vương chắc chắn không có năng lực này, ở trong cánh cổng đồng này, hẳn là sức mạnh của cánh cổng đồng." Lâm Nghị thu hồi cổ đao, có chút kinh ngạc nhìn Vạn Nô Vương càng đi càng xa.

Vạn Nô Vương mới sinh, có thể ngồi trên tấm đệm đồng chính bắc, ưu việt hơn Tiểu Ca và Nữ Vương.

Điều này chứng tỏ, hắn có mối quan hệ càng mật thiết với cánh cổng đồng!

Cũng khó trách mình ở trong cánh cổng đồng, khi động thủ với hắn, trong cõi u minh có một cỗ năng lượng bảo vệ hắn.

Hơn nữa, Vạn Nô Vương còn có thể không cần Quỷ Tỳ, vẫn có thể gõ cánh cổng đồng, tiến vào bên trong cánh cổng đồng.

Xem ra là "con ruột" của cánh cổng đồng không nghi ngờ gì nữa.

Chỉ là không biết, tại sao "con ruột" của cánh cổng đồng lại xấu xí tệ hại như vậy, lại là một quái vật?

Chẳng lẽ là một "nghịch tử"?

Lâm Nghị không đi truy đuổi Vạn Nô Vương, mà yên lặng nhìn ba người Tiểu Ca, Nữ Vương và Đại Tế Tư.

Nếu mình đi theo Vạn Nô Vương ra ngoài, tình huống của ba người này, mình sẽ không biết được.

Lâm Nghị sờ sờ trên người Tiểu Ca, sờ nửa ngày, cuối cùng sờ thấy Quỷ Tỳ.

Có thứ này, là có thể ra ngoài rồi!

Nhưng, cái Quỷ Tỳ này dùng thế nào nhỉ?

Nghĩ một lát, Lâm Nghị nhét vào túi mình.

Đợi không biết bao lâu, Lâm Nghị rảnh rỗi không có việc gì làm, liền bắt đầu nghiên cứu cái đài tế khổng lồ.

Anh rất tò mò, sau đó dùng máy ảnh, chụp lại những thứ được điêu khắc trên đài tế, nhưng, khi anh kiểm tra phim, phát hiện những thứ chụp được, là một màu đen kịt, không có gì cả.

"Vô lý!

Chẳng lẽ máy ảnh cũng bị cánh cổng đồng tính kế rồi sao?" Lâm Nghị dứt khoát dùng trí nhớ để ghi nhớ những thứ này.

Trong lúc Lâm Nghị đang nghiêm túc nghiên cứu, Tiểu Ca ở xa xa ngừng lẩm bẩm chú ngữ cổ xưa, thay vào đó là vẻ mặt mờ mịt, rồi

hoảng loạn, cuối cùng dường như toàn thân không thoải mái, vặn vẹo qua lại.

Còn tất cả những điều này, Lâm Nghị ở xa xa.

Hoàn toàn không biết!

Những thứ trên đài tế này quá hấp dẫn!

Bao gồm vạn vật, càng giống như dải ngân hà rộng lớn!

Sâu thẳm mà mê hoặc!

Trên đó ghi chép, những thứ không biết bao nhiêu vạn năm, dường như đã vượt qua vô số nền văn minh!

Đặc biệt là ở trung tâm đài tế, trên cái giá đồng khổng lồ đó, anh lại phát hiện ra thứ quen thuộc!

Thi Biệt!

Dựa trên những thông tin đã có, Lâm Nghị mơ hồ phát hiện, trên cái giá đồng này, đã ghi lại bí mật của sự trường sinh!

Phương pháp luyện chế thi biệt đan bằng cách lợi dụng Thi Biệt và Vẫn Ngọc!

Thậm chí còn có cả thủ đoạn người thú cộng sinh!

Bởi vì những thứ này, Lâm Nghị từng tiếp xúc rất nhiều, nên bây giờ nhìn thấy, có thể liên hệ lại được!

Nếu nói như vậy, vậy thì những đồ án trên toàn bộ đài tế, hẳn không chỉ là đồ án mà thôi!

Càng giống như một bộ bí điển thần bí huyền diệu!

Ghi chép đủ loại thứ không thể tưởng tượng nổi!

Chỉ là vì mức độ hiểu biết của mình ở giai đoạn hiện tại còn hạn chế, nên không thể giải mã hoàn toàn được.

Nếu những thứ này mà thật sự đều được giải mã ra, đó sẽ là một chuyện đáng sợ đến mức nào?

Đây chính là cái gọi là điểm cuối cùng của thế giới ư?

Trước đây anh nghĩ điểm cuối cùng của thế giới là vĩnh sinh bất tử, bây giờ xem ra, vẫn còn quá đơn giản rồi!

Thế giới này phức tạp hơn nhiều so với những gì tưởng tượng!

"Trên cái giá đồng này, trước đây hẳn từng đặt Vẫn Ngọc phải không?" Lâm Nghị nhìn cái giá đồng trống rỗng, như có điều suy nghĩ.

Vẫn Ngọc đã ở giữa đài tế, vậy chứng tỏ cái đài tế này lấy Vẫn Ngọc làm hạt nhân, nhưng bây giờ, hạt nhân lại không còn nữa.

Vẫn Ngọc kia rốt cuộc ở đâu?

Bị ai lấy đi?

Sau khi bị lấy đi, công hiệu của Thanh Đồng Môn có bị phá hủy không?

Sự xuất hiện của Vạn Nô Vương có liên quan gì đến sự mất tích của Vẫn Ngọc không?

Vạn Nô Vương trông xấu xí tệ hại như vậy, rõ ràng không giống 'con ruột' chính tông của Thanh Đồng Môn.

Mất đi Vẫn Ngọc, 'con ruột' sinh ra chắc cũng là bẩm sinh tàn tật?

Nên mới là quái vật mười hai tay chân sao?

Chương 435

Nhưng mà, tên xấu xí vừa mới đi ra kia, tuy tướng mạo kỳ dị nhưng không có mười hai tay chân, đó thật sự là Vạn Nô Vương sao?

Hoặc có thể là phiên bản tiến hóa của Vạn Nô Vương!

Dù sao từ thời Thành Cát Tư Hãn, quân đội Mông Cổ đạp đổ quân đội Vạn Nô Vương, cho đến thời Minh triều của Uông Tàng Hải, căn cứ vào ghi chép của Đồng Ngư Mắt Rắn, đã trải qua hơn mười đời Vạn Nô Vương!

Những Vạn Nô Vương này, nói là vương vị thay đổi, thực ra giống như về nhà để bổ sung năng lượng, từ đó đạt được sự tái sinh.

Mỗi Vạn Nô Vương, có thể tại vị vài chục năm là xong, lại phải về nhà bổ sung năng lượng.

Nhưng tại sao Vạn Nô Vương cuối cùng thời Uông Tàng Hải lại là hạ táng, mà không phải tiếp tục kế vị?

Uông Tàng Hải đã nhìn thấy sự kế vị vương vị, vậy có nghĩa là tân vương đã xuất hiện, nhưng tại sao tân vương lại tự mình đóng quan tài, chôn trong Cửu Long Đài Quan?

Mà không tiếp tục kế vị?

Vị Vạn Nô Vương cuối cùng này, từ thời Uông Tàng Hải đến nay đã hơn sáu trăm năm, gần bảy trăm năm!

Mà không hề có tân vương ra đời?!

Nhưng giờ đây, bảy trăm năm tích lũy, cựu vương đã chết, tân vương đương lập.

Tân vương có thể sẽ có sự biến hóa thần kỳ, ví dụ như từ mười

hai tay chân tiến hóa, biến thành hình người thật sự!

Nhưng mà, nghĩ kỹ lại.

Bảy trăm năm này, tưởng chừng là Uông Tàng Hải đang bày bố cục, đang thiết lập tầng tầng lớp lớp mê đoàn.

Nhưng thực tế có phải là như vậy không?

Vạn Nô Vương là 'con ruột' của Thanh Đồng Môn, Uông Tàng Hải thật sự có thể che mắt thiên hạ, lén lút lẻn vào, vừa khéo phát hiện việc kế vị vương vị sao?

Liệu có khả năng nào, Uông Tàng Hải lẻn vào cũng nằm trong tính toán của Vạn Nô Vương không?

Còn một điểm nữa, đó là mục đích của Uông Tàng Hải.

Hắn rõ ràng biết rằng phía sau Thanh Đồng Môn là thế giới cuối cùng, ẩn chứa bí mật trường sinh, nhưng tại sao lại không bí mật nghiên cứu để chiếm đoạt, mà lại sợ thiên hạ không biết vậy?

Muốn những người tài năng trong thiên hạ cùng nhau nghiên cứu giải mã?

Hắn thật sự có lòng tốt như vậy sao?

Đương nhiên, nếu Uông Tàng Hải nằm trong bố cục của Vạn Nô Vương, việc hắn công khai bí mật này có lợi gì cho Vạn Nô Vương?

Chẳng lẽ, có thể đẩy nhanh quá trình tiến hóa của hắn sao?

Nếu mình là Vạn Nô Vương, bây giờ tiến hóa thành hình người, không còn là quái vật mười hai tay chân nữa, vậy bước tiếp theo sẽ làm gì?

Hoàn thành 'nâng cấp' cuối cùng!

Khiến mình biến thành một mỹ nam đẹp trai chứ!

Đương nhiên, có biến thành mỹ nam đẹp trai được không thì Lâm Nghị không rõ, nhưng anh khẳng định sẽ tìm kiếm cơ duyên 'tiến hóa' lần nữa!

"Vẫn Ngọc!" Thanh Đồng Môn thiếu thứ gì?

Vẫn Ngọc chứ!

Không biết bị kẻ nào mang Vẫn Ngọc đi rồi!

Nếu Thanh Đồng Môn hoàn chỉnh, Vạn Nô Vương có lẽ sẽ đạt đến hình thái gần như hoàn mỹ!

Bất tri bất giác, Đại Tế Tư và Nữ Vương cũng ngơ ngác, toàn thân giật giật.

Lâm Nghị ghi nhớ nội dung trên tế đàn Thanh Đồng Môn được bảy tám phần, lúc này mới quay lại bên cạnh Tiểu Ca, Nữ Vương và Đại Tế Tư.

Thấy ba người có hành động kỳ lạ, Lâm Nghị sờ sờ cằm, lặng lẽ nhét Quỷ Tỳ vào lòng Tiểu Ca.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Lông mày Tiểu Ca giãn ra, trông có vẻ rất thoải mái, rất vui vẻ.

Anh đứng dậy, bước về phía Thanh Đồng Môn.

Lâm Nghị lật tay thu Nữ Vương và Đại Tế Tư vào Nhẫn không gian, lặng lẽ đi theo bước chân Tiểu Ca.

Bước ra khỏi tế đàn, Tiểu Ca lấy Quỷ Tỳ ra, không biết anh ta thao tác thế nào, cánh cửa Thanh Đồng Môn khổng lồ kia ầm một tiếng, lập tức mở ra!

Phía ngoài Thanh Đồng Môn là một vùng bóng tối vô biên, ngay cả Âm Dương Nhãn cũng không nhìn xuyên qua được.

Xung quanh Tiểu Ca, những âm binh kia lại xuất hiện, Lâm Nghị cũng làm theo cách đó, trà trộn vào, cùng Tiểu Ca bước vào vùng bóng tối vô tận ngoài Thanh Đồng Môn.

Trong bóng tối, cũng tương tự như lúc đến, Lâm Nghị vừa đi về phía trước, vừa kiểm tra Nữ Vương và Đại Tế Tư trong Nhẫn không gian.

Hồn phách của Đại Tế Tư đã hôn mê, còn Nữ Vương vì bị cách biệt không gian với Thanh Đồng Môn, cũng rất nhanh chóng hồi phục.

Tỉnh lại Nữ Vương, mặt đầy hưng phấn, nói: "Chủ nhân, thiếp thật sự đã nhìn thấy!" Lâm Nghị hỏi: "Nhìn thấy cái gì?" Nữ Vương có vẻ hơi kích động, nói: "Vẫn Ngọc!

Thiếp đã nhìn thấy Vẫn Ngọc!

Nhưng mà, Vẫn Ngọc không nằm ở phía sau Thanh Đồng Môn, mà là ở Tháp Mộc Đà, Ma Quỷ Thành, trong Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, thiếp có thể ở đó lấy được Vẫn Ngọc, phối hợp với Mộ Trần Châu, ở cuối thời gian tại Thành Quỷ A Lạp, là có thể đạt được tân sinh!" Lâm Nghị nghe lời Nữ Vương nói, rõ ràng những gì cô ấy nhìn thấy hoàn toàn không giống với những gì anh nhìn thấy, liền hỏi: "Cô đừng kích động, từ từ nói cho tôi nghe, sau khi tôi thả cô ra khỏi Nhẫn không gian, cô đã gặp phải chuyện gì?!" Nhìn vẻ mặt của Lâm Nghị, Nữ Vương cũng nhận ra sự việc không đơn giản, liền kể lại rành mạch: "Thiếp tiến vào một vùng bóng tối vô tận, không thấy bóng dáng Chủ nhân, trong lòng bỗng nhiên có chút hoảng sợ, rất nhanh thế giới xuất hiện ánh sáng, đó là một thế giới tĩnh lặng, thế giới đó dường như không tồn tại thời gian!

Hơn nữa, những gì thiếp nghĩ, đều có thể biến thành hiện thực!

Thiếp khăng khăng tìm cách phục sinh trọng sinh, thiếp liền xuất hiện trong một quốc gia kỳ diệu, quốc gia này được gọi là Tây Vương

Mẫu Mẫu Quốc, không biết bao nhiêu nghìn năm trước, Tây Vương Mẫu đã đến phía sau Thanh Đồng Môn, lấy đi Vẫn Ngọc, và bắt đầu nghiên cứu trường sinh!

Chỉ cần chúng ta đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, là có thể tìm thấy Vẫn Ngọc!

Còn nữa còn nữa.

Thiếp đã nhìn thấy mình có khả năng thống nhất thế giới, còn lấy một vương phi!

Chỉ là vương phi đó đeo mặt nạ, thiếp không nhìn rõ mặt, nhưng trực giác mách bảo thiếp, vương phi đó chính là Chủ nhân đó nha ~~" Lâm Nghị: "(#-_-) " Vương phi cái quỷ gì?

Lại còn thống nhất thế giới.

Thật sự coi là chuyện đùa sao?

Cái Thanh Đồng Môn này đáng tin hay không vậy trời?

Mặt Nữ Vương đỏ ửng, còn mang theo một chút hưng phấn và kỳ vọng, nói: "Chủ nhân, người đã nhìn thấy gì?" Lâm Nghị thuật lại những gì mình nhìn thấy cho Nữ Vương nghe, Nữ Vương không khỏi cau mày, trong lòng vô cùng khó hiểu, ngay cả sống hàng ngàn năm như cô ấy cũng không thể hiểu nổi.

Tuy nhiên, trong lòng cô ấy vô cùng khẳng định, Vẫn Ngọc chính là ở Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc!

Không lâu sau, Đại Tế Tư cũng từ từ tỉnh lại.

Nữ Vương có chút sốt ruột hỏi: "Muội muội, muội đã nhìn thấy gì trong Thanh Đồng Môn?" Đại Tế Tư vẻ mặt có chút kích động, nói: "Trong Thanh Đồng Môn, thiếp tiến vào một bí địa!

Trong bí địa này, lại có cả chú giải và tường giải về Chu Thiên Cổ

Quái của hoàng tộc Đại Chu chúng ta!

Chi tiết hơn bao nhiêu năm thiếp khổ tâm nghiên cứu, gần như hoàn mỹ!

Thiếp lập tức ghi nhớ những nội dung đó vào não hải, thiếp nghĩ, không bao lâu nữa, thiếp có thể nắm giữ toàn bộ Chu Thiên Cổ Quái!" Nữ Vương hơi cau mày, nói: "Có một cảnh tượng khác biệt." Đại Tế Tư nghi hoặc nhìn Nữ Vương và Lâm Nghị, nói: "Chẳng lẽ chúng ta không đi cùng một nơi sao?

Các ngươi đã nhìn thấy gì?" Nữ Vương và Lâm Nghị lại kể lại sự việc một lần nữa.

Đại Tế Tư há hốc miệng, có chút không thể tin nổi hỏi: "Tại sao lại như vậy?

Vậy những gì chúng ta nhìn thấy rốt cuộc có phải là thật không?

Chương 436

Tường giải của Chu Thiên Cổ Quái, và cả tung tích của Vẫn Ngọc nữa." Mặc dù không hiểu rõ cụ thể là chuyện gì, nhưng có một điều Lâm Nghị có thể khẳng định.

Bất kể là Vẫn Ngọc mà Nữ Vương nói là ở Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, hay là giải thích gần như hoàn mỹ về Chu Thiên Cổ Quái mà Đại Tế Tư nói, tất cả đều là chính xác!

Không những thế, trong nguyên tác, phàm là người đã từng bước vào Thanh Đồng Môn, họ đều đạt được những năng lực khác nhau!

Chắc hẳn cũng tương tự tình huống của Nữ Vương và Đại Tế Tư.

Bởi vì họ nghĩ như vậy, nên tưởng tượng chiếu rọi vào hiện thực, Thanh Đồng Môn đã ban cho câu trả lời hoàn mỹ nhất!

Trong nguyên tác, Trần Văn Cẩm sau khi ra khỏi Thanh Đồng Môn, đã biết được câu trả lời cho việc chữa trị cơ thể mình.

Hắc Hạt Tử sau khi ra ngoài, đã có thể chất bất lão tương tự Tiểu Ca.

Gia tộc Trương Gia ở Trường Bạch Sơn, đời đời canh giữ Thanh Đồng Môn, các tộc trưởng qua các đời đều từng bước vào Thanh Đồng Môn.

Vậy Kỳ Lân Huyết Mạch của Trương Gia, có phải cũng vì lý do này mà đạt được không?

Có lẽ, rất rất lâu về trước, tổ tiên của Trương Gia không phải là Kỳ Lân Huyết Mạch, mà là do đời đời bước vào, từ đó huyết mạch được tiến hóa, hoặc Thanh Đồng Môn ban cho họ huyết mạch mạnh

mẽ hơn, trải qua hết lần này đến lần khác biến hóa, trở thành Kỳ Lân Huyết Mạch, sau đó mới có thể ngồi cạnh Vạn Nô Vương trên tế đàn?

Đến đời Tiểu Ca bây giờ, sau khi lại bước vào Thanh Đồng Môn, liền sở hữu thể chất trường sinh gần như hoàn mỹ!

Nếu thật sự là như vậy, Kỳ Lân Huyết Mạch của Trương Gia là do Thanh Đồng Môn ban cho.

So với Kỳ Lân Huyết Mạch chân chính của mình, tự nhiên không thể đặt chung.

Như vậy, cũng có thể giải thích tốt hơn, tại sao Thanh Đồng Môn khi cảm nhận được mình phóng thích Kỳ Lân Huyết Mạch, lại không ngần ngại trấn áp cẩu tử của mình.

Tương tự, người Trương Gia là Kỳ Lân Huyết Mạch, nhưng tại sao người Trương Gia kết hôn với ngoại tộc, con cái sinh ra lại là Cùng Kỳ Huyết Mạch?

Kỳ Lân, đầu rồng, hình mã, trạng hươu, đuôi bò, lưng có lông ngũ sắc, bụng có lông vàng, miệng phun lửa, tiếng như sấm!

Ngược lại, Cùng Kỳ, to bằng bò, hình dáng như hổ, có lông cứng như nhím, mọc cánh, tiếng kêu như chó, sống bằng cách ăn thịt người!

Hai thứ này rõ ràng là chẳng liên quan gì nhau, tại sao lại có sự phân chia thuần khiết hay không thuần khiết?

Bây giờ, Lâm Nghị thấy, trước khi người Trương Gia tiến vào Thanh Đồng Môn, được ban cho Kỳ Lân Huyết Mạch, chắc hẳn đã bị Thanh Đồng Môn ban cho Cùng Kỳ Huyết Mạch!

Lại lần nữa tiến vào Thanh Đồng Môn, từ đó đạt được Kỳ Lân Huyết Mạch siêu việt Cùng Kỳ Huyết Mạch!

Còn việc kết hôn với ngoại tộc, từ đó dẫn đến huyết mạch của thế hệ sau không thuần khiết, thoái hóa thành Cùng Kỳ Huyết Mạch!

Vậy nếu người có Cùng Kỳ Huyết Mạch, kết hôn với người thường, thế hệ sau sinh ra sẽ là huyết mạch gì?

Nhưng Lâm Nghị nghĩ kỹ lại, Trương Đại Phật Gia Trương Khải Sơn và Phó Quan Trương Nhật Sơn, chưa từng nghe nói có hậu duệ gì.

Hai người này đều là lão quái vật sống trăm tuổi, không để lại một hai hậu duệ là không bình thường.

Là họ cố ý che giấu thân thế của thế hệ sau, hay là nói, Cùng Kỳ Huyết Mạch kết hôn với ngoại tộc thì không thể sinh con cái?

Như vậy, có thể đảm bảo tính thuần khiết của Kỳ Lân Huyết Mạch Trương Gia!

Cụ thể là tình huống gì, Lâm Nghị không rõ lắm, nhưng Kỳ Lân Huyết Mạch rất có thể là được đạt được thông qua phương thức tương tự như Nữ Vương và Đại Tế Tư!

Lần này Tiểu Ca lại lần nữa tiến vào Thanh Đồng Môn, vậy Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể anh ta có tiến hóa nữa không?

Hay là nói, Tiểu Ca đã đạt được những thứ khác?

Còn Uông Tàng Hải, ít nhất hắn cũng là người đã vào Thanh Đồng Môn, chắc hẳn cũng đạt được thứ hắn muốn rồi?

Hắn đã đạt được gì?

Ngược lại là chính Lâm Nghị.

Trong lòng anh có chút vô ngữ.

Tất cả mọi người sau khi vào Thanh Đồng Môn, đều đạt được đại cơ duyên!

Duy nhất là mình, mang trong mình Kỳ Lân Huyết Mạch chân chính, không bị năng lực của Thanh Đồng Môn ảnh hưởng, chẳng đạt được gì cả.

Quá đáng mà, quá đáng thật!

Có phải là ức hiếp người không?

Sớm muộn gì cũng thu ngươi lại!

"Đinh!

Sắp rời khỏi Thanh Đồng Môn, nhiệm vụ cấp thế giới Thần Khí Thanh Đồng quan vũ đã kích hoạt, có chấp nhận không?" "Ồ, hoắc?" Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Nhiệm vụ cấp thế giới cuối cùng cũng đến rồi!

Chẳng phải quá đúng lúc sao!

Hoàn thành nhiệm vụ cấp thế giới, là có thể biến chín thanh Đồng Thần Khí thành của riêng mình!

Thanh Đồng Môn ức hiếp người đúng không?

Đến lúc đó, xem ngươi còn dám ức hiếp người nữa không!

"Chấp nhận!" Lâm Nghị không chút do dự chấp nhận.

Nhiệm vụ cấp thế giới, đúng như tên gọi, là siêu nhiệm vụ có thể thay đổi cục diện cả thế giới!

Nhiệm vụ cấp thế giới không xung đột với nhiệm vụ chính tuyến và nhiệm vụ chi tuyến!

Hơn nữa nhiệm vụ cấp thế giới Thần Khí Thanh Đồng, thậm chí còn cần sự phối hợp của nhiệm vụ chi tuyến!

Hiện tại, anh đã khám phá Cây Thần Thanh Đồng, hoàn thành trạm đầu tiên của nhiệm vụ cấp thế giới Cây Thần Thanh Đồng!

Bây giờ từ Thanh Đồng Môn đi ra, hoàn thành nhiệm vụ chi tuyến Cung Vân Thiên, kích hoạt nhiệm vụ cấp thế giới Thần Khí Thanh Đồng, đồng thời cũng hoàn thành trạm thứ hai của nhiệm vụ cấp thế giới Thần Khí Thanh Đồng, Thanh Đồng Môn.

Còn về lý do tại sao nhiệm vụ cấp thế giới lại kích hoạt vào lúc này, chắc hẳn là vì Thanh Đồng Môn là thiên thạch mẹ?

Trạm thứ ba tiếp theo, Lâm Nghị cũng đã có manh mối!

Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc!

Tây Vương Mẫu có thể đến đây để lấy Vẫn Ngọc, điều đó chứng tỏ cô ấy có thể nói là người đầu tiên biết đến sự tồn tại của Thần Khí Thanh Đồng.

Lâm Nghị nhớ trong nguyên tác, cũng có nhắc đến, phía dưới Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, có một khối thiên thạch khổng lồ!

Và Tây Vương Mẫu mang Vẫn Ngọc về Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, nếu không có Thần Khí Thanh Đồng tương tác, e rằng cũng không thể thật sự luyện thành thuật trường sinh!

Cho nên, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, nhất định có một kiện Thần Khí Thanh Đồng!

Đồng thời, nhiệm vụ chi tuyến Cung Vân Thiên cũng hoàn thành, phần thưởng là tư cách giữ cổng Thanh Đồng Môn.

Trước đây, Lâm Nghị nghĩ người có tư cách giữ cổng Thanh Đồng Môn có thể tiến vào Thanh Đồng Môn.

Giờ đây xem ra, thứ này, chẳng có tác dụng gì cả.

Một Thanh Đồng Môn nhỏ bé như vậy, làm sao có thể khiến Lâm gia ta đi giữ cổng chứ!

Sau này, cứ để Tiểu Ca tiếp tục vất vả thôi!

Không lâu sau, Lâm Nghị một bước đạp ra, cuối cùng rời khỏi Thanh Đồng Môn, tiến vào cổ mộ Cung Vân Thiên.

Nhưng mà, lúc này Tiểu Ca cũng đã biến mất tăm, không biết tên này lại chạy đi đâu rồi.

Chương 437

Cứ thần thần bí bí, làm đủ thứ chuyện, lần này ở phía sau Thanh Đồng Môn, chắc hẳn lại biết thêm điều gì đó, rồi lại biến mất.

Còn Vạn Nô Vương đã rời khỏi Thanh Đồng Môn trước đó, càng không biết đã chạy đi đâu.

Vạn Nô Vương tân vương nhậm chức lần này, sau bảy trăm năm trầm tích, lại lần nữa xuất hiện, e rằng sẽ gây ra phong ba huyết vũ trên thế giới.

Đương nhiên, Lâm Nghị không quan tâm, đừng gây rắc rối cho mình là được, nếu không, mình không ngại, để tên cháu này quay về nhà cũ, luyện lại từ đầu.

Sau khi rời khỏi Thanh Đồng Môn, Lâm Nghị lập tức kiểm tra tình hình xung quanh.

Phát hiện xác quái điểu, thi thể hầu tử trong miệng chúng, khắp nơi.

Trong lòng đã đoán được đại khái, chắc chắn là sau khi mình rời đi, những thứ này đã tấn công Lão Hồ và Bàn Tử cùng những người khác.

Nhưng mà, anh vẫn rất yên tâm về Lão Hồ và Bàn Tử, không lo lắng, giờ đây bốn người Lão Hồ chắc hẳn đã rời khỏi đây, lên mặt đất.

Lâm Nghị lập tức sử dụng Ngự Trùng Thuật, cảm nhận được sự tồn tại của Tiểu Đoàn Đoàn.

Rồi thân hình lóe lên, dễ dàng đến được tổ quái điểu, nhìn những con quái điểu xung quanh đều cảnh giác nhìn chằm chằm một tổ

huyệt, không dám tiến lên.

Lâm Nghị bật cười, những thứ này, xem ra không ít lần bị Tiểu Đoàn Đoàn hành hạ rồi.

Sau đó anh thi triển khinh công bay qua, đáp xuống tổ huyệt nơi Tiểu Đoàn Đoàn đang ngủ.

Lúc này, cảm nhận được động tĩnh xung quanh, Tiểu Đoàn Đoàn mở mắt ra, nhìn thấy Lâm Nghị, trong mắt cô bé lóe lên ánh sáng kinh ngạc, rất nhanh sau đó, là vẻ mặt đầy tủi thân.

Thân thể nhào vào Lâm Nghị, hai tay cũng ôm chặt lấy đùi Lâm Nghị, ô ô ô khóc lên.

"Chủ nhân, người không có ở đây, bọn chúng cứ ức hiếp con, ô ô ô, dọa chết con rồi." Lâm Nghị xoa đầu cô bé, khẽ mỉm cười.

Nhìn tình hình xung quanh, đâu phải bọn chúng ức hiếp con, rõ ràng là con đã chiếm lấy tổ của bọn chúng rồi.

Nhưng mà, anh vẫn dịu dàng nói: "Đừng sợ, ta về rồi đây mà." Ánh mắt Lâm Nghị cũng dừng lại trên Trần Văn Cẩm đang hôn mê bất tỉnh nằm trong tổ huyệt.

Trần Văn Cẩm xem ra sau khi lạc khỏi đoàn người mình, đã chịu không ít khổ sở rồi!

Tiểu Đoàn Đoàn quẹt hai dòng nước mắt, thân thể nhỏ nhắn ôm Trần Văn Cẩm lên, khoe khoang với Lâm Nghị: "Chủ nhân, con ở đây phát hiện ra một chị Bikini đó ~~" Chị Bikini?

Được rồi.

Tiểu Đoàn Đoàn bây giờ đã học được cách đặt biệt danh cho người khác.

Nhưng mà, cái biệt danh này cũng khá sinh động.

Hồi đó, lúc Trần Văn Cẩm mặc bikini trông cũng khá là sexy.

Tuy nhiên, vì Trần Văn Cẩm được Tiểu Đoàn Đoàn phát hiện trong tổ quái điểu, e rằng những người khác cũng đã bị quái điểu bắt giữ, thậm chí đã gặp phải độc thủ của quái điểu, bị những con hầu tử trong miệng chúng ăn thịt sạch sẽ.

Còn về lý do Trần Văn Cẩm thoát chết, phần lớn là do cô ấy đã dùng Thi Biếc Đan.

Lâm Nghị giơ tay, trong tay xuất hiện một viên đan dược, sau đó cúi người xuống, một tay véo nhẹ mở miệng cô ấy ra, đặt viên đan dược đó vào miệng cô ấy.

Không lâu sau, dược lực của đan dược tan ra trong miệng cô ấy, chảy vào kỳ kinh bát mạch, vài hơi thở sau, cô ấy liền tỉnh lại.

Trần Văn Cẩm nhìn Lâm Nghị và một cô bé lạ mặt, ban đầu còn có chút mơ hồ.

Cô ấy nhớ mình bị một đàn quái điểu bắt đi trong cổ mộ mà.

Sao lại xuất hiện trước mặt Lâm Nghị?

Cô bé trước mặt này là ai?

Trông chừng khoảng mười tuổi.

Chẳng lẽ là... con gái của Lâm Nghị?

Thấy Trần Văn Cẩm tỉnh lại, Tiểu Đoàn Đoàn lập tức đi đến trước mặt cô ấy, đắc ý khoe công: "Chị Bikini, là con đã cứu chị đó nha ~~ nếu không, chị đã bị bọn chim xấu xa đó ăn thịt rồi nha ~~" Trần Văn Cẩm vẫn chưa phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra, bản năng gật đầu, nói: "Cảm ơn.

Nhưng mà, cô bé là ai?" Tiểu Đoàn Đoàn kiêu ngạo đi đến bên cạnh Lâm Nghị, nói: "Con là con kiến nhỏ của Chủ nhân đó nha ~~"

Chủ nhân?

Con kiến nhỏ?!

Đây là kiểu xưng hô gì vậy trời!

Trong đầu cô ấy không khỏi hiện ra một khả năng ghê tởm nào đó.

Nhưng mà, nhìn kỹ lại, phát hiện Tiểu Đoàn Đoàn khác biệt.

Quần áo mặc rất đặc biệt, hơn nữa rất đẹp, sau lưng cô bé dường như còn có mấy đôi cánh gần như không thể nhìn thấy!

Đặc biệt là đôi tai kia, lông xù không giống tai người!

Một loạt những chuyện này, đảo lộn nhận thức của cô ấy!

"Lão Lâm.

Đây là tình huống gì?" Lâm Nghị giải thích đơn giản: "Tiểu Đoàn Đoàn, đừng làm loạn nữa, về đi!" Tiểu Đoàn Đoàn bĩu môi, ít nhiều có chút không vui, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, thân thể nhỏ nhắn, trực tiếp biến thành con kiến hành quân sa mạc khổng lồ, sau đó thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ, tiến vào Nhẫn không gian.

Tiểu Đoàn Đoàn tuy có thể hóa thành hình người, nhưng bình thường vẫn thích xuất hiện dưới hình thái con kiến hơn.

Thấy sự biến hóa đột ngột, Trần Văn Cẩm đột nhiên hoa mắt, trực tiếp sợ đến ngất xỉu.

Lâm Nghị bước lên, véo nhẹ nhân trung cô ấy, cô ấy từ từ tỉnh lại.

Cô ấy bất an nhìn Lâm Nghị, hỏi: "Tôi… tôi vừa rồi dường như nhìn thấy quái vật.

Quái vật có thể biến thành người." Thấy Trần Văn Cẩm nhất thời dường như không thể tiếp nhận, Lâm Nghị liền nói: "Cô nhìn hoa mắt rồi, ở đây chỉ có cô và tôi, đi thôi, rời khỏi đây." Trần Văn Cẩm bán tín

bán nghi, sau đó nhìn mình đang ở dưới khe nứt lớn của vách đá, hơn nữa muốn đứng dậy mà cảm thấy vô lực, đành bất lực nói: "Hay là, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi lên đi, tôi… không còn sức.

Cao như vậy, anh còn phải mang theo tôi, e là rất khó khăn phải không?" "Không sao." Lâm Nghị vẫy vẫy tay, một tay ôm lấy eo Trần Văn Cẩm, mũi chân điểm nhẹ, thi triển tuyệt thế khinh công, vách đá dựng đứng trước mặt, cứ như đi dạo trong sân vậy, thậm chí giữa đường cũng không cần vịn vào xích sắt Thanh Đồng mượn lực, liền dễ dàng đến được phía trên khe nứt lớn.

Trước khi đi lên, Lâm Nghị tiện thể thu hồi tất cả những thứ có thể thu hồi, kiếm được một khoản nhỏ.

Trần Văn Cẩm chỉ cảm thấy đó là khoảng thời gian vài hơi thở, khi cô ấy cảm thấy chân mình chạm đất, quay đầu nhìn lại, phía sau cô ấy chính là khe nứt lớn sâu không thấy đáy.

"Kít ~" Trần Văn Cẩm hít một hơi khí lạnh.

Võ công này, cũng quá kinh khủng rồi!

Tất cả những điều này, cứ như đang nằm mơ vậy!

Nhất thời, tinh thần cô ấy còn có chút hoảng hốt, đặc biệt nhìn vào khe nứt sâu thẳm này, sắc mặt dần lộ vẻ ai sầu.

"Giờ đây, cơ thể tôi đã có dấu hiệu thi hóa.

Chuyến đi đến Cung Vân Thiên lần này, cha tôi cũng chết ở đây, đáng tiếc, vẫn không tìm được phương pháp giải quyết vấn đề cơ thể tôi.

Đây chắc hẳn chính là số mệnh rồi." Nói xong, Trần Văn Cẩm nhìn Lâm Nghị, nghiêm túc nói: "Anh có thể đưa tôi xuống đó nữa không, tôi muốn tìm kiếm thêm một chút, nếu thật sự không tìm được phương pháp, thì cứ để tôi chết ở đây đi." Xuống nữa?

Mơ à?

Bên dưới đã bị Lâm gia ta vét sạch sành sanh rồi.

Chẳng còn một cọng lông nào.

Cô lại nói, bây giờ cô muốn xuống đó tìm kiếm sao?

Lâm Nghị vung tay nói: “Chúng ta dù sao cũng là đối tác hợp tác, về chuyện cô bị thi hóa, tôi đã giúp cô tìm được câu trả lời rồi!

Chương 438

Ở Tây Vương Mẫu Cổ Quốc phía Tây, có một khối Vẫn Ngọc, nghe nói tiến vào Vẫn Ngọc đó, có thể giải quyết vấn đề thi hóa!" Dùng Thi Biếc Đan sẽ bị thi hóa, đây là hiện tượng bình thường.

Chỉ cần thao tác hợp lý, là có thể đạt được trường sinh!

Mà tin tức từ phía sau Thanh Đồng Môn, thuật trường sinh của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, liên quan đến ba phương diện!

Thứ nhất, Thi Biếc Đan.

Thứ hai, Vẫn Ngọc.

Thứ ba, cộng sinh thể.

Thi Biếc Đan có thể bảo tồn ký ức.

Vẫn Ngọc trung hòa và điều tiết độc tố Thi Biếc Đan.

Còn cộng sinh thể thì có thể nâng cao tuổi thọ!

Chỉ cần có ba thứ này, là có thể thực hiện trường sinh!

Đương nhiên, trường sinh không phải là vĩnh sinh.

Cộng sinh thể khác nhau, tuổi thọ đạt được cũng không giống nhau.

Có loại có thể tăng thêm vài chục năm, có loại có thể tăng thêm hàng trăm năm, thậm chí hàng nghìn năm.

Đương nhiên, một khi cộng sinh thể tử vong, vẫn có thể dùng phương pháp tương tự, tiếp tục sống thêm hàng trăm năm.

Nhưng mà, phương pháp trường sinh này, Lâm Nghị không coi trọng.

Anh thực ra đã phát hiện ra bốn phương pháp trường sinh trên giá đồng ở phía sau Thanh Đồng Môn.

Vì hiểu biết về hệ thống cộng sinh, nên anh nhìn thấu loại pháp môn trường sinh này, còn đối với ba loại khác, vẫn đang trong trạng thái mơ hồ.

Tuy nhiên, có thể xác định, trong bốn loại pháp trường sinh này, không có pháp môn nào là sau khi dùng Thi Biếc Đan, lợi dụng ngọc dung, năm trăm năm lột xác một lần, mà đạt được trường sinh.

Nói cách khác, pháp môn trường sinh của Chu Mục Vương này, chắc hẳn là sản phẩm thay thế hạ vị mà Tây Vương Mẫu đã nghiên cứu ra dựa trên bốn pháp trường sinh này.

"Thật sao?" Trần Văn Cẩm kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

Cô ấy hoàn toàn không ngờ, Lâm Nghị lại lưu tâm đến chuyện của mình.

Bấy lâu nay, cô ấy rất cảm ơn Lâm Nghị đã nhắc nhở cô ấy về Thi Biếc Đan, nhưng từ trước đến nay, Lâm Nghị cũng không có ý định giúp đỡ cô ấy.

Bao gồm chuyến đi đến Cung Vân Thiên Trường Bạch Sơn lần này, cô ấy cũng không đặt quá nhiều hy vọng vào Lâm Nghị, mà muốn tự mình tìm phương pháp chữa trị thi hóa.

Nghe Lâm Nghị nói vậy, cô ấy vô cùng bất ngờ, thậm chí có chút mừng rỡ.

"Chắc chắn là thật mà.

Vậy nên về chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ xuất phát đi Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc." Lâm Nghị gật đầu nói.

"Chúng ta?" Trong lòng Trần Văn Cẩm càng mừng rỡ hơn, nghe

lời Lâm Nghị nói có vẻ như anh ấy muốn cùng cô ấy đi!

Với thực lực của Lâm Nghị như vậy, chuyến đi Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc lần này, tám chín phần sẽ có thu hoạch.

Chỉ là, nghĩ đến đây, cô ấy lại nghĩ đến cha mình Trần Bì A Tứ, trong lòng bỗng nhiên có chút mất mát.

Mặc dù bình thường Trần Bì A Tứ rất nghiêm khắc với cô ấy, khiến cô ấy cảm thấy sợ hãi, nhưng bây giờ đột nhiên mất đi rồi, trong lòng cô ấy vẫn vô cùng đau khổ.

"Đi thôi, rời khỏi đây rồi nói sau." Lâm Nghị vẫy tay ra hiệu.

Dưới Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, chắc chắn còn có Thần Khí tương tự Thanh Đồng Môn!

Chỉ cần check-in ở nơi đó, vậy nhiệm vụ cấp thế giới, lại có thể tiến thêm một bước rồi.

Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc ở gần Côn Lôn Sơn phía Tây, đến lúc đó, còn có thể xem có cơ hội nào, đi Cung Thần Côn Lôn!

Sau khi lấy được Vẫn Ngọc từ Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, đi Cung Thần Côn Lôn, phục sinh Nữ Vương, và giải lời nguyền của Lão Hồ cùng những người khác, cũng là việc cấp bách.

Bấy lâu nay, nghĩ đến nhiệm vụ chính tuyến của Cung Thần Côn Lôn, chắc cũng nên đến rồi!

Tuyết Lỵ Dương ở Mỹ chắc cũng có thu hoạch!

Còn có loại mắt đặc biệt kia.

Còn về Trần Văn Cẩm thì, tiện đường thôi.

Dù sao hai bên cũng là đối tác, giờ đây ngoài Trần Văn Cẩm ra, những người khác chắc cũng đã chết rồi.

Tuy nói sống chết của những người này không liên quan gì đến mình, nhưng con gái của bạn bè, mình chiếu cố chiếu cố thì có sao đâu?

Đừng nói là chiếu cố, người xưa chẳng phải còn có câu danh ngôn sáng chói "Vợ con ngươi, ta nuôi" đó sao.

Trần Văn Cẩm đi theo Lâm Nghị, rất nhanh đã rời khỏi cổ mộ, đến khu rừng bên ngoài cổ mộ.

Lúc này, trong khu rừng sâu bên ngoài cổ mộ.

Lão Hồ thấy vết thương của Ngô Tam Tỉnh và Kiều Thi Ngữ đã có chuyển biến tốt, không khỏi trầm ngâm một lát, nhìn Bàn Tử nói: "Bàn Tử, sao đây?" Lão Hồ muốn làm gì, trong lòng Bàn Tử rõ mười mươi.

Nhưng dù sao bên cạnh là Kiều Thi Ngữ, Lão Hồ khó mở lời.

Bàn Tử dứt khoát tiếp lời: "Lão Hồ, theo tôi thấy, hai anh em mình vẫn nên xuống xem sao!

Bất kể thế nào, cũng không thể bỏ mặc lão Lâm được!

Hơn nữa, Ngô Tam Tỉnh và Kiều Thi Ngữ hai người họ tự lực cánh sinh không thành vấn đề!

Hay là, cứ để hai người họ nghỉ ở đây đi ~" Lão Hồ nhìn Ngô Tam Tỉnh gật đầu nói: "Tôi thấy được đấy!" Ngô Tam Tỉnh bị Lão Hồ nhìn như vậy, trong lòng không khỏi lẩm bẩm.

Ông thấy được thì được đi, nhìn chằm chằm tôi làm gì?

Tôi còn có thể gây ra chuyện gì nữa chứ?

Lão Hồ lại nhìn Kiều Thi Ngữ.

Mẹ kiếp.

Ngô Tam Tỉnh và Kiều Thi Ngữ, có thể nói quan hệ không hề hời hợt, không nói rõ được.

Mình đi như vậy, nói không chừng không biết bao giờ mới quay lại.

Vạn nhất Kiều Thi Ngữ lại tái phát bệnh, như tối hôm qua, ôm lấy Ngô Tam Tỉnh.

Vậy chẳng phải mình bị lỗ nặng sao?

Nhưng mà, nghĩ lại, trải qua tối qua, Kiều Thi Ngữ dường như không hề coi mình là đối tượng.

Cũng không biết người phụ nữ này nghĩ gì.

Bàn Tử là người từng trải, trong lòng như gương sáng, vỗ vỗ vai Ngô Tam Tỉnh nói: "Tiểu Tam này, cái mạng của cậu là anh em chúng tôi cứu đó.

Kiều Thi Ngữ, Lão Hồ, hiểu chưa?" Ngô Tam Tỉnh mặt mày đen sạm, vô cùng cạn lời.

Mẹ kiếp, trước đây đều gọi mình Tam Gia, bây giờ sao lại đổi miệng gọi là Tiểu Tam!

Quá đáng mà.

Bàn Gia!

Chương 439

Nhưng mà, Ngô Tam Tỉnh cũng là người thức thời, cười khổ một tiếng, nói: "Bàn Gia, ngài nói cái gì vậy!

Tục ngữ nói, vợ bạn không khách khí, tôi làm sao có thể có ý nghĩ bậy bạ đó chứ!

Hơn nữa, cơ thể tôi bây giờ cũng không cho phép!" Nói thật, Ngô Tam Tỉnh cũng là người trẻ tuổi, gặp Kiều Thi Ngữ đại mỹ nữ như vậy, đoạn thời gian trước, anh ta thật sự có ý nghĩ muốn phát triển tình cảm với Kiều Thi Ngữ.

Đáng tiếc sau này, anh ta càng muốn tìm hiểu bí mật chưa biết của Cửu Môn!

Kiều Thi Ngữ cũng không biểu lộ ra suy nghĩ gì, càng giống như mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Anh ta cũng coi như đã từ bỏ rồi.

Bây giờ nhìn người phụ nữ mình thầm mến, đi gần gũi với Hồ Bát Nhất, trong lòng anh ta ít nhiều cũng có chút khó chịu!

Tam Gia mình cũng không còn trẻ nữa, sao vẫn chưa tìm được vợ chứ?

Trần Văn Cẩm cũng không tệ, đáng tiếc, Trần Văn Cẩm dường như không rõ ràng với Lâm Nghị.

Hoắc Linh cũng không tồi!

Chỉ là tung tích của Hoắc Linh, dường như đã trở thành một mê đoàn, theo như anh ta tìm hiểu, chắc hẳn có liên quan đến tổ chức!

Tổ chức quá lớn mạnh, anh ta với sức một mình, cũng không thể

đối đầu với tổ chức.

Thậm chí nếu không bị tổ chức phát hiện, anh ta e rằng cũng có nguy hiểm đến tính mạng!

"Mình vẫn cứ âm thầm nghiên cứu đi!

Biết đâu có thể giải mã tất cả mê đoàn!" Ngô Tam Tỉnh thầm nghĩ trong lòng.

Nghe cuộc đối thoại của Ngô Tam Tỉnh và Bàn Tử, trong lòng Kiều Thi Ngữ có chút vô ngữ.

Tôi không cần thể diện sao?

Mặt cô ấy đỏ bừng, giả vờ như không nghe thấy gì.

Sau đó, cô ấy gật đầu nói: "Lão Hồ, anh muốn đi thì cứ đi đi!

Không cần lo lắng cho tôi!

Tìm được Lâm Nghị, thì nhanh chóng quay về!" Mắt thấy sắp hết một ngày rồi, nếu Lâm Nghị còn không quay về, thì dược hiệu trong cơ thể cô ấy phát tác, e là xong đời rồi!

Hơn nữa, bây giờ cô ấy đã cảm thấy cơ thể không thoải mái!

Trong cơ thể, cứ như có một ngọn lửa đang bùng cháy vậy, hơn nữa càng lúc càng mạnh, và đang lan rộng ra xung quanh!

Nếu không đợi được Lâm Nghị quay về, cô ấy lo lắng cơ thể mình không chịu nổi!

Lão Hồ?

Bàn Tử nghe Kiều Thi Ngữ gọi Lão Hồ thân mật như vậy, nhe răng cười với Lão Hồ.

Lão Hồ khẽ ho một tiếng, nói: "Được!

Bàn Tử, sự không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát thôi!" Hai

người đang chuẩn bị lên đường thì, hai bóng người từ Thiên Môn bước ra!

Theo lý mà nói, Thiên Môn không thể bước ra được, đây là đại kỵ!

Nhưng ba người Lâm Nghị hoàn toàn không để ý đến điều cấm kỵ này.

Tuy nói, theo ấn tượng của Lâm Nghị, trước đây anh từng thấy có một con đường ở suối nước nóng, có thể trực tiếp thông đến cổ mộ dưới lòng đất.

Nhưng con đường đó đã là đường chết, nên rời khỏi từ Thiên Môn, là lối thoát duy nhất.

"Lão Hồ, Bàn Tử nói gì vậy." Lâm Nghị thấy bốn người, cười gọi.

"Ha ha ha, lão Lâm, cậu cuối cùng cũng quay về!

Chúng tôi đợi cậu đến sốt ruột rồi, định xuống tìm cậu đây!" Bàn Tử thấy Lâm Nghị, trong lòng vui mừng khôn xiết, há miệng cười lớn.

"Phù!" Lão Hồ thở phào một hơi, Lâm Nghị cuối cùng cũng quay về!

Kiều Thi Ngữ thấy Lâm Nghị, trong mắt ánh lên một tia sáng.

Đến đúng lúc rồi!

Nếu không phải bên cạnh còn có người, cô ấy bây giờ tuyệt đối sẽ xông lên hỏi Lâm Nghị lấy thuốc giải!

Lâm Nghị nhìn Lão Hồ một cái, khoác tay lên vai anh ta, cười nói: "Lão Hồ, cảm giác thế nào?" "Sao là sao?" Lão Hồ nghi hoặc nhìn Lâm Nghị hỏi.

"Tối qua à, lẽ nào chẳng có chuyện gì xảy ra sao?" Lâm Nghị nhìn

anh ta đầy ẩn ý hỏi.

M*ẹ nó.

Lão Lâm.

Sao cậu cái gì cũng biết vậy?

Chuyện này mà cậu cũng biết sao?

Tối qua cậu chẳng phải vẫn ở trong cổ mộ à?

Sao cậu biết được chứ?

Chán thật.

Lão Hồ tôi cứ tưởng thần không biết quỷ không hay, ngay cả Bàn Tử cũng không biết, không ngờ lại bị cậu đoán trúng!

"Cũng tàm tạm." Lão Hồ cười hì hì, giữa lông mày vẫn còn chút ý tứ không được hay cho lắm.

"À, Lão Hồ, cậu được thật đấy, ngay cả 'thương nhân' cũng không tha~~" Lâm Nghị cười trêu chọc.

"Lão Lâm, hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm, không phải tôi cố ý, không có cách nào khác, thực sự là đối phương quá chủ động!" Lão Hồ có vẻ hơi ngượng.

Tôi cũng bất đắc dĩ, tôi cũng hết cách mà.

Đối phương chủ động thế, anh em tôi làm sao mà đỡ nổi đây.

Lão Hồ nhìn sang Trần Văn Cẩm bên cạnh, trầm ngâm nói, "Lão Lâm, xem ra tối qua cậu cũng không tệ nhỉ!

Hắc hắc hắc." Lâm Nghị nhún vai, "Tôi vừa từ Thanh Đồng Môn ra, là đến tìm các cậu ngay, chưa kịp làm gì mà." Lão Hồ nhìn Lâm Nghị, nhắc nhở, "Ngày ngày ở ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cẩn thận người nhà gây chuyện đấy, đừng nói ai khác, Hồng cô nương mà nổi

giận thì không xong đâu.” Lâm Nghị nhún vai, cười nói, “Tôi cũng hết cách mà, ai bảo anh em tôi có duyên với phụ nữ thế cơ chứ?” Bàn Tử thấy Lâm Nghị và Lão Hồ thì thầm to nhỏ, tò mò đi đến hỏi, “Hai ông đang nói gì đấy?

Làm cái gì mà thần thần bí bí thế?

Đồng chí cách mạng phải giữ vững chiến tuyến thống nhất, cùng tiến cùng lùi chứ, hai ông lại tự ý lập tiểu tổ chức à!” Lâm Nghị nháy mắt ra hiệu cho Bàn Tử, rồi liếc nhìn Kiều Thi Ngữ và Lão Hồ.

Bàn Tử lập tức hiểu ra đại khái chuyện gì đang xảy ra!

Anh ta trợn mắt nhìn Lão Hồ, “Này, này, tối qua mình ngủ say như chết, lại chẳng biết gì ư?!

Lão Hồ, ông được lắm đấy!” “Khụ khụ khụ.” Lão Hồ ho khan liên tục, những người khác cũng xúm lại gần.

Lâm Nghị liếc nhìn vết thương trên cánh tay Kiều Thi Ngữ, từ trong túi lấy ra một viên đan dược.

Những viên đan dược này đều là thánh dược trị thương mà cậu ta luyện ra bằng lò luyện đan, hiệu quả cực tốt!

Anh ta tiện tay đưa cho Kiều Thi Ngữ, “Viên thuốc này tốt cho vết thương của cô, cô uống đi.” Kiều Thi Ngữ trong lòng khẽ động, lập tức nhận lấy viên đan dược.

Đây tuyệt đối là thuốc giải của viên độc dược kia mà!

Chương 440

Không chút do dự, cô ta lập tức cho vào miệng, nuốt xuống.

Cô ta chỉ cảm thấy đan dược vừa vào miệng đã tan chảy, dược lực trong khoảnh khắc lan vào cơ thể, dọc theo kỳ kinh bát mạch, chảy khắp toàn thân.

Và cánh tay vốn đang nhói đau của cô ta, vào khoảnh khắc đó, dường như được một luồng sức mạnh thần kỳ bao bọc, từng chút một tốt lên.

Cô ta có thể cảm nhận rõ ràng cánh tay càng lúc càng có sức lực!

Thậm chí cô ta còn có cảm giác, sức mạnh của mình còn mạnh mẽ hơn trước khi bị thương.

Đây là khi vẫn còn bị thương đấy.

Nếu thực sự hồi phục, công phu quyền cước của mình chắc chắn sẽ tiến bộ hơn nữa!

Đan dược của Lâm Nghị quả thực quá hiệu quả!

Chẳng trách công phu của bọn họ ai nấy đều lợi hại như vậy!

Đặc biệt là Lão Hồ, công phu của anh ta khiến cô ta cũng hơi không chịu nổi.

Khó đỡ thật.

Nếu thường xuyên dùng loại đan dược này, muốn không mạnh lên cũng không thể nào!

Cái này còn lợi hại hơn một số kỹ thuật tiên tiến của Mỹ!

Ở Mỹ, có một số kỹ thuật tiêm huyết thanh có thể đột phá giới hạn bản thân, từ đó đạt đến cấp độ siêu nhân!

Nhưng kỹ thuật này vẫn chưa hoàn thiện, nên vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, cô ta cũng không dám tùy tiện tiêm.

Hôm nay, Lâm Nghị chỉ bằng một viên đan dược đã khiến cô ta thay đổi.

Cái này còn trưởng thành và hiệu quả hơn cả kỹ thuật tiêm huyết thanh của Mỹ!

Lâm Nghị khẽ cười, dùng thần ngữ nói, "Lão Hồ nhà ta không tệ đâu, cứ đi theo anh ta, cô sẽ không thiếu lợi ích đâu!" Lâm Nghị dùng thần ngữ, nên những người khác không nghe thấy, chỉ có Kiều Thi Ngữ nhìn thấy.

Chút đan dược này, chỉ là lợi ích nhỏ nhoi thôi.

Lợi ích thực sự còn ở phía sau!

Trường sinh bất lão có muốn không?

Muốn thì cứ đi theo mấy anh em này mà sống!

Có gì hấp dẫn hơn trường sinh bất lão chứ?

Chỉ với những viên đan dược trong tay cậu ta, kéo dài tuổi thọ mấy chục năm không phải vấn đề!

Cái này chẳng phải nhanh hơn của Mỹ nhiều sao?

Viên đan dược đầu tiên Lâm Nghị đưa cho cô ta không phải là độc dược cực mạnh gì cả, nếu không Lâm Nghị cũng sẽ không mạo hiểm vào Thanh Đồng Môn, nhỡ đâu ra chậm, vợ Lão Hồ chẳng phải toi rồi sao.

Không những không phải độc dược, mà thậm chí còn là loại thuốc cực kỳ tốt cho cơ thể!

Sau khi dùng viên đan dược thứ hai, dược hiệu của viên đan dược đầu tiên sẽ được kích hoạt!

Cô ta có thể nhận được bao nhiêu lợi ích, hấp thụ được bao nhiêu dược lực, đều hoàn toàn nhờ vào tạo hóa của bản thân!

Đương nhiên nếu cô ta không làm như Lão Hồ.

Viên đan dược đầu tiên một khi dược lực bùng phát, không phải thân thể phàm nhân của cô ta có thể chịu đựng được!

Hai người "đánh bài", Lão Hồ mang Giao Long Huyết Mạch, đối với cô ta lợi ích cũng không nhỏ!

Kiều Thi Ngữ cắn răng, nhất thời hơi không biết phải làm sao.

Nhiệm vụ lần này thất bại, không thu được bất kỳ thông tin nào!

Chắc chắn sẽ bị cấp trên mắng mỏ một trận, cấp trên cũng sẽ nghi ngờ thực lực của cô ta.

Ngược lại, đoàn người Lâm Nghị, cô ta không những "cống hiến" một lần, mà còn thu được không ít lợi ích!

So sánh như vậy, sự khác biệt trước và sau quả thực đã rõ ràng!

Thế nhưng, Cừu Đức Khảo dù sao cũng là người đã nuôi nấng cô ta từ nhỏ, hơn nữa còn không ngừng huấn luyện, biến cô ta thành một người ưu tú như vậy.

Nếu bảo cô ta phản bội, cô ta tuyệt đối sẽ không làm.

"Cứ đi đến đâu hay đến đó vậy." Kiều Thi Ngữ nhìn Lão Hồ, trong lòng có chút bất lực.

Vốn dĩ cô ta còn định tính kế Lão Hồ, lôi kéo Lão Hồ về phe mình.

Nhưng giờ đột nhiên lại có chút không đành lòng!

Lâm Nghị không để ý Kiều Thi Ngữ, mà nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh thấy biểu hiện của Kiều Thi Ngữ, thậm chí còn

thấy đan dược trong tay Lâm Nghị là thánh dược trị thương, trong lòng không khỏi có chút mong đợi!

"Lâm gia, ngài khách sáo quá rồi!

Tôi bị thương không nặng, đan dược của ngài quý giá, hay là để dành cho người khác đi ~~~ Tôi thực sự không cần ~~ thực sự không cần ~~" Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh vừa nhìn tay Lâm Nghị.

Lâm Nghị cười nói, "Nếu Tam gia đã nói vậy, cung kính không bằng tuân mệnh." "Á!" Ngô Tam Tỉnh có chút đứng hình.

Người ta chỉ khách sáo thôi mà.

Cậu lại còn thật!

Lâm Nghị nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Ngô Tam Tỉnh, lại lấy ra một viên đan dược, cười nói, "Tam gia, giờ chúng ta ở đây cũng coi như đã an toàn rồi, lời hứa của tôi cũng đã hoàn thành.

Vậy giờ, ngài có thể kể xem, hồi đó ngài đã phát hiện ra điều gì trong Tây Sa Hải Để Mộ không?" Ngô Tam Tỉnh cũng hiểu ý của Lâm Nghị, muốn đan dược để trị thương thì được thôi, nhưng phải trả giá bằng một thứ gì đó!

Ngô Tam Tỉnh trong lòng không khỏi cảm thán, cùng là người cả, tại sao người với người lại khác biệt lớn đến vậy chứ?

Kiều Thi Ngữ thì được "phiêu" miễn phí, còn mình thì lại phải bị móc thông tin.

Ai, đàn ông mà!

Đối mặt với chất vấn của Lâm Nghị, Ngô Tam Tỉnh biết đã đến lúc phải nói ra.

Trong đầu hắn lại hiện lên những ký ức kinh hoàng!

Kèm theo những ký ức đáng sợ đó, khóe miệng Ngô Tam Tỉnh còn

cong lên một nụ cười quái dị, từ từ nói, “Lâm gia, các cậu chưa vào mộ thất trung tâm, chưa thấy bức bích họa kia, chưa thấy thi thể Uông Tàng Hải.

Các cậu sẽ không hiểu đâu, lần xuống mộ đó, tôi đã nhìn thấy quá nhiều thứ không nên thấy!” “Thực ra, trước khi các cậu vào, tôi đã luôn để ý Giải Liên Hoàn, trong cổ mộ, việc tôi mất tích bí ẩn, cũng là cùng Giải Liên Hoàn đi, lúc đi còn tiện tay lấy đi thiết bị lặn.” “M*ẹ kiếp, hóa ra lần đó thiết bị lặn không cánh mà bay là do hai thằng cháu chúng mày gây ra à!” Bàn Tử không nhịn được chửi thề!

Ngô Tam Tỉnh làm việc quá tàn nhẫn!

Nếu không phải mấy anh em mình có năng lực, thì thực sự đã bị thằng cháu Ngô Tam Tỉnh này hại chết trong Tây Sa Hải Để Mộ rồi!

Ngô Tam Tỉnh vội vàng xua tay nói, “Không phải tôi làm!

Chúng tôi chỉ lấy đi thiết bị lặn của riêng mình, còn những thứ khác, chúng tôi không hề động vào!

Bàn gia, ngài đừng hiểu lầm tôi!” Lâm Nghị phất tay, “Tam gia, ngài cứ nói tiếp đi.” Ngô Tam Tỉnh lén liếc nhìn Bàn Tử một cái, thở phào nhẹ nhõm nói, “Chẳng biết từ lúc nào, chúng tôi đã vượt qua cả cổ mộ, đến một đầu khác của cổ mộ.

Nơi đó trên dưới trái phải đều là màu đen, phía trước vô biên vô tận, phía trên dường như là vòm trời, phía dưới là vực sâu, không có bất kỳ vật tham chiếu nào để tiếp tục tiến lên!

Cứ đi về phía trước, cứ như là đang trôi nổi trong không gian đen kịt vậy.

Chương 441

Đèn pin chiếu đi, không có bất kỳ phản xạ nào, ngoài màu đen vẫn là màu đen." Nghe Ngô Tam Tỉnh nói vậy, Lâm Nghị trong lòng khẽ động.

Môi trường mà hắn nói, cảm giác khá giống với đoạn đường đen kịt sau khi tiến vào Thanh Đồng Môn.

Cuối cùng, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn tắt đèn pin, xung quanh cũng chìm vào bóng tối tuyệt đối!

Bóng tối ập đến như mực, cùng lúc đó, tay cầm đèn pin chống nước bên hông bọn họ có một vòng dạ quang được sơn.

Đó là thiết kế để phòng trường hợp lặn đêm, đèn pin rơi xuống đáy nước không tìm thấy được, nó từ từ sáng lên, chỉ ra vị trí của mỗi người.

Sau đó, bọn họ đến chỗ tối đen phía trước, ở một nơi rất xa, có mấy đốm sáng màu xanh lục cực kỳ yếu ớt, dường như là mắt của sinh vật nào đó, đang từ từ di chuyển.

Mắt xanh lục!

Đám đốm sáng xanh lục từng chút một đến gần, nhưng vì ánh sáng quá yếu, không thể nhìn rõ đó là cái gì, khi đến gần, Ngô Tam Tỉnh kinh hoàng phát hiện những đốm sáng đó quả thực đang di chuyển.

Hơn nữa tốc độ không chậm, ý nghĩ về một con quái vật biển khổng lồ càng lúc càng mạnh mẽ.

Giải Liên Hoàn thì dường như không hề nhận thức được điều đó, truy đuổi cực nhanh.

Rất nhanh, hai người đã bơi đến cách đốm sáng đó chỉ ba mươi

mấy mét.

Ngô Tam Tỉnh sợ hãi đến cực độ, hắn lập tức lao qua, kéo Giải Liên Hoàn lại không cho anh ta tiếp tục đến gần.

Giải Liên Hoàn không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng giật mình, dừng lại.

Ngô Tam Tỉnh dùng đèn pin ra hiệu, Giải Liên Hoàn cũng vẫy tay đáp lại, nhưng cả hai đều không thể hiểu được ý đối phương muốn biểu đạt.

Ngô Tam Tỉnh cực kỳ bực bội, thật muốn lập tức bật đèn dò tìm nói rõ mọi chuyện, nhưng lại sợ khoảng cách gần như vậy, nhỡ đâu chiếu sáng ra, bên dưới thật sự là thứ gì đó như Bàn Tử, thì ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Đang lúc lo lắng suy nghĩ làm sao để Giải Liên Hoàn hiểu ý mình, đột nhiên một luồng ánh sáng trắng bật lên, Giải Liên Hoàn lại bật đèn dò tìm, rõ ràng anh ta cũng đã đủ bực bội rồi, thực sự không nhịn được muốn hỏi Ngô Tam Tỉnh tại sao lại kéo anh ta lại.

Ngô Tam Tỉnh giật mình, một tay che đèn, một tay cúi đầu nhìn xuống.

Ở cuối ánh sáng trắng, trong bóng tối bên dưới, lờ mờ chiếu ra mấy vật thể hình người màu trắng, bọc trong lớp sa y rách nát.

Khi Ngô Tam Tỉnh càng lúc càng quen với ánh sáng của đèn dò tìm, hắn nhìn càng lúc càng rõ, đó lại là từng bộ cổ thi lơ lửng trong nước, lớp sa y trắng khổng lồ như những chiếc váy của sứa khổng lồ, trôi nổi trong nước.

Ở nơi sâu thẳm dưới nước u tối, từng bộ cổ thi bọc trong sa trắng đó, không biết đã ngâm trong nước bao nhiêu năm, sa trắng đã sớm rách nát, không phân biệt được nam hay nữ, vì khoảng cách còn xa,

dung mạo thi thể cũng mờ nhạt, không thể nhìn ra tình trạng bảo quản.

Ngô Tam Tỉnh dần dần buông tay che đèn dò tìm ra, dưới ánh sáng trắng lạnh lẽo, mấy chiếc sa y trắng bay lượn đó, thực sự khiến người ta cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương.

Đám cổ thi không hề đứng yên, những thi thể cứng đờ lơ lửng trong nước, lại đang từ từ tiến về phía bọn họ.

Những thi thể này chắc chắn đã ngâm ở đây gần ngàn năm, thi thể bình thường đã sớm tan rữa hết rồi, làm sao có thể vẫn lơ lửng trong nước được, khi bọn họ xuống đây không hề có chút chuẩn bị nào, căn bản không nghĩ tới sẽ đối mặt với cục diện hiểm ác như vậy.

Khi khoảng cách rút ngắn lại, trong lớp sa y trắng rách nát như sợi bông, bọc lấy dường như là từng bộ nữ thi với hai tay dang rộng, điều kỳ lạ là, những nữ thi này dường như chưa hoàn toàn thối rữa, ngũ quan tuy mờ nhạt, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dạng con người.

May mắn là đám nữ thi không hề có bất kỳ động tác nào đối với bọn họ, mà lại trôi về phía xa.

Ngô Tam Tỉnh cũng là lão làng, dứt khoát cùng Giải Liên Hoàn đuổi theo đám nữ thi để xem.

Rất nhanh, đám nữ thi đã đến đích.

Đó là một tòa long lâu minh điện theo kiểu kiến trúc phi diêm điêu lương, đã đổ nát đến mức gần như sắp sụp đổ.

Cánh cửa ngọc cao bằng hai người, rộng bằng bốn cánh tay duỗi ra, ở hai bên tường ngoài của cửa ngọc, có phù điêu hai vị môn thần, mỗi vị cầm một con hổ, dáng vẻ hung mãnh đáng sợ!

Cánh cửa ngọc mở trên vách vực sâu này, phần phía dưới kéo dài ra là một tòa lâu đài, có chính điện mái ngói phi diêm, tựa sát vào vách vực sâu, thể tích không lớn.

Lúc này toàn bộ kiến trúc bị bao phủ bởi lớp rêu biển và bụi biển dày đặc, gần như toàn màu trắng, hơn nữa đã nghiêng 40 độ, nhìn vào cứ như chỉ cần đá thêm một cái nữa là sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Lúc này cửa ngọc hé mở, ở giữa có một khe hở rộng bằng hai người, đám nữ thi như u linh trôi về phía trước chính điện.

Hai người đi theo vào, phát hiện đám nữ thi đã biến mất, mà trong chính điện, mỗi tấc đất, bao gồm cả mặt đất, đều khắc họa những bức tranh quần tiên liên miên không dứt!

Không lâu sau, bọn họ bước lên bậc thang, nổi lên khỏi mặt nước!

Cuối mộ thất, đầu tiên là một chiếc bàn thờ hổ đầu khắc từ đá hồng, trên đó có một đóa sen trắng ngọc, một thanh kiếm sắt, phía sau bàn thờ là một đài cao ba bậc, giường quan tài nằm ở trung tâm đài cao, dùng gạch hoàng tương xếp thành hình đĩa sen tròn.

Phía sau giường quan tài là một tấm bình phong, trên đó viết đầy chữ.

Trên giường quan tài là một chiếc quan quách chạm khắc màu đen khổng lồ, cao gần đến ngực Ngô Tam Tỉnh.

Chiếc quan quách sáng bóng một cách bất thường, những họa tiết chạm khắc trên đó rất nông nhưng vô cùng rõ ràng, đại khái là rất nhiều chữ điểu triện.

Ngô Tam Tỉnh đến gần quan sát một lát, trong lòng vừa kinh vừa nghi, “Sao có thể chứ?

Người như thế nào lại dùng thứ này để làm quan quách?!” Quan tài sắt!

Quan tài sắt quá lớn, công nghệ luyện quặng sắt cực kỳ phức tạp, người xưa không có kỹ thuật tinh luyện đồ sắt khổng lồ.

Trong Táng Kinh không có thuyết pháp này.

Khi Ngô Tam Tỉnh nhìn lại Giải Liên Hoàn, Giải Liên Hoàn lại biến thành một lão già bảy tám mươi tuổi!

Đồng thời Ngô Tam Tỉnh cũng sờ lên mặt mình, khuôn mặt hắn thô ráp, nứt nẻ, giống như sờ lên một vỏ cam phơi nắng nửa năm!

Cả hai người bọn họ đều đang nhanh chóng lão hóa!

Nghe Ngô Tam Tỉnh nói những điều hoang đường như vậy, Lâm Nghị cũng nhíu mày.

Chuyện này, cậu ta quả thực đã từng thấy một lần!

Trong chuyến đi Bình Sơn trước đây, Tây Thi Vương hấp thực tủy dương của người sống, có thể khiến người đó lập tức già đi!

Nhưng sự thay đổi này là một lần.

Trong khi Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn nếu lần đó thực sự già đi, căn bản là không thể đảo ngược, thế nhưng hiện tại cơ thể Ngô Tam Tỉnh rõ ràng không khác gì trước đây!

Nếu không phải thi vương hấp thực tủy dương, thì chuyện đó lại càng tà môn hơn nữa!

Chẳng lẽ là ảo giác?

Lâm Nghị như có điều suy nghĩ, lắng nghe Ngô Tam Tỉnh tiếp tục kể.

Trong thời gian cực ngắn, bọn họ nhìn thấy những bức bích họa xung quanh.

Kinh ngạc phát hiện, những bức bích họa xung quanh lại là một bộ tuần hoàn khép kín!

Bức họa thứ nhất vẽ một đạo sĩ tiên phong đạo cốt đứng trên một

ngọn núi, tay trái nâng một đóa sen ngọc, tay phải nâng một vật giống như cóc ngọc, ngồi trong tư thế kết ấn, dường như đang thuyết đạo.

Bức thứ hai, nằm trên tảng đá xanh bên bờ sông câu cá, trong nước có một con trâu xanh, ẩn hiện, một bức là dưới một gốc cây lớn, cùng người khác đánh cờ, bên cạnh có một người đứng xem.

Bức thứ ba.

Cho đến cuối cùng, cảnh tượng bắt đầu và kết thúc là giống nhau.

Ở bức bích họa cuối cùng, vẽ một lão già râu tóc bạc phơ, quỳ lạy trên đài sen bên trong một đóa sen, sau đó đóa sen từ từ khép lại, trở thành cảnh tượng cuối cùng của bích họa, còn ở điểm bắt đầu của bích họa, là một đóa sen từ từ hé nở, lộ ra một thanh niên đoan tọa bên trong, điều này dường như đang kể về một vòng luân hồi sinh mệnh.

Giường quan tài cũng được xây thành hình hoa sen, quan tài đặt trên hoa sen!

Luân hồi chuyển sinh, chết đi sống lại, cải lão hoàn đồng, trường sinh bất tử!

Muốn thay đổi hiện trạng, cũng chỉ có cách mở chiếc quan tài này ra!

Nhưng khi hai người đã già đi, dùng hết sức lực mở chiếc quan tài sắt ra, bên trong lại là một bộ hài cốt!

Bình thường vô kỳ, làm gì có năng lực chết đi sống lại!

Chương 442

“Uông Tàng Hải ư?” Lão Hồ tò mò hỏi.

“Chắc không phải.” Lâm Nghị lắc đầu.

Vị đạo sĩ kia chắc hẳn là bức tự họa của Uông Tàng Hải.

Mà cái năng lực chết đi sống lại, cải lão hoàn đồng này, hắn ta liệu có thực sự sở hữu không?

Uông Tàng Hải đã làm nhiều thí nghiệm như vậy, cho dù không thể thực sự trường sinh bất lão, thì cũng nên tồn tại dưới một hình thức khác mới đúng.

Sự tồn tại của ‘hắn’ chính là dấu hiệu sự tồn tại của Uông Tàng Hải!

Thậm chí, Uông Tàng Hải thực sự không biết mình đã bị Vạn Nô Vương lợi dụng sao?

Hắn bố cục mấy trăm năm, thực sự chỉ muốn người khác đến thám hiểm Vân Thiên Cung sao?

So với mưu lược của Vạn Nô Vương, Lâm Nghị cảm thấy Uông Tàng Hải vị kham dư sư độc nhất vô nhị này, lại càng có tâm cơ hơn!

Vạn Nô Vương có được sự sống mới, vậy còn Uông Tàng Hải thì sao?

Nếu hắn đã chết, di nguyện của hắn, dựa vào đâu mà có thể ảnh hưởng đến mấy trăm năm sau, thậm chí còn có ‘hắn’ tồn tại bí ẩn khôn lường như vậy, có thể làm rung chuyển cục diện thế giới?

Lâm Nghị càng thiên về khả năng, sự tái sinh của Vạn Nô Vương, có thể cũng là sự tái sinh của Uông Tàng Hải!

Hai người này tranh đấu mấy trăm năm, giờ cùng tồn tại trong một thời đại, điều này sẽ ảnh hưởng đến cục diện lớn của cả thế giới!

Sự tái sinh của Vạn Nô Vương, Uông Tàng Hải thần bí.

Nữ Vương nhờ Vẫn Ngọc trọng sinh.

Tất cả những điều này, đều tập trung vào hiện tại.

Sự thật về trường sinh của Thanh Đồng Môn, xem ra sắp lộ ra rồi!

Vạn Nô Vương nhờ Thanh Đồng Môn phục sinh, vậy Uông Tàng Hải lại dùng phương pháp nào?

Ngô Tam Tỉnh tiếp tục kể.

Rất nhanh, hai người liền phát hiện, từng con Thi Biệt Vương màu đỏ chui ra từ bộ hài cốt.

Chỉ trong chốc lát, đã có đến mấy trăm con!

Đây là nơi nuôi dưỡng Thi Biệt Vương!

Hai người vốn đã già yếu, giờ lại bị như vậy, càng khiến đầu óc ong ong, đột nhiên cảm thấy đại não có chút không khống chế được, liền ngất đi.

Đợi đến khi Ngô Tam Tỉnh tỉnh lại, phát hiện Giải Liên Hoàn đã không thấy đâu, còn trong quan tài sắt, vẫn là một bộ thi hài, điểm khác biệt là, không hề tìm thấy Thi Biệt Vương, đồng thời, hắn còn kinh ngạc phát hiện, khuôn mặt mình đã thay đổi!

Đã khôi phục lại dáng vẻ trước đây!

Sau đó liền nghe thấy Tây Sa Hải Để Mộ ở xa xa dần dần sụp đổ, hình thành một xoáy nước khổng lồ, hắn phải tốn rất nhiều sức lực mới thoát ra được!

“Tam Nhi, ông không phải bị trúng ảo giác đấy chứ?” Bàn Tử

nghe Ngô Tam Tỉnh kể luyên thuyên, ngạc nhiên hỏi.

"Nếu đúng là ảo giác thì tốt quá rồi!" Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt có chút kinh hãi, sau đó từ trong túi lấy ra một thứ.

Đó là một khúc xương tay!

Nhìn hình dáng, càng giống xương tay của một người có vóc dáng cao gầy!

Và trên khúc xương tay này, còn có một chiếc nhẫn quý giá!

"Đây là lúc tôi rời đi, trong lúc hoảng loạn, kiểm tra thi thể trong quan quách mà có được, chiếc nhẫn này, vẫn luôn đeo trên tay Giải Liên Hoàn." "Hít~" Lão Hồ hít sâu một hơi, hỏi, "Tam gia, ý của ngài là, người cuối cùng nằm trong quan quách kia, là Giải Liên Hoàn?!" Ngô Tam Tỉnh im lặng, sau đó gật đầu.

Lâm Nghị nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Kỹ năng diễn xuất của Ngô Tam Tỉnh rất xuất sắc.

Hắn và Giải Liên Hoàn hai người gần như giống hệt nhau, cái 'Ngô Tam Tỉnh' trước mặt này rốt cuộc là Giải Liên Hoàn giả mạo, hay là Ngô Tam Tỉnh thật, đều khó nói.

Từ thần thái và biểu cảm của Ngô Tam Tỉnh vừa rồi mà phán đoán, những lời vừa nói không giống giả.

Cũng có nghĩa là, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn, một trong hai người, rất có thể đã chết trong tòa cổ mộ đổ nát kia.

Lúc trước mình đã thu hồi toàn bộ Tây Sa Hải Để Mộ, nhưng nơi hai người này đi vào đã vượt ra khỏi phạm vi của Tây Sa Hải Để Mộ, nên không nằm trong phạm vi thu hồi.

Chiếc quan tài sắt đó may mắn thoát khỏi 'tai nạn'!

Trong mộ thất đổ nát kia, giả sử Giải Liên Hoàn thực sự biến

thành thi cốt, vậy cái thi hài vốn dùng để nuôi Thi Biệt Vương kia, lại đi đâu rồi?

Trong khoảng thời gian Ngô Tam Tỉnh hôn mê, đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao hai người chỉ có một người chết, còn người kia thì cải lão hoàn đồng, khôi phục như bình thường?

Ngô Tam Tỉnh cái lão làng này, nói một hồi quanh co, chính là muốn giải thích nguyên nhân cái chết của 'Giải Liên Hoàn'.

Thật thật giả giả, hư hư thực thực, Ngô Tam Tỉnh nắm bắt rất chuẩn.

Kiểu lão làng này, không phải loại phú nhị đại như Giải Liên Hoàn có thể giả diễn được.

Nếu Giải Liên Hoàn chết rồi, Ngô Tam Tỉnh tại sao không chết?

Lâm Nghị không tin rằng Ngô Tam Tỉnh trong hoàn cảnh khủng bố như vậy lại có thủ đoạn thoát thân!

Cái Ngô Tam Tỉnh trước mặt này tuyệt đối có vấn đề!

Lâm Nghị không động thanh sắc, phất tay nói, "Tam gia, ngài nói vậy cũng như không nói, chẳng có ích gì cho tôi cả.

Vậy thì.

Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta cứ phiền Tam gia ở lại đây 'xông hơi' một lát nhé ~ Chúng ta đi!" Nói xong, Lâm Nghị, Bàn Tử, Lão Hồ, dẫn theo Trần Văn Cẩm và Kiều Thi Ngữ, nhanh chóng rời khỏi khu rừng!

Ngô Tam Tỉnh: "Ôi!" Nhìn Lâm Nghị và những người khác đang leo lên, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh hơi thay đổi, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Hắn lại một lần nữa quay trở lại Vân Thiên Cung, chỉ là lần này

tốc độ của hắn trở nên rất nhanh, thân thủ nhẹ nhàng như yến, nhìn qua đã thấy thân thủ vượt xa người thường.

Rất nhanh, hắn liền đến đáy cổ mộ, nhìn thấy cổ mộ trống rỗng, cả người đều ngớ ra.

"Đồ đạc đâu hết rồi?!" Hắn còn định sau khi Lâm Nghị giải quyết xong đồ vật ở đây, sẽ quay lại đây, tìm hiểu thêm tình hình, xem liệu có thể có phát hiện mới nào không.

Kết quả là nơi này, trực tiếp trống rỗng.

Đừng nói quan quách.

Ngay cả những con nhuyễn thể lửa đã chết, và thi cốt gần đó cũng không còn!

Cứ như là đã bị ai đó dọn dẹp một lượt vậy!

"Thủ đoạn của Lâm Nghị, quả nhiên phi thường!

E rằng việc Tây Sa Hải Để Mộ biến mất cũng có liên quan đến cậu ta nhỉ?" Từng có lần, sau khi Tây Sa Hải Để Mộ sụp đổ, hắn đã đến địa điểm cũ của Tây Sa Hải Để Mộ xem qua, nhưng căn bản không hề phát hiện bất kỳ dấu vết cổ mộ nào!

Căn bản không giống như bị sụp đổ, mà giống như ngôi mộ tàu đắm dưới Tây Sa Hải đột nhiên biến mất không dấu vết!

Một ngôi cổ mộ đồ sộ như vậy, năm xưa Uông Tàng Hải cũng phải tốn rất nhiều thủ đoạn mới xây dựng được.

Kết quả là, cứ thế biến mất không còn tăm hơi!

Thủ đoạn này, quá sức tưởng tượng!

Chương 443

Trước đây Lâm Nghị có thể thu đi đồ vật, hắn vẫn luôn nghĩ đó là thủ đoạn ảo thuật, là mê hoặc thị giác.

Nhưng giờ nhìn lại, hắn cảm thấy điều này không giống mê hoặc thị giác.

"Lâm Nghị dường như mang theo một nhà kho khổng lồ bên mình, hơn nữa còn có năng lực dịch chuyển đồ vật vào nhà kho trong nháy mắt.

Loại năng lực này... lại giống như một loại không gian thần bí!

Ví dụ như không gian bên trong Thanh Đồng Môn." Ngô Tam Tỉnh nhìn Thanh Đồng Môn cao lớn, uy nghi, trang nghiêm ở đằng xa, trong mắt lóe lên một tia kích động, cứ như là hắn biết không ít bí mật về Thanh Đồng Môn vậy.

"Bí mật đằng sau Thanh Đồng Môn, xem ra thực sự có liên quan đến Lâm Nghị!

Thanh Đồng Môn lại một lần nữa mở ra, Vạn Nô Vương đã có được sự sống mới, tất cả những điều này xảy ra vào lúc này, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên!

Lâm Nghị.

Hừ." Sau đó Ngô Tam Tỉnh quay người rời khỏi cổ mộ Vân Thiên Cung.

Mà lúc này, Lâm Nghị và vài người khác đã theo sự chỉ dẫn của Kiều Thi Ngữ, rời khỏi miệng núi lửa, nửa ngày sau, cuối cùng bọn họ cũng đã xuống núi tuyết.

Kiều Thi Ngữ từ biệt mọi người, "Lần này may nhờ có các cậu,

nhưng đã ra khỏi đây rồi, cũng đến lúc phải chia tay thôi!" Lão Hồ tặc lưỡi, không nói gì.

Sau chuyện tối qua, Kiều Thi Ngữ đã nói rất rõ với anh ta, tuy anh ta khá thích Kiều Thi Ngữ, nhưng chuyện như vậy cũng không thể cưỡng cầu được phải không?

Bàn Tử liếc xéo Lão Hồ một cái, "Này, Lão Hồ, khí phách đàn ông của ông đâu rồi?

Sao càng ngày càng ẻo lả thế?

Còn là đàn ông không vậy!" Lâm Nghị khẽ cười nói, "Giờ trời cũng không còn sớm nữa, hay là đợi chúng ta xuống núi rồi, tìm một nhà trọ nghỉ ngơi một đêm, rồi mai hãy đi thì sao?" Bàn Tử vội vàng hùa theo, "Lão Lâm nói không sai!

Kiều muội tử, cô cứ ở lại thêm một đêm đi!" Kiều Thi Ngữ nhìn sắc trời, thời tiết u ám, có lẽ lát nữa còn đổ tuyết, thế là gật đầu, "Cũng được." Bàn Tử vỗ vai Lão Hồ, cười toe toét nói, "Lão Hồ, tối nay nắm bắt cơ hội tốt nhé!" Sắc mặt Lão Hồ hơi ngượng, "Ai!

Lão Hồ tôi cũng hết cách rồi." Bốn người xuống Trường Bạch Sơn, đến chân núi, tìm một khách sạn để nghỉ.

Sau khi ăn tối, Lâm Nghị đi vào phòng của Kiều Thi Ngữ.

Kiều Thi Ngữ nhìn Lâm Nghị, sắc mặt thay đổi, chất vấn, "Cậu vào đây làm gì?

Giao dịch của chúng ta đều đã hoàn thành rồi!" Lâm Nghị bắt chéo chân, tìm một chỗ ngồi xuống, đầy hứng thú nhìn Kiều Thi Ngữ nói, "Người đứng sau cô là Cửu Đức Khảo phải không?" Kiều Thi Ngữ trừng mắt nhìn Lâm Nghị, "Cậu điều tra tôi?" Lâm Nghị xua tay, "Điều tra cô rất đơn giản.

Thậm chí, diệt sạch các người, đối với tôi cũng rất đơn giản!

Nói thật cho cô biết, chuyện này đã phát triển đến một mức độ nhất định, không phải loại người như các cô có thể tham gia, cố tình tham gia, phần lớn sẽ chết không có chỗ chôn!

Không chỉ cô, mà cả ông chủ Cừu Đức Khảo đứng sau cô nữa!

Muốn sống, tôi nghĩ cô là người thông minh, nên làm gì, cô hẳn rất rõ!" Mặt Kiều Thi Ngữ lập tức tối sầm lại.

Uy hiếp, uy hiếp trần trụi!

Ngang nhiên, quá đáng thật!

Lâm Nghị đứng dậy, quay người chuẩn bị rời đi, đi đến cửa, lại nói, "Cô còn một đêm để suy nghĩ." Nói xong, Lâm Nghị liền rời khỏi phòng của Kiều Thi Ngữ.

Khi Lâm Nghị quay về đến cửa phòng mình, nghe thấy có tiếng động bên trong phòng, lập tức mở Âm Dương Nhãn, xuyên qua rèm cửa, nhìn thấy có một bóng người trong phòng!

Bóng người này, không phải ai khác, chính là Trần Văn Cẩm!

Dưới sự quan sát của Âm Dương Nhãn của Lâm Nghị, quần áo trên người Trần Văn Cẩm dần dần biến mất, lộ ra thân hình uyển chuyển.

Ngực nở mông cong, đôi chân thon thả, làn da trắng nõn, bụng không một chút mỡ thừa, quả thực là một mỹ nhân đích thực.

Thế nhưng, trên cánh tay trắng nõn của cô ta, lại xuất hiện một số đốm trắng, những đốm trắng này quá trắng, hơn nữa còn lan rộng ra xung quanh.

Thoạt nhìn, những đốm này giống như bệnh bạch biến, nhưng Lâm Nghị trong lòng rất rõ.

Đây căn bản không phải bạch biến, mà là thi ban màu trắng!

Loại thi ban này, cậu ta từng thấy ở Tây Sa Hải Để!

Bà lão cấm kỵ kia, toàn thân đều là loại thi ban này!

Cũng vì toàn thân đều là thi ban như vậy, nên không phải là những đốm nhỏ, mà là toàn bộ da thịt đều có màu trắng tà môn này, trông cực kỳ quỷ dị đáng sợ!

Kẽo ~ Lâm Nghị đẩy cửa phòng ra, nhìn Trần Văn Cẩm đầy vẻ lo lắng trong phòng.

Trần Văn Cẩm vẻ mặt căng thẳng hỏi, "Lão Lâm, bao giờ chúng ta đi Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc?

Sự thi hóa trong cơ thể tôi càng lúc càng nghiêm trọng!

Tôi lo lắng, đi muộn, tôi sẽ không chịu nổi." "Không sao, tôi tặng cô một viên đan dược, dùng xong có thể tạm thời khống chế bệnh trạng!" "Thật sao?

Trên đời này còn có loại thuốc như vậy ư?" Trong mắt Trần Văn Cẩm lóe lên một tia kinh ngạc mừng rỡ.

Lâm Nghị gật đầu nói, "Nhưng mà, thứ này là bảo bối đấy, hay là, cô quay lưng lại, đợi tôi gọi cô, cô hãy quay lại nhé?" "Được!" Trần Văn Cẩm gật đầu, sau đó ngoan ngoãn quay lưng lại.

Đan dược thông thường, về cơ bản không có tác dụng gì đối với việc điều trị bệnh của Trần Văn Cẩm.

Nếu có, từ xưa đến nay cũng sẽ không dùng Vẫn Ngọc để hóa giải độc tính của Thi Biệt Đan.

Lâm Nghị dù có không ít linh dược ngàn năm, cũng luyện chế không ít linh đan diệu dược, cho Trần Văn Cẩm dùng, phần lớn cũng là lãng phí.

Nhưng mà, may mắn Lâm Nghị mang Kỳ Lân Huyết Mạch, quan

trọng hơn là, Kỳ Lân Huyết Mạch của cậu ta đã thức tỉnh rồi!

Nếu trong lúc luyện chế đan dược, thêm vài giọt tiên huyết của mình, có lẽ vẫn có thể có tác dụng không nhỏ.

Không thể nói là giải được độc của cô ta, nhưng trì hoãn vài năm chắc chắn không thành vấn đề!

Nhưng mình không phải Tiểu Ca.

Máu của tôi có tác dụng mà!

Không thể lãng phí như vậy.

Thế là Lâm Nghị tiện tay ném mấy viên Hãn Hậu Hoàn.

"Được rồi, được rồi, quay lại đây đi ~~" Trần Văn Cẩm quay người lại, tò mò nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị giơ tay, đưa ba viên Hãn Hậu Hoàn cho Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm nhìn "đan dược" trong tay Lâm Nghị, cứ cảm thấy có gì đó sai sai, nhìn màu sắc cũng không giống đan dược bình thường, thần sắc cô hơi chần chừ.

"Lão Lâm, đây là thuốc gì vậy?

Thật sự chữa được bệnh của tôi sao?" Lâm Nghị thấy cô có vẻ không tin, liền nghiêm túc nói: "Mấy viên đan dược này của tôi, là do tôi dùng hàng chục loại dược thảo luyện thành, mỗi loại thảo dược đều là cực phẩm, loại ngàn vàng khó cầu đấy.

Không tin cô ngửi thử xem, có phải có một mùi vị đặc biệt không?" Nói rồi, Lâm Nghị cầm "đan dược" đưa đến mũi Trần Văn Cẩm.

Thực lực đạt đến trình độ của cậu ta thì cơ bản sẽ không ra mồ hôi.

Ở Vân Thiên Cung, cậu ta từng động đến Kỳ Lân Huyết Mạch, sau vận động kịch liệt, khí tức tàn dư của Kỳ Lân Huyết Mạch cũng ẩn chứa trong toàn thân cậu ta, trong đó tự nhiên cũng bao gồm mồ hôi của cậu ta.

Trần Văn Cẩm gạt tay Lâm Nghị ra, ngửi thử.

Mùi vị đó, nói sao nhỉ, đúng là có chút đặc biệt, một mùi vị khó tả, thoang thoảng.

Tôi đã đến nước này rồi, nếu tiếp tục thi hóa, thì có khác gì chết đâu?

Chương 444

Đã Lâm Nghị nói vậy rồi, chi bằng cứ thử xem!

Sau đó, Trần Văn Cẩm giơ tay nhón một viên "dược hoàn", chụt một tiếng, ném vào miệng, ực một cái, nuốt chửng xuống.

Trần Văn Cẩm xoa xoa cổ họng, hơi nhíu mày nói: "Mùi vị thì... cũng được, cảm giác sau khi uống thì, ừm, hình như không có cảm giác gì, chỉ hơi mặn thôi.

Cái thứ này thật sự có tác dụng không?" Một màn thao tác của Trần Văn Cẩm khiến Lâm Nghị đứng hình.

"Cô ra tay cũng nhanh thật đấy!

Cái này không phải uống đâu, cô cứ mang đi, khi nào bệnh phát tác thì chỉ cần dùng nước hòa tan đan dược này, bôi vào chỗ bị bệnh, tự nhiên sẽ ức chế thi hóa." Trần Văn Cẩm rõ ràng là người có tư duy nhanh nhạy, suy nghĩ chín chắn mà.

Sao tự nhiên lại trở nên ngớ ngẩn vậy chứ?

Trước khi dùng thuốc, đến cả cách dùng thuốc cũng không hỏi.

Trần Văn Cẩm mặt đầy vạch đen.

"Cô không nói sớm!" Lâm Nghị cười gượng gạo: "Thật ra thì, nếu uống vào, hiệu quả còn tốt hơn!" Trần Văn Cẩm luôn cảm thấy Lâm Nghị có chuyện gì đó chưa nói cho cô, nhưng lại không thể nói rõ, chi bằng nói: "Vậy sau này, tôi cứ uống vậy." "(￣khẩu ￣)!!

Thật thà quá đi!

Đúng là người thật thà." "Không nghiêm trọng lắm, không cần uống đâu, bôi ngoài là được." "Được thôi." Sau khi Trần Văn Cẩm rời

đi, Lâm Nghị sờ sờ lương tâm mình, ẩn ẩn thấy hơi nhói.

Mất lương tâm quá đi.

Suýt nữa thì không nhịn được mà cho cô ấy hai giọt máu rồi.

Buổi tối.

Vì hệ thống đã lớn rồi, có thể tự mình đả tạp.

Lâm Nghị cũng không quá để ý chuyện đả tạp, bất tri bất giác, nhiệm vụ phụ tuyến Vân Thiên Cung đã hoàn thành!

Đồng thời, trong đầu cậu ta vang lên tiếng hệ thống.

"Đinh, nhiệm vụ chính tuyến: Côn Luân Thần Cung đã mở, phần thưởng: Chung cực bí pháp bên trong Thanh Đồng Thần Khí!

Có chấp nhận không?" Ơ?

Lại mở nhiệm vụ chính tuyến!

Từ khi trở về từ Vân Nam Trùng Cốc, Côn Luân Thần Cung vẫn không có tin tức gì, nên cậu ta bắt đầu làm nhiệm vụ phụ tuyến.

Từ Huyết Thi Mộ, đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, rồi đến Tây Sa Hải Đáy Mộ, cuối cùng là Vân Thiên Cung.

Theo lẽ thường, khi mở nhiệm vụ thì cần thời gian để kích hoạt!

Bây giờ bản thân tôi, Lão Hồ, Bàn Tử đều ở Trường Bạch Sơn bên này, không có chuyện gì liên quan đến Côn Luân Thần Cung cả!

Chẳng lẽ là Vạn Nô Vương xuất hiện, dẫn đến cốt truyện Côn Luân Thần Cung?

Cũng không đúng, Vạn Nô Vương đạt được tân sinh, nói theo lẽ thường thì cũng chỉ có thể kích hoạt nhiệm vụ phụ tuyến Xà Chiểu Quỷ Thành thôi chứ.

Sao lại là nhiệm vụ chính tuyến Côn Luân Thần Cung chứ?

E là Trần Ngọc Lâu trong Vạn Bảo Các có tin tức về Côn Luân Thần Cung, hoặc Shirley Yang bên Mĩ có tin tức!

Phần thưởng cũng khá thú vị.

Chung cực bí pháp bên trong Thanh Đồng Thần Khí!

Chú ý, là Thanh Đồng Thần Khí, chứ không phải Thanh Đồng Môn!

Thanh Đồng Thần Khí bao gồm chín đại thần khí, trong đó có Thanh Đồng Môn!

Chung cực bí pháp của Thanh Đồng Thần Khí, e rằng mới là chung cực thực sự của thế giới!

Nếu tôi không nhầm, thì đại tế đàn siêu lớn bên trong Thanh Đồng Môn, chính là có liên quan đến chung cực bí pháp của Thanh Đồng Thần Khí!

Sở dĩ Vạn Nô Vương có thể không ngừng đạt được tân sinh, cũng có liên quan đến chung cực bí pháp này!

Giành được chung cực bí pháp này, cánh cửa thực sự của thế giới mới coi như là mở ra trước mắt tôi!

"Chấp nhận!" Lâm Nghị không chút chần chừ, dứt khoát chấp nhận.

Hoàn thành nhiệm vụ này, có nghĩa là có thể giải mã nhiều bí ẩn của thế giới!

Bí mật nghìn năm của Vạn Nô Vương.

Mưu đồ trăm năm của Uông Tàng Hải.

Cái chung cực mà Trương gia bản gia bảo vệ.

Bí ẩn đằng sau cửu đại thần khí!

Cũng như Tứ đại trường sinh chi pháp!

Tây Vương Mẫu rốt cuộc đóng vai trò gì trong Thanh Đồng Thần Khí này!

"Đinh, nhiệm vụ chính tuyến: Côn Luân Thần Cung đã được chấp nhận, đang hoàn thành." Tuy nhiên, điểm đả tạp đầu tiên vẫn chưa được làm mới, nên Lâm Nghị cũng không vội đi đả tạp, mà kiểm tra lại thu hoạch từ chuyến đi Vân Thiên Cung.

Minh khí cổ vật, chuông đồng, có rất nhiều thứ thuộc cấp quốc bảo!

Nhưng những thứ này, một khi tung ra thị trường, nếu gây chấn động, nói không chừng sẽ bị mời uống trà ngay.

Vậy nên Lâm Nghị những vật phẩm lớn, trực tiếp thu hồi lại, kiếm không ít Điểm đạo mộ.

Nhìn kỹ thì, hiện tại Điểm đạo mộ đã có tròn 188888 điểm!

Mười tám vạn, gần mười chín vạn!

Trông có vẻ khoa trương, nhưng thực ra cũng chỉ đến thế thôi!

Bây giờ nhu cầu Điểm đạo mộ của cậu ta đã đến mức đáng sợ, mấy chục vạn Điểm đạo mộ cũng chỉ là muối bỏ bể, căn bản không thể nâng cao được bao nhiêu!

Ngoài ra, còn có hàng trăm đồ sứ, mấy chục đồ đồng và đồ ngọc!

Những thứ này, nếu lưu truyền ra ngoài, ước tính bảo thủ cũng phải mấy chục triệu!

Đương nhiên, nhiều thứ Lâm Nghị không định mang ra bán đấu giá, mà muốn dùng làm nền tảng của Vạn Bảo Các!

Nền tảng vững chắc rồi, mới có thể thực sự làm lớn mạnh!

Sau khi kiểm tra sơ bộ, Lâm Nghị liền bắt đầu tu luyện Đại Động Chân Kinh!

Không lâu sau, tiêu hao 15 vạn Điểm đạo mộ, chỉ có thể miễn cưỡng nâng thực lực lên bán bộ Thần Kiều, cách Thần Kiều thực sự một chút, nhưng lại như một vực sâu!

Không biết phải ném vào bao nhiêu Điểm đạo mộ mới có thể thực sự đạt đến cảnh giới Thần Kiều.

Đến lúc đó, cơ thể tôi cũng có thể chịu đựng được Kỳ Lân Huyết Mạch thức tỉnh lần thứ hai, là có thể thử giác tỉnh lần hai!

"Xem ra Điểm đạo mộ thuần túy đã không đủ để tôi nâng cao thực lực nữa rồi!

Cần phải có phương pháp mới!" Lâm Nghị sờ sờ mũi, trầm ngâm suy nghĩ.

Nếu Điểm đạo mộ không được, e rằng chỉ có thiên tài địa bảo mới có thể.

Chương 445

Sau khi Lưu Bá Ôn chém hết long mạch, linh khí thế gian giảm mạnh, căn bản không đủ để mọi người tu hành, biết bao nhiêu người dành cả đời cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn sơ cấp.

Người có cảnh giới như Lâm Nghị, tuyệt đối là hiếm có!

Nhưng trước khi Lưu Bá Ôn chém long mạch thì sao?

Lâm Nghị âm thầm ghi nhớ chuyện này, sau đó tiến vào Nhẫn Không Gian để kiểm tra tình hình của Đại Tế Tư và Nữ Vương.

"Chủ nhân, kể từ khi nghe người nói sau Thanh Đồng Môn là một đại tế đàn khổng lồ, ta đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng có một ý tưởng khá chín chắn!" Thấy Lâm Nghị đi vào, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức bước tới, sốt ruột nói.

"Ồ?

Cô nói xem?

Ý tưởng gì?" Lâm Nghị tò mò hỏi.

Trong kí ức đã phục hồi của Nữ Vương, có thể thấy rằng, Nữ Vương rất có thể cũng có mối liên hệ sâu sắc với Thanh Đồng Thần Khí!

Xà Thần đã chết trong không gian hư số, từ không biết bao nhiêu vạn năm trước đã có mối quan hệ khó nói với Thanh Đồng Thần Khí.

Thậm chí, nói không chừng, chủ nhân từng sở hữu chín đại Thanh Đồng Thần Khí này, rất có thể chính là Xà Thần!

Hiện tại, Xà Thần đã chết trong không gian hư số, còn Thanh Đồng Thần Khí cũng chia làm chín, phân tán khắp nơi trên thế giới.

Không biết bao nhiêu vạn năm trước, chắc chắn đã xảy ra một chuyện lớn đủ để thay đổi cục diện thế giới!

Điều này khiến Lâm Nghị không khỏi liên tưởng đến nhân vật cấp thế giới!

Mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ cấp thế giới, có nghĩa là toàn bộ cục diện thế giới sẽ thay đổi!

Từ xưa đến nay, thế giới đã thay đổi quá nhiều, và cũng đã có rất nhiều lần!

Sức mạnh thúc đẩy sự thay đổi cục diện lớn như vậy, rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng mà, may mắn là hệ thống của tôi, có thể làm được điều này!

Điều này cho thấy, hệ thống của tôi vẫn rất lợi hại đấy chứ!

Lâm Nghị vừa nghĩ như vậy, vừa lắng nghe Nữ Vương kể.

Nữ Vương từ tốn nói: "Vừa rồi ta đã bàn bạc với Chu muội muội một chút.

Người thấy đó, những chuyện xảy ra bên trong Thanh Đồng Môn rất khó tin.

Mỗi người đi vào đều đạt được thứ mình muốn nhất!

Mà cái mà Chủ nhân nhìn thấy, rất có thể là thứ bản chất nhất sau Thanh Đồng Môn!

Nghĩa là, Thanh Đồng Môn là một tế đàn khổng lồ, và kết quả mà tế đàn này tạo ra, chính là biến giấc mơ của những người bước vào Thanh Đồng Môn thành hiện thực!" Lâm Nghị gật đầu, nói: "Cô nói không tệ, tiếp tục đi." Nữ Vương nghe thấy Lâm Nghị khen, trên mặt

lộ ra nụ cười đắc ý, tiếp tục nói: “Cánh Thanh Đồng Môn này tồn tại từ trước Chu Triều, không biết bao nhiêu năm!

Chủ nhân, người có từng nghĩ, tại sao trong mấy ngàn năm qua, con người lại có hình thức tế tự?

Lại tại sao thông qua tế tự, có thể đạt được các loại năng lực hoặc đồ vật kỳ lạ?

Ví dụ như, ở Tinh Tuyệt Quốc, chúng ta thông qua tế tự, có thể triệu hoán rắn đen từ Quỷ động ra, ở Hiến Vương Mộ, thông qua tế tự, có thể điều khiển Sơn Thần.

Trong ký ức của ta, sau này chúng ta đến Ác La Quỷ Thành trong Côn Luân Thần Cung, còn có thể thông qua tế tự, để giải trừ lời nguyền, thậm chí ta có thể đạt được trường sinh.

Những năng lực không thể tin nổi này, tất cả đều đạt được thông qua tế tự!

Thậm chí, nhiều vu thuật cũng có liên quan đến tế tự!

Tuy nhiên, chúng ta thường chỉ sử dụng kết quả mà tế tự mang lại, mà không nghĩ đến tại sao lại có kết quả như vậy, bởi vì tất cả những điều này đều không thể giải thích được, nên mọi người thường quy kết nguyên nhân này cho thần minh!” Nghe lời Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, Lâm Nghị trầm ngâm một lát, như có điều suy nghĩ, nói: “Vậy kết quả nghiên cứu của cô là gì?” Nữ Vương ngẩng khuôn mặt tinh xảo, nhún nhẩy vòng ba cao vút, đôi gò bồng đảo kiêu hãnh trước ngực hơi run rẩy, nói: “Chủ nhân, người hôn em một cái, em sẽ nói cho người biết!” Lâm Nghị: “???” Đại Tế Tư: "Trời ơi!" Vãi nồi.

Còn chơi kiểu này nữa sao?

Chị ơi, chị thật sự không biết xấu hổ gì cả!

Lại dám công khai đòi hôn Chủ nhân!

Quá đáng rồi!

Đây rõ ràng là kết quả mà hai chúng ta cùng nghiên cứu ra mà!

Sao lại chỉ có mình chị, ừm... quỷ, được hưởng đãi ngộ tốt như vậy chứ?

Đại Tế Tư lướt qua, nói: "Chủ nhân, em cũng muốn!" Lâm Nghị: "Thôi kệ!" Á phi!

Mấy con quỷ gì đây!

Từng con từng con nữ quỷ đều không biết giữ kẽ vậy sao?

Đúng là như hổ đói.

Các cô coi Chủ nhân tôi là loại người gì hả?!

Chủ nhân tôi là loại người tùy tiện như vậy sao?

Lâm Nghị nhìn sân viện siêu cấp xa hoa đã chuẩn bị sẵn cho Nữ Vương và Đại Tế Tư, cười nói: "Cái sân viện xa hoa này, từ khi xây xong tôi còn chưa dùng bao giờ đúng không?

Vậy hôm nay, các cô cứ cùng tôi dùng thử xem sao!" Nói rồi, Lâm Nghị phất tay, sải bước đi vào biệt thự.

Nữ Vương và Đại Tế Tư ngẩn ra, có chút không hiểu Lâm Nghị muốn làm gì, do dự một lát, hỏi: "Chủ nhân, làm sao để cùng người dùng ạ?" Lâm Nghị cười nói: "Đi theo tôi thì biết ngay thôi." Đại Tế Tư và Nữ Vương nhìn nhau, có một dự cảm chẳng lành, luôn cảm thấy mọi chuyện không đúng lắm!

Đương nhiên, nghi ngờ thì cứ nghi ngờ, nhưng họ vẫn ngoan ngoãn đi theo Lâm Nghị vào trong.

Không lâu sau.

Đại Tế Tư quần áo xộc xệch, chật vật chạy ra ngoài, thần sắc cô

ấy vô cùng căng thẳng, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt cũng mê ly.

“Thật là giả dối quá đi!

May mà em chạy nhanh!

Chủ nhân, có chị ấy rồi còn chưa đủ, còn muốn giữ em lại đó nữa!

Hừ, em không dám đâu!” Sau khi cô ấy lẩm bẩm nhỏ giọng xong, đột nhiên cảm thấy tay chân mình cứng đờ, có chút không tự chủ được, bước những bước nhỏ vụn, lại một lần nữa đi vào phòng ngủ trong sân.

“A!

A!

A!

Chủ nhân, em không muốn, em không muốn, em không muốn đâu!” Không biết đã qua bao lâu, tiếng động trong sân biến mất, một lát sau, Đại Tế Tư khẽ nói: "Chủ nhân, em còn muốn ~~" Trong những đợt "thu thập" liên tục, Nữ Vương mới nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

“Ta từng nghĩ, chỉ cần sở hữu Vô/Giới Yêu Đồng, là có thể đứng trên Xà Thần, bởi vì theo ta thấy, trên thế giới căn bản không có thần minh nào cả.

Sở dĩ họ có thể được mọi người gọi là thần minh, chẳng qua là vì họ sở hữu những năng lực mà chúng ta không biết!

Nhưng, chúng ta không biết, không có nghĩa là chúng ta không thể sở hữu!

Ví dụ như, Vô, Giới Yêu Đồng, ta cũng có thể sử dụng, điều đó chứng tỏ ta và những kẻ gọi là thần minh kia, không có sự khác biệt

về bản chất!

Bởi vậy, Chủ nhân ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, đã thấy trên tòa tháp đen đó, ta đứng trên Xà Thần, ở tầng cao nhất của tháp đen!" "Theo ý nghĩ của ta, tế đàn sau Thanh Đồng Môn đó, hẳn là để thần minh khống chế một loại năng lực, từ đó chúng ta sau khi bước vào Thanh Đồng Môn, có thể đạt được những thứ mình muốn nhất!

Chương 446

Mà nhìn khắp mấy ngàn năm, nghi thức tế tự thần minh nhiều vô số kể, và thần minh có thể khống chế Thanh Đồng Môn, rất có thể chính là dùng phương pháp tế tự này, để tăng trưởng thần lực của bản thân!

Nghĩa là, điểm khác biệt giữa thần minh và chúng ta là ở chỗ, họ nắm giữ phương pháp chuyển hóa tế tự thành sức mạnh của bản thân, còn chúng ta không biết phương pháp này, nên chỉ có thể dựa vào thần minh.” Đại Tế Tư liên tục gật đầu, nói: "Đúng vậy, đúng vậy, em và chị ấy đã bàn bạc rồi, nếu Chủ nhân nắm giữ phương pháp này, chính là tồn tại ngang hàng với thần minh ~~" "'Tín'." Nghe lời của Đại Tế Tư và Nữ Vương, trong đầu Lâm Nghị chợt lóe lên một từ.

Tín!

Chữ “tín” trong tín niệm!

Khi đọc Đạo Mộ Bút Ký, Lâm Nghị cảm thấy giữa các dòng chữ, toát ra một loại quan niệm duy tâm chủ nghĩa!

Rất nhiều lúc, càng tin tưởng, nó sẽ tồn tại càng chân thực, càng tin tưởng, càng cảm thấy việc mình làm là đúng đắn.

Trong sách, dường như được giải thích là sức mạnh ý thức, cũng chính là sức mạnh của niềm tin.

Chính vì sự tồn tại của tế tự, nên những kẻ gọi là thần minh có thể hấp thụ lượng lớn sức mạnh niềm tin từ con người, từ đó khiến họ sở hữu những năng lực thần kỳ!

Tín chúng càng nhiều, sức mạnh của thần minh càng mạnh mẽ!

Thần minh vì muốn có nhiều tín chúng hơn, nên chia sẻ sức mạnh

của mình cho những tín đồ sùng đạo!

Nếu nói chín đại thần khí bao gồm cả Thanh Đồng Môn, là công cụ chuyển hóa niềm tin của tín chúng thành sức mạnh, vậy thì việc tín chúng có thể đạt được các loại năng lực khác nhau khi bước vào Thanh Đồng Môn, cũng có thể giải thích được!

Thậm chí không cần tín chúng, chỉ cần tin rằng sau Thanh Đồng Môn có một sự tồn tại thần bí là đủ.

Sở dĩ Trương thị nhất tộc có thể đạt được Kỳ Lân Huyết Mạch, là vì họ tin rằng mình có thể đạt được huyết mạch cao quý, là người bảo vệ thần minh, nên họ cần bảo vệ Thanh Đồng Môn.

Vậy thì chung cực bí pháp của Thanh Đồng Thần Khí mà hệ thống thưởng sau khi đả tạp ở Côn Luân Thần Cung, rất có thể chính là pháp môn chuyển hóa niềm tin thành sức mạnh!

Như vậy, tôi có thể lợi dụng pháp môn này, để có được sức mạnh, từ đó đột phá cảnh giới!

Không còn cần lượng lớn Điểm đạo mộ nữa!

Điểm đạo mộ thì có thể dùng để mua vật phẩm, hoặc các mục đích khác, phòng khi cần.

Lâm Nghị trong lòng đại khái đã hiểu rõ.

Chính là chín đại Thanh Đồng Thần Khí bao gồm cả Thanh Đồng Môn, thông qua sức mạnh niềm tin của tín chúng, chuyển hóa thành sức mạnh của bản thân, từ đó lại ban phước cho tín chúng.

Tín chúng càng nhiều, sức mạnh chung cực sau Thanh Đồng Môn càng mạnh mẽ!

Trước đây không chỉ có Trương thị nhất tộc, còn có cả một quốc gia do Vạn Nô Vương thống lĩnh!

Đến mức sức mạnh của Thanh Đồng Môn vô cùng mạnh mẽ, nên Vạn Nô Vương dù đối mặt với thiết kỵ Mông Cổ, cũng có thể chống đỡ rất lâu.

Nhưng, cùng với sự diệt vong của Đông Hạ Quốc, tín chúng giảm mạnh, nên năng lực của Thanh Đồng Môn suy yếu, Vạn Nô Vương đời cuối cùng mới lựa chọn trầm mình vào quan quách!

Còn 'kẻ đó' trong mấy trăm năm qua, vẫn luôn lan truyền tin tức trường sinh của Thanh Đồng Môn, rất có thể là muốn tăng thêm 'tín chúng' cho Thanh Đồng Môn, từ đó tăng cường sức mạnh của Thanh Đồng Môn.

Từ đó mấy trăm năm sau, Vạn Nô Vương đạt được tân sinh vào ngày hôm nay.

Nếu nói thần minh thật sự dùng cách này để đạt được sức mạnh, vậy tại sao Thanh Đồng Thần Khí lại chia làm chín, Xà Thần chết trong không gian hư số?

Và tại sao Kỳ Lân Huyết Mạch của tôi lại cao cấp hơn?

Thậm chí có thể nhìn thấy tế đàn bên trong Thanh Đồng Môn mà người khác không thấy được? 'Kẻ đó' rốt cuộc là Vạn Nô Vương, hay là tín đồ của Uông Tàng Hải?

Trước đây, tôi vẫn luôn cho rằng 'kẻ đó' là tổ chức do Uông Tàng Hải một tay lên kế hoạch, bây giờ ngược lại lại đánh dấu hỏi.

Mọi chuyện trở nên phức tạp rồi.

E rằng chỉ có chờ tôi hoàn thành nhiệm vụ thế giới, mới có thể làm rõ mọi chuyện.

Ngày hôm sau, Kiều Thi Ngữ vẫn rời đi.

Tuy nhiên, trước khi đi, cô ấy đã đảm bảo với Lão Hồ rằng nhất

định sẽ quay lại, lần này qua đó, chỉ là bên Mĩ có mạng lưới tin tức khổng lồ, có thể cung cấp tiện lợi cho ba người Lão Hồ.

Trần Văn Cẩm bây giờ chỉ còn lại một mình, tự nhiên liền theo Lâm Nghị trở về tứ hợp viện ở Yến Kinh, và làm việc ở Vạn Bảo Các.

Nhìn những người làm công ở Vạn Bảo Các ngày càng nhiều, Lâm Nghị nở nụ cười vui mừng.

Trần Hạt Tử.

Hồng cô nương.

Hoa Linh.

Trần Văn Cẩm.

Họ đều là tinh anh của các môn phái mà!

Có thể kéo những người này lại với nhau, xây dựng một Vạn Bảo Các như vậy, muốn không nổi tiếng cũng khó!

Những người khác, ai có thủ bút lớn như vậy chứ?

Nếu là thời bình thường, những người này, ai mà không phải thiên chi kiêu tử?

Mời còn chưa chắc đã mời được!

Đáng tiếc thật.

Thất thế rồi!

Ai nấy đều bị tôi "nhặt được hàng lậu" cả rồi!

Sau đó lại để Kiều Thi Ngữ làm điệp viên ở nước ngoài cho tôi, mở rộng kinh doanh ở nước ngoài, bán hàng rẻ tiền với giá cao cho bọn ngoại quốc, lừa tiền mấy thằng cha ngoại quốc ngu ngốc.

Sướng vãi nồi.

Đồng thời, sau khi trở về Tứ Cửu Thành, Shirley Yang đã về nước!

Thấy Lâm Nghị lại dẫn một người phụ nữ về, cả người cô ấy cảm thấy không ổn rồi.

Quá đáng, quá đáng thật mà!

Mình ở bên ngoài vất vả điều tra manh mối, cậu lại dẫn gái về nhà à?

Nếu không phải nể tình cậu truyền công pháp cho mình, thực lực mình tăng vọt, mình chắc chắn không thèm để ý đến cậu!

Hừ!

Tuy nhiên, lần này trở về, ngoài việc mang theo tin tức, cô ấy còn định tìm cơ hội, thử ra tay với Lâm Nghị một phen!

Nói thật, bản thân cô ấy hiện tại, ở bên Mĩ, dù là đối thủ cũng rất hiếm rồi!

Thách đấu cậu ta một trận, để bảo vệ địa vị gia đình một chút!

Cũng từ Shirley Yang mà biết được.

Năm năm trước, có một tổ chức ở Mĩ, đang nghiên cứu di sản mà Ma Quốc cổ đại của nước ta để lại, tức là phương pháp Khai Thiên Mục!

Cũng chính là kế hoạch nuôi dưỡng Quỷ Mẫu!

Khiến người bình thường sở hữu một đôi mắt tương tự Vô/Giới Yêu Đồng!

Rất nhiều kế hoạch nuôi dưỡng đã thất bại!

Nhưng sau khi Shirley Yang điều tra, có một kế hoạch nuôi dưỡng đã thành công!

Chương 447

Cô bé được Khai Thiên Mục đó, tên là A Hương!

Sau này có một người tên Minh Thúc, đã nhận nuôi A Hương đi.

Mà Minh Thúc này, chính là một người quốc nội!

Shirley Yang đã bỏ ra cái giá lớn, mới điều tra ra nguyên do sự việc!

Minh Thúc ở Thiên Tân còn có một người tình, người tình này, Lâm Nghị, Lão Hồ, Bàn Tử cũng đều biết.

Chính là vị quý phụ đã thu mua minh khí của họ, sau khi ba người trộm mộ tướng quân Kim Quốc, mang bảo bối về, được Đại Kim Nha giới thiệu đến Thiên Tân để bán!

Chỉ cần tìm được vị quý phụ này, theo manh mối của quý phụ này, là có thể tìm được Minh Thúc và A Hương!

Minh Thúc nhận nuôi A Hương, tuyệt đối có bí mật không thể nói ra, nói không chừng có manh mối về Ma Quốc, từ đó tìm được Minh Cung Bảo Điện ẩn sâu trong núi Côn Luân!

Tuy nhiên, mấy người vẫn chưa lên đường, Đại Kim Nha đã tìm đến cửa rồi.

Theo lời Đại Kim Nha, vị quý phụ kia từng nghe nói mấy anh em Lâm Nghị đã trộm mộ Hiến Vương, rất có hứng thú, nên muốn mời ba người Lâm Nghị đến nhà, bàn một phi vụ làm ăn.

Quý phụ?

Bàn làm ăn?

Ba người nhìn nhau, xem ra nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến rồi.

Minh Thúc và A Hương đã tìm đến cửa!

Ba người Lâm Nghị không từ chối, cùng Đại Kim Nha đến một tứ hợp viện yên tĩnh.

Đồng thời, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng hệ thống.

"Đinh, địa điểm đả tạp đầu tiên đã được làm mới, là Cách Nhĩ Mộc Liệu Dưỡng Viện, phần thưởng: 1 giọt Phượng Hoàng Tinh Huyết!" Ôi chao.

Địa điểm đả tạp đầu tiên lại là Cách Nhĩ Mộc Liệu Dưỡng Viện!

Tuy nhiên, nghĩ lại thì cũng không tệ.

Cách Nhĩ Mộc Liệu Dưỡng Viện chính là ở gần Côn Luân Sơn!

Dù sao thì vẫn chưa lấy được Vẫn Ngọc, Nữ Vương vẫn chưa thể phục sinh.

Tốt nhất là ở Cách Nhĩ Mộc Liệu Dưỡng Viện, lấy được tin tức về Tây Vương Mẫu Quốc, sau đó đến Tây Vương Mẫu Quốc lấy Vẫn Ngọc ra, rồi mới đi Côn Luân Thần Cung.

Phần thưởng đả tạp lần này cũng vô cùng quý giá, một giọt Phượng Hoàng Tinh Huyết!

Cái này có thể tương đương với gà nổi giận phiên bản giới hạn đó!

Căn nhà này thật sự rất tinh tế, đi vào trong nhà, thấy trên giá gỗ đàn hương bày rất nhiều đồ cổ mang vẻ cổ xưa.

Bình men pháp lam vẽ hoa phù dung và gà con, ấm trà tử sa vẽ vàng, chén Đấu Thái Cao Sĩ, đây đều là bảo bối cả, tùy tiện lấy một món ném vào Phan Gia Viên, đều có thể làm chấn động một vùng lớn.

Rất rõ ràng, vị Minh Thúc này đã lăn lộn trong giới cổ vật nhiều năm, thân thế và nền tảng của ông ta không tầm thường!

Đương nhiên, so với Lâm Nghị, thì còn kém xa một trời một vực.

Dù sao, bảo vật lớn nhỏ trong Nhẫn Không Gian của Lâm Nghị, nói thế nào cũng phải có cả ngàn, tám trăm món.

Trong đó không thiếu những thứ cấp quốc bảo!

Tuy nhiên, Lâm Nghị trong phòng đã phát hiện ra một thứ đặc biệt.

Đó là một con mèo sứ béo ú, hai mắt mèo tròn xoe, sáng ngời có thần thái, nhưng nhìn không giống đồ vật nổi tiếng gì, chế tác cũng bình thường, dường như không hợp với phong cách trong căn phòng này.

Điểm nổi bật nhất của con mèo sứ là bộ râu của nó, không hiểu sao, con mèo sứ này lại có mười ba sợi râu, hơn nữa còn có thể tháo ra lắp vào, phần chế tác tinh xảo nhất đều tập trung ở đây.

Mèo sứ mười ba râu!

Người cõng xác!

Ở vùng núi Tương Tây và các nơi khác, từ xa xưa đã có hai nghề là "đuổi xác" và "cõng xác".

Trong đó, "cõng xác" là một việc làm tương tự đạo mộ, trong nhà của người cõng xác, đều sẽ thờ một con mèo sứ như vậy.

Mỗi lần trước khi làm việc, đều phải thắp một nén hương, dập mấy cái đầu trước mèo sứ mười ba râu.

Nếu trong khoảng thời gian này, râu mèo sứ rụng hoặc gãy, đêm đó tuyệt đối không thể ra ngoài, đây là điềm báo tai nạn.

Tương truyền vạn thử vạn linh, trong dân gian được đồn thổi thần kì.

Bây giờ nghề cõng xác đã sớm không còn ai làm nữa!

Ở khu Kinh Tân, từ thời Minh Thanh, cũng có những người ngoại cửu hành bái mèo sứ.

Trong nhà những tên trộm cắp đều thờ mèo sứ, nhưng đó đều là mèo chín râu, kiểu dáng cũng không giống nhau.

"Mười ba râu" chỉ có ở nhà những người cõng xác Tương Tây, tục lệ này bắt nguồn từ đâu, đến ngày nay đã không thể khảo chứng được nữa.

Vị Minh Thúc này, tổ tiên hẳn là trộm lớn ở Tương Tây, chuyên làm nghề cõng xác lật mộ!

Không lâu sau, mọi người gặp Minh Thúc.

Minh Thúc là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, trong ánh mắt toát lên vẻ tinh ranh!

Hai bên chào hỏi xã giao vài câu, rồi lại thăm dò nhau.

Minh Thúc cuối cùng không nhịn được nữa, thẳng thắn nói: "Thật ra thì tôi muốn mua một cái gương đồng trấn thi!" Gương đồng trấn thi?

Lâm Nghị nghiêm túc suy nghĩ một chút, trong mộ Hiến Vương có thứ này sao?

Nói theo lẽ thường, bảo bối trong mộ Hiến Vương, tôi có thể nói là thuộc lòng như cháo, nhưng cái gương đồng trấn thi này thì thật sự không có!

Tuy nhiên, rất nhanh, Lâm Nghị nhớ ra rồi!

Trong mộ Hiến Vương, quả thật có một cái gương đồng trấn thi!

Nhưng cái thứ đồ bỏ đi đó, cũng chẳng phải bảo bối gì, khi phá quan tài chính, đã bị chấn vỡ rồi.

Chẳng có tác dụng gì!

Gương đồng trấn thi, có thể trấn áp những thi thể bình thường, nhưng nếu gặp phải thi thể lợi hại, thì cũng chỉ đến thế.

Kiểu như muốn dùng gương đồng trấn thi để trấn xác chết, e rằng không bị phản sát thì mới lạ!

Còn không bằng Phù trấn thi tự tay tôi viết!

Nếu là Kính Chiếu Xương Tần Vương, Lâm Nghị có lẽ còn có thể hứng thú.

Lão Hồ cũng nhớ ra rồi, hỏi: "Minh lão bản, tôi có thể hỏi một chút, ông muốn gương đồng trấn thi làm gì vậy?" Minh Thúc mở một quyển album, bên trong toàn là các loại quan tài, nắp quan tài đều mở toang, lộ ra những xác khô bên trong, niên đại và phong cách đều không giống nhau.

Có một quan một thi; cũng có hai thi thể nằm nghiêng đối diện nhau, là vợ chồng cùng đặt trong một quan tài; thậm chí có mấy chục bộ hài cốt tập trung trong một cỗ quan tài lớn, bên ngoài đều được bao phủ bởi tủ kính trong suốt cách ly không khí.

Nói là sưu tầm tư nhân, thì càng giống như vật phẩm trưng bày trong phòng triển lãm.

Minh Thúc thẳng thắn nói: "Nói thật không giấu gì, việc làm ăn của tôi chính là buôn bán thi thể!

Mấy thằng cha ngoại quốc ngu ngốc thích bảo tồn thi thể nguyên vẹn, cho rằng đó là di vật ngưng đọng vẻ đẹp của cái chết vĩnh hằng!

Mà tôi biết có một cổ thi, nó chết vì một loại bệnh kỳ lạ, sau khi chết biến thành một cổ thi băng xuyên thủy tinh, được cho là thần tích, liền dùng Cửu Tầng Yêu Lâu phong táng nó trên núi tuyết.

Chương 448

Trong kinh quyển thậm chí còn nhắc đến một số manh mối cụ thể về vị trí mộ táng!" Nghe Minh Thúc nói đến đây, ba anh em Lâm Nghị nhìn nhau.

Đây chẳng phải là tin tức mà họ đã tìm kiếm bấy lâu nay sao?!

Cửu Tầng Yêu Lâu!

Manh mối mộ táng!

Chính là nó!

Minh Thúc tiếp tục nói: "Cỗ thi băng xuyên thủy tinh nghìn năm này mang thuộc tính cực hàn, âm khí cực nặng, nếu không có linh tháp của Đại Sư Liên Hoa Sinh được thờ phụng trong Tạng truyền, người bình thường một khi tiếp cận sẽ tử vong.

Đối phó với loại đó, những vật trấn thi khác e rằng đều không có tác dụng, nghĩ đi nghĩ lại có lẽ chỉ dùng cái gương cổ đó mới có khả năng cõng nó ra khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu!" Mọi người hiểu ra chuyện gì rồi, trong lòng hơi thất vọng.

Gương cổ đã vỡ rồi, lúc đó cũng không mang ra, càng đừng nói đến chuyện giao dịch với Minh Thúc.

Minh Thúc thấy mấy người không nói gì, còn tưởng họ không hài lòng lắm, liền tiếp tục nói: "Trước mặt người thật không nói dối, cái gương đồng có thể trấn thi tịch tà đó, chính là vật tượng trưng của Pháp Gia, tương truyền được tạo ra ở Tử Dương Sơn, có thể chiếu rọi bốn chiều lễ nghĩa liêm sỉ của trời đất." "Theo ghi chép, năm đó trên Hoàng Hà có ngao thi tác oai tác quái, làm chìm thuyền bè, Tần Vương liền ra lệnh treo chiếc gương này ở cửa sông, và phái binh

canh gác.

Cho đến khi Tần Hán thay thế, chiếc gương cổ này liền rơi vào tay các chư hầu vương thời Hán, cuối cùng không biết sao lại rơi xuống Vân Nam." "Cái gương cổ có thể khắc chế thi biến, gắn trên quách đồng, trên đời này tuyệt đối không có cái thứ hai, các cậu cứ bán nó cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để các cậu chịu thiệt." Lão Hồ và Bàn Tử đều nhìn Lâm Nghị, có chút không biết phải nói sao.

Làm ăn thì là làm ăn tốt đấy, nhưng không có cách nào giao dịch được.

Mắt Bàn Tử chớp chớp, có vẻ lấm la lấm lét.

Lão Hồ và Lâm Nghị thấy vậy, lập tức biết hắn muốn nói gì, liền khẽ gật đầu với hắn.

Bàn Tử được hai người đồng ý, lập tức vỗ ngực, thề thốt nói: "Thật không giấu gì ông, gương đồng trấn thi ban đầu chúng tôi quả thật có, nhưng sau này gặp phải đại tống tử (xác chết cực kỳ lợi hại), đã làm vỡ nát gương đồng trấn thi rồi, nên không thể lấy ra được!

Tôi thấy thế này đi, mấy anh em chúng tôi sẽ đi cùng ông một chuyến đến Cửu Tầng Yêu Lâu, cũng thi thể băng xuyên thủy tinh đó ra!

Chúng tôi cũng không đòi nhiều, hai trăm vạn." Lúc này, Bàn Tử lén lút nhìn Lâm Nghị và Lão Hồ.

Lão Hồ gật đầu, còn Lâm Nghị thì hơi cạn lời.

Tầm nhìn hơi bé đấy anh bạn ~ mới đòi có hai trăm vạn à?

Bàn Tử trầm ngâm một lát nói: "Ừm.

Hai trăm vạn tiền đặt cọc!

Sau khi thành công, trả thêm ba trăm vạn!" Minh Thúc: "." Đại

Kim Nha: "Mẹ kiếp!

Ngươi..." Minh Thúc đen mặt.

Gã Bàn Tử này lòng dạ cũng quá hiểm rồi!

Mở miệng ra là đòi năm trăm vạn?

Đúng là tiền làm mờ mắt rồi sao?

Vì thi thể băng xuyên thủy ngân quá quý giá, nếu hắn lấy ra một trăm vạn làm thù lao, hắn còn có thể cân nhắc.

Năm trăm vạn… thật sự là quá nhiều!

Nếu mà đồng ý, mình cả đường lật đật như vậy, chẳng kiếm được bao nhiêu tiền!

Vốn dĩ hắn nghĩ, mình bỏ ra mấy chục vạn, hoặc dùng minh khí đổi lấy một kiện gương đồng trấn thi, thậm chí là bỏ ra một trăm vạn để đổi một kiện gương đồng trấn thi, hắn cũng thấy quá hời!

Dù sao thì khi mình trộm cổ thi, trong cổ mộ chắc chắn còn có những bảo vật khác, chắc chắn là kiếm được bội tiền!

Năm trăm vạn ư!

Giá trên trời rồi!

Quá đáng thật!

Nhưng hắn nghĩ kỹ lại, tiền đặt cọc cũng chỉ có hai trăm vạn, đến lúc đó, theo hắn biết, trong Cửu Tầng Yêu Lâu ở băng xuyên, chất chứa đầy rẫy nguy hiểm!

Đến lúc đó, nếu mấy người này chết ở bên trong, mình mang thi thể băng xuyên thủy ngân ra ngoài, ngược lại có thể tiết kiệm được một khoản tiền lớn!

Ánh mắt Minh Thúc lóe lên tia gian xảo, mặt đầy nụ cười nói:

“Thôi được rồi!

Nếu các cậu thật sự có thể giúp tôi mang thi thể băng xuyên thủy ngân ra ngoài, cho các cậu năm trăm vạn thì có sao đâu chứ?!”Ô!

Lâm Nghị đánh giá Minh Thúc một lượt, tên này quả thực có tiền, là đại phú hào ở Hương Cảng!

Nhưng năm trăm vạn đừng nói bây giờ, ngay cả ở thế kỷ 21 cũng không phải con số nhỏ!

Minh Thúc sảng khoái đồng ý như vậy, chắc là có ý đồ khác rồi? Tuy nhiên, Lâm Nghị cũng không lo lắng.

Dù sao anh nhớ trong nguyên tác, Minh Thúc chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nếu tên này thật sự dám giở trò, đến lúc đó cùng lắm là trực tiếp ném xuống băng xuyên.

Đạo mộ mà.

Chết vài người chẳng phải chuyện bình thường sao?

Đợi Minh Thúc chết rồi, mình sẽ quay lại đây, cướp nhà hắn, lấy minh khí trong nhà hắn để trừ nợ!

Cũng chẳng sợ hắn quỵt nợ!Hai bên thỏa thuận xong xuôi, Lâm Nghị còn mang mấy món đồ sứ lấy từ Vân Thiên Cung ra, bán cho Minh Thúc, Minh Thúc nghiến răng nghiến lợi, bỏ ra một trăm vạn thu mua.

Dù sao thì, làm ăn mà!

Gặp được khách sộp lắm tiền như vậy, chẳng lẽ không bán thêm vài món sao!

Ai bảo tên này lắm tiền chi!Thực ra Lâm Nghị rất muốn vét sạch tiền mặt của hắn, nhưng thấy Minh Thúc nghiến răng kiên trì như vậy, Lâm Nghị nghĩ đi nghĩ lại rồi thôi.

Nếu tên này dùng tiền trả nốt số còn lại, mua minh khí của mình, chẳng phải mình lỗ nặng sao?Sau đó Minh Thúc tổng cộng chuẩn bị ba trăm vạn, chuyển vào tài khoản của Lâm Nghị.Trước mặt người ngoài, Lâm Nghị không chuyển khoản công khai, cũng không mượn danh nghĩa Vạn Bảo Các.

Dù sao Vạn Bảo Các làm ăn lớn rồi, nhiều chuyện làm sẽ không tiện, vẫn là nhóm nhỏ thì đơn giản hơn!

Vạn Bảo Các cứ dùng danh nghĩa Trần Ngọc Lâu, thủ lĩnh Mạc Kim, là được rồi.Hai bên hẹn ba ngày sau khởi hành, sau đó Lâm Nghị và ba người kia quay về Vạn Bảo Các.Vừa vào Vạn Bảo Các, Trần Hạt Tử liền đi vào phòng của họ."Lâm lão bản, có một người bạn của ngài nhờ tôi giao món đồ này cho ngài!"Bạn?

Lâm Nghị hơi sững người, những người bạn biết rõ anh không nhiều.

Dù sao, giao đồ cho Trần Hạt Tử, gián tiếp cho thấy đối phương biết quan hệ của anh và Vạn Bảo Các!

Biết điểm này, chỉ có vài người giới hạn.

Anh tuy thường xuyên đến Vạn Bảo Các, nhưng toàn bộ đều là đi từ hậu viện Tứ Hợp Viện.Lâm Nghị nhận lấy món đồ Trần Hạt Tử đưa tới, Lão Hồ và Bàn Tử cũng tò mò nhìn anh.Thấy địa chỉ bưu gửi trên bưu phẩm, Lâm Nghị suýt bật cười.

Số 349-5h, ngõ Đức Nhĩ Tham, đường Côn Luân, thành phố Cách Nhĩ Mộc, tỉnh Thanh Hải.Lâm Nghị mở bưu phẩm trong tay, không ngoài dự đoán, bên trong là một cuộn băng ghi hình!

Nhưng trong cuộn băng này không phải phim, mà là một chiếc chìa khóa đồng cũ kỹ, hơn nữa là loại chìa khóa cho ổ khóa bốn tám không (480) thịnh hành nhất những năm 80 của thế kỷ 20.

Phía sau cán chìa khóa, dán một miếng băng dính, trên đó viết một dãy số mờ ảo: 306.“Ai ui, lão Lâm, người này là ‘tình cũ’ của cậu hả?

Phòng ốc còn chuẩn bị sẵn cho cậu rồi kìa!” Bàn Tử nhìn chiếc chìa khóa cười tủm tỉm.

Bí ẩn thần bí, lại còn là chìa khóa!

Rõ ràng là sợ người ngoài biết mà!

Đối phương chắc là không biết mối quan hệ giữa mình và lão Lâm!

Chuyện thế này, lão Lâm có cần phải tránh chúng ta sao?“Đi rồi chẳng phải sẽ biết sao.” Lâm Nghị cười nhạt, nói một cách thờ ơ.“Hắc hắc, cậu đừng nói nữa, theo những manh mối về Ma Quốc Minh Thúc đưa cho chúng ta, thì cũng sẽ đi ngang qua Cam Túc, thành phố Cách Nhĩ Mộc, đến lúc đó tôi nhất định phải xem cô nàng này là ai!

Có xinh đẹp không!” Bàn Tử nói toạc móng heo.Lão Hồ nói: “Thôi được rồi, tôi thấy món đồ này không đơn giản đâu, cậu xem cái chìa khóa này, không giống chìa khóa khách sạn đàng hoàng, ngược lại có vẻ hơi tà môn, e là chẳng phải chuyện tốt lành gì!”Bàn Tử nhìn kỹ chiếc chìa khóa một lượt, quả thực có vẻ hơi quỷ dị, không giống chìa khóa thông thường!“Mặc kệ nó!

Đằng nào chúng ta cũng đến, nếu mà bất lợi cho chúng ta, thì cứ san phẳng ổ của bọn chúng luôn!

Chương 449

Ai sợ ai chứ?"Lão Hồ: "…"Ăn cơm xong, Lâm Nghị gọi Trần Văn Cẩm đến, đưa địa chỉ này cho cô xem, và giải thích rõ ràng mọi chuyện.Trần Văn Cẩm ngẩn người, trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Lão Lâm, địa chỉ này có chuyện gì sao?"Lâm Nghị phất tay, nói: "Cô còn nhớ lời tôi và cha cô đã ước định chứ?

Sau khi đạo mộ Vân Thiên Cung, sẽ giúp ông ấy diệt Cửu Môn!

Đáng tiếc, Trần lão ca đi sớm quá, nhưng Lâm Nghị tôi tuyệt không phải người nói mà không giữ lời!

Nơi này, cứ coi như là 'đầu danh trạng' đi!"Lâm Nghị vừa dứt lời, không chỉ Trần Văn Cẩm, ngay cả Lão Hồ và Bàn Tử trong lòng cũng giật mình!

Nơi này là địa bàn của Cửu Môn sao?Trần Văn Cẩm lộ vẻ kinh ngạc.

Cô vốn tưởng cha mình Trần Bì đã chết, bản thân cũng chỉ có thể nương tựa Lâm Nghị, để tự bảo toàn, không bị người của Cửu Môn bắt, tốt nhất là có thể giải trừ hiện tượng thi hóa trên người!

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, Lâm Nghị vậy mà vẫn còn nhớ lời ước định với cha cô!

Thật sự định ra tay với tổ chức rồi!Hơn nữa, nơi Cách Nhĩ Mộc này.

Cô nhớ trước đây Hoắc Linh bị người Cửu Môn đưa đi, chính là đưa đến một căn cứ bí mật ở Cách Nhĩ Mộc.

Cụ thể là đưa đến đâu, cô không rõ.

Chẳng lẽ, nơi này chính là căn cứ bí mật của Cửu Môn ở Cách

Nhĩ Mộc?Mối quan hệ của Lâm Nghị thật sự rộng thật!

Chuyện thế này cũng điều tra ra được!

Rốt cuộc là ai đã cung cấp tình báo cho Lâm Nghị?

Nhân viên nội bộ Cửu Môn sao?

Không thể nào!

Nhân viên nội bộ Cửu Môn, không đến mức "dẫn sói vào nhà" chứ!

Đó chẳng phải tự tìm diệt vong sao?!Bàn Tử nghi hoặc hỏi: "Lão Lâm, rốt cuộc người gửi đồ cho cậu là ai vậy?

Vậy mà lại tìm được địa điểm của Cửu Môn!"Lâm Nghị gật đầu cười nói: "Người gửi cuộn băng này, các cậu cũng quen biết, đợi đến nơi sẽ biết."Lão Hồ trầm ngâm một lát, ngạc nhiên hỏi: "Chúng ta cũng quen biết, chẳng lẽ người đó là Tiểu Ca?"Bàn Tử lập tức phản bác: "Cái này không thể nào, chúng ta vừa mới đến Tứ Cửu Thành được mấy ngày thôi mà, làm sao cậu ta có thể đến Thanh Hải được!

Chẳng lẽ cậu ta còn biết bay sao?"Đều cùng đi vào Cổng Đồng, đều cùng đi ra từ Cổng Đồng.

Vì sao Lâm Nghị lại hội hợp với họ, rồi cùng nhau về Tứ Cửu Thành.

Mà Tiểu Ca lại đột nhiên xuất hiện ở Thanh Hải!

Điều kỳ lạ hơn là!

Món đồ này từ Thanh Hải gửi đến, cũng phải mất mấy ngày chứ?

Cứ đi đi lại lại như vậy, nghĩ thế nào cũng không đủ thời gian!"Đến đó rồi, sẽ rõ thôi!"Về việc Tiểu Ca vì sao đột nhiên xuất hiện ở Cách Nhĩ Mộc, Thanh Hải, Lâm Nghị thực ra cũng không quá rõ.

Nhưng có thể khẳng định là, điều này tuyệt đối có liên quan đến Cổng Đồng!

Dù sao tộc Trương thị, thủ hộ Cổng Đồng mấy trăm năm, về bí mật và công năng của Cổng Đồng, họ phải rõ hơn anh."Lão Hồ, Bàn Tử, hai cậu ở lại đây đợi Minh Thúc, tôi và Trần Văn Cẩm đi trước để thăm dò tình hình bên Cách Nhĩ Mộc!" Lâm Nghị suy nghĩ một lát, phân phó.Tìm kiếm di chỉ Ma Quốc, vẫn cần Minh Thúc.

Nhưng hai bên hẹn ba ngày sau khởi hành, thời gian thật sự hơi dài, Tiểu Ca gửi chìa khóa đến, chắc chắn là hy vọng anh sớm đến đó.

Nếu đi muộn, nhỡ Tiểu Ca bị người Cửu Môn bắt rồi, thì không hay lắm.Lâm Nghị nhớ, trong Đạo Mộ Bút Ký, Tiểu Ca từng bị Trương Khải Sơn (Phật Gia) nhốt vào viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc rất nhiều năm.

Không biết lần này, Tiểu Ca gửi địa chỉ này, có phải vì cậu ta đã xảy ra xung đột với Trương Đại Phật Gia, sau đó bị chế phục hay không.

Mặc dù bản lĩnh của Tiểu Ca cao cường, nhưng dù sao "song quyền khó địch bốn tay", lão Cửu Môn do Trương Đại Phật Gia dẫn dắt, người đông thế mạnh, họ muốn đối phó Tiểu Ca, Tiểu Ca muốn trốn thoát cũng không dễ.Bàn Tử nghe vậy, nhìn Trần Văn Cẩm, hắc hắc cười nói: "Lão Lâm, cậu đúng là trọng sắc khinh bạn mà!

Dẫn một em gái đi cùng, nam cô nữ quả, củi khô lửa bén, cậu cũng không sợ 'cháy nhà' à!"Lâm Nghị lườm Bàn Tử một cái, nói: "Cậu tưởng tôi giống lão Hồ chắc!

Rảnh rỗi là thích 'cháy nhà' à!"Lão Hồ: "…"Liên quan quái gì đến lão Hồ tôi!

Tôi có nói gì đâu chứ!"Lão Lâm, làm tốt biện pháp an toàn nhé!"

Bàn Tử tiếp lời: “Đúng đúng đúng, lỡ đâu có con cái gì đó, thì mấy người ở nhà xem thế nào?

Nhất là Hồng cô nương, chẳng phải sẽ dỡ tan Vạn Bảo Các của chúng ta sao?”Lâm Nghị cạn lời lườm hai người họ một cái, nói: “Các cậu nghĩ nhiều rồi!

Tôi đưa Trần Văn Cẩm đi, chỉ là để chữa bệnh!

Nếu tôi không lầm thì, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc mà Trần Văn Cẩm thấy trong Cổng Đồng, hẳn là ở trong địa phận Thanh Hải, biết đâu ở cái viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc này, sẽ có tin tức về Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc!”“A.

Thì ra là vậy.

Vậy hai cậu đi trước đi!

Đến lúc đó chúng ta sẽ hội hợp ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc!”Ngay sau đó, Lâm Nghị và Trần Văn Cẩm lái xe việt dã xuất phát, còn về Lão Hồ và Bàn Tử, đương nhiên phải đi cùng đoàn của Minh Thúc.

Trước khi chưa tiến vào Côn Luân Thần Cung, Minh Thúc và bọn họ vẫn còn rất hữu dụng!Lâm Nghị và Trần Văn Cẩm rời đi không lâu, Tuyết Lỵ Dương đến tìm Lâm Nghị.“Lão Hồ, Bàn Tử, lão Lâm đâu rồi?”“Hôm nay lão Lâm nhận được một cái chìa khóa và địa chỉ, sau đó đã xuất phát đi Cách Nhĩ Mộc rồi.”“Hả?

Đột ngột vậy sao?

Cậu ấy đi một mình à?”“Không có, cậu ấy đi cùng Văn Cẩm muội tử!

Dương tiểu thư, cô đừng hiểu lầm nha!

Lão Lâm và Văn Cẩm muội tử không có gì đâu, họ chỉ là quan hệ

công việc, đi đến đó để tìm kiếm tin tức về Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc thôi!”“!!!” Tuyết Lỵ Dương cả người đều không ổn rồi.

Bỏ rơi mình đã đành!

Còn bỏ rơi cả Lão Hồ và Bàn Tử nữa!

Quan trọng là còn dẫn theo một người phụ nữ đi cùng!

Anh bảo tôi đừng hiểu lầm ư?

Họ chỉ là quan hệ chính đáng ư?

Tôi sẽ tin sao?

Thật sự quá đáng rồi!“Lão Hồ, họ cụ thể sẽ đi đâu?

Đưa địa chỉ cho tôi!”Nhìn biểu cảm nghiêm túc của Tuyết Lỵ Dương, Lão Hồ và Bàn Tử có chút không biết nên nói gì.

Ai!

Cái vận đào hoa chết tiệt này!

Lão Lâm, sao cậu không sắp xếp cho Dương tiểu thư tử tế chứ?

Cô ấy là “nhà tài trợ vàng” mà!Bất đắc dĩ, Lão Hồ và Bàn Tử đành nói địa chỉ viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc cho Tuyết Lỵ Dương.Sau đó Tuyết Lỵ Dương lập tức đi ra ngoài, lái xe đến sân bay Nam Uyển ở Tứ Cửu Thành!

Rồi mua vé máy bay, lên chuyến bay gần nhất đi Tây Ninh!

Tây Ninh là thủ phủ của tỉnh Thanh Hải!

Sân bay Tây Ninh, đã được xây dựng từ những năm 30, sau đó bị bỏ hoang, đến những năm 50, 60 thì được mở rộng, chính thức đi vào hoạt động.

Tuy nhiên, hiện tại là những năm 80, vẫn chưa có nhiều người đi máy bay, số người đi máy bay đến Tây Ninh trong một năm cũng chỉ

có vài nghìn người mà thôi.

Không phải người có tiền, căn bản không thể đi máy bay được!

Đương nhiên, những kẻ đạo mộ như họ, cũng sẽ không đi máy bay, dù sao đi máy bay thì nhiều đồ không mang theo được, thông thường đều là đi tàu hỏa, có điều kiện thì tự lái xe.

Tuyết Lỵ Dương vội vã tìm Lâm Nghị, dứt khoát ngồi máy bay bay thẳng qua đó!

Nhất định phải đến Cách Nhĩ Mộc trước Lâm Nghị một bước!Còn bên Lâm Nghị, sau khi chuẩn bị đơn giản thì đã xuất phát.

Thời đại này, đường cao tốc vẫn chưa phổ biến, may mắn Lâm Nghị lái xe việt dã, nếu là xe con thông thường, căn bản không chịu nổi hành trình dài.Ngày đầu tiên, theo bản đồ, chạy được bốn trăm cây số, đến Cổ thành Tấn Dương.

Chương 450

Hai người dạo quanh cổ thành một lát, rồi tìm một khách sạn để nghỉ.Ngày thứ hai, một mạch chạy tám trăm cây số!

Người bình thường căn bản không thể một hơi lái xa như vậy, nhưng Lâm Nghị lái xe đường dài, ngược lại không bị ảnh hưởng gì, cũng không cảm thấy khó chịu.

Suốt dọc đường, còn có thể ngắm hoa ngắm cảnh, ngắm mỹ nhân nữa.

Sau tám trăm cây số, chính là điểm dừng thứ hai, Lan Châu.

Hai người ăn một suất mì kéo ở Lan Châu, rồi đi ngủ.

Nhiều người nói mì kéo Lan Châu không phải của Lan Châu, thực ra không phải vậy.

Lan Châu có mì kéo!

Chỉ là loại mì kéo này, ở Lan Châu được gọi là mì bò mà thôi!

Cách làm đều giống nhau.

Sở dĩ nhiều người nói mì kéo Lan Châu không phải của Lan Châu.

Là vì mì kéo Lan Châu có nguồn gốc từ Thăng Long, sau đó được người ta du nhập vào Lan Châu, rồi lấy "một xanh (nước dùng), hai trắng (củ cải), ba xanh (rau mùi, mầm tỏi), bốn đỏ (ớt), năm vàng (mì vàng óng)" để thống nhất tiêu chuẩn mì bò Lan Châu.Ngày thứ ba, Lâm Nghị lái hai trăm cây số, đến Tây Ninh.

Ở Tây Ninh hai người nghỉ ngơi thật tốt một ngày.

Đi về phía Tây nữa, sẽ phải đi sâu vào vùng cao nguyên, đường sá gồ ghề cực kỳ khó đi.Đến ngày thứ tư.Cuối cùng cũng đến thành phố

Cách Nhĩ Mộc!

Đây là một thành phố truyền kỳ, Cách Nhĩ Mộc trong tiếng Tạng có nghĩa là "nơi sông ngòi dày đặc", tuy rằng suốt dọc đường lái xe qua toàn là sa mạc Gobi, nhưng cũng có thể tưởng tượng được hình dáng thành phố khi được đặt tên.

Thành phố này, nằm trên cao nguyên Thanh Tạng, Lâm Nghị thì không sao, nhưng Trần Văn Cẩm sau chuyến đi dài thì có chút không chịu nổi, cả người mơ mơ màng màng, chỉ thiếu nước Lâm Nghị phải hô hấp nhân tạo cho cô.Ở thành phố Cách Nhĩ Mộc nghỉ ngơi một lát, hỏi thăm vị trí cụ thể, Lâm Nghị trực tiếp lái xe vào khu phố cổ.

Nơi này không giống Tứ Cửu Thành có nhà cao tầng, ở đây đa số đều là nhà cấp bốn được xây dựng trong hai mươi năm gần đây, khu phố cổ thì đã xuống cấp nhiều.Vào khu phố cổ không lâu, liền thấy một dãy nhà ngói cũ nát, tạo thành "lầu đồng tử".

Đã là cuối hoàng hôn, nhập nhoạng tối, xen lẫn chút ánh chiều tà.

Nhìn qua một lượt, vô cùng thần bí.

Trong khu phố cổ cũng không có nhiều người, chỉ thấy vài tiệm cắt tóc, xuyên qua giữa những căn nhà, những ngôi nhà cũ, dây điện cũ, đen kịt hòa lẫn với đèn màu của tiệm cắt tóc, cảm giác khá là kỳ lạ.

Những cô gái ở tiệm cắt tóc kia, thấy Lâm Nghị ăn mặc rất tốt, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường, nên từng cặp mắt đều dán chặt vào anh.

Ngay cả khi bên cạnh Lâm Nghị còn có một người phụ nữ xinh đẹp, ánh mắt của những cô gái kia vẫn cứ dừng lại trên người Lâm Nghị mãi không rời.

Thậm chí có vài người bạo dạn còn gọi Lâm Nghị vào chơi một

lát.

Trần Văn Cẩm nhìn những cô gái này, ánh mắt đầy cảnh giác và không mấy thiện cảm!

Lâm Nghị thì thấy chẳng có gì.

Ở Tứ Cửu Thành còn nhiều nơi 'sạch sẽ' hơn chỗ này nhiều, anh còn chưa từng đi qua, huống chi là Cách Nhĩ Mộc!

Nhưng mà, phụ nữ ở Cách Nhĩ Mộc bên này, nhìn qua cảm giác thật sự có chút không giống phụ nữ bình thường a!

Đáng tiếc a, quá bẩn.

Nếu không mình còn có thể cân nhắc gia nhập đội quân giải cứu phụ nữ thất lạc rồi.Dạo quanh khu phố cũ một vòng, dứt khoát gọi xe ba bánh chở họ qua đó.

Rất nhanh, họ đến một tòa nhà ba tầng, có một giếng trời, dưới ánh đèn đường, cả tòa nhà tối đen như mực, chỉ có thể thấy tường bên ngoài, bên trong dường như không có một bóng người.

Cả tòa nhà âm u quỷ dị.

Theo lời tài xế, nơi này là viện điều dưỡng quân giải phóng từ những năm 60, giờ đã bị bỏ hoang rất nhiều năm rồi.Hai người xuống xe trả tiền, ở cổng đối chiếu biển số nhà đã mờ nhạt, phát hiện địa chỉ trên giấy quả thật là ở đây.

Trần Văn Cẩm nhìn tòa nhà này, trong lòng có chút rờn rợn, nói: "Lão Lâm, đây sẽ không phải là nhà ma chứ?

Nơi này thật sự là căn cứ bí mật của Cửu Môn sao?""Đương nhiên rồi.

Càng là nơi đổ nát thế này, càng không dễ bị người khác phát hiện!" Lâm Nghị gật đầu nói.Sau khi từ Tây Sa Hải Đáy Mộ trở về,

Hoắc Linh bị bắt đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc để giám sát, vậy những người khác vì sao lại chết ở Vân Thiên Cung?

Chắc là sự sắp đặt của tổ chức Cửu Môn rồi?

Lại còn Tiểu Ca làm sao đến đây, có phải đã bị người Cửu Môn bắt rồi không?

Cái này chỉ có vào trong mới có thể hiểu rõ được."Vào thôi!""Ừ."Bên ngoài tòa nhà có tường bao, cổng tường là cửa gỗ đỏ hình vòm, không có tay nắm cửa, đẩy mấy cái, phát hiện phía sau cánh cửa bị khóa bằng xích sắt, không mở được.

Trần Văn Cẩm nhìn xung quanh, chỉ vào cột điện nói: "Lão Lâm, chỗ này có cột điện, có thể trèo từ đó vào!""Không cần." Lâm Nghị nhìn sợi xích sắt, sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một nhát chém đứt luôn, một tay đẩy cửa ra.Trần Văn Cẩm: "…"Sơ suất rồi.

Cô lại quên mất, Lâm Nghị còn có thanh đao sắc bén như vậy.

Đơn giản thô bạo trực tiếp, một nhát là giải quyết xong.

Xem ra tư duy của mình vẫn còn dừng lại ở mức người bình thường rồi.Trong sân lát gạch xanh, nhưng khe hở toàn là cỏ dại, trong sân còn có một cái cây, đã chết khô, dựa vào bức tường rào một bên.

Bây giờ trời đã chạng vạng tối, Lâm Nghị bật đèn pin, chiếu sáng khắp nơi.Phía trước tòa nhà nhỏ là cửa đôi chạm khắc, nhưng đều đã sập xuống, khắp nơi là mạng nhện chằng chịt, cửa lớn bị khóa bằng xích sắt, dán phong điều.

Tuy nhiên, bên cạnh cửa lớn, lại có một khung cửa sổ bị hỏng!

Dường như trước khi họ vào, đã có người đột nhập vào đây rồi."Chắc là Tiểu Ca chứ?" Trần Văn Cẩm nhìn khung cửa sổ bị hỏng nói."Khó nói, nhìn dấu vết hư hại gần khung cửa sổ, càng giống như là bị phá trong hai ngày nay.

Mà thời gian Tiểu Ca đến đây, phải là bảy tám ngày trước mới đúng.” Lâm Nghị kiểm tra vết nứt ở khung cửa sổ, nói.“Hả?” Trần Văn Cẩm không khỏi nhíu mày.

Vậy thì vấn đề phát sinh rồi!

Ban đầu Tiểu Ca đã vào bằng cách nào?

Hơn nữa, người vào sau Tiểu Ca là ai?

Mấy ngày nay, trong cái viện điều dưỡng tưởng chừng yên bình này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?Đã đến đây để “san bằng hang ổ”, Lâm Nghị tự nhiên không chút nơ nang.

Trực tiếp một cước đá nát cửa lớn!

Còn về phong điều ư, xé xé xé, xé hết!Trần Văn Cẩm nhìn mà ngẩn cả người.

Người khác vào đều là lén lút từ cửa sổ chui vào, Lâm Nghị thì hay rồi, trực tiếp phá hoại hết cả!

Cứ như thể sợ người khác không biết vậy!

Nếu cái này mà bị người Cửu Môn nhìn thấy, chẳng phải tức chết sao!Tuy nhiên, Lâm Nghị cũng quả thật có năng lực như vậy, không sợ người Cửu Môn gây sự.Hai người vào trong, bên trong lát gạch xanh, một lớp bụi dày cộp, sau cánh cửa trực tiếp là một đại sảnh, không có bất kỳ thứ gì, dường như trống rỗng.

Tiếp tục đi vào trong, ở bên trái đại sảnh có một cầu thang gỗ xoắn ốc, loại rất đơn sơ, nhưng dù sao cũng là xoắn ốc, dẫn lên tầng hai.

Trên bậc cầu thang phủ một lớp bụi dày, nhưng trong lớp bụi có thể nhìn thấy một vài dấu chân, hiển nhiên nơi này vẫn có người qua lại.

Từ dấu vết của dấu chân mà xem, chỉ có một dấu chân là khá mới, mà dấu chân này không lớn, không giống dấu chân đàn ông, ngược lại giống của phụ nữ.“Có chút thú vị.” Lâm Nghị khẽ cười nói.Chỉ có một dấu chân phụ nữ!

Vậy có nghĩa là, Tiểu Ca chưa từng vào đây sao?

Vậy chiếc chìa khóa 306, có phải vẫn là Tiểu Ca gửi cho mình không?

Nếu không phải Tiểu Ca, thì sẽ là ai?Tầng trên tối om, thêm vào đó là tiếng “lạch cạch” của gỗ cọ xát.

Cứ thế đi lên, đến tầng hai, liền phát hiện lối vào hành lang tầng hai đã bị người ta bịt kín bằng xi măng, không có cửa, là bị bịt kín hoàn toàn.

Theo không gian ở tầng dưới, phía sau bức tường xi măng hẳn còn có mấy căn phòng, dường như đã bị cách ly, việc trát xi măng khá thô sơ.

Tường ở đây dường như đã được gia cố, hẳn là do người Cửu Môn làm.

Tiếp tục đi lên tầng ba, là một hành lang tối đen như mực, hai bên hành lang đều là phòng.

Nhưng dưới tất cả các cánh cửa phòng đều không có ánh sáng lọt ra, hẳn là không có người, và trong không khí có một mùi mốc meo rất khó chịu.Thấy những số phòng sơn dầu bị bụi bám trên cửa các căn phòng, không lâu sau, liền đến trước cánh cửa phòng áp cuối hành lang.

Chương 451

Chiếu đèn lên cửa, chỉ thấy trên khung cửa có số phòng rất mờ: 306.

Lâm Nghị lấy chìa khóa ra cắm vào lỗ khóa ở cửa, sau đó xoay một cái, tiếng "lạch cạch" vang lên, cánh cửa từ từ mở ra cùng tiếng trục cửa cọ xát ken két.Căn phòng không lớn, bên trong rất tối, bước vào thì mùi mốc meo càng nồng hơn.

Một bên căn phòng có cửa sổ, ánh đèn đường bên ngoài lọt vào, chiếu ra đường nét đại khái của căn phòng.

Trong phòng sát tường dường như bày rất nhiều đồ đạc, trong bóng tối do ánh đèn đường bên ngoài tạo thành không nhìn rõ.

Đây là một phòng ngủ, Lâm Nghị thấy một chiếc giường nhỏ đặt ở góc phòng, mùi mốc meo chính là từ trên giường bốc ra.

Đi đến gần xem thì phát hiện chăn trên giường đã thối rữa thành màu đen, mùi cực kỳ khó ngửi, chăn cuộn tròn phồng lên.

Thoạt nhìn còn tưởng bên trong bọc một người chết, nhưng nhìn kỹ thì phát hiện chỉ là hình dáng của cái chăn mà thôi.

Ở cạnh giường, có một bàn viết, cũ kỹ giống như bàn học gỗ hồi tiểu học, trên đó là một ít rác rưởi, vải vóc, mấy tờ giấy vụn và một vài cục vôi trắng rơi từ trần nhà xuống, tất cả đều phủ một lớp bụi dày.

Ở cạnh bàn viết là một cái tủ lớn, rộng ba bốn mét.

Gỗ bên trên có lẽ vì ẩm ướt mà phồng lên, cánh cửa đều đã nứt ra, ngẩng đầu nhìn lên.

Liền có thể thấy chỗ nối giữa trần nhà và tường phía trên tủ, có

rất nhiều vết mốc và vết nước, hiển nhiên nơi này vào những ngày mưa sẽ bị dột.

Lâm Nghị mở cửa tủ ra, trong tủ không có gì cả, trống rỗng.

Nhưng tấm ván đáy tủ ở phía tựa vào tường đã biến mất, lộ ra bức tường xi măng mà tủ che khuất, và trên bức tường xi măng đó, có một cái động cửa đen sì cao nửa người, nối với một cầu thang xi măng đi xuống, không biết dẫn đến đâu.

Nơi này không có dấu vết bị phá hoại, rất có thể người phụ nữ đã vào đây, không hề phát hiện ra cánh cửa bí mật này.

Đương nhiên, cũng có thể, người phụ nữ vào đây tâm tư rất cẩn mật, cố ý đóng cửa tủ lại.Hai bên cầu thang bên trong cánh cửa bí mật đều là tường xi măng thô, xi măng là xi măng vàng.

Loại vật liệu dùng trong quân sự những năm 60 của thế kỷ 20, trên đó vẫn có thể nhìn thấy lờ mờ vài khẩu hiệu được sơn dầu màu đỏ, đều đã phai màu đến mức chỉ còn nhận ra vài nét.

Trên đỉnh cầu thang, còn có thể thấy dây điện buông thõng xuống, bị mạng nhện bao phủ, nhìn qua cứ như một con rắn.Hai người tiến vào cánh cửa bí mật, từ tầng ba đi xuống tầng hai, rồi từ tầng hai đi vào tầng một.

Sau khi vào tầng một, còn có một cầu thang nữa, dẫn xuống tầng hầm.

Và ở chính giữa tầng hầm, có một cái bóng khổng lồ, nằm ngang trên mặt đất, nhìn qua vô cùng quái dị.

Đó là một chiếc quan tài cổ màu đen tuyền khổng lồ!Trần Văn Cẩm kinh ngạc nhìn chiếc quan tài cổ màu đen tuyền này, không thể tin được khẽ hỏi: “Lão Lâm, sao chỗ này lại có một cỗ quan tài?

Người Cửu Môn rốt cuộc muốn làm gì ở đây?

Nghe nói Hoắc Linh bị người Cửu Môn đưa đến Cách Nhĩ Mộc để nghiên cứu, nơi đây đổ nát như vậy, cũng không thấy bóng dáng Hoắc Linh, chẳng lẽ Hoắc Linh ở trong cỗ quan tài này?!"Nhìn từ xa đã biết đây không phải quan tài của người hiện đại, quan tài màu đen tuyền, nằm ngang giữa tầng hầm như một chiếc ghế đá dài khổng lồ, kích thước và hình dạng như vậy hẳn là quan quách, quan tài sau thời Dân Quốc thì không có quan quách nữa.

Chiếc quan quách này nhìn kiểu dáng hẳn phải có lịch sử lâu đời, ít nhất cũng hơn năm sáu trăm năm, hơn nữa nhìn kích thước, e rằng không phải dùng cho người thường, ít nhất cũng phải là quan lại sĩ đại phu."Không sao, mở ra xem là biết ngay!" Lâm Nghị phất tay đặt tay lên quan quách.Trên đó có những hoa văn tinh xảo, lạnh buốt thấu xương, giống như quan tài đá, không biết là làm bằng loại đá gì.

Trên lớp bụi dày đặc trên quan tài đá, có mấy dấu vân tay, hiển nhiên có người đã từng cố gắng mở chiếc quan quách này!

Hơn nữa nhìn mấy dấu vân tay, một chút cũng không lộn xộn, trên quan quách còn có dấu vết bị mở ra, chứng tỏ người này thực lực rất mạnh, rất dễ dàng đã mở được quan quách!

Người có thực lực như vậy, tuyệt đối không phải người tầm thường!

Không nói là sánh ngang Lão Hồ và Bàn Tử đi, nhưng so với Kiều Thi Ngữ thì không biết mạnh hơn bao nhiêu!Lâm Nghị nhấc tay mở quan quách, lộ ra quan tài, sau đó đưa hai ngón tay vào quan tài, cạy nắp quan tài lên!

Với một tiếng "cạch", nắp quan tài liền bật mở!Nhìn thấy thứ trong quan tài, Trần Văn Cẩm da đầu tê dại, cảm giác hô hấp sắp ngừng lại, trên trán cô, từng giọt mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra!

Chỉ thấy trong quan tài, là một cỗ nữ thi!

Nữ thi bụng lật ra ngoài, hai chân và hai tay đều lật ngược xuống dưới, nhưng khuôn mặt thì lại như thể xoay 180 độ quay xuống dưới!

Khi quan tài được mở ra, khuôn mặt quay xuống dưới đó từ từ chuyển hướng về phía hai người họ, trong miệng còn phát ra tiếng "lạch cạch lạch cạch".

Mái tóc đen bẩn thỉu che khuất nửa khuôn mặt, nhưng Trần Văn Cẩm vẫn có thể xuyên qua kẽ tóc, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc và ánh mắt tà dị đó!"Hoắc… Hoắc Linh."Cô và Hoắc Linh cùng dùng thi biệt đan, tình trạng thi hóa của cơ thể hẳn là tương đương nhau mới phải.

May mắn thay cô gặp được Lâm Nghị, còn Hoắc Linh thì bị người Cửu Môn đưa đi, biến thành bộ dạng không ra người không ra quỷ thế này.

Bây giờ nhìn thấy Hoắc Linh, cô cứ như sắp nhìn thấy tương lai của chính mình.

Nếu không tìm được Vẫn Ngọc ở Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, e rằng chẳng bao lâu nữa, mình cũng sẽ biến thành bộ dạng này!Khi phát hiện hai người Lâm Nghị, Hoắc Linh lập tức lao về phía Lâm Nghị.

Lâm Nghị khẽ cười, nói: "Sức sống của cô quả thật đủ ngoan cường, bị đánh thành ra thế này mà vẫn chưa chết được!"Hoắc Linh thi hóa thì thi hóa, nhưng cơ thể hẳn là còn nguyên vẹn, giờ tứ chi vặn vẹo biến dạng, ngay cả cái đầu cũng xoay tròn rồi.

Điều này rõ ràng là bị người đã mở quan tài đánh thành ra thế này! Nhìn Hoắc Linh đang lao tới, Lâm Nghị một chưởng đánh xuống.

Thôi được rồi!

Đã thế này, Lâm gia ta cứ làm việc thiện, tiễn cô về với cõi

tây.Lâm Nghị một chưởng đánh xuống, đầu Hoắc Linh xoay ba vòng trên cổ.

Vốn dĩ trong tình huống bình thường, cổ bị vặn như vậy, về cơ bản là "tiêu đời".

Dù sao xương cốt và kinh lạc của con người, sẽ bị phá hủy nghiêm trọng, hơn nữa là loại không thể phục hồi.

Nhưng Hoắc Linh lại không giống vậy, cô ta giơ một tay lên, vặn cằm mình, rồi cứng ngắc xoay mấy vòng, tự mình xoay trở lại vị trí cũ.

Thấy cảnh này, Trần Văn Cẩm đứng bên cạnh ngẩn cả người.Trời ơi.

Cả cái này cũng được sao?

Dùng thi biệt đan sẽ biến thành loại quái vật này ư?

Cái này cũng quá khoa trương rồi!

Ngay cả những thi biến trong cổ mộ, cũng không thể có trạng thái này!

Nhìn Hoắc Linh hiện tại, cô cứ như nhìn thấy chính mình sau này.

Lưng cô không khỏi toát mồ hôi lạnh."Thảo nào." Lâm Nghị khẽ cười.

Thảo nào người trước đó vào đây, gặp phải Hoắc Linh, rõ ràng đã đánh Hoắc Linh ra nông nỗi này, vậy mà còn phải đóng nắp quan tài lại.

E rằng không có thủ đoạn trấn áp cô ta triệt để.Tuy nhiên, điều này đối với Lâm Nghị mà nói, chẳng là gì.

Chỉ cần một nhát đao là xong.

Một nhát không được, vậy thì đâm thêm vài nhát.“Lão Lâm, Hoắc Linh… còn cứu được không?” Trần Văn Cẩm lòng thầm thắc hỏi Lâm Nghị.“Sức sống vẫn khá mạnh, hơi khác so với thi biến thông thường.

Cứu thì chắc không cứu được nữa, nhưng trạng thái của Hoắc Linh thế này, ngược lại lại có lợi cho cô!” Lâm Nghị nhìn Trần Văn Cẩm nói.Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh thực ra mối quan hệ không đến mức đặc biệt thân thiết.

Hai người vì đều là những người sống sót của đội khảo cổ mấy năm trước, nên đã đạt được một mặt trận thống nhất, cùng lắm chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.Người Cửu Môn, có thể dùng Hoắc Linh để nghiên cứu.

Vì Hoắc Linh có sức sống ngoan cường như vậy, mình cũng cứ lấy cô ta ra nghiên cứu thử.

Nếu thật sự có cơ hội khiến cô ta hồi phục, chỉ có thể nói cô ta phúc lớn mạng lớn.

Có Hoắc Linh làm tiền lệ này, đối với Trần Văn Cẩm mà nói, quả thực là một chuyện tốt.

Trần Văn Cẩm thông minh, cũng hiểu ý trong lời nói của Lâm Nghị.

Thà rằng biến thành giống Hoắc Linh hiện tại, chi bằng tin tưởng Lâm Nghị, và cả Vẫn Ngọc trong Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc!“Lão Lâm, cậu định làm gì?”Lâm Nghị tiện tay lấy ra một lá Thần Châu Trấn Thi Phù, trực tiếp dán lên trán Hoắc Linh.

Hoắc Linh vốn còn đang nhe nanh múa vuốt, lập tức trở nên yên tĩnh.

Nhìn thấy Hoắc Linh đã bị trấn áp, Lâm Nghị hài lòng gật đầu.

Xem ra Tương Tây Trấn Thi Phù, vẫn còn có chút “mánh khóe”

đấy.

Tuy nói Hoắc Linh không giống lắm với thi biến thông thường, nhưng vẫn nằm dưới sự khống chế của Thần Châu Trấn Thi Phù.

Sau khi trấn áp Hoắc Linh, anh tiện tay ném vào Nhẫn không gian, để Nữ Vương và Đại Tế Tư nghiên cứu thử.

Chương 452

Giải quyết Hoắc Linh xong, hai người dạo quanh tầng hầm một vòng, căn phòng này bốn bức tường đều quét vôi trắng, trên tường cạnh cửa đóng một thanh gỗ cắm móc treo quần áo, đó là nơi dùng để treo quần áo.

Dưới thanh gỗ dán giấy báo, để tránh quần áo treo bị chạm vào vôi trắng trên tường.

Đối diện tủ là bàn viết, có hai chiếc đặt song song, trên đó chất đầy đồ đạc, đều là báo chí và rác rưởi.

Trên bức tường cạnh bàn viết dán rất nhiều giấy tờ, đều phủ đầy bụi.

Lâm Nghị hai người kiểm tra đống giấy tờ này.Trên những tờ giấy này là một số ghi chép về Hoắc Linh, vì giấy tờ bị vứt lung tung, nên ghi chép cũng hỗn loạn không rõ ràng.

Đa số đều là ghi chép về trạng thái của Hoắc Linh, bình thường, không có tin tức hữu dụng nào.

Nhưng, nội dung trên ba tờ giấy đã thu hút ánh mắt của Lâm Nghị! Trên ba tờ giấy, ghi chép lý do Hoắc Linh bị nhốt vào đây!

Đại khái là, sau Tây Sa Hải Đáy Mộ, người Cửu Môn biết được những người kia đa số đều là vật thế thân do Giải Cửu Gia tạo ra, nên đã âm thầm tính kế những người này.

Tổ chức cũng đã có được không ít tin tức từ tay bọn họ.Trong ba tờ giấy này, có một tờ là một bức họa.

Bức họa này chỉ gồm bảy đường kẻ, sáu đường cong và một hình tròn không đều!

Cái này không khác mấy so với đồ án Lâm Nghị có được từ Bạch Thư Thời Chiến Quốc.

Hơn nữa trong bức đồ này, còn chi tiết hơn nhiều!

Nó còn được đánh dấu rất chi tiết!Trên sáu đường cong này, mỗi đường có một chấm đen, cái la bàn và đường thẳng đó căn chỉnh để chọn ra sáu ngôi sao, tuy nhiên, trên bốn trong số các chấm đen đó, mỗi chấm có một dòng chữ.

Từ trên xuống dưới, đó là: Trường Bạch Sơn Vân Thiên Cung, Qua Tử Miếu Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Ngọa Phật Lĩnh Thiên Quan Tự Phật Tháp, Sa Đầu Tiểu Hải Đáy Trầm Thuyền Mộ, Đại Long Mạch Sơn Hà Đồ!

Nhìn hai đường kẻ không có chữ kia, trên đó cũng có chấm đen, nhưng bên cạnh đều viết dấu hỏi.

Hiển nhiên, những cái này cũng hẳn là long mạch thuộc đại phong thủy, nhưng tình hình Long Nhãn bên trên, người Cửu Môn cũng không rõ.Bên ngoài sáu đường kẻ, ở chỗ trống bị sáu đường cong bao quanh, bên trong cái vòng tròn đó, cũng có một chấm đen.

Chấm đen này không nằm trên bất kỳ đường kẻ nào, độc lập và cô độc nằm ở vị trí đại khái chính giữa toàn bộ đồ hình.

Và ở cạnh chấm đen này, cũng có một dòng chữ nhỏ: Sài Đạt Mộc Tháp Mộc Đà.Theo suy đoán của tổ chức, các chấm đen đã biết, Tây Sa Hải Đáy Mộ, Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã được thăm dò, còn Thiên Quan Tự Phật Tháp, Vân Thiên Cung, Sài Đạt Mộc Tháp Mộc Đà thì vẫn chưa biết!Để phá giải bí ẩn trường sinh của thi biệt đan, tổ chức đã chọn chia làm hai đường.

Để những kẻ giả mạo thuộc thế hệ thứ hai của Cửu Môn đi Vân Thiên Cung, nếu có thể lấy được tin tức thì tốt nhất, nếu gặp nguy

hiểm, tất cả chết hết trong đó cũng không sao.

Còn Hoắc Linh thì bị đưa đến Cách Nhĩ Mộc, đồng thời người Cửu Môn bắt đầu nghiên cứu Tháp Mộc Đà!

Đây cũng là lý do vì sao, Lâm Nghị ở Vân Thiên Cung, nhìn thấy thi thể của tất cả những kẻ giả mạo kia, mà lại không thấy thi thể thật của Hoắc Linh!Trong số những thi thể đó, Hoắc Linh giả và Trần Văn Cẩm giả, bị Trần Văn Cẩm thật lừa đến Vân Thiên Cung trước khi tiến vào Tây Sa Hải Đáy Mộ, nên chết khá sớm.

Còn những kẻ giả mạo còn lại, cũng bị Cửu Môn sắp xếp đâu vào đấy.

Chỉ trong chốc lát, tất cả những người do Giải Cửu Gia sắp xếp, đều "đi đời nhà ma".

Ngoại lệ duy nhất, chính là cái tên Tề Vũ, nhân vật này trong nguyên tác luôn là một nhân vật thần thần bí bí, tuy nói trong cổ mộ, Lâm Nghị cũng nhìn thấy thi thể của cậu ta, nhưng Lâm Nghị lại không cho rằng cậu ta thật sự đã chết ở bên trong.Còn hai tờ giấy khác, thì giải thích bức họa này, và cả phần tổng kết.

Tây Sa Hải Đáy Mộ, Thất Tinh Lỗ Vương Cung và Vân Thiên Cung tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Và trong đó, còn nhấn mạnh rằng Uông Tàng Hải sau sáu mươi tám tuổi, đã hoàn thành công trình cuối cùng!

Uông Tàng Hải nhận lệnh của hoàng đế, khởi hành đến một nơi nào đó, kiểu như hoạt động đi sứ các nước.

Bố cục bức bích họa này rõ ràng là mô phỏng những bức bích họa thời Đường về Đường Huyền Trang sang Tây Vực, vô cùng kỳ lạ.

Mấy năm nay Uông Tàng Hải vô cùng thần bí, hoàn toàn không có bất kỳ sử liệu nào lưu lại.

Cuộc đời ông ta, có thể nói đoạn cuối cùng là một khoảng trắng.

Theo suy đoán của Cửu Môn, công trình cuối cùng này của Uông Tàng Hải chính là Sa Đài Mộc Tháp Mộc Đà.

Suốt thời gian này, người của Cửu Môn vẫn luôn tìm kiếm siêu công trình Tháp Mộc Đà! "Lâm Nghị, xem ra Tây Vương Mẫu mẫu quốc mà chúng ta thấy sau Thanh Đồng Môn, chắc là ở Tháp Mộc Đà!" Trần Văn Cẩm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng. "Ừ." Lâm Nghị gật đầu, nói, "Chắc là vậy, nhưng đừng mừng quá sớm.

Trong thời gian ngắn, tình trạng thi hóa của Hoắc Linh nghiêm trọng hơn cô nhiều!

Cô không thấy vấn đề này rất lớn sao?" Trần Văn Cẩm nhíu mày, nói, "Ý anh là... người của Cửu Môn đã tìm ra phương pháp gì đó ở Tháp Mộc Đà?" Lâm Nghị nói, "Chắc là họ đã tìm thấy một số pháp môn, sau đó thử nghiệm kết quả trên người Hoắc Linh!" Trần Văn Cẩm vốn còn đang vui vẻ, nghe Lâm Nghị nói xong, lòng không khỏi chùng xuống.

Cô suy nghĩ kỹ rồi nói, "Đúng vậy, hơn nữa nơi này đã là căn cứ bí mật của Cửu Môn, vậy tại sao dường như đã lâu không có ai đến?

Những người khác của Cửu Môn đâu?

Và người gửi chìa khóa cho anh rốt cuộc là ai?" Sau một loạt câu hỏi của Trần Văn Cẩm, không khí xung quanh đột nhiên lạnh lẽo đi mấy phần!

Cô đột ngột quay đầu lại, thấy ở lối vào tầng hầm vậy mà có một cái bóng đen kịt, hơn nữa cái bóng đó đang từng bước đi về phía họ!

Người đó bước chân cực nhẹ, hầu như không nghe thấy tiếng động nào!

Lâm Nghị thấy cái bóng này, khẽ mỉm cười, nói, "Đến rồi." Cái

bóng gật đầu, giọng nói trầm ấm đáp, "Ừ." Nghe thấy giọng nói, Trần Văn Cẩm mới nhận ra, người đến không phải ai khác, chính là Tiểu Ca đang mất tích.

Ba người gặp nhau, trao đổi tình hình hiện tại.

Thứ nhất, Tiểu Ca khi đó rời khỏi Thanh Đồng Môn, phát hiện bản thân không ở trong cổ mộ mà xuất hiện bên ngoài núi tuyết, nên anh ấy đã rời đi trước.

Thứ hai, người gửi chìa khóa không phải Tiểu Ca.

Thứ ba, Tiểu Ca cũng nhận được tin tức tương tự nên mới đến đây, hơn nữa đến muộn hơn Lâm Nghị một chút, vừa mới tới.

Thứ tư, mục đích của Tiểu Ca cũng là Sa Đài Mộc Tháp Mộc Đà, anh ấy đến đây để lấy một thứ gì đó.

Còn về là thứ gì, Tiểu Ca không nói, Lâm Nghị cũng không hỏi thêm.

Tất cả những điều này cho thấy, có một bàn tay lớn đang thao túng, sắp xếp mọi chuyện rõ ràng rành mạch.

Tuy nhiên, trong đầu Lâm Nghị, mọi chuyện đã khá rõ ràng.

Những người tham gia trộm Vân Thiên Cung, kẻ chết thì chết, người sống sót cũng không thể bại lộ họ.

Người của Cửu Môn càng không thể tiết lộ chuyện về căn cứ bí mật của mình.

Biến số duy nhất chính là Ngô Tam Tỉnh!

Ngô Tam Tỉnh là một lão hồ ly, có thể nói ông ta ăn dơ mọi mặt.

Với mình.

Với phe Trần Văn Cẩm.

Với phe Tạ gia.

Với Khâu Đức Khảo.

Thậm chí Lâm Nghị còn nghi ngờ, Ngô Tam Tỉnh và tổ chức của Cửu Môn lại có mối quan hệ không rõ ràng.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là nghi ngờ, dù sao trong nhật ký của Lão Cẩu Ngô, cũng đã ẩn ý chỉ ra.

Sau hoạt động đạo mộ lớn nhất lịch sử đó, Trương Đại Phật Gia đã tiến hành thanh trừng lớn đối với những tay trộm mộ ở Trường Sa, khiến Lão Cẩu Ngô không thể không trốn đến Hàng Châu mới bảo toàn được tính mạng.

Có tầng quan hệ này, Ngô Tam Tỉnh không mấy có khả năng cùng phe với Trương Đại Phật Gia.

Nhưng vì đối phương là Ngô Tam Tỉnh, nên tình huống này cũng tồn tại khả năng!

Ngô Tam Tỉnh sống sót trong Vân Thiên Cung, người có thể làm chuyện gửi đồ như vậy, cũng chỉ có thể là ông ta.

Chương 453

Hơn nữa xét về thời gian, Ngô Tam Tỉnh chắc hẳn đã chuẩn bị từ sớm!

Tuy nhiên, theo điều tra của Kiều Thi Ngữ, Ngô Tam Tỉnh từ sau mộ đáy biển Tây Sa đã luôn bị cô ấy điều tra, và không hề có dấu hiệu cho thấy ông ta có bạn bè ở Thanh Hải, hay từng đến Thanh Hải.

Mất đi mạng lưới quan hệ khổng lồ như Khâu Đức Khảo, chỉ với năng lực của Ngô Tam Tỉnh, vẫn không đủ để làm được đến mức này!

Vậy nên đằng sau Ngô Tam Tỉnh, nhất định có một mạng lưới quan hệ sánh ngang Khâu Đức Khảo, thậm chí còn mạnh hơn!

Tất cả mũi nhọn này đều chỉ thẳng vào 'Nó'!

Cái 'Nó' trong truyền thuyết có thể làm rung chuyển cục diện thế giới!

Cái 'Nó' từng hủy diệt cả Trương gia!

Thậm chí sau hoạt động đạo mộ lớn nhất lịch sử đó, những tay trộm mộ Trường Sa bị thanh trừng, cũng có bóng dáng của 'Nó'!

Ban đầu, Lâm Nghị cho rằng 'Nó' là hậu duệ của Uông Tàng Hải, những người tin vào Uông Tàng Hải.

Tuy nhiên, những người này trải qua mấy trăm năm phát triển, hình thành một năng lượng lớn đến vậy, vậy thì 'Nó' tuyệt đối không phải một tổ chức bình thường!

Làm rung chuyển cục diện thế giới, nhưng lại không ra mặt, nói là không có thì không bằng nói là không thể!

Một khi 'Nó' bị đưa ra ánh sáng, e rằng sẽ thật sự có vấn đề lớn!

Vậy thì 'Nó' là ai?

Xâm nhập đến mức độ nào?

Nghĩ kỹ lại, cũng đã cơ bản rõ ràng.

Một khi 'Uông' nổi lên mặt nước, thì đó là chữ gì?

Tuy nhiên, giai đoạn hiện tại 'Nó' tạm thời vẫn chưa có ý đối đầu trực diện với mình, nên Lâm Nghị cũng chưa có ý định động đến 'Nó'.

Lâm Nghị nhìn Tiểu Ca, cười hỏi, "Tiểu Ca, còn có một người đi cùng cậu nữa phải không?" Tiểu Ca không biểu cảm gật đầu, nói, "Không qua mắt anh được, người đó quả thật là bạn của tôi." Trần Văn Cẩm nghe xong thì mù tịt, có chút không hiểu, ngạc nhiên hỏi, "Ở đây còn có người khác sao?

Sao tôi không thấy?!" Lâm Nghị chỉ vào chiếc quan quách đã mở, nói, "Ở trong đó!" Sau đó ba người quay lại trước chiếc quan quách ở giữa tầng hầm, hoàn toàn mở nắp quan tài ra!

Chỉ thấy ở phần cuối của chiếc quách đá này, có một cái lỗ nhỏ hơn cả eo phụ nữ!

Lúc này, từ trong cái lỗ đó, truyền ra một vài tiếng động nhẹ.

Chỉ chờ một lát, đột nhiên một bàn tay thò ra từ trong lỗ, một người như con lươn bò ra khỏi cái lỗ hẹp đó, rồi nhẹ nhàng lật người đứng trước mặt họ.

Chỉ thấy người đó đeo kính đen, từ trong quan tài đi ra, rất rõ ràng là đã nhận thấy Lâm Nghị và Trần Văn Cẩm, ngay lập tức mỉm cười tươi tắn.

Khiến người ta nhìn không giống một người mù, mà nên là một người lạc quan.

Trong tay người đeo kính đen còn có một cái hộp gỗ hồng nhỏ dẹt.

Trần Ngọc Lâu cũng là người mù, nhưng so với người này, Trần Ngọc Lâu lại thể hiện nhiều hơn sự già nua suy tàn và cái khí phách cuồng ngạo ăn sâu vào xương tủy!

Còn người đeo kính đen này, lại nhiều hơn sự lạc quan, tự tin, đôi chút bất cần đời, coi rất nhiều chuyện nhẹ nhàng, phóng khoáng.

Không giống Lão Trần, chỉ là cố tỏ ra. "Ồ, Tiểu Ca, đây chẳng phải là Lâm lão bản mà cậu đã nhắc tới tôi sao?

Cửu ngưỡng cửu ngưỡng à, trên đời này, người khiến Tiểu Ca phải bội phục thì không có mấy, Lâm lão bản đúng là độc nhất vô nhị." Hắc Hạt Tử chắp tay chào Lâm Nghị, một lần nữa nở nụ cười rạng rỡ. "Nam Hạt Bắc Ách, tôi cũng đã sớm nghe danh, hôm nay gặp mặt, thân thủ không tệ." Lâm Nghị gật đầu khách khí với Hắc Hạt Tử.

Xét về thân pháp và cử chỉ của người này, tuy không bằng Tiểu Ca, nhưng cũng là cao thủ trong các cao thủ.

Lâm Nghị cũng có thể dễ dàng đoán ra thân phận của gã.

Nam Hạt Bắc Ách.

Trong Đạo Mộ Bút Ký, là tàn liên mạnh nhất giới đạo mộ, có sự ăn ý rất cao.

Gã là kẻ điên lấy mạng nhỏ ra đùa giỡn.

Không giống Lâm Nghị, Lâm Nghị có thực lực tuyệt đối, nên đối mặt với bất kỳ nguy hiểm nào cũng có thể ung dung ứng phó.

Nhưng Hắc Hạt Tử thì khác, thực lực gã cao thì cao, nhưng rốt cuộc cũng có hạn, nhưng khi đối mặt với nguy hiểm, gã vẫn mang vẻ bất cần đời.

Hơn nữa nhìn tướng mạo của gã, trẻ tuổi xấp xỉ Tiểu Ca.

Tuy nhiên, gã là người hiếm hoi sở hữu thể chất trường sinh ngoài Trương gia, tuổi thật hẳn không kém Tiểu Ca là bao.

Cũng thuộc loại đồ bất tử.

Hơn nữa theo Lâm Nghị được biết, Hắc Hạt Tử này xuất thân từ Tề gia, Tề gia của Tề Vũ Tề.

Còn về mối quan hệ giữa người này và Tề Vũ thì trong truyện không nói rõ.

Nghe nói, sở dĩ Hắc Hạt Tử bị mù, thực ra là do bệnh, loại bệnh này ban ngày không nhìn thấy gì, nhưng môi trường càng tối tăm, gã nhìn càng rõ!

Trong cổ mộ tối đen như mực, gã càng giống Trần Ngọc Lâu thời trẻ, sở hữu một đôi mắt đêm, nhìn mọi thứ còn rõ hơn cả người bình thường nhìn vào ban ngày!

Đây chắc hẳn cũng là một loại cơ duyên gã có được ở Thanh Đồng Môn!

Trước khi rời khỏi viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, Hệ thống đã rất tự giác đả tạp. "Đinh, chúc mừng Túc chủ đả tạp thành công tại viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, nhận được: Một giọt Phượng Hoàng Tinh Huyết!" Không tồi không tồi!

Một giọt Phượng Hoàng Tinh Huyết đã vào tay!

Theo lộ trình thức tỉnh Kỳ Lân Huyết Mạch của tôi, muốn tiến hành thức tỉnh lần thứ hai, cần 4 phần tinh huyết cùng cấp bậc.

Ngoài ra, còn cần ít nhất tám viên nội đan yêu thú ngàn năm trở lên!

Cơ hội thức tỉnh như vậy, có thể đạt đến 70%!

Số lượng nội đan yêu thú càng nhiều, tỷ lệ thành công thức tỉnh sẽ càng cao!

Tinh huyết thứ này rất khó có được, chuẩn bị trước một chút sẽ không sai.

Ngay sau đó giọng nói của Hệ thống lại vang lên. "Đinh, địa điểm đả tạp thứ hai đã được làm mới thành Ma Quỷ Thành, nhận được: Ngôn ngữ Viễn Cổ Ma Quốc!" Ố!

Địa điểm đả tạp lần thứ hai này là Ma Quỷ Thành, mà thứ thưởng lại là ngôn ngữ Viễn Cổ Ma Quốc!

Theo Lâm Nghị được biết, thời đại Viễn Cổ Ma Quốc này là sau thời đại Hoàng Đế!

Khi đó, có Viễn Cổ Ma Quốc, còn có vị vương giả vĩ đại nhất cao nguyên, Bảo Châu Hùng Sư Đại Vương chế địch thế giới và Liên Hoa Đại Sư!

Cái Ma Quỷ Thành của Tây Vương Mẫu mẫu quốc này, lẽ nào còn có liên quan đến Viễn Cổ Ma Quốc?

Bất kể có liên quan hay không, sau khi có được ngôn ngữ Viễn Cổ Ma Quốc, đến Côn Luân Thần Cung thì sẽ có thể hiểu thêm nhiều thông tin!

Rời khỏi viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, mở cái hộp gỗ hồng nhỏ dẹt ra, bên trong là chiếc đĩa sứ thanh hoa bị hỏng.

Phía bên trái chiếc đĩa, thiếu mất một mảng lớn bằng bàn tay.

Theo lời Hắc Hạt Tử nói, manh mối thần bí mà họ nhận được, đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc để lấy, chính là chiếc đĩa sứ thanh hoa này!

Nghe nói trên chiếc đĩa này, ẩn chứa một bí mật, tất cả đều là bản

đồ dẫn đến Tây Vương Mẫu mẫu quốc!

Chương 454

Sau đó mấy người tìm kiếm ở Cách Nhĩ Mộc, một người dẫn đường đi Tháp Mộc Đà.

Sau khi hỏi thăm nhiều nơi, đoàn bốn người đã đi đến nhà của người dẫn đường Định Chủ Trác Mã.

Theo lời người dân địa phương, trước họ, từng có một cô gái cũng ở gần đây hỏi thăm khắp nơi về người dẫn đường đi Tháp Mộc Đà, cuối cùng cũng tìm đến thành phố này, người dẫn đường giàu kinh nghiệm nhất, Định Chủ Trác Mã!

Tuy nhiên, Định Chủ Trác Mã đã lớn tuổi, không thể đi đường dài, nên sau khi giải mã bản đồ lộ tuyến, cô gái đó đã cùng con trai của Định Chủ Trác Mã, một thanh niên trung niên cường tráng, cùng đi.

Và bản đồ lộ tuyến mà cô gái đó cung cấp cho Định Chủ Trác Mã, giống hệt bản đồ mà Lâm Nghị và mấy người đã cung cấp.

Theo lời Định Chủ Trác Mã miêu tả, người phụ nữ đến đây mấy ngày trước, hẳn là Tuyết Lỵ Dương không nghi ngờ gì nữa.

Chắc là Tuyết Lỵ Dương ở Tứ Cửu Thành, biết được mình và Trần Văn Cẩm cùng đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, nên cô ấy cũng một mình đi theo đến.

Phụ nữ à!

Thật phiền phức.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương có thể đến sau mà lại đi trước, chắc là ngồi máy bay.

Điều này khiến Lâm Nghị có chút cạn lời.

Trời đất, sao mình lại quên mất vụ máy bay này chứ!

Mình còn phải vất vả lái xe đến đây.

Quá đáng đời.

Hơi ngốc rồi!

Ở những năm 80 lâu rồi, đầu óc mình vẫn chưa mở mang ra được!

Trước đây đi đạo mộ, toàn là ngồi xe ngựa, xe lừa, đi tàu hỏa.

Mình có thể lái xe đi, đã là ghê gớm lắm rồi!

Vậy mà lại quên mất máy bay!

Tuy nhiên, hiện tại máy bay vẫn còn khá ít, chắc không có chuyến bay thẳng đến Cách Nhĩ Mộc.

Muốn thực sự đến Cách Nhĩ Mộc, vẫn cần đi xe khách lớn, thậm chí xe bò, xe ngựa các loại, chuyển xe liên tục, cái này còn vất vả hơn nhiều so với việc mình tự lái xe!

Nói chung, cái nào cũng có lợi có hại.

Vì Tuyết Lỵ Dương đã đến Cách Nhĩ Mộc, vậy thì dấu chân trong viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, chắc hẳn là do Tuyết Lỵ Dương để lại.

Thậm chí, người đã đánh Hoắc Linh ra nông nỗi đó, rất có thể chính là cô ấy.

Hiện tại Tuyết Lỵ Dương, đã dung hợp huyết mạch mà mình cho cô ấy, thực lực đã khác xưa rất nhiều.

Hơn nữa, cô ấy không giống Lão Hồ và Bàn Tử, cô ấy luôn yêu cầu bản thân rất nghiêm khắc, cộng thêm cô ấy có thiên phú, nên tiến bộ cũng rất nhanh.

Không nói gì khác, tay không giết chết một xác chết, vẫn là chuyện

dễ như trở bàn tay.

Đánh bầm dập Hoắc Linh, cũng rất dễ dàng.

Tuy nhiên, nhìn từ dấu vết ở tầng hầm, Tuyết Lỵ Dương cũng không phát hiện ra cái lỗ trong quan tài, cũng không kiểm tra nhật ký trên bàn.

Dường như đã phát hiện ra chuyện gì đó kinh khủng, vội vàng rời đi.

Vậy Tuyết Lỵ Dương đã làm thế nào để phát hiện ra bản đồ đi Tây Vương Mẫu mẫu quốc?

Ngay cả khi cô ấy có được bản đồ Tây Vương Mẫu mẫu quốc, đáng lẽ phải đợi mình ở đây, rồi cùng đi mới đúng, tại sao lại một mình dẫn theo người dẫn đường đi trước? "Cô ấy chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó." Sau đó Lâm Nghị và mấy người đã lấy được bản đồ, con gái của Định Chủ Trác Mã muốn tìm anh trai mình, nên thay Định Chủ Trác Mã làm người dẫn đường cho họ.

Lâm Nghị có xe việt dã, không cần đi xe khách lớn, tiện lợi hơn rất nhiều.

Anh đưa mọi người đi theo bản đồ.

Xe việt dã vượt Đôn Hoàng, đến Đại Sa Đán, đi vào khu vực hồ Sát Nhĩ Hãn, từ đó rời đường lớn, tiến vào khu vực không người của bồn địa Sa Đài Mộc.

Dọc đường, địa hình Yadan hai bên khiến tôi cảm nhận được sự hoang tàn của Gobi.

Cái cảm giác đất trời tận cùng mênh mông vô tận này khiến người ta có cảm giác bị bỏ rơi mãnh liệt.

Tháp Mộc Đà, đây không phải là địa danh.

Mà là một tiểu quốc thời nhà Minh, tiểu quốc này nằm trong bồn địa Sa Đài Mộc.

Và vị trí của tiểu quốc này, chính là Tây Vương Mẫu mẫu quốc trong truyền thuyết!

Trong miệng người dân địa phương, nó được gọi là Thar Muldur, dịch ra là Thành Quỷ trong Mưa!

Định Chủ Trác Mã vốn rất kiêng kỵ Tây Vương Mẫu mẫu quốc, nhưng vì con trai ông ta đã đi vào đó mà không có tin tức gì, cộng thêm số tiền Lâm Nghị đưa quá nhiều!

Con trai ông ta đã ngoài ba mươi tuổi, đến giờ vẫn chưa lấy vợ, ông ta cũng muốn kiếm chút tiền cưới vợ cho con.

Mặc dù Tây Vương Mẫu mẫu quốc ở địa phương dường như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nhưng theo lời người dẫn đường, truyền thuyết Âu Lạc Gia này là có thật.

Hơn nữa từ thời Hoàng Đế cách đây năm nghìn năm, đã có truyền thuyết về Tây Vương Mẫu mẫu quốc rồi!

Muốn tìm thấy Tháp Mộc Đà, thì phải tìm một thôn làng gần Sa Đài Mộc!

Trong thôn làng, có lạc đà và ngựa.

Sau ba ngày đi đường, họ cuối cùng cũng đến một thôn nhỏ tên là Lan Thác.

Ngôi làng rất cũ kỹ, chỉ có ba bốn chục hộ gia đình sống ở đây.

Vào làng, họ chọn nghỉ đêm tại đây.

Đi sâu hơn nữa, xe cộ đã rất khó đi qua, cần phải có lạc đà.

Cố tình lái xe vào, còn dễ làm hỏng xe của mình, hoàn toàn không cần thiết.

Hơn nữa, trong bồn địa Sa Đài Mộc, toàn bộ đều là sa mạc, đầm lầy, ruộng muối, một khi ô tô hỏng, thì họ chỉ có thể đi bộ trong bồn địa Sa Đài Mộc.

Đến tối, Định Chủ Trác Mã gọi Lâm Nghị bốn người vào phòng, kể cho họ một chuyện.

Người phụ nữ đã vào Sa Đài Mộc trước đó, chính là Tuyết Lỵ Dương.

Nhưng sở dĩ cô ấy không chọn Định Chủ Trác Mã làm người dẫn đường, là vì muốn ông ta ở lại đây để truyền lời cho người khác!

Sau ba ngày tiếp xúc, Định Chủ Trác Mã cũng đã xác định thân phận của Lâm Nghị và những người khác, chính là những người mà Tuyết Lỵ Dương muốn ông ta chờ.

Thế là ông ta đã nói lại lời nhắn của Tuyết Lỵ Dương cho họ.

Tuyết Lỵ Dương nói với Định Chủ Trác Mã không phức tạp, chỉ là nhờ ông ta nói với Lâm Nghị rằng, cô ấy đã thấy một người trẻ tuổi, thực lực không kém cô ấy, hơn nữa người đó đã đánh úp cứ điểm của Cửu Môn ở Cách Nhĩ Mộc, còn bắt người của Cửu Môn đưa cô ấy đi Sa Đài Mộc Tháp Mộc Đà.

Tuyết Lỵ Dương còn từng giao thủ với người đó ở viện dưỡng lão, vì cô ấy cảm thấy mục đích Lâm Nghị đến đây, chắc hẳn có liên quan đến mục đích của người đó, nên cô ấy đã chọn đi theo trước, để tránh bị người kia chiếm tiên cơ.

Hơn nữa khi đi theo, cô ấy đã để lại tin tức ở chỗ Định Chủ Trác Mã, nếu họ đến, hãy nhanh chóng đuổi theo.

Người khác có thể không rõ, nhưng trong lòng Lâm Nghị thì biết.

Hiện tại Tuyết Lỵ Dương, có thể nói là thực lực cao cường.

Có thể giao thủ với cô ấy, mà còn có thể chạy thoát, vậy tuyệt đối không phải nhân vật bình thường!

Chương 455

Hơn nữa Tuyết Lỵ Dương lại không bắt được người đó, mà chọn cách âm thầm theo dõi, thì thực lực của người đó càng không phải người thường có thể sánh được.

Thậm chí còn đánh sập cứ điểm của Cửu Môn.

Cũng không phải người trong Cửu Môn.

Ở thế giới này, mọi chuyện vô cùng phức tạp, khác xa so với tưởng tượng!

Có rất nhiều người tài năng kỳ lạ, ví dụ như, Âm Dương Sư chó đã bày đại trận ở Dã Nhân Câu khi trước.

Ví dụ như, hậu nhân của Trương Tam Liên Tử, Trương Doanh Xuyên.

Vào thời Dân Quốc, còn có những kẻ khét tiếng trong giới đạo tặc, Tứ Thần Tam Yêu, Thất Tuyệt Bát Quái!

Những người này, không nghi ngờ gì đều không phải phàm nhân, lại sở hữu thực lực rất đáng sợ!

Chỉ riêng về thực lực, e rằng không ít người trong số đó, đều không kém Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử.

Chỉ là những loại người này, ở thế gian không phô trương, ẩn mình không lộ, nên người bình thường không biết đến họ mà thôi.

Hiện tại có người tài năng kỳ lạ đang tìm kiếm Tây Vương Mẫu mẫu quốc, chứng tỏ những nhân vật ẩn mình đó, đã bắt đầu hành động rồi!

Tuy nhiên, trong lòng Lâm Nghị càng nghiêng về hướng, ngay cả

khi có những người như vậy tìm kiếm Tây Vương Mẫu mẫu quốc, thì đó cũng chỉ là quân cờ trên bàn cờ mà thôi.

Những người này và Cửu Môn, 'Nó' cùng các thế lực lớn loại này, không thể thoát khỏi mối liên hệ.

Đương nhiên, mình, Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người này vẫn không hoàn toàn giống nhau.

Bốn người bọn mình sở hữu huyết mạch, có thể nói thực lực không ngừng tăng trưởng, còn những người kia muốn trở nên mạnh hơn, thì càng khó khăn gấp bội.

Nghỉ ngơi một ngày, đoàn năm người tiếp tục xuất phát.

Định Chủ Trác Mã nhìn bốn người, nghiêm trọng nói, "Đi tiếp nữa, là sẽ bước vào vùng đất chết chóc trăm năm chưa từng có ai đặt chân tới.

Nói thật, cái nơi đó, cả đời này tôi cũng không muốn bước vào.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, có thể sẽ không quay về được nữa!" Ông ta lẩm bẩm bằng tiếng Tạng.

Lâm Nghị vì đã có kinh nghiệm ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, nên ít nhiều cũng có thể hiểu.

Anh khẽ mỉm cười, rút ra ba nghìn tệ, đưa cho Định Chủ Trác Mã, nói, "Đi được rồi chứ?" Định Chủ Trác Mã thấy nhiều tiền như vậy, mắt sáng rỡ, nhận lấy, liên tục gật đầu, nói, "Được, được, nhưng các vị đều là người thành phố lớn, phải chuẩn bị tâm lý cho tốt!" Trần Văn Cẩm cũng biết sự khủng khiếp của sa mạc Gobi, cô nuốt nước bọt, trong lòng có chút hoảng sợ, nhưng lại thế sự tất hành, cô hít sâu một hơi, ngực phập phồng. "Không sao cả!

Tôi đã có tính toán trong lòng!" Lâm Nghị thờ ơ nói.

Sau đó, năm người thu dọn hành lý và vật tư, lên đường tiến sâu vào Sa Đài Mộc.

Dọc đường, Định Chủ Trác Mã cẩn thận uống nước, sợ hãi tình trạng thiếu nước xảy ra.

Lâm Nghị thấy vậy, cười nói, "Cứ yên tâm uống đi, thứ bọn tôi không thiếu nhất chính là thức ăn và nước!" Định Chủ Trác Mã nhìn Lâm Nghị liên tục lắc đầu.

Thanh niên à.

Không biết sự hiểm ác của sa mạc!

Bây giờ nhìn thì không thiếu nước và thức ăn, nhưng khi thực sự vào sa mạc rồi, cậu sẽ biết nước quý giá thế nào!

Đến lúc đó, e rằng có hối cũng không kịp nữa!

Nắng gắt như đổ lửa, Lâm Nghị không vội không vàng từ trong Nhẫn Không Gian lấy ra năm cây kem, đưa cho mọi người.

Khi ở Tứ Cửu Thành, anh đã mua mấy thùng lớn thứ này, cho vào Nhẫn Không Gian.

Nhiệt độ của Nhẫn Không Gian có thể tự do điều khiển, cho dù ở Sa Đài Mộc nóng bức, cũng không bị ảnh hưởng. "Nào, thử cái này xem, sảng khoái cực!" Đừng nói Định Chủ Trác Mã, ngay cả Tiểu Ca và Trần Văn Cẩm cũng ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị!

Đây chẳng phải là kem sao?

Thuốc giải nhiệt tuyệt vời!

Ở sa mạc Gobi này, Lâm Nghị đã mang kem đến bằng cách nào vậy?

Hơn nữa họ còn có thể cảm nhận được hơi lạnh toát ra từ đó, khiến tinh thần họ phấn chấn hẳn lên!

Định Chủ Trác Mã có vẻ e dè, thấy thứ này mát lạnh, bao bì rất mới mẻ, chắc chắn là thứ chỉ ở thành phố lớn mới có thể ăn được phải không?

Định Chủ Trác Mã vội vàng xua tay, nói, "Không được, không được, tôi uống nước là được rồi!" Tiểu Ca và Trần Văn Cẩm thì không khách khí như vậy, nhận lấy xong, sung sướng bóc ra ăn.

Đặc biệt là Trần Văn Cẩm, sau khi bóc gói kem, cô ấy trực tiếp nhét cả que kem vào miệng, cái cảm giác lạnh thấu xương đó lập tức lan khắp toàn thân. "Sảng khoái quá!" Trần Văn Cẩm dùng lưỡi đảo vài vòng trên que kem, rồi rút ra, nói mấy câu, lại nhét vào tiếp tục ăn.

Tiểu Ca vẫn luôn nghiêm nghị, ăn que kem mà khó lắm trên lông mày mới lộ ra một tia kinh ngạc!

Sảng khoái quá!

Ở giữa vùng Gobi nóng bức này, có thể ăn được một que kem, đúng là như hạn hán gặp mưa rào, đêm động phòng hoa chúc, sung sướng tột cùng nhân gian vậy!

Ờ, cái vế sau thì thôi bỏ đi.

Tiểu Ca hình như chưa từng trải qua mấy chuyện đó.

Hắc Hạt Tử cắn mạnh một miếng, kem giòn tan, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, "Có thể ở giữa Gobi này mà ăn được thứ như vậy, thì dù có không thể đi ra khỏi bồn địa này, cũng chẳng sao cả!" Câu này mà nói ra từ miệng Bàn Tử, nghe là biết chẳng phải lời hay ý đẹp gì.

Nhưng nói ra từ miệng Hắc Hạt Tử, ngược lại lại khiến người ta cảm thấy một sự phóng khoáng không hề sợ hãi!

Đối mặt với cái không biết, đối mặt với hiểm cảnh, gã vẫn điềm nhiên, ung dung tự tại.

Người này và Tiểu Ca là hai người hoàn toàn khác nhau.

Định Chủ Trác Mã thấy bốn người ăn ngon lành như vậy, không nhịn được nuốt nước bọt, nói, "Hay là, tôi cũng thử một chút xem sao ~~" Tuy chưa từng ăn, nhưng nhìn có vẻ rất sảng khoái.

Lâm Nghị cười nói, "Được thôi." Ăn kem, Định Chủ Trác Mã cảm thấy cả người thoải mái vô cùng!

Ông ta căn bản không thể tưởng tượng nổi, trong hoàn cảnh như thế này, lại còn có thể ăn được đồ lạnh buốt!

Mặc dù không biết Lâm Nghị dùng bí pháp gì để bảo quản.

Loại thứ này không thể bảo quản được nhiều nữa, có lẽ cũng chỉ có mấy que này thôi phải không?

Sau này e rằng sẽ không có đồ lạnh như vậy mà ăn nữa!

Nước à, vẫn phải tiết kiệm một chút!

Không thể quá lạc quan!

Đến trưa, Định Chủ Trác Mã gặm thịt khô cứng ngắc, cẩn thận uống từng ngụm nước, nhai chóp chép rất lâu mới nuốt trôi!

Còn Lâm Nghị thì từ trong Nhẫn Không Gian lấy ra mấy tảng thịt heo thơm lừng, vẫn còn bốc khói, cứ như vừa mới ra khỏi nồi vậy, chia cho Trần Văn Cẩm, Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử và những người khác.

Trần Văn Cẩm và Tiểu Ca đều biết thủ đoạn của Lâm Nghị, cũng rất rõ Lâm Nghị có công phu ảo thuật thần kỳ, có thể bảo quản những thứ này, không có gì lạ.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc là, những tảng thịt heo này, vậy mà vẫn còn nóng hổi!

Hắc Hạt Tử ngửi thấy mùi, toàn thân lỗ chân lông đều mở ra!

Gã cũng là cao thủ đạo mộ, đã trộm không ít cổ mộ, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên trong quá trình đạo mộ, được ăn thứ thơm ngon như vậy!

Chương 456

Định Chủ Trác Mã nhìn những tảng thịt heo, rồi nhìn miếng thịt khô queo trong tay mình, bỗng nhiên cảm thấy nhạt nhẽo vô vị! "Một lúc lấy ra nhiều thế, đúng là xa xỉ.

Tôi cảm thấy, không bao lâu nữa, chúng ta sẽ thiếu thức ăn thôi." Đến tối.

Thời tiết trở nên rất lạnh, chỉ khoảng bảy tám độ, Lâm Nghị lại lấy ra lều trại, thậm chí còn có giường và chăn đệm, chui vào lều ngủ, cứ như ở nhà ngủ vậy, không có gì khác biệt.

Quá thoải mái!

Định Chủ Trác Mã có chút nghi ngờ nhân sinh.

Những người này là đến tìm kiếm vương quốc cổ đại đã mất sao?

Sao lại có cảm giác giống đi du lịch thế này?

Đơn giản!

Cảm giác một chút áp lực cũng không có!

Đối mặt với sa mạc vô định, một chút ý thức khủng hoảng cũng không có!

Thật sự cho rằng sa mạc Gobi dễ dàng đi vào đến thế sao?

Xưa nay, biết bao nhiêu người đã mất mạng ở bồn địa Sa Đài Mộc này, nếu không tại sao nơi đây lại được gọi là vùng đất chết?

Quá ngây thơ rồi!

Vài ngày nữa, khi thực sự tiến sâu vào trung tâm, các vị sẽ biết thế nào là đáng sợ!

Nghĩ vậy, Định Chủ Trác Mã đắp chăn mềm mại Lâm Nghị cung cấp, nằm trên giường xếp, thoải mái ngủ thiếp đi.

Đến ngày thứ ba, nhiệt độ ban ngày đã vượt quá 40 độ, nên mọi người chọn đi đường vào ban đêm, ban ngày tìm nơi có bóng râm để nghỉ ngơi.

Ở những nơi như sa mạc Gobi để phân biệt phương hướng, không có gì hữu ích hơn là lòng sông cổ và di tích kiến trúc cổ!

Chỉ cần có dấu vết để theo, sẽ không dễ bị lạc đường!

Có cơ hội lớn hơn để đến đích!

Hơn nữa những con sông này tuy nói đã khô cạn, không nhìn thấy nước nào, nhưng thực ra có thể sẽ gặp được sông ngầm, đó chính là nguồn nước cứu mạng!

Đối với một đội khảo cổ bình thường mà nói, tìm kiếm nguồn nước là điều không thể thiếu!

Nhưng đối với đội của Lâm Nghị thì sao.

Thứ không thiếu nhất chính là nước và thức ăn!

Buổi tối tắm rửa cũng không thành vấn đề!

Trên đường, họ còn gặp phải cuồng phong!

Gió mạnh thổi cát bay đá chạy, cực kỳ đáng sợ!

Trần Văn Cẩm sợ đến mức mặt tái nhợt, Tiểu Ca cũng thần sắc nghiêm túc!

Chỉ có Lâm Nghị thần sắc thản nhiên, như không có chuyện gì.

Chút gió cát này, so với bão cát đen Tây Vực, chẳng khác nào lấy hạt vừng so với quả dưa hấu.

Ngày thứ tư, Định Chủ Trác Mã thấy gió cát càng lúc càng lớn,

kiểm tra bản đồ một chút, nói, "Gió càng lúc càng mạnh, nếu gặp phải cuồng phong, e rằng chúng ta sẽ lạc mất ở đây!

Phía trước chúng ta hai mươi dặm, có một thành trì, chúng ta hãy gấp rút đi ngay trong đêm, đến thành trì đó để trú ẩn!" Lâm Nghị khá hứng thú hỏi, "Thành trì?

Thành trì này tên là gì vậy?" Nơi anh muốn đả tạp, chính là một thành trì tên là Ma Quỷ Thành!

Định Chủ Trác Mã nói, "Ngày xưa, thành trì đó tên là Phong Thành, là địa hình kỳ lạ do những tảng đá lớn bị gió mạnh điêu khắc mà thành.

Trong một khu vực rộng lớn, phân bố rất nhiều núi đá hình thù kỳ quái, có thể khiến người ta tưởng tượng ra đủ thứ vật thể quỷ dị, hơn nữa khi gió lùa qua những tảng đá này, vì sự phân bố của chúng, sẽ phát ra tiếng khóc quỷ hú sói, nên mới được gọi là Ma Quỷ Thành." Hả?

Ma Quỷ Thành?

Chỉ vậy thôi sao?

Ban đầu mình còn tưởng Ma Quỷ Thành này có liên quan đến Viễn Cổ Ma Quốc chứ!

Không ngờ!

Đây là do địa hình đặc biệt, dẫn đến tiếng khóc quỷ hú sói.

Thất vọng ghê!

Đoàn người đi ngược gió hai mươi dặm, cuối cùng cũng thấy được Ma Quỷ Thành đó!

Nhưng ở ngoại vi Ma Quỷ Thành, Định Chủ Trác Mã đã dừng lại!

Theo lời ông ta, khu vực địa hình Yadan này rộng khoảng tám

mươi bảy kilômét vuông, vô cùng rộng lớn.

Bên trong vẫn ở trạng thái nguyên thủy nhất, không có bất kỳ biển báo đường nào.

Đi vào ban đêm, nếu không quen thuộc địa hình, rất dễ bị lạc.

Hơn nữa bên trong đây có rất nhiều hố cát lún, nhiều người đi vào đều mất tích!

Thế là, mọi người đóng trại nghỉ ngơi ở lối vào Ma Quỷ Thành, chờ gió cát qua đi rồi mới lên đường.

Tuy nhiên, vì muốn đến Ma Quỷ Thành đả tạp, Lâm Nghị tự nhiên sẽ không cứ mãi ở bên ngoài.

Đến tối, Lâm Nghị lặng lẽ chui ra khỏi lều, đi về phía Ma Quỷ Thành! "Lâm lão bản, khuya rồi còn đi đâu vậy?" Ngay lúc đó, một giọng nói gọi anh từ phía sau.

Nghe tiếng bước chân, Lâm Nghị biết ngay người đến không phải ai khác, chính là Hắc Hạt Tử vừa gia nhập đội của họ.

Lâm Nghị nhìn Hắc Hạt Tử, dưới cặp kính đen của gã, mơ hồ có thể thấy một đôi mắt phát sáng trong bóng tối.

Đôi mắt này không hề đơn giản! "Vào Ma Quỷ Thành xem có manh mối gì không," Lâm Nghị thuận miệng đáp. "Tôi cũng khá hứng thú đấy, có muốn đi cùng không ~" Hắc Hạt Tử cười cợt nói. "Được!" Lâm Nghị gật đầu, vẫy tay với Hắc Hạt Tử: "Đi thôi, cùng nhau qua đó xem sao." Hắc Hạt Tử nhìn Lâm Nghị, cười hắc hắc. "Nhờ ơn ông chủ Lâm chiếu cố ~~" Thực ra điều khiến tôi hứng thú hơn là ông chủ Lâm đấy!

Trước đó nghe Tiểu Ca nói thần kỳ đến mức gã vẫn không tin lắm, nhưng một đường đi tới, chỉ riêng thủ đoạn không tay mà có thể lấy đồ đã khiến gã cảm thấy không thể tin nổi!

Thủ pháp này, gã sống mấy chục năm trời cũng chưa từng thấy bao giờ!

So với mấy trò ảo thuật kia, không biết cao minh hơn bao nhiêu lần!

Cứ như thể Lâm Nghị có một cái túi bách bảo vậy, bên trong giấu rất nhiều thứ!

Bây giờ, sau khi mọi người đều ngủ, Lâm Nghị lại lẳng lặng đứng dậy, chuẩn bị tiến vào Ma Quỷ Thành.

Xem ra cậu ta hình như biết Ma Quỷ Thành này ẩn chứa bí mật gì đó!

À!

Chương 457

Hắc hắc, chuyện như thế này, sao có thể thiếu tôi Hắc Hạt Tử được chứ!

Vì Hắc Hạt Tử đã muốn đi theo, Lâm Nghị cũng không phản đối.

Hắc Hạt Tử họ Tề, là Tề trong Tề gia của Lão Cửu Môn!

Mặc dù Hắc Hạt Tử không phải người của Tề gia Cửu Môn, nhưng chắc chắn cũng có một chút duyên phận!

Hơn nữa, trước đây mình từng gặp Tề Vũ, e là cũng có liên quan đến Hắc Hạt Tử.

Tôi nhớ trước đây xem phỏng vấn của Tam Thúc có nhắc tới.

Tề Vũ và Hắc Hạt Tử đều là kỳ nhân, là số ít quý tộc Bát Kỳ còn sót lại từ thời Mãn Thanh!

Đương nhiên, Tam Thúc thì hiểu cái quái gì về Đạo Mộ Bút Ký chứ?

Mấy thứ này, chính ông đây còn chẳng hiểu rõ.

Rốt cuộc, vẫn phải tự mình ra tay thôi!

Hai người hội hợp, tiến vào Ma Quỷ Thành.

Hai người đi xuyên qua giữa những đống đá và gò đất, người bình thường không thể tùy tiện trèo lên.

Thung lũng dưới địa hình này cũng không hề bằng phẳng, chỗ cao thì nhô ra trên cát sỏi, chỗ trũng thì bị vách đá bao phủ.

Trong địa chất học, những ngọn núi đá này thực chất đều được coi là đỉnh núi của các dãy núi ngầm, đừng thấy chúng chỉ cao vài chục mét, nhưng dưới chân họ, sâu vài cây số là nền đá núi khổng lồ!

Những ngọn núi lớn ẩn dưới cát sỏi này đều là một nhánh của dãy Côn Luân.

Nói cách khác, họ hiện đang đi trên dãy Côn Luân!

Ma Quỷ Thành này rất đặc biệt, chỉ cần có chút âm thanh, sẽ bị phản xạ thành vô số tiếng vang, chồng chất lên nhau, có thể truyền đi rất xa.

Nghe từ xa rất quỷ dị, cứ như tiếng ma quỷ từ cõi u minh.

Đương nhiên, cả hai đều là những người từng trải, tự nhiên sẽ không bị mấy thứ này dọa sợ.

Hai người đi rất nhanh, đi chừng hai mươi phút, trên con đường gồ ghề này, đã đi được mười bốn, mười lăm dặm rồi!

Tuy nhiên, nơi này là một thành trì khổng lồ, rộng tới tám mươi cây số!

Mười bốn dặm trong mê cung này, chỉ mới là rìa thôi.

Đi một lúc, không có phát hiện quan trọng nào, Lâm Nghị nhìn Hắc Hạt Tử, hỏi: "Xem ra chúng ta còn phải đi sâu hơn nữa, hay là cậu về trước đi?" Hắc Hạt Tử nhe răng cười.

Hay lắm!

Ông đây lại bị người ta xem thường rồi sao!

Cậu ta nghĩ mình không xứng đi vào nữa à?

Về thì không thể về được rồi.

Hắc Hạt Tử vẫy tay, bình thản nói: "Ông chủ Lâm, đừng có coi thường tôi nhé!

Cậu xem trạng thái của tôi bây giờ đi, chúng ta đi liền mười mấy dặm đường, tôi có thở hổn hển một hơi nào đâu?

Yên tâm!

Chút khó khăn này, vẫn không làm khó được tôi!" Lâm Nghị đánh giá Hắc Hạt Tử một lượt, gật đầu nói: "Được rồi, vậy cậu phải theo sát đấy, tôi sẽ tăng tốc!" Người ta đã cố chấp đi theo, mình cũng không thể đuổi người ta về được.

Thế thì bất lịch sự quá.

Bạn bè mà!

Tuy nói đã vào Ma Quỷ Thành, nhưng hệ thống vẫn chưa tự động check-in, chứng tỏ đây chưa phải là địa điểm check-in thích hợp!

Nhưng mà, Ma Quỷ Thành này vẫn quá lớn, không tăng tốc thì e là không thám hiểm hết được.

Hạt Tử huynh đệ, cậu ráng chịu một chút nhé! "Ông chủ Lâm, yên tâm, tôi chịu được!" Hắc Hạt Tử tự tin nói. "Được!" Lâm Nghị gật đầu, giây tiếp theo, cậu liền thi triển khinh công, thân thể như chim én bay lượn, xuyên qua Ma Quỷ Thành!

Hắc Hạt Tử bên cạnh thấy cảnh này, không còn cười nổi nữa!

Vẫn còn chơi kiểu này được nữa à?

Cậu nói cậu đi nhanh hơn, tôi cũng nhịn rồi!

Ít nhất thì cũng là đi trên mặt đất, đằng này cậu vừa quay người đã bay vút lên là sao hả?

Ông chủ Lâm, quá đáng rồi đấy!

Hắc Hạt Tử nghiến răng, trong lòng thật sự có chút hối hận rồi!

Nhưng mà đã lỡ khoác lác rồi, có khóc cũng phải khoác cho xong thôi.

Gã chỉ có thể nhấc chân lên, với tốc độ cực nhanh, xuyên qua giữa

những đống đá và gò đất.

Bay thêm chừng mười cây số nữa, đột nhiên trong tai Lâm Nghị truyền đến một âm thanh kỳ lạ!

Giọng điệu nói chuyện đó rất cổ quái, khó mà hình dung được, nghe kỹ thì lại như tiếng cười lạnh oán độc của một người nào đó.

Hơn nữa, trong tiếng gió hú như quỷ khóc sói gào ở Ma Quỷ Thành này, tiếng cười lạnh đó không hề nổi bật, nhưng một khi đã nghe thấy, sẽ càng nghe càng rõ!

Khiến người ta rõ ràng cảm thấy, đây không phải là âm thanh do đá tạo thành, mà thật sự là tiếng cười lạnh của người! "Nơi này quả nhiên khác biệt!" Địa điểm check-in của hệ thống, sao có thể là nơi bình thường được?

Lẽ nào là cái Ma Quỷ Thành đổ nát này?

Xem ra có thứ gì đó giấu dưới lòng thành quỷ này!

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều không thành vấn đề!

Lâm Nghị gặp một đống đá, trực tiếp một chưởng đánh xuống, đập đổ một đống đá, chỉ một lát sau, cậu đã san phẳng hai ba mươi đống đá gần đó!

Mất đi sự phản xạ của vách đá và đống đá, tiếng cười lạnh đó cũng dần trở nên rõ ràng.

Rất nhanh, Lâm Nghị đến một hẻm núi kẹp giữa những tảng đá, xuyên qua hẻm núi, đi tiếp về phía trước, liền xuất hiện một gò đất hình bán nguyệt khổng lồ chặn đường.

Gò đất cao tới năm mươi mét, giống như một cánh buồm khổng lồ, rất dốc!

Gò đất hình bán nguyệt này bao quanh khoảng một trăm mười mét

chiều dài và chiều rộng!

Mà tiếng cười lạnh đó, hình như chính là phát ra từ dưới gò đất này!

Bởi vì Lâm Nghị có thể nhìn rõ trong đêm, cậu thấy ở sườn núi của gò đất khổng lồ hình bán nguyệt, lại có một vật thể khổng lồ được khảm vào, một nửa chôn trong gò đất, một nửa thì đột ngột nằm ngang giữa không trung.

Đây là một mảnh tàn tích của vật thể gỗ cổ xưa, thoạt nhìn giống như một cỗ quan tài khổng lồ, nhưng nhìn kỹ lại thấy hình dạng không đúng, dường như là tàn tích của một kiến trúc nào đó.

Lâm Nghị mấy lần né tránh, bay lên trên gò đất, từ trên cao nhìn xuống, mới thấy rõ toàn bộ tàn tích kiến trúc trước mặt!

Đó là một con thuyền cổ đại bị chìm!

Niên đại quá xa xưa, đã không thể phân biệt được nữa!

Chương 458

Mức độ phân hủy của con thuyền chìm đã rất nghiêm trọng, gần như hòa làm một với lớp bùn đất, thân thuyền gỗ đã hoàn toàn vỡ nát, đã bị than hóa.

Bên cạnh con thuyền gỗ còn có một vết nứt khổng lồ, bên trong dường như trống rỗng.

Lâm Nghị có thể nhìn thấy bùn đất bên trong, nhưng chỗ sâu nhất lại là một đường hầm tối đen như mực!

Đúng như câu "tang điền biến bãi bể", nơi đây không biết từ bao nhiêu năm trước, hẳn là một con sông cổ!

Giờ đây, giữa những vách đá này, sông ngòi đã khô cạn hoặc đổi dòng, khiến con sông cổ xưa nay biến thành một gò đất!

Mà trong gò đất này, còn có di tích của con thuyền cổ bị chìm!

Đúng lúc Lâm Nghị chuẩn bị đi vào, phía sau truyền đến tiếng thở hổn hển của Hắc Hạt Tử. "Ông...

ông chủ Lâm, cuối cùng cũng đuổi kịp cậu!" "Không tệ." Lâm Nghị nhìn Hắc Hạt Tử đuổi kịp, không tiếc lời khen ngợi!

Tốc độ này, chỉ còn kém mình có tí tẹo thôi!

Nhanh hơn người thường rất nhiều!

Ban đầu Lâm Nghị còn tưởng Hắc Hạt Tử sẽ chạy nửa đường rồi bỏ cuộc chứ.

Ai ngờ, gã này thật sự theo kịp! "Tôi có nên cảm ơn lời khen đó không nhỉ." Hắc Hạt Tử mím môi, lộ ra một nụ cười khổ.

Gã đã bị Lâm Nghị bỏ xa tít tắp, đến cái bóng cũng không thấy.

Ban đầu gã đã định quay về rồi, không ngờ, thấy Lâm Nghị phá hủy những đống đá, gã mới nghiến răng kiên trì, nhanh chóng đuổi theo.

Hơn nữa, những đống đá bị phá hủy càng ngày càng nhiều, cứ như Lâm Nghị đang tìm kiếm thứ gì đó, như vậy chắc chắn sẽ làm chậm bước chân của Lâm Nghị.

Cứ thế này, hy vọng gã đuổi kịp Lâm Nghị rất lớn!

Chỉ còn một bước nữa là thành công!

Gã không có lý do gì để từ bỏ cả.

Sau khi nhìn thấy Lâm Nghị, gã mới thở phào nhẹ nhõm.

Bị Lâm Nghị khen như vậy, mặt gã không khỏi đỏ bừng.

Hơi mất mặt thật!

Trước đó mình còn thề thốt đủ kiểu.

Nhưng giờ nhìn lại, lúc đó thật sự có chút không tự lượng sức mình rồi!

Trước đây gã không có ấn tượng gì về thực lực của Lâm Nghị, nhưng lần này, thật sự là mở mang tầm mắt!

Mấy chục năm nay, gã cũng coi như đã gặp vô số người, nhưng thực lực của Lâm Nghị, tuyệt đối có thể xếp vào top ba!

Thực lực của ba người này, mỗi người đều siêu phàm thoát tục, mạnh đến nỗi không giống người!

Những người còn lại so với ba người này, chênh lệch không nghi ngờ gì là trời vực, không thể nói chung được! "Tôi muốn xuống đó một chuyến, cậu có đi cùng không?" Lâm Nghị nhìn đường hầm tối đen trong con thuyền chìm, thuận miệng hỏi. "Không đâu, không đâu, không đâu." Hắc Hạt Tử vội vàng xua tay nói.

Vừa nãy khoác lác suýt nữa thì mệt chết rồi!

Lại còn muốn nữa?

Có cho người ta thở không vậy?

Cậu thì bay, còn tôi thì chạy đấy!

Cậu thì hay rồi, mặt không đỏ tim không đập nhanh, còn chẳng thở hổn hển. "Cũng được." Lâm Nghị gật đầu, thân ảnh lóe lên, chui vào đường hầm trong con thuyền chìm giữa biển cát!

Con thuyền chìm trong biển cát này đã than hóa mục nát từ lâu, chỉ cần sơ sẩy một chút, có thể sẽ tan rã, đến lúc đó người nào vào trong, chắc chắn sẽ bị chôn vùi, muốn thoát ra thì vô cùng khó khăn!

Tuy nhiên, Lâm Nghị không hề bận tâm đến những thứ này!

Sau khi vào trong, cậu thi triển khinh công, bước đi trên mặt đất nhẹ như lá rơi, không hề gây ra chút rung động nào.

Đường hầm này không biết dẫn tới đâu, đi chừng hai mươi mét, tiếng cười lạnh kia càng lúc càng rõ ràng, trước mặt xuất hiện một khe nứt, xung quanh khe nứt toàn là bùn cát, nhưng vẫn đủ để một người đi qua, cứ như thể đang chờ người chui vào vậy.

Lâm Nghị thi triển Súc Cốt Công, dễ dàng đi vào bên trong!

Súc Cốt Công này chính là tuyệt học của Quan Sơn Thái Bảo, năm xưa ở Bình Sơn, vị Quan Sơn Thái Bảo xui xẻo kia vì Súc Cốt Công chưa luyện thành thạo, kết quả bị kẹt chết trong khe núi.

Sau khi vào bên trong, âm thanh đó đột nhiên biến mất!

Cùng lúc đó, Lâm Nghị nhìn thấy một bộ hài cốt dính đầy bùn cát ở bên trong!

Sau khi dọn dẹp sơ qua, vẫn có thể lờ mờ phân biệt được, bộ hài cốt này mặc một bộ đạo bào!

Trên đỉnh đầu còn sót lại dấu vết của đạo quan!

Phía sau gã có một thanh bảo kiếm, trong tay còn nắm một cây phất trần.

Trên xương đùi chân trái của gã còn có dấu vết gãy lìa, dường như lúc sống gã là một người què!

Chủ nhân của bộ hài cốt này, rõ ràng là một lão đạo sĩ què chân!

Một lão đạo sĩ què chân, lại đến chốn hoang vu hẻo lánh này làm gì?

Hơn nữa nhìn thời gian mục nát, sao cũng phải bốn năm mươi năm rồi!

Xem ra bốn năm mươi năm trước đã có người bắt đầu nghiên cứu Tây Vương Mẫu Quốc rồi!

Nhưng mà, đạo sĩ này thân phận là ai?

Lâm Nghị kiểm tra một lượt, không phát hiện ra thứ gì có thể chứng minh lai lịch thân phận của gã.

Cuối cùng, cậu nhặt thanh bảo kiếm phía sau gã lên, nhẹ nhàng rút ra, bảo kiếm vậy mà không hề có chút rỉ sét nào, e rằng cũng là một bảo vật hiếm có khó tìm!

Trên thân bảo kiếm, khắc một chữ, "Thôi"! "Đây chắc là họ của đạo sĩ.

Thôi Lão Đạo." Cái tên này nghe có vẻ quen tai.

Lâm Nghị suy nghĩ kỹ, người này chẳng lẽ là Ương Thần Thôi Lão Đạo, thủ lĩnh của Thiên Tân Vệ Tứ Thần?

Tứ Thần Tam Yêu, Thất Tuyệt Bát Quái.

Những nhân vật này đều thuộc vũ trụ Ma Thổi Đèn.

Đây không phải là thần thật, cũng không phải yêu thật, mà là dùng những từ ngữ này để đại diện cho những người có thần thông quảng đại!

Mà Ương Thần Thôi Lão Đạo chính là thủ lĩnh của Tứ Thần!

Tương truyền, Thôi Lão Đạo vốn chỉ là một đạo đồng bình thường, vì lén xem Long Hổ Sơn Ngũ Lôi Điện Thiên Thư mà có được bản lĩnh thông thiên!

Chương 459

Nhưng người này là lén xem, mệnh mỏng phúc kém, không gánh nổi Ngũ Hành Đại Đạo, dù có năng lực lớn đến mấy cũng không thể dùng.

Việc Thôi Lão Đạo lén xem Thiên Thư này, Lâm Nghị cũng biết sơ qua.

Trong Ngũ Lôi Chính Pháp mà cậu có được có ghi lại, tương truyền, Chính Nhất Đạo Tổ Sư Trương Đạo Lăng từng luyện đan trong một ngọn núi ở Giang Tây.

Khi đan thành, có rồng, hổ cùng xuất hiện trong núi, do đó mà có tên Long Hổ Sơn.

Mà trên vách đá Ngũ Lôi Điện của Long Hổ Sơn này, khắc một trang Thiên Thư!

Mà chỉ riêng trang Thiên Thư này, từ xưa đến nay mấy ngàn năm, chưa từng có ai có thể đọc hết!

Truyền thuyết chỉ có hai người từng xem qua, và đều có chút lĩnh ngộ!

Hai người này lần lượt là...

Vào cuối triều Thương, Khương Thượng Khương Tử Nha chỉ đọc hiểu ba dòng chữ, đã giúp nhà Chu hưng thịnh tám trăm năm.

Vào cuối triều Tần, Trương Lương Trương Tử Phòng chỉ đọc hiểu hai dòng chữ, đã giúp nhà Hán hưng thịnh bốn trăm năm.

Mà vị Thôi Lão Đạo này đọc được hai dòng rưỡi, nói về đạo thuật huyền pháp thì phải cao hơn Trương Lương.

Nhưng vì phúc mỏng mệnh yếu, không gánh nổi Ngũ Hành Đại Đạo, dù có đạo thuật thông thiên cũng không thể dùng.

Nếu mạo hiểm sử dụng, chắc chắn sẽ chiêu mời tai họa, nhẹ thì gãy chân, nặng thì mất mạng.

Ngoài những ghi chép trong Ngũ Lôi Chính Pháp, Lâm Nghị còn biết, trong "Mạc Kim Quyết" cũng có một cuốn Thiên Thư truyền thuyết!

Bên trong được gọi là Quỷ Môn Thiên Thư!

Quỷ Môn Lão Tổ vì trộm được ba trang Thiên Thư mà khai tông lập phái!

Mà Thiên Thư trên vách đá Ngũ Lôi Điện Long Hổ Sơn, tương truyền chính là một trang trong Quỷ Môn Thiên Thư.

Cụ thể thật giả thì không thể biết được.

Tuy nhiên, vì Lưu Bá Ôn thời Minh đã chém đứt hết long mạch, vị Thôi Lão Đạo này dù đã xem được hai dòng rưỡi Thiên Thư, đạo thuật cũng không thể so sánh với Trương Lương, Khương Thượng.

Huống hồ, gã thuộc loại trộm lấy cơ duyên trời đất, vô phúc hưởng thụ, nên dù có năng lực thay đổi vận mệnh quốc gia, cũng chỉ có thể ẩn mình trong thế gian, suốt ngày xem quẻ, đoán chữ, xem tướng, xem phong thủy, đánh quỷ đài, bán thuốc dạo, vẽ bùa niệm chú, hàng yêu trừ ma v.v.

Nếu bộ hài cốt trước mặt thật sự là Thôi Lão Đạo, vì sao gã lại đến đây?

Hơn nữa lại vì sao chết ở đây?

Tiếng cười lạnh nghe thấy trước đó cũng không giống do một lão đạo sĩ phát ra.

Nếu gã thật sự đạo pháp thông thiên, thứ có thể hại chết gã ở đây, lại là thứ gì?

Lâm Nghị dời ánh mắt khỏi thi thể, nhìn xuống lớp bùn đất gần đó.

Trong lớp bùn đất này, có rất nhiều vò, những chiếc vò này lớn như những chiếc mã dũng, xếp nối tiếp nhau, kéo dài vào sâu trong lớp bùn đất.

Chỉ riêng những chiếc vò lộ ra ngoài đã có hơn chục cái.

Điều đáng kinh ngạc hơn là, những chiếc vò này không hề có chút vết nứt nào, ngay cả khi con thuyền này đã chìm xuống đáy, cũng không hề bị hư hại!

Mà trước mặt cậu, còn có một chiếc vò lộ ra gần nửa, chiếc vò này dường như là do lão đạo sĩ trước mặt này đã đào lên nghiên cứu cách đây mười, hai mươi năm, giờ đây mười, hai mươi năm đã trôi qua, chiếc vò được đào lên chỉ còn một phần nhỏ chôn trong bùn cát.

Lâm Nghị dọn dẹp đơn giản chiếc vò này, có thể thấy, trên những chiếc vò này có hoa văn đặc trưng của Tây Vực, có những hình vẽ màu đen, có những thứ tương tự chữ viết, đều không phải của người Hán. "Chủ nhân, đây là vò Tây Vương Mẫu!" Nữ Vương nhìn thấy những hoa văn trên những chiếc vò này, có chút kích động nói: "Xem ra, chúng ta không còn xa Tây Vương Mẫu Quốc nữa rồi!" "Ồ?" "Ngài thấy không?

Hoa văn trên đó là một con chim, đây chính là vật tổ của Tây Vương Mẫu Quốc, Tam Thanh Điểu!" "Ồ?" Lâm Nghị càng cảm thấy hứng thú hơn, cẩn thận quan sát hoa văn.

Thanh Điểu à!

Thứ này, cậu biết chứ!

Chẳng phải là Thanh Loan sao!

Mà thật trùng hợp, mình từng có được huyết mạch Thanh Loan, mặc dù mình không dùng, nhưng lại đưa cho Tuyết Lỵ Dương, nên đối với Thanh Điểu, cậu vẫn có chút nghiên cứu!

Tương truyền, Thanh Loan là thần điểu trước ngự của Tây Vương Mẫu, giờ đây bọn họ một hàng đến Tây Vương Mẫu Quốc, Tuyết Lỵ Dương liệu có gặp được kỳ ngộ gì không?

Miệng vò đều được niêm phong, dùng một loại bùn đặc biệt để niêm phong, xanh xanh đen đen, hơi giống loại bùn niêm phong trên chum rượu.

Theo lý mà nói, những thứ này đều khá quý giá, đối với sự nghiệp khảo cổ của quốc gia có giá trị rất quan trọng, sẽ không dễ dàng bị phá hủy, tuy nhiên, Lâm Nghị lại không bận tâm đến những thứ này, ngón tay hướng về phía vò nhẹ nhàng búng một cái.

Rắc rắc rắc!

Trong nháy mắt, một loạt tiếng vỡ vụn vang lên bên tai, vò Tây Vương Mẫu vỡ tan theo tiếng!

Bên trong toàn là vụn bùn đen khô, trong những vụn bùn này có một loại cầu đất, bên trên toàn là bùn, rất ghê tởm, bề mặt những quả cầu này dính rất nhiều lông đen!

Những quả cầu đất đó đều là những cái đầu người được bọc trong bùn khô, những sợi lông đen đó, chính là tóc của đầu người! "Xem ra tiếng cười lạnh đó là do những thứ này phát ra." Tà túy thì Lâm Nghị gặp không ít, nhưng loại đầu người nhét trong vò biến thành tà túy thì đây là lần đầu thấy! "Muốn hù dọa Lâm gia ta sao?

Hôm nay tất cả đều chết hết ở đây đi." Lâm Nghị khẽ nâng tay, đầu ngón tay kẹp lấy luồng điện quang nhàn nhạt.

Âm vật tà túy, sợ nhất hai thứ.

Sấm và lửa!

Giờ đây, Ngũ Lôi Chính Pháp của mình đã luyện đến thuần thục, một tia sáng sấm sét cũng đủ để tiêu diệt một con quỷ quái! "Đạo hữu dừng tay!" Đúng lúc này, cái đầu người xấu xí kỳ lạ kia đột nhiên cất tiếng nói!

Luồng điện quang ở đầu ngón tay Lâm Nghị lơ lửng giữa không trung, cậu hứng thú nhìn cái đầu người. "Cũng có chút thú vị." Trong cái đầu người xấu xí này, vậy mà có một hồn ma hoàn chỉnh, lại còn có thể nói tiếng người.

Điều kỳ lạ hơn là, vừa mở miệng đã gọi "đạo hữu"!

Hơn nữa trước đó nhờ đôi Âm Dương Nhãn của mình, lại không hề phát hiện ra vị "đạo hữu" này!

Xem ra vị "đạo hữu" này cũng khá có thủ đoạn đấy!

Lại còn có thể che mắt thiên hạ! "Đạo hữu với pháp thuật sấm sét này, thần hồ kỳ kỹ, là người đầu tiên mà bần đạo từng thấy trong đời!

Sở hữu thần thông như vậy, thật sự là thiên chi kiêu tử, thiên phú dị bẩm, sau này có lẽ còn có thể đắc đạo phi thăng, đạt đến cảnh giới phiêu diêu thành tiên hư vô mờ mịt kia!

Chẳng kém gì Lữ Tổ, Thiên Sư gì cả!" Lâm Nghị hơi sững người, nói: "Ngài... nịnh bợ hay thật đấy!" Cái đầu người kia lại cất tiếng nói: "Đạo hữu nói vậy sai rồi!

Lời bần đạo nói, từng câu từng chữ đều xuất phát từ tận đáy lòng, từng câu từng chữ đều là chân tâm!

Hơn nữa, đạo hữu là rồng phượng trong loài người, sao có thể dùng từ 'ngựa' để ví von được, dù bần đạo có nịnh, đó cũng là nịnh

'rồng'!

Nịnh 'rồng', đất trời hiếm có, bên trong ẩn chứa tinh hoa trời đất, tinh túy nhật nguyệt, người thường cầu còn không được đâu!" Lâm Nghị xua đi luồng điện quang ở đầu ngón tay, cười nói: "Lời này tôi thích nghe, nói tiếp đi." Cái đầu người: "Ối trời ơi." Gã tung hoành thiên hạ mấy chục năm, thật sự lần đầu tiên thấy người không biết xấu hổ như vậy!

Thế là, gã lại nói vài câu khoác lác, rồi nói: "Đạo hữu thông hiểu Ngũ Lôi Chính Pháp, chắc chắn là cao nhân của Long Hổ Sơn!

Thật không dám giấu, bần đạo cũng có chút duyên phận với Long Hổ Sơn, chúng ta coi như là đồng môn đấy!

Chương 460

Nhưng mà, dù vậy, bần đạo vẫn phải khuyên một câu, sự nguy hiểm của nơi này vượt ngoài sức tưởng tượng của đạo hữu, bây giờ ngài đã vào đây, e là muốn đi ra sẽ khó khăn lắm!" Lời của cái đầu người này vừa dứt, chỉ thấy những chiếc vò trước mặt đột nhiên động đậy, rất nhanh từ bên trong bò ra một con Thi Biệt màu đỏ máu!

Không chỉ những chiếc vò trước mặt, mà trong lớp bùn đất trước, sau, trái, phải của Lâm Nghị, cũng lần lượt bò ra những con Thi Biệt màu đỏ!

Gần như trong khoảnh khắc đó, vô số Thi Biệt màu đỏ bao vây Lâm Nghị, nhuộm đỏ cả bốn phía tám hướng của cậu!

Cái đầu người đó nói: "Những con Thi Biệt màu đỏ này chính là Thi Biệt Vương!

Một khi bị chúng cắn một miếng, bất kể là ai, dù thực lực có mạnh mẽ đến đâu, cũng sẽ biến thành Huyết Thi giết người không chớp mắt!

Từ đó người không ra người, quỷ không ra quỷ, nhưng mà, đạo hữu đừng hoảng, bần đạo đã ở đây gần hai mươi năm, có sự giúp đỡ của ta, nhất định có thể giúp ngài thoát khỏi nơi này!" Nhìn cái đầu người "đạo hữu" đang đáng thương kia, Lâm Nghị cũng có thể nhìn ra đối phương là ai rồi.

E rằng chính là bộ hài cốt trước mặt này!

Cũng chính là Thôi Lão Đạo, thủ lĩnh của Tứ Thần!

Hồn phách của Thôi Lão Đạo nằm trong cái đầu người của vò Tây Vương Mẫu, hẳn là đã sử dụng một loại bí pháp tương tự như tìm

xác cho hồn phách.

Ví dụ, Uông Tàng Hải nghiên cứu trường sinh, đã thành công ở mộ dưới biển Tây Sa, dùng phương pháp tương tự, biết được Hoàng Kim Tống Tử và Thần Bí Đồng Kính.

Rõ ràng Thôi Lão Đạo đã xem hai dòng rưỡi Thiên Thư, thông hiểu không ít thần thông bí pháp, có thể làm được điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Thần thông bí pháp mà Thôi Lão Đạo nói rất lợi hại, nhưng không thể dễ dàng sử dụng, hơn nữa quyền cước công phu chỉ có thể nói là tầm thường.

Gã vào đây, rất có thể trong lúc nghiên cứu đã bị Thi Biệt Vương cắn, để kéo dài hơi tàn của mình, mới sử dụng bí pháp, đặt hồn phách vào cái đầu người trong vò Tây Vương Mẫu.

Tuy nhiên, thi thể sau khi bị Thi Biệt Vương cắn thường sẽ biến thành Huyết Thi, thi thể của Thôi Lão Đạo lại là một bộ hài cốt trắng, hơn nữa nhìn niên đại thì ít nhất cũng đã bốn năm mươi năm so với hiện tại.

Nhưng từ miệng Thôi Lão Đạo lại biết, gã ở đây chỉ gần hai mươi năm. "Không sao, mấy con Thi Biệt Vương cỏn con, tôi còn chẳng để trong mắt." Lâm Nghị phẩy tay, cười tùy tiện nói. "Mấy con cỏn con?" Cái đầu người Thôi Lão Đạo nhất thời chưa phản ứng kịp.

Thi Biệt Vương được gieo vào trong những cái đầu người ở đây, đâu chỉ vạn con!

Cứ nghĩ luyện thành lôi pháp trăm năm khó gặp của Long Hổ Sơn là có thể hoành hành thiên hạ, cho rằng có thể sống sót ra ngoài rồi sao?

Nghĩ gì vậy!

Thiên tài bẩm sinh thì gã thấy nhiều rồi!

Nhưng loại thiên tài ngông cuồng đó, thường hay chết yểu!

Chết cũng không biết chết kiểu gì!

Đợi cậu chết rồi, lão đạo ta sẽ dùng bí pháp nhét cậu vào trong cái đầu người, như vậy sau này ở con thuyền chìm giữa biển cát này cũng có bạn bầu bạn rồi ~~ Tuy nhiên, đúng lúc gã đang mơ màng nghĩ ngợi, chỉ nghe thấy Lâm Nghị gầm lên một tiếng: "To gan!" Gã liền cảm thấy trên người Lâm Nghị dâng lên một luồng khí tức cực kỳ đáng sợ, cứ như có hung cầm mãnh thú nào đó đang gầm thét rung trời!

Mà những con Thi Biệt Vương tựa như thủy triều đỏ rực kia, cứ như gặp phải thiên địch vậy, nhanh chóng rút lui, trong khoảnh khắc, tất cả Thi Biệt Vương đều biến mất không còn dấu vết! "Chuyện... chuyện này là sao?

Sao có thể?" Cái đầu người Thôi Lão Đạo không thể tin nổi nói.

Chỉ một tiếng gầm mà đã đuổi lùi hàng vạn Thi Biệt Vương!

Đây là bản lĩnh gì vậy?

Điều càng khiến người ta cảm thấy khó tin hơn là, Lâm Nghị thậm chí không giống như đang thi triển thần thông bí pháp gì cả! "Đại lão!

Thần thông quảng đại, cầu xin đại lão dẫn tiểu đạo rời khỏi cái nơi quỷ quái này!" Thôi Lão Đạo nhìn thấy cảnh này, có chút không giữ nổi mình, lập tức bám víu lấy. "Hả, không phải ông nói ông có cách sao?" Lâm Nghị cười như không cười nói. "A!

Đại lão, tiểu đạo chỉ là đang khoác lác thôi, phương pháp của tôi xác suất thành công chỉ có một phần mười, không thể so sánh với đại lão ngài được!" Thôi Lão Đạo đã không còn bận tâm nhiều nữa.

Mặt mũi cũng không cần.

Bắt đầu chế độ nịnh bợ điên cuồng.

Người này có bản lĩnh đuổi Thi Biệt Vương, nói không chừng có thể tìm được bí mật trường sinh trong truyền thuyết!

Đến lúc đó, mình sẽ có cơ hội tăng thêm khí vận!

Khi đó, không nói đến việc có gánh nổi Ngũ Hành Đại Đạo hay không, ít nhất cũng không còn xui xẻo như vậy nữa. "Đưa ông ra ngoài cũng được, nhưng mà, tôi muốn hai dòng rưỡi Thiên Thư trong tay ông!" Lâm Nghị cũng không quanh co, trực tiếp đưa ra điều kiện của mình.

Thiên Thư?

Hai dòng rưỡi?

Thôi Đạo Thành trong lòng kinh hãi, chuyện này gã chưa từng nói với bất kỳ ai, người này sao lại biết được?

Hơn nữa, mình cũng chưa hề nói rõ thân phận, cậu ta lại làm sao biết mình?

Cậu ta rốt cuộc là ai? "Cậu biết tôi?" "Thôi Đạo Thành, thủ lĩnh Thiên Tân Vệ Tứ Thần, vốn có thể vinh hoa phú quý, vì tham lam đạo pháp thần thông, xem một đêm Long Hổ Sơn Ngũ Lôi Điện Thiên Thư, tổng cộng xem được hai dòng rưỡi, nhưng phúc mỏng mệnh yếu, không gánh nổi Ngũ Hành Đại Đạo." Lâm Nghị nói hết những gì mình biết.

Đầu óc Thôi Lão Đạo ong ong.

Chẳng lẽ là người của Thiên Sư Phủ?

Không thể nào!

Người của Thiên Sư Phủ cũng không biết mình lén xem Thiên

Thư! "Rốt cuộc cậu là ai?!" "Tôi là người mà ông không đắc tội nổi đâu." "..." Ngông cuồng!

Quá sức ngông cuồng rồi!

Nếu là ngày xưa, mình nhất định sẽ kết bạn với cậu ta!

Dù sao, những người kết bạn với mình về cơ bản đều đã chết rồi. "Đại lão, không phải tiểu đạo không muốn đưa cho ngài, nhưng Thiên Thư chỉ có thể ý hội, không thể truyền miệng, nếu không, ngài đổi một thứ khác được không?" "Vậy xem ra ông thật sự phúc mỏng mệnh yếu rồi, Lâm gia tôi xin cáo từ đây ~" Thôi Lão Đạo lập tức kêu lên: "Khoan đã!

Lâm gia.

Tuy không thể truyền miệng, nhưng tôi có thể đem tất cả những gì tôi lĩnh ngộ được từ Thiên Thư, toàn bộ giao cho ngài, ngài thấy thế nào?" Lâm Nghị gật đầu nói: "Được." Sau đó, Thôi Lão Đạo bắt đầu kể lại những trải nghiệm của gã.

Nào là đêm lẻn vào mộ Đổng Phi.

Nào là đại náo Thái Nguyên Thành.

Nào là bắt yêu trừ quái!

Nào là lén học ở Long Hổ Sơn.

Cuối cùng, vào những năm sáu mươi, gã bị coi là mê tín phong kiến, suýt nữa thì chết.

Bất hạnh trong vạn hạnh, gã biết được một nơi có thể thay đổi mệnh cách của bản thân!

Chương 461

Tây Vương Mẫu Quốc!

Ở đây, gã có thể thay đổi mệnh cách của mình, từ đó nghịch thiên cải mệnh, tăng thêm khí vận, không đến nỗi phải mãi chịu khổ chịu nghèo.

Thế là gã tìm kiếm Tây Vương Mẫu Quốc, kết quả bị Thi Biệt Vương cắn chết ở đây.

Khi ý thức mơ hồ, gã thi triển bí pháp, đưa hồn phách vào bên trong cái đầu người đã mất Thi Biệt Vương.

Cũng vì lý do thi triển bí pháp, gã bị giam cầm trong đầu người, hơn nữa nhục thân thối rữa nhanh chóng, rất nhanh đã hóa thành hài cốt.

Ngay cả khi bị Thi Biệt Vương cắn, thi thể cũng không biến thành Huyết Thi.

Từ đó có thể thấy, ngay cả là Huyết Thi, cũng không thể thoát khỏi luân hồi thiên đạo!

Bí pháp trong Thiên Thư mà Lâm Nghị biết được từ miệng Thôi Lão Đạo, không hề "trâu bò" như tưởng tượng!

Đều là những pháp thuật nhỏ, thủ đoạn nhỏ, vẫn chưa đạt đến loại thủ đoạn lớn có thể ảnh hưởng đến cục diện thiên hạ!

Cũng có thể là do Thôi Lão Đạo chưa luyện đến nơi đến chốn.

Nhưng mà, những thủ đoạn này, trong mắt Lâm Nghị là thủ đoạn nhỏ, đó là vì cậu có Thiên Quái và Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!

Thậm chí có một số thủ đoạn vẫn đủ để dò xét thiên cơ, là kỹ năng "bug" giống như Thính Lôi vậy!

Nếu không có hạn chế, Thôi Lão Đạo e rằng thành tựu sẽ phi phàm!

Mà trong lời nói của Thôi Lão Đạo, Lâm Nghị cũng biết được lai lịch của những chiếc vò Tây Vương Mẫu này!

Miệng vò Tây Vương Mẫu này rất nhỏ, nhưng cái đầu thì lại rất lớn, không thể nào cắt ra rồi nhét vào được, mà là...

Đó chính là truyền thống quỷ dị của bộ lạc Tây Vương Mẫu.

Đây chắc chắn là những nô lệ từ các bộ lạc khác ở Tây Vực.

Có thể khi mới hai ba tuổi, đầu của họ đã bị nhét vào cái bình gốm này, rồi cứ thế lớn lên cho đến tuổi trưởng thành, đến khi khe hở giữa cổ và bình gốm không còn nhét vừa một cọng cỏ nào nữa.

Lúc đó đầu họ đã không thể ra được rồi, tiếp theo là chặt đầu họ, phong kín cái bình gốm lại, hiến cho Tây Vương Mẫu làm vật tế phẩm.

Đây là truyền thống tế sống bằng đầu người.

Hậu thế đồn đại Tây Vương Mẫu đã được người Long quốc làm đẹp, biến thành một nhân vật thần thoại.

Nhưng truyền thuyết cổ đại thực sự nói rằng Tây Vương Mẫu là một thứ giống như lệ quỷ, căn bản không phải là người.

Rất nhiều bộ lạc ở Tây Vực đều cho rằng sau khi con người chết, linh hồn sẽ bay ra từ mắt hoặc tai.

Việc chặt đầu trong bình gốm là để giam giữ linh hồn người này trong bình gốm, có như vậy việc hiến tế mới có ý nghĩa.

Sau khi tế lễ hoàn thành, những cái đầu người này thường sẽ

được chất đống lại, cho quạ ăn hoặc ném xuống biển cho cá ăn.

Điều này ở Long quốc cũng vậy, được gọi là Hố Đầu Quỷ.

Ở Hà Bắc, Yến Hạ Đô có một 'đống đầu người', tương tự như thế này.

Nghe có vẻ tàn nhẫn, nhưng trong thời cổ đại, cuộc sống vô cùng khổ cực, đặc biệt là nô lệ, công việc thì vất vả đến chết, hoàn toàn không được coi là người, sống đến ba mươi tuổi đã là thọ rồi!

Còn những nô lệ tế phẩm này thì khác, cuộc sống của họ khá ưu việt, những người được chọn làm tế phẩm thường được ăn những thức ăn dành cho thần.

Đó là những thức ăn ngon nhất của cả bộ lạc, bình thường không cần phải làm gì cả, đến khi trưởng thành sẽ có những thiếu nữ xinh đẹp nhất đến giao phối với họ, để mang thai thế hệ tế phẩm tiếp theo.

Sống thoải mái vài chục năm rồi chết một cách sung sướng, không thể nói là quá tốt, cũng không phải quá tệ.

Lâm Nghị nhìn những cái bình Tây Vương Mẫu trước mặt.

Đã đến đây rồi, không mang đi chút gì thì thật là vô lý!

Lâm Nghị vung tay, thu toàn bộ vô số bình Tây Vương Mẫu vào trong Nhẫn không gian!

Ngay lập tức, cả con thuyền chìm đột nhiên rỗng không, ngọn đồi bắt đầu sụp lún nhanh chóng!

Thôi Lão Đạo nhìn thấy cảnh này, cả người ông ta ngớ ra!

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Nghị đã làm gì?

Mấy cái bình Tây Vương Mẫu kia đều đi đâu mất rồi?

Đây rốt cuộc là thủ đoạn bậc nào?

Cho dù ông ta có tất cả các thủ đoạn đạo thuật thần kỳ, nhưng chiêu này của Lâm Nghị rõ ràng đã vượt quá phạm vi nhận thức của ông ta rồi!

"Đại lão, cứu mạng." Đối mặt với ngọn đồi đang sụp lún, Thôi Lão Đạo cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, hét lớn về phía Lâm Nghị.

Lâm Nghị mặc niệm pháp quyết, Thôi Lão Đạo liền nhìn thấy từng đạo kim quang bắn ra từ cơ thể Lâm Nghị.

Xung quanh ông ta hình thành một tầng bảo hộ màu vàng, đồng thời cũng bao trùm Thôi Lão Đạo vào trong đó.

Vô số đá vụn, bùn cát rơi xuống, nhưng không một chút nào rơi trúng người Lâm Nghị!

"Kim Quang Chú!" Thôi Lão Đạo cũng là cao thủ Đạo môn, liếc mắt một cái đã nhận ra môn phái của Lâm Nghị!

Lôi pháp, còn biết cả Kim Quang Chú!

Quả nhiên là cao công của Long Hổ Sơn!

Hơn nữa kim quang chói mắt như vậy, đã đạt đến cảnh giới cao nhất của Kim Quang Chú trong truyền thuyết, Kim Quang Hóa Hình!

Theo ông ta được biết, loại cảnh giới này, ngay cả ở Long Hổ Sơn, gần ba trăm năm nay, những người đạt đến cảnh giới này tuyệt đối không quá ba người!

Lâm Nghị còn trẻ như vậy, vậy mà đã đạt đến Kim Quang Hóa Hình, cái thiên phú này, nếu như ở bảy trăm năm trước, phi thăng ban ngày chỉ là vấn đề thời gian!

Còn bây giờ thì sao… Long mạch đã bị chặt đứt, trời đất khô cằn,

điện thờ Long Cung vốn dĩ đã biến thành phần lớn các huyệt sát âm tà khủng khiếp!

Thiên đạo suy yếu, tà quỷ ma vật cũng xuất hiện không ngừng!

Khó khăn quá!

Sinh không đúng thời, tiếc thay cho thiên phú này.

Trên ngọn đồi, Hắc Hạt Tử đang nghỉ ngơi, đột nhiên cảm thấy như có động đất, cả ngọn đồi không ngừng sụp đổ xuống, gần như trong chốc lát, đã biến thành bình địa!

"A… cái này… Tài cao gan lớn, chết cũng nhanh thôi!

Lâm lão bản, đúng là một kẻ xui xẻo." Lời của hắn chưa dứt, đột nhiên một bóng người từ trong gò đất bước ra!

Người đến không phải ai khác, chính là Lâm Nghị!

Hắc Hạt Tử kinh ngạc lớn, Lâm Nghị không những không chết, trên người còn không có một vết thương nào, thậm chí ngay cả quần áo cũng không rách!

Mắt hắn càng đen nhìn càng rõ ràng, giờ đây hắn nhìn thấy Lâm Nghị đừng nói là bị thương, trên người khô ráo sạch sẽ, một chút cũng không giống người vừa bò ra từ gò đất!

Hắn còn nhìn thấy trong tay Lâm Nghị, còn có một vật đen sì, nhìn từ xa, giống như một cái đầu người!

Vốn dĩ, đầu người đáng lẽ phải rất đáng sợ, nhưng cái đầu này khô ráo sạch sẽ, hơn nữa còn là đầu trọc, ngũ quan rõ ràng, một chút cũng không có vẻ bẩn thỉu.

Thôi Lão Đạo nhìn thấy ánh mặt trời trở lại, trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng cũng có chút uất ức.

Trên đường ra, Lâm Nghị chê ông ta quá bẩn, đã cạo trọc lốc cho

ông ta!

Chương 462

Một ông lão đạo sĩ đàng hoàng, bỗng nhiên biến thành một hòa thượng.

Lâm Nghị nhìn cái đầu người trong tay, vẻ mặt đầy ghét bỏ ném xuống đất, nói: "Tôi đã giữ lời hứa, cũng đã đưa ông ra ngoài rồi, sau này thế nào, ông tự cầu đa phúc vậy ~~" Thôi Lão Đạo: "…" Chỉ là Thôi Lão Đạo còn chưa kịp mở miệng, cơ thể Lâm Nghị nhẹ bẫng, như chân dưới sinh gió, một hơi bay xa mười, hai mươi mét.

Thôi Lão Đạo nhìn bóng lưng Lâm Nghị, nghiến răng, tức giận nói: "A a a, tôi nhất định phải làm bạn với cậu!" Sau khi Lâm Nghị hội hợp với Hắc Hạt Tử, liền rời khỏi Ma Quỷ Thành.

Tuy nhiên, chức năng đả tạp tự động của hệ thống vẫn chưa đả tạp.

Rõ ràng tòa Ma Quỷ Thành này không phải là tòa mà hệ thống yêu cầu đả tạp!

Ước chừng ở gần đây, còn có những tòa cổ thành khác, đến lúc đó hãy xem xét vậy!

Ngày thứ hai, mọi người đi vòng qua Ma Quỷ Thành tiếp tục khởi hành, lại đi thêm hai ngày, quả nhiên lại gặp một tòa Ma Quỷ Thành!

Đi thêm một ngày nữa, lại phát hiện một tòa Ma Quỷ Thành!

Mỗi lần đi qua một tòa Ma Quỷ Thành, Lâm Nghị đều kiểm tra một lượt.

Anh phát hiện trong những tòa Ma Quỷ Thành này, rất nhiều khối đá được sắp đặt theo một quy luật nhất định!

Tất cả các Ma Quỷ Thành kết hợp lại với nhau, càng giống như

một tòa Ma Quỷ Thành siêu lớn!

Và vị trí của những Ma Quỷ Thành này, lại âm thầm phù hợp với trận pháp Huyền môn đạo pháp!

Tức là Kỳ Môn Độn Giáp!

Lâm Nghị đã gặp không ít trận pháp khi xuống mộ, nhưng đó đều là trận pháp trong cổ mộ, đều có ghi chép trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!

Nhưng về Kỳ Môn Độn Giáp thực sự, Lâm Nghị lại không hiểu sâu!

May mắn thay, Thôi Lão Đạo – lão già này, đã đánh cắp được hai hàng rưỡi thiên thư, thần thông ông ta lĩnh ngộ ra, có cả Kỳ Môn Độn Giáp này!

Theo lời Định Chủ Trác Mã, năm xưa Hoàng Đế nhận được thiên thư thần thư, chính là do Tây Vương Mẫu ban cho, nói về Kỳ Môn Độn Giáp, bà ta chính là tổ tông.

Trong truyền thuyết Việt Nam, người giúp đỡ Hoàng Đế là Cửu Thiên Huyền Nữ, cũng chính là sứ giả của Tây Vương Mẫu, từ đó Hoàng Đế thống nhất Long quốc.

Nhiều Ma Quỷ Thành như vậy, giống như một bức tường thành vô hình, ngăn cản vô số người muốn vào.

Yêu cầu đả tạp là Ma Quỷ Thành.

Vậy thì Ma Quỷ Thành thực sự, hẳn phải ở… bên trong bức tường thành vô hình này, tức là, xuyên qua những Ma Quỷ Thành này, mới tính là tiến vào Ma Quỷ Thành thực sự!

Và nơi đó, cũng hẳn là đô thành của Tây Vương Mẫu Quốc trong truyền thuyết!

Tuy nhiên, mặc dù nói Tây Vương Mẫu Quốc có Ma Quỷ Thành Kỳ Môn Độn Giáp bảo vệ, nhưng mấy trăm ngàn năm qua, nhân tài dị sĩ nhiều không kể xiết, nó cũng tuyệt đối sẽ không ẩn giấu đến tận bây giờ mà không ai phát hiện ra.

Ngay cả khi đã xuyên qua bức tường vô hình này, ước chừng Tây Vương Mẫu Quốc thực sự, cũng ẩn giấu ở một nơi cực kỳ bí mật!

Nhưng những điều đó tạm thời không quan trọng, họ cứ tiến vào bên trong Ma Quỷ Thành đã.

Vì Ma Quỷ Thành quá đáng sợ, nên người dẫn đường Định Chủ Trác Mã dù được trả bao nhiêu tiền cũng không chịu vào, chỉ nói sẽ đợi họ ở bên ngoài.

Lâm Nghị và những người khác cũng không ép buộc, đoàn bốn người tiến vào Ma Quỷ Thành!

Trong một Ma Quỷ Thành đơn lẻ, cũng có những thuật Kỳ Môn Độn Giáp thần kỳ khác nhau, nếu người bình thường đi vào bên trong, phần lớn sẽ bị lạc, cuối cùng bỏ mạng trong Ma Quỷ Thành.

Nhưng bốn người này đều có kinh nghiệm đạo mộ rất phong phú, cộng thêm Lâm Nghị đã vét được rất nhiều thuật số Kỳ Môn Độn Giáp từ Thôi Lão Đạo!

Vì vậy, việc xuyên qua Ma Quỷ Thành vẫn rất dễ dàng.

Còn về những bình Tây Vương Mẫu trong Nhẫn không gian của Lâm Nghị, vì trong đó có rất nhiều Thi Biệt Vương, nên vẫn chưa thể thu hồi trực tiếp.

Cần phải tìm cách để đưa hết Thi Biệt Vương ra ngoài, nhưng nếu không đập vỡ những cái bình đó, thì Thi Biệt Vương được nuôi bên trong, thật sự không dễ dàng gì để lôi ra.

Lúc này, Tiểu Đoàn Đoàn vừa mới ngủ dậy, mơ màng mở mắt,

nhìn những bình Tây Vương Mẫu chất đống như núi, chớp chớp mắt, dường như ngửi thấy mùi gì đó ngon lành, lè lưỡi, hai mắt lộ ra ánh sáng hưng phấn.

"Chủ nhân, con muốn ăn!" "Ơ, những cái đầu người chết này đã thối rữa hàng ngàn năm rồi, con ăn uống gì chứ, vô dụng quá, con đáng yêu như vậy sao lại có thể ăn thứ ghê tởm như vậy chứ!" Lâm Nghị dứt khoát ngăn cản hành vi "ham ăn" của Tiểu Đoàn Đoàn!

Nuôi tiểu la lỵ, chính là không thể quá nuông chiều.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sau này còn ra thể thống gì nữa?

Tiểu Đoàn Đoàn đáng thương nhìn Lâm Nghị, "Chủ nhân, người ta muốn ăn mà!

Mấy con trùng nhỏ bên trong, ăn vào giòn tan, ngon lắm." "…" Thần sắc Lâm Nghị khựng lại.

Mấy con trùng nhỏ trong bình Tây Vương Mẫu mà Tiểu Đoàn Đoàn nói là Thi Biệt Vương sao?

Giòn tan?

Ngon lắm?

Trời ạ!

Quả nhiên trẻ con nói năng không kiêng kỵ.

Hồi đó nó lỡ tay đè chết Tiểu Hồng, sợ mình trách phạt nên ăn luôn Tiểu Hồng.

Bây giờ ở trong bình Tây Vương Mẫu, ngửi thấy mùi của Tiểu Hồng, lại muốn thử nếm một lần nữa.

Con bé này chỉ nhớ là đã ăn Tiểu Hồng, hoàn toàn quên mất lý do tại sao lại ăn Tiểu Hồng rồi.

Trong đầu quả nhiên chỉ có chuyện ăn uống mà thôi.

Vừa nói, Tiểu Đoàn Đoàn vừa vươn ra những cái móng vuốt cứng như thép, lau đi nước miếng đang chảy xuống.

"Muốn ăn thì được, nhưng đừng làm hỏng mấy cái bình này nhé." Lâm Nghị gật đầu nói.

Trước đây sau khi Tiểu Đoàn Đoàn ăn Tiểu Hồng, cơ thể không có chút vấn đề gì, mấy tác dụng phụ như huyết thi cũng hoàn toàn không xảy ra.

Thậm chí cơ thể Tiểu Hồng này, bắt đầu tiến hóa thành một thể trường sinh gần như hoàn mỹ!

Đãi ngộ của kẻ ham ăn đúng là không giống ai, chỉ cần ăn thôi mà cũng có thể tiến hóa!

Cái này còn sướng hơn nhiều so với mấy yêu quái thành tinh khác, khổ cực tu luyện hàng trăm, hàng ngàn năm!

Nếu trở thành một thể trường sinh thực sự, Tiểu Đoàn Đoàn có thể nói là có thể không ngừng mạnh lên, nếu qua hàng vạn, hàng ngàn năm, thực lực của nó sẽ mạnh đến mức nào?

E rằng vừa xuất thế đã là cấp bậc thần thú ngàn năm mà người ta ca tụng rồi sao?

"Ưm ưm, Chủ nhân tốt thật, đợi Đoàn Đoàn lớn lên, nhất định phải gả cho Chủ nhân ~" "Còn nhỏ tuổi, nghĩ gì lung tung thế, ăn uống cho tử tế đi." "Ưm ưm, chị Nữ Vương bảo là muốn Chủ nhân làm Vương phi, hứ hứ, con gả cho Chủ nhân, ai dám giành Chủ nhân của con là con ăn thịt người đó!" Vừa nói, Tiểu Đoàn Đoàn vừa lè lưỡi.

"…" Cái này là cái gì với cái gì vậy?

Nữ Vương sao lại muốn mình làm Vương phi?

Cái quái gì thế này, thực sự hơi nhiều rồi đó!

Bay rồi, bay rồi!

Còn hành vi này của Tiểu Đoàn Đoàn, sao lại giống hệt như đang bảo vệ đồ ăn của mình thế.

"Ăn uống cho tử tế!" Sau đó Tiểu Đoàn Đoàn gật gật đầu, cơ thể to lớn đứng trước hàng vạn bình Tây Vương Mẫu, hét lớn một tiếng: "Mấy nhóc con, ra đây hết cho lão nương!" Tiểu Đoàn Đoàn vừa hét lên như vậy, những Thi Biệt Vương trong bình Tây Vương Mẫu dường như đều nghe hiểu, như thể nhận được một sự triệu hồi nào đó, nhao nhao bò ra khỏi bình.

"A!" Chỉ thấy Tiểu Đoàn Đoàn nằm bò trên mặt đất, há cái miệng to như chậu rửa mặt, còn những Thi Biệt Vương nối tiếp nhau, xếp hàng bò vào miệng nó.

Trời ạ!

Lâm Nghị nhìn thấy liền thốt lên "cao thủ".

Chương 463

Tiểu Đoàn Đoàn sau khi ăn Tiểu Hồng lần trước, dường như đã có được một năng lực cực kỳ đáng sợ!

Nhai rôm rốp, cứ như đang ăn hạt dưa vậy, giòn tan.

Lâm Nghị thì tiện tay thu hồi tất cả những cái bình, kiếm được mấy chục vạn Điểm đạo mộ!

Lâm Nghị không để ý đến Tiểu Đoàn Đoàn, quay người đi đến biệt thự của Nữ Vương.

"A a a, Chủ nhân, sao ngài lại vào đây?

Ngài đợi một chút nhé, chúng em đang dọn dẹp đồ đạc." Giọng Nữ Vương truyền ra từ trong phòng.

"Thần thần bí bí, đang làm trò quỷ gì thế?" Lâm Nghị còn chưa vào, nhưng tâm niệm vừa động, ánh mắt đã xuyên qua từng bức tường, nhìn thấy bên trong phòng của Nữ Vương.

Đây không phải là công năng thấu thị của Âm Dương Nhãn.

Mà là, trong Nhẫn không gian này, mình chính là sự tồn tại vô sở bất năng.

Anh muốn nhìn cái gì, đều có thể dễ dàng nhìn thấy.

Nhìn thấy phòng của Nữ Vương, sắc mặt Lâm Nghị hơi biến đổi.

Nữ Vương và Đại Tế Tư, vậy mà dám lén lút sau lưng mình làm cái chuyện này!

Quá đáng mà, quá đáng!

Chốc lát sau, hai con quỷ thần tình hoảng loạn, y phục vẫn còn hơi xộc xệch, bước ra ngoài.

“Chủ nhân, ngài không phải đang ở chỗ Tiểu Đoàn Đoàn sao, sao đột nhiên lại đến chỗ chúng em?” Nữ Vương hỏi.

Trong ánh mắt Đại Tế Tư, còn lộ ra chút thần sắc hưng phấn, nhìn Nữ Vương, rồi lại nhìn Lâm Nghị, thần tình có chút mong đợi!

“Táo bạo!

Ta nghe Tiểu Đoàn Đoàn nói, cô muốn ta làm Vương phi của cô phải không?

Xem ra, lâu rồi không dạy dỗ, cô không biết ai là chủ nhân.” Nữ Vương: “Hứ, Chủ nhân, ngài lợi hại thì lợi hại, nhưng ai dạy dỗ ai còn chưa biết đâu nhé!

Em và muội muội, đã nghiên cứu rất nhiều chiêu thức rồi đó!

Em khuyên ngài, đừng có tự lượng sức mình!” Đại Tế Tư: “Chủ nhân, đã đến lúc chứng minh ngài là chủ nhân rồi!” “…” Đinh, chúc mừng Túc chủ tự động đả tạp thành công, đạt được: Ngôn ngữ Ma Quốc!

Ngay lập tức.

Trong đầu Lâm Nghị xuất hiện rất nhiều ngôn ngữ cổ đại, cứ như thể bản thân anh đã sống ở Ma Quốc thời viễn cổ vậy, đối với văn tự và ngôn ngữ của họ càng giống như tiếng mẹ đẻ của mình, vô cùng quen thuộc!

Phải biết rằng, đối với Ma Quốc viễn cổ, ngay cả Nữ Vương cũng không thể hoàn toàn hiểu rõ, đối với ngôn ngữ của họ, Nữ Vương cũng chỉ là trong quá trình khôi phục ký ức của Quỷ Mẫu đời trước mà biết được.

Văn tự Tinh Tuyệt thoát thai từ ngôn ngữ Ma Quốc, nhưng lại không hoàn toàn giống ngôn ngữ Ma Quốc.

Đặc biệt là, rất nhiều thuật ngữ chuyên dụng dùng trong tế lễ, càng không ai khác có thể biết được.

Đi sâu hơn, khoảng hai ngày đi đường, họ gặp một vách núi, từ vách núi nhìn về phía trước, hiện ra một cái lưu vực khổng lồ!

Nơi đó khói mù bao phủ, hóa ra là một lục địa khổng lồ bị lún xuống!

Vẫn Thạch Khanh!

Theo Lâm Nghị được biết, từ thời cổ đại xa xưa, trước thời Long Quân, trên bầu trời đã rơi xuống một thần khí bằng đồng xanh!

Và thần khí bằng đồng xanh khổng lồ này chia làm chín mảnh, rơi xuống đại địa Long quốc!

Trong đó một mảnh chính là Thanh Đồng Môn!

Còn một cái nữa chính là Thanh Đồng Thần Thụ!

Tương tự, ở Tây Vương Mẫu Quốc, cũng có một mảnh thần khí bằng đồng xanh rơi xuống!

Sau khi rơi xuống đất, nó giống như vẫn thạch, đâm ra một Vẫn Thạch Khanh khổng lồ!

Do Vẫn Thạch Khanh này, nước ngầm trào lên, hình thành một lục địa, cộng thêm mưa bùn cát chảy ngược mấy ngàn năm, đã nhấn chìm cả thành phố dưới nước!

Xà Chiểu Quỷ Thành nổi tiếng trong Đạo Mộ Bút Ký cũng hình thành như vậy!

Tuy nhiên, theo bản đồ hiển thị, ở gần đây, hẳn còn có một hẻm núi có thể dẫn đến lục địa đã tồn tại hàng ngàn năm này.

"Xem ra, chúng ta phải lùi lại, tìm kiếm hẻm núi quanh lưu vực này!" Hắc Hạt Tử trầm ngâm một lát rồi nói.

“Không cần, vách núi cũng không phải là không thể xuống!” Lâm Nghị xua tay, làm một sợi dây thừng, buộc vào một trụ đá khổng lồ, rồi nói: “Trong phái Bàn Sơn, có một bí pháp xuống vách núi!

Các cậu có thể dùng thử.” Sau đó, Lâm Nghị đơn giản giảng giải cho họ, bí pháp Bàn Sơn mà Chá Cô Tiếu đã dùng một sợi dây thừng để xuống Bình Sơn năm xưa.

Thực lực của Hắc Hạt Tử và Tiểu Ca, so với Chá Cô Tiếu, còn lợi hại hơn không ít.

Chỉ cần giải thích đơn giản, họ đã hiểu rõ ràng, có thể trực tiếp sử dụng.

Trần Văn Cẩm thì lộ vẻ mặt khá khó xử.

Phương pháp này, nếu không cẩn thận một chút, có thể sẽ rơi thẳng xuống, tan xương nát thịt!

Tiểu Ca thì im lặng bố trí dây thừng của mình, Hắc Hạt Tử cười ha hả nói: “Lâm lão bản, không ngờ bí pháp Bàn Sơn đạo nhân hiếm thấy này mà cậu cũng biết, hơn nữa còn hào phóng nói cho chúng tôi, thật sự là quá rộng lượng!

Tiểu Ca có thể kết giao với bạn như cậu, thảo nào ngủ cũng cười trộm!” Nghe lời này, Tiểu Ca dừng công việc đang làm, trừng mắt nhìn Hắc Hạt Tử, không nói gì.

Trần Văn Cẩm cười khổ một tiếng, nói: “Lão Lâm, tôi e rằng…” Lâm Nghị vung tay nói: “Không sao cả, cô cứ đi theo tôi là được, đảm bảo cô không sao!” Trần Văn Cẩm đành gật đầu, nói: “Được rồi.” Hắc Hạt Tử cũng đã chuẩn bị dây thừng, đang loay hoay ở đó, Lâm Nghị thấy vậy liền đưa sợi dây thừng mình đã làm xong cho hắn, nói: “Cậu dùng dây của tôi là được!” Hắc Hạt Tử ngớ người, tốt quá rồi!

Lâm lão bản quả nhiên hiểu ý người khác mà!

Biết mắt mình có vấn đề, còn đặc biệt chuẩn bị sẵn cho mình!

“Lâm lão bản vất vả quá, cái này sao tôi dám nhận chứ.” “Không sao, dù sao tôi cũng không dùng đến.” Lâm Nghị xua tay, thờ ơ nói.

Loại phương pháp xuống vách núi này, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử dùng là được rồi.

Từ sớm ở Bình Sơn, mình đều là nhảy thẳng xuống.

Nhưng bây giờ thì… Nghĩ lại, nhảy xuống thật sự hơi “thấp cấp”.

Cao thủ sao có thể dùng cách xuất hiện “thấp cấp” như vậy chứ?

Lâm Nghị vung tay, Tiểu Đoàn Đoàn đã ăn uống no say, đang chuẩn bị ngủ say, liền bị anh thu ra từ Nhẫn không gian.

Ồ!

Tiểu Ca nhìn thấy Tiểu Đoàn Đoàn, trong lòng cũng giật mình!

Một con kiến to quá!

Con kiến này, cảm giác còn khỏe hơn cả một con bò vàng trưởng thành!

Phía sau lưng nó, còn có ba cặp cánh gần như trong suốt!

“Tiểu Ca, Lâm lão bản, có hung cầm mãnh thú nào đột nhiên xuất hiện sao?” Ngũ quan Hắc Hạt Tử rất nhạy bén, khoảnh khắc Tiểu Đoàn Đoàn xuất hiện, hắn liền cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm đáng sợ!

“Đừng căng thẳng, chỉ là một con kiến tôi nuôi thôi.” Nói rồi Lâm Nghị bật người nhảy lên, ngồi trên lưng Tiểu Đoàn Đoàn, sau đó vươn tay về phía Trần Văn Cẩm, kéo Trần Văn Cẩm cũng lên theo.

Phụt phụt phụt!

Hai người ngồi trên lưng nó, Tiểu Đoàn Đoàn dường như còn khá

vui vẻ.

Chương 464

Đặc biệt là khi Trần Văn Cẩm ngồi lên, Tiểu Đoàn Đoàn lập tức trở nên tinh thần.

Dường như nó có một tình cảm đặc biệt với chị Bikini này.

Tiểu Đoàn Đoàn vỗ cánh, bay về phía lưu vực dưới vách núi.

Tiểu Ca trên vách núi: "Ồ Ồ." Hắc Hạt Tử: "Tiểu Ca, có chuyện gì vậy?" Tiểu Ca: "Không liên quan đến cậu!" Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử đều là cao thủ, rất nhanh đã xuống đến lưu vực dưới vách núi.

Còn lúc này Tiểu Đoàn Đoàn đang thân mật cọ vào ngực Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm trước đây đã được Tiểu Đoàn Đoàn cứu, nên dù Tiểu Đoàn Đoàn trông rất hung tàn, cô ấy lại không hề sợ hãi chút nào, còn tương tác với Tiểu Đoàn Đoàn.

Nhìn Trần Văn Cẩm thân thiện tương tác với mình, Tiểu Đoàn Đoàn trong lòng phát ra tiếng kêu ụt ịt như heo.

Hứ!

Nữ Vương và Đại Tế Tư lập hội nhỏ, suốt ngày muốn trêu đùa Chủ nhân!

Đoàn Đoàn nhỏ cũng muốn lập hội nhỏ, cùng với chị Bikini thành một chiến tuyến thống nhất, thề sống chết bảo vệ tôn nghiêm của Chủ nhân!

Dưới tán cây rậm rạp của hẻm núi toàn là đầm lầy ẩm ướt, địa hình đặc biệt ở đây gần như hình thành một rừng mưa nhiệt đới trong hoang mạc Gobi.

Tình hình ở đây không khác nhiều so với rừng mưa nhiệt đới ở Long quốc.

Đầm lầy ở những vùng ẩm ướt như thế này là nguy hiểm nhất, phía trên là tán lá rộng của rừng nguyên sinh, gần như bao phủ toàn bộ đáy thung lũng, cây cối rậm rạp như vậy.

Bên dưới chắc chắn không có ánh nắng lọt qua, dưới tán cây tối đen như mực, chướng khí tràn ngập, là thiên đường của muỗi, đỉa và côn trùng độc.

Đồng thời, trong đầu Lâm Nghị cũng vang lên tiếng của hệ thống.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ ba đã làm mới, là Xà Chiểu Quỷ Thành, đạt được: Một thẻ nâng cấp Nhẫn không gian!" Tốt quá rồi!

Chân trước mình vừa cảm thấy những bình Tây Vương Mẫu kia đã chất đầy Nhẫn không gian, bây giờ hệ thống trực tiếp cho mình một thẻ nâng cấp Nhẫn không gian.

Nhẫn không gian ban đầu của mình là cấp một, sau này khi chế tạo nội thất cho Nhẫn không gian, đã nâng cấp lên cấp hai.

Bây giờ có được tấm thẻ nâng cấp này, vậy là Nhẫn không gian cấp 3!

Thật là sướng rơn!

Nhẫn không gian cấp 3 lớn đến mức nào?

Lâm Nghị kiểm tra chi tiết, càng vui mừng hơn. 1000x1000x1000!

Trọn vẹn 1 ki-lô-mét khối!

Nghe có vẻ nhỏ phải không?

Nhưng nếu đổi sang mét khối, đó là một tỷ mét khối!

Đây quả là một không gian khổng lồ!

Lấy một ví dụ, hồ Thanh Hải rộng lớn, tổng cộng cũng chỉ có 105 ki-lô-mét khối!

Nếu Nhẫn không gian cấp 3 được đổ đầy nước, thì trọng lượng của số nước này cao tới một tỷ tấn!

Trung bình cứ hai mét khối chiếm một người, thì đủ chỗ cho năm trăm triệu người!

Lâm Nghị hài lòng mỉm cười, thế này mới xứng đáng gọi là Nhẫn không gian chứ!

So với Nhẫn không gian cấp 3 này, Nhẫn không gian trước đây thật quá nhỏ bé!

Trước đây mình đã cảm thấy Nhẫn không gian cấp 1 hơi nhỏ, bây giờ càng thấy nó nhỏ hơn nữa.

Khung cảnh, khung cảnh!

Không gian đương nhiên phải tự thành một trời đất riêng!

Như thế mới xứng danh là không gian chứ!

Đây mới là động thiên phúc địa chứ!

Chẳng phải tốt hơn là cứ mãi co ro trong một cái Nhẫn không gian bé tí tẹo sao?

Điểm đến là Xà Chiểu Quỷ Thành.

Hiện tại lục địa trước mặt, hẳn là xà chiểu, nhưng còn quỷ thành thì cần phải thăm dò một phen.

Lục địa trước mặt này, càng giống như một hòn đảo cô lập trong hoang mạc Gobi.

Những thứ bên ngoài không thể vào, những thứ bên trong cũng không thể ra.

Vì vậy, hung cầm mãnh thú ở đây, phần lớn là sinh trưởng tại chỗ.

Ví dụ như Thanh Điểu – sứ giả của Tây Vương Mẫu trong thần thoại truyền thuyết, vẫn có khả năng xuất hiện ở đây sau hàng ngàn năm!

Tuy nhiên, hung cầm mãnh thú tuy sống thọ, nhưng những thứ có thể sống hàng ngàn năm thì vẫn còn rất ít.

Mặc dù một số yêu thú có thể tu hành, nhưng con đường tu hành không hề bằng phẳng, khi gặp phải nút thắt, chúng vẫn sẽ hết thọ mệnh, một mạng ô hô.

Vì vậy, điều này cũng cho thấy tầm quan trọng của thể chất trường sinh của Tiểu Đoàn Đoàn.

Có thể nói, chỉ cần không có gì bất trắc, nó sẽ có thể không ngừng mạnh lên.

Hơn nữa là dựa vào việc ăn uống để mạnh lên.

Có thể nói tiền đồ vô lượng.

Cho dù Thanh Điểu xuất hiện trong Xà Chiểu Quỷ Thành, thì phần lớn cũng là biến chủng hoặc á chủng của Thanh Điểu đời trước, loại Thanh Điểu thuần chủng sống hàng ngàn năm thì hẳn là không phổ biến.

Đợi Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử xuống đến nơi, đoàn bốn người tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Trên vách đá, có rất nhiều hang động.

Các hang đá dày đặc, có tới hàng trăm cái, bên trên phủ đầy rêu phong, không biết bên trong điêu khắc thứ gì.

Lâm Nghị sau đó dọn sạch rêu phong, những bức tượng điêu khắc bên trong mới lộ ra.

Đó là một loại tượng điêu khắc cực kỳ kỳ lạ!

Là một bức tượng thần bằng đá khắc mặt người thân chim, phong cách điêu khắc giống hệt với những gì anh đã phát hiện trên các bình gốm trong con thuyền cổ chìm, là điêu khắc thực sự của Tây Vương Mẫu Quốc.

Những bức tượng này đã bị ăn mòn hàng ngàn năm, bề mặt đá điêu khắc phủ đầy rêu đá, trông mờ ảo không rõ ràng.

Sau khi loại bỏ hết rêu đá phía trên, hình thái tổng thể của bức điêu khắc đã hiện rõ.

Đó là một pho tượng đứng, được tạc trực tiếp trên vách núi, phần đầu chim là một khuôn mặt quái dị giống người mà không phải người, có hai cặp mắt, mặt vô cảm, lạnh lùng dị thường.

Dưới hai chân điêu khắc năm cái đầu lâu, chim đứng trên hai cái đỉnh đầu trong số đó, dường như những cái đầu lâu này đều là xương cốt thừa sau khi nó đã ăn.

Lâm Nghị, Trần Văn Cẩm, Tiểu Ca, nhìn bức tượng này lần đầu tiên, liền nhận ra ngay!

Dáng vẻ của những con quái chim này, giống hệt những con quái chim mà họ đã nhìn thấy trong khe nứt Trường Bạch Sơn!

Hình thái điêu khắc cực kỳ sống động, nhìn bề mặt đá núi, khi tạc có lẽ còn được tô màu, nếu không phải bị rêu phong che phủ, nhìn thấy trong khu rừng âm u này, chắc chắn sẽ tưởng rằng loại quái chim đó đã bay từ Trường Bạch Sơn đến đây.

Tiểu Đoàn Đoàn nhìn thấy những bức tượng quái chim này, vội vàng giơ móng vuốt che kín hai mắt.

Chương 465

Sợ quá đi thôi!

Chính là những con quái chim này đã muốn ăn thịt mình!

Thật sự dọa chết bé con rồi.

Sau đó, Trần Văn Cẩm và Tiểu Ca cũng lần lượt cạo sạch những bức điêu khắc trong các hang đá khác, phát hiện bên trong đều là tượng đá chim mặt người giống nhau, có lớn có nhỏ, hình thái khác nhau.

Trần Văn Cẩm nhìn thấy xong, vẫn còn chút sợ hãi, ở Trường Bạch Sơn, cô ấy suýt chút nữa đã bỏ mạng trong đó, nếu không phải con kiến khổng lồ trước mặt này đã cứu mình, e rằng bây giờ mình đã trở thành thức ăn của những con quái chim đó rồi.

Tuy nhiên, nhìn thấy những con quái chim này, Trần Văn Cẩm trầm ngâm một lát rồi nói: "Xem ra suy đoán trước đây của chúng ta không sai, mãnh cầm mặt người trong Trường Bạch Sơn chính là nguyên mẫu Tam Thanh Điểu trong vật tổ của Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu có lẽ nắm giữ một số kỹ thuật cổ xưa mà chúng ta không hiểu, có thể thuần dưỡng loại mãnh cầm quỷ dị này.

Lăng mộ dưới lòng đất trong Trường Bạch Sơn hẳn có liên quan đến sự biến mất và việc di dân bí ẩn về phía đông của Tây Vương Mẫu Quốc.

Những con quái chim đó có thể ban đầu sinh sống ở lục địa này, sau đó được những người di dân phân tách mang đến phương đông, đóng vai trò là kẻ canh giữ lăng mộ." Lâm Nghị gật đầu, chính là khẳng định.

Thực ra nghĩ kỹ lại, đại khe nứt Trường Bạch Sơn và địa hình ở đây đều gần như giống nhau, đều là những cái hố sâu khổng lồ!

Lâm Nghị thậm chí còn nghi ngờ, miệng núi lửa Trường Bạch Sơn chính là do vẫn thạch rơi xuống, đâm ra!

Và một miệng núi lửa nóng bức như vậy, vẫn có thể tồn tại nhiều rừng cây như thế, gần như là chuyện không thể.

Ước chừng cũng có liên quan đến vẫn thạch rơi xuống đó!

Còn về Thanh Đồng Môn, có thể chỉ là một phần của vẫn thạch mà thôi, chỉ là một phần của thần khí bằng đồng xanh bị tách ra lộ ra trên mặt đất!

Bất kể tình huống nào, năng lượng đều là bảo toàn.

Một cánh cổng Thanh Đồng lớn như vậy, không thể tự nhiên mà mở ra được.

Chắc chắn là đã kích hoạt một cơ quan nào đó của thần khí bằng đồng xanh bị vỡ vụn, từ đó mở ra Thanh Đồng Môn.

Hiện tại tình hình ở đây, cũng hẳn là tương tự.

Biết đâu thần khí bằng đồng xanh rơi xuống Tây Vương Mẫu Quốc này, còn lớn hơn cả mảnh ở Trường Bạch Sơn!

Biết đâu, những con quái chim canh giữ Trường Bạch Sơn, chính là do Tây Vương Mẫu mang theo khi bà ta rời đi!

Dù sao bí mật trường sinh này, Tây Vương Mẫu cũng không hy vọng có người khác biết phải không?

Tuy nhiên, ước chừng Tây Vương Mẫu cũng không ngờ tới, người ngoài không tiến vào Vẫn Thạch Khanh Trường Bạch Sơn, mà Vạn Nô Vương lại tự mình bước ra từ Thanh Đồng Môn.

Sau khi rời khỏi hang đá trên vách đá, đoàn người tiếp tục tiến sâu

hơn.

Tuy nhiên, càng đi sâu lại không có bất cứ chuyện quỷ dị nào xảy ra.

Suốt cả chặng đường bình an vô sự, thậm chí không hề thấy các di tích khác của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Chỉ có rừng rậm ngày càng dày đặc, cây cối rễ chằng chịt, che kín cả bầu trời.

Đi đến đoạn sau, Trần Văn Cẩm thấy mắt mình hoa cả lên, chỉ cảm giác khắp nơi là dây leo xanh rì quấn quýt, cứ như đang xuyên qua một tô mì râu rồng mọc nấm xanh.

May mà Tiểu Đoàn Đoàn đi phía trước mở đường, những chiếc móng vuốt sắc bén "xoẹt xoẹt xoẹt" vung lên một trận, những dây leo cổ thụ đó đều bị cắt thành từng đoạn.

Tiểu Đoàn Đoàn cứ như một chiếc máy cắt không ngừng nghỉ.

Không lâu sau, trời bắt đầu đổ sấm, mây giăng điện xẹt, gió cũng thổi lên, trong không khí xuất hiện những hạt mưa nhỏ.

Đây là Lục Châu, hiển nhiên việc trời mưa cũng là thời tiết khá phổ biến.

Xuyên qua tán cây, những đám mây đen kéo đến, dường như có tia chớp xoay vần trong mây, mây như sà xuống sát mặt đất.

Thời tiết ở đây cũng thật kỳ lạ, trời vừa đánh sấm, lập tức tối sầm lại, rồi ngay sau đó mưa như trút nước bắt đầu đổ xuống.

Cả khu rừng bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, vạn vật im phăng phắc, rồi một tiếng "Ầm" vang lên, cả thung lũng ngay lập tức vang dội, nước mưa như những sợi tơ từ kẽ lá cây bắn xuống.

"Phiền quá đi." Tiểu Đoàn Đoàn vẻ mặt ghét bỏ nhìn cơ thể ướt

sũng của mình.

Hiển nhiên, Kiến Binh (một loại kiến sa mạc) trời sinh đã quen với môi trường khô ráo, gặp phải thời tiết mưa bão như thế này thì khá là khó chịu.

Mưa rất lớn, mọi người đang chuẩn bị chạy tán loạn, Lâm Nghị lấy ra một chiếc dù che nắng siêu cỡ từ trong nhẫn không gian.

Sau đó, anh cắm chiếc dù xuống đất, rồi bày ra mấy cái ghế xếp, còn có một bộ bài tây, cả hạt dưa và đồ ăn vặt, cùng hai chai thuốc chống muỗi.

Trần Văn Cẩm nhìn thấy cảnh tượng này, đành cười bất lực.

Rõ ràng, cô đã biết chuyện gì sắp xảy ra tiếp theo.

Tiểu Ca im lặng ngồi xuống, rất tự giác xào bài.

Hắc Hạt Tử chưa hiểu rõ tình hình, tò mò hỏi: "Tiểu Ca, hai người đang làm gì vậy?" Tiểu Ca: "Cậu mù à, chơi không nổi đâu." Hắc Hạt Tử: "…" Thốn quá ông bạn!

Đây tuyệt đối là trả thù!

Tiểu Ca chắc chắn là vì thấy mình hay vạch trần khuyết điểm của cậu ta, nên mượn cơ hội này để đánh trả mình!

Vừa đánh bài, Lâm Nghị tiện tay thu Tiểu Đoàn Đoàn lại.

Mưa bão ngày càng lớn, vô số suối nhỏ do nước mưa hình thành bắt đầu tập hợp, rất nhanh chóng, chúng hợp thành dòng sông, chảy về phía đầm lầy hạ nguồn.

Địa thế phong thủy bảo địa chú trọng Tàng Phong Tụ Thủy (tàng gió tụ nước), nơi đây vì là hố thiên thạch, địa hình thấp trũng, nước mưa từ bốn phương tám hướng đều đổ về đây, từ đó hình thành khu rừng nguyên sinh không thay đổi qua hàng ngàn năm.

Trải ngàn năm mà không thay đổi!

Đây chính là tướng mạo của phong thủy bảo địa trong truyền thuyết!

Thậm chí rất có thể là nơi đặt bảo nhãn của Tổ Long Mạch trên dãy Côn Luân!

Mưa như trút nước, không biết từ lúc nào xung quanh họ đã tràn ngập những con côn trùng nhỏ.

"Bốp!" Trần Văn Cẩm trực tiếp vỗ một cái vào đùi mình, đập chết một con côn trùng nhỏ.

Ngay sau đó, tay Trần Văn Cẩm không hiểu sao lại run rẩy!

Đau, quá đau!

Đùi cô còn đang đau, cô đã cảm giác mông cũng bắt đầu đau rồi!

Mặt Trần Văn Cẩm lập tức xanh mét!

Lâm Nghị thấy vậy, nói với Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử: "Hai cậu quay lưng lại đi, Tiểu Trần, mau cởi quần ra." Trần Văn Cẩm mặt đen lại, kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

Thật là!

Những lời này mà cũng có thể nói ra miệng?

Thật hạ lưu mà!

Còn Tiểu Trần gì chứ!

Cách xưng hô này, thật sự coi mình là vãn bối sao!

Bên cạnh còn có người nữa kìa!

Có thể tiết chế một chút không!

Không có ai thì nói cũng được mà.

Chương 466

Tiểu Ca nhướn mày, thần sắc có chút không vui nhìn Lâm Nghị.

Hắc Hạt Tử thì hiểu chuyện hơn nhiều, một tay đặt lên vai Tiểu Ca, nói: "Tiểu Ca, đừng nhìn nữa, để Lâm lão bản giải quyết chuyện với cô Trần trước đã." Trần Văn Cẩm nghe xong thì cả người không ổn rồi.

Cái gì mà "giải quyết chuyện với tôi trước đã" chứ?

Này này này, cậu nói rõ ràng ra đi!

Nói chuyện không rõ ràng gì cả!

Lâm Nghị trở tay vỗ bốp một cái vào mông Trần Văn Cẩm.

"Bốp!" một tiếng.

Trần Văn Cẩm ngay lập tức cảm thấy như có một dòng điện chạy thẳng từ mông lan khắp toàn thân, mặt cô bỗng chốc đỏ bừng!

"Quá đáng, quá đáng thật mà, tên này dám chơi trò đánh lén!" Trần Văn Cẩm nghiến răng, trừng mắt nhìn Lâm Nghị.

"Mặt cô đỏ thế làm gì?

Đâu phải chưa từng thấy.

Cô không tự cởi, lẽ nào tôi phải động tay?

Cái thứ này gọi là thảo tỳ tử, nếu bò vào trong quần cô thì cứ gọi là chuyện cả đời!" Ha ha ha.

Thấy?

Thấy rồi thì có gì khác nhau chứ!

Lúc trước là mình mặc bikini mà!

Trong đó là thứ cậu có thể nhìn sao?

Cô đâu biết, Lâm Nghị sớm đã nhìn khắp toàn thân cô từ trên xuống dưới rồi.

Cô có mấy sợi lông, anh cũng biết rõ mồn một.

Trần Văn Cẩm nắm chặt tay, nhưng, mông cô từng trận châm chích, cứ như sắp bị cắn nát vậy, sau đó hít sâu một hơi, lặng lẽ đưa tay về phía eo.

Lâm Nghị đưa song chỉ vàng ra, dọn dẹp một trận, quét sạch đám thảo tỳ tử.

Những con thảo tỳ tử này con nào con nấy điên cuồng hút máu, đều căng phồng cả lên.

Chúng bám vào cơ thể, rất khó rút ra, trừ phi dùng dao nung đỏ trực tiếp thiêu chết!

Nhưng thật không may, chúng lại gặp phải Lâm Nghị.

"Tôi đây chính là Phát Khâu Thiên Quan, người đời ban tặng biệt hiệu, Lôi Điện Pháp Vương!" Nhấc song chỉ vàng lên, kẹp theo tia điện, chọc một cái là trúng.

Trần Văn Cẩm trước đó cảm thấy như bị điện giật, giờ thì lại cảm giác thật sự là bị điện giật!

Toàn thân run rẩy, thực sự có chút khó chịu.

Làm xong, Lâm Nghị bôi nước sát trùng cho cô, sau đó kiểm tra kỹ càng từ trước ra sau, từ trong ra ngoài một lượt, xác nhận không còn côn trùng, lúc này mới coi như xử lý xong xuôi.

Tuy nhiên, đám thảo tỳ tử này cũng là loại bắt nạt kẻ yếu, bốn người họ, chúng chỉ bám lấy một mình Trần Văn Cẩm mà hút.

Cuối cùng, Lâm Nghị đưa cho cô một viên đan dược chống rắn rết

côn trùng, Trần Văn Cẩm mới may mắn thoát nạn, tránh được một kiếp.

Mưa bão kéo dài một tiếng đồng hồ, lúc này mới ngớt.

Lâm Nghị và Trần Văn Cẩm cũng vừa xong việc.

Mưa bão cũng vừa tạnh.

Tiểu Ca thần tình đạm mạc, im lặng đi ra ngoài.

Hai người Lâm Nghị vừa xong việc, không thấy Tiểu Ca đâu, Hắc Hạt Tử nói: "Tiểu Ca cái thằng chó chết này, chẳng nói năng gì đã đi xuống rồi!

Hỏi thì nó cũng chẳng thèm trả lời mình.

Đúng là nhân viên mất tích chuyên nghiệp mà!" Hắc Hạt Tử châm chọc Tiểu Ca.

Lâm Nghị ngược lại không để tâm, Hắc Hạt Tử chỉ rõ phương hướng, ba người dọn dẹp một chút rồi đi theo.

Đi chưa được bao xa, Tiểu Ca từ một cái hốc cây chui ra.

Cái hốc cây này không phải tự nhiên hình thành, mà là Tiểu Ca đã dùng Hắc Kim Cổ Đao cắt những cành cây, dây leo ký sinh và thực vật thân gỗ ở phía trên.

Một mùi cực kỳ khó ngửi từ hốc cây truyền ra!

Tiện tay Tiểu Ca dùng song chỉ vàng của mình, quấy một trận trong hốc.

"Hoa lạp!" một tiếng!

Cậu ta rút song chỉ vàng ra, trên đầu ngón tay còn dính một vệt bẩn, lách tách nhỏ xuống vài giọt nước dơ bẩn.

Đó là một bọc lông da thối rữa quấn quanh hài cốt động vật, da đã

thối rữa thành màu đen, không biết là loài động vật gì.

Tiểu Ca dùng dao phá ra, phát hiện hài cốt đã mục rữa hết, bên trong lớp da chỉ còn là xương cốt, những dây leo mọc vào trong cơ thể nó, quấn chặt lấy xương cốt, buộc chặt hài cốt và cây vào nhau.

Và vào khoảnh khắc phá ra, vô số con thảo tỳ tử từ bên trong chui ra, nhìn mà da đầu tê dại.

Đặc biệt là Trần Văn Cẩm, những con thảo tỳ tử này chỉ bám lấy một mình cô mà hút!

Nếu không có Lâm Nghị ở đó, kết cục của cô, e rằng cũng sẽ giống như đống hài cốt trước mặt này.

Đám thảo tỳ tử dày đặc, ngay cả Tiểu Ca cũng không dám động đậy, không mấy chốc đã tản ra hết.

Tiểu Ca còn phát hiện một vật thể màu xanh lục, to bằng nắm tay từ trong bộ xương, dùng nước mưa rửa sạch, hóa ra lại là một chiếc đèn pin đồng!

Chiếc đèn pin đồng này, nhìn kiểu dáng, hóa ra lại gần giống với kiểu của họ!

Tức là, trước họ, đã có người vào đây, kết quả bị thảo tỳ tử giết chết!

Thời gian chết chắc hẳn không lâu, nhưng thi thể đã biến thành hài cốt, ngay cả chiếc đèn pin đồng cũng biến thành như vậy.

Từ đó có thể thấy, nơi này nguy hiểm đến mức nào!

Sau đó, Tiểu Ca lại thò tay vào hốc cây, lục lọi một hồi, kéo ra một khúc xương tay người từ bên trong!

Khúc xương tay đã mục nát đầy lỗ thủng, bên trong đầy những thứ màu đen và cặn bẩn thối rữa.

Đây là một cây ăn thịt người!

Cả không khí bỗng trở nên có chút nặng nề!

Lâm Nghị kiểm tra thi thể, nói: "Đây chắc là người của Cửu Môn chết ở đây khi thăm dò, không phải chuyện lớn." Hắc Hạt Tử cũng có tâm thái cực tốt, nói: "Nhân sinh tự cổ ai mà không chết, chẳng qua là chết sớm chết muộn, tôi cảm thấy mình càng hưng phấn hơn!" Thần kinh có bệnh à!

Trần Văn Cẩm nhìn Hắc Hạt Tử.

Đang yên đang lành, cái gì mà chết với chẳng chết.

Lại còn vẻ mặt háo hức nữa chứ.

Ba người này đều có vấn đề!

Tiểu Ca, đúng là một cái bầu bí im lìm, ba chân cũng không đá ra được một cái rắm.

Chương 467

Hắc Hạt Tử cũng thấy thần kinh hề hề, rất bất thường!

Lâm Nghị.

Tức chết đi được!

Sao cứ cảm giác anh ta coi mình như cháu gái thế!

Có ông chú nào chiếm tiện nghi cháu gái như vậy không?

Cầm thú mà!

Cầm thú!

Bốn người thu dọn một chút, tiếp tục đi sâu vào trong.

Đến tối, bốn người liền cắm trại tại chỗ.

Cũng không sắp xếp người canh đêm, mà là để Tiểu Đoàn Đoàn chịu trách nhiệm!

Tiểu Đoàn Đoàn nằm khò khò trước trại mọi người, nhưng vì thời tiết nóng bức, nó cảm thấy ngủ hơi khó chịu, bèn dùng móng vuốt đào đào đất, chui xuống lòng đất.

Đến nửa đêm, gió lớn gào thét, rừng nguyên sinh bị gió lớn thổi ào ào vang động.

Trong khi bốn người Lâm Nghị đang ngủ, điều họ không biết là, phía trên trại của họ, trên một cây cổ thụ cao chót vót, cành cây không ngừng rung chuyển.

Đó là một con mãng xà khổng lồ màu nâu, nhìn về phía trại của bốn người, trong mắt lộ ra ánh nhìn lạnh lẽo, miệng thè lưỡi đỏ tươi!

Trên người nó, vảy đã mất đi khá nhiều, chỗ đó còn có một vết

thương dài hơn một thước, vết thương vẫn chưa lành, cứ như vừa mới bị thương không lâu.

Nó lè lưỡi liếm vết thương của mình, từ từ bò xuống dưới!

Vảy rắn dưới ánh sáng phản chiếu màu vàng nâu, cứ như con rắn này vừa được dát vàng vậy.

Tiểu Đoàn Đoàn đang ẩn mình dưới đất dường như cảm nhận được sự bất thường xung quanh, từ dưới đất chui ra, vừa nhìn đã thấy con mãng xà khổng lồ màu vàng nâu này, nó vỗ cánh bay lên trên, bay vòng ra sau lưng con mãng xà khổng lồ màu vàng nâu.

Nó dùng chân chọc chọc vào đầu mãng xà khổng lồ, như thể nói: "Đến rồi hả nhóc?" Đồng tử mãng xà co rút, ngẩng đầu nhìn thấy cơ thể đồ sộ của Tiểu Đoàn Đoàn, cơ thể khổng lồ màu vàng nâu, nhanh chóng cuộn về phía nó.

"Em trai à, cho cậu cơ hội mà cậu không dùng được!" Tiểu Đoàn Đoàn đột ngột dùng sức, những chiếc vuốt sắc bén cắm vào vảy vàng nâu, nghe một tiếng "rắc", những chiếc vảy vàng nâu đó vỡ tan!

Chiếc chân to bằng cánh tay, như gân thép vậy, trực tiếp cắm vào đầu mãng xà khổng lồ.

Một tiếng "ầm", cơ thể đồ sộ của mãng xà khổng lồ đổ sụp, Tiểu Đoàn Đoàn vội vàng ôm lấy đầu mãng xà khổng lồ, xé vảy trên đầu nó ra, sung sướng ăn ngấu nghiến.

Ăn nhiều món ngon như vậy, vẫn là đầu cá ngừ ngon nhất.

Đúng lúc này, lại có một con mãng xà khổng lồ từ một cây cổ thụ cao chót vót khác, bò tới!

Con mãng xà khổng lồ này, còn lớn hơn con mãng xà trước!

Trông như là một cặp tình nhân, còn con mãng xà trong lòng Tiểu

Đoàn Đoàn, chắc hẳn là vợ bé.

"Oa oa oa oa!" Nhìn thấy con mãng xà bò tới, Tiểu Đoàn Đoàn đột nhiên oa oa khóc òa lên.

"Em gái ơi, ai giết em vậy!

Độc ác quá đi mất!

Hức hức hức, em chết thảm quá!

Có phải mấy người dưới kia không?

Em yên tâm đi, tôi sẽ trả thù cho em ngay!

Hức hức." Con mãng xà đực kia, dường như rất có linh trí, mơ hồ có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Tiểu Đoàn Đoàn!

Vợ nó chết rồi!

Mãng xà đực nhanh chóng bò tới, thè lưỡi đỏ tươi, miệng phát ra tiếng gầm rít lạnh lẽo!

"Em trai à, đây là vợ cậu đúng không, mấy người nhân loại dưới kia xấu xa lắm!" Tiểu Đoàn Đoàn ăn sạch sành sanh, đưa cái đầu rắn trong lòng cho mãng xà đực, khi mãng xà đực đang quấn lấy mãng xà cái, đau buồn không thôi, Tiểu Đoàn Đoàn hai chiếc vuốt cắm thẳng vào đầu mãng xà đực!

"Ngài rắn đây, vợ bé đều chết rồi, ngài cũng không nỡ sống một mình đúng không?" Trong khi Tiểu Đoàn Đoàn đang chém giết hai con mãng xà khổng lồ vàng nâu này, ở một kẽ đá xa xa, có một thứ, đứng thẳng tắp, một đôi mắt lạnh lẽo, nhìn thẳng vào tất cả những gì đang diễn ra ở đây!

Tiểu Đoàn Đoàn ăn xong mãng xà đực, mắt đảo một vòng, liền nhìn chằm chằm vào thứ đang lén lút nhìn trộm trong bóng tối kia.

"Thằng nhóc kia, nhìn gì mà nhìn, bà đây là thứ mày có thể nhìn à?

Tin không bà ăn thịt mày luôn đấy!" Tiểu Đoàn Đoàn trừng mắt nhìn thứ đó một cái, mắt lộ hung quang!

Thấy thứ đó lại không hề sợ hãi, nó liền vứt con mãng xà đực trong tay lên cây, sau đó bay về phía kẽ đá kia.

"Đoàn Đoàn, về đi, cậu còn bé lắm, đối phó với thứ này vẫn có chút nguy hiểm đấy." Đúng lúc này, Lâm Nghị vẫy tay một cái, Tiểu Đoàn Đoàn liền quay về.

"Chủ nhân, làm gì vậy chứ, thứ đó biết quá nhiều rồi!

Nhất định phải ăn thịt nó!" "Đó là một Xà Vương, không phải hai con mãng xà cậu vừa ăn có thể so sánh được." Lâm Nghị ánh mắt quét qua kẽ đá kia.

"Huhu, chủ nhân, Xà Vương nhất định ngon lắm đúng không?

Chủ nhân~~ con đói, đói lắm lắm luôn ấy.

Huhu, a, con bay không nổi nữa, con sắp ngã rồi." Lâm Nghị liếc nó một cái, thật sự hết cách với nó, bèn nói: "Thôi được rồi, cậu ở đây đừng động đậy, tôi đi một lát rồi về." "Hi hi hi, cảm ơn, ba ba ~ người tốt với con ghê ~" "Khụ khụ khụ, cậu vừa gọi tôi là gì?" "Ba. ba?" "Gọi hay đấy, nhưng mà, lần sau gọi nhớ biến thân xong rồi hãy gọi nhé!" Nói xong, thân thể Lâm Nghị nhẹ bẫng, bay về phía con Xà Vương kia!

Vị trí của Xà Vương là ở một kẽ đá cạnh thác nước không xa chỗ họ, có một cái bóng khổng lồ!

Cái bóng này, là một con rắn to bằng cổ tay, con rắn này không phải mãng xà, toàn thân đỏ rực, đầu rắn là hình tam giác rất nhọn, trên đó còn mọc một cái mào gà lớn.

Con rắn này đứng thẳng tắp ở đó, đầu rắn rũ thấp, mắt lộ hung quang nhìn Lâm Nghị, toàn bộ tư thế cứ như một người không tay

chân vậy.

Dã Kê Bột Tử!

Đó là biệt danh của loài rắn này!

Ngoài ra, nó còn có một cái tên khác!

Lôi Vương Hồng!

Tương truyền, loài rắn này chính là Đế Vương trong loài rắn, tất cả các loài rắn đều sợ nó, nó bay sát đất, hành tích như điện, hơn nữa nọc độc vô cùng, nơi nó bò qua, thực vật cỏ dại thậm chí sẽ tự động tách ra.

Một quyển tiểu thuyết ký sự thời Thanh nhân ghi rằng loài rắn này là tiểu long, bò dọc theo long mạch núi sông.

Lại nói là xà tinh cư ngụ trên long mạch, có nơi còn có truyền thuyết thiên lôi sát yêu, đa phần là do sấm sét đánh vào núi, làm xuất hiện loài rắn này.

Thân rắn đỏ rực và tư thế hung ác đã chứng tỏ thân phận của loài rắn kịch độc này!

Thấy Lâm Nghị đến gần, con rắn đó lao tới, tốc độ cực nhanh, như điện xẹt, trong chớp mắt đã xông đến trước mặt Lâm Nghị!

Nếu là người bình thường, e rằng dù thế nào cũng khó thoát khỏi miệng độc!

Nhưng, nó đối mặt với Lâm Nghị, vào khoảnh khắc nó lao tới, Lâm Nghị giơ tay bóp một cái, kim quang bao trùm lòng bàn tay, bắt lấy con 'tiểu hồng long' này trong tay, khẽ dùng sức, chỉ nghe một tiếng 'băng', con 'Xà Vương' đáng sợ này liền bị anh bóp nát!

Trong khoảnh khắc đó, lượng lớn nọc độc nhỏ vào kim quang, sau đó trên kim quang phát ra âm thanh "xì xì xì", ăn mòn từng chút kim

quang ngưng tụ thành thực chất!

Với độc tính mạnh như vậy, nếu Tiểu Đoàn Đoàn dính phải, e rằng thật sự sẽ có chút phiền phức.

Lâm Nghị tiện tay vung một cái, hất nọc độc vào một cây cổ thụ, trong khoảnh khắc đó, một mảng thân cây cổ thụ liền bị xâm thực ô nhiễm, sinh cơ nhanh chóng bị cắt đứt!

Chương 468

Độc tính này, đừng nói là thấy máu là chết.

E rằng chỉ cần dính một chút, cũng không phải người bình thường có thể chịu nổi.

Sau khi con Xà Vương này bị chém giết, Lâm Nghị nghe thấy trong kẽ đá, lại truyền đến tiếng rắn "tê tê tê".

Loài rắn này khá đặc biệt, ý thức tập thể rất mạnh!

Một khi loài rắn này bị giết chết, bầy đàn của chúng sẽ tìm mọi cách để tìm kẻ giết rắn trả thù!

Lâm Nghị dừng lại một lát, nghe thấy tiếng rắn tiếp cận lối ra của kẽ đá, liền trở tay châm một gói thuốc nổ, ném vào trong!

"Ầm!" một tiếng nổ lớn, gói thuốc nổ phát nổ ở cửa kẽ đá, trong khoảnh khắc đó, cửa kẽ đá lớn đó liền bị nổ tung đá vụn bay tứ tung, cả ngọn núi đều rung chuyển không ngừng sụp đổ!

Còn về tiểu đội Xà Vương vừa chạy ra từ bên trong, nếu không có gì bất ngờ, đã bị tiêu diệt gọn cả ổ.

Tiếng nổ dữ dội làm những người khác tỉnh giấc, khi họ bước ra khỏi lều, Lâm Nghị đã trở lại trại.

Sau khi kể lại những gì đã xảy ra, mọi người lại tiếp tục ngủ, sáng sớm hôm sau, ánh nắng từ một bên thung lũng chiếu xuống, xung quanh đều sáng bừng lên, phía trước hơi nước bốc lên nghi ngút, màn nước do thác nước tung ra dưới ánh nắng mặt trời, tạo thành một khối sương mù trắng bao phủ phía trên khu rừng rậm.

Đi về phía trước nửa ngày, mọi người cuối cùng cũng thấy một đầm lầy!

Đầm lầy đen này, dài đến ba bốn trăm mét, sau đó lại từ từ trở nên rậm rạp, phía sau là một khu rừng nguyên sinh ngập nước rộng lớn trong đầm lầy, đều là những loài cây thủy sinh không cao nhưng phát triển cực kỳ sum suê, rễ cây chằng chịt, sâu không thể lường được.

Ở rìa đầm lầy này, cách vài chục mét, còn có một tảng đá khổng lồ!

Lâm Nghị và Trần Văn Cẩm cưỡi Tiểu Đoàn Đoàn bay lên tảng đá khổng lồ, sau đó Tiểu Đoàn Đoàn quay lại đón Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử.

Cảnh tượng này, trong lòng Lâm Nghị không hiểu sao lại có chút sảng khoái.

Nhớ ngày xưa, trong Thần Điêu Hiệp Lữ, Dương Quá vào đầm lầy tìm linh hồ, còn phải tìm mọi cách, cuối cùng còn phải dùng ván trượt.

Địa hình đầm lầy trước mắt này, phức tạp hơn rất nhiều so với đầm lầy trong phim truyền hình.

Mình ngược lại có thể bay vào!

Cùng là đàn ông có sủng vật, sao người với người lại khác biệt lớn đến vậy chứ?

Đến khối đá khổng lồ giữa đầm lầy, Lâm Nghị phát hiện trên khối đá khổng lồ này có khắc những hoa văn trang trí phức tạp, hơn nữa dưới nước có một cái bóng rất lớn, dường như là một phần của vài pho tượng lớn xếp cạnh nhau.

Vừa nhìn những hoa văn cổ xưa trên tảng đá, liền cảm thấy rất giống loại ở động Ngô Ca, nhìn kỹ mới phát hiện không phải hoa văn Phật giáo kiểu cao miên, mà là vì tảng đá này cũng bị gió thổi mưa dập mà hóa đen xám, trông đặc biệt cổ xưa và thần bí.

Sau đó, Lâm Nghị nhìn ngược chiều ánh nắng, chỉ thấy dưới ánh nắng, giữa đầm lầy, hiện ra những bóng đen khổng lồ dày đặc, dường như chìm xuống thứ gì đó, trông có vẻ là đá, hoàn toàn dưới nước.

Dường như toàn bộ đều là những tàn viên đổ nát, kéo dài đến tận trung tâm đầm lầy!

Đó là Di tích Vương Thành của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc!

Mảng đầm lầy này, từng là một thành cổ rất phồn vinh, sau khi Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc tan rã, thành cổ bị bỏ hoang, hệ thống thoát nước sụp đổ, nước ngầm dâng lên, thêm vào đó là nước mưa mang theo bùn cát ngập úng suốt mấy ngàn năm, nhấn chìm cả thành phố xuống dưới nước.

Cũng có nghĩa là, quốc độ của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, nằm dưới đầm lầy này.

Trong lúc quan sát, thân hình Tiểu Ca lóe lên, đột nhiên nhảy xuống đầm lầy.

Tiêu rồi, Baby Q.

Tên này lại chơi trò biến mất rồi!

Đồng thời, Lâm Nghị nhìn thấy bóng Tiểu Ca trong đầm lầy, dường như đang đuổi theo một thứ gì đó bí ẩn di chuyển nhanh chóng.

Nhìn hình dạng thứ đó, trông giống như một người!

Trong tiểu thuyết, đúng là đột nhiên xuất hiện một người.

Tuy nhiên, người đó là Trần Văn Cẩm!

Vì thời Ngô Tà, là hai mươi năm sau, lúc đó Trần Văn Cẩm mới vào đây, đồng thời xuất hiện khi Ngô Tà và những người khác vào đây.

Nhưng mà, hiện tại thì Trần Văn Cẩm đang ở ngay cạnh mình, rất

rõ ràng, cái bóng mà Tiểu Ca đang truy đuổi, không phải Trần Văn Cẩm.

Vậy đó là ai?

Đúng lúc mấy người chuẩn bị đuổi theo thì Lâm Nghị đột nhiên nhìn thấy ở sâu trong đầm lầy, dâng lên từng cuộn khói đỏ!

Những làn khói này rất có quy luật, hoàn toàn không phải tự nhiên hình thành, càng giống như khói tín hiệu!

Khói tín hiệu màu đỏ!

Điều này đại diện cho ý nghĩa nguy hiểm.

Những người đi trước họ vào đây không ít.

Người phát ra khói tín hiệu màu đỏ này, chẳng lẽ là Tuyết Lỵ Dương?

Tuy nhiên, nơi này tuy nguy hiểm, nhưng đối với Tuyết Lỵ Dương mà nói, chắc không phải là khó khăn!

Hơn nữa cô ấy xuất phát sớm hơn mình hai ngày, bây giờ chắc đã tìm thấy lối vào cổ thành rồi mới phải.

Hơn nữa, đoàn người mình vừa đến đây, đã thấy khói tín hiệu này, cứ như những làn khói tín hiệu này, là cố ý phát cho mình vậy!

Để mình biết, nhóm người phía trước đã gặp nguy hiểm!

"Cũng có chút thú vị." Lâm Nghị khẽ cười.

Hắc Hạt Tử nghe nói Tiểu Ca đi, liền đuổi theo.

Trần Văn Cẩm nhìn Lâm Nghị, chờ đợi Lâm Nghị ra lời.

Lâm Nghị nhìn bóng lưng đôi đôi cặp cặp của Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử, cười nói: "Bản lĩnh của hai người họ không cần lo lắng, chúng ta vẫn nên đi xem xem phía trước ai đang đốt khói tín hiệu đi!" Trần Văn

Cẩm nhìn làn khói tín hiệu màu đỏ ở xa, rất vâng lời gật đầu.

Sau đó hai người cưỡi Tiểu Đoàn Đoàn, bay về phía hướng khói tín hiệu màu đỏ.

Còn về Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử, cứ kệ họ đi.

Dù sao thì họ cũng không thể cưỡi Tiểu Đoàn Đoàn.

Bơi lội cũng là một lựa chọn không tồi mà.

Hai người và một thú cưỡi ngựa xem hoa trong đầm lầy, nhanh chóng đi qua.

Rất nhanh, Lâm Nghị liền cảm thấy không ổn!

Dường như xung quanh có rất nhiều đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào những người mình, không chỉ Lâm Nghị, Tiểu Đoàn Đoàn cũng cảm nhận được sự bất thường, tốc độ bay của nó cũng chậm đi không ít.

"Lão Lâm, cái tượng đá mình chim mặt người kia, hình như vẫn luôn nhìn chằm chằm vào chúng ta!" Trần Văn Cẩm ánh mắt vẫn luôn nhìn xung quanh, thần sắc nghiêm túc, phát hiện ra nơi quỷ dị của khu rừng nguyên sinh này!

Những tượng đá kia dường như biết động đậy!

Hơn nữa ánh mắt của mỗi tượng đá, đều như đang nhìn chằm chằm vào họ vậy.

Họ bay đến đâu, hướng nhìn của những tượng đá đó liền hướng về đó!

Tượng đá cách họ không gần, với thị lực của Trần Văn Cẩm, không thể nhìn ra được nguyên nhân!

"Chẳng lẽ những thứ đó không phải tượng đá, mà là quái điểu thật sự?" Lâm Nghị vẫy tay nói: "Không phải quái điểu.

Mà là trên đầu những tượng đá đó, dường như có một lớp bướm đêm, cái mặt người kia hóa ra đều là do những con bướm đêm đen đó xếp thành." "Tà môn quá, chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi qua đây đi." Trần Văn Cẩm nửa tin nửa ngờ nói.

Lâm Nghị khẽ cười nói: "Không sao, dưới những con bướm đêm đen này dường như có thứ tốt!

Chương 469

Tiểu Đoàn Đoàn, bay qua xem sao." Tim Trần Văn Cẩm lập tức thắt lại, Lâm Nghị đúng là gan lớn!

Thật sự là, chỗ nào tà môn, thì đi chỗ đó!

Anh cũng phải xem xét tâm trạng của cô gái nhỏ xinh đẹp bên cạnh chứ.

Tuy nhiên, Trần Văn Cẩm không có quyền lựa chọn, Tiểu Đoàn Đoàn trực tiếp bay qua.

Sau khi Lâm Nghị tiếp cận tượng đá mặt người, những con bướm đêm đen phủ trên tượng đá, bị kinh hãi, nhanh chóng bay đi.

Trần Văn Cẩm nhìn những con bướm đêm đen này, thân thể không khỏi rúc vào người Lâm Nghị.

Với những thứ trong rừng sâu nguyên sinh như thế này, mọi thứ đều phải cẩn thận một chút, biết đâu những con bướm đêm đen này chứa kịch độc, một khi chạm phải, có thể sẽ toi đời!

Tuy nhiên, Lâm Nghị thần sắc đạm nhiên, khi một đàn bướm đêm đen bay tới gần anh, anh khẽ phát ra khí tức Kỳ Lân Huyết Mạch, những con bướm đêm đen đó, lập tức chuyển hướng.

Sau khi bướm đêm đen bay đi, di tích ban đầu đã thay đổi, ở nơi bướm đêm vừa che phủ, lộ ra một mảng lớn màu trắng, nhìn kỹ thì phát hiện toàn bộ là từng cuộn da rắn lột trắng bóc, bị quấn vào những dây leo thực vật, trông giống như ruột trắng của động vật gì đó.

Đây chính là nơi ẩn giấu da rắn lột của độc xà trong Xà Đầm Quỷ Thành!

Nhìn một cái, hàng trăm hàng ngàn!

Nơi đây tuy không phải hang rắn, nhưng còn hơn cả hang rắn!

Nhìn từ da rắn, phần đầu da rắn phình to, có thể thấy hình dạng mào gà, xác thực chính là da của loài độc xà kia lột ra, một miếng da rắn này to bằng bắp chân!

Da rắn lột là một loại dược liệu quý giá, một cân có thể bán được mấy chục tệ, quy mô ở đây, ít nhất cũng phải mấy tấn da rắn lột, giá trị kinh người.

Hơn nữa đối với Lâm Nghị luyện dược mà nói, cũng là một vị thuốc rất hữu dụng!

"Rắn thường lột da ở nơi chúng cho là an toàn, nếu chúng ta đụng phải một hai con ở đây, chúng sẽ cho rằng địa bàn của mình bị xâm phạm nghiêm trọng nhất, lão Lâm, chúng ta đi thôi!

Nhiều da rắn lột như vậy, gần đây chắc chắn có không ít rắn!

Mau rời khỏi đây đi!" "Đừng sợ!" Lâm Nghị vẫy vẫy tay, cưỡi Tiểu Đoàn Đoàn, đi qua chỗ nào, một miếng da rắn lột cũng không bỏ sót, thu sạch vào!

Những con rắn đang lột da, hoặc vừa lột da xong, đột nhiên cảm thấy xung quanh lạnh lẽo, đều dựng thẳng thân mình, từng đôi mắt, có chút ngơ ngác nhìn Lâm Nghị.

"Tê tê tê ~~" Từng con rắn đồng loạt nhìn Lâm Nghị và hai người.

Trần Văn Cẩm trong lòng vẫn còn có chút thấp thỏm, cô sống ngần ấy năm, chưa từng thấy nhiều rắn như vậy!

Hơn nữa những con rắn này, trông kỳ dị, vừa nhìn đã không phải loại bình thường, lại còn chứa kịch độc!

Đặc biệt có một loại rắn, đầu như đầu gà trống mọc mào gà đỏ rực, màu sắc thân thể khác lạ, dài hơn một thước, to khoảng vài tấc!

Loài rắn này, khiến cô nhớ tới, một loài rắn trong truyền thuyết!

Kê Quan Xà!

Tương truyền loài rắn này kịch độc vô cùng, chạm vào là chết ngay!

Thậm chí còn có truyền thuyết, nói rằng loài Kê Quan Xà này, không chỉ có thể đi đứng thẳng đứng, mà còn có thể bay lượn trên không!

"Khục khục khục." Những con rắn đỏ phát ra âm thanh không thuộc về loài rắn!

Rắn đều phát ra tiếng thở "tê tê tê", còn loài rắn đó lại phát ra âm thanh "khục khục khục", giống như tiếng gà mái kêu vậy!

"Gay go rồi, đây là Kê Quan Xà thành tinh!" Truyền thuyết, Kê Quan Xà đều là loài rắn thành tinh!

"Mấy con rắn con, có gì mà sợ." Tất cả Kê Quan Xà đều nhìn họ, nhưng lại không tấn công, ngay sau đó, một giọng nói sắc lạnh của con người, truyền vào tai mọi người.

"Các hạ là ai, vì sao lại cướp lột da rắn của chúng tôi?" Giọng nói này tuy vô cùng âm lãnh sắc bén, nhưng thanh tuyến lại khiến Lâm Nghị và Trần Văn Cẩm cảm thấy rất quen thuộc!

Giọng nói này không phải ai khác, chính là Ngô Tam Tỉnh bị Lâm Nghị ném ở Vân Thiên Cung!

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh không thể nói ra những lời như vậy!

Càng giống như rắn đang nói tiếng người!

Hơn nữa người nó bắt chước, chính là Ngô Tam Tỉnh!

"Thật sự thành tinh rồi!

Sớm đã nghe nói, Kê Quan Xà có thể nói tiếng người, xem ra đúng là như vậy!" Tay nhỏ của Trần Văn Cẩm không kìm được kéo tay Lâm Nghị.

Lâm Nghị nghe thấy giọng của 'Ngô Tam Tỉnh', khẽ cười.

Tương truyền, Kê Quan Xà thành tinh có thể bắt chước người nói chuyện, khẩu thổ nhân ngôn.

Giờ có Kê Quan Thần bắt chước Ngô Tam Tỉnh nói chuyện, xem ra Ngô Tam Tỉnh cũng đã đến đây rồi!

Vậy thì khói tín hiệu màu đỏ nhìn thấy trước đó, tám phần là do Ngô Tam Tỉnh thả ra.

Ngô Tam Tỉnh thật sự có chút bản lĩnh, hóa ra một mình từ Vân Thiên Cung ra được.

Hơn nữa còn đến đây sớm hơn mình một bước.

Xem ra lão già quái đản Tam Gia này, trên người còn không ít bí mật!

Nếu khói tín hiệu màu đỏ kia thật sự là do ông ta thả ra, rất có khả năng, ông ta âm thầm nắm rõ hành tung của mình, đang dẫn dụ mình vào cổ thành Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Chỉ dựa vào một mình Ngô Tam Tỉnh, đương nhiên không có năng lượng lớn đến vậy.

Đa phần là người phía sau ông ta, cung cấp cho ông ta không ít thông tin.

"Không có cách nào cả, ai bảo da của các ngươi là vị thuốc quý loại thượng hạng chứ.

Ngươi thì sao, một là cút, hai là chết." Giọng Lâm Nghị nói rất bình thản.

Kê Quan Xà là Xà Vương trong loài rắn!

Còn Kê Quan Xà có thể nói tiếng người, lại càng là Xà Vương quái dị đã thành tinh!

Tương truyền Tây Vương Mẫu Mẫu là người đầu rắn thân, dùng phương pháp cộng sinh người rắn được ghi lại trên tế đàn sau cửa đồng!

Coi như, Tây Vương Mẫu Mẫu đã tước đoạt thọ mệnh của Kê Quan Xà này!

Điều này cho thấy thọ mệnh của Kê Quan Xà này rất dài!

Đặc biệt là Kê Quan Xà có thể tu luyện, cũng không biết có phải là loại đã sống mấy ngàn năm rồi không.

"Thằng nhóc vô tri, ăn nói ngông cuồng!

Giết nó!

Khục khục khục." Sau khi Kê Quan Xà Tinh ra lệnh, tất cả các loài rắn, bất kể là rắn bình thường, hay Kê Quan Xà, đều đồng thời tấn công Lâm Nghị!

Trần Văn Cẩm nhìn một cái, toàn bộ đều là những con rắn đáng sợ, mặt cô, bỗng chốc trắng bệch!

Đáng sợ quá!

"Lão Lâm, chúng ta bị bao vây rồi!" "Hắc hắc, bao vây thì đúng là bao vây rồi, nhưng không phải chúng ta bị bao vây, mà là đám rắn trước mặt, tất cả đều bị chúng ta bao vây!" Lâm Nghị khẽ cười, xung quanh họ hình thành một lớp kim quang hộ thể màu vàng, những con rắn tấn công tới, chạm vào kim quang, trong khoảnh khắc đó, liền như bị điện giật, toàn thân run rẩy, xì xì bốc khói trắng.

"Ôi, thơm quá!" Tiểu Đoàn Đoàn đang bay ngửi thấy, mắt sáng

bừng lên, nước dãi suýt nữa chảy xuống!

Nó vừa bay, vừa tiện tay tóm lấy một con rắn bị điện giật, nhét vào miệng.

“Rắc.” Giòn tan.

Chương 470

Nuốt ừng ực.

Lâm Nghị nhìn thấy, tâm trạng đột nhiên có chút lo lắng.

Kê Quan Xà này là Xà Vương, kịch độc vô cùng!

Tiểu Đoàn Đoàn cứ thế mà ăn, không sao chứ?

Tuy nhiên, Tiểu Đoàn Đoàn dường như càng ăn càng nghiện, phàm là Kê Quan Xà bị Lâm Nghị đánh rơi, bất kể ba bảy hai mốt, tóm lấy là nhét vào miệng.

Lâm Nghị cũng tiện tay bắt Kê Quan Xà, tiện cho việc dùng làm thuốc sau này.

Nào ngờ, Tiểu Đoàn Đoàn có nhiều chân như vậy, "xoẹt xoẹt xoẹt", đều hiện ra tàn ảnh.

Những con rắn tấn công tới, một phần ba đã vào bụng Tiểu Đoàn Đoàn.

"Ợ ~" Không lâu sau Tiểu Đoàn Đoàn đánh ợ một cái, mấy cái vuốt xoa bụng, mắt thèm thuồng nhìn từng món ngon trước mặt, có chút lực bất tòng tâm.

Rất nhanh, những con rắn nhỏ đó đều bị Lâm Nghị quét sạch sành sanh.

Những con rắn nhỏ còn lại, mặc dù bị Kê Quan Xà Tinh ra lệnh, nhưng cũng chỉ dám bỏ chạy, không dám tấn công Lâm Nghị nữa.

"Đồ phế vật!" Kê Quan Xà Tinh đại nộ, "Đồ vô dụng, xem ra vẫn cần ta, đích thân ra tay rồi!" Lời nó vừa dứt, Lâm Nghị liền cảm thấy phía sau dâng lên một luồng gió lạnh lẽo!

Một cái đuôi rắn khổng lồ, quét ngang tới!

Cái đuôi rắn đó rất thô, sắp bằng eo nhỏ của Trần Văn Cẩm rồi!

Nơi cái đuôi rắn quét qua, như chẻ tre, hai cây đại thụ to bằng bắp chân người, bị chặt đứt ngang eo!

"Tiểu Đoàn Đoàn, bay nhanh lên, bay nhanh lên!" Trần Văn Cẩm sờ đầu Tiểu Đoàn Đoàn, giọng tiếp tục kêu lên.

Tiểu Đoàn Đoàn bất lực xoa bụng, liều mạng vỗ cánh, nhưng vì ăn quá no, cảm thấy buồn ngủ, cơ thể không cho phép!

Bay "phạch phạch phạch", chậm chạp bay về phía trước.

Nhìn cái đuôi rắn khổng lồ bay tới, Lâm Nghị thản nhiên nói: "Tôi còn có việc, hôm nay ngươi thật sự không gặp may rồi!" Nói xong, một thanh cổ đao màu đen xuất hiện trong tay anh, ngay sau đó, thân thể anh biến mất trên lưng Tiểu Đoàn Đoàn, cùng với tiếng 'phụt' một cái, cái đuôi rắn khổng lồ đó đã bị chém đứt ngang eo!

Ngay sau đó Lâm Nghị bật nhảy lên, tìm đến đầu Kê Quan Xà Tinh, không chút lưu tình cắm cổ đao vào đầu nó.

Làm xong tất cả những điều này, chỉ trong chớp mắt, Lâm Nghị lại thi triển khinh công, quay lại lưng Tiểu Đoàn Đoàn.

Sau đó, anh hơi cúi người, ôm lấy Trần Văn Cẩm, rồi lại phóng lên, đáp xuống một cành cây cổ thụ.

Rồi anh khẽ vẫy tay, thu Tiểu Đoàn Đoàn vào nhẫn không gian.

Ngay sau đó, Tiểu Đoàn Đoàn hóa thành cô bé loli tóc trắng, mặt đỏ bừng, cứ như vừa uống thuốc vậy.

Đoàn Tử đã ăn rất nhiều rắn cơ quan kịch độc, cơ thể bắt đầu khó chịu.

Lâm Nghị đút đan dược giải độc cho nó ăn, nhưng tình trạng của

nó chẳng hề khá hơn chút nào, cuối cùng thân thể nghiêng một cái, đổ vật ra ngủ.

Lâm Nghị sờ sờ trán nó, sau đó, đầu ngón tay khẽ điểm một cái, một giọt máu tươi từ ngón tay rỉ ra, rồi nhẹ nhàng chạm vào khóe môi nó.

Khi nó đã uống giọt máu này của mình, Lâm Nghị trong lòng mới yên tâm.

Máu của Lâm gia ta quý giá lắm đó nha!

Bình thường đạo mộ gì đó, cơ bản chẳng để mình bị thương đâu.

Dù máu mình có thể giải trừ hóa thi của Trần Văn Cẩm, mình cũng chẳng dùng một giọt cho cô ta.

Nhưng Đoàn Tử thì khác.

Dù sao thì Đoàn Tử cũng là do tôi tận mắt nhìn nó từ trong trứng nở ra, rồi lớn dần từng chút một.

Mối quan hệ này, Trần Văn Cẩm và những người khác không thể nào sánh bằng.

Mặc dù Đoàn Tử chưa chắc có chuyện gì, nhưng để đề phòng vạn nhất, Lâm Nghị vẫn dùng máu của mình đút cho nó.

Sau khi làm xong xuôi mọi chuyện, anh lại sắp xếp cho Đại tế tư chăm sóc Đoàn Tử thật tốt.

Cuối cùng, Lâm Nghị thu hồi tinh rắn cơ quan, ôm Trần Văn Cẩm nhảy xuyên qua khu rừng sâu.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Trần Văn Cẩm ngơ ngác ôm chặt cổ Lâm Nghị, thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, hai người đã rời khỏi khu vực đó!

Càng đi về phía trước, sương mù trong khu rừng nguyên sinh càng

dày đặc, chẳng mấy chốc, tầm nhìn chỉ còn khoảng hai ba mét.

Nhưng điều này chẳng ảnh hưởng gì đến Lâm Nghị.

Rất nhanh, họ phát hiện một di tích thần miếu khổng lồ!

Khác với những di tích từng thấy trước đây.

Ngôi thần miếu này là một thể hoàn chỉnh, là một kiến trúc nhiều tầng to lớn và vẹn nguyên, trong ánh sáng hiện tại không thể nhìn thấy toàn bộ.

Nhưng cảm giác quy mô của nó có thể lớn hơn nhiều so với những gì anh nhìn thấy, hơn nữa nhìn từ đường nét thì nó được bảo tồn tốt hơn nhiều so với phế tích trong rừng.

Những trụ cột và tường thành của thần miếu được khắc phù điêu cổ Tây Vực, từ khoảng cách này nhìn trông như những hoa văn nhỏ bé trên đá lớn, khiến người ta cảm thấy vô cùng thần bí.

Nhìn từ dưới gốc cây lên, di tích càng lớn đến kinh người, thoạt nhìn thực sự rất giống cảm giác trong Hang Ngô Ca, khắp nơi là hành lang đá, những tòa tháp không tên, cuối cùng họ đến một nơi cao, nhìn thấy ngôi thần miếu khổng lồ ẩn sau tán cây.

Trên một khoảng đất trống trước thần điện, có một dãy hàng chục chiếc lều lớn, đó là một doanh trại dã chiến.

Khói hiệu màu đỏ lúc trước hẳn là được phát ra từ doanh trại này.

Những chiếc lều bằng vải bạt, rất lớn, lớn nhỏ rải rác.

Chúng không cũ lắm, nhìn có vẻ như mới được dựng lên gần đây.

Doanh trại này không chỉ có máy phát điện, bếp lửa, mà còn có một mái hiên lớn.

Dưới mái hiên là một tảng đá lớn bằng phẳng, trên đó có rất nhiều tài liệu bị đá đè lại.

Họ nhìn thấy mấy chiếc cốc đánh răng đặt trên một khối đá di tích ở một bên, còn một bên khác, thanh giằng giữa hai chiếc lều bị người ta dùng dây leo buộc lại, trên đó treo quần áo.

Nơi này cứ như một điểm dân cư tạm bợ vậy.

Mọi thứ đều bình thường, không có dấu vết đánh nhau, không có máu, nhưng lại không có người, cứ như thể những người trong doanh trại chỉ đi dã ngoại xa vậy.

Ở giữa doanh trại, họ tìm thấy một đống lửa trại lớn, đã hoàn toàn thành tro, trong đó còn tìm thấy quả tạo khói đã cháy dở.

Tuy nhiên, trong lều chẳng có ai, nhìn từ các dấu vết xung quanh, cùng với một số tài liệu, nơi đây giống như được một tổ chức bí ẩn dựng lên.

Chỉ là từ những dòng chữ trong tài liệu, chủ nhân của những chiếc lều này không phải người của Cửu Môn.

Còn về chủ nhân của những chiếc lều này, giờ phần lớn đã đi sâu vào cổ thành, sống chết ra sao thì không ai biết.

Khi Lâm Nghị và Trần Văn Cẩm đang lục soát doanh trại, bên ngoài một chiếc lều, họ phát hiện Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử.

Bây giờ hai người này toàn thân dính bùn, mặt mũi lấm lem bùn đất!

Trên vai Tiểu Ca còn có một vết thương.

Tiểu Ca tròn mắt nhìn Lâm Nghị, "Ăn, đói rồi." Lâm Nghị lấy ra mấy món ăn và hai bình rượu nhỏ, bốn người liền uống rượu trong lều.

Vừa ăn vừa uống, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử kể lại chuyện xảy ra sau khi họ đuổi theo người kia.

Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử không đuổi kịp người đó, trái lại còn gặp rất nhiều rắn, hai người bị rắn cơ quan tấn công, Tiểu Ca vì cứu Hắc Hạt Tử mà bị cắn.

Chương 471

Còn về việc hai người bôi bùn lên người, là vì họ phát hiện, chỉ cần bôi bùn đầm lầy lên người, những con rắn ở đây dường như không nhìn thấy họ nữa.

Tiểu Ca nhìn quần áo sạch sẽ của Lâm Nghị và Trần Văn Cẩm, nói, "Hai người may mắn thật, lúc đến đây không gặp phải đám rắn đó hả?" Trần Văn Cẩm đáp, "Hình như có gặp thì phải?" Nhất thời, Trần Văn Cẩm trong lòng dường như không chắc chắn lắm.

Hắc Hạt Tử hỏi, "Gặp là gặp chứ, cái gì mà 'hình như có gặp'?

Đồng chí Tiểu Trần, chẳng lẽ bị mấy thứ trong đầm lầy này dọa sợ rồi sao?" Trần Văn Cẩm suy nghĩ một chút, nói, "Gặp rồi, còn vào cả hang ổ của đàn rắn nữa, nhưng hình như tất cả đám rắn đều bị Lão Lâm giết sạch rồi.

Vì thời gian quá ngắn, tôi cứ cảm giác như đang nằm mơ vậy." Hắc Hạt Tử hơi cạn lời, đây là lời người nói sao!

Vào hang ổ, rất nhanh đã giết sạch tất cả đám rắn.

Trên người một chút vết bẩn cũng không dính.

So với anh ta và Tiểu Ca...

Haizz!

Sớm biết đã chẳng chạy lung tung theo Tiểu Ca rồi.

Vẫn là đi theo Lâm lão bản thì tốt hơn! "Tiểu Ca, sau này đừng có động một tí là biến mất nữa, đi theo Lâm lão bản không thơm sao?

Nhìn cậu bây giờ xem, còn bị thương nặng như vậy.

Lâm lão bản, Vạn Bảo Các của cậu còn thiếu người không?

Tôi đây có thể đó!" Tiểu Ca liếc anh ta một cái, không nói gì.

Lâm Nghị khẽ cười nói, "Đến Vạn Bảo Các, báo tên tôi, Lão Trần tự nhiên sẽ sắp xếp chức vụ cho cậu." Hắc Hạt Tử gãi gãi đầu, khó hiểu hỏi, "Xin hỏi Lâm lão bản, vị Lão Trần này là ai vậy?" Lâm Nghị thản nhiên nói, "Từng là Tổng bả đầu Tá Lĩnh, nay là chưởng quỹ mặt nổi của Vạn Bảo Các tôi." Tổng bả đầu Tá Lĩnh? "Lâm lão bản, quả nhiên là rồng phượng trong loài người, đến Tổng bả đầu Tá Lĩnh cũng thu vào dưới trướng rồi!" "Trần Ngọc Lâu so với cậu, vẫn còn kém một chút đấy!" "Hắc hắc, Lâm lão bản, nói chuyện thật dễ nghe, nhưng mà, tôi và Tiểu Trần từng, hình như có một lần gặp gỡ duyên phận." Tiểu Trần?

Hay lắm.

Cũng chỉ có cậu mới dám gọi Trần Ngọc Lâu như vậy.

Về tuổi tác, Trần Ngọc Lâu cũng là nhân vật của mấy chục năm trước rồi, không chín mươi thì cũng bảy tám mươi.

E rằng thế hệ già nhất của Cửu Môn cũng nhiều lắm là ngang tuổi Trần Ngọc Lâu.

Ngay cả Trương Phật Gia thấy Trần Ngọc Lâu cũng phải khách sáo một câu Trần tổng bả đầu!

Hắc Hạt Tử này xem ra tuổi tác không chênh lệch nhiều với Tiểu Ca.

Thậm chí cậu ta có thể tiến vào Thanh Đồng Môn, e là cũng có liên quan đến Tiểu Ca.

Đừng thấy cậu ta bây giờ trông như hai ba mươi tuổi, tuổi thật nói không chừng đã là lão già hơn trăm tuổi rồi.

Chẳng bao lâu sau, Trần Văn Cẩm nhìn thấy một dòng chữ trên một chiếc bàn gấp trong doanh trại. 【Đã tìm thấy lối vào tối thượng,

có đi không về, từ đây vĩnh biệt】 "Nhìn nét chữ trên này, hơi giống Ngô Tam Tỉnh!" Trần Văn Cẩm nói, "Ngô Tam Tỉnh vậy mà đã đến đây trước cả chúng ta rồi sao?

Thậm chí, ông ta đã tìm thấy lối vào tối thượng!" Ngô Tam Tỉnh tiến vào đây, đã nằm trong dự liệu của Lâm Nghị từ lâu.

Hơn nữa, những doanh trại lớn thế này trước mặt, hẳn cũng là do Ngô Tam Tỉnh để lại.

Một mình ông ta đương nhiên không có bản lĩnh lớn đến vậy!

E rằng những người phía sau ông ta vẫn đang cung cấp sự hỗ trợ rất mạnh mẽ!

Còn việc ông ta không những thoát khỏi Cung Vân Thiên mà còn có thể đến đây nhanh như vậy, e là đã động đến không ít đặc quyền!

Nếu là 'người đó' thì quả thực có thể dễ dàng làm được!

Ngô Tam Tỉnh, đầu tiên là phát pháo hiệu màu đỏ, sau đó lại để lại những dòng chữ này!

Tất cả đều nói lên một vấn đề!

Pháo hiệu đỏ đại biểu cho nguy hiểm.

Những dòng chữ này cũng đại biểu cho có đi không về.

Nhưng đó chỉ là ý nghĩa trên mặt chữ!

Mục đích thực sự của ông ta lại hoàn toàn ngược lại.

Phát pháo hiệu đỏ, rõ ràng là nói cho người khác biết vị trí của mình.

Còn những dòng chữ này, 'lối vào tối thượng' lại càng hấp dẫn người ta!

Ngô Tam Tỉnh tuổi không lớn, nhưng tâm tư lại sâu hơn bất kỳ ai.

"Bây giờ chúng ta nên làm là tìm thấy người bùn đó.

Anh ta trông giống người rừng ở đây, nói không chừng biết lối vào tối thượng." Tiểu Ca nói. "Người rừng." Lâm Nghị nhìn Tiểu Ca, nói, "Tiểu Ca, cậu có thấy mặt người đó không?" "Không." Tiểu Ca hơi không vui.

Mất bao nhiêu công sức, chẳng phát hiện ra cái gì.

Nếu lúc đó Lâm Nghị đi cùng mình xuống đầm lầy, thì người rừng đó nhất định không thể chạy thoát! "Lâm lão bản, tôi thấy Tiểu Ca nói không phải không có lý, nhưng mà, người rừng đó cực kỳ quen thuộc nơi này, hơn nữa bản lĩnh cũng không tệ, nếu không phải cậu ra tay, e là chúng ta thật sự chẳng có cách nào với anh ta đâu!" Hắc Hạt Tử nói.

Người rừng trong Thành Quỷ Đầm Rắn.

Trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký, thân phận thật sự của người đó là Trần Văn Cẩm, nhưng bây giờ người rừng này lại là ai?

Anh nhớ trong nguyên tác, Trần Văn Cẩm để lại ghi chép không chỉ một lần xuất hiện 'Người đó'.

Rõ ràng, 'Người đó' hẳn cũng xuất hiện trong hoạt động đạo mộ lần này.

Hơn nữa còn để lại bóng ma tâm lý rất lớn cho Trần Văn Cẩm lúc ban đầu!

Trong ghi chép thám hiểm Thành Quỷ Đầm Rắn của Cửu Môn cũng có từ ngữ liên quan đến 'Người đó'!

Ngay lúc này.

Từ trong ngôi thần miếu khổng lồ, từng đợt sương mù màu xanh lam tản ra, sương mù lan rất nhanh, chẳng mấy chốc đã bao phủ toàn

bộ doanh trại trong màn sương xanh.

Lâm Nghị nhìn làn sương xanh xung quanh, nhưng chẳng cảm thấy gì.

Tiểu Ca thì theo bản năng che mũi miệng lại, cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Hắc Hạt Tử khi sương mù bao trùm trời đất, xung quanh chìm vào bóng tối, nhưng trước mặt anh ta lại trở nên rõ ràng.

Anh ta thấy Trần Văn Cẩm đang luống cuống bật đèn pin, nhưng rõ ràng đèn pin đã bật rồi, Trần Văn Cẩm dường như không nhìn thấy, vẫn không ngừng bật tắt đèn pin!

Lâm Nghị cũng thấy hành động kỳ lạ của Trần Văn Cẩm, anh giơ tay nắm lấy tay cô, nói, "Nín thở, đừng hoảng sợ." Khoảnh khắc đó, Trần Văn Cẩm cảm thấy một luồng ấm áp từ đầu ngón tay chảy khắp toàn thân, cả trái tim cô đều bình tĩnh lại, hô hấp cũng trở nên chậm rãi.

Sau khi cô hít một hơi thật sâu, từ từ nhắm mắt lại, rồi lần nữa mở ra, màn sương xanh trước mặt đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhất thời, trong đôi mắt cô lóe lên một tia kinh hỉ!

Nhưng rất nhanh, nụ cười nhỏ trên khóe môi cô biến thành vẻ căng thẳng. "Rắn.!" Trần Văn Cẩm chỉ vào sau lưng Lâm Nghị, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử cũng nhìn theo hướng ngón tay cô.

Chương 472

Chỉ thấy, phía sau lưng Lâm Nghị, là một biển máu đỏ tươi!

Đỏ thẫm, đỏ tươi, toàn bộ đều là rắn cơ quan!

Đám rắn cơ quan kết thành bầy đàn, e rằng có đến hàng vạn con!

Khoảnh khắc đó, ngay cả mặt Tiểu Ca cũng đen sầm lại.

Đám rắn này, chỉ cần bị một con cắn trúng, đều có nguy hiểm chết người!

Nhiều rắn như vậy, chỉ cần sơ suất một chút, ngay cả cậu ấy cũng không tự tin sống sót!

Dù cậu ấy có Kỳ Lân Huyết Mạch, nhưng máu Kỳ Lân Bảo của cậu ấy dường như không có tác dụng khắc chế đám rắn cơ quan này, trái lại còn có thể làm tăng thêm tính hung hãn của chúng!

Cứ như thể càng đến gần 'Tối thượng', cậu ấy càng cảm thấy mình nhỏ bé và vô tri vậy!

Còn Lâm Nghị thì hai mắt sáng rỡ!

Hay lắm!

Đám rắn cơ quan trước đó, đã bị Đoàn Tử ăn mất gần hết.

Bây giờ mãi Đoàn Tử mới ăn no, lại có thêm nhiều rắn cơ quan thế này sao?

Đến sớm không bằng đến đúng lúc, các ngươi.

Lâm gia ta thu hết!

Ngay khi Lâm Nghị chuẩn bị ra tay đại chiến, trong đầu anh vang lên tiếng nói của Nữ Vương. "Chủ nhân, Đoàn Tử nói chúng nó đều là

lũ gà mờ muốn ra ngoài giúp sức." "Ơ." Đoàn Tử không ngủ ngon sao lại tỉnh rồi? "Thôi vậy, muốn ra ăn vài miếng thì ăn vài miếng đi." Lâm Nghị tâm niệm vừa động, liền phóng Đoàn Tử ra.

Trong màn sương xanh, cái bóng khổng lồ của Đoàn Tử ẩn mình trong rừng, nó không trực tiếp tham chiến, mà chỉ múa may một hồi về phía đám rắn cơ quan đó!

Đám rắn cơ quan kia lần lượt phun ra một ngụm máu tươi, thân thể thẳng tắp, đổ vật xuống đất.

Nhìn hàng vạn con rắn cơ quan, từng đàn từng đàn ngã rạp xuống đất.

Đừng nói người khác, ngay cả Lâm Nghị cũng ngẩn người.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng, những con rắn cơ quan ngã xuống đó đều đã chết!

Cứ như thể... tự cắn lưỡi tự sát vậy.

Vãi chưởng thật!

Rắn còn biết tự cắn lưỡi tự sát nữa à.

Đây là năng lực của Đoàn Tử sao?

Đoàn Tử quả thực là cực phẩm, khi còn chưa biến thành hình người, không cẩn thận ăn Tiểu Hồng, liền thức tỉnh rất nhiều năng lực của Thi Biệt Vương, hơn nữa còn có thể thao túng Thi Biệt Vương.

Thậm chí có thể khiến các Thi Biệt Vương từng con từng con bay vào cái miệng lớn của nó.

Sở hữu tiềm lực của Thể Trường Sinh hoàn mỹ!

Mới đây, ăn rắn cơ quan suýt nữa thì chết ngắc, kết quả bây giờ sau khi hồi phục, nó lại có thể thao túng đàn rắn cơ quan y như thao

túng Thi Biệt Vương vậy!

Người khác mạnh lên đều nhờ không ngừng nỗ lực.

Đoàn Tử mạnh lên thì hay rồi, toàn dựa vào ăn!

Chỉ cần ăn một loại sinh vật nào đó, liền sẽ thức tỉnh năng lực có liên quan đến loại sinh vật đó!

Thậm chí còn có thể đứng trên vạn vật, trở thành vị vua không vương miện thực sự!

Quá vô lý!

Đây là năng lực của loài biến dị sao?

Rốt cuộc là ngươi có hệ thống, hay chủ nhân ta có hệ thống đây? "Hệ thống, ngươi còn đó không?" "Còn." "Phù!

Xem ra vẫn là Lâm gia ta có hệ thống à!

Hệ thống hệ thống, năng lực của Đoàn Tử đáng sợ như vậy là sao vậy?" "Bẩm túc chủ, Đoàn Tử sau khi nuốt chửng Thi Biệt Vương, dưới ảnh hưởng của ngài, đã thức tỉnh năng lực Thôn Phệ Vô Hạn!

Chỉ cần nuốt chửng đối thủ, liền có thể nhận được năng lực liên quan của nó, nuốt chửng càng nhiều năng lực càng mạnh, nuốt chửng kẻ mạnh thì năng lực đạt được càng mạnh!" "Hơi bá đạo nha, Hệ thống, Đoàn Tử đã mạnh thế này, như vậy có làm tôi trở nên yếu kém không?

Ai, không biết từ lúc nào, cảm giác mình yếu đi không ít rồi." "Bẩm túc chủ, vì Đoàn Tử là sủng vật của ngài, nên ngài có thể tiêu hao 10 vạn điểm đạo mộ, chuyển dịch năng lực sủng vật của mình sang bản thân!" "A, chuyển dịch năng lực sủng vật của mình?

Cái này... có hơi thấp kém không?

Dù sao, nó vẫn là một đứa trẻ mà!" Đứa trẻ à.

Nghĩ đến vẫn hơi phấn khích.

Tội lỗi, tội lỗi.

Đoàn Tử, chủ nhân có dã tâm lớn lắm, con chịu khó một chút nhé.

Hệ thống: "Túc chủ cũng có thể chọn tiêu hao 100 vạn điểm đạo mộ, để sao chép năng lực sủng vật của mình!" "A.

Còn có thể như vậy nữa à." 100 vạn điểm đạo mộ, để sao chép năng lực Thôn Phệ Vô Hạn.

Nhưng Lâm Nghị cảm thấy hơi không ổn.

Dù sao thì mình có Kỳ Lân Huyết Mạch, Đoàn Tử nuốt chửng thêm nhiều hung cầm mãnh thú nữa, năng lực còn có thể mạnh đến đâu chứ?

Còn có thể mạnh bằng Kỳ Lân Huyết Mạch của mình sao?

Cho dù Đoàn Tử có cường hãn đến mấy, mình bảo nó đến dưới háng mình, nó chẳng phải vẫn phải ngoan ngoãn đến sao?

Đây không phải chuyện điểm đạo mộ hay không.

Dù sao thì 100 vạn, cũng chỉ là một con số nhỏ thôi.

Lâm Nghị thầm nhìn giao diện hệ thống của mình, chưa đến mười vạn điểm đạo mộ, âm thầm làm công tác tư tưởng cho bản thân.

Đoàn Tử khiến tất cả rắn cơ quan tập thể tự sát, Lâm Nghị thì bắt đầu dọn dẹp thi thể rắn cơ quan.

Bỏ công sức ra thì luôn có báo đáp mà.

Đoàn Tử ăn nhiều rắn cơ quan như vậy, quả nhiên không uổng công ăn uống.

Ba người Tiểu Ca nhìn cảnh tượng không thể tin nổi đó, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra!

Mặt mũi đều đang trong trạng thái ngơ ngác.

Cho đến khi sương mù màu xanh tan đi, họ dần dần mới hoàn hồn lại, 'biển máu' trước mặt cũng biến mất không dấu vết.

Sau khi sương mù màu xanh tan đi, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về nơi mà sương mù xanh lam sinh ra!

Chương 473

Ngôi thần miếu khổng lồ!

Một hàng bốn người nhanh chóng đi tới.

Sau một hồi kiểm tra, trên vách đá cũ kỹ của thần miếu khắc những đồ án cổ xưa và thần thánh!

Những đồ án đó miêu tả một số tình huống trong Thành Quỷ Đầm Rắn này!

Trong đầm lầy quỷ dị này, đàn rắn chủ yếu chia làm ba phần!

Phần thứ nhất, là Xà Hậu siêu khổng lồ!

Phần thứ hai, là Cự Mãng Song Lân!

Phần thứ ba, chính là vô số rắn cơ quan nhỏ mà họ đã gặp trước đó!

Ba loại đàn rắn này, xưng bá toàn bộ Thành Quỷ Đầm Rắn!

Những con rắn cơ quan nhỏ này, giống như ong thợ, chịu trách nhiệm cung cấp thức ăn cho Xà Hậu siêu khổng lồ và Cự Mãng Song Lân!

Ngoài ra, trong thần miếu này, không hề phát hiện lối vào tối thượng. "Người rừng đó dường như sống ở đây quanh năm, nơi này có nhiều đàn rắn như vậy, nguồn thức ăn của người đó chắc chắn là một vấn đề lớn, tôi nghĩ, có thể dùng thức ăn để dụ người đó ra!" Hắc Hạt Tử trầm ngâm một lát rồi nói.

Nghe Hắc Hạt Tử nói vậy, Tiểu Ca giơ tay về phía Lâm Nghị, chẳng nói một lời nào.

Lâm Nghị ngầm hiểu, từ trong Nhẫn không gian lấy ra mấy món

mỹ thực thơm lừng, đưa cho Tiểu Ca.

Bốn người giả vờ thả lỏng cảnh giác, ngon lành ăn uống.

Chẳng mấy chốc, trong rừng bắt đầu có tiếng động.

Lâm Nghị bất động thanh sắc, ngay sau đó tiếng động càng lúc càng nhiều.

Phía trước, sau, trái, phải đều gần như đồng thời vang lên! "Khinh công này!" Lâm Nghị cũng hơi kinh ngạc.

Anh có thể khẳng định, những tiếng động này đều do một người tạo ra!

Tức là, có một người đang di chuyển nhanh chóng xung quanh họ!

Khinh công rất cao!

Đã vượt qua cả Bàn Tử và Lão Hồ!

Trong một hơi thở, ít nhất có thể di chuyển hai mươi mét!

Nếu là chạy bộ bình thường, một hơi thở mất ba bốn giây, chạy hai mươi mét không có gì lạ!

Nhưng đây là khu rừng nguyên sinh đầy dây leo chằng chịt!

Có tốc độ như vậy, đã là cực kỳ nhanh rồi!

Dùng từ "đi trên đất bằng" để hình dung thì không hề quá đáng chút nào.

Với tốc độ như vậy, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử không đuổi kịp anh ta cũng không có gì lạ.

Rất nhanh, người đó nghĩ rằng bốn người không phát hiện ra mình, liền lao tới với tốc độ nhanh hơn, mục tiêu chính là thức ăn trước mặt mọi người!

Cùng lúc nhìn thấy người đó đến, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử cùng lúc

ra tay, một người bên trái, một người bên phải, ý đồ bắt giữ người này!

Tuy nhiên, người này tốc độ cực nhanh, hơn nữa lại rất linh hoạt, hai người vồ một cái, vậy mà đều vồ hụt!

Đồng thời, Lâm Nghị mạnh mẽ giơ tay, trực tiếp bóp chặt cổ họng người đó!

Ngay khoảnh khắc Lâm Nghị bóp chặt cổ họng, trên người người đó liền có một luồng sức mạnh kỳ lạ, hóa giải lực đạo của anh, khiến mười ngón tay của anh dường như chỉ nắm hờ, mềm nhũn vô lực, có thể bị người đó dễ dàng thoát ra!

Quả nhiên là công phu tốt!

Mỗi loại công phu đều có bí quyết riêng!

Hơn nữa người này dường như đang sử dụng một loại công phu 'tứ lạng bạt thiên cân', tức là kỹ thuật mượn lực!

Theo Lâm Nghị được biết, chùa Thiếu Lâm có một loại quyền pháp tên là Thụy La Cẩu Quyền Pháp!

Mà trong Thụy La Cẩu Quyền Pháp, có một loại võ thuật truyền thống được phát triển từ đó, tên là Triêm Y Thập Bát Điệp, chính là dùng loại bí quyết này.

Người này thông thạo võ học truyền thống, hơn nữa đã có ít nhất bốn năm mươi năm công lực!

Lâm Nghị mạnh mẽ tăng lực đạo, sức mạnh cường đại, trong nháy mắt vượt qua khả năng chịu đựng của người đó, liền bị Lâm Nghị bóp cổ họng, lật tay đè xuống đất.

Và khuôn mặt của người đó, cũng hiện ra trước mặt mọi người.

Người này có tướng mạo rất trẻ, khoảng ba mươi tuổi, rất khó

tưởng tượng ở tuổi này đã có thực lực như vậy.

Nhưng quần áo của anh ta lại rất kỳ lạ, không giống trang phục cận hiện đại, trái lại giống như quan phục thời Dân Quốc!

Mặc quần áo thời Dân Quốc, nhưng lại có tướng mạo của thời hậu kiến quốc!

Xem ra người này, hẳn là cũng đã nhận được kỳ ngộ nào đó ở Tây Vương Mẫu Quỷ Quốc, từ đó mà có được thể chất bất lão!

Ví dụ như đã dùng đan thi biệt.

Về lý thuyết, sau khi dùng đan thi biệt, rồi tiến vào 'Tối thượng', là có thể sở hữu thể chất này.

Tuy nhiên, bất lão không có nghĩa là không chết.

Thời gian dài, tuổi thọ đến, vẫn sẽ chết, chỉ là tuổi thọ dài hơn người bình thường không ít mà thôi. "Anh là ai?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Người đó chỉ ngớ ngẩn nhìn Hắc Hạt Tử, rồi nhét thức ăn vừa cướp được vào miệng, chẳng nói một lời nào.

Thấy người đó không phản kháng, Lâm Nghị cũng buông tay, từ trong Nhẫn không gian lấy ra thêm thức ăn cho anh ta ăn.

Chẳng mấy chốc, người này ăn no uống đủ, trong mắt tràn đầy cảnh giác nhìn bốn người, rồi nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Chỉ trong chớp mắt, người đó đã chạy rất xa, biến mất trong rừng. "Sao cậu lại để anh ta đi?" "Theo kịp là được." Lâm Nghị đáp.

Nói xong, anh liền phóng người ra ngoài.

Sau đó, Hắc Hạt Tử, Tiểu Ca, Trần Văn Cẩm cũng đuổi theo.

Trước khi người đó rời đi, Lâm Nghị đã để lại một mùi hương bí mật trên người anh ta, chỉ cần không quá một ngày, hoặc thời tiết

không mưa lớn, anh đều có thể dựa vào mùi hương để theo dấu người đó.

Khu rừng chằng chịt và phức tạp, trong lúc truy đuổi, không biết từ lúc nào, ba người kia đã biến mất.

Rất nhanh, Lâm Nghị theo dấu đến một vách đá, vách đá không cao, khoảng mười mét, phía dưới vách đá là một hồ nước!

Nhìn từ trên xuống, nước hồ đen kịt, còn có hình xoáy nước, và Lâm Nghị với ngũ giác nhạy bén, còn cảm nhận được, trong hồ nước này, có một luồng sát khí nồng đậm bốc lên trời!

Hồ nước này e là một nơi chôn thây!

Nước hồ nơi đây, có thể tàng phong nạp khí, là một nơi phong thủy bảo địa hiếm có!

Nhưng cũng chính vì vậy, nếu có một lượng lớn thi thể chất đống ở đây, phong thủy địa thế xung quanh không trấn giữ được, trái lại sẽ hình thành một nơi hung sát!

Chương 474

Trong hồ nước này, Lâm Nghị còn có thể nhìn thấy mấy bộ thi thể.

Mà mấy bộ thi thể này, vừa mới chết không lâu, quần áo mặc trên người hẳn là quân phục, hơn nữa còn vũ trang đầy đủ, ở eo mấy bộ thi thể, còn có súng!

Sau đó Lâm Nghị nhảy xuống, kiểm tra những thi thể này, phát hiện những thi thể này đều bị rắn cơ quan cắn chết, trúng kịch độc rắn, thảm tử ở đây.

Trong đó còn có một thi thể mất nửa thân dưới, từ vết cắt ở phần còn lại của thân thể, có thể thấy, hẳn là bị răng nanh sắc bén cắn đứt! "Trong hồ nước này, chẳng lẽ là Xà Hậu được khắc trong thần miếu, hoặc Cự Mãng Song Lân?" Di tích thần miếu, là di tích từ thời Tây Vương Mẫu hàng ngàn năm trước.

Trên đó khắc Xà Hậu và Cự Mãng Song Lân, bây giờ lại thực sự tồn tại, chẳng phải đã sống hàng ngàn năm rồi sao? "Lão Lâm?!" Ngay lúc này, trên vách đá phía trên, một giọng nữ truyền xuống.

Lâm Nghị ngẩng đầu nhìn lên, không phải ai khác, chính là Tuyết Lỵ Dương, người đã đến đây trước họ một bước!

Tuyết Lỵ Dương bây giờ, dù quần áo đã hơi rách rưới, nhưng tinh thần lại tốt hơn trước rất nhiều!

Rõ ràng, việc tiến vào đầm lầy rắn này đã khiến cô trưởng thành không ít, e là có không ít kỳ ngộ!

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy Lâm Nghị, trong đôi mắt đẹp xen lẫn một tia kinh hỉ!

Chỉ thấy cô nhảy một cái xuống, thân thể cứ như chim bay, bước mấy bước trên không, liền đáp xuống bên cạnh Lâm Nghị! "Không tồi, khinh công đã tiểu thành." Lâm Nghị khẽ cười, Tuyết Lỵ Dương cũng không biết là do di truyền gen Bàn Sơn Đạo Nhân, hay là sao, mà ở khoản học hỏi mọi thứ này, cô ấy còn nhanh hơn cả Lão Hồ và Bàn Tử rất nhiều.

Lão Hồ và Bàn Tử ngày ngày uống rượu rắn, ngày ngày ăn thiên tài địa bảo Lâm Nghị chuẩn bị, thêm vào sức mạnh huyết mạch, mới có thể tiến bộ nhanh như vậy!

Mà bây giờ Tuyết Lỵ Dương, ở phương diện công phu, dường như sắp đuổi kịp hai người đó!

Đặc biệt là ở nghệ thuật khinh công linh hoạt, còn vượt trội hơn cả hai người họ! "Nơi này dường như có một loại khế cơ nào đó với tôi, cho nên khi tiến vào đầm lầy rắn này, tôi phát hiện thực lực của mình đang mạnh lên rất nhanh!

Ngoài ra, nguyên nhân quan trọng hơn, là vì tôi phát hiện ra một ngôi thần miếu, trong thần miếu đó, thờ một pho tượng Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ, trong pho tượng, tôi tìm thấy mấy viên đan dược, phát hiện chúng đặc biệt hấp dẫn mình, nên đã nuốt vào." Tượng Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ?

Mấy viên đan dược?

Trong mộ huyết thi Trường Sa, chẳng phải cũng có những thứ này sao?

Hơn nữa, những viên đan dược đó, chính là đan thi biệt có thể biến người thành huyết thi!

Tuyết Lỵ Dương lại nuốt xuống rồi sao?

Thấy ánh mắt Lâm Nghị, Tuyết Lỵ Dương cũng hiểu, liền giải

thích, "Tôi cũng lo lắng sẽ là đan thi biệt, còn cạy mở một viên kiểm tra một lượt, bên trong không có thi biệt, còn bắt một con rắn cơ quan cho uống thử, xác nhận không có vấn đề, mới tự mình dùng.

Nè, ở đây còn một viên chưa dùng, vì sợ anh lo lắng, nên tôi đặc biệt giữ lại cho anh xem." Nói đoạn, Tuyết Lỵ Dương đưa cho Lâm Nghị một viên đan dược màu đỏ như máu.

Lâm Nghị cầm viên đan dược nhìn một lúc, trên này quả thực không cảm nhận được sự tồn tại của thi biệt, nhưng lại cảm nhận được tinh huyết thần thú!

Anh từng thu được tinh huyết thần thú, nên rất nhạy cảm với tinh huyết, hơn nữa tinh huyết thần thú trong viên đan dược này, lại ngầm tương hợp với Thanh Loan Huyết Mạch trên người Tuyết Lỵ Dương!

Tinh huyết Thanh Loan!

Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương, thân người đầu chim, truyền thuyết là sứ giả thăng long của Tây Vương Mẫu, giúp Hoàng Đế đại phá Xi Vưu, còn truyền thụ cho Hoàng Đế phòng trung thuật.

Chẳng lẽ vị Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương này, chính là Thần điểu Thanh Loan?

Tượng trong động huyết thi và tượng ở đây tự nhiên là khác nhau!

Tượng ở đây, hẳn là do vị Cửu Thiên Huyền Nữ này tự tay tạo ra, để lại tinh huyết cũng không phải là không thể!

Nhưng mà, Thần điểu Thanh Loan không phải là thần điểu sao?

Trải qua vỏn vẹn mấy nghìn năm, vẫn sẽ chết sao?

Mặc dù trong viên đan dược này quả thực có khí tức tinh huyết Thanh Loan, nhưng Lâm Nghị vẫn giữ thái độ hoài nghi đối với thân

phận của Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương!

Hơn nữa.

Ở đại tế đàn siêu lớn phía sau Thanh Đồng Môn trước đây, anh từng thấy phù điêu Thần điểu Thanh Loan, và nó không giống tượng Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương! "Viên đan dược này không có vấn đề gì." Sau đó, Lâm Nghị đưa viên đan dược cho Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị dường như hơi lo lắng cho mình, trong lòng ấm áp.

Haizz!

Mình mạo hiểm theo dấu con quái vật đó, tiến vào đầm lầy rắn này, chẳng phải là vì anh sao!

Bây giờ anh lo lắng cho mình như vậy, cô cũng thấy mãn nguyện rồi.

Cô nhìn một lượt, phát hiện chỉ có mình Lâm Nghị, trong lòng thầm nghĩ, "Chẳng lẽ Trần Văn Cẩm không cẩn thận đã chết rồi sao?" Cứ nói mà!

Cứ luôn mang theo Trần Văn Cẩm qua đây, cô ta căn bản không xứng với anh mà!

Cũng chỉ có mình, người có thực lực siêu quần bây giờ, mới có thể chế ngự anh!

Cô lộ ra vẻ tiếc nuối, nhìn đầm lầy bùn đen phía trước, nói, "Kẻ quái dị tôi theo dấu, từ khi tiến vào đây, liền không hề xuất hiện trở lại.

Tôi cũng đã thử tiến vào đây, nhưng không tìm được manh mối nào, hơn nữa, còn phát hiện bên trong có một con Xà Hậu siêu khổng

lồ!

Nên bất đắc dĩ mới rút ra ngoài, chờ anh đến gần đây!" Với thực lực hiện tại của Tuyết Lỵ Dương, ở trong đầm lầy rắn này không nói là đi ngang cũng được, nhưng cơ bản sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ngay cả khi gặp phải con cự mãng bị Đoàn Tử ăn não trước đó, Tuyết Lỵ Dương hẳn cũng có thể giải quyết.

Nhưng Xà Hậu bên trong lại đẩy cô ra ngoài, xem ra Xà Hậu này quả thực hơi khó nhằn.

Theo miêu tả của Tuyết Lỵ Dương, con Xà Hậu này siêu cấp to!

Chỉ riêng một con mắt của nó đã to bằng quả bóng rổ!

Toàn bộ đầu lâu, còn rộng hơn cả xe tải Giải Phóng!

Những vảy cứng cáp đó, ngay cả dùng thuốc nổ ống lôi cũng không phá được!

Trong đầm lầy rắn này, nó nghiễm nhiên là vương giả tuyệt đối!

Đối mặt với một con quái vật khổng lồ như vậy, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng chỉ có thể rút lui!

Mà kẻ quái dị cô theo dấu, dường như sau khi tiến vào bên trong, cũng không hề xuất hiện trở lại!

Bây giờ Lâm Nghị đã đến, cô cũng có thể cùng anh tiến sâu vào đầm lầy bùn này để điều tra!

Hai người dọc theo hồ nước đi sâu vào bên trong, nhìn thấy càng nhiều thi thể.

Những thi thể này, hình thù quái dị, đặc biệt là bụng rất lớn, trong miệng những thi thể đó còn phun ra thứ nước kỳ lạ màu xanh lục, và trong những thứ nước kỳ lạ phun ra đó, còn xen lẫn rất nhiều vảy màu đỏ!

Những vảy đó, không phải thứ gì khác, chính là vảy trên người rắn cơ quan!

Chỉ thấy trong bụng thi thể dường như có thứ gì đó không ngừng cuộn trào, kêu ùng ục ùng ục.

Đột nhiên, "phụt" một tiếng, bụng một thi thể bị căng đến nứt, một lượng lớn nước xanh chảy ra từ thi thể.

Giữa dòng nước xanh là những chất kết dính màu trắng giống như trứng hoa, nhìn qua giống như trứng rắn!

Những thi thể đó, hóa ra lại là công cụ để rắn cơ quan đẻ trứng!

Mà hồ nước đen khổng lồ này, càng giống một phòng ấp trứng khổng lồ!

Chương 475

Những con rắn này, dựa vào nhiệt lượng do thi thể phân hủy tạo ra để ấp trứng rắn!

Mà những thi thể này, rất có thể không phải bị giết chết ở đây, mà càng giống như, được tập trung chuyển từ những nơi khác đến đây!

Bị ném vào đầm lầy bùn nước đen khổng lồ này, để chúng phân hủy, hòa lẫn với bùn đất tạo ra nhiệt lượng.

Gần như tất cả côn trùng đều là động vật biến nhiệt, bao gồm kiến, rắn cũng là một trong số đó.

Những động vật biến nhiệt này, muốn ấp nở thế hệ tiếp theo, đều cần nhiệt độ thích hợp mới có thể ấp nở.

Đoàn Tử thì may mắn hơn, có Lâm Nghị chăm sóc tỉ mỉ.

Còn những con rắn sống trong tự nhiên, thì không may mắn như vậy.

Chúng không thể dùng sự lên men và phân hủy để kiểm soát nhiệt độ trong tổ, cũng không được con người nuôi dưỡng, chỉ có thể dùng loại thủ đoạn hạ tam lạm này.

Có trứng rắn, vậy chắc chắn có Xà Hậu!

Xem ra nơi đây đúng là nơi ở của Xà Hậu!

Nếu thực sự như Tuyết Lỵ Dương đã nói, con Xà Hậu này, thật sự đã sống mấy nghìn năm.

Vậy giá trị của nó, có thể nói, hẳn là vượt xa Rết sáu cánh rồi chứ?

Ngay lúc này, trong đầm lầy bùn, đột nhiên bốc lên một luồng khí

đen cổ quái!

Tuyết Lỵ Dương vội vàng che mũi miệng lại, nói, "Cẩn thận, khí này có độc!" Lâm Nghị thì chẳng hề gì, anh đã bách độc bất xâm.

Anh nhìn luồng khí đó, phần lớn là do một nguyên nhân nào đó, thi cốt và lá cây mục nát dưới lòng đất mà sinh ra khí độc.

Anh hoàn toàn không để tâm.

Lúc này, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương hơi căng thẳng, ánh mắt nhìn chằm chằm xung quanh, cứ như thể có nguy hiểm nào đó sắp xuất hiện vậy.

Rất nhanh.

Hai người nhìn thấy bùn ở đáy hồ không biết bị thứ gì khuấy động, dường như có một thứ gì đó khổng lồ đang hoạt động dưới lớp bùn, toàn bộ đáy hồ đều đang rung chuyển, trong bùn dường như có một xoáy nước không đều, cuốn những thi thể vào rồi lại phun ra.

Mà luồng khí đen tồn tại dưới lớp bùn này, cũng là do hoạt động kịch liệt dưới lòng đất mà thoát ra! "Chết tiệt!

Lão Lâm, e là Xà Mẫu sắp xuất hiện!" Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương lập tức căng thẳng, cô đã tiến vào đây rất nhiều lần, từng thấy Xà Mẫu siêu lớn, cảm giác đáng sợ đó, đến tận bây giờ, vẫn còn ám ảnh trong lòng, không thể nào xua đi được!

Cô từng thấy Trùng Bất Tử Họ Hoắc!

Có lẽ so với Trùng Bất Tử Họ Hoắc, con Xà Mẫu này chẳng là gì.

Nhưng Trùng Bất Tử Họ Hoắc trí tuệ thấp kém, còn có thể bị giết chết, mà con Xà Mẫu này, trí tuệ sánh ngang con người!

Đao thương bất nhập, mức độ đáng sợ của nó, còn phải trên cả Trùng Bất Tử Họ Hoắc!

Kẻ quái dị kia sở dĩ tiến vào mà không ra được, e là đã trở thành bữa ăn trong bụng Xà Mẫu rồi! "Đừng hoảng." Lâm Nghị kéo tay nhỏ của cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ, bình tĩnh nói.

Sau đó lấy ra một viên đan dược đút vào miệng Tuyết Lỵ Dương, nói, "Viên đan dược này có thể giải độc." Sau khi Tuyết Lỵ Dương dùng đan dược, Lâm Nghị dùng hai mắt nhìn sâu vào đầm lầy bùn!

Vì bên dưới hồ toàn là bùn, nên dù anh có Âm Dương Nhãn có thể xuyên thấu, cũng chỉ có thể nhìn thấy khoảng bảy tám mét.

Dựa vào sự khuấy động của bùn dưới lòng đất, có thể thấy, vị bên dưới kia quả thực là một vật khổng lồ, thân thể ước chừng rộng ba bốn mét!

Chiều dài thì không thể ước lượng, ước tính chỉ là một phần cục bộ của vị bên dưới này đang hoạt động mà thôi.

Lâm Nghị sờ sờ mũi, hơi không vui.

Kẻ này cứ luôn khuấy động trong bùn dưới lòng đất, dường như không có ý định chui ra.

Nếu phải xuống đó chém giết nó, Lâm Nghị cũng ngại phí nhiều công sức như vậy, mấu chốt là bùn đầm lầy này quá bẩn!

Lâm gia ta tướng mạo như Phan An, tình cảm như Tống Ngọc, tài năng như Tử Kiến.

Sao có thể làm loại chuyện này chứ!

Khí đen nhanh chóng bao phủ xung quanh, cứ như thể cả thế giới đều chìm vào một màn đêm đen tối.

Còn Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương thì đứng trên cành cây khổng lồ gần đó, yên lặng quan sát.

Đột nhiên, một cái bóng đen kỳ lạ, nhanh chóng lướt qua phía sau

lưng họ, cành cây họ đang đứng cũng khẽ rung lên, còn có thể nghe thấy tiếng cành cây kêu răng rắc! "Lão Lâm, là quái vật không rõ!" Tuyết Lỵ Dương nắm chặt tay Lâm Nghị, cô nhiều lần tiến vào đây, dù đã thấy Xà Hậu, nhưng lại chưa từng thấy cái bóng đen kỳ lạ đó.

Nói chính xác hơn, phần lớn thời gian cô đều bỏ chạy ra ngoài, nên ấn tượng về cái bóng đen kỳ lạ, tựa như ma quỷ đó không sâu đậm!

Mặc dù tốc độ của đối phương cực nhanh, nhưng Lâm Nghị cũng trong khoảnh khắc vội vã đó, nhìn rõ thân phận của cái bóng đen ma mị kia!

Lâm Nghị giải thích đơn giản: “Đó là một loại khói màu đen!

Vì khói tụ tập lại một chỗ nên mới hình thành cái bóng đen!

Mấy luồng khí đen này rất kỳ lạ, trông cứ như những hạt đen nhỏ li ti, là một loại khói chứ không phải khí, nhưng chúng ta lại không thể chạm vào.” “Nhưng tại sao cái cây chúng ta đang đứng lại rung lắc dữ dội thế?

Tôi cảm nhận được!” Tuyết Lỵ Dương khó hiểu hỏi.

Lâm Nghị nói: “Đó là vì con xà mẫu mà cô nói dưới kia hình như sắp chui ra rồi.” Tuyết Lỵ Dương lập tức dùng đèn pin chiếu vào trong luồng khí đen.

Chỉ thấy trong luồng khí đen ẩn hiện một đốm đen lớn bằng con bê, đang không ngừng di chuyển!

Tuy nhiên, vì ở trong khí đen nên vẫn không nhìn rõ toàn bộ hình dáng, không thể biết được thứ này rốt cuộc lớn đến mức nào!

“Là xà mẫu!” Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương biến đổi, cả người căng thẳng.

Cô từng tận mắt thấy xà mẫu rồi, nhìn thấy đốm đen khổng lồ

này, cô hoàn toàn có thể chắc chắn 100%.

Đây chính là hoa văn trên người xà hậu!

Lâm Nghị nhìn hoa văn trên con xà mẫu này, cảm thấy không dễ ra tay, cũng không tùy tiện hành động.

"Đoàn Tử, khống chế được không?" Lâm Nghị chiếu hình ảnh đốm đen trên con xà mẫu khổng lồ này vào Nhẫn không gian, hỏi Tiểu Đoàn Đoàn.

Đoàn Tử đã ăn nhiều rắn cơ quan như vậy, cũng có thể khống chế rắn cơ quan loại nhỏ.

Thậm chí có thể điều khiển rắn cơ quan tập thể tự sát!

Thấy xà mẫu, Tiểu Đoàn Đoàn kích động vẫy cánh, nói: "Muốn ăn, muốn ăn, Chủ nhân, người giết nó đi, có thể cho con ăn không?

Hu hu hu, nó to quá, con không khống chế được đâu, Chủ nhân, người ta muốn ăn mà." "Được thôi ~" "Hoan hô ~ Yêu người, moah moah, con muốn sinh kiến cho người ~" "..." Lâm Nghị liếc nhìn Nữ Vương và Đại Tế Tư bên cạnh.

Đoàn Tử vẫn còn là một đứa trẻ mà!

Mấy người đã dạy nó những gì vậy!

Thật quá đáng!

Nhưng mà... thật thẳng thắn mà!

Tuy nhiên, bóng dáng con xà mẫu khổng lồ này nhanh chóng chìm xuống hồ nước, đồng thời nước trong hồ bắt đầu dồn vào một chỗ.

Chương 476

Theo tầm mắt Lâm Nghị, nơi nước đổ vào dường như là một lối giếng!

Vì trên hồ nước sóng cuộn trào, tạo thành khí lãng, cành cây họ đang đứng cũng phát ra tiếng kẽo kẹt.

Ngay sau đó, một bóng đen chui ra từ hồ nước, lao thẳng về phía hai người.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy một cặp càng lớn như chớp giật kẹp tới cổ mình, giật mình.

Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương không hề hoảng loạn, không nhanh không chậm, cô dứt khoát giơ súng lên, nhắm thẳng vào cái càng lớn đang lao tới mà bắn một phát!

Nhanh, chuẩn, độc! "Phụp", bóng đen đó rơi xuống nước theo tiếng súng.

Tuy nhiên, lực giật của tiếng súng khiến cành cây họ đang đứng bị gãy lìa hoàn toàn!

Tuyết Lỵ Dương nhất thời không kịp phản ứng, thân thể suýt nữa rơi xuống hồ nước đen kịt.

Cô lập tức bịt mũi, hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên cô rơi vào đó, sự thuần thục khiến người ta có chút xót xa.

Lâm Nghị không nhanh không chậm, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tuyết Lỵ Dương, mũi chân khẽ chạm vào cành cây gãy lìa dưới chân, thân hình như một chiếc lông hồng bay vút về phía lối giếng xa xa!

Khi bay đến lối giếng, anh phát hiện không chỉ có một lối giếng

như vậy!

Vách giếng của những lối này đều vô cùng nhẵn bóng, trông như được con người xây dựng.

Tuy nhiên, vách giếng do con người xây dựng, trải qua hàng ngàn năm, dù sao cũng phải có dấu vết sứt mẻ lồi lõm chứ.

Mà những vách giếng này lại nhẵn bóng đến lạ, e rằng là do xà mẫu thường xuyên đi qua đây mà thành!

Mặc dù vậy, trong số rất nhiều lối giếng, Lâm Nghị phát hiện một lối giếng dường như có chút khác biệt!

Trong vách giếng của lối này, dường như còn tồn tại những bức phù điêu cổ xưa không biết từ bao giờ, trông giống như sản phẩm của hàng ngàn năm trước.

Hơn nữa, tại lối giếng đó, anh còn nhìn thấy một ký hiệu!

Dấu vết của ký hiệu này không quá cũ, trông như được ai đó khắc lên sau khi vào đây cách đây vài chục năm.

Nhìn từ dấu vết, nó có vài chỗ tương tự với một số ký hiệu bên trong Vân Thiên Cung!

"Đây chắc là ký hiệu Tiểu Ca để lại rồi nhỉ?" Lâm Nghị thầm nghĩ.

Tiểu Ca đã sống lâu như vậy, lại còn thỉnh thoảng mất trí nhớ.

Anh ấy đã đi qua rất nhiều nơi, đều để lại ký hiệu, có lẽ là để sau khi mất trí nhớ, có thể dễ dàng quay lại những nơi này hơn.

Xem ra, đây hẳn là lối vào địa cung rồi!

Lối vào địa cung này được giấu khá kỹ!

Có vẻ như chỉ khi xà mẫu xuất hiện, nó mới có cơ hội hiện ra

trước mắt mọi người, từ đó mới có thể tiến vào Địa Cung Tây Vương Mẫu!

Hơn nữa, khi lối vào địa cung xuất hiện cũng là lúc hồ nước này nguy hiểm nhất, người thường tuyệt đối sẽ không nghĩ đến việc tiến vào địa cung vào thời điểm này.

Tuyết Lỵ Dương còn chưa tìm thấy lối vào địa cung, vậy mà Ngô Tam Tỉnh, người đã để lại tin tức trong lều, lại tuyên bố đã vào địa cung.

Thủ đoạn của Ngô Tam Tỉnh này, xem ra cao siêu hơn nhiều so với tưởng tượng!

"Không có thời gian." Lâm Nghị khẽ nói một tiếng, rồi dẫn Tuyết Lỵ Dương chui vào trong lối giếng.

Lối giếng này không phải thẳng đứng mà là một con dốc nghiêng, đôi khi còn có đường cong, hai người men theo đường cong, xuôi theo dòng nước đi sâu vào bên trong.

Tuy dòng nước rất xiết, nhưng hai người đều đứng vững, không hề cảm thấy áp lực.

Không lâu sau, hai người tiến vào một hang động.

Đây là một hồ chứa nước khổng lồ, xung quanh có những cột nước lớn từ lối giếng trên vách hồ đổ xuống, cứ như đang nhìn thấy cảnh đập lớn xả lũ, xung quanh nước bắn tung tóe, âm thanh ồn ào đến mức muốn thủng màng nhĩ!

Những dòng nước này xoay một vòng trong hồ chứa, rồi lại từ từ chảy về một hướng khác.

Trên vách giếng có một đầu thú, dòng nước vẫn chảy vào miệng thú, nhưng con thú này có hình dáng không giống con ở phía trên, rõ ràng đây chỉ là một hồ chứa phân lưu, dùng để tích nước lũ, tránh cho

vách giếng bị xói mòn quá mạnh.

Còn xung quanh miệng thú, những cành cây khô khổng lồ, to như núi, răng nanh lởm chởm, gần như đã chặn kín, những thứ này hẳn là do nước cuốn từ rìa đầm lầy xuống và tích tụ lại đây qua nhiều năm tháng.

"Không có thời gian." Ngay lúc này, một âm thanh đột nhiên truyền đến tai hai người.

Âm thanh này, Lâm Nghị rất quen thuộc!

Không phải ai khác, chính là Ngô Tam Tỉnh!

Trong lòng Tuyết Lỵ Dương cũng giật mình, cẩn thận nhìn quanh.

Nhưng xung quanh họ, không hề có một ai!

Đừng nói Ngô Tam Tỉnh, ngay cả một bóng người cũng không có!

Khi hai người đang tìm kiếm khắp nơi, lại có thêm những âm thanh u u truyền đến: "Lâm gia ~~" Tuyết Lỵ Dương ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị, hỏi: "Lão Lâm, người nói chuyện đó, anh quen à?" Lâm Nghị khẽ cười: "Đi thôi, đến xem thì cô sẽ biết!" Tuyết Lỵ Dương đầy nghi hoặc đi theo Lâm Nghị, hướng về phía có âm thanh.

Không lâu sau, Lâm Nghị tìm thấy một đống cành cây cao sáu bảy mét, âm thanh của Ngô Tam Tỉnh chính là phát ra từ đó!

Lâm Nghị tùy tay vung một cái, một lực mạnh mẽ từ cánh tay anh phát ra, đống cành cây cao sáu bảy mét đó như bị một cơn cuồng phong cuốn đi, bị hất văng sang một bên.

Đồng thời, họ cũng nhìn thấy thứ ở bên trong đống cành cây!

Đó là một cỗ thi thể!

Cỗ thi thể này có một khuôn mặt quái dị, răng nanh lởm chởm, đã có chút sưng tấy, thậm chí không thể gọi là một khuôn mặt nữa, vì

cằm của nó đã biến mất, toàn bộ phần dưới khuôn mặt không biết bị thứ gì xé rách, máu thịt lẫn lộn.

Toàn bộ cái lưỡi đều treo lủng lẳng bên ngoài, không có cằm nối liền, cái lưỡi trực tiếp thò ra từ cổ họng, trông dài vô tận, như một con rắn thối rữa.

Tuyết Lỵ Dương cũng coi như đã thấy nhiều người chết, nhưng khi nhìn thấy cỗ thi thể trước mặt này, trong lòng cô vẫn có chút buồn nôn.

Đặc biệt là khi nhìn thấy đôi mắt đỏ tươi kia, cứ như đang độc ác nhìn chằm chằm vào hai người họ!

"Người chết.

Sao có thể phát ra âm thanh được?" Tuyết Lỵ Dương khẽ nhíu mày, trong lòng vô cùng khó hiểu.

Ngay khi cô vừa dứt lời, Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy trên khuôn mặt răng nanh lởm chởm đó, cái lưỡi trông như nhuốm máu kia, hình như đã cử động!

"Người này... còn sống ư?

Sao có thể chứ?!" "Với bộ dạng này, đương nhiên không thể là người sống được." Lâm Nghị xua tay.

"Nhưng cái lưỡi của người này rõ ràng đang cử động." Ngay sau đó.

Một con rắn cơ quan chui ra từ miệng thi thể, lao về phía Tuyết Lỵ Dương!

Con rắn cơ quan đó rất lớn, thân rắn còn to hơn bắp chân người!

Ở khoảng cách gần như vậy mà bị tấn công, nếu là người thường thì tuyệt đối không thể thoát được!

Nhưng Tuyết Lỵ Dương giờ đã khác xưa, thân hình cô chợt lóe lên, nhẹ nhàng né tránh, sau đó cô mạnh mẽ giơ tay lên, tóm lấy bảy tấc của con rắn cơ quan đó, cánh tay dùng sức mạnh, chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc", xương của con rắn cơ quan đó vậy mà trực tiếp bị Tuyết Lỵ Dương bóp nát!

Lâm Nghị thấy Tuyết Lỵ Dương có thân thủ như vậy, gật đầu nói: “Không tệ, lâu không gặp, tiến bộ rất lớn.” Tuyết Lỵ Dương quăng con rắn cơ quan đó sang một bên, tự tin cười khẽ.

Cô còn có thể bảo toàn tính mạng trước mặt xà mẫu khổng lồ, huống chi là con rắn cơ quan bé nhỏ này!

Chương 477

Chỉ là không biết, đôi tay này của mình có thể giết được rắn cơ quan, vậy có thể kiểm soát Lâm Nghị không?

Sau khi con rắn cơ quan này bị giết, âm thanh của Ngô Tam Tỉnh nghe thấy trước đó cũng biến mất.

"Sao lại như vậy?" "Truyền thuyết, rắn cơ quan có thể bắt chước tiếng người, từ đó mê hoặc con người, thậm chí có thể bay.

Trước đây chúng ta chưa từng thấy, bây giờ con rắn cơ quan này có lẽ là một dị loại trong loài rắn cơ quan, nên mới có thể bắt chước tiếng người." Lâm Nghị đơn giản giải thích.

Tuyết Lỵ Dương không chuẩn bị đầy đủ như Lâm Nghị, cô vốn dĩ chuẩn bị đi Côn Luân Thần Cung, bây giờ ở Tây Vương Mẫu Quốc này hoàn toàn là vì Lâm Nghị.

Tuy nhiên, vì nó có thể nói tiếng người, hơn nữa lại là giọng của Ngô Tam Tỉnh, xem ra Ngô Tam Tỉnh đã vào đây thật.

Sau khi giết con rắn cơ quan đó, trên thi thể con rắn cơ quan đột nhiên phát ra một âm thanh vô cùng thê lương!

Âm thanh đó đặc biệt chói tai, hiển nhiên con rắn cơ quan này dù bị bóp nát bảy tấc nhưng vẫn chưa chết hẳn!

Tuyết Lỵ Dương giơ súng lên, "Bằng" một tiếng, bắn thêm một phát.

Dứt khoát gọn gàng, không hề do dự!

Lâm Nghị thấy Tuyết Lỵ Dương làm việc dứt khoát như vậy, cũng không khỏi gật đầu.

Làm việc thì phải như thế, nếu không, dù công phu có cao đến mấy, làm việc không đủ quả quyết thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Sau tiếng kêu thê lương đó, xung quanh họ "xì xào xì xào", trong chớp mắt, như thể tràn ngập tiếng rắn phì hơi!

Vô số rắn cơ quan nổi lên mặt nước, gần như nhuộm đỏ cả khu vực này thành màu huyết hồng!

"Nó vừa nãy là đang cầu cứu!" Tuyết Lỵ Dương nhíu mày nói.

Dù thực lực của cô cao, nhưng đối mặt với nhiều rắn cơ quan như vậy, cô vẫn cảm thấy tim đập chân run.

Khó quá!

Cô đến đây mấy ngày rồi, hiểu rõ sự đáng sợ của những con rắn độc này hơn ai hết!

Nếu là vài chục con, cô còn có thể đối phó, nhưng bây giờ là cả trăm con thì khó rồi!

Tuyết Lỵ Dương hướng ánh mắt về phía Lâm Nghị, nói: "Lão Lâm, anh mang đủ thuốc nổ chứ?" Tuyết Lỵ Dương vì đi máy bay nên hầu như không chuẩn bị thứ gì, cũng không thể mang theo súng đạn.

Khẩu súng và đạn trong tay cô vẫn là cướp được từ người của Cửu Môn khi đến đây, chứ đừng nói đến thuốc nổ.

Hoàn toàn không có!

Tuy nhiên, may mắn là Lâm Nghị quen mang theo một lượng lớn thuốc nổ bên mình, có thể giải quyết nguy cơ trước mắt!

Mọi nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ việc thiếu hỏa lực!

Lâm Nghị cũng thần sắc như thường, xua tay nói: "Không cần thuốc nổ, tôi có cách riêng." Sau đó, anh lặng lẽ thả Đoàn Tử ra.

Với sự gia nhập của sát thủ rắn cơ quan Tiểu Đoàn Đoàn, gần như trong chớp mắt, những con rắn cơ quan đó đều chết sạch, sau đó thi thể cũng chìm xuống đáy nước, cứ như thể gặp phải thứ gì đó đáng sợ nên lặn xuống vậy.

Lâm Nghị cũng không thu Tiểu Đoàn Đoàn lại, vì Tiểu Đoàn Đoàn đã giết chết rắn cơ quan, đương nhiên cũng phải thưởng cho nó chứ!

Nếu không, những thi thể rắn cơ quan này chẳng phải quá đáng tiếc sao.

"Phù!" Tuyết Lỵ Dương thở phào nhẹ nhõm, ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị, nói: "Lão Lâm, anh thật sự quá lợi hại, anh đã dùng phương pháp gì mà lại khiến những con rắn cơ quan hung tàn này biết khó mà lui vậy!" Biết khó mà lui?

Thôi được rồi.

Cứ coi như là biết khó mà lui đi.

"Có lẽ bị khí thế của tôi trấn áp rồi." Tuyết Lỵ Dương: "..." Khí thế trấn áp ư?

Anh có thể nói điều gì đó phi lý hơn được không?

Tuy nhiên, cô cũng không quá bận tâm, sau đó cúi người xuống, dùng dao nhỏ mổ con rắn cơ quan biết nói tiếng người kia, lấy ra mật rắn và hai cái roi rắn, đưa cho Lâm Nghị.

"Hai thứ này, là đồ tốt đó, anh cầm lấy đi!" "Dương tiểu thư, cô đang ám chỉ điều gì vậy?" Lâm Nghị nửa cười nửa không nhìn Tuyết Lỵ Dương trêu chọc.

"Đừng có nghĩ linh tinh." Tuyết Lỵ Dương đỏ mặt, làm bộ như muốn ném đi.

"Dương tiểu thư, cô nghĩ nhiều quá rồi!

Tôi căn bản không cần những thứ này, hơn nữa, cho dù có muốn ăn thì cũng phải ăn của xà mẫu chứ!" Lâm Nghị cười nói.

"Xà mẫu lại không có." Tuyết Lỵ Dương lườm anh một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Ái chà, nghe lời này, cô hình như không tin lắm nhỉ, hay là thử xem sao?" Lâm Nghị cười gian nhìn Tuyết Lỵ Dương.

"Cút cút cút, đồ chết tiệt không đứng đắn!" Tuyết Lỵ Dương mặt đỏ bừng, hầm hầm đi về phía sâu hơn.

Hai người tiếp tục đi vào bên trong, không lâu sau, Lâm Nghị cảm thấy Tiểu Đoàn Đoàn đang đi theo mình với tâm trạng rất không vui.

"Hu hu hu hu, Chủ nhân, người nhất định phải báo thù cho con nha!

Con rắn lớn dưới lòng đất kia bắt nạt con!

Người xem này, người xem này, tay của con, hu hu hu, đau quá, đau quá, con muốn ăn não của nó, hu hu hu." Nghe Tiểu Đoàn Đoàn kể khổ, Lâm Nghị kiểm tra vết thương của nó.

Một móng vuốt của nó hình như bị gãy, thậm chí còn không chảy máu.

Vậy mà lại khóc sụt sùi trước mặt mình ư?

Tuy nhiên, nghĩ lại thì, Đoàn Tử đi theo mình lâu như vậy, nào có chịu đựng nỗi "uất ức" lớn như thế này!

Với cơ thể gần như đao thương bất nhập của nó, chưa bao giờ bị phá phòng ngự.

Giờ thì móng chân lại bị gãy!

Sao mà không tức cho được!

Tiểu Đoàn Đoàn ôm lấy cái chân bị mất nửa móng vuốt, òa khóc nức nở: "Hu hu hu, Đoàn Tử không không xinh đẹp nữa, sau này sẽ bị khuyết mất một miếng, không đẹp nữa rồi, hu hu hu." Lâm Nghị an ủi: "Thôi được rồi, thôi được rồi, lát nữa tôi sẽ báo thù cho nhóc, nhóc kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra." Thì ra, khi Tiểu Đoàn Đoàn đang khống chế và giết chết những con rắn cơ quan kia, con xà mẫu ẩn mình dưới lòng đất dường như đã cảm ứng được!

Dù sao những con rắn cơ quan đó đều là con cháu của nó, một hai con rắn chết thì nó không để ý, nhưng đột nhiên có quá nhiều rắn chết ngay bên cạnh nó, nó lập tức cảm ứng được.

Khi nó đến đây, Tiểu Đoàn Đoàn đang ăn uống rất ngon lành!

Tiểu Đoàn Đoàn thấy xà mẫu tới, muốn thử sức, liền bay lên vỏ não của xà mẫu, hung hăng dùng móng vuốt cắm xuống, kết quả là móng vuốt bị gãy.

Xà mẫu cũng không hề hấn gì.

Tiểu Đoàn Đoàn biết không phải đối thủ, liền nhanh nhẹn chui vào bùn nước mà bỏ chạy.

Cơ thể xà mẫu quá lớn, không linh hoạt bằng Tiểu Đoàn Đoàn, ngược lại bị nó dễ dàng trốn thoát.

Lâm Nghị nghe Tiểu Đoàn Đoàn nói xong, bất lực lắc đầu!

Quá đáng thật là quá đáng!

"Đoàn Tử, nhóc đúng là... quá ngốc!

Rõ ràng đã đánh lén rồi mà còn không giết được xà mẫu!

Đợi lát nữa, xem Chủ nhân làm thế nào mà giết nó!" Tuy nói tất cả những chuyện này đều do Tiểu Đoàn Đoàn tham ăn mà ra.

Nhưng mà, thế giới này là như vậy, kẻ yếu là mồi của kẻ mạnh.

Chương 478

Tham ăn có lỗi sao?

Không có lỗi!

Lỗi chính là ở Đoàn Tử thực lực quá yếu!

Đoàn Tử đã chịu thiệt thòi, mình ra mặt thì cũng là chuyện bình thường thôi nhỉ?

Vừa hay, rượu rắn ở nhà cũng uống gần hết rồi, nên bổ sung thêm.

Sau bao nhiêu lần quanh co, Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương đến một tảng đá lớn.

Nơi đây rất rộng rãi, có những tảng đá khổng lồ nằm ngang ở đáy lối giếng, hẳn là từng trải qua sụp đổ.

Nhìn từ dưới lên, phía trên chắc hẳn là một đống đổ nát hoang tàn!

Đầm rắn rất lớn, những gì Lâm Nghị trải qua chỉ là một phần của đầm rắn, ở những nơi anh chưa đến, hẳn còn có rất nhiều thứ như miếu thần.

Giống như Tuyết Lỵ Dương, cô từng đến một ngôi miếu Tứ Mắt Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương.

Lúc này, Lâm Nghị nhìn Tuyết Lỵ Dương bên cạnh, nói: "Trước tiên chúng ta nghỉ ngơi một lát ở đây, ừm, tiện thể cởi quần áo ra đi." Tuyết Lỵ Dương: "???" Cô đầy kinh ngạc!

Nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi chứ.

Anh bắt tôi cởi quần áo làm gì?

Chẳng lẽ chuyện vừa nãy, Lâm Nghị không phải nói đùa thật chứ?

Thật sự muốn thử với mình ở cái chỗ này sao?

“Lão Lâm, tôi không phải là người tùy tiện đâu!” Tuyết Lỵ Dương lạnh lùng nói với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Bảo cô cởi thì cứ cởi đi.” Lâm Nghị nói với vẻ cạn lời.

Cái thời này, Tuyết Lỵ Dương cũng bắt đầu si tình rồi sao?

Không thể nào.

“Không được!” Tuyết Lỵ Dương trực tiếp từ chối.

Sao có thể ở chỗ này chứ?!

Anh coi tôi là người thế nào!

Lâm Nghị thấy cô không chịu cởi, đột nhiên ra tay, thành thạo cởi áo trên của cô xuống.

Tuyết Lỵ Dương tự tin rằng thực lực của mình đã rất mạnh, phản ứng cũng rất nhanh, nhưng trước mặt Lâm Nghị, cô vẫn không có chút sức phản kháng nào.

Chỉ trong chớp mắt, nửa thân trên của cô chỉ còn lại áo lót.

Tuyết Lỵ Dương cắn cắn môi đỏ, bị Lâm Nghị ấn vào vách đá, lặng lẽ nhắm mắt lại!

Đến đi, đến đi, đến đi, dù sao tôi cũng không đánh lại anh!

Ngón tay Lâm Nghị lướt nhẹ trên lưng cô như chuồn chuồn đạp nước, sau đó khẽ ấn một cái, lập tức trong tay kia xuất hiện một con dao nhỏ!

Theo việc anh vận công lặng lẽ, con dao nhỏ trong tay trở nên nóng vô cùng, cứ như vừa được nung trên lửa vậy.

Đột nhiên, anh dứt khoát ra tay, đâm con dao nhỏ vào cơ thể Tuyết Lỵ Dương.

Ngay sau đó.

Một tiếng kêu quỷ dị, cực kỳ chói tai và đáng sợ, vang lên từ lưng Tuyết Lỵ Dương!

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương mới hiểu ra, Lâm Nghị không phải muốn làm cái chuyện gì đó với mình, mà là đang cứu mình.

Ngay sau đó, mấy thứ giống như lươn trạch, trượt xuống từ lưng Tuyết Lỵ Dương.

Khi những thứ này rơi xuống tảng đá, cô mới nhìn rõ chúng là gì.

Mấy thứ này to bằng cây bút, bò lổm ngổm trên đất như ruột, trong miệng chúng còn có thể nhìn thấy hai hàng răng độc nhỏ!

Thứ này, cô đã từng thấy rồi!

Chính là thứ đã ký túc trong thi thể trước đó, mượn thi thể để ấp nở trứng rắn!

Cô đã rất cẩn thận suốt chặng đường, nhưng không ngờ vẫn trúng chiêu!

Lâm Nghị nói: "Con rắn này dùng răng cắn vào da cô, cô chỉ cảm thấy đau một lát, sau đó lưng cô sẽ bị tê liệt, dù có bị roi da quất cũng không cảm giác gì, rồi nó sẽ từ từ chui vào trong da cô, hút máu cô, đợi đến khi nó lớn lên, độc tính đủ mạnh để giết chết cô, nó mới chui ra khỏi da cô, lúc đó toàn thân nó đã hút đầy máu, da sẽ có màu đỏ." Bất cứ ai tiến vào đây, trên người đều sẽ ký túc loại rắn nhỏ này.

Lâm Nghị cũng cảm thấy có rắn nhỏ đang cắn mình, muốn ký túc vào cơ thể mình, anh đã phát hiện ra điều đó.

Tuy nhiên, cường độ thân thể của Lâm Nghị gần như đạt đến đỉnh cao, rắn nhỏ căn bản không thể cắn xuyên.

Thành Quỷ Đầm Rắn khá đặc biệt.

Tiểu Ca rõ ràng sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch, nhưng khi đối mặt với những con rắn cơ quan này, anh ấy vẫn sẽ bị thương.

Dường như những con rắn cơ quan này không hề sợ Kỳ Lân Huyết Mạch!

Không sợ máu Kỳ Lân thì không nhiều.

Trên Cây Thần Đồng Thanh thời xưa, Cây Thần Đồng Thanh có thể hấp thụ Kỳ Lân Huyết Mạch để hiến tế.

Có lẽ, Kỳ Lân Huyết, Thanh Loan Huyết v.v., máu thần thú, đối với những con rắn cơ quan này còn có thể là vật đại bổ!

Trong miếu Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương, người ta đã phát hiện ra Thanh Loan Tinh Huyết, có lẽ Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương trước đây, cũng giống như Tuyết Lỵ Dương, đều sở hữu Thanh Loan Huyết Mạch!

Nếu thật sự là như vậy, thì với thủ đoạn của Tây Vương Mẫu, những tinh huyết này có thể trở thành thức ăn nuôi dưỡng chúng, điều đó cũng không phải là không thể!

Do đó, Kỳ Lân Huyết Mạch và Thanh Loan Huyết Mạch, ở đây không những không có tác dụng xua đuổi côn trùng, mà còn có thể rất hấp dẫn rắn cơ quan!

Tuyết Lỵ Dương không có thân thể như mình, việc trở thành ổ ấp trứng của rắn nhỏ, gần như là điều tất yếu.

Tuyết Lỵ Dương thở phào một hơi dài, trong lòng cô không biết là có chút thất vọng, hay là có chút may mắn.

Sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi, hai người tiếp tục tiến lên.

Càng đi sâu vào lối giếng, nhiệt độ dần giảm xuống, sau khi đi thêm một đoạn nữa, hai người bắt đầu đi qua một số nơi bị phá hủy

nghiêm trọng, phía trên còn có thể nhìn thấy rêu xanh khô cằn và dấu vết của dây leo.

Có những nơi phía trên còn có rễ cây sống, đây là rễ cây từ phía trên quấn quanh trong kẽ đá mà mọc xuống phía dưới.

Bò qua những rễ cây rậm rạp bám trên vách giếng, loáng thoáng có thể thấy một số vỏ rắn đã mục nát và chuyển sang màu đen.

Nơi đây là khu vực hoạt động mạnh của rắn, nhưng đối với hai người mà nói, đó không phải là vấn đề lớn.

Hệ thống thoát nước dưới đầm rắn cực kỳ phức tạp, ước tính có thể sánh ngang với La Mã cổ đại, nay đã biến thành một tổ rắn khổng lồ.

Với những thiết kế tinh xảo như vậy, quả không hổ danh là Tây Vương Mẫu, người từng phái Cửu Thiên Huyền Nữ giúp Hoàng Đế đại phá Xi Vưu.

Nói bà ta là người ngoài hành tinh, hoặc người xuyên không, e rằng cũng có người tin.

Chỉ là, theo thực lực của Tây Vương Mẫu Quốc, việc mở rộng ra xung quanh hẳn không phải chuyện khó, thậm chí thống trị thế giới cũng không phải là không thể.

Nhưng tại sao lại cứ chiếm giữ một nơi lớn như vậy?

Tây Vương Mẫu đã sống không biết bao nhiêu năm, nếu thật sự muốn xưng bá, e rằng còn đáng sợ hơn cả kỵ binh Mông Cổ của Thành Cát Tư Hãn!

Chẳng lẽ ở thế giới bên ngoài, còn có sự tồn tại nào khiến Tây Vương Mẫu phải e dè sao?

Chương 479

Đi sâu rất lâu, hai người nhìn thấy ánh lửa lờ mờ, dần dần đến gần, phát hiện đó là một hồ chứa nước khổng lồ hình bậc thang, được tạo thành từ sáu đến bảy hồ nước liên kết với nhau như ruộng bậc thang, xung quanh có thể nhìn thấy các cột đá, xà nhà bằng đá.

Đây trông như một kiến trúc ngầm kiểu nhà tắm La Mã thời đó, sau khi leo xuống, lại phát hiện trên toàn bộ vách đá xung quanh, có rất nhiều hang đá, hang đá rất sâu và lớn, trông như những hang động hình vuông bằng đá, hơn nữa dường như đều có lối đi và cầu thang đá liên kết với nhau, tạo thành những hành lang giữa các hang đá.

Ánh lửa chính là từ trong hang đá phát ra, bước lên một bậc thang, đi qua vài lối đi giữa các hang đá, rồi tiến vào một hang đá khá rộng rãi, rộng đến sáu bảy chục mét vuông.

Đi vào bên trong, họ nhìn thấy lều bạt, túi ngủ và trang bị!

Có hai người đang ngồi bên đống lửa, lưng quay về phía họ, dường như không hề để ý đến sự xuất hiện của hai người.

"Lão Lâm, có người!" Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc nghi ngờ.

Cô đến đây cũng đã lâu, canh gác bên ngoài tổ rắn bấy nhiêu ngày, chỉ thấy tên quái nhân đã lẻn vào viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc trước đó đi vào.

Nhưng tại sao ở đây lại có hai người?

Chẳng lẽ đám người vũ trang đã vào trước đó vẫn còn sống sót?

Khi cô đến đây, đã có một nhóm người vũ trang, thi thể của họ nằm rải rác trong tổ rắn, trở thành nơi ấp nở của rắn cơ quan.

"Này, các người là ai?" Tuyết Lỵ Dương cẩn thận hỏi.

Lâm Nghị nín thở, khẽ lắng nghe, không nghe thấy tiếng thở của đối phương, sau đó nhìn kỹ lại, rõ ràng là đã không còn hơi thở sự sống.

"Không cần gọi đâu, hai người này là người chết." "Người chết ư?" Tuyết Lỵ Dương có chút không hiểu.

Hai người này cứ thế ngồi đây mà chết ư?

Chẳng lẽ không hề phản kháng chút nào sao?

Dù có trúng độc rắn cũng không đến mức nhanh như vậy chứ?

Hai người bước tới, nhìn qua một chút.

Không ngoài dự đoán, hai người này quả thật đã chết!

Đồng thời, trong đống lửa, họ còn ngửi thấy mùi lưu huỳnh, xung quanh hai thi thể cũng rải một vòng lưu huỳnh.

Hai người này mặt đen sạm, mắt mở trừng trừng, rõ ràng là chết vì trúng độc.

"Kỳ lạ thật, lửa đang cháy rất mạnh, tại sao lại có hai người bị độc chết ở đây?

Hơn nữa xung quanh còn có lưu huỳnh, rắn cơ quan không đến mức xông vào cắn chết họ chứ?" Lâm Nghị mỗi chân đá một thi thể xuống, hô lớn: "Tam gia, ra đây đi, đừng có trốn tránh nữa, nhỡ bị rắn cơ quan cắn, Lâm gia tôi còn phải đi thu dọn xác cho ông đấy." Ngay sau đó, một tiếng cười sảng khoái vang lên, một bóng người từ trong bóng tối bước ra.

Dưới ánh lửa, tuy rằng Tuyết Lỵ Dương chưa từng gặp Ngô Tam Tỉnh, nhưng cũng nghe Lâm Nghị và vài người khác nhắc đến đôi ba câu, cũng biết lai lịch của người này, trong lòng thầm kinh ngạc.

Vị này nếu không lầm thì đã bị Lâm Nghị và những người khác

ném vào Vân Thiên Cung rồi mà.

Sao lại có thể vào đây nhanh hơn cả cô chứ?

Lâm Nghị cũng đã nghe Tuyết Lỵ Dương nói về chuyện của những phần tử vũ trang đó, anh cũng chưa từng thấy Ngô Tam Tỉnh vào đây.

Điều này cho thấy Ngô Tam Tỉnh đã vào đây trước Tuyết Lỵ Dương một bước, vậy thì, người đã bắn khói hiệu màu đỏ trong đầm rắn trước đó không phải là Ngô Tam Tỉnh!

Nếu không phải Ngô Tam Tỉnh, vậy thì sẽ là ai đây?

Hai người khách sáo chào hỏi vài câu, Lâm Nghị cảm thấy khí chất của Ngô Tam Tỉnh dường như đã thay đổi so với trước!

Ngô Tam Tỉnh trước đây, khi gặp anh đều rất khách khí, thậm chí ít nhiều còn có chút ngưỡng mộ.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh hiện tại, đối mặt với anh lại không hề hèn mọn hay chống đối, nói chuyện thẳng thắn, dường như tự tin hơn trước rất nhiều!

Theo lời Ngô Tam Tỉnh, lần này hắn ta đã dẫn theo không ít người, còn có rất nhiều kẻ liều mạng đến Thành Quỷ Đầm Rắn.

Nhưng trên đường đi, những người này đều chết gần hết, chỉ còn lại ba người khi tiến vào đây!

Ba người bọn họ cảm thấy những hang đá này vừa hay có thể tạm nghỉ ngơi, nên đã chọn một hang đá để nghỉ.

Sau khi nghỉ ngơi xong, họ sắp xếp một người ở lại canh giữ doanh trại, Ngô Tam Tỉnh và một người khác ra ngoài thám thính.

Kết quả là khi họ quay về, người đó đã chết!

Lúc này họ mới phát hiện những con rắn này rất thông minh, một

khi người ít đi, chúng sẽ chọn cách tấn công!

Vì vậy, khi họ rời đi lần nữa, đã không để lại người canh giữ, tuy nhiên, khi họ quay lại, trong lều đột nhiên chui ra một con rắn cơ quan, cắn chết người thứ hai!

Cuối cùng, chỉ còn lại Ngô Tam Tỉnh cô độc một mình.

Ngô Tam Tỉnh không còn cách nào tốt hơn, chỉ đành để hai thi thể bên cạnh đống lửa, coi như canh giữ, còn mình thì ra ngoài kiểm tra tình hình xung quanh.

Cho đến bây giờ mới gặp Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương.

Về phần tại sao hắn lại đến đây trước Lâm Nghị một bước, hắn không hề nói.

Dù sao hai người cũng không phải huynh đệ, mà phần lớn là thăm dò lẫn nhau.

"Tôi đã tìm rất lâu ở đây mà vẫn không phát hiện lối vào đi sâu hơn.

Lâm lão bản, anh thấy sao?" Một câu "Lâm lão bản" của Ngô Tam Tỉnh khiến Lâm Nghị hơi sững lại, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường.

Lâm Nghị trước nay vẫn luôn lấy thân phận người thường mà đối xử với thế giới bên ngoài, giờ đây Ngô Tam Tỉnh hẳn là đã biết thân phận của anh rồi!

Tuy nhiên, điều này cũng không có gì to tát.

Dù sao Ngô Tam Tỉnh còn chưa chắc đã sống sót mà đi ra ngoài được.

Hơn nữa, dù có biết thì cũng chẳng sao.

"Tam gia, tôi thấy chắc là ông không tìm thấy lối vào, nên mới đặc

biệt đợi tôi ở đây đúng không?" Lâm Nghị cười nhìn Ngô Tam Tỉnh thăm dò nói.

"Lâm lão bản quả nhiên là Lâm lão bản, chuyện này cũng bị anh đoán trúng rồi.

Thực ra tôi thật sự không có cách nào khác, những người đến cùng đều đã chết hết, xung quanh đều là rắn độc, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ chết ở đây, nếu mà còn không đợi được anh đến, tôi cũng không biết phải làm sao nữa.

Nếu quay lại đường cũ, lại phải mạo hiểm tính mạng.

Haizz, giờ tôi mới nghĩ đến Lâm lão bản thật tốt." Ngô Tam Tỉnh hữu ý vô ý cảm thán.

"Không sao đâu, chúng ta cứ đợi ở đây đi, đợi đồng đội của tôi đến, chúng ta đông người sức mạnh lớn, sẽ có cách thôi." Lâm Nghị cũng không vội, anh tin thực lực của Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử, tìm đến đây chắc chắn không thành vấn đề.

Hơn nữa, trên đường đi, tuyệt đại đa số rắn cơ quan trong các tổ đều đã bị Đoàn Tử của anh quét sạch, nguy hiểm cũng giảm đi đáng kể.

Còn về việc Ngô Tam Tỉnh muốn mình giúp hắn tìm lối vào, điều đó là không thể!

Ngô Tam Tỉnh có lẽ không biết, Tuyết Lỵ Dương tiểu thư bên cạnh mình đây lại là tai mắt đó.

Cô ta tận mắt thấy cái gã quái dị kia đi vào đây, mà Ngô Tam Tỉnh lại nói rằng anh ta không hề nhìn thấy ai khác, hơn nữa đã tìm kiếm nơi này rất nhiều lần nhưng cũng không phát hiện ra lối vào.

Chắc chắn bên trong đây có vấn đề!

Cái gã quái dị kia còn mạnh hơn cả Tuyết Lỵ Dương, hơn nữa dường như rất hiểu rõ nơi này, hắn đã tìm được hang rắn thì không thể nào không tìm thấy chỗ này.

Ngô Tam Tỉnh đến trước Tuyết Lỵ Dương, và chắc chắn cũng đến trước gã quái dị kia, giờ không thấy gã quái dị đâu nữa thì rất có thể hắn đã tìm thấy lối vào địa cung và đã đi vào rồi!

Vậy mà Ngô Tam Tỉnh lại nói không thấy gì, không phát hiện gì cả.

Rõ ràng là đang che giấu thông tin!

Nghe Lâm Nghị nói muốn đợi Tiểu Ca đến, anh ta không khỏi hơi nhíu mày, rồi rất nhanh giãn ra, gật đầu nói: "Cũng được, cũng được, người đông sức mạnh lớn, có Lâm lão bản đây thì tôi cũng yên tâm hơn nhiều!" Ba người cứ thế ở lại trong động.

Chương 480

Lâm Nghị không có việc gì thì trêu chọc Tuyết Lỵ Dương.

Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh thấy vậy thì đặc biệt cạn lời, đành phải rời khỏi hang động, loanh quanh gần đó, có vẻ như vẫn đang tiếp tục tìm kiếm.

"Suốt ngày chẳng ra đâu vào đâu, anh có nghĩ đến cảm nhận của người bên cạnh không hả?" Tuyết Lỵ Dương hất tay Lâm Nghị ra nói.

Lâm Nghị nhún vai, cười nói: "Không sao đâu, dù sao cũng không phải một lần hay hai lần." Tuyết Lỵ Dương: "..." Quá đáng!

Đây là lời người nói sao.

Ngô Tam Tỉnh đang lảng vảng bên dưới, đột nhiên cảm thấy một luồng kình phong tập kích từ phía sau, tốc độ cực nhanh, gần như chỉ trong tích tắc đã đến sau gáy anh ta!

Ngô Tam Tỉnh không hề hoảng hốt, thân thể hơi nghiêng sang một bên liền nhẹ nhàng né tránh.

Cùng lúc đó, hai bóng người xuất hiện trước mặt anh ta!

Trong hai người này, có một người anh ta nhận ra.

Là một người phụ nữ, chính là Trần Văn Cẩm, cũng là người trong Cửu Môn!

Còn một người khác là đàn ông, gã đàn ông này đeo kính đen, người gầy gò cao lêu nghêu, nhìn qua như một kẻ mù, tướng mạo chẳng có gì nổi bật, nhưng vừa ra tay, anh ta đã biết là một cao thủ thực sự!

Chính là Hắc Hạt Tử trong "Nam Hạt Bắc Ngạc"!

Hắc Hạt Tử thấy mình lén đánh mà bị Ngô Tam Tỉnh né được, trong lòng âm thầm kinh ngạc, lập tức toét miệng cười lớn nói: "Huynh đệ, thân thủ tốt quá!

Bái phục bái phục, có thể ở đây gặp được người có thân thủ như vậy, thật sự là một đại hạnh trong đời đó!" Hắc Hạt Tử thật sự ung dung tự tại, một chút cũng không hề hoảng sợ, ngược lại còn rất thoải mái, ở trong hoàn cảnh này mà vẫn có thể cười vui vẻ như vậy.

Trần Văn Cẩm mặt đầy mệt mỏi nhìn thấy ánh lửa trong động, tuy rằng cách rất xa, nhưng cô ấy vừa nhìn đã thấy bóng dáng Lâm Nghị bên đống lửa.

"Lão Lâm!" Trần Văn Cẩm vui mừng khôn xiết, trên mặt hiện lên một nụ cười, lập tức vượt qua Ngô Tam Tỉnh, chạy về phía Lâm Nghị.

Vốn dĩ Tuyết Lỵ Dương trong động thấy Trần Văn Cẩm thì sắc mặt hơi thay đổi, có chút không vui.

Ban đầu cô ấy còn tưởng Trần Văn Cẩm gặp chuyện, trong lòng còn thấy tiếc nuối cho cô ấy.

Kết quả, cô ấy vẫn bình an vô sự, vừa nhìn thấy Lão Lâm đã vui vẻ như vậy.

Xem ra mối quan hệ giữa hai người phát triển nhanh thật!

"Này, có người đến rồi, cô cứ ghét bỏ tôi trêu cô, xem ra vẫn là trêu chọc Trần Văn Cẩm tốt hơn ~~" Lâm Nghị cười cười, thân hình nhẹ nhàng, từ trong động nhảy xuống.

Tuyết Lỵ Dương nghe xong, nghiến răng ken két, lườm Lâm Nghị một cái đầy bực bội.

Haizz.

Đàn ông!

Vừa nãy còn ngon ngọt, giờ đã bạc bẽo vô tình rồi sao?

Xuống dưới, Lâm Nghị và Hắc Hạt Tử hàn huyên vài câu, sau đó ánh mắt lướt qua Ngô Tam Tỉnh, rồi dẫn Trần Văn Cẩm và Hắc Hạt Tử đi về phía hang động.

Trong nguyên tác, Ngô Tam Tỉnh có bao nhiêu cân lượng, anh vẫn rất rõ ràng.

Đừng nói trong nguyên tác, thời gian anh và Ngô Tam Tỉnh ở bên nhau cũng không ngắn, giá trị võ lực của anh ta là bao nhiêu, Lâm Nghị cũng biết rõ mồn một.

Trong số người bình thường, Ngô Tam Tỉnh hiện đang ở thời kỳ đỉnh cao, một mình đối phó bốn năm người không có vấn đề gì!

Nhưng so với Hắc Hạt Tử, và cả Tiểu Ca, thì vẫn không thể sánh bằng.

Vừa rồi Ngô Tam Tỉnh ra tay, Lâm Nghị cũng nhìn rất rõ.

Chỉ bằng cái động tác né tránh linh hoạt của Ngô Tam Tỉnh, thân thủ của anh ta không hề thua kém Hắc Hạt Tử, thậm chí còn mạnh hơn Hắc Hạt Tử!

Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc đã gặp được kỳ ngộ gì, không chỉ giúp anh ta dễ dàng thoát khỏi Vân Thiên Cung, mà còn sở hữu thân thủ tốt như vậy?

Trong Vân Thiên Cung, Ngô Tam Tỉnh gần như toàn bộ thời gian đều bị anh theo dõi, cho dù cuối cùng đã thả anh ta, Ngô Tam Tỉnh cũng không nên tiến vào Cổng Đồng, nhận được kỳ ngộ trong Vân Thiên Cung!

Ngoài Vân Thiên Cung, nơi có khả năng nhất chính là Tây Sa Hải

Đáy Mộ!

Trong Tây Sa Hải Đáy Mộ, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn rốt cuộc đã làm gì?

Hai người Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn gần như biến mất hoàn toàn trong Tây Sa Hải Đáy Mộ.

Những gì hai người này đã trải qua trong Tây Sa Hải Đáy Mộ chỉ được kể ra qua lời của Ngô Tam Tỉnh.

Bên trong chắc hẳn là thật giả lẫn lộn, những thứ thực sự quan trọng chắc chắn đã bị Ngô Tam Tỉnh che giấu!

Ngô Tam Tỉnh nhìn bóng lưng Trần Văn Cẩm đi theo Lâm Nghị, âm thầm nắm chặt tay, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Năm người đi vào động, Hắc Hạt Tử kể lại tình hình trên đường đi.

Tiểu Ca, chuyên gia mất tích, lại mất tích khi truy tìm "dã nhân" ở đầm rắn.

Kết quả chỉ còn lại Hắc Hạt Tử và Trần Văn Cẩm, sau đó hai người lần theo dấu vết Lâm Nghị, một đường truy đuổi đến đây.

Trên đường đi cũng khá hiểm nguy, nhưng vì Lâm Nghị đã dọn dẹp một lượt rồi, nên hai người ứng phó cũng không quá khó, rất nhanh đã đến được đây!

Lâm Nghị nhìn Hắc Hạt Tử và Trần Văn Cẩm, sau đó nói với Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, anh và Hắc Hạt Tử xuống dưới đi, giúp Hắc Hạt Tử giải quyết vấn đề trên người anh ta." Ngô Tam Tỉnh gật đầu nói: "Được." Hắc Hạt Tử tuy không biết phải giải quyết chuyện gì, nhưng cũng gật đầu, đi theo Ngô Tam Tỉnh xuống dưới.

Sau đó Lâm Nghị nhìn về phía Trần Văn Cẩm, nói: "Tiểu Trần, lại

đây cởi quần áo ra." Trần Văn Cẩm đầy vạch đen trên mặt: "Lâm Nghị, anh đừng có quá đáng!" Má ơi!

Lại là thế này!

Lần trước bảo cởi thì cởi rồi, bên cạnh lại không có ai!

Bây giờ bên cạnh còn có một cô gái mà!

Anh còn bảo tôi cởi sao?

Hôm nay có đánh chết tôi cũng không cởi!

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, liền đẩy Lâm Nghị ra nói: "Anh xuống đi!

Trần Văn Cẩm không có trứng rắn trên người, tôi kiểm tra là được rồi!" Trần Văn Cẩm thấy Tuyết Lỵ Dương nói giúp mình, lập tức gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng, rõ ràng có con gái ở đây, sao lại phải cởi trước mặt anh?" Lâm Nghị nghĩ nghĩ, hình như là đúng lý đó thật.

Ai, cởi quần áo, có chút bị nghiện rồi nha ~ Lâm Nghị tặc lưỡi nói: "Thôi được rồi, vậy hai cô làm xong thì gọi chúng tôi nhé." Nói rồi, Lâm Nghị cũng xuống động luôn ~ Mọi người sau khi đã dọn dẹp sạch những con rắn nhỏ trên người, lại lần nữa tụ tập quanh đống lửa.

Bây giờ bọn họ tổng cộng có năm người: Lâm Nghị, Tuyết Lỵ Dương, Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh và Hắc Hạt Tử.

Tuyết Lỵ Dương và Trần Văn Cẩm lần này gặp mặt, không hề như tưởng tượng là nước với lửa không dung, ngược lại hình như vì vừa "khỏa thân gặp mặt" mà mối quan hệ dường như tốt hơn không chỉ một chút.

Tuyết Lỵ Dương lại lần nữa kể tình hình ở đây.

Cô ấy nói năng lưu loát, trong lời nói toát lên sự tự tin tuyệt đối.

Trần Văn Cẩm nhìn Tuyết Lỵ Dương, rồi lại nhìn Lâm Nghị.

Trong lòng cô ấy vô cớ cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Đặc biệt là khi nghĩ đến Lâm Nghị ở trong Vũ Lâm đã giúp cô ấy xử lý côn trùng phía sau mông, lại càng cảm thấy xấu hổ hơn.

Đối với Tuyết Lỵ Dương ư.

Trần Văn Cẩm trong lòng rất rõ ràng.

Tuyết Lỵ Dương đã từng cùng Lâm Nghị đồng cam cộng khổ, theo lời Lão Hồ và Bàn Tử nói.

Tuyết Lỵ Dương là chiến hữu cách mạng đã trải qua trùng trùng khảo nghiệm nghiêm khắc!

Chương 481

Hơn nữa trong mắt Lão Hồ và Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương được coi là người phụ nữ có khả năng nhất sẽ cưới Lâm Nghị!

Dù sao Dương đại tiểu thư chính là trùm tài chính Phố Wall!

Người giàu có!

Tiền!

Tiền!

Tức là không thiếu tiền!

Có một phú bà như vậy để mắt đến, ai mà chẳng chọn phú bà chứ?

Ai mà chẳng muốn không phải nỗ lực nữa chứ?

Quan trọng là phú bà này còn xinh đẹp đến vậy.

Ban đầu, cô ấy không hề cảm thấy hai người có mối quan hệ cạnh tranh gì.

Bởi vì cô ấy không nghĩ Lâm Nghị thích mình, nhưng kể từ lần trước ở Vân Thiên Cung Lâm Nghị đã cứu mình, cộng thêm việc Lâm Nghị quyết định đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc để tìm cách giải quyết việc mình bị thi hóa.

Cuối cùng hai người còn "khỏa thân gặp mặt" nữa.

Điều này khiến trái tim cô ấy có chút xao động.

Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc quá nguy hiểm.

Rắn rết, chuột bọ, cái gì cũng có!

Đặc biệt là quỷ dị.

Chỉ cần sơ suất một chút, là có thể bị rắn cơ quan cắn chết.

Vạn nhất Dương đại tiểu thư của chúng ta không may, gặp phải chuyện không hay gì đó.

Thì cô ấy nói không chừng còn có một chút xíu cơ hội.

Ban đầu cô ấy nghĩ khi gặp Tuyết Lỵ Dương, trong lòng sẽ có chút không vui.

Kết quả vừa gặp mặt, hai người đã "thản thành tương kiến".

Tuyết Lỵ Dương còn giúp cô ấy dọn dẹp rắn nhỏ trên người.

Điều này khiến cô ấy cảm thấy có chút khác biệt.

Giờ đây, khi nghe Tuyết Lỵ Dương kể về những gì đã trải qua khi tiến vào lãnh thổ Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, cô ấy từ tận đáy lòng khâm phục cô ấy.

Cô ấy một mình, vì Lâm Nghị, vượt qua gian nan hiểm trở, phần quyết tâm này, phần dũng khí này, phần quả cảm này!

Đều không phải là điều mình có thể sánh bằng.

Nếu mình chỉ có một mình, chắc chắn đã sớm bỏ mạng trong bụng rắn rồi.

Khoảnh khắc này.

Trong mắt cô ấy, đã không còn chút địch ý nhàn nhạt nào trước đó.

Ngược lại còn cảm thấy Tuyết Lỵ Dương, Dương đại tiểu thư này, rất đáng giá!

Trước mặt Dương đại tiểu thư, cô ấy không hề có chút ý nghĩ cạnh tranh nào.

"Tuyết Lê, cô thật sự quá lợi hại!" Trần Văn Cẩm nhìn Tuyết Lỵ Dương, trong mắt xen lẫn một tia khâm phục.

Tuyết Lỵ Dương khẽ cười nói: “Thật ra tôi đây không là gì cả.

Không lâu trước đây, tôi cũng gần như cô thôi.

Đây là nhờ Lâm lão bản chỉ đạo có phương pháp, tôi mới có được thực lực như vậy, hơn nữa chuyện rắn nhỏ, cũng là Lâm lão bản phát hiện ra đầu tiên.” “À.” Trần Văn Cẩm lúc này mới phản ứng lại.

Trên người mình có rắn nhỏ, trên người Tuyết Lỵ Dương chắc chắn cũng có rắn nhỏ!

Rắn nhỏ trên người mình là do Tuyết Lỵ Dương giúp lấy ra.

Vậy rắn nhỏ trên người Tuyết Lỵ Dương là ai giúp lấy ra đây?

Ánh mắt u u của cô ấy nhìn về phía Lâm Nghị.

Cầm thú à cầm thú!

Giờ thì hay rồi!

Không chỉ mình bị nhìn thấy hết, mà ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng không thoát khỏi độc thủ của Lâm Nghị!

“Tuyết Lê, Lâm lão bản cái gã này xấu tính lắm, sau này tôi sẽ ở bên cạnh cô, tránh để hắn lại chiếm tiện nghi của cô!” Trần Văn Cẩm nhìn Tuyết Lỵ Dương nói một cách trịnh trọng.

Tuyết Lỵ Dương kéo tay nhỏ của Trần Văn Cẩm, nói: “Được được, mà này, lát nữa tôi truyền công phu cho cô.

Nếu bị ai đó bắt nạt, cũng có đường để phản kháng.” Nhìn hai người tình cảm gắn bó, Lâm Nghị nhìn với vẻ mặt ngơ ngác.

Tình huống gì thế này!

Sao hai cô gái này lại liên minh với nhau?

Này này này.

Tôi nào có chiếm tiện nghi của mấy cô chứ.

Tất cả đều là vì tốt cho mấy cô mà!

Còn nữa còn nữa.

Dương đại tiểu thư, cô lấy công phu của tôi truyền cho người khác, cô đã được tôi cho phép chưa hả?

Không thể bắt nạt người như vậy được!

"Hừ!

Thật sự nghĩ học được công phu là có thể đối phó với tôi sao?

Ngây thơ!" Lâm Nghị hừ nhẹ một tiếng, giữa lông mày lộ ra một tia cười lạnh.

Cho dù Trần Văn Cẩm học được thành công đi nữa.

Hai cô cứ cùng lên đi!

Lâm gia ta vẫn không chút sợ hãi khi lâm nguy!

Vẫn sẽ nắm gọn các cô trong tay.

Nếu thật sự bắt nạt người, bắt nạt đến mức Lâm gia ta không chịu nổi nữa.

Lâm gia ta sẽ khiến các cô cầu sống không được cầu chết không xong.

Không chỉ Lâm Nghị, Hắc Hạt Tử và Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh nghe hai cô gái này nói chuyện, cũng có chút bất lực mà cười.

Hắc Hạt Tử có thể nhìn thấy trong bóng tối.

Vì vậy anh ta cũng có thể nhìn thấy diện mạo của hai cô gái.

Chương 482

Anh ta sống nhiều năm như vậy, trong số những người phụ nữ anh ta từng gặp, hai người này không tính là xấu, cũng tạm được.

Còn lại mấy cô gái kia thì đều xấu xí.

Anh ta hoàn toàn không muốn nhìn thêm lần thứ hai!

Phụ nữ lại đi theo Tiểu Ca đạo mộ sao?

Ngô Tam Tỉnh cũng đã gần ba mươi rồi, hiện tại vẫn là một người đàn ông cô độc.

Nhưng trong mắt anh ta không hề có chút chua chát nào, ngược lại còn cười như không cười, có chút ý vị trêu đùa.

Cứ như thể anh ta đã từng trải qua không ít chuyện tương tự, trên mặt lộ rõ quan điểm 'phụ nữ chẳng qua cũng chỉ có thế'.

Còn về gã quái dị mà Tuyết Lỵ Dương đã theo dõi trước đó, Ngô Tam Tỉnh nói mình không hề nhìn thấy, bảo rằng có lẽ khi anh ta ra ngoài tìm lối vào thì người đó đã đi vào, nên hai người vừa vặn lỡ mất nhau.

Còn về Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử mắt đen như mực, cũng không quan tâm, dù sao cũng là chuyên gia mất tích rồi.

Biết đâu lúc nào đó, anh ta sẽ đột nhiên xuất hiện.

Có thể tìm thấy Lâm Nghị, anh ta đã rất hài lòng rồi.

Mọi người ở đây nghỉ ngơi rất lâu, ăn uống xong, bổ sung thể lực.

Ngô Tam Tỉnh chào Lâm Nghị, nói: "Tôi đi tìm chỗ giải quyết một chút." "Giải quyết một chút?

Tam gia, anh yếu vậy sao?" Lâm Nghị nhìn Ngô Tam Tỉnh trêu

chọc.

“Không có thể chất long tinh hổ mãnh như Lâm gia đâu nha.” Ngô Tam Tỉnh thuận miệng khen một câu, ứng phó qua loa rồi rời khỏi hang động.

Lâm Nghị và Hắc Hạt Tử nhìn nhau, Hắc Hạt Tử cũng hiểu rằng, đối với Ngô Tam Tỉnh, Lâm Nghị không mấy tin tưởng.

Thế là Hắc Hạt Tử đứng dậy, nói: “Tam gia, đi thôi, cùng đi, chúng ta làm bạn.” Ngô Tam Tỉnh nhìn Hắc Hạt Tử, nói: “Được thôi, vậy làm bạn đi.” Dù sao mắt mù, cái gì cũng không nhìn thấy.

Làm bạn gì đó, không quan trọng.

Sau đó hai người cùng tìm một chỗ khuất, giải quyết vấn đề.

Xì xì xì xì ~~~ Kèm theo một loạt tiếng nước chảy, Ngô Tam Tỉnh lập tức cảm thấy toàn thân sảng khoái, anh ta còn lén lút liếc nhìn Hắc Hạt Tử một cái, xác nhận Hắc Hạt Tử không nhìn về phía mình, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà là một kẻ mù, không nhìn thấy gì cả.

Tuy nhiên, lúc này Hắc Hạt Tử, khi đang “giải quyết”, ánh mắt lại nhìn thấy chỗ bị nước tiểu làm ướt.

Chỗ đó, vậy mà lại bị hai người “đái” ra một cái lỗ!

Hắc Hạt Tử có chút kinh ngạc.

Mẹ kiếp, đi tiểu mà vậy mà lại “đái” ra được một thứ ghê gớm!

Ngô Tam Tỉnh thì ánh mắt lướt qua miệng hang, không nói gì, như thể không nhìn thấy vậy.

Sau đó anh ta dùng khóe mắt liếc thấy biểu cảm của Hắc Hạt Tử thay đổi, dường như trong đêm tối, gã mù này có thể nhìn rõ mọi vật trước mặt.

Trong lòng Ngô Tam Tỉnh đại khái cũng mơ hồ đoán được.

Kẻ mù, thân thủ cực cao, hơn nữa còn có thể nhìn xuyên đêm!

Tuy nói trước đây chưa từng gặp, nhưng anh ta cũng đại khái đoán ra được là ai rồi!

Nam Hạt Bắc Ngạc, Hắc Hạt Tử!

Họ Tề!

"Tính theo vai vế, người này hẳn là đời lão nhất của nhà họ Tề." Ngô Tam Tỉnh thầm nghĩ trong lòng.

Anh ta có mạng lưới quan hệ rộng lớn, cũng biết rất nhiều thông tin không ai biết.

Trong đó không thiếu những thông tin liên quan đến Hắc Hạt Tử.

"Những người như Hắc Hạt Tử từng tiến vào Cổng Đồng, không hề nhiều thấy đâu nha." Ngô Tam Tỉnh lại không nhịn được mà đánh giá Hắc Hạt Tử một phen.

Nếu Hắc Hạt Tử nghe được lời trong lòng Ngô Tam Tỉnh, chắc chắn sẽ kinh hãi lớn.

Bởi vì chuyện anh ta tiến vào Cổng Đồng, ngoại trừ Tiểu Ca ra không ai biết!

Tiểu Ca bây giờ đã mất trí nhớ rồi, có thể nói, Tiểu Ca cũng không biết chuyện này!

Mà Ngô Tam Tỉnh lại biết ư?

Đương nhiên, động tác của Ngô Tam Tỉnh rất nhỏ, sự chú ý của Hắc Hạt Tử hoàn toàn dồn vào cái lỗ do nước tiểu tạo ra, không hề để ý đến sự thay đổi của Ngô Tam Tỉnh.

Hắc Hạt Tử nhặt một cây gậy, chọc chọc vào cái lỗ đó.

Khi cây gậy của anh ta chọc xuống, cái lỗ đó càng ngày càng lớn, rất nhanh đã rộng đủ để một người đi qua!

Đây dường như là một lối đi!

Ngay cả Hắc Hạt Tử cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi, Ngô Tam Tỉnh tìm kiếm lâu như vậy mà không tìm thấy lối vào, bây giờ lại bị anh ta một bãi nước tiểu làm lộ ra.

Thật là quá sức tưởng tượng!

"Lâm lão bản, Lâm lão bản, mọi người mau xuống đây, tôi phát hiện ra một thứ thú vị!" Kèm theo tiếng gọi của Hắc Hạt Tử, Lâm Nghị, Trần Văn Cẩm và Tuyết Lỵ Dương ba người, cùng nhau đi xuống.

Sau khi Lâm Nghị xuống, Ngô Tam Tỉnh thần sắc có chút kích động, hô lên: "Đây nhất định là lối vào địa cung!" Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh liền không kịp chờ đợi mà chui vào, hoàn toàn không để ý đến chuyện Hắc Hạt Tử vừa mới đi tiểu ở đây.

Hắc Hạt Tử muốn kéo cũng không giữ được.

Ngô Tam Tỉnh kiên quyết chui vào trong.

Cứ như là bị nghiện chui hầm vậy.

Hai cô gái nghe nói là cái hố do nước tiểu tạo ra, không khỏi làm ra vẻ mặt ghê tởm buồn nôn.

Ngô Tam Tỉnh này thật ghê, thế mà cũng chui xuống được.

Lâm Nghị nhìn miệng hang, vỗ vai Hắc Hạt Tử, nói: "Ông bạn, anh đây nóng trong người hơi bị lớn đấy, lối vào này mà anh cũng đái ra được.

Lát nữa về đến thủ đô, tôi làm chủ, tìm người chữa trị cho anh đàng hoàng." Hắc Hạt Tử ha ha cười rộ lên, nói: "Lâm lão bản đại

khí!

Vậy thì làm phiền Lâm lão bản rồi!" Lâm Nghị cười hắc hắc nói: "Mong là đến lúc đó anh đừng có chạy trốn nha." Hắc Hạt Tử vỗ ngực cam đoan: "Cái này anh cứ yên tâm, Tề mỗ này chẳng sợ trời chẳng sợ đất, lẽ nào lại bị bác sĩ chữa bệnh làm cho sợ hãi?" Bác sĩ chữa bệnh?

Cứ coi là vậy đi.

Không lâu sau, Ngô Tam Tỉnh thò đầu ra từ miệng hang, nói: "Lâm gia, bên dưới có đồ tốt, chúng ta mau xuống thôi!" "Được." Lâm Nghị gật đầu, cười đáp ứng.

Ngô Tam Tỉnh lão hồ ly này, không biết lại đang tính toán cái gì.

Khi anh ta xuống dưới, chắc chắn đã nhìn thấy thứ gì đó, sau đó lên kế hoạch xong xuôi, muốn lôi mấy người mình xuống cùng.

Rất nhanh, Lâm Nghị dọn dẹp một chút bùn đất xung quanh miệng hang, mở rộng miệng hang ra một vòng lớn, không còn mùi nước tiểu nữa, mới dẫn mọi người cùng xuống.

Sau khi đi vào, là một khe hở khá hẹp, chỉ vừa đủ cho một người đi qua.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, trên vách tường của khe hở hẹp này, không phải vật liệu đá, mà là đất cát!

Quan trọng là, độ cứng của đất cát này, nhìn có vẻ còn cứng hơn cả đá.

Đi sâu vào trong nữa, vách tường biến thành những xác chết khô bị bùn bao bọc!

Chương 483

Nhìn thấy những xác chết khô này, Hắc Hạt Tử hít một hơi sâu, nói: "Đây là... người chết?!" "Là Khúc chi táng!" Khúc chi táng nguyên tên là Ngửa thân Khúc chi táng!

Nó thuộc về cấu trúc và phương thức mai táng thời văn hóa Hồng Sơn (sáu nghìn – ba nghìn năm trước) có những điểm tương đồng rõ rệt với các ngôi mộ trên thảo nguyên từ Đông Nam Âu đến dãy núi Altai.

Trong các nghiên cứu khảo cổ học ở phương Tây và Nga, nhiều hình thức mai táng tương tự được xếp vào phong tục của các bộ tộc hệ ngữ Ấn-Âu nguyên thủy, trong đó bao gồm thi thể khô Lâu Lan hơn ba nghìn năm ở Tân Cương và thi thể khô "Tắc Phiên" hơn hai nghìn năm trăm năm được khai quật ở biên giới Trung – Mông – Nga!

Nơi đây hẳn là giếng mộ nguyên thủy nhất do người dân thời đó xây dựng, không có đá, chỉ có bùn đất và những khe nứt trên núi của Lâm Nghị, sau này được dùng làm huyệt mộ!

Hơn nữa, việc xây dựng công trình cấp bậc Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều người chết!

Trong thời cổ đại, những công việc như vậy thường được giao cho nô lệ bị bắt từ các quốc gia khác đến làm, sau khi những người này chết, thi thể không có chỗ để đặt, nên đã sử dụng phương thức Khúc chi táng để mai táng ở đây.

Không chỉ ở đây có, mà ở ven Vạn Lý Trường Thành cũng có rất nhiều.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, khe hở phía trước vừa sâu vừa dài, nhìn không thấy điểm cuối.

Nhưng trên vách đá một bên của khe hở, tảng đá lớn tiếp tục nứt ra một khe, hơn nữa ở đây lờ mờ có thể nhìn thấy một số dấu chân!

Rõ ràng trong nhiều năm qua, không ít người đã đi vào từ đây!

Ánh mắt Lâm Nghị cực kỳ tinh tường, trong vô số dấu chân, còn phát hiện ra một đôi dấu chân, đôi dấu chân này còn mới, vừa mới đi qua đây không lâu!

Đây hẳn là gã quái dị mà Tuyết Lỵ Dương đã theo dõi.

Kể từ khi gã quái dị đó đã đi vào từ đây, vậy tại sao lối vào lại bị đất bùn chặn lại chứ?

Ngô Tam Tỉnh còn tìm kiếm ở đây rất nhiều lần, làm sao có thể không tìm thấy lối vào này được.

E rằng lối vào này, chính là do Ngô Tam Tỉnh chặn lại!

Sau đó cố ý đợi mình đến, cùng anh ta đi vào.

Con hồ ly già này, có chút thú vị.

Từ đây liền đi vào bên trong, hai bên khe nứt, toàn là những rễ cây nhỏ và những xác chết khô bị bùn bao bọc, co quắp trong các hõm sâu xếp dọc hai bên, có thể nghe thấy tiếng nước chảy dưới phế tích.

Trong một khe nứt, là một giếng mộ khác.

Bên trong giếng mộ một mảng bừa bộn, cũng nứt toác khắp nơi, rõ ràng khi phế tích đổ sập, đã hình thành vô số những khe nứt như vậy.

Nhưng, trên bức tường cát đầy rễ cây dính chặt, có người đã khắc một hàng chữ.

Những chữ này không phải chữ Hán, mà là mấy chữ cái tiếng Anh.

Nét chữ tiếng Anh này và ký hiệu mà bọn họ nhìn thấy ở Trường Bạch Sơn rất giống, nhưng lại không giống hoàn toàn.

Ký hiệu được khắc trên đất cát, loại đất cát này vốn dĩ không thích hợp để khắc bất kỳ thứ gì, bởi vì tuy cứng nhưng lại rất giòn, lực dùng nhỏ thì không khắc được vết, lực dùng lớn thì có thể khiến cả khối đất cát vỡ ra.

Ký hiệu này có chút phức tạp, rõ ràng khi khắc đã rất cẩn thận, và màu xám này, là dấu vết oxy hóa của đất cát theo năm tháng tích tụ, màu xám trong ký hiệu và đất cát xung quanh gần như giống hệt nhau, điều này cho thấy, ký hiệu này rõ ràng đã được khắc ở đây từ khá lâu rồi.

"Đây là nét chữ của Tiểu Ca." Mọi người ở cùng Tiểu Ca lâu, cũng biết nét chữ của anh ấy trông như thế nào.

Khi nhìn thấy nét chữ này, mọi người lập tức nhận ra.

"Xem ra Tiểu Ca đã đến đây từ rất sớm rồi nha." Ngô Tam Tỉnh nhìn mọi người nói với ánh mắt u u.

Trần Văn Cẩm và Tuyết Lỵ Dương đều ít nhiều có chút kinh ngạc, dù sao bọn họ cũng không biết Tiểu Ca có thể chất trường sinh.

Tiểu Ca trông mới hai mươi mấy tuổi, nhưng nét chữ này ước chừng cũng phải từ mấy chục năm trước.

Điều này rõ ràng là không thể.

Mà Hắc Hạt Tử lại như có điều suy nghĩ, không hề cảm thấy kinh ngạc.

Anh ta rất quen thuộc với Tiểu Ca, thậm chí còn quen thuộc hơn cả bản thân Tiểu Ca.

Tiểu Ca đến đây, không có gì là lạ.

Vậy việc Tiểu Ca đột nhiên mất tích, cũng có thể là do anh ta nhớ ra điều gì đó, nên đã một mình rời đi.

Lâm Nghị gật đầu, nói: "Có thể lắm." Nơi này, Tiểu Ca chắc chắn đã đến rồi, hơn nữa rất có thể không chỉ một lần!

Khi anh đến đây, cũng đã phát hiện ra những ký hiệu liên quan!

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh dường như cố ý để họ nhìn thấy ký hiệu này, thậm chí anh ta, người không ở cùng Tiểu Ca nhiều, lại sớm đã nhận ra nét chữ của Tiểu Ca.

Rõ ràng, Ngô Tam Tỉnh chắc chắn đã âm thầm điều tra Tiểu Ca, thậm chí điều tra rất rõ ràng!

Trong tình huống hiện tại, có cảm giác như bị Ngô Tam Tỉnh dắt mũi đi vậy.

Tuy nhiên, điều này đối với Lâm Nghị mà nói, cũng chẳng sao cả, có thể tiến vào địa cung là được.

Dọc theo ký hiệu đi vào trong, đường hầm cao thấp gập ghềnh, chưa đến năm trăm bước, giếng mộ đã xuất hiện phân nhánh.

Một lối đi lên, một lối đi xuống.

Lối đi lên hẳn là giếng mộ thượng nguồn, nước từ trên chảy xuống, sau đó hòa vào lối này rồi chảy về phía lối đi xuống.

Vì đã nhìn thấy ký hiệu Tiểu Ca để lại, nên bọn họ tìm kiếm gần chỗ phân nhánh này, không lâu sau, quả nhiên đã tìm thấy ở giếng mộ phía dưới!

Đi trong giếng mộ như vậy là một việc vô cùng khô khan tẻ nhạt, bốn phía toàn là gạch đá, không có bất kỳ phù điêu hay những thứ mang tính nhân văn nào, chỉ có những tảng đá thô sơ, vách giếng lay động trong ánh đèn mỏ chập chờn, trong thời gian dài không có chút

thay đổi nào.

Một mạch không biết đã trải qua bao nhiêu ngã rẽ, tất cả đều dựa vào ký hiệu Tiểu Ca để lại mới có thể tiếp tục tiến lên.

Đi liền ba tiếng đồng hồ!

Trong giếng mộ này, những con rắn cơ quan trước đó đã không còn dấu vết.

Dường như càng đi xuống dưới, thì càng là cấm địa của rắn cơ quan.

Hơn nữa, mỗi khi đi xuống một đoạn, lại xuất hiện một bể chứa nước, càng đi xuống, bể chứa nước càng lớn.

Ở đây không chỉ không có rắn cơ quan, thậm chí ngay cả sinh vật cũng không có!

Ngoại trừ tiếng của bọn họ, nơi này hoàn toàn là một vùng tĩnh mịch chết chóc.

Sau đó bọn họ tìm thấy một nơi rộng rãi, dựng trại, chuẩn bị nghỉ ngơi ở đây.

Bọn họ đã mười mấy tiếng đồng hồ không chợp mắt, Lâm Nghị thì không sao, nhưng những người khác thì không chịu nổi.

Sau khi nghỉ ngơi vài tiếng đồng hồ, mọi người lại lần nữa khởi hành.

Từ bể chứa nước này sang bể chứa nước khác đi xuống, tổng thể mà nói, hệ thống chứa nước hẳn là hình dạng lưới rồng, càng xuống dưới cấu trúc càng đơn giản, nhưng thể tích của giếng mộ và bể chứa nước càng lớn.

Cuối cùng, bọn họ dừng lại bên cạnh bể chứa nước thứ sáu.

Bể chứa nước này đã lớn đến mức không còn ra hình dáng gì nữa,

ở giữa bể nước lại mọc lên một cây cột đá to ba người ôm để chống đỡ không bị đổ sập.

Toàn bộ bể chứa nước đều khô cạn, ước chừng có kích thước bằng nửa sân bóng đá.

Bên trong mọc đầy rễ cây khô héo, gần như bao phủ toàn bộ bể chứa nước, những cửa giếng phân nhánh đều bị che lấp trong rễ cây, phía trên mọc đầy những loài nấm hình thù kỳ dị, không tìm thấy con đường để tiếp tục tiến lên.

Từ mặt đất đến đây, đã sâu mấy trăm mét.

Rất khó tưởng tượng, là loại cây nào mà rễ cây của nó lại có thể mọc đến tận đây!

Hắc Hạt Tử nhìn thấy những rễ cây này, bẻ một chút, đặt lên chóp mũi ngửi ngửi nói: "Đây không phải rễ cây, hẳn là thứ gì đó tương tự như nấm mốc.

Chương 484

Bể chứa nước này, giống như là nơi trồng nấm vậy.” Những sợi nấm này rất giống rễ cây, nhưng rất mềm, hơn nữa phía trên mọc đầy lông đen, bám chặt vào vách giếng.

Sau đó mọi người bắt đầu dọn dẹp sợi nấm, xem Tiểu Ca còn có để lại ký hiệu gì không.

Đến đây, đã không còn dấu vết của người đi trước.

Tức là, cái gã quái dị mà Tuyết Lỵ Dương từng theo dõi, hoặc là đã gặp chuyện, hoặc là đã đi theo một con đường khác hoàn toàn khác biệt với bọn họ.

Mọi người tìm kiếm rất lâu nhưng không tìm thấy.

Sau đó Lâm Nghị chuyển ánh mắt lên phía trên.

Vách tường bể chứa nước gần như thẳng đứng, người bình thường muốn lên trên thì khá khó khăn, tuy nhiên, đoàn người Lâm Nghị, có thể nói ai nấy đều thân mang tuyệt kỹ.

Vẫn được coi là khá đơn giản.

Sau đó, Hắc Hạt Tử lại dọn dẹp một lượt vách tường bể chứa nước, cuối cùng cũng phát hiện ra ký hiệu.

Nhưng những ký hiệu này có hơi nhiều!

Đúng lúc này, Hắc Hạt Tử đột nhiên hít sâu một hơi, cười lớn một tiếng: “Không hay rồi nha, Lâm lão bản!” Ngay sau đó, thân thể anh ta đột ngột chìm xuống, nhanh chóng nhảy xuống!

Ngay khi thân thể anh ta vừa chạm đất, một con mãng xà khổng lồ màu đỏ máu, há miệng cắn vào vị trí anh ta vừa đứng!

Tốc độ của nó cực nhanh, giống như một vệt máu lóe lên rồi biến mất!

Đây là một con mãng xà khổng lồ màu đỏ máu vừa mới lột da!

Trên thân con mãng xà khổng lồ, đã mọc ra từng lớp vảy cứng rắn, ở hai bên sườn con mãng xà, còn mọc ra một đôi cánh thịt nhỏ, ẩn chứa tư thế chuẩn bị mọc đôi cánh, thăng thiên hóa Giao Long!

Người xưa có câu, rắn chính là rồng.

Rắn năm trăm năm thành Trăn, Trăn năm trăm năm thành Nhiễm, Nhiễm năm trăm năm thành Giao Long, Giao năm trăm năm thành Ly, Ly năm trăm năm thành Cầu, Cầu năm trăm năm thành Ứng Long.

Cụ thể thật giả thì không rõ.

Nhưng con huyết mãng này, dường như đang tiến hóa theo hướng Giao Long!

Đồng thời, trong lúc vô thức, đã có mười mấy con rắn cơ quan vây quanh bọn họ!

Những con rắn cơ quan màu đỏ máu này, mỗi con đều to bằng miệng bát!

Đôi mắt rắn lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào năm người.

“Lâm lão bản, khó khăn đó nha.” Hắc Hạt Tử hi hi cười cười, tiếp tục nói: “Tôi đối phó một con, còn lại giao hết cho anh đó ~” Nói rồi, Hắc Hạt Tử giơ súng lên, vẻ mặt hưng phấn bắn về phía một con rắn cơ quan.

Tuyết Lỵ Dương và Lâm Nghị lưng đối lưng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Lâm Nghị thì âm thầm thả Tiểu Đoàn Đoàn ra. "Mệt quá rồi, mấy người tự sát đi." Tiểu Đoàn Đoàn lẩm bẩm trong lòng giữa bóng tối.

Mấy chục con rắn cơ quan to bằng cổ tay kia, ban đầu cứng đờ bất động, giây tiếp theo, đầu của chúng đều bị đạn của mọi người bắn nát bét.

Còn con mãng xà khổng lồ dường như muốn tiến hóa thành giao long kia, khi thấy con cháu rắn của mình đột nhiên mất đi ý thức, rất nhanh đã bị giết chết.

Nó cũng đơ ra!

Thậm chí trong khoảnh khắc vừa rồi, nó dường như cảm nhận được một mệnh lệnh kỳ lạ chợt lóe qua trong đầu.

Cứ như có thứ gì đó đang cố gắng khống chế nó, chỉ là không thành công.

Nó không bị khống chế, nhưng những con rắn cơ quan khác thì không có thực lực như nó, trong khoảnh khắc bị khống chế, tất cả đều bị giết sạch!"Rít ~" Con mãng xà đỏ máu điên cuồng thè lưỡi. "Kêu cái gì mà kêu?

Phiền chết đi được!

Mày có kêu rách họng cũng chẳng có con rắn nào đến cứu mày đâu!

Hết cứu rồi, đợi chết đi!" Sau khi ăn rắn cơ quan, Tiểu Đoàn Đoàn dường như cũng khá thành thạo ngôn ngữ rắn.

Vừa rồi con mãng xà đỏ máu này đang truyền tin cho con xà hậu đáng sợ mà nó đã gặp trước đó!

Bởi vì trong ký ức của nó, chỉ có xà hậu mới có khả năng thao túng chúng!

Thế nên cảm giác đầu tiên của nó là xà hậu đang bảo vệ những kẻ xâm nhập này!

Kết quả không ngờ, nó lại nghe thấy giọng của một bé gái!Con mãng xà đỏ máu không biết đã tu luyện bao nhiêu năm, chỉ số IQ của nó chẳng hề thua kém con người, khi nghe thấy giọng của bé gái này, nó nhe nanh trợn mắt, vặn vẹo cổ, ngửa đầu rít gào!

Không sai, chính là rít gào!

Âm thanh của rắn là tiếng rít.

Nhưng rắn cơ quan lại có thể bắt chước tiếng người.

Đặc biệt là loại rắn đã tu luyện thành công như thế này, càng thoát khỏi nhược điểm bẩm sinh là rắn không có cơ quan phát âm!"Gào to thế làm gì!

Sợ quá sợ quá nha, là hắn bảo tôi làm!" Tiểu Đoàn Đoàn cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo chết chóc đang nhìn chằm chằm vào nó, nó vội vàng giơ tay, chỉ chỉ Lâm Nghị, sau đó thân mình co lại, biến thành một quả bóng, chui tọt xuống đất.

Nó vừa biến mất, ánh mắt lạnh lẽo của mãng xà khổng lồ liền đổ dồn lên người Lâm Nghị.Nhìn Tiểu Đoàn Đoàn cứ thế bán đứng mình, Lâm Nghị cưng chiều cười cười.

Trẻ con mà!

Không đánh đòn thì không biết sự nghiêm trọng của vấn đề."Kẻ xâm phạm cấm địa, chết!" Hầu như cùng lúc giải quyết xong đám rắn cơ quan to bằng cổ tay kia, con mãng xà đỏ máu kia gầm lên một tiếng lớn, lại có thể phun tiếng người, ngay sau đó cái đuôi rắn phủ đầy vảy đỏ máu liền cuốn tới như chẻ tre!

Rắn cơ quan có thể phun tiếng người, đây là đặc tính của loài rắn này.

Nhưng không phải tất cả rắn cơ quan đều có thể nói tiếng người.

Cho đến nay, họ mới chỉ thấy hai con.

Một con là rắn cơ quan giả mạo giọng Ngô Tam Tỉnh trước đó, còn con mãng xà đỏ máu này là con thứ hai.Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương đã từng thấy nên không sao, nhưng Trần Văn Cẩm nghe rắn nói tiếng người thì giật mình.

Hắc Hạt Tử lại nhe răng cười phá lên, "Ha ha ha, con rắn này thành tinh rồi, lại còn biết nói tiếng người nữa chứ, Lâm lão bản, xem ra anh em mình phải bỏ mạng ở đây rồi nha!""Không thể nào." Lâm Nghị khẽ cười, thân hình thoắt cái, trong đêm tối như một bóng ma, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt mọi người, theo cánh tay từ từ giơ lên, nghe 'bốp' một tiếng, cái đuôi rắn khổng lồ kia đã quật mạnh vào người Lâm Nghị!

Thế nhưng Lâm Nghị lại không hề nhúc nhích, đuôi rắn đập vào cánh tay Lâm Nghị, lại phát ra tiếng động như chạm vào kim loại!

Vì cú va chạm nhanh chóng của đuôi rắn, một luồng kình phong mãnh liệt được tạo ra, sắc như lưỡi dao, lướt qua mặt mọi người.

Nhưng cũng chỉ là gió mà thôi.

Lâm Nghị cứ thế đứng yên ở đó, dù lực xung kích của nó có hung mãnh đến đâu, cũng không có cách nào xuyên phá dù chỉ một tấc!Hắc Hạt Tử kinh ngạc reo lên, "Lâm lão bản, cậu mạnh thật đấy!

Cú này mà cũng đỡ được!" Trần Văn Cẩm thì thở phào nhẹ nhõm, cô biết Lâm Nghị thực lực rất mạnh, sức lực cũng rất lớn, nhưng liệu có đỡ nổi cú đánh này không, trong lòng cô thật sự vẫn còn chút lo lắng.

Ngô Tam Tỉnh thấy Lâm Nghị thân thể không hề nhúc nhích, tùy tiện đỡ được cú va chạm vượt vạn cân như vậy, sắc mặt hắn ít nhiều có chút nặng nề!

Hơi bị mạnh đấy!Không ngờ ở thời đại này, lại có người mạnh đến vậy!

Ngay cả trăm năm trước, thời kỳ nhân tài xuất chúng, đạt đến trình độ như Lâm Nghị cũng không nhiều!

Riêng sức mạnh thể chất, đã không biết vượt qua người thường bao nhiêu lần rồi!

Tình huống này, nếu đặt vào mấy trăm năm trước, sẽ được gọi là huyết mạch chi lực!"Chẳng lẽ hắn sau Thanh Đồng Môn, cũng đã có được huyết mạch đặc biệt?

Huyết mạch Kỳ Lân sao?" Rất nhanh, hắn dường như nhớ ra điều gì đó, không khỏi nhíu mày.

Ở Vân Thiên Cung, hắn đã từng dễ dàng chém giết Hỏa Long, dùng dường như là huyền môn đạo thuật?!

Chương 485

"Thủ đoạn của Lâm Nghị thật sự không ít." Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên càng thêm hứng thú với Lâm Nghị!

Thể chất mạnh mẽ, lại còn biết huyền môn đạo thuật!

Loại người này cực kỳ hiếm thấy!

Ngay cả các phái như Long Hổ, Mao Sơn, e rằng cũng không có người như vậy tồn tại!Xã hội hiện đại, tu luyện cực kỳ gian nan, linh khí khô cạn, thời Mạt Pháp, mỗi bước đi đều khó như lên trời.

Ngay cả những đại tông môn phái ẩn chứa nội tình nghìn năm, cũng đã sớm không còn phong quang như xưa!

Ngay cả sự tồn tại lớn nhất trên mảnh đất này, quy tụ đủ loại kỳ tài từ ngũ hoa bát môn, cũng không tìm ra được một yêu nghiệt như Lâm Nghị.

Những yêu nghiệt chân chính đều ẩn mình, trở thành lá bài tẩy lớn nhất của các đại tông môn, không dễ dàng lộ diện.

Hoặc là được bảo vệ trọng điểm, bồi dưỡng trọng điểm!

Yêu nghiệt "hoang dã" như Lâm Nghị, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy.Hơn nữa, từ nhiều nguồn tin tình báo, hắn có thể biết, sự tồn tại của Lâm Nghị có liên quan đến các loại đại mộ!

Từ Kim Quốc tướng quân mộ, đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, rồi đến Vân Nam Trùng Cốc!

Lại đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc hiện giờ.

Kim Quốc tướng quân mộ tạm thời không nói.

Những cổ mộ khác đều chỉ về một quốc gia cổ đại là Tuyết

Cương Ma Quốc!

Hắn từng điều tra quốc gia này, không ai biết nó ra đời khi nào.

Chỉ biết, nó có trước thời Long Quân, nằm ở Tuyết Vực, nếu nhìn trên bản đồ hiện tại, nó ở phía bắc Lhasa, phía nam dãy Côn Luân!

Còn Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc nằm ở bồn địa Sài Đạt Mộc, cũng ở phía bắc Lhasa, nhưng nó lại ở phía bắc dãy Côn Luân!

Tức là, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc và Tuyết Cương Ma Quốc bị ngăn cách bởi một dãy Côn Luân hùng vĩ!

Và truyền thuyết về Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, cũng là bà đã phái Cửu Thiên Huyền Nữ đi giúp Hoàng Đế chiến thắng Xi Vưu!

Nói cách khác, hai quốc gia này, ở cùng một thời đại, lại cách nhau một bức tường!

Giờ đây Lâm Nghị trước tiên tiến vào những cổ mộ liên quan đến Tuyết Cương Ma Quốc, rồi lại tiến vào những cổ mộ liên quan đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Xem ra sự xuất hiện của Lâm Nghị trong ngẫu nhiên, ẩn chứa tất nhiên!"Hoặc có lẽ bí mật trường sinh chân chính, thật sự sẽ ứng nghiệm trên người hắn!" Ngô Tam Tỉnh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn biết rất nhiều thông tin, thậm chí nghiên cứu về trường sinh cũng sâu hơn rất nhiều người.

Chỉ là từ đầu đến cuối, hắn vẫn không tìm được phương pháp trường sinh hoàn mỹ nhất!

Vì vậy hắn mới đến đây!

Hơn nữa khi đến, hắn đã mang theo rất nhiều người, ngoài tổ chức vũ trang với tất cả vũ khí tiên tiến nhất, còn có đủ loại kẻ liều mạng được thu nạp!

Hắn mang nhiều người đến đây, tự nhiên không phải để bảo vệ an toàn cho bản thân!

Mục đích chính là có thể làm lao công, có thể đi tiên phong!

Nói đơn giản, chính là đội cảm tử.Đến đây thì đội 'cảm tử' của hắn đã chết sạch sành sanh rồi.

Thậm chí, hắn thấy người quái dị trong lời Tuyết Lỵ Dương nói, cũng không hề ngăn cản người đó đi vào.

Mục đích chính là muốn người khác thay mình vào xem xét tình hình!

Không chỉ 'đội cảm tử' và người quái dị kia, ngay cả Lâm Nghị và những người khác, hắn cũng muốn để Lâm Nghị mấy người thân thể lực lưỡng, đi thăm dò trước.Lâm Nghị trong khi chặn mãng xà khổng lồ, khóe mắt liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Bây giờ Ngô Tam Tỉnh dường như có chút khác biệt so với trước đây!

Đối mặt với cảnh tượng lớn như vậy, hắn không hề hoảng loạn chút nào, thậm chí giữa lông mày còn xen lẫn chút tự tin nhàn nhạt.

Tức là, ngay cả khi mình không ra tay, Ngô Tam Tỉnh cũng có đủ tự tin để đối phó với mãng xà khổng lồ.

Điều này hoàn toàn khác so với lần hợp tác đầu tiên của họ, khi đến Mộ Huyết Thi!

Thay vì nói Ngô Tam Tỉnh đã trải qua nhiều chuyện mà trở nên trưởng thành lão luyện hơn, Lâm Nghị cảm thấy giống như Ngô Tam Tỉnh đã đổi thành một người khác!Suốt đường đi, hắn thầm quan sát, trên người Ngô Tam Tỉnh không có dấu vết dịch dung, cũng không có dấu vết chỉnh dung, tức là, bộ cơ thể này đúng là của Ngô Tam Tỉnh.

Đương nhiên, người trông giống hệt Ngô Tam Tỉnh cũng không phải không có.

Giải Liên Hoàn gần như y hệt.

Nhưng Giải Liên Hoàn dù kế thừa mưu lược sâu xa và gan dạ của Giải Cửu Gia, lại có một điểm khác biệt.

Giải Cửu Gia không biết võ công, ông ta dựa vào chỉ số IQ siêu cao!

Ngày xưa, trong giang hồ có một kỳ thánh, tự xưng có thể cùng lúc đấu cờ với tám người, hơn nữa chưa từng thua!

Thế là những người trong giới cờ Trường Sa đã mời Giải Cửu Gia ra tay!

Kỳ thánh đương nhiên là kỳ thánh, kỳ nghệ đã đạt đến đỉnh cao, kỳ nghệ của Giải Cửu Gia tuy nói không tồi, nhưng so với kỳ thánh thì vẫn kém một chút.

Nhưng trong trận chiến này, kỳ thánh cũng lấy một đấu tám, kết quả lại thắng một thua một.

Tuy nhiên, Giải Cửu Gia tinh thông tính toán, nhưng không thông võ học, Giải Liên Hoàn càng là phú nhị đại, công tử bột, không có chút công phu nào.Nhưng vị Ngô Tam Tỉnh trước mặt này, công phu của hắn lại không hề thấp!

Mặc dù cố ý che giấu, nhưng vẫn lộ ra chút manh mối.

Theo Lâm Nghị thấy, công phu quyền cước của vị Tam gia này, e rằng còn hơn cả Hắc Hạt Tử.

Nhìn vậy thì, vị Ngô Tam Tỉnh này rốt cuộc là ai đây?Ngô Tam Tỉnh không lộ ra quá nhiều thông tin, nếu Lâm Nghị muốn biết, thực ra cũng đơn giản.

Giết Ngô Tam Tỉnh, sau đó câu hồn phách của hắn.

Mọi chuyện cũng xem như sáng tỏ.

Tuy nhiên, giết người cần có lý do, Ngô Tam Tỉnh chưa làm gì quá đáng với mình, giết hắn thì quả thực có hơi quá đáng nha!Lâm Nghị suy nghĩ một lát, sau đó một cước đá vào mông Hắc Hạt Tử, đá Hắc Hạt Tử bay đi, còn mình thì mỗi tay một người, kéo Trần Văn Cẩm và Tuyết Lỵ Dương chạy ngược lại.

Chỉ trong chớp mắt, năm người ban đầu đang yên đang lành, đột nhiên chỉ còn lại một mình Ngô Tam Tỉnh!

Cái đuôi mãng xà khổng lồ kia liền quật mạnh về phía Ngô Tam Tỉnh.

Lâm Nghị xoa xoa mũi. "Tôi không giết ông, nếu ông có chuyện gì ngoài ý muốn thì không liên quan đến tôi đâu nha!"Sau khi chạy thoát, Lâm Nghị còn lớn tiếng hét vào Ngô Tam Tỉnh, "Tam gia, chạy mau nha!

Con mãng xà này thành tinh rồi, dữ tợn quá!

Chúng ta vẫn nên chạy thôi!" Ngô Tam Tỉnh mặt tối sầm lại, trừng Lâm Nghị một cái rõ mạnh, giây tiếp theo, đuôi mãng xà liền quật mạnh vào người hắn.

Binh!

Một tiếng động lớn.

Ngô Tam Tỉnh trực tiếp bị mãng xà quật bay ra, thân thể đập mạnh vào bức tường, cho dù bức tường rất cứng rắn, nhưng lực va chạm của Ngô Tam Tỉnh quá mạnh, lại cứng rắn làm bức tường nứt toác ra!

Phịch!

Ngô Tam Tỉnh ngã mạnh xuống đất, "Oa" một tiếng, một ngụm

máu tươi phun ra.Lâm Nghị vội vàng chạy qua, lo lắng hét lên, "Tam gia, ông không sao chứ?

Sao lại bất cẩn thế??" Ngô Tam Tỉnh cố gắng bò dậy, nhìn Lâm Nghị, vẻ mặt khổ sở, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, sau đó mí mắt cực kỳ nặng nề, liền nhắm lại, đầu rũ xuống, hôn mê bất tỉnh."Ai da da!

Tam gia, ông đừng ngất chứ, chúng tôi không thể thiếu ông được!" Lâm Nghị một bạt tai đánh mạnh vào lưng hắn, hét lên, "Tam gia, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi." Bạt tai này của Lâm Nghị, ra tay không hề nhẹ.

Một bạt tai xuống, Ngô Tam Tỉnh liền cảm thấy xương sườn "rắc rắc rắc" gãy mất ba cái.

Chương 486

Ngũ tạng lục phủ trong khoảnh khắc đó đều bị đánh lệch vị biến dạng!

Oa!

Ngô Tam Tỉnh không kìm được một hơi, một ngụm máu tươi lại phun ra. "Mẹ kiếp, cái thằng khốn, mày đánh lưng thì đánh lưng đi, sao mà dùng sức thế!

Cú này, còn nặng hơn cả cú đánh của con mãng xà kia!"Ngô Tam Tỉnh vội vàng mở mắt, ôm lấy tay Lâm Nghị, thở hổn hển nói, "Lâm gia, đừng đánh nữa, cậu mà đánh thêm nữa, là tôi chết mất!" "A!" Lâm Nghị lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, nói, "Xin lỗi xin lỗi, hình như ra tay hơi nặng, thật ngại quá, Tam gia.

Nhưng mà, đây không phải cũng là muốn gọi ông tỉnh dậy sao ~" Ngô Tam Tỉnh lườm hắn một cái, "Đây là muốn gọi tôi tỉnh dậy, hay là muốn giết tôi đây?

Đây là muốn mượn dao giết người mà!

Xem ra Lâm Nghị đã có chút nghi ngờ mình rồi!

May mà mình vừa rồi diễn giống, nếu lộ ra thực lực thì không giấu được nữa."Trong lúc mọi người đang nói chuyện, con mãng xà đỏ máu kia lại một lần nữa tấn công đến, Lâm Nghị vừa định bỏ chạy, kết quả phát hiện chân mình bị Ngô Tam Tỉnh ôm chặt cứng. "Lâm gia, đừng vứt tôi lại chứ!" Ngô Tam Tỉnh dùng ống quần Lâm Nghị, lau lau vết máu bên mép, không cam tâm gào lên. "Nói bậy!

Tam gia, chúng ta đều là anh em sinh tử có nhau, tôi sao có thể vứt ông lại chứ!

Tam gia, ông đi trước một bước đi, tôi ở đây cản con mãng xà này cho ông!" Vừa nói, Lâm Nghị vừa nhấc Ngô Tam Tỉnh lên, ném hắn văng ra xa.Con mãng xà ngửi thấy mùi máu tanh trên người Ngô Tam Tỉnh, vừa quay đầu liền lao tới hắn.

Ngô Tam Tỉnh mặt đen như đít nồi, vội vàng từ trong ba lô lấy ra một gói thuốc nổ, châm lửa rồi ném về phía mãng xà!

Sau khi thuốc nổ được ném đi, con mãng xà kia dường như cũng biết uy lực của thuốc nổ, lập tức cuộn tròn thân thể, tạo thành một khối lớn, bảo vệ tốt phần bụng, bên ngoài là lớp vảy đỏ máu cứng rắn!

Trong khoảnh khắc thuốc nổ chạm vào thân thể nó, một cây ngân châm từ trong gói thuốc nổ bắn ra, trực tiếp cắm vào thất thốn của mãng xà!

Ngay sau đó, cùng với một tiếng nổ long trời, khói bụi bốc lên, máu thịt văng tung tóe, chỗ thất thốn của con mãng xà đỏ máu đã thành tinh kia, lại bị nổ nát bét, chỉ còn lại một nửa!

Cái đầu lâu khổng lồ của nó cũng rũ xuống, đập mạnh xuống đất.Một con vật to lớn như vậy, cứ thế bị nổ chết tươi!

Thấy mãng xà bị nổ chết, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đối mặt với con mãng xà đỏ máu khổng lồ như vậy, bất cứ ai cũng có áp lực rất lớn!

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương và Hắc Hạt Tử cũng không ngoại lệ!

Ngược lại, Lâm Nghị lại đầy hứng thú nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Hắn đã sử dụng thuốc nổ rất nhiều lần, uy lực của thuốc nổ như thế nào, hắn rất rõ!

Khi mãng xà đỏ máu đã chuẩn bị phòng ngự, bên ngoài lại có vảy cứng rắn, muốn trực tiếp nổ nát vảy của mãng xà đỏ máu, là điều không thể!

Nhưng trên thực tế, mãng xà đỏ máu đúng là đã bị nổ nát bét!

Hơn nữa, sức mạnh nổ của thuốc nổ còn tập trung vào một điểm là thất thốn!

Khiến chỗ thất thốn của mãng xà đỏ máu suýt nữa bị nổ đứt lìa!

Đây không phải là thủ đoạn mà người bình thường có thể sử dụng được!

Có thể nói Ngô Tam Tỉnh đã tạo ra thế "miểu sát" đối với mãng xà khổng lồ."Cũng có chút thú vị." Lâm Nghị khẽ cười, vội vàng đi qua, đỡ Ngô Tam Tỉnh dậy, đầy áy náy nói, "Tam gia, xin lỗi xin lỗi, không ngờ con mãng xà máu đó lại lao về phía ông!

Nhưng mà, cũng may Tam gia ngài thực lực siêu quần, nên mới có thể oanh tạc mãng xà máu, giải trừ nguy cơ cho chúng ta, ghi cho ông một đại công!" Ngô Tam Tỉnh nhìn Lâm Nghị, trong lòng chỉ muốn chửi to. "Tao thấy mày không phải người.

Mày đúng là thằng chó thật đấy!

Thực sự định đẩy Tam gia tao vào chỗ chết à?"Nhưng đã diễn rồi thì đương nhiên phải diễn cho trót, Ngô Tam Tỉnh đáng thương nhìn Lâm Nghị, nói, "Lâm gia, trong tay ngài còn linh đan trị thương nào không?

Tôi cảm thấy tôi cần." "Có có có có." Lâm Nghị liên tục gật đầu, sau đó từ trong túi móc ra một viên đan dược đen sì, đưa đến trước mặt Ngô Tam Tỉnh, đáp, "Nào, ăn đi, ăn đi, đan dược này của tôi đã hạ độc, đảm bảo sau khi ông dùng, vết thương sẽ lập tức chuyển biến tốt đẹp!"Ngô Tam Tỉnh nhìn viên đan dược đen sì, cái này không giống

lắm với thuốc Lâm Nghị lấy ra trước đó nha!

Cái này có ăn được không?

Tên này muốn đẩy mình vào chỗ chết, sẽ không lén lút đưa cho mình một viên độc dược để ăn đấy chứ?

Độc ác thật.Thấy Ngô Tam Tỉnh do dự, Lâm Nghị cười nói, "Sao vậy, Tam gia, ông nghi ngờ tôi à?

Cảm thấy đan dược này của tôi có vấn đề?" Ngô Tam Tỉnh cười gượng gạo, nói, "Lâm gia, làm gì có chuyện đó.

Đan dược của ngài làm gì có vấn đề gì!

Nhưng mà, tôi đột nhiên cảm thấy cơ thể mình lại ổn rồi." Ngô Tam Tỉnh bám vào vai Lâm Nghị, cố gắng đứng dậy.Lâm Nghị đưa đan dược đến bên miệng hắn, nói, "Ổn cái gì mà ổn.

Đây là linh đan thượng đẳng nhất đấy, tôi thấy ông vẫn nên ăn đi!

Yên tâm, tôi sẽ không hại ông đâu!" Lâm Nghị cứ thế nhìn chằm chằm hắn, Ngô Tam Tỉnh bị kẹt ở đó, ăn cũng không được, không ăn cũng không xong. "Mày còn nói sẽ không hại tao?

Vừa rồi ai đã né tránh, để con mãng xà máu quật bay mình?

Lại là ai lén lút dùng sức mạnh, đánh Tam gia tao đến hộc máu?

Lại là ai ném mình ra ngoài, thu hút sự chú ý của mãng xà máu, muốn mình bị mãng xà máu ăn thịt?

Lâm Nghị.

Mày đúng là đồ độc ác mà.

Người khác đều nói tao gian xảo lắm chiêu, ông đây thấy mày mới là một lão âm bỉ chân chính!"Đại não Ngô Tam Tỉnh điên cuồng vận chuyển, cuối cùng hắn nhận lấy linh dược trong tay Lâm Nghị, ném

vào miệng, giả vờ ăn xuống.

Một lát sau, hắn hít sâu một hơi, xương sườn bị Lâm Nghị đánh gãy lại nhanh chóng lành lại, vết thương trên người cũng hồi phục với tốc độ kinh người.

Ngay lập tức giữa lông mày lộ ra một tia vui mừng, chắp tay với Lâm Nghị, nói, "Lâm gia, đan dược của ngài thật sự rất hiệu nghiệm!

Tôi cảm thấy mình đã khỏe hơn rất nhiều, còn có thể tự đi bộ rồi!" Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh rời khỏi Lâm Nghị, bắt đầu tự mình đi bộ chậm rãi.

Một lát sau chân hắn mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống đất.Ngô Tam Tỉnh bất đắc dĩ cười cười, nói, "Lâm gia, tuy nói đan dược của ngài là linh đan diệu dược, nhưng vết thương của tôi thật sự quá nặng rồi!

Hay là, ngài cõng tôi đi?" Ngô Tam Tỉnh nghĩ đi nghĩ lại lại thấy có gì đó không ổn.

Lỡ Lâm Nghị không cõng, ngược lại lại vứt mình ở đây thì chẳng phải hỏng bét sao?

Chuyện như thế này, Lâm Nghị làm không phải một lần hai lần rồi! "Đặc nương!" Ngô Tam Tỉnh ngay lập tức đáng thương nhìn Hắc Hạt Tử, "Hạt Tử ca, hay là cậu cõng tôi cái tên thương binh này đi!" Hắc Hạt Tử nhe răng cười nói, "Nhờ Tam gia ra tay, mới có thể giải quyết con mãng xà máu này, tôi nghĩa bất dung từ!"Lâm Nghị nghe thấy Ngô Tam Tỉnh định để mình cõng hắn.

Ngô Tam Tỉnh nghĩ thật sự quá nhiều rồi. "Mày còn có thể cưỡi lên đầu Lâm gia ông đây sao?" Vừa định tìm đại một lý do, vứt Ngô Tam Tỉnh lại tự sinh tự diệt, thì nghe thấy Hắc Hạt Tử và Ngô Tam Tỉnh đối thoại.

Liền gạt bỏ ý niệm này.

Thực ra, để Ngô Tam Tỉnh đi theo mình, còn hơn là hắn một mình lén lút làm trò!

Đi theo mình, Ngô Tam Tỉnh dù có làm gì, cũng có mình theo dõi.

Nếu cứ thế thả hắn đi, hắn làm gì mình cũng không biết được.

Hơn nữa, cảm thấy Ngô Tam Tỉnh vẫn khá chịu đựng được, chắc là còn có thể hành hạ một thời gian.Kỳ thực, khi Ngô Tam Tỉnh nuốt đan dược, Lâm Nghị đã nhờ đôi mắt có thể nhìn xuyên thấu mà nhìn rõ mồn một!

Ngô Tam Tỉnh căn bản không hề uống đan dược, nhưng vết thương bên trong cơ thể hắn lại vẫn chuyển biến tốt!

Chương 487

Điều này tuyệt đối có thể gọi là kỳ tích!

Khả năng hồi phục này, còn mạnh hơn một chút so với khả năng hồi phục huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca!

Gần ngang với khả năng hồi phục huyết mạch Huyền Quy của Bàn Tử!

Điều này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

Trong cơ thể Ngô Tam Tỉnh, tồn tại một bí mật lớn không ngờ nha!

Đây cũng là lý do hiện giờ hắn trở nên mạnh hơn.

Còn về việc so sánh với chính Lâm Nghị, trong lòng Lâm Nghị cũng không nói rõ được.

Dù sao. "Lâm gia ông đây còn chưa từng bị thương mà!

Chưa từng bị thương, nói gì đến hồi phục?"Lâm Nghị cười nói, "Tam gia, ngài thật sự quá vất vả rồi!

Có người như ngài, ngành đạo mộ của chúng ta mới có thể phát dương quang đại chứ!" Ngô Tam Tỉnh cười gượng gạo, ứng phó, trong lòng đã bắt đầu chửi rủa. "Miệng thì nói hay ho thật đấy.

Nhưng ra tay thì lại chẳng hề nương tay chút nào!"Hắc Hạt Tử cõng Ngô Tam Tỉnh lên lưng, cả năm người tiếp tục tiến về phía trước.

Còn Lâm Nghị thì lẳng lặng dặn dò Tiểu Đoàn Đoàn vài câu.

Sau khi năm người đi khỏi, Đoàn Tử vui vẻ vỗ cánh, bay đến trên

cái đầu lâu to tướng của mãng xà đỏ máu.

Nó vươn ra mấy cái móng vuốt, "cạch cạch cạch" một hồi thao tác điên cuồng, xé mấy mảnh vảy xuống.

Ngay sau đó chọc mạnh một cái, xuyên thủng sọ não của mãng xà đỏ máu. "Khai tiệc thôi ~"Sau khi ăn no uống đủ, Đoàn Tử chuẩn bị chuồn.

Đột nhiên nhớ ra lời dặn dò trước đó của Lâm Nghị, nó vỗ vỗ đầu, nói, "À, suýt nữa quên mất!

Chủ nhân bảo mình kiểm tra một chút." Thế là Tiểu Đoàn Đoàn dùng móng vuốt sắc bén của mình, mổ xẻ con mãng xà đỏ máu này.

Chia thành mấy chục đoạn, kết quả vẫn không phát hiện ra thứ gì khả nghi. "Chẳng lẽ Chủ nhân đa nghi quá rồi?

Con rắn con này thật sự bị thuốc nổ giết chết?" Đoàn Tử gãi gãi đầu, lại chuẩn bị chuồn.

Đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng, "À!

Chỗ bị nổ nát còn chưa kiểm tra mà!" Vì chỗ bị nổ nát, mùi thuốc nổ quá nồng, Tiểu Đoàn Đoàn không thích lắm, nên vẫn luôn không động vào.

Đến cuối cùng, nó mới chợt nhớ ra có chỗ đó.

Thế là, nó nhanh tay lật tung, quả nhiên đã tìm thấy!

Đó là một cây ngân châm rất nhỏ, đầu châm cực mảnh, cực kỳ sắc bén, Tiểu Đoàn Đoàn không cẩn thận chạm phải, móng vuốt cứng rắn suýt chút nữa bị châm thủng. "Ai da da, đau đau đau, ngân châm lợi hại thật nha." Tiểu Đoàn Đoàn cầm ngân châm, đánh giá lên xuống, vừa vẫy vẫy móng vuốt có một cái lỗ cực nhỏ, vừa oa oa kêu lên.

Tuy nhiên, móng vuốt của nó không hề chảy ra một giọt máu

nào.Cầm ngân châm, Tiểu Đoàn Đoàn tự tin bùng nổ, đắc ý vênh váo, bước đi với dáng vẻ không ai quen biết. "Đoàn Tử ta thật sự quá thông minh!

Một thứ nhỏ xíu như vậy mà cũng bị ta phát hiện!

Ai da da da, trên đời này đâu có con kiến nào thông minh và xinh đẹp như ta?

Ngay cả ta cũng không thể không ngưỡng mộ chính mình, hi hi hi hi ~~"Hắc Hạt Tử cõng Ngô Tam Tỉnh đi phía trước, Tuyết Lỵ Dương và Trần Văn Cẩm ở giữa, Lâm Nghị đi cuối cùng.

Đi sâu vào vài trăm mét, đột nhiên Lâm Nghị dừng bước!

Bởi vì hắn trong cái giếng đạo tĩnh lặng dưới lòng đất này, còn nghe thấy tiếng bước chân của người thứ sáu!

Hơn nữa tiếng bước chân của người thứ sáu này đặc biệt nhẹ, nếu không phải hắn tai thính mắt tinh, thật sự chưa chắc đã nghe thấy!

Hắn nhìn mấy người phía trước, dường như không có gì khác lạ, không khỏi nhíu mày.

Là ai?

Tuyết Lỵ Dương, Trần Văn Cẩm, Hắc Hạt Tử, Ngô Tam Tỉnh, cộng thêm hắn, tổng cộng cũng chỉ có năm người!

Mà gần đó lại có động tĩnh của người thứ sáu!Chẳng lẽ là người quái dị mà Tuyết Lỵ Dương đã theo dõi trước đó?

Theo lời Tuyết Lỵ Dương kể, vì người quái dị đó suốt cả chặng đường đều che mặt, ngay cả cô cũng không nhìn rõ diện mạo của hắn, hơn nữa thủ đoạn của hắn cao siêu, kỳ lạ, không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí khi tiến vào trong hồ rắn này, những con rắn cơ quan kia cũng không hề tấn công hắn!

Hắn dường như vô cùng quen thuộc nơi đây, cứ như đang đi dạo trong nhà mình vậy.

Dễ dàng tìm thấy giếng đạo, và đã đi vào bên trong!

Nhưng mà, vì người đó quen thuộc đến vậy, chắc hẳn đã đi vào địa cung trước bọn họ một bước rồi, sẽ không nán lại ở đây.Nếu không phải người quái dị đó, chẳng lẽ là Tiểu Ca?

Nhưng dựa vào tiếng bước chân của người đến, Lâm Nghị cảm thấy ngay cả Tiểu Ca, cũng không có khinh công cao thâm đến vậy!

Ngoài điều này ra, chỉ còn lại một người!

Người dã nhân giống như Trần Văn Cẩm trong nguyên tác!

Người dã nhân đó khinh công cao, lại lăn lộn ở đây không biết bao nhiêu năm, vô cùng quen thuộc, chắc chắn biết vị trí giếng đạo này.

Còn về mùi hương truy tung mà Lâm Nghị để lại trên người hắn, vì lý do thời gian, hoặc có lẽ vì xà mẫu gây ra động tĩnh, trong giếng đạo này cũng không ngửi thấy được.Lâm Nghị cố ý chậm lại bước chân, sau đó ẩn mình vào chỗ tối, không lâu sau, một bóng người nhanh chóng lướt qua trước mặt hắn.

Lâm Nghị đột nhiên ra tay, chộp lấy vai người đó.

Người đó giật mình, muốn né tránh, nhưng đã hoàn toàn không kịp rồi! "Rắc!" một tiếng giòn giã, Lâm Nghị đã một tay túm lấy xương bả vai của hắn, chỉ cần hắn dùng sức thêm lần nữa, là có thể phế bỏ toàn bộ công phu của người này! "Xem ra cậu cũng không ngốc nha." Lâm Nghị đầy hứng thú nhìn người này.

Người này không ai khác chính là người dã nhân mà hắn đã truy

lùng trước đó!Ban đầu khi bắt được người dã nhân này, hắn cứ luôn muốn ăn cơm, làm như thể bị nhốt trong hồ rắn này mà hóa điên vậy.

Nhưng mà, Lâm Nghị biết, kẻ điên không thể sống sót trong hồ rắn này!

Người này có thể sống trong hồ rắn không biết bao nhiêu năm, e rằng cũng có mục đích riêng!

Biểu hiện trước mặt mọi người, chẳng qua là giả điên giả dại mà thôi.

Bây giờ nhìn lại người này, hai mắt trong veo như nước, hành vi động tác cực kỳ dứt khoát, không hề mơ hồ chút nào.

Lâm Nghị liền biết suy đoán trước đó của mình không hề sai."Lâm lão bản, người nhà!" Người đó đột nhiên mở miệng nói với Lâm Nghị.

Lâm Nghị nghe người này gọi mình là Lâm lão bản, không khỏi sững người. "Hảo gia hỏa, dã nhân còn biết bắt chuyện thân mật nữa chứ!" Nhưng mà, nói là người nhà, cũng hơi quá đáng. "Nào, chứng minh thử xem." Lâm Nghị thuận miệng hỏi.

Người dã nhân nói, "Lâm lão bản dài 20cm, rồng thật trong nhân gian!" Lâm Nghị: "...".

Chương 488

"Đệt.

Thằng này chắc không phải bị bệnh chứ?" "Bảo mày chứng minh một chút, mày lại chứng minh kiểu gì vậy?

Không biết lại tưởng mày khoa trương, cố ý bợ đít mình chứ!" Nhưng mà, xét thấy mày nói không sai, "Lâm gia ông đây" đành thả mày vậy.Biết được bí mật này của mình, người dã nhân này xem ra thật sự là người của mình rồi.

Dù sao bí mật này, rất ít người biết.

Trừ mấy cô gái ra, cũng chỉ có Lão Hồ và Bàn Tử tắm chung từ nhỏ đến lớn mới biết.

Thêm nữa là Tiểu Ca, dù sao ban đầu ở suối nước nóng Vân Thiên Cung cũng tắm chung.

Lão Hồ và Bàn Tử không ở đây, bí mật riêng tư này chắc chắn không phải do họ tiết lộ ra ngoài, dã nhân có thể biết, chắc là Tiểu Ca đã nói cho hắn. "Đặc nương, thằng Tiểu Ca này đúng là, tắm thì tắm đi, còn nhìn linh tinh.

Có bệnh à." Đoán chừng việc Tiểu Ca mất tích trong hồ rắn, cũng có liên quan đến người này!Lâm Nghị thả hắn ra, lúc này hắn mới kể lại tình hình đại khái!

Hắn tên là Lưu Hoành Thuận, ngoại hiệu Hỏa Thần!

Lưu Hoành Thuận sinh ra và lớn lên ở thôn Hỏa Thần Miếu, khi sinh ra đã vắt ngang, mẹ con hai người nguy hiểm cận kề cái chết.

Lúc này, một lão đạo sĩ bước vào Hỏa Thần Miếu, lấy ra màng bảo nghiền nát rồi trộn với chu sa, dùng bút lông chấm bão vẽ lên bánh

xe gió lửa thất sắc dưới chân Hỏa Thần gia, vẽ đến mức đỏ rực sáng chói, lấp lánh sinh huy.

Cùng lúc đó, Lưu Hoành Thuận cũng ra đời.

Tổ tiên đều làm pháo bông, hắn từ nhỏ đã lớn lên trong đống diêm tiêu, hít thở cũng toàn mùi thuốc súng!

Hồi nhỏ cũng từng được thầy bói xem qua, trên người hắn hỏa khí trời sinh vượng, từ đầu đến vai có sáu ngọn chân hỏa, bách tà bất xâm!

Sau này làm việc ở Hỏa Thần Miếu, một đôi "chân lông bay" (phi mao thối), chân đạp bánh xe gió lửa, bắt giữ các loại phi tặc, không gì không thuận lợi!

Vì vậy người ta gọi hắn là Hỏa Thần giáng trần!

Hắn cùng Hà Thần Quách Đắc Hữu, Tài Thần Đậu Chiêm Long, Ương Thần Quái Thôi Lão Đạo!

Mấy chục năm trước, vào đầu thời Dân Quốc, được gọi là Tứ Thần Thiên Tân Vệ!

Hắn đêm đi đường âm dương, trong Thất Quái Bát Tuyệt Thiên Tân Vệ, có bốn vị đều bị hắn bắt giữ!

Cho đến một ngày, hắn nhận được lệnh của cấp trên, bảo hắn đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc điều tra một vụ án mạng!

Kết quả, sau khi ông ta tiến vào, liền gặp phải đủ loại chuyện kỳ lạ.

Vì giới hạn thời gian, Lưu Hoành Thuận không kể chi tiết.

Ông ta chỉ nói rằng mình vốn đã chết rồi, nhưng ở trong Tây Vương Mẫu Quốc này, ông ta đã phát hiện một vật thần kỳ, giúp ông ta chết đi sống lại!

Nhưng cũng có một điểm tệ hại, đó là không thể rời khỏi nơi này trong thời gian dài, nếu không cơ thể sẽ xuất hiện dị biến.

Đây cũng là lý do tại sao ông ta ở lại đây mấy chục năm.

Ở đây nhiều năm như vậy, ông ta đã thấy không ít người tiến vào đây, phần lớn trong số họ đều đã chết!

Hơn nữa, ông ta còn phát hiện một âm mưu to lớn, chính là sự tồn tại của 'nó'!

Theo điều tra của ông ta, việc chính ông ta đến đây điều tra vụ án cũng có liên quan đến 'nó'!

Nghe nói là vì Lưu Hoành Thuận khi đó thiên phú dị bẩm, sở hữu thực lực mạnh mẽ, nên mới được 'nó' lựa chọn, từ đó sắp xếp ông ta tiến vào Tây Vương Mẫu Quốc!

Lâm Nghị và nhóm người này, đã là số ít người có thể tiến vào đây!

Các tổ chức khác, về cơ bản đều đã bị tiêu diệt trong Xà Chiểu.

Ông ta luôn ẩn mình trong bóng tối, không ngoài việc tránh tai mắt của 'nó'.

Nếu 'nó' biết Lưu Hoành Thuận bất lão bất tử, chắc chắn sẽ phải trả giá lớn để bắt ông ta trở về.

Thế lực của 'nó' trải rộng trong và ngoài nước, vô cùng khổng lồ.

Nhưng đến tận hôm nay, sự hiểu biết của Lưu Hoành Thuận về 'nó' cũng chỉ là một góc của tảng băng chìm.

Lưu Hoành Thuận sống lay lắt đến nay, trên người sớm đã không còn phong thái Hỏa Thần năm nào, sáu ngọn lửa trên vai cũng đã tắt, nhưng công phu trên người thì lại càng lên một tầng.

Bởi vì bấy nhiêu năm nay, Tiểu Ca là người duy nhất ông ta từng

thấy tiến vào sâu nhất trong địa cung này.

Hai người cũng từng có giao lưu mấy chục năm trước, nên Lưu Hoành Thuận không tin bất cứ ai, chỉ tin Tiểu Ca.

Trong quá trình truy tìm trước đó, ông ta và Tiểu Ca đã ngầm liên lạc với nhau, vì vậy ông ta mới lựa chọn tin tưởng Lâm Nghị.

Đương nhiên, cũng chỉ là tin tưởng Lâm Nghị mà thôi, còn những người khác, ông ta vẫn không tin.

Đặc biệt là 'Ngô Tam Tỉnh'!

Lưu Hoành Thuận có thể cảm nhận được 'Ngô Tam Tỉnh' tuyệt đối không phải người bình thường, biết đâu cũng là do 'nó' phái đến.

"Lâm lão bản, không còn thời gian nữa, cậu nhất định phải giúp chúng tôi!" Lưu Hoành Thuận nắm tay Lâm Nghị, trịnh trọng nói, rồi lập tức ẩn mình đi.

Sau đó, Lâm Nghị theo kịp Hắc Hạt Tử và những người khác.

Đúng vậy, không còn thời gian nữa.

Từ đủ loại dấu hiệu cho thấy, dường như 'nó' đã thật sự nghiêm túc.

Có lẽ cũng là vì không còn thời gian.

Đi sâu hơn nữa, cuối cùng cũng đến cuối đường.

Nơi đó không còn là ao nước co lại nữa, mà là một hang động.

Cuối lối đi có cầu thang, dọc theo vách động được tô vẽ, xoắn ốc đi xuống.

Hang đá cũng không phải hình thành tự nhiên, mà do người khai quật, phía trên còn rất cao, không nhìn rõ đỉnh hang, nhưng có thể thấy bốn phía hang động như những bậc ghế ngồi trong sân vận động

được người ta tu sửa thành từng bậc.

Trên mỗi bậc đều là những bức tượng ngọc dung tạo hình sưng tấy màu đen kịt, chi chít, từng vòng một, không có chỗ nào trống.

Sâu nhất trong hang đá, một đĩa đá đặt ở dưới cùng, xung quanh là mấy chục khí cụ bằng đồng tạo hình kỳ lạ, lớn nhỏ không đều, mọi thứ đều rất thô sơ.

Bốn phía đó dường như bị bịt kín, cuối cùng cũng đến cuối đường rồi.

"Lâm lão bản, cậu nói Tây Vương Mẫu này có phải tuổi chuột không?

Lại xây cung điện ở nơi sâu như thế này!" Hắc Hạt Tử nhìn hang đá kỳ lạ, nhe răng cười trêu chọc.

Lâm Nghị thì thầm lặng đả tạp.

"Đinh, chúc mừng Ký chủ đả tạp thành công tại Xà Chiểu Quỷ Thành, nhận được: một Thẻ nâng cấp Nhẫn Không Gian!" Cuối cùng cũng có thể đả tạp rồi.

Đặc nương.

Đả tạp tại Xà Chiểu Quỷ Thành, đơn thuần đả tạp ở Xà Chiểu vẫn chưa được, còn phải tiến vào Quỷ Thành mới xong.

Bây giờ xem như đã chính thức bước vào địa cung Tây Vương Mẫu, thế này mới tính là có thể đả tạp!

Một Thẻ nâng cấp Nhẫn Không Gian.

Không tệ, không tệ!

Nhẫn Không Gian cấp 3, dễ như trở bàn tay.

Chương 489

Ngay sau đó, trong đầu Lâm Nghị lại vang lên âm thanh của hệ thống.

"Đinh, địa điểm đả tạp thứ tư đã làm mới, là đả tạp trong Thiên Thạch, phần thưởng: Bổ Thiên Đan!" Cái quái gì đây?

Nghe có vẻ rất ngầu!

Ngay cả trời cũng có thể vá được!

Lâm Nghị xem chi tiết Bổ Thiên Đan.

Bổ Thiên Đan, tên đầy đủ là Cộng Sinh Bổ Thiên Đan!

Vì thể cộng sinh tồn tại khuyết điểm bẩm sinh, và tạm thời không có cách nào bù đắp hoàn hảo, nên mới có Cộng Sinh Bổ Thiên Đan tồn tại.

Có thể bù đắp tất cả các khuyết điểm của thể cộng sinh, từ đó khiến thể cộng sinh đạt đến sự hoàn mỹ!

Sau cánh cửa đồng, Lâm Nghị phát hiện một trong những bí pháp trường sinh được ghi chép bên trong chính là Pháp Cộng Sinh!

Pháp Cộng Sinh cũng là thủ đoạn mà Tây Vương Mẫu đã sử dụng!

Nghe nói, sở dĩ Tây Vương Mẫu có thể trường sinh, chính là vì bà ta đã để cơ thể mình cộng sinh với rắn, từ đó hình thành hình tượng người đầu rắn thân.

Nhưng loại Pháp Cộng Sinh này vẫn tồn tại khuyết điểm!

Bởi vì ngay cả rắn cũng có giới hạn tuổi thọ, có thể sống lâu, nhưng không thể đạt được vĩnh sinh!

Hơn nữa, sau khi cộng sinh, rắn không thể tu hành, tuổi thọ cũng không vì thế mà tăng lên.

Vì vậy, Tây Vương Mẫu có thể sống nghìn trăm năm, nhưng không thể sống vạn vạn năm.

Nên Tây Vương Mẫu đã nghiên cứu chế tạo ra Thi Biệt Đan.

Thi Biệt, thể cộng sinh, hầu như có thể tồn tại mãi mãi!

Sau khi dùng Thi Biệt Đan, con người cũng sẽ có những năng lực liên quan, nhưng đồng thời đối mặt với nguy cơ thi hóa, vì vậy cần Vẫn Ngọc để hấp thụ độc tố thi hóa.

Ngọc dung của Chu Mục Vương cũng là sử dụng phương thức này.

Thi Biệt, Ngọc Dung, Rắn.

Ba thứ này được Tây Vương Mẫu dung hợp vào nhau, mới có được thủ đoạn vĩnh sinh của bà ta.

Khuyết điểm duy nhất chính là thời gian!

Ý là, ở trong ngọc dung đủ ba nghìn năm, là có thể chết đi sống lại.

Vậy nếu ở trong Vẫn Ngọc thì sao?

Công năng của Vẫn Ngọc mạnh hơn Ngọc Dung nhiều, lẽ ra thời gian chết đi sống lại phải sớm hơn.

Kể từ khi Chu Mục Vương Tây chinh, các nước đều thần phục, Tây Vương Mẫu Quốc đương nhiên cũng nằm trong số đó, đến đâu cũng thuận lợi.

Triều Chu không giống thời kỳ Long Quân, thời đại đang tiến bộ, khoa học kỹ thuật đang phát triển.

Tây Vương Mẫu dù sao cũng là một nước nhỏ, không thể ngăn

cản Chu Mục Vương dốc toàn quốc Tây chinh.

Tương truyền, Tây Vương Mẫu còn có một đoạn tình duyên chớp nhoáng với Chu Mục Vương.

Nhưng, theo Lâm Nghị, đoạn tình duyên chớp nhoáng này phần lớn là giả.

Dù sao thì Tây Vương Mẫu nửa thân dưới là rắn.

Cũng không giống Bạch Tố Trinh, có thể biến hóa thành người.

Dù có xinh đẹp đến mấy, Chu Mục Vương cũng không nhất định nhìn trúng.

Phần lớn là tham lam thủ đoạn trường sinh của Tây Vương Mẫu.

Chỉ là thủ đoạn trường sinh này có khuyết điểm quá lớn, nên sau khi Chu Mục Vương rời đi, Tây Vương Mẫu Quốc liền diệt vong.

Nguyên nhân cụ thể của việc diệt vong thì khó nói.

Cũng không biết có phải vì Tây Vương Mẫu là một người đa tình, vì tìm kiếm thủ đoạn trường sinh hoàn mỹ mà tự mình dấn thân vào.

Cho đến ngày nay, Tây Vương Mẫu cũng chưa phục sinh, từ đó có thể thấy, chết đi sống lại, nào có dễ dàng như vậy.

Kỹ thuật trường sinh của Tây Vương Mẫu vẫn còn kém một chút.

Nhưng có Bổ Thiên Đan của mình thì lại khác!

Có thể hoàn hảo bù đắp khuyết điểm của kỹ thuật cộng sinh!

Người dùng kỹ thuật cộng sinh để trường sinh, sau khi dùng thuốc, tất cả các khuyết điểm và tai họa tiềm ẩn đều được loại bỏ.

Con người cũng sẽ sống động, nhảy nhót khỏe khoắn.

Nói cách khác, một viên Bổ Thiên Đan, chính là một người trường sinh bất lão!

Bổ Thiên Đan tồn tại, chính là thần dược giải trừ di chứng sau khi dùng Thi Biệt Đan.

Có viên đan dược này, thì không cần phải tiến vào Vẫn Ngọc, để mưu cầu cái kết quả bất định kia nữa.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xuống, nói: "Đây hẳn là thánh địa của Tây Vương Mẫu Quốc!

Dân chúng của Tây Vương Mẫu Quốc hẳn đã cử hành một nghi thức bí ẩn nào đó, hoặc một loại tu luyện tôn giáo nào đó ở đây." Trần Văn Cẩm ngạc nhiên nói: "Nhưng tại sao nơi này lại đổ nát như vậy?

Hoàn toàn không giống thánh địa của một quốc gia cổ đại từng huy hoàng một thời.

Còn những khí cụ bằng đồng và tượng đá kia nữa." Nói đến tượng đá, mọi người mới phát hiện, những tượng đá đó có chút khác biệt, thế là họ ném bom cháy vào đó, dưới ánh sáng chiếu rọi, họ mới nhìn rõ tình hình cụ thể bên dưới.

Bên trong đâu phải tượng đá, rõ ràng là từng bức tượng ngọc dung!

Kiểu dáng của những ngọc dung này, đơn giản là giống hệt ngọc dung Chu Mục Vương mà họ từng thấy ở Cung Thất Tinh Lỗ Vương!

Hiện tại ngọc dung Chu Mục Vương vẫn đang được Lâm Nghị cất trong Nhẫn Không Gian!

Không ngờ, trong truyền thuyết bên ngoài, ngọc dung cực kỳ hiếm thấy, có thể khiến người chết sống lại, bị vô số người tranh giành đến vỡ đầu chảy máu, lại nhiều như vậy trong địa cung Tây Vương Mẫu!

Những ngọc dung này xếp thành hàng nối tiếp hàng, không nghi ngờ gì nữa, bên dưới những ngọc dung này, toàn bộ đều là thi thể không đầu!

Một khi ngọc dung bị phá hủy, tất cả chúng sẽ biến thành huyết thi không đầu, chỉ biết giết chóc, vô pháp vô thiên!

Tuyết Lỵ Dương và Trần Văn Cẩm tuy chưa từng thấy, nhưng cũng đã nghe nói về những ngọc dung này.

Tuy nhiên, Lâm Nghị nhìn ra được, những ngọc dung này và ngọc dung ở Cung Thất Tinh Lỗ Vương vẫn có một số khác biệt.

Ngọc dung ở Cung Thất Tinh Lỗ Vương, những người bên trong đều còn sống!

Còn những ngọc dung trước mắt này, trông khô héo nghiêm trọng, dường như bên trong là những thi thể đã bị khô cứng!

Cũng không biết có phải Tây Vương Mẫu đã sắp xếp một số thuộc hạ tuẫn táng trước khi tiến vào Vẫn Ngọc không.

Về sau nếu Tây Vương Mẫu phục sinh, bà ta cũng sẽ không trở thành cô gia quả nhân.

Thi Biệt thứ này, bất kể cậu có khô cứng hay không khô cứng, một khi ngọc dung bị phá hủy, phần lớn cũng sẽ xác sống bật dậy, còn có biến thành huyết thi hay không, cái này thì khó nói.

Khô cứng rồi không có máu tươi, làm sao có thể biến thành huyết thi?

Những thứ này nếu được bồi dưỡng, tuyệt đối là một đội quân bách chiến bách thắng.

Chương 490

Lát nữa thu hết lại, nghiên cứu kỹ càng.

Trừ Lâm Nghị ra, những người khác nhìn những ngọc dung này đều vô cùng kiêng kị.

Rất nhanh, họ men theo cầu thang đi xuống, cẩn thận đi qua đám thi thể ngọc dung.

Sau đó, ánh mắt Lâm Nghị dừng lại trên những khí cụ bằng đồng không xa.

Những khí cụ bằng đồng này cực kỳ cao lớn, cao hơn người một cái đầu.

Cái này mà đặt bên ngoài, tuyệt đối là bảo vật cấp quốc gia!

Kiểu dáng của những khí cụ đồng khổng lồ này rất kỳ lạ, nhưng lại được sắp xếp theo một quy luật vô hình, trên khí cụ phủ đầy rỉ đồng xanh, dấu vết sử dụng rất rõ ràng, người tinh mắt nhìn một cái là có thể thấy.

Ở vị trí trung tâm nhất, lại là một đĩa đá khổng lồ giống như cối xay đá!

Bên cạnh đĩa đá, là một tinh bàn làm bằng đá!

Trên tinh bàn toàn là những chấm nhỏ được sắp xếp dày đặc, đại diện cho những vì sao trên trời, và mỗi chấm nhỏ đều được biểu thị bằng một viên đá nhỏ xấu xí màu xanh đen.

"Thi Biệt Đan!" "Đây là phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu!" "Nhiều như vậy sao?

Ha ha ha, Lâm lão bản, theo tôi biết, Thi Biệt Đan này, là đan dược

có thể khiến người ta trường sinh bất lão nha!" Hắc Hạt Tử nhìn thấy nhiều Thi Biệt Đan như vậy, trong lòng vui vẻ.

Thật ra, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh ta thấy Thi Biệt Đan.

"Hay là cậu thử xem?" Lâm Nghị nhìn Hắc Hạt Tử trêu chọc.

"Không, không.

Trên đời này làm gì có cái gì trường sinh bất lão.

Chúng ta nha, đã không còn thời gian rồi, đừng nói trường sinh bất lão, ngay cả trường sinh e rằng cũng khó đây ~~" Hắc Hạt Tử vẫy tay, vội vàng cười từ chối.

Lâm Nghị nhìn Hắc Hạt Tử, tên Hắc Hạt Tử này, lời nói có ẩn ý nha.

Theo Tiểu Ca nhiều năm như vậy, chắc cũng biết không ít chuyện.

Trong nguyên tác, cũng thường có người nói, không còn thời gian.

Về việc giải thích mấy chữ này, có đủ mọi khía cạnh.

Nhưng, Lâm Nghị lại cảm thấy, cái gọi là thời gian ở đây, có liên quan đến sự trường sinh của Tây Vương Mẫu Quốc.

Ở đây, ngoài lò luyện đan, trên đỉnh còn có mấy sợi xích sắt treo một vật gì đó.

Hơn chục sợi xích sắt hình tán xạ, giống như một mạng nhện, một đầu cắm vào đá, một đầu nối vào vật kia, vật kia đen kịt, giống như một quả cầu đen khổng lồ.

"Đó là cái gì?" Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy, trong lòng giật mình, hỏi.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát, nói: "Huyền Không Lô!" "Ôi cha cha

cha, hóa ra đây chính là Huyền Không Lô sao, đúng là mở rộng tầm mắt mà." Hắc Hạt Tử cảm khái vạn phần nói.

Lâm Nghị gật đầu, nói: "Xem ra Tây Vương Mẫu đã dùng cái hang động rộng lớn này làm lò luyện đan, lại dùng Huyền Không Lô này làm đan lô, sau đó mới luyện chế ra Thi Biệt Đan, loại thuốc trường sinh bất lão này!" Trần Văn Cẩm không khỏi kinh ngạc, nói: "Trời ạ, cái động này, chắc chắn chính là huyệt nhãn vạn sơn long mẫu phong thủy lớn, đây là cảnh giới cao nhất của phòng luyện đan, cảnh giới cao nhất của đan lô, đan lô không chạm đất, thu hết tinh hoa của cả long mạch." Ngược lại Ngô Tam Tỉnh thì không cho là đúng, dường như tất cả những thứ vĩ đại có thể gọi là kỳ tích này, đều là chuyện bình thường đối với ông ta.

Ở rìa quả cầu đen, là một khí cụ hình cầu bằng đồng chạm khắc, lớn hơn bất kỳ khí cụ đồng nào ở đây ba lần trở lên, nhìn từ dưới lên, nó nối liền với những sợi xích sắt kia, giống như một con nhện khổng lồ nằm phục ở trung tâm mạng nhện.

Nhìn những cổ vật thần diệu này, trong lòng Lâm Nghị vui mừng.

Hàng tốt a, hàng tốt.

Những thứ này, nhất định giá trị không nhỏ!

Nhưng đúng lúc này, từ bốn phương tám hướng của họ truyền đến tiếng "lạc chi lạc chi".

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn về bốn phía, nơi phát ra tiếng động đó, chính là những hàng ngọc dung kia!

Khi họ nhìn tới, ngọc dung dường như đã trải qua quá nhiều năm, đường nối ở giữa đã mục nát, theo thi thể bên trong động đậy, những khối ngọc bên trên ngọc dung cũng không ngừng rơi xuống.

Ngọc dung ở đây khác với ngọc dung ở Cung Thất Tinh Lỗ

Vương.

Ngọc dung ở Cung Thất Tinh Lỗ Vương được giấu rất sâu, không chỉ được bao bọc cực kỳ nghiêm mật trong quan tài, mà còn ẩn mình dưới rễ cây bách rắn nghìn năm!

Còn ngọc dung ở đây thì lại bị lộ ra ngoài, khối ngọc sẽ không mục nát, nhưng đường nối đã trải qua mấy nghìn năm, sớm đã hỏng rồi.

"Chết tiệt!

Mau ra ngoài!" Tuyết Lỵ Dương biến sắc, lập tức hét lên.

"Không kịp nữa rồi." Lâm Nghị bình tĩnh nói.

Lời của anh chưa dứt, bên cửa động vang lên một loạt tiếng cơ quan khóa lại, cửa đá lúc họ đến đã sập xuống.

Cùng lúc cửa đá sập xuống, nó cũng hoàn toàn phong tỏa lối đi của họ!

"Sao lại thế này?" Trần Văn Cẩm biến sắc, hoảng loạn nhìn quanh.

Tuyết Lỵ Dương thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, nói: "Xem ra Tây Vương Mẫu này căn bản không hề muốn chúng ta rời đi!" Hắc Hạt Tử đẩy gọng kính, "chậc chậc" nói: "Lâm lão bản, xem ra chúng ta tất cả đều phải chết ở đây rồi!

Có thể chết cùng Lâm lão bản, thật sự là phúc khí của tôi nha ~ ha ha ha ~" Lâm Nghị liếc Hắc Hạt Tử một cái.

Hắc Hạt Tử thật sự là lúc nào cũng có thể cười được.

Đến nước này rồi, anh ta vẫn còn nói mấy lời mát mẻ.

Tâm thái này, trách sao anh ta có thể trường sinh bất lão.

Ngược lại Ngô Tam Tỉnh, thần sắc cũng hơi hoảng loạn, nhìn Lâm Nghị hỏi: "Lâm gia, chúng ta… chúng ta phải làm sao đây?

Nhiều ngọc dung như vậy, không bao lâu nữa, tất cả sẽ bật ra huyết thi!" Lâm Nghị mỉm cười, nói: "Tam gia, ông còn sợ huyết thi sao?" "Đương nhiên rồi!

Năm xưa đến Mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh, tôi suýt nữa thì chết trong tay huyết thi!" Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt may mắn trả lời.

"Không phải đâu, không phải đâu.

Theo tôi thấy, Tam gia nhất định không sợ huyết thi, nếu không, cũng sẽ không kích hoạt cơ quan ở đây." Lâm Nghị vẫy tay về phía Ngô Tam Tỉnh đang cõng trên lưng Hắc Hạt Tử, bình thản nói.

Nghe Lâm Nghị nói vậy, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào Ngô Tam Tỉnh!

Hắc Hạt Tử không thấy Ngô Tam Tỉnh trên lưng, dứt khoát một tay quẳng Ngô Tam Tỉnh xuống, cười khà khà nói: "Tam gia, có phải ông đã làm chuyện tốt không?!" Ngô Tam Tỉnh mặt tái mét, biện giải: "Đương nhiên không phải rồi!

Tôi căn bản không biết các người đang nói gì!" Lâm Nghị thẳng thắn nói: "Thật ra rất đơn giản.

Vì chúng ta đi theo dấu hiệu của Tiểu Ca, vậy Tiểu Ca hẳn cũng từng đến đây.

Mà những ngọc dung ở đây rõ ràng là dùng một lần, sau khi bị phá hủy, căn bản không có cách nào phục hồi.

Vậy nên, khi Tiểu Ca đến, ông ấy không kích hoạt cơ quan!

Ngược lại, cơ quan lại bị chúng ta kích hoạt!

Vậy đáp án chỉ có một, trong số chúng ta chắc chắn có người động

vào đồ vật ở đây!" Ngô Tam Tỉnh từ dưới đất bò dậy, hừ hừ nói: "Cho dù cậu phân tích có lý, vậy tại sao cậu lại khẳng định người động vào đồ vật là tôi?" Lâm Nghị nói: "Mấy người chúng ta đều là đạo mộ hành gia, đều không phải kẻ tay nhanh.

Cho nên xác suất kích hoạt cơ quan là bằng không, nhưng cơ quan quả thật đã bị kích hoạt, vậy thì chứng tỏ, trong số chúng ta có gián điệp!

Không may rồi, Tam gia, chúng ta có thù mà!

Không phải ông thì còn ai?" Ngô Tam Tỉnh mặt đen sì, liếc Lâm Nghị một cái nói: "Tôi đến mức đó sao!

Vì hại cậu mà đánh đổi cả mạng mình?" Trần Văn Cẩm nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy có chút không thể, nói: "Lão Lâm, có phải anh hiểu lầm Ngô Tam Tỉnh không?" Dù sao cửa đá đã đóng, tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây!

Chương 491

Ông ta Ngô Tam Tỉnh này chẳng phải tự hại mình sao?

Không đến mức đó chứ?

Lâm Nghị tự tin nói: "Đồng chí tiểu Trần, cô có nghĩ ông ta là Ngô Tam Tỉnh không?

Trước đây, chúng ta ở đáy biển Tây Sa đã thấy những chữ trên vách đá mà cô quên rồi sao?" Trần Văn Cẩm cẩn thận hồi ức một chút, nói: "Đương nhiên nhớ, mấy hàng chữ viết trên vách đá đó.

Trên đó viết, Ngô Tam Tỉnh hại ta Giải Liên Hoàn, chết không nhắm mắt." "Cô nghĩ là cái này sao?" Lâm Nghị cười lắc đầu nói: "Đó là ba hàng chữ dọc, rất dễ gây nhầm lẫn.

Ngô - hại - giải, tam - ta - liên, tỉnh - hoàn - tử - bất - minh - mục.

Nếu cô đọc từ phải sang trái, thì là Giải Liên Hoàn hại ta Ngô Tam Tỉnh, chết không nhắm mắt!" "Cái này…" Trần Văn Cẩm hoàn hồn, lập tức cảm thấy da đầu tê dại, lạnh cả sống lưng!

Cái Ngô Tam Tỉnh trước mắt này rốt cuộc là ai?

Là Giải Liên Hoàn, hay là Ngô Tam Tỉnh?

Mục đích của ông ta là gì?

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều thận trọng nhìn Ngô Tam Tỉnh, lùi lại một bước!

Ngô Tam Tỉnh vẫn đang cố gắng biện giải: "Lời mà các người nói, rõ ràng có hai ý nghĩa!

Vậy thì cho dù tôi không phải Ngô Tam Tỉnh, tôi là Giải Liên Hoàn, vậy nếu tôi kích hoạt cơ quan, chẳng phải vẫn chết ở đây sao?

Tôi đến mức đó sao.” Lâm Nghị nghiêm túc nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, nói: “Tôi thấy, ông vừa không phải Ngô Tam Tỉnh, cũng không phải Giải Liên Hoàn!” Nghe Lâm Nghị nói vậy, những người khác đột nhiên có chút hồ đồ!

Không phải Ngô Tam Tỉnh, cũng không phải Giải Liên Hoàn, vậy là ai?

Chẳng lẽ trên đời, còn có người thứ ba, trông giống hệt Ngô Tam Tỉnh?

Ngô Tam Tỉnh trong lòng thót một cái, lập tức cười phá lên, nói: “Lâm gia, ông bị điên rồi sao?

Theo tôi thấy, người kích hoạt cơ quan, phải là ông mới đúng chứ?

Mọi người tốt nhất đừng tin ông ta!

Tôi thấy ông ta đã không bình thường rồi!

Các người nghĩ xem, biểu hiện của ông ta khi xuống mộ, có phù hợp với biểu hiện của một người bình thường không?

Người bình thường, có sức lực lớn như vậy?

Người bình thường, có thể dễ dàng giết chết mãng xà khổng lồ màu đỏ không?

Tôi thậm chí còn nghi ngờ, ông ta chính là muốn dụ dỗ chúng ta tiến vào cổ mộ Tây Vương Mẫu này, sau đó mưu đồ bí pháp trường sinh của Tây Vương Mẫu!” Ngô Tam Tỉnh cũng là lão/giang hồ, trong tình huống tất cả mọi người đều không tin tưởng ông ta, ông ta liền trực tiếp phản công!

Trực tiếp đẩy Lâm Nghị vào thế khó!

Nếu họ là một đội tạm thời, với những lời Ngô Tam Tỉnh nói ra, họ chắc chắn sẽ nghi ngờ Lâm Nghị!

Từ đó khiến đội hình phát sinh nội loạn!

Nhưng Lâm Nghị còn chưa nói gì, Tuyết Lỵ Dương đã đứng sau Lâm Nghị, nói: "Tôi tin lão Lâm!" Lúc này, cô ấy dứt khoát đứng về phía Lâm Nghị.

Từng, ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, cô ấy đã phán đoán sai một lần.

Lần này, cô ấy tuyệt đối sẽ không sai.

Hơn nữa, theo Lâm Nghị, cô ấy cũng thật sự nhận được lợi ích!

Thực lực của cô ấy cũng đã đạt đến trình độ phi thường!

Hắc Hạt Tử gãi gãi đầu, nói: "Tam gia, xin lỗi nha.

Tôi tin ánh mắt của Tiểu Ca, Tiểu Ca tin Lâm lão bản, tôi cũng vô điều kiện tin tưởng anh ấy." Ngô Tam Tỉnh thấy hai người đều chọn Lâm Nghị, ánh mắt ông ta dừng lại trên Trần Văn Cẩm, nói: "Văn Cẩm, chúng ta đều là hậu duệ Cửu Môn, cô nên tin tôi!

Hai chúng ta hợp lực, vẫn còn cơ hội tranh đấu với ba người họ, sau đó cùng nhau tìm đường sống!

Cô nghĩ xem, trên đường đi, chẳng phải đều là Lâm Nghị dẫn dắt cô sao?

Ông ta lừa cô tiến vào đây, tuyệt đối có bí mật không thể nói ra!

Bây giờ cái răng nanh của ông ta cuối cùng cũng lộ ra rồi!

Đừng tin ông ta!" Đầu óc Trần Văn Cẩm có chút hỗn loạn.

Lâm Nghị nói Ngô Tam Tỉnh không phải Ngô Tam Tỉnh thật.

Ngô Tam Tỉnh nói Lâm Nghị vẫn luôn dẫn dắt cô vào địa cung Tây Vương Mẫu, có ý đồ bất chính.

Hơn nữa bây giờ đang mắc kẹt trong cạm bẫy, dường như lời hai người nói đều rất có lý!

Cô nên tin ai đây?

"Văn Cẩm muội muội, chúng ta đều phải tin lão Lâm!

Anh ấy sẽ không lừa chúng ta đâu!

Hơn nữa với thực lực của anh ấy, nếu muốn có ý đồ bất chính với chúng ta, căn bản không cần phải tốn nhiều công sức như vậy!" Tuyết Lỵ Dương hét lên với Trần Văn Cẩm đang do dự.

Trần Văn Cẩm mơ hồ nhìn Lâm Nghị hỏi: "Tôi có thể tin anh không?" "Có thể!" Lâm Nghị lạnh nhạt đáp: "Tin tôi, cô có thể sống sót, hơn nữa còn trường sinh bất lão!" Lâm Nghị nói không phải nói suông, đợi anh ấy lần sau check-in xong, lĩnh Bổ Thiên Đan.

Nếu Trần Văn Cẩm dùng, không chỉ có thể giải quyết khuyết điểm thi hóa, mà còn có thể trường sinh bất lão!

Còn về có thể vĩnh sinh hay không, Lâm Nghị không dám chắc, nhưng trường sinh chắc chắn không vấn đề!

Ít nhất không thuộc loại huyết mạch của Trương Khải Sơn!

Hơn nữa không chỉ có thể trường sinh bất lão, thể chất cũng có thể được cải thiện, khiến cô ấy sở hữu thực lực không thua kém chủ sở hữu huyết mạch!

Cái gọi là thân phàm nhân mà sánh ngang thần minh, đại khái là như vậy!

Còn về khả năng trưởng thành, có giống như tất cả những người sở hữu huyết mạch hay không, thì không rõ.

Ngô Tam Tỉnh cười lạnh nhìn Lâm Nghị, nói: "Văn Cẩm, cô thấy có thể sao?

Từ xưa đến nay, biết bao nhiêu vương hầu tướng quân đều mơ cầu trường sinh bất lão, đều không thực hiện được!

Ngay cả Tây Vương Mẫu e rằng cũng không thực sự trường sinh bất lão.

Ông ta có thể khiến cô trường sinh bất lão sao?

Cái này hoàn toàn là vẽ bánh lớn cho cô, căn bản không thể tin!" Ông ta về bí pháp trường sinh của Tây Vương Mẫu, hiểu biết rất nhiều, nhưng đến tận bây giờ, vẫn chưa tìm được phương pháp trường sinh thật sự!

Thậm chí ông ta còn nghi ngờ trên đời căn bản không có cái gọi là trường sinh hoàn mỹ!

Trường sinh hoàn mỹ, Tây Vương Mẫu cũng chưa giải quyết được, Lâm Nghị lấy gì mà hứa hẹn với Trần Văn Cẩm?

Trần Văn Cẩm không trả lời Ngô Tam Tỉnh, mà nhìn Lâm Nghị, hỏi: "Anh nói Ngô Tam Tỉnh đã kích hoạt cơ quan, khiến chúng ta bị phong tỏa ở đây, chắc chắn có lý do đúng không?" Lâm Nghị gật đầu, nói: "Đúng!

Các cô có thể nhìn xem ở đây." Nói rồi, Lâm Nghị chỉ vào đĩa đá ở giữa phòng luyện đan.

"Đĩa đá này là một cái bẫy cân bằng, trọng lượng đan dược trên tất cả các chấm sao tinh đồ đều phải được tính toán chính xác, chỉ có lấy đan dược theo một trình tự nhất định, mới không kích hoạt cơ quan!

Nếu tùy tiện động vào, dù chỉ là một viên đan dược trong đó, cơ quan cũng sẽ kích hoạt, từ đó gây ra phản ứng dây chuyền, ngọc dung rơi xuống, cửa đá đóng lại!

Mà vừa rồi khi cơ quan bị kích hoạt, chỉ có Hắc Hạt Tử và Ngô Tam Tỉnh đang cõng trên lưng Hắc Hạt Tử ở cạnh đĩa đá, nên chỉ có hai người họ mới có cơ hội kích hoạt cơ quan.

Chương 492

Không phải Hắc Hạt Tử, vậy chắc chắn là Ngô Tam Tỉnh!" Còn một điểm, Lâm Nghị không nói.

Đó là cơ quan ở đây cực kỳ tinh vi, ngay cả Lâm Nghị cũng không phát hiện ra ngay lập tức!

Mà là sau khi cơ quan bị kích hoạt, nghe thấy tiếng động mới xác định cơ quan đến từ đĩa đá!

Nhưng nhìn biểu hiện của Ngô Tam Tỉnh, căn bản không giống như vô tình chạm vào cơ quan, mà lại càng giống như cố ý làm vậy.

Ngô Tam Tỉnh có thể nhanh chóng phát hiện ra cơ quan ở đây, chứng tỏ Ngô Tam Tỉnh trước đó, hẳn đã từng đến đây rồi!

Nhưng, Ngô Tam Tỉnh trước đó ở mộ huyết thi trông như vậy, căn bản không giống như người có thể đến được địa cung Tây Vương Mẫu.

Điều này càng khiến Lâm Nghị xác nhận, Ngô Tam Tỉnh trước mắt này không phải Ngô Tam Tỉnh, thậm chí không phải Giải Liên Hoàn!

Nếu Ngô Tam Tỉnh trước đó đã đến địa cung Vương Mẫu, hẳn là chưa đạt được mục đích, từ đó mới có chuyến đi đến Tây Vương Mẫu Quốc lần này.

Hắc Hạt Tử thấy Lâm Nghị tin tưởng mình như vậy, nhe răng cười nói: "Lâm lão bản, không ngờ nha, ông lại coi trọng tôi như vậy!

Ha ha ha, nếu lần này anh em chúng ta có thể sống sót trở về, tôi nhất định sẽ hợp tác tốt với ông để bác sĩ của ông khám bệnh cho tôi!" Hắc Hạt Tử không phải người bình thường, trong lòng anh ta rất rõ

tình hình hiện tại.

Thậm chí đừng thấy anh ta đại đại liệt liệt, anh ta cũng rất hiểu rõ sứ mệnh của mình!

Thời gian đã không còn nhiều.

Nếu thật sự có thể vượt qua cửa ải này, anh ta thật sự có thể nghỉ ngơi một chút.

"Vậy thì nói vậy nhé, không được chạy đâu." Lâm Nghị khẽ cười.

Cái việc anh nói chữa bệnh trước đó, không phải là tìm bác sĩ chữa bệnh đâu.

Đương nhiên rồi, tìm một cô y tá giả làm bác sĩ, cũng không phải là không được.

Đến lúc đó, để cái tên tính nóng nảy như Hắc Hạt Tử này, tận hưởng thật tốt.

Chỉ là không biết, anh ta có biết giữ mình, chạy lung tung không.

Trần Văn Cẩm gật đầu nói: "Tôi tin anh!

Ngô Tam Tỉnh, xin lỗi, có thể ông là người Cửu Môn, nhưng tôi và Cửu Môn không cùng đường." Đừng nói không cùng đường, ông cố Trần Bì của cô thậm chí còn muốn diệt Cửu Môn.

Nhớ năm xưa khi Trần Bì còn trẻ, đã không ưa gì người Cửu Môn.

Ngô Tam Tỉnh thấy không có ai đứng về phía mình, sắc mặt trầm xuống, trở nên âm lãnh, cười lớn nói: "Các người không tin tôi, vậy thì sao?

Dù sao các người cũng đều phải chết ở đây!" Đúng lúc này, tất cả những ngọc dung đã vỡ, những huyết thi không đầu đã phá vỏ chui ra, chúng dường như ngửi thấy mùi người, từ bốn phương tám hướng, xông về phía mọi người.

Hắc Hạt Tử chỉ vào Ngô Tam Tỉnh cười phá lên: “Lâm lão bản, vị Tam gia này tự lộ mặt rồi!

Quả nhiên là ông ta giở trò!” Ngô Tam Tỉnh đột nhiên thẳng lưng, không còn vẻ ốm yếu ban nãy, ngược lại tinh khí thần cực kỳ tốt, hoàn toàn không giống một người bị trọng thương!

“Hắc hắc, không giả vờ nữa, lộ bài rồi.

Chính tôi làm đấy!

Tạm biệt các vị!” Nói xong, Ngô Tam Tỉnh quay người bỏ chạy, Hắc Hạt Tử trừng lớn mắt.

Mẹ kiếp.

Cái thằng cha này chạy nhanh vãi cả hàng!

Hại Hạt Tử ta cõng ông ta lâu như vậy!

Cái này không phải bắt nạt người ta sao ~ Hừ!

Chạy đi đâu?

Lâm Nghị cười cười, thân hình lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo, liền xuất hiện trước mặt Ngô Tam Tỉnh.

“Nhanh như vậy?” Tốc độ của Ngô Tam Tỉnh cực nhanh, nhưng Lâm Nghị còn nhanh hơn ông ta, hơn nữa ông ta vừa thấy, tay Lâm Nghị đã đưa ra, tóm lấy vai ông ta.

“Tam gia, bỏ chạy như vậy, không hậu đạo đâu!” Lâm Nghị tóm lấy Ngô Tam Tỉnh, nhe răng cười nói.

Ngô Tam Tỉnh thấy mình bị tóm, cũng không chạy nữa, nói: “Lâm gia, ông tóm tôi làm gì, quan trọng là bọn họ kìa.

Nhìn xem.” Sau đó ánh mắt Ngô Tam Tỉnh dừng lại trên Trần Văn Cẩm và hai người còn lại không xa.

Lúc này ba người Trần Văn Cẩm đã bị hàng trăm hàng nghìn huyết thi vây kín như nêm cối!

Cũng may, thực lực của Tuyết Lỵ Dương và Hắc Hạt Tử không tệ, ba người mới miễn cưỡng kiên trì được.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Lâm gia, bản lĩnh của ông cao thấp thế nào, tôi trong lòng có số, biết rõ những huyết thi này không đối phó được ông, dù có hàng nghìn huyết thi, ông muốn đi, cũng không giữ được ông.

Nhưng những người bên cạnh ông, thì không ai chạy thoát được đâu ~" Thật ra Ngô Tam Tỉnh và Lâm Nghị hai người cũng bị huyết thi vây lại, nhưng Ngô Tam Tỉnh lại không hề hoảng sợ chút nào, dường như căn bản không sợ huyết thi.

Lâm Nghị không nhanh không chậm, cười nói: "Tam gia, ông đã quá coi thường bọn họ, cũng quá coi thường tôi.

Vài con huyết thi nhỏ bé, tôi không đặt vào mắt.

Ngược lại là ông, tôi rất hứng thú đó." "Lâm gia, đừng khoác lác nữa.

Nhiều huyết thi như vậy, ngay cả quân đội nhìn thấy cũng phải rợn tóc gáy." Ngô Tam Tỉnh không cho là đúng, cảm thấy Lâm Nghị tuyệt đối đang khoác lác, cố tỏ ra bình tĩnh.

"Tin hay không tùy ông.

Nhưng, tôi lại muốn biết, thân phận thật sự của ông, có thể nói cho tôi biết không?" Lâm Nghị đứng đó, có con huyết thi không biết điều xông tới, bị anh một cước một con, tất cả đều bị đánh phế.

Dần dần, những huyết thi kia dường như cũng biết Lâm Nghị không dễ chọc, quay người lao vào ba người Trần Văn Cẩm.

Ngô Tam Tỉnh hắc hắc cười nói: “Lâm gia, nếu ông có thể sống sót từ địa cung đi ra, tự nhiên sẽ biết tôi là ai, còn bây giờ thì, chưa phải lúc!

Nhưng, Lâm gia, ông nên cảm ơn tôi, sau khi những vướng víu này chết đi, ông cũng có thể dễ dàng hơn để tìm phương pháp trường sinh hoàn mỹ đúng không?” “Xin lỗi.

Tôi đã trường sinh rồi!” Lâm Nghị nhún vai nói.

Ngô Tam Tỉnh: “.o((⊙ ⊙))o” Thấy Ngô Tam Tỉnh không chịu nói, Lâm Nghị tiếp tục nói: “Thôi được, tôi sẽ tiễn Tam gia một đoạn vậy, sau này tôi tự có thủ đoạn để biết thân phận của ông.” Trong lúc nói chuyện, đầu ngón tay Lâm Nghị từng chút kim quang đang nhanh chóng ngưng tụ. "Long Hổ Sơn, Kim Quang Chú, Kim Quang hóa hình!" Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy chiêu thức của Lâm Nghị, lập tức nhận ra!

Đây rõ ràng là Kim Quang Chú của Long Hổ Sơn Thiên Sư Phủ!

Hơn nữa còn đã tu luyện đến trình độ đỉnh cấp nhất!

Phải biết rằng, Kim Quang Chú tuy chỉ là đạo pháp cơ bản nhất trong vô số đạo pháp của Long Hổ Sơn, nhưng thứ càng cơ bản thì nhập môn càng dễ, ngược lại, muốn tinh thông lại càng khó khăn bội phần!

Ngay cả trước thời nhà Minh, những triều đại mà tiên phong đạo cốt còn khá thịnh hành, những cao thủ thiên phú dị bẩm của Long Hổ Sơn cũng phải mất hàng chục năm tu luyện, hơn nữa còn chưa chắc đã luyện thành!

Sau thời nhà Minh, muốn tu luyện Kim Quang Chú lại càng khó khăn hơn nữa!

Lâm Nghị vậy mà lại luyện Kim Quang Chú đến trình độ này,

khiến hắn cũng phải giật mình!Thấy Ngô Tam Tỉnh phản ứng như vậy, Lâm Nghị càng thêm xác định!

Mình đã thi triển Kim Quang Chú trước mặt Ngô Tam Tỉnh không chỉ một lần.

Nhưng thứ chú pháp huyền môn này, kim quang phát ra, đối với người thường mà nói, rất khó nhìn thấy, cho nên rơi vào mắt phàm nhân, tương đương với việc gây thương tổn vô hình!

Trước đây Ngô Tam Tỉnh cũng chưa từng nhìn ra, ít nhất là ở Vân Thiên Cung, khi mình chém giết con du diên khổng lồ, Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa biết Kim Quang Chú tồn tại.

Bây giờ mình vừa mới ra tay, hắn đã nhìn ra rồi, hơn nữa còn có thể nói ra "Kim Quang hóa hình"!

Xem ra Ngô Tam Tỉnh sau khi bị mình ném vào Vân Thiên Cung, dường như đã gặp phải chuyện phi thường, cho nên mới có một Ngô Tam Tỉnh như bây giờ."Lâm lão bản, không thể không thừa nhận, bây giờ tôi vẫn chưa phải đối thủ của cậu, nhưng cậu muốn giết tôi, cũng không dễ dàng như vậy đâu!" Ngô Tam Tỉnh không hề hoảng loạn, dường như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, theo một loại pháp quyết đặc biệt mà hắn thầm niệm trong miệng, những con huyết thi xung quanh dường như đang giao tiếp với hắn.Ngay sau đó.Đám huyết thi vốn đã tránh Lâm Nghị, đồng loạt lao về phía Lâm Nghị!

Chương 493

Còn Ngô Tam Tỉnh nhân lúc Lâm Nghị mất tập trung, thân thể mềm nhũn, ẩn mình vào giữa đám huyết thi, chỉ là trước khi hắn lẩn trốn, đạo kim quang từ đầu ngón tay Lâm Nghị đã thoát ra.Bây giờ Ngô Tam Tỉnh rõ ràng không phải nhân vật bình thường.

Thậm chí còn thần bí hơn cả những nhân vật có tiếng tăm thời Dân Quốc như Lưu Hoành Thuận và Thôi lão đạo mà hắn từng gặp trước đây.

Thôi lão đạo có thể nhận ra mình sử dụng Kim Quang Chú, đó là vì Thôi lão đạo có duyên với Long Hổ Sơn!

Nếu là người thường, dù có nhìn thấy, e rằng cũng không thể nói ra được.

Kim Quang Chú không phải thứ người thường có thể luyện được, ngay cả trên Long Hổ Sơn, e rằng cũng chỉ có những người kế thừa chân chính của Long Hổ Sơn mới có tư cách tu luyện!

Còn về những đạo sĩ bình thường, cũng chỉ tương đương với công nhân đi làm công ăn lương, ăn nhậu chơi bời, giả bộ lừa bịp khách du lịch mà thôi.Bất quá thân phận hiện tại của Ngô Tam Tỉnh, hắn cũng đại khái đoán được.

Thậm chí người này làm sao để thay thế Ngô Tam Tỉnh, trong lòng hắn cũng đã có tính toán."Xem ra, các môn các phái đều có pháp trường sinh bất tử gần giống nhau." Lâm Nghị không để ý Ngô Tam Tỉnh đã chui vào đám thi, quay người trở lại hội hợp với Tuyết Lỵ Dương.Trường sinh bất tử, kỳ thực các môn các phái đều có nghiên cứu!

Giống như phi thăng bạch nhật và thi giải thành tiên, đa số thủ

đoạn trong đó, đều là pháp môn nhục thân tiêu vong, linh hồn bất diệt.

Những thứ này đều không thể tính là trường sinh, hơn nữa còn tồn tại tệ đoan cực lớn.

Từ thủy ngân thi trong pháo đài của Trung Cẩu Quân, đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, rồi đến Long Lĩnh Mê Quật, từ quan tài thủy ngân bò ra công chúa Tống Tử có chút linh tính, sau đó là đại tế ti, cũng như quốc sư đại tế ti mượn biến dị trùng bất tử của họ Hoắc, rồi đến "Kính Trung Tiên" và "Hoàng Kim Tống Tử" trong Tây Sa Hải Để Mộ.

Những thứ này đa số đều là nhục thân tiêu vong, hồn phách trường tồn trên thế gian.

Hơn nữa cơ bản đều là mượn vật khác, điều kiện cũng vô cùng hà khắc.

Thủ đoạn này cũng chẳng hiếm lạ gì, "nó" với thần thông quảng đại tự nhiên cũng có một bộ thủ đoạn độc đáo riêng về phương diện này.Hiện giờ Ngô Tam Tỉnh có thể biết nhiều như vậy, đã siêu thoát khỏi phạm trù người thường rồi.Bất quá, hiện tại Ngô Tam Tỉnh từ dung mạo mà nói, giống y đúc Ngô Tam Tỉnh thật, là thân thể của Ngô Tam Tỉnh không nghi ngờ gì.

Nếu như Ngô Tam Tỉnh thật đã chết, Giải Liên Hoàn cũng đã chết, Ngô Tam Tỉnh bây giờ là có thứ không sạch sẽ chiếm cứ thân thể hắn, lời đồn đại về việc mượn xác hoàn hồn.

Vậy thì việc Ngô Tam Tỉnh bây giờ thân thủ giỏi, kiến thức vô cùng rộng, có thể giải thích được rồi.Điều duy nhất khiến Lâm Nghị hơi nghi hoặc, nếu thật sự là mượn xác hoàn hồn thì Âm Dương Nhãn của hắn phải rất dễ dàng nhìn ra được.

Giống như ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Nữ Vương nhập vào Tuyết

Lỵ Dương, Lâm Nghị đã lập tức cảm nhận ra.

Nhưng trên người Ngô Tam Tỉnh, mình lại không nhìn thấy bất kỳ thứ âm u uế tạp nào.

Nếu không phải trên đường đi Ngô Tam Tỉnh biểu hiện quá mức khó hiểu, e rằng mình cũng sẽ bị hắn lừa gạt qua loa.Bất quá, hiện tại điều cấp bách là Tuyết Lỵ Dương và hai người kia.

Tuyết Lỵ Dương và hai người họ đối mặt với hàng ngàn con huyết thi, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, nếu thời gian kéo dài, e rằng sẽ gặp nạn.

May mà những con huyết thi này chưa thấy máu, cho nên vẫn chưa quá bạo tàn, hành động tương đối cứng nhắc, bất quá, đám huyết thi cũng đang nhanh chóng thích ứng với trạng thái cơ thể.Khí tức Kỳ Lân Huyết Mạch vừa được phóng ra, những con huyết thi này liền như gặp phải thiên địch, nhao nhao tránh xa Lâm Nghị, khi Lâm Nghị đi đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương và Trần Văn Cẩm, cộng thêm việc trên đường đi về cơ bản là chém một nhát chết một con, những con huyết thi vốn đang điên cuồng tấn công, từng con một đều ở tư thế quan sát, không dám xông lên."Chuyện gì thế này?

Mấy con huyết thi này sao không tấn công nữa?

Lão Lâm, cậu đã làm gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị đi tới, ngạc nhiên hỏi."Có lẽ tôi quá mạnh, bọn chúng nhìn thấy tôi nên sợ hãi chăng ~~" Lâm Nghị cười nói, "Các cô đừng rời khỏi bên cạnh tôi, những con huyết thi này sẽ không tấn công các cô nữa."Hắc Hạt Tử thấy vậy kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

Trên người Lâm Nghị, gã dường như cảm nhận được khí tức Kỳ Lân Huyết Mạch của Tiểu Ca!

Hơn nữa loại khí tức đó, còn mạnh mẽ gấp mấy chục lần so với

cảm giác mà Tiểu Ca mang lại cho gã!

Khi nhìn về phía Lâm Nghị, gã cứ như thấy sau lưng Lâm Nghị đang đứng một con thần thú Kỳ Lân bễ nghễ thiên địa!

Dù chỉ một chút khí tức mà con thần thú Kỳ Lân này phát ra, cũng khiến đám huyết thi kia phải chùn bước!

Máu của Tiểu Ca có thể đẩy lùi thi biệt, nhưng lại không thể đẩy lùi huyết thi!

Nhưng Lâm Nghị, lại có thể đơn thuần dùng khí thế, đã khiến huyết thi nảy sinh e sợ.

Chuyện này... quá kinh khủng!

Xem ra Lâm Nghị sau khi tiến vào Thanh Đồng Môn, chắc hẳn đã đạt được thứ phi thường!

Vì trước đây gã chưa từng gặp Lâm Nghị, nên gã lầm tưởng khí tức kinh khủng trên người Lâm Nghị là do Thanh Đồng Môn mà có."Ai da da, đi mộ mà được đi chung xe với Lâm lão bản đây, đúng là không biết mấy đời tu luyện phúc khí mới có được nha." Hắc Hạt Tử không khỏi nhe răng cười."Này, các cậu không sao chứ?" Ngay lúc này, trên vách đá ở xa, xuất hiện một thân ảnh mặc áo da đen, từ xa nhìn bốn người đang bị huyết thi vây khốn, hô một tiếng, sau đó nhanh chóng nhảy vào đám thi, lao về phía Lâm Nghị.Người đến không ai khác, chính là Tiểu Ca đã mất tích một cách thần bí.

Cậu ta đột nhiên xuất hiện.

Đây đích thị là tác phong của cậu ta.

Tiểu Ca vừa tiến vào đám thi, đám huyết thi liền phát động vây công cậu ta.

Cậu ta tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, cứng rắn chém ra một con

đường máu, trên người cũng bị thương.

Gặp phải máu tươi, huyết thi càng trở nên điên cuồng, tấn công càng lúc càng hung mãnh!

Mặc dù giữa đường có hàng trăm hàng ngàn huyết thi chặn lối, cậu ta vẫn lấy tốc độ nhanh nhất xông đến!"Tôi đến rồi!" Tiểu Ca toàn thân dính đầy máu, cho đến khi cậu ta phát hiện đám huyết thi càng lúc càng ít đi, nhìn kỹ lại, bốn người đang đứng trước mặt nhìn cậu ta!

Xung quanh bọn họ là một bầy huyết thi hung tàn, nhưng lại vây mà không công kích.Hắc Hạt Tử nhìn dáng vẻ chật vật của Tiểu Ca, kinh ngạc nói, "Tiểu Ca, cậu thật sự quá mạnh đó!

Cứ thế mà xông vào."Tiểu Ca mặt đen nhìn Lâm Nghị, hỏi, "Các cậu không sao chứ?"Lâm Nghị nhún vai, nói, "Tôi thì có chuyện gì được chứ, ngược lại là cậu đó, người đầy máu thế này, bị thương không nhẹ đâu.

Này.

Uống thuốc trước đi." Lâm Nghị sau đó đưa một viên đan dược trị thương cầm máu cho Tiểu Ca.

Kỳ Lân Huyết Mạch của Tiểu Ca, tuy nói năng lực hồi phục rất mạnh, nhưng cũng không phải lập tức có thể hồi phục, cần một khoảng thời gian nhất định, thậm chí nếu bị thương rất nặng, Tiểu Ca còn có thể hôn mê.

Giống như trước đây khi đi qua động thi trên đường đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Tiểu Ca đã vì phun tinh huyết mà ngất đi.Tiểu Ca nhận lấy đan dược, nuốt xuống."Cậu không sao là tốt rồi, đi thôi, theo tôi." Tiểu Ca vừa nói, vừa đi về hướng mà cậu ta đã đến.Còn về chuyện gì đã xảy ra sau khi Tiểu Ca mất tích, Tiểu Ca không nói, Lâm

Nghị cũng không hỏi nhiều.

Tiểu Ca chỉ nói với bọn họ, cậu ta đã tiếp cận điểm cuối, nhưng cảm nhận được đám huyết thi ở đây xuất hiện, biết nhất định có người đã chạm vào cơ quan ở đây, cho nên lập tức chạy qua xem tình hình.Mọi người đi qua đám thi, những con huyết thi đó cứ như đang cử hành nghi thức chào mừng, tự giác nhường ra một con đường cho mọi người đi qua.

Ở vòng ngoài, có một số huyết thi muốn chen vào bên trong, sau đó bị đám huyết thi phía trước đánh đấm.Một hàng năm người, xuyên qua đám huyết thi, đi đến cửa động trên vách đá mà Tiểu Ca đã nhảy xuống.Bọn họ vừa đi, những con huyết thi đó liền như mở hội, đi lung tung khắp nơi, phá hoại tùy ý!Lạch cạch lạch cạch...Lạch cạch lạch cạch...Tuy nhiên những con huyết thi này không biết rằng, phía dưới cánh cửa đá lối vào của lò luyện đan, truyền đến tiếng cắt xẻo rào rào.

Không lâu sau, dưới đất bên cạnh cửa đá, một cái lỗ được đục thông, một con kiến khổng lồ bò ra từ trong địa động."Chủ nhân quá đáng rồi, đi thì đi đi, còn đóng cửa nữa." Tiểu Đoàn Đoàn trong lòng không nhịn được mà phun tào, khi nó ngẩng đầu nhìn, thấy khắp mặt đất đều là thi thể đẫm máu thì nó đờ đẫn.

Không chỉ nó đờ đẫn, những con huyết thi kia không dám truy kích Lâm Nghị và những người khác, kết quả lại xuất hiện một quái vật lớn như vậy.

Huyết thi cũng đờ đẫn.

Một đám thi thể và một con kiến, mắt to trừng mắt nhỏ, nhất thời, tất cả đều không động đậy.Ngay sau đó.Tất cả huyết thi đều lao về phía Tiểu Đoàn Đoàn."Phiền quá đi, người ta thật sự không ăn nổi nữa." Tiểu Đoàn Đoàn bĩu môi, nhấc móng vuốt bất đắc dĩ gãi gãi đầu.Nửa tiếng sau, Tiểu Đoàn Đoàn nằm trên một đống thi thể, xoa

xoa bụng, dùng móng tay xỉa răng, phun tào nói, "Ai, nỗi khổ lớn nhất đời người chính là, món ngon ở trước mặt, nhưng mình lại no rồi.

Giá mà chủ nhân ở đây thì tốt biết mấy, có thể mang bọn chúng đi hết, nhốt chung với Tiểu Hồng Hồng của mình."Đồng thời.

Lâm Nghị và nhóm năm người tiếp tục đi sâu vào.Nơi Tiểu Ca dẫn mọi người đi, là một nơi giống như một hang động.

Theo lời Tiểu Ca, đây thực chất là một đường ống, được dùng để thiết kế cơ quan trong lò luyện đan năm xưa.

Sau khi vào đường ống, đi không lâu thì phía trước đã hết đường.

Mà biến thành một thông đạo thẳng đứng đi xuống.

Mấy người lần lượt tiến vào thông đạo, sau khoảng mười hai mươi phút, Lâm Nghị nghe thấy tiếng nước chảy.

Đã có nước, vậy thì nó thông với con mương trước đó.

Quả nhiên, mọi người đi không xa, liền nhìn thấy một tảng đá lớn chặn đường, Tiểu Ca quen đường quen nẻo đi lên phía trước, sau đó đẩy tảng đá ra.

Một con đường nước rộng lớn xuất hiện trước mặt mọi người!

Con đường nước này rất trong, hơn nữa không sâu, chỉ đến ngang hông người, vẫn có thể nhìn rõ những tấm đá xanh dưới đáy.

Có lẽ trong môi trường tối đen, người khác không nhìn ra, nhưng Lâm Nghị lại thấy rõ mồn một, trong con đường nước này, có một loại côn trùng nhỏ gần như trong suốt.

Những con côn trùng nhỏ trong suốt màu thịt này, bám vào những tấm đá dưới đáy nước, trên hai bên vách đá, trông đặc biệt ghê tởm.Bất quá, Tiểu Ca cũng không nói nhiều, dường như rất quen thuộc với con đường này.

Trực tiếp nhảy vào đường nước, sau đó bơi xuống phía dưới.

Hắc Hạt Tử thấy Tiểu Ca xuống, gã cũng xắn tay áo, nhảy xuống.

Trần Văn Cẩm và Tuyết Lỵ Dương cũng sốt ruột muốn thử, muốn nhảy xuống.Còn Lâm Nghị thì lặng lẽ từ trong nhẫn không gian lấy ra một chiếc thuyền bơm hơi.

Chương 494

Nếu ở ngoài tự nhiên, trong sông nước có nhiều thứ hơn, địa hình đường thủy phức tạp, thuyền bơm hơi có chút không thể triển khai.

Nhưng trong tình huống hiện tại, dùng thuyền bơm hơi là thích hợp nhất!

Thấy Lâm Nghị lấy ra thuyền bơm hơi, Trần Văn Cẩm và Tuyết Lỵ Dương quả quyết chọn ngồi chung thuyền bơm hơi với Lâm Nghị!

Chẳng phải cái này sướng hơn là xuống nước sao?

Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử đã bơi khá xa trong đường nước thấy vậy, liền ngẩn tò te.

Hết cách rồi, hai người này sức hành động mạnh quá!

Thấy đường nước, bọn họ là thật sự xuống đấy.Tiểu Ca thấy vậy, không nói hai lời, lập tức bơi ùm ùm trở lại phía Lâm Nghị.

Sau đó năm người ngồi thuyền bơm hơi lướt xuống.

Đường nước càng lúc càng rộng, đỉnh đường càng lúc càng cao, hiện ra một cửa mở hình loa kèn.

Đi chưa đến trăm mét, phía trên đầu tối sầm, đường nước cũng đã đến cuối.

Là một không gian rộng lớn!

Tiếng nước chảy cũng trở nên trong vắt.

Dưới chân là một bãi cạn, dưới ánh đèn chiếu rọi, phía trước là một hồ nước phẳng lặng.

Ở hai bên cuối cùng này, là những vách đá khổng lồ, gần giống với vách đá ở Vân Thiên Cung, đều có đặc trưng của đá núi lửa.

Hồ nước này rất lớn, ánh sáng đèn pin không chiếu tới cuối, rõ ràng đã là một hồ nước nhân tạo.

Đáy hồ lồi lõm, đặc biệt không bằng phẳng, có một số chỗ vẫn là hố sâu không thấy đáy.

Xung quanh hồ nước có từng cột đá khổng lồ, mọi người xuống thuyền bơm hơi lên bờ."Đến rồi.

Ngay tại đây.

Chỉ là rốt cuộc ở chỗ nào, tôi vẫn chưa nhớ ra." Tiểu Ca nhíu mày nói, "Bất quá, chắc chắn là ở gần đây thôi!""Đi theo tôi đi, tôi thấy dấu hiệu cậu để lại trước đây rồi." Lâm Nghị khẽ mỉm cười, đi về phía một cột đá.Trên cột đá đó, có dấu hiệu Tiểu Ca đã để lại trước đây!

Nhưng dấu hiệu của Tiểu Ca trước đây đều để lại ở lối vào, bây giờ xung quanh cột đá này không có gì cả, càng đừng nói đến lối vào.

Nếu thật sự nói lối vào ở đây, vậy chắc chắn là ở dưới đất hoặc trên đỉnh.

Lâm Nghị nhìn lên phía trên, đỉnh của nơi này là một mảng tối đen, e rằng cao cả trăm mét, ở nơi tối đen như vậy, người thường căn bản không thể nhìn thấy bên trong.

Cũng chỉ có một đôi mắt ban đêm như Lâm Nghị mới có thể nhìn thấy cảnh vật ở độ cao ba bốn mươi tầng lầu.

Dù cầm đèn pin, cũng không chiếu tới vị trí cao như vậy.

Những người khác vẫn đang mơ hồ tìm kiếm lối vào khắp nơi, Lâm Nghị thì từ trong nhẫn không gian lấy ra đèn pha!

Đèn pha là loại hàng cao cấp Tuyết Lỵ Dương mang từ Mỹ về, hầu như mỗi lần xuống mộ, Lâm Nghị đều mang theo, nó có khả năng

chiếu sáng xa đến vài trăm mét!

Dưới ánh sáng mạnh của đèn pha, tất cả mọi người đều nhìn rõ đỉnh hang đá!Đó là một vật thể khổng lồ đến mức không thể hình dung được!

Vật thể này vô cùng to lớn, phần nhô ra từ đỉnh hang có hình cầu, hoàn toàn không thể ước tính đường kính của nó!

Cứ như thể được khảm vào dưới lòng đất!

Bọn họ đi suốt quãng đường, đi xuống dưới đất, hiện giờ khoảng cách từ mặt đất có lẽ đã là một nghìn mét!

Khoảng cách này, đã sớm thoát ly khỏi phạm trù tầng đất cát, đã đạt đến mạch núi ngầm của dãy Côn Luân kéo dài đến đây!

Còn vật thể khổng lồ trước mặt, cứ như thể sinh trưởng ngay bên trong mạch núi ngầm.

Nhưng màu sắc của vật này, lại không giống với màu sắc của mạch núi ngầm xung quanh!

Chứng tỏ hai thứ này căn bản không phải cùng một loại.

Hơn nữa, bề mặt khối đá này toàn là những cái lỗ to bằng cái thùng phuy, hàng ngàn vạn cái, dày đặc, trông cực kỳ xấu xí, như thể củ sen bị đục rỗng."Thiên thạch!" Trần Văn Cẩm nhìn khối đá khổng lồ này, kinh ngạc không thôi!

Cái gọi là thiên thạch, là cách người cổ đại gọi những hòn đá rơi từ trời xuống.

Loại thiên thạch này khá phổ biến, cũng thường được dùng để điêu khắc.

Nhưng một khối thiên thạch lớn đến như vậy, tuyệt đối là hiếm thấy trên đời!"Trời ạ, cái này e là mấy nghìn năm trước, tiểu hành tinh

đã va chạm vào Trái Đất rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương trong lòng cũng vô cùng chấn động.

Vẫn thạch ngoài hành tinh thông thường khi rơi xuống, ma sát với tầng khí quyển, đều sẽ biến thành một khối đá không lớn.

Chỉ có những tinh thể đá có kích thước khoảng trăm mét lao xuống Trái Đất, mới hình thành một khối vẫn thạch hoàn chỉnh, mà không bị tan rã thành mảnh vụn.

Khối vẫn thạch khổng lồ trước mặt này, đường kính trước khi nó lao xuống Trái Đất, quả thực không thể tin được.

Sự phá hoại mà nó gây ra, cũng cực kỳ kinh khủng.

Cô ấy với tư cách là biên tập viên tạp chí địa chất, đã từng điều tra về phương diện này.

Khi va chạm xuống mặt đất, nếu đường kính là một trăm mét, thì điều này tương đương với một trăm tỷ tấn TNT phát nổ!

Lực va đập và bức xạ xung kích mà nó tạo ra đối với mặt đất, có thể phá hủy mọi thứ trong phạm vi hai nghìn kilomet vuông!Lâm Nghị xoay đèn pha, chiếu cột sáng về phía rìa vẫn thạch, kết quả phát hiện chỗ giao giới giữa khối vẫn thạch này và nham thạch, đã dài đến năm sáu trăm mét!

Từ độ cong của vẫn thạch này mà xem, phần lộ ra bên ngoài chỉ là phần trung tâm của khối vẫn thạch này, đường kính thực sự của vẫn thạch ước tính phải một hai kilomet!

Một khối thiên thạch khổng lồ như trước mắt này cắm vào Trái Đất, lực va đập khổng lồ của nó, nói không chừng có thể bao phủ toàn bộ lòng chảo Sài Đạt Mộc!

Thanh Đồng Môn của Vân Thiên Cung đã rất hùng vĩ rồi, nhưng so với khối thiên thạch này của Tây Vương Mẫu Quốc, vẫn kém một

chút!Trên vẫn thạch có những hốc đen lớn nhỏ, trông đầy rẫy vết sẹo, cực kỳ xấu xí, hệt như một tổ ong khổng lồ đã mục ruỗng.

Lâm Nghị tìm thấy một hốc đen lớn hơn một chút, chiếu đèn pha vào, nhưng bên trong quá tối, căn bản không chiếu tới tận cùng!

Loại hốc đen sì đó, cho Lâm Nghị cảm giác cứ như sự tối tăm mà hắn đã trải qua khi tiến vào Thanh Đồng Môn.

Từng hốc đen sì đó, trên đầu mọi người, cứ như từng con mắt đen kịt, nhìn xuống mọi người."Chính là bên trong này!" Tiểu Ca nhìn những hốc đen sì đó, thần sắc nghiêm túc nói!

Khoảnh khắc đó, ký ức trong đầu cậu ta lại nhiều thêm một chút."Không phải chứ?

Nếu thật sự ở bên trong này, chúng ta phải làm sao lên đó đây?" Trần Văn Cẩm nghi hoặc hỏi."Gần đây có lẽ có thông đạo dẫn vào bên trong, chúng ta tìm xem." Tuyết Lỵ Dương nói.Sau đó năm người bắt đầu tìm kiếm lối vào ở đây.

Còn Tiểu Ca thì tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, không biết từ lúc nào, cậu ta lại lại lại một lần nữa tách khỏi đội hình lớn.

Lâm Nghị ra hiệu cho mọi người, đi theo xem sao.

Theo Tiểu Ca, đi về phía trước bốn năm trăm mét, đến chỗ giao giới giữa vẫn thạch và hang đá.Tuy nhiên tất cả trước mắt, lại cực kỳ quỷ dị tà môn.

Đó là từng cột đá, treo ngược rủ xuống, tạo thành một thác đá lớn.

Mặc dù độ dốc không lớn, nhưng phạm vi lại vô cùng rộng, nhìn một cái, rõ ràng là một ngọn núi nhỏ.

Loại địa hình này Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương đều đã từng thấy, đây thuộc về địa hình nhũ đá điển hình.

Nhưng địa hình nhũ đá đa số tồn tại ở vùng Vân Quý, hơn nữa những cột đá dưới lòng đất lòng chảo Sài Đạt Mộc này, tuy nói cũng treo ngược, nhưng lại hoàn toàn khác với địa hình nhũ đá.

Hình dạng thác đá gồ ghề, vô cùng xấu xí, như vô số xúc tu quái vật khổng lồ dính lại với nhau!"Khó tin quá!" Thấy cảnh tượng này, Tuyết Lỵ Dương lập tức lấy máy ảnh ra chụp vài tấm hình. "Cái này rất có thể là do tiểu hành tinh va chạm Trái Đất, nhiệt độ cao sinh ra khiến nham thạch nóng chảy rồi nguội đi mà hình thành!

Quá hùng vĩ rồi!"Trong vô số thác đá đó, có một thác đá lớn nhất và rộng nhất.

Trên đó có những bậc thang thô sơ được con người xây dựng.

Hai bên bậc đá đặt những khí cụ đèn đồng, đỉnh cao nhất của bậc đá, chính là phần thác đá và đỉnh động nối liền bị đứt gãy, vết đứt được chỉnh sửa thành một đài đá.

Chương 495

Lúc này mọi người mới có thể nhìn toàn cảnh hang động, kinh ngạc nhận ra đó là một đàn tế khổng lồ!

Điều quan trọng nhất là trên đàn tế đó, có thể nhìn thấy đặt một ngai vàng bằng đá, có vài góc cạnh, không nhìn rõ hình dạng, nhưng kích thước cực lớn, trên ngai vàng, có thể nhìn thấy một người đang ngồi!"Là Tây Vương Mẫu!" Trần Văn Cẩm nhìn thấy người này, hơi căng thẳng nói nhỏ.

Cô ấy từng ở trong Thanh Đồng Môn, nhìn thấy hình dáng của Tây Vương Mẫu, từ trang phục của người này mà xem, rõ ràng là quốc vương của Tây Vương Mẫu Quốc, Tây Vương Mẫu a!Thi thể nữ này, cao cao ngồi trên ngai vàng, đội vương miện đặc trưng cực kỳ phức tạp của Tây Vương Mẫu Quốc, trên người mặc áo bào dệt kim tuyến, đính đầy ngọc phiến."Cái này thì lạ thật.

Người chết không chôn dưới đất, không cho vào quan tài, cứ thế ngồi đó thì tính là sao đây." Hắc Hạt Tử tặc lưỡi khen ngợi, cười đùa nói.Khi mọi người đến gần, lại nhìn thấy một cảnh tượng càng quỷ dị hơn!Thi thể nữ ở trên đó, đoan tọa trên đài đá, hơn nữa tướng mạo và dung nhan, vậy mà lại như còn sống, cứ như một người còn sống vậy.

Điều này quá khó tin!

Nếu nói là trong quan tài, được niêm phong nghiêm ngặt, trải qua mấy nghìn năm, dung mạo vẫn như còn sống thì cũng tạm chấp nhận được.

Thi thể nữ trước mặt này, hoàn toàn lộ thiên trong không khí, trải qua mấy nghìn năm, vậy mà lại không hề hư thối, vẫn như người

sống.

Chuyện này, quá tà môn rồi!Bất quá, khi mọi người đến gần, phát hiện trên da thịt của thi thể nữ này, thực chất là được trát một lớp vật liệu trông giống vôi đá xanh, toàn thân từ trên xuống dưới, đều được phủ kín.

Da thịt thi thể nữ, một chút cũng không lộ ra!

Dưới ánh đèn, có cảm giác giống như tượng Bồ Tát đất sét trong chùa, trông toát ra vẻ tà môn quỷ dị.

Phía sau thi thể nữ còn đứng hai tên thủ vệ, mặc giáp Tây Vực.

Hai thi thể này hiển nhiên không được bảo quản tốt như thi thể nữ, có thể nhìn thấy lớp vôi đá trên mặt đã bong ra hết, để lộ bên trong là xương cốt mục nát.

Vì áo giáp màu đen, giống như ngọc dũng cùng loại vật liệu dược liệu, vừa rồi chúng ta không nhìn thấy.

Ba thi thể cổ đều thẳng tắp hoặc đứng hoặc ngồi, hiển nhiên đã trải qua xử lý đặc biệt.

Hoa văn điêu khắc trên mặt đất xung quanh ngai vàng, là một con chim mặt người đầu to thân nhỏ, hoa văn tạo thành một đĩa tròn bao quanh ngai vàng ở trung tâm."Cái này tám phần là Tây Vương Mẫu, nhưng cũng không biết thi thể bên trong là tốt hay xấu?" Hắc Hạt Tử tò mò đánh giá Tây Vương Mẫu và hai thị vệ của cô ta."Nói không chừng, tôi lại thấy, Tây Vương Mẫu không đến mức cẩu thả như vậy, đặt thi thân của mình ở đây, hơn nữa...

Truyền thuyết Tây Vương Mẫu là người đầu rắn thân, ngược lại thi thể nữ này, lại giống với thi thể người bình thường." Lâm Nghị nghiêm túc đánh giá thi thể của Tây Vương Mẫu.

Chất liệu màu xám xanh xung quanh thi thể rất đặc biệt, ước

chừng là ngọc thạch lấy từ vẫn ngọc xuống, sau đó nghiền thành bột, trát lên người, cho nên ngay cả Âm Dương Nhãn của Lâm Nghị cũng không thể xuyên qua lớp bột ngọc này để nhìn thấy tình hình bên trong.

Bất quá, Tây Vương Mẫu thật sự hẳn là nằm trong vẫn ngọc, không thể ở đây.Rất nhanh, Lâm Nghị phát hiện manh mối trên ngai vàng phía dưới ba thi thể này!

Trên ngai vàng, có những khe nứt nhỏ, ước chừng dưới ngai vàng này, còn có một loại cơ quan, một khi có người xông vào đây, ý đồ phá hoại thi thể, cơ quan sẽ bị kích hoạt, tiêu diệt kẻ xâm nhập.Ngoài chức năng này ra, Tây Vương Mẫu dùng thi thể người để thay thế mình ngồi ở đây, phỏng chừng cũng là vì chán ghét cuộc sống người đầu rắn, dùng thi thể này đại diện cho sự khao khát cơ thể người.

Nói không chừng Tây Vương Mẫu còn là một kẻ lụy tình.

Muốn biến thành hình người, từ đó thật sự ở bên Chu Mục Vương.Đây là vị trí gần vẫn thạch nhất, gần như chỉ cần vươn tay lên, là có thể chạm vào vẫn thạch.

Vẫn thạch trên đầu, còn có mấy cái lỗ đen sì, bên trong tối đen vô cùng, căn bản không nhìn thấy bên trong rốt cuộc thông đi đâu.

Nhưng lại có một sức mạnh vô hình nào đó hấp dẫn bọn họ.

Khối vẫn thạch khổng lồ này có chất liệu tương tự với ngọc dũng, chạm vào cảm giác ôn nhuận như ngọc, đặc biệt thoải mái, cứ như chạm vào ngọc vậy."Cái này không phải là một khối vẫn ngọc khổng lồ chứ?" Tuyết Lỵ Dương sờ sờ ngọc dũng kinh ngạc hỏi.Trên thế giới này có một loại bảo thạch tên là vẫn ngọc, là một loại vẫn thạch đặc biệt, vì chất liệu và cảm giác khi chạm vào rất giống với ngọc thạch, cho nên được coi là ngọc thạch, trong cổ đại cực kỳ quý hiếm.

Bất quá màu sắc của vẫn thạch này lại sâu hơn nhiều so với màu sắc của vẫn ngọc, liệu có phải là một khối vẫn ngọc hiếm có chứa thành phần đặc biệt?Lâm Nghị lắc đầu nói, "Khối vẫn thạch này không phải vẫn ngọc, nhưng trong khối vẫn thạch này, rất có khả năng có vẫn ngọc tồn tại."Nếu như khối vẫn thạch này thật sự là vẫn ngọc, đừng nói là tất cả, dù chỉ mang ra ngoài một phần thôi, thì tuyệt đối có thể dùng "giàu có địch quốc" để hình dung!

Vẫn ngọc và vẫn thạch vẫn có sự khác biệt rõ rệt.Trần Văn Cẩm gật đầu nói, "Chắc không phải vẫn ngọc.

Bất quá, việc chế tác những ngọc dũng đó, hẳn là có mối quan hệ mật thiết với khối vẫn thạch này!

Hoặc là vẫn ngọc được khai quật từ trong khối vẫn thạch này ra cũng không chừng."Nhắc đến ngọc dũng, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến Kim Lũ Ngọc Y!

Kim Lũ Ngọc Y này là của thời Hán, đây là lễ phục táng táng có quy cách cao nhất.

Có thể nói là ẩn chứa sự khao khát trường sinh của những người thống trị thời Hán!

Tám phần là những người thống trị thời Hán, đã phát hiện một số thông tin về ngọc dũng Quan Vũ trên Chiến Quốc bạch thư, cho nên mới chọn chế tác loại Kim Lũ Ngọc Y này.

Đáng tiếc Kim Lũ Ngọc Y thời Hán, chỉ dùng ngọc bình thường, không phải ngọc dung thật sự, cũng không có tác dụng gì.

Hơn nữa, nếu khối vẫn thạch này chính là vẫn ngọc, thì Uông Tàng Hải đã đoạt được rồi, sẽ không có bố cục sau khi chết nữa! "Nó" đã ra tay, vươn vòi bạch tuộc ra khắp các giới xã hội, lần lượt tiến hành thám hiểm Tây Vương Mẫu Quốc, cho đến ngày nay, vẫn

không có kết quả nào."Tôi muốn vào xem!" Trần Văn Cẩm càng nghĩ càng kích động.

Bên trong vẫn thạch này, rất có khả năng chính là nơi cô ấy đã nhìn thấy sau Thanh Đồng Môn, là điểm đến cuối cùng có thể giúp cô ấy giải quyết vấn đề về cơ thể!

Vừa nói, Trần Văn Cẩm liền thả dây thừng xuống, chuẩn bị leo lên, tiến vào bên trong vẫn thạch.

Lâm Nghị cũng không ngăn cản cô ấy, nếu thật sự có thể đạt được gì đó bên trong vẫn thạch thì đó cũng là tạo hóa của cô ấy.

Để đề phòng vạn nhất, cô ấy để một đầu dây thừng lại chỗ Lâm Nghị, một đầu buộc vào eo mình.

Trần Văn Cẩm vừa vào không lâu, sợi dây thừng vốn đang căng đột nhiên chùng xuống, Lâm Nghị giật giật, trực tiếp kéo sợi dây thừng về."Bên trong không có động tĩnh gì cả, là cô ấy tự mình cởi dây ra.""Ừ." Tiểu Ca cau mày, trực tiếp phóng người, chui vào cái lỗ vẫn thạch mà Trần Văn Cẩm đã vào."Thôi được, đã vậy thì chúng ta cùng vào thôi!" Lâm Nghị nhìn Tuyết Lỵ Dương nói.Tuyết Lỵ Dương gật đầu nói, "Tôi cũng nghĩ vậy, bên trong có lẽ còn có phương pháp giúp tôi mạnh hơn, nói không chừng còn có lợi cho cơ thể tôi nữa!" Nơi này quá huyền diệu.

Tuyết Lỵ Dương trong lòng cũng nảy sinh hy vọng!

Lời nguyền trên người cô ấy vẫn luôn làm phiền cô, tổ tiên truyền ngôn, Mạc Trần Châu có thể giải cứu!

Nhưng Mạc Trần Châu đã có được, làm sao giải cứu vẫn là một mớ bòng bong.

Trong miếu thờ ở đầm lầy rắn, cô ấy đã có được hai viên đan dược đó, sau khi dùng, cảm thấy cơ thể có sự biến hóa rõ rệt!

Nói không chừng trong vẫn thạch này, có phương pháp "cứu nước đường vòng", giải quyết lời nguyền thân thể!Hắc Hạt Tử gãi gãi đầu, ha ha cười nói, "Thôi được thôi được thôi được, tôi đây liều mạng theo quân tử vậy!

Lâm lão bản, đợi về rồi, cậu phải trả thêm tiền cho tôi đó!

Lần này, sợ là sẽ mất mạng mất!" Từ trong lời nói của Hắc Hạt Tử, gã rõ ràng biết một số chuyện gì đó, và không muốn đi vào.

Bất quá, Hắc Hạt Tử đã nói vậy rồi, Lâm Nghị liền gật đầu, nói, "Yên tâm yên tâm, theo tôi, không để cậu chịu thiệt đâu!"Ba người thân thủ đều rất tốt, dễ dàng chui vào trong lỗ vẫn thạch."Chủ nhân, người ta vẫn không muốn vào đâu ~ người ta sẽ chịu không nổi đâu ~" Đại Tế Ti trong nhẫn không gian, truyền âm cho Lâm Nghị.Nữ Vương khẳng định hy vọng vào xem, bên trong rốt cuộc có thứ gì, vẫn ngọc có thật sự ở bên trong này không!

Đó chính là vật phẩm thiết yếu để cô ta hồi sinh và trường sinh!

Còn về Đại Tế Ti thì sao.

Nó sau chuyện ở Thanh Đồng Môn lần trước, trong lòng vẫn chưa vượt qua được cái rào cản đó, hơn nữa nó chỉ là một tế ti, cũng không có dã tâm lớn gì, bây giờ đi theo Lâm Nghị cũng khá tốt.

Lâm Nghị liền để nó ở lại bên ngoài canh chừng.Sau khi mọi người đi vào, Đại Tế Ti khoác trên mình chiếc áo da cáo ngàn năm tuyết trắng, lượn lờ khắp đàn tế, cuối cùng bay đến bên cạnh Tây Vương Mẫu, rồi ngồi xuống bên cạnh Tây Vương Mẫu."Người ta thật sự không hiểu, cô cũng vậy, Nữ Vương tỷ tỷ cũng vậy, làm Nữ Vương có gì tốt đâu?

Ở đâu thoải mái bằng làm tế ti chứ?

Ừm.

Cái đại trận tế tự này của cô lại có chút ý tứ." Đại Tế Ti vốn cực kỳ tinh thông về các nghi thức tế tự, bây giờ nhìn thấy đại trận tế tự mà Tây Vương Mẫu đã bố trí, lập tức nảy sinh hứng thú.Chỉ là, không lâu sau, trên đàn tế này lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến!" Vị khách không mời mà đến đó, chính là Ngô Tam Tỉnh, Tam gia đã bỏ trốn trước đây.

Vị Tam gia này vừa bước lên tế đàn, khóe miệng liền nở một nụ cười nhạt.

“Xem ra, bọn họ đã vào hết rồi.” Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm cái lỗ đen kịt trên thiên thạch phía trên đỉnh đầu, không vội không vàng, thong thả tản bộ, cũng không có ý định đi vào, mà là thích thú quan sát bên ngoài.

“Hy vọng các cậu có thể sống sót mà ra ngoài.” Ngô Tam Tỉnh trong lòng cảm khái vạn phần, hệt như trước đây ông ta đã từng đến đây, và từng thấy có người đi vào nhưng không bao giờ trở ra nữa.

Ông ta nhìn quanh bốn phía, chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ ngơi, tiện thể chờ xem có ai từ bên trong ra không.

Ông ta tin rằng, cho dù Lâm Nghị có đi vào, muốn đi ra cũng nhất định phải trả một cái giá cực lớn!

Khi đó, chính là cơ hội tốt nhất để ông ta ra tay!

Ngư ông đắc lợi.

Nếu bọn họ thật sự tìm được phương pháp trường sinh, thì đó cũng là vật trong túi của ông ta.

Đúng lúc ông ta tìm vị trí nghỉ ngơi, ánh mắt dừng lại ở vương tọa nơi thi thể của ‘Tây Vương Mẫu Mẫu’ đang nằm, hơi nhíu mày.

Cùng lúc đó, Đại Tế Ti bên cạnh ‘Tây Vương Mẫu Mẫu’ cũng nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh, thậm chí cô ta còn cảm nhận được Ngô Tam

Tỉnh vậy mà có thể nhìn thấy mình, tim cô ta lập tức căng thẳng!

“Ngươi là linh hồn của ai?

Chương 496

Ở đây làm gì?" Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy Đại Tế Ti, lập tức mở miệng nói tiếng quỷ ngữ.

Người nói tiếng người, quỷ nói tiếng quỷ.

Đại Tế Ti là một con quỷ, tự nhiên có thể nghe hiểu quỷ ngữ, đồng thời, trước đây cô ta cũng là một người sống, cũng có thể nghe hiểu tiếng người.

Nhưng cô ta vẫn thích nói tiếng người.

Đại Tế Ti nhìn Ngô Tam Tỉnh, sắc mặt lạnh băng chất vấn: "Ngô Tam Tỉnh, trước đó ngươi không phải đã bỏ trốn rồi sao?

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?" Nghe thấy con quỷ Đại Tế Ti này lại có thể nói tiếng người, Ngô Tam Tỉnh trong lòng kinh hãi.

Quỷ có thể nói tiếng người, đều là những quái vật cực kỳ lợi hại!

Nhưng nhìn Đại Tế Ti ăn mặc rất hiện đại, cũng không giống quỷ chết đã lâu a?

Tuy nhiên, ông ta cũng từ trong lời nói nghe ra, Đại Tế Ti này hẳn là đã đi theo nhóm người bọn họ vào đây!

"Ngươi là con quỷ Lâm Nghị nuôi sao?" Ngô Tam Tỉnh trong lòng thầm đoán.

Lâm Nghị tinh thông đạo pháp, rồi lại có thể sử dụng loại tà thuật nuôi quỷ này, cũng không phải là không thể.

"Ngươi vẫn chưa trả lời ta!

Ngươi đến đây làm gì?" Đại Tế Ti chất vấn.

Ngô Tam Tỉnh cười ha ha nói: "Ta tự nhiên là đợi Lâm lão bản

thân mang trọng thương đi ra, sau đó ở đây ngư ông đắc lợi thôi.” Ngô Tam Tỉnh cũng không hề che giấu, dứt khoát nói thẳng suy nghĩ của mình cho Đại Tế Ti biết.

Hiển nhiên, ông ta căn bản không coi Đại Tế Ti ra gì.

Một con tiểu quỷ cỏn con mà thôi, còn có thể quản được việc gì chứ?

“Ngươi muốn hại chủ nhân, vậy thì phải chết!” Đại Tế Ti lạnh lùng hừ một tiếng, trong miệng lẩm nhẩm pháp quyết, bên cạnh cô ta hai gã hộ vệ cao lớn, đột nhiên ầm ầm vang lên, vậy mà sống lại, đi về phía Ngô Tam Tỉnh!

Ngô Tam Tỉnh sửng sốt, trong lòng có chút khó hiểu.

Pháp quyết Đại Tế Ti niệm là một loại chú pháp nào đó, ông ta hoàn toàn không quen thuộc!

Hơn nữa những chú pháp này, dường như âm thầm hợp nhất với đại trận tế tự tế đàn này!

Đây tuyệt đối không phải là một tiểu quỷ bình thường có thể làm được!

Con quỷ có loại năng lực này, e rằng đã có ngàn năm rồi!

Con quỷ trước mặt này là một lệ quỷ ngàn năm!

Ngô Tam Tỉnh cười lạnh một tiếng, nói: “Cho dù ngươi là lệ quỷ ngàn năm, thì sao chứ?

Trước mặt Uông gia này, cũng dám ngông cuồng sao?" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh trong miệng nhanh chóng niệm khẩu quyết.

“Ngọc thanh thủy thanh, chân phù cáo minh, thôi thiên nhị khí, hỗn nhất thành chân.

Ngũ lôi ngũ lôi, cấp hội hoàng ninh, nhân uân biến hóa, hồng điện

tấn đình, văn hô tức chí, tốc phát dương thanh." "Diệt!" Nếu Lâm Nghị ở đây, nhất định sẽ nghe ra, đây rõ ràng là Ngũ Lôi Chú của Thiên Sư Phủ Long Hổ Sơn!

Cũng chính là pháp chú cơ sở trước Ngũ Lôi Dương!

Theo Ngô Tam Tỉnh một chưởng vỗ ra, một tiếng sấm rền từ lòng bàn tay ông ta nổ tung, sau đó một tia sét nhanh như chớp, đánh vào hai gã hộ vệ.

Chỉ nghe thấy một tràng tiếng lách tách, hai gã hộ vệ kia liền ngã xuống đất, hóa thành một đống đất vàng.

Đại Tế Ti hơi nhíu mày, vị trước mặt này là người trong Huyền Môn!

Bản thân cô ta vốn là một con quỷ sắp hồn phi phách tán, được Lâm Nghị thu vào Nhẫn Không Gian, lại được hồ y ngàn năm bổ trợ, mới giữ cho hồn phách không tiêu tan.

Bây giờ gặp phải người trong Huyền Môn tinh thông đạo pháp, đặc biệt là người dùng lôi pháp, càng cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Ban đầu tưởng rằng có thể lợi dụng đại trận tế tự ở đây để chống đỡ, xem ra không ổn lắm a!

Ngô Tam Tỉnh cười ha ha ha, "Thôi được rồi, để phòng vạn nhất, chi bằng bắt ngươi lại, chờ Lâm gia ra ngoài, có thể uy hiếp hắn!" Đại Tế Ti lạnh lùng hừ một tiếng, lần nữa niệm động khẩu quyết, 'Tây Vương Mẫu Mẫu' trên vương tọa, từ từ đứng dậy.

"Mì lạp chi châu, cũng phóng quang hoa, lão phu năm đó đến đây, trận pháp ở đây sớm đã hiểu rõ trong lòng!" Ngô Tam Tỉnh khinh thường nói.

Đại Tế Ti vừa để 'Tây Vương Mẫu Mẫu' chống đỡ ông ta, vừa

chọn đường bỏ chạy.

Trong lòng vẫn nhanh chóng suy nghĩ.

Khó trách chủ nhân nói ông ta không phải Ngô Tam Tỉnh.

Người này tự xưng họ Uông, lẽ nào là Uông Tàng Hải mấy trăm năm trước?

Nhưng tại sao Uông Tàng Hải có thể nhập vào thân người mà không có chút dấu hiệu nào?

Lại tại sao Uông Tàng Hải rõ ràng là hồn phách, lại có thể sử dụng đạo pháp?

Thậm chí sử dụng lôi pháp?

Chẳng lẽ ông ta đã thành tiên rồi sao?

Ngô Tam Tỉnh một chưởng đánh nát 'Tây Vương Mẫu Mẫu', nhìn Đại Tế Ti đang chạy trốn, khinh thường cười nói: "Chạy đi, chạy đi, chạy gãy cả hai chân, cũng không có ai đến cứu ngươi đâu!" Lời Ngô Tam Tỉnh còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy một tiếng ngáp lười biếng.

"Đại Tế Ti tỷ tỷ, tại sao tỷ lại chật vật như vậy nha?" Dưới tế đàn, một cô bé mặc váy liền áo màu trắng như tuyết, tóc dài chấm eo, đi chân trần, vừa ngáp vừa đi lên.

"Đoàn Đoàn, con đến đúng lúc lắm, ta bị người này truy sát, mau giúp ta!" Đại Tế Ti nhìn thấy Tiểu Đoàn Đoàn đến, thở phào một hơi, nhanh chóng kêu lên.

"Con không." Tiểu Đoàn Đoàn kiêu ngạo ngẩng đầu, nói: "Tỷ ngày ngày liên kết với Nữ Vương tỷ tỷ bắt nạt con và chủ nhân, con mới không thèm giúp tỷ đâu." Đại Tế Ti: "..." Ta và Nữ Vương tỷ tỷ lúc nào bắt nạt con?

Lại lúc nào bắt nạt chủ nhân?

Bọn ta nào dám chứ!

Chẳng phải đều là chủ nhân bắt nạt cả hai bọn ta sao?

Đại Tế Ti nói: "Đoàn Đoàn, bây giờ không phải lúc giận dỗi, người này muốn hại chủ nhân." "Cái gì?

Hại chủ nhân?" Sắc mặt lười biếng của Tiểu Đoàn Đoàn lập tức trở nên nghiêm túc, một đôi mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh đang đuổi tới.

"Ô la, chính chú muốn hại chủ nhân của con sao?" Ngô Tam Tỉnh: "..." Ngô Tam Tỉnh nhìn cô bé trước mặt, hơi nhíu mày.

Cô bé mang lại cho ông ta một cảm giác rất kỳ lạ, rõ ràng là một đứa trẻ con, nhưng lại mang đến cho ông ta một cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

Quan trọng là, những người đã vào địa cung Tây Vương Mẫu Mẫu, ông ta đều đã gặp qua!

Nhưng duy chỉ có cô bé này là chưa từng thấy!

Tuổi nhỏ như vậy, vậy mà cũng vào được đây!

Hơn nữa, nhìn biểu cảm của cô bé, không hề có chút sợ hãi nào!

Hiển nhiên, cô bé không hề sợ những nguy hiểm trong Tây Vương Mẫu Mẫu quốc này!

"Chẳng lẽ cũng là do Lâm Nghị mang đến?" Ngô Tam Tỉnh nhíu mày.

Nhưng nghĩ thế nào cũng không thể.

Con nữ quỷ trước mặt này được Lâm Nghị mang về, ông ta có thể hiểu.

Nhưng cô bé này, lại là con người thật sự a!

Làm sao có thể được Lâm Nghị đưa đến đây mà thần không biết quỷ không hay?

Chương 497

Càng khiến ông ta không thể hiểu được là, cô bé này rõ ràng là vào sau Lâm Nghị.

Lâm Nghị dẫn mọi người tránh qua hàng ngàn huyết thi, ông ta có thể chấp nhận, nhưng cô bé trước mặt này, làm thế nào tránh được đám huyết thi đó mà vào được đây?

Cho dù ông ta kiến thức rộng, gần như tinh thông mọi kiến thức của Việt Nam trong mấy trăm năm gần đây!

Nhưng lại không tài nào nghĩ ra được.

"Cô bé này trên người nhất định ẩn chứa bí mật không thể nói!" Ngô Tam Tỉnh nhìn Tiểu Đoàn Đoàn, càng lúc càng cảm thấy hứng thú.

"Tiểu cô nương, Lâm Nghị e rằng không thể sống sót ra ngoài được đâu, nếu không, sau này cô cứ đi theo ta đi!" Nghe Ngô Tam Tỉnh nguyền rủa Lâm Nghị, Tiểu Đoàn Đoàn càng thêm tức giận.

Hai chân dậm mạnh xuống đất, một luồng sức mạnh cường đại bùng phát từ dưới chân, những tảng đá trên mặt đất bị dẫm nát ngay lập tức.

"Quả nhiên!" Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy Tiểu Đoàn Đoàn trời sinh thần lực, trong lòng càng thêm vui mừng.

Nhưng giây tiếp theo, thân ảnh Tiểu Đoàn Đoàn liền biến mất tại chỗ, trong tay không biết từ lúc nào xuất hiện một thanh loan đao sắc bén, hung hăng chém xuống Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng kinh hãi.

Tốc độ thật nhanh!

Cho dù ông ta kiến thức rộng, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Thân hình lùi nhanh, nhưng dù vậy, theo một đạo đao quang chói mắt, trên ngực ông ta vẫn xuất hiện một vết máu tươi.

Ngô Tam Tỉnh nhìn vết thương trên ngực, cảm giác càng thêm khó tin.

Tuổi nhỏ như vậy, thực lực này cũng quá mạnh rồi phải không?

Tốc độ nhanh đến mức ông ta còn suýt không nhìn rõ!

Ngô Tam Tỉnh cũng nghiêm túc lại, đầu ngón tay ba đạo hàn quang lóe lên.

Chính là ba cây ngân châm!

"Người có tam tiêu, tinh trung sinh khí, khí trung sinh thần!" Lẩm nhẩm khẩu quyết châm pháp, trong khoảnh khắc đó, trên người Ngô Tam Tỉnh vậy mà ẩn chứa một tia sát khí nặng nề!

Từng ông ta và Lưu Bá Ôn đã trộm được một ngôi mộ cổ!

Trong ngôi mộ cổ này, Lưu Bá Ôn đã phát hiện ra Trảm Long Chi Pháp!

Còn ông ta thì lại có được tuyệt học châm pháp này!

Sau đó Lưu Bá Ôn dựa vào bộ Trảm Long Chi Pháp đó, vì Minh Thái Tổ mà chặt đứt long mạch thiên hạ!

Còn ông ta cũng dựa vào bộ châm pháp này mà có khả năng tự vệ!

Đồng thời hai người còn có được 《 Tướng Thuật 》 bảy quyển, 《 Yếu Quyết 》 ba sách.

Bộ châm pháp này, sát và y, đều nằm trong một niệm!

Vừa có thể thần châm cứu mạng, lại có thể giết người vô hình!

Nó còn có một công hiệu kỳ lạ, đó chính là tiêu tán toàn thân sức

mạnh của kẻ bị đánh trúng!

Trước đây ông ta tiên dùng ngân châm tiêu tán sức mạnh của Cự Mãng, dẫn đến khả năng phòng ngự của Cự Mãng giảm mạnh, sau đó dùng thuốc nổ dễ dàng nổ chết con Cự Mãng đó.

Từ khi có được bộ châm pháp này, có thể nói là bách chiến bách thắng!

Để kỷ niệm chủ nhân của châm pháp, ông ta đã đặt tên nó là Thiên Cương Châm Pháp!

Ngân châm vừa ra, nhanh như chớp, gần như trong nháy mắt, liền đâm vào cánh tay của Đoàn Đoàn.

Trên mặt Ngô Tam Tỉnh lộ ra nụ cười tự tin, giây tiếp theo, chỉ nghe thấy một tiếng 'đang lang', ngân châm của ông ta như chạm vào kim thạch, vậy mà hoàn toàn vô hiệu!

"Ô la, đau đau đau đau!" Tiểu Đoàn Đoàn một tay tóm lấy ngân châm, giận dữ trừng Ngô Tam Tỉnh, lèm bèm nói: "Chú quá đáng rồi!

Đau chết con rồi!" Ngô Tam Tỉnh trợn mắt há mồm.

Tình huống gì thế này.

Đó chính là Thiên Cương Châm Pháp a!

Bách chiến bách thắng!

Vô địch a!

Vậy mà không thể làm cô bé bị thương chút nào!

Lại còn kêu đau.

Đau cái đầu chú a!

Cái nhục thân này sao lại biến thái như vậy?!

Đây còn là người sao!

Cho dù ông ta có kinh nghiệm mấy trăm năm, vẫn không tài nào tưởng tượng ra, trên đời này có loại người nào, có thể luyện nhục thân đến trình độ này!

Thật đáng sợ!

Tiểu Đoàn Đoàn nhìn Ngô Tam Tỉnh, nghiến nghiến răng, nói: "Chú đánh con, con muốn ăn thịt chú!" Ngô Tam Tỉnh: "..." Cái thứ quái quỷ gì thế này!

Sao lại có thể như vậy?

Đây là cô bé Lâm Nghị nuôi sao?

Động một tí là đòi ăn thịt người?

Khẩu vị thật biến thái a!

Ta cứ nghĩ, dựa vào thông tin của ta, đã đủ để hiểu Lâm Nghị rồi!

Nhưng bây giờ mới phát hiện, ta đối với Lâm Nghị hoàn toàn không biết gì cả!

Từ việc nuôi một con lệ quỷ ngàn năm.

Lại còn nuôi một cô bé biến thái như vậy!

Ông ta hoàn toàn không thể chấp nhận, tại sao một cô bé lại có thể hung hãn đến thế.

Trong thời đại mạt pháp ngày nay, cho dù là tiên nhân chuyển thế trong truyền thuyết, e rằng cũng không thể làm được đến trình độ này phải không?

Tiểu Đoàn Đoàn nhe răng cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh xinh xắn.

Giây tiếp theo, thân hình nhỏ nhắn của cô bé liền xuất hiện trước mặt Ngô Tam Tỉnh, cười khúc khích nói: "Chú ơi, chú lợi hại như

vậy, nhất định rất ngon miệng phải không?" Ngô Tam Tỉnh lập tức cảm thấy da đầu tê dại, thân hình lùi nhanh.

Cô bé này tuyệt đối không phải lần đầu tiên ăn thịt người!

Rất có thể đã ăn không ít nhân vật lợi hại rồi!

Ông ta cuối cùng cũng hiểu, tại sao cô bé có thể bình an vô sự đi qua đám huyết thi ngàn năm kia!

"Chạy!" Ngô Tam Tỉnh cũng không cố chấp, quyết đoán chọn bỏ chạy.

Tuy nhiên tốc độ của Tiểu Đoàn Đoàn thật sự quá nhanh, bất kể ông ta chạy thế nào, cũng không thể cắt đuôi được.

Ngô Tam Tỉnh nghiến răng, nói: "Ngô Tam Tỉnh, đại nạn lâm đầu ai nấy lo, lão phu không ở lại với ngươi!" Nếu đây là lúc ông ta toàn thịnh, thì còn có cơ hội liều mạng một phen.

Chương 498

Nhưng bây giờ ông ta, vẫn còn quá yếu ớt!

Chỉ thấy thân thể Ngô Tam Tỉnh mềm nhũn, liền nằm trên mặt đất.

Binh!

Tiểu Đoàn Đoàn nặng nề đáp xuống trước mặt Ngô Tam Tỉnh, đôi mắt cô bé nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, lăm le muốn động thủ, nước bọt trong miệng cũng chảy ra, đưa thanh loan đao trong tay ra.

"Chú nhịn một chút, sẽ không đau đâu." Đúng lúc này, Ngô Tam Tỉnh từ từ tỉnh lại, nhìn thấy thanh loan đao gần ngay trước mắt, cả người đều ngớ ra, muốn bỏ chạy, nhưng hai chân căn bản không nghe lời điều khiển!

Sau đó, một dòng nước nóng từ giữa hai chân chảy ra.

"Ôi." Ngửi thấy mùi, Tiểu Đoàn Đoàn vẻ mặt ghét bỏ, một cước đá vào mông Ngô Tam Tỉnh, đá ông ta trở lại.

Thôi được rồi, hay là đợi chủ nhân xử lý vậy?

Trong lòng vừa nghĩ, vừa dùng dây thừng trói chặt Ngô Tam Tỉnh, treo ông ta lên.

Ngô Tam Tỉnh bị treo lủng lẳng giữa không trung, trong lòng kêu lên: "Uông Tàng Hải, cứu mạng cứu mạng a!

Ngươi không ra nữa, ta sẽ chết mất!" Tuy nhiên lúc này Uông Tàng Hải sớm đã thoát khỏi thân thể Ngô Tam Tỉnh, chạy đến phòng luyện đan, chuẩn bị tìm một huyết thi nào đó để nhập vào.

Kết quả đến phòng luyện đan, cảnh tượng trước mắt khiến linh

hồn ông ta cũng run rẩy.

Huyết thi.

Chết hết rồi!

Không còn một ai!

Hơn nữa mỗi một huyết thi đã chết, đầu đều bị đục một cái lỗ.

"Là cô bé kia làm sao?" Cái thứ quái quỷ này.

Đừng nói ăn thịt người.

Huyết thi cũng không thoát khỏi độc thủ của cô bé a!

Rốt cuộc đây là quái thai gì?

Ngay cả độc tố của vua thi biệt trong huyết thi cũng không sợ!

Quái vật!

Quái vật!

Thật sự là một quái vật tà môn!

Ô hô.

Nghĩ ta Uông Tàng Hải, trộm mộ Viên Thiên Cương, xây dựng Đại Minh Cung, cải tạo Thiên Sư Phủ, sửa chữa Vân Thiên Cung, mộ dưới biển, vào Tây Vương Mẫu Mẫu quốc, lấy trộm thi biệt đan, âm mưu trường sinh vĩnh viễn!

Từng bước một, vững chắc, hết lần này đến lần khác thí nghiệm, lấy thiên hạ làm bàn cờ, lấy thời gian làm thước đo, lấy vạn vật làm quân cờ!

Sinh mệnh hữu chung, trầm thi ở đáy biển Tây Sa.

Mấy trăm năm sau, dụ dỗ mọi người xuống mộ, và được sống kiếp thứ hai, để mưu cầu trường sinh hoàn hảo!

Công lao hiển hách như vậy, kỳ tích vĩ đại như vậy!

Từ xưa đến nay, lại có mấy người?

Vạn vạn lần không ngờ a.

Hôm nay vậy mà lại chạy trốn thảm hại như vậy!

Uông Tàng Hải kinh ngạc, hoàn hồn lại, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ phương pháp trường sinh chân chính, không phải ở Lâm Nghị, mà là ở cô bé kia?" Ông ta càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Cô bé kia rất có khả năng ẩn chứa bí mật trường sinh!

Còn Lâm Nghị chỉ tương đương với hộ vệ của cô bé, đến để đưa cô bé đến đây, vào trong thiên thạch, hoàn thành trường sinh hoàn hảo chân chính!

Nhất định là như vậy!

Khổ nỗi không còn huyết thi, không còn ký chủ, hồn phách của ông ta cuối cùng sẽ không tồn tại lâu trên đời.

"Ta không cam lòng a!" Uông Tàng Hải bây giờ có cả tâm trạng muốn khóc.

Hay là, quay lại?

Nhưng vừa nghĩ đến Tiểu Đoàn Đoàn quá tàn bạo, nếu Lâm Nghị ra ngoài, quay lại e rằng sẽ gặp kết cục hồn phi phách tán.

Đúng lúc này.

Một người đàn ông đầu tóc bù xù từ cái hố Tiểu Đoàn Đoàn đào chui ra.

"Cũng không biết Tiểu Ca và bọn họ có thể tìm được phương pháp giải quyết thi hóa hay không." Người đến không ai khác, chính là Lưu Hoành Thuận mà Lâm Nghị đã gặp trước đây.

Mấy chục năm trước, ông ta vào Tây Vương Mẫu Mẫu quốc, sau khi vào địa cung, không cẩn thận bị rắn cơ quan cắn, mạng sống không còn bao lâu, sau này Tiểu Ca từ bên trong ra ngoài, và cho ông ta uống một viên đan dược, cứu ông ta một mạng, rồi rời đi.

Mặc dù ông ta sống sót, nhưng không lâu sau cơ thể bắt đầu xuất hiện tình trạng thi hóa, chỉ khi ở gần địa cung, hiện tượng thi hóa mới bị ức chế, đây cũng là lý do tại sao ông ta không thể rời khỏi Tây Vương Mẫu Mẫu quốc.

Bây giờ Tiểu Ca lại đến, còn dẫn theo một nhóm bạn bè, ông ta cũng nhìn thấy hy vọng giải quyết hoàn toàn thi hóa.

Khi theo dõi nhóm người Lâm Nghị, ông ta đã gặp rắn chúa.

Rắn chúa dường như rất cáu kỉnh, hệt như có ai đã giết con của nó vậy.

Để tránh rắn chúa, Lưu Hoành Thuận đã đi lạc đường, mò mẫm rất lâu mới đến được đây.

Ban đầu ông ta tưởng là hy vọng, kết quả vừa ló đầu ra, liền bị Uông Tàng Hải nhập vào.

"Hỏa thần Lưu Hoành Thuận?" Uông Tàng Hải sau khi nhập vào, liền biết được thân phận của ông ta.

Mỗi một phương pháp bảo tồn hồn phách đều có điểm độc đáo riêng.

Nữ Vương là nhờ vào thần mộc Côn Luân và sự nuôi dưỡng của linh khí địa mạch.

Đại Tế Ti là lợi dụng bí dược phong trần trong huyết quan.

Còn phương pháp bảo tồn hồn phách của Uông Tàng Hải, lại là phương pháp độc đáo do chính ông ta sáng tạo ra.

Phương pháp này là ông ta thông qua nghiên cứu phương pháp trường sinh của thi biệt đan mà suy luận ra.

Giống như Nữ Vương, không thể dễ dàng rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, muốn rời khỏi đó, thì cần phải nhập vào thân người có huyết mạch đặc biệt như Tuyết Lỵ Dương.

Hơn nữa, còn không thể rời đi trong thời gian dài, đây cũng là lý do tại sao, Nữ Vương năm đó lại nhập vào Tuyết Lỵ Dương.

Đại Tế Ti càng bị phong ấn trong huyết quan, hoàn toàn không thể ra ngoài, nếu không phải Lâm Nghị, cô ta một khi rời đi thì sẽ hồn phi phách tán.

Uông Tàng Hải thì khác hoàn toàn với hai người trước.

Ông ta muốn nhập vào, thì cần phải là người đã phục dụng thi biệt đan, hoặc người đã trúng kịch độc của vua thi biệt mới được.

Hơn nữa loại này cũng không tính là nhập vào, mà là cộng sinh, như vậy, ông ta có thể tồn tại lâu dài trong thân thể của người được nhập, cơ bản không có ràng buộc.

Ngô Tam Tỉnh năm đó cùng Giải Liên Hoàn tiến vào mộ dưới biển Tây Sa khi nhìn thấy cỗ quan tài chứa đầy vua thi biệt màu đỏ, thì đã trúng kế của ông ta rồi.

Lúc đó, Ngô Tam Tỉnh bị vô số vua thi biệt cắn trọng thương, đã đồng ý cộng sinh với Uông Tàng Hải.

Chương 499

Sau này Ngô Tam Tỉnh, thực ra tương đương với nhân cách kép.

Tuy nhiên, ban đầu Ngô Tam Tỉnh là nhân cách chủ đạo, nhưng từ khi Lâm Nghị ném ông ta vào Vân Thiên Cung, Uông Tàng Hải liền chiếm giữ nhân cách chủ đạo.

Uông Tàng Hải nhập vào Lưu Hoành Thuận, Lưu Hoành Thuận lại không có cái tâm tư như Ngô Tam Tỉnh.

Quan trọng hơn là, Lưu Hoành Thuận được mệnh danh là Hỏa thần, mệnh trung có hỏa, năm đó ông ta còn từng đi âm dương lộ, lĩnh giáo qua rất nhiều tà thuật, đều không xảy ra chuyện gì.

Bây giờ bị quỷ quái nhập vào, tự nhiên không thể chấp nhận.

Sau đó liền bị Uông Tàng Hải cưỡng ép chiếm giữ.

Lưu Hoành Thuận nắm chặt nắm đấm của mình, một luồng sức mạnh cuồn cuộn từ cánh tay dâng lên.

Mạnh!

Quá mạnh!

Cái thân thể này, tuyệt đối là một cường giả cực kỳ hiếm thấy!

Thân thể Ngô Tam Tỉnh so với thân thể này, hoàn toàn không có khả năng so sánh a.

Lưu Hoành Thuận thở dài một hơi, nói: "Đáng tiếc.

Không phải quan hệ cộng sinh, cái thân thể này ta chỉ có thể sử dụng bảy ngày.

Nhưng, bảy ngày cũng đủ rồi!" "Hắc hắc." Lưu Hoành Thuận cười gian một tiếng, quay người trở lại tế đàn thiên thạch.

Phú quý hiểm trung cầu!

Hơn nữa với thực lực hiện tại của mình, có lẽ đối mặt với cô bé kia cũng có một trận chiến đáng giá!

"Lão phu, mấy trăm năm nay, làm sao từng chịu khuất nhục như vậy?

Thù này tất phải báo!" Chẳng mấy chốc, Lưu Hoành Thuận đã đến tế đàn.

Tiểu Đoàn Đoàn nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt đi tới, mắt sáng lên, xoa tay chuẩn bị động thủ.

Đại Tế Ti kéo Tiểu Đoàn Đoàn nói: "Đoàn Đoàn, người này là bạn của chủ nhân, ta trước đây đã từng thấy chủ nhân và hắn gặp riêng." Tiểu Đoàn Đoàn thất vọng nói: "Được thôi." Lưu Hoành Thuận giận dữ đi tới, nhìn thấy Tiểu Đoàn Đoàn và Đại Tế Ti xong, khẽ mỉm cười nói: "Hai vị, bình an vô sự, Lâm huynh hiện giờ ở đâu nha?" Mặc dù rất tức giận, nhưng ông ta lại không cảm nhận được sát ý.

Cho nên a.

Nếu không đánh được thì không đánh!

Vạn nhất đánh không lại thì sao?

Huyết thi đều chết sạch rồi.

Ngay cả chạy trốn cũng không làm được!

Đây tuyệt đối không phải là hèn nhát.

Đây là chiến thuật, là bố cục!

Chỉ chờ trà trộn vào giữa bọn họ, Lâm Nghị thân mang trọng thương từ bên trong ra ngoài, mình đoạt được phương pháp trường sinh.

Hừ!

Quân tử trả thù, mười năm không muộn!

Còn lúc này Lâm Nghị, sau khi vào thiên thạch, giống như vào cánh cổng đồng, tiến vào một môi trường tối đen vô tận, trong bóng tối này, không có khái niệm thời gian, ngay cả đồng hồ cũng không quay, cũng không có khái niệm không gian, dường như bất kể đi về hướng nào, đều là đi về phía trước.

Tuy nhiên, tình hình trong vẫn thạch và trong cổng đồng, vẫn có chỗ khác biệt.

Những người trong cổng đồng sau khi đi vào, sẽ chỉ còn lại một mình, còn lúc này bên cạnh Lâm Nghị, vẫn có Tuyết Lỵ Dương tồn tại.

Không biết qua bao lâu, Lâm Nghị trong cái động đen kịt, dần dần có thể nhìn rõ môi trường xung quanh.

Ánh sáng phát ra từ đèn pin trong tay, cũng có thể chiếu sáng một khu vực xung quanh.

Càng đi về phía trước, môi trường xung quanh càng bắt đầu trở lại bình thường.

Vị trí hiện tại của bọn họ, rõ ràng vẫn còn ở trong vẫn thạch, khi bọn họ đi vào sâu hơn, trước mắt bỗng nhiên rộng mở, là một khu vực rộng lớn, trông giống như trung tâm của khối vẫn thạch khổng lồ này.

Khi ánh mắt của bọn họ nhìn về phía môi trường bên trong vẫn thạch, Lâm Nghị cảm thấy một cảm giác cực kỳ bất ổn dâng lên, theo đó là một thứ gì đó quỷ dị, dường như đang xung kích vào đại não của anh.

Lực xung kích đó cực kỳ mạnh mẽ, còn mãnh liệt hơn cả ảo giác đáng sợ trên thần thụ đồng xanh.

Nếu là người bình thường, e rằng chỉ cần nhìn một cái, đã hoàn toàn mất đi tri giác!

Lâm Nghị im lặng kích hoạt Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể, đại não mới trở nên hoàn toàn thanh tỉnh.

Cảm giác tà dị đó, mặc dù chỉ là trong chốc lát, nhưng lại khiến người ta như rơi vào Quỷ Động Tinh Tuyệt vậy.

"Không ổn!" Lâm Nghị nghĩ đến Tuyết Lỵ Dương bên cạnh mình, nhíu mày, lập tức chuyển ánh mắt về phía cô ấy!

Lúc này Tuyết Lỵ Dương, rõ ràng đã bị ảnh hưởng bởi những gì nhìn thấy, đầu váng mắt hoa, chao đảo muốn ngã, sau đó ngả vào vai Lâm Nghị.

"Ngay cả huyết mạch Thanh Loan cũng không có cách nào chống cự?" Lâm Nghị trong lòng thầm nghĩ, sau đó ánh mắt hướng về vị trí trung tâm nhất của vẫn thạch.

Nơi đó có một cỗ thi thể hoàn toàn khô héo, thi thể mặc y phục hoa lệ, rất giống với thế thân Tây Vương Mẫu Mẫu đã thấy trên tế đàn trước đây.

Thi thể của cô ấy bị bao bọc bởi những mảnh vẫn thạch từng lớp từng lớp, nửa thân dưới của cô ấy, là một tấm da rắn nguyên vẹn làm đồ trang sức, nhìn qua, dường như là nửa người nửa rắn vậy.

Đồng thời, Lâm Nghị còn nhìn thấy một cái kén khổng lồ, treo lơ lửng trên đỉnh động.

Bên ngoài cái kén bao bọc bởi từng lớp từng lớp những thứ giống như da người!

Trên vách đá của động thi này, khắc những hoa văn cổ xưa thần bí, những hoa văn này và phù điêu trên cổng đồng thuộc cùng một loại.

Hoặc có thể nói thuộc cùng một thời đại!

Và bên cạnh thi thể Tây Vương Mẫu Mẫu, là từng lớp da lột, da lột đã nhấn chìm ngực Tây Vương Mẫu Mẫu.

Đồng thời trước thi thể, Lâm Nghị còn nhìn thấy một người.

Trần Văn Cẩm!

Lúc này Trần Văn Cẩm, ánh mắt của cô ấy đang căng thẳng nhìn một người đàn ông không xa!

Người đàn ông này không ai khác, chính là Tiểu Ca.

Bây giờ Tiểu Ca hai mắt vô thần, cử chỉ cứng ngắc, hệt như mất đi tinh khí thần vậy.

Đôi mắt trống rỗng của anh ta, nhìn cái kén da người trên đỉnh động, trong miệng, còn nói một loại ngôn ngữ thần bí và cổ xưa.

Trùng hợp thay.

Loại ngôn ngữ này Lâm Nghị vậy mà lại nghe hiểu được!

Chính là ngôn ngữ cổ Ma Quốc mà anh vừa mới đạt được không lâu!

Lúc này Tiểu Ca, dường như đang dùng ngôn ngữ cổ Ma Quốc để giao tiếp với thứ bên trong cái kén da người này!

Khi Lâm Nghị nghe thấy, cuộc giao tiếp giữa Tiểu Ca và cái kén da người dường như đã gần kết thúc.

Dường như cái kén da người đang phân phó Tiểu Ca rời khỏi đây, sau đó tìm kiếm một người định mệnh, và đưa người đó đến đây, và không lâu sau khi người định mệnh đó đến đây, Chung Cực sẽ giáng lâm thế gian!

Đây hẳn là cái mà Hắc Hạt Tử nói là không còn thời gian.

Chương 500

Sẽ không lâu nữa, Chung Cực sẽ giáng lâm thế gian.

Tuy nhiên, Lâm Nghị luôn cảm thấy cái Chung Cực này không phải là thứ gì tốt đẹp.

Sau khi kén da người phân phó xong, Tiểu Ca lại như một cái xác không hồn rời đi, đi về phía động quật nơi Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương đang ở.

"Tiểu Ca..." Khi Tiểu Ca đến gần, Lâm Nghị khẽ gọi một tiếng.

Nhưng, Tiểu Ca hoàn toàn phớt lờ anh, vô cảm đi ra ngoài.

"Thiên Thụ Chi Nhân, chủ nhân, anh ấy hóa ra là Thiên Thụ Chi Nhân!" Trong Nhẫn Không Gian, Nữ Vương nhìn thấy Tiểu Ca thất hồn, kinh ngạc nói.

"Thiên Thụ?" "Đúng!

Thiên Thụ!

Cái gọi là Thiên Thụ, tương truyền, từ khi sinh ra, sẽ giống như người hát của cây trời vậy, đột nhiên vào một ngày nào đó khi trưởng thành, trong đầu xuất hiện một ý niệm, ý niệm này không liên quan gì đến cuộc đời của họ, nhưng họ sẽ xuất hiện ham muốn mãnh liệt, không thể không hoàn thành việc này, những việc này giống như mảnh vỡ tản mát trong lịch sử, ở những chi tiết rất nhỏ, làm thay đổi tiến trình lịch sử." "Nói cách khác, chính là vào khắc Thiên Thụ, sẽ mở ra một cuộc đời khác, đi làm những việc hoàn toàn không liên quan đến bản thân.

Họ phát hiện mình biến thành con rối, nhưng không có cách nào, lý do anh ấy bị mất trí nhớ, cũng là vì Thiên Thụ." Lâm Nghị nhìn bóng

lưng Tiểu Ca đi xa, im lặng không nói.

Đây tính là Thiên Thụ gì?

Đây rõ ràng là một lời nguyền!

Trong những tháng năm dài đằng đẵng của Tiểu Ca, hết lần này đến lần khác Thiên Thụ, dẫn đến hết lần này đến lần khác mất trí nhớ, cuộc đời cũng bị cắt xén thành vô số tháng năm không đầu không cuối.

Cái thứ quái quỷ này, rõ ràng là một người công cụ a!

Quỷ tha ma bắt cái Thiên Thụ đó.

"Có cảm giác được Vẫn ngọc tồn tại không?" Lâm Nghị hỏi.

"Vẫn ngọc... hẳn là ở dưới thi thân Tây Vương Mẫu Mẫu." Nữ Vương hít một hơi thật sâu, trả lời.

Lâm Nghị gật đầu, vừa chuẩn bị đi ra thì anh nhìn thấy sự biến hóa quỷ dị trên người Trần Văn Cẩm!

Thân thể Trần Văn Cẩm đang nhanh chóng thi hóa, hơn nữa trong khi thi hóa, cũng bắt đầu lột da!

Đầu tiên là ở vị trí cánh tay, từng lớp da từ cánh tay bong ra!

Cảnh tượng này, giống với lúc Lão Hồ thức tỉnh huyết mạch giao long.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Nghị liền biết rồi!

Cái gọi là trường sinh, căn bản chỉ là một cái bẫy lớn!

Theo xu thế phát triển cơ thể của Trần Văn Cẩm hiện tại, chỉ vài phút nữa, e rằng cô ấy đã hoàn toàn không thể rời khỏi cái vẫn thạch này nữa rồi!

Sau khi lột da hoàn thành, theo truyền thuyết, nếu không đạt đến

hai ngàn năm, rời khỏi đây, sẽ biến thành một huyết thi!

Thậm chí nói không chừng còn có chuyện khủng khiếp hơn xảy ra!

Hơn nữa hai ngàn năm chỉ là truyền thuyết, sự thật e rằng không chỉ hai ngàn năm, Tây Vương Mẫu Mẫu trước mặt chính là một ví dụ rất tốt!

Cái bẫy này không chỉ lừa Trần Văn Cẩm, mà còn lừa cả Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tuy nhiên, điều duy nhất khiến Lâm Nghị không thể hiểu được là, trong mấy ngàn năm qua, chắc chắn có rất nhiều người đã vào đây, vậy thì thi thể của những người đó đâu?

Nếu cái vẫn thạch này có thể đảm bảo nhục thân không mục nát, thì thi thể ở đây tuyệt đối không phải số ít!

Hơn nữa Tây Vương Mẫu Mẫu là người như thế nào?

Cô ấy có thể tự mình vào, chắc chắn đã làm rất nhiều lần thí nghiệm, những người vào đây, chắc chắn không thiếu những người giống Trần Văn Cẩm, đã phục dụng thi biệt đan!

Những người đó đều đi đâu rồi?

Lúc này Trần Văn Cẩm nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu khô héo như xác ướp trước mặt, trong lòng cô ấy đã hoàn toàn mất đi ý niệm muốn sống tiếp.

Tây Vương Mẫu Mẫu còn như vậy, mình tiến vào đây, kết quả tốt nhất, cũng là giống Tây Vương Mẫu Mẫu.

Trải qua hết lần này đến lần khác lột da, cũng không biết cuối cùng, có giống Tây Vương Mẫu Mẫu, bị chính lớp da mình lột ra nhấn chìm hay không.

Lâm Nghị một tay ôm Tuyết Lỵ Dương, từ trong động chui ra.

"Văn Cẩm." Trần Văn Cẩm nhìn thấy Lâm Nghị xuất hiện trước mặt mình, trong lòng không kìm được nữa, hai hàng nước mắt nóng hổi chảy dài.

"Lâm Nghị, giả, tất cả đều là giả!

Ở cổng đồng, tôi thấy mọi thứ, nói ở đây có phương pháp giúp tôi sống tiếp, kết quả cuối cùng, cái gì cũng không có!" Trần Văn Cẩm ôm vai Lâm Nghị, khóc nức nở.

Lâm Nghị vỗ vai cô ấy, dịu dàng nói: "Yên tâm, tôi từng nói sẽ cứu cô, vậy thì cô tuyệt đối sẽ không chết!" Nói rồi, Lâm Nghị từ trong túi lấy ra một viên đan dược, đưa cho Trần Văn Cẩm.

Viên đan dược này, chính là thứ anh vừa mới đánh dấu có được khi tiến vào vị trí trung tâm nhất của vẫn thạch!

Bổ Thiên Đan!

Trần Văn Cẩm nhận lấy đan dược, trong lòng vẫn còn chút nghi ngờ, nhìn Lâm Nghị.

Nhưng khi thấy vẻ mặt bình tĩnh như nước của Lâm Nghị, lòng cô cũng dần bình tĩnh lại, nuốt viên Bổ Thiên Đan xuống.

Ngay khoảnh khắc Bổ Thiên Đan vào bụng, Trần Văn Cẩm kinh ngạc phát hiện, cơ thể mình đã xảy ra biến hóa thần kỳ, mùi thi hóa trên người nhanh chóng tiêu tan, đồng thời cánh tay bị lột da cũng nhanh chóng khôi phục như lúc đầu.

Những ảnh hưởng xấu do cô uống Thi Biệt Đan gây ra, trong khoảnh khắc đó, hoàn toàn biến mất không dấu vết, không còn chút gì.

"Cái này... sao có thể?" Trần Văn Cẩm không thể tin nổi, mừng rỡ nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị nhún vai, thản nhiên nói: "Thế này chẳng phải tốt rồi sao?" "Lâm Nghị, cảm ơn anh nhiều lắm!" Trần Văn Cẩm lòng đầy xúc động, không nhịn được ôm lấy mặt Lâm Nghị, hôn tới tấp lên môi anh.

Không ngờ a!

Tình trạng thi hóa trên người cô lại được hóa giải bằng phương pháp này!

Khi cô tuyệt vọng nhất, Lâm Nghị giống như một tia nắng, chiếu sáng thế giới u ám của cô!

Đúng lúc này, Lâm Nghị cảm thấy eo mình bị cái gì đó véo một cái, anh mới chú ý.

Tuyết Lỵ Dương tuy rằng đã hôn mê, nhưng ý thức dường như vẫn còn tỉnh táo, phát hiện Lâm Nghị và Trần Văn Cẩm đang làm chuyện này, cô khó nhọc đưa tay véo Lâm Nghị.

Lâm Nghị đẩy Trần Văn Cẩm ra: "Văn Cẩm, em đừng vội, đợi ra ngoài rồi, chúng ta có rất nhiều cơ hội." Trần Văn Cẩm lườm anh một cái, có rất nhiều cơ hội gì cơ chứ?

Lời nói của Lâm Nghị có ẩn ý a.

Lâm Nghị giao Tuyết Lỵ Dương cho Trần Văn Cẩm: "Em chăm sóc tốt cho Tuyết Lỵ Dương trước đã, tốt nhất là rời khỏi đây." Trần Văn Cẩm ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị, hỏi: "Anh không đi sao?" "Tôi còn có việc khác phải làm, hơn nữa hình như muốn đi cũng không dễ dàng như vậy." Lâm Nghị thần sắc bình thản, nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu khô héo trước mặt.

Cụ thi thể khô héo không ra hình dạng trước mặt, lại chậm rãi khôi phục, không lâu sau, trên mặt lại có huyết sắc, ngay sau đó da dẻ mịn màng như em bé sơ sinh!

Một đại mỹ nhân sống động xuất hiện trước mặt ba người!

“Anh cẩn thận.” Trần Văn Cẩm kéo tay Lâm Nghị, thần tình nghiêm túc nói.

“Yên tâm, tôi sẽ không sao đâu.” Trần Văn Cẩm cõng Tuyết Lỵ Dương, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Sau khi Trần Văn Cẩm dùng Bổ Thiên Đan, nhìn có vẻ chỉ là kìm hãm vấn đề thi hóa, kỳ thực trong cơ thể cô còn sẽ có biến hóa kịch liệt hơn.

Chỉ là biến hóa này cần Trần Văn Cẩm từ từ thích ứng hấp thu mới bộc lộ ra.

Chương 501

Sau khi Trần Văn Cẩm rời đi, Lâm Nghị nghiêm túc đánh giá dị biến đang khôi phục hình người của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Từ tình hình hiện tại mà nói, người tiến vào nơi này chia làm bốn loại.

Loại thứ nhất giống như Tiểu Ca Thiên Thụ xuất hiện ở đây, sẽ mất đi lý trí, bị lớp da người cuốn lấy và chấp hành mệnh lệnh Thiên Thụ.

Loại thứ hai, giống như Trần Văn Cẩm, người đã uống Thi Biệt Đan khi tiến vào đây, sẽ nhanh chóng thi hóa, đồng thời nhanh chóng lột da, tiến vào giai đoạn lột da không ngừng, có khả năng trường sinh.

Loại thứ ba chính là giống như bản thân anh và Tuyết Lỵ Dương, những người có huyết mạch cường đại, tùy theo huyết mạch mạnh yếu mà chịu ảnh hưởng khác nhau, bản thân anh thì không sao, Tuyết Lỵ Dương thì hôn mê nhưng ý thức vẫn tỉnh táo.

Loại thứ tư là người bình thường, chắc hẳn sẽ hoàn toàn mất đi ý thức.

Tuy nhiên, vì ở đây ngoài lớp da người và Tây Vương Mẫu Mẫu, không còn thi thể nào khác, rõ ràng trừ người Thiên Thụ ra, loại thứ hai và thứ tư hẳn đều đã chết hoàn toàn ở đây, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Mà giờ đây Tây Vương Mẫu Mẫu khôi phục theo cách này, rất có thể có liên quan đến sự biến mất của loại người thứ hai và thứ tư.

Nếu như mình là Tây Vương Mẫu Mẫu, nhất định sẽ không cho

phép người khác dùng cùng phương pháp với mình để đạt được vĩnh sinh.

Tóm lại, trừ người Thiên Thụ ra, tất cả những người tiến vào nơi này, đều chỉ có một kết cục là cái chết!

Cắc cắc cắc cắc cắc ~ Trên người Tây Vương Mẫu Mẫu, vang lên từng trận âm thanh giòn giã, giống như một đống linh kiện máy móc đang nhanh chóng lắp ráp vào nhau.

"Nhân loại, tự tiện xông vào cấm địa, chính là tội chết!" Từ trong cơ thể vẫn còn khá cứng ngắc của Tây Vương Mẫu Mẫu, truyền ra giọng phổ thông chuẩn xác.

Cũng quá đáng rồi.

Khả năng học tập cũng mạnh đấy.

Chẳng trách ngay cả rắn cơ quan cũng có thể bắt chước con người nói chuyện.

Tây Vương Mẫu Mẫu nói không chừng là học từ những nhân loại đã xông vào đây trong những năm gần đây?

"Đi chỗ khác chơi đi, bố mày." Lâm Nghị không chút khách khí, một cước đạp thẳng vào mặt Tây Vương Mẫu Mẫu, cơ thể Tây Vương Mẫu Mẫu lập tức bay ra khỏi chỗ lột da và đá vụn, va mạnh vào vách đá thiên thạch.

Một dấu chân đỏ tươi cũng in trên mặt Tây Vương Mẫu Mẫu.

Ngay sau đó, Lâm Nghị vẫy tay, một quầng sáng màu trắng sữa bao phủ những mảnh đá vụn và lớp da lột ra, trực tiếp chọn thu hồi.

Sau khi những thứ tạp nham này được dọn dẹp xong, một khối vẫn ngọc hình người xuất hiện trước mặt Lâm Nghị.

Trên vẫn ngọc, khắc những văn án cực kỳ phức tạp và cổ xưa,

những hoa văn này và hoa văn trên tế đàn anh nhìn thấy trong Cổng Đồng, khá tương tự, thuộc cùng một loại.

Nhưng thứ này lại như tự thành một thể, giống như một loại trận pháp tế tự thần bí.

"Chủ nhân, đây chính là vẫn ngọc, mau mang nó đi!

Có nó, ta có thể phối hợp Mù Trần Châu, ở tận cùng thời gian, đạt được sự tái sinh!" Nữ Vương nhìn thấy khối ngọc này, trong đầu cô, những ký ức về Quỷ Mẫu lại nhiều thêm không ít!

Thậm chí cô có thể nhìn ra được diệu dụng của trận pháp kỳ lạ trên vẫn ngọc này!

Trong đầu cô, còn xuất hiện hình dáng của tận cùng thời gian.

Ở đó, không có thời gian và không gian, tất cả đều tĩnh lặng.

Nơi đó nằm sau một bức tường pha lê khổng lồ, đó là một cánh cổng tai họa!

Khác với Cổng Đồng, Cổng Đồng có rất nhiều người đã tiến vào, và những người chịu ảnh hưởng chỉ là những người tiến vào bên trong.

Còn cánh cổng này thì lại ảnh hưởng đến cả thế giới, sau lần mở ra trước đó, thế giới ảo và hiện thực đã bắt đầu dung hợp!

Mù Trần Châu chính là được lấy ra từ đó, và đôi mắt thông đến không gian hư số của cô cũng là kế thừa từ đó!

Tây Vương Mẫu Mẫu nhìn thấy năng lực của Lâm Nghị, nghiến răng nghiến lợi, lạnh lùng nói: "Quỷ Mẫu!" Chỉ có Quỷ Mẫu mới có năng lực như vậy!

Có thể dễ dàng chuyển Vẫn Ngọc và da lột sang không gian Xà Thần khác!

Hơn nữa cũng chỉ có Quỷ Mẫu tiến vào nơi này mới có khả năng không bị thiên thạch ảnh hưởng!

Bởi vì cô ta có một đôi mắt được thần ban!

Nhưng tại sao Mẫu Xà đến thế hệ này lại biến thành một người đàn ông?

Không kịp nghĩ nhiều, Tây Vương Mẫu Mẫu lạnh lùng hừ một tiếng: "Muốn cướp Vẫn Ngọc ư?

Không thể nào!" Ngay sau đó cô ta giơ lòng bàn tay lên, chộp về phía Vẫn Ngọc, khối Vẫn Ngọc liền bay về phía cô ta.

"Cô quen cô ta à?" Lâm Nghị cũng không vội, khá hứng thú hỏi Nữ Vương.

"Không quen, nhưng ký ức trong đầu tôi tựa hồ có những đoạn liên quan đến Tây Vương Mẫu Mẫu, từng có một bí ẩn giữa cổ Ma quốc và Tây Vương Mẫu Mẫu quốc, còn bí ẩn gì thì tôi không rõ!" Nữ Vương nhanh chóng trả lời.

Lâm Nghị gật đầu.

Xem ra sự xuất hiện của Tây Vương Mẫu Mẫu quốc và cổ Ma quốc trong cùng một thời đại, không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Cộng thêm Tiểu Ca sử dụng ngôn ngữ Ma quốc để giao tiếp với lớp da người treo trên đỉnh, nói không chừng hai truyền thuyết Âu Lạc Gia này, còn là đồng xuất một mạch.

"Biết điều thì giao Vẫn Ngọc ra đây, tôi còn có thể tha cho cô một mạng, để cô tiếp tục sống lay lắt trong thiên thạch này." Lâm Nghị chậm rãi bước về phía Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu cười lạnh một tiếng, nói: "Đừng có mơ, tên phản đồ nhà ngươi!

Hôm nay ta sẽ dùng ngươi để tế tự cho sự vĩnh sinh của ta!" Khoảnh khắc tiếp theo, Tây Vương Mẫu Mẫu miệng niệm pháp quyết: "Thái Nhất ở trước, Thiên Nhất ở sau, Âm Dương Chi Lược, Âm Phù Chi Cơ." Khi Tây Vương Mẫu Mẫu niệm pháp quyết, Lâm Nghị thấy trước mặt cô ta hình thành một đạo phù lục cực kỳ khủng bố.

Đạo phù lục này, rộng ba tấc, dài một thước, trong suốt như ngọc, lấy máu làm văn!

"Đây là Chân phù?!" Lòng Lâm Nghị kinh hãi, Tây Vương Mẫu Mẫu không hổ là thủy tổ của kỳ môn thuật số, độn giáp bát quái, tam cung ngũ ý!

Vừa ra tay đã là một đạo Chân phù!

"Nếu để cô chế tạo thành công, vậy thì còn gì mà nói?" Lâm Nghị hừ một tiếng, phi thân lao lên, chỉ trong chớp mắt, lại một cước đạp vào mặt cô ta, sức mạnh của cước này, Lâm Nghị đã dùng hết mười phần sức lực.

Cơ thể Tây Vương Mẫu Mẫu không chỉ bay lộn nhào ra ngoài, mà còn bị lún sâu vào trong thiên thạch.

"A a a a a!" Tây Vương Mẫu Mẫu bị đá vào thiên thạch, nghiến răng nghiến lợi, oán hận không ngừng gầm gừ: "Quỷ Mẫu, sao ngươi lại vô liêm sỉ như vậy!

Đánh lén ta!" Lâm Nghị xoa xoa mũi, nói: "Không đánh lén, đợi cô chế tạo xong Chân phù rồi giết tôi à?

Cũng đã sống mấy nghìn năm rồi, sao đầu óc lại cứng nhắc như vậy?" Lâm Nghị nói xong, tiện tay thu luôn Vẫn Ngọc đi.

Thu xong Vẫn Ngọc, Lâm Nghị cũng không ham chiến, liếc nhìn lớp da người treo trên đỉnh, sau đó xoay người rời đi.

Hiện tại Tây Vương Mẫu Mẫu còn khá yếu, phản ứng chậm hơn, mình có cơ hội để lợi dụng.

Nếu cô ta phản ứng lại, đối mặt với tồn tại cấp BUG mấy nghìn năm tuổi này, Lâm Nghị thực sự có chút lo lắng.

Tình huống này, đương nhiên là chọn rời đi rồi.

Dù sao Tây Vương Mẫu Mẫu cũng không thể rời khỏi thiên thạch, chỉ có thể sống lay lắt trong thiên thạch.

Hơn nữa không chỉ Tây Vương Mẫu Mẫu, mà thứ bên trong lớp da người kia, cũng là một tồn tại rất khủng bố.

Ở lại nơi này lâu không có lợi ích gì.

Ngoài ra, anh còn cảm thấy trong một cái hang gần đó, có mấy đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, chắc là đang đợi mình và Tây Vương Mẫu Mẫu lưỡng bại câu thương, để ngồi mát ăn bát vàng.

Trong tình huống này, dù sao Vẫn Ngọc cũng đã vào tay, rời khỏi đây là lựa chọn tốt nhất.

"Quỷ Mẫu, ta phải giết ngươi!" Tây Vương Mẫu Mẫu giận dữ lao ra, trong hang động này đã không còn bóng người nào.

Nhưng Tây Vương Mẫu Mẫu bấm ngón tay tính toán, rất nhanh ánh mắt cô ta đã dừng lại ở cái hang mà Lâm Nghị đã rời đi!

Chương 502

Ngay sau đó thân hình cô ta lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo, liền xuất hiện ở cửa hang, rồi dọc theo cửa hang đuổi theo.

Lâm Nghị rời đi chưa bao lâu, liền cảm thấy phía sau có một cảm giác nguy hiểm nồng đậm dâng lên, ngay cả Kỳ Lân Huyết Mạch cũng bắt đầu có chút sôi trào.

"Đúng là âm hồn bất tán mà." Lâm Nghị nhướng mày, kéo vài chốt lựu đạn quả dứa, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Lựu đạn quả dứa, là thứ anh có được ở đồn trú quân chó săn.

Loại lựu đạn này có hai chốt an toàn, không chỉ phải rút chốt ra, mà còn phải va đập một cái mới nổ.

Anh vừa đi vừa ném lựu đạn quả dứa, đến cuối cùng, anh gần như ném hết ba hộp lựu đạn còn lại trong nhẫn không gian ra đường.

Sau đó anh còn lo lắng không đủ, lại ném xuống năm bao thuốc nổ lớn.

Sau đó anh huýt sáo, ung dung rời đi.

Tây Vương Mẫu Mẫu một đường truy sát Lâm Nghị mà đến, bên trong thiên thạch là sân nhà của cô ta, gần như không chút kiêng dè, tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không chú ý đến lựu đạn quả dứa dưới chân.

Không lâu sau khi Lâm Nghị rời đi, phía sau đã nghe thấy tiếng nổ ầm ầm, hết trận này đến trận khác, cả khối thiên thạch khổng lồ đều đang rung chuyển, tiếng nổ dữ dội vang vọng trong vô số hang động tối tăm, bên trong thiên thạch giống như phát ra tiếng kêu quái dị như quỷ khóc sói gào.

“Hì hì.” Lâm Nghị nhìn làn sóng xung kích phía sau lao tới, cười cười không nói gì.

Nữ Vương đi theo Lâm Nghị lâu như vậy, tự nhiên cũng biết uy lực của thuốc nổ.

Cô cảm thán nói: “Chủ nhân, làm như vậy, có phải hơi quá đáng không?” Nhiều thuốc nổ và lựu đạn như vậy, cho dù là da đồng xương sắt, e rằng cũng phải biến thành tro tàn chứ?

Lâm Nghị vẫy tay nói: “Không quá đáng, không quá đáng.

Sao cái này có thể coi là quá đáng chứ!

Tây Vương Mẫu Mẫu là ai?

Là thủy tổ của kỳ môn độn giáp đó, sở hữu năng lực thần quỷ khó lường, chừng này tôi còn thấy thuốc nổ đặt ít đấy!” Nữ Vương cạn lời.

Ít ư?

Cái này còn ít sao?

Nhiều thêm chút nữa, chủ nhân không sợ gây ra sự sụp đổ của địa cung sao?

Đến lúc đó, thì ai cũng không ra ngoài được.

Nữ Vương khá hứng thú hỏi: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy chủ nhân cẩn thận như vậy đấy.” Đi theo Lâm Nghị lâu như vậy, trong mắt cô, Lâm Nghị luôn là người gió lướt qua để lại vết, chim bay qua nhổ lông.

Ngay cả khi ở Vân Nam Trùng Cốc mộ Hiến Vương, đối mặt với nửa người thi tiên, cũng vẫn ung dung đối phó, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Duy chỉ có hôm nay, tiến vào trung tâm thiên thạch, lại chỉ lấy đi

Vẫn Ngọc.

Cái này hoàn toàn không giống phong cách của chủ nhân a.

Còn dùng đến mưu kế đặt bẫy dọc đường.

Nhìn như vậy, chủ nhân cũng không phải là vô địch mà.

Chỉ cần mình nắm chắc được, khống chế được anh ta, khiến anh ta làm vương phi của mình, vẫn còn rất nhiều cơ hội a.

Tuy rằng đã bố trí lựu đạn và thuốc nổ, nhưng tốc độ của Lâm Nghị không hề giảm, rất nhanh đã đuổi kịp Trần Văn Cẩm và Tuyết Lỵ Dương đã đi trước.

Hiện tại Tuyết Lỵ Dương đã tỉnh lại, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Hai người bị tiếng nổ dữ dội phía sau làm cho kinh hãi.

"Lão Lâm." Tuyết Lỵ Dương dừng bước, nhìn cái hang đen ngòm phía sau, trong lòng trống rỗng không rõ lý do.

Có thể bức Lâm Nghị phải dùng thuốc nổ, vậy chắc chắn Lâm Nghị đã gặp phải một tồn tại cực kỳ đáng sợ!

Hơn nữa nghe động tĩnh, lượng thuốc nổ đã lớn đến mức cô không dám tưởng tượng rồi!

Trần Văn Cẩm cũng kinh ngạc, cắn cắn môi đỏ, đôi môi đỏ tươi bị cô cắn đến bật máu.

"Anh tuyệt đối đừng có chuyện gì nha!" Tuyết Lỵ Dương nắm tay Trần Văn Cẩm, thần tình nghiêm túc nói: "Văn Cẩm muội muội, em đi trước đi!

Chị muốn quay lại cứu anh ấy!" Cô cũng biết, Lâm Nghị đã bị bức đến mức độ này, mình đi qua thuần túy là đi chịu chết.

Nhưng trong lòng cô vẫn muốn đi, căn bản không thể kiểm soát được.

“Em đi cùng chị!” Trần Văn Cẩm hít sâu một hơi, nắm chặt tay nói.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Trần Văn Cẩm một cái, hảo cảm đối với Trần Văn Cẩm tăng vọt.

Sau đó hai chị em nắm tay nhau, chạy về phía sâu trong hang động.

Kết quả bọn họ vừa chạy được hai bước, đã đâm sầm vào lòng Lâm Nghị.

“Hai em sao lại chạy về đây?” Nghe thấy giọng Lâm Nghị, hai cô gái vô cùng vui mừng.

“Lão Lâm, anh không sao chứ?

Thật tốt quá!” Hai cô gái vừa ôm một bên cánh tay Lâm Nghị, vừa vô cùng phấn khích.

Lâm Nghị nói: “Tôi có thể có chuyện gì chứ!

Cho dù có chuyện gì, thì cũng là người khác có chuyện thôi.

Dương tiểu thư, Văn Cẩm không biết thì thôi, em còn không hiểu tôi sao ~~” Tuyết Lỵ Dương nghe Lâm Nghị gọi Trần Văn Cẩm là Văn Cẩm, gọi mình là Dương tiểu thư, trong lòng cô lập tức lạnh lẽo, có chút không vui.

Cô trừng mắt nhìn anh, nói: “Anh ngay cả thuốc nổ cũng dùng rồi, chúng em sao có thể không lo lắng cho anh chứ?” Trần Văn Cẩm cũng nói theo: “Đúng đó, anh vì cứu em mà đến đây, nếu em không quay lại cứu anh, em còn là người sao.” Nghe hai cô gái nói vậy, Lâm Nghị khẽ cười.

Không tệ mà.

Hai cô gái này cũng coi như có lương tâm.

Cũng không uổng công có được nhiều lợi ích như vậy.

Lâm Nghị cười trêu chọc nói: "Hahaha, hai em cứ thế này chạy về, đây không phải là muốn bồi tôi tuẫn tình sao ~" "Đừng có tự mãn nữa, đi thôi." Hai người không vui vẻ gì nói một câu, tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Nghị bước theo sau, một tay đỡ một bên mông, nói: "Hai em đi chậm quá, tôi giúp hai em một tay!" Hai cô gái cảm giác được bàn tay dưới mông, vừa định phản kháng, Lâm Nghị đã bắt đầu tăng tốc lao đi.

Hai cô gái căn bản không có cách nào phản kháng, không biết qua bao lâu, một vệt sáng xuất hiện trước mặt bọn họ, khoảnh khắc tiếp theo, ba người liền như cá chép vượt vũ môn, chui ra khỏi thiên thạch.

"Đồ lưu manh!" Tuyết Lỵ Dương hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Nghị một cái, nhỏ giọng mắng.

"A!!" Khi cô mắng Lâm Nghị, Trần Văn Cẩm lại kinh hô một tiếng, toàn thân lạnh toát, thần tình hoảng loạn nhìn chằm chằm vào cửa hang vừa chui ra, run rẩy nói: "Quỷ...

Quỷ, là Tây Vương Mẫu Mẫu!" Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng nhìn qua, chỉ thấy một khuôn mặt cực kỳ khủng bố, xuất hiện ở cửa hang, tóc tai bù xù, mặt mày dữ tợn, nhìn mọi người, giống như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả.

Tuy nhiên, khuôn mặt này chỉ thoáng qua rồi biến mất, rất nhanh đã biến mất trong hang.

Ngay khoảnh khắc khuôn mặt quỷ biến mất, khí tức khủng bố xung quanh cũng dần tan đi.

Nhìn Lâm Nghị và những người khác bình yên vô sự, 'Lưu Hoành

Thuận' bên cạnh cứ lẩm bẩm trong lòng.

Tình huống gì đây?

Hắn từng đến đây, đã làm rất nhiều thí nghiệm, nhưng phàm là người nào đi vào, đều chưa từng đi ra!

Bây giờ không chỉ Lâm Nghị đi ra, ngay cả hai cô gái này cũng đi ra!

Chuyện này cũng quá đáng!

Chương 503

Kế hoạch ban đầu của hắn là, đợi khi Lâm Nghị đi ra, đã bị trọng thương rồi, đến lúc đó mình có thể dễ dàng bắt Lâm Nghị!

Nhưng không ngờ a.

Lâm Nghị dường như không có chút chuyện gì.

Vậy có nên ra tay không? 'Lưu Hoành Thuận' đợi rất lâu, thở dài một hơi: "Thôi thôi, không gây được, không gây được.

Nếu hắn thực sự có được bí mật trường sinh bên trong, ta sẽ tìm cơ hội khác để lấy từ hắn là được." Sau đó 'Lưu Hoành Thuận' chuyển ánh mắt sang Ngô Tam Tỉnh, phải tìm cách để trở lại thể xác Ngô Tam Tỉnh mới được.

Hắn phụ thể vào Lưu Hoành Thuận chỉ có thể kéo dài bảy ngày, nếu bảy ngày sau không tìm được thể xác phù hợp để phụ thể, hắn sẽ không trụ được lâu.

Mọi người ra ngoài sau đó, Tiểu Ca nằm trên đất, hôn mê bất tỉnh, Ngô Tam Tỉnh bị trói lại, treo trên cột đá.

Tiểu Đoàn Đoàn đã chui xuống đất đi ngủ rồi.

Chỉ có Đại Tế Ti đang canh giữ Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh thấy Lâm Nghị đi ra, anh ta mặt mày ủ rũ kêu lên: "Lâm gia, Lâm gia, tạ ơn trời đất, anh không sao!

Tôi nhớ anh muốn chết!

Mau thả tôi xuống đi." Nhìn Ngô Tam Tỉnh bị trói, Lâm Nghị ngớ người ra.

Tốt ghê!

Ai mà ghê gớm vậy, lại trói Ngô Tam Tỉnh lại!

Nhưng, từ ánh mắt của Ngô Tam Tỉnh, Lâm Nghị lại cảm nhận được cảm giác trước đây.

Đây hẳn là Ngô Tam Tỉnh thật sự rồi?

Lâm Nghị vừa thu Đại Tế Ti vào nhẫn không gian, vừa tiện tay thả Ngô Tam Tỉnh xuống.

Ngô Tam Tỉnh thở phào nhẹ nhõm, một tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.

"Lâm gia, thực sự cảm ơn anh nhiều lắm!" "Không có gì." Lâm Nghị trả lời qua loa một câu, đỡ Tiểu Ca dậy, cho anh ta một viên đan dược.

Đúng lúc này, Trần Văn Cẩm đột nhiên nghi hoặc hỏi: "Lão Lâm, chúng ta có phải thiếu một người không?" Lâm Nghị nhìn quanh, mới phát hiện Hắc Hạt Tử dường như vẫn chưa đi ra.

A.

Cái này...

Hắc Hạt Tử đáng thương, sẽ không phải đã lạnh ngắt rồi chứ?

Đã nói rồi, đợi lần này trở về, tìm hai cô em gái, chiêu đãi anh thật tốt.

Kết quả anh lại đi trước một bước.

Lúc này, trong một cái hang đen, một bóng người màu đen, rơi xuống.

Bóng người đó lộn một vòng trên không, sau đó vững vàng tiếp đất.

"Hahaha, thật là quá may mắn!

Tôi lại không chết, còn sống đi ra rồi!" Hắc Hạt Tử đẩy gọng kính đã vỡ chỉ còn một bên, cười rộ lên.

Sau đó, Hắc Hạt Tử thấy Lâm Nghị và những người khác: "Ây da, trùng hợp vậy?

Lâm lão bản, các anh cũng ra rồi à?" Lâm Nghị cười cười, nói: "Anh không sao là tốt rồi.

Chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Mọi người gật đầu, bày tỏ sự đồng tình.

Ngô Tam Tỉnh nói theo: "Lâm gia nói đúng!

Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!" Hắc Hạt Tử thấy Ngô Tam Tỉnh, tức giận không chịu nổi.

Để mình cũng đã đành, kết quả còn cố ý kích hoạt cơ quan, để đàn huyết thi vây công bọn họ!

Quá cầm thú!

"Lâm lão bản, tên cháu trai này sao lại ở đây vậy?

Hay là, chúng ta ném hắn vào thiên thạch đi." Lâm Nghị nhìn Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Nói có lý đấy chứ!" Mặt Ngô Tam Tỉnh lập tức tối sầm lại, vội vàng giải thích: "Lâm gia, hiểu lầm a, hiểu lầm!

Người hại các anh không phải tôi, là Uông Tàng Hải cái tên khốn kiếp, thằng ranh con đó!" 'Lưu Hoành Thuận' bên cạnh nghe xong, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Ngô Tam Tỉnh ngay trước mặt 'Lưu Hoành Thuận', điên cuồng bôi nhọ Uông Tàng Hải!

Cứ động một chút là gọi Uông Tàng Hải là lão già, đồ bất tử, đồ âm hiểm gì đó.

Khiến 'Lưu Hoành Thuận' bên cạnh tức đến mức, thực sự hận

không thể nhảy ra, đánh Ngô Tam Tỉnh một trận.

Ngô Tam Tỉnh từng kể cho Lâm Nghị và bọn họ nghe về cuộc chạm trán với Giải Liên Hoàn ở mộ dưới biển Tây Sa khi xưa.

Khi phát hiện quan tài của Uông Tàng Hải, và sau khi mở ra, vô số con Thi Biệt Vương đỏ rực đã bò ra từ bên trong!

Lúc đó, cả hai người thực ra đều đã bị cắn thương.

Mà hồn phách của Uông Tàng Hải lại ký túc vào vô số Thi Biệt Vương, bảo tồn cho đến ngày nay.

Khi gặp Ngô Tam Tỉnh đang thoi thóp vì bị đàn Thi Biệt Vương cắn, một người một quỷ đã thực hiện một giao dịch.

Sử dụng phương pháp cộng sinh, hai người cùng dùng một cơ thể, để tìm kiếm sự trường sinh.

Lúc đó Ngô Tam Tỉnh không có lựa chọn nào khác, nên chỉ có thể đồng ý với Uông Tàng Hải.

Ban đầu, Ngô Tam Tỉnh chiếm vị trí chủ đạo của cơ thể, Uông Tàng Hải âm thầm quan sát cách hành vi của anh ta, cũng như âm thầm chỉ điểm anh ta.

Cho đến khi Lâm Nghị vứt anh ta ở Vân Thiên Cung, Uông Tàng Hải liền chiếm vị trí chủ đạo.

Trong thời gian này, Ngô Tam Tỉnh đã biết được rất nhiều bí mật, ví dụ như mộ dưới biển Tây Sa thực ra là một cục diện được Uông Tàng Hải tỉ mỉ bố trí, mục đích là để tìm kiếm một thể xác có thể cộng sinh!

Nghe Ngô Tam Tỉnh miêu tả, Lâm Nghị cảm thấy có thật có giả, hơn nữa trong đầu Ngô Tam Tỉnh, chắc chắn còn giấu giếm điều gì đó.

Tuy nhiên, mối quan hệ cộng sinh của hai người, cũng thực sự phù hợp với phỏng đoán của Lâm Nghị.

Thứ nhất, Âm Dương Nhãn của anh không nhìn thấu Uông Tàng Hải, điều đó cho thấy không phải là phụ thể đơn giản.

Thứ hai, Ngô Tam Tỉnh trước đây có thể nhận ra Kim Quang Chú, điều đó cho thấy người này có liên quan đến Long Hổ Sơn.

Mà Uông Tàng Hải là kiến trúc sư đầu thời Đại Minh, và vào triều Minh Đạo giáo là quốc giáo, mà Thiên Sư Phủ Long Hổ Sơn lại thống lĩnh Đạo giáo thiên hạ.

Đầu thời Minh, Chu Nguyên Chương khi tại vị, từng không chỉ một lần trùng tu Long Hổ Sơn!

Uông Tàng Hải tham gia xây dựng Long Hổ Sơn, cũng không có gì là lạ, không vơ vét được chút lợi ích nào từ đó, hắn cũng không còn là Uông Tàng Hải nữa.

Nói không chừng, Kim Quang Chú Uông Tàng Hải cũng sẽ dùng, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Thứ ba, Ngô Tam Tỉnh có thể dễ dàng nhìn thấu cơ quan phòng luyện đan, điều đó cho thấy anh ta chắc chắn không phải lần đầu tiên đi vào.

Uông Tàng Hải cũng phù hợp với điểm này.

Theo ghi chép trong Dưỡng Lão Viện Bút Ký, Tây Vương Mẫu Mẫu quốc là điểm dừng chân cuối cùng của Uông Tàng Hải.

Vì vậy Uông Tàng Hải chắc chắn đã đến phòng luyện đan, và đã lấy Thi Biệt Đan từ đó!

Chương 504

Không có lò lơ lửng của phòng luyện đan, Uông Tàng Hải cũng không thể chế tạo ra Thi Biệt Đan.

Vậy Thi Biệt Đan hắn để lại ở mộ dưới biển Tây Sa, nhất định là lấy từ phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Thậm chí Uông Tàng Hải không chỉ đến phòng luyện đan, mà còn tiến vào tế đàn mà bọn họ đang ở.

Tuy nhiên, hắn lại không tiến vào thiên thạch, thậm chí hắn rõ ràng đã đi trước nhóm người mình, nhưng lại không tiến vào vẫn thạch, mà lại bị Tiểu Đoàn Đoàn phát hiện.

Điều đó cho thấy, hắn đối với những thứ bên trong vẫn thạch, vừa muốn có được, lại vừa cảm thấy sợ hãi.

Vì vậy.

Hắn đã sắp xếp rất nhiều người làm công cụ, đến đây thám hiểm bí mật.

Mặc dù Ngô Tam Tỉnh bây giờ giống như một tên hai mặt, nhưng Lâm Nghị cũng không làm gì Ngô Tam Tỉnh.

Nếu Ngô Tam Tỉnh là cộng sinh thể mà Uông Tàng Hải đã tìm kiếm mấy trăm năm, vậy Uông Tàng Hải đã trốn thoát nhất định sẽ quay trở lại thể xác Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh giống như một con mồi thơm, còn Uông Tàng Hải lại là một con cá béo.

Sau đó, một nhóm người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

“Đoàn Tử, đi thôi đi thôi.” Cảm nhận được Tiểu Đoàn Đoàn vẫn

còn ngủ trong đất, Lâm Nghị lập tức gửi tín hiệu rời đi cho nó.

"Không đi, người ta không đi, người ta đã giúp Chủ nhân nhiều như vậy!

Chủ nhân còn chưa thưởng cho người ta mà!

Chủ nhân nói chuyện không giữ lời." Tiểu Đoàn Đoàn nằm bò trên đất bất động, có chút giận dỗi nói.

"A, tôi nói gì rồi?" "Chủ nhân nói sẽ giết con rắn vừa to vừa béo đó cho người ta ăn mà, Đoàn Đoàn vất vả như vậy, giúp Chủ nhân bắt được người kia, Chủ nhân lại muốn cứ thế mà đi.

Chủ nhân xấu xa, chủ nhân tồi tệ, hu hu hu ~" Vì tiến vào vẫn thạch, Lâm Nghị suýt chút nữa quên mất chuyện đã hứa với Đoàn Tử!

Dưới lòng đất của Tây Vương Mẫu Mẫu quốc, còn có một con Mẫu Xà nữa!

Nói không chừng, còn là từ thời Tây Vương Mẫu Mẫu, sống đến tận bây giờ!

Tuy nhiên, con Mẫu Xà này nằm trong hang động dưới lòng đất, chỉ vì một con Mẫu Xà đơn thuần mà chui xuống tìm, thực sự có chút không đáng giá.

Lâm Nghị đang suy tính, làm thế nào để lừa được Tiểu Đoàn Đoàn qua loa.

Dù sao vẫn là một đứa trẻ con, chắc hẳn khá dễ lừa.

Đúng lúc này.

Bọn họ thấy hồ nước phía dưới tế đàn lại xuất hiện những gợn sóng quỷ dị.

Gợn sóng ngày càng lớn, thậm chí hình thành một cột phun nước, sủi bọt ùng ục trào ra ngoài!

Cùng với thời gian trôi qua, xoáy nước dường như ngày càng lớn, rất nhanh đã đạt đến độ lớn bằng eo người!

Trong mắt Lâm Nghị lóe lên một tia tử quang, xuyên qua làn nước hồ lạnh lẽo, anh nhìn thấy cảnh tượng dưới hồ nước!

Dưới hồ nước, có rất nhiều hang động tối tăm, và 'xoáy nước' chính là từ hang động tối tăm đó!

Lượng nước lớn từ hang động tối tăm tuôn ra, giống như có một vật khổng lồ nào đó sắp chui ra từ cái hang động tối tăm lớn đó.

Mọi người đang định đi thì bị Lâm Nghị gọi lại.

"Xem ra chúng ta muốn đi cũng không dễ dàng như vậy!

Truy binh sắp tới rồi." "Truy binh?" Mọi người khó hiểu nhìn Lâm Nghị.

Khoảnh khắc tiếp theo!

Rầm một tiếng, giữa trung tâm hồ nước rộng lớn, một cái đầu rắn màu đen lớn bằng chiếc xe tải, từ mặt nước chui ra!

Trước cái đầu rắn khủng bố đó, mọi người giống như những chấm nhỏ bé, trông vô cùng gầy yếu!

"Cái này..." "Quá khủng bố!

Chẳng lẽ là Mẫu Xà trong truyền thuyết!" "Con Mẫu Xà lớn như vậy, e rằng đã sống mấy nghìn năm rồi chứ?" "Không đúng, rắn cơ quan màu đỏ, nhưng tại sao con rắn này lại màu đen?" "Là biến chủng!

Rất có thể là do lai tạo mà có được." Hắc Hạt Tử đỡ Tiểu Ca đang bị trọng thương, nhìn con Mẫu Xà khủng bố như vậy.

Ký ức của Tiểu Ca hiện tại dường như đã khôi phục, nhìn thấy Mẫu Xà tấn công bọn họ, sắc mặt anh ta rất khó coi!

Anh ta đã đến đây rất nhiều lần, đã tiến vào vẫn thạch rất nhiều lần.

Nhưng con Mẫu Xà này chưa từng tấn công anh ta một lần nào!

Lần này tại sao lại tấn công bọn họ?

Không đúng.

Có phải Lâm Nghị đã làm gì không?

Anh ta trong lúc mình hôn mê đoạn thời gian này, chắc chắn đã làm chuyện gì đó kinh thiên động địa rồi!

Cho nên Mẫu Xà mới tấn công mọi người!

Lão Lâm a.

Lần này thực sự đã hại chết bọn họ rồi!

Lâm Nghị thần sắc bình thản nhìn Mẫu Xà, khóe mắt liếc nhìn Lưu Hoành Thuận bên cạnh, hào sảng hô lên: "Đoàn Tử, ra đây đi!

Cho người khác xem thực lực thật sự của chúng ta!" Theo lệnh của Lâm Nghị, tế đàn phía sau họ phát ra tiếng ầm ầm, một con kiến hành quân sa mạc siêu khổng lồ từ dưới đất bò lên!

Bây giờ con kiến hành quân sa mạc này đã lớn hơn cả một con bò trưởng thành, thân dài ước tính đã vượt quá ba mét!

Những cái chân sắc nhọn kia, như những cánh tay thép, cắm phập xuống đất.Quá khoa trương!

Đừng nói là Tuyết Lỵ Dương, Lưu Hoành Thuận, những người chưa từng thấy Tiểu Đoàn Đoàn.

Ngay cả Trần Văn Cẩm, Hắc Hạt Tử, Tiểu Ca... những người đã thấy tận mắt Tiểu Đoàn Đoàn trong Thành quỷ Đầm Rắn đều há hốc mồm trợn mắt."Lâm lão bản, con kiến cưng của cậu càng ngày càng

to!

Mới không gặp bao lâu mà đã lớn thêm biết bao nhiêu vòng rồi!" "Quá khó tin, kiến mà lớn được đến mức này đã là không thể rồi, nó ăn gì mà lớn nhanh thế chứ!" Tuyết Lỵ Dương ngơ ngác nhìn Lâm Nghị, nói: "Đây... là kiến hành quân sa mạc sao?

Là con kiến trắng nhỏ cậu mang ra từ sa mạc Tây Vực à?" Tuyết Lỵ Dương căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Họ mới từ Thành Cổ Tinh Tuyệt về được bao lâu, con bé tí ngày trước mang về mà đã lớn đến mức này rồi!

Con kiến lớn thế này, e là sắp thành tinh rồi?!Lâm Nghị hài lòng nhìn Tiểu Đoàn Đoàn bay tới.

Trận này, Đoàn Tử ăn không ít đâu!

So với trước đây, nó lớn hơn rất nhiều!

Bao nhiêu rắn cơ quan, lớn nhỏ, miễn là ăn được, đều bị nó chén sạch sành sanh.

Ăn no thì ngủ, ngủ dậy thì lớn thôi!

Nếu đây là tự nhiên trưởng thành, cho dù là động vật đã khai mở linh trí, có thể tu luyện, e rằng cũng phải cần tới hàng ngàn năm khổ luyện!Lâm Nghị nhẹ nhàng nhảy một cái, vọt lên lưng Tiểu Đoàn Đoàn.

Chương 505

Hai người tâm ý tương thông, Tiểu Đoàn Đoàn với tốc độ cực nhanh, bay thẳng về phía Xà Mẫu.Tê ~~ Xà Mẫu nhìn hai người bay tới, phun ra chiếc lưỡi đỏ tươi, khuấy động từng trận âm phong, thổi quét về phía cả hai.

Tiểu Đoàn Đoàn khẽ hừ một tiếng, hai chiếc cánh trong suốt vung lên, cũng thổi ra một trận cuồng phong.

Hai luồng gió va chạm vào nhau, tạo thành một luồng xung kích cực lớn tuôn trào, xông thẳng xuống mặt nước, lập tức nước bắn tung tóe, dấy lên những đợt sóng cao vài mét!"Hừ!" Tiểu Đoàn Đoàn kiêu ngạo hừ một tiếng.

Ban đầu nó không dám đối đầu với Xà Mẫu, có hơi nhát gan.

Nhưng bây giờ nó đã ăn nhiều rắn cơ quan như vậy, còn nuốt cả nghìn bộ huyết thi.

Giờ đây, nó cảm thấy đối mặt với Xà Mẫu cũng không còn đáng sợ như thế nữa!

Quan trọng hơn là chủ nhân vẫn ở bên cạnh, khiến nó tự tin tăng vọt!"Loài người ti tiện, dám chọc giận thần minh, còn muốn bỏ chạy ư?

Đừng có mơ!" Xà Mẫu phun ra tiếng người, theo sự lay động của cơ thể, thân hình nó ngày càng cao lớn, ngày càng khủng bố!

Một lát sau, chỉ riêng phần nổi trên mặt nước đã vượt quá mười mét!

Hơn nữa, điều này dường như còn chưa đủ để lộ ra một phần mười toàn bộ cơ thể nó!

Nói cách khác, nếu con Xà Mẫu này thật sự bò ra ngoài, e là phải dài cả trăm mét!Truyền thuyết kể rằng, rắn năm trăm năm hóa hủy, hủy năm trăm năm hóa giao, giao ngàn năm hóa long, long năm trăm năm thành giác long, ngàn năm thành ứng long.

Mà con Xà Mẫu trước mặt này, e là đã sống đủ bốn ngàn năm, nhưng vẫn chưa hóa thân thành rồng!

Xem ra truyền thuyết này, không có thật đâu!

Tuy nhiên, dù nó không hóa rồng, nhưng chỉ bằng cái thể hình này, e là đã đủ sức sánh ngang với chân long rồi!

Đương nhiên, chân long cũng có đẳng cấp phân chia, cho dù nó có thể hóa rồng, thì loại rắn tiến hóa thành chân long như thế này cũng chỉ là chân long sơ cấp nhất, ngay cả làm mồi cho Côn Bằng cũng không có phần.

Truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, trước đây có thể có, nhưng hiện tại thì đích xác không còn nữa rồi.Đối mặt với cái quái vật khổng lồ như vậy, Lâm Nghị cũng chẳng hoảng hốt, giữa các ngón tay chợt xuất hiện hơn chục viên đạn!

Ngay sau đó, đầu ngón tay anh phát lực, sức mạnh hơn chục vạn cân, toàn bộ ngưng tụ ở đầu ngón tay!

Xoẹt!

Tiếp đó, một tiếng xé gió thanh thúy vang lên, hơn chục viên đạn, trong khoảnh khắc đã bay vút đi.

Tốc độ nhanh đến kinh người, còn hơn cả tốc độ bắn của súng trường!"Vô tri!" Xà Mẫu với âm thanh băng lãnh, dường như căn bản không hề để Lâm Nghị và Tiểu Đoàn Đoàn vào mắt.

Sau đó, cái đầu rắn to lớn lay động, hơn chục viên đạn, toàn bộ bắn trúng lớp vảy cứng rắn của nó!

Chỉ để lại những vết hằn nông trên vảy!"Cũng có chút 'hàng' đấy chứ." Lâm Nghị thấy lớp vảy bên ngoài của Xà Mẫu cứng rắn như vậy, đây tuyệt đối là sinh vật đáng sợ nhất mà anh từng đối mặt kể từ khi đạo mộ đến giờ!

Ở mộ Hiến Vương, tôi từng gặp trùng bất tử Hỏa Thần.

Tên đó tuy có hơi to lớn, nhưng trí lực thấp kém, có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng con Xà Mẫu này, hiển nhiên đã được Tây Vương Mẫu huấn luyện rất bài bản, trí lực cũng rất cao.

Lớp vảy đen tuyền bên ngoài của nó, đã tạo thành một tấm khiên phòng thủ kiên cố không thể phá hủy!

Nó tuyệt đối là vương giả tuyệt đối của vùng đầm lầy này!

Bất kể đối mặt với bất cứ chuyện gì, nó đã sớm đứng ở thế bất bại!Giờ đây, thuốc nổ trong Nhẫn Không Gian của tôi đã dùng sạch để đối phó Tây Vương Mẫu rồi, không còn nhiều thuốc nổ để mà 'chiêu đãi' con Xà Mẫu này nữa.

Tuy nhiên, theo Lâm Nghị ước tính, nếu không có cỡ hai ba nghìn cân thuốc nổ, cũng chưa chắc đã nổ chết được nó!

Mà hai ba nghìn cân thuốc nổ, đã đủ sức san phẳng nơi này thành bình địa rồi!

Căn bản là không thể!Xà Mẫu mỗi lần tấn công Lâm Nghị, đều bị Tiểu Đoàn Đoàn linh hoạt né tránh.

Con quái vật khổng lồ Xà Mẫu này, trong không gian hữu hạn, nhất cử nhất động đều mang uy lực hủy thiên diệt địa, nhưng hoạt động lại không mấy linh hoạt.

Lâm Nghị và Tiểu Đoàn Đoàn có thể bay, nó căn bản không thể

nào chạm tới cả hai.Tuy nhiên, trận chiến này đã khiến những người xung quanh, đều nhìn ngây người ra.

Cái quái gì thế này, thần tiên đánh nhau à!

Lâm Nghị biết bay kìa!

Vãi chưởng.

Tuy nói là ngồi trên con kiến biết bay, nhưng điều này cũng đã đủ khó tin rồi.“Chủ nhân, tôi bay lên đầu nó, anh nhân cơ hội dùng đao đâm chết nó!” Lâm Nghị ý thức được suy nghĩ của Tiểu Đoàn Đoàn, trong tay anh chợt xuất hiện một thanh Hắc Kim Cổ Đao!

Tốc độ bay của Tiểu Đoàn Đoàn cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt, nó đã bay đến trên đầu Xà Mẫu.

Xà Mẫu cũng cảm nhận được sự hiện diện của cả hai, thân thể lay động không ngừng, lực quăng mạnh mẽ, cố gắng hất bay hai người ra.Tiểu Đoàn Đoàn dùng mấy cái móng bám chặt vào khe hở vảy của Xà Mẫu, “A nha nha nha nha nha!” Nó cắn chặt răng, nín thở, mạnh mẽ phát lực!

Chỉ nghe tiếng ầm ầm một cái, thân thể khổng lồ của Xà Mẫu, vậy mà bị Tiểu Đoàn Đoàn đè xuống, rơi mạnh xuống nước!Đừng nói người khác, ngay cả Lâm Nghị cũng hơi giật mình!

Sức mạnh của Đoàn Tử, từ khi nào mà lại lớn đến thế?

Ối dào!

Con nhóc lừa đảo này, ngày thường ẩn mình chờ thời, cái gì cũng bảo không được, vậy mà lúc quan trọng vẫn rất đỉnh đấy chứ.

Đây chính là sức mạnh của kiến ư?

Quả nhiên, kiến đều là những tuyển thủ truyền kỳ mà!Nghe nói, kiến có thể nâng được vật nặng gấp bốn trăm lần trọng lượng cơ thể

mình.

Với trọng lượng hiện tại của Tiểu Đoàn Đoàn, nếu nó phát lực, chẳng phải phải đạt tới mấy chục vạn cân sao?

Thậm chí hơn cả triệu cân!

Hiện tại sức mạnh của chính Lâm Nghị, tính toán đủ, cũng chỉ mười mấy vạn cân, chưa đầy hai mươi vạn!

Đoàn Tử có thể có sức mạnh bằng bốn trăm lần trọng lượng cơ thể mình hay không, điều này Lâm Nghị không rõ lắm.

Nhưng Đoàn Tử mà bùng nổ một cái, khẳng định còn mạnh hơn sức mạnh của chính mình!Tuy nhiên, cú bùng nổ vừa rồi của Tiểu Đoàn Đoàn đã tiêu hao không ít năng lượng, Lâm Nghị cảm thấy nó suy yếu đi không ít.

“Chủ nhân, nhanh lên, nhanh lên mà, đâm nó, đâm nó.

Em muốn ăn não nó.” Lâm Nghị không nói hai lời, giơ Hắc Kim Cổ Đao trong tay lên, liền hung hăng đâm xuống.Xoẹt!

Hắc Kim Cổ Đao chạm vào lớp vảy của Xà Mẫu, phát ra một tia lửa chói mắt!

Miếng vảy bị đâm kêu ken két, nhanh chóng xuất hiện vết nứt.

Tuy nhiên, cũng chỉ là xuất hiện vết nứt mà thôi, chứ không trực tiếp đâm xuyên vào cơ thể Xà Mẫu!“Lớp vảy cứng thật!” Lâm Nghị hơi nhướng mày, không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Hắc Kim Cổ Đao của tôi, từ khi sở hữu đến nay, có thể nói là vô cùng sắc bén, chưa từng thất thủ!

Đặc biệt là sau khi được gia công lại, càng thêm vô địch, chém cái gì cũng như chém dưa thái rau.

Vậy mà bây giờ lại là lần đầu tiên gặp phải một đối thủ cứng

cựa!“Tiêu rồi, tiêu rồi, tiêu rồi.” Đoàn Đoàn thấy Lâm Nghị một kích lại không giết chết Xà Mẫu, thậm chí ngay cả lớp vảy của Xà Mẫu cũng không đâm xuyên qua, trong lòng lập tức hoảng loạn!

Sao mà không hoảng được chứ!

Ban đầu nó cứ nghĩ, có Lâm Nghị ra tay thì chắc chắn dễ như trở bàn tay mà!

Kết quả nó và Lâm Nghị đều đã dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không tạo thành uy hiếp trí mạng!

Chuyện này... giờ phải làm sao đây?“Loài người ti tiện, dám làm ta bị thương, hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết ở đây!” Xà Mẫu giờ đây đã hoàn toàn bị chọc giận, lay động thân thể khổng lồ, trong miệng nó phát ra tiếng gầm giận dữ rung trời, tiếng gầm vang vọng dưới lòng đất, hệt như một tiếng rồng ngâm!“Chủ nhân, ô ô ô ô, em không ăn nữa, em không ăn nữa đâu, hay là chúng ta nhanh chân tẩu thoát thôi!” Đoàn Đoàn trong không trung chở Lâm Nghị bay tới bay lui, né tránh các đòn công kích của Xà Mẫu.

Những người khác thì đã bị chấn động đến mức bò rạp trên mặt đất, trốn thật xa, nhìn mọi thứ kinh thiên động địa đang xảy ra trước mắt, thậm chí còn quên cả hít thở.

Quá chấn động!

Chương 506

Trận chiến này, đã đạt đến mức độ cực kỳ khủng bố!

E là ngay cả điều động quân đội quốc gia, cho dù dùng pháo phản lực, cũng chưa chắc đã tiêu diệt được con Xà Mẫu này!

Thật sự muốn tiêu diệt con Xà Mẫu này, e là phải sử dụng vũ khí có sức sát thương mạnh hơn nữa!

Nhưng... bọn họ đừng nói là vũ khí nóng có sức sát thương mạnh mẽ, ngay cả pháo phản lực cũng không có.

Xà Mẫu chính là một tồn tại bất tử!

Lần này, e là bọn họ khó thoát khỏi kiếp nạn rồi!Uông Tàng Hải đang chiếm giữ thân thể Lưu Hoành Thuận thấy cảnh này, cũng không kìm được hít sâu một hơi, thầm nghĩ: "Ngày trước ta tiến vào đây, không dám kinh động con Xà Mẫu này, mà là dùng thịt người làm vật tế, hiến tế cho Xà Mẫu!

Hôm nay, Lâm Nghị vậy mà lại trực tiếp cứng đối cứng với nó, thật sự là không muốn sống nữa rồi!

Tuy nhiên, cứ thế này, hắn ta tám phần mười sẽ chết ở đây." Ngay sau đó, 'Lưu Hoành Thuận' nhìn Trần Văn Cẩm và Tuyết Lỵ Dương cùng những người khác.

Bọn họ cùng Lâm Nghị đi ra, đoán chừng cũng biết bí mật trường sinh rồi!

Vì Lâm Nghị không sống nổi, vậy thì cứ ra tay từ hai người phụ nữ này đi!"Mọi người nhanh chóng nhân lúc Xà Mẫu bị Lâm lão bản thu hút, mau rời khỏi đây đi, đừng kéo chân Lâm lão bản!" 'Lưu Hoành Thuận' giữa lúc mọi người hoảng loạn, hô lớn một tiếng, ngay

sau đó dẫn đầu vòng quanh đầm nước, chạy về phía lối ra.

Những người khác trong lòng biết không giúp được gì, ngược lại sau khi họ trốn thoát, cơ hội Lâm Nghị thoát thân còn lớn hơn một chút, dứt khoát cũng theo 'Lưu Hoành Thuận' cùng chạy."Chủ nhân, bọn họ đều bỏ chạy rồi, chúng ta cũng bỏ chạy thôi!" Đoàn Đoàn né tới né lui, thời gian lâu dần, trong lòng có chút hoảng loạn!

Sợ bị Xà Mẫu nuốt chửng một hơi.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương trong Nhẫn Không Gian khúc khích cười, nói: "Tiểu Lâm tử, cậu cũng có lúc hết cách sao?

Cậu cầu ta đi, nếu cậu cầu ta, ta có thể giúp cậu đấy!

Thậm chí, đưa con Xà Mẫu lông đen này đến nơi chôn xương của Xà Thần!

Hừ hừ ha ha ha ha ha ha ~~" Nữ Vương trong Nhẫn Không Gian, cười đến mức không thể tả xiết sự điên cuồng!

Đơn giản mà nói!

Theo Lâm Nghị lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được cơ hội rồi!

Trước đây toàn là bản Nữ Vương đây một tiếng chủ nhân, hai tiếng chủ nhân mà gọi cậu.

Bây giờ cậu phải gọi ta Nữ Vương đại nhân!"Oa, Nữ Vương tỷ tỷ, em biết ngay chị là lợi hại nhất mà!

Cầu xin chị, mau giúp chúng ta đi!" Đoàn Đoàn nghe thấy Nữ Vương có cách, nhanh chóng xun xoe nịnh nọt.Nữ Vương ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo đứng thẳng, lạnh lùng nói: "Đoàn Tử, cô bé bảo hắn cầu ta đi!

Chỉ cần hắn mở miệng cầu ta, giải quyết con rắn lớn này, là chuyện dễ như trở bàn tay!" "Anh anh, chủ nhân, hay là, anh mở

miệng cầu Nữ Vương tỷ tỷ đi?

Em xin anh đó.” Đoàn Đoàn đáng thương cầu xin.

Tuy nhiên, Lâm Nghị thần sắc vẫn thản nhiên, căn bản không hoảng, cười nói: “Nữ Vương, cô ngứa da rồi đúng không?

Đợi chủ nhân tôi thu thập con Xà Mẫu này xong, sẽ đến thu thập cô!” Nữ Vương khúc khích cười nói, “Xí, nói khoác.”Khoảnh khắc sau.

Lâm Nghị thu Hắc Kim Cổ Đao lại, nhảy vọt một cái, đáp xuống trên cái đầu Xà Mẫu to bằng cả một chiếc xe tải!

Sau đó, anh một tay ấn mạnh xuống.

Trong lòng mặc niệm, “Thao túng!” Khoảnh khắc sau!

Thuật Ngự Trùng mà anh tu luyện đã phát huy hiệu quả, Xà Mẫu vốn đang khuấy đảo trời đất, trong nháy mắt đã yên tĩnh trở lại!Xà Mẫu cũng ý thức được sự khó chịu trong cơ thể, muốn cố gắng thoát khỏi sự trói buộc, nhưng dù nó làm gì, cơ thể cũng dường như không còn chịu sự kiểm soát của chính nó nữa!

“Loài người, ngươi đã làm gì ta?” Xà Mẫu dùng âm thanh cực kỳ âm lãnh chất vấn.

“Hiện tại... xin hãy gọi ta là chủ nhân ~” Lâm Nghị xoa xoa cái đầu khổng lồ của Xà Mẫu nói.

“Phóng túng!

Cái tên đáng chết... chủ nhân.” Câu nói này vừa thốt ra, Xà Mẫu đều ngớ người ra!

Hoàn toàn không hiểu đây là tình huống gì!

Chủ nhân của nó, từ đầu đến cuối, chỉ có một mà thôi!

Đó chính là Tây Vương Mẫu!

Nó cũng là phụng lệnh Tây Vương Mẫu, ở đây canh giữ thiên thạch!

Lần này nó xuất hiện tấn công Lâm Nghị và những người khác, cũng là do Tây Vương Mẫu chỉ thị!

Thế mà hiện tại, nó lại không hiểu sao gọi một người lạ là chủ nhân!

Chuyện này... là sao đây?Không chỉ Xà Mẫu ngớ người, ngay cả Tiểu Đoàn Đoàn cũng nhìn ngây ngốc!

Nữ Vương trong Nhẫn Không Gian thấy cảnh này, càng suýt chút nữa thì rớt quai hàm.

"Chủ nhân... chẳng lẽ giống như thao túng tôi, anh trực tiếp thao túng linh hồn nó sao?

Chủ nhân, anh quá mạnh rồi!

Chẳng trách chủ nhân anh một chút cũng không hoảng, hóa ra còn có tuyệt kỹ này à!

Ô ô ô, em e là không thể lật mình được rồi."Lâm Nghị nhìn con Xà Mẫu khổng lồ dưới thân, cười nhạt nói: "Xem mày cứng, hay tao cứng?" Lớp vảy của Xà Mẫu, đích xác rất cứng, cũng đích xác rất khó bị phá phòng thủ.

Bản thân tôi cũng đích xác không có đủ thủ đoạn để chém giết nó!

Nếu cứ chiến đấu mãi, nếu tôi không chạy trốn, thì tám phần sẽ bị hành hạ đến chết.

Nhưng... mày cản không nổi tao có 'hack' (ngoại quải) à!

Lâm gia tôi trước đây, đã nhận được một lần thưởng là có thể trực tiếp dùng Ngự Trùng Thuật, hoàn mỹ thao túng một vật phẩm!

Ban đầu tôi ‘nuôi’ một con tiểu hồng, nhưng bị Đoàn Tử làm chết rồi.

Kết quả phát hiện ra là có thể bảy ngày không lý do thoái hóa (hoàn trả)!

Hơn nữa có tới ba lần cơ hội!

Lần thoái hóa đầu tiên là con tiểu hồng.

Lần thoái hóa thứ hai là con Du Diên khổng lồ của Vân Thiên Cung.

Giờ đây thật không may, vẫn còn một cơ hội sử dụng!

Con Xà Mẫu này mạnh mẽ như vậy, rất phù hợp với điều kiện thao túng của tôi à!

Không thao túng thì chẳng phải là phí hoài sao!

Đã thao túng rồi còn muốn thao túng nữa.“Loài người, ngươi...” Nói đến giữa chừng, Xà Mẫu đã có chút không tự chủ được, liền đổi giọng nói: “Chủ nhân, ngươi à... ta...” Xà Mẫu hoàn toàn tê liệt!

Chương 507

Nó hoàn toàn không bị mình kiểm soát!

Có thể dùng "thân bất do kỷ" (thân thể không làm chủ được) để hình dung!

Khó chịu quá đi!Những người đã bỏ chạy, đột nhiên phát hiện trận chiến phía sau đã dừng lại!

Lâm Nghị và Xà Mẫu dường như đã hòa giải!

Nhưng, một tiếng "chủ nhân" của Xà Mẫu, khiến mọi người không thể không nghi ngờ tai mình.

Tình huống gì thế này chứ?

Xà Mẫu vốn định giết sạch tất cả mọi người ở đây, vậy mà lại gọi Lâm Nghị là chủ nhân?

Đây... là chiêu trò gì thế?'Lưu Hoành Thuận' vẻ mặt ngơ ngác, mức độ hung mãnh của Xà Mẫu, hắn rất rõ.

Suốt mấy nghìn năm qua, Xà Mẫu chỉ thần phục một người, đó chính là Tây Vương Mẫu!

Sao đánh nhau mãi, con Xà Mẫu này đột nhiên lại thần phục Lâm Nghị?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?Lâm Nghị cưỡi trên đầu Xà Mẫu, phân phó nói: "Từ nay về sau, mày cứ canh giữ ở đây, không cho bất kỳ ai tiến vào đây, cũng không cho bất kỳ ai rời khỏi đây, bao gồm cả những thứ trong thiên thạch, biết chưa?" "Biết." "Nếu thả người ra vào, mày cứ tự sát tạ tội đi." "Vâng, chủ nhân." Xà Mẫu ý niệm căn bản không nhất quán với thân thể, bản năng của thân thể nó đã hoàn toàn bị Lâm Nghị thao túng.

Nhưng ý niệm của nó, vẫn nghiêng về Tây Vương Mẫu hơn.

Ý thức và thân thể của nó dường như đã tách rời, khiến nó thực sự có chút sụp đổ.

Những việc nó làm, những lời nó nói, toàn bộ đều là những lời trái với lòng.

Quá hành hạ con rắn này rồi!"Rất tốt." Lâm Nghị hài lòng gật đầu, nhảy lên lưng Tiểu Đoàn Đoàn.

Thực ra vì đây là năng lực thao túng được hệ thống thưởng, nên tôi có thể trực tiếp xóa bỏ ký ức trước đây của Xà Mẫu, khiến nó thật lòng thật ý phục tùng mình.

Nhưng mà... tôi lại không làm như vậy.

Tây Vương Mẫu không phải đang truy sát mình trong thiên thạch sao?

Vậy thì tôi cố ý làm như vậy!

Để Tây Vương Mẫu xem, con rắn cưng mà bà nuôi mấy nghìn năm, là từng bước từng bước trở thành đồ chơi của tôi như thế nào.

Phân phó xong, thân thể khổng lồ của Xà Mẫu liền rất tự giác chìm xuống đầm nước, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Tiểu Đoàn Đoàn nghiến răng, nhỏ giọng hỏi, "Chủ nhân, nếu Xà Mẫu tự sát rồi, em có thể ăn nó không?".Một lát sau, Lâm Nghị và mọi người hội hợp, nói vài câu với nhau.

Lâm Nghị ánh mắt dừng lại trên người 'Lưu Hoành Thuận', nói: "Lão ca, cậu thấy tôi 'đỉnh' không?" 'Lưu Hoành Thuận' nuốt nước bọt, cười gượng gạo, nói: "Đích xác là lợi hại!" 'Lưu Hoành Thuận' luôn cảm thấy, Lâm Nghị và con Xà Mẫu này chiến đấu, sau đó thao túng Xà Mẫu, chuỗi thao tác này, dường như là làm cho hắn xem.

Dường như đang cho mình một đòn phủ đầu.“Đừng sùng bái anh, anh chỉ là truyền thuyết thôi.” Lâm Nghị vẫy tay, cố làm ra vẻ khiêm tốn nói.

Thực ra, lần phô diễn này không phải vì khoe mẽ gì, mà là đơn thuần muốn ‘Lưu Hoành Thuận’ xem thực lực của tôi.

Uông Tàng Hải rời khỏi thân Ngô Tam Tỉnh, theo kinh nghiệm của tôi, hồn phách rời thể không thể kéo dài quá lâu.

Nếu rời thể thời gian dài, sẽ hồn phi phách tán.

Đại tế ti chính là như vậy.

Chỉ là, Lâm Nghị đã dùng Thiên Niên Hồ Y để ổn định hồn phách hắn, sau đó dùng Nhẫn Không Gian, cách ly ba giới sáu đạo.

Như vậy, hắn mới có thể tồn tại tốt trong Nhẫn Không Gian.

Uông Tàng Hải cũng như vậy.

Sau khi rời khỏi Ngô Tam Tỉnh, nhất định phải nhanh chóng tìm túc thể mới.

Lúc đó những người khác đều ở trong thiên thạch, chỉ có ‘Lưu Hoành Thuận’ một mình ở bên ngoài.

Điều này khiến ‘Lưu Hoành Thuận’ bị Uông Tàng Hải phụ thể khả năng tăng lên rất nhiều!

Đương nhiên, vì Uông Tàng Hải có thủ đoạn đặc biệt của riêng hắn, tuy nói rất có khả năng Lưu Hoành Thuận chính là Uông Tàng Hải, nhưng cũng có khả năng, Uông Tàng Hải đã trốn thoát rồi.

Nên tôi không trực tiếp ra tay giết chết Lưu Hoành Thuận, mà là phô diễn một phen.

Mặc kệ có phải hay không, trước tiên cứ dọa cho hắn sợ đã!

Dám chọc giận mình, thì điều đó có nghĩa là hắn phải chuẩn bị cho cái chết!Lúc đến thì rất khó, nhưng rời khỏi đây thì đơn giản hơn nhiều.

Chưa đầy một giờ, họ đã lên đến mặt đất.

Mà trên đường đi ra, Tiểu Ca lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh, luôn được Hắc Hạt Tử cõng trên lưng. 'Lưu Hoành Thuận' chọn ở lại Đầm Rắn, mượn sức mạnh của thiên thạch để tiếp tục sống.

Những người khác thì rời khỏi Đầm Rắn, tiến vào lưu vực Qaidam, sau hai ngày đường, cuối cùng cũng đến thành phố Golmud.

Ngô Tam Tỉnh rời đi, Hắc Hạt Tử cũng dẫn Tiểu Ca rời đi.

Lúc đi, Lâm Nghị còn dặn Hắc Hạt Tử trông chừng Tiểu Ca, đừng để cậu ta lại đi đến chỗ thiên thạch nữa.

Nếu Tiểu Ca đến đó, Xà Mẫu chắc sẽ nhận được lệnh của tôi để ngăn cản cậu ta.

Còn Trần Văn Cẩm, vốn định cùng Lâm Nghị đi Côn Luân Sơn, tìm kiếm Ma Quốc trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, dưới sự khuyên giải nhiều lần của người chị em tốt Tuyết Lỵ Dương, cô chọn cùng Hắc Hạt Tử, Tiểu Ca rời đi.

Tiễn ba người đi, chỉ còn lại Tuyết Lỵ Dương và Lâm Nghị.Tuyết Lỵ Dương nhìn bóng lưng Hắc Hạt Tử, khẽ hỏi: "Lão Lâm, cậu nói xem, người bí ẩn mà tôi truy đuổi lúc đó, rốt cuộc là ai?" Lâm Nghị nhún vai, nói: "Ai mà biết được chứ." Suốt chặng đường này, Lâm Nghị luôn không gặp mặt người bí ẩn mà Tuyết Lỵ Dương nói đến, ngược lại là Hắc Hạt Tử đã gặp người bí ẩn đó trong thiên thạch!

Hắc Hạt Tử sau khi tiến vào thiên thạch, đi lạc với mọi người, sau đó xui xẻo gặp phải người bí ẩn đó, bị người đó đuổi đánh, cuối cùng trốn thoát được.

Mà cho đến khi họ rời đi, người bí ẩn đó vẫn chưa ra khỏi thiên thạch.Sau khi tiễn ba người đi, Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương nghỉ ngơi một ngày ở thành phố Golmud, chờ đợi đoàn người Lão Hồ và Bàn Tử đến.

Đến ngày thứ ba!

Lão Hồ và Bàn Tử cuối cùng cũng có tin tức!

Sau khi bàn bạc, họ quyết định hội hợp tại thành phố Xương Đô ở phía nam tỉnh Thanh Hải.

Sau đó từ thành phố Xương Đô nhập Tạng, như vậy, sẽ không cần phải vượt qua dãy núi Côn Luân hùng vĩ.

Kế hoạch đã định, Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương cũng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.Cùng lúc đó, trong ổ rắn của Tây Vương Mẫu Quốc, một thân ảnh lấm lem bùn đất, tơi tả không chịu nổi, từ bên trong chui ra!

“Ta... cuối cùng cũng ra ngoài rồi!”Đợi Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương hội hợp với Lão Hồ, Bàn Tử cùng vài người khác, tất cả cùng nhau đi về phía di tích Cổ Cách dưới đỉnh Kangrinboqe.

Lâm Nghị, Tuyết Lỵ Dương, Lão Hồ, Bàn Tử, còn có Minh Thúc.

Ngoài mấy người ra, còn có con gái nuôi của Minh Thúc là A Hương, cùng với vệ sĩ Peter Hoàng, và tình nhân được Minh Thúc bao nuôi, Han Thục Na.

Tổng cộng tám người!Theo như Minh Thúc nói, ông từng thấy một bản kinh thư của vùng Tạng trước giải phóng.

Cuốn sách này ghi chép một số truyền thuyết về vương triều Cổ Cách, trong đó ghi chép “Cổ Cách Ngân Nhãn” chính là bản đồ phân bố lăng mộ các đời của Ma Quốc.

Tòa yêu lâu chín tầng chôn giấu tà thần, cùng với cánh cổng ác quỷ bị Bảo Châu Đại Vương trấn phong của thế giới, đều có thể tìm thấy manh mối từ Cổ Cách Ngân Nhãn.

Nếu muốn đi tìm tòa yêu tháp đó, thì nhất định phải đến di tích Cổ Cách ở Ngari trước, từ đó tìm kiếm sự chỉ dẫn.Lão Hồ đã làm lính năm năm gần núi Côn Luân, cũng chưa từng nghe nói về di tích Cổ Cách.

Chương 508

Tuy nhiên, Tuyết Lỵ Dương khi ở nước ngoài, đã điều tra một số thứ, nên biết về vương triều Cổ Cách.

Thành phố vương triều Cổ Cách, vào đầu những năm ba mươi đã được nhà thám hiểm người Ý giáo sư Ducchi phát hiện, ông từng khẳng định rằng, đây là một trong những khu vực thần bí nhất thế giới.

Chuyện này đã gây chấn động toàn thế giới, nhiều phương tiện truyền thông Mỹ đều đã đưa tin chi tiết.

Trong số các thành phố và vương triều biến mất một cách thần bí, Cổ Cách là nơi gần hiện đại nhất, nhưng màu sắc thần bí của nó không hề kém cạnh Tinh Tuyệt hay Lâu Lan bao nhiêu.Khu vực Ngari của Tạng là một vùng đất bí ẩn ít người biết đến, thậm chí những người sống lâu năm ở vùng Tạng cũng không biết gì về Ngari thần bí.

Khu vực đó, phía nam giáp Himalayas, phía bắc dựa vào đỉnh núi chính Kangrinboqe của dãy núi Gangdese, đó là một ngọn thần sơn!

Đó là ngọn thần sơn không thể thay thế trong lòng gần như tất cả các tôn giáo ở vùng Tạng!

Chỉ cần những tôn giáo đó có thể gọi tên, thì Kangrinboqe chính là nơi thiêng liêng nhất, thuần khiết nhất, tín ngưỡng thành kính nhất trong lòng các tín đồ đó!

Mà vương triều Cổ Cách, chính là được xây dựng gần một ngọn thần sơn thần bí như vậy.

Vương triều Cổ Cách là vương triều do hậu duệ Thổ Phiên xây dựng, được cho là đã tồn tại năm trăm năm!

Nhưng một vương triều sánh ngang với Chu Hán như vậy, lại dường như bốc hơi chỉ sau một đêm, thậm chí không để lại bất kỳ tin tức nào trong lịch sử!

Bằng chứng duy nhất, chỉ có cảnh đồ sát chặt đầu vô tận đó!

Động Không Đầu!

Mà Cổ Cách Ngân Nhãn là một bức phù điêu lớn phức tạp, chủ thể là một con mắt khổng lồ.

Trong kinh sách Tạng truyền có ghi chép, Cổ Cách Ngân Nhãn này, rất có khả năng ghi lại sự tích Đại Sư Liên Hoa Sinh và Bảo Châu Đại Vương tiêu trừ Ma Quốc.

Ma Quốc là một quốc gia tin thờ luân hồi, cung phụng tà thần.

Cổ Cách Ngân Nhãn tuy hình dạng giống mắt khổng lồ, nhưng thực tế, trong mắt những người hiểu phong thủy Mật Tông, nó là một bản đồ chỉ dẫn tọa độ.Mà cuốn kinh quyển Minh Thúc có được, chính là bản đồ lãnh địa Ma Quốc!

Tà Sơn Quỷ Hồ của Ma Quốc, bao gồm cả Tháp yêu thi tinh thể của sông băng bị phong ấn, tất cả những thông tin này, đều có thể tìm thấy trong Ngân Nhãn!

Theo Minh Thúc nói, văn hóa mai táng ở những nơi này không thể so sánh với văn hóa mai táng Thăng Long, bí thuật phong thủy cũng còn kém xa phong thủy Thiên Tinh, Tầm Long Điểm Huyệt.

Chỉ cần là Mạc Kim Hiệu Úy, ít nhiều hiểu một chút, đều có thể tìm thấy di tích Ma Quốc đó.Han Thục Na thì không cần phải nói nhiều, đây có thể coi là người quen cũ của Lâm Nghị và nhóm bạn.

Minh khí từng lấy được từ mộ tướng quân Kim Quốc, chính là bán cho người phụ nữ Han Thục Na này.

Lúc đó, Han Thục Na tìm đại gia để xoay tiền, chính là tìm Minh Thúc.Minh Thúc, tên thật là Lôi Hiển Minh, tổ tiên là bối thi nhân Tương Tây.

Sau khi Lâm Nghị đi, Lão Hồ và Bàn Tử đã hỏi Trần Hạt Tử về tình hình của bối thi nhân.

Theo Trần Hạt Tử nói, bối thi nhân ở Tương Tây, căn bản không đáng mặt, từng kém xa họ Tá Lĩnh mười vạn tám nghìn dặm!

Tuy nhiên, nhìn Trần Hạt Tử hiện tại đang sống, rồi nhìn Minh Thúc hiện tại đang sống, khiến Trần Hạt Tử tức không nhẹ.

Loại gà đất chó sành như vậy, cũng có ngày bay thẳng lên mây xanh sao?

Ai!

Phượng hoàng lạc đất không bằng gà a!Còn về A Hương, đây là một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi, nhỏ hơn cả Tuyết Lỵ Dương và Trần Văn Cẩm.

Hơn nữa dung mạo thanh tú, giữa lông mày ánh mắt có chút rụt rè, trông có vẻ nhát gan, rất sợ người lạ, không mấy thích nói chuyện.

Tuy nhiên, Lâm Nghị lại biết, trên người A Hương này, ẩn giấu bí mật về đôi mắt yêu của Quan Vũ!

Có thể nhìn thấy một số thứ mà người khác không nhìn thấy, hơn nữa năng lực thần kỳ của A Hương đã cứu Minh Thúc không ít lần.

Dường như cũng vì bí mật này, suốt chặng đường đi, A Hương không thân thiết với ai, nhưng lại cảm thấy quan hệ với Lâm Nghị khá tốt.Lão Hồ và Bàn Tử thấy vậy, đều không nhịn được mà trêu chọc: "Lão Lâm, cái sức hút vô biên của mày đây mà." Đậu xanh.

"Sao mà cứ con gái nào cũng thấy nhìn trúng mày thế này chứ?"

“Quá đáng, quá đáng hết sức!” “Thật sự là!

Ghen tị, đố kỵ, hận mà!” Ba anh em Lâm Nghị, bây giờ đều đã gần ba mươi rồi, A Hương e là còn chưa đến hai mươi, tính ra chênh lệch gần mười tuổi.

“Trâu già gặm cỏ non rồi!” Ba người nói đùa qua lại, Tuyết Lỵ Dương bên cạnh, dường như nghe thấy gì đó, đi tới, mặt đen lại hỏi: “Các cậu đang nói gì thế?” Lão Hồ vừa thấy “nữ chủ” đi tới, hắc hắc cười nói: “Lão Lâm, các cậu cứ trò chuyện, tôi và Bàn Tử đi trước đây!” “Khốn kiếp, đồ vô nghĩa khí.” Lâm Nghị lườm hai người một cái, mắng một câu.

Thật sự mà nói, vẫn là ở cùng Lão Hồ và Bàn Tử có cảm giác.

Tôi muốn làm gì thì làm, muốn mắng thì mắng, muốn nói gì thì nói, cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy.

Cả người đều đặc biệt sảng khoái.Còn về Peter Hoàng, đây là một người gốc Hoa từ Campuchia, từng làm lính vài năm, gần giống Lão Hồ, cũng từng ra chiến trường!

Tuy nhiên, kinh nghiệm của Lão Hồ là kinh nghiệm thần kỳ huyền huyễn, còn Peter Hoàng này thì lại là kinh nghiệm kiểu Âu Mỹ chính hiệu.

Từng làm lính, từng làm hải tặc, nghe nói từng sở hữu một chiếc thuyền hải tặc!

Tuy nhiên, ai cũng biết, nếu không phải nhân vật chính thì đừng dễ dàng làm hải tặc.

Peter Hoàng này chính là xui xẻo như vậy, suýt chút nữa thì chết, cuối cùng được Minh Thúc cứu, từ đó trở thành vệ sĩ của Minh Thúc! Chuyện đạo mộ này, hướng đạo là một sự tồn tại không thể thiếu.

Sau khi tiến vào vùng Tạng, Lão Hồ quyết định đi tìm một người

quen cũ làm hướng đạo.

Thế là Lão Hồ và Lâm Nghị độc lập rời đi, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ở lại.

Người mà Lâm Nghị và Lão Hồ muốn tìm, không phải ai khác, mà là một 'Thiên Thụ'!

Người Thiên Thụ mà Lâm Nghị biết chính là Tiểu Ca!

Tiểu Ca chính là người Thiên Thụ bị thi kén hóa trong tảng vẫn thạch!

Mà ở khu Tây Tạng phía nam Côn Luân Sơn, cũng có thuyết về Thiên Thụ như vậy.

Người Tây Tạng gọi họ là Thi nhân ngâm xướng Thiên Thụ!

Vào thời đại Long Quân của vùng đất Thăng Long, Tây Tạng cũng từng có một quốc gia!

Đó chính là Ma Quốc cổ đại do Quỷ Mẫu thống trị.

Ma Quốc cổ đại có những con quỷ trùng Đạt Phổ, sử dụng vu thuật để thao túng quỷ trùng, khiến các bộ lạc xung quanh kinh hồn bạt vía, chỉ có thể mỗi năm cống nạp một lượng lớn tài bảo, thậm chí cả nô lệ cho Ma Quốc.

Vùng núi tuyết rộng lớn này ở Tây Tạng, dưới sự thống trị đen tối của Ma Quốc, đã trải qua hàng trăm năm, cho đến khi một người xuất hiện trên vùng tuyết vực!

Người này chính là Anh Hùng Vương, hóa thân của thần minh trong truyền thuyết Tây Tạng.

Anh Hùng Vương đã liên hợp các lãnh địa, nhung địa, gia địa, tổ thành vạn quân hùng sư, lại thêm sự trợ giúp của thánh nhân Liên Hoa đại sư, cuối cùng đã lật đổ sự thống trị đen tối của Ma Quốc.

Trở thành vị vua vĩ đại nhất Tây Tạng!

Mà Thi nhân ngâm xướng Thiên Thụ là một cách gọi đặc trưng của Tây Tạng!

Tương truyền, Thi nhân ngâm xướng Thiên Thụ vốn dĩ cũng giống người bình thường, nhưng sau khi trải qua một số chuyện, hoặc bị bệnh, họ đột nhiên thuộc làu các sự tích cổ xưa của Anh Hùng Vương, họ gọi đó là 'được trời ban mệnh', và không ngừng truyền tụng khắp Tây Tạng!

Chuyện này nói ra có lẽ nhiều người sẽ thấy vô lý.

Nhưng theo lời Lão Hồ, ở Tây Tạng, cứ cách một thời gian lại xuất hiện những Thi nhân ngâm xướng Thiên Thụ như vậy!

Thậm chí còn có người nói, loại Thiên Thụ này cũng có thể được 'thể hồ quán đỉnh' một cách nhân tạo.

Điều này có chút giống với Ban Thiền, truyền thuyết Ban Thiền ở Tây Tạng là luân hồi chuyển thế từ đời này sang đời khác, nên khi một Ban Thiền viên tịch, sẽ tìm người chuyển thế để khai khiếu.

Thi nhân Thiên Thụ cũng vậy, nếu một người là Thi nhân Thiên Thụ, thì có thể được các thi nhân ngâm xướng đời trước thể hồ.

Tuy nhiên, thể hồ thường diễn ra trong mơ!

Sau khi thể hồ, liền trở thành một Thi nhân Thiên Thụ mới.

Những lịch sử về khu Tây Tạng này, Lâm Nghị cũng là nghe từ miệng Lão Hồ.

Chương 509

Dường như vào thời đại Tây Vương Mẫu, người ta không hề xa lạ với Thiên Thụ!

Nếu Anh Hùng Vương thật sự là thần minh chuyển thế, thì việc ông ấy sở hữu năng lực Thiên Thụ cũng không có gì kỳ lạ.

Giống như thi kén trong vẫn thạch kia, niên đại của thi kén rõ ràng còn trước cả Tây Vương Mẫu, nó cũng sở hữu Thiên Thụ!

"Thần minh Thiên Thụ ư?" Nghĩ đến đây, Lâm Nghị nhớ đến Nữ Vương trong Nhẫn không gian.

Nữ Vương cũng có tình huống tương tự như Tiểu Ca.

Cứ cách một thời gian, lại có rất nhiều thông tin ký ức ùa vào trong đầu cô.

Thông tin trong ký ức của Nữ Vương, phần lớn là về các đời Quỷ Mẫu của Ma Quốc.

Nếu Nữ Vương cũng là Thiên Thụ, vậy thì ai đã Thiên Thụ cô?

Thần Xà?

Anh Hùng Vương, Ma Quốc cổ đại, Tây Vương Mẫu quốc, ba thực thể này tồn tại trong thời đại cổ xưa.

Thời đại đó chắc chắn đã xảy ra một sự kiện lớn lao không tầm thường!

"Nếu xa hơn nữa, có tính là văn minh tiền sử không?

Có lẽ, lúc đó, thế giới này thật sự có thần minh tồn tại, chỉ là vì một lý do nào đó, những cái gọi là thần minh đó không còn nữa, mới có Tây Vương Mẫu, Quỷ Mẫu." Dưới sự dẫn dắt của Lão Hồ, hai

người tìm thấy một vị Lạt Ma tên là Thiết Bổng.

Thiết Bổng là người Lão Hồ từng quen biết khi còn làm lính trên Côn Luân.

Trước khi xuất gia, ông ấy là một Thi nhân ngâm xướng Thiên Thụ tinh thông lịch sử Ma Quốc, Lĩnh Quốc!

Nhưng Thiên Thụ của ông ấy không như Tiểu Ca có thể trường sinh, giờ đây, hàng chục năm trôi qua, rất nhiều lịch sử ông ấy đã quên mất tám chín phần.

Tuy nhiên, những thi thiên này không phải học mà có, nên nếu muốn hồi ức, ông ấy vẫn có thể nhớ lại.

Các thi thiên về Đại Vương Sư Tử Bảo Châu của thế giới kẻ thù, cũng như Ngọc Nhãn Bảo Châu tái sinh.

Vân vân.

Trưởng của những thi thiên này, lên đến hàng trăm vạn chữ!

Lúc còn trẻ, ông ấy nhớ rất rõ, có thể tùy tiện ngâm xướng.

Nghe nói họ muốn đi đến lãnh địa Ma Quốc cổ đại để tiến hành hoạt động đạo mộ.

Lạt Ma Thiết Bổng đặc biệt ủng hộ!

Trong mắt Thi nhân ngâm xướng Thiên Thụ, Ma Quốc là kẻ thù của Anh Hùng Vương, là nơi phong ấn yêu ma, trong lịch sử có rất nhiều tăng nhân tu hành cao thâm đều muốn trừ ma hộ pháp, triệt để tiêu diệt cổ mộ Ma Quốc, để diệt trừ họa hoạn tà thần tái lâm nhân gian, nhưng khổ nỗi không có bất kỳ manh mối nào, nếu các cậu chịu đi, đây là việc thiện công đức vô lượng.

Theo lời Lạt Ma Thiết Bổng, ngọn tháp thờ "Băng Xuyên Thủy Tinh Thi" yêu nghiệt này nằm trên đỉnh tuyết sơn.

Thế là, Lâm Nghị sau khi hội hợp với Bàn Tử và những người khác, dưới sự dẫn dắt của Lạt Ma Thiết Bổng, đã chuẩn bị xong thiết bị leo núi, bình dưỡng khí, v.v., rồi khởi hành lên núi tuyết.

Trên đường đi, Lạt Ma Thiết Bổng kể về trận đại chiến giữa Anh Hùng Vương và Ma Quốc năm xưa, mọi người cũng nghe rất say sưa.

Trên đường, đi qua một khu di tích cổ, xuyên qua khu di tích cổ, lại thêm một ngày, cuối cùng cũng đến được cổ thành.

Tòa cổ thành này đã được quốc gia khai phá bảo vệ, cũng coi như một di tích văn minh.

Cổ thành không lớn, là một sườn núi nhỏ cao hơn ba trăm mét.

Ngoại trừ các ngôi miếu có kết cấu khá vững chắc, phần lớn nhà dân đều đã đổ nát, chỉ còn lại một số bức tường đất, bên ngoài có tường thành và di tích lầu canh.

Cả vương thành được xây dựa vào núi, nơi cao nhất là vương cung trên đỉnh núi, tầng giữa là miếu tự, bên dưới là khu dân cư và các công trình phòng ngự bên ngoài.

Vì phản ứng cao nguyên, nhóm Minh thúc có chút tinh thần hoảng hốt, còn bốn người Lâm Nghị thì không sao cả.

Tuy nhiên, Minh thúc rất coi trọng cuốn "Kinh thư" trong tay, chỉ muốn tự mình xem, đợi ông ta hoàn hồn lại.

Mới nhớ ra trong kinh văn có ghi chép, họ tìm thấy Ngân Nhãn Cổ Cách ở Luân Hồi Miếu trong di tích Cổ Cách!

Tây Tạng là khu vực tín ngưỡng Phật Tổ, nhưng Phật giáo của họ lại có những điểm khác biệt.

Phật giáo truyền thừa Tây Tạng có tổng cộng bốn đại giáo phái!

Phái Ninh Mã, phái Cát Cử, phái phái Tát Già, phái Cách Lỗ.

Để dễ phân biệt hơn, thì chia thành bốn giáo phái Hồng, Hoàng, Bạch, Hoa.

Họ căn cứ vào màu sắc y phục khác nhau, giáo phái khác nhau, màu sắc của miếu vũ cũng khác nhau.

Mà theo lời Lạt Ma Thiết Bổng, Luân Hồi Miếu này là một ngôi miếu được xây dựng bởi Luân Hồi Tông, một giáo phái Mật Tông quy mô nhỏ, khác biệt so với bốn đại giáo phái, ông ấy cũng có thể phân biệt rõ ràng.

Xuyên qua bức tường đổ nát, đi đến Luân Hồi Miếu, tiến vào Hộ Pháp Thần Điện.

Nhìn thấy các bức bích họa trên tường thần điện, Tuyết Lỵ Dương không khỏi đỏ mặt tía tai.

Luân Hồi Miếu này, đơn giản là một nơi thể hiện nền văn minh tinh thần về tình dục!

Nếu cái này mà đặt ở Thủ đô, chắc chắn sẽ bị bắt ngay!

Trên những bức bích họa đó, từng bức từng bức đều là tranh nhạy cảm!

Hơn nữa còn không chỉ có phụ nữ, mà phần lớn là những cảnh nam nữ song tu, âm dương điều hòa!

Quá sức!

Thật sự là nóng mắt!

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy xong, còn cảm thấy có chút xấu hổ, đừng nói đến A Hương.

Một thiếu nữ đang tuổi xuân thì như cô ấy, làm sao đã từng thấy những cảnh tượng kích thích nóng bỏng như vậy, càng không nhịn được mà lập tức che mắt lại.

Tiếp tục đi sâu vào bên trong, phong cách bích họa lập tức thay đổi!

Toàn bộ là những cảnh khổ đau của địa ngục luân hồi, từng tầng từng tầng miêu tả những hình phạt tàn khốc trong địa ngục, cảnh tượng thảm không nỡ nhìn.

Theo lời Lạt Ma Thiết Bổng, Luân Hồi Điện này, vào thời Cổ Cách Vương Quốc cách đây hàng trăm năm, cũng là một vùng cấm địa!

Người dân bình thường, nhiều nhất chỉ có thể đi đến cửa, không thể đi vào.

Chỉ có nhân viên thần chức mới có thể vào, thậm chí quốc vương cũng không thể tùy tiện vào!

Luân Hồi Miếu phía sau thần điện, do nằm sâu bên trong, mức độ bị gió mưa xâm thực ít hơn một chút, nên vẫn được bảo tồn khá tốt.

Nổi bật nhất trong miếu là mấy cây cột lớn màu đỏ, trên thân cột được khảm từng lớp đèn lồng, phần đỉnh đã bị hư hại, lộ ra mấy lỗ lớn, các loại tượng thờ bài trí đều không còn.

Toàn bộ trần nhà là một bức tranh màu sắc rực rỡ, nửa điêu khắc nửa vẽ, chính giữa là một con mắt khổng lồ, bên ngoài là một vòng hình đồ đằng phóng xạ, chia làm tám màu, mỗi màu là một loại thần thú khác nhau, ngoài cùng còn có một vòng, là hàng chục nữ thần khỏa thân, dáng vẻ vạn phần, không ai giống ai.

Minh thúc nhìn thấy cảnh tượng này, nói với mọi người: "Đây chính là tọa độ phong thủy Mật Tông cổ đại, Ngân Nhãn Cổ Cách." Nói xong, Minh thúc cẩn thận lấy kinh thư ra, tiến hành đối chiếu!

Vì đây là vùng cao nguyên, nhóm Minh thúc mệt mỏi không chịu nổi, đành lấy kinh thư, tựa vào một cây cột lớn, vừa nghỉ ngơi vừa lật

xem.

Chỉ là, khi ông ta vừa tựa vào, liền nghe thấy một tiếng "rắc" cực lớn!

Cây cột lớn tưởng chừng vững chắc, lại đổ sập!

Lão Hồ nhanh như cắt lao tới, kéo Minh thúc lại, nhờ vậy Minh thúc mới tránh được việc bị cột đè chết!

Minh thúc vẫn còn sợ hãi nói: "Hồ tiên sinh.

Chương 510

Cảm ơn anh.” Ánh mắt Minh thúc đảo quanh người Lão Hồ, trong lòng thầm kinh ngạc.

Đúng là người từng đi lính trong quân đội, thân thủ quả nhiên lợi hại!

Sau này nhất định phải đề phòng cẩn thận hơn nữa!

Sau đó ông ta liếc mắt ra hiệu cho thuộc hạ.

Lâm Nghị đứng bên cạnh không chút động sắc, ánh mắt rơi vào giữa đám bụi mù của cây cột đổ sập!

Xuyên qua lớp bụi dày đặc, anh nhìn thấy bên trong, hóa ra lại sập ra một không gian tối tăm khổng lồ!

“Hang động vương thành ngầm của Cổ Cách!” Tuyết Lỵ Dương ở nước ngoài điều tra chuyện Ma Quốc, đã tìm hiểu được một nhà thám hiểm người Ý từng đến di tích Cổ Cách.

Và ông ấy đã đưa ra một ước tính thận trọng, quy mô di tích được bảo tồn ở đây, các tòa nhà điện đường khoảng năm trăm, tháp canh đài địch sáu mươi tòa, các loại tháp Phật ba mươi tòa, tường phòng vệ, tường tháp mấy lớp, trong đó số lượng đồ sộ nhất chính là hang động ngầm của vương thành, có đến gần nghìn cái.

Tức là, hang động ngầm của Cổ Cách Vương Quốc, còn nhiều hơn cả kiến trúc trên mặt đất!

Mà đây e rằng là một lối vào của hang động ngầm!

Khói bụi tan đi, mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mặt, những người khác cũng chú ý đến điểm này.

Mọi người đi vào xem, ở ngoài cùng của hang động ngầm này, sừng sững một pho tượng đồng ba mắt bốn tay đội bảo quan hóa Phật, ngồi trên đài sen thú tọa, ba con mắt bạc sáng lấp lánh, phát sáng trong pho tượng Phật màu vàng kim.

Phía sau pho tượng Phật ba mắt này, còn có một cánh cửa sắt màu đen đóng chặt, trên cửa dán đầy vô số bùa chú kinh văn, dường như bên trong đang giam giữ thứ gì đó không thể được giải thoát.

Lạt Ma Thiết Bổng nhìn thấy vô số bùa chú kinh văn này, sắc mặt trầm xuống, cũng chẳng màng đến những người khác, liền đi thẳng vào!

"Đi theo." Lâm Nghị khẽ nói một câu, rồi đi theo Lạt Ma Thiết Bổng vào bên trong.

Tượng Phật trong bí động không lớn, chỉ cao khoảng một thước, màu sắc vàng kim rực rỡ, nhưng không phải đúc bằng vàng ròng hay đồng ròng, mà là hợp kim năm kim, hơn nữa là đúc liền một khối.

"Cái này chắc đáng giá lắm nhỉ?" Bàn Tử nhìn pho tượng Phật vàng chóe, hai mắt sáng rực.

"Lần này ra ngoài đúng là quá đỉnh!

Mới đi được có chút đã kiếm được 'cú lớn' rồi!" Lão Hồ lắc đầu nói: "Nghĩ gì thế, pho tượng Phật Ngân Nhãn này dường như được nối liền với cánh cửa sắt phía sau.

Hơn nữa trên cửa sắt còn dán Lục Tự Chân Ngôn của Mật Tông, phần lớn là để trấn áp tà ma." "Thì sao chứ?" Bàn Tử nhìn Lão Hồ khó hiểu hỏi.

Bàn gia tôi bây giờ đã khác xưa rồi!

Dù có gặp tà ma, giết chết nó là xong chuyện!

Giết xong thì tượng Phật vàng Ngân Nhãn này chẳng phải vẫn là của anh em chúng ta sao?

Lão Hồ lườm hắn một cái, không nói gì!

Bàn Tử hễ nhìn thấy tài bảo là tâm tư liền trở nên khác lạ.

Nhưng trong lòng Lão Hồ lại rất bất an, thành phần của nhóm Minh thúc, bọn họ vẫn chưa rõ lắm, nên cần phải ẩn giấu thực lực, phòng vạn nhất!

Minh thúc nhìn ba người Lâm Nghị, nói: "Vật này là kỳ trân bất thế, đại sư, hay là chúng ta phối hợp với ngài, mở cánh cửa sắt này, tru sát ma quỷ, thế nào?" Lạt Ma Thiết Bổng vội vàng xua tay, nói: "Không được, không được.

Yêu ma ở đây khi còn sống nhất định là đại ác nhân, nếu phóng thích ra, nhất định sẽ gây họa cho thế gian!

Chúng ta vẫn nên rời khỏi đây đi." Bàn Tử thấy Minh thúc muốn giành tượng Phật vàng Ngân Nhãn với mình, trong lòng lập tức khó chịu!

Cái lão già này đã giàu có thế rồi mà còn muốn giành với Bàn gia tôi à?

Hắn lập tức nghĩa chính ngôn từ nói: "Đúng đấy, đúng đấy!

Kẻ làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, cái thứ này đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

Thật sự vì tiền mà đến cả mạng cũng không cần sao?" Minh thúc: "Ôi trời!

Anh sao mà trơ trẽn thế?

Vừa nãy ai là người mở lời chứ?

Không cần thì thôi, ai thèm quan tâm chút tiền này!" Sau đó, Minh

thúc đối chiếu tọa độ Ngân Nhãn Cổ Cách, mọi người liền rời khỏi di tích Cổ Cách.

Vì trời đã tối, nên mọi người hạ trại ở phía dưới di tích.

Tối hôm đó, Lâm Nghị đạp một phát vào mông Bàn Tử.

“Đừng đạp tôi, đang ngủ ngon mà!” “Dậy làm việc đi.” “Làm việc gì?

Đừng làm phiền, ngủ nào, ngủ nào!” “Phật vàng Ngân Nhãn.” Choang!

Nghe thấy bốn chữ này, Bàn Tử lập tức bật dậy!

Hắn thấy Lâm Nghị và Lão Hồ đã mặc quần áo chỉnh tề, hừ một tiếng: “Tôi nói hai ông sao tự nhiên đổi tính thế!

Hóa ra là đợi Bàn gia tôi ở đây à!

Đi, đi, đi!” Bàn Tử lanh lẹ chuẩn bị làm việc, nhưng bị Lâm Nghị giữ chặt lại: “Đợi một chút, cậu nghe này.” Ba người tai mắt khác thường, nghe thấy tiếng xột xoạt bên ngoài lều, giống như nửa đêm có thứ gì đó đã thức dậy!

Bàn Tử hạ giọng cười nói: “He he, tôi đã nói lão già Minh thúc này nhiều tâm địa mà, sao có thể bỏ qua pho tượng Phật này được!” Đợi người bên ngoài đi xa, ba người Lâm Nghị mới ra khỏi lều.

Chỉ thấy ở hướng di tích Cổ Cách đằng xa, có một bóng người đang đi về phía bên trong di tích.

Ba người nhìn nhau cười.

Ve sầu bắt bọ ngựa, chim sẻ rình sau, rồi cũng theo lên.

Nhìn theo hình dáng bóng người, người lén lút này là A Đông, tay sai của Minh thúc.

Ba người theo sau A Đông, lặng lẽ tiến vào di tích Cổ Cách, rồi lại đi vào Luân Hồi Miếu, thẳng tiến vào hang động Phật vàng Ngân Nhãn.

Ba người khinh công đều đã đạt đến một trình độ nhất định, nên chỉ đứng một bên lặng lẽ quan sát A Đông.

Nhìn A Đông đang cạy tượng Phật vàng, Bàn Tử có chút không nhịn được: "Lão Lâm, ra tay thôi!

Nếu không, pho tượng Phật vàng này sẽ bị tên này cạy mất!" Lâm Nghị lắc đầu, ánh mắt ra hiệu về cánh cửa sắt màu đen trong hang động.

Lão Hồ trong lòng kinh hãi, ngạc nhiên hỏi nhỏ: "Lão Lâm, lẽ nào, cậu nghĩ, phía sau cánh cửa sắt này, thật sự phong ấn thứ yêu ma được gọi là gì đó sao?" Trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn họ đã thấy quá nhiều điều khó tin.

Mặc dù nhiều chuyện họ cũng dần dần chấp nhận, nhưng đối với yêu ma trong những bí điển Phật giáo này, thứ này, họ vẫn giữ thái độ nghi ngờ.

Chính xác hơn là, yêu ma, thứ này, họ chưa từng thấy!

Họ đã thấy lệ quỷ, thấy yêu vật, nhưng yêu ma có thể nói là tồn tại trong truyền thuyết.

Và chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

"Không nhất định là yêu ma, nhưng thứ bên trong đó.

Không có nguồn thức ăn, nhưng chắc hẳn đã sống được hàng trăm năm rồi." "Cái này..." Sắc mặt Lão Hồ và Bàn Tử ngạc nhiên.

Nếu là lệ quỷ, tồn tại hàng trăm năm, thì không có gì kỳ lạ.

Nếu là xác chết, cũng có thể.

Nhưng nếu thật sự như Lâm Nghị nói, thứ bị phong ấn bên trong là vật sống.

Thứ gì có thể không ăn không uống, bị nhốt bên trong hàng trăm năm?

Cái này dù không phải yêu ma, thì cũng gần như yêu ma rồi!

Chương 511

A Đông không phải là người gan dạ, khi cạy tượng Phật, hắn rất cẩn thận, chỉ cần gây ra một chút động tĩnh, đều sợ hãi quỳ xuống trước tượng Phật, lẩm bẩm như đang cầu khấn.

Cuối cùng, A Đông cạy tượng Phật vàng ra khỏi cửa sắt, rồi ôm tượng Phật vàng lao ra ngoài!

Đồng thời, một tiếng dây xích sắt ma sát tường vang lên trong điện.

Mọi người nhìn thấy, bên dưới tượng Phật vàng Ngân Nhãn, còn có một cánh cửa sắt nối liền bằng dây xích sắt!

A Đông hoảng loạn, cũng chẳng màng nhiều, giật mạnh dây xích sắt, rồi đi tới.

Cùng với tiếng "loảng xoảng", cánh cửa sắt màu đen kia, vậy mà lại bị A Đông dễ dàng kéo mở!

Ngay sau đó, từ cánh cửa đen đó, một đôi cánh tay trắng bệch vươn ra, tóm lấy dây xích sắt, kéo A Đông cùng với tượng Phật vàng, toàn bộ ra khỏi cửa sắt.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chỉ có một tiếng kêu thảm thiết, bên trong liền truyền ra tiếng nhai nuốt "lạc chi lạc chi".

"A Đông, bị ăn sống rồi sao?" Bàn Tử thấy vậy, trong lòng kinh hãi, không nhịn được nói.

"Đôi cánh tay trắng bệch đó, không giống người!

Bên trong rốt cuộc là quái vật gì?" Lão Hồ kinh ngạc không thôi.

“Vào xem thử đi.” Lâm Nghị bước chân đi vào bên trong cánh cửa sắt màu đen.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng gan dạ hơn người, nhanh chóng theo kịp.

Quái vật trong cánh cửa sắt màu đen, dường như cảm nhận được bên ngoài vẫn còn người, một đôi cánh tay trắng bệch, lại lần nữa vươn ra từ bên trong!

Đôi cánh tay đó, mọc đầy lông trắng, có chút giống một con vượn trắng, nhưng lại càng giống một con gấu trắng!

Ngay sau đó, một quái vật hình người toàn thân mọc đầy lông trắng, từ bên trong bò ra.

Khuôn mặt quái vật cực kỳ đáng sợ, giống như một con mèo mặt to, cũng có thể nói giống mặt báo, ở khóe miệng nó, còn vương lại vệt máu tươi đỏ!

Mà ở giữa cánh tay nó, còn kẹp xác A Đông!

Đặc biệt là đôi mắt kia, phát ra một luồng ánh sáng tà dị, đôi mắt chuyển động, rất nhanh liền rơi vào người ba người Lâm Nghị.

“Ha ha ha ha ha!” Nhìn thấy ba người Lâm Nghị, con quái vật này đột nhiên ôm bụng cười lớn.

Cười xong, nó một tay tóm lấy xác A Đông, há cái miệng rộng như chậu máu, nhắm vào cổ thi thể mà cắn xuống, rồi ực ực, uống máu!

Con quái vật này uống máu xong, lại không hiểu sao lại “ô ô ô” khóc lớn.

“Thứ này...” Ma cà rồng?

Lâm Nghị hứng thú nhìn yêu vật!

Anh nhớ rõ thứ này hình như gọi là Thực Tội Ba Lỗ, là hóa thân của ác quỷ địa ngục.

Nhưng địa ngục thì, Lâm Nghị tạm thời không tin sự tồn tại của nó.

Vậy thì Thực Tội Ba Lỗ, tự nhiên cũng không phải ác quỷ địa ngục.

Thứ này có thể bị phong ấn ở đây mà không chết, khẳng định là loại giống cương thi, quỷ quái!

Nhưng theo ghi chép của "Tử Bất Ngữ", cương thi trong nước không hút máu người.

Việc hút máu người này, là do phim ảnh thêm vào để tăng phần kịch tính.

Ngược lại, ở phương Tây lại có sự tồn tại của ma cà rồng hút máu người.

Thực Tội Ba Lỗ này, hẳn là thứ gì đó tương tự ma cà rồng.

Phương Đông có quỷ quái, xác chết, phương Tây có ma cà rồng cũng không có gì kỳ lạ.

Phịch!

Sau khi khóc lớn xong, con quái vật ném xác A Đông sang một bên, rồi lại cười lớn đi về phía ba người Lâm Nghị.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng không nói nhiều, một người bên trái một người bên phải, mỗi người cầm binh khí, tạo thành thế gọng kìm tấn công quái vật.

Giờ đây thực lực của hai người đã khác xưa rất nhiều, trong tay lại có thần binh lợi khí, chẳng mấy chốc, liền chém quái vật khắp người đầy vết thương!

Con quái vật lại oa oa khóc lớn, ôm lấy xác A Đông, liều mạng chạy vào bên trong cánh cửa sắt màu đen.

Tuy nhiên, khi nó hoảng loạn bỏ chạy, một đầu đâm sầm vào vật cứng nào đó, nó ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là một con người đã chặn đường đi của nó.

"A ha ha ha ha." Con quái vật cười lớn, há cái miệng rộng như chậu máu, cắn thẳng vào đầu Lâm Nghị!

Phụt!

Tuy nhiên, cùng với một đạo đao quang lạnh lẽo lóe lên, tiếng cười của yêu vật đột ngột dừng lại, cái đầu to lớn, từ từ trượt xuống khỏi thân thể lông trắng to lớn, nặng nề rơi xuống đất.

Tình huống bình thường, một khi đầu bị cắt rời, một lượng lớn máu tươi sẽ phun ra từ động mạch chủ ở cổ.

Nhưng con quái vật này thì không, hơn nữa máu tươi chảy ra từ cơ thể nó rất ít, và máu cũng có màu đen sẫm.

Nhìn con quái vật kỳ lạ, Bàn Tử nghi hoặc hỏi: "Thứ này là quái vật gì?

Sao mà tà môn thế?" Lão Hồ trầm ngâm một lát, nói: "Tôi nhớ trên bích họa của Hộ Pháp Thần Điện bên ngoài, có khắc một loại dã thú đầu mèo, thân hình gần giống người, có đuôi, đang gặm nhấm thi thể tội nhân trong cảnh tàn khốc, Lạt Ma nói là Thực Tội Ba Lỗ của Luân Hồi Tông, chắc hẳn chính là thứ này rồi phải không?" Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Đúng là yêu ma thật nha!

May mà gặp được anh em chúng ta, hôm nay cũng coi như vì dân trừ họa rồi!" Bàn Tử vừa nói xong, Lão Hồ đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, bước chân loạng choạng mấy bước, rồi tựa vào bức tường.

"Lão Hồ, cậu sao thế?" Lâm Nghị và Bàn Tử nhanh chóng đi tới, đỡ Lão Hồ đang sắp ngã xuống đất dậy.

Chỉ thấy sắc mặt Lão Hồ xanh mét, thậm chí có chút đen sạm, các gân mạch trên cánh tay nổi lên, có thể nhìn thấy rõ ràng, cũng đều có màu xanh đen!

Bàn Tử sốt ruột nhìn Lâm Nghị, hỏi: "Lão Lâm, Lão Hồ bị làm sao thế?" Lâm Nghị quan sát một lát, nói: "Trên người con quái vật này, hẳn là có một loại độc tố nào đó, Lão Hồ không cẩn thận bị nhiễm phải, nhưng, chắc không có gì lớn đâu." Chính xác mà nói, Lão Hồ đã bị nhiễm thi độc!

Cũng chính là độc tố trên người Thực Tội Ba Lỗ!

Nhưng Lão Hồ thân mang huyết mạch chi lực, không đến mức có chuyện gì.

Tình huống này xuất hiện, nhiều nhất chỉ là phản ứng quá mức, đợi thích nghi rồi, hẳn là sẽ hồi phục.

Ngược lại Bàn Tử, huyết mạch Huyền Quy, khả năng hồi phục cực mạnh, nên Lão Hồ gặp chuyện, hắn lại không sao.

Sau mấy hơi thở, Lão Hồ cảm thấy tinh thần đã khá hơn, các gân mạch xanh đen trên người cũng dần dần tan đi, cơ bản đã hồi phục.

"Thực Tội Ba Lỗ này đúng là có chút tà môn.

Lão Lâm, Lão Hồ, chúng ta nhanh chóng rút lui đi." Bàn Tử một tay ôm tượng Phật vàng Ngân Nhãn, rồi nói với Lâm Nghị và Lão Hồ.

"Chờ một chút.

Bên trong này dường như có một thứ." Nói xong, Lâm Nghị bước vào bên trong cánh cửa sắt màu đen.

Không gian bên trong cánh cửa sắt màu đen, mặt đất chất đầy xương trắng, có cả xương người và xương động vật, trên tường có rất nhiều hang động, có lớn có nhỏ, hang nhỏ đủ để các loài động vật

nhỏ như chuột leo trèo, hang lớn đủ để một con gấu ngựa chui vào.

Nhưng vị trí đều rất cao, người bình thường khó mà leo lên được.

Ngay trên đỉnh đầu cũng là một hang động, cửa hang có hình tròn rất đều đặn, giống như một cái giếng đứng, có thể ở đó thông lên vương cung trên đỉnh núi.

Trong số những xương trắng này, Lâm Nghị nhìn thấy một mảnh da lông!

Mảnh da lông này đen sì, không phải da người, cũng không giống da gấu ngựa.

Chương 512

Lâm Nghị đi tới, nhặt mảnh da lông đó lên, phát hiện bên trong mảnh da lông, còn bọc một cái đầu lâu khô!

Điều thú vị hơn là, sọ của cái đầu lâu này rất dày, không giống sọ người, hơn nữa sờ vào không cứng, mà lại đặc biệt mềm mại, thậm chí không giống xương.

"Lão Lâm, cái này là thứ gì vậy?

Có phải đồ đáng tiền không?" Bàn Tử ôm tượng Phật vàng Ngân Nhãn, mắt dán chặt vào cái đầu lâu này, không rời mắt.

"Chắc không đáng tiền đâu, nhưng trên này hình như có chữ." Trên cái đầu lâu này, toàn là những ký tự nhỏ li ti dày đặc.

Những ký tự nhỏ này rất đặc biệt, hẳn là chữ viết của Cổ Cách Vương Triều.

Ba người bọn họ không hiểu, nên quyết định mang về, cho Lạt Ma Thiết Bổng xem thử.

Đóng cánh cửa sắt lại, Lâm Nghị để phòng vạn nhất, đành sắp xếp Tiểu Đoàn Đoàn vào Luân Hồi Miếu để tìm kiếm, nếu bên trong này còn có Thực Tội Ba Lỗ nào nữa, thì cứ thế mà tiêu diệt hết.

Ba người Lâm Nghị thì thu tượng Phật vàng, trở về trại, rồi như người không có việc gì, ngả đầu xuống ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Minh thúc khắp nơi tìm A Đông, nhưng vẫn không thấy bóng dáng, trong lòng ông ta liền biết rồi.

A Đông e rằng lành ít dữ nhiều!

Phía sau tượng Phật vàng Ngân Nhãn trong Luân Hồi Miếu, e rằng

có một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ!

Sau đó, ông ta thúc giục mọi người rời đi sớm, nhưng vì phong vân đột biến, trời đổ mưa lớn, mọi người bất đắc dĩ, phải ở lại đây thêm một ngày!

Trong lều, Lâm Nghị và Minh thúc uống trà nói chuyện, còn Lão Hồ và Bàn Tử thì mang cái đầu lâu đầy chữ đó, lén lút tìm đến Lạt Ma Thiết Bổng, hỏi han tình hình.

Trong lúc uống trà, Minh thúc không ngừng khoe khoang về những kinh nghiệm trong quá khứ của mình, cứ như thể ông ta là một người lợi hại đến nhường nào.

Kỳ thực, Lâm Nghị trong lòng rõ ràng, Minh thúc dường như sắp phá sản rồi, nên ông ta mới tiếp tục dùng Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, kiếm một khoản lớn!

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, Lâm Nghị chú ý thấy ánh mắt của A Hương bên cạnh Minh thúc, vẫn luôn không rời khỏi mình!

Tuyết Lỵ Dương cũng chú ý đến điểm này, giữa lông mày không khỏi có chút giận dỗi, lườm Lâm Nghị một cái thật mạnh, như thể đang nói: "Anh lại làm gì nữa!

Nhìn xem đã mê hoặc tiểu cô nương này đến mức nào rồi!" Lâm Nghị nhún vai, ý nói: Lâm gia tôi có làm gì đâu!

Cô ấy cứ nhìn tôi như thế, liên quan quái gì đến tôi chứ!

Tôi căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra!

Hôm qua mình chỉ lấy trộm tượng Phật vàng Ngân Nhãn thôi mà!

Chỉ là, trong mắt A Hương đột nhiên lộ ra vẻ kinh hoàng, thét lên một tiếng, sợ hãi lùi lại mấy bước!

"Không đúng!" Tuyết Lỵ Dương lập tức nhận ra, nhanh chóng

đưa tay đỡ A Hương, tiện thể kéo cô ấy về phía mình, để A Hương ngồi xuống.

Minh thúc thấy vẻ mặt này của A Hương, tim ông ta đột nhiên thắt lại!

Vội vàng bước tới, hỏi: "A Hương, A Hương.

Con có phải lại nhìn thấy gì đó không?!" "A Đông.

A Đông.

Con nhìn thấy A Đông!" A Hương nhìn về phía sau Lâm Nghị: "Anh ta toàn thân là máu, đầu bị anh ta cầm trong tay." Nghe lời A Hương nói, Minh thúc lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát, cơ thể cứng đờ!

Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía sau Lâm Nghị, không có gì cả, cô ấy nhìn Lâm Nghị một cái, rồi vòng tay ôm lấy vai A Hương, an ủi: "Đừng sợ, con nhìn nhầm rồi." Đôi mắt của A Hương khác với người bình thường, có thể nhìn thấy những thứ mà người bình thường không thể thấy!

Lẽ nào là hồn ma A Đông đến rồi?

Nhưng nếu đã biến thành lệ quỷ, Lâm Nghị hẳn phải cảm nhận được.

Tuy nhiên, Lâm Nghị không cảm thấy sự đe dọa nào phía sau, không khỏi quay đầu nhìn lên.

Ngay sau lưng anh, hồn ma không đầu của A Đông, toàn thân đẫm máu, cầm lấy đầu của chính mình, lặng lẽ đứng phía sau anh.

Sau đó, cái đầu trong tay nó, mặt mũi dữ tợn, nhìn Lâm Nghị, từ từ vươn tới.

"Lớn mật!" Lâm Nghị cau mày, toàn thân kim quang đại thịnh, hồn

ma A Đông bị kim quang chiếu vào, rất nhanh liền biến mất không dấu vết.

Tình huống bình thường, sau khi người chết, hồn ma nhiều nhất sẽ dừng lại trên thế gian bảy ngày, sau đó liền tan biến.

Giai đoạn này, hồn ma không có ý thức tự chủ, cũng coi như vô hại.

Hồn ma A Đông xuất hiện ở đây, có lẽ cũng là như vậy.

Vì âm khí không thịnh, không có nguy hiểm gì, Lâm Nghị cũng không cảm nhận được.

Nhưng, người chết Lâm Nghị đã thấy nhiều rồi, tại sao riêng hồn ma A Đông lại tồn tại?

Hơn nữa còn tồn tại theo cách đáng sợ như vậy.

Lẽ nào đây là do bị Thực Tội Ba Lỗ giết chết sao?

Đương nhiên, những điều này đều không quan trọng, không ảnh hưởng lớn đến anh!

Tuy nhiên, A Hương kinh hãi nhìn hồn ma A Đông, lại nhìn thấy trên người Lâm Nghị phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, giống như kim sắc thánh quang của Phật Tổ, vô cùng thánh khiết, sau khi thánh quang xuất hiện, hồn ma A Đông liền biến mất.

A Hương kinh ngạc, nghi hoặc, không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị cười dịu dàng, nói: "Con nhìn nhầm rồi." A Hương nghi ngờ không dứt, cô ấy hiểu rõ hơn ai hết, cô ấy sở hữu một đôi mắt kỳ dị, có thể nhìn thấy những điều mà người bình thường không thể thấy!

Nhưng mà.

Cô ấy chưa từng thấy người đàn ông nào như Lâm Nghị, trên

người lại phát sáng.

“Lâm đại ca.

Cảm ơn anh.” Nhìn A Hương trong lòng, ánh mắt đong đầy tình cảm nhìn Lâm Nghị, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương có chút lạnh lùng.

Sắp bị cô ta dụ dỗ mất rồi.

Ngay lúc đó, Bàn Tử hớt hải chạy tới, la lớn: “Lão Lâm, cậu mau lại đây xem đi, Thiết Bổng Lạt Ma, xảy ra chuyện rồi!” Lâm Nghị dẫn mọi người cùng đến thăm Thiết Bổng Lạt Ma.

Nhìn thấy trên người Thiết Bổng Lạt Ma xuất hiện những vết bầm đen xanh tương tự như trên người Lão Hồ trước đó, rõ ràng cũng đã trúng thi độc!

Hơn nữa, Thiết Bổng Lạt Ma còn khác với Lão Hồ.

Bà ấy là Thiên Thụ Ngâm Xướng Thi Nhân, nhưng lại không có huyết mạch đặc biệt gia trì, chỉ dựa vào cơ thể, hoàn toàn không thể chống lại sự xâm nhập của thi độc!

Hơn nữa, trên cổ Thiết Bổng Lạt Ma, Lâm Nghị còn thấy cái đầu của quỷ hồn A Đông đã chết, đang cắn vào cổ bà ấy, vô số thứ ô uế âm u đang theo cổ bà ấy chảy vào khắp cơ thể!

“Lại đến rồi, Lâm đại ca.

A Đông lại đến rồi.” A Hương nắm tay Lâm Nghị, căng thẳng nói.

Lúc này Thiết Bổng Lạt Ma sắc mặt bầm tím, hơi thở thoi thóp, hiển nhiên không thể kiên trì được bao lâu nữa!

Minh Thúc thấy dáng vẻ quỷ dị của Thiết Bổng Lạt Ma, có chút sợ hãi nói: “Tôi đã từng thấy tình huống này trong kinh thư!

Cái này gọi là trung ấm thân!

Chắc chắn là bị thứ gì đó va phải, vì trong kinh miêu tả quá trình trung ấm rất đáng sợ, sẽ trải qua bốn mươi chín ngày, trong thời gian này, sẽ thấy những thứ giống như nữ thần màu trắng đầu gấu thân người, tay cầm gậy thi nhân, hoặc cầm một bát sọ người đầy máu, đại loại như vậy, tóm lại đều rất kinh khủng.

Trung ấm thân một khi tan rã, sẽ biến thành thứ 'cặn bã' gì đó, không đốt nó đi, còn có thể hại chết người khác." Hàn Thục Na nhìn Thiết Bổng Lạt Ma nói: "Hiện tại phương pháp giải quyết duy nhất, hẳn là giết Thiết Bổng Lạt Ma, sau đó đốt thi thể bà ấy!

Nếu không, không những chúng ta sẽ gặp chuyện, mà còn có thể hại chết người khác!" Lão Hồ cau mày, trừng mắt nhìn hai người một cái, mắng: "Bà ấy là vì giúp chúng ta, đã hơn sáu mươi tuổi rồi còn theo đến đây!

Chương 513

Các người lại muốn giết bà ấy?

Các người dám động thủ, tôi tuyệt đối sẽ không khách khí với các người!" Bảo vệ của Minh Thúc, Peter Hoàng, thấy hai bên căng thẳng, bước ngay đến trước mặt Minh Thúc nói: "Cậu dám động một ngón tay của Minh Thúc thử xem?!" "A!" Lúc này, A Hương đột nhiên hét lên một tiếng, cảm giác mắt mình như muốn nổ tung, vội vàng ôm đầu, che chặt hai mắt!

Trên đường đi, Thiết Bổng Lạt Ma đã kể cho mọi người rất nhiều chuyện, cũng kể về đôi mắt của A Hương.

Theo Mật Tông Tạng khu, mắt người được chia thành sáu loại.

Một loại là mắt người bình thường, cái này không cần nói.

Loại thứ hai, là mắt bản năng, chính là đôi mắt của A Hương, đôi mắt này là Vô Cấu Chi Nhãn thuần khiết không tỳ vết, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà người bình thường không thấy được!

Loại thứ ba là thiên mục, có thể nhìn thấy mọi nhân quả trong quá khứ và tương lai của chúng sinh ở hai giới.

Loại thứ tư, gọi là pháp mục, là đôi mắt trong truyền thuyết mà Bồ Tát và A Tu La mới có, có thể nhìn thấy trước và sau năm trăm năm.

Loại thứ năm là thánh mục, đôi mắt này cực kỳ cao quý, có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai hàng triệu kiếp!

Loại thứ sáu, cũng là Phật nhãn cao cấp nhất trong Mật Tông, không có thời gian, không có không gian, chứng kiến đôi mắt vĩnh hằng.

Năm loại sau, đều rất khó tin, có tồn tại hay không vẫn chưa biết.

Nhưng loại mắt bản năng thứ hai, lại được chứng thực trên người A Hương, phù hợp với ấn tượng của Thiết Bổng Lạt Ma về đôi mắt bản năng.

Còn về thiên mục, đó càng là sự tồn tại trong truyền thuyết.

Theo lời Thiết Bổng Lạt Ma, loại thiên mục này, chỉ có các Ban Thiền lịch đại của Mật Tông, hoặc các cao tăng đắc đạo, mới có!

Loại pháp mục thứ tư ư.

Càng là truyền thuyết trong truyền thuyết, căn bản không phải đôi mắt của nhân thế!

Đôi mắt của A Hương tuy là đôi mắt bản năng, nhưng lại khác với Âm Dương Nhãn của Lâm Nghị.

Âm Dương Nhãn của Lâm Nghị là phần thưởng của hệ thống, không có nhiều ràng buộc như vậy.

Nhưng đôi mắt của A Hương, lại không thể nhìn những thứ đó lâu, nếu không sẽ gây ra cảm giác cực kỳ khó chịu.

Lâm Nghị thấy quỷ hồn A Đông, sau khi định đánh lén mình không thành công, lại quấn lấy Thiết Bổng Lạt Ma, không khỏi nổi sát tâm!

Để cậu trần về trần, đất về đất, cậu tự mình không đi, vậy thì không thể trách tôi!

"Hoa Tử." Lâm Nghị sắc mặt trầm xuống, giơ tay chỉ, chỉ vào quỷ hồn A Đông máu me be bét, một cột sáng vàng từ đầu ngón tay anh bắn ra, xuyên thẳng qua cái đầu khủng khiếp đó, A Đông kêu lên một tiếng thảm thiết chói tai, cuối cùng khói tan mây tản, triệt để tiêu vong.

Theo quỷ hồn A Đông bị tiêu diệt, hơi thở của Thiết Bổng Lạt Ma xem như đã ổn định trở lại!

Minh Thúc thấy Lâm Nghị chỉ đơn giản một ngón tay, dường như có hiệu quả, bệnh tình của Thiết Bổng Lạt Ma dường như có chuyển biến tốt, ông ta không khỏi kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

Mà A Hương lại nhìn rõ mồn một, Lâm Nghị ra tay một chỉ liền diệt A Đông, triệu chứng của bà ấy cũng đỡ đi rất nhiều.

Cô bé từ lâu đã có thể nhìn thấy rất nhiều thứ không sạch sẽ, nên Minh Thúc vẫn luôn giữ cô bé bên cạnh, đề phòng vạn nhất, có thể kịp thời phát hiện nguy hiểm, sau đó kịp thời giữ mạng.

Cũng chính vì thế, Minh Thúc mấy lần đều thoát chết trong gang tấc, cứu được mạng!

Nhưng cô bé cũng chỉ có thể phát hiện nguy hiểm mà thôi, đối mặt với nguy hiểm, cô bé chưa từng thấy ai, có thể như Lâm Nghị, chỉ trong nháy mắt giơ tay, liền giải quyết được.

Cô bé và Lâm Nghị dường như là người cùng một loại, nên cảm giác đối với Lâm Nghị, không hiểu sao ngày càng thân thiết hơn.

Lâm Nghị đi đến bên cạnh Thiết Bổng Lạt Ma, từ Nhẫn không gian, lấy ra một viên giải độc đan, cho Thiết Bổng Lạt Ma uống vào.

Một lát sau, trên khuôn mặt đen sì của Thiết Bổng Lạt Ma, màu đen xanh dần dần tan đi, trở nên trắng bệch như tuyết, tinh thần trông lại tốt hơn rất nhiều.

Lại qua một lúc, Thiết Bổng Lạt Ma tỉnh lại.

Mặc dù Thiết Bổng Lạt Ma đã tỉnh, nhưng cơ thể vẫn xuất hiện rất nhiều triệu chứng khó chịu, muốn tiếp tục đi cùng họ, không thực tế lắm.

Vì vậy nghỉ ngơi một ngày, đợi mưa tạnh, bà ấy đưa một tập thi ca cho Lão Hồ.

Mọi người tiếp tục lên đường, còn Thiết Bổng Lạt Ma thì quay trở lại.

Đương nhiên Thiết Bổng Lạt Ma dù sao cũng đã giúp đỡ không ít, Lâm Nghị hào phóng tặng bà ấy một vạn tệ, coi như báo thù.

Thiết Bổng Lạt Ma nói gì cũng không chịu nhận, cuối cùng bị Lão Hồ lén nhét vào túi bà ấy.

A Đông 'chết một cách lạ lùng', Thiết Bổng Lạt Ma rời đi.

Giữa đoàn người của Minh Thúc và mấy người Lâm Nghị, xuất hiện không ít sự đề phòng!

Đặc biệt là thủ đoạn chữa bệnh cho Thiết Bổng Lạt Ma của Lâm Nghị, khiến Minh Thúc cảm thấy bất an.

Thế là ông ta lén lút hỏi A Hương về tình hình của Lâm Nghị, nhưng A Hương lại không nói gì, chỉ nói Lâm Nghị là người bình thường, cô bé không thấy gì cả.

Ba anh em Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương thì căn bản không để tâm đến đoàn người của Minh Thúc.

Hiện tại thông tin về Ma Quốc, chủ yếu có mấy nguồn sau đây.

Tập thi ca mà Thiết Bổng Lạt Ma tặng.

Kinh thư Ma Quốc trong tay Minh Thúc.

Và cả cái đầu lâu kỳ dị đầy chữ mà Lâm Nghị mang ra từ sau cánh cửa sắt.

Trong thi ca mà Thiết Bổng Lạt Ma thông hiểu, đã ghi lại vị trí đại khái của Côn Luân Thần Cung.

Nếu Côn Luân Sơn được ví như phượng hoàng, thì nhất định sẽ phù hợp với thi thể trưởng võ huân Đại Vương chế địch Bảo Châu của thế giới, vậy vị trí Phượng Hoàng Thần Cung, theo miêu tả trong

thi ca, là ở cửa núi Khách Lạp Mễ Nhĩ, khu vực giao thoa giữa Thanh Hải, Tây Tạng và Tân Cương, hướng đó tương ứng với hai vị hành mẫu trắng bạc, màu trắng đại diện cho núi tuyết, màu bạc thì là sông băng.

Nơi bốn đỉnh bao quanh, trong phong thủy Thanh Ô gọi là "Thù Mâu", trong Tầm Long Quyết gọi là "Long Đỉnh", có thể coi là xương sống của trời đất, nơi Long Vương khởi nguồn nước.

Còn về vị trí cụ thể của Phượng Hoàng Thần Cung, vẫn cần đến cửa núi Khách Lạp Mễ Nhĩ, hỏi người dân địa phương.

Từ kinh thư của Minh Thúc, ghi lại bạc mắt xương cổ tìm thấy trong Luân Hồi Miếu, đã phát hiện tọa độ cụ thể của núi Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Cái đầu lâu đầy chữ mà họ có được trong Luân Hồi Miếu, sau khi Thiết Bổng Lạt Ma phiên dịch, mọi người mới biết.

Cái đầu lâu này là một loại hình tượng ma quỷ của Luân Hồi Tông, còn chữ viết trên đầu lâu, là một loại ngoại ngữ, khắc kinh văn, từ những lời ít ỏi, rất giống với Thánh Kinh của Giáo hội phương Tây!

Điều này càng chứng thực suy đoán của Lâm Nghị!

Cái gọi là Thực Tội Ba Lỗ này, có một số đặc tính tương tự như ma cà rồng phương Tây!

Có lẽ, nó chính là ác ma đến từ phương Tây!

Hơn nữa, Thiết Bổng Lạt Ma còn phát hiện bí mật thứ hai của cái đầu lâu này!

Những lớp vỏ này, có thể từ từ bóc ra, sau khi bóc ra, là một số đường nét khúc khuỷu, nhìn giống như một tấm bản đồ!

Có nước, có núi, còn có thành cổ tháp cổ!

Đó là bản đồ của nơi nào, vẫn chưa thể nói chắc chắn, nhưng từ dấu vết, trông giống như bản đồ nơi chim phượng hoàng niết bàn trùng sinh!

Trong truyền thuyết Chu Văn Vương nói chim phượng hoàng, gọi Mù Trần Châu là mật của phượng hoàng, thực ra chính là xà thần.

Chẳng lẽ là bản đồ không gian hư số của xà thần?

Tuy nhiên, nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Nghị cũng cảm thấy không khả thi lắm.

Không gian xà thần, hẳn là không ai có thể vào được chứ?

Huống chi lại chế thành bản đồ dưới dạng Thánh Kinh!

Chương 514

Vậy đó là Ác La Hải Thành?

Đoán đi đoán lại cũng không có ích gì, Lâm Nghị dứt khoát cất bản đồ Thánh Kinh này đi.

Sau khi chia tay Thiết Bổng Lạt Ma, đoàn người đi đến Khách Lạp Mễ Nhĩ ở Côn Luân Sơn.

Đi một đoạn đường, cuối cùng cũng đến gần Cổ Cách Bố Thanh trên bản đồ!

Ở Cổ Cách Bố Thanh, họ nghe ngóng được, chỉ có một người tên Sơ Nhất, đã từng đến núi Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Chỉ có điều, khi mọi người tìm đến Sơ Nhất, anh ta dường như cực kỳ bài xích việc làm người dẫn đường cho mọi người, nói gì cũng sẽ không bao giờ đi núi Khách Lạp Mễ Nhĩ nữa.

Minh Thúc tưởng là tiền cho ít, nên đề nghị tăng giá gấp ba!

Nhưng dù vậy, Sơ Nhất vẫn không chịu đồng ý.

Hàn Thục Na thấy Sơ Nhất là một người đàn ông gần bốn mươi tuổi, hơn nữa còn chưa có vợ, dứt khoát lén lút đi quyến rũ một phen, nhưng Sơ Nhất đã quyết tâm, đuổi Hàn Thục Na ra ngoài.

"Lão Lâm, cái tên Sơ Nhất này tiền tài mỹ sắc mềm cứng không ăn gì cả, chẳng lẽ là trên núi Khách Lạp Mễ Nhĩ, đã thấy thứ gì đó khiến anh ta kinh khủng sao?" Lão Hồ suy đi nghĩ lại, khó hiểu hỏi.

"Tôi đi xem sao." Lâm Nghị trầm ngâm một lát, sau khi ăn tối xong, liền thẳng đường đi đến nhà Sơ Nhất.

Gia đình Sơ Nhất không mấy khá giả, đương nhiên cũng không

quá túng thiếu, theo lời người dân địa phương, Sơ Nhất từng là đội trưởng đội săn sói, từng dẫn đội săn sói này vào núi săn sói thì vô tình đi lạc vào núi Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Lâm Nghị vừa vào nhà Sơ Nhất, Sơ Nhất đã thái độ lạnh nhạt nói: "Các người đừng nói nữa, tôi sẽ không đi cùng các người, nơi đó, không phải là nơi các người có thể đến!" Lâm Nghị cũng không trả lời, nhìn người phụ nữ đang nằm trên ghế trong phòng, nói: "Đây là em gái cậu à?

Lần đi săn sói đó, bị thương, từ đó nửa thân dưới không thể cử động được?" Nghe Lâm Nghị nói, Sơ Nhất như bị vạch trần vết sẹo, sắc mặt càng trở nên lạnh băng, giận dữ gầm lên: "Cậu ra ngoài!" Lâm Nghị không để ý đến anh ta, thẳng đường đi đến bên cạnh em gái Sơ Nhất, sau đó trong mắt anh lóe lên một tia tử quang.

Ngay lập tức, quần áo trên người em gái Sơ Nhất liền biến mất không dấu vết, xuyên qua y phục và làn da, anh có thể nhìn rõ ràng sự lưu thông của máu trong cơ thể cô bé, cũng như vị trí xương bị gãy!

"Liệt nửa người do chấn thương cột sống cổ, đây là một bệnh rất khó chữa, hơn nữa cần rất nhiều tiền, còn phải ra nước ngoài chữa trị, Bắc Bình cũng không chắc đã chữa khỏi.

Có lẽ cần phải đến tận nước ngoài.

Nếu không gặp tôi, có lẽ cô ấy sẽ cả đời cứ như vậy." Lâm Nghị không nhanh không chậm nói.

Sơ Nhất vốn đang giận dữ, nghe Lâm Nghị nói xong, cả người đều sững sờ.

"Lời cậu nói là sao?" "Ý rất đơn giản!

Bệnh của em gái cậu, tôi chữa được!

Dù không thể hoạt động như người thường, nhưng xuống đất đi

lại không thành vấn đề!" Ánh mắt Lâm Nghị toát ra vẻ tự tin.

Anh nghiên cứu Vạn Cổ Đan Vương Kinh lâu như vậy, cộng thêm sự hỗ trợ của linh đan diệu dược ngàn năm ở Bình Sơn, anh đã luyện chế ra rất nhiều đan dược hiệu nghiệm!

Viên giải độc đan cho Thiết Bổng Lạt Ma, chỉ là một trong số đó mà thôi!

Anh còn có Ích Kinh Hoạt Cốt Linh Đan, dù không thể nói là "cải tử hoàn sinh", nhưng loại chấn thương gây liệt nửa người này, vẫn có thể chữa trị đơn giản.

Lâm Nghị từ trong lòng ngực lấy ra một hộp đan dược, đưa cho em gái Sơ Nhất, nói: "Mỗi ngày một viên, mười ngày tức khắc thấy hiệu quả, trăm ngày có thể xuống giường." Sơ Nhất có chút không dám tin, liền giật lấy, nói: "Chúng tôi dựa vào gì mà tin cậu?

Nhỡ cậu lấy độc dược hại chúng tôi thì sao?" Lâm Nghị nhún vai, cười nói: "Tùy các người nghĩ sao cũng được.

Nhưng tôi thấy các người không có lựa chọn nào khác." Nói xong, Lâm Nghị không quay đầu lại liền rời đi.

Đến nơi mọi người ở, Tuyết Lỵ Dương lập tức bước lên, tò mò hỏi: "Lão Lâm, Sơ Nhất đồng ý rồi chứ?" Bàn Tử nhe răng cười: "Cái này còn phải nói sao?

Lão Lâm chúng ta ra tay, còn có việc gì không thành?" Minh Thúc và Hàn Thục Na hừ nhẹ một tiếng, đám người này thật sự quá tự tin rồi.

Tiền bạc, mỹ sắc, đều không thể khiến Sơ Nhất thay đổi ý kiến.

Lâm Nghị còn có cách nào được chứ?

Vô ích thôi!

Tuy nhiên, không có người dẫn đường, họ vẫn có thể vào núi!

Chỉ là, không lâu sau khi Lâm Nghị quay về, Sơ Nhất liền hớt hải chạy tới, thần sắc kích động nhìn Lâm Nghị nói: "Các cậu không phải muốn vào núi Khách Lạp Mễ Nhĩ sao?

Tôi sẽ đưa các cậu đi!" Minh Thúc và Hàn Thục Na nghe xong, đều ngơ ngác.

Chuyện gì thế này?

Sơ Nhất sao, đột nhiên lại đổi tính nết nhanh gọn như vậy?

Có người dẫn đường, tiếp theo là chuẩn bị đồ leo núi tuyết!

Đi lên cao hơn, sẽ gần với đường tuyết, ô tô tự nhiên không thể đi được.

Phương tiện đi lại, thì là bò yak và ngựa của địa phương.

Sau khi nghỉ ngơi năm ngày, mọi người một lần nữa lại lên đường.

Rời khỏi trại, liền là một vùng hoang nguyên rộng lớn không người!

Trên đường đi, Sơ Nhất cũng kể một số chuyện liên quan.

Theo thi ca của Thiết Bổng Lạt Ma, Côn Luân Thần Cung nằm trên Côn Luân Sơn, có bốn ngọn núi tuyết bao quanh.

Còn theo lời Sơ Nhất miêu tả.

Trên dãy Côn Luân Sơn này, có một nơi được bao quanh bởi bốn ngọn núi tuyết, gọi là Thần Loa Câu.

Đường đến đó, sẽ phải đi qua khu vực hoạt động của bầy sói, hơn nữa trong Thần Loa Câu, ngoài bầy sói ra, còn có quái thú đáng sợ hơn!

Tương truyền đó là một loại quái thú cổ xưa, sức mạnh vô cùng, sống bằng cách nuốt chửng người và dã thú.

Khách Lạp Mễ Nhĩ quá nguy hiểm, Minh Thúc và Hàn Thục Na có chút sợ hãi, nhưng cuối cùng, họ vẫn chọn tiếp tục tiến lên.

Đi bộ mấy ngày, độ cao mà mọi người đi càng ngày càng cao, ngẩng mắt nhìn một cái, là có thể thấy dãy Côn Luân Sơn hùng vĩ, giống như một con rồng tuyết trắng, phủ phục trên mặt đất, vẽ ra một đường ranh giới dài giữa trời và đất.

Tuyết Lỵ Dương nhìn ngọn Côn Luân Sơn này, trong lòng ít nhiều có chút do dự, cô nhìn Lâm Nghị bên cạnh, nói: "Lão Lâm, nếu lần này chúng ta thật sự giải trừ lời nguyền, cậu… ừm, cậu định làm gì?" Cô ban đầu muốn hỏi, có muốn theo mình về Mỹ không.

Với gia sản của cô, đủ để hai người mấy đời ăn mặc không lo.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nói ra.

Cô quá hiểu Lâm Nghị, thà bị từ chối bóng gió, còn hơn bị từ chối thẳng thừng.

Lâm Nghị nghe vậy cười nói: "Đã nhập vào nghề này, tự nhiên là sẽ tiếp tục làm.

Trên đại địa an lạc này, chôn giấu bao nhiêu long cung bảo điện, chúng ta mới đạo được bao nhiêu?

Hơn nữa, không chỉ là trong nước, còn có nước ngoài nữa." Tuyết Lỵ Dương khó hiểu nhìn Lâm Nghị, cô trong lòng không hiểu rõ lắm.

Ban đầu Lâm Nghị cố chấp giúp Lão Hồ và Bàn Tử chữa lời nguyền, tìm Mù Trần Châu.

Nhưng bây giờ, vì sao lại muốn đạo mộ?

Vì tiền tài?

Hay là thích cuộc sống mạo hiểm này?

Tuyết Lỵ Dương cắn cắn môi, nhẹ giọng hỏi: "Lão Lâm, cậu có bao giờ nghĩ đến việc, nghỉ ngơi thật tốt, ví dụ như, kết hôn, sinh con không?" Lâm Nghị hứng thú đánh giá Tuyết Lỵ Dương, cười hỏi: "Sao vậy?

Dương đại tiểu thư không lẽ có ý với Lâm gia tôi?

Muốn bao nuôi tôi sao?" Tuyết Lỵ Dương bị nói trúng tim đen, sắc mặt hơi đổi, liếc Lâm Nghị một cái, nói với giọng không vui: "Được rồi, cậu không thể nghiêm túc một chút à?" Lâm Nghị nhún vai, nói: "Đợi khi tôi đạo mộ chán rồi, tôi có thể cân nhắc." Tuyết Lỵ Dương cạn lời nhìn Lâm Nghị.

Chương 515

Đợi anh đạo mộ chán rồi ư?

Anh thực lực mạnh như vậy, đi đến cổ mộ nào cũng càn quét cổ mộ đó.

Khi nào mới chán đạo mộ được chứ?

Chẳng lẽ còn phải đợi anh già rồi, đạo mộ không nổi nữa?

Mới chịu dừng lại?

Vậy chẳng phải phải đợi đến bốn năm mươi, năm sáu mươi tuổi sao?

Đến lúc đó, rau cải vàng cũng nguội lạnh cả rồi.

Nhưng cô đâu biết, thời gian đối với Lâm Nghị mà nói, chỉ là con số mà thôi.

Anh sẽ không già, sẽ không chết tự nhiên.

Năm sáu mươi tuổi?

Đến lúc đó, vẫn cường tráng như rồng như hổ thôi.

Thực ra không chỉ Lâm Nghị, Bàn Tử, Lão Hồ, thậm chí ngay cả Tuyết Lỵ Dương, nếu cố gắng, có thể thức tỉnh sức mạnh huyết mạch trong cơ thể nhiều hơn, không nói trường sinh bất lão đi.

Sống tám trăm, ngàn năm, tuyệt đối không thành vấn đề.

Huyết mạch Huyền Quy của Bàn Tử, tuổi thọ càng lâu dài, muốn chết cũng không dễ!

Ngay cả Trần Văn Cẩm, cũng có thể sống qua hàng trăm ngàn năm!

Thời gian ngàn năm, có thể triều đại đã diệt vong, nhân loại đã không biết tiến hóa đến trình độ nào rồi.

Nhưng họ vẫn sẽ tồn tại.

Bây giờ, từ đâu đến đâu chứ?

Còn chưa tính là khởi đầu nữa.

Cuộc đời dài đằng đẵng như vậy, không một chút sóng gió, chẳng phải quá vô vị sao?

Dù hệ thống không phát bố nhiệm vụ cổ mộ nữa, Lâm Nghị cũng sẽ nghĩ đến việc đi khắp nơi xem sao.

Đáng tiếc.

Tuyết Lỵ Dương không hề biết, chính mình có năng lực như vậy.

Cô chỉ nghĩ mình học được chút công phu kinh thế hãi tục mà thôi.

Đợi thêm mấy năm nữa, Tuyết Lỵ Dương quay đầu lại, có thể sẽ thấy suy nghĩ hiện tại của mình, thật nực cười.

Xuyên qua hoang nguyên, liền thật sự tiến vào khu vực núi!

Nhìn núi chạy chết ngựa, đặc biệt là kiểu vượt núi băng rừng, tìm Côn Luân Thần Cung trong dãy Côn Luân Sơn rộng lớn này, không nghi ngờ gì là mò kim đáy bể, bước đi khó khăn, người thường căn bản sẽ không có ý định này.

Tuy nhiên, Sơ Nhất lại biết một đường tắt!

Đó là ở ngoại vi khu vực núi, nơi Cổ Cách Bố Thanh và Khách Lạp Mễ Nhĩ nối liền, có một sườn núi tên là Ca Thanh Pha, gần Ca Thanh Pha có một khe núi tên là Tàng Cốt Câu!

Lần trước Sơ Nhất vào núi, đã là hơn mười năm trước, ký ức đã mơ hồ, may mắn là Tàng Cốt Câu rất lớn, rất dài, tìm không lâu gần

Ca Thanh Pha là đã tìm thấy khe núi này!

Khe núi Tàng Cốt Câu này dài mấy trăm mét, rộng cũng khoảng mười mét, khe núi lớn như vậy giống như đã xé toạc một miệng vết thương trên ngọn thần sơn an lạc này.

Nhìn từ trên xuống, Tàng Cốt Câu nội sương mù bao phủ, xuyên qua sương mù, mơ hồ có thể thấy dưới đáy khe là từng đống xương trắng.

Theo lời Sơ Nhất, Tàng Cốt Câu là mộ địa chôn cất trăm tộc của thần linh, thường xuyên có số lượng lớn dã thú nhảy vào Tàng Cốt Câu tự sát, hơn nữa mỗi khi trăng tròn, trăm tộc sẽ cảm nhận được cơn thịnh nộ của thần linh, sẽ không tự chủ mà đến đây, sau đó nhảy xuống vực tự sát, để trở thành vật hiến tế cho thần linh, làm dịu cơn thịnh nộ của thần linh.

Không chỉ những dã thú trí thấp, ngay cả con người, nếu đến đây vào đêm trăng tròn, cũng sẽ vô thức nhảy xuống vực tự sát, vì vậy vào đêm trăng tròn, nơi đây tuyệt đối là khu vực cấm của con người, cũng không ai dám đến.

“Hôm nay là ngày rằm, chính là đêm trăng tròn, vì vậy chúng ta cần nhanh chóng vượt qua Tàng Cốt Câu, rời khỏi đây mới được.” Sơ Nhất nhìn trời đã không còn sớm nữa, vội vàng thúc giục.

Cái gọi là chuyện trăm tộc nhảy vực, chưa ai nhìn thấy, nhưng phía dưới này đích xác có số lượng lớn thi cốt, thuyết nhảy vực, cũng tuyệt không phải không có cơ sở.

“Sơ Nhất, cậu đừng dọa người nữa.

Chúng tôi đều đã đi bộ suốt cả ngày, ở cao nguyên này, đều sắp không chịu nổi rồi.” Minh Thúc thở hổn hển, hai tay chống gối nói.

Hàn Thục Na vừa vỗ lưng Minh Thúc, vừa nói: “Tôi thấy, chúng

ta vẫn nên tìm một chỗ nào đó cắm trại đi?" Sơ Nhất tự nhiên không muốn chấp nhận lời đề nghị của Minh Thúc và Hàn Thục Na.

Hai bên giằng co, Lão Hồ, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thì không cảm giác có gì đặc biệt.

Họ chưa thấy gì mà không sợ hãi?

Lại còn sợ một Tàng Cốt Câu nhỏ bé này sao?

Đang lúc hai bên sắp cãi nhau, A Hương vốn yếu ớt, đột nhiên cảm thấy chóng mặt hoa mắt, cơ thể không tự chủ đổ xuống.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào A Hương.

Đặc biệt là Minh Thúc và Hàn Thục Na, sắc mặt rõ ràng căng thẳng!

A Hương là "chuông báo động" của họ, một khi A Hương có vấn đề, điều đó có nghĩa là một nguy hiểm lớn sắp đến!

Lâm Nghị nhanh tay lẹ mắt, ôm cô bé vào lòng, anh kiểm tra cơ thể A Hương.

Lâm Nghị nói: "Không có gì nghiêm trọng, chỉ là phản ứng choáng váng, nghỉ một lát là tốt thôi." "Không sao là tốt rồi." Tuyết Lỵ Dương bước lên, thuận lẽ tự nhiên đoạt A Hương từ tay Lâm Nghị, ôm vào lòng nói: "Lão Lâm, A Hương cứ để tôi chăm sóc, còn không, cậu xuống Tàng Cốt Câu xem có chỗ nào đặt chân được không?" Lâm Nghị sờ sờ mũi, sao anh lại ngửi thấy mùi chua chua thế này nhỉ?

"Có gì mà phải xem, trực tiếp xuống không phải được rồi sao." Thật ra vừa nãy, Lâm Nghị đã xem gần hết phía dưới Tàng Cốt Câu rồi, không cần phải xuống tận nơi kiểm tra.

Hơn nữa, dù có nguy hiểm, cũng không phải vấn đề lớn.

Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, nếu thực sự có thần linh, thì

thần linh cái thứ này, đều không biết trốn ở đâu rồi.

Họ căn bản sẽ không lộ diện trên thế giới này, tha hồ mà hoành hành.

Chỉ một Tàng Cốt Câu, cũng không có gì đáng lo cả.

"Thế nhưng… thần linh không quan tâm đâu." Sơ Nhất thấy Lâm Nghị cũng muốn xuống cắm trại, đột nhiên cảm thấy bất lực.

"Sơ Nhất lão ca, cậu đúng là mê tín phong kiến mà!

Thần linh cái thứ này không thể tin được!

Chúng ta phải tin khoa học!

Tất cả ngưu quỷ xà thần đều là hổ giấy thôi!" Bàn Tử một tay đặt lên vai Sơ Nhất, nói: "Hơn nữa, đây là Tàng Cốt Câu, có dã thú và con người nhảy vực, chúng ta cắm trại dưới đáy vực, chẳng lẽ còn chạy lên rồi nhảy xuống nữa sao?

Cứ thả lỏng đi, thả lỏng đi." Sơ Nhất nhìn mọi người đều muốn cắm trại dưới đáy Tàng Cốt Câu, anh ta cũng không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

"Được rồi, nhưng hôm nay nhất định phải chú ý an toàn hơn!

Nhỡ có chuyện gì…" Lâm Nghị cười: "Không có chuyện gì đâu, cứ yên tâm đi." Sơ Nhất trong lòng vẫn bất an, thật sự không có chuyện gì sao?

Anh ta luôn cảm thấy tối nay sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra!

Đây là cơn thịnh nộ của thần linh mà!

Căn bản không phải thứ con người có thể chống lại.

Nhưng Lâm Nghị đã cứu em gái anh ta, anh ta cũng không tiện nói gì nhiều, đành phải đi cùng Lâm Nghị xuống Tàng Cốt Câu cắm trại.

Chương 516

Tàng Cốt Câu dài khoảng mấy trăm mét, trước khi trời tối, mọi người đã đến cửa vào Tàng Cốt Câu.

Sơ Nhất thân là người dẫn đường, chủ động chọn cưỡi bò yak đi đầu, Minh Thúc và Hàn Thục Na ở giữa, sau đó là Tuyết Lỵ Dương và A Hương.

Ba anh em Lâm Nghị đi cuối.

Nơi này sở dĩ gọi là "câu" (khe) mà không gọi là "cốc" (thung lũng), là vì địa hình quá hẹp, hai bên đều là vách đá dựng đứng như bị dao chém búa bổ, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đường chân trời hẹp.

Trong khe đầy đá lởm chởm và cỏ dại, quả nhiên có vô số tàn cốt, nhiều nhất là sừng bò và sừng sơn dương, những thứ này ngàn trăm năm không mục nát.

Mọi người men theo Tàng Cốt Câu quanh co đi tới, trên mặt đất đều là dấu chân bò ngựa giẫm đạp, làm lộ ra không ít xương khô bị vùi trong bùn đất.

Những tàn cốt này đã mục ruỗng từ lâu, chỉ thỉnh thoảng còn có thể thấy một chút ánh sáng lân tinh như ma trơi lấp lánh, có thể tưởng tượng rất lâu về trước, trong cái khe này vào ban đêm, giữa những đống xương trắng chất chồng, khắp nơi đều là cảnh tượng ma trơi kinh hoàng.

Cỏ dại mọc um tùm hai bên, cao hơn nửa người, một số cây khô dây leo lẫn lộn giữa đó, càng thêm tiêu điều lạnh lẽo.

Đi trong Tàng Cốt Câu hai ba trăm mét, cuối cùng cũng tìm được

một chỗ thích hợp để cắm trại, nhóm lửa nấu cơm.

Sau khi ăn no uống say, Lâm Nghị, Lão Hồ và Bàn Tử ba người, nằm trên một tảng đá tròn, nhìn lên bầu trời hẹp, mỗi người cầm một bầu rượu rắn, giữa các ngón tay còn kẹp một điếu thuốc lá, cứ thế thủ thỉ trò chuyện.

Tuyết Lỵ Dương bước tới, một tay dập tắt điếu thuốc của Lâm Nghị, nói: "Hút thuốc có hại cho sức khỏe, sau này không được hút thuốc nữa." Thấy cảnh này, Lão Hồ và Bàn Tử bên cạnh lập tức cười phá lên: "Lão Lâm à, cái tên khốn nhà cậu cũng có ngày hôm nay sao?

Hả?

Ha ha ha ha." Lâm Nghị liếc hai người họ: "Thôi đi, hai cậu còn mặt mũi mà nói à?" Nói xong hai người Bàn Tử, Lâm Nghị nghiêm mặt nhìn Tuyết Lỵ Dương nói: "Tôi xin cảm ơn cô." "Không có gì." Tuyết Lỵ Dương lạnh nhạt đáp, sau đó tiếp tục nói: "Cậu lại đây một chút, tôi có chuyện muốn nói với cậu." "Được rồi." Lâm Nghị đứng dậy, phủi phủi mông, đi theo Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương dẫn Lâm Nghị đến một chỗ không xa, nơi xương cốt đã được dọn dẹp sạch sẽ, và trên vách núi, hiện rõ khắc những họa tiết cổ xưa!

Trong số các họa tiết này, có một họa tiết đặc biệt rõ ràng, là một khuôn mặt quỷ ba mắt!

"Theo thi ca của Thiết Bổng Lạt Ma, khuôn mặt quỷ ba mắt này là họa tiết ác quỷ trong truyền thuyết Ma Quốc." "Điều này không phải chứng tỏ con đường chúng ta đi là đúng sao?" "Thế nhưng… cậu lẽ nào không phát hiện ra sao?

Xương cốt ở nơi này, toàn bộ đều là dạng hàng trăm năm trước, vậy theo lời Sơ Nhất nói, trong gần trăm năm qua, cũng có không ít dã

thú nhảy vực tự sát, vậy thi thể những dã thú này đâu?" Thực ra Tuyết Lỵ Dương phát hiện những thứ này, Lâm Nghị cũng đã phát hiện rồi.

Tuy nhiên, Lâm Nghị không cảm thấy đó là vấn đề lớn.

"Tàng Cốt Câu này, hẳn là tế đàn của Ma Quốc hoặc Luân Hồi Tông, còn về việc tại sao ở đây không có thi cốt mới, toàn là của mấy trăm năm trước ư, cô nghĩ Tàng Cốt Câu này chỉ có chúng ta mới vào được sao?

Ngoài chúng ta ra, số lần vào nhiều hơn có lẽ là bầy sói!" Tuyết Lỵ Dương suy tư: "Ý cậu là, những thi cốt gần trăm năm qua, đều bị bầy sói ăn hết rồi?

Thậm chí chúng ta có thể bị bầy sói vây công?" Lâm Nghị gật đầu: "Đại khái là vậy." "Tôi hiểu rồi." Tuyết Lỵ Dương giờ cũng đã hoàn toàn hiểu ra.

Những gì cô nghĩ đến, Lâm Nghị đã nghĩ đến từ lâu rồi.

Thậm chí cả khả năng chạm trán bầy sói, anh cũng đã tính đến.

Tuy nhiên, chưa nói đến việc họ mang theo không ít súng đạn, dù không có súng đạn, với thân thủ của họ, cũng không sợ bầy sói lắm.

Buổi tối, mọi người thay phiên nhau canh gác, những người khác ngủ.

Đến nửa đêm, vầng trăng tròn treo cao trên bầu trời đêm.

Lão Hồ một mình ngồi trước đống lửa, đột nhiên trong đêm khuya tĩnh mịch, truyền đến một tiếng động lạ thường.

Anh ta lập tức cảnh giác, nín thở, lắng tai nghe.

Hiện tại thính lực của anh ta rất nhạy bén, đặc biệt vào ban đêm, càng có thể nghe rất xa!

Rất nhanh, anh ta phát hiện, dường như trên đỉnh Tàng Cốt Câu, có

động vật lớn đang chạy nhanh, tạo ra âm thanh đó!

"Cái Tàng Cốt Câu này thật sự quỷ dị như vậy sao?

Có thể khiến dã thú nhảy vực?" Tuy nhiên, tạm thời không cần lo lắng, khu cắm trại họ chọn thuộc về bên trong vách núi, mục đích là để tránh vật rơi từ trên cao xuống, đập trúng người quá nguy hiểm, nên mới mất rất lâu mới tìm được một khu cắm trại như vậy.

Mặc dù Lão Hồ không lo lắng về việc dã thú nhảy vực, nhưng ngay sau đó một âm thanh khác lại khiến anh ta rợn tóc gáy, cả người căng thẳng, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp, đôi mắt như cú đêm trừng trừng nhìn lên phía trên!

Âm thanh đó là tiếng sói tru!

Nhưng tiếng sói tru này vô cùng đặc biệt, nó dường như có một ma lực đặc biệt, có thể thao túng bầy sói!

Tiếng tru này, Lão Hồ cả đời không thể nào quên!

Năm đó khi còn là lính ở Côn Luân Băng Xuyên, anh ấy đã gặp phải một bầy sói, và trong bầy sói đó, có một con sói vương lông trắng với tiếng tru y hệt!

Đêm hôm ấy, gần như tất cả chiến hữu của anh ấy đều tử trận, con sói vương lông trắng đó, cứ như một cơn ác mộng, thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của anh, trở thành một bóng ma không thể xua đi!

Bây giờ anh đã có đủ thực lực, lần này đến Côn Luân Băng Xuyên, thực ra anh còn có một mục đích khác, đó là tìm ra con sói vương đã giết hại chiến hữu của mình để báo thù.

Nhưng không ngờ, lại sắp phải đối mặt sớm thế này!

Rầm!

Khi anh đang quan sát, anh thấy trên bầu trời, một vật khổng lồ rơi mạnh xuống, ném thẳng xuống đất.

Đó là một con bò Yak lớn, hơn nữa không chỉ có một con, mà liên tiếp có những con bò Yak nhảy xuống.

Tiếng va chạm mạnh mẽ làm tỉnh giấc những người đang ngủ say, mọi người tuy có chỗ trú ẩn, không đến mức bị ảnh hưởng, nhưng vẫn đều bật dậy.

Đặc biệt là Sơ Nhất, trong miệng còn lẩm bẩm những lời khấn vái, như đang cầu nguyện các thần linh địa phương.

Tiếng bò Yak nhảy vách đá và tiếng sói tru rõ ràng truyền đến tai mọi người.

Lão Hồ nhìn Lâm Nghị đang đi tới, nói: "Lão Lâm, xem ra đây không phải là thần linh trừng phạt nhân loại gì cả, mà là những con bò Yak này, dưới sự truy đuổi của bầy sói, nên mới hoảng loạn nhảy vách đá." Lâm Nghị gật đầu nói: "Chắc là vậy." Vì trên vách đá không ngừng có thứ rơi xuống, mọi người tuy trong lòng vẫn lo lắng, nhưng vị trí của họ khá an toàn, vả lại cũng không tiện rời đi khỏi đây, chỉ có thể chờ đợi.

Khoảng nửa giờ sau, tiếng động dần ngớt.

Nhất thời, trong Cốc Tàng Cốt, sự tĩnh lặng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Minh Thúc cầm đèn pin rọi xung quanh, sợ đến suýt nữa thì ngã phịch xuống đất.

Ở hai bên Cốc Tàng Cốt tối đen như mực đó, từng đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm vào vị trí của họ, rình rập, và đang từ từ tiến đến!

Đó là mắt sói!

Đồng tử phát ra ánh sáng xanh, hệt như những đốm lửa ma trơi trong đêm tối, âm u đáng sợ!

Và trên một gò đất cao ở phía xa, có một con sói chỉ có một mắt, lông màu trắng, vô cùng cao lớn, rõ ràng là sói vương của bầy này!

Sơ Nhất vớ lấy khẩu súng săn, đi đầu nói: "Mấy người mau rời khỏi đây!

Tôi sẽ cản hậu cho mấy người!

Lâm Nghị, nếu tôi có chết, xin hãy giúp tôi chăm sóc em gái tôi!" Lâm Nghị khẽ mỉm cười.

Công nhận Sơ Nhất này đúng là có trách nhiệm, cũng khá tốt đấy chứ.

Anh vỗ vai Sơ Nhất, cười nói: "Yên tâm, sẽ không sao đâu, hơn nữa, không cần cậu ra tay." Lời Lâm Nghị vừa dứt, Lão Hồ liền nói: "Lão Lâm, Bàn Tử, giúp tôi kiềm chế bầy sói một chút, tôi có chuyện cần làm!" Chuyện Lão Hồ gặp sói vương lông trắng, anh ấy từng kể cho Bàn Tử và Lâm Nghị nghe rồi.

Giờ kẻ thù gặp mặt, đôi mắt đỏ ngầu căm hờn.

Lâm Nghị và Bàn Tử đương nhiên không chịu nhường nhịn.

Lâm Nghị cười nói: "Cứ yên tâm đi đi, có thù báo thù, có oán báo oán." Bàn Tử thì vẫy tay với Lâm Nghị nói: "Lão Lâm, yêu cầu chi viện hỏa lực!" Lâm Nghị sau đó lấy ra ba khẩu súng trường tấn công, đưa cho Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Lão Hồ mỗi người một khẩu.

Điều này khiến Sơ Nhất và Minh Thúc đều sững sờ.

Khẩu súng trong tay Sơ Nhất đúng là súng trường dân dụng, ngược lại khẩu súng trường tấn công của Lâm Nghị, nhìn độ bóng bẩy là biết hàng cao cấp!

Minh Thúc nắm chặt khẩu súng lục trong tay, trong lòng không biết nên nói gì.

Chương 517

Mẹ kiếp.

Mấy người Lâm Nghị này, kiếm đâu ra súng trường tấn công vậy?

Mà nhìn kiểu dáng, còn là hàng Mỹ!

Đi suốt chặng đường này, giấu kín thật kỹ, hắn đúng là không hề phát hiện ra!

Nhìn lại khẩu súng lục của mình, thật đúng là thảm hại!

Sau một thời gian dài sử dụng, mười mấy hai mươi thùng đạn dược mà Lâm Nghị lấy từ kho đạn đã dùng gần hết.

Giờ đây, những thứ họ dùng đều là hàng cao cấp mà Tuyết Lỵ Dương đã vận chuyển từ Mỹ về, hỏa lực mạnh hơn nhiều so với đạn dược và súng ống của bọn tiểu quỷ mấy chục năm trước!

Lão Hồ đã sớm không thể chờ đợi thêm, nhận lấy súng trường tấn công, liền lao thẳng vào.

Bàn Tử và Lâm Nghị theo sát phía sau, còn Tuyết Lỵ Dương cầm súng trường tấn công, canh giữ lối vào khu trại, tránh để sói lợi dụng sơ hở mà xông vào.

Lão Hồ không để ý đến bầy sói, lao thẳng về phía sói vương lông trắng.

Bàn Tử vốn đã muốn nổ súng, nay có cơ hội liền nhắm vào bầy sói mà bắn lia lịa.

Lâm Nghị không kiêu ngạo như Bàn Tử, anh ấy chú ý đến vị trí của Lão Hồ, hễ có con sói nào lao về phía Lão Hồ, anh chỉ khẽ búng tay, một viên đạn đã bắn ra, uy lực không hề thua kém viên đạn bắn ra

từ nòng súng.

Những con sói đó căn bản không thể chịu đựng nổi, tất cả đều bị tiêu diệt ngay lập tức.

Dù sao thì đã hứa với Lão Hồ rồi, vẫn phải làm chứ.

Chỉ là, động tác ra tay của anh quá nhanh, người khác không thể nhìn rõ, phần lớn sự chú ý đều bị Bàn Tử đang hăng máu thu hút.

Ngược lại, Lâm Nghị trông cứ như đang đi dạo phố giữa bầy sói, chẳng có vẻ gì là hữu dụng, hoàn toàn dựa vào hỏa lực áp chế của Bàn Tử.

Sơ Nhất ở khu trại, nhìn thấy cảnh này, cả người đờ đẫn!

Anh ta săn sói nhiều năm, cũng từng là đội trưởng đội săn sói!

Trong tình huống này, anh vốn nghĩ rằng nhóm người mình sẽ là bữa tiệc lớn của bầy sói.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ tới, Lão Hồ và Bàn Tử lại mạnh mẽ đến thế!

Cứ như chiến thần, xông pha trong bầy sói, giết cho bầy sói kinh hồn bạt vía, thậm chí có vài con đã bắt đầu bỏ chạy rồi!

Mình đâu phải là bữa tiệc lớn của bầy sói chứ.

Bầy sói này rõ ràng là con mồi của Lão Hồ và Bàn Tử mà!

Đến lúc này, anh ta mới hiểu, vì sao nhóm người này không sợ cái Cốc Tàng Cốt này!

Có thực lực thế này, cho dù gặp phải chuyện nguy hiểm đến đâu, cũng không sợ hãi.

Còn Minh Thúc bên cạnh, nắm chặt khẩu súng lục, có chút run rẩy.

Không vì gì khác, chỉ vì hắn đang mưu cầu da hổ!

Lão Hồ và Bàn Tử quá mạnh mẽ, căn bản không phải hắn có thể đối phó được!

Hơn nữa.

Hắn còn lừa gạt ba anh em Lâm Nghị.

Nói gì mà ba trăm vạn.

Hắn căn bản không có nhiều tiền đến thế!

Tiền của hắn, đều đã bị thằng con phá sạch rồi!

Nếu không phải vậy, hắn cũng không đến mức phải đến Côn Luân Băng Xuyên này để trộm thi thể pha lê!

Hắn thuần túy là đang lừa gạt ba anh em Lâm Nghị!

Sau khi lấy được thi thể pha lê, cho dù giết người diệt khẩu, cũng không ai biết!

Đạo mộ chết vài người thì có gì là không bình thường?

Chỉ là nhìn thấy tình hình hiện tại, Lão Hồ và Bàn Tử, rõ ràng đã trở thành kẻ địch số một trong lòng hắn, đối tượng cần phải chú ý nhất!

Nếu ở Côn Luân Băng Xuyên này muốn đối phó với những người này, nhất định phải giải quyết Lão Hồ và Bàn Tử trước tiên!

Hai người này, tuyệt đối không thể để sống!

Chẳng mấy chốc, bầy sói đã bị Lâm Nghị và Bàn Tử đánh tan, số sói chết và bị thương ước tính sơ bộ không dưới năm mươi, cũng phải ba mươi con!

Còn Lão Hồ thì đã đuổi theo sói vương lông trắng, đã không còn thấy bóng dáng.

Tuy nhiên, Lâm Nghị không hề lo lắng cho anh ấy, dù sao với thực lực hiện tại của Lão Hồ, cho dù gặp phải quái vật cấp độ tu luyện thành tinh, cũng có cơ hội nhất định chém giết nó.

Sơ Nhất nhìn thấy xác sói ngổn ngang khắp nơi, cả người ngây dại.

Đây là kiệt tác của hai người ư?

Nếu như năm đó đội săn sói của họ có người như vậy, em gái anh ấy cũng sẽ không bị thương!

Hiệu suất làm việc của hai người này, còn cao hơn cả hiệu suất làm việc của cả đội săn sói của họ!

Không đúng, không đúng.

Nói chính xác hơn, là thực lực của một mình Bàn Tử!

Thật sự quá đáng sợ!

Gặp tình huống này, mọi người cũng không ngủ được nữa, dứt khoát dọn dẹp chiến trường một chút, rồi quây quần bên đống lửa, nướng thịt sói ăn.

Thịt sói đúng là đồ tốt mà!

Là vật đại bổ, có thể bổ ngũ tạng, thận khí!

Nướng lửa, ăn thịt, mọi người tán gẫu một chút, dần dần buồn ngủ, rồi ai nấy tự đi ngủ.

Đến sáng sớm ngày thứ hai, Lão Hồ toàn thân dính máu xuất hiện trước mặt mọi người.

Bàn Tử nhìn thấy, trong lòng giật mình, vội vàng bước tới hỏi: "Lão Hồ, cậu bị thương à?" Lão Hồ nhe răng lắc đầu nói: "Không, đây toàn là máu sói!" Lâm Nghị khẽ mỉm cười, không ngoài dự liệu, Lão Hồ sao có thể bị thương chứ? "Lão Hồ, đã báo được đại thù chưa?"

Nhắc đến đại thù, Lão Hồ không khỏi nhíu mày, nói: "Con sói vương một mắt đó bị tôi bắn hơn chục phát, còn bị chặt mất một chân, chắc là không sống nổi rồi.

Chỉ là khi đang giết nó, tôi lại gặp phải một con sói lông trắng lớn hơn!

Thân hình nó cao đến chín mét, toàn thân trắng như tuyết, cùng màu với núi tuyết, hơn nữa nó hành động nhanh nhẹn, lao vào tấn công tôi!

May mà khẩu súng trường tấn công cậu đưa đã đỡ được cho tôi, này." Lão Hồ chỉ vào khẩu súng trường tấn công bị anh ấy vứt sang một bên, đã biến dạng cong vẹo không còn dùng được nữa.

Lão Hồ kể chuyện sinh động, Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương đều đã từng thấy rắn mẹ, nên căn bản không cảm thấy gì về kích thước của con sói vương lông trắng kia.

Còn Sơ Nhất, Minh Thúc và những người khác, kẻ nào kẻ nấy mắt tròn mắt dẹt, có chút không biết nên nói gì.

Chuyện này chắc chắn là giả đúng không?

Chắc chắn là Hồ Bát Nhất đang bịa chuyện hù dọa mấy người mình đúng không?

Một con sói vương lông trắng to lớn đến thế, anh ta còn sống sót trở về ư?

Chương 518

Chắc chắn là thế rồi!

Cố ý tạo ra bầu không khí căng thẳng, dọa dẫm bọn họ, rất có thể còn muốn nhân cơ hội này để đòi tăng thù lao!

Minh Thúc thầm nghĩ trong lòng: "Người này thực lực không tệ, mà tâm cơ cũng thâm sâu lắm, không thể xem thường được." "Ối, Lão Hồ, cậu lại gặp phải yêu quái à?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Thế cậu thoát thân bằng cách nào?" Lão Hồ uống một ngụm nước, nói: "Con sói vương lông trắng đó dường như không có ý định truy sát tôi, cụ thể là vì lý do gì, tôi cũng không biết." Lâm Nghị hơi trầm ngâm, xem ra con đó mới là sói vương lông trắng thật sự!

Cao chín mét, bằng cả ba tầng lầu!

Trong Quỷ Thành Hồ Rắn, rắn mẹ là yêu vật được Tây Vương Mẫu nuôi dưỡng, đến nay đã mấy ngàn năm, vẫn không chết, còn trưởng thành thành một quái vật khổng lồ, có thể càn quét mọi thứ.

Tương tự.

Ở Ma Quốc, Quỷ Mẫu cũng nuôi dưỡng yêu vật!

Đạt Phổ Quỷ Trùng thực ra chỉ là thứ yếu, những thứ đó chỉ có thể gọi là yêu trùng.

Còn yêu vật mà Quỷ Mẫu thực sự nuôi dưỡng, tên là Thủy Tinh Tự Tại Sơn!

Lúc bấy giờ, nó còn có một cái tên khác, Lang Thần!

Rắn mẹ vẫn còn sống yên ổn ở cố địa Tây Vương Mẫu Quốc, nhưng Lang Thần thì không được may mắn như vậy.

Sau khi Ma Quốc bị tiêu diệt, Lang Thần trong truyền thuyết này cũng bị trấn sát.

Cơ thể khổng lồ của nó, hóa thành một ngọn núi đá pha lê băng xuyên, đời sau gọi là Thủy Tinh Tự Tại Sơn!

Con sói vương lông trắng này, có thể trưởng thành đến mức độ này, e rằng cũng có liên quan đến Thủy Tinh Tự Tại Sơn!

Đáng tiếc, nó rốt cuộc không thể là Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Ngoài sói vương lông trắng ra, Lão Hồ còn phát hiện ra một điều kỳ diệu hơn!

Đêm qua, trên bầu trời phía bắc, một vệt sáng trắng mờ ảo hiện lên, ánh sáng lấp lánh chói mắt.

Vầng sáng kỳ lạ này vừa vặn bao quanh đỉnh bạc của ngọn núi tuyết, trong khoảnh khắc dường như đã tạo ra một vầng sáng thần thánh như mặt trời và mặt trăng ôm lấy nhau, hòa hợp cùng tỏa sáng!

Lão Hồ làm lính trên Côn Luân nhiều năm, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi nhớ đến Ngọc Đỉnh Phật Quang trong truyền thuyết!

Tương truyền loại Phật quang này trăm năm khó gặp một lần, thậm chí hơn nữa, khi tám ngọn thần sơn ở Tạng khu đồng thời lóe lên Phật quang, đó còn là Thiên Yến Thanh Sơn Huống!

Trong Thập Tướng Tự Tại Đồ của Mật Tông, cũng ghi chép lại tình huống Thiên Yến Thanh Sơn Huống tương tự!

Sơ Nhất đương nhiên cũng biết truyền thuyết về Phật quang, thậm chí anh ta còn biết rằng, Lạt Ma sống hiện tại ở Tạng địa còn dự ngôn, trong vòng mười năm nữa, sẽ xuất hiện một lần nữa!

Đến lúc đó, các thánh giả Phật môn, thậm chí sẽ từ vạn dặm xa

xôi mà đến triều bái!

Đối với Lạt Ma sống ở Tạng địa, đó là một sự tồn tại vô cùng thần bí.

Hoạt Phật, Hoạt Phật, nghe tên đã biết, được xưng là Phật tại thế!

Là vị Phật chân chính duy nhất còn sống trên nhân gian!

Tương truyền mỗi một đời Hoạt Phật, đều là chuyển thế mà thành, trải qua việc biện biệt điềm báo, khải thị thần dụ, quan hồ tuần tra, tìm kiếm linh đồng, biện nhận di vật, rút thăm bình vàng và các nghi thức tôn giáo khác, mới được coi là hoàn thành chuyển thế chân chính!

Điều này rất giống với Quỷ Mẫu Ma Quốc, Quỷ Mẫu cũng có truyền thuyết tương tự, mỗi đời Quỷ Mẫu đều là Quỷ Mẫu đời trước chuyển thế!

Nếu điều này là thật, Lâm Nghị lại càng tin rằng, Phật tông Đạo môn, có một bộ bí pháp độc đáo của riêng mình, có thể làm được chuyện như vậy!

Còn về thật giả, e rằng chỉ có Hoạt Phật đương thời mới biết.

Còn về Tinh Tuyệt Nữ Vương ư.

Sau khi Ma Quốc diệt vong, cho dù là Quỷ Mẫu đời trước chuyển thế, lại không hề tiến hành nghi thức chuyển thế tương ứng, cứ như vậy đã ba ngàn năm, bản thân cô cũng không rõ.

Tuy nhiên, từ những ký ức dần được Nữ Vương khôi phục, thuyết chuyển thế dường như không phải là chuyện vô căn cứ.

Mọi người hội hợp xong, xuyên qua Cốc Tàng Cốt, tiếp tục tiến về Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Đi thêm một ngày nữa, mọi người tiến vào Thần Loa Câu thuộc

khu vực Khách Lạp Mễ Nhĩ!

Nơi đây còn thần bí hơn cả Cốc Tàng Cốt!

Thần Loa Câu Băng Xuyên là một sông băng cổ đại độc nhất vô nhị trên thế gian với độ cao thấp, nơi thấp nhất chỉ có hai ngàn tám.

Sông băng xuyên qua giữa hai ngọn núi tuyết lớn, kéo dài xuống khu rừng nguyên sinh phía dưới khoảng vài cây số.

Phía dưới sông băng là rừng nguyên sinh rậm rạp, cây cổ thụ cao vút trời xanh, mọc vô số kỳ hoa dị thảo, tất cả tài nguyên động thực vật phong phú của vành đai núi cao lạnh giá.

Tiến vào rừng sâu Thần Loa Câu, là có thể tiếp tục đi lên, tiến vào Thần Loa Câu Băng Xuyên!

Theo lời Lão Hồ nói, vầng Phật quang kia, chính là phát ra từ ngọn núi bên trái sông băng.

Trời đã tối, hơn nữa bò Yak, ngựa và các loại vật nuôi khác không thể đi vào sông băng, nên mọi người cắm trại trong rừng nguyên sinh, chuẩn bị ngày mai đi bộ vào sông băng!

Núi tuyết Khách Lạp Mễ Nhĩ rất nhiều, nhìn một lượt, từng ngọn từng ngọn, tất cả đều là đỉnh núi trắng xóa.

Dải sông băng này có lẽ thuộc dạng phức hợp, chủ yếu là sông băng cổ đại, trong đó cũng có sông băng hiện đại hình thành từ các thời kỳ tuyết tan.

Toàn bộ dải sông băng bị rừng cây chia cắt bao quanh, các khe băng, hang băng, rãnh băng và thác băng lớn, nhiều không kể xiết, trong khu rừng có độ cao thấp hơn, nước băng tan chảy tụ lại thành suối.

Theo ghi chép trong cuốn cổ kinh Luân Hồi Tông của Minh Thúc,

Thần Cung Quỷ Mẫu Ma Quốc, nằm ở khu vực trung tâm Khách Lạp Mễ Nhĩ, nơi bốn đỉnh núi bao quanh.

Họ men theo Thần Loa Câu tiến vào rừng nguyên sinh băng xuyên.

Trong truyền thuyết Phật giáo, nơi đây trước kia là một vùng biển nội địa, dưới đáy biển có một con ốc biển khổng lồ, biến hóa thành yêu ma, pháp lực thông thần, sinh linh gần đó bị đồ sát thảm hại, mãi đến khi Phật Tổ dùng Phật pháp làm cho biển cả dâng lên thành đất liền núi cao, mới khiến nó khuất phục.

Ma thần ốc biển nguyện ý quy y Phật môn, cuối cùng trở thành hộ pháp thần của Phật giáo, và sau khi nó thành Phật, vỏ ốc biển để lại, hóa thành Thần Loa Câu Băng Xuyên cổ xưa này.

Đại khái đi trong Thần Loa Câu khoảng hai ngày, xung quanh đã hoàn toàn phủ đầy tuyết dày, trong thế giới bạc trắng trải dài bất tận này, căn bản không thể phân biệt được phương hướng, nếu không có người quen thuộc nơi đây dẫn đường, còn nguy hiểm gấp mấy lần đỉnh tuyết Trường Bạch Sơn!

Hai ngày sau, dưới sự dẫn dắt của Sơ Nhất, mọi người đã đến trước một thác băng khổng lồ!

Thác băng là một hiện tượng tự nhiên cực kỳ phổ biến, ở những nơi khác cũng thường thấy, nhưng thác băng trên Côn Luân Băng Xuyên này, tựa như thần công quỷ phủ vậy, khiến người ta say mê, loại sức mạnh thị giác kinh hoàng đó, hoàn toàn không thua kém việc nhìn thấy Cổng Đồng khổng lồ!

Phía trên thác băng, là một đỉnh núi tuyết chính của Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Theo lời Sơ Nhất, năm đó anh ta đã phát hiện một cây linh chi tiên thảo 88 vị trên thác băng lớn này, nên đã trèo lên hái, kết quả không

những không hái được tiên thảo, mà suýt chút nữa còn ngã chết.

Nhưng khi anh ta trèo lên, anh ta nhớ rõ ràng, phía sau đỉnh núi chính này, là một lòng chảo núi lớn!

Lòng chảo đó xung quanh vừa vặn có bốn đỉnh núi tuyết, là nơi bốn đỉnh núi bao quanh!

Nơi này, đừng nói là Sơ Nhất, anh ta thậm chí còn chưa từng nghe nói có ai đã từng đi vào!

Bởi vì trong truyền thuyết cổ xưa, phía sau thác băng này, là biển tai họa, từ xưa đến nay, luôn là vùng cấm của nhân loại!

Vì Sơ Nhất chỉ biết đến đây là hết, Lâm Nghị dứt khoát bảo Sơ Nhất cắm trại ở đây, chờ họ quay ra.

Anh cảm thấy Sơ Nhất khá tốt, bên trong rất nguy hiểm, Sơ Nhất mà đi vào, phần lớn cũng là uổng mạng, không đáng.

Trước khi Lâm Nghị và những người khác rời đi, anh còn để lại một số súng ống đạn dược, cùng với thức ăn đủ dùng hơn mười ngày, để phòng khi cần đến.

Thác băng dốc đứng, lại không có điểm tựa, muốn vượt qua thác băng, Lâm Nghị thì không sao, nhưng A Hương và những người khác lại không có khả năng đó.

Thế nên mọi người vòng qua thác băng, giẫm lên tuyết dày tiếp tục đi.

Mất gần nửa ngày, họ cuối cùng cũng nhìn thấy ba đỉnh núi tuyết còn lại!

Bốn đỉnh núi tuyết này cao xấp xỉ nhau, hơn nữa nhìn một lượt, bốn ngọn núi tuyết này, rõ ràng chính là xương sống của núi Côn Luân, cũng càng giống như xương sống của trời đất!

Chương 519

Nơi này, so với phong thủy Vân Thiên Cung, có hơn chứ không kém!

Xương sống của trời đất, Long Đỉnh Côn Luân!

Vào thời Ma Quốc, bí thuật phong thủy vẫn chưa có, nên cho dù đến Long Đỉnh, tác dụng của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng không lớn.

Chỉ là truyền thừa phong thủy, vạn biến không rời gốc, dù không thể suy đoán chính xác vị trí cổ mộ, nhưng đại thể thì sẽ không sai.

Peter Hoàng là vệ sĩ của Minh Thúc, nhưng trong môi trường khắc nghiệt như thế này, không phải loại "hải tặc" như hắn có thể chịu đựng được, giờ cơ thể còn yếu hơn cả Minh Thúc.

Cơ thể A Hương vốn đã yếu ớt, nhưng sau khi tiến vào Khách Lạp Mễ Nhĩ này, tinh thần cô lại tốt lên bất ngờ, cũng không còn phản ứng độ cao nữa, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn những ngọn núi tuyết này mà xuất thần.

Về thân thế của A Hương, Tuyết Lỵ Dương trong lòng rất rõ.

A Hương là sản vật nghiên cứu của người nước ngoài về Quỷ Nhãn Ma Quốc.

Bây giờ cô ấy đến cảnh địa Ma Quốc, chắc hẳn cũng giống như mình đến gần Tinh Tuyệt Quốc vậy, sẽ sản sinh ra một loại cảm ứng thần kỳ nào đó.

Minh Thúc thì thở hổn hển, tựa vào một tảng băng nghỉ ngơi, lúc này, hắn đột nhiên phát hiện.

Hàn Thục Na biến mất rồi!

Sau đó, mọi người bắt đầu tìm kiếm Hàn Thục Na đang mất tích.

Mất nửa ngày, họ phát hiện ra một hố băng!

Cái gọi là hố băng, là một hiện tượng khác do sự ăn mòn của băng tạo ra.

Đó là một lòng chảo hình bán nguyệt với ba mặt núi bao quanh, vách sau dốc đứng.

Hố băng sâu bảy tám mét, và Hàn Thục Na đang ở bên trong.

Minh Thúc đã lén lút với Hàn Thục Na nhiều năm, giờ lại còn kéo Hàn Thục Na đi trộm mộ, nói là tình cảm không sâu, điều đó là giả.

Trong hố băng sâu như vậy, Minh Thúc nhìn quanh, nhóm mình có năm người.

A Đông đã chết.

Hàn Thục Na ở phía dưới.

Chỉ còn lại hắn, Peter Hoàng và A Hương.

A Hương thì không thể trông cậy được, nhìn Peter Hoàng thì còn tệ hơn cả mình.

Cuối cùng, hắn đành phải đưa mắt về phía Bàn Tử: "Vương huynh đệ, cậu thân thủ tốt, cầu xin cậu xuống đó cứu cô ấy lên đi!" Bàn Tử thấy Minh Thúc gật đầu khúm núm với mình, lập tức lòng hư vinh bùng nổ, ưỡn ngực nói: "Hố băng nhỏ xíu, có gì mà không được!

Sau này nhớ kỹ, tôi không gọi là Vương huynh đệ, tôi gọi là Bàn Gia!" Bàn Tử nói xong, cầm một sợi dây, một đầu đưa cho Lâm Nghị, một đầu buộc vào thắt lưng, cầm đèn pin, liền nhảy xuống hố băng.

Đừng thấy hắn béo, hắn là một Bàn Tử linh hoạt.

Thao tác gọn gàng nhanh nhẹn, loáng một cái đã xuống tới nơi.

Dưới ánh đèn pin, nhìn thấy tình hình xung quanh, Bàn Tử lập tức kinh ngạc!

Bên trong hố băng này, ngoài Hàn Thục Na ra, còn có một nhóm người mặc trang phục cổ đại, tất cả những người này đều bị đóng băng thành tượng băng, hơn nữa tư thế rất kỳ lạ, đứng phủ phục, như thể đang triều bái quốc vương vậy.

Thế nhưng, ở vị trí họ phủ phục, nào có quốc vương nào, rõ ràng là Hàn Thục Na đang hôn mê bất tỉnh!

Nhưng cái "kinh" của Bàn Tử, không phải là kinh hãi, mà là kinh hỉ!

"Mẹ kiếp, đi bao nhiêu ngày đường, cuối cùng cũng tìm thấy 'chính chủ'!" Bàn Tử phấn khích vẫy tay với Lâm Nghị và Lão Hồ, nói: "Lão Lâm, Lão Hồ, mộ, bên trong này mẹ nó là một cổ mộ!

Mấy cậu mau xuống xem đi!" Nghe thấy giọng Bàn Tử, Minh Thúc vốn đang ủ rũ liền tinh thần chấn động, đôi mắt nhìn chằm chằm vào bên trong.

"Bàn Gia, ngài đợi đấy!

Chúng tôi sẽ xuống ngay!" Đáp một tiếng, Minh Thúc liền tự mình thu dọn dây thừng, chuẩn bị xuống hố băng!

Lâm Nghị và Lão Hồ nhìn nhau, có chút cạn lời.

Nhìn xem cái lão này hám lợi đến mức nào!

Một lát sau, mọi người đều đã xuống hố băng, nhìn thấy những người cổ đại bị đóng băng xung quanh, tất cả đều lộ ra vẻ phấn khích, Tuyết Lỵ Dương càng đi tới nghiên cứu.

Còn sự chú ý của Lâm Nghị, lúc này lại đặt ở phía dưới những người băng trong hố băng này.

Ở phía dưới, là từng tầng từng tầng.

Phía dưới, từng tầng từng tầng, toàn bộ đều là thi thể bị đóng băng!

Mà vị trí của họ, chỉ là tầng trên cùng mà thôi!

Tuyết Lỵ Dương kiểm tra cơ thể Hàn Thục Na, không có gì nghiêm trọng, cô đặt Huyền Châu phương bắc lên mũi Hàn Thục Na, đánh thức cô ấy dậy, những người khác đều đang nhìn quanh.

Bàn Tử là người đầu tiên xuống, đã nhìn khắp xung quanh rồi, ánh mắt hắn dừng lại ở vị trí mà Hàn Thục Na vừa nãy nằm, cũng chính là vị trí mà tất cả các thi thể băng đều chỉ vào!

Sau khi nhìn thấy, Bàn Tử càng kinh hỉ, reo lên: "Lão Hồ, Lão Lâm, mấy cậu mau xem!

Là Côn Luân Thai!

Ha ha ha!" Mọi người đều tò mò nhìn qua, chỉ thấy ở vị trí mà Hàn Thục Na vừa nãy nằm, đột nhiên có một vật giống như bào thai bị đóng băng!

Bàn Tử, Lâm Nghị và Lão Hồ ba người, từng đến Vân Thiên Cung, đã từng thấy Côn Luân Thai một lần ở Trường Bạch Sơn.

Truyền thuyết nói rằng, Côn Luân Thai là một hiện tượng tự nhiên kỳ lạ, chỉ xuất hiện ở đầu long mạch, tức là nơi tụ hội linh khí của trời đất.

Thường thì trong đá, sông băng, cây cối, sẽ tự mình sinh ra một số thứ hình hài kỳ lạ giống em bé, trong các cổ tịch gọi là 'địa sinh thai'.

Người ta nói rằng sau vạn năm diễn hóa, một số 'địa sinh thai' sẽ thành tinh, ví dụ như Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký.

Trong phong thủy học, 'Côn Luân Thai' là bảo huyệt do trời định,

khác với huyệt vị phong thủy được suy đoán nhân tạo.

Để tìm một nơi có thể hình thành 'Côn Luân Thai' trong một long mạch là điều không thể, chỉ có thể đợi đến khi 'Côn Luân Thai' bắt đầu hình thành, tình cờ được người ta phát hiện, sau đó đào hình hài thai nhi ra, rồi xây lăng mộ bên trong.

Loại bảo huyệt này là khó mà gặp được.

Truyền thuyết chỉ những người thông thiên mới có tư cách.

Trong lịch sử, người duy nhất được ghi chép chôn trong vị trí 'Côn Luân Thai', chỉ có một người, đó là Hoàng Đế.

Tuy nhiên, Côn Luân Thai ở Trường Bạch Sơn là giả, do con người tạo ra.

Giờ đây đến chính tông núi Côn Luân này, lại nói đây là Côn Luân Thai giả ư?

Theo lời Hàn Thục Na miêu tả, cô ấy vì dây giày bị tuột, cúi xuống buộc dây giày, quay đầu lại thì đã lạc mất đoàn, sau đó không cẩn thận trượt chân rơi xuống hố băng, rồi bị môi trường xung quanh dọa cho sợ không ít, đặc biệt là bào thai khổng lồ dưới lớp băng đó, càng khiến cô ấy ngất đi.

Bàn Tử khinh bỉ liếc Hàn Thục Na một cái, cái gan này, còn dám đi làm cổ vật ư?

Thế là, hắn liền ba hoa chích chòe với mấy người về lai lịch của Côn Luân Thai.

Khiến Hàn Thục Na, Minh Thúc, Peter Hoàng đều kinh ngạc ngẩn người.

Tuyết Lỵ Dương lại căn bản không tin lời Bàn Tử nói.

Ai cũng biết, trong ba anh em Lâm Nghị, chỉ có Bàn Tử là không

đáng tin nhất!

Tuyết Lỵ Dương nói: “Ma Quốc là một quốc gia sùng bái vực sâu và hang động, những người chôn theo xung quanh đều làm tư thế phủ phục vực sâu, tôi nghĩ đây không phải là Côn Luân Thai trong truyền thuyết, mà là một vị giáo chủ của Luân Hồi Tông, những thi thể băng xung quanh đây, đều là tín đồ chôn theo ông ta.

Thi thể co ro thành một khối, điều này có thể cũng liên quan đến giáo nghĩa của Luân Hồi Tông, sau khi chết sẽ tiến hành chuyển sinh, nên mới sắp đặt người chết thành tư thế bào thai trở về trong cơ thể mẹ.” “Cô lại biết nữa à?” Bàn Tử đang ba hoa chích chòe bị Tuyết Lỵ Dương ngắt lời, trong lòng ít nhiều cũng có chút không vui.

Chương 520

Tuyết Lỵ Dương không thèm đáp lại Bàn Tử, mà quay sang nói với Lâm Nghị: "Lão Lâm, anh thấy sao?" Bàn Tử nói: "Lão Lâm, cậu nói xem tôi với cô ấy ai nói đúng?" Lâm Nghị cười lắc đầu, nói: "Không quan trọng, muốn biết là gì, đào ra không phải là được rồi sao." Nơi đây toàn là băng cứng đã đóng băng hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm, cứng hơn cả đá, phương pháp thông thường đương nhiên không thể phá vỡ.

Tuy nhiên, trước khi đến, họ đã chuẩn bị một lượng lớn nước gừng tươi, nước gừng tươi là khắc tinh của băng cứng, đừng nói là băng cứng ngàn năm, vạn năm huyền băng cũng có thể dễ dàng tan chảy.

Lớp băng này cũng không dày lắm, chẳng mấy chốc, họ đã đào được một cái nắp băng hình vuông, bên dưới liền không còn băng nữa.

Trước khi phá băng, chỉ có thể thấy trong băng là một hình dạng bào thai!

Nhưng sau khi phá băng, thứ bên trong đã rõ ràng xuất hiện trước mặt mọi người!

Đó là một cỗ thi thể khổng lồ!

Toàn thân thi thể màu trắng, không phải loại thi biến mọc lông trắng, mà giống như toàn thân nổi lên một lớp vảy cứng dày cộp, có vài chỗ lớp vảy trắng bong ra, lộ ra ánh sáng vàng chói lóa bên trong, dường như bên trong toàn là vàng ròng.

Chỉ vì thi thể co quắp lại, nên cách lớp băng, trông có vẻ rất nhỏ.

A Hương nhìn thấy cỗ thi thể quỷ dị này, sợ đến run rẩy khắp người, nắm chặt tay Lâm Nghị.

Tuyết Lỵ Dương vô tình hay cố ý vòng tay qua vai A Hương, an ủi nói: "Đừng sợ, chỉ là thi thể thôi." Sau đó cô thuận thế rút tay A Hương về.

"Đây là...

đây là Xác ướp Núi Tuyết!" Minh Thúc bên cạnh nhìn thấy, mừng rỡ không thôi, nói: "Đây là Xác ướp Kim Thân Núi Tuyết hiếm có đó!

Chỉ một cỗ thi thể thế này, bán ra nước ngoài ít nhất cũng được hai triệu, là đô la Mỹ đó!

Nếu niên đại càng xa xưa hơn nữa, giá trị còn cao hơn, không còn xa so với thi thể pha lê băng xuyên kia nữa rồi!" Hai triệu?

Đô la Mỹ?

Bàn Tử nghe lời Minh Thúc nói, mắt trợn tròn!

Cái quái gì, hóa ra thi thể lại đáng tiền đến thế ư?

Mẹ kiếp.

Cỗ thi thể này thôi đã hai triệu rồi.

Vậy trước đây họ đã giết chết bao nhiêu cỗ thi thể, chẳng phải là đã lỗ mấy chục triệu sao?

Bàn Tử càng nghĩ càng điên tiết, hận không thể tát mạnh vào mặt mình một cái.

Mẹ nó chứ, phá gia chi tử mà!

Bàn Tử nhìn Minh Thúc, trong lòng thầm nghĩ: "Thằng cháu, Bàn Gia ta nhất định phải nắm được bí kíp của mày!" Bán minh khí cho người nước ngoài, chuyện đó, nhà ta không làm!

Nhưng bán thi thể cho người nước ngoài, nhỡ đâu một ngày nào đó nó trá thi, thì cứ để nó đi quấy phá bọn Tây lông, chuyện này, nhà ta nghĩa bất dung từ mà!

Cách xử lý Xác ướp Núi Tuyết rất phức tạp, giống như những thi thể băng bên cạnh, đều không thể coi là xác ướp.

Đầu tiên phải đặt người chết vào tư thế đặc biệt, cho vào quan tài đá, bên trong đổ đầy muối mỏ, đặt yên khoảng ba tháng, đợi muối hoàn toàn hấp thụ vào các bộ phận cơ thể, thay thế toàn bộ nước trong thi thể, sau khi ướp xác xong xuôi, lại phết lên một lớp vật chất giống như xi măng, vật chất này được chế tạo từ gỗ đàn hương, hương liệu, đất sét và các loại dược phẩm khác nhau.

Sau đó, vật chất này dần dần đông cứng lại, tất cả những phần lõm hoặc co rút trên thi thể, như mắt, hai tai, bụng, đều sẽ tự động trương phồng lên, tạo thành tỷ lệ tự nhiên hài hòa, rồi bên ngoài lại phết thêm một lớp da dát vàng, cuối cùng còn phải bọc thêm một lớp muối mỏ.

Loại đãi ngộ này, ít nhất cũng phải là nhân vật cấp Giáo chủ rồi!

Minh Thúc với vẻ mặt xúc động nói: "Mau đào đi, đào nó ra, đây chính là hai triệu đô la Mỹ!" Minh Thúc hiện tại đang thiếu tiền, ông ta cũng chẳng quản được nhiều như vậy, dứt khoát tự mình nhúng tay vào, Peter Hoàng cũng lên phụ một tay, Hàn Thục Na nghe nói nó đáng giá thế, lập tức không còn sợ hãi nữa, xông lên phía trước nhìn ngắm kỹ lưỡng!

Ban nãy ba người họ làm việc đâu có hăng hái thế này, giờ tuy nói xác ướp vàng tuyết sơn bị đóng băng, nhưng ba người họ vẫn cầm xẻng băng bổ thẳng vào lớp băng gần thi thể!

Nhưng, băng xẻng vừa phá vỡ lớp băng, đột nhiên một cột lửa xanh lam khổng lồ, dài ngoẵng, mang theo tiếng thét chói tai xé rách

màng nhĩ, từ sâu thẳm nhất của hố băng vọt thẳng lên trời.

Ba người lập tức kinh hãi, nhưng Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, một tay kéo Minh Thúc sang một bên.

Đây là cây rụng tiền mà!

Không để lại đường sống, còn muốn chết à?

Đâu có dễ vậy!

Lão Hồ thuận tay đẩy một người sang một bên, Tuyết Lỵ Dương thì che chắn cho A Hương nhanh chóng tránh đi.

Còn Lâm Nghị thì một tay ấn lên xác ướp vàng tuyết sơn, thu nó vào Nhẫn Không Gian.

Khoảnh khắc anh thu nó đi, vị trí mà xác ướp vàng đang nằm liền bị ngọn lửa xanh lam nuốt chửng.

Người thảm nhất chính là Hàn Thục Na, cô ta chỉ tiến lên muốn xem thử trông thế nào, kết quả vừa ghé qua, vừa vặn bị ngọn lửa xanh lam phun trúng mặt, gần như trong nháy mắt, khuôn mặt ấy đã bị thiêu cháy thành than đen.

May mà Lâm Nghị ra tay nhanh chóng, trong lúc thu xác ướp vàng, đã đẩy cô ta ra, nếu không, e rằng cả cái đầu cô ta cũng sẽ bị thiêu thành than!

Khuôn mặt bị trọng thương, Hàn Thục Na đau đớn kêu thảm không ngừng, hai tay khẽ ôm mặt, đau đến xé tim xé phổi.

Người phụ nữ Hàn Thục Na này, tuy rằng theo Minh Thúc làm tình nhân, nhưng đối xử với ba anh em Lâm Nghị cũng không tệ.

Khoản tiền khởi nghiệp đầu tiên của họ, chính là do Hàn Thục Na đưa.

Lâm Nghị lập tức lấy một ít đá băng vụn, gói vào khăn mặt,

chườm lên mặt Hàn Thục Na, thấy Hàn Thục Na đã hoảng loạn giãy giụa các kiểu, Lâm Nghị dứt khoát một chưởng đánh ngất cô ta, rồi dùng đá băng để hạ nhiệt cho cô ta.

Nhưng độc hỏa trên mặt cô ta vẫn cực kỳ nghiêm trọng, ngọn lửa xanh lam này cứ như có tính ăn mòn vậy, điên cuồng ăn mòn khuôn mặt cô ta.

"Cái này… Đây là Vô Lượng Nghiệp Hỏa sao?!" Lão Hồ nhìn ngọn lửa xanh lam phun ra, có chút sợ hãi kêu lên.

Ngọn lửa xanh lam này, cực kỳ giống ngọn lửa trên Hỏa Biêu Trùng!

Chắc chắn là Vô Lượng Nghiệp Hỏa mà Mật Tông thường nói!

Là ngọn lửa truyền thuyết có thể thiêu rụi cả linh hồn thành tro bụi!

Tiếng rít chói tai khi Vô Lượng Nghiệp Hỏa phun trào lên, trong hố băng chật hẹp, nghe càng thêm kinh tâm động phách.

Minh Thúc nhìn thấy Hàn Thục Na ra nông nỗi này, cảm thấy sau gáy choáng váng, loạng choạng rồi ngất xỉu.

Lâm Nghị nói, "Lão Hồ, cậu đưa bọn họ lên trước đi.

Tôi ở đây xem xét chút." Lão Hồ nói, "Được.

Cậu cẩn thận đấy." Sau đó Lão Hồ, Bàn Tử đỡ Minh Thúc và Hàn Thục Na, Tuyết Lỵ Dương bảo vệ A Hương trèo lên trên.

Còn Lâm Nghị ở lại phía dưới hố băng, cột lửa xanh lam vẫn đang bùng cháy dữ dội, thậm chí dưỡng khí phía dưới hố băng cũng gần như bị thiêu cạn, người bình thường chắc đều cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Tuy nhiên, điều này thì không ảnh hưởng gì đến Lâm Nghị.

Lâm Nghị trước tiên lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, đặt vào ngọn lửa xanh lam này, xem xét tình hình một chút.

Hắc Kim Cổ Đao không hề phản ứng, hiển nhiên nhiệt độ vẫn chưa đủ để nung chảy nó.

"Chủ nhân, không cần phải cẩn thận như vậy.

Cái này chỉ là một loại bí dược cháy thôi, căn bản không phải Vô Lượng Nghiệp Hỏa của Hỏa Biểu Trùng." Trong Nhẫn Không Gian, Nữ Vương quan sát cảnh tượng này, liền nói.

"Cẩn tắc vô ưu." Lâm Nghị nổi tiếng là cẩn trọng, chính vì gặp nhiều chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, nên anh mới có thể đi đến bước này.

Nếu không, sớm đã bị Nữ Vương, Hiến Vương tính kế đến chết rồi.

Đặc biệt là Hỏa Biểu Trùng, thứ này, tuy Lâm Nghị có khinh công đủ để né tránh, căn bản không sợ hãi.

Nhưng đối với ngọn lửa thật sự bên trong Hỏa Biểu Trùng, Lâm Nghị vẫn ít nhiều không yên tâm.

Ngọn lửa cơ quan này, dù không phải Vô Lượng Nghiệp Hỏa, thì ít nhiều cũng là sản phẩm phỏng chế, có thể tìm hiểu một chút.

Chương 521

Anh giơ ngón tay lên, đầu ngón tay ngưng tụ kim quang, kim quang bao phủ ngón tay, sau đó anh nhẹ nhàng chạm vào ngọn lửa xanh lam.

Kim quang được ngọn lửa xanh lam thiêu đốt, phát ra tiếng xì xì, đang từng chút ăn mòn kim quang.

Nhưng tốc độ ăn mòn quá chậm, muốn thật sự chạm tới ngón tay của anh, e rằng phải mất vài tiếng đồng hồ.

Sau đó Lâm Nghị dứt khoát tán đi kim quang, trong khoảnh khắc đó, ngọn lửa xanh lam bao trùm lấy ngón tay anh!

Ngay sau đó, từng tia đau đớn truyền đến não hải của Lâm Nghị.

"Có khả năng ăn mòn rất mạnh, có thể xâm thực cơ thể, thành phần bên trong là…" Lâm Nghị cảm nhận ngọn lửa xanh lam cháy bỏng, trong lòng thầm phân tích.

Chỉ khi hiểu rõ về nó, mới có thể tìm ra phương pháp cứu sống Hàn Thục Na, nếu không Hàn Thục Na chắc chắn sẽ chết.

Đồng thời, cũng có thể hiểu rõ hơn về nguyên lý thiêu đốt linh hồn của Hỏa Biều Trùng.

Chỉ có nhục thân của Lâm Nghị, giờ đây có thể sánh ngang với đồng bì thiết cốt, đạn bắn vào cũng không thủng da, nên anh mới dám thử như vậy.

Sau khi đại khái đã rõ, Lâm Nghị phi thân lên hố băng.

"Lão Hồ, cậu quay lại." "Ừ." Lâm Nghị đến cạnh Lão Hồ, nhìn Hàn Thục Na đang nằm trên đất, đã bị thiêu cháy đến biến dạng.

Trên hố băng, A Hương vốn dĩ nhát gan, giờ được Tuyết Lỵ Dương ôm vào lòng, tránh để cô bé nhìn thấy khuôn mặt kinh dị của Hàn Thục Na.

"Đây là thuốc mỡ chữa bỏng, bôi cho cô ta đi." Sau đó, Lâm Nghị từ trong ngực lấy ra một hộp thuốc mỡ, đưa cho Peter Hoàng.

Hộp thuốc mỡ này là do anh phân tích ngọn lửa xanh lam xong, tiện tay chế tạo, tuy không thể khiến Hàn Thục Na khôi phục như ban đầu, nhưng giữ được tính mạng thì không thành vấn đề.

Còn về khuôn mặt ư?

Tính mạng đã giữ được rồi, lại có tiền, cùng lắm thì tìm bác sĩ phẫu thuật thôi mà.

Phẫu thuật thẩm mỹ ư, thời cổ đại đã có rồi.

Thời Đường thịnh hành tạo má lúm đồng tiền, chữ 'yếp' (yếm) này chính là từ đó mà ra.

Vì chán ghét khuôn mặt của mình, nên tạo ra 'yếm', tức là má lúm đồng tiền.

Đến thời Tống lại thịnh hành gọt xương.

Kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ, vào những năm bốn năm mươi cũng đã có chút ý nghĩa của quân chính quy rồi.

Hiện nay ở nước ngoài cũng có sự phát triển, chứ không phải là sản phẩm độc quyền của bọn 'gậy gộc' (ám chỉ Hàn Quốc).

Sau khi bôi thuốc mỡ, triệu chứng của Hàn Thục Na quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều.

Minh Thúc cũng tỉnh lại, ôm Hàn Thục Na khóc lóc không ngừng, kêu gào mình yêu cô ta đến nhường nào.

Lão Hồ thấy ông ta khóc đau lòng như vậy, liền khuyên ông ta đưa

Hàn Thục Na về.

Minh Thúc lau khô nước mắt, dứt khoát từ chối.

"Vì cái xác băng pha lê đó, vợ tôi đã thành ra thế này rồi, cậu bảo tôi quay về?

Tôi nói cho cậu biết, không thể nào!

Vậy thì tội cô ấy chịu chẳng phải là chịu không công sao?" Lão Hồ có chút cạn lời, đến nông nỗi này rồi mà còn đạo mộ à?

Nếu không phải cậu muốn đạo cái xác pha lê, thì vợ cậu cũng đâu đến nỗi này.

Lão Hồ lại nói thêm vài câu, kết quả Minh Thúc còn cãi lại, Bàn Tử thấy vậy liền kéo Lão Hồ về phía Lâm Nghị.

Bàn Tử rít một hơi thuốc, hỏi, "Lão Lâm, cậu nói tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?" Lâm Nghị chỉ vào cái hố băng nói, "Vừa nãy khi tôi ở dưới, thấy phía dưới ngọn lửa xanh lam của cái hố băng có động trời khác, đợi lát nữa, khi ngọn lửa đó tắt, và băng xung quanh cũng tan chảy gần hết, chúng ta sẽ xuống thăm dò tiếp." Không lâu sau, ngọn lửa xanh lam cuối cùng cũng tắt.

Cả nhóm dựng lều trại giữa trời băng tuyết này, nhóm lửa sưởi ấm, Hàn Thục Na tuy tạm thời giữ được tính mạng, nhưng cũng căn bản không có cách nào tiếp tục tiến lên.

Theo ý của Lâm Nghị, để Peter Hoàng ở lại đây chờ bọn họ cùng Hàn Thục Na, nhưng Minh Thúc lại không muốn để Peter Hoàng ở lại.

Dù sao thì cả đội của ông ta, giờ chỉ còn mỗi Peter Hoàng, còn A Hương thì nhát gan đến chết, ngoài việc có thể cảnh báo ra, chẳng có tác dụng gì cả.

Nếu thật sự xảy ra xung đột với mấy người Lâm Nghị, ông ta còn

không có một người phụ giúp.

Cứ thế giằng co, sau khi ngọn lửa xanh lam tắt, Lâm Nghị, Lão Hồ, Tuyết Lỵ Dương, và Peter Hoàng cùng nhau đi xuống.

Còn Bàn Tử thì tự nguyện xin ở lại, chăm sóc Minh Thúc và những người khác!

Trong khi Peter Hoàng thì được Minh Thúc phái đi, coi như là giám sát ba người Lâm Nghị.

Một đoàn bốn người, lại một lần nữa xuống hố băng.

Trên sông băng, Bàn Tử liền một câu không một câu nói chuyện phiếm với Minh Thúc.

Cái việc buôn bán xác chết này, cậu ta rất hứng thú đấy chứ!

Ban đầu Minh Thúc khá bài xích Bàn Tử, dù sao thì ba người này tình cảm thân thiết như anh em mà.

Tuy nhiên, thấy Bàn Tử hứng thú với việc buôn bán xác chết như vậy, lại nghĩ đến lúc Bàn Tử chém giết bầy sói oai phong bá khí.

Giờ đây thuộc hạ của ông ta kẻ chết người bị thương, lại muốn phát triển Bàn Tử này!

Vạn nhất, thật sự có xung đột với Lâm Nghị, thì còn có thể giúp mình một tay!

Thế là hai người liền mang trong mình những suy nghĩ riêng, bắt đầu trò chuyện.

Bốn người Lâm Nghị xuống hố băng, dưới cái hốc băng của thi thể đó, ngọn lửa xanh lam đã làm tan chảy ra một cái hốc băng lớn hơn.

Trong hốc băng có một căn phòng băng thần bí, chính giữa đặt một linh tháp ba tầng, tượng trưng cho trời, đất, nhân gian, linh tháp cao

một mét rưỡi, đều được làm bằng vàng, bên trên khảm đầy các loại trân châu, bảo vật quý hiếm, ánh sáng lấp lánh chói mắt.

Hiển nhiên, căn phòng băng này, là vật bồi táng của cái xác ướp vàng kia!

Lâm Nghị mở cánh cửa của linh tháp ba tầng, tầng giữa của linh tháp có hơn mười cái hộp bảo vệ thân hình dát vàng tương tự như hộp đựng xá lợi, cùng với san hô đỏ trắng, vân thạch, mã não và các loại trân bảo khác.

Tầng dưới cùng đại diện cho địa hạ, đều là lương thực, trà diệp, muối, hoa quả khô, dược liệu và những thứ tương tự.

Tầng trên có một bộ áo bào kim tuyến, cùng với những tác phẩm điêu khắc rỗng ruột.

Các bức điêu khắc ở đỉnh cao nhất của linh tháp, tương tự như các bức bích họa mắt bạc trong miếu luân hồi ở di tích cổ xưa, dùng dị thú để biểu thị tọa độ phương vị, chính giữa thì có một cô gái khỏa thân bán trong suốt!

"Đây chắc chắn là xác pha lê sông băng!" Tuyết Lỵ Dương nhìn cô gái đó, nói.

Từ vị trí đặt linh tháp bồi táng này, cùng với mô tả trong cuốn kinh cổ, tháp yêu tà thần được cung phụng, nằm ở phía tây hố băng này, không quá ba mươi mét.

Có mục tiêu này, vậy thì giữa con sông băng rộng lớn này, điểm đến của họ cũng lập tức được xác định rõ ràng!

Chỉ cần dưỡng tinh súc duệ, ngày mai là có thể xuất phát!

Và những vật bồi táng của nhân vật cấp giáo chủ tông phái Luân Hồi này, tự nhiên cũng đã vào túi Lâm Nghị!

Thu gom hết, không chừa lại một cái nào!

Cả nhóm trở lại trên sông băng, kể lại tình hình cụ thể, cuối cùng đạt được thỏa thuận.

Peter Hoàng ở lại đây chăm sóc Hàn Thục Na bị thương, Minh Thúc và A Hương đi theo bốn người Lâm Nghị xuống mộ!

Sau khi đạt được thỏa thuận, Minh Thúc nhìn Bàn Tử cười tủm tỉm vui vẻ.

Tuy nhiên, ngay khi vừa đạt được thỏa thuận, trời đột nhiên đổ tuyết, hơn nữa bông tuyết rất lớn, cứ như thể đột nhiên sắp có hàn triều đến vậy.

Giờ là vừa qua mùa hè, chính là tháng chín mười, vào mùa hè tuyết tích và băng cứng trên sông băng sẽ tan chảy, hình thành những khe băng và hố băng chồng chéo, nếu vào mùa đông băng cứng và tuyết tích đều bị đóng rất chắc, nên không tồn tại chuyện như Hàn Thục Na rơi vào hố băng.

Chương 522

Hiện tại những lớp băng này chưa kết đông hoàn toàn, nếu bị một lượng lớn tuyết tích bao phủ, tiếp tục hành trình, rất có khả năng những chuyện tương tự sẽ lại xảy ra, thêm vào việc tuyết lớn rơi xuống, thì lại càng nguy hiểm.

May mà bọn họ đã có manh mối, không cần phải tiếp tục lên đường nữa.

Cả nhóm củng cố lều trại, đến tối, sau khi ăn cơm xong, đột nhiên A Hương thét lên một tiếng kinh hãi, rồi chui vào lòng Lâm Nghị!

"Lâm đại ca… Kia… hình như có bóng người." A Hương nhút nhát dùng ánh mắt liếc nhìn ra ngoài lều trại.

Đồng thời, mọi người cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía đó.

Chỉ thấy, có một thi thể ngón tay cứng đơ, cơ thể đã cháy đen, từ trong hố băng bò ra!

Dưới ánh đèn yếu ớt, lờ mờ có thể thấy người đó mặc trang phục cổ xưa, y hệt những thi thể bị đóng băng đến chết mà họ đã thấy trong hố băng.

Nhưng trong môi trường tầm nhìn kém, Lâm Nghị lại phát hiện lớp vỏ đen thui của thi thể, đang dần dần hóa trắng!

Minh Thúc, A Hương và những người khác đã sợ đến thót tim.

Nhưng Lão Hồ, Bàn Tử và những người khác thì lại bình thản như không.

Bàn Tử cười nói, "Ôi chao, không ngờ nha, cái thi thể trong hố băng này, lại còn bật quan nữa, chậc chậc." Minh Thúc nhìn Bàn Tử vẻ mặt bình thản, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Chẳng lẽ, Bàn Tử này, ngay cả thi cương cũng có thể giải quyết được sao?

Vậy thì xem ra, lôi kéo Vương Bàn Tử, là lựa chọn cực kỳ chính xác nha!

Thật sự quá đúng rồi!

Có đồng đội thực lực như Vương Bàn Tử làm nội ứng, đại sự có thể thành!

Lão Hồ nghiêm túc đánh giá một lúc rồi nói, "Không phải bật quan.

Bật quan không phải trông thế này." Lúc này Bàn Tử cũng phát hiện sự bất thường của thi thể, chậc chậc khen ngợi, nói, "Chẳng lẽ, cái thi cương này còn biến dị rồi sao?

Sao cảm giác cứ như hành thi tẩu nhục vậy, không giống thi cương oai phong bá khí thường ngày nhìn thấy!" Nghe hai người đối thoại, trong lòng Minh Thúc đã nở hoa rồi.

Bàn Tử quả nhiên đáng tin cậy nha!

Thi cương thường ngày nhìn thấy sao?

Xem ra, cậu ta đã chém giết không ít thi cương rồi!

Mình thật sự gặp vận may lớn rồi!

Lại còn có thể gặp được đồng đội như Bàn Tử!

Chậc chậc.

Xem ra, sau lần thăm dò trước, tiếp theo phải cho Bàn Tử một chút lợi lộc, rồi thật sự kéo cậu ta về phía mình!

Kênh buôn bán cổ thi sao?

Hắc hắc.

Tuyết Lỵ Dương cũng kinh ngạc nhìn thi thể này, nói, "Kỳ lạ, rốt

cuộc thi thể này là chuyện gì vậy?" Giọng Lâm Nghị truyền đến tai mọi người, "Là Tuyết Di Lặc." Nhìn cái thi thể này, anh rất nhanh liền nghĩ đến một loại quái vật sinh sống trên sông băng.

Tuyết Di Lặc!

Truyền thuyết nó sẽ chui vào quần áo của thi thể, lớp bề mặt của thi thể sẽ hóa trắng, bên ngoài giống như được bao phủ bởi một lớp da thịt trắng, cùng với việc lớp da thịt bên ngoài này không ngừng hấp thụ, bề mặt sẽ càng ngày càng phình to, lớn nhất có thể to bằng hai người cộng lại.

Sau đó sẽ dần dần co lại do tiêu hao, trong quá trình này, nó còn tiếp tục săn mồi người và gia súc sống, nếu hai ba ngày không ăn được người sống, nó sẽ từ từ khô héo co lại, rồi tan ra, chui vào sông băng dưới lòng đất ẩn nấp, cho đến khi tìm được xác chết mới.

Chúng hấp thụ huyết nhục bên trong thi thể, trở nên béo tròn, như từng khối thịt mỡ, từng lớp từng lớp dính chặt vào xác chết.

Chỉ là, tại sao Tuyết Di Lặc lại có thể chui vào cái xác chết cổ xưa đã chết lâu như vậy?

Đúng lúc Tuyết Di Lặc đang đi về phía mọi người, đột nhiên Tuyết Di Lặc như dẫm hụt chân, cả người liền ngã xuống, đến một bóng người cũng không thấy đâu.

Cả nhóm cẩn thận đi qua, phát hiện tại nơi Tuyết Di Lặc ngã xuống, không biết từ lúc nào, xuất hiện một vết nứt lớn, sau khi Tuyết Di Lặc rơi xuống, hai tay bám vào vách băng, ngẩng đầu nhìn mọi người.

Bây giờ là tháng chín!

Trước tháng chín là mùa hè, sông băng tan chảy tạo thành sông, còn bây giờ, thời tiết chuyển lạnh, sông băng lại dần kết đông, nhưng

lớp băng kết đông không chắc chắn, đây là lúc sông băng yếu ớt nhất!

Khu vực này không chỉ có hố băng, khe băng, kẽ nứt băng, mà còn có hàng trăm ngôi mộ của tông phái Luân Hồi, đừng nhìn bề ngoài đều là lớp băng nguyên vẹn, nhưng chỉ cần sơ sẩy một chút, rất có thể sẽ rơi vào những nơi này!

Và Tuyết Di Lặc rơi vào kẽ nứt băng lớn!

Nhưng kẽ nứt băng lớn này, lại khác với kẽ nứt băng bình thường, kẽ nứt băng lớn này, sâu không thấy đáy, nhìn từ trên xuống, ánh đèn pin căn bản không chiếu tới đáy cùng.

Lâm Nghị thì có thể nhìn thấy đáy cùng, kẽ nứt băng lớn này ước chừng gần trăm mét, nhưng phía dưới kẽ nứt băng này không phải thẳng tắp, sau trăm mét, dường như còn có khe nứt, nhưng do góc nhìn, căn bản không thể nhìn thấy sâu hơn.

Bàn Tử cũng chẳng quản nhiều thế, dứt khoát bê một khối băng lớn, nhằm thẳng Tuyết Di Lặc mà đập mạnh xuống.

Khối băng khổng lồ đập vào đầu Tuyết Di Lặc, trực tiếp húc Tuyết Di Lặc rơi xuống, lát sau liền không còn tăm hơi.

Giải quyết xong Tuyết Di Lặc, tại khu trại của bọn họ, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu kinh hãi, Lâm Nghị và mấy người kia quay người nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau khu trại của họ, xuất hiện mấy con sói, đang nhăm nhe nhìn chằm chằm Minh Thúc và Hàn Thục Na đang ở lại trại.

Minh Thúc nhìn thấy mấy con sói đó, vội vàng rút súng lục ra, chuẩn bị nổ súng tiêu diệt.

"Đừng nổ súng!" Lão Hồ thấy vậy quát khẽ một tiếng, nói, "Nổ súng rất dễ gây ra tuyết lở!" Ông ấy đã làm lính mấy năm ở sông băng Côn Luân, thậm chí còn biết hậu quả của việc nổ súng trên sông băng!

Năm đó gặp Hỏa Biểu Trùng, chính là vì nổ súng mà gây ra tuyết lở, khiến cả đội của ông ấy đều chết, nếu không phải ông ấy mạng lớn, được phát hiện và đưa về, thì ông ấy cũng đã chìm xác trong sông băng rồi.

Lão Hồ mặt đen lại, ba bước thành hai, chỉ trong vài giây, liền chạy đến trước mặt Minh Thúc, sau đó một cước đá vào tay Minh Thúc đang cầm súng, đá bay khẩu súng, sau đó, ông ấy nhảy lên, chụp lấy khẩu súng trong tay.

Cú đá này, Lão Hồ dùng lực không nhỏ, đá Minh Thúc nghiến răng nghiến lợi, đau không chịu nổi.

Tức giận nhìn chằm chằm Lão Hồ, chất vấn, "Cậu làm gì đấy!" Lão Hồ lườm ông ta một cái, nói, "Không muốn chết, thì đừng nói nhiều." Minh Thúc bị Lão Hồ lườm như vậy, lập tức co rúm lại, ấm ức nhưng cũng không dám nói thêm một câu nào.

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng đến giảng hòa, Minh Thúc thấy Bàn Tử giúp mình nói, trong lòng mới thoải mái hơn một chút.

Sau đó Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương cũng không nhanh không chậm đi tới.

"Mấy con sói này khá kiêng dè chúng ta, tuy nhiên, chỗ chúng ta ngủ mà có nhiều sói như vậy, ít nhiều cũng không ổn, Lão Hồ, đi thôi, hai chúng ta, đi giải quyết lũ sói con này, còn Bàn Tử thì cậu ở lại chăm sóc Minh Thúc đi." Mấy cái mánh lới nhỏ của Bàn Tử, Lâm Nghị trong lòng đều rõ mồn một, vì vậy dứt khoát tạo cơ hội cho Bàn Tử ở riêng với Minh Thúc một chút.

Thực ra đối với kênh buôn bán xác chết của Minh Thúc này, Lâm Nghị cũng có chút ý tưởng.

Dù sao thì mỗi xác ướp đều có giá trị không nhỏ, nếu có thể đổi

thành tiền, vậy thì Vạn Bảo Các lại có thêm một khoản thu nhập!

Vạn Bảo Các lớn mạnh, chỉ là chuyện sớm muộn!

Trong thời đại này, nhiều chuyện còn chưa hoàn thiện, không giống như hậu thế.

Hậu thế nhiều phương pháp làm giàu đều được viết trong pháp luật, còn bây giờ chỉ cần gan lớn, là có thể nhanh chóng phát tài làm giàu!

"Được thôi," Bàn Tử hiểu ý nhe răng cười, vỗ vỗ vai Minh Thúc, nói, "Minh Thúc, đừng hoảng, có Bàn gia ở đây, ông sẽ không sao đâu!" Phân công xong, Lâm Nghị và Lão Hồ liền xuất phát.

Còn Tuyết Lỵ Dương thì ở lại bầu bạn với A Hương.

"Lão Lâm, có mỗi hai con sói thôi, cần gì phải tốn công sức lớn như vậy?" Lão Hồ ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị cười nói, "Bây giờ nhìn, đúng là hai con sói, nhưng không ai biết trong bóng tối còn bao nhiêu con sói tiềm ẩn.

Hơn nữa, chỗ này đã vô cùng gần Cửu Tầng Yêu Lâu, mà Bạch Mao Lang Vương lại bảo vệ Quỷ Mẫu Lăng Tẩm, chắc là ở gần đây thôi, cậu một mình đi qua, tôi không yên tâm." Vừa nói, hai người đã tiếp cận hai con sói đó, đôi mắt xanh lục nhìn thấy Lâm Nghị và Lão Hồ đi tới, chúng lại từ từ lùi lại.

Lão Hồ một bước lao tới, chuẩn bị đuổi theo để giải quyết hai con sói, nhưng lại bị Lâm Nghị giữ lại.

Chương 523

Sau đó, trong tay Lâm Nghị xuất hiện hai viên đạn, theo lực từ ngón tay anh, hai viên đạn xuyên không lao ra, khoảnh khắc tiếp theo liền không một tiếng động đâm xuyên qua cơ thể hai con sói đó.

Lão Hồ nhìn thấy cười nói, "Lão Lâm, vẫn là cậu làm việc gọn gàng và dứt khoát a." Lâm Nghị ra tay, không dùng súng, nhưng lực sát thương này, không khác gì dùng súng, hơn nữa lại không có tiếng động.

Chuyện này chính là tuyệt kỹ ngắt hoa bẻ lá, giết người vô hình trong tiểu thuyết mà!

Tuy nhiên, Lão Hồ cũng không ghen tị, vì thực lực của ông ấy cũng đang không ngừng tăng trưởng.

Giờ đây, ám khí đạn dược gì đó ông ấy bắn ra, dù không thể bắn chết sói, nhưng bắn thỏ gì đó, vẫn có thể làm được.

Tin rằng sớm muộn gì mình cũng có ngày làm được điều này.

Công phu a.

Chính là huyền diệu như vậy.

Sau khi bắn chết hai con sói tuyết, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, ngay sau đó trong màn đêm xung quanh, dưới ánh tuyết phản chiếu, từng đốm sáng xanh lục hiện ra!

Không nghi ngờ gì, những đốm sáng xanh lục đó, toàn bộ đều là mắt của những con sói tuyết gần đó.

Xung quanh họ, e rằng có mấy chục con sói tuyết đang nhăm nhe nhìn chằm chằm họ.

“Lão Hồ, được không?” “Hahaha, đàn ông không thể nói không được.” Nhìn nhau cười một tiếng, hai người một trái một phải, đi về phía đàn sói ở hai hướng.

Giờ đây vị trí của hai người, ở trên một sườn tuyết nhô lên phía sau khu trại, cách khu trại khoảng ba bốn mươi mét, Minh Thúc và những người khác về cơ bản đã không nhìn rõ bóng dáng hai người họ.

Lão Hồ tay cầm cổ đao, xông thẳng vào đàn sói, cứ như hổ vào bầy dê, những con sói tuyết đó dù sống sót khó khăn trên núi tuyết, có tất cả các thủ đoạn săn mồi vượt trội so với sói thường, nhưng so với Lão Hồ thì vẫn kém xa.

Còn về Lâm Nghị thì anh cũng không vội ra tay, mà là quan sát tình hình xung quanh, mặc cho đàn sói tuyết tụ tập lại quanh mình.

Đợi anh xuống sườn tuyết từ phía sau, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Bạch Mao Lang Vương hòa mình vào màu băng tuyết!

Bạch Mao Lang Vương đó cao hơn chín mét, đứng trong tuyết địa, bất động, chăm chăm nhìn chằm chằm Lão Hồ đang săn giết sói con trên sườn núi.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự không nhìn ra đó là một con sói trắng, càng giống như một ngọn núi tuyết nhỏ vậy.

Thấy Lão Hồ săn giết sói con của nó ngày càng nhiều, nó liền chuyển ánh mắt, đặt lên người Lâm Nghị.

Theo một tiếng sói gầm trầm thấp, tất cả sói tuyết gần Lâm Nghị, gần như cùng một lúc, ào ào xông lên.

“Ôi chao, Bạch Mao Lang Vương này, lại còn hiểu cả kế Vây Ngụy Cứu Triệu nữa, chậc chậc, đáng tiếc a.” Trong đêm đen như mực, thân hình Lâm Nghị nhanh như quỷ mị, không nhìn thấy, cũng

không sờ được, chỉ trong vài hơi thở, Lâm Nghị đã đứng trước mặt Bạch Mao Lang Vương, mà trong tay anh, còn có một thanh cổ đao, trên cổ đao, giữa cái lạnh băng tuyết ngập trời này, vẫn phát ra nhiệt độ nóng bỏng, đến nỗi thân đao bốc lên từng lớp sương trắng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Đám sói tuyết phía sau anh, gần như cùng một lúc, đều ngã xuống đất, sau đó máu tươi nóng hổi, nhuộm đỏ cả sườn tuyết!

Những con sói tuyết đó, dưới tay Lâm Nghị ra đòn, thậm chí còn chưa kịp kêu lên một tiếng, đã im hơi lặng tiếng bị giết chết.

"Ôi chao, không tệ nha." Lâm Nghị thấy Bạch Mao Lang Vương không bỏ chạy, mà là phủ phục nhìn mình, cười cười nói.

Bạch Mao Lang Vương đó nhìn thấy Lâm Nghị xong, giơ cái móng vuốt to hơn eo người lên, từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đè về phía Lâm Nghị.

Lâm Nghị cũng không vội, chỉ khẽ giơ tay, một quyền nghênh đón cái móng vuốt khổng lồ như Thái Sơn áp đỉnh đó.

"Bốp!" Một tiếng động kịch liệt vang lên, tuyết tích xung quanh Lâm Nghị bị lực va chạm khổng lồ đó, bay tán loạn khắp nơi, mà Lâm Nghị thì vẫn đứng yên không nhúc nhích.

"Khí lực cũng không tệ, Đại Bạch Cẩu, nếu ngươi nguyện ý nhận ta làm chủ, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi!" Lâm Nghị mỉm cười nhìn Bạch Mao Lang Vương như một ngọn núi nhỏ trước mặt.

"Gào!" Theo một tiếng gầm lớn của Bạch Mao Lang Vương, như thể đáp lại anh vậy, rồi sức mạnh của móng vuốt khổng lồ đó đột nhiên tăng thêm vài phần!

"Không biết thời thế." Lâm Nghị khẽ hừ một tiếng, một luồng khí vàng từ trong lòng bàn tay anh tuôn ra, gần như trong nháy mắt, hóa

thành một bàn tay khổng lồ, một tay tóm chặt lấy mắt cá chân to như eo người của Bạch Mao Lang Vương.

Sau đó thân thể to lớn như núi nhỏ của Bạch Mao Lang Vương, liền bị anh quăng mạnh ra ngoài, đập mạnh vào sườn núi.

Trong lúc Bạch Mao Lang Vương còn chưa đứng dậy được, thân thể Lâm Nghị nhẹ bẫng, như một trận gió vậy, vọt lên người Bạch Mao Lang Vương!

"Đại Bạch Cẩu, ta biết, ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói, đừng tin vị vua cũ của ngươi nữa, hãy tin phụng ta, có thịt mà ăn!" Đoạn thoại này, Lâm Nghị dùng cổ ngữ Ma Quốc nói ra, Bạch Mao Lang Vương nghe thấy cổ ngữ Ma Quốc đã lâu không gặp, thân hình khựng lại, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, liền chạy tán loạn khắp nơi, ý đồ hất Lâm Nghị từ trên lưng nó xuống.

"Đồ ngu!

Dám phóng túng!" Đột nhiên Nữ Vương trong Nhẫn Không Gian, đột nhiên dùng cổ ngữ Ma Quốc, lớn tiếng huấn xích!

Nghe thấy giọng Nữ Vương, Bạch Mao Lang Vương này dường như cảm nhận được một cảm giác vừa quen thuộc, vừa xa lạ, giọng nói đó, cứ như đến từ thời viễn cổ, đến từ vương quốc thần thánh đó.

"Đây là Chủ Thượng đại nhân, ngay cả bản vương cũng cam tâm tình nguyện phục tùng, ngươi là hậu duệ của Tự Tại Sơn Thủy Tinh nhỏ nhoi, cũng dám phóng túng trước mặt Chủ Thượng đại nhân sao?!" Nữ Vương đến đây, ký ức trong não hải dường như lại nhiều thêm một chút, nhớ lại chuyện về Tự Tại Sơn Thủy Tinh, và cổ ngữ viễn cổ.

"Gào~~~" Bạch Mao Lang Vương bị giọng Nữ Vương chấn động, nằm rạp xuống đất, phát ra một tiếng rên rỉ bất cam dài dặc.

“Đồ ngốc, bản vương là đang cứu ngươi!

Nếu không, kết cục của ngươi chỉ có một!

Thảm hại hơn cả bị giết chết!” Nữ Vương cực kỳ cạn lời đối thoại với Bạch Mao Lang Vương.

Lâm Nghị nghe lời Nữ Vương nói, đây tuy là cổ ngữ Ma Quốc, nhưng lại là một phương thức đặc biệt, có vẻ giống như một loại chú ngữ cổ vu thuật vậy.

Cho nên thấy Nữ Vương dường như có thể giao tiếp gần như hoàn hảo với Bạch Mao Lang Vương này!

Cùng với việc Nữ Vương và Bạch Mao Lang Vương giao tiếp, sự địch ý của Bạch Mao Lang Vương đối với Lâm Nghị, dần dần tiêu tan.

Nhưng nhìn thi thể của đàn sói con cháu đầy đất ở đằng xa, trong lòng nó vẫn có chút bất cam.

“Yên tâm, Đại Bạch Cẩu, theo ta sẽ không thiệt thòi cho ngươi đâu.” Lâm Nghị sờ sờ đầu Bạch Mao Lang Vương, âm thầm thi triển Ngự Trùng Thuật.

Ngự Trùng Thuật, ban đầu chỉ có thể điều khiển những loài côn trùng nhỏ, nhưng cùng với việc thực lực của mình tăng lên, cùng với Tiểu Đoàn Đoàn không ngừng trưởng thành.

Trong lĩnh vực Ngự Trùng Thuật này, khả năng điều khiển của Lâm Nghị đã được tăng cường đáng kể, từ đó đạt đến trình độ đủ để Ngự Thú!

Trở thành Ngự Thú Thuật chân chính.

Chỉ cần dã thú trong ý thức, không chống cự lại sự thống trị của mình, thì Ngự Thú Thuật, có thể dễ dàng thành công!

“ `O′ Gào ~~” Theo một tiếng kêu bi thương của Bạch Mao Lang Vương, cái đầu to lớn của nó, đập mạnh xuống đất, mặc cho Lâm Nghị bày trò.

Khoảnh khắc sau, Ngự Thú Thuật liền hoàn thành.

Giờ đây, ý thức của Lâm Nghị và Bạch Mao Lang Vương gần như liên kết, có thể rất tiện lợi truyền đạt thông tin cho Bạch Mao Lang Vương.

Cùng lúc Ngự Thú Thuật hoàn thành, Bạch Mao Lang Vương đột nhiên toàn thân run lên, cả cơ thể, mạnh mẽ từ dưới đất đứng dậy, rồi ngẩng cổ gào thét, tiếng sói hú đó, như xuyên thấu tận trời xanh, xé tan mây mù!

Chỉ thấy trên đỉnh núi tuyết phía trước, đột nhiên phong vân biến ảo, trong bầu trời đêm đen kịt vốn có, một vệt sáng trắng xẹt qua, như một ngôi sao băng vậy, từ đỉnh rồng rơi xuống, rồi rơi vào cơ thể của Bạch Mao Lang Vương.

Khoảnh khắc đó Bạch Mao Lang Vương vốn thân thể yếu ớt, lại tỏa ra một luồng sinh khí bàng bạc, một hư ảnh sói yêu màu trắng lớn hơn, mạnh mẽ hơn, oai phong hơn, hiện ra xung quanh nó!

“Đây là… Phản Tổ sao?” Lâm Nghị nhìn dị biến của Bạch Mao Lang Vương, khẽ nhướn mày.

Cũng giống như Kỳ Lân Huyết Mạch có thể tiến hóa vậy!

Huyết mạch của Lão Hổ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương cũng đều có thể tiến hóa!

Và Bạch Mao Lang Vương sở hữu huyết mạch của viễn cổ Lang Thần, nó có thể trưởng thành đến trình độ này, sức mạnh huyết mạch trong cơ thể nó, đã thức tỉnh, đồng thời cũng có khả năng tiến hóa!

Giờ đây sau khi trở thành thú cưng của mình, Kỳ Lân Huyết Mạch

trên người anh, đã ảnh hưởng đến huyết mạch viễn cổ trong cơ thể Bạch Mao Lang Vương, thậm chí trực tiếp xuất hiện hiện tượng Phản Tổ huyết mạch tiến hóa!

"Cho thêm thời gian, Đại Bạch Cẩu này, nhất định có thể trưởng thành thành một con Lang Thần!" Khoảnh khắc sau đó, hư ảnh Lang Thần xung quanh Bạch Mao Lang Vương co rút lại, nội liễm, dung nhập vào cơ thể nó, trong đôi đồng tử xanh lục của nó, khó che giấu được vẻ hưng phấn trong lòng!

Bạch Mao Lang Vương phủ phục nhìn Lâm Nghị trước mặt, vô cùng kích động, có chút luống cuống, không biết nên làm thế nào cho phải.

Dị biến trên cơ thể nó, tuyệt đối là do đã nhận Lâm Nghị làm chủ nhân mà ra!

Chương 524

Không ngờ nha.

Ngay cả tổ tiên Tự Tại Sơn đã hóa tiên cũng sẽ vì thế mà ban xuống thần tích!

Và nó đã vất vả canh giữ lăng mộ cổ xưa hàng trăm năm, cũng không được tổ tiên thừa nhận a!

E rằng ngay cả tổ tiên Lang Thần đến, cũng sẽ nhận anh làm chủ nhân đi?

Bạch Mao Lang Vương suy nghĩ vạn phần, nhìn Lâm Nghị, cổ họng ứ ừ, như muốn nói điều gì đó.

"Gâu gâu gâu~~~" Được lắm, cái này thật quá chân thực đi?

Bảo mày là chó trắng, giờ mày còn định làm chó thật à?

Thu phục được Bạch Mao Lang Vương, đám sói tuyết vây công Lão Hồ cũng tự giác rút lui. "Không tệ, không tệ, mày hẳn biết vị trí cụ thể của lăng tẩm mà mày canh giữ chứ?

Nói nghe xem nào." "Gâu gâu gâu ~" Con chó trắng sủa vài tiếng, nhờ có liên kết ý thức, Lâm Nghị cũng đại khái hiểu được lời nó nói.

Đại khái ý là, Cửu Tầng Yêu Lâu nằm ngay dưới chân chỗ họ đang đứng. "Tôi hiểu rồi." Lâm Nghị gật đầu, nhìn con chó trắng to lớn kia nói, "Mày to quá, cứ tạm thời rời khỏi đây đã, đợi tôi ra khỏi đây rồi hãy quay lại." "Gâu ~~~" Con chó trắng kêu một tiếng, lắc lắc cái đầu to, đáng thương xoay người đi về phía xa.

Sau khi con chó trắng đi, Lão Hồ cũng chạy đến, nhìn bóng lưng nó rời đi, anh ta ngạc nhiên hỏi, "Lão Lâm, cậu lại không giết nó à?" Lâm Nghị cười nói, "Giết nó làm gì, giờ nó sẽ không còn thù địch với

chúng ta nữa." Lão Hồ khó hiểu hỏi, "Tình hình gì đây?

Bị cậu đánh cho sợ rồi à?" Lâm Nghị gật đầu nói, "Tạm thời cứ coi là vậy đi.

Con Bạch Mao Lang Vương này vẫn luôn canh giữ nơi đây, Cửu Tầng Yêu Lâu rất có thể nằm dưới lớp băng này, tối nay nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai là có thể bắt tay vào việc rồi!" "Được thôi.

Xem ra, lời nguyền trên người tôi và Bàn Tử sắp được giải rồi." Một lát sau, hai người quay về doanh địa, nói rõ tình hình đại khái, mọi người quyết định ngày mai sẽ bắt đầu đào.

Tuyết rơi suốt một đêm, lớp tuyết đã ngập quá đầu gối, nếu cứ tiếp tục rơi như vậy, e rằng vài ngày nữa sẽ có tuyết lớn phong tỏa núi, vì vậy thời gian rất gấp.

Mọi người từ sườn núi đi xuống, tại nơi chiến đấu với Bạch Mao Lang Vương, phát hiện một cái hố băng khổng lồ, dưới lớp băng sâu nhất của hố, mơ hồ có thể nhìn thấy một số cây gỗ cổ xưa được xếp đặt có trật tự.

Chắc hẳn đó chính là tầng thứ nhất của Cửu Tầng Yêu Lâu!

Ngay lập tức, mọi người cùng nhau ra sức đào lớp băng.

Sâu năm sáu mét bên dưới, đã đào được những khối gỗ lớn giống như cây bách Kỳ Liên Viên, là sự kết hợp của gỗ vuông, gỗ tròn và đất kháng.

Động thủ ở đây, công tác đất và gỗ còn phiền phức hơn cả việc đào băng cứng, nhưng may mắn là người đông tay nhanh, công cụ đầy đủ, chưa đầy nửa tiếng đã đào xong tầng thứ nhất của yêu tháp.

Tầng thứ nhất của yêu tháp trống rỗng, bước vào trong nhìn qua, giống như một căn phòng thấp được xây bằng đất và gỗ, chủ yếu là gỗ đen và đất kháng xám trắng.

Trong tầng này, chỉ có một tảng băng lớn đặt trên mặt đất, tảng băng mỏng và trong suốt, bề mặt khắc một pho tượng thần.

Muốn đào xuống nữa, phải đập vỡ tảng băng này mới được.

Theo ghi chép trong thi quyển của Thiết Bổng Lạt Ma, yêu thần Bạch Lang Vương màu bạc, tên là Thủy Tinh Tự Tại Sơn, nó được thờ phụng bên cạnh tà thần dưới đáy tháp, một khi có người tiếp cận, đại quân yêu lang sẽ từ trên trời giáng xuống, nuốt chửng kẻ xâm nhập.

Điều đó cũng có nghĩa là, tà thần nằm ở tận cùng đáy của Cửu Tầng Yêu Lâu.

Tà thần cũng chính là Băng Xuyên Thủy Tinh Thi mà mọi người nhắc đến.

Đập vỡ tảng băng, mọi người từ trên xuống dưới, tiến vào tầng thứ hai.

Trong tầng thứ hai, không có người chết chôn theo, chỉ có một số đầu trâu được chất thành đống Ma Ni, đều chỉ còn lại xương sọ trắng bóc và sừng trâu.

Vùng đất tàng cổ xưa vô cùng sùng bái loài trâu, bởi vì trâu Yak trên cao nguyên toàn thân đều là bảo vật, có thể nói đã nuôi sống tất cả người Tạng.

Các ngôi mộ chủ giáo của Luân Hồi Tông xung quanh Cửu Tầng Yêu Lâu đều cất giấu kỳ trân dị bảo, nhưng đến trong Cửu Tầng Yêu Lâu này, lại chẳng thấy có kỳ trân gì.

Trong tầng thứ ba treo đầy những lá cờ quỷ không chữ với họa tiết tinh văn, tinh văn chia thành năm màu: đỏ, lam, trắng, lục, đen, trong đó cờ quỷ màu đen nhiều nhất, màu lam ít nhất.

Theo ghi chép của Luân Hồi Tông đời sau về Ma Quốc, những

màu sắc này lần lượt có ý nghĩa tượng trưng khác nhau, màu đỏ đại diện cho máu tươi, màu lam là trời, màu trắng là sơn mạch, màu lục là nguồn nước, còn màu đen đại diện cho vực sâu.

Bất luận là Tinh Tuyệt Quốc, hay Ma Quốc, đều đạt đến mức si mê vực sâu, và hậu duệ của họ là Luân Hồi Tông, càng xem vực sâu là giáo nghĩa!

Trong tầng thứ tư lại chất đống vô số đá trứng chim khắc phù hiệu khác nhau, có lẽ chính là kinh thạch trong truyền thuyết.

Đối với người bình thường, không có ý nghĩa gì, nhưng Lâm Nghị tinh thông ngôn ngữ Ma Quốc, thì có thể đọc hiểu.

Trên đó ghi chép lịch sử Ma Quốc!

Đại khái ý là, tổ tiên Ma Quốc bước ra từ quỷ động, họ sở hữu sức mạnh thần kỳ và vĩ đại, họ rời quỷ động, và tuân theo tiếng gọi của vận mệnh, tiến về phía phương Đông cổ xưa.

Trải qua đời này sang đời khác, họ tìm được thần khí bị Xà Thần đánh mất, và dùng thần khí đó lập nên một vương quốc, trong vương quốc đó, con người có thể sống rất lâu, tuổi thọ kéo dài, khiến họ không ngừng khám phá những điều chưa biết.

Trong một lần lại một lần khám phá, họ gặp được những loài người tương tự như họ, một tộc, hai tộc, ba tộc.

Khi đối mặt với những người đồng loại đó, nhưng tín ngưỡng thần linh lại khác nhau, nội bộ vương quốc đã nảy sinh phân tranh.

Có người chủ trương trở về nơi cũ, cảm tạ ân huệ của thần linh, còn có người lại chủ trương đi ra ngoài, chinh phục những con người đó, khiến họ trở thành vật tế của Xà Thần.

Dần dần, Ma Quốc đã ra đời.

Ma Quốc nhận được ân huệ của thần linh, trở thành người phát ngôn của thần linh đi lại trên nhân gian, các bộ lạc loài người khác hoàn toàn không thể chống lại sức mạnh thần thánh và vĩ đại của họ, bất cứ nơi nào họ đến, tất cả con người, vật chất, bộ lạc, đều bị chinh phục, quy phục dưới thần linh vĩ đại của họ.

Vua của họ, là sứ giả của Xà Thần, sở hữu sinh mệnh vĩnh hằng.

Thân thể có thể mục nát, nhưng vua của họ sẽ tái sinh trong một sinh mệnh mới!

Cuối cùng còn có những lời lẽ tựa như lời nguyền, như chúng ta chỉ tạm thời chìm vào im lặng, vương của chúng ta sẽ tỉnh dậy sau năm nghìn năm, thần uy của ngài sẽ một lần nữa giáng lâm thế giới này.

Tất cả sinh mệnh trên thế giới, sẽ dưới sự thống lĩnh của vương, nghênh đón sự trở lại của thần linh vĩ đại.

Những ghi chép trên đây đều rất hư vô mờ mịt, kể rất nhiều chuyện thần thần quỷ quỷ, đặc biệt là rất nhiều lịch sử trước khi xây dựng tòa yêu lâu này, lại càng nói đến mức thần thông quảng đại.

Thật giả lẫn lộn, cũng chỉ có những người từng trải qua năm đó mới biết được.

Tầng thứ năm, lại là từng cây cột điêu khắc rắn, không có gì đặc biệt.

Tầng thứ sáu, là một tế đàn nhỏ, trên tế đàn, khắc dày đặc chữ Ma Quốc, toàn bộ đều là cổ ngữ chú.

Chú ngữ và ngôn ngữ Ma Quốc thông thường không giống lắm, Lâm Nghị đại khái có thể nhận ra, đây là để đáp ứng lời tiên tri về sự trở lại của vua họ ở tầng thứ tư, nói rằng nô bộc do Xà Thần phái đến sẽ nghênh đón tân vương trở về.

Tầng thứ bảy.

Trong tầng thứ bảy, không có gì cả, dường như là một khoảng không vô tận, và trong khoảng không vô tận này, có một bộ xương khô, bên trong xương khô rỗng, là một khối thịt!

Khối thịt này cứ thế đặt trên đài, không biết đã trải qua bao nhiêu năm, không mục nát, cũng không biến dạng, cứ thế được đặt trong xương khô.

Cũng không biết khối thịt này là thịt gì, tại sao lại được đặt ở đó.

Âm Dương Nhãn của Lâm Nghị có thể nhìn xuyên qua huyết nhục, trực tiếp đến nội tạng, nhưng khi nhìn vào khối thịt này, lại chỉ thấy đó là một khối thịt, khả năng thấu thị của Âm Dương Nhãn trở thành vô dụng.

Khi mọi người đang nghi ngờ không chắc chắn, Lâm Nghị trên bộ xương khô này, nhìn thấy những dòng chữ cực kỳ nhỏ.

Đó là chữ Ma Quốc.

Kể rằng, khối thịt này được lấy từ Xà Thần vĩ đại, tổ tiên Ma Quốc phát hiện ra nó khi đi sâu vào vùng vực sâu cực hạn vào thời cổ đại, dưới sự chỉ dẫn của khối thịt này, họ đã tìm thấy mắt của Xà Thần, và nắm giữ được sức mạnh bí ẩn và vĩ đại đó! "Chủ nhân, Nữ Vương tỷ tỷ ngất xỉu rồi." Lúc này, giọng nói của Đại Tế Tư truyền vào đầu Lâm Nghị, Lâm Nghị tâm niệm vừa động, ý thức tiến vào Nhẫn Không Gian, nhìn thấy Nữ Vương đang hôn mê bất tỉnh.

Quỷ hồn cũng biết ngất, đây cũng là lần đầu tiên Lâm Nghị nghe thấy, hơn nữa lại không có dấu hiệu gì.

Lâm Nghị nhíu mày, lập tức phong tỏa mọi liên hệ giữa Nhẫn Không Gian và thế giới bên ngoài, Nữ Vương cũng vậy, Đại Tế Tư cũng vậy, không thể tự do quan sát mọi việc bên ngoài như thường lệ.

Chương 525

Sau khi phong tỏa liên hệ, Nữ Vương chậm rãi tỉnh lại. "Chủ nhân, khối thịt kia... có vấn đề!

Khoảnh khắc đó, tôi như thể mở ra cánh cửa ký ức, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu tôi, mười năm, trăm năm, ba trăm năm.

Tôi... là ai?" Nữ Vương hỏi một câu hỏi rất đáng sợ.

Cô ấy là ai?

Ký ức mấy trăm năm ùa về, mà cô ấy làm Nữ Vương cũng chỉ mới mười mấy năm mà thôi.

Một lát sau, cô ấy mới hoàn hồn. "Ký ức... lại biến mất rồi.

Chủ nhân.

Chuyện này là sao vậy?" Nữ Vương nghi hoặc nhìn Lâm Nghị hỏi. "Cứ ở lại đây đã, sẽ không sao đâu." Lâm Nghị trầm ngâm nói, sau đó triệt để phong kín Nhẫn Không Gian. "Hệ thống, ra làm việc rồi, khối thịt này, quý giá thế này, nhất định đáng rất nhiều Điểm đạo mộ phải không?" Lâm Nghị nhìn khối thịt kỳ lạ trước mắt, hỏi trong lòng.

Hệ thống: "10 vạn Điểm đạo mộ!" Nhiều vậy sao?

Lâm Nghị ngây người, đây là lần đầu tiên anh gặp được thứ đáng giá mười vạn Điểm đạo mộ! "Hệ thống, Mộc Trần Châu đáng giá bao nhiêu Điểm đạo mộ vậy?" Đối với thứ có giá trị cao như vậy, Lâm Nghị vẫn chưa có khái niệm, tiện thể hỏi lại. "Mộc Trần Châu, 100 vạn Điểm đạo mộ!" Vãi chưởng!

Cái này cũng quá thô bạo rồi đi?

Mộc Trần Châu đáng giá nhiều Điểm đạo mộ đến vậy sao?

Đương nhiên, Mộc Trần Châu bán là không thể bán.

Đây là chí bảo, bảo vật có thể cải tử hoàn sinh!

Còn về khối thịt kia thì sao.

Trên bộ xương khô ghi chép, tổ tiên Ma Quốc dùng khối thịt này để tìm Mộc Trần Châu.

Chẳng lẽ đây là thịt trên người Xà Thần? "Mặc kệ thịt gì, dù sao cũng không phải thứ tốt lành gì, thu!" Lâm Nghị khẽ nhấc tay, một luồng sáng trắng sữa bao phủ khối thịt kia.

Một lát sau, khối thịt biến mất hoàn toàn, đồng thời mười vạn Điểm đạo mộ cũng về tài khoản.

Cùng lúc khối thịt biến mất, nghe thấy tiếng "ca ca ca", bộ xương khô đặt thịt kia, vậy mà nháy mắt hóa thành tro bụi.

Đồng thời, tấm che bằng thủy tinh dẫn đến tầng thứ tám, cũng xuất hiện vô số vết nứt lớn!

Mọi người không còn bận tâm đến lai lịch của khối thịt, đập vỡ tấm che thủy tinh, tiến vào tầng thứ tám.

Tầng này có mười chín bộ cổ thi nam giới cao lớn, đều giữ tư thế ngồi, vây quanh một vòng.

Vì yêu tháp này luôn bị sông băng cổ phong tỏa, những thi thể này đều không khác gì người sống, chỉ là khuôn mặt đen sạm khác thường, trang phục lại càng kỳ lạ, rất giống với tượng đồng người được bày biện trong Thiên Cung lăng mộ Hiến Vương.

Thấy nhiều cổ thi cực phẩm như vậy, Minh Thúc mắt sáng rỡ, định tiến lên kiểm tra.

Bàn Tử một tay túm lấy ông ta, nói, "Minh Thúc, ông không sợ trong thi thể này, lại đột nhiên bắn ra ngọn lửa màu xanh đó à?" Lời

này của Bàn Tử dọa Minh Thúc giật mình, ông ta cười gượng gạo, nói, "Chúng ta vẫn nên đi tầng thứ chín đi, vẫn là Băng Xuyên Thủy Tinh Thạch đáng tiền hơn!" Bàn Tử cười hắc hắc, sau đó nháy mắt với Lâm Nghị.

Lâm Nghị gật đầu, ra hiệu đã hiểu, lát nữa sẽ ra tay!

Lão Hồ nhìn trước, sau, trái, phải, vờ như không nhìn thấy hai người họ ra hiệu.

Hai tên này, đúng là quá chó!

Đừng nói tôi là huynh đệ của hai người nhé!

Hừ!

Tầng thứ tám toàn bộ là sàn gỗ, không có tấm che thủy tinh giống như tầng trên.

Nhưng điều này hoàn toàn không ngăn cản được mọi người, ba chớp ba nháng, đã lật tung tấm ván gỗ đen lớn kia lên.

Trước khi xuống, Lâm Nghị tiện tay thu tất cả mười chín bộ cổ thi vào.

Sau khi tấm ván gỗ đen kịt được mở ra, bên dưới lộ ra một không gian hình vuông, cũng đều được cấu trúc bằng gỗ, đất, đá.

Tầng dưới cùng chỉ có hai viên thủy tinh hình tròn kích thước như nhau, một cái màu trắng, một cái màu xanh lam, đặt trên đài đá, được ánh đèn huỳnh quang chiếu vào, lấp lánh rực rỡ, có thể nhìn thấy trên đó có tinh đồ hình thành tự nhiên, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Hai khối tinh thể tự nhiên này, hiển nhiên không thể là Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, cũng không phải Thủy Tinh Tự Tại Sơn chứa lời nguyền, bởi vì chúng chỉ to bằng nắm tay.

Đây đã là không gian tầng dưới cùng của Cửu Tầng Yêu Lâu rồi,

phía dưới nữa là nền tháp.

Bàn Tử quan sát một lúc, không khỏi cười nói, "Mấy người nói xem, đầu óc người cổ đại có phải hơi ngu ngốc không?

Cái tầng thứ chín to đùng thế này, chỉ có hai quả cầu thủy tinh này, chúng mà không phải cơ quan thì Bàn gia tôi không tin!" Minh Thúc bên cạnh phụ họa, "Bàn gia ngài đúng là mắt sáng như đuốc, một cái nhìn là đã nhận ra cơ quan rồi!" Bàn Tử đắc ý, "Đương nhiên!

Bàn gia tôi là ai chứ?

Mấy người đợi đấy, Bàn gia tôi mở đường cho mấy người!" Nói rồi, Bàn Tử liền đi tới, một tay túm lấy một quả cầu thủy tinh, dùng sức giật! "Rắc!" Hai quả cầu thủy tinh bị anh ta giật mạnh xuống.

Kết quả chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Hiện trường lập tức chìm vào yên tĩnh.

Lâm Nghị cười nói, "Bàn Tử, hay là cậu thử bới cái đài đá bên dưới lên xem sao?" Bàn Tử liếc nhìn đài đá dưới chân, dài rộng cao đều hơn một mét, cái này cho dù không nối liền với mặt đất, e rằng cũng nặng một hai nghìn cân!

Anh ta nhổ hai bãi nước bọt, xắn tay áo lên, ôm hai bên đài đá, dồn sức đẩy sang một bên.

Theo một trận ầm ầm, đài đá nặng nghìn cân đã bị anh ta đẩy dịch. "Bàn gia, ngài đúng là có thần lực trời sinh!" Lòng Minh Thúc càng thêm vui mừng, có Vương Bàn Tử trợ giúp, ông ta thắng chắc rồi!

Sức mạnh này, một người đánh năm sáu bảy tám người cũng không thành vấn đề!

Một lát sau, đài đá đã bị anh ta đẩy ra hoàn toàn.

Dưới đài đá là một cái hố đất đông cứng, trong hố có một khối

thủy tinh thạch rất mỏng!

Trên mặt thủy tinh có những vân đá tự nhiên dày đặc như vân nước, khắc một vị thần tướng đầu sói thân người, mặt mày hung ác nhe răng, đầu đội mũ giáp trắng, thân mặc giáp bạc bào trắng, tay cầm trường mâu bạc sắc, tạo tư thế nhảy vọt giữa không trung, uy phong lẫm liệt. "Đây là...

Thủy Tinh Tự Tại Sơn?!" Shirley Yang kinh ngạc nhìn thần tướng đầu sói thân người được khắc trên thủy tinh này!

Cô ấy ở Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, từng nhìn thấy một pho tượng thần đầu người thân chim trong một miếu vũ, hơn nữa trong truyền thuyết của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, Tây Vương Mẫu Mẫu cũng là đầu người thân rắn, khá giống với thần tướng đầu sói thân người này.

Chương 526

Nhưng điểm khác biệt là, ở Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, thông thường lấy đầu người làm chủ, còn Ma Quốc này lại là đầu sói, hoàn toàn trái ngược.

Thiết Bổng Lạt Ma đã giao thi tập cho Lão Hồ, nên Lão Hồ hiểu rõ nhất về những thi tập này, anh ta nhìn thấy thần sói trên thủy tinh, liền nhớ đến ghi chép trong thi tập. "Trong thi tập khu tàng có ghi chép, trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn của Ma Quốc, ẩn chứa lời nguyền của yêu thần, một khi lời nguyền ứng nghiệm, tai nạn màu trắng sẽ nuốt chửng tất cả!

Vậy nên, Lão Lâm, chúng ta có nên mở khối thủy tinh này ra không?" Lâm Nghị dùng tay nhẹ nhàng chạm vào thủy tinh, cảm giác tinh tế đó, sau khi chạm vào, thủy tinh dường như có một loại sóng âm đặc biệt, theo ngón tay anh, truyền đến cơ thể anh.

Sóng âm cực kỳ nhỏ, người bình thường căn bản không thể cảm nhận được.

Nhưng sự thay đổi nhỏ bé như vậy, vẫn bị anh nắm bắt được.

Anh nhẹ nhàng gõ một cái, một âm thanh trong trẻo truyền ra, trong âm thanh đó, loại sóng âm trước đó đã được phóng đại gấp mấy lần, xen lẫn trong âm thanh.

Lọt vào tai người, cũng chỉ là tiếng gõ bình thường mà thôi.

Nhưng!

Khi loại sóng âm đó được phóng đại lên mấy lần, Lâm Nghị không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Anh có thể mơ hồ nghe thấy, lớp tuyết phía trên Cửu Tầng Yêu

Lâu, dường như đã cộng hưởng với sóng âm đó!

Nếu loại cộng hưởng này mạnh lên gấp mấy trăm lần, vậy thì trong sông băng này, không nghi ngờ gì nữa, sẽ là một tai họa khủng khiếp!

Tuyết lở!

Đây chính là cái "tai họa trắng" mà lời nguyền của thần sói đã nói đến!

Minh Thúc và những người phương nam khác, có lẽ chưa từng thấy tuyết lở, nhưng Lâm Nghị mấy người đều từng suýt chút nữa gặp tuyết lở!

Cái loại công trình thần kỳ của tự nhiên đó, căn bản không phải sức người có thể chống lại.

Khối thủy tinh này to bằng cái bồn tắm, đặt ngang trong hố dưới đáy tháp, tượng trưng cho nô lệ yêu sói trắng có sức mạnh của tuyết lở núi băng, được khắc ở mặt chính hướng lên trên, từ trên cao nhìn xuống, có chút giống như một con mắt khảm trong hốc mắt.

Nếu nhìn kỹ, bên trong vỏ ngoài của tinh thể này, có rất nhiều thứ giống như thủy ngân đang từ từ lưu động.

Những đường nét bóng thủy ngân rõ ràng, vừa vặn là một nữ tử, trong cơ thể hình người bằng thủy ngân đó, có một số thứ màu đỏ sẫm đang phát sáng yếu ớt, giống như tâm can tỳ phế và các nội tạng khác của con người. "Đây chính là Băng Xuyên Thủy Tinh Thi!" Minh Thúc úp mặt vào khối thủy tinh, hai mắt dường như bị trúng tà, chết dí nhìn chằm chằm vào thứ hình người trong thủy tinh.

Bàn Tử mím môi, nói, "Hay là, chúng ta đừng đập vỡ khối thủy tinh này, cứ nâng nó ra ngoài trước đã?

Nâng lên xong, chúng ta lại nghĩ cách đưa nó đi." Anh ta rất muốn

Lâm Nghị trực tiếp bỏ Băng Xuyên Thủy Tinh Thi vào không gian ảo.

Tuy nhiên, hành vi chiếm đoạt này, Minh Thúc chắc chắn sẽ không đồng ý, Minh Thúc có mười đường dây buôn bán cổ thi, ông ta mới chỉ có được bảy đường!

Còn ba đường quan trọng nhất, chưa có được. "Không cần thiết." Lâm Nghị trầm tư một lát, tiếp tục nói, "Đập vỡ khối thủy tinh này, không nhất định sẽ xảy ra 'tai họa trắng', nếu thật sự vừa đập là tuyết lở, vậy lỡ có vật từ trên cao rơi xuống, đập vỡ khối thủy tinh này, thì Cửu Tầng Yêu Lâu chẳng phải sẽ hủy trong chốc lát sao?

Cho nên, không đơn giản như vậy.

Điều kiện gây ra tuyết lở, phần lớn là...

độ cao!" Lâm Nghị dựa vào vị trí sóng âm mà anh vừa cảm nhận được, khoảng cách đến vị trí gây ra tuyết lở, dường như vẫn còn thiếu một chút.

Mà nếu khối Băng Xuyên Thủy Tinh Thi này được nâng lên, thì sẽ hình thành hiệu ứng cánh bướm, sai một ly đi một dặm.

Có thể nâng lên nửa mét, rồi đập vỡ quan tài thủy tinh, thì sóng âm truyền đến lớp tuyết trên tầng băng, rất có thể sẽ cao hơn vài mét, thậm chí hơn chục mét!

Cao hơn nhiều như vậy, lớp tuyết trên không đông đặc chắc chắn, so với lớp băng dưới đáy, càng dễ gây ra tuyết lở!

Như vậy, sẽ đạt được một điều kiện nhất định!

Khi có người động chạm đến thân thể tà thần Ma Quốc, sau đó đập vỡ quan tài thủy tinh, thì sẽ gây ra tuyết lở! "Nói cách khác, bây giờ đập vỡ khối thủy tinh này, sẽ không có chuyện gì!" Có thể sẽ gây ra một vài vụ lở tuyết nhỏ, nhưng còn cách tuyết lở lớn xa lắm! "Được, được, được!" Minh Thúc liên tục gật đầu, mừng rỡ nói, "Tốt

quá rồi!

Chúng ta đập vỡ xong, lấy được khối thủy tinh thi này, chúng ta coi như đã đại công cáo thành!" Ngay cả ông ta, cũng không ngờ lại thuận lợi đến thế!

Nói xong, ông ta nhìn Bàn Tử, nói, "Bàn gia, đừng quên lời ước định của chúng ta!" Bàn Tử nhe răng cười, nói, "Yên tâm đi, Bàn gia tôi là ai?

Làm sao lại là người thất hứa?" Sau đó, mọi người cầm công cụ lên, cẩn thận từng li từng tí đập vỡ thủy tinh!

Theo một trận rung động nhẹ của tầng băng, không có tuyết lở xuống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà trong quan tài thủy tinh, nằm một bộ nữ thi!

Bộ nữ thi này, thân thể cứ như thủy tinh vậy, toàn thân trong suốt, ngay cả quần áo cũng thế, không chỉ vậy, ngay cả mạch máu, xương cốt, kinh lạc trong cơ thể, đều mơ hồ có thể nhìn thấy.

Trông cứ như... một con Đạt Phổ Quỷ Trùng hình người!

Minh Thúc căn bản không chịu nổi sự thử thách, lập tức đi tới, úp mặt trước thi thể thủy tinh, chăm chú, tỉ mỉ quan sát.

Đặc biệt là khuôn mặt của thi thể thủy tinh đó, quá tinh xảo, tinh xảo đến mức không giống một khuôn mặt người! "Mang đi, mang đi, ha ha ha ha ha, nhiệm vụ của chúng ta coi như hoàn thành!" Minh Thúc run rẩy đưa tay ra, muốn chạm vào thi thể thủy tinh, lại bị Bàn Tử một tay tóm lấy. "Minh Thúc, chúng ta đã nói rõ rồi, sau khi lấy được thi thể thủy tinh, ba đường còn lại, ông phải nói cho tôi hai đường, chúng ta không thể nói lời không giữ lời được!" "Dễ nói thôi, dễ nói thôi." Minh Thúc trong lòng vui vẻ, lập tức vẫy tay nói, "Bàn gia, cậu đỡ tôi qua đây!" Ngay khi Bàn Tử cúi người chuẩn bị đi tới,

một cánh tay đặt lên vai anh ta, sau đó kéo anh ta về.

Bàn Tử quay đầu nhìn lại, hóa ra là Lâm Nghị, liền nói, "Lão Lâm, cậu làm gì vậy ~" "Đây.

Tự mình nhìn đi." Lâm Nghị dùng ánh mắt lướt qua Minh Thúc một cái.

Bàn Tử lập tức quay đầu lại, chỉ thấy lúc này Minh Thúc, mắt hơi mở, thần sắc như cũ, nhưng trên cơ thể, không biết từ lúc nào đã phủ một lớp băng mỏng, cứ thế úp mặt trước thi thể thủy tinh, bất động. "Chết... chết rồi?" Minh Thúc ngay cả thần sắc cũng không thay đổi, cứ như thể trong khoảnh khắc đó, cơ thể đã bị đông cứng, dung mạo vẫn như cũ, nhưng đã hoàn toàn không còn hơi thở. "Cái này... chuyện gì vậy?" Không chỉ Bàn Tử, Lão Hồ, Shirley Yang, ngay cả A Hương bên cạnh cũng ngây người.

Cái này trực tiếp đông cứng thành tượng băng à?

Là vì chạm vào thi thể thủy tinh? "Là Đạt Phổ Quỷ Trùng!" Lâm Nghị thản nhiên nói.

Sau khi nghiên cứu trên đường đi, Lâm Nghị cũng đại khái phân tích ra được nguyên lý của Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Trên thế giới, có một hiện tượng gọi là tự/phần!

Có nghĩa là, có người khi ngủ, đột nhiên từ trong ra ngoài bốc cháy, thậm chí còn chưa kịp giãy giụa một chút nào, đã bị thiêu chết.

Nguyên lý của Đạt Phổ Quỷ Trùng thực ra cũng gần giống như vậy.

Có lẽ hiện tượng tự/phần diễn tả còn chưa đủ rõ ràng, từng có một bài báo cáo.

Đó là một thí nghiệm điện giật.

Thí nghiệm chia thành hai nhóm, một nhóm là điện giật, một nhóm là không điện giật.

Trước thí nghiệm, trước tiên cho họ quan sát kết quả điện giật, sau đó đồng thời cả hai nhóm đều phải tiến hành điện giật.

Chương 527

Kết quả là, trong nhóm không điện giật, xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ, đó là có người xuất hiện triệu chứng bị điện giật!

Điều này rất tốt để giải thích rằng, ý thức của con người sẽ ảnh hưởng đến cơ thể, trong cuộc sống bình thường, có lẽ không sâu sắc, nhưng khi áp dụng vào thí nghiệm cụ thể, lại càng rõ ràng hơn!

Chuyện này, ở Thanh Đồng Thần Thụ cũng sẽ được thể hiện.

Có thể khiến người ta mơ tưởng thành hiện thực, làm ra nhiều chuyện khó tin.

Đây chính là sức mạnh của ý thức con người, hay còn gọi là sức mạnh của 'niềm tin'.

Bạn tin rằng mình bị điện giật, loại ý thức tinh thần mạnh mẽ đó, dẫn đến cơ thể bạn xuất hiện triệu chứng bị điện giật tương tự!

Những người tự/phần cũng gần giống như vậy, bởi vì ý thức tự thiêu quá mạnh mẽ, bất luận là trong mơ hay trong hiện thực, đều sẽ dẫn đến cơ thể xuất hiện những triệu chứng tương tự!

Tương tự, Đạt Phổ Quỷ Trùng cũng vậy.

Chúng tự xưng sở hữu sức mạnh thiêu đốt sinh mệnh linh hồn, thực ra chỉ là ở một mức độ nhất định, lợi dụng sức mạnh 'niềm tin' của chính con người, chúng có thể tiết ra một loại dược vật nào đó, từ đó gián tiếp điều khiển ý thức của con người, cuối cùng dẫn đến hóa thành tro bụi!

Muốn không bị ảnh hưởng, cũng rất đơn giản, đó là phải tự thân sở hữu năng lực điều khiển ý thức bản thân cường độ cao, như vậy, sẽ không bị Đạt Phổ Quỷ Trùng ảnh hưởng, hoặc ảnh hưởng sẽ giảm

yếu.

Người bình thường căn bản không thể làm được điều này, cho nên hoàn toàn không thể chống lại Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Nhưng Lâm Nghị có thể!

Khi mọi người đang chú ý đến thi thể thủy tinh đó, miệng thi thể thủy tinh đột nhiên mở ra, một con Đạt Phổ Quỷ Trùng màu xanh bay ra từ bên trong.

Lão Hồ và Bàn Tử đã chuẩn bị từ trước, Đạt Phổ Quỷ Trùng sợ nước, nên dùng một bình nước, đổ về phía Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Với thân thủ của họ, Đạt Phổ Quỷ Trùng không ngoài dự liệu bị nước đổ vào, nhưng nó không vì thế mà chết đi, mà lại biến thành màu trắng! "Đây là...

Nãi Cùng Thần Băng!" Lão Hồ trong lòng kinh hãi, kêu lên.

Thiết Bổng Lạt Ma từng nói Quỷ Mẫu sở hữu Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng, hai loại sức mạnh tà ác có thể nghiền nát linh hồn của người bình thường. "Toi rồi, cái đặc nương này, Đạt Phổ Quỷ Trùng còn biết đổi màu, giờ thì hay rồi, lửa cũng không sợ, nước cũng không sợ!

Cái này phải làm sao đây?" Bàn Tử bĩu môi, liếc nhìn Minh Thúc bị đông cứng thành tượng băng, nói, "Hay là chúng ta mau chạy đi!" "Không sao." Lâm Nghị bình tĩnh vẫy tay, hít sâu một hơi, thân hình thoắt cái đã xuất hiện trước con Nãi Cùng Thần Băng đó, nhanh chóng đưa tay, nắm chặt con băng Đạt Phổ Quỷ Trùng trong tay.

Khoảnh khắc đó, Lâm Nghị cảm thấy, dường như có một luồng sức mạnh, đang kích thích thế giới tinh thần của anh, dường như muốn điều khiển ý thức của anh, khiến anh nghĩ về một hướng nào đó. "Cũng có chút thú vị." Lâm Nghị khẽ cười, không bóp nát con băng

Đạt Phổ Quỷ Trùng, mà một luồng sáng trắng sữa lóe lên, thu con băng Đạt Phổ Quỷ Trùng này vào Nhẫn Không Gian.

Đây là một mẫu vật cực kỳ tốt!

Sau này nếu có thể nghiên cứu ra, Ma Quốc nuôi dưỡng loại băng hỏa Đạt Phổ Quỷ Trùng này như thế nào, không nghi ngờ gì nữa, đó sẽ là một đại sát khí! "Lão Lâm, cậu... cậu không sao chứ?" Shirley Yang bước tới, kiểm tra cơ thể Lâm Nghị.

Lâm Nghị khẽ cười, nói, "Không sao, chỉ là con trùng nhỏ thôi." "Chỉ là con trùng nhỏ thôi sao?

Cậu chẳng lẽ không biết con trùng nhỏ này đã lấy đi bao nhiêu mạng người à?

Cứ thế mang mạng mình ra đùa giỡn?

Lỡ chơi ra chuyện, biến thành như Minh Thúc thì sao?" "Lần sau, trước khi ra tay, nhất định phải nói cho chúng tôi biết một tiếng!" Shirley Yang không nói nên lời trừng mắt nhìn Lâm Nghị nói. "Được, biết rồi." Nói xong, Lâm Nghị ánh mắt rơi xuống thi thể thủy tinh, nói, "Trong thi thể thủy tinh này, e rằng toàn bộ đều là loại băng hỏa Đạt Phổ Quỷ Trùng này." Vừa nói, Lâm Nghị vừa lấy băng dính ra, bịt kín miệng thi thể thủy tinh. "Như vậy thì sẽ không sao nữa." "Cái này... coi là phong ấn vật lý sao?" "Lão Lâm, cậu chi bằng cứ cho nó vào không gian ảo đi, đỡ việc!" Bàn Tử nhìn thi thể thủy tinh quyến luyến không rời nói.

Về Nhẫn Không Gian, mấy người họ đều biết, còn A Hương thì đã sợ đến ngây người, ôm lấy Shirley Yang không dám nói chuyện. "Được thôi." Lâm Nghị vẫy tay, thu thi thể thủy tinh vào Nhẫn Không Gian.

Giải quyết xong thi thể thủy tinh, nhìn Minh Thúc bị đông cứng

thành tượng băng, Bàn Tử bất lực nói, "Tiếc thật, còn ba đường nữa chưa nói cho tôi.

Cứ thế mà đi rồi, thôi vậy, Bàn gia tôi làm người tốt đến cùng, đưa thi thể ông về chôn cất vậy." Nói rồi, Bàn Tử liền tiến lên, cúi người ôm lấy thi thể băng của Minh Thúc, nhưng vừa mới ôm lên, liền nhìn thấy con băng hỏa Đạt Phổ Quỷ Trùng đang vỗ cánh trong lòng Minh Thúc, cơ thể anh ta giật nảy, nhất thời không ôm vững, thi thể Minh Thúc rơi mạnh xuống đất.

Tiếng "rắc" một cái, Minh Thúc bị vỡ vụn thành vô số bụi băng, một điểm hàn quang lạnh lẽo từ đó bay ra, lao về phía Bàn Tử. "Lão Lâm, cứu tôi!" Bàn Tử hoảng hốt, quay đầu bỏ chạy, thân hình Lâm Nghị lướt qua, một tay nắm chặt con băng hỏa Đạt Phổ Quỷ Trùng đó, tiễn nó đi gặp đồng bọn.

Mọi người nhìn Minh Thúc vỡ vụn thành bụi băng, có chút không biết nên nói gì.

Không cho ông xuống, cứ khăng khăng đòi xuống.

Bì Đặc Hoàng còn đang trên sông băng, chăm sóc vợ ông đấy!

Kết quả ông lại chết ở đây, ngay cả toàn thây cũng không còn.

A Hương thấy Minh Thúc tan xương nát thịt, "Oa" một tiếng bật khóc.

A Hương là cọng rơm cứu mạng của Minh Thúc, bình thường ông ta đối xử với cô bé không tệ, nay ông ta đột ngột qua đời, cô bé liền cảm thấy cô độc không nơi nương tựa.

May mắn thay bên cạnh cô bé, có Shirley Yang chăm sóc, cũng không có chuyện gì lớn.

Shirley Yang ở lâu với A Hương, dần dần có chút yêu thích cô bé nhỏ này.

Vốn dĩ là vật thí nghiệm, giờ người nhà lại kẻ chết người tàn, cô bé chỉ là một đứa trẻ, thật sự có chút không nơi nương tựa.

Nhất thời, Shirley Yang vô cớ cảm thấy mình phải chăm sóc tốt cho cô bé này. "A Hương, có chị ở đây, không sao đâu." Lâm Nghị nhìn Shirley Yang, "Chà, hay thật." Đột nhiên, anh như thấy được ánh hào quang mẫu tính trên người Shirley Yang.

Sau khi giải quyết xong thi thể thủy tinh, bên dưới tấm gỗ, họ phát hiện ra một cái hang do người xưa đào.

Dựa vào dấu vết, cái hang này hẳn là đường hầm đạo mộ do người của Luân Hồi Tông đào cách đây vài trăm năm.

Cả nhóm men theo đường hầm đi xuống, đến một hệ thống sông ngầm.

Lâm Nghị từng dùng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để bói toán, có được câu "Gặp nước được giữa, giữa có thể được nước", nay nhìn thấy hệ thống sông ngầm, điều đó có nghĩa là Côn Luân Thần Cung đã ở gần đây rồi!

Hệ thống sông ngầm chảy theo hướng Đông Tây, ở phía Đông của họ, có lẽ là vách băng mà Tuyết Di Lặc đã rơi xuống.

Côn Luân Thần Cung không thể ở gần vách băng, đương nhiên họ phải đi về hướng ngược lại.

Cả nhóm men theo dòng sông đi về phía Tây, hai bên thung lũng dưới vực băng có không ít gỗ mục màu đen nằm rải rác, ven sông có rất nhiều mạch đá tinh thể băng sơn, phát ra ánh sáng huỳnh quang màu lam nhạt trong sông, không cần dùng bất kỳ nguồn sáng nào cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nước sông ở đây rất êm đềm, chất lượng nước cực kỳ trong, trong nước có không ít sứa nước ngọt, ánh huỳnh quang đều do chúng

phát ra, nhưng loài sinh vật này trông tuy đẹp nhưng thực ra rất nguy hiểm, nếu tập trung số lượng lớn, điện sinh học mà chúng phát ra có thể khiến động vật cỡ lớn bị tê liệt ngay lập tức.

Thung lũng dường như không có điểm cuối, men theo hướng dòng nước đi không lâu, dưới vách đá phủ đầy tinh thể, họ phát hiện ra một cái động.

Cửa động rộng rãi và gọn gàng, có dấu vết được đục đẽo nhân tạo.

Bật đèn pin lên, nhìn vào trong động, một mảnh tinh quang lấp lánh.

Trong động cũng có rất nhiều tinh thể trong suốt, chưa đi sâu vào động được năm sáu bước thì có một khúc cua, không gian phía sau rộng khoảng hai mươi mét vuông, trên mặt đất có một vài bệ đá cổ kính, trong góc chất đống một số đầu trâu trắng xóa, trên bệ đá có một bức tượng gỗ hình người màu đen cao hơn một thước.

Hắc Hổ Huyền Đàn!

Trời đã tối, cả nhóm quyết định hạ trại ở đây.

Vừa mới dọn xong bãi trại chuẩn bị nổi lửa nấu cơm, họ lại phát hiện trong động có một vài lỗ nhỏ, bên trong dường như có thứ gì đó đang chui ra ngoài.

Chương 528

Chỉ trong nháy mắt, thứ đó đã chui ra.

Đó là một cành cây thực vật màu xanh lục, chỉ trong tích tắc đã nở ra một bông hoa đỏ lớn bằng cái chén ăn cơm.

"Cái này…" Họ đều là những người từng trải, đã từng đạo mộ, nhưng chưa bao giờ thấy chuyện kỳ lạ như vậy!

Loại thực vật nào có thể phát triển nhanh đến thế?

Họ từng nhìn thấy biển hoa vô tận ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng đó là do trúng ảo thuật, thực tế không thể có tình huống như vậy.

"Lão Lâm, cái này sẽ không lại là ảo giác của cậu chứ?" "Không phải." Lâm Nghị lắc đầu nói.

Đây là thực vật thật sự, trong nháy mắt đã lớn đến vậy!

"A!" Ngay khi chuyện kỳ lạ này xảy ra, A Hương đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, sợ hãi vội vàng che mắt, trốn vào lòng Tuyết Lỵ Dương.

"A Hương, em có nhìn thấy gì không?" "Người… người chết, một người chết đầm đìa máu.

Cứ thế chui ra từ lỗ đá!" Đôi mắt của A Hương là Mắt Bản Năng, những gì cô bé nhìn thấy có một phần trùng lặp với Lâm Nghị, cũng có sự khác biệt nhất định.

Đôi mắt bản năng có thể nhìn thấu bản chất của sự vật!

Mà bông hoa đỏ mọc ra này, phần lớn là do máu thịt của con người nuôi dưỡng.

Trong lúc nói chuyện, bông hoa đỏ đó vẫn không ngừng biến đổi.

Chỉ trong chốc lát, nó đã kết trái!

Lâm Nghị nhẹ nhàng hái quả đó xuống, bóc lớp vỏ cứng bên ngoài, bên trong lập tức chảy ra một ít dịch thể màu đỏ sẫm, trông giống như máu đã thối rữa, bốc mùi không ngửi nổi, ở giữa cùng có một miếng thịt vụn nhỏ, hóa ra là thịt người.

Quả vừa hái xuống, cành cây xanh lục kia liền khô héo trong tích tắc, hóa thành một đống tro bụi màu xám.

"Huyền Vũ Cự Thi, chết mà không mục ruỗng!" Lão Hồ khó hiểu hỏi, "Ý gì vậy?" Ở Vân Thiên Cung, họ đều từng thấy có người khắc chữ Huyền Vũ Cự Thi trên cột đá.

Câu này là một câu thổ ngữ, ý là ở sâu nhất trong cống nước.

Nhưng ở đây không có cống nước, không có nước thì lấy đâu ra Huyền Vũ Cự Thi?

"Cậu còn nhớ trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, trong Hóa Tự Quyết, có nói về sự biến hóa âm dương trong phong thủy không?" Lâm Nghị nói.

Lão Hồ gật đầu, nói: "Đúng là có biến hóa âm dương, nhưng nửa quyển Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của tôi chỉ có Phong Thủy Thiên, không có Âm Dương Thiên, chỉ nhắc đến vài lời, không hề đề cập chi tiết." Lâm Nghị liền giải thích: "Tại những địa điểm có hình thế phong thủy đặc biệt, sẽ xảy ra một số chuyện kỳ lạ.

Cái mà chúng ta gọi là long đỉnh băng xuyên, là một phần của băng xuyên mà người địa phương gọi là Thần Loa Câu Băng Xuyên, tuy là băng xuyên có độ cao thấp hiếm thấy trên thế gian, nhưng được ngọc phong giáp trì, tuyết sơn bao quanh, là nơi có hình thế kỳ tuyệt trong núi Côn Luân." "Côn Luân vốn là khởi nguồn của long mạch thiên hạ, Thần Loa Câu lại là long đỉnh của long vương, sinh khí ở đây sung

túc, vượt xa tất cả.

Thực ra huyệt mắt nơi sinh khí tụ tập không chỉ có long vương mới có, chỉ là cực kỳ hiếm thấy.

Chính vì sinh khí quá thịnh, những thi thể được chôn cất ở một số địa điểm đặc biệt trong long đỉnh sẽ chết mà không mục ruỗng." "Thi thể không mục ruỗng ở nơi sinh khí cực thịnh được gọi là 'Huyền Vũ Cự Thi', ở đó các động huyệt, dưới lòng đất, thậm chí còn xảy ra một số biến hóa đặc biệt, ví dụ như không ngừng mọc ra 'huyết nhị' và 'sinh nhân chi quả'." Bàn Tử nghe Lâm Nghị giải thích, cũng không hiểu gì cả, liền thẳng thừng nói: "Tuy tôi nghe không hiểu lắm, nhưng ý của cậu là ở đây không có nguy hiểm phải không?" "Đúng vậy." Lâm Nghị gật đầu, suy tư một lát rồi nói: "Tuy nói không có nguy hiểm, nhưng sẽ có một số chuyện thần kỳ xảy ra, cho nên vẫn phải cẩn thận một chút." Huyền Vũ Cự Thi, những huyền diệu trong đó, là một trong những nơi huyền diệu nhất trên thế giới.

Sẽ có những biến hóa gì, vẫn còn chưa thể nói trước.

Sinh nhân chi quả mọc ra cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Lão Hồ suy nghĩ một chút rồi nói: "Vì Huyền Vũ Cự Thi hiện ra hình dạng dây leo, vậy chúng ta có thể dựa theo dây leo mà tìm xuống không?

Tìm đến chỗ gốc rễ, nhất định sẽ tìm thấy Huyền Vũ Cự Thi phải không?

Hủy nó đi, tình huống này tự nhiên cũng sẽ không xảy ra nữa." "Cũng được.

A Hương." Lâm Nghị kéo A Hương, nhẹ nhàng gạt tay cô bé đang che mắt ra, nói: "A Hương, đừng sợ, em thử nhìn xuống xem, xem có nhìn thấy gốc rễ của dây leo này không." Nắm tay Lâm Nghị, A

Hương cũng dần dần trở nên dũng cảm hơn, buông tay ra, nhìn những bông hoa dây leo và quả mọc ra liên tục xung quanh, dò xét một lúc.

Cô bé đi vòng nửa vòng, liền thấy một cái động huyệt hình vòm lớn hơn, rộng khoảng hơn một trăm mét vuông, lối ra là một bệ đá bán tự nhiên treo lơ lửng, nhìn xuống bên dưới là một khối đen kịt, không nhìn thấy đáy.

Cô bé nhìn xuống từ bệ đá, cơ thể hơi run rẩy, nói: "Thi thể… gốc rễ ở ngay bên dưới này." Lâm Nghị xuyên qua kẽ hở của huyết nhị hồng hoa, nhìn thấy bên dưới có một hình người cao lớn, tất cả thực vật đều mọc ra từ thi thể cổ xưa đó.

Ngoài thi thể hình người cao lớn, còn có một tế đàn, sự tồn tại của tế đàn này mới khiến thi thể trở thành Huyền Vũ Cự Thi, không ngừng mọc ra huyết nhị hồng hoa.

"Trong tế đàn này chắc chắn có vật tế rồi!

Các cậu đợi ở đây, tôi xuống lấy hết những vật tế này lên, tiện thể hủy luôn Huyền Vũ Cự Thi này!" Bàn Tử thấy tế đàn, hưng phấn không thôi, trực tiếp từ trên đó, nhảy xuống bệ đá.

Phía dưới bệ đá, vô số bông hoa đỏ rực như máu tươi bao phủ dày đặc dưới đáy động, không ít đã mọc ra huyết nhị quả.

Giống như một con phố hoa rực rỡ, thêm ánh huỳnh quang màu xanh lam làm nền, trông càng âm u, nặng nề, như thể đều là những bông hoa giả làm từ giấy tiền vàng mã.

Ven bụi hoa, có một khối cự thạch hình vuông nặng ngàn cân, được xếp từ từng khối đá tinh thể băng sơn chỉnh tề.

Bề mặt cự thạch lại bị không ít huyết nhị hồng hoa bao phủ, chỉ có thể nhìn thấy qua các khe hở dường như có một số phù hiệu hoặc hình khắc, phía dưới cự thạch, đè một cỗ quan tài gỗ đỏ, trên cửa

quan đối diện, có một cái lỗ lớn bị phá vỡ.

A Hương nhìn thấy, chính là thi thể trong cỗ quan tài gỗ đỏ này!

Khi Bàn Tử chuẩn bị mở quan tài, A Hương kéo tay Tuyết Lỵ Dương, nói: "Chị Dương, bên trong… nguy hiểm… có nguy hiểm." Lão Hồ nghe vậy, biết A Hương chắc chắn lại nhìn thấy thứ gì đó, anh ta liền hướng về phía Bàn Tử dưới bệ đá, hét lên: "Bàn Tử, mau lên đây!" Bàn Tử một lòng muốn mở quan tài, hoàn toàn không để ý đến tiếng gọi của Lão Hồ, đáp: "Sợ cái quái gì!

Cho dù bên trong có bật xác, ông đây cũng không sợ!" Bàn Tử vừa dứt lời, một cảnh tượng quỷ dị liền xuất hiện trước mắt.

Bên cạnh anh ta, từng quả huyết nhị hồng hoa đều biến mất một cách kỳ lạ!

Như thể trực tiếp bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Bàn Tử gãi gãi đầu, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ, thật sự có quái vật?" Anh ta cầm đèn pin chiếu xung quanh, đột nhiên dây leo động đậy, như thể có thứ gì đó ở bên trong.

Anh ta lại gần nhìn kỹ, mới thấy rõ hình dáng của thứ đó.

Thứ đó có hình dạng rất giống một "chú chó con" lông xanh, chậm rãi bò ra từ khe đá.

Thứ này không có mắt, có lẽ là do sống lâu năm trong thế giới ngầm, mắt và khứu giác của nó đã thoái hóa, không hề chú ý đến sự thay đổi của môi trường xung quanh, cũng không phát hiện ra có người bên cạnh.

Nó không ngừng nuốt chửng huyết nhị quả, vô cùng tham lam, theo đường nó gặm qua, những bông hoa đỏ mất đi quả đều nhanh chóng khô héo thành tro, không lâu sau bên dưới liền lộ ra một thi thể nam giới cao hơn hai mét.

“Chết tiệt, đây là thứ quỷ quái gì?” Lâm Nghị nhìn thấy, mắt sáng bừng lên, nói: “Bàn Tử, đây là rùa lột xác, có công dụng lớn đấy!” Bàn Tử nghe vậy, lập tức hứng thú, vươn tay tóm lấy con rùa lột xác.

Sau khi tóm được con rùa lột xác, Bàn Tử đang định nghiên cứu xem nó là thứ tốt lành gì, đột nhiên cảm thấy toàn thân không thoải mái, mu bàn tay anh ta đang tóm con rùa lột xác không hiểu sao biến thành màu xanh lục, hơn nữa màu xanh lục này lan nhanh kỳ lạ, rất nhanh liền lan ra khắp toàn thân anh ta, cuối cùng mặt và tóc anh ta cũng biến thành màu xanh lè.

“Mẹ kiếp!

Lão Lâm, cái thứ quỷ quái này là cái gì vậy!” Bàn Tử nắm chặt con rùa lột xác, u oán hét lên.

Lúc này, Lâm Nghị đã đến bên cạnh anh ta, nhìn Bàn Tử xanh lè, cười cười nói: “Thứ này đã ăn huyết nhị hồng hoa không biết bao nhiêu năm rồi, trên người có kịch độc, nhưng vấn đề không lớn.” Lâm Nghị nhận lấy con rùa lột xác, ném vào nhẫn không gian.

“Rùa ngàn năm ba ba vạn năm”, con rùa lột xác này, đừng nhìn nó nhỏ bé, nhưng không biết đã sống bao nhiêu ngàn năm, có lẽ, từ thời Ma Quốc, nó đã tồn tại cho đến nay.

Thứ này, đối với Bàn Tử mà nói, chính là vật đại bổ a!

Bàn Tử mang trong mình Huyền Quy Huyết Mạch, cho dù trúng kịch độc, nhưng dưới tác dụng của sức mạnh huyết mạch, kịch độc trên người anh ta cũng nhanh chóng tiêu giải, dần dần hồi phục lại, thậm chí do kịch độc của rùa lột xác, Huyền Quy Huyết Mạch của anh ta còn được kích hoạt thêm một bước, toàn bộ tinh khí thần của anh ta tốt hơn rất nhiều so với trước.

“Lão Lâm, không hay rồi, cậu mau đến xem A Hương bị làm sao

thế?" Trên bệ đá, Tuyết Lỵ Dương hơi hoảng hốt kêu lên.

Lâm Nghị đang định đi lên, nhưng bị Bàn Tử kéo lại, nói: "Lão Lâm, Huyền Vũ Cự Thi kia, thứ này cũng đáng tiền lắm đó!

Mang đi, mang đi!" Lâm Nghị cười nhẹ, vẫn là Bàn Tử cẩn thận mà.

Thu xong Huyền Vũ Cự Thi, Lâm Nghị nhìn thấy ở gần đó có một cái mai rùa, hẳn là mai rùa mà con rùa lột xác bỏ lại, liền tiện tay nhặt lấy.

Sau đó hai người trước sau, lên bệ đá.

Cơ thể A Hương vốn yếu ớt, trên người cô bé có thể đã bị ảnh hưởng bởi huyết nhị hồng hoa, mọc ra dây leo và hoa đỏ, thậm chí còn có một sợi dây leo nhỏ xíu chui ra từ mũi A Hương, khiến mũi cô bé bắt đầu chảy máu không ngừng!

Đang lúc kiểm tra vết thương của A Hương, trên vai Lão Hồ cũng bắt đầu không ngừng mọc ra mầm xanh lục, không chỉ Lão Hồ, ngay cả mu bàn tay Tuyết Lỵ Dương cũng mọc ra loại huyết nhị hồng hoa này.

"Trời ạ, Lão Lâm, cái này cũng quá vô lý rồi phải không?

Chương 529

Nếu cứ mọc mãi thế này, người sống làm sao chịu nổi chứ?" Bàn Tử nhìn tình hình của ba người đều không khả quan, không khỏi lo lắng.

Vì Tuyết Lỵ Dương và Lão Hồ đều có huyết mạch hộ thân, tình huống này còn chưa tính là nghiêm trọng, nghiêm trọng nhất vẫn là A Hương, đã ở bên bờ vực của cái chết rồi.

"Bàn Tử, mẹ kiếp, sao mày lại không sao vậy?" Lão Hồ kinh ngạc nhìn Bàn Tử hỏi.

Lâm Nghị không sao, mọi người đều có thể hiểu, dù sao ngay cả Lời Nguyền Động Quỷ còn không ảnh hưởng được Lâm Nghị, huống chi là loại huyết nhị hồng hoa này.

Nhưng Bàn Tử lại cũng không sao, cái này rất đặc biệt!

"Đúng vậy, sao tôi lại không sao nhỉ?" Bàn Tử cũng ngơ ngác hỏi.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát nói: "Chắc là do con rùa lột xác kia." Thực ra Lâm Nghị biết, rùa lột xác là khắc tinh của huyết nhị hồng hoa này, Bàn Tử lại có Huyền Quy Huyết Mạch, ước chừng là vì trúng độc của rùa lột xác, sau khi khỏi, tai họa lại thành phúc, từ đó trong cơ thể có một kháng thể nhất định đối với huyết nhị hồng hoa, nên huyết nhị hồng hoa sẽ không mọc trên người anh ta.

Huyền Vũ Cự Thi kia là xác chết, huyết nhị hồng hoa mọc ra từ đó đã đáng sợ như vậy.

Bây giờ huyết nhị hồng hoa lại mọc trên người những người sống có sinh khí bàng bạc, thì càng đáng sợ hơn!

Phương pháp giải quyết thực ra cũng đơn giản, đó là rời khỏi long

đỉnh Côn Luân Sơn này, mất đi nguồn cung cấp sinh khí dồi dào của long đỉnh, huyết nhị hồng hoa này tự nhiên sẽ khỏi mà không cần thuốc.

Nhưng, điều này không thực tế.

"Vậy… Lão Lâm, có phải mai rùa lột xác có thể cứu họ không?" Bàn Tử nhanh chóng hỏi.

Lâm Nghị tiện tay lấy ra cái mai rùa vừa có được, nói: "Thứ này, chắc là có thể chữa khỏi." Tiện tay, Bàn Tử làm vụn một miếng mai rùa, trộn với nước giã nát, bôi lên những vị trí đang mọc huyết nhị hồng hoa.

Sau khi bôi lên, hiệu quả vô cùng rõ rệt, những mầm xanh trên người họ nhanh chóng tiêu biến khô héo, chỉ trong nháy mắt, đã không còn nữa!

"Lão Lâm, cái mai rùa này đúng là thần vật a!" Lão Hồ kinh ngạc nhìn cái mai rùa không lớn nói.

"Mai rùa có thể giải bách độc, cái mai rùa lớn chừng này, đặt ở bên ngoài, đã là bảo vật vô giá rồi." Lâm Nghị cười nhẹ nói.

"Chậc chậc, bảo bối tốt, lại là một khoản thu nhập không nhỏ nữa rồi!" Bàn Tử sờ vào mai rùa, hai mắt sáng rực, cứ như thể nhìn thấy một đống vàng vậy.

Tuyết Lỵ Dương thấy A Hương cơ bản đã không sao nữa, thở phào nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt cô lại dừng lại trên khối đá tinh thể băng sơn khổng lồ dưới bệ đá!

Ánh mắt cô lại dừng lại trên khối đá tinh thể băng sơn khổng lồ dưới bệ đá!

Trên khối đá tinh thể băng sơn hình vuông khổng lồ này khắc rất nhiều phù hiệu Mật Tông, được chia đều thành năm tầng, mỗi tầng

đều có một số hình khắc đơn giản.

Tầng trên cùng khắc rất nhiều nghi thức giết người độc ác, những nghi thức này rất giống với đẳng thuật Hiến Vương Vân Nam, đều là tàn nhẫn giết người rồi dùng một thứ đặc biệt nào đó gắn vào cơ thể người, chuyển hóa oán niệm của người chết thành một loại sức mạnh.

Đẳng thuật Hiến Vương có nguồn gốc từ đất Tạng, đây hẳn là đẳng thuật của Ma Quốc thời cổ đại.

Tầng thứ hai, phía trên là một người phụ nữ, hai tay che mặt mình; tầng thứ ba là một con rắn khổng lồ có mắt trên đầu; phần quan trọng nhất trong tầng thứ tư đã bị người ta mài mòn phá hủy, nhưng nhìn hình dạng bị mài mòn đó, là một hình tròn, có lẽ trước đây cũng là một ký hiệu nhãn cầu; tầng dưới cùng thì đặc biệt nhất, chỉ khắc một số thứ trông giống như xương cốt.

Ở Tinh Tuyệt Cổ Thành khi họ vào tháp đen, tháp càng cao thì địa vị càng cao, đây là kiệt tác của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô ta muốn ngự trị trên Xà Thần.

Điều này hẳn bắt nguồn từ việc phát hiện Cửu Tầng Yêu Lâu cuối cùng của Ma Quốc trong băng xuyên Côn Luân.

Nhưng tổ địa Ma Quốc này thì khác, Ma Quốc hướng về vực sâu, khối tinh thể này cũng giống Cửu Tầng Yêu Lâu, càng xuống dưới thì địa vị càng cao, sức mạnh càng lớn!

Trong "Thiên Vương Chế Địch Bảo Châu Đại Vương", có ghi chép, tổ địa Ma Quốc là một nơi gọi là Ác La Hải Thành.

Khi Chế Địch Bảo Châu Đại Vương hủy diệt Ma Quốc, tàn dư đảng vũ của Ma Quốc đã tiến vào Ác La Hải Thành, và nhờ vào một bức tường tinh thể khổng lồ, đã ngăn chặn họ, cô lập con đường duy

nhất nối Ác La Hải Thành với thế giới bên ngoài.

Bức tường này, được gọi là Cánh Cổng Tai Ương, một khi mở ra, Ma Quốc sẽ quay trở lại, bóng tối khủng khiếp của tai ương sẽ bao trùm toàn bộ thế giới!

Khối tinh thể trước mặt này, hẳn là được đào ra từ Cánh Cổng Tai Ương đó.

Dưới bệ đá này, còn có những khối tinh thể khác, bên trong ghi lại một số văn tự và đồ án, đại khái chứng minh được suy đoán của mọi người.

Vực sâu dưới băng xuyên không có khái niệm ngày và đêm, cho đến khi ngủ không muốn ngủ nữa, cả nhóm mới dậy sửa soạn chuẩn bị tiếp tục đi dọc theo sông.

Men theo dòng sông đầy mạch tinh thể không ngừng tiến về hạ du, đi liền ba ngày, sứa nước ngọt phát sáng dần dần thưa thớt.

Cuối cùng, vực sâu dài hẹp này cũng có điểm cuối, khe núi khổng lồ bị một bức tường tinh thể cao vài trăm mét chắn ngang, trên tường đều là phù hiệu và ký hiệu bí ẩn, giống hệt khối đá tinh thể băng sơn đã thấy trước đó.

Nhưng bức tường này thật sự quá lớn và quá cao, con người đứng dưới bức tường hùng vĩ này liền cảm thấy nhỏ bé như con kiến.

Bức tường tinh thể này, còn lớn hơn rất nhiều so với cánh cửa đồng ở Vân Thiên Cung Trường Bạch Sơn!

Nền tường tinh thể ngập trong sông, nước sông chảy xuyên qua tường, điều này cho thấy trong sông có một con đường ngầm dẫn đến Ác La Hải Thành, phần lớn là do người của Luân Hồi Tông năm đó bí mật đào ở đây.

Mấy người thay đồ lặn, lặn xuống sông ngầm.

Chỉ thấy ở nơi không sâu trong sông ngầm, "Cánh Cổng Tai Ương" có một đường hầm dưới nước rộng bảy tám mét, dài khoảng hai mươi mét, sau khi ra khỏi đó địa thế hình loa kèn, trước hẹp sau rộng, hàng vạn con "cá râu trắng không vảy" đã kết thành một trận cá cuồn cuộn, chắn kín lối đi dưới nước.

Cá râu trắng là một loài cá đặc biệt chỉ có ở vùng nước núi Khách Lạp Mễ Nhĩ, đặc điểm của chúng là thân lớn không vảy, toàn thân màu xanh, chỉ có râu và miệng là trắng tuyết, nên mới có tên như vậy.

Kích thước của những con cá râu trắng này lớn hơn nhiều so với các loài cá thông thường, con nhỏ nhất cũng dài khoảng nửa mét, trong đó có những con dài hơn một mét!

Đàn cá này xếp hàng có trật tự, cắn đuôi lẫn nhau, đầu đuôi liền nhau, từng vòng từng vòng cuộn tròn thành trận, bất kể lớn nhỏ, tất cả cá đều chồng chất lên nhau, ken chặt vào nhau, tạo thành trận cá.

Quy mô của trận cá đôi khi có thể đạt đến vài cây số, hiện tại trận cá này chắn kín đường hầm, căn bản không thể đi qua.

Loại trận cá này không phổ biến, thông thường chỉ khi đối mặt với nguy hiểm tính mạng, loài cá mới tự phát kết thành trận cá, trận cá giống như một quái vật khổng lồ màu đen di chuyển chậm rãi, đủ sức dọa lui bất kỳ thiên địch nào, bảo vệ sự an toàn của bản thân.

Điều đó cũng có nghĩa là, phía sau bức tường tinh thể này, tồn tại thứ gì đó vô cùng khủng khiếp, đang đe dọa họ.

"Lão Lâm, hay là, chúng ta dùng thuốc nổ phá tan trận cá này đi?" Lão Hồ nhìn Lâm Nghị nói.

Cá râu trắng không có tính sát thương lớn, nhưng nếu xông vào trận cá một cách mạo hiểm, theo những va chạm lẫn nhau, rất có thể sẽ bị phân tán, hơn nữa phía sau bức tường có thứ gì, cũng không rõ,

anh ta tính toán lại, vẫn là phá tan trận cá là thích hợp nhất.

"Không cần, giao cho Tiểu Đoàn Đoàn là được rồi." "Tiểu Đoàn Đoàn?" Họ cũng biết Lâm Nghị có một con thú cưng, chính là kiến hành quân sa mạc, tên là Tiểu Đoàn Đoàn.

Nhưng đó là kiến hành quân sa mạc mà, dám xuống nước sao?

Hơn nữa, một con cá râu trắng cũng dài hơn nửa mét, kiến hành quân sa mạc làm sao đối phó được chúng?

Lâm Nghị ra hiệu cho mọi người lên bờ trước, sau đó từ nhẫn không gian phóng thích Tiểu Đoàn Đoàn ra.

Trong nháy mắt, một con quái vật dài bốn năm mét, liền xuất hiện không trung trước mặt họ!

"Ngọa tào!!" Bàn Tử nhìn thấy hình dáng của Tiểu Đoàn Đoàn, mắt anh ta trợn tròn, "Lão Lâm, con thú cưng này của cậu ăn gì mà lớn vậy?

Con kiến bé tí mà lại có thể lớn đến thế!" Cái quái này còn là kiến hành quân sa mạc sao?

Đây rõ ràng là cự thú thời tiền sử mà!

Lâm Nghị đơn giản ra lệnh một tiếng, Tiểu Đoàn Đoàn "phù thông" một tiếng, với tư thế đẹp mắt nhảy xuống sông ngầm.

Tiểu Đoàn Đoàn đã nuốt chửng rất nhiều rắn mào gà, từ lâu đã quen thuộc với nước, kiến hành quân sa mạc không thể xuống nước, nhưng Tiểu Đoàn Đoàn đã thoát ly khỏi phạm trù kiến hành quân sa mạc rồi.

Nó tiến vào sông ngầm, bơi về phía trận cá, nó vào trận cá, cứ như hổ vào bầy cừu, liền bắt đầu tùy ý xông xáo, khí tức khủng bố đó, điên cuồng lan tràn trong đàn cá.

Hầu như trong tích tắc, trận cá khổng lồ liền bị phá tan, cá râu trắng đủ kiểu bỏ chạy, không còn thành quân nữa.

Tiểu Đoàn Đoàn cũng không giết chúng, đối với nó mà nói, đàn cá râu trắng này căn bản không hợp khẩu vị của nó.

Nó xông xáo trong đàn cá đến chỗ sâu, cảm thấy phía trước dường như có thức ăn ngon, liền hưng phấn bơi về phía trước.

"Oa oa oa oa, đây mới là món ngon mà ta thích chứ!" Phía sau đàn cá râu trắng, nó nhìn thấy một con cá râu trắng chúa khổng lồ!

Con cá chúa này quá lớn!

Dài mười mấy mét, bất động nổi trong nước, đỉnh đầu màu đỏ sẫm, hai bên tai trắng như tuyết, độ dài của râu thì kinh người, râu cá dài mấy mét treo đầy cá con!

So với con cá chúa này, Tiểu Đoàn Đoàn chỉ là một con vật bé tí, nhỏ nhắn và tinh xảo.

Chương 530

Con cá già này, nhìn thấy Tiểu Đoàn Đoàn, liền lắc đầu vẫy đuôi bơi về phía sâu trong lòng hồ.

"Ngươi đừng chạy a!" Tiểu Đoàn Đoàn kêu "oa oa" cấp bách, nhanh chóng đuổi theo.

Lâm Nghị thấy đàn cá tản đi, liền cùng mọi người xuống nước, bơi qua đường hầm.

Môi trường bên ngoài so với vùng tuyết nguyên dưới đất trước đây, hoàn toàn là một thế giới khác, Cánh Cổng Tai Ương phía sau họ nằm sâu trong vách núi vạn trượng, bầu trời phía trên bị một mảng mây mù dày đặc bao phủ, những ngọn núi tuyết cao vài ngàn mét ẩn hiện trong mây, bốn phía núi bao nước ôm, rừng cây rậm rạp, nhìn từ xa xanh tốt um tùm, tựa như có khí tốt lành.

Không xa có một sườn núi, trong rừng cây trên đó, có một con đường rộng rãi uốn lượn vươn ra từ trong rừng, mặt đường trơn nhẵn như gương, nối liền với mặt hồ, rừng núi rậm rạp.

Lão Hồ nói: "Con đường này quá trơn nhẵn, căn bản không giống được xây dựng nhân tạo, mà giống hơn là do một loại dã thú nào đó đi lại lâu năm mà tạo thành." Con dã thú tạo ra con đường này, hẳn là sự tồn tại khiến đàn cá râu trắng này kinh hãi.

Mọi người từ lòng sông bơi lên bờ, đến một tảng đá dốc đứng.

Đây là một khối đá khổng lồ màu xanh lục sẫm, cao hơn mười mét, ngoài ra, bờ sông không còn nhiều, con đường kia hiện ra đặc biệt rõ ràng, xung quanh đều là vách núi dốc đứng.

Mọi người vừa đứng vững, liền nghe thấy ở xa trên con đường

trên núi, cũng truyền đến từng trận âm thanh đá vụn ma sát, như thể có vật khổng lồ nào đó, đang nhanh chóng bò ra từ sâu trong rừng núi.

Hơn nữa tốc độ cực kỳ nhanh, trong khu rừng nguyên thủy như thế này, nếu không phải cự mãng, thì cũng là quái vật loại cá sấu!

Quan sát khắp tảng đá, chỉ thấy ở dưới nước phía xa, có một thứ dài năm sáu mét, có bốn cái chân ngắn, trên thân có những vằn đen trắng lớn, hình dáng giống cự thằn lằn, trông như một quả ngư lôi!

"Giao long vằn!" Lão Hồ nhìn thấy liền lập tức nhận ra tên của con quái vật này.

Năm 1972, đội quân của Lão Hồ thi công dưới băng xuyên Đạt Bất Sát ở dãy núi Côn Luân, từng đào được xác chết đông cứng của loài mãnh thú này từ trong lớp băng, có người muốn làm tiêu bản, nhưng sau đó không biết vì lý do gì mà không thành công.

Lúc đó người trong đội của họ còn cố ý đi hàng trăm dặm đường núi, đến đó tham quan, thứ này còn hung ác hơn cả cá sấu long vương, hơn nữa da dày thịt chắc, ngay cả súng trường cũng không làm gì được nó.

Nếu đặt vào trước đây, đây chắc chắn là một đại địch, nhưng bây giờ thì sao, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, con giao long vằn này, họ cũng không để vào mắt.

Con giao long vằn này cực kỳ hung tàn, đồng thời cũng chú ý đến mọi người trên tảng đá.

Nếu là bình thường, con giao long vằn này nhìn thấy con người, chắc chắn sẽ phát động tấn công, lộ ra vẻ hung tợn, nhưng lúc này con giao long vằn, không hiểu sao, chỉ vội vàng nhìn họ một cái, liền bơi về một hướng khác, hơn nữa tốc độ bơi cực kỳ nhanh, chỉ trong chốc lát, đã bò lên con đường trơn nhẵn kia.

“Con giao long vằn này thật sự là thiên địch mà cá râu trắng gặp phải sao?

Sao tôi cảm thấy nó đang chạy trốn nhỉ?” “Có thể khiến giao long vằn hoảng loạn chạy trốn như vậy, chẳng lẽ gần đây, còn có quái vật đáng sợ khác?” Vừa nói, mắt Bàn Tử lộ ra ánh sáng phấn khích.

Lâu rồi không được thử tài!

Tốt nhất là gặp được đối thủ lợi hại một chút, nếu không căn bản không chịu nổi sự giày vò của anh ta!

Rất nhanh, “phốc xuy” một tiếng, một vật khổng lồ bay ra từ trong lòng hồ, ba cặp cánh trong suốt đó, dưới ánh nắng mặt trời, lấp lánh ánh sáng!

Sau khi bay ra, liền vẫy cánh, lao về phía giao long vằn.

“Trời ơi!” Bàn Tử nhìn đến ngây người.

Con vật khổng lồ này, con quái vật khiến giao long vằn chạy tán loạn này, lại chính là thú cưng của Lâm Nghị, kiến hành quân sa mạc!

Đôi cánh phía sau nó, giống hệt kiến chúa trong sa mạc, nhưng bất kể về hình thể, hay những thứ khác, đều vượt xa kiến chúa đã thấy ngày đó!

Đây hoàn toàn là một siêu kiến chúa a!

Một con bò trên đất, một con bay trên trời, cao thấp phân định rõ ràng!

Theo Tiểu Đoàn Đoàn lao tới, hai chân tóm chặt giao long vằn, sau đó bay lên không trung, dùng sức xé rách, trong nháy mắt, con giao long vằn dài năm sáu mét kia, lại dễ dàng bị xé đứt!

Sau đó Tiểu Đoàn Đoàn há miệng liền cắn xuống hộp sọ còn ấm của giao long vằn, say sưa hút lấy.

“Mẹ kiếp!” Ngoại trừ Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương, ba người còn lại đều ngây người.

Cái này cũng quá tàn bạo rồi phải không?

Ai có thể nghĩ tới, con kiến bé tí tẹo ngày xưa, lại có thể xé xác giao long vằn chứ!

Cho dù Bàn Tử và Lão Hồ gan dạ tài giỏi, rất tự tin vào sức mạnh của mình, khi nhìn thấy Tiểu Đoàn Đoàn ra tay như vậy, cũng không khỏi rùng mình sau lưng.

Nếu chính mình gặp phải loại quái vật này, cũng chỉ có đường chạy thoát mà thôi.

Tuyết Lỵ Dương đã từng thấy Lâm Nghị cưỡi Tiểu Đoàn Đoàn đại chiến với rắn chúa, nên cũng không ngạc nhiên lắm.

“Tiểu Đoàn Đoàn, quay lại đi.” Lâm Nghị vẫy vẫy tay, Tiểu Đoàn Đoàn sau khi hút no hộp sọ, vui vẻ vẫy cánh bay về bên cạnh Lâm Nghị, sau đó liền bị Lâm Nghị thu vào nhẫn không gian.

Bàn Tử kinh ngạc hỏi: “Lão Lâm, con kiến nhỏ này của cậu, cũng quá hung mãnh rồi phải không?

Một phát đã giết chết giao long vằn, nuôi kiểu gì vậy?

Dạy tôi đi, về sau tôi không nói nuôi kiến nữa, nuôi một con mèo, lớn lên chẳng phải sẽ giống như một con sư tử sao!” Lâm Nghị cười nhẹ nói: “Đơn giản lắm, đợi khi về, tôi sẽ nói chi tiết cách nuôi cho các cậu nghe.” Ngự Trùng Thuật ngày trước, bây giờ đã được Lâm Nghị cải tạo thành Ngự Thú Thuật.

Chỉ cần Bàn Tử và Lão Hồ, chăm sóc tốt, cho dù là mèo bình thường, cũng có thể nuôi dưỡng thành mãnh thú lợi hại!

Giải quyết xong giao long vằn, mọi người nhìn về phía sau tảng

đá.

Phía sau tảng đá là một vùng trũng thấp hơn mặt hồ phong thực, một cổ thành đá ong khổng lồ giống như tổ ong, ít nhất cũng mười mấy tầng, đột ngột lún sâu vào đó, xung quanh nó cũng toàn là đá ong trắng xóa, trên đó có vô số động huyệt.

Vùng này hoàn toàn khác biệt với khu rừng rậm rạp xung quanh, hầu như không một cọng cỏ.

Đỉnh thành hình tổ ong, có một ký hiệu nhãn cầu được xây bằng cự thạch!

Tuyết Lỵ Dương vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói: "Chẳng lẽ đây chính là Ác La Hải Thành?!" Mừng là vì nơi này rất có thể là Ác La Hải Thành.

Nhưng kinh ngạc, lại là vì nơi nghi là Ác La Hải Thành này, có vô số đốm lửa sáng lấp lánh, trong làn sương mỏng manh ẩn hiện càng trở nên mờ ảo, như thể cư dân trong cổ thành đã thắp nến, chuẩn bị đón chào màn đêm, nhưng trong thành lại tĩnh lặng như chết, không cảm nhận được một chút sinh khí nào.

Truyền thuyết nói rằng cư dân trong thành này đều biến mất một cách kỳ lạ, hơn nữa Luân Hồi Tông đời sau cũng đã diệt vong hàng trăm năm rồi.

Làm sao trong thành này còn có ánh đèn sáng được?

Một thành có thể dung chứa hàng vạn người, lại không có nửa điểm động tĩnh, xem ra nó không phải là "thành chết", thì chính là một "thành quỷ"?

Truyền thuyết La Mã kể rằng, thành phố cổ Pompeii hùng vĩ đã bị hủy diệt chỉ trong một đêm do núi lửa phun trào.

Những cuộc khai quật khảo cổ sau này cho thấy, khi chết, cư dân

trong thành phố vẫn giữ nguyên dáng vẻ sinh hoạt bình thường trong nhà, dáng vẻ của Pompeii vĩnh viễn ngưng đọng lại trong khoảnh khắc hủy diệt đó.

Còn Ác La Quỷ Thành, cư dân bên trong dường như bốc hơi khỏi nhân gian, chỉ còn lại tòa Quỷ Thành hình tổ ong, đèn đuốc huy hoàng sừng sững trong màn đêm.

Nó được bảo tồn hoàn hảo đến mức khiến người ta cảm thấy như nó đã thoát khỏi xiềng xích thời gian, chưa từng thay đổi gì trong mấy ngàn năm qua.

Lão Hồ ngạc nhiên hỏi: "Là Quỷ Thích sao?" Quỷ Thích, thực ra chính là truyền thuyết về nơi mà do quá nhiều linh hồn người chết tụ tập lại mà hình thành!

Loại địa phương này, tựa thật tựa ảo, không phải chốn nhân gian, cũng chẳng phải địa ngục, mà là một nơi nằm giữa hai thế giới.

A Hương lắc đầu, nói: "Tòa Quỷ Thành này, là có thật!" A Hương có đôi mắt bản năng, cô bé có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy.

Giờ đây, dưới sự quan sát của cô bé, đã chứng thực tính chân thực của tòa Quỷ Thành này.

Nhưng Lâm Nghị biết, tòa Quỷ Thành này cũng là giả!

Đôi mắt của A Hương là do người Dương nghiên cứu Vô Giới Yêu Đồng của Quỷ Mẫu mà có được, bản thân phẩm cấp của nó có thể sánh ngang với Vô Giới Yêu Đồng.

Mà tòa Quỷ Thành này, chính là được diễn hóa từ ký ức của đôi mắt Quỷ Mẫu đời đầu về Ác La Hải Thành chân chính, chứ không thực sự tồn tại.

"Đi thôi, cứ qua đó xem đã." Lâm Nghị vẫy tay với mọi người rồi

bước về phía Quỷ Thành.

Không lâu sau khi họ rời đi, trong hồ nước ban nãy, sóng cuộn dữ dội, một con giao vằn có thân hình lớn hơn và con long ngư râu bạc dài mười mấy mét mà Tiểu Đoàn Đoàn đã thấy trước đó, đã diễn ra một trận đại chiến kinh hoàng, một lượng lớn long ngư râu bạc bị giết chết, nhuộm đỏ mặt nước trong phạm vi một cây số.

Cuối cùng, giao vằn vẫn thế yếu lực bạc, bị lũ long ngư râu bạc vây công đến chết, còn con long ngư râu bạc già kia, lại sốt ruột bơi về phía đáy hồ, dường như dưới đáy hồ có một thứ đặc biệt đang thu hút nó.

Còn lúc này, Lâm Nghị và mọi người đã ở trong Ác La Quỷ Thành!

Chương 531

Thành cổ hình tổ ong khổng lồ này nằm sâu dưới lòng đất, những bức tường thành màu trắng như cái chậu dường như chỉ là vật trang trí, không có nhiều chức năng phòng thủ quân sự, nhưng quy mô rất lớn.

Trong thời cổ đại, việc xây dựng một bức tường thành đồ sộ như vậy chắc chắn là một công trình vĩ đại!

Trong thành phố bay lượn từng sợi sương mù kỳ lạ, nhà cửa toàn là những hang động hình tổ ong, bên trong thông suốt tứ phía, không biết những hang động đó sẽ dẫn đến đâu.

Trong thành không có bóng người nào, nhưng bảy tám phần mười số nhà đã thắp đèn, hơn nữa những ngọn đèn đó không phải là đèn trường minh vĩnh cửu gì, mà đều là nhiên liệu cổ xưa làm từ phân khô của dã thú trộn mỡ, dường như đều mới được thắp lên không lâu.

Hơn nữa, mặc dù các hang động trong thành cổ kính, nhưng tuyệt đối không giống như những tàn tích ngàn năm bị đổ nát, một số vật dụng và da thú bên trong động đều như mới, thậm chí còn có cả những cốc rượu bằng đầu lâu đã được mài dũa một nửa.

Thời gian trong thành này thực sự dường như đã ngưng đọng, khoảnh khắc bị đóng băng chính là lúc cư dân trong thành biến mất.

Các con phố trong Ác La Quỷ Thành, bao gồm cả những kiến trúc chính của chính giáo, tế tự, có thể đều nằm sâu trong tổ ong khổng lồ, mà vạn nhà trong thành này lại có cấu trúc hoàn toàn khác so với các thành trì thông thường, nếu xông vào một cách vội vã, có lẽ sẽ không bao giờ ra được nữa.

Khi đi ngang qua một cửa động dưới tường, Bàn Tử như chó săn

ngửi thấy thỏ, hít hít mũi nói: “Mùi gì mà thơm thế?

Giống như nhà ai đang hầm thịt trâu Tây Tạng ấy.

Đệch mợ, đúng là Bàn gia ta gặp may rồi!” Nghe Bàn Tử nói, mọi người ngửi kỹ, đều ngửi thấy mùi thịt trâu hầm!

Mọi người chui vào hang, trong phủ đá bên trong, quả nhiên có thịt trâu Tây Tạng đang hầm nhừ, sôi sùng sục, thật là thơm lừng, ngon lành, ngũ vị hài hòa.

Bàn Tử nhìn nồi thịt trâu hầm nhừ, bụng liền không tranh khí mà kêu lên, không nhịn được dùng dao xiên ra một miếng thịt, đưa lên miệng chuẩn bị ăn.

“Lão Lâm.” Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị, lúc này Lâm Nghị đang trầm tư, dường như đang nghĩ gì đó, cô kéo kéo áo Lâm Nghị, dùng ánh mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

“Không sao.” Lâm Nghị hoàn hồn lại, vẫy tay, tuy nói tòa Ác La Quỷ Thành này là ảo ảnh do Vô Giới Yêu Đồng huyễn hóa ra, nhưng bất kể là màu sắc, mùi vị, hay thậm chí cả xúc giác đều chân thực như thật!

Hiện tượng này tương tự như “cụ tượng hóa” của Cây Đồng Cổ Thanh Lĩnh, nhưng “cụ tượng hóa” của cây đồng cổ vẫn còn hạn chế, còn “cụ tượng hóa” ở đây đã đạt đến trình độ giả làm thật, cực kỳ chân thực.

Nữ Vương từng nói ở Cây Đồng Thanh rằng, cô có cơ hội nâng cao năng lực yêu đồng, thậm chí có thể đạt đến trình độ “cụ tượng hóa”!

Giờ xem ra, Quỷ Mẫu đời đầu của Ma Quốc, thật sự đã làm được!

Đơn giản là đã phát triển Vô Giới Yêu Đồng đến cực hạn!

Nhưng điều khiến Lâm Nghị có chút nghi hoặc là, nếu Quỷ Mẫu đời đầu thực sự có năng lực kinh thiên động địa đến vậy, với dã tâm của Ma Quốc, không thể nào chỉ giới hạn ở vùng Tuyết Cương.

Lời giải thích duy nhất, chính là loại năng lực "cụ tượng hóa" này có hạn chế rất lớn!

Chỉ có thể sử dụng ở đây!

Lão Hồ vẫn tương đối cẩn thận, cậu ta giơ tay ngăn Bàn Tử lại nói: "Chỗ này tà môn lắm, cứ đi xem xét xung quanh đã." Bàn Tử tiếc nuối ném miếng thịt trâu vào nồi, cười hắc hắc nói: "Tôi còn lạ gì đâu?

Tôi đùa thôi mà." Mọi người kiểm tra khắp phòng, kết quả là phía sau một cánh cửa đá, họ phát hiện một cảnh tượng đẫm máu!

Tường khắp nơi đều là máu tươi, bàn đá và ghế gỗ ở giữa cũng đỏ tươi, phía trên là từng đống thịt trâu Tây Tạng tươi rói, có mấy tấm da trâu đẫm máu vẫn còn bốc hơi nóng, như vừa mới lột ra từ con trâu.

Trên đầu họ, còn có một cái đầu trâu lớn gấp hai ba lần trâu Tây Tạng bình thường, treo ngược ở đó.

Đầu trâu không có da, hai mắt tròn xoe, máu thịt be bét, hai lỗ mũi vẫn còn phun khí, phần lớn lưỡi trâu thè ra ngoài, thậm chí vẫn còn sống!

Trong căn phòng mổ này có một cái chuồng gỗ lớn, hai bên trước sau đều có thể co duỗi hoạt động, kẹp con trâu vào giữa như vậy, cho dù nó có man lực lớn đến mấy cũng không thể thi triển được.

Mà thân thể của cái đầu trâu Tây Tạng kia thì bị kẹp trong chuồng gỗ đẫm máu, da trâu vẫn chưa bị lột, đuôi trâu vẫn còn co giật.

Trước bụng trâu rỗng không đầu, nằm một cái rìu nặng đã chặt

đứt đầu trâu.

Cái đầu trâu thì bị dây thừng treo lủng lẳng giữa không trung, mắt trâu vẫn còn chuyển động, dường như ngay khoảnh khắc đầu trâu vừa bị chặt xuống, thời gian ở đây đột nhiên ngưng đọng lại không còn trôi đi, mà con trâu Tây Tạng này cũng mãi mãi bị cố định ở khoảnh khắc trước khi sinh mệnh của nó sắp biến mất.

"Thật hay giả đây?" Bàn Tử không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nếu nói ở đây hầm thịt trâu, có thể cho thấy vẫn còn người cư trú.

Nhưng cái da trâu đẫm máu, phía trên còn bốc hơi nóng, đây rõ ràng là vừa mới lột xuống mà.

Lại còn cái đầu trâu vẫn còn sống nữa.

Tuy nhiên, họ đi mãi, không thấy một bóng người nào gần đó, thậm chí ngay cả dấu vết của con người cũng không thấy!

Chỗ này, thật sự quá tà dị!

Ngay cả những người kiến thức rộng rãi, đã săn giết không biết bao nhiêu thây ma và mãnh thú như họ, giờ đây cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát từng đợt.

Lâm Nghị nhìn tất cả trước mắt, trong lòng thầm nghĩ: "Nơi này rốt cuộc có gì đặc biệt, mà lại có thể khiến năng lực Vô Giới Yêu Đồng cụ tượng hóa được?" Tòa thành cổ này, cứ như vậy mà giữ trạng thái nằm giữa sự sống và cái chết, đã dừng lại hàng ngàn năm.

Không chỉ con trâu Tây Tạng xui xẻo này, mọi thứ trong toàn bộ Ác La Hải Thành, bao gồm cả những ngọn đèn đã thắp, những tác phẩm chưa hoàn thành, con trâu Tây Tạng bị mổ thịt, thịt trâu đã hầm chín, dấu tay máu chưa khô trên cửa đá, đều bị đóng băng ở mấy giây cuối cùng, mà cả tòa thành trống rỗng không có một bóng người.

Màn đêm đã buông xuống, nhưng ánh sáng trong Ác La Hải Thành vẫn giống như khi họ mới phát hiện ra nơi này.

Như thể đang ở trong buổi hoàng hôn chập choạng, tuy có nhiều đèn đuốc, nhưng trông rất mờ ảo, có lẽ ngay cả ánh sáng khi thành cổ bị hủy diệt cũng đã vĩnh viễn dừng lại.

Lâm Nghị đột nhiên quay đầu, nhìn A Hương nói: "A Hương, cởi áo ra, để tôi xem vai cô." "A?" A Hương thần sắc cứng lại, nhất thời không phản ứng kịp, Lâm Nghị muốn làm gì.

Xem vai, còn phải cởi áo sao?

Tuy nhiên, Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương ba người, nghe Lâm Nghị nói, trong lòng đều thắt lại.

Bởi vì trên vai của họ, đều có một dấu ấn giống như mắt người!

Đó là lời nguyền đến từ Quỷ Động vực sâu!

Trên thế giới này, ngoại trừ ba người họ, e rằng cũng chỉ có Diệp Nhất Tâm cùng họ thoát ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành là có.

Lâm Nghị bây giờ muốn xem vai A Hương, mục đích hiển nhiên!

"Lão Lâm, cậu nghĩ là…" "Ừm." Lâm Nghị gật đầu nói: "Tôi nghĩ, vị trí của thành cổ này, thực chất chính là bên trong Quỷ Động!" "Cái này… làm sao có thể!" Tất cả mọi người đều không thể tin nổi nhìn Lâm Nghị.

Ở đây có thể nhìn thấy bầu trời, có thể nhìn thấy sông băng, hơn nữa lại cách Quỷ Động của Tinh Tuyệt Cổ Thành mười vạn tám nghìn lý!

Chỗ này làm sao có thể là bên trong Quỷ Động!

Tuyết Lỵ Dương kéo A Hương sang một bên, vạch áo A Hương ra, trên làn da trắng tuyết của A Hương, quả nhiên là một dấu ấn màu

hồng nhạt giống như mắt người!

Sau khi hội họp với Lâm Nghị và hai huynh đệ, Tuyết Lỵ Dương thần sắc nghiêm túc gật đầu nói: "A Hương cũng bị lời nguyền!" Mặc dù rất khó tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt, không thể không khiến họ tin.

Tòa thành cổ này đã đủ tà môn rồi, nó là bên trong Quỷ Động, cũng không phải là không có khả năng này.

Chứng thực được điểm này, nghi vấn trong lòng Lâm Nghị cũng đã có câu trả lời!

Thay vì nói đây là năng lực "cụ tượng hóa" của Vô Giới Yêu Đồng, không bằng nói, Quỷ Mẫu đời đầu đã lợi dụng Vô Giới Yêu Đồng, di chuyển một khoảnh khắc của Ác La Hải Thành chân chính ở sâu trong Quỷ Động đến đây, hòa làm một thể tại nơi này.

Cũng có nghĩa là, cái gọi là "cụ tượng hóa", loại năng lực biến hư thành thực này, vẫn không tồn tại.

Ngay cả người sở hữu Vô Giới Yêu Đồng đời đầu là Quỷ Mẫu đời đầu, vẫn không làm được điều này.

Cô ta tự nhiên cũng không thể lợi dụng năng lực "cụ tượng hóa" để xưng bá thế giới.

Đây cũng là lý do vì sao A Hương nói, tòa thành này là có thật.

Tuy nhiên, dù không phải "cụ tượng hóa", nhưng loại năng lực này cũng có thể gọi là kinh khủng rồi.

Nếu đây chỉ là một khoảnh khắc của Ác La Hải Thành chân chính, bị di chuyển đến đây, vậy Ác La Hải Thành chân chính, còn tồn tại sao?

Trời đã tối hẳn, mọi người quyết định nghỉ ngơi bên ngoài thành.

Sáng sớm hôm sau, họ liền vào thành thám hiểm.

Cấu trúc tổ ong cao lớn của Ác La Quỷ Thành, dưới ánh mặt trời, nhìn rõ mồn một.

Chương 532

Sau khi vào thành, họ tiến vào tổ ong khổng lồ này, tìm thấy một hang động lớn nhất, tiếp tục đi sâu vào.

Ma Quốc cổ đại, sự sùng bái vực sâu đã đạt đến trình độ mê muội, nơi nào càng quan trọng, thì lại càng ở phía dưới cùng.

Mật độ hang động bên trong, cấu trúc phức tạp, thật sự như tổ ong, tổ kiến!

Các lối đi và hang động hai bên đều có đèn chiếu sáng, giống như bên ngoài.

Ở những nơi ẩm ướt còn tụ tập rất nhiều gián lớn hơn chuột, dùng súng bắn không chết.

Càng đi sâu, số lượng hang động càng ít, nhưng quy mô lại càng lớn.

Cuối cùng của thành tổ ong dưới lòng đất, là hai cánh cửa đá lớn đang khép hờ, hai bên trái phải lối đi còn có một cửa động, trên cửa động lần lượt khảm hai khối bảo thạch xanh và trắng.

Dùng đèn pin chiếu vào, bên trong động phía trái, rộng vài chục mét vuông, trần rất cao, sâu bên trong có một tượng đầu quỷ bằng đá.

Đầu quỷ mặt mũi xấu xí nhe nanh, cắm khắc một hàng hoa văn chòm sao Thất Tinh, bốn góc đốt những ngọn đèn dầu trâu yếu ớt, trên mặt đất chính giữa, đặt song song hai vật tế phẩm đã hấp chín là trâu đen và ngựa trắng, vật ở cửa động bên kia cũng gần tương tự.

Mọi người đẩy cánh cửa đá ở cuối đường ra, vừa bước vào liền cảm thấy một trận hàn khí lạnh thấu xương, thầm nghĩ điện này tà khí thật nặng, vừa âm u vừa lạnh lẽo, hoàn cảnh khác hẳn so với mấy

tầng phía trên.

Trước mắt họ là một Thần Điện châu báu sáng rực, nhưng trong điện tuy có nhiều đèn đuốc, lại đều rất mờ ảo, điện đường lại sâu, không nhìn rõ tình hình bên trong.

Bước vào đại điện, các cột đá đều có đèn, trên tường chi chít treo mấy trăm tấm da người.

Trước đây, bích họa thường vẽ trên tường, hoặc trên gạch đá, mà ở đây lại dùng bốn màu đỏ, trắng, đen, xanh để xăm những sự kiện quan trọng trong thành lên da người.

Trong điện còn có một số khí cụ tế tự lớn, sâu nhất bên trong thì có một số tượng thần nữ khỏa thân.

"Lão Lâm, mấy bức bích họa trên này có ý nghĩa gì vậy?" Những ký hiệu, chữ viết trên các bức bích họa này xiêu xiêu vẹo vẹo, mọi người không đọc hiểu, tuy nhiên, đi mãi họ cũng biết Lâm Nghị rất giỏi về chữ viết Ma Quốc, liền hỏi.

Lâm Nghị nhìn các bức bích họa da người và chữ viết cổ Ma Quốc, nói: "Cái này miêu tả hệ thống của Ma Quốc." Ác La Hải Thành là thành chủ của Ma Quốc, hệ thống chính quyền của nó hoàn toàn khác biệt so với các quốc gia khác.

Thời kỳ đỉnh thịnh của Ma Quốc, phạm vi thống trị bao phủ quanh núi Côn Luân, lịch đại không có vua, trực tiếp do chủ thần "Xà Thần Di Cốt" mà họ thờ phụng thống suất, tất cả các quyết sách trọng đại, đều do các tế sư trong nước thông qua tế tự Xà Thần Chi Cốt, rồi bói toán mà có được.

Trong thời đại cổ xưa đó, bói toán là một hoạt động rất nghiêm túc và trọng đại, không thể tùy tiện cử hành, trong đó phải cách nhau mấy năm, thậm chí mười mấy năm mới có thể cử hành một lần.

Ma Quốc không có vua, đây cũng là nguyên nhân trong thành không có vương cung, mà chỉ có Thần Điện.

Các thành viên cái gọi là hoàng thất, đều là những phù thủy nắm giữ quyền phát ngôn, nhưng địa vị của những người này trong nước phải xếp sau hạng năm.

Xếp ở vị trí thứ nhất là Xà Thần Chi Cốt, là vị thần tối cao của họ.

Vị trí thứ hai là nơi chôn cất Xà Thần.

Vị trí thứ ba là sứ giả của Xà Thần "Tịnh Kiến A Hàm"!

Vị trí thứ tư, mới là Quỷ Mẫu mà họ thường nhắc đến.

Và có một vị Quỷ Mẫu không nằm trong cấp bậc này, đó chính là Quỷ Mẫu đời đầu, "Niệm Hung Hắc Nhan"!

Trên bức bích họa da người này, ngoài việc ghi chép về Ma Quốc, còn ghi lại một chuyện cực kỳ quan trọng.

Còn ghi lại nguồn gốc của lời nguyền Xà Thần!

Ở phía bắc xa xôi của núi Côn Luân, có một hang động tàng trữ kho báu tên là Zenggelanyuan, bên trong có năm cái hộp báu, lần lượt được dùng để đặt xương cốt Xà Thần.

Xà Thần có hai phép màu.

Một là thân thể đã mục nát chỉ còn lại khung xương, nhưng đại não của nó vẫn bảo tồn được sức mạnh "Cảnh Giới Huyễn Hóa".

Một cái khác là con mắt khổng lồ trên đầu rắn, có thể khiến linh hồn nó trường sinh bất diệt, ở tận cùng trời đất và thời gian.

Nó sẽ như phượng hoàng, từ xương cốt mà niết bàn trọng sinh, và con mắt khổng lồ này, còn có thể làm kênh thông đạo dẫn đến "Cảnh Giới Huyễn Hóa", đó chính là loại mắt thứ sáu "Vô Giới Yêu Đồng"

được miêu tả trong Kinh Chó.

Trong nghi thức cuối cùng được miêu tả trên bích họa da người, tổ tiên Ma Quốc đã lấy đi con mắt của Xà Cốt, và nắm giữ được bí mật bên trong, sau đó đi xa đến Karakoram của núi Côn Luân, thành lập một chế độ thần quyền tôn giáo khổng lồ.

Mỗi khi trong nước có bất kỳ Quỷ Mẫu nào sở hữu mắt quỷ, thì phải mở kênh thông đạo trong mắt, cử hành nghi thức phức tạp, dùng nô lệ bắt được để tế tự Xà Cốt.

Phàm là nô lệ dùng mắt thịt nhìn thấy "Cảnh Giới Huyễn Hóa", đều sẽ bị đóng dấu ấn hình nhãn cầu, sau đó bị nuôi nhốt như gia súc, cho đến khi máu đông lại mà chết.

Đây chính là nguồn gốc lời nguyền của tộc Zagarma hàng ngàn năm qua!

Đồng thời, Ác La Quỷ Thành này, cũng là nơi Ma Quốc cổ đại dùng để đánh dấu lời nguyền, thao túng các bộ lạc xung quanh!

Và các bộ lạc mà họ chinh phục, mỗi khi kênh thông đạo trong mắt được mở ra, liền bị dùng vô số máu tươi để hiến tế cho Xà Thần Chi Cốt, từ đó xuất hiện một thế hệ Quỷ Mẫu mới!

Ngoài ra, trong tay của các bức tượng thần nữ khỏa thân ở sâu nhất, họ còn phát hiện một quả cầu đá thủy tinh đang được ôm, trong quả cầu thủy tinh trong suốt, quả nhiên là một bộ não giống như não người!

"Cái này…" Mọi người nhìn bộ não, thần sắc có chút quỷ dị.

Bộ não được bảo tồn gần như nguyên vẹn trong thủy tinh?

Thủ đoạn này, đừng nói là ngày xưa, ngay cả bây giờ cũng cực kỳ hiếm thấy, vậy mà lại xuất hiện trước mắt mọi người.

“Đây là não của thi thể thủy tinh băng xuyên.” Lâm Nghị sau khi nhìn thấy, giơ tay lấy khối đá thủy tinh chứa bộ não xuống, tiếp tục nói: “Trong Cửu Tầng Yêu Lâu, thi thể thủy tinh băng xuyên đó, có lẽ mấy cậu không để ý, da thịt nó trong suốt, ngũ tạng lục phủ đều như mã não đỏ, nhưng lại không có não và mắt.

Cái này chính là não của thi thể thủy tinh băng xuyên đó!” “Người Ma Quốc để não của thi thể thủy tinh băng xuyên ở đây làm gì?” Lão Hồ ngạc nhiên không hiểu hỏi.

“Chút nữa mấy cậu sẽ biết.” Nói rồi, Lâm Nghị liền cho bộ não thi thể thủy tinh băng xuyên này vào nhẫn không gian.

Ngay khoảnh khắc thu đi, cảnh tượng trước mắt họ đột ngột thay đổi, Thần Điện, bích họa da người, đang từng chút một vỡ nát, hóa thành mảnh vụn, chỉ lát sau, cả Thần Điện liền biến mất.

Trên đầu họ là bóng tối vô biên, nhìn qua cứ như nhìn vào Quỷ Động.

Mà dưới chân họ, những phiến đá cổ kính ban đầu cũng không hiểu sao biến mất, đồng thời trở thành Quỷ Động sâu không thấy đáy!

A Hương nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy đầu óc choáng váng, như thể cơ thể đang không ngừng rơi xuống, bất kể cô bé vùng vẫy thế nào, cũng không thể thay đổi xu hướng rơi.

Adrenaline của cô bé tăng vọt, tim gần như nổ tung ngay lập tức, nếu không phải một đôi tay nắm chặt Tuyết Lỵ Dương, cô bé sợ rằng đã sợ đến bật khóc rồi.

Mà Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử, Lão Hồ ba người, cũng không khỏi sởn gai ốc, cho dù họ thân mang tuyệt kỹ, nhưng trong cảnh tượng như vậy, lại có lực bất tòng tâm, thậm chí ngay cả ý niệm phản kháng cũng không có.

Cơ thể họ, giống như rơi vào Quỷ Động vô tận, không biết khi nào mới chạm đáy.

Lâm Nghị một tay túm lấy Tuyết Lỵ Dương và Lão Hồ, nói: "Đừng hoảng, đây đều là ảo giác!" Tuyết Lỵ Dương nắm tay Lâm Nghị, trong lòng mới thấy yên tâm hơn một chút.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Không biết rơi bao lâu, trên đầu họ đột nhiên có một chùm sáng chiếu vào.

Chùm sáng này, trong môi trường tối tăm vô cùng tận, trở nên đặc biệt rõ ràng và nổi bật.

Giống như một tia hy vọng trong cuộc đời tuyệt vọng.

Ngay sau đó, chùm sáng này càng lúc càng rộng, càng lúc càng rộng, sau vài hơi thở, nửa bầu trời trên đầu họ đã khôi phục lại như cũ!

Bóng tối không ngừng tan đi, không lâu sau, họ ngẩng đầu nhìn lên, đã có thể nhìn thấy những ngọn núi tuyết trên sông băng Côn Luân.

Vài phút sau, bóng tối cũng hoàn toàn tiêu tán, đồng thời, vị trí họ đang đứng, đã không còn dấu vết Thần Điện, thậm chí ngay cả tòa Ác La Quỷ Thành hình tổ ong ban đầu cũng biến mất!

"Cái này… chuyện này là sao vậy?

Chẳng lẽ những gì chúng ta vừa thấy đều là giả sao?" Tuyết Lỵ Dương hỏi, không thể tin nổi.

"Đây chính là sức mạnh của 'Cảnh Giới Huyễn Hóa'!" "Những người của Luân Hồi Tông đến đây, mượn não và mắt của Quỷ Mẫu

đời đầu, lợi dụng sức mạnh của Quỷ Động trong lễ tế, từ đó huyễn hóa ra thành phố cổ Ác La Hải Thành từ thời xa xưa.” Nói là huyễn hóa, thực ra di chuyển ra còn thích hợp hơn!

Bởi vì những người Luân Hồi Tông, đã đặt con mắt của Quỷ Mẫu đời đầu vào trong Ác La Hải Thành chân chính, từ đó mới chặn và di chuyển một khoảnh khắc của Ác La Hải Thành chân chính trong ký ức của Quỷ Mẫu đời đầu đến đây!

Cứ như vậy, những người Luân Hồi Tông, liền có thể tiếp tục tiến hành hiến tế, từ đó đạt được mục đích phục quốc.

Chương 533

Đáng tiếc, nơi này dù có di chuyển Ác La Hải Thành chân chính đến, cũng sở hữu một phần năng lực của Quỷ Động, ví dụ như khiến người trúng lời nguyền.

Nhưng, nó lại không thể thực sự mở kênh thông đạo trong mắt Quỷ Mẫu, cũng không thể làm cho một thế hệ Quỷ Mẫu mới ra đời!

Trong thời kỳ Tinh Tuyệt Nữ Vương, bà ta đã thống nhất ba mươi sáu quốc gia sa mạc, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương lại cấp tốc thoái lui, xây dựng lăng mộ cho chính mình, phần lớn cũng là vì cảm thấy những người Luân Hồi Tông muốn mở kênh thông đạo Quỷ Mẫu mới, từ đó sau khi bị Cô Mặc Vương Tử ám sát, liền triển khai kế hoạch vĩnh sinh bất tử của bà ta.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến những người Luân Hồi Tông, ngàn vạn năm qua, vẫn luôn không thành công.

Trên thế giới, cùng một thời điểm, Quỷ Mẫu chỉ có thể tồn tại một vị.

Tuyết Lỵ Dương ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị: "Đây là Ác La Hải Thành giả, vậy Ác La Hải Thành thật ở đâu?" "Trong các ghi chép, Ác La Hải Thành nằm sau Cổng Tai Nạn.

Trải qua hàng ngàn năm dâu bể, Ác La Hải Thành thật đã bị chôn vùi dưới lòng đất, ví dụ như dưới hồ nước mà chúng ta đã đi vào!" Mọi người leo lên tảng đá khổng lồ ngăn cách hồ nước và Ác La Quỷ Thành.

Hồ nước phía trước tảng đá, không hiểu vì sao, mực nước đã hạ xuống rất nhiều, ven bờ còn có một lượng lớn long ngư râu bạc, vì mực nước đột ngột hạ xuống, không kịp bơi vào nước, liền bị mắc

cạn trên bờ.

Lâm Nghị nhìn xuống hồ nước, chỉ thấy dưới mặt hồ tĩnh lặng, dòng nước lại chảy xiết, còn có vô số lỗ nhỏ, đổ nước xuống sâu hơn.

Đang quan sát thì, đột nhiên trời đất quay cuồng, tảng đá khổng lồ nơi họ đứng, lại rung chuyển không yên, như thể phía dưới tảng đá đang sụp đổ.

Mọi người quyết định mặc đồ bơi chống nước, nhảy xuống nước, đối mặt với dòng nước xiết, A Hương bước đi khó khăn, được Lâm Nghị ôm, xuôi theo dòng nước xiết mà bơi xuống.

Dưới đáy hồ, họ nhìn thấy những dấu vết đẫm máu, một con giao vằn lớn hơn nhiều so với con họ đã thấy trước đó, bị những tảng đá đổ sập đè trúng, giờ đã tắt thở, chết không thể chết hơn được nữa.

Dưới đáy hồ, tồn tại một cụm nấm khổng lồ.

Dưới chân những cây nấm đế vương cao lớn, mọc đầy vô số nấm đất cao thấp lộn xộn, màu sắc và kích thước đều không đều, nhìn xuống giống như một rừng nấm, rất nhiều phù du lớn có đuôi dài, như từng đàn u linh trắng bay lượn xuyên qua đó.

Lâm Nghị bơi về phía cụm nấm đất khổng lồ đó, ở đó, họ phát hiện ra một lối vào!

Hồ ngầm trong hang động khổng lồ này chia làm hai tầng, giữa chúng có một độ dốc lớn.

Trên trần động hình vòm phía trên cùng, có vô số lỗ động, lớn thì mười mấy mét, nhỏ thì chưa đến một mét, nước hồ phía trên, cũng như nước ngầm trong núi, đều từ những lỗ động đó đổ xuống, tất cả các cột nước đều chảy vào tầng trên của hồ ngầm.

Đây là một lòng chảo nghiêng, địa thế phía đông thấp hơn, sau khi tầng một đầy nước, hình thành một màn nước lớn, đổ xuống tầng hai

của hồ ngầm phía dưới, cái hồ đó quy mô còn lớn hơn, thế nước ở khu vực rộng lớn, đen một khối trắng một khối, khó phân biệt toàn bộ diện mạo của nó.

Ở đây cũng không có mặt đất, toàn bộ tầng dưới đều là những cây nấm nhỏ bằng ngón tay, còn gần đó thì toàn là những cây nấm lớn dài hơn một mét.

Ngay khi họ quyết định xuyên qua rừng nấm, những cây nấm đột nhiên hỗn loạn chuyển động, bên trong có một thứ thân vỏ đen đang từ từ bò ra.

Cái vỏ đen đó là từng lớp từng lớp hình tròn, thân rất dài, dài đến năm sáu mét!

Rõ ràng là một con tôm tích đen khổng lồ!

"Đây đúng là một món ngon hiếm có!" Lâm Nghị và Bàn Tử nhìn nhau cười, Bàn Tử hiểu ý, lập tức bơi tới.

Chưa đầy một phút, cậu ta đã kéo con tôm tích khổng lồ đó bơi lại.

"Thứ này ăn được sao?" Tuyết Lỵ Dương tỏ vẻ không mấy tin tưởng.

Con tôm tích này quá lớn, lại có rất nhiều càng, trông cứ như rết vậy, nhìn đã thấy không ổn rồi.

"Ngon tuyệt cú mèo!" Lão Hồ vỗ ngực nói.

"Ngày xưa sư phụ của bọn tôi, lúc làm việc ở Côn Luân Sơn, đào được không ít loại tôm này.

Chẳng cần cho gì cả, cứ thế mà hầm lên ăn, còn thơm hơn cả thịt trâu Tây Tạng ấy chứ!" Nghe Lão Hồ nói, Bàn Tử cười ha hả: "Thứ tốt!

Món này mà có nhiều hơn thì mang về luôn được ấy chứ!" Lời

Bàn Tử vừa dứt, đã có hàng chục con tôm tích khổng lồ như vậy bơi về phía họ.

"Lão Lâm, nhanh nhanh nhanh, nhiều thế này, đúng là có thể làm món tủ của Vạn Bảo Các chúng ta rồi!" "Đơn giản thôi." Lâm Nghị cười một tiếng, nhanh chóng lao vào đàn tôm tích, giơ tay liền thu tất cả vào nhẫn không gian.

Khi Lâm Nghị đang thu hoạch đàn tôm tích, cậu ta thấy từng con tôm tích đều cuộn tròn thành quả cầu, thể hiện tư thế phòng thủ.

Ban đầu Lâm Nghị không để ý, nhưng rất nhanh, cậu ta liền phát hiện, bây giờ cậu ta, dường như đã rơi vào vòng vây.

Vây quanh cậu ta không phải là tôm tích, mà là một loại quái vật nhỏ màu trắng bạc!

Từ trong miệng những quái vật này, cậu ta còn nghe thấy âm thanh giống như tiếng Lão Hồ kêu, như tiếng sấm ù ù, cuồn cuộn ập đến.

"Tuyết Nghiêu!" Mấy tên nhóc này, đừng nhìn thấy thân hình không lớn, nhưng lại cực kỳ hung tàn và xảo quyệt.

Khi cậu ta đang thu thập tôm tích, chúng cũng đang cố gắng vây bắt tôm tích.

Tôm tích quả nhiên là món hàng hot mà.

Tuy nhiên, hành động của chúng, làm sao có thể sánh bằng Lâm Nghị, rất nhanh, thức ăn của chúng liền bị Lâm Nghị dọn sạch sẽ.

Thế là, hàng trăm con Tuyết Nghiêu, toàn bộ đều hung hãn nhìn chằm chằm Lâm Nghị, hình thành một bức tường trắng khổng lồ xung quanh cậu ta!

Thu hoạch xong tôm tích, Lâm Nghị nhìn đám Tuyết Nghiêu đang vây công mình.

Cái bộ lông ấy, màu trắng bạc, đẹp lắm chứ!

Thứ này, ở Đông Bắc hình như cũng có, nhưng loại ở Đông Bắc, không thể so với loại ở núi Côn Luân này.

Loại ở núi Côn Luân còn giá tiền hơn!

"Thôi được rồi, sắp đến Tết rồi, chi bằng cứ làm cho mấy anh em mấy bộ quần áo đi!" Đám Tuyết Nghiêu này được huấn luyện nghiêm chỉnh, rất rõ ràng là có tổ chức có kỷ luật, chưa bao giờ hành động đơn độc.

Đám Tuyết Nghiêu bốn phía, hình thành bốn bức tường trắng lấy Lâm Nghị làm trung tâm vây quanh!

Lâm Nghị một tay ấn lên "bức tường trắng", bức tường trắng khổng lồ liền trực tiếp bị Lâm Nghị gửi vào phòng của Tiểu Đoàn Đoàn.

Ba bức tường trắng còn lại, chỉ là công phu động ngón tay của Lâm Nghị, liền bị cậu ta quét sạch.

Tuyết Nghiêu quả nhiên được huấn luyện nghiêm chỉnh mà!

Cái này còn đơn giản hơn nhiều so với đối phó tôm tích.

Tiểu Đoàn Đoàn đang ngủ, đột nhiên thiên hàng mỹ thực, cả người liền tỉnh táo!

Cầm càng làm tăm xỉa răng, xiên hai ba con một lúc, hét lên: "Quá huyết tinh, quá tàn bạo!

Chủ nhân, tôi muốn lửa!" Lâm Nghị ngớ người, hừm, xem ra cuộc sống quá tốt rồi, bắt đầu theo đuổi chất lượng cuộc sống rồi à.

Lâm Nghị liền làm cho nó một cái lò lửa lớn, để nó nướng, tiện thể dặn dò nó giữ lại bộ lông nguyên vẹn.

Hàng trăm con Tuyết Nghiêu được gửi đến bên cạnh Tiểu Đoàn

Đoàn, khiến nhà của nó lộn xộn.

"Đại Hồng Hồng Hồng, dẫn người vây chúng lại, đây đều là lương thực dự trữ!" Nó nói xong, chỉ thấy hai con Thi Biệt Vương lớn bằng nắm tay từ trong nhà nó đi ra, phía sau chúng, còn có mấy hàng lính Thi Biệt Vương nhỏ.

Một đám Thi Biệt Vương bay về phía đàn Tuyết Nghiêu.

Từ trên nấm đế vương đi xuống, vòng về phía bờ hồ ngầm, ở đây có càng nhiều phù du lớn, không chỉ trên không, mà dưới đất cũng toàn là xác ấu trùng phù du chưa kịp lột vỏ, toàn bộ khu vực, bao trùm trong một vầng sáng huỳnh quang chết chóc.

Bên bờ hồ còn có mấy đường hầm tự nhiên khổng lồ, nước hồ ngầm phân lưu mà chảy vào, hình thành từng con sông ngầm khổng lồ.

Đây chỉ là những gì lộ ra, cộng thêm hệ thống nước ẩn sâu hơn dưới lòng đất, tạo nên một mạng lưới thủy lợi khổng lồ phức tạp ở đây.

Ở trung tâm hồ ngầm, mọi người phát hiện ra một hòn đảo nhỏ.

Trên hòn đảo trong hồ, một ngọn núi hình nón cũng nổi lên!

Hòn đảo này lớn chừng nửa sân bóng đá, giữa nhô cao, giống như một chiếc loa úp ngược, địa hình cực kỳ đặc biệt.

Đá trên đảo đều là đá núi lửa, ở chính giữa đảo còn có một miệng núi lửa!

Sau khi mọi người lên đảo, phát hiện trong miệng núi lửa dường như có thứ gì đó đang lay động.

Chương 534

Khoảnh khắc tiếp theo, vài bóng dáng màu đỏ lửa lao về phía mọi người!

Đó là mấy con thằn lằn lửa!

Chúng còn lưu giữ dấu vết viễn cổ, mọc một hàng răng nanh sắc nhọn!

Lúc này, chúng coi Lâm Nghị và những người khác là con mồi, nhưng hai phút sau, trước mặt mọi người đã có thêm mấy xác chết.Sau khi nướng thằn lằn lửa và tôm tích ăn no nê, mọi người leo lên miệng núi lửa.

Miệng núi lửa này không lớn, ít nhất là nhỏ hơn nhiều so với miệng núi lửa Trường Bạch Sơn.

Đường kính chỉ vài mét, tương đương với cửa thoát khói màu trắng trong các nhà máy điện dầu hỏa.

Hơn nữa đây là một ngọn núi lửa đã tắt, bên trong đã được tu sửa, còn tồn tại những kiến trúc đá và gỗ đen cổ đại từ thời Ma Quốc viễn cổ.

Trên những kiến trúc cổ này, còn khắc những họa tiết cổ xưa, phong cách của những họa tiết này rất giống với tế đàn trong Ác La Quỷ Thành, cơ bản có thể xác định, phía dưới này, hẳn là một khu tế đàn!

Nhưng sau mấy ngàn năm, hơn nữa nơi đây cũng không phải là kiểu kín, nên những cây gỗ đen cổ xưa này, dù có kiên cố đến mấy cũng đã trở nên cũ nát không chịu nổi, bước chân lên phát ra tiếng kẽo kẹt.

Nghe như thể bước vào nhà ma vậy.Miệng núi lửa này không quá sâu, không lâu sau, mọi người đã đến đáy.

Đáy không có gì đặc biệt, mặc dù nằm ở trung tâm hồ ngầm, nhưng lại rất kỳ lạ, cực kỳ khô ráo, có lẽ liên quan đến chất liệu đá núi lửa, ngay cả nước ngầm cũng không thấm ra ngoài.

Ở đáy miệng núi lửa, còn có một cánh cửa đá, điều càng bất ngờ hơn là cánh cửa đá này lại đang mở, từ khe hở thì thằn lằn lửa có thể tự do ra vào!

Nhưng xung quanh cửa đá lại đầy bụi đất, không hề có một dấu vết nào của thằn lằn bò qua.

Dường như những con thằn lằn lửa này cực kỳ kiêng dè nơi đây, hoàn toàn không dám bước chân vào.Cánh cửa đá này không nặng, dưới đất thậm chí còn có con lăn làm bằng đá, dù đã trải qua mấy ngàn năm, vẫn có thể hoạt động được.

Trình độ chế tác thủ công này đã là cực kỳ cao rồi.

Trên cánh cửa không có bất kỳ trang trí thừa thãi nào, chỉ phù điêu hai con mắt người khổng lồ trên tấm đá.

Cái thứ này, bọn họ đã thấy quá nhiều rồi, cơ bản là đã quen mắt.

Tuy nhiên, đôi mắt người khổng lồ này lại không giống!

Những hình vẽ mắt mà họ thấy trước đây đều là nhãn cầu không có mí mắt, còn đôi mắt này lại là mí mắt khép chặt vào nhau.Phía sau cánh cửa đá là một hang động tự nhiên dài sâu hun hút, có một lượng lớn tinh thể đá hình thành trong thời kỳ biến động núi lửa lớn, phát ra ánh sáng đêm lạnh lẽo, trong thế giới ngầm tối tăm, như một đường hầm màu trắng uốn lượn.

Đường hầm không thẳng, vài chục mét lại rẽ vào điểm mù tầm nhìn, khó có thể phán đoán chiều dài của nó.

Ngay lúc này, trong đường hầm bỗng nhiên truyền đến tiếng lộp cộp!

Tiếng bước chân nghe rất rõ, như thể có người đang chạy trong đường hầm, hơn nữa tiếng lộp cộp ngày càng nhanh, dồn dập từng trận.

Cứ như thể ngoài bọn họ ra, còn có người khác đã tiến vào đây, và đang chạy điên cuồng trong đường hầm!

Loại âm thanh này, từ xa đến gần, rồi dần biến mất, sau đó lại từ xa đến gần, cứ thế lặp đi lặp lại.

Nhưng chuyện kỳ lạ này không đủ để dọa Lâm Nghị và mấy người kia, trái lại A Hương thì sợ hãi không nhẹ, cơ thể cuộn tròn thành một cục, thần sắc căng thẳng tột độ, cứ như thể bọn họ sắp bước vào địa ngục vậy.Ở mặt sau của cửa đá cũng có phù điêu hình mắt nhắm, còn có những họa tiết hình nhãn cầu kỳ quái khác, đều ở trạng thái nhắm mắt, ở giữa chia thành hai ô, mỗi ô là mắt mở và mắt nhắm, phần mắt mở có thêm một bóng người mờ ảo màu đen ở hậu cảnh.“A Hương, nhắm mắt lại đi!” Lâm Nghị đặt tay trước mặt A Hương, khẽ nói, “Yên tâm, sẽ không có nguy hiểm đâu.” Nghe thấy giọng Lâm Nghị, tim A Hương dần bình tĩnh lại, từ từ nhắm mắt, gật đầu thật mạnh.Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, lập tức hiểu ý nói: “Lão Lâm, cậu nghĩ đây là con đường dẫn đến tế đàn của Ác La Hải Thành à?!” Trước đó bọn họ thấy thành trì giả là Tọa Quỷ Thành.

Còn bây giờ, Ác La Hải Thành thực sự không biết ở đâu.

Truyền thuyết nói, con đường này là lối đi duy nhất vào tế đàn, hơn nữa người muốn vào cần phải nhắm mắt, một khi mở mắt ra, liền sẽ vạn kiếp bất phục!“Đúng!

Nơi này hẳn là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn được ghi chép trong thi tập!” Phía sau cửa đá, tiếng bước chân kỳ lạ truyền ra chính là do

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn này tạo thành!

Tên nó gọi là sơn (núi), nhưng thực ra không phải là núi.

Mà là đá!

Phía sau cửa đá là một loại đá đặc biệt cực kỳ hiếm gặp!

Thanh động thạch!

Loại đá này có thể tự phát ra những âm thanh kỳ lạ, từ đó mê hoặc con người!

Đương nhiên, việc tôi bảo A Hương nhắm mắt, loại thanh động thạch này chỉ là một trong những nguyên nhân!

Bởi vì bên trong đây, còn có những thứ kinh khủng hơn!"Đi thôi, vào đi!" Lâm Nghị dẫn đầu bước vào.

Chỉ là anh không nhắm mắt.

Còn Lão Hồ, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ba người thì không dám lơ là, lần lượt nhắm chặt mắt.Sau khi bước vào cửa đá, Lâm Nghị nhìn thấy tường của con đường này không hề nhẵn nhụi, mà được xếp chồng lên nhau, bên trong có rất nhiều lỗ hổng nhỏ li ti.

Đồng thời, trên hai bên tường, thậm chí trần và sàn đá, đều khắc đầy những họa tiết kỳ lạ!

Quan sát kỹ những họa tiết này, tất cả đều là họa tiết rắn đen trong động quỷ!

Khi họ giẫm lên những họa tiết rắn đen này, từ bốn phương tám hướng đột nhiên truyền ra tiếng rắn đen lạnh lẽo thè lưỡi!

Ngay sau đó, từng con rắn đen từ những lỗ hổng nhỏ trên tường bò ra, trong chớp mắt đã bao vây mọi người!

Bọn họ giẫm một chân xuống, cảm thấy dưới chân mềm mềm, cứ

như giẫm phải thứ gì đó.

Tiếng vảy rắn đen cọ xát vào nhau rõ ràng truyền đến tai mọi người.“Lão Lâm.

Là... rắn đen!” Bọn họ từng thấy rắn đen ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, loại âm thanh kim loại do vảy cọ xát vào nhau này, chỉ có loài rắn đen đó mới phát ra được!

Mặc dù họ không mở mắt, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của rắn đen!

Lão Hồ hỏi: “Là...

ảo giác sao?” “Không phải.” Lâm Nghị đáp bằng giọng bình thản, bởi vì khi anh giẫm một chân xuống, cảm giác chân thật đó hoàn toàn không thể là giả được!

Những họa tiết trên con đường này, rất có thể là một loại pháp trận tế tự khổng lồ, một khi có người hoặc thứ gì khác bước vào, sẽ dẫn dụ người bảo vệ Động Quỷ – rắn đen!Lão Hồ và những người khác đều nhắm mắt, những con rắn đen này trái lại coi họ như không khí, dường như không nhìn thấy bọn họ, ngay cả khi bị giẫm lên người cũng không phát động tấn công.

Còn Lâm Nghị thì lại mở mắt, sau khi đối mặt với những con rắn đen này, sự hung tính của chúng dường như bị kích phát, điên cuồng thè lưỡi về phía anh!

Thậm chí có mấy con rắn đen từ trên đỉnh rơi xuống, vừa vặn đáp xuống vai anh.“Mấy con rắn đen cỏn con này cũng dám ngang ngược!” Lâm Nghị mạnh mẽ giơ tay, trong khoảnh khắc đó, anh đã bóp nát tất cả những con rắn đen đang đậu trên vai mình.

Những con rắn đen dưới chân anh thì bị anh giẫm nát bốn năm con một lúc.

Tuy nhiên, những con rắn đen này đối mặt với đồng loại bị bạo sát, không những không kinh hãi, ngược lại càng trở nên hung tàn hơn, cùng lúc đó, hàng chục con rắn đen bay vút về phía anh.

Khoảnh khắc tiếp theo, những con rắn đen lao tới này, ở vị trí cách Lâm Nghị một xích trước người, dường như có một bức tường vô hình, chúng đâm sầm vào đó, ngã rạp xuống đất."Đã đến rồi thì đừng hòng đi!" Lâm Nghị khẽ giơ tay, một luồng sáng màu trắng sữa bao phủ đám rắn đen giữa các ngón tay, trong chớp mắt, hàng chục con rắn đen đã biến mất.

Lần nữa xuất hiện, chúng đã ở trong nhà của Tiểu Đoàn Đoàn.

Tiểu Đoàn Đoàn nhìn đám rắn đen từ trên trời rơi xuống, nằm trên đất há to miệng, hàng chục con rắn đen, cứ như mì sợi, rơi thẳng vào miệng nó.

Rắc rắc rắc.

Tiểu Đoàn Đoàn há to miệng nhai ngấu nghiến, vảy cứng rắn trên thân rắn đen, dưới hàm răng sắc bén của Tiểu Đoàn Đoàn, không chịu nổi một đòn, cứ như giấy dán vậy."Chủ nhân, mấy con sâu dài này ăn ngon thật đó." Tiểu Đoàn Đoàn đã ăn quá nhiều thứ rồi, chút độc của rắn đen đối với nó mà nói, chẳng đáng nhắc tới, một hơi ăn mấy chục con rắn đen cũng chẳng sao cả.

Ngược lại còn cảm thấy sức mạnh cơ thể tăng lên rất nhiều!

Rắn đen này đúng là thứ đại bổ mà!

Bổ hơn cả rắn mào gà của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc!

Nhìn Tiểu Đoàn Đoàn ăn một cách ngon lành, Lâm Nghị cũng không biết nói gì cho phải nữa.

Đơn giản là.

Con bé Đoàn Tử này thứ gì cũng ăn tuốt.

Ăn đến mức ra hoa luôn rồi.Nhưng dù sao, những con rắn đen này là được triệu hồi từ không gian Xà Thần, trên người ít nhiều dính chút khí tức Xà Thần, đương nhiên không phải loại rắn mào gà phân loài có thể sánh bằng.

Chương 535

Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc ban đầu không có rắn mào gà, Tây Vương Mẫu Mẫu có được con rắn từ Vẫn Ngọc là một loại rắn đen, không biết có phải là cùng loại với rắn đen ở đây không, màu sắc giống nhau, hình dạng tương tự, nhưng chưa chắc là cùng một loài rắn.

Loại rắn đen đó gọi là rắn lông đen, còn rắn mào gà chính là phân loài của rắn lông đen.Đi suốt dọc đường, hễ có rắn đen nào bị triệu hồi ra, liền bị Lâm Nghị ném cho Tiểu Đoàn Đoàn, lâu dần, những con rắn đen xung quanh ngày càng thưa thớt, thậm chí tiếng thè lưỡi cũng dần biến mất.

Cùng với việc rắn đen giảm đi, tiếng bước chân bên tai mọi người càng trở nên rõ ràng hơn!

Lâm Nghị ngẩng mắt nhìn, chỉ thấy ở khúc cua của đường hầm, xuất hiện hai bóng người hình người, chúng ẩn mình trong bóng tối, chằm chằm nhìn mọi người!"Tịnh Kiến A Hàm!" Đứng trước mặt đương nhiên không phải người, mà là hai con quái vật đầu rắn thân người!

Trên người chúng phủ đầy vảy đen nhánh, phát ra ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh trong bóng tối.

Trên cái đầu rắn khổng lồ giống đầu người đó, mọc một cái mào thịt màu đen, trên mào thịt có một khe hở nhỏ, theo khe hở mềm mại chuyển động, cái mào thịt đó dần dần mở ra, một con mắt khổng lồ xuất hiện trước mặt Lâm Nghị!

Đúng như trong truyền thuyết.

Đến từ trong động quỷ, sứ giả của Xà Thần, người bảo vệ Xà

Thần Chi Cốt, Xà Mắt Khổng Lồ, Tịnh Kiến A Hàm!

Địa vị của chúng trong Ma Quốc còn cao hơn cả Quỷ Mẫu!Nhãn cầu khổng lồ của chúng nhìn về phía mọi người, thấy những người khác đều không có phản ứng gì, nhưng sau khi nhìn về phía Lâm Nghị, mắt đối mắt với nhau, dường như lập tức kích hoạt thứ gì đó, chúng nhanh chóng lao về phía Lâm Nghị!

Xà Mắt Khổng Lồ tương đương với quản gia của Xà Thần, hẳn phải có chỗ bất phàm!

Khi chúng lao tới, Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể Lâm Nghị lập tức được kích hoạt, từng luồng khí tức Kỳ Lân bá đạo tuyệt luân, trong nháy mắt quét sạch cả đường hầm!

Chim dữ thú dữ bình thường, khi cảm nhận được khí tức Kỳ Lân, tuyệt đối sẽ bỏ chạy, ngay cả những con rắn đen còn sót lại cũng sẽ hoảng loạn mà bỏ trốn.

Nhưng hai con Xà Mắt Khổng Lồ này chỉ dừng lại trong chốc lát, rồi tiếp tục tiến về phía Lâm Nghị.

A Hương có thể không cảm nhận được, nhưng Lão Hồ và hai người kia, đều có lực lượng huyết mạch, ngay lập tức cảm thấy điều bất thường, thân hình khựng lại.

Trong cơ thể họ, dường như có một luồng sức mạnh tương tự, đang hô ứng với nó!

Cảm giác đó, họ từng cảm nhận được, đến từ Lâm Nghị.Tuyết Lỵ Dương nắm lấy tay Lâm Nghị, khẽ nói: “Lão Lâm.” Lâm Nghị vỗ vỗ tay cô, nói: “Mấy người đứng đây đừng động, tôi đi rồi về ngay.” Xà Mắt Khổng Lồ, tương đương với quản gia của nơi chôn cất Xà Thần, có năng lực thần kỳ gì thì Lâm Nghị không rõ lắm, nhưng không nghi ngờ gì, tuyệt đối là vật đại bổ!

Lâm Nghị sải bước tới, Hắc Kim Cổ Đao đã nắm trong tay, chém xuống một con Xà Mắt Khổng Lồ!Keng!

Hắc Kim Cổ Đao chém xuống, phát ra tiếng va chạm kim loại!

Trên ngực con Xà Mắt Khổng Lồ đó, lập tức xuất hiện một vết đao khủng khiếp.

"Cứng thật đấy." Ngay cả sắt thép, Hắc Kim Cổ Đao cũng có thể dễ dàng chém đứt, huống chi là nhục thể phàm trần.

Tuy nhiên, chém lên thân con Xà Mắt Khổng Lồ này, lại không hề bị chia đôi, có thể thấy cường độ nhục thân của nó đáng sợ đến mức nào.

Một nhát đao xuống, tuy xuất hiện vết đao khủng khiếp, nhưng lại không chảy máu, theo nhãn cầu khổng lồ trên trán nó chuyển động, vết thương còn lành lại với tốc độ cực nhanh, gần như trong chớp mắt đã khôi phục như ban đầu.

Loại năng lực hồi phục này, chỉ có bán thi tiên Hiến Vương sở hữu Thái Tuế vạn năm mới có thể làm được."Hiến Vương ta còn chém chết được, lại không trị được mấy con tụi bây à?" Lâm Nghị cắn rách ngón tay, một chút máu thấm ra, ngón tay nhanh chóng lướt trên Hắc Kim Cổ Đao. [Tru Tà] Cuối cùng, theo ngón tay anh lướt qua lưỡi Hắc Kim Cổ Đao, cây cổ đao vốn đen kịt, trong nháy mắt được bao phủ bởi một đạo kim quang.

"Xà Thần còn tiêu rồi, mấy đứa bây còn ở đây làm trò gì?" Lâm Nghị ra tay nhanh như chớp, một đao nhanh hơn một đao, gần như trong chớp mắt, một vùng kim quang đã nhấn chìm con Xà Mắt Khổng Lồ.Nhãn cầu khổng lồ trên trán con Xà Mắt Khổng Lồ đó điên cuồng chuyển động, trông cực kỳ quỷ dị, xoay qua xoay lại, cuối cùng đồng tử không biết đã xoay đến đâu nữa, chỉ còn lại tròng trắng.

Nhát đao cuối cùng, chém vào cổ nó.

Tay vung dao xuống, cái đầu lập tức bị cắt lìa, bị Lâm Nghị ném vào phòng của Tiểu Đoàn Đoàn.“Oa, đầu người to!” Nhìn cái đầu rơi xuống, Tiểu Đoàn Đoàn phấn khích cực độ.

Lâu lắm rồi không được ăn đầu người to!

Còn ánh mắt Lâm Nghị thì rơi vào con Xà Mắt Khổng Lồ thứ hai.

Nói cũng lạ, trong lúc anh đại chiến với con Xà Mắt Khổng Lồ thứ nhất, con Xà Mắt Khổng Lồ thứ hai lại không hề có bất kỳ động thái nào, chỉ dùng con mắt to tròn nhìn chằm chằm vào anh, cũng không biết là đang tính làm gì.

“Ngươi nhìn cái gì?”Xà Mắt Khổng Lồ không để ý đến anh, ngược lại còn trợn mắt to hơn, nhìn thẳng vào mắt anh.

Thấy tên này không có phản ứng gì, Lâm Nghị giơ đao lên, một nhát chém rụng đầu nó.

Cơ thể con Xà Mắt Khổng Lồ này không cứng rắn như con trước, chỉ là một nhát dao bình thường đã khiến đầu lìa khỏi xác.

“Chỉ vậy thôi à?” Lâm Nghị tiện tay ném cái đầu to của Xà Mắt Khổng Lồ vào phòng của Tiểu Đoàn Đoàn.Trong căn phòng không gian tùy thân, Tiểu Đoàn Đoàn nhảy tưng tưng vui vẻ không ngớt!

Thấy ý thức của Lâm Nghị đi vào, nó còn lắc lắc mông, cười hì hì nói: “Chủ nhân, nhìn xem, Đoàn Đoàn có quần áo mới rồi!” Có lẽ là do ăn quá tốt, cơ thể loli mười tuổi ban đầu của Tiểu Đoàn Đoàn, hơn nữa còn kế thừa gen ưu tú của kiến hành quân sa mạc, quần áo trên người ban đầu màu trắng tinh, nhưng giờ, có lẽ là do ăn quá tốt, cơ thể Tiểu Đoàn Đoàn đã cao lên khoảng một mét bốn lăm, trông như một cô bé mười ba mười bốn tuổi, còn quần áo thì biến thành màu đen tuyền, khắp người toát ra phong cách hắc ám cấm dục, thực sự hơi

không hợp với một loli mười ba mười bốn tuổi như con bé.Đúng là như Tiểu Đoàn Đoàn nói, nó đã đổi một bộ quần áo mới!

Không phải là ăn Xà Mắt Khổng Lồ xong để lại di chứng đấy chứ?

"Đoàn Đoàn, con còn có thể đổi lại bộ quần áo màu trắng kia không?" "Có thể ạ." Chỉ thấy Tiểu Đoàn Đoàn lắc lắc mông, nhảy hai cái tại chỗ, bộ giáp đen trên người nó liền biến thành màu trắng tinh như trước.

Lâm Nghị lúc này mới yên tâm, Tiểu Đoàn Đoàn đúng là cái gì cũng ăn được, ăn kiểu gì cũng chẳng sao!

Cái việc chuyển đổi qua lại giữa màu trắng tinh và màu đen hắc ám này, đúng là..."Nào nào, cái này cho con ăn." Vừa nói, Lâm Nghị liền ném cái đầu của con Xà Mắt Khổng Lồ thứ hai cho nó.

"Oa!

Đầu người to, đầu người to ngon tuyệt!" Tiểu Đoàn Đoàn hai mắt sáng rực, vui vẻ ôm lấy gặm ngấu nghiến, cứ như gặm dưa hấu vậy.

Vừa gặm vừa nói: "Chủ nhân, cái này đúng là đồ tốt mà!

Còn nữa không ạ?

Bộ quần áo đen xinh đẹp kia của con chính là do ăn cái đầu người to trước đó mà có được một cách bất ngờ.

Cái đầu người to này, ừm, thơm thật." Ăn con Xà Mắt Khổng Lồ thứ nhất nên Tiểu Đoàn Đoàn có được bộ da đen hắc ám thứ hai, điều này rõ ràng có liên quan đến năng lực của con Xà Mắt Khổng Lồ đó.

Sau khi bị Tiểu Đoàn Đoàn ăn, nó liền bị dung hợp.

Vậy năng lực của con Xà Mắt Khổng Lồ thứ hai này là gì đây?Chỉ là dùng con mắt to tròn nhìn chằm chằm người khác thôi sao?

Trong chốc lát, cái đầu người to khổng lồ đã chui vào bụng Đoàn Đoàn, dường như căn bản không đủ để nó lót răng.

"Ưm ~ ưm ~ hộc ~" Sau khi hấp thụ xong, mắt Tiểu Đoàn Đoàn trợn to, miệng phát ra những âm thanh kỳ lạ.

"Cái này... sẽ không giống cái con Xà Mắt Khổng Lồ ngu xuẩn kia, thích trợn mắt to nhìn người khác để thu phục đấy chứ?" Trong nhất thời, Lâm Nghị có chút không thể tưởng tượng được cảnh tượng tương lai.

Loli đáng yêu của tôi, biến thành sát thủ mắt trợn à?

Nhưng rất nhanh, Tiểu Đoàn Đoàn liền khôi phục lại.Nó chỉ nhìn lướt qua con tôm tích dài hơn một mét, con tôm tích đó trong không gian tùy thân liền đứng thẳng người, từ dưới đất bật dậy.

"Nhảy múa, nhảy múa!" Tiểu Đoàn Đoàn cười hì hì hét lên.

Theo lệnh của nó, con tôm tích trắng to lớn kia, lại vượt ra ngoài lẽ thường, như một con người, nhảy múa ở đó.

"Hô hô hô, Chủ nhân, cái đầu người to này đúng là thứ tốt mà, sau này con có thể khiến thức ăn ngon tự động nhảy vào bát của con rồi!" "Năng lực này..." Rất nhanh, Lâm Nghị liền cảm nhận được Tiểu Đoàn Đoàn đã có được năng lực gì.

Thực ra nói cũng đơn giản, chính là mắt nhìn ai, chỉ cần bốn mắt nhìn nhau, thì có thể khiến người bị nhìn sinh ra ảo giác.Con tôm tích này tuy đang nhảy múa, nhưng trong ý thức của nó, không phải là như vậy.

Thông qua việc thao túng ảo giác của người bị nhìn, từ đó đạt được mục đích nhất định!

Đây chính là năng lực của con Xà Mắt Khổng Lồ thứ hai!

Hơi giống với Vô Giới Yêu Đồng, nhưng Vô Giới Yêu Đồng là kênh kết nối hiện thực và nơi chôn cất Xà Thần, còn năng lực mắt của con Xà Mắt Khổng Lồ này thì chỉ đơn thuần là tạo ra ảo ảnh, khiến cho cường độ cơ thể nó không cao, bị Lâm Nghị một đao chém đứt.

Nó cứ trợn mắt nhìn chằm chằm tôi, chẳng qua là muốn khống chế tôi, nhưng tiếc là tôi có Kỳ Lân Huyết Mạch hộ thân, chuyên khắc tà vật quỷ quái, nên hoàn toàn không có tác dụng gì.

Khiến trong mắt Lâm Nghị, nó cứ như một đứa ngốc vậy.Tuy nhiên, nếu là người bình thường tiến vào đây, không nhắm mắt mà nhìn thẳng vào nó, e rằng sẽ gặp tai ương.

Giải quyết xong hai con Xà Mắt Khổng Lồ này, Lâm Nghị quay về bên mọi người nói: "Được rồi, đi thôi." Nói xong, những người khác liền nối gót Lâm Nghị đi sâu hơn vào đường hầm.Đường hầm màu trắng cứ thế kéo dài xuống dưới, độ dốc cực nhỏ, đi khoảng một dặm là rời khỏi đường hầm.

Cuối đường hầm là một tảng đá kết tinh khổng lồ kỳ lạ!

Tảng đá quái dị này đột ngột nhô ra khỏi mặt đất cao hơn một mét, không thể miêu tả nó có hình dạng gì, vừa vuông vừa tròn, có chỗ lại giống như những hình học phức tạp.

Chương 536

Thân đá hoàn toàn bị vặn vẹo, hơn nữa không phải theo một hướng, có phần xoay thuận chiều kim đồng hồ, có phần lại ngược chiều kim đồng hồ, nên sờ vào giống như bánh quẩy.Leo lên tảng đá khổng lồ, ở giữa tảng đá có một cái giếng, giếng đi xuống, sâu không thấy đáy.

Nhưng cái giếng này và miệng núi lửa gần như tương tự, bên trong đều có cầu thang đi xuống.

Con đường phía dưới giếng rất rộng rãi, hình loa úp ngược, miệng to đáy lớn, giống như một hang động tinh thể tự nhiên khổng lồ dưới lòng đất.

Tổng thể có hình bán nguyệt, độ dốc khoảng bốn mươi lăm độ, chỗ bắt đầu có một số bậc thang hơi nhô lên, trên mặt dốc xuống có vô số rãnh đá đơn giản do nhân công khai thác, dùng để đặt chân, nhưng lại nông và trơn, thêm nữa là bị mài mòn quá nghiêm trọng, phần lớn đã gần như phẳng lì, một khi trượt chân xuống thì coi như đi cầu trượt.Mọi người men theo giếng đi xuống, không lâu sau, liền trượt đến đáy.

Đáy là một hang động tinh thể khổng lồ, trên vòm cao mấy chục mét, thỉnh thoảng lại thấm xuống những giọt nước, như thể nước hồ đang lơ lửng trên đầu.

Mạch đá tinh thể đan xen chằng chịt, trên đỉnh đầu toàn là những cụm tinh thể hướng xuống và tỏa ra, người ở dưới di chuyển một cái, phía trên liền có vô số bóng hình loạn xạ theo đó, như thể bước vào một mê cung gương đảo ngược.Vị trí của họ là trên một bệ đá, cách đó không xa về phía trước chính là vách đá.

Hơn nữa trong hang động tinh thể này, mây mù lượn lờ, trong thoáng chốc cứ như bước vào tiên cảnh trần gian.

Nhưng đây không phải là mây mù thật, mà là một dị tượng trong hang động tinh thể!

Bởi vì nơi đây có quá nhiều tinh thể, dẫn đến trong không khí xuất hiện một lượng lớn bụi tinh thể nhỏ li ti, chúng tụ lại không tan, lơ lửng trong không trung, trông giống như mây mù vậy.Trong hang động tinh thể mây mù lượn lờ này, ẩn hiện mơ hồ, có thể thấy trên vách đá phía trước, có một cây cầu pha lê lơ lửng, nối liền với bệ đá mà họ đang đứng!Mọi người bước trên cầu pha lê, đi về phía trước.

Cầu pha lê rộng khoảng bốn năm mét, dài ba bốn mươi mét, ở cuối cầu là một đỉnh núi đá màu vàng nhạt.

Địa hình là một hình bán nguyệt rất chỉnh tề, trên đỉnh có một dải mây kỳ lạ phiêu du bất định, mang lại cảm giác thần bí như núi non lơ lửng giữa hư vô mờ ảo.

Trong mạch tinh trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng như lửa ma trơi, lúc sáng lúc tắt, nhiều đến hàng trăm, nhìn xa lấp lánh như sông Ngân Hà.Lâm Nghị nhìn mạch tinh trên đỉnh đầu, ánh mắt sâu thẳm, có một cảm giác khó tả.

Cứ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói rõ được.

Trên ngọn núi màu vàng nhạt, những chỗ có màu sắc hơi sẫm hơn, ẩn hiện dường như là một khuôn mặt già nua, nhưng không thể là do nhân tạo, nhìn gần cũng không thể nhận ra cấu trúc địa chất của đỉnh núi đá là gì, giống ngọc lại giống hóa thạch, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy trong trẻo từ sâu bên trong.Lão Hồ nhìn đỉnh núi này, không khỏi kinh thán: “Nơi này tám phần mười chính là Long Đan của Long Vương Địa Mạch!” Trong Tầm Long Quyết có nói, dưới Long Vương Địa Mạch của núi Côn Luân, sinh khí thịnh

vượng, cuồn cuộn chảy, nuôi dưỡng ra một viên Long Đan vạn cổ!

Đỉnh núi đá này đặc biệt dị thường, khẳng định là Long Đan không nghi ngờ gì!Lâm Nghị gật đầu, đồng tình với lời của Lão Hồ.

Viên Long Đan này, chỉ có long mạch của Long Vương, thai nghén vạn cổ, mới có thể sinh ra chí bảo!

Cực kỳ hiếm thấy!Cuối cầu pha lê dẫn thẳng vào lòng núi, không gian bên trong không lớn, trên mặt đất có hai hồ nước, trên vách tường đều khắc những ác quỷ dữ tợn, hai bên chia ra mấy chục tượng đá người màu trắng cũ kỹ hùng vĩ, cao hơn người bình thường một chút, mỗi tượng đều ôm một cái ang đá lớn như bát biển.

Xung quanh đều là những điêu khắc kỳ quái, trên mặt đất có một rãnh hình người, dạng dang rộng tứ chi, dường như là một nơi hành hình, năm tháng sâu xa giết người quá nhiều, bị máu tích tụ thấm vào, trong rãnh đá đã biến thành màu đỏ sẫm, nhìn thôi đã thấy tàn nhẫn.Cảnh tượng ở đây, khá giống với nghi thức tế tự trong bức bích họa da người ở Ác La Quỷ Thành.

Còn trên tấm đá tế đàn này, vẽ một số bích họa.

Trên đó hiển nhiên ghi lại các chi tiết liên quan đến việc tế tự.

Chi tiết giết người.

Những đường nét trong bích họa này rất đơn giản, cũng rất trực tiếp, ghi lại cách giết người, cách lấy nhãn cầu, cách hiến tế người sống!

Toàn bộ quá trình tế tự "xà cốt" đều do hai tên tế sư hoàn thành, chúng mặc dị phục, đội mặt nạ, trước tiên cố định một nô lệ lên vách tường, dùng vật sắc nhọn bắt đầu lột da nô lệ từ đỉnh đầu, lợi dụng lúc nô lệ còn chưa chết hẳn, lại đặt y vào cái rãnh đá hành hình trên mặt đất mà giết chết.Sau đó, một "tế sư" ôm tế phẩm đã chết, tiến vào

khu vực có hai hồ nước của tế đàn, đó mới là nơi chủ yếu nhất để tế tự xà cốt, bất kể muốn tiến hành nghi thức bằng phương thức nào, đều phải đồng thời dìm người chết và "Phượng Hoàng Đảm" vào hai hồ nước tương ứng."Lão Lâm." Thần sắc Tuyết Lỵ Dương có chút đờ đẫn, ngàn năm nguyền rủa, việc phá giải cận kề trước mắt, nhưng điều kiện lại cực kỳ khắc nghiệt.

Bọn họ vào đây tổng cộng năm người!

Trừ Lâm Nghị ba huynh đệ và cô ra, thì chỉ còn lại một mình A Hương.

Nhưng đi suốt chặng đường này, cô đã coi A Hương như người nhà của mình."Mẹ kiếp, nếu Minh Thúc còn ở đây thì tốt rồi!" Bàn Tử cực kỳ uất ức nói.

Lão Hồ cũng có chút do dự, bất kể là năm người bọn họ, hay người khác, muốn tiến hành tế tự, đều phải giết người sống.

Dù thế nào đi nữa, đó cũng là một sinh mệnh tươi sống.Lâm Nghị lắc đầu, nói: "Không phải giết người, mà là cần mắt!

Trong bích họa, lột da người cũng là để lấy được đôi mắt nguyên vẹn." "Mắt sao?" Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.Lâm Nghị bước ra khỏi tế đàn, đi đến trên cầu pha lê, chỉ tay xuống dưới cầu.

"Nơi này mây mù lượn lờ, mấy người có thể không thấy tình hình bên dưới ra sao, mấy người xuống xem một chút là biết." "Bên dưới này rốt cuộc là cái gì vậy?" Xuống dưới?

Nhìn thế nào cũng là vách đá mà.

Xuống đó thì còn mạng đâu.Thấy mọi người hiếu kỳ, Lâm Nghị bèn vẫy tay, một con kiến khổng lồ từ dưới cầu pha lê bay ra, nó vỗ ba cặp cánh khổng lồ, những hạt bụi tinh thể xung quanh, dưới sự

vẫy cánh, bay tán loạn khắp nơi.

Không còn bụi tinh thể che chắn, dưới ánh sáng đèn pin chiếu rọi, họ mới thực sự nhìn thấy cảnh tượng bên dưới!

Vách đá bên dưới không sâu lắm, chỉ khoảng bốn năm mét!

Bên trong không có gì khác, toàn là xương trắng, xương trắng chất chồng lên nhau, che kín cả đáy khe núi đá!

Trong khoảnh khắc đó, một cảnh tượng hiện lên trong đầu họ.

Từng có lần, họ thường nghe nói chiến tranh sẽ có xương trắng chất thành núi, nhưng hoàn toàn không thể tưởng tượng được đó là cảnh tượng như thế nào.

Bây giờ, họ thực sự nhìn thấy, dù đã trải qua quá nhiều chuyện khó tin, vẫn đứng sững tại chỗ.Hơn nữa, những bộ xương này đều có một đặc điểm cực kỳ rõ ràng, đó là không có mắt, tất cả mắt đều bị khoét ra!

Không nghi ngờ gì, những người này phần lớn là bị dùng để tế tự!

Còn thứ được đặt vào hồ nước cùng lúc với Mạc Trần Châu, không phải thi thể của họ, mà chính là đôi mắt bị khoét ra của họ!Nhìn những bộ xương chất thành núi, mọi người đều im lặng.

Mặc dù có thể không cần hy sinh người, nhưng ai lại nguyện ý hiến dâng đôi mắt của mình ra chứ?Tuyết Lỵ Dương nhìn bốn người còn lại, mím chặt môi, hít một hơi thật sâu, nói: "Đi suốt chặng đường này, may mắn nhờ có mấy người, vì lời nguyền của gia tộc chúng ta, khiến mấy người cũng dính phải lời nguyền, bất đắc dĩ phải cùng tôi mạo hiểm.

Chuyện này, về bản chất, là việc của tộc Trát Cách Lạp Mã chúng tôi, nếu thực sự cần có một người hy sinh, tôi nguyện ý trở thành người đó." Nghe Tuyết Lỵ Dương nói, Lão Hồ và Bàn Tử đều sững

sờ.

Thực ra từ trước đến nay, quan hệ giữa họ và Tuyết Lỵ Dương không thể nói là quá tốt.

Đặc biệt là Bàn Tử, vẫn luôn nghi ngờ Tuyết Lỵ Dương là viên đạn bọc đường, bảo Lâm Nghị phải đề phòng.

Tuy nói đã trải qua nhiều chuyện như vậy, quan hệ của họ đã hòa hoãn không ít, nhưng bây giờ thấy Tuyết Lỵ Dương nguyện ý hy sinh bản thân vì mọi người, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Bọn họ đều là những đại nam nhân đội trời đạp đất, vậy mà bây giờ lại để một người phụ nữ ra mặt."Chị Dương, đừng mà, nhất định có cách khác." A Hương kéo Tuyết Lỵ Dương, đôi mắt to nhìn cô đầy xúc động.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị, hy sinh Lão Hồ và Bàn Tử, Lâm Nghị chắc chắn không đồng ý, hy sinh A Hương, cô lại không nỡ, giờ cô chỉ có thể tự mình gánh vác.Lâm Nghị xua tay, nói: "Cô nghĩ nhiều quá rồi, không phải ai cũng có thể trở thành tế phẩm.

Để có thể khai mở Vô Giới Yêu Đồng, ngoài Mạc Trần Châu, chắc chắn còn cần một đôi mắt đặc biệt." Đôi mắt đặc biệt!

Nói đến đây, những người khác lập tức liên tưởng đến đôi mắt bẩm sinh của A Hương!

A Hương vốn dĩ ngây thơ không biết gì, nghe xong thì cả người ngây ra.

Đôi mắt đặc biệt, chẳng phải nói chính là mình sao?

Bàn Tử và Lão Hồ nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

Hy sinh một người, cứu vớt mọi người, đây vốn dĩ là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa, dù A Hương có bị khoét mắt, nhưng lời nguyền được giải trừ, mạng cũng giữ được, ba huynh đệ bọn họ hoàn toàn có thể chăm sóc A Hương cả đời.

Tuyết Lỵ Dương nhìn A Hương ngây thơ vô tà, hỏi: "Lão Lâm, chẳng lẽ thật sự không còn cách nào khác sao?" Lâm Nghị nhìn mọi người với vẻ mặt u ám nặng nề, nói: "Các cậu đang nghĩ gì vậy, tôi đâu có nói A Hương." "Phù." Nghe lời Lâm Nghị nói, Tuyết Lỵ Dương hiển nhiên thở phào một hơi.

Bàn Tử liếc Lâm Nghị một cái, nói: "Lão Lâm, không phải, ông nói chuyện đừng ngắt quãng giữa chừng thế chứ, làm không khí căng thẳng quá." Tuy nhiên, Lão Hồ vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Hiện trường tổng cộng có năm người bọn họ, không phải Tuyết Lỵ Dương cũng không phải A Hương, vậy còn lại chỉ có ba huynh đệ bọn họ.

Tuy rằng thân là đàn ông, lúc này ra mặt, cống hiến bản thân, không có gì sai.

Nhưng trong lòng ông ta vẫn có chút không thoải mái.

Đặc biệt khi nghĩ đến đôi mắt của Lâm Nghị dường như cũng rất đặc biệt, trong lòng ông ta càng thêm khó chịu.

"Lão Lâm, chuyện nguyền rủa này vốn dĩ không liên quan đến cậu, cậu không cần thiết phải…" Lão Hồ vỗ vai Lâm Nghị, giọng điệu nghiêm túc nói.

Lâm Nghị không bị nguyền rủa, trên đường đi Lâm Nghị đã giúp bọn họ rất nhiều rồi, làm sao có thể để Lão Lâm hy sinh bản thân nữa?

Mặc dù ông ta biết, Lâm Nghị chắc chắn sẵn lòng hy sinh vì mình và Bàn Tử, nhưng bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không để Lâm Nghị làm vậy.

“Lão Hồ, cậu nghĩ nhiều rồi, tôi nói là đôi mắt của Quỷ Mẫu đời đầu.” Lâm Nghị lắc đầu, nói: “Cái não thi thể kết tinh băng xuyên đó, trong Thành Quỷ Acro, còn có hai con mắt nữa, chắc chắn là bị vứt vào trong hồ nước này, chỉ cần chúng ta tìm được đôi mắt đó, là có thể không cần hy sinh bất kỳ ai, có thể mở ra thông đạo Vô Giới Yêu Đồng!” Nghe lời Lâm Nghị nói, mọi người im lặng.

Lời Lâm Nghị nói không sai.

Chương 537

Nhưng muốn tìm được đôi mắt không biết ở đâu trong hồ này, không nghi ngờ gì là mò kim đáy bể.

Tìm thế nào đây?

Tìm ở đâu đây?

Dù bọn họ có mạnh đến đâu, nếu không có vận khí nghịch thiên, xác suất tìm được đôi mắt đó gần như bằng không!

"Mặc dù không thực tế lắm, nhưng chúng ta vẫn có hy vọng!

Bây giờ chúng ta sẽ đi tìm quanh hồ." Lão Hồ hít sâu một hơi, gượng cười nói.

Lâm Nghị khoát tay, nói: "Không cần tìm, rất nhanh đôi mắt đó sẽ được đưa về." "Đưa về?

Chẳng lẽ đôi mắt này còn tự mọc chân sao?" "Lát nữa các cậu sẽ biết." Lâm Nghị tự tin cười, mọi người bán tín bán nghi, yên lặng chờ trong động tinh thể này.

Động tinh thể này nằm trên hòn đảo nhỏ ở trung tâm hồ ngầm, giữa những tinh thể lấp lánh xung quanh, mơ hồ có thể nhìn thấy ánh sóng của nước hồ bên ngoài động.

Phần đỉnh của động càng rực rỡ như những vì sao.

Ngay khi mọi người đang chờ đợi, bên tai đột nhiên lại truyền đến tiếng bước chân "đát đát đát" giòn giã, vang vọng bên tai mọi người.

Mọi người nhìn quanh, nhưng không phát hiện ra bất kỳ ai.

Bàn Tử chửi thề nói: "Mẹ nó chứ, tiếng bước chân này còn có hết không vậy?

Rốt cuộc là cái thứ quỷ quái gì?" Trước đây Lâm Nghị từng nghĩ tiếng bước chân đó là do hai con cự mục chi xà phát ra.

Nhưng giờ lại lần nữa vang lên, nghĩ lại, hai con cự mục chi xà đó hẳn là giống như vô số hắc xà, được đại trận của đường hầm màu trắng triệu hoán đến, trước khi bọn họ tiến vào đường hầm màu trắng, hai con cự mục chi xà hẳn là không có ở bên trong mới đúng, càng không thể phát ra tiếng bước chân.

Lúc này, cái dự cảm quỷ dị trong lòng Lâm Nghị trước đó lại ập đến.

Anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn đỉnh động tinh thể, ánh mắt anh xuyên qua tinh phấn lộn xộn, nhìn về phía đỉnh động tinh thể.

Trong khoảnh khắc đó, một bóng đen xẹt qua đỉnh động tinh thể.

Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng Lâm Nghị có thể khẳng định, đó đích thực là một thứ có thật!

"Rốt cuộc đó là cái gì?" Lâm Nghị trong lòng có chút nghi hoặc, trong đầu anh hiện lên một số miêu tả trong Thiên Quái và Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Anh chăm chú nhìn chằm chằm vào đỉnh động tinh thể, đột nhiên trước mắt sáng bừng, dường như đã hiểu ra điều gì đó!

Tuy nhiên, đúng lúc này, một luồng sóng âm cực kỳ đặc biệt truyền đến đại não anh!

Loại sóng âm đó rất đặc biệt, người bình thường căn bản không thể nghe thấy, nhưng mặc dù không nghe thấy, nó lại có ảnh hưởng nhất định đến tinh thể và băng tuyết xung quanh!

Sóng âm này rung động trong tinh thể của động tinh thể, dẫn đến việc động tinh thể phát ra một loại âm thanh cực kỳ cực kỳ kỳ lạ, cứ như thể gây ra sự cộng hưởng của các tinh thể trong động.

Điều này khiến Lâm Nghị nhớ lại truyền thuyết và lời tiên tri về thi thể tinh thể băng xuyên.

Thiên tai trắng sẽ chôn vùi tất cả.

Sau khi di chuyển và phá hủy thi thể tinh thể băng xuyên, sẽ gây ra tuyết lở.

Bản chất của nó, chính như bây giờ!

Là một loại sóng âm đặc biệt, gây ra cộng hưởng.

Người Ma Quốc, từ mấy ngàn năm trước, đã nắm được quy luật trong đó!

Đây là một việc không thể tưởng tượng nổi, ngay cả bây giờ, trong nước e rằng vẫn chưa có kỹ thuật trưởng thành.

Tuy nhiên, mức độ kiên cố của tinh thể này, không phải tuyết đọng có thể so sánh được.

Mặc dù sự cộng chấn của sóng âm này rất mạnh mẽ, nhưng động tinh thể xung quanh cũng không có một chút vết nứt nào!

Nếu thực sự bị nứt, nơi này đã bị hủy hoại từ lâu, không đến mức tồn tại mấy ngàn năm.

Đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ, bao phủ mười mấy mét tinh thể!

"Cái gì… sao lại thế này!

Sao tinh thể đột nhiên đen ngòm vậy." Bàn Tử kinh ngạc nhìn những tinh thể đen kịt đó.

Vì cách một lớp tinh phấn, bọn họ đều không nhìn rõ lắm, nhìn từ xa, cứ như thể tinh thể đột nhiên bị đen đi.

Nhưng Lâm Nghị lại nhìn rõ ràng, nói: "Đó không phải tinh thể

hóa đen, mà là bên ngoài động tinh thể, xuất hiện một con quái vật khổng lồ, bóng của quái vật phản chiếu vào tinh thể, trông như tinh thể bị đen đi." Nói rồi, Lâm Nghị đi về phía bóng đen khổng lồ đó.

Lâm Nghị cách lớp tinh thể, nhìn thân ảnh quái vật khổng lồ này, giơ tay nhẹ nhàng gõ một cái lên tinh thể.

Ngay sau đó, lớp tinh thể đó không thể chịu đựng được sức mạnh của anh, xuất hiện mấy vết nứt.

Cùng với những vết nứt ngày càng lớn, ngày càng nhiều, nước hồ liền thấm vào.

Bức tường tinh thể cứng rắn liền bị phá một lỗ hổng, một cái đầu cá hồ lô râu trắng khổng lồ xông thẳng vào.

Con quái vật này, chính là con Bạch Hồ Tử Long Ngư khổng lồ mà Tiểu Đoàn Đoàn đã thấy trước đó!

Long ngư há miệng, từ từ nhả ra một viên châu giống như pha lê, chính là Quỷ Nhãn bị người Luân Hồi Tông vứt vào hồ nước.

Khi Tiểu Đoàn Đoàn xua đuổi đàn cá hồ lô râu trắng, đã phát hiện ra con long ngư này, hơn nữa còn giúp long ngư đuổi Ban Văn Giao đi, và biết được bảo vật dưới đáy hồ.

Giờ đây, con long ngư này chính là đến báo ân.

Con bạch hồ tử long ngư này không biết đã sống trong hồ bao nhiêu năm, nó và hai con Ban Văn Giao tranh giành Quỷ Mẫu Chi Nhãn, mà hai con Ban Văn Giao đó, một con bị Tiểu Đoàn Đoàn chém giết, một con bị tảng đá khổng lồ đè chết.

Quỷ Mẫu Chi Nhãn này, đương nhiên bị nó có được.

Sau khi đưa Quỷ Mẫu Chi Nhãn cho Lâm Nghị, con bạch hồ tử long ngư liền rút ra khỏi khe hở.

Ngay khoảnh khắc nó rút ra, lượng lớn tinh thể đá rơi xuống, lấp kín khe hở.

Ban đầu vẫn có dòng nước từ khe hở chảy vào, nhưng không biết vì sao, tại khe hở đó, tụ tập một lượng lớn tinh phấn, không bao lâu sau, những tinh phấn lơ lửng trong không khí liền lấp kín hoàn toàn những khe hở nhỏ.

Thậm chí chỉ cần không quan sát kỹ, sẽ không phát hiện ra nơi này từng bị phá hoại!

"Cái này… thật quá thần kỳ." Mọi người không thể tin nổi nhìn khả năng tự phục hồi của động tinh thể.

Long Vương Long Đỉnh, sinh cơ dồi dào, ngay cả động này cũng có năng lực thần kỳ như vậy!

Đây cũng là lý do vì sao, bất luận trải qua bao nhiêu trận tuyết lở, bao nhiêu trận động đất, mấy ngàn năm qua, tòa tế đàn bị chôn vùi dưới đáy hồ mấy ngàn năm này vẫn gần như hoàn hảo!

"Đã có được đôi mắt rồi, chúng ta vẫn nên mau tiến hành tế tự đi!" Tuyết Lỵ Dương nhìn hai viên mắt châu trong tay Lâm Nghị, phấn khích nói.

Gia tộc cô ấy, đã mong chờ khoảnh khắc này mấy ngàn năm.

Những kỳ nhân dị sự của Bàn Sơn Đạo Nhân ngàn năm qua, không biết đã xuất hiện bao nhiêu, nhưng chưa từng hoàn thành.

Giờ đây, cô ấy cuối cùng cũng sẽ giải trừ lời nguyền ngàn năm!

Lâm Nghị đặt "Phượng Hoàng Đảm" và "Quỷ Nhãn" vào thủy trì, theo vị trí ngược lại so với gợi ý trong nghi thức bích họa. 'Ô Trần Châu' và 'Quỷ Nhãn' là hai năng lượng cực kỳ thần kỳ trong thế giới Quỷ Động, chúng đều sở hữu sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Mà Côn Lôn Sơn này, Long Đan của Long Vương Long Đỉnh được thai nghén mà sinh ra, chính là nơi gần nhất với thế giới đó!

Hai thủy trì giống hốc mắt trong Long Đan, đại diện cho hai thế giới hiện thực và hư ảo, hoặc có thể nói là Âm Dương hai giới.

Hiện nay, hiện thực và hư ảo được liên kết với nhau, nên hắc xà, cự mục chi xà mới được triệu hoán ra thông qua tế tự.

Chương 538

Chỉ cần tiến hành tế tự ngược lại, thông đạo này liền có thể đóng lại, lời nguyền Quỷ Nhãn đốm đỏ cũng tự nhiên sẽ biến mất.

Tuy nhiên, khi anh đặt Ô Trần Châu và Quỷ Nhãn vào thủy trì, Lâm Nghị cảm thấy loại sóng âm xung quanh càng lúc càng mãnh liệt.

Hiện tại không chỉ Lâm Nghị, ngay cả Lão Hồ, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đều có thể nghe rõ ràng!

Mà A Hương thì im lặng bước ra khỏi Long Đan thạch phong, ngẩng đầu nhìn đỉnh tinh thể.

Long Đỉnh vốn dĩ lấp lánh huỳnh quang, lúc này không biết vì sao đột nhiên bị bao phủ bởi một mảng hắc ám, hơn nữa mảng hắc ám đó, từ đỉnh tinh thể bắt đầu lan rộng ra xung quanh.

Cùng với hắc ám lan rộng ngày càng nhiều, ngày càng bao quát, sóng âm trong động tinh thể này càng lúc càng dữ dội.

Sóng âm mãnh liệt, ngay cả động tinh thể kiên cố cũng xuất hiện từng vết nứt.

"Rắc!" Một giọt nước đen kịt rơi lên mặt A Hương.

Ngay khoảnh khắc giọt nước đen rơi trên mặt cô bé, cô bé dường như mất đi ý thức, bước sâu vào màn sương tinh phấn.

Cùng với sóng âm tăng cường, những tinh thể hình chóp nhọn treo trên đỉnh động tinh thể, bắt đầu như những giọt mưa, tách khỏi đỉnh động và rơi mạnh xuống.

"Không ổn rồi, Lão Lâm, chỗ này sắp sập rồi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!" Lão Hồ vẻ mặt nghiêm túc hét lên với Lâm Nghị.

Lâm Nghị nghe sóng âm vang vọng trong động tinh thể, như rồng ngâm hổ gào, từng tiếng tinh thể vỡ vụn, cứ như thể sấm sét vô biên vô tận vang lên trên đỉnh đầu, chói tai vô cùng.

Và trong khoảnh khắc đó, toàn bộ đỉnh động tinh thể đã bị bao phủ bởi một mảng hắc ám.

"Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!" Lâm Nghị vẻ mặt vẫn bình thản, nhìn đỉnh động tinh thể đen kịt trên đầu.

Đây mới là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn thực sự!

Hắc ám bao phủ 'bầu trời', tai họa vô tận sắp ập đến!

Đây là sự phẫn nộ của Xà Thần, bởi vì thông đạo giữa không gian hiện thực và hư số sắp đóng lại.

Ý thức Xà Thần, từ đây sẽ không thể quấy nhiễu nhân gian nữa.

Nó sẽ bị phong ấn hoàn toàn trong không gian hư số không xác định đó.

"Rắc… rắc…" Đúng lúc này, hai thủy trì ban đầu chứa Ô Trần Châu và Quỷ Nhãn, đại diện cho hiện thực và hư ảo, lại xuất hiện vết nứt, một, hai, ba vết.

Gần như ngay lập tức, thủy trì vỡ tan, nước đen từ trên không nhỏ xuống, rơi vào thủy trì, nhuộm đen thủy trì.

Gần như trong chớp mắt, nước trong thủy trì biến thành đen kịt vô cùng, cứ như mực tàu.

Thủy trì chứa Ô Trần Châu, bắt đầu không ngừng sủi bọt, cứ như thể nước đen bị đun sôi, sùng sục sôi trào, lượng lớn nước đen tràn ra từ thủy trì.

"Tế tự… thất bại rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương không thể tin nổi nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mặt, ánh mắt kinh ngạc, không chắc

chắn.

Nhìn thế nào cũng không giống tế tự đang tiến hành bình thường, mà càng giống như tế tự ngược, kích hoạt một thứ khủng khiếp nào đó.

Thứ đó đang cố gắng phá hoại quá trình tế tự.

Đây có lẽ là sức mạnh thực sự của thần minh.

Dù một người có mạnh đến đâu, cũng không thể chống lại thần minh.

Bọn họ đã đi đến đây, cảm thấy mình đã trở nên đủ lợi hại rồi, nhưng đối mặt với sức mạnh thần bí cản trở như vậy, vẫn luôn không thể vượt qua bước cuối cùng.

Con người, rốt cuộc trước mặt thần minh, cũng chỉ như kiến hôi.

Chỉ cần thần minh không muốn, sẽ có hàng vạn cách, tạo ra vạn bậc thang không thể vượt qua.

"Lão Lâm, đi mau!

Còn núi xanh thì không lo không có củi đốt!

Chỗ này sắp sập rồi, bảo toàn mạng sống mới là quan trọng nhất!" Bàn Tử kéo tay Lâm Nghị, muốn kéo Lâm Nghị quay lại đường cũ.

Lâm Nghị nhìn động tinh thể đã hoàn toàn bị nhuộm thành màu đen tuyền, không vội không vàng vỗ vỗ tay Bàn Tử.

"Đừng vội, đợi thêm chút nữa." "Đợi nữa chúng ta chết ở đây mất, đừng đợi!" "Đợi chút, rất nhanh sẽ đến rồi!" "Lão Lâm, cậu đang đợi gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương khó hiểu hỏi.

Động tinh thể này, sắp sập rồi.

Nếu băng sập, tinh thể rơi xuống, bọn họ căn bản không có chỗ ẩn

nấp.

Hơn nữa, bóng tối quỷ dị kia, vẫn đang không ngừng xâm thực nơi này.

Tế tự nhìn thấy sắp thất bại.

Đợi thêm nữa, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Nghị nói: "Long mạch đổi ngôi!" Từ khi anh bước vào động tinh thể này, anh đã có một cảm giác không giống bình thường, thậm chí có chút quỷ dị.

Nhưng cảm giác đó anh lại không thể nói rõ là chuyện gì.

Sau đó, cảm giác đó càng lúc càng rõ ràng, cảm giác quỷ dị ập đến đó, không phải là âm dương thuật, cũng không phải là quỷ quái tà túy, mà là long mạch ở đây đã đến hồi kết của sinh mệnh!

Vạn vật trên thế gian, đều có linh.

Hoa cỏ cây cối, rắn rết chuột kiến.

Ngay cả đá cứng, cũng có linh tính của nó.

Chính vì những linh tính này, mà giữa núi cao non hùng, trong sông hồ biển cả, đã sinh ra long mạch!

An Lạc Long Mạch, khởi nguồn từ trên Côn Lôn Sơn, Côn Lôn Sơn được mệnh danh là Tổ long mạch.

Các dòng núi sông trên thế gian, số lượng long mạch, hoặc lớn hoặc nhỏ, có rất nhiều.

Các vị quân vương thời xưa, thay triều đổi đại, nhất định trước tiên phải tìm long, sau đó mới định đô, như vậy mới có thể bảo hộ khí vận vương triều!

Tuy nhiên, long mạch là do linh tính của vạn vật sinh linh tụ tập

mà thành.

Hoa cỏ cây cối một đời không quá một mùa.

Rắn rết chuột kiến, một đời không quá vài năm.

Chim dữ mãnh thú, cũng không quá vài chục năm.

Loài linh trưởng của vạn linh, tuổi thọ con người cũng không quá trăm năm.

Vậy long mạch tự nhiên cũng có tuổi thọ của nó, long mạch tuổi thọ đến cuối kỳ, chính là ngày vương triều diệt vong.

Côn Lôn Sơn tuy là Tổ long mạch, nhưng cho dù kéo dài ngàn năm vạn năm, nó vẫn có hạn chế về tuổi thọ.

Long Đan thạch phong ở đây, là nơi sinh cơ long mạch hóa thành, căn bản phong thủy của cổ đại, không phải long huyệt sa thủy, mà là Thiên Nhân Hợp Nhất, Âm Dương Lưỡng Cực!

Mà nơi Long Đan này, chính là nơi Âm Dương giao hội.

Đây cũng là lý do vì sao Ma Quốc cổ đại, lại tiến hành tế tự ở đây, Xà Thần có thể thông qua nơi này, từ không gian hư số, ảnh hưởng đến hiện thực.

Ngày nay, long mạch cũ mới đổi ngôi, trong phong thủy học gọi là sinh tử bác hoán.

Mà Tổ long mạch Việt Nam này, đang tiến hành một lần sinh tử bác hoán!

Sức mạnh của tự nhiên, là vô cùng mạnh mẽ.

Mà sức mạnh của sinh tử bác hoán của Tổ long mạch này, càng là một sự tồn tại không thể tưởng tượng nổi.

Chương 539

Loại sinh tử bác hoán này, không phải trong thời gian ngắn là có thể hoàn thành.

Quá trình này, có thể sẽ kéo dài hàng trăm năm!

Cũng có nghĩa là, hơn trăm năm trước, Tổ long mạch An Lạc, ở vào cuối tuổi thọ, đang thai nghén long mạch mới, suốt một trăm năm quang âm như vậy.

Dị thường mà Lâm Nghị cảm nhận trước đó, càng là điều được giảng trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, tân long mạch sắp ra đời!

Hắc ám không ngừng xâm thực tinh thể trên đỉnh đầu, nước đen quỷ dị nhỏ xuống đất, phát ra tiếng "xì xì xì" ăn mòn, nhỏ xuống thi sơn, những thi cốt kia bắt đầu tan chảy.

Nhưng, Lâm Nghị biết, tất cả điều này sẽ không kéo dài bao lâu, Âm Dương có sự đổi ngôi, như vậy ngược lại sẽ thúc đẩy tân long mạch ra đời.

Lão Hồ nghe lời Lâm Nghị nói, tâm thần chấn động.

Ông ta có thể nói là đã đọc kỹ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, hiểu biết về long mạch, vượt xa người thường.

Thiên Nhân Hợp Nhất, Âm Dương Nhị Khí, long mạch giao thế.

Đây là căn cơ của phong thủy bí thuật từ xưa đến nay.

Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt kinh ngạc, trong đầu hiện ra một loại lý luận thần kỳ từng được một nhà vật lý lượng tử đạt giải Nobel người Mỹ đề xuất!

Lý thuyết Vũ Trụ Toàn Tức!

Thiên Nhân Hợp Nhất, Âm Dương Nhị Khí, tư tưởng toàn tức này cực kỳ tương tự.

Vạn vật trên thế gian là một chỉnh thể thống nhất, không thể xuất hiện tồn tại độc Âm, độc Dương.

Điều này giống như trong Tam Quốc, có nói thiên hạ "phân cửu tất hợp, hợp cửu tất phân".

Triều đại đổi ngôi, long mạch đổi ngôi, chính là như vậy.

"Thôi được, Bàn gia tôi sẽ liều mạng theo quân tử vậy, ai bảo ông là huynh đệ của Bàn gia chứ ~" Bàn Tử không hiểu những thứ này, nhưng vì Lâm Nghị không định đi, anh ta cũng đành ở lại xem, cái gọi là long mạch đổi ngôi này rốt cuộc là dạng gì.

Một lát sau, lấy tế đàn làm trung tâm, một luồng sức mạnh thần kỳ tán phát ra, thủy trì tế tự đầy vết nứt kia, lại thần kỳ tự phục hồi, nước đen trong thủy trì, cũng nhanh chóng trở nên trong vắt vô cùng, thậm chí có thể nhìn thấy Quỷ Nhãn và Ô Trần Châu bên trong.

Tinh phấn trước mặt bọn họ, đang dần dần loãng đi, theo đó trong động tinh thể, truyền đến tiếng "lạc chi lạc chi", cứ như tiếng tinh thể bị nén chặt, hắc ám bao phủ tinh thể, cũng nhanh chóng tan đi, gần như trong chớp mắt, trước mặt mọi người chính là một mảnh thanh minh!

Tinh phấn xung quanh, cũng đã biến mất từ lâu, từng đạo quang mang tứ xạ, đỉnh đầu là một vầng sáng tinh anh!

Trong khoảnh khắc đó, mọi người cứ như người cận thị 800 độ, đột nhiên khôi phục lại ánh sáng, kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mặt.

Hắc ám nhanh chóng rút đi, và ánh sáng tinh anh của tinh thể, như Âm và Dương, đang nhanh chóng giao thế.

“Cái sinh tử bác hoán này, thật sự quá hiếm thấy.

E rằng cũng chỉ có ở Long Đỉnh Côn Lôn Sơn này, mới có cơ hội nhìn thấy!” Lão Hồ nhìn cảnh tượng thịnh vượng trước mặt, kinh ngạc vạn phần.

Bàn Tử lập tức vỗ vai mình (chắc chắn là tự vỗ mạnh vào vai), đi đến trước mặt Lâm Nghị, hỏi: “Lão Lâm, mau xem, mau xem, còn nữa không?” Lâm Nghị vỗ một cái vào miếng thịt béo của anh ta, cười nói: “Hết rồi!” “Hô!” Tuyết Lỵ Dương thở phào một hơi nặng nề.

Cuối cùng, giải thoát rồi!

Vận mệnh ngàn năm của tộc nhân, cuối cùng cũng hoàn thành triệt để trong thế hệ của cô ấy!

Lời nguyền Xà Thần từ Quỷ Động, cuối cùng cũng không còn nữa.

Đã vượt qua bóng tối trước bình minh, đã chịu đủ xui xẻo nửa đời, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng chiến thắng.

“Lão Lâm, đợi sau khi về, cậu có dự định gì không?” “Còn dự định gì nữa, đương nhiên là tiếp tục đạo mộ kinh doanh Vạn Bảo Các chứ.” “Hay là đi cùng tôi sang Mỹ xem thế giới bên ngoài một chút?” “Đợi có cơ hội đã.” Lâm Nghị cười đáp lấp lửng.

Bàn Tử không nhịn được cười lớn: “Lão Lâm, Dương đại tiểu thư ám chỉ rõ ràng thế rồi, ông đừng đợi cơ hội nữa chứ.

Theo Bàn gia tôi đoán, Dương đại tiểu thư ít nhất cũng có tài sản hàng trăm triệu, lại còn là đô la Mỹ đấy!” Lão Hồ vỗ vai Lâm Nghị, cười nói: “Lão Lâm, anh em chúng ta cũng lớn cả rồi.

Xong chuyện này rồi, hay là chúng ta cùng lo liệu việc lớn luôn đi.

Hahahaha.” Lâm Nghị cười xoa cằm nói: “Tốt thì tốt chứ, nhưng

nhiều cô gái thế, tôi rốt cuộc phải cưới ai đây?

Đây là một vấn đề đáng suy nghĩ." Bàn Tử liếc anh ta một cái, nói: "Cái này còn phải do dự?

Tài sản hàng tỷ vạn, chỉ cần với tay là có được!" Nghe ba người này, mỗi người một câu, Tuyết Lỵ Dương xấu hổ đỏ bừng mặt đến tận mang tai.

Cô ấy nhìn quanh một vòng, sắc mặt chợt cứng lại, kinh ngạc hỏi: "A Hương sao không thấy đâu rồi?

Mấy người có thấy cô bé không?" Vì chuyện vừa rồi, mọi người vẫn không để ý A Hương, giờ mọi chuyện đều đã giải quyết xong, mọi người mới phát hiện, A Hương không biết từ lúc nào đã mất tích.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói: "Các cậu chia nhau đi tìm A Hương trước, tôi ở lại đây, còn một số việc cần xử lý, tìm được A Hương thì quay lại đây hội họp." "Được." Ba người cũng không hỏi Lâm Nghị muốn làm gì, bọn họ bây giờ cũng có thực lực tự vệ, dù Long Đỉnh Côn Lôn Sơn này rất quỷ dị, nhưng bọn họ cũng tự tin khi đối mặt nguy hiểm thì có thể thoát khỏi nơi này.

Đợi ba người chia nhau đi tìm A Hương xong, Lâm Nghị lại lần nữa tiến vào Long Đan thạch phong.

Ý thức của anh tiến vào Nhẫn Không Gian, đi đến sân viện của Nữ Vương và Đại Tế Tư.

"Chủ nhân, ngài cuối cùng cũng về rồi!

Tỷ tỷ Nữ Vương người…" Thấy Lâm Nghị trở về, Đại Tế Tư vẻ mặt căng thẳng bay đến, sốt ruột kéo Lâm Nghị vào phòng.

Lâm Nghị an ủi nói: "Đừng vội, từ từ nói, khi tôi phong tỏa nơi này thì đã xảy ra chuyện gì?" Đại Tế Tư nói: "Kể từ khi Chủ nhân phong tỏa nơi này, vốn dĩ mọi thứ đều trở lại bình thường, nhưng

ngay vừa rồi, tỷ tỷ Nữ Vương đột nhiên lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh khủng, trong miệng kêu 'nó ra rồi, nó ra rồi'.

Tôi hỏi ai ra rồi?

Người cũng không nói, chỉ cực kỳ đáng sợ mà trốn vào Côn Lôn Thần Mộc trong phòng, sau đó không ra nữa." Cùng với Đại Tế Tư giải thích chuyện vừa rồi xảy ra, Lâm Nghị và cô ấy, đã đến trước quan tài làm từ Côn Lôn Thần Mộc.

Bên trong Côn Lôn Thần Mộc, thi thể Nữ Vương nằm yên bình.

Mà hồn phách của cô ấy thì nhập vào thi thể, bất động, cứ như thể cả thi thể và hồn phách đều đã chết.

"Đừng sợ, có tôi đây." Lâm Nghị vươn tay, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Nữ Vương.

Cảm nhận được sự đến của Lâm Nghị, hồn ma Nữ Vương mới dịu đi nhiều, cứ như thể đã hồi phục một chút từ một tình cảnh đặc biệt nào đó.

Nhưng, cô ấy vẫn không rời khỏi nhục thân, đôi mắt nhìn Lâm Nghị, nói: "Chủ nhân, tôi sợ lắm." Nữ Vương từ trước đến nay đều là thái độ cao cao tại thượng, thời Tinh Tuyệt Quốc, càng tự phụ đến mức giẫm đạp thần minh sâu trong Quỷ Động dưới chân, trở thành Nữ Vương quan tuyệt thiên hạ của cửu thiên thập địa.

Giờ đây đến tổng hành dinh Ma Quốc này, thực sự tiếp xúc với Quỷ Mẫu tiền bối, tiếp xúc với sức mạnh của Xà Thần.

Sự tồn tại đáng sợ đó, khiến cô ấy sớm đã không còn sự tự phụ ban đầu, mà ngược lại càng thêm khủng khiếp.

Lâm Nghị cười dịu dàng nói: "Đừng sợ, chúng ta đã đến Long Đỉnh Côn Lôn Sơn, đóng lại thông đạo giữa Quỷ Động và hiện thực, hơn nữa còn có Vẫn Ngọc và Ô Trần Châu, cô có hy vọng phục sinh

trọng sinh rồi!" Nữ Vương lắc đầu, kinh hãi nói: "Tôi không ra ngoài, tôi không muốn ra ngoài, tôi cũng không muốn phục sinh.

Tôi cảm giác được, một khi tôi ra khỏi đây, tôi sẽ bị phát hiện, đến lúc đó, chuyện gì sẽ xảy ra, tôi hoàn toàn không dám tưởng tượng." "Ừm?" Lâm Nghị sắc mặt cứng lại, nói lý, thông đạo không gian Quỷ Động Xà Thần và hiện thực đã bị đóng, Nữ Vương không nên còn có cảm giác như vậy.

Trên thế giới này, đã không còn gì, có thể uy hiếp được cô ấy.

Thế nhưng, giờ Nữ Vương thà bỏ lỡ cơ hội phục sinh, cũng không muốn ra ngoài.

Điều này ít nhiều có chút không phù hợp tình lý.

Nữ Vương và các đời Quỷ Mẫu Vô Giới Yêu Đồng, đều được truyền thừa từ Quỷ Mẫu đời đầu.

Mà Quỷ Mẫu đời đầu, cái thi thể tinh thể đó, tương truyền, là con gái của Xà Nữ Thần.

Tuy rằng cách biệt mấy ngàn năm, nhưng giữa Nữ Vương và Quỷ Động Xà Thần, khẳng định tồn tại một loại liên hệ không thể cắt đứt.

Vì vậy, cảm nhận của cô ấy tuyệt đối sẽ không sai!

Lâm Nghị lại lần nữa hỏi Nữ Vương tình huống cụ thể, nhưng ngay cả cô ấy, cũng không thể nói ra được nguyên do, cứ như thể đó là nỗi sợ hãi xuất phát từ linh hồn huyết mạch, căn bản không có lý do.

Cũng giống như Kỳ Lân Huyết Mạch khắc chế vật âm u tà túy vậy.

Thấy Nữ Vương nghi ngờ không muốn ra ngoài, Lâm Nghị cũng không miễn cưỡng cô ấy.

Chương 540

Tuy nhiên, Nữ Vương lại nói phương pháp phục sinh cho Đại Tế Tư.

Mặc dù nói phương pháp này là dành cho Nữ Vương, Đại Tế Tư không nhất định có thể thành công, thử một chút cũng sẽ không sao, Lâm Nghị bèn đưa Đại Tế Tư từ Nhẫn Không Gian ra ngoài.

Đặt Vẫn Ngọc vào Long Đan, Lâm Nghị lấy Quỷ Mẫu Chi Nhãn và Ô Trần Châu từ thủy trì ra.

Đại Tế Tư trên Vẫn Ngọc khắc họa ra một trận pháp tế tự kỳ lạ, đồng thời cầm lấy Ô Trần Châu.

Bây giờ Ô Trần Châu, sau khi đến Long Đỉnh Côn Lôn Sơn, đã trải qua một lần lột xác, bề mặt trở nên vô cùng nhẵn bóng, giống như một khối ngọc thạch tinh xảo.

Đại Tế Tư nằm phẳng trên Vẫn Ngọc, sau đó đặt Ô Trần Châu vào miệng.

Chẳng mấy chốc, trận pháp tế tự vẽ trên Vẫn Ngọc, đang điên cuồng hấp thụ sinh cơ của tân sinh long mạch này.

Sinh cơ long mạch, gần như lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn, đặc biệt là sinh cơ của Tổ long mạch Côn Lôn Sơn này, mấy ngàn năm, thậm chí vạn năm cũng sẽ không khô cạn!

Cụ thi Huyền Vũ khổng lồ mà trước đó đã thấy, chính là do lượng lớn sinh cơ cổ xưa, mà mới xảy ra biến hóa kỳ dị như vậy!

Giờ đây nơi Long Đan này, sinh cơ dồi dào, còn thịnh vượng hơn cả nơi cụ thi Huyền Vũ khổng lồ trước đó!

Lượng lớn sinh cơ xuyên thấu qua Vẫn Ngọc, dũng mãnh tuôn vào

thể nội Đại Tế Tư.

Hồn thể bình thường căn bản không thể chịu đựng được sinh khí hùng vĩ như vậy, nhưng vì Đại Tế Tư đã nuốt Ô Trần Châu, Ô Trần Châu được sinh cơ nồng đậm nâng đỡ, từ từ bay lên.

Nó vừa nuốt chửng lượng lớn sinh cơ, vừa truyền một luồng năng lượng đã được nó chuyển hóa vào thể nội Đại Tế Tư.

Mà Đại Tế Tư vốn ở trạng thái quỷ hồn, hồn phách lại dần dần ngưng tụ thành thực chất, cứ như thể sắp sinh thành khu xác dưới tác dụng của lượng lớn sinh cơ!

"Ô Trần Châu không hổ là bảo vật thăng tiên, phối hợp Vẫn Ngọc, cùng với sinh cơ Long Vương Đan của long mạch này, những biến hóa sản sinh ra, quả thực có chút không thể tưởng tượng nổi." Điều này còn thần kỳ huyền diệu hơn cả lời các thần y cổ đại nói, "thịt người chết sống lại, xương trắng mọc thịt".

Nhục thân của Đại Tế Tư, đang dần dần ngưng tụ, từ đôi chân dài thon thả duyên dáng, rồi đến vòng eo phẳng lì không một chút mỡ thừa, sau đó là ngọn núi tuyết nhấp nhô (vòng một), cuối cùng là phần cổ trắng như tuyết.

Khi cơ thể cô ấy ngưng thực lại, Lâm Nghị thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập "thình thịch thình thịch" của cô ấy!

Cùng với ánh mắt anh nhìn, trong khu thể ngưng thực này, mạch máu, xương cốt, và máu đang lưu động, nhịp đập mạch đều xuất hiện.

Đơn giản là, không khác gì một người sống thực sự!

Chỉ là khi khu thể đạt đến phần cổ, liền không tiếp tục đi lên nữa.

Sự hy vọng tràn đầy trong mắt Đại Tế Tư ban đầu, theo thời gian trôi qua, dần dần có chút thất vọng.

“Vẫn không được sao?” Cuối cùng, cô ấy vẫn từ bỏ, lượng lớn sinh cơ tan đi, khu thể ngưng thực cũng dần dần tiêu tán, khối Vẫn Ngọc phát ra ánh sáng cuối cùng cũng mất đi vẻ rực rỡ, Ô Trần Châu theo trọng lực, rơi xuống Vẫn Ngọc.

Đại Tế Tư, đã khôi phục trạng thái hồn phách, bất lực lắc đầu, nói: “Chủ nhân, ở giai đoạn cuối cùng, Vẫn Ngọc và Ô Trần Châu đã bài xích tôi.

Tuy nhiên, sau lần này, hồn phách của tôi trở nên cực kỳ ổn định, ngay cả ở thế giới hiện thực, cũng có thể tồn tại mười mấy năm, thậm chí vài chục năm!

Có lẽ đây là số mệnh.” “Không sao, có được cơ duyên là tốt rồi, phục sinh không vội nhất thời.” Lâm Nghị an ủi nói.

Việc Đại Tế Tư thất bại, thực ra đã nằm trong dự liệu của anh.

Đồng thời, cũng khiến anh càng thêm xác tín suy đoán trong lòng mình.

Trên vách đá ở cửa động có một hình vẽ ba con mắt máu!

Đây dường như là một nghi thức tế tự nào đó, hướng về ba cái cửa động này mà tế tự những con mắt máu.

Và đây chính là lý do vì sao trước đó A Hương lại muốn móc mắt mình!

Tiếng nứt vỡ “rắc rắc rắc” kia phát ra từ ba cái cửa động này.

A Hương không hiến tế đôi mắt của mình, nhưng lối đi bên trong vẫn được mở ra!

Chỉ một lát sau, tiếng nước chảy ào ạt liền vang lên từ cửa động.

Rất nhanh, một lượng lớn nước hồ từ cửa động tràn vào, trong dòng nước hồ này, toàn bộ đều là những hài nhi không mặc quần áo!

Chỉ là không giống hài nhi thật sự, những thứ này toàn thân đều có màu bạc trắng, còn có mang, đầu dẹt, thân hình giữa to, đuôi dài và mảnh, toàn thân đều là vảy trong suốt như băng tinh, còn có thể phát ra ánh sáng mờ ảo trong đêm!

"Diệt Đăng Ngân Oa Oa Ngư!" Những con Diệt Đăng Ngân Oa Oa Ngư vừa nhìn thấy năm người, liền điên cuồng lao tới, há miệng ra và xông về phía họ.

Miệng của những thứ này không có lưỡi, đầy rẫy những chiếc răng ngược, cùng với hàng trăm chiếc giác hút dày đặc, đây đơn giản là những con đỉa nước cỡ siêu lớn.

Một khi bị nó hút lấy, dù là thể trạng như Bàn Tử, e rằng cũng không chống đỡ nổi.

Thế nhưng, sóng to gió lớn đều đã trải qua, đối mặt với loại oa oa ngư này, đối với mấy người mà nói, chẳng tính là gì, họ liền dễ dàng giải quyết tất cả các con oa oa ngư.

Tiểu Đoàn Đoàn bên cạnh càng lợi hại hơn, mỗi lần một móng vuốt, giết chết xong, dùng móng vuốt xỏ thành xâu, rồi lắc lư trước mặt Lâm Nghị.

Lâm Nghị bất lực cười, lấy ra nhiên liệu rắn, tạo ra một đống lửa, để Tiểu Đoàn Đoàn nướng.

Trước đây Tiểu Đoàn Đoàn thích ăn đồ sống, gần đây không hiểu sao lại đặc biệt thích ăn đồ nướng chín, còn rất cầu kỳ.

Cả nhóm cũng tiện thể ăn uống no nê, A Hương cũng từ từ tỉnh lại.

Tỉnh lại A Hương đã không còn nhớ những gì đã xảy ra lúc đó, chỉ nhớ rằng, sau khi ném Mộ Trần Châu và Quỷ Nhãn vào hồ nước, cô liền mất đi ý thức bản thân, giống như thể cơ thể bị một thứ gì đó

kiểm soát vậy.

Lâm Nghị hoàn toàn có thể hiểu cho A Hương, Nữ Vương còn không dám lộ diện, huống chi là A Hương với đôi mắt bản năng nhỏ bé.

Hơn nữa A Hương vốn dĩ nhát gan, càng dễ bị ảnh hưởng.

Nhưng mà, giữ A Hương bên cạnh, rốt cuộc vẫn là một mối họa ngầm.

Vạn nhất ngày nào đó, A Hương lại bị kiểm soát, lén lút xử mình, thì biết tìm ai mà nói lý đây?

Hơn nữa loại kiểm soát này, lại không phải do cha kiểm soát, cụ thể giải quyết thế nào, lát nữa còn phải bàn bạc với Nữ Vương một lần nữa rồi mới hành động.

Sau khi ăn no uống đủ, mọi người lại tiếp tục tìm kiếm ở đây, nhưng không thu được tin tức quan trọng nào, đồng thời, họ mang tất cả các vật phẩm tế tự cổ xưa đi.

Đối với thi sơn bên dưới Thiên Lương, Lâm Nghị dứt khoát thu hồi toàn bộ.

Để lại ở đây, cũng chỉ làm ô nhiễm tân long mạch.

Tuy nhiên, khi mọi người chuẩn bị rời đi, lại phát hiện lối vào đã bị vụ sập băng do bóng tối ban nãy gây ra chặn kín hoàn toàn.

Hơn nữa, các hang động tinh thể xung quanh, do sự hình thành của tân long mạch, cũng trở nên cực kỳ vững chắc.

"Xem ra, chỉ có thể phá thủng một cái lỗ lớn ở phía trên." Bàn Tử nhìn trần tinh thể phía trên đầu, ai cũng biết, thông thường các ngôi mộ cổ thế này, phần đỉnh thường là nơi mỏng manh nhất.

Chỉ cần dùng thuốc nổ phá vỡ, nước hồ chảy ngược vào, chắc

chắn sẽ thoát khỏi nơi đây.

Tuy nhiên, hang động tinh thể này được hình thành do không khí tích tụ qua vạn năm, nếu thật sự phá vỡ nó, e rằng sẽ làm hỏng long mạch Côn Luân Sơn.

Long mạch Long Vương ở Côn Luân Sơn ảnh hưởng đến đại kế tồn vong của An Lạc (Trung Quốc), làm như vậy, dù có thể rời khỏi đây, nhưng không biết sẽ ảnh hưởng đến bao nhiêu chuyện.

Dù Lâm Nghị không muốn bị Tổ quốc mổ xẻ nghiên cứu, nhưng bảo vệ long mạch, giúp Tổ quốc hưng thịnh, chuyện này anh tuyệt đối sẽ không từ chối.

Lão Hồ và Bàn Tử càng là những thanh niên tiên tiến năm tốt, gốc rễ chính trực, được Lâm Nghị nhắc nhở như vậy, tự nhiên cũng không muốn làm chuyện này.

Tuyết Lỵ Dương nhìn ba người ý khí phong phát, có chút cạn lời nói: "Chẳng lẽ chúng ta sẽ bị kẹt chết ở đây sao?" Thấy tư tưởng giác ngộ của Tuyết Lỵ Dương chưa đủ cao, Lâm Nghị nghiêm mặt phê bình: "Đồng chí Dương, cô tuy là quốc tịch Mỹ, nhưng hộ khẩu gia đình cô lật ngược lên ba đời, bố, đó cũng là người trong nước ta!

Trong cơ thể cô, chảy dòng máu An Lạc, lời nguyền trên người cô, là dấu ấn mà văn minh An Lạc để lại, điều này chứng tỏ, cô chính là người trong nước ta đó!" Lão Hồ lập tức hưởng ứng: "Lão Lâm nói chí phải!

Nói thật, lúc cô tìm đến chúng tôi, ban đầu chúng tôi còn tưởng là gián điệp do lão Mỹ phái tới cơ!

Nếu không, tôi và Bàn Tử sao lại bài xích cô đến thế!

Cô phải luôn khắc ghi, cô là người An Lạc." Bàn Tử vỗ ngực nói: "Tôi cũng muốn nói y chang!" Tuyết Lỵ Dương bị ba người này nói

đến ngơ ngác, nhất thời, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 541

Sao thế này?

Đây không phải đang tìm cách rời khỏi đây sao?

Sao tự nhiên lại biến thành vấn đề lập trường?

Ba người này như thể bị tiêm thuốc kích thích, đang làm gì vậy?

Mặc dù ba người này trong các chuyện khác rất xảo quyệt, nhưng trước đại nghĩa thì một chút cũng không mơ hồ.

Lâm Nghị thấy Tuyết Lỵ Dương mơ màng, thuận thế nói: "Dương tiểu thư, thịnh cảnh của tân long mạch này, cô cũng đã thấy rồi!

Tổ quốc cất cánh, ngay trong tương lai không xa, chi bằng trở về vòng tay Tổ quốc, ừm, còn mấy trăm triệu vốn của cô, tốt nhất cũng nên đầu tư vào công cuộc xây dựng Tổ quốc!" Bàn Tử gật đầu theo: "Đúng!

Đầu tư vào công cuộc xây dựng Tổ quốc, nhưng mà, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, chúng ta đều thân thiết như vậy, chi bằng đầu tư cho Vạn Bảo Các của chúng tôi!

Ba anh em chúng tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô đâu!" Nghe ba người này khoác lác một hồi, giờ Tuyết Lỵ Dương mới hiểu ra.

Bọn họ chỉ muốn lừa tiền của mình thôi à!

Tuyết Lỵ Dương cạn lời liếc xéo ba người họ, nói: "Chuyện đó, để sau nói.

Hiện tại quan trọng nhất là, làm sao để ra khỏi đây?" "Đơn giản!" Lâm Nghị vung tay, cười nói: "Mấy người còn nhớ, quẻ tôi bói trước đây không?! 'Gặp nước mà được lối chính'!" "Chúng ta đi một mạch

đến giờ, mỗi khi gặp khó khăn, nhìn thấy nước, liền sẽ thoát nạn!

Ví như, sông ngầm dưới sông băng, như hồ nước trên mặt đất, hồ nước dưới lòng đất, rồi như hai hồ nước trong long đản.

Giờ bị kẹt ở đây, tự nhiên cũng phải tìm nước!" "Nước?

Kia không phải có nước sao?" Bàn Tử chỉ vào ba cái cửa động nơi A Hương gặp chuyện trước đó, những con oa oa ngư chính là từ đây mà chui vào!

Lão Hồ nhìn ba cái cửa động, trầm ngâm nói: "Lão Lâm, ba cái cửa động này đều có nước, vậy cái nào mới là đúng đây?" Lâm Nghị chỉ vào cái cửa động ở chính giữa, nói: "Lão Hồ, chẳng lẽ ông quên vị trí đó đại diện cho nước sao?

Nước sinh số một, thành số sáu, Bắc chính là nước." Bước vào cái cửa động ở chính giữa, đi khoảng sáu, bảy trăm mét, trước mắt đột nhiên rộng mở.

Một đại hẻm núi ngầm hùng vĩ xuất hiện trước mặt, hai bên vách đá dựng đứng, không khí nặng nề.

Xung quanh còn có thể mượn ánh sáng mờ ảo của quặng đá để nhìn thấy đại khái đường nét, còn nơi cao xa thì tối đen như mực, không nhìn thấy điểm cuối.

Đi thêm mấy chục mét, phát hiện trong hẻm núi đan xen chằng chịt toàn là hóa thạch xương cốt của sinh vật khổng lồ.

Gần nhất là một cái hộp sọ hình tam giác, kích thước không nhỏ hơn mấy lần một căn nhà dân, nằm gần rìa hẻm núi.

Vô số hóa thạch xương cốt đều đã mọc liền thành một khối với đá, chỉ có những chiếc xương sống dài, trông giống như một loài rắn cổ xưa nào đó.

Trên vách núi phía sau họ, là một pho tượng đá màu đen khổng lồ, giống như Lạc Sơn Đại Phật, được khắc sâu vào trong núi.

Ánh sáng huỳnh quang lấp lánh trên núi, làm nổi bật đường nét cao lớn và tối tăm của nó, như một cái bóng hung tợn, sừng sững đối lưng với họ.

Pho tượng thần khổng lồ cao mấy chục mét, thân hình nghiêng về phía trước, khuôn mặt và hai cánh tay đều lún vào bên trong núi.

Tư thế đó giống như đang cúi xuống dò xét vào trong núi, kỹ thuật điêu khắc của nó không tinh xảo phức tạp như tượng Phật, chỉ có một đường nét thô sơ, không có bất kỳ trang trí hay hoa văn nào.

Pho tượng khổng lồ có hai mặt, thân hình cũng giống nhau cả trước và sau, không phân biệt chính diện hay lưng, hơn nữa chỉ có hai cánh tay, nhưng lại không có chân.

Vị trí pho tượng khổng lồ nối với mặt đất, có một cái cửa động cao khoảng một trượng, bên trong dường như có một không gian nào đó, trước cửa có mấy cây cột đá đã đổ nát.

"Đây rốt cuộc là nơi nào vậy?" Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc nhìn xung quanh, nghi hoặc hỏi.

"Nhà tù của kẻ bị đào thải!" Dưới tượng đá khổng lồ, có rất nhiều cột đá đổ nát.

Trên các cột đá đều khắc những lỗ mũi bò, có một số còn sót lại những vòng đá thô như cánh tay, ngoài ra, điều bắt mắt nhất, chính là từng lớp hình vẽ con mắt trên cột đá.

Những hình vẽ con mắt này, đều có một đặc điểm rõ ràng.

Ở bên ngoài đồng tử đều có một vòng gờ màu đỏ dạng đường nét!

Và đường gờ màu đỏ này, chính là biểu tượng của kẻ bị đào thải.

“Kẻ bị đào thải?” “Ứng viên Quỷ Mẫu bị đào thải.

Cô có thể nhìn mắt A Hương.” Tuyết Lỵ Dương cầm đèn pin, tiến lại gần A Hương, quan sát kỹ đôi mắt của A Hương.

Trong mắt A Hương, quả thật cũng có một vết đỏ tương tự như trên các hình vẽ này.

Những vết đỏ này rất sâu, không khó để nhận ra.

“Tôi, là kẻ bị đào thải?” A Hương cũng có chút ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng, cô hoàn toàn không ý thức được, vết đỏ kia xuất hiện trong mắt mình!

Hơn nữa, vết đỏ này xuất hiện từ khi nào, cô lại càng không rõ.

Tuyết Lỵ Dương giao tiếp với A Hương khá nhiều, nói: “Sao lại thế này?

Tôi nhớ lúc chúng ta vào hồ ngầm, mắt A Hương vẫn bình thường mà.” Mặc dù cảm thấy không thể tin được, nhưng điều này cũng chính là minh chứng cho lời Lâm Nghị nói.

Đôi mắt bản năng của A Hương, là ứng viên Quỷ Mẫu.

Sau khi được chọn, đôi mắt bản năng của A Hương, sẽ biến thành Vô Giới Yêu Đồng.

Chỉ là, A Hương không phải là người được chọn, cho nên đã trở thành kẻ bị đào thải, trong mắt cũng xuất hiện thêm vết đỏ kia.

Và nơi đây chính là nhà tù mà Ma Quốc thời cổ đại dùng để giam cầm những kẻ bị đào thải!

Hẻm núi ngầm này giống như địa ngục tận cùng của vực sâu, khắp nơi đều là xương cốt hóa thạch khổng lồ của sinh vật thời tiền sử.

Mặc dù đang ở trong 'địa ngục', nhưng mọi người không hề hoảng sợ, vì tinh tú trên đầu, chính là lối ra.

Bàn Tử nhìn cái cửa động ở dưới cùng của tượng đá, nói: "Mấy anh em, đừng quan tâm cái gì mà nhà tù kẻ bị đào thải nữa, mấy người nói xem, trong pho tượng Đại Phật này, có bảo bối gì không?

Chúng ta có nên, vào thăm dò một chút nữa không?" A Hương đột nhiên run rẩy, kinh hãi nhìn về phía xa, nói: "Vô dụng thôi, không còn đường nào để đi nữa, ở đó có rất nhiều rắn độc." Từ hang động phía đông, và từ các khe nứt của mạch tinh thể, tiếng rắn bò lẩn khuất đã mơ hồ truyền đến.

Theo ánh mắt A Hương nhìn tới, ở dưới đất phía trước không xa, giống như động đất, từng pho tượng cổ xưa từ dưới đất nhô lên, đồng thời khi nhô lên, các pho tượng cổ xưa vỡ tan, một lượng lớn rắn đen từ bên trong chui ra, xông về phía mọi người.

Trong thời gian ngắn, số lượng rắn đen đã đạt đến mức độ khủng khiếp, nơi đây gần như chỉ trong chớp mắt, đã biến thành địa ngục trần gian, một ổ rắn khổng lồ.

Trong đó có mấy con rắn đen, cực kỳ to lớn, đều dài hơn mười mét, eo to gần bằng đầu người.

Những con rắn lớn này ngẩng đầu tiến lên, trông giống như một con địa long, trên đường đi càn quét tất cả.

Chất độc mà những con rắn độc này tiết ra, đừng nói đến cây cỏ xung quanh, ngay cả đá cũng có thể bị ăn mòn!

"Ối trời!" Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, không nhịn được kêu lớn: "Mẹ kiếp, còn vào cái tượng đá gì nữa.

Chúng ta vẫn là chạy thoát thân thì hơn!" Bằng thực lực của họ, leo trèo trên vách đá dựng đứng này, hoàn toàn không thành vấn đề.

Dù bị vô số rắn đen vây công, họ muốn chạy thoát, những con rắn đen này cũng hoàn toàn không thể theo kịp.

“Tôi sợ rắn.

Tôi không muốn chết.” A Hương nhìn đàn rắn vô tận, hai chân mềm nhũn, ngả vào người Lâm Nghị.

“Đừng hoảng mà.

Đây chỉ là rắn con thôi, còn có thể làm nên sóng gió gì?” Lâm Nghị nhìn đàn rắn, thản nhiên nói.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Nghị, bất luận là Lão Hồ, Bàn Tử, hay Tuyết Lỵ Dương, sự căng thẳng trong lòng ban nãy, lập tức tan biến.

Chương 542

Lão Hồ có chút hiếu kỳ cười nói: "Lão Lâm, xem ra cậu có cách rồi nhỉ!" "Đơn giản." Lâm Nghị triệu hồi Tiểu Đoàn Đoàn ra.

Thân hình to lớn của nó, vẫy đôi cánh, đứng trước mặt mọi người, đối diện với đàn rắn vô tận.

Tiểu Đoàn Đoàn há miệng, phát ra tiếng rắn ngữ: "Tất cả cút về cho lão nương!" Nó đã ăn quá nhiều rắn rồi, bất kể là rắn đen, hay rắn gà.

Rắn ngữ đối với nó mà nói, đơn giản như trở bàn tay.

Từ khi ăn hai bộ não của Cự Mục Chi Xà, nó đã có khả năng khống chế rắn đen cực mạnh.

Tại nơi ánh mắt nó lướt qua, những con rắn đen ngẩng đầu nhìn nó, không hề ngoại lệ, tất cả đều rơi vào một nỗi kinh hoàng và sợ hãi sâu thẳm từ linh hồn.

Chúng lũ lượt lùi lại, chui vào khe núi.

Còn những con rắn đen khổng lồ kia, thì lại phát ra tiếng rắn ngữ xì xì xì với nó, dường như có chút không muốn tuân theo mệnh lệnh của nó.

Tiểu Đoàn Đoàn hừ hừ hai tiếng, thầm nghĩ: "Vẫn trị không được mấy người à!

Không muốn đi, vừa hay để ta ăn não!" Nó cũng không nói nhảm với những con rắn khổng lồ kia, bay qua chọc một móng vuốt vào hộp sọ của chúng.

Những con rắn đó dù giống như địa long, thân thể cực kỳ cường tráng, nhưng so với nó, kẻ đã hấp thụ hai con Cự Mục Chi Xà, vẫn

còn kém xa lắm.

Đâm thủng hộp sọ, nó tiện thể hút sạch.

Thân thể to lớn màu đen của con rắn khổng lồ, liền nặng nề rơi xuống đất.

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân chịu nạn.

Những con rắn đen đang bỏ chạy, liền bị đè chết không thể chết hơn được nữa.

Càng như vậy, tốc độ bỏ chạy của những con rắn đen càng nhanh hơn, thậm chí những con rắn khổng lồ còn sót lại cũng không nhịn được muốn rút lui.

Nhìn đàn rắn đen rút đi như thủy triều, Tiểu Đoàn Đoàn vẫy vẫy móng vuốt, trong lòng thầm nghĩ: "Hì hì, tạm tha cho mấy người, đợi khi nào ta đói, ta lại đến ~" Nhìn đàn rắn lùi đi như thủy triều, mọi người trố mắt há hốc mồm.

Cái này... hơi giả trân à!

Đại gia này, rõ ràng chỉ là một con kiến, vậy mà lại phát ra tiếng rắn xì xì xì.

Hơn nữa ra tay gọn gàng dứt khoát, sau khi tiến vào đàn rắn, giống như đang tàn sát vậy.

Sau khi đàn rắn đen rút đi và ẩn nấp, vách núi phía trước đột nhiên phát ra âm thanh như tiếng sấm trầm đục!

Ngay sau đó đất rung núi chuyển, bên trong nhà tù của kẻ sống sót mà họ đang ở, từ từ nứt ra, vết nứt ngày càng lớn, chỉ trong chớp mắt, đã đạt đến một mét đáng sợ, từ vết nứt lớn đó, một mùi lưu huỳnh nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Những con rắn đen vốn ẩn mình dưới đất và trong vết nứt, đối

mặt với trận động đất kinh hoàng, hoảng loạn bỏ chạy, và nhiều con rắn đen hơn, cùng với xương cốt rắn khổng lồ, rơi xuống vết nứt lớn!

Theo vết nứt lớn ngày càng rộng, các vách núi xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, đất rung núi chuyển, trời đất quay cuồng, núi sụp đổ, tượng đá đổ nát, cột đá vỡ vụn.

Khoảnh khắc đó, giống như tận thế vậy!

Theo trận động đất ngày càng dữ dội, vết nứt lớn dưới đất đã rộng tới bốn, năm mét!

Và ở dưới đáy vết nứt lớn bốn, năm mét này, một luồng ánh sáng đỏ rực lóe lên.

Bên trong đó chính là dung nham đang sôi sục cuồn cuộn!

Nơi Long mạch Long Đỉnh của hồ ngầm này, là một ngọn núi lửa!

Khi họ vào tế đàn, chính là từ miệng núi lửa đi vào.

Ngọn núi lửa này, mấy nghìn năm qua, chưa từng bùng phát một lần nào!

Nhưng hôm nay không biết vì nguyên nhân gì, đã bùng phát một trận động đất chưa từng có, hoa cỏ cây cối, rắn rết côn trùng, rắn đen và rắn khổng lồ, lũ lượt rơi xuống lòng đất.

Trong dung nham nóng chảy, những con rắn đen kia, chỉ cần khuấy động một làn sóng, liền bị tan chảy.

Núi và mặt đất rung chuyển dị thường, tượng đá khổng lồ cũng sụp đổ, vô số rắn đen đã chạy thoát trước đó, đều rơi vào dung nham.

Rắn đen khổng lồ, còn muốn giãy giụa, tuy nhiên, đối mặt với cảnh tượng thiên tai như hiện tại, căn bản không thể chống cự nổi!

Khoảnh khắc này, giống như tận thế của đàn rắn đen vậy.

Bất kể là rắn đen, hay xương cốt rắn khổng lồ tổ tiên của chúng, đều sẽ hóa thành tro bụi.

"Đoàn Tử, về đây!" Mọi người đều là những người có thân thủ cực tốt, đối mặt với loại thiên tai này, vẫn chỉ có phần tránh né.

Lâm Nghị một tay kéo A Hương, một tay vẫy Tiểu Đoàn Đoàn trở về.

Tiểu Đoàn Đoàn nhận được mệnh lệnh, nhanh chóng bay về trước mặt mọi người.

Lâm Nghị ôm A Hương, nhảy vọt lên, đáp xuống lưng Tiểu Đoàn Đoàn, sau đó vẫy tay về phía mấy người kia: "Mau lên, chúng ta đi khỏi đây trước đã." Ba người Lão Hồ thấy vậy, không chút do dự, lập tức nhảy vọt lên, độ cao mấy mét, đối với họ mà nói, nhẹ nhàng như không, dễ dàng nhảy lên lưng Tiểu Đoàn Đoàn.

Sau đó mọi người liền được Tiểu Đoàn Đoàn cõng, bay lên cao.

Đứng trên lưng Tiểu Đoàn Đoàn, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử xoa xoa đầu nó, cười nói: "Lão Lâm, con kiến này của cậu quả thật không tệ.

Lúc then chốt, quả thật đã phát huy tác dụng lớn!" Kiến, con kiến biết bay.

Sức lực của Tiểu Đoàn Đoàn bây giờ, cõng năm sáu người nhẹ nhàng không chút khó khăn, mặc dù động đất bên dưới ít nhiều có ảnh hưởng đến nó, nhưng đều có thể dễ dàng ứng phó.

Những tảng đá lớn rơi từ trên núi xuống do động đất, đều bị nó dễ dàng tránh né, còn những viên đá nhỏ thì bị mọi người tùy tay đánh bay.

Lão Hồ nhìn xuống phía dưới, đó là một cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp.

Trong cái 'nhà tù' kia, đã xuất hiện bảy cái rãnh nứt đỏ rực khổng lồ, bên trong dung nham đang sôi sục, bốc hơi nóng, cuồn cuộn phun trào ra, điên cuồng lan rộng trong ổ rắn của nhà tù.

Mặc dù đã bay lên rất cao, mọi người vẫn có thể cảm nhận được sức nóng của dung nham, cùng với mùi thịt bị cháy khét.

Dung nham không bỏ sót chỗ nào, đến đâu, những con rắn đen kia, không có chỗ nào để trốn, lũ lượt tan chảy trong dung nham.

"Nếu không có Đoàn Đoàn, kết cục của chúng ta, có lẽ sẽ giống như những con rắn đen kia.

Cái này đơn giản là tận thế mà." Lão Hồ không nhịn được cảm thán.

Trước đây ông từng nghĩ tuyết lở đã khiến người ta tuyệt vọng rồi.

Nhưng giờ đây đối mặt với núi lửa phun trào, mới biết thế nào là tận thế.

Đợi khi Tiểu Đoàn Đoàn bay lên độ cao hàng trăm mét, bầu trời đầy sao rực rỡ liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Kia đâu phải là bầu trời đầy sao gì chứ!

Rõ ràng là quặng tinh thể!

Những quặng tinh thể này, xen lẫn ánh sáng, nhìn từ xa, giống như bầu trời đầy sao vậy.

Điều đó cũng có nghĩa là, hiện tại họ, vẫn còn ở trong quặng tinh thể kia!

Một quặng tinh thể khổng lồ hiếm thấy như vậy, thật đáng sợ.

Thảo nào khi đi vào, cánh cổng tinh thể kia lại to lớn đến thế, kéo dài mấy trăm mét!

Đống quặng đá của cánh cổng tinh thể kia, e rằng đều được khai thác từ đây mà ra?

Lúc này bên dưới, đã tan hoang, biến thành thế giới dung nham!

Chương 543

Hơn nữa dung nham càng ngày càng dâng cao, ước chừng không bao lâu sẽ nhấn chìm toàn bộ ổ rắn!

Quan trọng hơn là, không còn lối ra, nơi đây dù rộng rãi, nhưng đi kèm với dung nham, căn bản không đủ oxy để mọi người trụ được cho đến khi núi lửa ngừng phun trào.

"Chẳng lẽ chúng ta thật sự sẽ chết ở đây sao?" Tuyết Lỵ Dương có chút không hứng thú nhìn xuống dòng dung nham, rồi lại nhìn lên trần tinh thể không biết dày bao nhiêu phía trên đầu.

Và đúng lúc này, kèm theo đất rung núi chuyển, vách núi đổ nát, tiếng sấm trầm đục càng lúc càng lớn, sau đó ầm ầm sụp đổ tạo thành một khe hở lớn.

Trong chớp mắt, một lượng lớn nước hồ đổ ngược vào ổ rắn, nước hồ và dung nham gặp nhau, hơi nước nóng bốc lên ngùn ngụt.

Vốn dĩ họ đang tạm thời an toàn, phải đối mặt với tình huống đột ngột này, mặc dù độ cao của họ rất cao, nhưng hơi nước trong thời gian ngắn sẽ không đe dọa được họ, nhưng theo tình hình phát triển, e rằng chưa đến nửa giờ, họ sẽ hoàn toàn bị hơi nước bao vây!

Khi đó, ổ rắn này sẽ hoàn toàn trở thành một cái lò hơi khổng lồ!

Tình huống đột ngột này, không nghi ngờ gì nữa, là họa vô đơn chí!

Bàn Tử thở dài, không kiềm chế được nữa, buột miệng chửi rủa: "Chẳng lẽ trời muốn diệt chúng ta sao?

Mẹ kiếp!" Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương cũng không còn giữ im lặng, A Hương càng tuyệt vọng hơn, với vẻ mặt như thể không còn gì

để luyến tiếc cuộc sống.

Lâm Nghị nhìn vào pho tượng đá khổng lồ kia, nói theo lẽ thường, trong pho tượng đá đó, hẳn phải có một lối đi để thoát ra mới đúng.

Tuy nhiên, vì đây là nhà tù, nên dù có lối đi trong tượng đá, thì cũng phần lớn là dựa vào vận may, gặp phải khe nứt lớn nào đó, hoặc do động vật đào bới gì đó.

Lâm Nghị dứt khoát từ bỏ.

Cuối cùng anh đặt ánh mắt vào cái cửa động nơi vách núi sụp đổ do động đất gây ra, khiến nước hồ đổ ngược vào!

"Gặp nước mà được lối chính, cái cửa nước đó chính là lối ra, Đoàn Đoàn bay qua đó!" Lối chính, trong phong thủy học, là con đường trung dung, có đường đi an toàn được đảm bảo.

Kể từ khi vào Côn Luân Sơn, quẻ này luôn có tác dụng, chứng tỏ những gì Thiên Quái suy tính ra, vẫn không sai.

Ngồi trên lưng Tiểu Đoàn Đoàn, mọi người mặc đồ lặn, lao vào dòng nước lũ khổng lồ.

Sức lực của Tiểu Đoàn Đoàn vô cùng lớn, dù là ngược dòng, cũng dư sức, nhưng những người khác, dù không cần dùng sức bơi, nhưng lực xung kích của dòng nước lớn, cũng khiến người ta không dám khinh suất hành động.

Mọi người ngược dòng đi lên, không biết đã qua bao lâu, Tiểu Đoàn Đoàn cuối cùng cũng thoát khỏi mặt nước, đến một khu vực rộng lớn.

Vị trí họ đang ở, là một con sông ngầm, con sông ngầm này, hẳn là cùng một con sông mà họ đã thấy trước đó.

Do núi lửa phun trào, nước sông ngầm chảy ngược xuống, dẫn

đến mực nước sông hạ thấp rất nhiều.

Dù trên đường đi đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng Lâm Nghị đều chú ý ghi nhớ vị trí lúc này.

Họ đã đi vào Côn Luân Thần Cung từ phía bên trái Côn Luân Thần Cung, và vị trí hiện tại của họ, hẳn là phía bên phải Côn Luân Thần Cung.

Hơn nữa, giờ đã phát hiện sông ngầm, về cơ bản có thể xác định một trăm phần trăm có thể rời khỏi nơi này.

Sông ngầm không phải tự nhiên mà hình thành.

Tuyết tan chảy, có thể thông qua nhiều cách và đường hầm khác nhau, chảy vào sông ngầm, cho nên nói, con đường họ có thể đi ra, không chỉ có một.

Chỉ cần kiên nhẫn tìm kiếm, chắc chắn sẽ tìm thấy.

Hơn nữa điều khiến mọi người càng nghi hoặc là, ở ổ rắn phía dưới, giống như tận thế vậy, đất rung núi chuyển.

Nơi đây tuy là sông ngầm, hẳn cũng sẽ có cảm giác rung chấn, thậm chí tình huống sụp đổ cũng có thể xảy ra.

Nhưng khi đến đây, họ lại không cảm thấy bất kỳ sự bất thường nào, giống như núi lửa phun trào trong ổ rắn, hoàn toàn không ảnh hưởng đến nơi này vậy.

“Trải nghiệm này, thật sự giống như nằm mơ vậy.” Lão Hồ trong lòng cảm khái.

Nếu không phải đích thân trải qua, ông căn bản không thể tưởng tượng được, những chuyện kỳ quái ly kỳ đến thế.

“Đừng vui mừng quá sớm, chúng ta vẫn là nhanh chóng tìm đường ra đi, nếu núi lửa bùng phát đó, thật sự ảnh hưởng đến đây, thì chúng

ta e rằng sẽ bị đá đè chết mất." Bàn Tử nghiêm nghị nói.

Hết lần này đến lần khác xảy ra chuyện, khiến trong lòng anh ta luôn bồn chồn.

Nhưng thật sự chẳng nói trước được điều gì cả.

Vẫn là tạm thời rút lui thì hơn.

"Yên tâm đi, sẽ không ảnh hưởng đến đây đâu." Lâm Nghị cười nói.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Vì sao lại nói vậy?" Lâm Nghị giải thích: "Vạn vật đều có linh, long mạch tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Cái ổ rắn khổng lồ kia, đột nhiên núi sạt đất nứt, dung nham phun trào, rắn đen trong ổ rắn không một con nào thoát khỏi, bị tàn sát sạch sẽ.

Thiên đạo luân hồi, trời xanh tha thứ ai?

Người Ma Quốc, vẫn luôn lợi dụng long mạch để tiến hành tế tự, kết cục như bây giờ, cũng coi như họ đáng bị vậy." "Long mạch báo thù?" "Cũng có thể nói là sự báo thù của tự nhiên." Dù nói long mạch có linh, nhưng liệu nó có thật sự có ý thức, thậm chí là báo thù, người Ma Quốc, cùng với Xà Thần và rắn đen, cái này ai cũng không rõ.

Thế gian có âm dương lưỡng cực, vật cực tất phản.

Bất luận long mạch có ý thức hay không, đây không nghi ngờ gì nữa chính là một sự kiện mang tính báo thù.

Ma Quốc cũng đã định trước, sinh ra từ mắt, chết đi cũng vì mắt.

Dọc theo sông ngầm đi về phía trước, không bao lâu, liền phát hiện một dòng suối nhỏ từ trên cao chảy xuống, đổ vào sông ngầm.

Họ dọc theo con đường suối nhỏ đi lên, đi khoảng năm sáu chục mét, trước mắt đột nhiên rộng mở, một tia sáng đã lâu không thấy,

chiếu vào mắt mọi người.

Sau khi đi ra khỏi đường hầm.

Phát hiện đây là một khe núi rộng lớn, ngẩng đầu nhìn lên, hai bên đều là vách đá dựng đứng, phía trên trăm mét, là bầu trời bao la.

Mọi người hít thở những hơi không khí trong lành một cách hả hê, khoảnh khắc đó, tựa như được tái sinh vậy.

"Bàn gia tôi lại sống rồi!" Bàn Tử không nhịn được cất tiếng cười lớn.

Cái khe núi khổng lồ này, không khác mấy so với khe núi tuẫn táng mà họ đã thấy trước đó, hẳn là một trong hai khe núi tàng cốt ở hai bên trái phải của Côn Luân Thần Cung.

Mọi người ngồi trên lưng Tiểu Đoàn Đoàn bay lên, Tiểu Đoàn Đoàn mềm nhũn nằm sấp xuống đất, đáng thương nhìn Lâm Nghị, không dậy nổi nữa.

"Đoàn Đoàn, vất vả cho mày rồi." Lão Hồ thấy Tiểu Đoàn Đoàn mệt mỏi, xoa xoa đầu nó nói.

"Nếu không có Đoàn Đoàn, chúng ta có lẽ đã xong đời rồi.

Sau này Đoàn Đoàn, mày chính là anh em của Bàn gia tao!" "Đoàn Đoàn là Kiến hậu (kiến chúa)." Tuyết Lỵ Dương vô cùng cạn lời.

Không biết từ lúc nào, mọi người đều không còn gọi Đoàn Đoàn là kiến nữa, mà ngược lại giống như bạn bè vậy.

Còn khá biết diễn kịch nữa chứ.

Lâm Nghị cười nhìn Tiểu Đoàn Đoàn.

Với sức lực của nó bây giờ, sao mà mệt được chứ, mới đi được bao xa đâu.

Chỉ là bình thường ăn xong ngủ, ngủ xong lại ăn, làm chút việc, là không muốn làm nữa.

"Vậy thì về đi." Lâm Nghị cũng không miễn cưỡng nó, vẫy vẫy tay, đưa nó vào Nhẫn không gian.

Dù sao cũng là do mình một tay nuôi lớn mà, mình không đau lòng, ai đau lòng chứ?

Mọi người nghỉ ngơi một lát, phân biệt phương hướng.

Phát hiện vị trí hiện tại của họ, cách Sơ Nhất, cũng như Pít Tơ Hoàng và Hàn Thục Na, đã qua mấy ngọn núi tuyết, muốn quay lại, thì cần phải vượt qua núi tuyết, nguy hiểm trùng trùng, nếu đi vòng quanh chân núi tuyết, đường đi sẽ vô cùng xa xôi.

Tuy nhiên, nếu họ cứ đi thẳng về phía Tây, liền có thể rời khỏi Côn Luân Sơn.

Chương 544

Nói theo lẽ thường, nếu ba người kia không thấy họ quay lại, thì khả năng cao sẽ quay về theo đường cũ?

Cũng không cần thiết phải nhất định hội họp với họ.

Lúc này, Bàn Tử nói: "Lão Lâm, Lão Hồ, Hàn Thục Na, Hàn Thục Na vẫn còn đó mà!" Tuyết Lỵ Dương ngạc nhiên nhìn Bàn Tử.

Hàn Thục Na ở bên trong, Bàn Tử gấp gáp làm gì?

Chẳng lẽ giữa Bàn Tử và Hàn Thục Na, có bí mật nhỏ nào không thể nói cho ai biết?

Tuyết Lỵ Dương không hiểu, nhưng Lâm Nghị và Lão Hồ đều hiểu ngay.

Bàn Tử một lòng muốn moi ra từ miệng Minh Thúc những kênh buôn bán xác chết, nhưng cuối cùng có ba kênh quan trọng nhất, Minh Thúc đến chết cũng không nói.

Hàn Thục Na là tình nhân của Minh Thúc, nói không chừng biết manh mối của những kênh đó.

Điều này khiến Bàn Tử đến giờ vẫn còn nhớ mãi không quên.

Lâm Nghị cười nói: "Dương tiểu thư, núi sông có ngày tương phùng, chúng ta kinh thành gặp lại!

Tôi và anh em còn phải quay lại một chuyến." Tuyết Lỵ Dương vừa nghe, trong lòng có chút không vui, nói: "Tôi dẫn A Hương, đợi các anh ở bộ lạc của Sơ Nhất." Đợi năm người chia tay, Bàn Tử nhìn Lâm Nghị nói: "Lão Lâm à, Dương tiểu thư này là đối với cậu nhớ mãi không quên đó.

Tôi thấy à, cô ta tám phần là vẫn muốn kéo cậu sang Mỹ đó!

Ừm, thật sự không được, thì cậu cứ đi với cô ta sang Mỹ đi, còn về lời nguyền của anh em chúng ta, chả có gì to tát cả." Lão Hồ gật đầu nói: "Đúng đó, nguyên nhân cụ thể của lời nguyền, còn chưa rõ ràng, cứ từ từ điều tra thôi, cậu cũng không còn nhỏ nữa, đến tuổi kết hôn thì cứ kết hôn đi." Lâm Nghị cười nói, "Được thôi, đợi khi nào mấy cậu kết hôn, tôi, anh em này cũng sẽ chọn một người mà kết hôn." "Cậu đó." Lão Hồ và Bàn Tử bất lực cười.

Hai cái lời nguyền của họ, có chữa khỏi được không vẫn còn chưa nói.

Nếu cứ thế mà kết hôn, chẳng phải là làm lỡ dở người ta sao.

Tuy nói giờ làm gì cũng được, nhưng nếu kết hôn, lỡ họ chết thì người phụ nữ sẽ thành góa phụ.

Cái tính chất này hoàn toàn khác nhau mà.

Ba người tay chân đều rất nhanh nhẹn, đi trên tuyết rất nhanh, cũng không chọn đường vòng quanh chân núi mà trực tiếp chọn vượt núi.

Sau hơn nửa ngày, cuối cùng cũng hội hợp với hai người Hàn Thục Na, sau đó cả năm người cùng nhau đi ra khỏi lưu vực núi tuyết.

Hàn Thục Na bị thương, Lâm Nghị đặc biệt chăm sóc cô ấy, còn cẩn thận hơn chăm sóc bản thân, thỉnh thoảng cũng bóng gió hỏi tin tức về kênh buôn bán thi thể của Quan Vũ.

Rời khỏi lưu vực núi tuyết, gặp được Sơ Nhất đang chờ ở doanh trại, mọi người cùng nhau khởi hành đến bộ lạc của Sơ Nhất.

Lúc đi, Lâm Nghị còn tiện tay thu Bạch Mao Lang Vương vào Nhẫn Không Gian để làm bạn với Tiểu Đoàn Đoàn.

Cổ Ma Quốc đã biến mất, anh ta cũng phải rời khỏi đây, Bạch Mao Lang Vương tự nhiên phải mang đi.

Tiểu Đoàn Đoàn thấy Bạch Mao Lang Vương vào, vui mừng khôn xiết, bày ra bộ dạng đại tỷ đầu, thao thao bất tuyệt giáo dục Bạch Mao Lang Vương.

Bạch Mao Lang Vương nhìn Tiểu Đoàn Đoàn có thể biến thành hình người, lập tức biến thành kẻ liếm chó, "Đại lão, đây là đại lão thực sự mà!" Biến thành hình người, là chuyện mà bao nhiêu loài thú mơ ước!

Ngay cả tổ tiên của nó, Thủy Tinh Tự Tại Sơn cũng không làm được.

Đoàn tỷ, vậy mà lại làm được!

Đoàn tỷ, thật sự quá lợi hại.

Tiểu Đoàn Đoàn dùng chân sờ sờ đầu Bạch Mao Lang Vương, nói, "Đừng ghen tị, theo chủ nhân thật tốt, cậu cũng có cơ hội thôi.

À này, cậu là đực hay cái?" Tiểu Đoàn Đoàn tò mò đánh giá Bạch Mao Lang Vương.

Bạch Mao Lang Vương trong lòng đại hỉ.

Đoàn tỷ định làm gì đây?

Lại còn hỏi mình là đực hay cái?

Chẳng lẽ là muốn cùng mình...

Tuy không muốn ăn cơm mềm, nhưng ai bảo mình đẹp trai tuyệt thế chứ. "Gâu gâu gâu" dịch "Tôi có thể là đực!!!" Tiểu Đoàn Đoàn nghe Bạch Mao Lang Vương nói, không khỏi nhíu mày, nhàn nhạt nói, "Trước kia chủ nhân từng nuôi một thú cưng tên Tiểu Hồng, cũng là đực, sau này nó chết rồi." Bạch Mao Lang Vương hơi ngơ, "Gâu gâu

gâu" dịch "Chết thế nào ạ?" Tiểu Đoàn Đoàn nói, "Bị tôi trở mình, không cẩn thận đè chết." Bạch Mao Lang Vương: "..." Tiểu Đoàn Đoàn sờ sờ bộ lông trắng tuyết của Bạch Mao Lang Vương, chỉ vào tôm tích, nói, "Đây có ít đồ ăn, cậu ăn cho ngon vào, lỡ một ngày nào đó, khi tôi ngủ, không cẩn thận giết cậu, cậu nhớ kỹ cái tốt của tôi, đừng biến thành ma quỷ đến tìm tôi, tôi sợ ma lắm." Bạch Mao Lang Vương: "..." Tiểu Đoàn Đoàn lặng lẽ thở dài, thất vọng quay người lại, nói, "Tôi cũng không muốn vậy đâu, theo quan sát của tôi, chủ nhân không thích con đực, để chủ nhân dọn dẹp Tiểu Hồng, còn phải gánh tội thay, trên đời này có ai trung thành hơn tôi không?" Nữ Vương là cái.

Đại Tế Ti là cái.

Tiểu Hồng là đực, bị mình đè chết, chủ nhân còn không phê bình mình một câu.

Điều này rõ ràng là chủ nhân rất vui khi thấy điều đó.

Vì chủ nhân, tôi thật sự đã tốn không ít công sức!

Nhìn bóng lưng Tiểu Đoàn Đoàn, Bạch Mao Lang Vương trong lòng sợ hãi. "Gâu gâu gâu." dịch "Đại tỷ, em là cái, em là cái, không tin chị cứ kiểm tra." Mọi người đi ba ngày, trở về bộ lạc của Sơ Nhất.

Tuyết Lỵ Dương vẫn chưa đến, hai ngày sau, Tuyết Lỵ Dương trông hơi mệt mỏi dẫn theo A Hương cuối cùng cũng đến bộ lạc.

Cô ấy kích động nắm tay Lâm Nghị, nói, "Quy Khư, ở Quy Khư!

Cái đó, muốn đi Quy Khư!" Lâm Nghị thấy Tuyết Lỵ Dương hiếm khi kích động như vậy, liền nói, "Cô uống chút nước đi, từ từ mà nói." Hóa ra sau khi Tuyết Lỵ Dương dẫn A Hương rời khỏi núi tuyết, họ vào một ngôi làng, ngôi làng đó khắp nơi đều lộ vẻ quỷ dị, những người trong làng rất nhiệt tình với họ, mời họ qua đêm tại làng, nhưng

nụ cười của họ lại khiến người ta sởn gai ốc.

Tuyết Lỵ Dương cẩn thận, buổi tối không ngủ say, nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, liền dậy lén lút quan sát, phát hiện những người trong làng đều tập trung trước cửa chỗ cô ở, trong tay còn cầm súng săn.

Họ còn nói muốn giết họ để cúng tế xà thần.

Cô ấy lập tức quyết đoán, dẫn A Hương rời đi trong đêm, tuy nhiên, những người trong làng lại truy đuổi và chặn đường họ.

Không chỉ vậy, A Hương còn liên tục nhìn thấy những cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.

Ví dụ như, những người trong làng trói họ lại, móc mắt, dùng đuốc đốt chết, những người đó vẫn cười quỷ dị, giống như bị ác quỷ nhập thân vậy.

Cô ấy còn thấy, mặt đất nứt toác, sông ngòi nhấn chìm lục địa, lục địa tan nát, bầu trời biến thành màu đỏ máu, dưới ánh hoàng hôn, phản chiếu một bóng lưng dài thượt, và dưới bóng lưng đó, là ngọn núi cao vài trăm mét, chất đống từ những thi thể đẫm máu.

Cô ấy thấy ở nơi sâu nhất của đại dương, dường như có một xoáy nước, không ngừng phun trào nước biển cuồn cuộn ra ngoài, đồng thời đi kèm với những con rắn đen.

Bởi vì A Hương có những triệu chứng này, và họ không thể giết người, nên việc chạy trốn khá chậm, cuối cùng bị vây hãm.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một người áo đen xuất hiện, giết sạch tất cả mọi người, và nói cho họ biết. "Lời nguyền trên người họ, chỉ có ở Quy Khư mới có thể giải quyết." Người áo đen khoác áo choàng đen, che khuất mặt, không nhìn rõ diện mạo, chỉ có thể nghe thấy giọng nói, hơn nữa ra tay gọn gàng dứt khoát, giết người không chớp mắt.

Nhưng, con mắt bản năng của A Hương, lại nhìn thấy một cái bóng đáng sợ trên người đó.

Đó là một con quái vật có mười hai tay chân!

Nhưng, thân ảnh của người đàn ông đó lại giống hệt người bình thường.

Lão Hồ nhìn Lâm Nghị, ý vị thâm trường hỏi, "Vạn Nô Vương?" Lâm Nghị gật đầu, "Có khả năng." Con mắt bản năng của A Hương có thể nhìn thấy bản chất của sự vật.

Mặc dù người áo đen đó là hình người, nhưng vẫn không thể thay đổi bản chất quái vật mười hai tay chân của hắn.

Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc hỏi, "Mấy anh biết lai lịch của thứ đó sao?" Sau đó, Lâm Nghị kể lại toàn bộ chuyện gặp phải ở Vân Thiên Cung cho Tuyết Lỵ Dương nghe một lần. "Nếu thật sự là Vạn Nô Vương sống lại từ sau Cổng Đồng, tại sao hắn lại nói cho chúng ta những điều này?" "Điều đó không quan trọng, đã có manh mối, vậy chúng ta cứ đi Quy Khư thám hiểm là được." Lâm Nghị cảm thấy không sao cả.

Trên đường đi, có thể thấy rõ, Tây Vương Mẫu và Quỷ Mẫu hai phe này, có mối liên hệ mật thiết.

Long mạch thiên hạ, bắt nguồn từ Côn Luân, kết thúc ở Quy Khư.

Vì vấn đề ở Côn Luân chưa được giải quyết, Nam Hải Quy Khư, quả thực đáng để thám hiểm.

Chương 545

Hơn nữa ở Nam Hải Quy Khư, dường như còn có lượng lớn kỳ trân dị bảo.

Kho báu còn nhiều hơn Côn Luân Thần Cung rất nhiều.

Mọi người lái xe rời khỏi bộ lạc, khởi hành về kinh đô.

Trên đường, Lâm Nghị bắt đầu kiểm tra những thu hoạch lần này.

Mười mấy xác ướp cổ, còn có một rương châu báu vàng bạc chôn theo, cũng như pho tượng Phật mắt bạc được tìm thấy trong luân hồi miếu.

Những thứ này đều có thể tiến hành buôn bán, còn lại như mắt và não của xác ướp băng tinh thì đều là vật phẩm không bán.

Tiếp theo là miếng thịt được tìm thấy trong Cửu Tầng Yêu Lâu.

Miếng thịt cổ xưa vốn trông như một cục đá, giờ trên đó lại không rõ nguyên nhân xuất hiện hai chữ.

Những chữ này vô cùng cổ xưa, nhìn từ hình dáng chữ thì hơi giống chữ Ma Quốc, nhưng lại không hoàn toàn giống, cứ như thể chữ viết của Cổ Ma Quốc bắt nguồn từ những chữ trên miếng thịt này vậy.

Hai chữ trên miếng thịt khiến anh ta nhớ đến tế đàn khổng lồ phía sau Cổng Đồng.

Trên tế đàn khổng lồ đó, không chỉ vẽ đầy đủ các loại tranh, mà còn có một số ít chữ viết.

Lâm Nghị đã nghiên cứu các bức vẽ và chữ viết trên tế đàn một lần, nên nhớ rất rõ, giờ nhìn hai chữ trên miếng thịt này, dường như

có chút tương tự với những chữ đó.

Nhưng chữ viết trên đó tương đối đơn giản, còn chữ viết trên miếng thịt này lại cực kỳ phức tạp.

Tuy nhiên, chữ thứ hai, dù rất phức tạp, nhưng nhờ Lâm Nghị tinh thông ngôn ngữ Ma Quốc, lại từng nghiên cứu những chữ phía sau Cổng Đồng, cộng thêm việc người cổ đại đều thiết kế chữ viết thông qua tượng hình.

Nên chữ thứ hai này, trong lòng anh ta đã có một khái niệm đại khái.

Chữ này, đại khái dịch là 'Uyên'.

Nhưng chữ thứ nhất, lại phức tạp hơn chữ 'Uyên' rất nhiều, hơn nữa dù là tượng hình cũng không thể so sánh được.

Vực Sâu là tín ngưỡng của Cổ Ma Quốc, đặc biệt là hang động quỷ, sự tồn tại của miếng thịt này, e rằng có liên quan rất lớn đến sự ra đời của Cổ Ma Quốc, cho nên mới xuất hiện trong Cửu Trọng Yêu Lâu.

Nhưng Lâm Nghị có thể xác định, chữ thứ nhất này, tuyệt đối không phải chữ 'Sâm' (sâu) của Vực Sâu.

Cụ thể là gì, vẫn cần từ từ điều tra và nghiên cứu.

Còn miếng thịt này, rốt cuộc là thịt của thứ gì?

Nghe nói, trong không gian hư vô dưới đáy hang quỷ, ngay cả xà thần cũng biến thành xương cốt, huyết nhục không còn tồn tại.

Miếng thịt này, không biết đã trải qua bao nhiêu thiên niên kỷ, vẫn còn nguyên vẹn.

Vậy là thứ gì đã cắt miếng thịt này từ cơ thể chủ nhân ban đầu?

Tất cả đều là những bí ẩn khổng lồ.

Lâm Nghị cảm thấy, chỉ cần giải mã được lai lịch của miếng thịt này, liền có thể nhìn thấy cái chung cực của thế giới.

Một tuần sau, mọi người cuối cùng cũng trở về kinh đô.

Hàn Thục Na được đưa vào phòng khám chui để thử phẫu thuật phục hồi, còn Bàn Tử cũng thuận lợi từ miệng cô ta, lấy được tin tức về hai kênh quan trọng.

Về Nam Hải Quy Khư, nơi này quá bí ẩn, không hề thua kém núi Côn Luân, thậm chí còn hơn.

Vì vậy mọi người quyết định trước tiên tiến hành điều tra và chuẩn bị toàn diện cho Nam Hải Quy Khư, sau khi chuẩn bị đầy đủ, sẽ khởi hành đến Quy Khư.

Mọi người cũng có thể tận dụng thời gian ngắn này để nghỉ ngơi thật tốt.

Bàn Tử thì bắt đầu liên hệ kênh buôn bán cổ thi, dù sao thì hiện tại trong tay họ, có mười mấy cổ thi cực phẩm!

Ngay cả khi mỗi cổ thi chỉ một triệu, thì đó cũng là một thương vụ trị giá một hai chục triệu.

Hơn nữa xác ướp băng tinh còn có giá trị cao hơn!

Còn về việc liệu những cổ thi này có trá thi hay không, những thứ đã bán đi rồi, họ không quản được nữa.

Liệu trong xác ướp băng tinh có xuất hiện côn trùng băng hỏa hay không, đó là chuyện của bên mua.

Hơn nữa những người có thể chi trả số tiền này, đa phần đều là kẻ ngốc phương Tây.

Lão Hồ thì trấn giữ Vạn Bảo Các, chuẩn bị cho buổi đấu giá thịnh hội nửa tháng một lần.

Sau mấy tháng kinh doanh, Vạn Bảo Các đã xuất ra rất nhiều đồ vật quý hiếm, trong đó không ít cái trị giá hàng triệu, trong thời gian đó còn đấu giá một món đồ cấp quốc bảo, hoàn toàn làm chấn động giới đạo mộ.

Hiện tại Vạn Bảo Các, doanh thu mỗi tháng đã đạt tám triệu, và lợi nhuận ròng cũng có năm triệu!

Trần Hạt Tử là chuyên gia trong lĩnh vực này, những đồ vật quý giá như vậy, đấu giá nhiều rồi, mặc dù đều được tiến hành bí mật trong giới đạo mộ, nhưng các bộ phận liên quan cần phải bôi trơn một hai.

Điều này giúp tránh được rất nhiều rắc rối.

Dưới một loạt thao tác của Trần Hạt Tử, anh ta lại tìm thấy cảm giác của Tổng Bả Đầu ngày xưa.

Ba anh em Lâm Nghị cũng không bao giờ lộ diện ở nơi công cộng, Trần Hạt Tử chính là ông chủ thực sự của Vạn Bảo Các, danh tiếng vang xa trong giới đạo mộ.

Đây rõ ràng là đời xuân thứ hai của cuộc đời.

Tiểu Ca kể từ khi ra khỏi Tây Vương Mẫu Quốc, bị trọng thương, vẫn hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện, cho đến bây giờ, vết thương trên người đã khỏi đến bảy tám phần, nhưng vẫn trong trạng thái hôn mê.

Lâm Nghị cũng đã đến bệnh viện thăm anh ấy một lần, kiểm tra tình trạng bệnh của anh ấy.

Bệnh tình của Tiểu Ca rất đặc biệt, anh ta cũng không tiện can thiệp cưỡng chế, cứ để anh ấy tự mình hồi phục.

Nhưng, tất cả chi phí chữa bệnh, đương nhiên do Lâm Nghị chi trả.

Hiện tại ba anh em Lâm Nghị, đúng là đại gia mới nổi, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, tài sản tăng vọt, tài sản cá nhân mỗi người đều đã vượt quá cấp bậc hàng chục triệu!

Mặc dù không chia cổ tức, nhưng tài khoản mỗi người cũng có vài triệu.

Lão Hồ vẫn luôn nhớ đến đồng đội của mình, gửi mấy trăm nghìn cho họ để bù đắp chi phí sinh hoạt, số tiền còn lại, anh ta nghĩ mỗi tháng đều gửi một ít, như vậy có thể phát triển lâu dài.

Còn về Bàn Tử thì sao.

Không có việc gì thì vẫn thích đi tìm vài cô gái để tiêu khiển.

May mà thể lực anh ta tốt, Tiểu A Muội cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Câu nói đó là gì nhỉ, cờ xí bay phấp phới bên ngoài, cờ đỏ không đổ trong nhà, nói chính là loại người như anh ta.

Nhưng Bàn Tử đối với Tiểu A Muội thật sự không tệ, mặc dù chưa kết hôn nhưng phần lớn tiền, đều giao cho Tiểu A Muội.

Theo lời Bàn Tử mà nói, mình không biết chừng nào sẽ chết, vậy phải tận hưởng thật tốt chứ.

Tận hưởng cuộc sống, không tiêu tốn nhiều tiền như vậy, mình cưới vợ sớm, nhiều tiền như vậy, ngoài việc đưa cho Tiểu A Muội, còn có thể đưa cho ai?

Tuyết Lỵ Dương thì một lần nữa trở về nước Mỹ, cụ thể làm gì, cô ấy cũng không nói, chỉ nói rất quan trọng, đợi lần tới cô ấy trở về, họ sẽ biết.

Lâm Nghị thì phủi tay làm chủ, khi đi dạo, thấy sân nhà nào rao bán, tiện tay bỏ ra mấy chục nghìn hoặc mấy trăm nghìn là mua,

chuyển đến đâu thì đến đó.

Mỗi ngày ra ngoài đi dạo, những người bên cạnh đều không giống nhau.

Ngày thứ nhất, là Diệp Nhất Tâm.

Ngày thứ hai, là Hồng Cô Nương.

Ngày thứ ba, là Hoa Linh.

Chương 546

Ngày thứ tư, là Trần Văn Cẩm.

Ngày thứ năm, dắt một bé gái đi dạo phố, giống như ông bố dắt con gái vậy.

Ngày thứ sáu, ngày thứ bảy nghỉ ngơi!

Tối ngày thứ bảy, cửa phòng Lâm Nghị bị gõ. "Ai đó." "Tôi, Trần Văn Cẩm." "Vào đi, cửa không khóa." "Kẽo kẹt ~" Cửa phòng mở ra, Trần Văn Cẩm bước vào, tiện tay đóng cửa phòng lại. "Cái đó Lão Lâm, gần đây không biết sao, cảm thấy cơ thể không được khỏe lắm, có phải lại có vấn đề rồi không?" Lâm Nghị quét mắt nhìn cơ thể Trần Văn Cẩm, tốt lành, như người không có việc gì.

Dù sao thì hiện tại Trần Văn Cẩm nói gì đi nữa, cũng là người có thể chất trường sinh hoàn mỹ.

Bệnh vặt thông thường, căn bản không đáng kể.

Thể chất này, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng mơ ước có được.

Thuốc là do hệ thống cấp, hơn nữa không có tác dụng phụ, bệnh thi hóa của Trần Văn Cẩm, cũng đã sớm được giải quyết, không thể tái phát. "Không sao mà, cô không khỏe chỗ nào?" "Lưng tôi không thoải mái, anh xem giúp tôi với." Trần Văn Cẩm vừa nói, vừa tự mình cởi cúc áo trên.

Hai người ở Tây Vương Mẫu Quốc, cái gì cần xem cũng đã xem hết rồi, giờ đây cô ấy ngược lại không còn e dè gì nữa.

Rất nhanh, một tấm lưng trắng như tuyết, xuất hiện trước mặt Lâm Nghị.

Lưng này da thịt trắng nõn, chất da mịn màng, quả thực là cực

phẩm.

Rất thích hợp để giác hơi. "Tôi cảm giác trên lưng hình như có một con sâu bò, anh xem có không?" "Không có mà." "Ở đây." Trần Văn Cẩm vòng tay ra sau lưng, chỉ vào xương bướm của mình.

Lâm Nghị sờ sờ, không phát hiện ra thứ gì đáng ngờ. "Bò xuống rồi, đến eo tôi rồi." Trần Văn Cẩm sốt ruột kêu lên, còn đưa tay gãi gãi cái eo thon nhỏ. "Do cô tự nghĩ ra thôi à?" Làm gì có con sâu nào.

Đừng nói dùng mắt thường không nhìn thấy, ngay cả dùng Âm Dương Nhãn cũng không nhìn thấy có sâu bên trong.

Đây là bị dọa sợ rồi sao?

Tình trạng tinh thần có vấn đề sao? "Lại bò xuống nữa rồi!" Trần Văn Cẩm đưa tay xuống phía dưới eo, trông có vẻ đặc biệt khó chịu. "Anh vẫn chưa nhìn thấy sao?

Nó ở bên trong đó, tôi cảm thấy đặc biệt khó chịu." Lâm Nghị nhìn dáng người thướt tha của Trần Văn Cẩm, nghe giọng nói khó chịu của cô ấy, sau đó đưa tay ôm lấy cái eo thon nhỏ của cô ấy.

Trần Văn Cẩm hơi hoảng hốt hỏi, "A, anh muốn làm gì?" Lâm Nghị nói, "Giúp cô kiểm tra cơ thể thật kỹ lưỡng." Trần Văn Cẩm uốn éo cơ thể dán vào người Lâm Nghị, nói, "Anh, anh kiểm tra cơ thể như thế này, là nghiêm chỉnh đó sao?" Lâm Nghị ôm cô ấy, đặt lên giường, nói, "Đương nhiên là nghiêm chỉnh mà, hơn nữa tôi còn có một bộ châm cứu đại pháp độc môn, đảm bảo châm đến đâu bệnh khỏi đến đó." Hơn một tiếng sau.

Trần Văn Cẩm nằm trên cánh tay Lâm Nghị, không nói nên lời, nói, "Anh đúng là tên đồi bại, anh cứ thế này mà khám bệnh cho tôi sao?" Lâm Nghị châm một điếu thuốc, hít một hơi, từ từ nhả ra một vòng khói. "Giờ bắt đầu mắng tôi à?

Vừa nãy, cô đâu có như thế." "..." Trần Văn Cẩm bĩu môi, một quyền đấm vào ngực Lâm Nghị, nói, "Anh quá đáng rồi.

Anh rõ ràng cố ý bắt nạt tôi." Lâm Nghị cảm thấy mình hơi oan ức, nói, "Nửa đêm cô chạy đến phòng tôi, kêu chỗ này khó chịu, chỗ kia khó chịu, chẳng phải là cô cố ý dụ dỗ tôi sao.

Đồ phụ nữ hư hỏng." Trần Văn Cẩm tức giận nói, "Tôi thật sự khó chịu mà!

Anh cứ phải nghĩ theo hướng đó.

Anh nói châm cứu xong là khỏi rồi, giờ vẫn khó chịu thì làm sao?" Lâm Nghị đánh giá cô ấy một lượt, "Hay là, châm cứu lại lần nữa?" Trần Văn Cẩm muốn khóc không ra nước mắt, vội vàng nói, "Tôi nói thật đó.

Sau khi chia tay anh, trở về kinh đô, chưa đầy mấy ngày, tôi đã cảm thấy cơ thể có vấn đề, cứ như thể... trong cơ thể có một con sâu, đang bò qua bò lại.

Tôi nói với anh, anh chỉ biết bắt nạt tôi." "À, thật sự có vấn đề sao?" Hóa ra là hiểu lầm à.

Hiểu lầm thì cô phải nói sớm chứ.

Cũng đâu thấy cô phản kháng đâu.

Cô xem kìa.

Sau đó Lâm Nghị bắt đầu nghiêm túc kiểm tra cơ thể Trần Văn Cẩm.

Cuối cùng quả nhiên phát hiện ra một con rắn nhỏ màu đỏ máu!

Con rắn nhỏ này rất nhỏ, gần như không thể nhìn thấy, hơn nữa nó màu đỏ máu, hòa làm một với máu, tức là dù dùng Âm Dương Nhãn, nếu không quan sát kỹ, cũng không nhìn ra được.

Lâm Nghị lấy con rắn nhỏ màu đỏ máu ra, dùng ngón tay bóp một cái, "Bùng" một tiếng, con rắn nhỏ tuy nhỏ, nhưng lại phát ra một tiếng nổ nhỏ, đồng thời trong không khí tràn ngập một làn sương máu, làn sương máu tản ra hình thành một khuôn mặt phụ nữ, khuôn mặt phụ nữ dữ tợn, lúc thì giận dữ lúc thì cười lớn, cuối cùng tan biến vào không khí.

Khuôn mặt phụ nữ do sương máu hình thành này, và khuôn mặt nhếch nhác quỷ dị của Tây Vương Mẫu trong Tây Vương Mẫu Quốc, khi bị Lâm Nghị đánh cho tan tác, truy đuổi mọi người đến cửa động Nữ Ngọc, có ba phần giống nhau. "Cái này... là cái gì?" Trần Văn Cẩm kinh ngạc nhìn Lâm Nghị hỏi.

Lâm Nghị trầm ngâm một lát, nói, "Đây chắc là thủ đoạn của Tây Vương Mẫu.

Cô giờ là thể chất trường sinh hoàn mỹ, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng thèm muốn từ lâu, con rắn nhỏ màu máu này, phần lớn là do Tây Vương Mẫu điều khiển để nghiên cứu cơ thể cô, mặc dù đã được giải quyết, nhưng cô ta đã để mắt đến cô.

Vì vậy sau này cô tốt nhất đừng ra ngoài nữa." Trần Văn Cẩm hơi khó tin, "Tây Vương Mẫu?

Cô ta dù không chết, cũng bị nhốt trong tảng đá đó, không ra được chứ?

Sao lại thế này?" "Cô quá coi thường cô ta rồi, bất kể là tà thuật của Tây Vương Mẫu, hay đẳng thuật của Quỷ Mẫu, đều là một loại ký sinh thuật quỷ dị, thủ đoạn lớp lớp không ngừng, khiến người ta phòng không kịp trở tay." "Vậy... sau này tôi cứ ở nhà sao?

Không đi đâu được sao?" "Tốt nhất là vậy.

Nếu cảm thấy chán, thì có thể đến tìm tôi, châm cứu gì đó." "Cái

gì!" Rất nhanh, đã đến giữa tháng.

Buổi đấu giá của Vạn Bảo Các cũng chính thức khai mạc.

Đấu giá hội trong giới này, rất ít khi được tổ chức, chỉ có khách sạn Tân Nguyệt ở Hàng Châu, mới thỉnh thoảng tổ chức một lần.

Không có gì khác, bởi vì muốn tổ chức đấu giá hội, điều kiện đầu tiên, chính là sở hữu lượng lớn kỳ trân dị bảo, giá trị liên thành, loại khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Rất ít thương gia có thể đáp ứng điều kiện này, dù có, thì đó cũng là hàng cất giữ của chính họ, không đến mức bất đắc dĩ, sẽ không cam lòng đấu giá.

Vạn Bảo Các mỗi tháng hai lần đấu giá, đã kéo dài mấy tháng, mỗi lần đấu giá đều có cực phẩm, tiểu cực phẩm trong số đồ vật quý hiếm, hơn nữa không chỉ một món!

Điều này trong giới cổ vật, tuyệt đối là chưa từng có.

Không có nền tảng, căn bản không làm được điều này!

Hơn nữa còn không phải là nền tảng nhỏ, mà là nền tảng sâu, khiến nhiều cửa hàng khác chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể với tới.

Dù có bảo bối, thì cũng sẽ có lúc đấu giá hết chứ?

Nhưng bảo bối của Vạn Bảo Các, không ngừng tuôn ra, đơn giản là, cứ như thể có người ngày nào cũng đi đào mộ hoàng lăng lớn vậy!

Vì những người có tiền đến quá nhiều, tiêu chuẩn vào cửa cũng đã được nâng lên.

Chương 547

Tài sản mười vạn mới có tư cách vào cửa.

Tài sản một triệu mới có thể có phòng riêng.

Tài sản trên chục triệu, mới có thể ở trong phòng Thiên Tự Hào.

Lâm Nghị nhìn danh sách nhân viên vào cửa do Trần Hạt Tử phái người gửi đến.

Hôm nay tám phòng Thiên Tự Hào đều đã đầy!

Trong đó có hai phòng là người phương Tây, ba phòng là những phú thương nổi tiếng trong giới khảo cổ.

Ba phòng còn lại, Trần Hạt Tử đặc biệt đánh dấu.

Phòng thứ nhất, Hàn gia Hải Đô.

Phòng thứ hai, Trương gia Trường Sa.

Phòng thứ ba.

Phòng thứ ba, là một mỹ nữ, họ Doãn, tên Doãn Nam Phong.

Ba người này đều có lai lịch lớn đó!

Lâm Nghị đánh giá thông tin của ba người này.

Hàn gia Hải Đô.

Anh ta trong giới đạo mộ, cũng lăn lộn không ít thời gian rồi.

Giới đạo mộ, ngoài Bàn Sơn Tá Lĩnh, Mạc Kim Phát Khâu ra, còn có không ít thế lực.

Trong đó bao gồm, bốn đại thế gia với Quan Sơn Thái Bảo là trung tâm.

Còn ở Hải Đô, cũng có ba gia tộc đạo mộ có thế lực không nhỏ.

Trương gia, Hàn gia, Tào gia.

Ba gia tộc lớn này, có thể nói là bá chủ xung quanh Hải Đô, hơn nữa đều là những gia tộc lớn truyền thừa mấy trăm năm, sức ảnh hưởng ở Hải Đô, không kém gì Cửu Môn Lão Trường Sa năm xưa.

Trương gia Trường Sa, đương nhiên là một trong những đại diện của Cửu Môn, lần trước Trương Nhật Sơn đến, anh ta cũng đã gặp, nhưng người đến lần này, không phải Trương Nhật Sơn, mà là một người trẻ tuổi khác của Trương gia, tên Trương Khải Sơn, tức là Trương Đại Phật Gia.

Còn về Doãn Nam Phong thì sao.

Không nghi ngờ gì nữa, chính là người nhà họ Doãn của khách sạn Tân Nguyệt ở Hàng Châu.

Nhưng, anh ta nhớ rằng Doãn Nam Phong này là nhân vật nguyên bản trong phim truyền hình, trong nguyên tác, không hề có Doãn Nam Phong.

Hơn nữa tuổi của Doãn Nam Phong cũng xấp xỉ với Ngô Tà, bây giờ vừa mới đầu những năm tám mươi, cô bé này, lẽ ra vẫn chưa chào đời mới phải.

Chỉ là nghĩ đến việc trước đây ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Kiều Thi Ngữ xuất hiện, rất giống với Trần Thừa Trừng trong phim truyền hình, mặc dù tên không hoàn toàn giống, nhưng thủ đoạn và phương pháp đều tương tự.

Bất kể là Trần Thừa Trừng, hay Doãn Nam Phong, đều đã xuất hiện ở đây.

Các nhân vật nguyên tác Ngô Tà, Bàn Tử, A Ninh đều không hề xuất hiện.

Xem ra các nhân vật được thêm vào trong kịch bản, không có quá nhiều hạn chế.

Còn về cây đồng cổ Lão Dương, rõ ràng không phải là Lão Dương trong nguyên tác, chỉ là tên có chút tương tự mà thôi.

Trần Hạt Tử đã làm một giới thiệu chi tiết về danh sách ba người này.

Doãn Nam Phong ở đây, bối phận đã được nâng lên, trở thành cháu gái của Doãn Tân Nguyệt.

Nhưng, Doãn Tân Nguyệt rất tán thưởng cô ấy, cho nên giang hồ đều đồn, Doãn Nam Phong là người kế thừa của khách sạn Tân Nguyệt.

Buổi đấu giá diễn ra như thường lệ, từng món đồ vật quý hiếm được đặt lên sàn triển lãm, khiến người ta không thể rời mắt.

Bất cứ ai vào hội trường, đều có thể ăn bữa tiệc miễn phí.

Những nguyên liệu cho bữa tiệc này, đều là tôm tích và một ít thịt cá râu trắng mà Lâm Nghị mang từ núi Côn Luân về.

Những thứ này, là những thứ có tiền cũng không mua được!

Qua tay của đại đầu bếp, càng biến thành sơn hào hải vị, mỹ thực nhân gian.

Trong lúc ăn uống, giá đấu giá cũng nước lên thuyền lên, từ mấy chục nghìn, đến hàng triệu cũng có.

Những người trong phòng Thiên Tự Hào, cũng lần lượt ra tay.

Chỉ là, ba người Hàn gia, Trương gia, Doãn gia đều không có bất kỳ động thái nào.

Lâm Nghị gọi Trần Ngọc Lâu đến, nói, "Lão Trần, cái này mang đi đấu giá đi." Sau đó, trong tay anh ta liền xuất hiện thêm một khối thủy

tinh.

Trần Hạt Tử mặc dù không nhìn thấy khối thủy tinh này, nhưng ngay khi khối thủy tinh vừa được lấy ra, ông ta đã cảm nhận được, một luồng năng lượng kỳ dị tuôn trào.

Người mù nói chung, đều có giác quan cực kỳ nhạy bén, còn giác quan của Trần Hạt Tử, đã đạt đến trình độ rất khoa trương.

Ông ta nhẹ nhàng ngửi ngửi, một luồng khí tức cổ xưa mà huyền ảo tràn vào mũi, nói, "Cái này... là thứ gì?" Lâm Nghị nói, "Tương truyền là não tủy tinh hóa của Quỷ Mẫu sơ đại Ma Quốc!" "Cái gì??" Trần Hạt Tử hít một hơi thật sâu, có chút không giữ được bình tĩnh.

Ông ta biết Lâm Nghị và những người khác đã đi đến Ma Quốc, nhưng ông ta tuyệt đối không ngờ, nhóm người Lâm Nghị này, lại đào cả não tủy của người ta ra.

Thật sự là không phải người!

Nhưng đây là thứ đến từ thời viễn cổ, lại là não tủy tinh hóa, trên trời dưới đất, đây là độc nhất vô nhị.

Hơn nữa, ông ta còn nghe nói đẳng thuật của Cổ Điền Quốc, bắt nguồn từ Ma Quốc, não tủy tinh hóa này, có thể được Lâm Nghị lấy được, và bây giờ mới đem ra đấu giá, tuyệt đối giá trị liên thành! "Giá khởi điểm là?" "Tám triệu!" "Hít!" Nghe thấy giá này, Trần Hạt Tử cũng có chút không ngồi yên được.

Tám triệu đó!!

Đây tuyệt đối là giá trên trời chưa từng có!

Số tiền tám triệu, đủ để mua mấy chục căn tứ hợp viện ở kinh đô!

Ngay cả những người trong phòng Thiên Tự Hào, có tài sản hơn chục triệu, đối mặt với cái giá trên trời như vậy, e rằng cũng phải giật

gấu vá vai chứ?

Cũng chỉ có những cự bá thực sự, mới có thể thực sự mua nổi.

Quan trọng là, ai lại vô cớ đi bán khối não tủy tinh hóa này chứ?

Trần Hạt Tử trầm ngâm một lát hỏi, "Ông chủ, như vậy không ổn chứ?" Lâm Nghị cười nói, "Ông cứ yên tâm mang đi bán, người biết hàng tự nhiên sẽ mua." Trần Hạt Tử khóe miệng giật giật, chậc, sao lời này nghe chói tai vậy nhỉ?

Cứ như thể chính mình không biết hàng vậy.

Sau đó, Trần Hạt Tử liền mang não tủy tinh hóa của Quỷ Mẫu, đến sàn đấu giá tiến hành đấu giá.

Trần Hạt Tử này, những thủ đoạn khác, đều không tính là lợi hại, nhưng cái tài ba hoa trên miệng, tuyệt đối là hạng nhất, nếu không cũng không thể lừa được mười vạn người của Tá Lĩnh.

Dưới sự ba hoa chích chòe của Trần Hạt Tử, khối não tủy tinh hóa này, được phủ lên một lớp màn bí ẩn.

Nhưng giá khởi điểm tám triệu, quả thực khiến đại đa số mọi người chùn bước.

Mặc dù Trần Hạt Tử đã chém gió hết cỡ, nhưng cái giá cao ngất ngưởng đó, vẫn không có ai chịu ra giá.

Trần Hạt Tử cực kỳ lúng túng, trong lòng thầm mắng, "Ông chủ đúng là, thật sự nghĩ có kẻ ngốc to xác nào ra giá sao?" Ngay lúc ông ta đang nghĩ như vậy, phòng Thiên Tự Hào, vị trí Hàn gia, đột nhiên có người bước ra kêu lên, "Chín triệu!" Trần Hạt Tử lập tức mặt mày hớn hở, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Chương 548

Ôi trời.

Người nhà họ Hàn này, chẳng phải là chim mồi do ông chủ mời đến sao?

Cùng lúc đó, bất kể trong phòng riêng, hay ngoài sảnh, tất cả đều bàn tán xôn xao, không hiểu rõ, khối não tủy tinh hóa này, có công dụng độc đáo gì.

Còn trong phòng riêng của Trương gia.

Trương Nhật Sơn nghe có người ra giá chín triệu, không khỏi nhíu mày, nhìn người đàn ông trẻ tuổi ngồi bên cạnh hỏi, "Phật gia, chẳng lẽ cháu cũng nhìn lầm rồi sao?

Món đồ này, thật sự đáng giá nhiều tiền như vậy sao?" Trương Khải Sơn trầm ngâm một lát, đột nhiên à một tiếng cười, nói, "Nhật Sơn, cháu đi rao giá đi, mười triệu!" Trương Nhật Sơn hơi ngơ, khi nào Phật gia cũng trở thành kẻ ngốc to xác vậy?

Chẳng lẽ thật sự là mình nhìn lầm rồi sao?

Nhưng, Trương Nhật Sơn vẫn đi qua, rao giá nói, "Mười triệu!" Lập tức không khí trong hội trường sôi sục.

Vốn dĩ chỉ là một món đồ cổ không được coi trọng, không chỉ có người đấu giá, lại còn có người thêm giá.

Chuyện này cũng quá khó tin rồi.

Trần Ngọc Lâu trong lòng chấn động, thầm nghĩ, "Chẳng lẽ, thật sự có cao nhân, nhìn ra được sự huyền bí của não tủy tinh hóa này sao?

Quả nhiên, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên a!" Trương Khải Sơn nhìn vẻ mặt nửa hiểu nửa không của Trương Nhật Sơn, cười hỏi, "Nhật Sơn, cháu có phải rất khó hiểu, tại sao chú lại ra giá cao như vậy không?" Trương Nhật Sơn gật đầu nói, "Vâng." Trương Khải Sơn vỗ vỗ vai Trương Nhật Sơn, cười nói, "Nhật Sơn à, tầm nhìn của cháu vẫn còn nhỏ lắm, cháu thật sự nghĩ đây chỉ là một buổi đấu giá sao?" Trương Nhật Sơn lập tức hỏi: "Chẳng lẽ bên trong còn có huyền bí gì khác sao?" Trương Khải Sơn không khỏi tự tin cười rộ lên. "Cậu và tôi đều biết, cái này dù có là Tinh Hoa Não Tủy thời viễn cổ đi chăng nữa, rất thần kỳ, nhưng căn bản không đáng tám trăm vạn, đừng nói chi là một ngàn vạn." "Vậy tại sao ngài vẫn còn tăng giá?" "Cậu quên mục đích chuyến này của chúng ta rồi sao?

Cái cổ lâu kia, cũng đến lúc phải đi thăm dò lại một phen." Tình báo gần đây cho hay, toàn bộ nhân viên ở viện điều dưỡng Golmud đã chết, cụ thể là ai làm thì không ai biết.

Lẽ ra Trần Văn Cẩm cũng phải hóa thi như Hoắc Linh, nhưng cô ta vẫn sống tốt.

Mà trong quá trình hóa thi, ẩn chứa bí mật cuối cùng của trường sinh.

Chắc chắn là Trần Văn Cẩm đã tìm được phương pháp trường sinh, hoặc ít nhất là có cách khống chế hoặc làm chậm quá trình hóa thi!

Việc Trần Bì A Tứ từng hợp tác với Lâm Nghị đến Vân Thiên Cung, một loạt chuyện này khiến họ nghi ngờ rằng nguyên nhân Trần Văn Cẩm không bị hóa thi có liên quan đến Lâm Nghị.

Nói cách khác, nghiên cứu về trường sinh của Lâm Nghị đã đi trước họ một bước.

Sau đó, họ đã điều tra sâu về Lâm Nghị, cuối cùng manh mối dẫn

đến Vạn Bảo Các đang nổi đình nổi đám ở kinh đô này.

Mục đích của buổi đấu giá lần này không phải để bán đấu giá đồ vật, mà là để thăm dò thông tin về Lâm Nghị.

Hợp tác với Lâm Nghị, thăm dò cổ lâu kia một phen!

Dù sao thì, bọn họ nhìn có vẻ trẻ, nhưng đều đã ngoài tám mươi rồi, thời gian còn lại cho họ không còn nhiều.

Huyết mạch Cùng Kỳ, rốt cuộc cũng không phải là Kỳ Lân Huyết Mạch. "Nhưng điều này có liên quan gì đến Tinh Hoa Não Tủy chứ?" "Đã muốn hợp tác, đương nhiên phải thể hiện chút thành ý." "Phật Gia, ý ngài là người bán là Lâm Nghị sao?" Trương Khải Sơn tự tin gật đầu, tỏ ý khẳng định. "Một ngàn vạn, không phải cái Tinh Hoa Não Tủy này đáng giá một ngàn vạn, mà là Lâm Nghị đáng giá một ngàn vạn!" "Giao dịch này, tuyệt đối không lỗ!" Lời hai người vừa dứt, người nhà họ Hàn lại ra giá, "Một ngàn năm trăm vạn!" Nghe thấy giá một ngàn năm trăm vạn, anh em nhà họ Trương thoáng khựng lại, có chút khó hiểu.

Người trong phòng Thiên Tự kia, điên rồi sao?

Sao tự nhiên lại tăng giá nhiều thế?

Cho dù mục đích của bọn họ cũng giống mình, cũng không thể tăng giá kiểu này chứ?

Chẳng lẽ trong cái Tinh Hoa Não Tủy này, thật sự ẩn chứa bí mật kinh thiên động địa nào đó sao?

Trương Khải Sơn nhíu mày, không khỏi tự nghi ngờ bản thân. "Chẳng lẽ tôi thật sự đã nhìn lầm rồi?" Trần Ngọc Lâu càng mừng rỡ như điên, nhà họ Hàn này chính là tập đoàn số một Hải Đô!

Lại còn có một tòa nhà, được mệnh danh là Đệ Nhất Lâu!

Trải qua mấy trăm năm, nội tình sâu dày a!

Cái kiểu tăng giá này, rõ ràng là quyết tâm giành lấy bằng được.

Tuyệt đối không phải là người do ông chủ mời đến làm trò đâu!

Thật sự là vì cái Tinh Hoa Não Tủy này mà đến.

Lâm Nghị nghe thấy giá một ngàn năm trăm vạn, khóe miệng nhếch lên nụ cười đầy thú vị. "Hàn gia Hải Đô, mấy người xong đời rồi!" Công dụng của Tinh Hoa Não Tủy này, Lâm Nghị hiện tại chỉ biết một điều, đó là có thể thi triển sức mạnh "hành thi huyễn hóa"!

Ngoài ra, các tác dụng khác thì hoàn toàn không biết.

Người sẵn lòng bỏ ra cái giá lớn để mua, chắc chắn biết công dụng của Tinh Hoa Não Tủy, ít nhất là biết công hiệu "hành thi huyễn hóa" này.

Hàn gia Hải Đô chắc chắn không có kiến thức như vậy, rất có thể phía sau nhà họ Hàn còn có người khác.

Lúc này, từ phòng Thiên Tự của Trương Khải Sơn, có tiếng hô, "Một ngàn sáu trăm vạn!" Lâm Nghị khẽ mỉm cười. "Đồ keo kiệt." Trương gia thân là thủ lĩnh Cửu Môn, vậy mà một hơi chỉ thêm có một trăm vạn, nhìn nhà họ Hàn kia kìa! "Hai ngàn vạn!" Tiếng từ phòng Trương Khải Sơn vừa dứt, phòng của Doãn Nam Phong đột nhiên báo giá.

Một hơi thêm bốn trăm vạn. "Thế này mới đúng là khí phách của đại gia tộc chứ." Lâm Nghị nhìn ba nhà này liên tục tăng giá, nhấm nháp ly rượu nhỏ một cách khoái trá.

Trong chốc lát, hội trường hoàn toàn sôi sục. "Đây là thần vật gì vậy chứ." Lại có thể được đấu giá với cái giá hai ngàn vạn!

Trương Khải Sơn nghe thấy giá như vậy, mày cau chặt.

Ông ta thật sự không hiểu nổi, tại sao một cái Tinh Hoa Não Tủy nhỏ bé lại có nhiều người tranh giành với mình đến vậy.

Hơn nữa giá cả còn tăng vọt lên hai ngàn vạn.

Số tài sản khổng lồ như vậy, ngay cả ông ta cũng không thể lập tức lấy ra nhiều đến thế.

Người nhà họ Hàn cũng im lặng, hiển nhiên đã rút lui khỏi cuộc đấu giá.

Theo tiếng búa đấu giá rơi xuống, cái Tinh Hoa Não Tủy này coi như đã rơi vào túi nhà họ Doãn.

Ngay sau đó, từ phòng Thiên Tự của nhà họ Doãn truyền ra một giọng nữ trong trẻo. "Ngày mười lăm tháng sau, tiệm cơm Tân Nguyệt ở Hàng Châu sẽ tổ chức đấu giá, bán đấu giá vật này, nếu các người còn muốn, xin hãy mang đủ tiền trong túi." Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngớ người.

Trần Ngọc Lâu cứng đờ cả người.

Ông ta đứng tại chỗ, sống lâu như vậy rồi mà đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế!

Mẹ nó chứ.

Con nha đầu nhà họ Doãn này, đúng là đến phá đám mà!

Dựa vào việc có nhiều tiền trong túi, ở thời điểm cao trào nhất, giành được vật phẩm, còn tại chỗ quảng cáo cho tiệm cơm Tân Nguyệt của bọn họ, công khai thách thức hai gia tộc muốn đấu giá khác phải mang đủ tiền.

Cái màn thao tác này, quả là...

Không có mười tám năm ứ máu não thì không nghĩ ra được.

Nếu là trước đây, ông ta tuyệt đối sẽ không để người nhà họ Doãn

rời khỏi kinh đô dễ dàng như vậy.

Chương 549

Lâm Nghị ngược lại chỉ khẽ mỉm cười.

Doãn Nam Phong này đúng là một nhân tài mà.

Cái thủ đoạn lôi lệ phong hành này, rõ ràng là đang kiếm chuyện.

Tức là, tiệm cơm Tân Nguyệt của chúng tôi, chính là muốn đè đầu Vạn Bảo Các của các người một bậc.

Nhưng người Vạn Bảo Các lại không tiện nổi điên tại chỗ, bảo sao mà không tức?

Tuy nhiên, tất cả những điều này đối với Lâm Nghị mà nói, đều không quan trọng, tiền vào tay mới là thật.

Một cái đầu nát, ai muốn cũng vậy thôi.

Đợi đấu giá hội kết thúc, Trần Hạt Tử đến phòng Lâm Nghị báo cáo tình hình, Lâm Nghị tiện thể sai Trần Hạt Tử đi điều tra tình hình cụ thể của Hàn gia Hải Đô.

Khi Trần Hạt Tử bước ra khỏi phòng Lâm Nghị, hai người trẻ tuổi đi tới.

Tiểu tư cung kính nói với Trần Hạt Tử, "Ông chủ, hai vị gia bên nhà họ Trương đến tìm ngài." Trần Hạt Tử phất tay ý bảo cậu ta lui xuống, sau đó chắp tay nói, "Hai vị tìm Trần mỗ có việc gì?" Trương Nhật Sơn đi thẳng vào vấn đề, nói, "Trần lão bản, chúng tôi muốn gặp người bán Tinh Hoa Não Tủy kia, không biết ngài có thể giới thiệu giúp một chút không?" Trần Hạt Tử vừa nghe đối phương muốn gặp Lâm Nghị, lập tức sinh cảnh giác, nói, "Theo quy tắc của Vạn Bảo Các, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin, xin lỗi, e rằng phải khiến các vị thất vọng rồi." Trương Nhật Sơn từ trong túi lấy ra một cuốn

sổ tiết kiệm, nhét vào tay Trần Hạt Tử, nói, "Trần lão bản, quy tắc là chết, người là sống, xin ngài giúp giới thiệu.

Hai mươi vạn này, coi như là phí ăn uống Vạn Bảo Các cung cấp hôm nay." "Cái này thì...

Bạn tôi không thích giao thiệp với người ngoài, nhưng hai vị đã có thành ý như vậy, tôi sẽ đi hỏi thăm một phen, nếu bạn tôi không đồng ý, Trần mỗ cũng không quản được." "Ha ha ha, vậy thì đa tạ Trần lão bản!" Sau đó Trần Hạt Tử trở về phòng, kể lại chuyện này với Lâm Nghị.

Lâm Nghị cười nói, "Lão Trần à, khoản 'hoa hồng' của ông này..." "Tất cả đều tính vào công quỹ!" "Không, ý tôi là, khoản hoa hồng này của ông bị ít đó!" Trần Hạt Tử dẫn hai người đến phòng Lâm Nghị, rồi rất tự giác lui ra ngoài.

Trương Nhật Sơn vừa định mở miệng, chỉ thấy Trương Khải Sơn phất tay, ý bảo cậu ta ra ngoài.

Đợi Trương Nhật Sơn ra ngoài, Trương Khải Sơn mở miệng nói, "Cậu chính là Lâm Nghị?

Người từng hợp tác với Trần Bì sao?" Lâm Nghị đánh giá Trương Khải Sơn một cái, một người mấy chục tuổi mà vẫn giống như một thanh niên hai mươi mấy tuổi, mày kiếm mắt sáng, khá anh tuấn.

Chỉ là so với mình thì vẫn kém một chút.

Hắn cũng không trả lời Trương Khải Sơn, ngược lại cười như không cười nói, "Trước đây, tôi đã hứa với Trần Bì là sẽ diệt Cửu Môn, nay đã có Trương đại Phật Gia đến đây, ngược lại còn đỡ công tôi phải đi tìm kiếm." Trương Khải Sơn nhíu mày, nói, "Cậu thật sự tự tin đấy.

Thật sự nghĩ rằng, có thể giữ được tôi sao?" "Ông thấy sao?" Lâm

Nghị ngước mắt nhìn vào đôi mắt Trương Khải Sơn.

Khoảnh khắc đó, Trương Khải Sơn nhìn thấy Lâm Nghị, cứ như nhìn thấy một con Kỳ Lân khát máu hung tàn đáng sợ, đang rình rập nhìn chằm chằm ông ta.

Trong lòng ông ta đại kinh, muốn đứng dậy nhưng không hiểu sao cơ thể lại trở nên cứng đờ, tứ chi như không nghe lời sai khiến, dù ông ta cố gắng thế nào cũng không thể cử động được.

Ông ta sống mấy chục năm, trải qua quá nhiều chuyện, cũng chứng kiến quá nhiều điều.

Cùng với một giọt mồ hôi lạnh, rơi trên mu bàn tay, ông ta biết, đây là phản ứng bản năng của cơ thể vì sợ hãi mà tạo ra.

Đồng thời, hình xăm Cùng Kỳ trên người ông ta hiện ra, nhưng hình xăm Cùng Kỳ của ông ta trước Kỳ Lân của Lâm Nghị, lại yếu ớt đến không chịu nổi một đòn, thậm chí còn có tư thế cúi đầu xưng thần!

Thật đáng sợ quá!

Mu bàn tay Trương Khải Sơn đã lấm tấm mồ hôi lạnh, run rẩy nâng ly rượu lên, đưa đến miệng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. "Kỳ Lân Huyết Mạch!" "Sao cậu ta lại có Kỳ Lân Huyết Mạch?" Hơn nữa Kỳ Lân Huyết Mạch của Lâm Nghị đã đáng sợ đến vô cùng, trước đây hai Trương Khởi Linh đều nằm trong sự khống chế của ông ta, chưa bao giờ có cảm giác như thế này.

Ngay cả Tổ chức và 'Nó' cũng sẽ không khiến ông ta sợ hãi đến vậy, ông ta vẫn còn tự tin để đối phó.

Nhưng đối mặt với Lâm Nghị, ông ta cảm thấy rõ ràng là không thể phản kháng.

Có thể chỉ cần ông ta có bất kỳ hành động vượt giới hạn nào, sẽ bị

âm thầm giết chết ngay tại đây.

Kỳ Lân Huyết Mạch của Lâm Nghị cứ như là Kỳ Lân Huyết Mạch hoàn mỹ nhất, thậm chí khoảnh khắc đó, ông ta còn cảm thấy Lâm Nghị đã nắm giữ bí mật thực sự của trường sinh! "Yên tâm, Trần Bì đã chết rồi, chuyện này đương nhiên còn có đường lui." Lâm Nghị bưng ly rượu đứng dậy, đi đến bên cạnh Trương Khải Sơn, vỗ vỗ vai ông ta. "Phù!" Trương Khải Sơn thở phào một hơi, nhưng thần kinh vẫn căng thẳng, "Cậu muốn thế nào?" Lâm Nghị nói, "Đơn giản thôi, một là bị tôi diệt, hai là ông giải tán Cửu Môn cũ, ông chọn cái nào?" Cái này còn phải chọn sao?

Thằng ngốc cũng biết chọn cái thứ hai!

Chỉ là ông ta là Trương Khải Sơn đó chứ, cái lựa chọn bị ép buộc như vậy, cũng quá uất ức rồi.

Trương đại Phật Gia của ông ta, sống tám mươi năm, khi nào từng chịu nhượng bộ? "Nếu... tôi không chọn cái nào thì sao?" Lâm Nghị cười nói, "Cũng được thôi, vậy thì dẫn dắt Cửu Môn cũ gia nhập Vạn Bảo Các của tôi đi." "Chuyện này không thể nào." "Ông đang lo lắng về Tổ chức sao?" "Cậu biết Tổ chức sao?" Sự tồn tại của Tổ chức vô cùng thần bí, nhiều người đều biết Cửu Môn là do Trương Khải Sơn thành lập, nhưng thực tế không phải vậy, mà là do Tổ chức chỉ thị Trương Khải Sơn thành lập.

Tổ chức không lộ diện, còn Trương Khải Sơn chính là người đại diện công khai của Cửu Môn.

Ban đầu sự tồn tại của Tổ chức chỉ có một mình Trương Khải Sơn biết, nhưng cùng với sự phát triển của sự việc, các đương gia khác của Cửu Môn cũng phát hiện ra phía sau Cửu Môn, còn có một bàn tay lớn đang thao túng.

Để thoát khỏi sự thao túng của Tổ chức, Cửu Môn cũng chia thành

hai phái, dẫn đến nội bộ Cửu Môn tan rã.

Việc Giải Cửu tráo đổi đội khảo cổ Ba Nãi, cũng là vì lý do này.

Chỉ là điều Trương Khải Sơn không ngờ tới là, Lâm Nghị thậm chí còn biết cả Tổ chức. "Biết một chút, không tính là nhiều." "Vì cậu biết Tổ chức, vậy thì nên biết, kẻ phản bội có kết cục vô cùng thảm, tôi cũng không ngoại lệ." "Không sao, tôi sẽ ra tay." ...

Trương Khải Sơn im lặng, một lát sau, nói, "Tôi cần thời gian để suy nghĩ, với lại, thời gian của tôi không còn nhiều nữa." "Cổ lâu Trương gia à, tôi có thể cho ông vào xem." "Lời này là thật sao?" Trương Khải Sơn sáng mắt lên, có chút kích động hỏi.

Kỳ Lân Huyết Mạch của Lâm Nghị quá đáng sợ, ông ta mang theo hai Trương Khởi Linh đến đó cũng không thành công, nếu là Lâm Nghị thì nói không chừng sẽ được.

Sở dĩ Trương Khởi Linh có thể trở thành Trương Khởi Linh, là vì trên người họ chảy xuôi huyết mạch tinh thuần nhất!

Lâm Nghị không phải người Trương gia, nhưng lại có huyết mạch đáng sợ hơn cả người Trương gia.

Bất luận nhìn từ phương diện nào, đều là phù hợp nhất.

Thời gian còn lại cho ông ta không nhiều.

Nếu tất cả những điều này khiến người ngoài cũng sở hữu huyết mạch Trương gia (như Lâm Nghị). "Ông nghĩ tôi có cần phải nói dối sao?" Lâm Nghị không cho là phải, cười khẽ.

Hắn còn có nhiệm vụ chín đại Thanh Đồng Vẫn Thạch thần khí cần hoàn thành.

Theo suy đoán của hắn, chín đại Thanh Đồng thần khí, lần lượt ở Trường Bạch Sơn, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, Tần Lĩnh, ba nơi này

là chắc chắn có.

Mỏ Trường Sa, Tổ địa Trương gia, Mặc Thoát, Cổ Đồng Kinh, nghi ngờ tồn tại.

Hai nơi còn lại, vẫn chưa xác định được ở đâu.

Trường Bạch Sơn, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc đã đả tạp thành công.

Giờ tiện thể đến Tổ địa Trương gia đả tạp, hoàn thành nhiệm vụ cũng không tệ. "Nếu cậu thật sự có thể giúp tôi thăm dò thành công Cổ lâu Trương gia, vậy tôi sẽ dẫn Cửu Môn gia nhập Vạn Bảo Các của cậu thì sao!" "Được, một lời đã định." Lâm Nghị nhìn Trương Khải Sơn cười nói, "Không ngờ Trương đại Phật Gia trong truyền thuyết, cũng là một kẻ si tình đấy." Trương Khải Sơn mang trong mình huyết mạch Cùng Kỳ, lẽ ra ông ta phải sống khoảng trăm tuổi, hiện tại Trương Khải Sơn mới hơn tám mươi tuổi, vẫn còn mười hai mươi năm để sống.

Trương Khải Sơn có thể sống, hơn nữa dung nhan không già, nhưng Doãn Tân Nguyệt thì không.

Trong nguyên tác không tiết lộ Doãn Tân Nguyệt chết lúc nào, nhưng lần này người nhà họ Doãn đến là Doãn Nam Phong, hơn nữa Doãn Nam Phong còn cùng Trương Khải Sơn vì không biết thân phận của đối phương mà đấu giá lẫn nhau trong phòng Thiên Tự.

Cho dù Doãn Tân Nguyệt còn sống, thì cũng khó mà sống lâu được nữa. "Cậu còn biết gì nữa?" Trương Khải Sơn hít sâu một hơi, ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị chỉ cười mà không nói.

Trương Khải Sơn lập tức đứng dậy, hỏi, "Chẳng lẽ cậu không định hỏi tôi những tin tức liên quan sao?" Lâm Nghị nói, "Ba ngày sau,

đến Vạn Bảo Các tìm tôi." Nói xong, Lâm Nghị liền rời khỏi Vạn Bảo Các, trở về tứ hợp viện.

Chương 550

Trong sân, đẩy cửa phòng Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm trong phòng, dường như đang làm chuyện gì đó không tiện nói ra, vẻ mặt vô cùng hoảng loạn, chỉnh lại quần áo, vội vàng đứng dậy khỏi giường.

Trần Văn Cẩm nhìn Lâm Nghị không nói nên lời, "Sao cậu vào mà không gõ cửa vậy." Lâm Nghị dùng Âm Dương Nhãn quét Trần Văn Cẩm một cái, cười nói, "Làm chuyện gì mờ ám vậy?

Còn sợ người khác biết sao?" "Kệ tôi." Trần Văn Cẩm lườm hắn một cái, hít sâu hai hơi, hỏi, "Sao cậu đột nhiên lại đến chỗ tôi?" "Không có gì, chỉ là qua hỏi cô vài chuyện." "Chuyện gì?" "Đội khảo cổ Ba Nãi và Cổ lâu Trương gia mấy năm trước." ...

Nghe thấy hai từ này, vẻ mặt Trần Văn Cẩm rõ ràng có chút không tự nhiên, thậm chí vô cùng căng thẳng, như thể nhớ lại chuyện kinh khủng nào đó.

Sau đó, Trần Văn Cẩm kể lại tất cả tình hình lúc bấy giờ cho hắn nghe một cách rành mạch.

Khi đó, một đám hậu duệ đời hai của Cửu Môn cũ, nhận lệnh đưa thi thể thủ lĩnh Tổ chức, chôn trong địa cung Cổ lâu Trương gia.

Lần đưa thi thể thủ lĩnh đó, không chỉ có bọn họ, ngoài hậu duệ đời hai của Cửu Môn cũ còn có một nhóm lính, nguy hiểm gặp phải không hề đơn giản hơn Vân Thiên Cung và Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Bọn họ thậm chí đến cuối cùng, ngay cả cái bóng của Cổ lâu Trương gia cũng chưa nhìn thấy.

Khi sự việc tiến triển đến một nửa, ngoài cô và Hoắc Linh, những người khác đều bí mật mất tích!

Chỉ có cô và Hoắc Linh ở Dương Giác Sơn mới thoát được một kiếp.

Sau đó họ phát hiện thi thể của những người còn lại, nhưng cô và Hoắc Linh, cùng với những người đã mất tích, đều một lần nữa xuất hiện.

Lúc đó, họ mới phát hiện ra, hậu duệ đời hai của Cửu Môn đã bị thay thế hàng loạt.

Còn thi thể của thủ lĩnh cũng bị nhóm người kia mang đi rồi.

Từ lời kể của Trần Văn Cẩm, khó khăn chính mà họ gặp phải là cánh cửa đá cơ quan không thể mở được, cùng với những con quái vật tên là Mật Lạc Đà không ngừng chui ra từ hang động Dương Giác Sơn.

Lần đó, họ cũng là thoát chết trong gang tấc, mới sống sót trở về.

Ngày hôm sau, Lâm Nghị lại đến bệnh viện, đi thăm Tiểu Ca.

Kết quả Tiểu Ca đột nhiên biến mất, không biết chạy đi đâu rồi.

Theo nhân viên y tế nói, Tiểu Ca tỉnh dậy là bỏ chạy.

Hắc Hạt Tử vốn dĩ vẫn luôn bảo vệ Tiểu Ca, kết quả cũng chạy trốn cùng Tiểu Ca rồi.

Trước khi đi, Hắc Hạt Tử nhờ nhân viên y tế để lại lời nhắn, bảo mọi người đừng lo lắng cho bọn họ.

Chẳng bao lâu, đã đến thời gian hẹn với Trương Khải Sơn.

Hai bên gặp mặt, Trương Khải Sơn không chỉ dẫn theo một Trương Nhật Sơn, mà còn dẫn theo một cô gái.

Cô gái này không lớn, ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, trông khá xinh đẹp, ngoại hình có vài phần giống Hoắc Linh.

Trương Khải Sơn thấy Lâm Nghị, liền giới thiệu, "Hoắc Dục, đây chính là Lâm Nghị mà tôi đã nhắc đến với cô cô của cháu." Hoắc Dục?

Cái tên này chưa từng nghe qua.

Nhưng từ diện mạo và tuổi tác, cùng với hàm ý của Trương Khải Sơn, có thể nghe ra.

Vị này rất có thể là thế hệ sau của Hoắc Tiên Cô.

Đã là "cô má", vậy thì chính là con gái của anh em Hoắc Tiên Cô rồi.

Cái này trong nguyên tác đâu có. "Lâm huynh, chuyện này liên quan rất rộng, theo nghiên cứu của chúng tôi về Cổ lâu Trương gia, nhà họ Hoắc nhất định phải tham gia mới được." "Là vì Dương Thức Lôi Đồ Chỉ phải không?" "Cậu làm sao biết được?" Trương Khải Sơn trong lòng kinh ngạc, không nhịn được mở miệng hỏi.

Trong Dương Thức Lôi Đồ Chỉ, là bản đồ bố trí cơ quan phòng thủ trong Cổ lâu Trương gia!

Bí mật về Dương Thức Lôi Đồ Chỉ này, ông ta cũng mới điều tra ra được cách đây không lâu, những bản đồ này, thuộc sở hữu của Hoắc Tiên Cô! "Tôi không chỉ biết Dương Thức Lôi Đồ Chỉ này là của Hoắc Tiên Cô, còn biết cả lai lịch của nó nữa." Lâm Nghị đánh giá Trương Khải Sơn, chú ý quan sát sự thay đổi biểu cảm của ông ta.

Ngạc nhiên, chấn động, khó tin.

Loại cơ mật này, ông ta đã phải tốn rất nhiều công sức mới có được.

Hơn nữa, ngay cả Hoắc Tiên Cô cũng mới vừa có được Dương Thức Lôi Đồ Chỉ cách đây không lâu.

Vậy mà Lâm Nghị dường như đã biết từ sớm!

Trước đó ông ta từng hỏi, Lâm Nghị còn biết gì.

Bây giờ trong đầu ông ta chỉ muốn hỏi, có chuyện gì mà Lâm Nghị không biết không? "Lai lịch gì?" "Đến từ Trương Khởi Linh của viện điều dưỡng Golmud!" Thấy Trương Khải Sơn dường như không biết gì cả.

Xem ra kể từ sau khi nhiệm vụ đội khảo cổ Ba Nãi thất bại, Tổ chức đã hoàn toàn không tin tưởng Trương Khải Sơn nữa rồi.

E rằng ngay cả chuyện ở viện điều dưỡng Golmud, Trương Khải Sơn cũng không hay biết.

Thà nói viện điều dưỡng Golmud là căn cứ bí mật của Cửu Môn, không bằng nói đó là căn cứ bí mật của Tổ chức.

Sau hoạt động đạo mộ quy mô lớn nhất trong lịch sử lần đó, Tổ chức liền giam cầm Trương Khởi Linh vào viện điều dưỡng Golmud, trong suốt hơn mười năm, họ đã có được những bản đồ Dương Thức của Cổ lâu Trương gia này.

Còn sở dĩ Hoắc Tiên Cô có được, hẳn là còn có liên quan đến Hoắc Linh bị giam cầm tại viện điều dưỡng Golmud.

Nghe thấy cái tên Trương Khởi Linh, vẻ mặt Trương Khải Sơn càng thêm chấn kinh.

Hiển nhiên, những lời Lâm Nghị nói đã vượt ra ngoài phạm trù kiến thức của ông ta.

Trương Khởi Linh, cái tên này, chỉ có thành viên cốt lõi trong kế hoạch Trương Khởi Linh mới có thể nói ra một cách chính xác.

Còn viện điều dưỡng Golmud, lại là chuyện gì nữa đây?

Trương Khải Sơn đầy kinh ngạc và hoài nghi nói, "Cậu... biết nội dung của Dương Thức Lôi Đồ Chỉ sao?" "Không biết." Lâm Nghị lắc đầu nói, "Nhưng tôi vào Cổ lâu Trương gia, không cần Dương Thức Lôi Đồ Chỉ!" Giọng Lâm Nghị vô cùng tự tin, Trương Khải Sơn căn bản không biết loại tự tin đó từ đâu mà có.

Bọn họ đã nghiên cứu Cổ lâu Trương gia nhiều năm rồi.

Để tìm kiếm chìa khóa Cổ lâu Trương gia, họ mới có hoạt động đạo mộ lớn nhất lịch sử Cửu Môn mười mấy năm trước, tập trung tất cả nhân lực, vật lực, đi đến Tứ Cô Nương Sơn.

Kết quả lần đạo mộ đó, khiến họ tổn thất nặng nề, ngay cả Trương Khởi Linh cũng bị trọng thương, không rõ tung tích.

Tổ chức cũng bắt đầu nghi ngờ năng lực của Cửu Môn, đồng thời vì thương vong quá nhiều, nội bộ Cửu Môn cũng có những ý kiến khác nhau, dẫn đến Cửu Môn nhanh chóng suy yếu.

Cho đến mấy năm trước, bí mật dần được giải mã, đúng lúc thủ lĩnh Tổ chức qua đời, nên Tổ chức liền để người Cửu Môn, mang thi thể thủ lĩnh đi đến Cổ lâu Trương gia.

Mục đích chính là để hồi sinh!

Trên danh nghĩa, chuyện này là thành công.

Nhưng sau khi điều tra Trương Khải Sơn lại biết, hoạt động lần này, đã thất bại hoàn toàn.

Ngay cả thi thể của thủ lĩnh, cũng bị Giải Cửu Gia cướp đi.

Tổ chức phẫn nộ, nhưng vì Giải Cửu Gia đang nắm giữ thi thể thủ lĩnh, cũng chỉ có thể bất lực.

Còn về mấy hậu duệ đời hai của Cửu Môn kia, bị phái đi đạo mộ

Tây Sa, kết quả cuối cùng cũng là thảm bại.

Chỉ có Trần Văn Cẩm là một ngoại lệ.

Càng quá đáng hơn.

Chương 551

Lâm Nghị vậy mà nói không cần Dương Thức Lôi Đồ Chỉ.

Chuyện này thật sự quá khoác lác rồi. "Cậu có biết, cơ quan trong Cổ lâu Trương gia này thế nào không?

Nếu không có Dương Thức Lôi Đồ Chỉ, căn bản không thể nào vào được!" Lâm Nghị nhún vai nói một cách dửng dưng, "Thiên Lý Tỏa cỏn con, vẫn không làm khó được tôi đâu." Nghe Lâm Nghị nhắc đến Thiên Lý Tỏa, Trương Khải Sơn lúc này mới thật sự xác nhận, Lâm Nghị thật sự hiểu rõ Cổ lâu Trương gia!

Chỉ có quan sát Dương Thức Lôi Đồ Chỉ mới biết cơ quan của Cổ lâu Trương gia, thực chất chính là Thiên Lý Tỏa.

Năm đó khi ông ta tổ chức hoạt động đạo mộ quy mô lớn nhất trong lịch sử Cửu Môn, chỉ vì bản thân là người Trương gia, ông ta biết trong Tứ Cô Nương Sơn cất giấu chìa khóa mở Cổ lâu Trương gia.

Chỉ là chuyến đi Tứ Cô Nương Sơn đã khiến Cửu Môn tổn thất nghiêm trọng, đừng nói là chìa khóa, ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Tuy nhiên, từ đó đã thu được nhiều bạch thư, thông qua nghiên cứu những bạch thư này, mới phát hiện ra Dương Thức Lôi.

Mấy năm trước, thủ lĩnh Tổ chức qua đời, Trương Khải Sơn lại lần nữa nhận được mật lệnh mở Cổ lâu Trương gia, vì thảm bại ở Tứ Cô Nương Sơn nên việc đến Tứ Cô Nương Sơn tìm chìa khóa đã không khả thi nữa.

Hơn nữa Trương Khởi Linh đầu tiên, tức là Tiểu Ca, cũng vì

chuyện này mà không còn được tin tưởng, chìa khóa Tứ Cô Nương Sơn có được từ lời hắn đã bị bác bỏ.

Vì Cổ lâu Trương gia được mệnh danh là, trừ người Trương gia thì không ai có thể vào được, nên liền tìm kiếm 'Trương Khởi Linh', dẫn theo hậu duệ đời hai của Cửu Môn, thành lập đội khảo cổ Ba Nãi, đưa thi thể thủ lĩnh vào bên trong Cổ lâu Trương gia.

Vì thế mới có Kế hoạch Trương Khởi Linh!

Cái gọi là Kế hoạch Trương Khởi Linh, thực chất là trên phạm vi toàn quốc, tìm kiếm những người tên Trương Khởi Linh, cuối cùng tìm thấy Trương Khởi Linh phù hợp điều kiện.

Kết quả đã hiển nhiên.

Nhiệm vụ thất bại, thi thể thủ lĩnh bị cướp đi.

Còn cách đây không lâu, Hoắc Tiên Cô có thông tin về chìa khóa Cổ lâu Trương gia trong tay, và bị Tổ chức uy hiếp, bắt cô ta đi đến Cổ lâu Trương gia, lúc này mới lại tìm đến Trương Khải Sơn.

Mà chìa khóa Cổ lâu Trương gia, căn bản không phải là chìa khóa gì cả, mà là Thiên Lý Tỏa!

Nói đơn giản, muốn mở lối vào Cổ lâu Trương gia, cần có mật mã phức tạp, mà mật mã này, lại giấu trong Tứ Cô Nương Sơn.

Ở Tứ Cô Nương Sơn có được mật mã chính xác mới có thể vào Cổ lâu Trương gia, mật mã sai thì sẽ mở ra một cánh cửa vạn kiếp bất phục.

Mật mã chính xác của Cổ lâu Trương gia, cứ cách một khoảng thời gian lại thay đổi.

Tương tự, mật mã Tứ Cô Nương Sơn cũng sẽ thay đổi, thời gian và Cổ lâu Trương gia đồng nhất, sự thay đổi cũng đồng nhất, như vậy

mới hình thành Thiên Lý Tỏa.

Cơ quan tinh diệu đến mức này, Lâm Nghị lại tự tin đến vậy sao?

Mặc dù trong lòng ông ta vô cùng nghi ngờ, nhưng Lâm Nghị đã biết Thiên Lý Tỏa, thì ắt hẳn cũng biết nguyên lý của nó, không đến mức nói khoác lác đâu.

Tuy nhiên, suy nghĩ một lát, Trương Khải Sơn vẫn nhắc nhở, "Hay là chúng ta cứ đến Tứ Cô Nương Sơn trước, thăm dò xem chìa khóa mới nhất thế nào đi." Lâm Nghị phất tay, nói, "Không cần đâu, tôi đang vội, lên đường thôi." Trương Khải Sơn cười khổ một tiếng, ông ta vốn tưởng mình đã đủ tự phụ rồi, không ngờ Lâm Nghị còn tự phụ hơn ông ta.

Bất luận là Tứ Cô Nương Sơn, hay Cổ lâu Trương gia, đều đã trải qua hết lần này đến lần khác thử nghiệm, chứng minh rằng, tất cả đều tuyệt đối không phải nơi bình thường, thậm chí là tử địa.

Rõ ràng biết phương pháp chính xác, lại không dùng, còn muốn mạo hiểm xông vào, đây chính là cái gọi là "nghệ cao đảm đại" sao?

Một nhóm người lái xe đi đến Quảng Tây.

Đi ngang Trường Sa, Lâm Nghị nhìn thành Trường Sa này, cười nói, "Tôi nghe nói, gần thành Trường Sa này, có một ngọn núi mỏ, bên trong có một ngôi cổ mộ quỷ dị, không biết có phải thật không?" Bị Lâm Nghị hỏi như vậy, thần kinh Trương Khải Sơn lập tức căng thẳng.

Cổ mộ núi mỏ Trường Sa!

Nơi đó đơn giản là một sự tồn tại như ác mộng.

Ông ta từng vào đó, nhưng suýt chết bên trong, nơi đó cũng trở thành nơi cấm kỵ của giới đạo mộ Trường Sa. "Lâm huynh quan tâm đến nơi đó sao?

Ngôi cổ mộ đó, tồn tại những bí mật đáng sợ đấy." "Có chút hứng thú, đợi từ Cổ lâu Trương gia ra, còn phiền ông dẫn tôi đi một chuyến, thế nào?" "Nếu có thể sống sót từ Cổ lâu Trương gia ra, Trương mỗ xin liều mạng theo quân tử!" Gần Trường Sa có nhiều núi mỏ, tương truyền có đến mười hai ngọn.

Những ngọn núi mỏ này gần thì cách nhau vài dặm, xa thì mấy chục dặm, cụ thể là ngọn núi mỏ nào, Trương Khải Sơn người từng vào đó là rõ nhất. "Phật Gia, người này có đáng tin không?" Hoắc Dục nhìn Lâm Nghị, luôn cảm thấy người này đang khoác lác.

Hơn nữa còn cứ thế mà khoác lác, lừa gạt mình là người trẻ tuổi thì còn đỡ, lại còn muốn lừa gạt Trương đại Phật Gia sao?

Lâm Nghị tuổi tác cũng xấp xỉ mình, còn có thể có bao nhiêu bản lĩnh?

Chẳng lẽ, còn có thể giống như Trương đại Phật Gia, không già đi, nhìn trẻ mà đã là lão cổ quái bảy tám mươi tuổi rồi sao? "Đã dùng người thì không nghi ngờ." Trương Khải Sơn đơn giản nói với hậu bối.

Còn về việc đáng tin hay không đáng tin, ông ta cũng muốn đáng tin chứ.

Nhưng những gì Lâm Nghị nói, có điểm nào đáng tin đâu?

Tuy nhiên, giờ đây đã quyết định hai bên hợp tác, cũng tạm tin Lâm Nghị vậy.

Nghe thấy cô bé nghi ngờ mình, Lâm Nghị cười nói, "Yên tâm, chỉ cần cô theo sát tôi, đảm bảo cô sẽ không gặp chuyện gì đâu, đừng học theo chị cô." "Chị tôi?

Cậu quen chị tôi sao?" Hoắc Dục kinh ngạc hỏi. "Quen, từng cùng đi đạo mộ Tây Sa, cũng coi là bạn bè một thời, đáng tiếc chị cô số

mệnh không tốt." Nhớ lại cảnh tượng Tây Sa, Lâm Nghị vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Trần Văn Cẩm dù thế nào, có Trần Bì che chở, ngược lại không bị Tổ chức bắt đi.

Hoắc Linh thì lại không may mắn như vậy, Hoắc Tiên Cô dù sao cũng không phải người tạt nhẫn, Hoắc Linh cũng bị đưa đến viện điều dưỡng Golmud để nghiên cứu, biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ. "Chẳng lẽ cậu chính là Lâm gia kỳ nhân Tây Sa mà chị tôi thường nhắc đến sao?" Hoắc Dục không thể tin nổi đánh giá Lâm Nghị, cứ như thấy vật hiếm vậy.

“Vẫn còn chuyện này nữa sao?” Lâm Nghị hỏi đầy hứng thú.

Hoắc Dục cứ như thể đã mở van xả, thao thao bất tuyệt kể, “Sau khi chị tôi từ Tây Sa về, chị ấy cứ ca ngợi mãi một người tên là Lâm gia, cứ khen lên tận trời xanh, còn nói nếu không có Lâm gia thì bọn họ e rằng đã toàn quân bị diệt trong con thuyền đắm ở Tây Sa rồi!

Lâm gia chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể dễ dàng giải quyết mọi khó khăn, y như thần tiên trên trời phái xuống cứu bọn họ vậy.” Vừa nói, Hoắc Dục vừa nhìn Lâm Nghị với vẻ mặt sùng bái, tò mò hỏi, “Chị tôi bảo, Lâm gia là người kinh thành nên mới gọi là gia, nhưng thực tế tuổi không lớn, xấp xỉ tuổi chị ấy.

Trần Văn Cẩm còn định dùng mỹ sắc dụ dỗ Lâm gia, tiếc là Lâm gia không hề ham mê nữ sắc, trực tiếp từ chối Trần Văn Cẩm.

Không biết có thật không ạ?” Nhìn vẻ mặt đầy vẻ bà tám của Hoắc Dục, Lâm Nghị xoa xoa mũi, gật đầu, “Cũng có vẻ là như vậy.” Hoắc Dục cười hắc hắc, nói, “Tôi mà nói thì chắc chắn là Trần Văn Cẩm không đủ xinh đẹp rồi.

Lâm gia, anh thấy tôi thế nào?” “Khụ khụ khụ.” Lâm Nghị còn

chưa nói gì, Trương Khải Sơn đã ho một tràng dữ dội, "Thật là hết sức mất thể thống!" Ông đây dù gì cũng là trưởng bối mà.

Con bé này, dám nói những lời như vậy trước mặt trưởng bối, không thấy ngại à?

"Hắc hắc hắc." Hoắc Dục nở nụ cười ngây thơ vô tà, "Phật gia à, ông già rồi, không hiểu 'trend' đâu.

Bây giờ nước ngoài toàn thịnh hành cái này!

Yêu thì dũng cảm, theo đuổi thì mạnh dạn!" Trương Khải Sơn mặt đanh lại, vẻ mặt nghiêm túc, không hề cười, trừng mắt nhìn cô.

Hoắc Dục thè lưỡi, rụt đầu lại.

Phật gia ông đỉnh thật, không dám chọc, không dám chọc.

Ngay cả Lão Thái Thái cũng không dám chọc, chứ đừng nói là tôi.

Cứ thế vừa nói vừa cười, liên tiếp hai ngày, cuối cùng họ cũng đi từ nam ra bắc, đến Ba Nãi, Tây Bá Lợi Á, Quảng Tây.

Mặc dù Trương Khải Sơn vẫn luôn nghiên cứu Trương Gia Cổ Lâu, nhưng lại chưa bao giờ đến đây.

Năm đó, đội khảo cổ Ba Nãi cũng là nhờ người dẫn đường ở gần đó mới đến được Dương Giác Sơn.

Đoàn bốn người đến trại Miêu dưới chân Dương Giác Sơn, nghỉ lại một đêm trong trại.

Chương 552

Nhưng rồi trời đất bất trắc, sáng hôm sau vừa ngủ dậy, trời đã đổ mưa lớn, mưa rất to, liên tiếp bốn ngày mà không hề có ý định tạnh.

Trong thời gian đó, Hoắc Dục thỉnh thoảng lại tìm Lâm Nghị trò chuyện, nghe Lâm Nghị kể những câu chuyện đạo mộ, cảm thấy vô cùng mới lạ.

Cô tuy là người của Hoắc gia, nhưng lại chưa từng đi đạo mộ mấy, hơn nữa lại còn du học nước ngoài, mới về không lâu, nên lần xuống mộ này đặc biệt hưng phấn và tò mò.

Lâm Nghị thấy Hoắc Dục cũng khá ham học, nên cũng không keo kiệt, tiện tay chỉ điểm một hai điều.

Trương Khải Sơn ban đầu vẫn rất điềm tĩnh, nhưng theo trận mưa càng lúc càng lớn, trong lòng ông ta bỗng nhiên có chút bực bội.

Trương Nhật Sơn luôn kè kè theo Trương Khải Sơn, trên mặt y cứ như thể viết chữ 'Tôi cũng vậy'.

Dân làng ở đây đều rất nhiệt tình, Lâm Nghị cũng ra tay hào phóng, đưa cho họ vài trăm tệ làm tiền trọ và cả tiền ăn uống mấy ngày này.

Ăn uống no đủ, bốn người Lâm Nghị ngồi trước đống lửa tán gẫu.

Hoắc Dục nhìn mưa bên ngoài, buồn chán cực độ, "Mưa này bao giờ mới tạnh đây?

Bao giờ chúng ta mới có thể xuống mộ đây." Trương Khải Sơn nhìn trận mưa xối xả này, một dự cảm chẳng lành cứ quanh quẩn trong lòng.

Ông ta không để ý đến Hoắc Dục, mà nhìn Lâm Nghị nói, "Trận

mưa này đến rất lạ, cứ như muốn ngăn cản chúng ta tiếp tục đi sâu vào vậy.

Lâm huynh, chúng ta thật sự không cần đến Tứ Cô Nương Sơn tìm Thược Thi sao?" Lâm Nghị mỉm cười hỏi, "Ông có cảm thấy trận mưa này là mưa bất lành không?" "Ừm." Trương Khải Sơn vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Lâm Nghị xua tay, nói, "Nhưng theo tôi thấy, đây không phải là mưa bất lành, mà ngược lại, là mưa đại cát!

Có trận mưa lớn này, chúng ta tiến vào Trương Gia Cổ Lâu sẽ nhẹ nhàng như không!" "Nhẹ nhàng như không?" Trương Khải Sơn ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị, hoàn toàn không hiểu ý trong lời nói.

Một trận mưa lớn, tại sao lại khiến cơ quan tinh xảo của Trương Gia Cổ Lâu trở nên đơn giản?

Chuyện này không thể nào.

Nếu thật sự là như vậy, Trương Gia Cổ Lâu đã không chỉ có người Trương gia mới có thể vào được rồi.

Trương Nhật Sơn càng nghe càng thấy buồn cười.

Cơ quan do người Trương gia bố trí tinh diệu đến mức nào chứ, ngàn trăm năm qua, chưa từng có người ngoài nào tiến vào được.

Ngay cả hai huynh đệ họ và tổ chức, tiêu tốn biết bao nhân lực, vật lực, còn cả thời gian, đến giờ vẫn chưa vào được.

Vậy mà đến chỗ Lâm Nghị, lại biến thành chuyện đơn giản như trò trẻ con à?

"Hai vị bác ơi, đừng ngạc nhiên thế chứ.

Lâm gia đã nói là nhẹ nhàng như không thì chắc chắn là sẽ thành công thôi mà!" Hoắc Dục ở bên cạnh nghe xong, lập tức tin tưởng

Lâm Nghị một cách vô điều kiện.

Lâm Nghị nói là cái gì, thì chính là cái đó.

Ngược lại, trong mắt cô bé, hai vị đại lão từng hô mưa gọi gió này bỗng nhiên trở nên ngơ ngơ như mình vậy.

Mình tóc dài kiến thức ngắn.

Hai bác tóc ngắn kiến thức cũng ngắn.

Cần gì phải ngạc nhiên đến thế chứ.

Đối với Lâm gia mà nói, đó chẳng phải chuyện bình thường như cơm bữa sao.

Trương Nhật Sơn cạn lời nhìn Hoắc Dục một cái.

Con bé lừa đảo này, mới có mấy ngày mà đã 'khuỷu tay hướng ra ngoài'.

Lại còn bắt đầu dạy dỗ cả hai vị trưởng bối bọn họ.

"Chỉ mong là như vậy." Trương Khải Sơn thở dài một hơi, có chút cảm giác bất lực.

Mưa lớn liên tiếp bảy ngày, cuối cùng mới tạnh.

Sau trận mưa lớn, đường sá lầy lội, đặc biệt trên Dương Giác Sơn thì trơn trượt vô cùng, căn bản không thể đi được.

Muốn đi sâu vào thì cần phải đợi vài ngày cho đường khô ráo mới được.

Lâm Nghị nhìn bầu trời, rồi nhìn về phía Dương Giác Sơn ở xa, nói, "Đến lúc xuất phát rồi." Trương Nhật Sơn ngạc nhiên hỏi, "Bây giờ sao?" "Đúng vậy!" "Đường núi này căn bản không thể đi được, làm sao mà xuất phát?

Chưa kể tìm lối vào Trương Gia Cổ Lâu, đó là chuyện hoàn toàn

không thể.” “Bỏ lỡ cơ hội này, muốn tiến vào Trương Gia Cổ Lâu sẽ rất khó đấy.

Nếu muốn vào thì đi theo tôi.” “Hai vị bác ơi, theo kịp đi ạ!” Hoắc Dục mặc một bộ đồ da bó sát tinh gọn, đi đôi bốt da màu đen, đi sát theo Lâm Nghị.

“Nhật Sơn, đi thôi.” Trương Khải Sơn nhìn Trương Nhật Sơn một cái, nói rồi cũng đi theo.

Con đường trong trại Miêu vẫn khá dễ đi, rất nhanh bốn người đã đến chân núi.

Từ sườn núi đi lên, chính là con đường núi ẩm ướt, lầy lội.

Lâm Nghị liếc nhìn Dương Giác Sơn một cái, rồi sải bước đi lên.

Ngay lúc đó, Trương Khải Sơn đột nhiên gọi Lâm Nghị lại, nói, “Lâm huynh, dựa theo giải thích chi tiết của Dạng Thức Lôi Đồ Chỉ, lối vào Trương Gia Cổ Lâu nằm ở chân núi, đáng lẽ phải ở gần đây mới đúng.” Lâm Nghị xua tay, nói, “Dạng Thức Lôi Đồ Chỉ ấy à, thứ này chỉ là đồ để các ông đi tìm chết thôi, các ông còn tin thật sao?

Cứ đi theo tôi, chắc chắn không sai đâu.” Bây giờ ngay cả Trương Khải Sơn cũng đang bám víu vào nó.

Bọn họ vất vả ngàn trùng, từ Tứ Cô Nương Sơn có được bạch thư, lại tìm thấy Dạng Thức Lôi Đồ Chỉ, thêm cả tin tức tổ tiên Trương gia để lại.

Tất cả dấu hiệu đều cho thấy lối vào nằm ở chân Dương Giác Sơn.

Nhưng Lâm Nghị cứ khăng khăng nói, Dạng Thức Lôi là thứ hại người, hoàn toàn trái ngược với những thông tin mà bọn họ có được.

Trương Nhật Sơn nói với Trương Khải Sơn, “Phật gia, tôi thấy

Lâm Nghị này, rất có thể chỉ là hư danh thôi, lần này chúng ta tìm anh ta đến, có hơi thiếu sáng suốt rồi." Trương Khải Sơn mặt nghiêm lại, không nói một lời.

Từng có lúc ông ta rất tin tưởng Lâm Nghị, nhưng bây giờ, thậm chí ông ta cũng bắt đầu nghi ngờ năng lực của Lâm Nghị rồi.

Không chỉ nói trận mưa lớn kỳ quái bảy ngày nay là điềm đại cát, mà còn nói Dạng Thức Lôi là thứ hại người!

Chẳng lẽ thông tin mà Cửu Môn và Tổ Chức đã hy sinh nhân lực, vật lực, còn cả thời gian để có được là sai, chỉ có vài lời nói của Lâm Nghị là đúng thôi sao?

"Lâm huynh, hay là chúng ta chia nhau ra hành động đi.

Anh lên núi, ba người chúng tôi sẽ tìm kiếm dưới chân núi, nếu có tin tức gì thì sẽ lên núi thông báo cho anh." Lâm Nghị nhún vai, thờ ơ nói, "Thế nào cũng được, các ông cứ tùy ý." Mặc dù họ là người Trương gia, nhưng nếu đã tiến vào nơi này, thì cũng khó mà sống sót trở ra.

Chỉ trách bọn họ không biết thời thế.

Rõ ràng có đường tắt không đi, lại cứ muốn đi chính lộ.

Nếu chính lộ dễ đi đến thế, thì các ông đã không vì Trương Gia Cổ Lâu mà chết nhiều người như vậy rồi sao?

Hoắc Dục nghe thấy lời của Trương Khải Sơn, liền lập tức đứng ra nói, "Không đúng, không đúng, không phải là ba người chúng ta, mà là hai người các bác.

Cháu vô điều kiện tin tưởng Lâm gia!

Đương nhiên là cháu cũng phải đi theo anh ấy lên đó rồi." Trương Nhật Sơn cạn lời nhìn Hoắc Dục một cái, đúng là sắc đẹp làm mê

muội trí óc mà.

Rõ ràng là du học sinh ưu tú mới về, sao bỗng dưng đầu óc lại khó dùng đến thế?

Y chỉ tay vào con đường núi trơn trượt nói, "Đường núi này đi lên, không cẩn thận một chút là có thể xảy ra chuyện!

Vạn nhất cô xảy ra chuyện gì, chúng tôi biết ăn nói sao với Hoắc Tiên Cô đây." Hoắc Dục hào hứng nói, "Không sao đâu, chị tôi đã nói rồi, làm gì cũng cứ theo Lâm gia, chắc chắn không sai đâu." Nói rồi, cô bé liền dẫm lên con đường núi lầy lội, theo kịp Lâm Nghị.

Thế là, bốn người biến thành hai tiểu đội.

Lâm Nghị và Hoắc Dục lên núi, còn anh em Trương Khải Sơn thì ở lại dưới chân núi.

Chương 553

Và điều mà bọn họ không biết, là ở xa trong khu rừng Dương Giác Sơn, dưới một cây cổ thụ to bằng vòng eo người, có một người vẫn luôn âm thầm dõi theo bọn họ.

Người đó mặc áo đen tuyền, che kín đầu, không nhìn rõ mặt, nhưng lại có một đặc điểm rất rõ ràng.

Vai của người này bị gù xuống.

Hắn nhìn bốn người tách ra, nhìn bóng lưng Lâm Nghị đi xa, trong lòng hắn biết, những người lên núi.

Chỉ có hai kết quả, chết hoặc không thu được gì.

Cuối cùng ánh mắt bọn họ rơi vào anh em Trương Khải Sơn, sau đó lặng lẽ ẩn nấp.

Đường núi khó đi, nữ nhân Hoắc gia đều luyện Đồng Tử Công, mặc dù vậy, đối mặt với con đường núi đã mưa bảy ngày liền, vẫn cứ bước đi khó khăn.

Ngược lại, Lâm Nghị, chân anh giẫm lên bùn lầy, cứ như một chiếc lá rụng trên đó, bùn mềm mại không hề biến dạng.

Trên con đường núi này, anh đi như giẫm trên đất bằng, hành động như gió.

"Cô rất thông minh, biết đi theo tôi." Nhìn Hoắc Dục đang khó khăn tiến lên, Lâm Nghị quay người trêu chọc.

"Đương nhiên rồi, anh không nhìn xem tiểu thư đây là ai sao?

Khả năng nhìn người tuyệt đối lợi hại!" Hoắc Dục đắc ý đáp lại, nhưng dưới chân lại nhất thời không chú ý, một cước dẫm vào một

rãnh bùn.

Cả người cô bé không ổn chút nào, nụ cười trên mặt cũng biến mất, oán trách nhìn Lâm Nghị.

"Tôi có ánh mắt tốt như vậy, tin tưởng anh như vậy, mà anh không giúp đỡ tí nào!

Đường núi này khó đi quá." Nhìn vẻ mặt bất lực của Hoắc Dục, Lâm Nghị cười gật đầu nói, "Thôi được rồi, cô cứ đi thế này thì có đến tối cũng chưa chắc lên được đỉnh núi.

Hay là cô quay về đi." "Tôi không muốn!" "Nếu đã vậy, thì đắc tội nhé." Lâm Nghị thấy Hoắc Dục cố chấp đi theo mình, anh hai bước đến bên cô, một tay kéo cô ra khỏi rãnh bùn, đồng thời tay kia thuận thế ôm lấy eo cô.

Cùng với việc chân khẽ đạp lên bùn lầy, thân thể hai người cứ như chim bay, lao nhanh trên sườn núi.

"Oa, oa, oa!" Hoắc Dục nhìn cây cỏ hoa lá nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, đôi mắt to tròn mở hết cỡ, cái miệng nhỏ cứ oa oa kêu không ngừng.

"Chị tôi thật sự không gạt tôi mà!

Lâm gia, anh thật sự quá lợi hại, thân pháp này, tốc độ này, cứ như đang bay vậy!" "Cảnh vật xung quanh cứ như tua ngược, lướt qua trước mặt tôi, nhanh hơn cả ngồi xe nữa!" "Oa oa oa oa, nhìn kìa, có thác nước, có thác nước kìa!" "Trời đất ơi, Lâm gia, anh chậm lại chút đi, anh nhanh quá, tôi không chịu nổi!" "A a a a, tim tôi muốn rụng ra rồi!" Hoắc Dục ôm chặt lấy ngực Lâm Nghị, sợ rằng không cẩn thận sẽ bị Lâm Nghị làm rơi xuống.

Dương Giác Sơn không tính là cao, chỉ khoảng hơn mười phút, hai người đã lên đến đỉnh núi.

Lâm Nghị từ đỉnh núi nhìn xuống, nơi này gọi là Dương Giác Sơn, đúng như tên gọi, hình dáng núi tựa sừng dê, ở giữa lõm xuống, hai bên cao, và chính giữa tự nhiên hình thành một cái hồ, người địa phương gọi là hồ Ba Nãi.

Từ đỉnh núi nhìn xuống, hồ Ba Nãi rất rộng, ước chừng hai dặm, xung quanh hồ Ba Nãi là một số khu rừng nguyên sinh sâu thẳm.

"Oa, phong cảnh này đẹp quá đi mất!" Mắt Hoắc Dục cứ như đầy sao lấp lánh, thích không thôi.

Lâm Nghị thì không nói một lời, buông tay đang ôm cô ra.

Nữ nhân Hoắc gia à.

Ai cũng mưu mô hơn ai.

Không có chút mưu mô nào thì cơ bản đều bị đào thải hết.

Hoắc Tiên Cô chính là từ trong đám đông nữ nhân mà chém giết ra, mới trở thành gia chủ Hoắc gia.

Hoắc Dục có lẽ là tính cách như vậy, nhưng tính cách như vậy cũng càng che giấu tốt hơn mục đích thật sự của cô ta.

Hoắc Tiên Cô chắc chắn sẽ không tùy tiện phái cô bé đến thăm dò Trương Gia Cổ Lâu đâu, nhất định là có nhiệm vụ đặc biệt.

Hoắc Dục thấy Lâm Nghị buông mình ra, không chỉ trong lòng, mà ngay cả thần sắc cũng tỏ ra vô cùng thất vọng.

Cô bé có ý vô ý vặn vặn mông, nhìn nhìn vóc dáng mình.

Người này thật sự như chị Hoắc Linh nói, không ham mê nữ sắc sao?

Nếu không, mình đáng yêu thế này, lại có mỹ nữ xinh đẹp thế này nằm trong vòng tay, ai nỡ lòng nào tùy tiện buông tay chứ?

“Xuống thôi, sắp đến rồi.” Lâm Nghị dặn một tiếng, rồi nhanh chóng đi về phía hồ Ba Nãi.

Hoắc Dục tức đến mức ở sau lưng Lâm Nghị, không ngừng vung nắm đấm, như thể thật sự có thể đánh trúng anh.

Sau đó cũng nhanh chóng đi theo.

Từ đỉnh núi xuống, khoảng hơn trăm mét sau, liền đến bờ hồ.

Đáy hồ có độ dốc rất lớn, chỗ nông hơn một chút có thể nhìn thấy đáy nước, nhưng càng xuống sâu thì đáy hồ nhanh chóng chìm vào bóng tối, xem ra dưới nước có thể rất sâu.

Bãi hồ toàn là đá lớn nhỏ, “nước nông không giấu rồng, nước sâu ắt có quái”, địa hình này gọi là “ao vảy cá”, tất cả các ngọn núi cứ như vảy cá, từng lớp từng lớp, thế núi đều rất giống nhau.

Phong thủy kiểu này không thích hợp để chôn người, vì người ta nói dưới vảy cá là nơi chứa đựng ô uế.

Ánh mắt Lâm Nghị xuyên qua mặt hồ sâu thẳm, nhìn thấy đáy hồ rộng lớn!

Nước hồ cực sâu, hơn nữa càng vào trong càng sâu, đến vị trí trung tâm thì bằng phẳng hơn nhiều, chỗ sâu nhất e rằng phải đến bốn năm mươi mét.

“Lâm gia, anh đang nhìn gì vậy?” Hoắc Dục nhìn mặt hồ, chẳng thấy gì cả, nhưng Lâm Nghị thì lại xem rất chăm chú.

“Kỳ Lân đáy hồ!” “A?

Cái gì?” Hoắc Dục vẻ mặt mờ mịt hỏi.

Kỳ Lân?

Chẳng phải đó là thần thú trong truyền thuyết sao?

Chẳng lẽ dưới đáy hồ này có Kỳ Lân trong truyền thuyết ư?

"Phía dưới là một khu trại, và hình dáng khu trại này chính là hình dáng thần thú Kỳ Lân." Lâm Nghị giải thích đơn giản.

"À thì ra là vậy.

Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Đợi." "Đợi gì cơ?" "Một lát nữa cô sẽ biết." "Lâm gia, anh đừng có úp mở nữa mà." Hoắc Dục kéo tay Lâm Nghị làm nũng, "Nói cho tôi biết đi.

Sao phải đợi một lát chứ." Lâm Nghị khẽ cười nói, "Cô có nghe thấy tiếng gì không?" "Tiếng gì ạ?" Hoắc Dục lắc đầu, nói, "Tiếng gió?

Tiếng nước?

Hay tiếng dã thú?" "Tiếng thủy triều." "Triều?" Hoắc Dục nín thở, lắng nghe thật kỹ, nhưng vẫn không nghe thấy gì.

Thủy triều chẳng phải là tiếng chỉ có ở bờ biển sao?

Đây chỉ là một cái hồ, lại không có sóng gió lớn, lấy đâu ra tiếng thủy triều.

Ngay lúc cô bé đang nghi hoặc, một âm thanh đột nhiên vang lên bên tai cô.

Âm thanh đó rất xa, rất xa, cô bé miễn cưỡng có thể nghe thấy, dường như ở rất xa thật sự có tiếng thủy triều.

Chỉ hai nhịp thở sau, tiếng thủy triều đó đã càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang, cô bé đã có thể nghe rõ ràng rồi!

Tiếng thủy triều đó, chính là từ mặt hồ này phát ra!

Nhưng mặt nước hồ vẫn bình lặng, chỉ có những gợn sóng nhỏ thôi, làm gì có thủy triều nào.

Hoắc Dục trầm ngâm một lát, nói, “Chẳng lẽ là thủy triều ngầm?” Lâm Nghị gật đầu nói, “Không tệ, phản ứng cũng khá nhanh đấy.” Cái gọi là Giang Nam chung linh dục tú, phong thủy dưỡng nhân.

Hoắc Dục tuyệt đối là một người thông minh, dưới vẻ ngoài vô hại, tinh quái, thực ra lại là người có sức sát thương mạnh nhất.

Chương 554

“Hi hi, dù gì thì tôi cũng là một cô gái thông minh mà ~” Hoắc Dục lộ ra vẻ mặt đắc ý.

“Đi thôi, chúng ta xuống.” Cùng với việc Lâm Nghị tùy tay vẫy một cái, hai bộ đồ lặn và bình dưỡng khí liền xuất hiện trước mặt hai người.

“Oa oa oa oa.” Hoắc Dục không thể tin nổi trợn tròn mắt, đặc biệt hùa theo, nói, “Lâm gia, anh đang biến ảo thuật đấy à?

Cái này từ đâu ra vậy?” Vừa nói, cô bé vừa tò mò lục lọi khắp người Lâm Nghị.

Lâm Nghị lười đáp lại cô bé, tự mình mặc đồ lặn.

Hoắc Dục vốn dĩ đã mặc đồ bó sát rồi, nên mặc đồ lặn càng tiện hơn.

Một lát sau, hai người mặc xong đồ, đồng thời nhảy xuống nước.

Lúc này, tiếng thủy triều trong hồ đã rõ ràng một cách bất thường.

Khi lặn xuống độ sâu ba mươi mét, áp lực nước đã rất lớn, người bình thường căn bản không thể chịu đựng được áp lực đó.

Lâm Nghị liếc nhìn Hoắc Dục, cô bé tuy là con gái, nhưng từ nhỏ đã luyện Đồng Tử Công, nên cô bé vẫn đủ sức chịu đựng ở khu vực nước sâu.

Đến độ sâu ba mươi mét dưới mặt nước, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, đã có thể sơ lược quan sát tình hình dưới đáy hồ.

Hoắc Dục liền nhìn thấy đó là một khu trại Dao cổ xưa, những khu trại Dao này đều được tạo thành từ những ngôi cổ lầu và nhà

ngói.

Tuy nhiên, cổ lầu đã bị chôn vùi dưới đáy hồ, đã sụp đổ, chỉ còn lại những khung gỗ đại khái, bên trên phủ đầy trầm tích như bông.

Ngoài cổ lầu, nhà ngói, còn có bậc đá và hàng rào, v.v., những thứ này tạo thành một khu trại có hình dáng thần thú Kỳ Lân, cứ thế tĩnh lặng nằm dưới đáy hồ.

Và giữa những bức tường đổ nát đó, còn có một ngôi cổ lầu màu xanh sẫm, không giống lầu sàn cao của người Miêu, mà càng giống kiểu cổ lầu do người Hán xây dựng hơn.

"Cổ lầu, cổ lầu!" Thấy ngôi cổ lầu màu xanh đó, Hoắc Dục liền chỉ vào bức bích họa, ra hiệu cho Lâm Nghị về phát hiện kinh ngạc của cô bé.

Chỉ là, vì động tác của cô bé quá lớn, thăng bằng cơ thể gặp vấn đề, dưới sức nổi khổng lồ của nước hồ, thân thể cô bé không tự chủ được mà nổi lên.

Cô bé vội vàng túm lấy cánh tay Lâm Nghị.

Theo kiến thức cô bé đã học, kéo như vậy, Lâm Nghị hẳn sẽ cùng nổi lên với cô bé, ít nhất cũng sẽ không ổn định.

Nhưng Lâm Nghị lại cứ như chân cắm rễ, lơ lửng trong nước, mặc cho cô bé kéo giật thế nào, anh cũng không hề nhúc nhích.

"Tình huống gì đây, Newton cũng không đè nắp quan tài được đâu nhỉ?" "Đi xuống thôi." Lâm Nghị một tay kéo Hoắc Dục, thân thể đột nhiên trầm xuống, cứ như dưới chân có thứ gì đó đang kéo bọn họ xuống vậy, nhanh chóng rơi xuống hơn mười mét, đến đáy hồ.

Hoắc Dục trong lòng không nhịn được lẩm bẩm, "Cái này chẳng lẽ là Thiên Cân Trụy trong truyền thuyết sao?" Đến đáy hồ, Hoắc Dục tuy bị Lâm Nghị kéo, nhưng thân thể vẫn không tự chủ được mà nổi

lên, thấy chân đã nổi lên trên, đầu chúi xuống dưới, cô bé vội vàng bơi vài cái, ôm chặt lấy lưng Lâm Nghị, như một con bạch tuộc, bám chặt phía sau Lâm Nghị.

Lâm Nghị thấy vậy, liền vẫy tay một cái, Hoắc Dục liền cảm thấy sức nổi của cơ thể cứ như đột nhiên biến mất, cơ thể lập tức trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Cô bé cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hai tay và hai chân vẫn bám chặt lấy người Lâm Nghị, không hề có ý định buông ra.

"Được rồi, ôm đủ rồi thì buông tay đi." Lâm Nghị đưa một tay ra sau, như xách một con gà con, xách cô bé khỏi người mình.

"Hừ, đồ keo kiệt, ôm một chút có chết đâu." Hoắc Dục khẽ hừ một tiếng, hai chân chạm đất, bước theo Lâm Nghị, đi về phía ngôi cổ lầu màu xanh đó.

Ngôi cổ lầu kiểu Hán màu xanh này cũ nát lộn xộn, trên tấm biển của cổ lầu có bốn chữ lớn: "Phiên Thiên Tử Bao".

Nơi ký tên của tấm biển thì lại là "Trương Gia Lâu Chủ".

"Đây chính là Trương Gia Cổ Lâu sao?" Hoắc Dục tò mò đánh giá ngôi cổ lầu kiểu Hán này, hỏi.

"Không phải." Theo miêu tả của Trần Văn Cẩm, đây đáng lẽ là nơi đội khảo cổ Ba Nãi của họ đã khai quật lúc đó.

Tuy nhiên, đây không phải Trương Gia Cổ Lâu thật sự, mà càng giống một ngôi lầu giả để mê hoặc đạo mộ tặc hơn.

Bên cạnh ngôi cổ lầu này, bọn họ còn thấy mấy bộ thi cốt, từ những thi cốt này có thể thấy những vết thương chí mạng khác nhau, có người bị ngạt chết, có người bị đâm chết.

Những người này, đáng lẽ là các thành viên của đội khảo cổ Ban

Mã Xá lúc trước.

Hai người đi qua cửa sau cổ lầu, đến phòng ngầm dưới đất.

Bên trong này có đủ loại thiết dũng với tư thế khác nhau, ngoài thiết dũng ra, còn có một cái giếng.

Và tiếng thủy triều mà bọn họ nghe thấy trước đó, chính là từ cái giếng này phát ra.

Lâm Nghị nhảy vào đường giếng, hình như ở đáy đường giếng có một đường giếng thẳng đứng khác, do hiện tượng siphon, dòng nước cực kỳ xiết.

Dòng nước mạnh mẽ va đập vào cơ thể hai người, Lâm Nghị thì không sao cả, nhưng Hoắc Dục đã không chịu nổi, ngất xỉu.

Lâm Nghị quan sát tình hình xung quanh, một lát sau, anh thấy đá núi ở phía dưới dần dần tan ra, xuất hiện một cái động khẩu.

Ngay khoảnh khắc động khẩu xuất hiện, lượng lớn nước hồ tràn vào.

Lâm Nghị và Hoắc Dục cũng thuận thế chui vào trong động khẩu.

Sau khi ra khỏi động khẩu, là một cái hang ngầm khổng lồ.

Và sau khi bọn họ tiến vào cái hang ngầm này, cái động khẩu ban đầu tan ra lại kỳ diệu khôi phục.

Sau khi đặt Hoắc Dục lên một bệ đá, Lâm Nghị bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Đây là một động quật kín mít, trong động quật, chỉ có một vũng nước hồ tràn vào, còn có một số thiết dũng được treo trên giá cao, ngoài ra còn có một pho tượng thần.

Và cả một lư hương giản dị dùng trong tế lễ.

Trên vách đá của động quật kín này, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số tinh thể trông giống như phỉ thúy.

Một lát sau, Hoắc Dục cũng tỉnh lại.

Cô bé kinh ngạc đánh giá tình hình xung quanh, hỏi, "Lâm gia, đây là đâu?

Chúng ta vào đây bằng cách nào vậy?" "Đây là nơi trấn áp tà thần." Lâm Nghị nhìn pho tượng thần, pho tượng này là tượng Thần Lôi Vương trong truyền thuyết của tộc Dao, là hung thần, có thể trấn áp tà thần.

Hoắc Dục tò mò đánh giá pho tượng thần không cẩn thận làm đổ lư hương xuống đất.

Điều kỳ diệu là, ở những chỗ tro hương phủ lên, rất nhiều chữ cổ đã hiện ra. 'Tường đông tựa trái bảy thước, phải mười sáu.' 'Tường tây, tường bắc, tường nam, cần ba ngày trong phục công.' "Cái này là ý gì vậy?

Chẳng lẽ ở đây thật sự có thứ đáng sợ sao?" "Đi xem một chút là biết ngay thôi." Theo lời nhắc của chữ viết, hai người đến vị trí cụ thể, phát hiện trong những tinh thạch trên vách đá này, hình như có những cái bóng, trông cứ như hình người vậy.

"Cái này, tôi từng nghe nói đến cá trong đá, nhưng người trong đá thì tôi lần đầu tiên nghe đấy.

Mấy thứ này, chẳng lẽ, chính là những thứ đáng sợ kia sao?" Lâm Nghị lấy một thùng nước, đổ lên vách đá xung quanh.

Những vách đá này, gặp nước, cứ như có thể hòa tan ra vậy, hình người bên trong càng lúc càng rõ ràng.

Hơn nữa trên vách đá xung quanh, hầu như toàn bộ đều là những hình người quỷ dị này.

“Lâm gia, tôi thấy chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây đi.” “Đừng sợ.

Phương pháp tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, nằm ngay trong những hình người này.” “Anh biết đây là cái gì sao?” “Những hình người này gọi là Mật Lạc Đà, là một loại người nhân bản.” “Mật Lạc Đà?

Đó chẳng phải là tên nữ thần tạo người trong truyền thuyết của tộc Dao sao?

Còn người nhân bản, đó là gì?” Tuy Hoắc Dục có du học nước ngoài, nhưng bây giờ nhìn thấy những thứ trong cổ mộ này, cô bé vẫn một vẻ mặt mờ mịt, người nhân bản, cô bé còn chưa từng nghe nói đến bao giờ.

Lâm Nghị kiên nhẫn giải thích cho cô bé một chút.

Mật Lạc Đà là tổ tiên của người Dao, trong thần thoại của họ, nữ thần đầu tiên của họ sinh ra từ trong núi, Mật Lạc Đà chính là cả ngọn núi này, những cái bóng trong đá đều là hậu duệ của Mật Lạc Đà.

Mật Lạc Đà có thể nuốt chửng, ăn mòn nham thạch, còn có thể tiết ra dịch thể, sau khi đông đặc thì y hệt như đá.

Chương 555

Nó phong kín các khe đá và lỗ hổng bằng dịch thể tiết ra, nhốt con mồi chết trong không gian kín.

Không gian kín mà bọn họ đang ở hiện tại, chính là do Mật Lạc Đà tạo ra.

Bọn chúng cứ như cá trong hang cá, nham thạch đối với bọn chúng chính là nước.

Những Mật Lạc Đà này cứ như những người bảo vệ, phân bố khắp trong những tảng đá xung quanh Trương Gia Cổ Lâu.

Phát hiện ra Mật Lạc Đà, cũng có nghĩa là cách Trương Gia Cổ Lâu không xa nữa rồi.

Hoắc Dục nghe chăm chú, đột nhiên ánh mắt liếc thấy một cái bóng ở gần đó dường như đã nhúc nhích.

Ban đầu cô bé không để ý, nhưng khi cô bé nghiêm túc quan sát, cái bóng này dường như còn rõ ràng hơn trước một chút, thậm chí còn có thể nhìn thấy tứ chi và khuôn mặt hung tợn.

Cứ như thể nó đang cố gắng giãy giụa, muốn chui ra khỏi vách đá vậy.

"Lâm gia, nơi này quỷ dị quá, cái bóng bên trong hình như muốn chui ra rồi." Lời cô bé vừa dứt, chỉ thấy tinh thạch bao bọc Mật Lạc Đà rắc rắc nứt ra, một đôi vuốt xanh quỷ dị đột ngột thò ra từ bên trong, chộp lấy Hoắc Dục.

Hoắc Dục trong lòng đại kinh, vội vàng rút bội đao bên mình ra, tiến hành đỡ đòn.

Nhưng thân thể Mật Lạc Đà cực kỳ cứng rắn, bội đao của cô bé

chém lên, lại không hề để lại một chút dấu vết nào.

Ngay lúc đó, một bóng người xuất hiện bên cạnh cô bé, ngay sau đó một luồng quyền phong sắc bén nổ vang bên tai cô.

Bùm!

Một âm thanh như nổ tung.

Cô bé nhìn kỹ lại, con Mật Lạc Đà đao thương bất nhập trước mặt, đầu cứ thế bị Lâm Nghị dễ dàng đánh nát.

Sau khi giết chết con Mật Lạc Đà này, Lâm Nghị ra lệnh, "Cô đi dùng nước tạt lên vách tường, đánh thức tất cả Mật Lạc Đà bên trong đó đi." "A?" Đánh thức hết á?

Chẳng phải là tìm chết sao?

Dựa theo miêu tả trên những chữ cổ kia, Mật Lạc Đà ở đây có đến ba mươi bảy con lận.

Mặc dù cảm thấy không mấy thực tế, nhưng cô bé vẫn làm theo lời Lâm Nghị nói.

Một lát sau, ba mươi sáu con Mật Lạc Đà còn lại, toàn bộ đều bò ra khỏi vách đá.

Lâm Nghị nhảy vào giữa bầy Mật Lạc Đà, cơ bản là mỗi con một bạt tai, chưa đầy một phút đồng hồ, liền dễ dàng giải quyết tất cả Mật Lạc Đà.

"Oa, Lâm gia, anh cũng quá dũng mãnh rồi đó!" Hoắc Dục không thể tin nổi trợn tròn mắt, nhìn một đống thi thể xanh lè đổ rạp trên mặt đất.

Lúc này cô bé cũng cuối cùng hiểu ra, vì sao Hoắc Linh lại ca ngợi Lâm Nghị lợi hại đến thế.

Có người thực lực như vậy ở bên cạnh, chẳng phải cảm giác an

toàn bùng nổ sao.

Giải quyết xong những Mật Lạc Đà này, Lâm Nghị liên tục tìm kiếm trên những vách đá đã bị Mật Lạc Đà ăn mòn ra, cuối cùng phát hiện một số khối sắt, hình dạng hơi giống quả bầu.

Trên những quả bầu sắt này, tỏa ra một mùi nồng nặc, hăng hắc.

Lâm Nghị khẽ gõ vào những quả bầu sắt, nghe thấy tiếng "đông đông đông", cứ như bên trong quả bầu sắt rỗng vậy.

Điều này cũng xác nhận suy đoán của Lâm Nghị.

"Quả bầu sắt này là gì vậy?

Vì sao trong ngọn núi này lại cất giấu những thứ kỳ lạ như vậy?" Hoắc Dục khó hiểu hỏi.

"Phía sau những quả bầu sắt này, chính là Trương Gia Cổ Lâu.

Những quả bầu sắt này tương đương với vách núi xung quanh Trương Gia Cổ Lâu." Mật Lạc Đà có thể nuốt chửng, ăn mòn nham thạch, còn có thể tiết ra dịch thể, sau khi đông đặc thì y hệt như đá.

Có thể nói, cả ngọn Dương Giác Sơn này, ẩn giấu không biết bao nhiêu Mật Lạc Đà.

Và Mật Lạc Đà cũng có nhược điểm, đó chính là sợ axit mạnh.

Còn những quả bầu sắt này chứa đựng, tỏa ra mùi vị kích thích, đáng lẽ chính là axit mạnh.

Bởi vì sự tồn tại của axit mạnh, Mật Lạc Đà không thể phá hoại Trương Gia Cổ Lâu, cũng như cơ quan do người Trương gia thiết kế.

Bởi vì sự tồn tại của Mật Lạc Đà, dẫn đến bên trong Dương Giác Sơn thông suốt bốn phương tám hướng, cho nên chỉ có tuân theo con đường chính xác duy nhất, mới có thể tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, nếu không thì cánh cửa mở ra sẽ dẫn đến địa bàn của Mật Lạc Đà,

cuối cùng bị hoàn toàn nhốt chết trong Dương Giác Sơn, trở thành thức ăn cho Mật Lạc Đà.

Và Lâm Nghị biết, không gian kín mà bọn họ đang ở hiện tại, chính là nơi gần Trương Gia Cổ Lâu nhất.

Sau khi dẫn tất cả Mật Lạc Đà ra ngoài, nơi bị Mật Lạc Đà chiếm cứ đã hình thành một đường hầm trống trải, những khối sắt chứa axit mạnh này cũng thuận lý thành chương được phát hiện.

Tuy nhiên, axit mạnh có tính ăn mòn cực mạnh, nếu mạo hiểm xông vào, rất có thể sẽ chết kẹt bên trong.

Lâm Nghị lặng lẽ ấn vào những quả bầu sắt chứa axit mạnh này, lặng lẽ tiến hành rao bán.

"Đinh, bán 10374 khối sắt chứa axit mạnh, thu được 50000 điểm đạo mộ." Nghe tiếng hệ thống, Lâm Nghị mí mắt khẽ giật.

Hơn một vạn khối sắt chứa axit mạnh?

Nhiều thế sao?

Chẳng lẽ đã thu hồi cả những khối sắt chứa axit mạnh bao bọc Trương Gia Cổ Lâu rồi ư?

À.

Cái này.

Sơ suất sơ suất.

Trương Gia Cổ Lâu không còn lớp bảo vệ nữa, sớm muộn gì cũng bị Mật Lạc Đà phá hoại.

Không được rồi, sau khi vào trong, thì bán luôn đi vậy.

Lâm Nghị thầm nghĩ trong lòng, cùng với sự biến mất của những khối sắt chứa axit mạnh, trước mắt cũng rộng mở hẳn ra, giữa màn

sương mờ ảo, lờ mờ có thể nhìn thấy một ngôi cổ lầu ở ngay trung tâm.

"Oa oa oa oa, cái này... cái này làm sao mà làm được vậy?

Vèo một cái, những quả bầu sắt kia đã biến mất rồi." Hoắc Dục có cảm giác không dám tin vào mắt mình, cô bé dụi dụi mạnh, quả thật là biến mất rồi.

Cái này cứ như biến ảo thuật vậy.

Ngay cả khi tận mắt chứng kiến, cũng đều cảm thấy không thể lý giải.

Lâm Nghị đưa bình dưỡng khí cho Hoắc Dục phía sau, nói, "Mang nó vào, chúng ta xuống." Màn sương mù bao phủ kia, không phải thứ gì khác, mà chính là hơi axit mạnh siêu nồng độ được phun ra từ axit mạnh, hình thành.

Những hơi nước này đối với loài người mà nói, là đủ sức gây tử vong, và chỉ có huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết nhất của Trương gia, mới không bị ảnh hưởng.

Đây cũng là lý do vì sao, Trương Gia Cổ Lâu này được xưng là người không phải Trương gia, tiến vào bên trong ắt hẳn phải chết.

"Ừm ừm." Hoắc Dục ra sức gật đầu, nhanh nhẹn đeo bình dưỡng khí lên người.

Ngay sau đó, Lâm Nghị ôm lấy eo cô bé, thân người nhẹ bẫng, nhảy xuống mặt đất cách đó mười mấy mét.

Trước mặt bọn họ, chính là Trương Gia Cổ Lâu mà trong suốt mấy chục năm qua, vô số người đều mơ ước được tiến vào.

Cánh cửa Trương Gia Cổ Lâu hoàn toàn màu xám trắng, toàn bộ đều là bụi trần.

Cửa mục nát vô cùng nghiêm trọng, những song cửa phía trên đều đã mục ruỗng hoàn toàn, có thể nhìn thấy bên trong một mảng tối đen.

Những ô cửa sổ hình vuông đó là kiến trúc điển hình của thời Thanh, quả nhiên là thủ bút của Dạng Thức Lôi.

Chương 556

Đẩy cánh cửa lớn của Trương Gia Cổ Lâu ra, là một mặt sàn rộng lớn, có bốn cây cột sừng sững giữa đại sảnh.

Tầng này, không có cổ vật di tích gì, nhưng lại có một số túi trang bị, nhìn kiểu dáng túi trang bị thì giống của hai người Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn.

Nhưng trên ba lô phủ đầy bụi trần, cứ như thể bọn họ đã vào đây mấy ngày rồi vậy.

Xà nhà trên đỉnh đầu, hoàn toàn là phong cách kiến trúc thời Thanh, trên nóc nhà có vô số hoa văn.

Giờ đây, cả tòa lầu dù nhìn từ góc độ nào, cũng đều là màu trắng bệch.

"Đây chẳng phải là túi trang bị của Phật gia sao?

Chẳng lẽ bọn họ còn đến đây trước chúng ta?" Hoắc Dục ngạc nhiên nhìn túi trang bị, vươn tay liền muốn kiểm tra đồ bên trong túi trang bị.

Nhưng khi cô bé vừa vươn tay ra, thì bị Lâm Nghị một tay túm lấy.

"Đây là bột axit mạnh, cẩn thận một chút." Hoắc Dục sợ hãi vội vàng rụt tay lại.

Trên trần nhà giữa đại sảnh cổ lầu có một cái hố sụp đổ khổng lồ, đáng lẽ là do sự ăn mòn mà hình thành, mép hố có hình dạng rất không đều.

Dưới đất cũng có rất nhiều khúc gỗ mục nát thành mảnh vụn, tất cả đều đã biến thành những thứ như bông, phủ dưới một lớp bột

trắng xóa rất dày.

Theo lý luận phong thủy và thói quen thiết kế nhất quán của Dạng Thức Lôi, vị trí tốt nhất của cầu thang cổ lầu đáng lẽ là ở mép lầu, thường là ở phía đông.

Trong cổ lầu này không có cầu thang, tuy nhiên, trên các cây cột có khắc vài con Kỳ Lân, thân hình trông rất giống rồng, đầu của mấy con Kỳ Lân đều rất nhô ra, trông như một cơ quan.

Tuy nhiên, điều này đối với Lâm Nghị mà nói, có chút thừa thãi, cùng với việc anh khẽ nhón chân chạm đất, anh và Hoắc Dục cùng nhảy vọt lên, trong khoảnh khắc đã vọt lên tầng hai của cổ lầu.

Ở tầng hai của cổ lầu, xuất hiện vô số giá đỡ, thoáng nhìn có đến vài trăm cái, từng cái một cứ như giường tầng trên tàu hỏa, chỉ là số tầng nhiều hơn.

Trên giá đỡ lại chất đầy những thiết nhân dũng (người sắt).

Tất cả các giá đỡ đặt thiết nhân dũng đều lấy điểm này làm trung tâm, sắp xếp theo hình tia phóng xạ, thể hiện một bộ Phục Hy Lục Thập Tứ Quái hoàn chỉnh.

Ngoài những thiết nhân dũng này ra, tầng này không có gì khác.

Thiết nhân dũng cũng đều được đúc bằng sắt thô, y hệt những thiết dũng mà bọn họ đã thấy trong không gian kín trước đó, đáng lẽ đều là tàn hài của Mật Lạc Đà bị phong ấn bằng sắt.

Tầng này cũng giống tầng một, có bốn cây cột lớn.

Nhìn từ bên ngoài, Trương Gia Cổ Lâu cao mười một tầng, ngoại trừ một tầng bị chôn vùi trong cát lún dưới lòng đất, bên trên hẳn còn tám tầng nữa.

Cả tòa cổ lâu này đều được xây bằng đá và gỗ trên ngọn núi này,

trong số vật liệu đá ở đây có lẫn một lượng lớn "đá Mật Lạc Đà" rất hiếm thấy.

Dưới đất có rất nhiều dấu chân lộn xộn, rõ ràng là từng có người lục soát ở đây.

Trên đầu họ còn có những cây xà ngang, trên xà ngang chi chít những văn tự đặc biệt của Trương gia, những văn tự này dường như có hệ thống khác nhau.

Những văn tự này hẳn là mật văn mà chỉ người Trương gia mới biết, ý nghĩa cụ thể chắc chỉ có người Trương gia tinh thông mật văn mới hiểu được.

"Kỳ lạ thật Chủ nhân, sao ở đây lại có mật văn Chu Triều?" Trong không khí cạnh Lâm Nghị, đột nhiên một giọng nữ truyền vào tai anh.

Giọng nữ này không phải ai khác, chính là Đại Tế Tư, sau khi trải qua lễ tẩy rửa của Mật Trần Châu và Vẫn Ngọc, linh hồn đã mạnh đến một mức độ nhất định, thậm chí không còn sợ ánh nắng mặt trời chiếu thẳng nữa.

Bởi vì lý do của Nữ Vương, nên Lâm Nghị đã phong tỏa lối liên kết giữa Nhẫn không gian và thế giới bên ngoài, và Đại Tế Tư cũng mang theo bên mình, nương tựa vào vật trang sức trên người anh.

Khi nhìn thấy những mật văn trên đó, Đại Tế Tư lập tức nhận ra.

Thân là dòng dõi hoàng tộc Đại Chu, cô rất am hiểu mật văn Chu Triều.

"Ồ?

Trên này nói gì vậy?" Lâm Nghị hỏi.

Hoắc Dục đứng bên cạnh ngơ ngác, hỏi ngược lại: "Lâm gia, ngài còn không biết thì tôi làm sao mà biết được?" Lâm Nghị không trả lời

Hoắc Dục, mà lặng lẽ lắng nghe Đại Tế Tư trả lời.

Trên đó ghi chép nguyên nhân cơ bản vì sao Trương gia lại phải xây dựng Trương Gia Cổ Lâu ở đây.

Nơi này là một mạch ngọc khổng lồ, mà mạch ngọc này có khả năng nhân bản thần kỳ.

Sau khi người Trương gia chuyển đến đây, họ đã lợi dụng khả năng nhân bản của mạch ngọc này để tạo ra một lượng lớn người nhân bản, sau đó để họ thực hiện các nhiệm vụ nguy hiểm.

Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, người nhân bản sẽ bị trấn áp bằng cách nhốt vào những tượng sắt.

Loại người nhân bản này có sức sống mạnh mẽ, gần như giống hệt người bình thường, nhưng Trương gia căn bản không coi họ là người, vì vậy mới có tầng này nhiều tượng sắt đến thế.

Hơn nữa, loại người nhân bản này còn có một nhược điểm, đó là bản thể và người nhân bản không thể tồn tại đồng thời.

Vì vậy, chỉ khi bản thể chết đi, và thời gian không quá dài, mới có thể tiến hành nhân bản.

Ngoài việc có thể nhân bản người, mạch ngọc còn có thể tự mình tạo ra những thứ có hình dạng con người, đó chính là Mật Lạc Đà.

Để ngăn Mật Lạc Đà phá hoại Trương Gia Cổ Lâu, người ta đã đổ đầy bột Cường Đảm vào những quả bầu sắt, cứ cách một khoảng thời gian lại rắc một lần.

Lượng bột Cường Đảm mà họ thấy trong túi trang bị chính là thứ đã được rắc trong khoảng thời gian đó.

Hoắc Dục đứng bên cạnh quan sát Lâm Nghị, cảm thấy có gì đó không ổn, bèn kéo kéo anh rồi hỏi: “Lâm gia.

Anh… Anh đang nói chuyện với ai vậy?" "Một người bạn." "Bạn ư?" Đâu ra người bạn nào chứ.

Xung quanh ngoài hai người họ ra, căn bản không có người thứ ba.

Trừ khi người bạn này không phải là người.

Nghĩ đến đây, Hoắc Dục không khỏi rùng mình một cái.

"Lâm gia, tôi… tôi nhát gan lắm, đừng có dọa tôi." "Yên tâm, người bạn này của tôi rất hiền lành, sẽ không tùy tiện làm hại người đâu." Nghe Lâm Nghị trả lời, Hoắc Dục càng thêm xác định suy đoán trong lòng.

Đại Tế Tư nghe Lâm Nghị cứ gọi "bằng hữu" liên tục, trong lòng có chút không vui.

Hoắc Dục nghe Lâm Nghị nói chắc nịch như vậy, thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, chúng ta tiếp tục đi lên trên nhé?" Vừa nói, cô vừa nhìn về tầng ba của Trương Gia Cổ Lâu.

Đúng lúc này, phía sau Hoắc Dục, một bàn tay ma quái thò ra, véo mạnh vào mông cô.

"Á!" Hoắc Dục giật mình bước nhanh mấy bước, đỏ mặt quay người lại, nhìn Lâm Nghị chất vấn: "Lâm gia, tuy ngài giúp tôi không ít, nhưng tôi không phải loại người tùy tiện đâu nhé!

Ngài ôm tôi nhảy lên Trương Gia Cổ Lâu thì cũng thôi đi, nhưng sao lại… véo tôi chứ?" Lâm Nghị vẻ mặt mờ mịt.

Tôi làm gì cơ?

Tôi đâu có làm gì đâu.

Tôi là người tốt mà.

Sao lại thành ra tôi sàm sỡ cô vậy.

Phản ứng lớn thế làm gì.

“Tôi nghĩ, giữa chúng ta có hiểu lầm gì không?

Tôi véo cô cái gì?” “Ở đây chỉ có hai chúng ta, không phải ngài thì còn ai nữa, ngài còn có mặt mũi mà hỏi à?” Hoắc Dục nghiến răng, bực bội nói.

Nghe cô nói vậy, Lâm Nghị cũng hiểu chuyện gì rồi.

Rất có thể là do Đại Tế Tư giở trò, kết quả bây giờ lại đến lượt mình phải chịu tiếng oan.

Thôi được rồi, thôi được rồi.

Chịu thì chịu vậy.

Chương 557

Đợi về rồi sẽ xử lý cô thật kỹ.

Lâm Nghị tiện tay ném Đại Tế Tư vào Nhẫn không gian rồi nói: "Tôi có một người bạn." "Tôi không tin.

Thường thì những người nói 'tôi có một người bạn' thì người đó chính là bản thân họ." Ôi trời.

Con nha đầu Hoắc Dục này, hiểu biết cũng nhiều phết nhỉ.

Cô ta không tin, Lâm Nghị cũng lười giải thích, tiện miệng nói: "Véo một cái thì cũng đâu có mất miếng thịt nào." Hoắc Dục: "Cái lời này mà cũng nói ra được, đúng là quá vô liêm sỉ mà!

Chị tôi chỉ nói với chúng ta rằng ngài lợi hại thế nào, không gần nữ sắc thế nào.

Cứ tưởng ngài là ánh sáng chính đạo, là quân tử đường hoàng.

Ai ngờ, vạn vạn không ngờ, lại là một kẻ biến thái như vậy.

Hạ lưu a, hạ lưu.

Rõ ràng mạnh mẽ đến thế, thích mình thì cứ quang minh chính đại đi, cớ gì phải làm mấy trò tiểu xảo này chứ, chẳng lẽ có sở thích đặc biệt sao?

Hoắc Dục không kìm được cảm thán: "Ôi, tam quan của tôi!" Lâm Nghị vô ngữ nhìn cô, nói: "Đừng có lảm nhảm nữa, tôi đi lên đây, cô có lên không?" Hoắc Dục không chút do dự trả lời: "Lên!" "Vậy thì được rồi." Lâm Nghị tiện tay kéo cô, bay vọt lên tầng ba của Trương Gia Cổ Lâu.

Lên đến nơi, cô mới phản ứng lại, sao mình lại cam tâm tình

nguyện đi theo anh ta lên đây chứ?

Chẳng lẽ bị anh ta lây nhiễm rồi sao?

Ôi, chắc là tôi sắp không còn trong sạch nữa rồi.

Trong tầng này không còn tượng sắt nữa, thay vào đó là một con rùa khổng lồ.

Cổ và tứ chi của con rùa rất dài, thân rùa mặt người, đầu mút chi trước là tay người, chi sau là chân rùa, khuôn mặt là một khuôn mặt phụ nữ, âm độc hung ác.

Nụ cười nửa miệng, trông giống như những tượng hình nộm đường mật đáng sợ ẩn trong vùng Tàng.

Trên lưng con rùa có một chỗ lõm.

Bên trong có một quả cầu đen, trên đó điêu khắc đầy mặt người.

Có vẻ như có thể lấy xuống được.

Trần của tầng này đặc biệt cao, có rất nhiều xà ngang, tạo thành một cấu trúc khổng lồ giống như bàn cờ trên đầu.

Trong những ô bàn cờ này, trong bóng tối của xà ngang, treo vô số thứ.

"Oa ~" Hoắc Dục kinh ngạc nhìn những thứ treo trên trần.

Đó là vô số chiếc hộp nhỏ, từng hàng từng dãy, chi chít, che phủ toàn bộ trần nhà, trông vô cùng hùng vĩ.

Các hộp đều làm bằng gỗ, có lớn có nhỏ, hình dạng khác nhau, trên đó có hoa văn.

Hoắc Dục tò mò hỏi: "Cái… Trong hộp này đựng gì vậy?" "Lấy xuống một cái xem thử chẳng phải sẽ biết sao." Lâm Nghị dễ dàng hái xuống một chiếc hộp gỗ, trên hộp gỗ vẫn còn dính bột Cường Đảm,

nhưng khi chạm vào tay anh thì không có chuyện gì cả.

Lâm Nghị cầm hộp lắc lắc, rũ sạch bột Cường Đảm.

"Đây còn là tay người sao?

Bột Cường Đảm cũng không sợ." Lâm Nghị tiện tay vỗ một cái, liền mở nó ra.

Thứ bên trong hộp liền hiện ra theo tiếng vang.

Bên trong là hai ngón tay dài bất thường và khô quắt.

"Ọe." Hoắc Dục có chút buồn nôn nhìn chiếc hộp gỗ đựng ngón tay, đặc biệt là khi liên tưởng đến hàng vạn ngón tay đang treo trên đầu họ, cô càng không kìm được tháo mặt nạ dưỡng khí, ôm ngực nôn khan.

"Khẩu vị của người Trương gia này cũng quá đặc biệt rồi, sao lại thích sưu tầm ngón tay người chứ?" "Chuyện này có gì mà không bình thường chứ?

Nếu không, từ xưa đến nay, có lẽ đã hàng nghìn năm, người của Trương gia, sau khi chết đều có thể được chôn cất ở đây sao?" Hai ngón tay dài bất thường là đặc điểm rõ ràng nhất của người Trương gia, dùng nó để đại diện cho đồng bào thì không gì thích hợp hơn.

Hoắc Dục bịt mũi, nói: "Thôi được rồi, chúng ta mau chóng đi lên đi.

Tôi nhìn thấy mấy cái này cứ sởn gai ốc." Cô nói xong, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn buông khỏi mũi, nhưng trên tay lại dính máu đỏ tươi.

Máu mũi của cô không ngừng chảy ra ngoài.

"Cô nói xem cô tự dưng tháo mặt nạ dưỡng khí ra làm gì chứ." Lâm Nghị liếc mắt một cái liền biết, cô ấy là do hít phải quá nhiều bột

Cường Đảm, dẫn đến chảy máu cam, nếu cứ tiếp tục hít thở như vậy, e rằng sẽ phải phun máu từ phổi ra mất.

Hoắc Dục tủi thân, lau khô máu mũi, vội vàng đeo lại mặt nạ dưỡng khí.

Nhìn anh ở đây bình thường, không có chuyện gì cả.

Ai ngờ, mình vừa tháo ra một lúc thôi mà suýt nữa thì toi đời rồi.

Đợi Hoắc Dục nghỉ ngơi một lát, cảm thấy ổn hơn, hai người liền lên tầng bốn.

Tầng này, giống như nhiều tháp lâu khác, có rất nhiều vách ngăn và hành lang.

Tất cả các vách ngăn đều đóng cửa, trên cửa sổ dán giấy màu đen.

Cửa của mỗi vách ngăn cũng đều khóa, được niêm phong rất kín.

Lâm Nghị đưa tay ra, nắm lấy ổ khóa, trông có vẻ tùy ý vặn một cái.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", ổ khóa sắt liền bật mở.

Đẩy cửa ra, mọi thứ bên trong căn phòng hiện ra trước mắt hai người họ.

Căn phòng không lớn, tối đa ba mét vuông, bên trong đặt một chiếc quan tài gỗ đen.

Trên tường treo đầy những tấm thẻ gỗ viết chữ, đều là chữ Hán nhỏ, dường như là loại bia mộ.

Nhìn vào tấm thẻ gỗ, chủ nhân chiếc quan tài này từng có địa vị không hề thấp trong Trương gia, hơn nữa còn là một đại công thần.

Thi thể trong chiếc quan tài gỗ đen này hẳn là của một người tên Trương Thắng Tình, thuộc đời thứ ba mươi tư của Trương gia, sống

một trăm bảy mươi tuổi, và chết trong một lần hỏa táng.

Công lao chính có hai điểm: thứ nhất là công nhị đại, tức là cha mẹ đời trước đã lập đại công, con nối nghiệp cha, công lao đó cũng được tính lên đầu ông ta.

Thứ hai là đào vô số ngôi mộ, thu được vô vàn chiến lợi phẩm, giúp định giang sơn nhà Chu, lợi lộc phong phú.

Thông qua điểm thứ hai, ước chừng người này là người cuối Nguyên đầu Minh, lại là đời thứ ba mươi tư của Trương gia, thời xưa kết hôn sớm hơn, nếu tính hai mươi năm một đời, thì thời gian khởi nguồn của Trương gia là bảy trăm năm trước đầu Minh, cách nay khoảng một nghìn ba trăm năm.

Hơn nữa, vì niên đại quá xa xưa, Trương gia đã phát sinh rất nhiều chi phái và hệ phái.

Người này chính là đến từ một trong năm chi phái lớn của bản gia, gọi là chi phái 'Kỳ Bàn Trương'.

Anh nhớ trong nguyên tác có một đoạn tình tiết, còn nói rằng Trương Thiên Sư, Trương Đại Soái Đông Bắc, đều có thể là người Trương gia.

Chuyện này thực sự hơi vô lý.

Trương gia Trường Bạch Sơn và Trương gia bình thường vẫn có sự khác biệt.

Trương gia bản gia Trường Bạch Sơn đều thông hôn trong cùng tộc, lại còn có tinh thần sứ mệnh cao cả như vậy, những người này đâu có nghe nói là cũng cưới vợ họ Trương đâu.

"Người Trương gia… có biết giả thi không?" Lâm Nghị trầm ngâm một lát, hai ngón tay đặt lên những chiếc đinh quan tài trên nắp quan tài gỗ đen.

Kèm theo một tiếng “xoạt”, chiếc đinh bị đóng sâu vào nắp quan tài liền bị anh rút ra một cách thô bạo.

Làm theo cách đó, anh rút hết những chiếc đinh quan tài xung quanh ra, sau đó đẩy nắp quan tài sang một bên.

Trong quan tài có một lớp vật chất giống như tơ bông, tựa như mạng nhện phủ đầy bông trắng vụn.

Chương 558

Lâm Nghị tiện tay gạt lớp vật chất màu trắng này ra, chủ nhân của chiếc quan tài cũng hiện ra trước mắt hai người.

Chiếc quan tài này không tốt, cộng thêm nơi đây cũng không phải là đất phong thủy gì, nên thi thể bên trong đã sớm hóa thành một đống xương trắng.

Tuy nhiên, trên bộ xương trắng, có thể nhận ra rõ ràng hai ngón tay dài bất thường của thi thể này vẫn còn nguyên, không hề được đặt vào chiếc hộp ở tầng ba.

Rõ ràng, ngay cả trong Trương gia cũng có sự phân cấp nhất định, những bộ hài cốt trong quan tài như thế này, vì đạt được địa vị nhất định, nên mới có thể giữ được toàn thây, và còn có quan tài để đựng.

Xung quanh có một vài vật tùy táng, số lượng rất ít, đều được bọc trong thứ "tơ bông" kỳ lạ kia, dọn dẹp đơn giản một chút, còn phát hiện một con dao găm bên trong.

Con dao găm đã hoàn toàn mục nát trông như một miếng bánh quế hoa bát bảo, những viên đá quý trên đó trông giống như quả anh đào đỏ và nho khô xanh.

Chất liệu của con dao găm tương tự như Hắc Kim Cổ Đao, chỉ là nhỏ hơn, nhưng vẫn cực kỳ sắc bén.

"Hắc Kim Chủy Thủ?!" Anh nhìn lướt qua tầng bốn này, đại khái có khoảng bốn năm mươi căn phòng nhỏ như vậy, bên trong phần lớn đều là hài cốt, tình hình cũng giống như thi thể này, không có khả năng giả thi.

Chẳng lẽ, những thi thể lập công lớn này, đều được gia tộc ban

tặng loại binh khí hắc kim này?

Bốn năm mươi căn phòng, bốn năm mươi bộ thi thể, cũng có nghĩa là bốn năm mươi thanh binh khí hắc kim.

Tuy nói kích thước không bằng Hắc Kim Cổ Đao, nhưng chất liệu thì y hệt.

"Không tệ, không tệ." Lâm Nghị mỉm cười gật đầu.

Lần này, lý do để anh rao bán cả tòa Trương Gia Cổ Lâu này càng thêm đầy đủ.

Dù sao thì, Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca đã rơi vào thiên thạch ở Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc rồi, trong tay cậu ấy cũng đâu có dao đâu.

Mọi người cùng có lợi mà!

Để kiểm chứng ý nghĩ trong lòng, Lâm Nghị lại tiện tay đào thêm hai chiếc quan tài, không có ngoại lệ, toàn bộ đều là xương khô.

Trong số đó có một bộ, nhìn bia mộ, là của một người tên Trương Thụy Sơn.

Người này không có công lao hiển hách như người trước, chỉ từng xuống một ngôi mộ một lần, có chút công tích, nhưng có vẻ như đã từng ra nước ngoài, nên được hưởng đãi ngộ tương tự như người trước đó.

Trong hai chiếc quan tài đều có những con dao găm tương tự, lớn nhỏ không đều, nhưng tất cả đều làm bằng hắc kim.

Vốn dĩ Lâm Nghị định tiếp tục đi lên, nhưng kết quả anh kinh ngạc phát hiện, lại có một cánh cửa bị mở.

Cánh cửa này đặc biệt lớn, lớn gấp ba lần so với các căn phòng bên cạnh, cách bài trí bên trong cũng hoàn toàn khác.

Đơn giản là một phòng tổng thống!

Trên mặt đất không có dấu chân, hơn nữa bản lề cánh cửa đã bị mở ra cũng đã cũ nát, vết nứt do bị phá cũng mục rữa khá nghiêm trọng.

Trên mép ngoài của quan tài toàn là bụi bặm, trong phòng đặt rất nhiều lư hương, bao quanh bên cạnh mộ thất, cũng đầy bụi bặm.

Cánh cửa này đã được mở từ rất lâu rồi, quan tài cũng đã bị mở ra một thời gian khá dài.

Trên bia mộ bên cạnh, một cái tên vô cùng quen thuộc đập vào mắt.

Trương Khởi Linh.

"Hóa ra là một vị gia chủ Trương gia." Lâm Nghị nhướng mày, Trương Khởi Linh không phải là tên riêng của Tiểu Ca, mà gia chủ mỗi đời của Trương gia, họ đều được gọi là Trương Khởi Linh.

Vị Trương Khởi Linh vai u thịt bắp kia, chính là Trương Khởi Linh đời sau Tiểu Ca.

"Chẳng lẽ Phật Gia bọn họ nghiện trộm mộ rồi, ngay cả mồ mả tổ tiên nhà mình cũng không tha sao?" Hoắc Dục tò mò nhìn tình hình trong phòng, hỏi.

Lâm Nghị nói: "Nhìn dấu vết, hẳn là chuyện của mấy chục năm trước rồi, không phải hai người Trương Khải Sơn." Hài cốt vì bị lộ ra ngoài quan tài, rất nhiều phần đã hóa thành bột.

Trong quan tài vẫn còn một ít vật giống như tơ bông.

Gạt tấm chăn bông mục nát ra, liền thấy mười mấy món tùy táng được xếp gọn gàng ở đó.

Có các loại ngọc bội, hai món đồ da đã mục nát không thể nhận dạng được v.v… Ngoài ra còn có ba vị trí có dấu vết từng đặt đồ vật,

nhưng đồ vật đã bị người ta lấy đi rồi.

Lâm Nghị tiện tay ném một chuỗi mã não cho Hoắc Dục, số minh khí còn lại, anh đều nhét vào túi của mình.

Hoắc Dục nhìn chuỗi mã não cổ xưa này, vô cùng đẹp và hiếm thấy, cũng là cực phẩm trong số minh khí, giá thị trường e rằng có thể lên đến mấy chục vạn.

Những san hô này đều có khắc văn tự Tạng, cho thấy chuỗi hạt này rất có thể có lai lịch, vậy giá trị thực tế có lẽ còn cao hơn nữa.

Cứ thế ném cho mình sao?

Nhưng mà, khi cô thấy Lâm Nghị thu hết tất cả những thứ còn lại đi, cô dứt khoát nhét chuỗi mã não này vào người.

Mình thế này cũng coi như được chia một phần.

Sau khi Lâm Nghị cướp hết minh khí, anh phát hiện còn có một vật hình thuôn dài, vật hình thuôn dài này càng giống hình một con dao, kích thước và đường nét gần giống với Hắc Kim Cổ Đao.

"Chẳng lẽ, chiếc quan tài này là của ông ta?" Lâm Nghị lướt mắt nhìn tộc phả bên trong quan tài bên cạnh.

Trên đó ghi rõ ràng, tên chủ nhân quan tài là Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng này có sáu người con, trong đó hai người cũng đã có hậu duệ.

Trong số hai đứa cháu trai của Trương Thụy Đồng, có một người tên là: Trương Khải Sơn.

Trương Đại Phật Gia.

Hoắc Dục thấy vậy kinh ngạc hỏi: "Ông ta lại là ông nội của Phật Gia sao?" Lâm Nghị gật đầu nói: "Đúng vậy, Trương Thụy Đồng chính là gia chủ Trương gia trăm năm trước, cũng là ông nội của

Trương Khải Sơn." Trương Thụy Đồng, gia chủ Trương gia trước Tiểu Ca, cũng là một người có huyết mạch Kỳ Lân tinh khiết cực cao.

Đáng tiếc, cha của Trương Khải Sơn đã cưới con gái của tài chủ Trường Sa, kết quả Trương Khải Sơn liền biến thành "cùng kỳ".

Sau đó, Lâm Nghị dứt khoát mở từng căn phòng này ra, minh khí bên trong, binh khí loại hắc kim, cũng đều cướp sạch.

Khi họ cướp xong tất cả các căn phòng, số minh khí anh thu hoạch được đã lên đến hơn hai trăm món.

Hơn nữa mỗi món đều là vật tùy táng được chọn lọc kỹ càng, giá trị liên thành.

Nếu đem toàn bộ ra đấu giá, e rằng có thể đấu giá được gần trăm triệu tệ.

Với số tiền khổng lồ như vậy, kiếm tiền còn nhanh hơn nhiều so với việc trộm mộ thông thường.

Giá trị bản thân này, phút chốc bay lên vù vù a.

Tuy nói không nhất định bằng Tuyết Lỵ Dương, nhưng cũng coi như là một phương bá chủ rồi.

"Dù sao thì Thanh Đồng Môn sau này cũng là của tôi, Trương gia bảo vệ Thanh Đồng Môn, vậy suy đi tính lại, đồ của Trương gia chẳng phải cũng là đồ của mình sao." Lâm Nghị an tâm lấy đi những bảo vật này.

Ngược lại, Hoắc Dục thấy Lâm Nghị thu đi từng món đồ một, không biết anh ta cất ở đâu.

Cứ như thể trên người Lâm Nghị có một cái hố không đáy vậy.

So với hai trăm món đồ của Lâm Nghị, cô sờ sờ chuỗi mã não của mình.

Cảm giác tổng thể có chút không ổn.

“Kỳ lạ, đây không phải lăng mộ của Trương gia Phật Gia sao, chúng ta cướp bóc tổ nghiệp của Phật Gia, sao tôi không cảm thấy hối hận, thậm chí còn hơi thấy mình bị thiệt thòi nữa chứ?” “Quả nhiên gần mực thì đen a.

Ở bên Lâm Nghị lâu rồi, mình cũng trở nên hơi vô liêm sỉ rồi.” Dọn dẹp xong kho báu mà tổ tiên Trương gia để lại, Lâm Nghị và Hoắc Dục đã lên tầng năm.

Nhìn từ bên ngoài, Trương Gia Cổ Lâu dường như có mười một tầng.

Thực tế, vì cấu tạo bên trong, đặc biệt là tầng đặt quan tài có độ cao bất thường, nên thực chất chỉ có sáu tầng.

Tầng năm này chính là tầng trên cùng.

Chương 559

Một tầng khác nữa là địa cung nằm dưới cát lún.

Tầng năm này rất thấp, chỉ cao một mét rưỡi, đặc biệt chật hẹp.

Sau khi bước vào, một mùi máu tanh nồng nặc và mùi nến hăng nồng xộc vào mũi.

Ánh mắt anh quét qua, chỉ thấy trong không gian chật hẹp của tầng năm, chật kín người.

Dưới đất còn có nhiều dấu vết chất lỏng đã khô.

Chất lỏng hẳn là chảy ra từ những nơi những người này nằm, đã khô trên sàn gỗ, để lại những vết đỏ thẫm.

"Cái… Những người này đều chết hết rồi!

Phật Gia cũng chết rồi sao?" Hoắc Dục thấy vậy, không kìm được khẽ kêu lên.

"Cô ở lại canh chừng, tôi qua xem sao." Lâm Nghị phân phó một tiếng, rồi chui vào.

Những người đó, toàn bộ đều là thi thể, chết không thể chết hơn được nữa.

Hơn nữa, thời gian những người này chết đã rất lâu, nhưng thân thể của họ lại không hề mục rữa, bên ngoài được bao bọc bởi một lớp vật chất màu vàng bùn giống như bã mã não.

Thậm chí cả mắt cũng có màu mã não.

Lâm Nghị vừa dọn dẹp thi thể, vừa tiến lên, cho đến cuối cùng, hai thi thể quen thuộc xuất hiện trước mặt anh, bước chân anh lúc này mới dừng lại.

Hai thi thể này không phải của ai khác, chính là Tiểu Ca và Hắc Kính đã biến mất khỏi bệnh viện kinh đô.

Tình trạng của họ hơi khác so với những người khác, dấu vết mã não vàng không quá rõ ràng, thậm chí còn có tiếng tim đập yếu ớt cực kỳ.

Rõ ràng, sức sống của hai người này vượt xa những người khác.

Mặc dù vậy, tình trạng của hai người vẫn đang lơ lửng giữa ranh giới sinh tử, ước chừng nếu anh đến muộn một chút, e rằng họ đã thực sự chết ở đây rồi.

Lâm Nghị dùng Bắc Địa Huyền Châu đặt lên chóp mũi họ, theo từng nhịp hít thở của hai người, họ từ từ tỉnh lại.

Tiểu Ca mở mắt, nhìn thấy Lâm Nghị trước mặt, trên mặt cậu hiện lên nụ cười an tâm lạ thường.

Hắc Hạt Tử nằm đó, thở dốc yếu ớt, trái tim đang treo lơ lửng cũng cuối cùng đã được buông xuống.

Anh ta biết, Lâm Nghị đã đến, vậy thì coi như an toàn rồi.

Lâm Nghị sau đó lấy ra hai ống dưỡng khí, lắp cho hai người, rồi tiếp tục tìm kiếm ở tầng năm.

Tầng năm này không lớn lắm, trong một vách ngăn, còn phát hiện được mấy bức họa quý giá, mỗi bức đều giá trị liên thành.

Lâm Nghị tìm kiếm suốt dọc đường, những bức họa này, từ thời Thịnh Đường đến cuối Thanh, đều có thể tìm thấy một hai bút tích của các danh gia các thời đại, đơn giản là thiên đường của những người sưu tầm thư họa.

Ngày nay, ngọc khí là đắt giá nhất, nhưng đợi đến thế kỷ hai mươi mốt, thì thứ thực sự có giá trị, có giá trị sưu tầm, có thể thể hiện

phẩm vị, chính là thư họa!

Mỗi một bức thư họa, mấy trăm vạn, mấy chục triệu, đó đều không tính là gì.

Tích lũy một nghìn ba trăm năm của Trương gia, quả nhiên không phải dạng vừa đâu.

Chậc chậc.

Nhưng giờ thì, tất cả đều đã lọt vào tay mình rồi.

Sau đó, Lâm Nghị còn phát hiện ra hai cây cột, hai cây cột này có kiểu dáng giống nhau, nhưng Lâm Nghị vừa nhìn đã nhận ra, trong cây cột thứ hai ẩn chứa một loại cơ quan.

Hơn nữa, cơ quan này đặc biệt khó phát hiện, cần có mật mã đặc biệt mới có thể mở.

Nếu mò mẫm lựa chọn, có thể mấy trăm lần, mấy nghìn lần, cũng chưa chắc đã thành công.

Lâm Nghị cũng không vội đi giải mã cơ quan, mà quay lại bên cạnh Tiểu Ca và hai người kia.

"Hai vị, không sao chứ?" "Đỡ nhiều rồi, Lâm lão bản, ngài sao cũng đến đây vậy?" Hắc Hạt Tử nheo miệng cười hỏi.

Lâm Nghị cười nói: "Thụ nhân chi thác, đến đây làm chút việc." Hắc Hạt Tử nói: "Người ngài nói, là hai anh em Trương Khải Sơn sao?" "Các anh nhìn thấy hai người họ sao?" "Không có, chỉ là phát hiện túi trang bị của họ, hai người họ, e rằng đã gặp nguy hiểm rồi.

Vì ở đây, không chỉ có chúng tôi, mà còn có người khác, kẻ đó không cho phép bất kỳ ai vào đây, theo điều tra của chúng tôi, mấy năm nay, một số người cố gắng đi vào đây đều bị kẻ đó giết chết.

Bao gồm cả tôi và Tiểu Ca, cũng bị hắn ta tính kế." Nghe Hắc Hạt

Tử kể lại những chuyện xảy ra trên đường đi của hai người.

Hóa ra sở dĩ hai người rời khỏi kinh đô, là vì Tiểu Ca muốn tìm lại tất cả những ký ức đã mất, nên cảm thấy đến Ba Nãi có thể tìm được mọi thứ muốn biết.

Hắc Hạt Tử liền liều mạng theo bạn, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu tiên anh ta đi cùng Tiểu Ca đến đây.

Vốn dĩ cảm thấy không có gì, kết quả khi đến đây, anh ta mới phát hiện, có người lén lút theo dõi họ, anh ta còn từng giao thủ với kẻ đó, rõ ràng kẻ đó vai u thịt bắp, nhưng thân thủ lại không hề yếu hơn chút nào, thậm chí hai người liên thủ cũng không bắt được đối phương.

Sau đó, hai người liền tiến vào bên trong Dương Giác Sơn.

Lần trước hai người đến đây, Tiểu Ca biết mật mã cụ thể, nên rất dễ dàng đi vào.

Nhưng lần này, dùng cùng mật mã để mở, họ lại rơi vào bẫy, thân thủ hai người đều rất mạnh, nhưng đối mặt với cạm bẫy do tiền bối Trương gia tỉ mỉ thiết kế, hai người cũng thập tử nhất sinh, cuối cùng Hắc Hạt Tử thậm chí đã ngất đi.

Túi trang bị của hai người Trương Khải Sơn cũng được phát hiện vào lúc đó.

Đợi anh ta tỉnh lại, liền đến tầng Trương Gia Cổ Lâu này.

Trong thời gian đó xảy ra chuyện gì, Hắc Hạt Tử cũng không rõ.

Tiểu Ca cũng vẻ mặt mờ mịt, rõ ràng họ có thể đến đây, hoặc là dựa vào bản năng, hoặc là bị người khác tính kế.

Không lâu sau, hai người hồi phục một lát, cuối cùng cũng cảm thấy mình đã sống lại.

Tiểu Ca lặng lẽ đi đến trước cây cột có cơ quan, tiện tay nhấn bốn

năm cái, chỉ nghe một tiếng "ầm", liền xuất hiện một khe hở chỉ đủ cho một người nghiêng người đi qua.

Bên trong khe hở chính là một con đường, đi thẳng xuống dưới lòng đất.

Trên vách trong của cây cột này có những đinh leo.

Bốn người theo vách trong của cây cột đi xuống, không lâu sau liền đến đáy.

Đó là một căn phòng hoàn toàn được xây bằng đá, trông như một địa cung.

“Đây là…” Hắc Hạt Tử nhìn địa cung này, cảm thấy hơi kinh ngạc.

Lần trước anh ta đến, chưa từng đến nơi này.

“Địa cung.” Tiểu Ca nói.

Đây chính là địa cung Trương gia trong truyền thuyết.

Truyền thuyết về địa cung Trương gia đã bắt đầu lan truyền từ mấy chục năm trước.

Tương truyền chỉ cần đặt thi thể vào trong địa cung Trương gia, liền sẽ xảy ra một loại biến hóa thần kỳ, thậm chí có thể chết đi sống lại.

Đây cũng là lý do vì sao tổ chức kia luôn muốn tiến vào Trương Gia Cổ Lâu.

Hơn mười năm trước, hoạt động trộm mộ quy mô lớn nhất trong lịch sử, mục đích chính là địa cung Trương gia này.

Khi đó, cơ thể của thủ lĩnh đã không còn khỏe mạnh nữa, nên rất cần mở địa cung Trương gia, để hoàn thành ý thức phục sinh.

Chỉ là sau khi hoạt động trộm mộ quy mô lớn nhất trong lịch sử thất bại, chuyện này cũng bị gác lại.

Mãi đến mấy năm trước khi thủ lĩnh qua đời, đội khảo cổ Ba Nãi mới mang thi thể thủ lĩnh đến đây, hòng chôn thi thể vào trong địa cung.

Đáng tiếc, lại một lần nữa thất bại.

Chương 560

Ở cuối con đường, có một cánh cửa đá nặng ngàn cân, hai bên toàn bộ là những chiếc quan tài, tổng cộng có đến năm sáu chục chiếc.

Phía sau những chiếc quan tài lớn này còn có một cánh cửa đá, bên trái và bên phải đều có một cây cột đen lớn trông có vẻ thô, dường như là kéo dài từ bên trên xuống, có thể là phần cổ lâu bên trên ăn sâu xuống lòng đất.

Lâm Nghị nhìn con đường phía sau, thầm nghĩ: "Đáng tiếc." Tiểu Ca đang ở bên cạnh, mình phá hoại mồ mả tổ tiên nhà người ta thế này cũng không hay lắm.

Trương Gia Cổ Lâu xem ra chỉ có thể tính thế thôi.

Rất nhanh, mọi người đã đến trước cửa đá.

Cửa đá hé mở, rõ ràng là có người đã ra từ bên trong.

Trên cây cột có dấu vết đã bị người ta xử lý, được dán rất nhiều thứ giống như băng keo.

Xuyên qua những lớp băng keo này, có thể thấy vô số lỗ nhỏ trên bề mặt cây cột.

Cây cột này trông như bị mối mọt đục khoét vậy, toàn bộ đều là những lỗ nhỏ.

Khi họ đẩy cửa đá ra, cây cột đá liền như có hơi thở, đột nhiên phồng lên.

Trong cây cột đá này hẳn có một loại cơ quan nào đó, nên mới bị dán bằng thứ giống như băng keo.

Bốn người không quan tâm đến nó, xuyên qua cửa đá, đến thạch

thất phía sau cửa.

Kích thước và quy mô của thạch thất đều rất bình thường, không có bất kỳ dấu vết mài dũa hay phù điêu nào.

Xung quanh đều là những chiếc hòm gỗ, nếu không nhìn kỹ còn tưởng là quan tài nhỏ!

Ở giữa những chiếc hòm này, còn có một chiếc quan tài.

Chiếc quan tài này trông đặc biệt kỳ lạ – không phải nói về hình dáng, mà là dường như không nên đặt ở đây.

Những chiếc hòm xung quanh rất lộn xộn, cảm giác như có người đã di chuyển những chiếc hòm này, sau đó dọn ra một chỗ, rồi đặt chiếc quan tài này vào đây.

Vấn đề là chiếc quan tài này thậm chí còn không được đặt thẳng thớm, mà bị đặt nghiêng lệch một cách bừa bãi.

Bên cạnh quan tài đặt rất nhiều công cụ kỳ lạ đã hoen rỉ hết cả, rõ ràng là rất lâu về trước, dường như có người đã đến được đây.

Những công cụ đó dùng để làm giá đỡ, treo lên, di chuyển, các phụ kiện nhỏ gắn trên vai, dường như dùng để vận chuyển chiếc quan tài này.

"Hay là, mở ra xem thử?" Lâm Nghị nhìn Tiểu Ca hỏi.

Tiểu Ca trầm ngâm không nói, cuối cùng im lặng gật đầu.

Dường như cậu cũng rất muốn mở chiếc quan tài này, xem kỹ bên trong là gì.

"Phải thế chứ.

Cái loại tổ tiên gì mà vớ vẩn.

Thiết kế loại cơ quan này, suýt chút nữa là giết chết cậu rồi.

Không thể khách khí với bọn họ được.” Lâm Nghị nhếch mép cười.

Chiếc quan tài này là một chiếc quan tài hình vuông.

Bốn mặt đều được làm rất kín, không có chỗ nào để mở, ngay cả khe hở cũng không có, cứ như thể chiếc quan tài hình vuông này được làm từ một khối gỗ nguyên khối vậy.

Mặc dù vậy, điều này không làm khó được Lâm Nghị.

Anh trực tiếp dùng dao cắt ngang xuống, chiếc quan tài hình vuông liền bị chia làm đôi, cổ thi bên trong cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Cổ thi co quắp trong quan tài, với một tư thế đặc biệt kỳ lạ, hơn nữa tóc rất dài, một nửa chỗ trong quan tài đều bị tóc chiếm cứ, trông như thể ngay cả sau khi thi thể chết đi, tóc vẫn tiếp tục phát triển điên cuồng vậy.

Đồng thời, sau khi quan tài được mở ra, thi thể bên trong liền bắt đầu sụp đổ và co rút, sau khi sụp đổ và co rút, một chất lỏng màu xanh lục sẫm đặc quánh liền chảy ra từ bên trong.

Tóc gần như che khuất tất cả các bộ phận, chỉ có thể nhìn thấy cái miệng há to trên khuôn mặt.

“Đây là thứ gì vậy?” Hoắc Dục kinh ngạc nhìn thi thể trước mặt hỏi.

“Hẳn là người nhân bản.” Lâm Nghị quan sát một lát, nói.

Chất lỏng màu xanh lục sẫm này, nhìn chất liệu, gần giống với Mật Lạc Đà nhân bản.

“Người nhân bản?

Người nhân bản, chẳng phải đều biết cử động sao?” Hoắc Dục

nghiêm túc nhìn kỹ thi thể hỏi.

Lời cô vừa dứt, thi thể trong quan tài đột nhiên động đậy, hai cánh tay từ trong quan tài thò ra.

Mắt Tiểu Ca dán chặt vào thi thể đang bò ra từ quan tài, như thể đang hồi tưởng lại điều gì đó.

Cậu bước nhanh tới, vén mái tóc của Tống Tử lên, để lộ khuôn mặt của Tống Tử.

Nhìn thấy khuôn mặt đó, không chỉ Tiểu Ca, ngay cả Lâm Nghị cũng hơi ngẩn người.

Khuôn mặt của Tống Tử, lại cực kỳ giống với khuôn mặt của Tiểu Ca, nếu không phải vì nó đã biến thành Tống Tử, ít nhiều có chút vặn vẹo biến dạng, trông cứ như được khắc từ một khuôn mẫu vậy.

"Tống Tử.

Bản thể người nhân bản là cậu sao?" Hoắc Dục kinh ngạc nhìn Tiểu Ca nói.

Tiểu Ca không trả lời Hoắc Dục, mà một quyền lao thẳng vào người nhân bản Tống Tử, nhưng người nhân bản Tống Tử cũng tương tự giơ một quyền lên, hai quyền va chạm vào nhau, phát ra âm thanh trầm đục như sấm.

Tiểu Ca lùi liền mấy bước, lúc này mới dừng lại, còn người nhân bản Tống Tử thì bị Tiểu Ca một quyền đánh bay ra khỏi quan tài, ngã mạnh xuống đất.

Người nhân bản Tống Tử bắt đầu vặn vẹo tứ chi, bò dậy từ dưới đất, một lần nữa lao về phía Tiểu Ca, Tiểu Ca cũng xắn tay áo lên, cùng người nhân bản đại chiến với nhau.

Hắc Hạt Tử muốn xông lên giúp đỡ, kết quả bị Tiểu Ca ngăn lại

nói: “Chuyện của chính tôi, tôi tự mình giải quyết.” Hắc Hạt Tử vẻ mặt mờ mịt, đây là chuyện Tiểu Ca tự mình gây ra sao?

Gây ra chuyện gì chứ?

Hơn nữa, theo anh ta được biết, người nhân bản không thể tồn tại đồng thời với bản thể.

Nghĩa là người nhân bản này, không thể là người nhân bản của Tiểu Ca.

“Lâm lão bản, ngài thấy sao?” Lâm Nghị nhún nhún vai, thờ ơ nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì Trương gia đời đời bảo vệ, không chỉ có Thanh Đồng Môn, mà còn có Thánh Anh phải không?” “Thánh Anh?” Hắc Hạt Tử kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, rõ ràng ngay cả anh ta cũng chưa từng nghe nói đến sự tồn tại của Thánh Anh.

Lâm Nghị nhàn nhạt nói: “Đó là bí mật được Trương gia bảo vệ, người thường không biết.” Người thường không biết, sao ngài lại biết chứ?

Mình đi cùng Tiểu Ca lâu như vậy, vào Trương Gia Cổ Lâu không chỉ một lần.

Mà còn không biết chuyện Thánh Anh này.

“Lâm lão bản, chuyện này ngài cũng biết sao?

Vậy Thánh Anh trong miệng ngài, rốt cuộc là chuyện gì?” “Đây là một bí mật kéo dài ba nghìn năm của Trương gia, đại khái là người Trương gia đã bảo vệ Thánh Anh bất tử ba nghìn năm, nhưng sau này phát hiện, Thánh Anh bất tử trong truyền thuyết không biết bằng cách nào mà chết mất, thế là để Tiểu Ca thay thế vị trí Thánh Anh.

Từ đó mới có Tiểu Ca ngày nay.” Tiểu Ca thay thế trở thành Thánh Anh, cũng vì chuyện này, dẫn đến Trương gia vốn đã nội loạn không ngừng, mâu thuẫn nội bộ càng thêm gay gắt, cuối cùng Trương gia tan

rã, đi đến suy tàn.

Quan tài của người này được cất giữ bên trong địa cung Trương Gia Cổ Lâu, và đang phát triển theo một phương pháp quỷ dị.

Phương pháp phát triển này, hoàn toàn không giống với Mật Lạc Đà nhân bản thông thường.

Người Trương gia truyền thuyết, khi thi thể được cất giữ trong địa cung, liền sẽ xảy ra một loại biến hóa khủng khiếp.

Loại biến hóa khủng khiếp này, hẳn là đã xuất hiện trên thi thể này.

Hơn nữa quan tài chứa người nhân bản này, vì sao lại là hình vuông?

Chương 561

Loại quan tài hình vuông này, căn bản không thể chứa được người bình thường, cũng hoàn toàn không giống với việc chôn cất những người chết quan trọng khác của Trương gia, mà càng giống một chiếc quan tài chôn trẻ nhỏ.

Nếu người nhân bản này được nhân bản từ khi còn là trẻ sơ sinh, thì có thể nói được.

Trong địa cung này, không chỉ có thể nhân bản, mà còn có thể phát triển, giờ đây lại trưởng thành thành một người gần giống với Tiểu Ca.

Hắc Hạt Tử không hiểu hỏi: "Nhưng mà, người nhân bản không thể nhân bản huyết mạch mới phải, người nhân bản này làm sao có thể ngang sức với Tiểu Ca được?" Quả thực, Hắc Hạt Tử nói không sai.

Người nhân bản, không thể nhân bản huyết mạch Kỳ Lân, điểm mạnh của Tiểu Ca, ngoài công phu ra, quan trọng hơn là huyết mạch.

Người bình thường, hoặc Tống Tử, trong tay Tiểu Ca, căn bản không thể đi quá mấy hiệp.

Đang lúc nói chuyện, huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca đột nhiên bùng phát, hai tay cậu túm lấy đầu Tống Tử, một tiếng "rắc" vang lên, đầu của người nhân bản Tống Tử liền bị cậu bẻ gãy một cách thô bạo.

"Nếu đã chết rồi, thì không cần phải sống nữa." Tiểu ca vừa nói vừa ném cái đầu vào chiếc quan tài hình vuông, cuối cùng châm lửa đốt những thứ trong quan tài.

Cái đầu thế phẩm đó trong biển lửa rực cháy, hóa thành tro tàn.Hận đến vậy à?

Lâm Nghị sờ sờ mũi, nhìn bộ dạng của Tiểu ca.

Cơ mà nghĩ lại cũng phải, bao nhiêu năm nay, Tiểu ca vẫn luôn là một vật thế thân.

Chắc hẳn trong lòng đã sớm muốn diệt trừ cái thứ này rồi.

Thậm chí đối với Trương gia và Trương gia cổ lâu, trong lòng cậu ta cũng chẳng có chút tình cảm nào.

Mục đích duy nhất cậu ta tồn tại trên đời là gánh vác sứ mệnh trời ban, chỉ vậy thôi.Tiểu ca làm xong tất cả, cuối cùng đến trước mặt Lâm Nghị, nói: "Này, thằng thu ve chai, đồ trong Trương gia cổ lâu, cậu không thu à?"Lâm Nghị: "???"Lâm Nghị cạn lời nhìn Tiểu ca một cái.

Thằng thu ve chai cái khỉ gió!

Còn biết nói chuyện tử tế không đấy.

Một chút văn minh cũng không có à.

Cái đó phải gọi là người bảo vệ môi trường nhân loại, tái chế tài nguyên sinh thái! !

Vô văn hóa, thật đáng sợ."Thu!" Lâm Nghị lười đôi co với Tiểu ca mấy chuyện này, liền đáp ngay.

Trương Khởi Linh của Trương gia đã nói vậy rồi.

Chuyện làm người khác vui lòng, tôi thích nhất.

Xem ra Tiểu ca thật sự không ưa những gì Trương gia đã làm."Các cậu đợi ở đây một lát, tôi đi rồi sẽ về ngay." Sau đó Lâm Nghị liền quay đầu trở lại.

Trước tiên thu dọn hàng chục cỗ quan tài bên ngoài địa cung, sau đó Trương gia cổ lâu tự nhiên cũng không thể bỏ qua.

Cùng với một trận rung chuyển trời đất, Trương gia cổ lâu sừng sững hàng trăm năm, đã biến mất không còn dấu vết trước mắt Lâm Nghị.Tốc độ dọn dẹp của Lâm Nghị rất nhanh, chỉ mất hai ba phút là đã hội hợp với ba người kia.

Thế nhưng, mới hai ba phút trôi qua, đợi anh ta quay lại, Tiểu ca đã không còn bóng dáng.Hắc Hạt Tử thấy Lâm Nghị trở về, nói: "Tiểu ca đi trước rồi, cậu ấy nói không có thời gian, những chuyện tiếp theo, chỉ có thể giao cho cậu thôi.""Chuyện tiếp theo là chuyện gì?" Lâm Nghị hỏi."Ai mà biết được chứ.

Tính cách của Tiểu ca cậu có phải không biết đâu, nói chuyện cứ thần thần quỷ quỷ." Hắc Hạt Tử lắc đầu cười khổ."Thôi nào, chúng ta cứ rời khỏi đây trước đã." Nói rồi, Lâm Nghị đi sâu hơn vào địa cung.

Dọc theo mộ đạo đi về phía trước, tiến vào một mộ thất khác.

Trong mộ thất có một con sông, con sông này chắc hẳn thông với nguồn nước bên ngoài, bên trong vẫn cuồn cuộn dòng nước chảy, trên sông ngầm còn có một cây cầu.Khi ba người đi qua cây cầu này, Hoắc Dục đột nhiên hét lên một tiếng, kêu: "Có... có thế phẩm!""Có thế phẩm thì sợ cái quái gì, Lâm lão bản ở đây, thế phẩm nào cũng có đi mà không có về." Hắc Hạt Tử nói một cách thờ ơ, rồi thuận theo ánh mắt của Hoắc Dục nhìn sang.Chỉ thấy trong con sông này, dường như có hai vật thể đang nổi lềnh bềnh, tóc dài kỳ lạ, xõa tung trong nước sông, trông vô cùng khủng khiếp.

Lâm Nghị liếc mắt một cái đã thấy vật nổi trong nước, quần áo họ mặc rất quen thuộc, dường như có chút giống với Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn.

Nhưng mà, cái mái tóc dài gần một mét này là sao chứ?

Anh ta nhớ Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn đều để đầu đinh mà.Lâm Nghị tiện tay vớt hai vật nổi này lên.

Quả đúng như Lâm Nghị dự đoán, hai người đó chính là Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn.

Tóc hai người này dài bất thường, sắc mặt trắng bệch, trên người không có vết thương nào, nhưng vì ngâm nước quá lâu, mắt mờ mịt, chỉ còn lại chút hơi tàn.Đợi khi nước sông trong lồng ngực họ được thải ra ngoài, hơi thở của hai người dần ổn định, từ từ tỉnh lại.

Hai người thấy là Lâm Nghị và Hoắc Dục, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này họ mới chú ý đến mái tóc đang điên cuồng dài ra, không khỏi cười khổ, kể lại từng chuyện đã xảy ra sau khi họ bị tách ra.Hóa ra, sau khi họ tìm thấy lối vào dưới chân núi, liền xông vào.

Vào bên trong, họ gặp một cánh cửa mật mã, dựa theo thông tin thu thập được khi thám hiểm Tứ Cô Nương Sơn trước đây, họ đã thử một vài mật mã, quả nhiên đã mở được cánh cửa.

Sau cánh cửa mật mã đầu tiên là cánh cửa mật mã thứ hai, cuối cùng cũng được mở.Trước cánh cửa mật mã thứ ba, họ gặp một người kỳ lạ, người kỳ lạ đó khoác vai, cánh cửa thứ ba vốn không thể mở được, sau khi truy tìm người khoác vai không thành, quay lại thì lại mở thành công.Để đề phòng vạn nhất, Trương Khải Sơn dặn Trương Nhật Sơn canh gác bên ngoài, ông ta vào trước xem sao, kết quả sau khi vào trong, ông ta nghe thấy một loại tiếng chuông, sau đó liền mất đi ý thức.

Đến khi ông ta tỉnh lại, thì đã thành bộ dạng này.Còn Trương Nhật Sơn thì sau khi Trương Khải Sơn đi vào, lại một lần nữa gặp người khoác vai kia, hai người còn giao thủ, kết quả Trương Nhật Sơn kỹ

năng không bằng người ta, bị người khoác vai đẩy mạnh vào.

Nếu không gặp Lâm Nghị, tám phần mười hai người này đã bỏ mạng ở đây rồi.Còn về việc tại sao tóc lại đột nhiên dài ra, bản thân họ cũng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể coi là do nguyên nhân địa lý đặc biệt ở đây.

Tuy nhiên, đến được nơi này, Trương Khải Sơn dù suýt chết cóng, nhưng vẫn vô cùng phấn khích.

Nếu ông ta không đoán sai, đây hẳn là địa cung của Trương gia, là mục đích của chuyến đi này!Trong truyền thuyết, khi thi thể được đặt vào địa cung, sẽ xảy ra biến hóa thần kỳ, nếu ông ta không đoán sai, hẳn là sự sống lại.

Thi thể có thể sống lại, sau đó sống thêm một kiếp!Trương Khải Sơn vừa sửa lại tóc, vừa quan sát tình hình xung quanh.

Trong mộ thất này, có một bệ quan, nhưng trên bệ quan lại không có quan tài, nhìn từ dấu vết còn lại, có thể chiếc quan tài hình vuông trong mộ thất phía trước đã từng được đặt ở đây, không biết bị thứ gì đó chuyển đi rồi.“Địa cung này rốt cuộc có gì đặc biệt?” Trương Khải Sơn nghiên cứu hồi lâu, vô cùng khó hiểu lẩm bẩm: “Chẳng lẽ thật sự phải đặt thi thể lên bệ quan này mới có câu trả lời?”“Hay là, ông chết thử xem sao?” Hắc Hạt Tử bĩu môi nói.Trương Khải Sơn: “...” Hoắc Dục mở to mắt, nói: “Không cần thử mà, trong Trương gia cổ lâu chẳng phải có rất nhiều cổ thi sao?

Chúng ta lấy một cỗ đặt vào đây, chẳng phải là xong à?”“Nói có lý!” Trương Nhật Sơn liên tục gật đầu, đồng tình với cách làm của Hoắc Dục.

Hắc Hạt Tử nhìn ba người nói chuyện có vẻ rất nghiêm túc, cười cười không nói gì.Thế là, năm người họ lại quay trở lại mộ thất đầu tiên.

Những cỗ quan tài đá bên trong vẫn nguyên vẹn, nhưng thi thể và vật phẩm bên trong quan tài thì đã không cánh mà bay.

Quan trọng là xung quanh sạch sẽ tinh tươm, cứ như thể vốn dĩ chẳng có thi thể nào, một chút cũng không giống bị trộm, mà giống như trong quan tài căn bản không hề có thi thể.Trương Nhật Sơn cạn lời nhìn Hoắc Dục hỏi: "Hoắc Dục, cô không phải nói ở đây có rất nhiều thi thể sao?" Hoắc Dục cũng mặt mày ngơ ngác: "Không biết nữa.

Rõ ràng là có rất nhiều mà.

Nhưng mà, ở đây có thể không có thi thể, nhưng trong Trương gia cổ lâu còn có một lượng lớn thi thể!

Tôi tận mắt thấy, từng cỗ từng cỗ, đều ở trong các căn phòng độc lập, có đến năm sáu mươi căn phòng nhỏ!"Dưới sự dẫn đường của Hoắc Dục, mọi người quay lại đường cũ, đến khu vực Trương gia cổ lâu.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn sững sờ tại chỗ, ngay cả Hắc Hạt Tử cũng ngây người.

Tình huống gì thế này?

Trương gia cổ lâu đâu rồi?

Cổ lâu đâu?

Trương gia cổ lâu lớn như vậy, sao đột nhiên biến mất rồi?Theo giới thiệu của Trương gia họ, Trương gia cổ lâu vô cùng rộng lớn, đã tiêu tốn rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực mới xây dựng thành.

Thế mà giờ đây trong Dương Giác Sơn này, trống không, chẳng có gì cả.

Giả vờ đấy à?

Sao lại như thế này?

Hoắc Dục dụi mạnh mắt mình, hoàn toàn không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.“Cái này hơi quá đáng rồi đấy.” Hắc Hạt Tử nhìn Lâm Nghị, trong lòng mơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Trương Nhật Sơn nhìn mọi thứ trống rỗng, nói: “Phật gia, chúng ta... phải làm sao đây?” Trương Khải Sơn trầm ngâm một lát, nói: “Vì đã không tìm thấy thi thể, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây trước đã.

Lâm lão bản, các cậu vào từ đâu vậy?

Trông có vẻ rất tiện lợi phải không?”Lâm Nghị gật đầu, nói: “Tiện lợi thì cũng khá tiện lợi.” Trương Khải Sơn đáp: “Bây giờ có thể đưa chúng tôi quay lại đường cũ không?

Như vậy, khi tôi vào lại sẽ dễ dàng hơn nhiều.” Lâm Nghị xua tay nói: “E rằng không được.

Chương 562

Chúng tôi là lợi dụng hiệu ứng hút chân không của Ba Nãi Hồ, cũng như công hiệu phân giải và cố kết núi của Mật Lạc Đà mới vào được đây.”Về Mật Lạc Đà, hai anh em cũng hiểu đôi chút.

Trương Nhật Sơn khó hiểu hỏi: “Nếu các cậu có thể lợi dụng Mật Lạc Đà để vào đây, vậy cũng nhất định có thể ra ngoài chứ.” Hoắc Dục bĩu môi nói: “Nhưng mà, tất cả Mật Lạc Đà đã bị Lâm gia giết sạch rồi.

Không còn một cọng lông nào cả.”“Cái này...” Hai anh em Trương Khải Sơn không biết nói gì, im lặng.Làm việc gì mà không để đường lui vậy?

Hơn nữa Mật Lạc Đà nhiều như thế, sao có thể giết hết được chứ.

Tuy nhiên, khi họ nhìn thấy trên vách núi phía trên không có cửa hang tụ hợp, đành phải tin lời Hoắc Dục nói là thật.

Nếu còn Mật Lạc Đà, thì cửa hang lúc họ vào bây giờ hẳn đã bị phong kín rồi.“Chúng ta phải ra ngoài bằng cách nào đây?” Trương Nhật Sơn nhíu mày chặt chẽ nói.

“Từ con đường mà các cậu đã vào, đi ra chẳng phải là được sao?” Trương Nhật Sơn vội vàng nói: “Không được, tuyệt đối không được.

Chẳng lẽ các cậu không nghe Phật gia nói sao?

Ngay cả ông ấy còn không biết chuyện gì đã xảy ra, cuối cùng bị ném xác xuống sông.

Nếu chúng ta đi con đường đó, chẳng khác nào tự tìm đường chết.”“Đừng sợ, chỉ là Lục Giác Linh Đang thôi.”“Lục Giác Linh Đang?” Trương Khải Sơn nhíu mày, ngạc nhiên hỏi.

Họ đã trải qua sự quỷ dị bên trong đó, còn không biết là chuyện gì.

Lâm Nghị làm sao mà biết được?Hơn nữa, Lục Giác Linh Đang trong miệng anh ta, trong lòng Trương Khải Sơn từng có một ký ức không thể xóa nhòa.

Đó là ở Tứ Cô Nương Sơn, hình như đã từng xuất hiện loại chuông có thể khiến người ta sinh ra một loại ảo giác nào đó, dù không phải là nguyên nhân cơ bản khiến Cửu Môn bị diệt vong, nhưng cũng đã mang lại rất nhiều rắc rối cho người Cửu Môn.Đặc biệt là sau lần đó ở Cửu Môn, dù các đương gia đều sống sót trở ra, nhưng cơ thể lại xảy ra một loại biến hóa nào đó, cho đến nay vẫn chưa được cải thiện.

Giờ đây ông ta hồi tưởng kỹ lại, lúc vừa mới tiến vào, hình như thật sự đã nghe thấy một loại âm thanh kỳ lạ, cuối cùng mới hoàn toàn mất đi ý thức.“Đi thôi, cũng đến lúc rời đi rồi.” Nói xong, Lâm Nghị quay lại địa cung, đến bên bờ sông trong địa cung, mặc đồ lặn vào, rồi ném xuống mấy bộ đồ lặn khác, sau đó lặn xuống.

Ở đáy sông, chưa đầy mười mét, đã có thể nhìn thấy một vài bậc thang, men theo bậc thang đi lên, rất nhanh đã rời khỏi mặt nước.Ra khỏi mặt nước là một con đường, đi dọc con đường bảy tám mét là đến cửa hang.

Bên ngoài con đường, có rất nhiều thứ giống như sợi tơ, treo ở đó, trên đó còn treo rất nhiều thứ giống như chuông quả thực.Cùng với sự xuất hiện của Lâm Nghị, những chiếc chuông đó dường như bị kích động, phát ra những âm thanh vi tế nhưng quỷ dị, có thể xuyên thấu đại não con người.

Nhiều Lục Giác Linh Đang tụ tập lại như vậy, tác dụng gây ảo giác mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi, không nghi ngờ gì là đủ để giết người trong vô hình.Nhưng mà, đối với Lâm Nghị, người đã trải

qua Thụ Thần Đồng Xanh, lại có Kỳ Lân Huyết Mạch, thì đây chỉ là chút phiền nhiễu mà thôi.

Hơn nữa, nơi này không chỉ có Lục Giác Linh Đang, lúc này, đột nhiên có hai luồng khí trắng phun ra từ một cột đá, khí độc nồng nặc phát ra hơi thở khiến người ta da đầu tê dại, trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ động quật.Lúc này, mấy người Trương Khải Sơn cũng đến.

Để đề phòng vạn nhất, tất cả bọn họ đều bịt tai lại.

Nhưng việc bịt tai này vẫn không có tác dụng gì, âm thanh của Lục Giác Linh Đang, cứ như thể vang lên trong đầu họ vậy.Tác dụng gây ảo giác của quần thể Lục Giác Linh Đang khổng lồ khiến họ gần như ngay lập tức biến đổi thần sắc.

Hắc Hạt Tử còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa, dùng hết sức lực toàn thân, bước về phía Lâm Nghị.Còn những người khác thì không biết từ lúc nào, cơ thể đã không còn kiểm soát được, bắt đầu tháo mặt nạ dưỡng khí trên miệng, chỉ trong chốc lát, một lượng lớn khí trắng đã theo hơi thở, đi vào cơ thể họ.Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn đều có huyết mạch hộ thể, khí độc đối với họ không gây ra tổn thương chết người.

Nhưng Hoắc Dục thì xui xẻo rồi, tai và mũi cô ta không biết từ lúc nào, đã chảy ra máu tươi đỏ thẫm.“Lâm lão bản, thu rác rưởi.” Hắc Hạt Tử một tay đặt lên vai Lâm Nghị, yếu ớt nói.Cam à.

Cái thằng Hắc Hạt Tử này!

Sống thêm hai năm rưỡi, cũng bắt chước Tiểu ca y chang.

Mấy cô gái vặn eo đó, thật sự đã cho cậu xem phí công rồi.“Hạt Tử, tôi thấy vẫn ổn mà, cậu sao thế?

Có nghiêm trọng không?” Nói rồi, Lâm Nghị cầm bình nước, một

bình nước hắt vào mặt cậu ta.

Hắc Hạt Tử bị giật mình, đầu óc lập tức trống rỗng, cơ thể lung lay sắp đổ, cuối cùng ngã rầm xuống.“Được không đấy, thằng chó con?” Lâm Nghị đẩy đẩy Hắc Hạt Tử, cậu ta đã không còn phản ứng.

Hắc Hạt Tử có thân thể đặc thù, dù không phải Kỳ Lân Huyết Mạch, nhưng vẫn có thể trường sinh bất lão, khi đối mặt với tác dụng gây ảo giác của Lục Giác Linh Đang, dường như cậu ta đã tự bảo vệ mình bằng cách chọn hôn mê, chứ không như những người khác, rơi vào trạng thái mê hoặc.Thấy Hắc Hạt Tử ngã lăn ra đất không dậy nổi, anh ta mới không nhanh không chậm thu hết tất cả Lục Giác Linh Đang này đi.

Đồng thời vì cơ quan bị phá hủy, khí độc trắng phun ra từ cột đá cũng ngừng lại.

Mấy người khác cũng từ từ tỉnh lại.Nhìn mọi thứ trước mắt, mọi người ngơ ngác, một chút cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn đi vào, khác với lúc đi vào từ bên ngoài.

Lúc họ vào, không bị ảnh hưởng ngay lập tức, mà là nhìn rõ tình hình xung quanh, cuối cùng mới bị tác dụng gây ảo giác nhất định.Những Lục Giác Linh Đang quỷ dị đó, cùng với cột đá phun khí trắng, họ đều nhìn rõ.

Nhưng mà, bây giờ, cột đá không còn phun khí trắng, mà những Lục Giác Linh Đang kia cũng biến mất, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Cứ như thể ở đây căn bản không tồn tại Lục Giác Linh Đang vậy.“Ảo giác, chúng ta đây vẫn còn đang ở trong ảo giác sao?” Trương Nhật Sơn hỏi.“Không rõ.” Trương Khải Sơn nhíu mày, lắc đầu nói.“Á, sao tôi lại thổ huyết nữa rồi.” Hoắc Dục sờ sờ máu tươi chảy

ra bên mép, cảm thấy đầu óc choáng váng, đi nhanh vài bước, thân thể loạng choạng, đổ nhào vào người Lâm Nghị.“Đừng giả vờ nữa.” Lâm Nghị đeo mặt nạ dưỡng khí cho cô ta, đẩy cô ta ra khỏi người mình, nói: “Đi thôi.”“Kia...

Lâm gia, anh không thấy thiếu một người sao?” Hoắc Dục hít mấy hơi dưỡng khí thật sâu, cơ thể cảm thấy đỡ hơn nhiều, nhìn quanh một lượt, phát hiện chỉ có bốn người.“Kìa, ở dưới đất đó.” Lâm Nghị chỉ vào Hắc Hạt Tử, người vừa tỉnh dậy từ dưới đất và đang đứng lên, nói.

Hắc Hạt Tử đứng dậy, nhất thời vẫn còn hơi mông lung.

Cậu ta không chỉ một lần vào Trương gia cổ lâu rồi, quần thể Lục Giác Linh Đang này cậu ta cũng từng thấy, nhưng chưa bao giờ có lần nào nghiêm trọng như lần này.Trực tiếp ngã rầm một cái, hơi khó hiểu.

Nhưng mà, cậu ta liếc nhìn tình hình xung quanh, cũng đại khái đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Theo cái kiểu càn quét của Lâm lão bản, muốn không phát tài lớn cũng khó mà!Ở cuối động quật, là một cầu thang đi lên, mọi người đi dọc cầu thang lên trên, xuất hiện một con đường hình vòng cung.

Theo lời Trương Khải Sơn, sau khi ông ta vào từ cánh cửa thứ ba, liền đi vào con đường hình vòng cung này, sau đó phát hiện ra cầu thang, rồi mới xuống đến quần thể Lục Giác Linh Đang, cuối cùng mất đi ý thức.Mọi người dựa theo tuyến đường trong ký ức của Trương Khải Sơn, đến trước một cánh cửa đá cao lớn.

Giờ đây cánh cửa đá đã hoàn toàn đóng lại, biến thành một con đường cụt, xung quanh cũng không có bất kỳ cơ quan nào có thể mở cánh cửa đá.

Ước tính, cánh cửa đá này chỉ có thể mở từ bên ngoài bằng mật mã.“Chắc chắn là tên khoác vai kia, sau khi ném tôi vào, liền đóng cánh cửa đá lại.” Trương Nhật Sơn suy nghĩ một lát, liền nói.

“Cánh cửa đá này sử dụng loại ‘vạn cân áp môn’, chắc chắn không thể phá vỡ, kiên cố không thể nghiền nát, e rằng chỉ có dùng một lượng lớn thuốc nổ mới có thể phá được!

Theo tình hình hiện tại, chúng ta e rằng sẽ bị nhốt chết ở đây mất!”“Người độc ác thật!

Đây thật sự là muốn diệt tận gốc mà.” Trương Khải Sơn khẽ nhíu mày, cảm thấy lồng ngực khó chịu, hít sâu hai hơi.

“Cũng không biết người này là ai, vì sao lại quen thuộc Trương gia cổ lâu đến vậy.”Lâm Nghị cười nói: “Tên khoác vai này, nói kỹ ra thì các ông cũng quen biết.”“Chúng tôi quen biết ư?” Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn ngạc nhiên nhìn Lâm Nghị.“Hắn chính là Trương Khởi Linh thứ hai mà các ông tìm được trong kế hoạch Trương Khởi Linh.” Hai anh em Trương Khải Sơn lập tức im lặng.Về kế hoạch Trương Khởi Linh, đều là họ bí mật tiến hành, chỉ có cao tầng Cửu Môn, cùng với những người liên quan của tổ chức biết chuyện này.

Lâm Nghị làm sao mà biết được?

Thậm chí không chỉ biết kế hoạch Trương Khởi Linh từ nhiều năm trước, còn biết tên khoác vai đó chính là Trương Khởi Linh thứ hai.Sự hiểu biết của Lâm Nghị, còn khủng khiếp hơn họ tưởng tượng.

Nếu tên khoác vai đó thật sự là Trương Khởi Linh thứ hai, vậy thì việc hắn tinh thông cơ quan cạm bẫy của Trương gia cổ lâu, mọi chuyện đều hợp lý.Sau khi họ tìm thấy Trương Khởi Linh thứ hai, liền triển khai kế hoạch đội khảo cổ Ba Nãi, vận chuyển thi thể thủ

lĩnh.

Và Trương Khởi Linh thứ hai, chính là đại diện của Trương gia Trương Khải Sơn.

Tuy nhiên, kế hoạch lần đó đã thất bại, nghe nói Trương Khởi Linh thứ hai đã bỏ mạng ở Dương Giác Sơn, và không bao giờ xuất hiện nữa.Giờ đây xem ra, Trương Khởi Linh này không những không chết, mà còn nghiên cứu thấu đáo cơ quan cạm bẫy dẫn đến Trương gia cổ lâu!

Trương Khải Sơn cũng đã hiểu ra, không khỏi thở dài một hơi nói: "Đáng tiếc, biết rồi thì sao chứ?

Chúng ta không ra ngoài được rồi."Hắc Hạt Tử cười nói: "Đừng nản lòng mà.

Có Lâm lão bản ở đây, chúng ta sao có thể không có đường ra chứ?" Hắc Hạt Tử và Lâm Nghị đã cùng trải qua Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, đối với thực lực và thủ đoạn của Lâm Nghị, đó là sự tin tưởng tuyệt đối.

Con rắn mẹ khổng lồ sống mấy ngàn năm đó, còn bị Lâm lão bản chinh phục được.

Vậy thì cái Dương Giác Sơn nhỏ bé này, tính là gì chứ?"Hạt Tử đừng nói khoác.

Cánh cửa áp lực này e rằng nặng mấy vạn cân, phi thường nhân không thể mở được.

Lâm lão bản, con đường cậu đến, thật sự không thông sao?

Tôi nghĩ có thể thử lại." Trương Khải Sơn nhìn cánh cửa đá trước mặt, trong lòng quả thực có chút bất lực.Ông ta đạo mộ bao nhiêu năm nay, tình hình bây giờ ra sao, ông ta trong lòng rõ như ban ngày.

Điều này không chỉ phải đối mặt với cơ quan cạm bẫy do tổ tiên Trương gia thiết kế, mà còn phải đối mặt với sự tấn công lén lút của Trương Khởi Linh khoác vai kia, đã hoàn toàn không thể ra ngoài được rồi.“Chỉ là một cánh cửa áp lực nhỏ bé thôi, khảy tay là phá được.” Lâm Nghị thờ ơ xua tay, thần sắc điềm nhiên nói.Khảy tay là phá được?

Thật sự có thể khoác lác đến vậy sao.

Trương Nhật Sơn đối với lời Lâm Nghị nói, ít nhiều có chút khinh thường.

Cái chuyện khoác lác này đã thổi lên tận trời rồi.

Cửa áp lực nặng mấy vạn cân đấy.

Cậu khảy khảy ngón tay là phá được cái gì?Trương Khải Sơn thấy Lâm Nghị tự tin như vậy, tuy trong lòng không tin, nhưng vẫn rất hy vọng Lâm Nghị có thể có cách mở cánh cửa đá này.

Chương 563

“Lâm lão bản, nếu có thể mở cánh cửa đá này, đợi sau khi ra ngoài, tôi nguyện ý dâng lên một triệu tiền mặt!”“Chỉ vậy thôi à?” Lâm Nghị cười nói: “Tôi muốn không chỉ một triệu đâu.

Lời đã hứa trước đây, Cửu Môn thuộc về tôi, cái này sẽ không thất hứa chứ?” Trương Khải Sơn nghe vậy, dứt khoát nói: “Trương mỗ từ trước đến nay không nói lời hư giả, khi chúng ta thành công rời khỏi đây, Cửu Môn này sẽ thuộc về Lâm lão bản!”Từ lời nói của Hắc Hạt Tử, ba người kia cũng đã biết, Lâm Nghị chính là ông chủ đứng sau Vạn Bảo Các.

Tuy nhiên, bây giờ Cửu Môn đã khác xưa.

Cửu Môn sớm đã tan rã, giữa các môn phái cũng không hòa thuận, hình như chỉ còn là hư danh.Ông ta hứa gán Cửu Môn cho Lâm lão bản, cũng chẳng có tác dụng gì.

Trương Khải Sơn ông ta thừa nhận, các gia tộc khác cũng sẽ không thừa nhận.

Đặc biệt là Ngô gia và Giải gia, hoàn toàn là đối đầu với ông ta.

Hoắc Tiên Cô cũng là lão làng, sớm đã coi như độc lập bên ngoài rồi.Trần Bì đã chết, Trần gia có thể coi là không tồn tại.

Tề gia có quan hệ mật thiết với tổ chức, tuyệt đối không thể thuộc về Lâm Nghị.

Nhị Nguyệt Hồng là con độc nhất, cũng không có hậu duệ, Hồng gia coi như đã tuyệt tự.

Theo tính khí của Nhị Nguyệt Hồng, ông ta sẽ không muốn bị Lâm Nghị ràng buộc.Vì vậy, đối với việc Cửu Môn thuộc về Lâm Nghị,

Trương Khải Sơn không có áp lực tâm lý nào.

“Vậy thì mọi chuyện đều dễ nói rồi.” Lâm Nghị khẽ mỉm cười, có câu nói “đô đốc Cửu Môn” này, các tám môn còn lại, thu phục chẳng phải rất đơn giản sao?Sau đó, anh ta nửa ngồi xổm xuống, các ngón tay nhẹ nhàng dò tìm một lát trong khe hở cực kỳ nhỏ dưới cánh cửa đá.

Anh ta khẽ dùng sức, hai ngón tay liền cắm vào khe hở đó.Cùng với lực phát ra từ hai ngón tay anh ta, hơn mười vạn cân sức mạnh bùng nổ ở đầu ngón tay anh ta, cánh cửa áp lực nặng mấy vạn cân kia, liền cùng với những tiếng ken két, từ từ được nâng lên.

Cảnh tượng này khiến những người xung quanh trợn mắt há hốc mồm.Hai anh em Trương Khải Sơn, tung hoành giới đạo mộ mấy chục năm, nào từng thấy loại thần lực này?

Loại sức mạnh vĩ đại này, đã vượt xa giới hạn của con người.

Ngay cả người Trương gia, cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi.Trương Khải Sơn thân thủ không tệ, nhưng giờ đây thấy Lâm Nghị chỉ dùng hai ngón tay, liền nâng cánh cửa đá nặng mấy vạn cân lên, cũng không khỏi dụi mạnh mắt.

Với sức mạnh này, bản thân ông ta e rằng trong tay Lâm Nghị, không đỡ nổi một chiêu.Ông ta đột nhiên cảm giác, Lâm Nghị đối với họ thật sự là quá khách khí rồi.

Dưới sự áp đảo của thực lực tuyệt đối, muốn thu phục Cửu Môn, có lẽ chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thế mà Lâm Nghị lại còn không ngại khó nhọc đến tranh đoạt Trương gia cổ lâu.Người Trương gia họ, luyện tập hai ngón tay, lực lớn vô cùng, nhưng so với Lâm Nghị, thì như trăng sáng và đom đóm, chẳng đáng nhắc đến.“Cái này...

đây là thần lực bẩm sinh sao?" Trương Nhật Sơn cảm thấy quá đỗi khó tin.Loại sức mạnh này, căn bản không thể học được sau này.

Giải thích duy nhất, chính là Lâm Nghị có thần lực bẩm sinh!

Như Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ thời cổ đại, Chiến Thần Lữ Bố thời Tam Quốc, Lý Nguyên Bá nhà Đường v.v.!

Những người này, đều là kỳ tài trăm năm, thậm chí mấy trăm năm cũng hiếm thấy!Dù cho tất cả huyết thống của Trương gia, trên thực lực, cũng không thể sánh bằng những người này."Oa oa oa oa.

Lâm gia, thật sự là đàn ông đích thực nha." Hoắc Dục hai mắt lấp lánh sao, vẻ mặt si mê nhìn Lâm Nghị, hệt như một cô em gái nhỏ đáng yêu mê mẩn thần tượng.Cũng chỉ có Hắc Hạt Tử thần sắc như thường.

Cái này thì tính là gì chứ?

Đối với Lâm lão bản mà nói, chỉ là thủ đoạn nhỏ thôi.

Làm gì mà phải làm quá lên thế.

Nếu Lâm lão bản mà thể hiện thực lực thật sự ra, thì chẳng phải các người sẽ sợ chết khiếp sao.Đặc biệt là hai anh em Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn, Hoắc Dục dù sao cũng chỉ là một cô gái nhỏ, hai ông đều là những lão cổ đông đã sống bảy tám chục năm rồi, sao lại cũng ra cái vẻ chưa từng thấy qua đời như vậy chứ?

Nhìn tôi xem, bình tĩnh đến nhường nào?"Hạt Tử, lúc cậu lần đầu tiên thấy Lâm gia thi triển loại thủ đoạn này, cảm giác thế nào?" Hoắc Dục không kìm được hỏi."..." Hắc Hạt Tử đột nhiên cảm thấy những ký ức đã chết đang không ngừng tấn công cậu ta, lần đầu tiên thì, hình như, đại khái, có lẽ... tôi là mù mà!

Tôi không nhìn thấy!Nâng cánh cửa áp lực nặng mấy vạn cân lên cao hơn một mét, bốn người kia lần lượt chui ra từ bên dưới cánh

cửa, Lâm Nghị nhẹ nhàng một cái, cũng vượt qua cánh cửa này.

Sau cánh cửa đá, là một con đường, con đường khoảng mười hai mươi mét sau, liền là cánh cửa đá thứ hai."Xin Lâm lão bản ra tay ở đây." Trương Khải Sơn cung kính ôm quyền nói với Lâm Nghị.

Lúc này Trương Khải Sơn, đối với Lâm Nghị là bội phục tận đáy lòng, thái độ nói chuyện, tốt hơn rất nhiều so với cảm giác cao cao tại thượng trước đây."Ôi chao, không tệ nha." Lâm Nghị nhìn Trương Khải Sơn cười cười, nói: "Ông khách sáo thế, thôi được, Lâm gia tôi giúp thì giúp cho trót, cánh cửa đá này nếu còn ở đây, các ông vào lại cũng hơi phiền.

Ừm... tiện thể." Trong lúc nói chuyện, trong tay Lâm Nghị xuất hiện thêm một thanh bảo đao nuốt chửng hàn quang."Đao tốt!" Trương Khải Sơn nhìn thấy thanh đao này, đồng tử co rút, nghiêm túc gật đầu.

Ông ta đã thấy không ít thứ tốt, nhãn lực cũng không phải người thường có thể sánh được.

Nhìn thanh đao của Lâm Nghị, hàn quang nuốt chửng, toát ra trước mặt, mơ hồ có thể cảm nhận được một luồng đao khí kinh người tỏa ra từ thanh đao này!Bảo đao xuất vỏ, Trương Khải Sơn liền biết thanh đao này đã giết không ít người, thậm chí ngay cả thế phẩm cũng giết không ít!

Tuyệt đối là thần binh lợi khí vô cùng sắc bén.

Chỉ là... trước mặt lại là cánh cửa đá nặng mấy vạn cân!

Dù thanh đao của Lâm Nghị chém sắt như bùn, e rằng cũng rất khó mở cánh cửa đá này phải không?Tuy nhiên, cùng với ánh đao lóe lên, bảo đao quy vỏ, liền ẩn đi sự sắc bén của nó.

Đây chỉ là chuyện trong khoảnh khắc, Trương Khải Sơn thậm chí

còn chưa nhìn rõ động tác ra đao của Lâm Nghị, thì đã kết thúc rồi.“Phật gia, Lâm lão bản thật sự đã ra đao sao?” Trương Nhật Sơn hỏi.

Trương Khải Sơn chiếu đèn pin vào cánh cửa đá, câu trả lời đã hiện ra.

Trước cánh cửa đá mà Lâm Nghị đứng, xuất hiện vài khe hở cực kỳ nhỏ, những khe hở đó gần như không thể phát hiện được, nếu không quan sát kỹ, thật sự sẽ không nhìn ra.Hơn nữa, những khe hở này sâu cạn không rõ, nhưng trực tiếp nói cho Trương Khải Sơn biết, mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Lâm Nghị cười cười, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên cánh cửa đá, cùng với việc anh ta dùng lực một chưởng, trên cánh cửa đá đã bị cắt xẻ, liền bị anh ta đẩy mạnh ra một lỗ hổng, đẩy phần cánh cửa đá bị cắt ra ngoài.“Cái này...” Trương Nhật Sơn đã không biết nói gì nữa.

Cậu ta còn chưa nhìn rõ Lâm Nghị ra tay, liền đã cắt mở cánh cửa đá sao?

Đây không chỉ là thần binh lợi khí, mà đao pháp này cũng khủng khiếp đến cực điểm.Nếu hai bên giao thủ, e rằng cậu ta còn chưa nhìn thấy Lâm Nghị ra tay, liền đã bị giết chết rồi.

Mở một cánh cửa nhỏ trên cánh cửa đá, sau khi đẩy cánh cửa nhỏ ra, mọi người lại một lần nữa đi vào một con đường.

Chưa đi được bao xa, năm người đến chỗ cánh cửa đá đầu tiên, Lâm Nghị làm theo cách cũ, mở một cánh cửa nhỏ trên cánh cửa đá.Cứ như vậy, liền dễ dàng mở toang cánh cửa dẫn vào Trương gia cổ lâu!

Ngay cả một chút thuốc nổ cũng không dùng.

Dương Giác Sơn không thể so với những ngọn núi khác, vì bên

trong núi này có Mật Lạc Đà tồn tại, nên nhiều nơi đều rỗng ruột, hơn nữa không mấy vững chắc, dẫn đến không thể sử dụng thuốc nổ để phá những cánh cửa đá này.Bởi vì một khi dùng quá nhiều thuốc nổ, rất có thể sẽ dẫn đến sập núi, Trương gia cổ lâu, địa cung cũng vậy, tất cả mọi thứ bên trong sẽ bị hủy hoại trong chớp mắt.

Sau khi mở cánh cửa đầu tiên, đi vào một con đường, chưa đi được bao xa, liền rời khỏi lòng đất, đến chân núi Dương Giác Sơn.“Lâm lão bản, lần này nhờ có cậu cả!” Hít thở từng ngụm không khí trong lành, Trương Khải Sơn ôm quyền nói.

“Khách sáo rồi, Trương gia cổ lâu đã mở, sau này các ông cũng có thể tự do ra vào.

Chuyện của tôi cũng xem như đã giải quyết xong.

Hy vọng ông đừng quên lời hứa của mình là được.”“Yên tâm, lời Trương mỗ đã nói, tuyệt đối là nhất ngôn cửu đỉnh.

Trương gia tôi, nguyện ý quy phục Lâm lão bản.

Nhưng mà, còn về các gia tộc khác thì...” Vì đã sống sót ra ngoài, Trương Khải Sơn cũng dứt khoát không giấu giếm nữa.“Lâm lão bản thần thông quảng đại, hẳn là cũng biết Cửu Môn chúng tôi thực ra đã tan rã từ hơn mười năm trước rồi phải không?” Trương Khải Sơn trực tiếp đội một cái mũ cao to lên đầu Lâm Nghị.

Qua lời ông ta nói như vậy, mặc dù Lâm Nghị trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không thể nói gì về lời hứa “Cửu Môn thuộc về Lâm Nghị” kia.Cậu thần thông lớn đến vậy, Cửu Môn chúng tôi ra sao, nếu cậu không rõ, thì không thể trách tôi được.

Dù sao Trương gia đã thuộc về cậu, tôi đã nói rồi.

Còn về các gia tộc khác, Trương Khải Sơn tôi không quản được đâu.Lâm Nghị làm sao không đoán ra được tiểu tâm tư của Trương

Khải Sơn, anh ta xua tay cười nói: "Không sao, các gia tộc khác, tôi sẽ ra tay." Sau khi rời Dương Giác Sơn, hệ thống cũng tự động check-in.

Tiếp sau Thần thụ Tần Lĩnh, Vân Thiên Cung, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, đây là lần check-in nhiệm vụ cấp thế giới thứ tư.

Sau này còn năm lần nữa, là có thể nhận được tất cả Thanh Đồng Thần Khí.

Rời Ba Nãi, đến kinh đô.

Lâm Nghị bán hết những kỳ trân dị bảo lấy được từ Trương Gia Cổ Lâu thông qua Vạn Bảo Các.

Thu hoạch chuyến này nhiều hơn hẳn so với trước đây.

Vàng bạc châu báu, đồ trang sức ngọc khí, thư họa của các danh gia.

Chương 564

Tính toán sơ bộ, con số này e là phải vượt trăm triệu.

Tuy nhiên, những thứ này không phải bán hết toàn bộ, phần lớn sẽ dùng để trang trí Vạn Bảo Các, coi như vật trấn tiệm.

Chỉ một số món đồ hạng xoàng mới được bán đi.

Bàn Tử cũng tìm được kênh bán thi thể từ miệng Hàn Thục Na, và đã bán sạch số cổ thi đó đi.

Một hơi kiếm được hơn chục triệu.

Trong khoảng thời gian chăm sóc Hàn Thục Na, Bàn Tử đã khai thác không ít lời từ cô ta, hơn nữa còn nghe được rất nhiều câu chuyện về Minh thúc.

Ngoài Bàn Tử, còn có vệ sĩ của Minh thúc là Peter Hoàng cũng chăm sóc Hàn Thục Na.

Bây giờ Peter Hoàng đối với Hàn Thục Na cực kỳ chiều chuộng, có kiểu xem cô ta như nữ thần vậy.

Nhưng Hàn Thục Na được Bàn Tử hầu hạ thoải mái, có cảm tình rất tốt với Bàn Tử, đến nỗi Peter Hoàng cũng chỉ biết ngậm đắng nuốt cay.

Minh thúc chắc cũng bó tay, Hàn Thục Na lại ưng người khác rồi.

Hiện tại mặt Hàn Thục Na vừa phẫu thuật xong, đang quấn băng gạc, cũng không nhìn rõ tướng mạo cụ thể.

Bàn Tử vì muốn có được đường dây bán thi thể trong tay Hàn Thục Na, có thể nói là quan tâm cô ta đến tột cùng.

Lâm Nghị về nhà hai ngày, liên tục ăn hai ngày bào ngư, mỗi tối

đều ngủ rất muộn.

Đến ngày thứ ba, định ăn chút thanh đạm, thì Tuyết Lỵ Dương gọi điện thoại đến, nói là đã có được một số tin tức ở Mỹ, và máy bay chiều nay có thể đến nơi.

Đến chiều, mấy người hẹn nhau ở tầng hai Vạn Bảo Các ăn cơm.

Theo lời Tuyết Lỵ Dương kể.

Cô ấy đã tiếp xúc với một số học giả du học Mỹ và Hoa kiều, trong đó có một số danh gia chuyên về giám định và sưu tầm đồ cổ, từ miệng họ mà cô ấy biết được một chuyện kinh thiên động địa!

Xưa kia có một truyền thuyết, Tần Thủy Hoàng khi tại vị đi tuần phía nam, trên đường, thấy có người ở bờ biển vớt được một xác chết trôi.

Thi thể nam giới này là một lão già, thân hình cao lớn khác thường, dung mạo phi phàm, râu dài quá ngực, da thịt trắng mịn, rắn chắc như thép, mặc vương phục thời thượng cổ, trôi nổi trên biển không biết đã bao lâu, cũng không biết lai lịch tử vong, nhưng trông vẫn hồng hào như người sống, không có dấu hiệu bị nước biển ngâm lâu ngày.

Một trận gió biển thổi qua, lông mày và râu của cổ thi đều lay động, giống hệt người sống.

Tần Thủy Hoàng cho rằng cổ thi này là hóa thân của tiên nhân dưới biển, nên tế tự cung phụng, để cầu tiên nhân ban thuốc bất tử.

Nhưng những người khác lại có quan điểm trái ngược.

Tần Thủy Hoàng vốn mê tín chuyện tu tiên luyện đan.

Dưới trướng ông ta có nhiều phương sĩ, các phương sĩ đều cho rằng đây là cổ cương thi, do yêu vật hóa thành, nhất định là nổi lên từ hải nhãn Nam Hải, nhìn thấy nó là điềm bất tường, nói gì đến tế bái

cầu thuốc.

Sau đó lại kể chuyện này đã từng xuất hiện vào thời điểm nào đó, tượng trưng cho điềm báo ra sao, nên xử lý thế nào mới là cách thỏa đáng.

Ở đời Tần, làm phương sĩ kiếm cơm không dễ.

Người xưa phần lớn khá chất phác, hơi giỏi ăn nói một chút là được coi là có tài biện luận.

Muốn làm cố vấn cho hoàng thượng, kỹ năng quan trọng nhất là phải giỏi "chém gió", đến chết cũng có thể "chém" cho sống lại.

Tần Thủy Hoàng vốn không phải người dễ tin, nhưng không chịu nổi đám người này nói như thật, cộng thêm việc ông ta tin sâu sắc vào những chuyện huyền ảo này, lo lắng cương thi nổi lên từ hải nhãn sẽ là điềm báo diệt quốc.

Vì đã không thể dùng lửa thiêu đao phủ, chỉ còn cách chôn sâu dưới đất.

Thế là ông ta ra lệnh ba vạn tù nhân đào xuyên một ngọn núi hoang để chôn thi, đúc một pho thú đồng đè lên cương thi để trấn sơn, đồng thời thỉnh ra "Tần Vương Chiếu Cốt Kính" trong Tần Vương Bát Kính, khảm vào đầu thú, cuối cùng phong núi rồi quay về.

Thời gian trôi đi, đến cuối Bắc Tống, có người trên núi hái thuốc, bỗng thấy trên không có năm con rồng vây quanh một ngọn đồi giao đấu, cuối cùng năm rồng đều chết, long thi từ trời rơi xuống.

Nhưng ở nơi rồng rơi không có rồng chết, chỉ có mặt đất nứt ra một cái rãnh lớn.

Trong rãnh có một vật khổng lồ mềm nhũn đang chui ra, mọi người đều kinh hãi, cho rằng có sơn quỷ gây họa, bèn phóng hỏa đốt cháy.

Sau đó, từ trong rãnh thu được một con thú đồng khổng lồ, đầu trâu thân rùa, trên đầu có sừng trâu, thân là mai rùa, lại có bảy cái đuôi, cuối đuôi buộc vô số đầu lâu, hình thái xấu xí, phía trên có gió, phía dưới có sát khí.

Trên đầu thú đội một tấm gương đồng tạo hình cổ điển, có người bèn dâng lên Tống Huy Tông, thiên tử đương nhiệm lúc bấy giờ.

Tấm gương đồng đó, chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong truyền thuyết.

Tương truyền Tần Vương Bát Kính, mỗi cái đều có thần diệu riêng.

Còn Tần Vương Chiếu Cốt Kính này, tương truyền có công năng xuyên thấu, có thể chiếu thấy xương cốt và kinh lạc của người trong gương.

Thậm chí còn thần kỳ hơn cả X-quang sau này.

Tuy nhiên, so với đôi mắt của Lâm Nghị, nó vẫn còn kém một chút.

Sau này Tần Vương Chiếu Cốt Kính một lần nữa xuất hiện, đã là cuối Thanh, khi Bát Quốc Liên Quân xâm lược, bị người Anh cướp đi, sau đó lại đến Ấn Độ, rồi được một phú thương Đông Nam Á mua lại.

Vì là hàng buôn lậu, nên đi đường biển, nhưng khi con thuyền này đi đến hải phận quốc tế thì gặp bão, lệch hướng rồi cùng với Tần Vương Chiếu Cốt Kính chìm xuống đáy biển.

Hàng trăm hành khách và thuyền viên trên con tàu, hầu như không ai sống sót.

Cơn bão kéo dài liên tiếp mấy ngày không ngớt, khiến hệ thống thông tin liên lạc hoàn toàn tê liệt, công tác tìm kiếm cứu hộ trên biển rất khó khăn, vị trí con tàu đắm căn bản không tìm thấy được.

Chỉ có một hướng đại khái, vùng biển đó gần Nam Hải sâu không lường được, là một khu vực "ba không quản", người địa phương gọi đó là "San Hô Loa Xoắn" nơi san hô ngầm dày đặc.

Vùng biển San Hô Loa Xoắn đúng như tên gọi, địa hình đáy biển phức tạp như một xoáy nước, hơn nữa trên mặt biển quanh năm bão tố không ngừng, biên độ thủy triều biến hóa khôn lường.

Tương truyền nơi đó là một hải nhãn, và cái thi thể cổ của Tần Vương kia cũng là từ hải nhãn đó trôi ra.

Như vậy, cái hải nhãn 'San Hô Loa Xoắn' này, đúng là có thể thăm dò xem sao.

Một là để tìm Nam Hải Quy Khư.

Hai là để tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong truyền thuyết.

Nghe được tin tức này từ Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử uống một ly rượu, khẽ "à" một tiếng rồi nói: "Về chuyện con tàu đắm ở Nam Hải, hình như tôi cũng từng nghe ở đâu đó rồi.

Để tôi nghĩ xem.

Đúng rồi, đúng rồi, Hàn Thục Na có kể cho tôi một lần, chuyện từng trải qua, đó là 'cá nuốt thuyền'!" "'Cá nuốt thuyền' không đặc chỉ một loài cá nào, phàm là người đi biển gặp phải loài cá khổng lồ dưới biển sâu có thể nhấn chìm thuyền, vì không biết tên nên đều gọi là 'nuốt thuyền'.

Loài cá khổng lồ này chỉ có ở biển sâu ngoài đại dương.

Phía nam Tân An đều thuộc đại hải, qua Phật Đường Môn Hồng Kông là đến vùng biển sâu sóng gió cuộn trào.

Minh thúc và cậu của ông ta buôn lậu trên biển, ngoài muối trong khoang thuyền còn chở nhiều hàng chợ đen.

Lần đó, thuyền của họ vừa ra khỏi vùng biển Phật Đường Khẩu đã gặp rắc rối.

Chuyện là thế này.

Đêm đó.

Trăng sáng như gương, nhìn khắp mặt biển, một màu vô tận, lại vừa lúc lặng gió, thủy triều lắng.

Thuyền chạy rất ổn định, lúc này các thủy thủ trên thuyền phát hiện dưới biển nổi lên một đợt sóng lớn.

Thủy thủ già có kinh nghiệm nói đây là sóng ngầm chứ không phải sóng bình thường.

Sóng biển phải có gió rồi mới có sóng, còn sóng ngầm thì không có gió mà tự nổi lên, do bản thân nước biển dao động mà thành.

Càng lúc càng nhiều sóng ngầm, dưới biển hiện ra một ngọn núi, lấp ló chắn ngang phía trước.

Chương 565

Người trên thuyền tưởng rằng xảy ra hiện tượng hải thị hay kỳ quan sóng ngầm, đua nhau đứng trên mạn thuyền hiếu kỳ quan sát.

Các thủy thủ trước đây từng đi qua vùng biển này, chưa từng thấy núi đá sừng sững dưới biển.

Giữa đại dương sâu thẳm làm sao lại có ngọn núi đá cô độc nhô ra khỏi biển?

Mọi người đang nghi thần nghi quỷ, suy đoán lung tung thì đột nhiên phát hiện mặt biển dưới ánh trăng lại một lần nữa thay đổi, chỉ một lát sau lại có thêm vài tảng đá khổng lồ nổi lên từ đáy biển.

Cậu của Minh thúc rất nhanh phát hiện ra chuyện không hay, đó không phải sóng ngầm, mà là một đàn cá lớn xuất hiện dưới biển.

Đêm nay trăng sáng gió lặng, chắc chắn là đàn cá dưới biển xuất du.

Những thứ nổi lên mặt biển không phải núi đá hay đảo.

Mà là vây cá lớn.

Lập tức ông ta dặn dò mọi người tuyệt đối không được la hét ầm ĩ, nhanh chóng lặng lẽ lái thuyền ra xa, nếu không kinh động đàn cá, một khi sóng lớn nổi lên, thuyền của chúng ta sẽ bị sóng lớn đánh chìm.

Nhưng còn chưa đợi lệnh thuyền trưởng truyền xuống, nước biển đã cuộn trào lên, đàn cá nổi trên mặt biển lao về phía con thuyền của họ.

Tình hình này chỉ có thể nhanh chóng bẻ lái quay đầu bỏ chạy, nhưng tốc độ thuyền không đủ nhanh, mấy lần suýt bị sóng lớn lật úp.

Để giữ mạng, thuyền trưởng đành ra lệnh vứt hết mọi thứ trên thuyền xuống biển, để thuyền nhẹ hơn mà tăng tốc.

Cuối cùng vứt hết hàng hóa, lại ném thêm mười mấy người sống trên thuyền xuống biển, con thuyền này mới thoát chết, quay về được Phật Đường Môn, hàng hóa trên thuyền tổn thất sạch sành sanh.

Toàn bộ gia sản của Minh thúc và cậu của ông ta đều mất sạch, hai người họ cũng suýt bị chủ nợ ép phải nhảy xuống biển.

Để nhanh chóng bù đắp tổn thất, họ đành mạo hiểm, đến hải nhãn San Hô Loa Xoắn để tìm ngọc trai.

San Hô Loa Xoắn là một khu rừng san hô khổng lồ dưới đáy biển, tương truyền trong đó có một hải nhãn sâu không thấy đáy, vùng biển xung quanh lại nối liền với đại dương sâu thẳm, gió lớn sóng cả, nguy hiểm khôn lường, còn được mệnh danh là nghĩa địa tàu đắm.

Trong rừng san hô có rất nhiều con trai khổng lồ, sản sinh ngọc trai.

Mỗi khi trăng tròn, hàng trăm, hàng ngàn con trai già dưới biển sẽ mở vỏ trai ra để hấp thụ tinh khí ánh trăng.

Có những viên trân châu đã hình thành ngàn trăm năm, được linh khí thiên địa độc chiếm.

Cứ đến lúc đó, nhờ âm hỏa dưới đáy biển, mặt biển đều được những viên ngọc trai ánh trăng chiếu sáng.

Vì San Hô Loa Xoắn tiếp giáp biển sâu, nhiều loài thủy tộc và cá dữ đều bị ngọc trai hấp dẫn mà lảng vảng không đi.

Những con trai khổng lồ dưới biển để bảo vệ mình, cũng không dễ dàng mở hoàn toàn vỏ trai ra.

Cho nên trong một năm, cảnh tượng kỳ diệu ngọc trai dưới đáy

biển chiếu sáng ánh trăng chỉ có vài khoảnh khắc, đều vào những đêm trăng tròn viên mãn.

Ngư dân đến San Hô Loa Xoắn để lấy ngọc trai là một cách làm giàu nhanh chóng, nhưng hệ số nguy hiểm thực sự quá lớn.

Nếu không phải đến đường cùng, cũng không ai nguyện ý mạo hiểm đó, hơn nữa cho dù là đến San Hô Loa Xoắn tìm trai lấy ngọc, cũng chỉ hoạt động ở khu vực rìa, không ai dám tiếp cận hải nhãn.

Một là từ xưa truyền thuyết nói ở đó có ma quỷ, có thủy quỷ kéo người xuống biển dìm chết.

Hai là san hô ngầm dày đặc, thuyền bè vào sẽ va phải đá ngầm, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ trở thành vật trưng bày dưới đáy biển trong nghĩa địa tàu đắm San Hô Loa Xoắn.

Lại còn nhiều nguyên nhân thần bí khác thì càng thêm khó hiểu, kể ra lằng nhằng không đầu không đuôi, ngàn năm khó có kết luận.

Người lấy ngọc trai và kẻ trộm mộ thực ra khá giống nhau, cũng là những người thợ trong bảy mươi hai nghề.

Tuy nhiên trên biển tuyệt đối không được nhắc đến từ "đạo" (trộm) này, họ cũng không trực tiếp gọi minh châu là "châu".

Mà gọi là "đản" (trứng), vì đời đời tương truyền đều nói những linh hồn người chết vì lấy ngọc trai hoặc gặp nạn trên biển.

Đều bị tinh khí của ngọc trai ánh trăng hấp dẫn, vừa nghe người sống nhắc đến chữ "châu", sẽ ở dưới đáy biển mà lấy mạng người.

Từ xưa đến nay, những người lấy ngọc trai ở San Hô Loa Xoắn đều tự xưng là "đản nhân" (người trứng), công việc gọi là "thải đản" (lấy trứng).

Lúc đó, cách "đản nhân" lấy ngọc trai là dùng dây thừng dài buộc

vào eo, mang theo giỏ tre đầy đá, và dùng túi đựng nước tiểu lợn để lặn xuống biển hít thở, sau đó tìm cách dụ con trai già mở vỏ, thò người hoặc cánh tay vào để lấy ngọc trai.

Nếu có con trai nhỏ thì nhặt vào giỏ, lắc dây thừng, người trên thuyền sẽ kéo dây thừng lên, lấy giỏ tre.

Đôi khi người lấy ngọc trai tay nghề kém hoặc vận khí không tốt, bị trai khổng lồ kẹp chết, cũng như không may gặp phải cá dữ, không đếm xuể.

Dây thừng đứt đa số sẽ vĩnh viễn không rõ tung tích, chỉ có một vệt máu nổi lên mặt biển, ngay cả xương cốt cũng không thu về được.

Những người "thải đản", mười phần thì tám chín phần đều rơi vào kết cục bi thảm chôn thân đáy biển này.

Nếu may mắn không chết mà lấy về được ngọc trai, sẽ một đêm phát tài.

Nhưng lòng tham con người không đáy, lấy được một viên lại muốn lấy viên thứ hai, nhưng đi "thải đản" lần nữa thường chưa chắc đã sống sót quay về.

Nói nghề này không dễ, ngoài nguy hiểm ra, còn cần một mức độ may mắn rất lớn, vì căn bản không ai dám tiến vào sâu bên trong San Hô Loa Xoắn, đều là lấy ngọc trai ở khu vực rìa.

Ngay cả như vậy cũng phải được Long Vương ban cho những người khổ mệnh này một hai canh giờ thời tiết tốt, nếu không còn chưa kịp xuống biển lấy ngọc trai, thuyền đã lật rồi.

Chỉ những lão ngư dân giàu kinh nghiệm, quen thuộc vùng biển này, mới biết được tuyến đường này.

Cậu của Minh thúc hồi trẻ từng làm "đản dân" lấy ngọc trai.

Sau khi mất hết vốn ở Phật Đường Khẩu, đành phải làm lại nghề cũ.

Không ngờ lần đầu tiên ông ta xuống biển, đã bị cá nuốt, bốn người cùng xuống đều không ai sống sót quay lên.

Hiện tại những con trai biển bên ngoài San Hô Loa Xoắn đã bị người ta lấy gần hết, nhưng không ai dám mạo hiểm vào khu vực hải nhãn để lấy ngọc trai.

Vì đều là để mưu sinh chứ không phải để tìm chết, cho nên ngọc trai ở sâu bên trong San Hô Loa Xoắn vẫn luôn không ai động đến, đã tích lũy không biết bao nhiêu ngàn vạn năm rồi.

Đó tuyệt đối là một kho báu khai thác không hết, nhưng đừng thấy khoa học kỹ thuật hiện đại tiến bộ, trang bị và dụng cụ không còn thô sơ như xưa, mà muốn tiến vào San Hô Loa Xoắn địa hình phức tạp để lấy bảo vật, vẫn không thực tế lắm. "Chẳng lẽ, cái hải nhãn sâu bên trong San Hô Loa Xoắn này, có thể chính là Nam Hải Quy Khư trong truyền thuyết?" Bàn Tử kể xong câu chuyện, trong lòng vừa tin vừa nghi ngờ nói.

Lão Hồ trầm ngâm một lát rồi nói: "Khó nói lắm, Nam Hải Quy Khư vốn là nơi trong truyền thuyết, nơi này có phải chỗ chúng ta muốn tìm hay không, vẫn còn khó nói." Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị một cái, nói: "Chúng ta nhất định phải đi một chuyến." Lúc này, trong đầu Lâm Nghị vang lên tiếng của hệ thống. "Đinh, chúc mừng Ký chủ, nhiệm vụ chính tuyến: Nam Hải Quy Khư kích hoạt, phần thưởng: Kỳ Lân Huyết Mạch Giác Tỉnh Đan một viên, có nhận không?" Kỳ Lân Huyết Mạch Giác Tỉnh Đan?

Lâm Nghị kiểm tra thuộc tính của viên giác tỉnh đan.

Kỳ Lân Huyết Mạch Giác Tỉnh Đan: Dùng để thức tỉnh Kỳ Lân Huyết Mạch, sau khi dùng sẽ tẩy tủy đổi gân, tăng cường thể chất, từ

đó đạt được điều kiện để thức tỉnh.

Tỷ lệ thức tỉnh lần thứ nhất tăng 100%, tỷ lệ thức tỉnh lần thứ hai tăng 50%, tỷ lệ thức tỉnh lần thứ ba tăng 0%.

Hả?

Viên Kỳ Lân Huyết Mạch Giác Tỉnh Đan này, có hai hiệu quả.

Thứ nhất, là tăng cường thể chất.

Thứ hai, là tăng tỷ lệ thức tỉnh.

Thể chất tăng cường, có thể đạt được điều kiện thức tỉnh.

Tỷ lệ tăng, tùy theo số lần thức tỉnh khác nhau mà tỷ lệ cũng khác nhau.

Sau khi Bình Sơn, Kỳ Lân Huyết Mạch của mình đã hoàn thành lần thức tỉnh thứ nhất, qua lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu thức tỉnh lần thứ hai.

Kỳ Lân Huyết Mạch muốn thức tỉnh, trước tiên cơ thể phải có khả năng chịu đựng được sức mạnh huyết mạch sau khi thức tỉnh.

Giờ đây, chuyến đi Quy Khư này, viên đan dược nhận được vừa đúng lúc có thể dùng cho lần thức tỉnh thứ hai.

Tăng 50% tỷ lệ thức tỉnh lần thứ hai, kết hợp thêm một số linh đan diệu dược, cùng với các loại yêu đan, thì tỷ lệ thức tỉnh đạt 90% không thành vấn đề.

Chương 566

Bàn Tử uống một ngụm rượu, đột nhiên nhớ ra, nói: "Đúng rồi, đúng rồi, tôi còn nghe Hàn Thục Na kể, Minh thúc ở đó đã thấy một cảnh tượng cực kỳ quái dị!" "Cảnh tượng gì?" Lão Hồ vội vàng hỏi.

Bàn Tử nói: "Ánh lửa dưới đáy biển chiếu sáng cả mặt biển, ánh lửa chiếu xa vài trăm mét, nhưng ánh lửa đó như hoa phù dung sớm nở tối tàn, rất nhanh đã tắt!

Các cậu nói có kỳ lạ không?" "Hả?" Lão Hồ nhíu mày, trầm ngâm một lát, nhìn Lâm Nghị một cái, nói: "Lão Lâm, xem ra nơi này chắc chắn là Nam Hải Quy Khư rồi!" Lâm Nghị cũng gật đầu, khẳng định lời của Lão Hồ. "Nói sao?

Chẳng lẽ lửa này có thuyết gì à?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi. "Về loại lửa này, trong nửa cuốn sách của Lão Hồ có ghi chép.

Lão Hồ, cậu nói đi." Lâm Nghị ăn một miếng rau, nói. "Được." Lão Hồ gật đầu, không nhanh không chậm nói: "Trong các điển tịch cổ đại, nội dung ghi chép về hải sự cũng từng đề cập đến tình hình tương tự.

Bí thuật phong thủy có thể thông đạt trời đất, bất kể núi sông hồ biển, trong thuật phong thủy đều có cách giải thích của riêng nó.

Bởi vì đáy biển cũng có núi sông thung lũng, sông hồ, rừng cây và lòng chảo.

Trong đạo phong thủy bao gồm hình, thế, lý, khí bốn hạng, ở đại hồ đại hải chủ yếu lấy 'khí' làm luận, gọi là 'hải khí'." "Từ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà tôi biết để phân tích, có ba khả năng.

Thứ nhất là ở chỗ hai ngọn núi dưới đáy biển vòng lại, chắc chắn có hải khí ngưng tụ, tụ mà không tan hóa thành 'thận'.

Nhìn thấy ánh lửa dưới biển biến ảo, rất có thể là thấy cảnh tượng kỳ diệu hải thị thận lâu, chuyện này cũng không có gì lạ; thứ hai, hải khí tích tụ, tạo thành khí ga dưới đáy biển hoặc núi lửa phun trào; khả năng thứ ba là lớn nhất, truyền thuyết trong nam long có thuyết Long Đăng, còn gọi là Long Hỏa.

Lửa trên thế gian có bốn loại, phân biệt là Quỷ Hỏa, Thiên Hỏa, Nhân Hỏa và Long Hỏa.

Nhân Hỏa gặp nước thì tắt, Long Hỏa gặp nước lại cháy rực.

Nếu là âm hỏa thế lớn, thì chắc chắn là Long Đăng không nghi ngờ gì." "Vậy là, nơi đó cũng là long mạch!" Bàn Tử phấn khích nói.

Lão Hồ khẽ gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: "Long Hỏa này quá thần diệu, thật giả không biết.

Nhưng mà, có phải Quy Khư hay không, chỉ có đi xem mới biết." Lâm Nghị "hừ" một tiếng, uống một ngụm rượu, cười nói: "Chắc chắn đây là Nam Hải Quy Khư không nghi ngờ gì.

Tôi từng xem trong một cuốn sách.

Từng khai quật được một kiện thanh đồng khí thời Tam Đại, là Chu Mục Vương Diên Thần Vu.

Đó là một kiện khí cụ đựng thức ăn, lấy vân rồng làm họa tiết, vân lôi làm nền, hoa văn hùng vĩ tráng lệ, là tác phẩm đỉnh cao trong lịch sử đồ đồng. "Vào thời kỳ đó, đồ đồng và ngọc đều được coi là quốc bảo trọng khí.

Trong những dịp quan trọng, để ghi lại các sự kiện trọng đại, trên hoa văn của Chu Mục Vương Diên Thần Vu cũng ghi lại các sự kiện lịch sử lớn." "Người xưa nói 'Quy Khư' là vực sâu giữa trời đất, nước

trên thiên hạ bất kể sông hồ biển cả, cuối cùng đều phải đổ về Quy Khư, nhưng vĩnh viễn cũng không thể lấp đầy." "Trên Chu Mục Vương Diên Thần Vu có ghi chép rằng ở tận cùng Nam Hải, có một nơi được gọi là Quy Khư chi quốc.

Hiện tại cách gọi thông dụng hơn là Hận Thiên chi quốc.

Hận Thiên nắm giữ bí mật của Long Hỏa.

Chu Thiên Tử phái sứ giả đến, hy vọng có thể mượn Long Hỏa để đúc Thiên Đỉnh.

Chu Mục Vương Diên Thần Vu chính là được đúc vì mục đích này." "Cho nên nơi có Long Hỏa, chắc chắn là Quy Khư!" Lâm Nghị nói với giọng điệu vô cùng khẳng định.

Long mạch thiên hạ, bắt nguồn từ Côn Luân, kết thúc ở Quy Khư.

Không phải nói, đầu rồng ở Côn Luân, đuôi rồng ở Quy Khư.

Mà là từ Côn Luân, đến giữa Nam Hải Quy Khư, mới có long mạch.

Long mạch đất liền, lấy Côn Luân làm chủ.

Long mạch đại dương, lấy Quy Khư làm tôn.

Chỉ riêng Nam Hải đã có chín chi mười ba mạch!

Còn có Đông Hải, Hoàng Hải, Bột Hải ba biển, thế long mạch của chúng đều kết thúc ở Quy Khư.

Như mộ thuyền đắm ở Tây Sa, cũng là một chi trong long mạch Quy Khư.

Theo sử sách ghi lại, từng có một Hận Thiên chi quốc có nền văn minh đồ đồng phát triển cao độ.

Họ giỏi sử dụng Long Hỏa dưới đáy biển, giao lưu qua lại với nhà

Chu, trong nước có những hang động sâu không thấy đáy.

Quốc gia trên biển này, rất có thể là Hận Thiên thị từ Trung Thổ vượt biển thiên di đi.

Nhưng sau thời Tần, các ghi chép liên quan đến Hận Thiên chi quốc hoàn toàn biến mất, bí ẩn tiêu thất trên đại dương.

Cứ như thể nó chưa từng tồn tại trên thế gian vậy.

Mọi chuyện về nó đều trở thành những bí ẩn không lời giải đáp.

Hận Thiên chi quốc là một "quốc gia mất tích" đúng như tên gọi.

Sau này có một cao tăng Pháp Ấn đi Tây Thiên thỉnh kinh, sau khi thỉnh được chân kinh thì từ đường biển về nước, ghi lại những điều tai nghe mắt thấy trên đường thành một bộ kỳ thư địa lý "Phật Quốc Ký".

Trong đó có kể lại việc ông ta nghe nói về di tích nước Hận Thiên trên biển.

Đoạn ghi chép này nhắc đến, trong biển có khu rừng san hô cao lớn dày đặc, có một cái động khổng lồ không đáy, nếu thuyền bè bị cuốn vào đó, tuyệt đối không ai có thể sống sót quay lại.

Xác định được mục tiêu cụ thể, mọi người chuẩn bị một chút, đồng thời hỏi Hàn Thục Na về vị trí chi tiết hơn.

Tuy nhiên, vì chuyện này là Minh thúc và cậu của ông ta cùng làm, Hàn Thục Na không tham gia, nên cô ấy không biết vị trí cụ thể, chỉ biết một nơi gọi là San Hô Miếu.

Đoàn bốn người, lái xe hai ngày, trải qua bao quanh co, cuối cùng đến Hồng Kông.

Tại Hồng Kông, nhờ thuyền buôn lậu, mới đến được San Hô Miếu.

San Hô Miếu vốn là một hòn đảo nhỏ không tên, vì phía nam đảo có vách đá nhìn ra biển, trên vách đá là di tích cũ của một ngôi miếu san hô cổ, tương truyền là di tích thời Trịnh Hòa hạ Tây Dương, nên khách qua lại đường biển đều lấy ngôi miếu này làm địa danh.

Đảo San Hô Miếu bốn mặt giáp biển, cận kề sóng gió.

Minh thúc trước đây cũng xuất phát từ đây, đây là điểm tiếp tế cuối cùng, đi sâu hơn nữa là đại dương mênh mông, không có nước ngọt và thức ăn.

Ngôi làng chài nhỏ vài chục hộ dân trên đảo này có điều kiện sống nguyên thủy lạc hậu, ngư dân sống nhờ biển, ngoài đánh bắt cá và lấy ngọc trai, còn bán các đồ cổ cũ vớt được ở vùng biển lân cận.

Một số thương gia đồ cổ và nhà sưu tầm dọc bờ biển quanh năm đến đây thu mua giao dịch.

Nhiều loại tiền tệ đều có thể lưu thông, đô la Mỹ là cứng nhất.

Trên hòn đảo này cũng liên tục có những kẻ đầu cơ mạo hiểm và đội trục vớt đến thử vận may, thường xuyên có thể nghe được tin đồn có người thu được kỳ trân dị bảo.

Lâu dần, đảo San Hô Miếu đã hình thành một chợ đen trên biển cô lập, vẫn là một "quốc gia ngoài vòng pháp luật".

Những vật mà ngư dân vớt lên cũng đủ loại, có đồ sứ, binh khí, hương liệu, gỗ, tiền cổ, tượng, đồ thủy tinh đầy phong cách Hồi giáo.

Lại có cả rượu ngon lâu năm chưa mở nắp được vớt từ tàu đắm lên, còn có những cổ vật mà ngay cả những người trong nghề như chúng tôi cũng không thể đoán được niên đại và kiểu dáng, thậm chí có cả những đôi giày da rách hiệu nổi tiếng được lột từ chân người chết trên bãi biển.

Những đồ minh khí cổ vật này, ở đây được gọi là "thanh đầu".

Đến chợ đen đảo San Hô Miếu, sau đó vào một quán rượu chuyên kinh doanh "thanh đầu", hỏi thăm ông chủ xem có ai thích hợp làm người dẫn đường không.

Cuối cùng, một người đàn ông họ 'Vũ' đã thành công nhận nhiệm vụ.

Người này bị què chân, nên mọi người gọi là Bài Vũ, là một hán tử da ngăm đen.

Trong lúc thuê Bài Vũ, tiện thể thu mua một lô "thanh đầu" ở đây.

Trong số "thanh đầu" này, không ít là hàng ngoại.

Chương 567

Như dao quân đội Siberia.

Hay cây thập tự giá của giáo hội Thiên Chúa.

Lại còn có dao găm bạc, tương truyền từng giết chết ma cà rồng.

Đương nhiên những thứ này, thật giả khó nói, nhưng qua tay Lâm Nghị, cơ bản đều là hàng thật.

Tuy nhiên, giá trị hàng ngoại và hàng nội không thể so sánh được.

Điều khiến Lâm Nghị động lòng nhất, là một khối cổ ngọc!

Ngọc bị ăn mòn!

Môi trường dưới lòng đất của cổ mộ ăn mòn, nên những đồ minh khí này đa phần đều có "thấm".

Ngọc thấm này có màu sắc đa dạng, thường phân loại theo màu sắc.

Màu vàng thường thấy ở Thiểm Tây, Nội Mông, là thổ thấm; màu xám là thạch hôi thấm; màu trắng là thủy thấm; màu đen là nhiều nhất trong minh khí, là vết thủy ngân, còn gọi là "chu sa thấm" hoặc "thần châu thấm".

Màu tím thì là thi huyết thấm do người chết thối rữa ngâm ra; màu xanh lục là đồng thấm do tiếp xúc với đồ đồng mà sinh ra.

Mà bản thân ngọc đá cũng có màu đen, biếc, xanh, vàng, đen, trắng, trong đó đặc biệt quý là màu trắng.

Khối ngọc mà Lâm Nghị mua, trông có vẻ bình thường, màu trắng xen lẫn vân đen, thuộc loại cổ ngọc hạ đẳng.

Bị biển sâu ăn mòn nghiêm trọng, đã ăn mòn tận gốc khối cổ ngọc.

Người không biết hàng, sẽ coi nó như một cục đá.

Tuy nhiên, Lâm Nghị lại biết, đây là một khối cực phẩm cổ ngọc.

Chỉ cần tìm một cô gái mười tám tuổi, xinh đẹp như hoa như ngọc, để lâu dài đeo sát vào ngực, một khắc không rời thân, tắm rửa, ngủ nghỉ đều phải mang theo, nuôi dưỡng ba đến năm năm, tuyệt đối có thể nuôi ra một khối cực phẩm cổ ngọc.

Cái này gọi là "Bàn ngọc".

Thời cổ đại có không ít người, vì muốn nuôi một khối mỹ ngọc, dùng thiếu nữ khuê các để nuôi.

Lão Hồ và Bàn Tử dạo quanh đảo, hỏi thăm một số tin tức, còn Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương thì dưới sự dẫn dắt của Bài Vũ, đi tìm thuyền để ra khơi.

Đảo San Hô Miếu bốn phía nhô ra, phần giữa lõm xuống, tựa như một đóa sen đang nở trên biển biếc.

Toàn bộ hòn đảo chỉ có hai khe nhỏ ở phía đông nam và tây nam có thể neo đậu thuyền bè.

Tuy nhiên, sau khi Lâm Nghị nói ra yêu cầu của họ, Bài Vũ không đưa họ đến chỗ khe hở, mà đến phía sau vách núi của làng chài.

Theo Bài Vũ nói, dưới vách núi này có một hang nước cũ, cũng có thể đợi thủy triều lên trong hang rồi ra khơi.

Trong hang núi này, có một con thuyền cũ, từng được đội thám hiểm Anh cải tạo năm đó, nhưng nhóm người Anh đó chưa kịp ra khơi đã chết một cách bí ẩn, con thuyền của họ vẫn còn lưu lại đến nay.

Thân thuyền chủ yếu là cấu trúc gỗ, màu đen trầm trầm phát ra ánh sáng mờ.

Tất cả đinh tán đều được đóng sâu vào bên trong gỗ, sau đó dùng dăm gỗ để bịt kín.

Chất liệu gỗ được chọn có pha trộn một phần gỗ hải liễu.

Hải liễu là một loại cây mọc dưới đáy biển, không bị biến dạng do thủy triều hay nhiệt độ, hơn nữa chịu được sự ăn mòn, bền như mới, vô cùng chắc chắn, có thể chịu đựng được sự thử thách và càn quét của những con sóng lớn trên đại dương.

Sau này hải tặc có được con thuyền này, lại một lần nữa cải trang.

Sau đó hải tặc bị tiễu trừ, thuyền rơi vào tay ngư dân.

Cách đây không lâu, nó lại được người của công ty trục vớt Anh để ý, thậm chí còn được cải tạo thành loại tàu có thể chuyển đổi giữa hai loại động lực hơi nước đốt than và động cơ, với bốn bộ chân vịt đẩy, khi di chuyển rất linh hoạt, hai bên mạn thuyền trang bị xuồng cứu sinh.

Lại còn có hai khẩu pháo Ấn Độ Thủy Thần Kim Bì Lư cỡ nòng trung bình, có thể bắn ra bốn loại đạn pháo với công dụng khác nhau.

Trên thuyền có trang bị tời và ngư lôi, cùng với các thiết bị cần thiết cho công tác trục vớt đơn giản.

Phía đuôi thuyền treo hai quả cầu đồng hình elip khổng lồ, thứ này gọi là "chuông lặn", là một loại công cụ lặn kín khí, có thể đưa người vào trong rồi dùng dây xích thả xuống đáy biển, thăm dò tình hình dưới nước.

Trong khoang thuyền còn lưu lại một số thiết bị đặc biệt của người Anh, trong đó bao gồm khí cụ cứu hộ biển sâu do Anh sản xuất, thuộc loại thiết bị lặn hạng nặng, có thể lặn sâu khoảng hai trăm mét dưới đáy biển.

Trọng lượng khoảng một trăm năm mươi cân, nó có thể đảm bảo

an toàn cho nhân viên lặn hoàn thành nhiệm vụ trong môi trường áp suất cao, nhiệt độ thấp, thiếu oxy, và bóng tối.

Mũ kim loại có thiết kế cửa sổ quan sát, có thể kết nối với bộ đồ lặn giống như vật liệu cao su, và có van xả khí để duy trì áp suất ổn định, có thể đẩy khí thở ra ngoài.

Loại thiết bị này cho đến nay vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, thuộc loại nguyên mẫu trong thời kỳ đổi mới thế hệ.

Thậm chí còn tốt hơn không ít so với hàng Mỹ mà Tuyết Lỵ Dương mang đến.

Tuy nhiên, San Hô Loa Xoắn là một nơi rất đặc biệt, một khi tiến vào, trời đất tối tăm, căn bản không phân biệt được phương hướng, cuối cùng người Anh chỉ có thể từ bỏ.

Giờ đây, bốn người Lâm Nghị lại được hưởng lợi.

Sau đó mọi người tìm được chủ thuyền, bỏ ra một vạn tệ, thuê con thuyền này.

Bài Vũ thì phụ trách kiểm tra sửa chữa thuyền.

Đại dương không như trên núi, hơn nữa họ đi là khu vực biển sâu, không phải loại vùng biển như bãi cát tàu đắm.

Một khi có chuyện trên đại dương, đó sẽ là vấn đề lớn.

Bốn phía tám phương đều là nước biển, căn bản không thể phân biệt được phương hướng.

Vạn nhất chọn sai hướng, bị cuốn vào Thái Bình Dương.

Cho dù có thủ đoạn thông thiên, muốn quay về cũng không phải chuyện dễ dàng.

Trong lúc kiểm tu, Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương tìm được một lão ngư dân ở làng chài, phụ trách lái thuyền, nhận biết đường đi,

phán đoán gió.

Cùng với việc Lão Hồ và Bàn Tử chuyển hàng hóa đã chuẩn bị đến, đoàn người chính thức lên đường hướng về biển sâu Nam Hải.

Trên thuyền, mọi người rảnh rỗi không có việc gì làm, Bàn Tử bắt đầu khoác lác về việc cậu ta và Lão Hồ ở bên ngoài đã chọn lựa đồ vật, chuẩn bị hàng hóa như thế nào.

Cậu ta còn làm ra vẻ thần bí lôi ra một cái hộp, cười hì hì nói: "Lão Lâm, lần này chúng ta đến đây không uổng công đâu nha!

Trong cái hộp này toàn là bảo bối đấy!" Lão Hồ bên cạnh nghe vậy, cười mà không phủ nhận cũng chẳng tán thành: "Thôi đi, có mỗi một đống ngọc vụn, còn đòi ba vạn tệ, đúng là lỗ sặc gạch." Bàn Tử khinh thường nói: "Lão Hồ, về phong thủy bí thuật thì cậu là chuyên gia, nhưng Bàn gia tôi thời gian này cũng đâu phải ngồi không, tôi đã học được không ít từ Tổng Ba Đầu đó!

Đừng nhìn đây là một đống ngọc vụn, nhưng trực giác mách bảo tôi, tuyệt đối có thể kiếm được bộn tiền!" Vừa nói, Bàn Tử liền mở hộp ra.

Sau khi hộp được mở, bên trong chứa đầy những miếng cổ ngọc tàn phá, hình thù kỳ dị, phải đến mấy chục miếng.

Những miếng cổ ngọc này có phẩm chất thuộc loại hạ đẳng, tuy nhìn có vẻ cổ xưa nhưng phẩm chất không tốt, lại còn tàn nát, hình thù quái dị, quả thực không đáng ba vạn tệ.

"Lão Lâm, cậu xem xem, mấy thứ tôi kiếm được này có đáng tiền không?" Bàn Tử kéo Lâm Nghị hỏi.

Lâm Nghị đánh giá những miếng cổ ngọc đó, cười lắc đầu nói: "Có giá trị nghiên cứu lịch sử nhất định, nhưng không có giá trị sưu tầm, chẳng đáng bao nhiêu tiền." Lão Hồ nhe răng cười nói: "Ngớ

ngẩn chưa?

Tôi bảo đừng mua mà cậu cứ đòi mua, kết quả là lỗ sặc gạch rồi.” Lâm Nghị xua tay nói: “Tuy không đáng bao nhiêu tiền, nhưng chúng thuộc loại ngọc khí cổ đại hiếm thấy trên thị trường, cả hộp này, ít nhất cũng hòa vốn.

Hơn nữa, lúc các cậu mua, chẳng lẽ không phát hiện ra điểm đặc biệt gì sao?” “Điểm đặc biệt?

Cái gì?” Bàn Tử ngơ mặt.

Qua lời nhắc nhở của Lâm Nghị, Lão Hồ trầm ngâm một lát rồi nói: “Nếu nói điểm đặc biệt, thì những thứ khắc trên các miếng cổ ngọc này dường như không hoàn chỉnh, nhưng lại có vẻ như tất cả các miếng cổ ngọc đều khắc cùng một thứ, cứ như là một khối cổ ngọc lớn hoàn chỉnh bị vỡ nát vậy.” “Đúng, chính là như vậy.” Lâm Nghị gật đầu, sau đó đổ toàn bộ số cổ ngọc trong hộp ra, rồi sắp xếp từng miếng cổ ngọc một.

Cuối cùng, mấy chục miếng cổ ngọc đã được sắp xếp thành một khối cổ ngọc lớn.

Và trên khối cổ ngọc lớn này, khắc một bức tranh kỳ lạ!

Chương 568

Một nữ tinh quái mình cá đầu người, dưới bối cảnh đền thờ thần thú với những hình totem, đang dùng nến trên một mai rùa khổng lồ để bói toán.

Lão Hồ tinh thông quái tượng phong thủy, lập tức xem xét kỹ lưỡng, một lát sau, ông kinh ngạc nói: "Đây là… Nữ yêu người cá này đang nghiên cứu suy diễn Tiên Thiên Bát Quái!" Đây gọi là "Chiếu chúc bốc quy", từ các hình thức bốc quẻ bát môn mà xem, có vẻ như là đang suy diễn quái tượng trong Tiên Thiên Bát Quái, Tiên Thiên Bát Quái rất có thể lấy Mười Sáu Tự Thiên Quái uyên bác thâm sâu, huyền diệu vô cùng làm tông chỉ.

Bàn Tử đánh giá bức ngọc điêu Chiếu chúc bốc quy tàn phá, hiếu kỳ hỏi: "Suy diễn Tiên Thiên Bát Quái?

Lợi hại vậy sao?

Cô ta đang suy diễn quẻ nào trong bát quái vậy?" Lão Hồ lắc đầu nói: "Vị trí quan trọng bị nước biển ăn mòn nghiêm trọng, chi tiết không thể nhận biết được." Lão Hồ tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, tuy rất lợi hại, nhưng dù sao cũng không phải Thiên Quái.

Đối với những quái tượng này, tương đối mà nói, không bằng phong thủy bí thuật thông thạo.

Tuy nhiên, Lâm Nghị lại nhìn ra điều bất thường.

Anh tinh thông Thiên Quái, dù cho thông tin quan trọng bị che giấu, nhưng anh vẫn có thể từ những chi tiết nhỏ nhất mà nhìn ra quẻ bát quái mà nữ yêu người cá này đang suy diễn!

“Đây là Cảnh Quái.” “Cảnh Quái, âm thời không nguyệt, đây là điềm báo không lành!” Lão Hồ nghe vậy, lập tức nhíu mày, nói: “Mặt trăng đại diện cho bóng tối, chẳng lẽ nữ yêu người cá này cũng có liên quan đến động quỷ?

Hay là có duyên cớ khác?

Còn nữa, nữ yêu người cá này, chẳng lẽ đến từ Hận Thiên Chi Quốc?

Hận Thiên Chi Quốc không phải đều là nhân loại sao?

Nếu nữ yêu người cá này không đến từ Hận Thiên Chi Quốc, vậy cô ta làm sao mà lại thông hiểu Thiên Quái?” Ngay khoảnh khắc đó, vô số điều bí ẩn vây lấy tâm trí mọi người.

Từng có Chu Mục Vương phái người đến Hận Thiên Chi Quốc, truyền Thiên Quái đến đây, điều đó không có gì lạ.

Nhưng nữ yêu người cá, lẽ ra là giao nhân trong truyền thuyết, mà Hận Thiên Chi Quốc lại sống bằng nghề lấy ngọc trai.

Lâm Nghị cười nói: “Không sao, chúng ta rất nhanh sẽ biết thôi.” Vị thuyền trưởng lão luyện mà họ mời tên là Nguyễn Hắc, ông ta có thể dựa vào hướng chảy của dòng hải lưu để phán đoán đại khái tuyến đường, nên mấy ngày đầu khởi hành, vấn đề không lớn, thuận buồm xuôi gió.

Hiện giờ họ đang ở vị trí cách xa đất liền, phóng mắt nhìn ra, biển cả mênh mông, người bình thường căn bản không thể phân biệt phương hướng.

Giữa đại dương bao la, chỉ có duy nhất con thuyền nhỏ bé này.

Con thuyền cứ như chiếc bèo trôi trên mặt nước, theo sóng mà dập dềnh lên xuống.

Họ đã từng trải qua núi tuyết, đi qua sa mạc.

Nhưng dù những nơi đó có gian khổ đến mấy, trong lòng họ vẫn có một niềm tin, rằng không xa nữa sẽ có thôn làng, bản trại, có hơi người.

Nhưng đến giữa đại dương, họ mới thực sự biết thế nào là nhỏ bé.

Đại dương này, không biết đã nuốt chửng bao nhiêu sinh mạng, bao nhiêu châu báu, không biết có bao nhiêu kỳ trân dị thú, hoàn toàn không thể so sánh với đất liền.

Con người đã khám phá phần lớn đất liền, nhưng đối với đại dương, sự hiểu biết vẫn còn quá nông cạn.

Sau mấy ngày hải trình, theo lời Nguyễn Hắc, họ đã đi vào vùng biển sâu.

Vào biển sâu, xung quanh chỉ toàn là nước biển xanh biếc vô tận, ngay cả một con chim biển cũng khó lòng nhìn thấy.

Sau đó lại là những hải trình càng thêm nhàm chán.

Trong khoảng thời gian rảnh rỗi này, mấy người ăn uống rượu chè, tán gẫu, cuộc sống trôi qua cũng khá thoải mái.

Nguyễn Hắc uống say, bắt đầu khoác lác đủ thứ về những kinh nghiệm kỳ diệu của mình.

Từ trên trời nói xuống đáy biển, nhưng mỗi khi nói đến cuối cùng, ông ta lại khoác lác về việc hồi xưa xuống Nam Dương đã bao nhiêu lần thoát chết trong bão tố, tự xưng mình là "lão hải căn" không thể đánh bại, không thể thua cuộc.

Bàn Tử thấy ông ta khoác lác, trong lòng cũng không phục, liền bắt đầu khoác lác theo.

Nào là vàng bạc châu báu trong mộ, ngọc trai đá quý, chỉ một lát sau, Bàn Tử đã khoác lác cho ba người thành những nhân vật giàu có sánh ngang quốc gia.

Khiến mắt Nguyễn Hắc nghe đến nỗi trợn tròn, tai dựng đứng, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Lão Hồ nhìn Bàn Tử không nói nên lời, tiện tay cầm lấy một chiếc ống nhòm, nhìn ra mặt biển.

Bàn Tử đang khoác lác đến hăng say, thấy Lão Hồ không nể mặt, kéo kéo ông ta: "Làm gì thế, Lão Hồ!

Mặt biển có gì mà xem hay ho chứ." Lão Hồ cười hắc hắc: "Có chứ, tôi hình như thấy mỹ nhân ngư đang tắm đó." "Đâu?!" Nghe thấy mỹ nhân ngư tắm, Bàn Tử lập tức hứng thú hẳn lên, bám vào mạn thuyền nhìn ra ngoài.

Nguyễn Hắc đang nghe đến đoạn gay cấn, Bàn Tử lại bỏ đi, liền túm lấy Bàn Tử nói: "Bàn gia, ông đi Trường Bạch Sơn chuyến này còn chưa kể hết mà.

Đừng xem nữa, chỗ này làm gì có mỹ nhân ngư nào.

Ông mau mau kể tiếp cho tôi nghe đi!" Lâm Nghị lắc đầu không nói nên lời, cười nói: "Nếu cô bé nhà cậu mà biết cái vẻ mặt heo của cậu, còn không tức chết sao." Bàn Tử lườm anh một cái, nói: "Chẳng phải là học theo cậu sao!

Trong nhà cờ hồng phấp phới, bên ngoài cờ màu không đổ!

Huống hồ, tiền của chúng ta đều đã 'lên thớt' rồi!

Cậu thì sao, còn chưa 'lên thớt' chứ?" Tuyết Lỵ Dương bên cạnh nghe vậy, nhíu mày hỏi: "Bàn Tử, cậu nói tiền của Lão Lâm mà 'lên thớt', thì sẽ 'lên thớt' cho ai vậy?" Lâm Nghị: "o((⊙⊙))o." Ngay lúc này, Nguyễn Hắc bên cạnh đột nhiên kinh hô: "Không hay rồi, sắp có

sương mù!" Mọi người theo ánh mắt Nguyễn Hắc nhìn về phía xa, chỉ thấy mặt trời đỏ rực đang từ từ lặn ở đuôi thuyền, vạn dặm ánh nắng chiếu xuống mặt biển như những con rắn đỏ cuộn mình.

Đồng thời, sương mù bắt đầu nổi lên ở phía trước mũi thuyền, nếu thuyền tiếp tục đi về phía trước sẽ tiến vào trong sương mù, tầm nhìn phía trước càng ngày càng thấp.

Hơi biển cuồn cuộn dị thường tạo ra năm luồng khói đen thẳng tắp vút lên trời, cảnh tượng này hệt như một chiếc móng vuốt màu đen chui ra từ sương mù, bàn tay quái vật năm ngón chĩa thẳng lên trời, trông vô cùng đáng sợ, lúc này gió biển yên tĩnh một cách lạ thường, mặt trời chiều sắp mang theo tia sáng cuối cùng mà lặn xuống.

Sương mù xuất hiện, khiến tầm nhìn càng lúc càng giảm, việc quan sát tình hình xung quanh cũng khác hẳn ngày thường.

Ở vùng biển sâu, kình nghê thường xuyên xuất hiện, tương truyền, có những con kình nghê có thể dài đến hàng trăm mét, hơn nữa rất nhiều con sống thành đàn, nếu gặp phải đàn cá mập voi mà không phản ứng kịp thời, e rằng sẽ gặp nạn.

Nhưng biển cả mênh mông, cũng sẽ không xui xẻo đến mức vừa khéo bị nhóm người họ gặp phải.

Trừ kình nghê ra, trong sương mù này, điều đáng sợ nhất vẫn là tàu thuyền, theo Nguyễn Hắc kể, từng có lần vì sương mù mà hai con thuyền va vào nhau, cuối cùng mười mấy người đã thiệt mạng.

Mặt biển thật sự quá yên tĩnh, thậm chí tĩnh đến đáng sợ, như thể đang ủ mưu một tai họa lớn chưa biết.

Mọi người đành gác lại tâm tư vui chơi, giảm tốc độ thuyền xuống mức thấp nhất, chậm rãi tiến về phía trước.

Tất cả đèn tham chiếu đều được bật, con thuyền này không có cột buồm, nhưng vẫn đặc biệt treo một chiếc đèn định vị nổi bật trên đỉnh thuyền, đèn định vị là loại đèn tín hiệu cũ mà thuyền biển ngày xưa treo trên cột buồm, cũng có tác dụng chiếu sáng nhất định.

Tương truyền khi đi thuyền đêm có thể xua đuổi ma quỷ, Mạc Kim Hiệu Úy thường dùng đèn để bói cát hung, không ngờ trong hàng hải cũng được sử dụng rộng rãi.

Rất nhanh tầm nhìn chỉ còn hai ba mươi mét, nhưng vì ở trên mặt biển, nhìn có vẻ như chỉ ở ngay trước mắt.

Nguyễn Hắc cau mày nói: "Sương mù này nổi lên nhanh chóng, e rằng sẽ 'trướng hải'!" Bởi vì nước biển nội hải Nam Hải dâng lên cuồn cuộn, nên thời cổ đại cũng gọi Nam Hải là "Trướng Hải", trong phong thủy nó miêu tả hiện tượng hải khí Nam Hải quá thịnh, cuồn cuộn sắp trỗi dậy.

"Không chỉ là 'trướng hải', mà trong làn sương mù dày đặc này còn có thứ khác." Lâm Nghị nhìn sâu vào trong màn sương mù.

Mọi người nhìn theo, trên mặt biển mờ mịt sương khói, xuất hiện một ngọn đèn định vị màu vàng cam cô độc treo lơ lửng.

Vì nó đột nhiên xuất hiện trong sương mù, nên khi nhìn thấy ngọn đèn thì đã ở rất gần, nhìn từ đèn định vị thì hẳn đó là một con thuyền gặp nạn.

Có lẽ chỉ trong vài giây, một con thuyền cổ đại toàn thân màu trắng, đã lặng lẽ từ trong sương mù xuất hiện trước mắt.

Trên thuyền, ngoài một ngọn đèn định vị sáng chói, không còn ánh sáng nào khác, hơn nữa mũi thuyền không thấy bóng người, trong thuyền cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, cửa sổ đóng kín mít.

"Đây là… thuyền ma!" Lão Hồ thấy vậy, trong lòng kinh hãi thốt

lên.

Bàn Tử tiếp lời: “Lão Lâm, tôi nhớ khi chúng ta ở mộ thuyền đắm Tây Sa, các cậu cũng đã thấy một con thuyền ma rồi.

Con này có cùng loại với con đó không?” “Không kịp rồi, đánh hết lái sang phải!” Lâm Nghị nhanh chóng bước đến bảng điều khiển, mạnh mẽ quay hết lái sang phải.

Mũi thuyền nhanh chóng chuyển hướng, tránh được mũi con thuyền ma màu trắng, hai con thuyền gần như chạm vào nhau mà lướt qua.

Do khoảng cách quá gần, họ đứng trên mũi thuyền nhìn thấy rất rõ ràng, trên boong và cửa khoang của con thuyền cổ đó, khắp nơi đều là những vệt máu lớn.

Thân thuyền này toàn bộ màu trắng, tuy cũng có cột buồm có thể giương cánh buồm.

Chương 569

Nhưng buồm đã bị tháo xuống hết, nó trôi dạt theo dòng hải lưu, trong thuyền không có ánh đèn vào ban đêm.

Chỉ có một ngọn đèn định vị treo trên ba cột buồm trắng toát, đột nhiên ẩn hiện trong màn sương đêm, giống như quỷ hỏa.

Con thuyền buồm kiểu cũ màu trắng như bóng ma, dưới tác động của dòng hải lưu nhanh chóng chui vào trong sương mù, biến mất tăm, giống như cách nó xuất hiện đột ngột, hệt như một bóng ma biển thoắt ẩn thoắt hiện.

Lão thuyền trưởng Nguyễn Hắc sợ đến mức dựng tóc gáy, nuốt nước bọt không ngừng, nói năng lắp bắp.

“Lâm tổng, lần này thật may có anh đó nha, nếu không phải anh, hai thuyền này mà đâm vào nhau, chúng ta chắc cũng phải giống con thuyền kia, thi thể chìm xuống biển rồi!” “Lão Hắc, ông không phải khoác lác là đã từng thấy đủ loại sóng gió lớn sao?

Sao lại thế này?

Sợ đến mức ra cái dạng này.” Bàn Tử nhe răng cười trêu chọc.

Nguyễn Hắc nhìn mấy người trước mặt, ai nấy đều vô cùng bình tĩnh, xảy ra chuyện nguy hiểm như vậy mà ai cũng như không có chuyện gì.

“Bàn gia, trên biển mà gặp ma, đây không phải điềm lành đâu.

Gặp bão táp sóng lớn, có lẽ còn có thể ứng phó, nhưng gặp phải loại thuyền ma này… Hay là chúng ta quay về đi.

Tiền các cậu cho có nhiều đến mấy, tôi cũng sợ có mạng để nhận, không có mạng để tiêu!” Nguyễn Hắc tay vịn mạn thuyền, hai chân

không ngừng run rẩy, nói năng lắp bắp, hiển nhiên bị dọa không hề nhẹ.

Bàn Tử thản nhiên nói: "Sợ gì chứ, nếu nó còn dám đến nữa, Bàn gia tôi sẽ khai pháo nổ tung nó thành bã!" Con thuyền của họ đã được cải tạo.

Trong khoang thuyền đã lắp đặt pháo thủy thần, thứ này trước đây dùng để đánh trận.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Lâm Nghị, hỏi: "Lão Lâm, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Lâm Nghị thần sắc bình thường, điềm tĩnh nói: "Đừng sợ.

Làm gì có thuyền ma nào tự mình di chuyển được chứ." "Nhưng con thuyền màu trắng và những vệt máu đỏ tươi, quá rõ ràng!

Trên thuyền đó không thể có người sống!

Mà nó lại di chuyển nhanh như vậy." "Đó là thuyền chỉ hồ thôi." Nguyễn Hắc nghe xong, sợ đến mức té cái phịch xuống đất: "Thuyền chỉ hồ, xong rồi, thật sự xong rồi.

Nếu là thuyền chỉ hồ, thì bên trong nhất định toàn là xác chết, con thuyền này có thể di chuyển nhanh như vậy, không biết có bao nhiêu quỷ bên trong!" Thuyền chỉ hồ cũng có cách nói riêng ở vùng ven biển.

Đó là một loại phong tục đặc biệt tương tự như việc xua đuổi dịch bệnh, mỗi khi có dịch bệnh truyền nhiễm bùng phát, người ta sẽ tổ chức hoạt động tương tự, sử dụng những con thuyền cũ đã bỏ đi, với ý nghĩa xua đuổi ôn thần ra biển.

Thông thường, trên con thuyền cũ sẽ dán đầy giấy trắng, và trên thuyền sẽ cắm nhiều hình nhân, tiền giấy, cùng với các vật dụng như đao mâu, súng pháo, đủ loại dụng cụ của thuyền đánh cá và thuyền buôn, cũng như buồm, bánh lái, neo, không thiếu thứ gì.

Duy chỉ có gạo trắng thì nhiều nhất cũng chỉ được đặt một thăng, tất cả đều là đồ do những người đi thuyền đánh cá ven biển quyên góp, càng quyên nhiều vật phẩm trên thuyền, ôn thần sẽ được tiễn đi càng xa.

Loại thuyền này thường chở thi thể của những người chết vì bệnh dịch, nhiều nhất là cả thuyền chất đầy thi thể, dùng thuyền kéo ra biển sâu rồi châm lửa hỏa táng.

Lão Hồ ngạc nhiên hỏi: "Thuyền chỉ hồ?

Thật hay giả vậy?

Nơi này, chúng ta lái thuyền đến còn mất nhiều ngày, nếu thật sự là thuyền chỉ hồ, tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Mà còn biết di chuyển nữa?" "Nó có thể di chuyển nhanh chóng là vì có một con hải thú khổng lồ kéo nó đi.

Nếu tôi không nhìn lầm, con hải thú đó, hẳn là Đại Ung Sa." Ở Nam Dương có một loại quái vật khổng lồ có hình thể rất giống "giun lớn", gọi là "Đại Ung Sa", trong biển không có giun lớn sống.

Đại Ung Sa là tên gọi dân gian của ngư dân, hình thể của nó giống giun nhưng không phải giun, có thân nhưng không có chân, có đầu không có đuôi, lưng màu xanh đen, bụng có vệt trắng lớn, bình thường hay sống ở vùng biển nông, vùi mình trong cát, thường ngầm gây sóng gió, lật úp thuyền đánh cá qua lại.

Ngư dân căm ghét nó đến tận xương tủy, đôi khi có những con Đại Ung Sa mắc cạn trên bờ không thể quay về, ngư dân phát hiện sẽ lập tức thông báo cho những người khác, dùng xích sắt không răng để bắt sống chúng.

Phàm là bắt được vật này, lại đúng dịp cúng tế Hải Long, người ta sẽ sửa chữa con thuyền đánh cá cổ đã hư hỏng từ lâu, đổ máu Đại

Ung Sa vào khoang dưới, sau đó bọc con thuyền cổ bằng lưới đánh cá, dùng thuyền kéo đến biển sâu mặc cho nó trôi dạt theo dòng hải lưu.

Sóng gió Nam Hải dữ dội, từ trước đến nay gió lớn sóng cả, loại thuyền này đa phần không chắc chắn, khi ra đến đại dương sâu rộng, không lâu sau sẽ bị sóng gió đánh chìm, Đại Ung Sa cũng sẽ theo đó mà chôn vùi dưới đáy biển.

Lũ giao long, kình nghê dưới đáy biển thích nhất ăn thịt Ung Sa, chúng sẽ nhao nhao chui vào thân thuyền vỡ nát, xé xác Đại Ung Sa chỉ còn trơ lại bộ xương rỗng.

Ngư dân đều tin rằng dưới đáy biển có "rồng", coi nó là thần biển, tập tục này của họ là một hành vi tế thần biển, có thể cầu mong Long Vương gia bảo hộ biển cả bình yên sóng lặng.

Con Đại Ung Sa này, hiển nhiên là bị trục xuất ra, hơn nữa đã rất lâu rồi, không những không chết, còn đến được vùng biển sâu.

"Cá nuốt thuyền!" Nguyễn Hắc nghe nói là Đại Ung Sa, trong lòng ít nhiều cũng bình tĩnh lại một chút, miễn không phải ma quỷ lấy mạng là được!

Đại Ung Sa, vẫn có cách giải quyết!

Ông ta kéo tay Bàn Tử, căng thẳng thúc giục: "Bàn gia, nhanh lên, chúng ta nhất định phải xuống khoang thuyền!

Dùng pháo thủy thần!

Con Đại Ung Sa này, còn có thể đến nữa!" Bàn Tử xua tay, thản nhiên nói: "Tối om om thế này, sương mù dày đặc như vậy, Đại Ung Sa có thấy được chúng ta hay không còn là hai chuyện khác nhau.

Đến nữa ư?

Không thể nào chứ?" Nguyễn Hắc thần sắc nghiêm túc nói: "Nhất

định phải chuẩn bị!

Loại Đại Ung Sa này, đều đã bị xả máu, hơn nữa lại thoi thóp, ở vùng biển sâu sẽ thu hút rất nhiều cá mập, vạn nhất chúng ta va vào nhau, máu tươi của Đại Ung Sa mà dính vào thuyền chúng ta, thì tất cả chúng ta sẽ là bữa ăn trong bụng cá mập!" Bàn Tử và Lão Hồ đều là những người từng trải, nghe lời Nguyễn Hắc nói cũng thấy không phải không có lý.

Họ nhìn Lâm Nghị một cái rồi nói: "Lão Lâm, làm sao đây?

Xuống dùng pháo thủy thần sao?" Lâm Nghị khẽ mỉm cười nói: "Không cần, Đoàn Đoàn đã sắp xếp xong rồi." Bàn Tử không nói nên lời: "Đến lúc này rồi, Đoàn Đoàn có tác dụng gì chứ!

Đó là Đại Ung Sa, còn có thể thu hút cả đàn cá mập nữa!

Cậu không sợ con vật cậu vất vả nuôi dưỡng cứ thế mà toi công sao?" Lão Hồ thì không cho là vậy, cười nói: "Bàn Tử, đừng vội, Lão Lâm đã sắp xếp như vậy, Tiểu Đoàn Đoàn nhất định không có vấn đề gì đâu.

Dù sao thì, Tiểu Đoàn Đoàn có chỗ đặc biệt, nói không chừng thật sự có thể lặng lẽ giải quyết Đại Ung Sa." Nguyễn Hắc bên cạnh nghe xong, đầu óc mù mịt.

Tiểu Đoàn Đoàn?

Nghe như tên người vậy.

Cô ta là ai?

Lợi hại đến mức có thể giải quyết Đại Ung Sa ư!

Hơn nữa, lần này họ đến đây đâu có người thứ sáu đi theo.

Chỉ có bốn người Lâm Nghị và ông ta, tổng cộng năm người.

Tiểu Đoàn Đoàn này thần bí đến vậy sao?

Chẳng lẽ là những người này lén lút thả vào?

Nguyễn Hắc nghi ngờ hỏi: "Có ổn không?

Nếu không kịp thời dùng pháo thủy thần, chúng ta e rằng sẽ chôn thân dưới biển cả mất." Lời ông ta chưa dứt, liền thấy ở sâu trong màn sương mù, con thuyền ma vừa mới lướt qua bên cạnh, đột nhiên lại từ trong sương mù lao về phía họ.

Trong khoảnh khắc, Nguyễn Hắc sợ đến tái mặt.

"Cho các người không nghe lời tôi.

Giờ thì xong rồi chứ?

Con Đại Ung Sa này rõ ràng là nhắm vào chúng ta mà!

Xong rồi, tất cả xong rồi.

Bây giờ căn bản không kịp xuống khoang thuyền, càng không thể dùng pháo thủy thần!" Tuy nhiên, khi con thuyền ma lao đến vị trí cách họ mấy chục mét, nó đột nhiên dừng lại.

Phải biết rằng, đây là giữa biển, hơn nữa Đại Ung Sa đang lao đi với tốc độ cao, căn bản không thể dừng lại nhanh chóng như vậy.

Nhưng nó cứ thế mà dừng lại trên mặt biển, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào con thuyền ma đang đứng im trên mặt biển.

Chương 570

Khoảnh khắc tiếp theo.

Dưới ánh đèn rọi chiếu, họ thấy từ trên thuyền ma, một lượng lớn máu tươi đột nhiên lan tỏa ra xung quanh!

Máu của Đại Ung Sa rất nhiều, rất nhanh đã nhuộm đỏ vùng nước biển xung quanh.

Nguyễn Hắc mặt mày tái mét, kêu lớn: "Nhiều máu tươi như vậy, đàn cá mập lớn sẽ rất nhanh kéo đến!

Có thể sẽ thu hút cá mập trong phạm vi mấy chục hải lý!

Chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt!" "Đã không kịp rồi." Tuyết Lỵ Dương thần sắc cũng trở nên nghiêm trọng, cô nhìn xung quanh, bốn phương tám hướng sóng biển cuộn trào, dòng chảy ngầm dữ dội, dưới mặt nước biển, từng con kình nghê hoặc cá mập khổng lồ đang ẩn mình, nhanh chóng lao về phía con thuyền ma.

Lão thuyền trưởng Nguyễn Hắc lập tức nói: "Nhân lúc bọn chúng chưa chú ý đến chúng ta, chúng ta mau xuống khoang thuyền, lắp pháo thủy thần, sau đó chạy hết tốc độ, rời khỏi đây!" Lâm Nghị xua tay, cười nói: "Đừng hoảng, chúng ta cứ xem thôi là được, Tiểu Đoàn Đoàn sẽ ra tay." Nguyễn Hắc cứng đờ người, vội vàng hỏi: "Lâm tổng, anh cứ nói Tiểu Đoàn Đoàn, rốt cuộc Tiểu Đoàn Đoàn là ai vậy?

Cô ta sẽ ra tay, nhưng nhiều cá mập như vậy, cô ta làm sao giải quyết được?

Khó quá!" "Tiểu Đoàn Đoàn à… chỉ là một con kiến thôi mà." Lâm Nghị cười nói.

Nguyễn Hắc: "Trời đất ơi!" "Các người nói nghe ghê gớm vậy.

Kết quả, bây giờ các người lại nói với tôi chỉ là một con kiến!

Đây không phải là đùa giỡn lão tử sao!

Lão tử đây là lão luyện kiếm tiền, không phải đến đây để cùng các người bỏ mạng đâu!

Mẹ kiếp.

Kiến, kiến.

Nghĩ đến Tiểu Đoàn Đoàn là một con kiến, Nguyễn Hắc cảm giác mình sắp phát điên rồi.

Mẹ nó.

Bao nhiêu lần gặp nạn trên biển, mình đều thoát được.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, lại phải bỏ mạng ở đây rồi!

Tôi không cam tâm!!!" Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng trước mắt khiến ông ta đứng sững tại chỗ.

Xung quanh con thuyền ma, đã có cá mập khổng lồ lao đến đó, chuẩn bị xé xác mọi thứ.

Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, nước biển bị máu tươi nhuộm đỏ càng thêm đậm.

Đồng thời, một xác cá mập khổng lồ, lật ngửa bụng trắng phau nổi lên mặt nước.

"Chết… chết rồi?" Cú sốc này, đơn giản là chấn động Nguyễn Hắc cả trăm năm.

Cá mập đó!

Đó là cá mập đó!

Tục ngữ nói, trăm chân trùng chết mà không cứng, một con cá mập khổng lồ như vậy, lại cứ thế mà lật bụng trắng phau!

Ngay cả khi dùng pháo thủy thần, e rằng cũng không thể làm sạch gọn gàng như vậy chứ?

Chẳng lẽ, thật sự là con kiến 'Tiểu Đoàn Đoàn' mà Lâm Nghị nói đã ra tay?

Không đúng, không đúng, làm sao có thể, đó chỉ là một con kiến!

Kiến có lợi hại đến mấy, rốt cuộc vẫn là kiến thôi mà.

Nó còn có thể lật trời sao?

Trong lúc ông ta đang nghĩ như vậy, đột nhiên con thuyền ma bị xé toạc từ giữa ra, một vật khổng lồ, từ bên trong chui ra, bay lên trời.

"Móa, con kiến to vật vã!" Tiểu Đoàn Đoàn trực tiếp bay vút lên, lực xung kích mạnh mẽ khiến con thuyền ma bị xé làm đôi, trên không trung, nó lắc lắc cơ thể, máu tươi trên người liền được làm sạch sẽ.

Sau đó, nó nhìn xuống đàn cá mập lớn đang bị mùi máu tanh thu hút đến xung quanh, liếm liếm lưỡi, lộ ra ánh mắt hưng phấn.

"Lại có đồ ăn ngon rồi." Tiếp theo, đó là một trận tàn sát không hề kiêng dè.

Nó bay trên trời, có được ưu thế tự nhiên.

Nó lao xuống, xông vào trong biển, bổ nhào lên đầu một con cá mập, sau đó nó thò ra những chiếc vuốt sắc nhọn, hung hăng đâm xuống.

Những con cá mập này, tuy da dày thịt béo, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là vật chủng thông thường.

Vuốt của Tiểu Đoàn Đoàn, ngay cả giáp vảy của tinh quái đã tu luyện còn có thể đâm xuyên, huống hồ gì chỉ là lớp da cá mập bé nhỏ trước mặt!

Nhưng cá mập lại thắng ở chỗ da dày thịt béo, chỉ dựa vào vuốt

của Tiểu Đoàn Đoàn, vẫn chưa thể xuyên thủng lớp da thịt dày của nó.

Nhưng thứ mà kiến không thiếu nhất chính là vuốt, mấy chiếc vuốt đồng thời cào vào một chỗ, loáng một cái đã khoét sâu hơn một mét da thịt.

Rõ ràng là nó coi lớp da thịt dày này như mặt đất, bắt đầu đào hang.

Một lượng lớn máu tươi phun ra từ lớp da thịt, vì tốc độ quá nhanh, con cá mập thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Khi nó kịp phản ứng, vì quá đau đớn mà điên cuồng lao về phía khác, Tiểu Đoàn Đoàn đã bắt đầu chén não của nó rồi.

Tiểu Đoàn Đoàn đã ăn nhiều não hoa như vậy, kinh nghiệm phong phú, há miệng, thò vào, hung hăng một hơi hút, tất cả não hoa liền bị nó hút sạch bách.

Đối với người khác, con cá mập này là vật khổng lồ, nhưng não của nó không nhiều, chỉ khoảng mấy kilogram, đối với Tiểu Đoàn Đoàn mà nói, còn không đủ nhét kẽ răng.

Rất nhanh, nó lại nhắm đến một con cá mập đáng thương khác, vuốt của nó cong hình cung, sau đó bỗng nhiên dùng sức, mượn lực bật nhảy cực lớn, nó liền nhảy lên đầu con cá mập đáng thương đó.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chỉ trong ba đến năm phút, đã có năm con cá mập chôn thân trong miệng nó.

Và cảnh tượng này trong mắt những người trên thuyền, chỉ thấy Tiểu Đoàn Đoàn bay lên bay xuống, chốc lát sau, đã có mấy xác cá mập nổi lên mặt nước.

"Má ơi, má ơi, má ơi." Nguyễn Hắc kinh hãi nhìn mọi thứ trước mắt, cứ cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Một con kiến lợi hại đến thế sao?

Đây đâu phải kiến chứ.

Đơn giản là quái vật!

Ông ta thần sắc đờ đẫn nhìn Lâm Nghị, lẩm bẩm hỏi: "Lâm tổng, rốt cuộc các anh là ai vậy, ngay cả loại quái vật này cũng có!" Lâm Nghị nhíu mày, nhắc nhở: "Nó tên là Tiểu Đoàn Đoàn, không phải quái vật." Nguyễn Hắc thấy ngữ khí Lâm Nghị có chút tức giận, trong lòng không khỏi thắt lại.

Ông ta đã trải qua nhiều lần nạn biển, vẫn còn sống sót đến bây giờ.

Là nhờ vận may, nhưng nguyên nhân quan trọng hơn là, ông ta biết, biết càng ít sống càng lâu là ý nghĩa thực sự của câu nói đó.

Không thể có lòng hiếu kỳ a!

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo!

Nhóm người này, mình thật sự không chọc vào nổi!

"Đúng đúng đúng, Đoàn Đoàn, thật sự lợi hại quá, Lâm tổng có được thần thú như Đoàn Đoàn, đúng là thần tiên trên cạn mà!" Nguyễn Hắc lập tức đổi sắc mặt, nịnh nọt ra mặt.

"Hắc hắc, thu thập đám cá mập này, mấy ngày tới chúng ta coi như có đồ ăn ngon rồi.

Sống lâu như vậy, ông đã ăn vây cá mập tươi bao giờ chưa?" Lâm Nghị hứng thú nhìn Nguyễn Hắc hỏi.

Nguyễn Hắc vội vàng lắc đầu, nói: "Chưa ạ!

Lâm tổng ý anh là…" Bình thường ông ta thấy cá mập là vội vàng chạy trốn, đâu dám mơ tưởng đến vây cá mập chứ!

Chương 571

Đặc biệt là vây cá mập!

Càng là cực phẩm trong các loại vây cá!

"Vậy thì hôm nay Lâm gia ta sẽ dẫn ông đi nếm thử vây cá mập!" Khi Tiểu Đoàn Đoàn càng tàn sát cá mập nhiều hơn, máu cá mập đỏ tươi đã nhuộm đỏ hàng nghìn mét nước biển xung quanh.

Nhìn một cái, trước mắt đâu còn màu xanh biếc ban đầu, rõ ràng là một biển máu núi xác!

Mặc dù lượng lớn huyết khí lan tỏa, nhưng tất cả cá mập trong phạm vi mấy chục hải lý đều ở đây, đừng nói đến các loại cá khác, ngay cả một con cá mập khác cũng không dám bén mảng đến.

Sau đó mấy người mỗi người cầm một con dao, bắt đầu thu thập vây cá mập.

Mất đúng hai tiếng đồng hồ, mấy chục cái vây cá mập đã được họ thu gom sạch sẽ.

Vây cá mập chất đống như núi, khó mà đặt xuống, tất cả đều được Lâm Nghị tùy tay thu vào Nhẫn Không Gian.

Sau khi thu thập xong, họ lấy ra một miếng vây cá mập, mọi người cùng nhau chia sẻ.

Còn lại các thi thể cá mập, tất cả đều bị Lâm Nghị âm thầm tùy tay thu đi.

Theo thời gian trôi qua, khi mọi người đã ăn uống no nê một bữa, màn sương mù xung quanh cũng dần dần tan đi.

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng kim loại rạn nứt từng lớp, vang

dội trên bầu trời phía trên đầu!

"Tiếng gì vậy?" Lão Hồ là người nhanh nhạy nhất, ông ta nhìn lên bầu trời, không khỏi nhíu mày.

Nếu loại âm thanh này ở dưới biển, còn có thể lý giải là tiếng thuyền chìm nổi lên mặt nước gì đó.

Nhưng âm thanh này lại thật sự ở trên bầu trời!

Lại còn là bầu trời ngay trên đầu họ!

Cùng với sương mù tan đi, tầm nhìn của mọi người cũng trở nên thoáng đãng hơn rất nhiều.

Khi mọi người ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc phát hiện, trên đỉnh đầu họ, có một vật khổng lồ đen kịt, vật đó quá lớn, phải đến mấy trăm mét!

Ngay sau đó, một lượng lớn cá nhỏ bắt đầu không ngừng rơi xuống từ trên trời.

Cùng với việc cá biển lớn nhỏ không ngừng rơi từ trên trời xuống, mặt biển như thể đang đổ một trận mưa lớn.

Xung quanh tiếng động lớn như sấm, lại như tiếng gió thổi qua ống trúc, ù ù kéo dài, không thể phân biệt rốt cuộc là thứ gì phát ra những âm thanh này, nhưng bị trận mưa cá xen lẫn đột ngột này cuốn đi, sương mù tan đi càng nhanh hơn.

Cùng lúc đó, ngay phía trước con thuyền của họ, không biết từ lúc nào đã nổi lên một con sóng biển cao mấy chục mét, nhìn một cái, hệt như một bức tường biển dựng đứng.

Con thuyền của họ, trước bức tường biển này, tựa như một chiếc bèo trôi, lênh đênh vô định, nhỏ bé đến đáng thương.

Khoảnh khắc đó, họ như lạc vào vực sâu dưới đáy biển không

thấy mặt trời!

"Mẹ kiếp!" Đừng nói là Nguyễn Hắc, Lão Hồ và Bàn Tử thấy cảnh tượng này, ai nấy đều thần sắc nghiêm túc, trong lòng chùng xuống.

Cảnh tượng hùng vĩ và dữ dội như vậy, e rằng chỉ có lần núi lửa phun trào ở Côn Luân Thần Cung trước đây mới có thể sánh bằng!

Nhưng, đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm giữa đại dương mênh mông mà thôi.

Ai mà biết sẽ có chuyện gì kỳ lạ hơn xảy ra nữa!

"Long Vương gia thượng thủy!" Nguyễn Hắc mặt mày tái mét, sợ đến thót tim, mặt không còn chút máu, căng thẳng đến cực độ!

Long Thượng Thủy!

Chuyện mà vô số lão thuyền trưởng nhắc đến là đổi sắc mặt!

Cái gọi là "rồng", trong phong thủy chỉ những dãy núi liên miên nhấp nhô trên mặt đất và dưới đáy biển, đây là một phép ẩn dụ.

Trong lịch sử châu Âu, "rồng" còn có nhiều ý nghĩa đặc biệt khác.

Người xưa cho rằng rồng là chúa tể của loài có vảy, có thể hô mưa gọi gió, làm lợi cho vạn vật, là một trong bốn linh thú.

Long nước trên biển cả là do áp suất khí quyển cực thấp mà sinh ra.

Còn hiện tượng "Thượng Thủy Long" này, là do khí biển dưới đáy biển phun trào lên mặt biển, va chạm với áp suất khí quyển thấp, nhìn qua hệt như cột nước khổng lồ do rồng ra khỏi nước mà tạo thành.

Gặp Long Thượng Thủy trên biển, không nghi ngờ gì nữa, đó là tận thế!

“Mọi người mau vào trong khoang thuyền!” Lâm Nghị thấy vậy, cũng không dám lơ là, sức mạnh của tự nhiên, không phải sức người có thể chống lại.

Nhưng con thuyền của họ khác với những con thuyền bình thường, nó không chỉ được gia cố và cải tạo, mà còn có chức năng lặn, cho nên chỉ cần vào được khoang thuyền.

Chỉ cần không bị Long Thượng Thủy này đánh tan, thì mọi chuyện đều không thành vấn đề!

Thủy long từ đáy biển vọt lên, lao ra mặt biển như núi lửa phun trào, rất nhiều thuyền đắm, cây cổ thụ chôn vùi trong bùn sâu dưới đáy biển, cùng với các loài thủy tộc dưới biển, hễ bị nó cuốn vào đều sẽ bị đẩy lên không trung.

Từ khoang thuyền nhìn ra ngoài, tất cả đều là sóng dữ ngút trời, nước dâng ngập đỉnh đầu, giữa trời và biển không chỉ có một bức tường nước khổng lồ mà là hàng chục con “Long Thượng Thủy” đồng thời xuất hiện.

Nước biển đổ ngược lên trời, đáng kinh ngạc là trong khoảnh khắc sóng lớn ngút trời, mặt biển ở những khe hở giữa các bức tường nước lại vô cùng tĩnh lặng.

Các bức tường nước dâng lên từ biển dường như cũng ngưng đọng ở điểm cao nhất, hơi biển bốc lên hạ xuống, mặt biển thậm chí còn chưa kịp gợn sóng dữ dội.

Con thuyền của họ, trước, sau, trái, phải, đều là sóng lớn cuộn trào, còn họ thì đang ở giữa hàng chục con “Long Thượng Thủy”!

Kể cả bầu trời phía trên đầu cũng bị nước biển màu xanh ngọc bao phủ.

“Tận thế, tận thế thật rồi.” Nguyễn Hắc nhìn ra ngoài thuyền thấy

Long Thượng Thủy, sợ đến co rúm lại một góc, tay nắm chặt đồ vật bên cạnh.

"Cái quái gì thế này!

Ông đây có phải chưa từng thấy tận thế đâu!" Bàn Tử hừ nhẹ một tiếng.

Hồi ở Côn Luân Thần Cung, núi lửa phun trào chẳng phải vẫn thoát ra được sao!

Lúc đó mà rơi vào dung nham thì đi đời nhà ma ngay.

Giờ dù thuyền có tan, rơi xuống cũng còn một tia hy vọng sống!

Ngay lúc này.

Tiếng gào thét của kim loại như thép gãy đột nhiên vọt tới gần, một bóng đen khổng lồ từ phía trên bức tường nước dần dần xuất hiện, một phần xác tàu sắt khổng lồ từ trong bức tường nước từ từ vươn ra.

Giống như một con thuyền trên trời, đang di chuyển đến thác nước thẳng đứng, chớp mắt đã sắp theo dòng nước lao xuống con thuyền của họ!

"Này!

Lão Lâm!" Lão Hồ thấy vậy, không kìm được khẽ kêu.

Nếu hai con thuyền này mà đâm vào nhau, con thuyền của họ chắc chắn không chịu nổi!

Lâm Nghị sắc mặt cũng không khỏi trầm xuống, con tàu sắt khổng lồ đâu chỉ vạn cân, đặc biệt là khi nó cùng với nước biển lao xuống, căn bản không phải sức người có thể chống lại.

Anh hít sâu một hơi, bàn tay nâng lên, bên ngoài con thuyền của họ, từng đạo kim quang hội tụ thành một đôi bàn tay vàng, đối đầu

trực diện với con tàu sắt khổng lồ đang rơi xuống.

Lực xung kích cực lớn, như Thái Sơn áp đỉnh, con thuyền của họ lập tức chìm mạnh xuống, dù có lực nổi của nước, cũng phải chìm sâu hơn mười mét mới dừng lại, thân thuyền không ngừng phát ra tiếng kẽo kẹt, như sắp tan rã, đồ vật trong khoang thuyền càng đổ nghiêng đổ ngửa.

Nguyễn Hắc bị quăng đi quay cuồng, nhưng ba người Lão Hồ thì vững như Thái Sơn, không gặp vấn đề gì lớn.

Nhưng.

Con tàu sắt khổng lồ đó dưới sự nâng đỡ của đôi bàn tay vàng, vẫn không đâm trúng thân thuyền.

Đồng thời, theo đôi bàn tay vàng nghiêng về phía trái, con tàu sắt khổng lồ liền thuận thế trượt về phía trái.

Chương 572

Kèm theo một tiếng "ầm ầm" cực lớn, con tàu sắt khổng lồ liền từ bên cạnh con thuyền của họ rơi xuống biển sâu.

"Phù!" Lúc này, Lâm Nghị mới thở phào nhẹ nhõm.

Con tàu sắt khổng lồ này, e rằng nặng đến mấy nghìn tấn.

Theo lý mà nói, khối lượng cấp bậc này, vượt xa phạm vi anh có thể chịu đựng.

Tuy nhiên, mặc dù vậy, nhờ sức mạnh của mình, việc khiến con tàu khổng lồ này thay đổi quỹ đạo rơi ban đầu vẫn có thể làm được.

Mặc dù chỉ có thể thay đổi một chút vị trí rơi của con tàu, nhưng chỉ từng đó thôi cũng khiến anh cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, thậm chí Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể cũng sôi trào lên, mới miễn cưỡng làm được.

So với sức mạnh thực sự của tự nhiên, con người vẫn thật nhỏ bé.

"May thật!" Lão Hồ và những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lúc này mới an tâm.

Con thuyền của họ không biết đã trôi nổi trên biển bao lâu, dưới sự vùi dập của sóng lớn vô tình, giống như một chiếc lá đơn độc, lênh đênh vô định.

Sau khoảng một giờ, hiện tượng Long Thượng Thủy mới dần biến mất, nhưng sóng gió trên biển vẫn rất lớn, mây đen che kín bầu trời, mưa lớn như trút nước rơi xuống.

Con thuyền của họ trong gió lớn sóng to, hiểm nguy trùng trùng, nhưng đã vượt qua thời khắc nguy hiểm nhất, những vật thể khổng lồ

xung quanh trong biển cũng sớm bị hoàn toàn dọn dẹp sạch sẽ, ngược lại thì vẫn an toàn.

Cùng với một tia nắng xuyên qua mây đen, chiếu xuống thuyền, báo hiệu trận Long Thượng Thủy kinh hoàng này cuối cùng cũng kết thúc.

Trong khoang thuyền lộn xộn, Lão Hồ và những người khác cũng bị quăng lật tới lật lui, quay cuồng chóng mặt, khó chịu muốn chết, càng đừng nói đến Nguyễn Hắc.

Ông ta là lão già chưa từng trải qua tai nạn biển khủng khiếp như vậy!

Ông ta nằm trong khoang thuyền, như một con cá chết, hai mắt vô thần, cho đến bây giờ, dường như hồn vía vẫn chưa trở về.

"Lão Hắc à, sao rồi?

Biết Bàn gia tôi từng trải qua những gì chưa?" Bàn Tử ngồi phịch xuống bên cạnh Nguyễn Hắc, thở hổn hển nhưng lại toe toét cười.

"Bàn gia... cậu... mạng lớn thật đấy.

Trải qua nhiều chuyện như vậy mà vẫn không chết." Nguyễn Hắc yếu ớt nói.

Trước đây ông ta nghe Bàn Tử ba hoa khoác lác, cứ tưởng gã này đang chém gió.

Giờ xem ra... những nơi khủng khiếp đó đều là thật!

"Lão Hắc, ông đúng là đồ ngốc nghếch gì đâu!

Nghe xem ông nói cái gì kìa!" Bàn Tử nói trong bất lực.

"Các anh mau nhìn xem, đó là cái gì?" Mặc dù cuồng phong mưa lớn đã tạnh, nhưng Tuyết Lỵ Dương vẫn không yên tâm, chăm chú nhìn chằm chằm mặt biển.

Cùng với ánh nắng chiếu rọi, tầm nhìn cũng rộng hơn nhiều.

Cô chỉ vào mặt biển phía xa, kêu to với mọi người.

Đồng thời ánh mắt mọi người cũng nhìn về hướng cô chỉ.

Chỉ thấy trên mặt biển cách đó mấy trăm mét, một vật thể màu trắng đang nổi lềnh bềnh.

Hơn nửa vật thể đó đều nằm dưới mặt biển, khoảng cách lại xa nên nhìn không đủ rõ ràng.

"Lão Lâm, cậu thấy không?" "Một cái quan tài trắng!" "Quan tài?

Màu trắng?

Chẳng lẽ bên dưới là cổ mộ?" Mọi người mắt sáng rực.

Là đội trộm mộ, thấy cổ mộ thì sao mà bỏ qua được!

"Lão Hắc, đừng ngây ra đó nữa, nhanh lên, lái thuyền qua đó đi!" Bàn Tử kéo Nguyễn Hắc một cái.

Chưa đầy một khắc, họ đã lái thuyền đến gần chiếc quan tài màu trắng đó.

Chiếc quan tài trắng này lớn gấp hai đến ba lần quan tài thông thường!

Có mấy sợi xích lớn cố định quan tài đá, đóng kín mít, dây xích rỉ sét mọc đầy rong biển khóa chặt quan tài đá với một vật gì đó dưới mặt biển, quan tài đá nhấp nhô.

Phía dưới có một vật thể màu đen lớn hơn cả bốn mặt bàn bát tiên ghép lại, trôi nổi bập bềnh theo dòng hải lưu, chính nhờ vật này nâng đỡ mà quan tài đá không chìm xuống đáy biển.

"Đây là Long Thượng Thủy, nó đã đẩy đồ vật dưới đáy biển lên rồi.

Lão Hồ, chuẩn bị dây thừng, chúng ta cứ vớt quan tài lên trước đã!" Trong chốc lát, chiếc quan tài trắng đó đã được mọi người vớt lên.

Cần cẩu treo nó ở đuôi thuyền, hóa ra bên dưới quan tài đá là một bộ mai rùa khổng lồ bị khóa cùng.

Bật vòi rồng, dùng dòng nước đen rửa trôi rong biển và chất bẩn trên quan tài đá.

Nước chảy đến đâu, một số chi tiết ở mặt bên của quan tài đá trắng dần lộ ra, khắc dày đặc nhiều phù hiệu kỳ lạ.

Nhìn kỹ, phần lớn những phù hiệu kỳ lạ này đều là đồ hình bát quái, chiếc quan tài đá này sở dĩ có màu trắng là vì bên trên nó dính đầy những mảng san hô xám trắng.

Sau khi rửa sạch những mảng san hô xám trắng bên trên, diện mạo thật của quan tài mới lộ ra.

Mai rùa bên dưới quan tài đá vẫn còn nguyên vẹn, không hề có hư hại gì, trông như thể mới chết không lâu.

Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: "Lạ thật, cái quan tài đá này rõ ràng trông như đồ mấy nghìn năm trước, nhưng sao mai rùa này lại có vẻ là sản phẩm của gần trăm năm nay vậy?" Lâm Nghị nói: "Đó là vì con rùa già này đã cõng quan tài sống dưới biển mấy nghìn năm, mới chết cách đây không lâu, nên mới có sự khác biệt này." "Nói về độ chịu chơi, vẫn là người xưa chịu chơi, chuyện này cũng nghĩ ra được." Bàn Tử tặc lưỡi nói, "Thôi, chúng ta mau mở quan tài đi!" Các khe hở của nắp quan tài đều được bịt kín bằng bùn, phong ấn rất chặt.

Khi cạy ra, bên trong còn có một lớp quan tài lồng, mà mặt trong của nắp quan tài đá được điêu khắc bảo tồn khá tốt, dùng nước rửa trôi chất bẩn phía trên, những đường nét lồi lõm hiện ra, là một quẻ

tượng trong Dịch Kinh.

Một số chi tiết trong đó, khá giống với bức chạm khắc ngọc cổ bị vỡ mà họ thu mua trước đây.

"Các cậu nói xem đây là quẻ gì?" "Chấn thượng Chấn hạ, chấn kinh bách lý." "Quẻ Chấn!

Đồ án quẻ Chấn, các ký hiệu xương cá dài ngắn khác nhau đại diện cho các hào của quẻ Chấn.

Dịch Kinh nói: 'Han, Chấn lai khích khích, tiếu ngôn ách ách, chấn kinh bách lý, bất tang chủy sưởng.' Chấn là Lôi (sấm), Chấn thượng Chấn hạ, có ý sấm sét trùng điệp không ngừng, trời đất sấm vang địa chấn, khiến mọi người toàn thân run rẩy, qua một lúc lại nói cười tự nhiên, tiếng sấm sét lớn vang dội trăm dặm, nhưng các hoạt động tế tự quan trọng vẫn phải tiến hành như thường lệ." "Nghĩa là sao?" Đừng nói người khác, ngay cả Lão Hồ tinh thông bát quái cũng có chút không hiểu.

Quẻ Chấn có cát có hung, chỉ dựa vào quẻ tượng này, thông tin quá đơn nhất.

"Chuyện này hẳn là có một việc cực kỳ quan trọng, nhất định phải hoàn thành, cho dù chấn động trăm dặm cũng không từ bỏ, hơn nữa chuyện này có liên quan đến 'trăng'." "Xem ra chúng ta nhất định phải xuống xem rồi!" Bàn Tử xoa tay nói.

Lâm Nghị nói: "Nếu tôi không đoán sai, chúng ta hẳn sắp đến gần San Hô Loa Toàn rồi phải không?" Nguyễn Hắc vội vàng gật đầu nói: "Đúng vậy, ông Lâm nói không sai." Kế đó, họ bôi một chút cao chống mùi, rồi mở quan tài bên trong quan tài đá.

Để "làm màu" trước mặt Nguyễn Hắc, Bàn Tử còn thắp nến thám hiểm, sau đó kéo Lão Hồ lẩm bẩm mấy câu khẩu quyết thần bí.

“Mở Tây không mở Bắc, giữ sinh nhường tử môn!

Mở quan tài!” Quan tài bên trong quan tài đá cũng là vật liệu đá chứ không phải gỗ, toàn thân đen kịt, dạng bán trong suốt, là một loại hóa thạch tùng cổ sinh trưởng dưới đáy biển, tên là “Địa Kính”, màu đen mà bóng, vân như sóng biển, những vân này là do nước biển tác động hàng nghìn năm mà thành, vân càng nhiều niên đại càng lâu, giá trị càng cao.

Nhìn những vân nước dày đặc trên quan tài đá này, giá trị chắc chắn không nhỏ, hơn nữa bốn phía quan tài được phong kín rất chặt.

Bàn Tử chỉ sợ làm hỏng chiếc quan tài đá giá trị này, đành nén tính nóng nảy, động tác cẩn thận từng li từng tí, tốn chín trâu hai hổ sức lực, mới dùng Tham Âm Trảo cạy mở những sợi “mệnh xuyên” có tác dụng cố định.

Vừa nhấc nắp quan tài, đột nhiên một trận khí trắng từ trong quan tài xông ra, theo sự xuất hiện của những thi khí này, từ trong quan tài “bịch” một tiếng, một người chết bật dậy, đẩy nắp quan tài đá sang một bên.

Thi thể đó hình như là một người phụ nữ, tóc rất dài, bị gió biển thổi tung, lay động theo gió, giống như người sống vậy.

Chương 573

Nắp quan tài vừa mở, chịu tác động của không khí bên ngoài, bên trong quan tài đã xảy ra biến hóa kịch liệt, toàn thân thi thể co rút, cũng giống như thi biến, "phụt" một cái đã ngồi dậy.

"Má ơi, thi biến rồi!" Nguyễn Hắc sợ đến ngồi bệt xuống boong tàu, vẻ mặt căng thẳng nhìn chằm chằm nữ thi đang ngồi dậy.

"Lão Hắc, đừng hoảng, thứ này anh đây thấy nhiều rồi." Bàn Tử vỗ vai ông ta, kéo ông ta dậy.

Sau khi thi thể ngồi dậy, đột nhiên há miệng, từ trong miệng phun ra một làn khói trắng, làn khói nồng nặc mùi tanh hôi vô cùng, dù mọi người đã bôi cao chống mùi, vẫn khiến người ta ngửi xong liền nôn khan.

"Chậc!

Vị tiên nữ này sao lại không chú ý đến dung nhan thế, còn bị hôi miệng nữa chứ!" Bàn Tử thấy nữ thi trông cũng không tệ, liền đưa tay sờ lên mặt nữ thi.

Lão Hồ cạn lời nhìn Bàn Tử một cái.

Cha mẹ ơi, đúng là dám ra tay thật.

Thi thể nữ cũng không tha.

Nếu là trước đây, Lão Hồ đoán chừng cũng muốn sờ thử một cái xem cảm giác thế nào.

Nhưng thời buổi này, họ có tiền rồi, bên cạnh cũng không thiếu phụ nữ, cái kiểu sờ thi thể ác thú vị này, anh nghĩ thôi đã thấy hơi buồn nôn rồi.

“Đúng là hạ tiện quá đi!” Bàn Tử rụt tay lại, tặc lưỡi nói: “Các cậu nói xem thi thể này được bảo quản kiểu gì thế?

Sờ vào cứ y như người bình thường ấy, có điều hơi lạnh lạnh thôi.” Lời gã còn chưa dứt, mắt nữ thi đột nhiên mở ra, trừng thẳng vào Bàn Tử.

“Ma quỷ!” Nguyễn Hắc thấy cảnh này, sợ đến mức co giò bỏ chạy.

Thấy nữ thi mở mắt, Lâm Nghị và ba người kia không hề hoảng sợ chút nào.

Chuyện này họ đã thấy quá nhiều rồi.

Họ chỉ im lặng nhìn nữ thi, xem rốt cuộc nữ thi này muốn làm gì.

Tuy nhiên, sau khi nữ thi mở mắt, không có động thái nào khác, chỉ có đôi nhãn cầu của cô ta đang từ từ chuyển động, lên xuống, trái phải, nhãn cầu chuyển động dường như còn có quy luật nhất định.

“Các cậu nói xem, năm xưa Tần Thủy Hoàng phát hiện ra cái xác chết không mục nát trôi dạt từ Nam Hải lên, có phải cùng một loại không?” Trước khi họ đến đây, đã từng nói chuyện trên bàn ăn.

Đó là khi Tần Thủy Hoàng đi tuần phương Nam, đã phát hiện một xác chết không mục nát trôi từ Nam Hải đến, cuối cùng đã dùng Tần Vương Chiếu Cốt Kính trấn áp.

Giờ đây họ đến đây, đột nhiên từ đáy biển lại xuất hiện một thi thể như thế này, chuyện này có phần nào đó tương tự với thời Tần Thủy Hoàng mấy nghìn năm trước.

Thậm chí ngay cả thi thể cũng gần giống.

Tuy nhiên, theo truyền thuyết, thi thể đó là một nam thi, còn thi thể này lại là một nữ thi.

Truyền thuyết rốt cuộc vẫn là truyền thuyết, thật giả lẫn lộn, trong đó có mấy phần là thật, ai mà biết được?

Hơn nữa thi thể nữ này, hẳn không phải là thi biến.

Các cậu chú ý nhìn đôi mắt của cô ta." "Mắt à?" Được Lâm Nghị nhắc nhở, ba người mới tò mò chăm chú nhìn đôi mắt của nữ thi.

Trước đó chỉ kinh ngạc, không chú ý nhiều, giờ nhìn kỹ lại, lại phát hiện trong hai mắt nữ thi, cái thứ chuyển động lên xuống, trái phải đó không phải là nhãn cầu và đồng tử!

Mà hình như trong mỗi mắt, đều có một con sâu nhỏ đang bơi lội trong nhãn cầu!

Vì nó di chuyển, nên nếu không chú ý sẽ có cảm giác như nhãn cầu đang chuyển động!

Cùng lúc đó.

Hai con sâu đó phá vỡ màng mắt, từ từ bò ra khỏi nhãn cầu, trên người chúng dính một loại chất bẩn đen kịt, không biết là thứ gì.

Tuy nhiên, từ hình dáng bên ngoài của những con sâu này, vẫn có thể thấy chúng giống như những con tôm con cá nhỏ.

Sau đó, mọi người thấy miệng nữ thi đang mấp máy, như thể có thứ gì đó sắp chui ra từ bên trong.

"Lùi!" Bốn người dứt khoát lùi lại ba bước, đồng thời, miệng nữ thi đột nhiên há ra, từ trong miệng phun ra một đống "tôm con" vừa nãy chui ra từ mắt.

Đám tôm con này từ trong nữ thi chui ra, nhanh chóng bò về phía ngoài, ban đầu khi ở trên quan tài và quan tài đá, chúng không có gì bất thường.

Nhưng khi bò đến boong tàu, cơ thể chúng nhanh chóng teo tóp lại,

mềm hóa, cuối cùng giống như một vũng bùn nát, nằm rải rác trên boong tàu, sau đó hóa thành một vũng nước đen kịt.

"Cái... cái gì thế này?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"Ma quỷ, chắc chắn là nữ quỷ, nó hóa thành thứ nước bẩn này để trốn thoát rồi." Nguyễn Hắc sợ hãi kêu loạn.

Lâm Nghị không những không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại còn bật cười.

"Xem ra, nơi này cách mục tiêu của chúng ta thật sự không xa nữa rồi!" "Sao lại nói vậy?" "Các cậu còn nhớ những đóa hoa đỏ kỳ lạ ở Côn Luân Thần Cung không?" "Nhớ chứ.

Tôi nhớ những đóa hoa đỏ đó hình như là do sinh cơ quá vượng thịnh nên mới sinh ra hiện tượng kỳ lạ, ý cậu là..." "Không sai.

Thi thể nữ này cũng vậy.

Sinh cơ quá vượng, tinh khí ngưng kết, sinh ra những vật bất khả tư nghị.

Sinh cơ vượng thịnh như vậy, trừ Côn Luân, thì chỉ có Quy Khư!

Nếu thi thể nữ này thật sự đến từ Quy Khư, vậy thì mắt biển San Hô Loa Toàn này, quả thật như chúng ta đã đoán, chính là Nam Hải Quy Khư!" Có được kết luận này, trong lòng mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Xe đến núi ắt có đường, họ khổ công tìm kiếm Nam Hải Quy Khư, giờ đây cuối cùng cũng có manh mối thật sự!

Vì chiếc quan tài này để lộ thiên quá lâu, quần áo trên người nữ thi từ từ tiêu tán, hóa thành tro bụi, bị gió biển thổi một cái liền bay sạch sẽ.

Cơ thể nữ thi cũng lộ ra trước mặt mọi người.

Khuôn mặt nữ thi trông vẫn như người bình thường, nhưng sau khi cởi bỏ quần áo, phần thi thể từ cổ trở xuống lại có màu xanh tím, trước ngực và sau lưng đều mọc vảy thịt.

Ngay sau đó khuôn mặt cô ta bắt đầu hóp vào, những vảy thịt xanh tím trên người nhanh chóng lan lên mặt, chỉ trong chốc lát, nữ thi vốn có khuôn mặt như người đã biến thành quỷ mặt xanh già nua, trông y hệt ác quỷ!

"Ách..." Bàn Tử thấy bộ dạng nữ thi như vậy, cả người đều không ổn rồi, vội vàng lấy tay lau mạnh mấy cái vào quần áo.

Không lâu sau, nữ thi cũng giống như những con tôm con chui ra lúc nãy, hóa thành tro bụi, gió biển thổi một cái liền tan biến hoàn toàn trong không khí.

Trong chiếc quan tài đá đó, chỉ còn lại mấy chiếc răng, ngay cả xương cốt cũng biến thành vụn.

Ngoài ra, ở góc quan tài đá, còn có một vũng nước, trong nước có mấy con cá nhỏ giống như tôm con lúc trước đang bơi lội.

Tuy nhiên, nhìn qua thì thấy những con tôm con này cũng không sống được bao lâu.

Chúng sống nhờ sinh cơ vượng thịnh ở Quy Khư, giờ đây theo Long Thượng Thủy bị đẩy lên, đến thế giới này, mất đi lượng lớn sinh cơ, hiển nhiên là đã mất đi căn bản để sống.

"Cái quan tài đá này là bảo bối đó nha, Lão Lâm, mang đi, mang đi!" Bàn Tử vừa sờ quan tài đá vừa nói một cách hớn hở.

"Thứ này cứ để tạm trong khoang thuyền đi." "Trong khoang thuyền làm gì có chỗ nào.

Nhưng tôi nhớ trong khoang thuyền còn có một khoang bí mật, có lẽ có thể để vào đó." Mọi người bàn bạc xem xử lý chiếc quan tài mà

nữ thi để lại thế nào.

Nghe nói muốn vào khoang bí mật của khoang thuyền, Nguyễn Hắc lập tức nói: "Không được!

Chỗ nào cũng được, nhưng khoang bí mật thì không!" Bàn Tử ngớ người, nói: "Tại sao không được?

Tàu thuyền làm khoang bí mật chẳng phải để chứa đồ sao, chẳng lẽ trong khoang bí mật này còn có bí mật gì khác?" Nguyễn Hắc lắc đầu lia lịa như trống bỏi, nói: "Nói tóm lại, chỗ đó không được." Bàn Tử nóng tính lên, nói: "Ai ui, Bàn gia tôi nổi nóng rồi đấy, ông không cho vào, Bàn gia tôi càng nhất định phải vào!" Lâm Nghị trầm ngâm một lát, vỗ vai Bàn Tử nói: "Bàn Tử, thôi được rồi, chen chúc một chút trong khoang thuyền là được rồi." "Được thôi." Lâm Nghị đã nói vậy, Bàn Tử tự nhiên cũng không nói gì thêm, và cùng Lão Hồ khiêng chiếc quan tài đá này vào khoang thuyền.

"Ông có thể không nói, trong khoang bí mật của khoang thuyền rốt cuộc có gì, nhưng không có nghĩa là tôi không biết.

Lão Hắc, những hiểm nguy trên biển lớn này ông cũng đã thấy rồi, nếu không có chúng tôi, ông căn bản không thể sống sót rời khỏi đây.

Chương 574

Vậy nên có một số chuyện, vẫn là thành thật khai báo thì tốt hơn." "Ông Lâm, chuyện này thật sự không thể nói, nhưng tôi có thể đảm bảo, đợi khi chúng ta rời đi, nhất định sẽ nói tất cả bí mật cho ông biết!" Lâm Nghị vỗ vai Nguyễn Hắc, nói: "Lái thuyền đi, San Hô Loa Toàn sắp đến rồi." Nói đoạn, Lâm Nghị bước vào khoang thuyền.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử đã đặt quan tài đá vào vị trí, hai người đang lén lút lắng nghe động tĩnh bên trong khoang bí mật của khoang thuyền.

Thấy Lâm Nghị đi vào, Lão Hồ vội vàng vẫy tay nói: "Lão Lâm, cậu lại đây nghe này, bên trong hình như có động tĩnh, có vẻ như có thứ gì đó còn sống!" "Không có gì đâu, không phải thứ gì xấu xa cả." Lâm Nghị xua tay, tiếp tục nói: "Con thuyền này được chế tạo từ Hải Liễu, chuyện này các cậu hẳn biết rồi." "Đúng vậy, vì Hải Liễu có âm tính cực mạnh, hơn nữa kiên cố không thể phá hủy, vượt sóng gió, thậm chí còn ổn định hơn cả tàu sắt khổng lồ, đây cũng là lý do chúng tôi chọn con thuyền này mà." "Đúng vậy, nhưng Hải Liễu không phải là thứ bình thường.

Vì Hải Liễu sinh trưởng dưới biển hàng trăm nghìn năm, nên âm khí cực nặng, người bình thường tiếp xúc lâu sẽ bị âm khí xâm nhập, cuối cùng tử vong.

Vậy nên khi chế tạo thuyền từ Hải Liễu, điều đầu tiên phải tính đến không phải là tính năng của nó, mà là làm thế nào để giải quyết âm khí trên Hải Liễu.

Nếu tôi không đoán sai, thứ bên trong này, hẳn là dùng để hấp thụ âm khí của Hải Liễu." Lâm Nghị giải thích đơn giản một chút, Lão Hồ

và Bàn Tử bỗng nhiên hiểu ra.

Nói vậy thì rõ rồi.

Thứ có thể hấp thụ âm khí, chắc là thứ gì đó đặc biệt tà môn.

Nên Nguyễn Hắc mới kiêng kỵ việc mở khoang bí mật như vậy.

Sau khi mọi người rời khỏi khoang thuyền, Nguyễn Hắc điều khiển thuyền, đi về phía đông.

Chẳng bao lâu sau, họ tiến vào vành đai bên ngoài của San Hô Loa Toàn.

San Hô Loa Toàn chia thành hai tầng rạn san hô lớn bên trong và bên ngoài, phạm vi rất rộng, đường kính khoảng một trăm hải lý, hình dạng cụ thể thì hoàn toàn không thể dò rõ, khu vực trung gian giữa hai tầng xoắn ốc bị lõm xuống, toàn là rừng san hô dày đặc và rãnh biển.

Do đáy biển khu vực này hai ngọn núi hợp lại, hải khí ngưng tụ mấy vạn năm, trên không bão tố sấm sét liên tục không ngừng.

Thiết bị điện tử thường xuyên mất tác dụng, dưới đáy biển lại có truyền thuyết về quỷ hỏa u linh, nên gần mấy trăm năm nay, rất ít người dám mạo hiểm tiến vào.

Một số kẻ đầu cơ mạo hiểm và những người vớt thuyền chìm đi tới đó, cũng đều có đi mà không có về, không biết là do mất phương hướng hay gặp phải tai nạn biển nào khác.

Một số ngư dân vì sinh kế xuống biển mò trứng, nhiều nhất cũng chỉ dám đến khu rừng cây thiết dưới đáy biển ở vành đai ngoài của San Hô Loa Toàn để mò trứng, tuyệt đối không dám vượt qua giới hạn nửa bước.

Theo lời Nguyễn Hắc nói.

Lại có con thuyền "Thái Vương Chiếu Cốt Kính" bị chìm, tên là

“Mary Celeste”, là một du thuyền sang trọng tư nhân, thuộc về một đại gia Nam Dương.

Con thuyền này trong bão đã chệch khỏi hải trình, lạc vào San Hô Loa Toàn va vào rạn san hô mà chìm.

Thuyền viên duy nhất sống sót đã mô tả nơi “Mary Celeste” chìm, đáy biển đều được thắp sáng bởi ánh lửa ngầm, cảnh tượng đó giống như đã tận mắt chứng kiến thủy cung pha lê lấp ló hiện ra dưới đáy biển.

Thông thường khi xuất hiện loại Long Hỏa này, và cảnh tượng thủy cung pha lê.

Chủ yếu là do khí dưới đáy biển và dầu mỏ cháy, kết hợp với Nguyệt Quang Minh Châu trong những con hàu khổng lồ ở rừng sâu gần đó giao thoa hô ứng, mới tạo ra cảnh tượng lung linh kỳ ảo như vậy.

Trong phong thủy, đất đá trên thế gian được chia thành chín loại, bao gồm Phần, Chỉ, Từ, Khư, Cái...

Đất Khư Vực là nơi âm khí thịnh nhất, có thể hấp thu tinh khí của nhật nguyệt tinh thần, tương truyền trân châu của những con hàu già dưới đáy biển có thể ứng nguyệt, chính là mượn âm/tinh khí từ nơi Khư đó.

Từ âm hỏa dưới đáy biển và trân châu Nam Hải này hai manh mối độc đáo mà xem, “Mary Celeste” nhất định ở gần mắt biển San Hô Loa Toàn.

Nhưng khi đến gần San Hô Loa Toàn, la bàn đã không thể sử dụng được nữa.

Không thể dùng la bàn, thêm vào đó, bầu trời nơi này mây đen dày đặc, che kín cả trời đất, đừng nói đến thiên tinh gì, chỉ dựa vào Thập

Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cũng không thể suy đoán được.

Lâm Nghị đi đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương, nói: "Tôi nhớ mạch Bàn Sơn các cô có Tổ Truyền Bàn Sơn Điền Hải Bí Thuật, không biết có mang theo không?" Lâm Nghị thực ra cũng tinh thông Bàn Sơn Bí Thuật, nhưng cái gọi là Bàn Sơn Bí Thuật, không phải là thuật số gì, mà chủ yếu cần dựa vào công cụ và vật phẩm đặc thù.

Dù anh tinh thông Bàn Sơn Bí Thuật, nhưng "khéo vợ cũng khó nấu cơm không gạo", không có công cụ cũng không thi triển được.

Mà bí thuật Bàn Sơn Điền Hải này, muốn phân biệt phương hướng giữa biển lớn, cần hai vật phẩm đặc biệt!

Tuyết Lỵ Dương nghe Lâm Nghị hỏi vậy, sắc mặt hơi ngạc nhiên.

Nhưng chỉ lát sau đã khôi phục như ban đầu.

Bàn Sơn Điền Hải Bí Thuật tuy là bí mật bất truyền của tộc họ, nhưng đối với Lâm Nghị mà nói, việc anh biết cũng không có gì lạ.

Cô gật đầu: "Có mang theo, nhưng bí thuật này của tôi cần phải thi triển vào buổi sáng, vì cần mượn thủy triều lớn vào buổi sáng mới có thể thi triển được." "Tốt, vậy chúng ta cứ nghỉ ngơi một đêm, sáng mai tính." Đến sáng ngày thứ hai.

Vì Trái Đất chịu tác động của lực hấp dẫn từ Mặt Trăng, nên đại dương mỗi ngày đều có thủy triều, hơn nữa rất có quy luật.

Ngoài việc mỗi ngày lên xuống hai lần bán nhật triều, còn có mỗi ngày lên xuống một lần toàn nhật triều, mỗi ngày hai lần hoặc một lần hỗn hợp triều.

Thực ra lực hấp dẫn của Mặt Trời cũng có thể gây ra thủy triều, nhưng vì khoảng cách quá xa, nên ảnh hưởng không lớn bằng Mặt Trăng.

Tuy nhiên, khi Mặt Trời và Mặt Trăng cùng lúc tác dụng, sẽ tạo ra thủy triều lớn hơn, thường vào ngày mùng một và mười lăm âm lịch, đây gọi là mãn nguyệt triều (thủy triều cường).

Con tàu "Mary Celeste" cũng chính là gặp bão vào lúc trăng tròn.

Tuyết Lỵ Dương sáng sớm liền lấy từ trong khoang thuyền ra một cái hộp gỗ, cùng một cái hũ sành màu đen.

Cô trước hết mở hộp gỗ, trong hộp gỗ dùng vải đỏ bọc một chiếc bình lưu ly, thân bình to tròn trong suốt, mỏng như cánh ve.

Trong bình dùng nước ngâm một viên đan hoàn, ánh sáng xanh trong suốt, trông cực kỳ huyền ảo, chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay út.

"Đây là cái gì thế?" Bàn Tử nhìn chằm chằm viên đan hoàn trong tay Tuyết Lỵ Dương, tò mò hỏi.

"Vật bất truyền của Bàn Sơn, tên là Thái Âm Đan!" Lâm Nghị ở một bên giải thích.

Bàn Tử cười hì hì ghé sát vào Lâm Nghị, huých huých cánh tay anh, nói: "Lão Lâm, được đấy nha, bí mật bất truyền của người ta mà cậu cũng biết hết rồi, hai cậu lén lút với nhau, có phải đã làm cái gì rồi không?" Giọng Bàn Tử không lớn, nhưng Tuyết Lỵ Dương giờ đây tai thính mắt tinh, lại nghe rõ mồn một, mặt cô ửng hồng, hung hăng trừng Bàn Tử một cái.

Nếu không phải tay đang cầm đồ vật, cô thật sự muốn ném cái tên Bàn Tử nói bậy bạ này xuống biển cho cá mập ăn thịt.

Sau đó, cô mở chiếc hũ sành màu đen, bên trong dùng nước trong nuôi mấy con cá nhỏ.

Những con cá nhỏ chỉ dài khoảng một ngón tay, đầu cực lớn, toàn thân đỏ rực, trông rất kỳ quái, bơi lội rất vui vẻ trong hũ sành.

“Chẳng lẽ đây là Ti Thiên Ngư của Bàn Sơn Đạo Nhân?” Lão Hồ nhìn những con cá nhỏ này, kết hợp với Thái Âm Đan mà Lâm Nghị nói, liền nhớ ra lai lịch của loài cá này!

Lâm Nghị nói: “Đúng, Bàn Tử nhìn Lão Hồ xem!

Ngày thường cậu toàn đọc sách gì thế hả?” Bàn Tử cười hì hì nói: “Mấy thứ này, có hai cậu là được rồi, tôi chỉ phụ trách nhận bảo bối thôi!

Chẳng phải khối ngọc điêu lớn kia là tôi thu mua sao!” Ti Thiên Ngư, là dùng kết hợp với Thái Âm Đan.

Cái gọi là Thái Âm Đan, thực ra là đan dược chống phân hủy được ngậm trong miệng thi thể.

Nó chứa tinh hoa của Thái Âm, thi thể ngậm thứ này, dù phơi nắng liên tục mấy tháng cũng không thối rữa hay bốc mùi, cho đến khi tinh hoa Thái Âm trong đan hoàn tan hết thì thôi.

Loại đan dược này thịnh hành vào thời Tần Hán, nay phương thuốc đã thất truyền.

Tuy nhiên, trong Vạn Cổ Đan Vương Kinh mà Lâm Nghị biết, lại có ghi chép phương thuốc này, việc luyện chế không thành vấn đề.

Loại cá này, tên là Ti Thiên Ngư.

Tương truyền, Ti Thiên Ngư trời sinh có tính ứng nguyệt, thấy ánh sáng trong suốt liền nhất định sẽ bơi từ phía Tây ra, đầu cá hướng về phía Đông để hấp thụ tinh hoa Thái Âm.

Vì vậy, con cá này đẩy Thái Âm Đan về hướng nào, hướng đó chính là hướng chính Đông, bách thử bách linh (luôn đúng).

Để hỗ trợ việc sử dụng Ti Thiên Ngư và Thái Âm Đan tiện lợi hơn trong việc xác định phương hướng, người ta đã sáng tạo ra Khôi

Tinh Bàn.

Khôi Tinh Bàn không giống như la bàn thông thường bị ảnh hưởng lớn bởi từ trường, nó không bị từ trường ảnh hưởng, cũng không bị thời tiết ảnh hưởng.

Tuyết Lỵ Dương dùng dây tơ buộc Ti Thiên Ngư lại, cùng với Thái Âm Đan cùng lúc đặt vào Khôi Tinh Bàn.

Trong Khôi Tinh Bàn, Ti Thiên Ngư liền đẩy Thái Âm Đan bắt đầu di chuyển từ từ.

Dựa theo Thiên Ngư chỉ đường, họ tiếp tục tiến về phía trước.

Chẳng bao lâu sau, tiếng sóng biển dữ dội từ xa vọng lại, nước biển cuộn trào ầm ĩ như tiếng chuông khổng lồ, thoáng chốc triều dâng lên dữ dội.

Chương 575

Một lát sau, thuyền đã xuyên qua khu vực rạn ngầm đáng sợ, tiến vào một cảnh tượng kỳ dị.

Phía trước mặt biển có một dải mây màu sắc rực rỡ, dải mây sà xuống mặt biển, hệt như một ngọn tiên sơn tồn tại giữa nhân gian!

Nhưng nói ra cũng lạ, dải mây kỳ dị đó, sau khi thuyền của họ đến gần thì lại không thấy nữa. 'Chúng ta gặp phải hải thị thận lâu trong truyền thuyết rồi.' Nguyễn Hắc nhìn bầu trời, nói khẽ.

Nguyên nhân hình thành hải thị thận lâu nói ra thì đơn giản.

Kỳ thực chính là sự khúc xạ và phản xạ của ánh sáng.

Thông thường, hải thị thận lâu đều đến từ các thành phố ven biển.

Dải mây màu sắc kỳ dị này rất hiếm gặp, nhưng theo Nguyễn Hắc nói, hải thị thận lâu này rất có thể đến từ những ngọn núi dưới đáy biển sâu.

Nhưng làm thế nào mà nó hình thành thì ông ta cũng không giải thích rõ được.

Dù sao, thành phố ở giữa biển xuất hiện thận lâu thì dễ hiểu, nhưng núi biển sâu thẳm lại tạo ra thận lâu thì càng khó tin hơn. 'Chắc hẳn địa thế đáy biển ở đây rất đặc biệt, rất có thể là nơi hai ngọn núi biển hợp long, khiến hơi biển biến ảo khôn lường, điều này là do trên trời mây dày, nếu không bị ánh nắng chiếu vào thì mới xuất hiện dạng tiên sơn mây mù thế này.' Lâm Nghị giải thích đơn giản một câu rồi nói, 'Đây hẳn là khu vực long mạch long hỏa tiềm tàng của Quy Khư!' Long mạch thiên hạ chia làm Nam, Bắc, Trung.

Bắc Long và Trung Long ổn định, ngưng tụ, có tượng vạn thế bất

di.

Nam Long hành tung phiêu dạt, vương khí không đủ, long mạch có đầu không có đuôi, thần long thấy đầu không thấy đuôi, chính là nói về Nam Long.

Nếu không phải bậc chí hiền chí thánh, tuyệt đối không nên xây thọ huyệt trong Nam Long.

Ở Quy Khư Nam Hải chôn cất, tuyệt đối là một tồn tại khủng bố.

Mặc dù không phải vương hầu, nhưng lại là một nhân vật công cái vạn cổ, tồn tại ngang trời, chí thánh chí hiền, không phải đế vương thời cổ có thể sánh bằng.

Lâm Nghị bảo Nguyễn Hắc dừng thuyền tại đây.

Sau đó, anh lấy ra một nắm gạo và một bình dầu.

Ném gạo và dầu xuống biển.

Gạo và dầu xuống biển, vốn dĩ dầu sẽ nổi trên mặt nước, nhưng giờ đây, trước mặt họ, dầu lại chìm xuống dưới mặt biển, còn gạo thì nổi lềnh bềnh trong nước biển. 'Gạo không chìm, dầu không nổi!' Đây chính là dấu hiệu của khu vực đáy biển đặc biệt! 'Được rồi Bàn Tử, đo thử độ sâu nước, chúng ta chuẩn bị dừng thuyền xuống nước!' Nơi này tuy là khu vực biển sâu, nhưng phía dưới lại có núi biển, hơn nữa xung quanh đều là rạn ngầm, nên độ sâu của nước biển không quá lớn, đến khu rừng san hô phía dưới thì khoảng hơn bảy mươi mét.

Độ sâu như vậy nếu ở đất liền thì khá sâu, nhưng ở khu vực biển sâu thì chẳng đáng là bao.

Tuy nhiên, độ sâu của rừng san hô là không thể lường trước, có thể là một trăm mét, cũng có thể là năm trăm mét, thậm chí có những nơi đạt đến nghìn mét cũng không phải là không thể.

Sau đó họ đo khoảng cách, lập tức thả phao tiêu và búa neo để định vị.

Rồi lái thuyền đến gần chỗ đá ngầm, thả neo cố định thuyền, nghỉ ngơi một lát, mọi người liền quyết định xuống biển trinh sát.

Vì là khu vực biển sâu, tình hình dưới nước khó lường, bộ đồ lặn thông thường căn bản không thể đáp ứng việc lặn.

Vạn nhất có chuyện gì xảy ra, đó sẽ là mối đe dọa chết người.

Cho nên, khi mò tìm dưới biển sâu, họ không mặc đồ lặn mà là chuông lặn.

Trên thuyền, Dương Nhân đã chuẩn bị hai chiếc chuông lặn.

Mỗi chiếc chuông lặn có thể chứa một người.

Hai chiếc chuông lặn này đều được làm bằng đồng, lại hoàn toàn kín mít, là thiết bị chuyên dụng để lặn sâu.

Bốn phía chuông lặn có cửa sổ quan sát, và được trang bị thiết bị chiếu sáng dưới nước chuyên dụng 'Bazeltongzhihuan'.

Bên trong có ống liên lạc được gọi là điện thoại dưới nước, có thể liên lạc với chỉ huy trên boong, cùng với ống thông khí nối với bình khí trên thuyền.

Ngoài ra, còn có bình oxy dự phòng.

Sau đó, Lâm Nghị và Bàn Tử bước vào chuông lặn, rồi được thả xuống biển.

Chẳng mấy chốc, hai người đã lặn xuống khu rừng san hô dưới đáy biển.

Giữa địa hình nhấp nhô được bao quanh bởi các dãy núi, có một con mương biển sâu như khe nứt, nước biển bên trong thỉnh thoảng lại nổi lên từng đợt xoáy nước kỳ lạ, dùng đèn chiếu qua cũng không

thấy đáy, sâu bên trong dường như có vật đen đang vươn tay vẫy đuôi, nhưng không thể nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì, đàn cá trong biển đều không dám lại gần.

Trong bụi san hô ở rìa khe sâu, có rất nhiều cây sắt, trong đó có một cây sắt dưới nước cao hàng chục mét cực kỳ khác thường, toàn thân trong suốt, trông giống như Đại Mạo.

Đại Mạo còn được gọi là Độc Mạo, trên lưng có mười ba tấm giáp chính, xếp chồng lên nhau như ngói lợp, màu vàng nhạt hơi đen, có đốm đen, vỏ ngoài của nó sau khi gia công có thể mềm ra, dùng để chế tạo các loại trang sức quý giá.

Cây lớn dưới đáy biển kia, màu sắc và hình dạng đều rất giống Đại Mạo xếp lớp, trên cây phủ đầy những con ốc và trai lớn, con nhỏ nhất cũng to bằng cái cối xay, khi vỏ trai hơi hé mở thì dường như có ánh trăng lấp lánh, thu hút các loài thủy tộc tranh nhau vây quanh.

Tuy nhiên, trong khu rừng san hô sâu dưới đáy biển này, họ không nhìn thấy con thuyền đắm chứa Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Đoán chừng con thuyền đó đã rơi vào khe nứt sâu trong khu vực trung tâm rừng san hô.

Trong lòng biển sâu như vậy, tồn tại không ít loài chưa biết, có mấy con cá lớn phát hiện ra chiếc chuông lặn đang phát sáng, dùng cái đầu khổng lồ của mình húc qua húc lại, mặc dù chuông lặn làm bằng đồng, nhưng cái đèn phía trên vẫn bị nó húc hỏng.

Thậm chí mấy con cá lớn này còn há miệng ra, muốn nuốt chửng hai chiếc chuông lặn.

Lâm Nghị ra hiệu cho Bàn Tử một cái, 'Mở mũi xuyên nước ra!' Cùng lúc đó, Lâm Nghị cũng kéo cái mũi xuyên kim loại bên tay mình.

Ngay khoảnh khắc con cá lớn há miệng cắn xuống, xung quanh

chuông lặn vang lên tiếng ầm ĩ, ngay sau đó hàng chục mũi xuyên nước nhô ra từ chuông lặn.

Hai chiếc chuông lặn, vào khoảnh khắc này, trông hệt như hai con nhím sắt.

Xoẹt!

Thoáng chốc, miệng con cá lớn bị mũi xuyên nước đâm thủng, một lượng lớn máu tươi phun ra, nhuộm đỏ nước biển xung quanh.

Mấy con cá lớn khác thấy vậy cũng sợ hãi bỏ chạy tán loạn, chỉ một lát sau đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Sau khi mấy con cá lớn rời đi, Lâm Nghị thấy Bàn Tử điều khiển chuông lặn bơi về phía cái cây lớn có nhiều con trai già kia. 'Lão Hồ, bảo Bàn Tử đừng vội, trong chuông lặn sao mà nhặt ngọc trai được, lát nữa xuống dưới cũng chưa muộn.' Lâm Nghị thông qua thiết bị liên lạc nói với Lão Hồ trên mặt biển, Lão Hồ liền chuyển lời dặn dò của Lâm Nghị cho Bàn Tử trong chiếc chuông lặn còn lại.

Bàn Tử chẳng thèm để tâm mà nói, 'Trước mặt có không ít trai già nghìn năm đấy nhé, bên trong toàn là ngọc trai cực phẩm!

Hơn nữa bên cạnh chẳng phải có bình oxy sao!

Mấy cậu cứ chờ tin tốt của Bàn gia tôi đi!' Vừa nói, Bàn Tử vừa cầm bình oxy bên cạnh, đặt vào miệng, sau đó nhấc tay mở chuông lặn.

Chuông lặn có hệ thống cách ly nước biển độc lập, nên có thể mở ở đáy biển.

Chỉ trong chốc lát, Bàn Tử đã rời khỏi chuông lặn, bơi về phía những con trai già kia. 'Bảo bối, Bàn gia đến đây!' Bàn Tử mang trong mình Huyền Quy huyết mạch, ở dưới biển, gã như cá gặp nước, bơi lội dễ dàng, ở độ sâu mấy chục mét dưới mặt biển, gã không hề cảm

thấy chút áp lực nào, mang theo bình oxy, nhanh chóng bơi đến rừng cây sắt.

Trên cây sắt phủ đầy những con trai già vài trăm năm, thậm chí cả nghìn năm, Bàn Tử thực lực không tệ, dễ dàng cạy miệng con trai già ra, rồi thò tay vào, một lát sau, gã liền mò ra một viên ngọc trai lớn, ước chừng bằng nửa quả trứng gà!

Ngọc trai chất lượng như vậy, trên thị trường là loại cực kỳ hiếm có.

Một viên thôi e rằng có thể bán được mấy vạn, thậm chí mười mấy vạn!

Cũng vì giá trị cực cao như vậy, nên mới có nhiều người thợ lặn mạo hiểm xuống biển, thu thập ngọc trai!

Chỉ cần nhặt được một viên, chưa nói cả đời không lo ăn uống, mười mấy năm cũng không cần làm gì nữa!

Hơn nữa, nếu gặp được con trai già, thì ngọc trai trong cơ thể nó tuyệt đối không chỉ có một viên, nếu mò được con trai già có mười mấy viên ngọc trai, thì có thể làm giàu ngay lập tức.

Chương 576

Bàn Tử hứng chí thu lượm, chẳng bao lâu sau, trong túi đã có bảy tám viên ngọc trai cực phẩm!

Chỉ là điều gã không biết là, vì vừa nãy con cá lớn bị mũi xuyên nước đâm bị thương, nên đã dẫn dụ ba con cá mập đến!

Ba con cá mập này rất lớn, gần như to hơn một phần ba so với những con cá mập mà họ đã giết trước đó.

Đây là chủng loại cá mập mà họ chưa từng thấy, hẳn là loại cá mập đặc hữu của rạn san hô xoắn ốc này.

Chúng là bá chủ của rạn san hô xoắn ốc này, ngửi thấy mùi máu tanh mà đến, chỉ hai ba miếng đã xé nát con cá lớn bị thương kia.

Rất nhanh, một trong số cá mập chú ý đến Bàn Tử đang bơi qua lại.

Nó há cái miệng to như một cánh cửa, nuốt chửng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử đang sung sướng mò ngọc trai trong cơ thể con trai già, từ từ thưởng thức, hoàn toàn không chú ý đến việc cá mập đang đến gần. 'Đoàn Đoàn, giải quyết bọn nó đi.' Theo lệnh của Lâm Nghị, dưới biển sâu, một cô bé loli đáng yêu liền xuất hiện bên cạnh chuông lặn của anh, trên đầu cô bé còn có hai xúc tu, đung đưa theo sóng biển.

Đoàn Đoàn lười biếng nhìn ba con cá mập khổng lồ ở xa, không hề có chút khẩu vị nào, ngáp một cái.

Cô bé hướng về phía ba con cá mập đó nói, 'Mấy đứa em, mau cút cho chị.' Theo tiếng nói của cô bé dứt xuống, xúc tu trên đầu cô bé khẽ rung động, những con cá mập khổng lồ đang ăn ở xa đột nhiên dừng lại, cái đầu lâu khổng lồ của chúng đồng loạt nhìn về phía Đoàn Đoàn.

'Cút đi, đừng làm phiền chị ngủ.' Thấy chúng không động tĩnh, Đoàn Đoàn phồng má đáng yêu, có phần tức giận nói.

Vì Đoàn Đoàn đã ăn rất nhiều cá mập, nên ba con cá mập khổng lồ trước mặt này dường như có thể nghe hiểu lời cô bé nói, nhưng chúng không những không rời đi mà còn bơi về phía cô bé. 'Mấy đứa làm gì đấy.' Đoàn Đoàn vẻ mặt bất đắc dĩ, nhún vai vẫy đôi cánh phía sau lưng, lao về phía ba con cá mập khổng lồ đó.

Chỉ trong chốc lát, ba con cá mập khổng lồ đều lộn ngược người, xoay mình, cơ thể khổng lồ của chúng từ từ nổi lên trên.

Có lẽ Đoàn Đoàn đã có kinh nghiệm ăn cá mập, ba con cá mập khổng lồ này trên người không hề có một vết máu nào, cứ thế im lặng bị cô bé giết chết.

Giải quyết xong ba con cá mập này, Đoàn Đoàn lười biếng trở về không gian, bên cạnh còn có một con sói tuyết trắng cao lớn uy mãnh. 'Đại tỷ đầu, chủ nhân gọi chị ra làm gì vậy?' 'Không có gì, tiện tay giết mấy con cá mập không biết điều thôi.' Nói rồi Đoàn Đoàn liền nheo mắt, lơ mơ đi về phía cái ổ ấm cúng của mình.

Con sói tuyết trắng kia lập tức nhấc hai chân lên, lè lưỡi ra, trông hệt như một con husky vậy. 'Đại tỷ đầu uy vũ, Đại tỷ đầu lợi hại!

Đại tỷ đầu, khi nào người nói với chủ nhân, cho em cũng được thể hiện một chút, đề bạt tiểu đệ này đi ạ.' 'Mày yếu quá, hợp... hợp...' 'Hợp cái gì?' 'Hợp để hầm ăn.' Con sói tuyết trắng ngồi phịch xuống đất. 'Em đâu có trêu chọc ai trong các người đâu!

Các người không thể đối xử với em như vậy!' Sau đó, nó liền nhanh chóng chạy bộ tập luyện trong không gian, không dám ngừng nghỉ một khắc nào.

Giải quyết xong cá mập, Lâm Nghị không để ý đến Bàn Tử, mà

quay về thuyền.

Anh kể lại tình hình phía dưới.

Trong rừng cây sắt rộng lớn, trai già khắp nơi, số lượng ngọc trai bên trong không biết bao nhiêu mà kể.

Đã phát hiện rồi thì không có lý do gì mà không lấy.

Thế là mọi người kiểm tra lại dây sắt cố định thuyền, lần lượt mặc đồ lặn hạng nặng xuống biển sâu.

Con người vì tiền tài mà chết, chim vì thức ăn mà vong.

Nguyễn Hắc cũng không ngoại lệ.

Ông ta đã đến đây rồi, trước mặt chính là một con đường làm giàu lớn!

Dù thế nào cũng phải tranh giành một chút!

Thù lao Lâm Nghị cho chỉ có mấy đồng, nếu có thể thu thập được mấy viên ngọc trai cực phẩm, thì cái gì cũng có.

Để đề phòng vạn nhất, Lâm Nghị để Đại Tế Tư ở lại đây, trông coi thuyền.

Mặc dù Đại Tế Tư vẫn ở trạng thái quỷ hồn, nhưng sau nghi thức phục sinh lần trước, cô ta đã không còn có thể so sánh với ngày thường.

Bộ đồ lặn hạng nặng đều có thiết bị đẩy tự động, xuống biển đặc biệt tiện lợi và cũng rất nhẹ nhàng.

Chẳng bao lâu sau, cả bốn người đều đã đến khu rừng cây sắt sâu năm mươi mét.

Đối mặt với những con trai già ẩn mình trong các ngóc ngách của rừng cây sắt, mọi người thoải mái thu lượm.

Nguyễn Hắc có kinh nghiệm hàng hải phong phú, chỉ liếc mắt một cái đã thấy một con trai già, với thị lực của ông ta, vừa nhìn là biết con trai này e rằng đã sống nghìn năm rồi!

Ngọc trai bên trong này, e rằng có thể có hơn chục viên, hơn nữa mỗi viên đều là ngọc trai cực phẩm!

Ông ta mang theo dụng cụ, bơi qua, bắt đầu cạy con trai già nghìn năm.

Nhưng trai già nghìn năm có thể sống sót nghìn năm, tự nhiên có lý do của nó.

Ông ta tốn hết sức chín trâu hai hổ mới cạy được một khe nhỏ, căn bản không thể cho tay vào, chỉ có thể dùng dụng cụ nhét vào, từ từ mò mẫm.

Đến khi bình oxy gần cạn, ông ta mới lấy ra được một viên ngọc trai!

Nhìn thấy viên ngọc trai này, mắt ông ta lộ ra vẻ cuồng hỉ.

To quá!

To bằng cả quả trứng gà!

Ngọc trai lớn như vậy, thật sự là hiếm thấy trên đời!

Bán ra ngoài, e rằng có thể được mấy chục vạn, thậm chí cả triệu!

Tay ông ta nắm chặt viên ngọc trai run lên điên cuồng, quay người muốn khoe khoang một phen với bốn người kia.

Kết quả, cảnh tượng trước mắt khiến ông ta mắt tròn xoe mồm há hốc.

Chỉ thấy bốn người kia nhặt ngọc trai như lấy vật trong túi, chỉ ba hai cái, ngọc trai trong cơ thể con trai già đã được lấy ra.

Bốn người đã theo bốn hướng, cách xa hàng trăm mét!

Cũng có nghĩa là, trong khoảng thời gian này, ngọc trai trong phạm vi trăm mét đều đã bị họ nhặt sạch.

Ông ta nhìn viên ngọc trai trong tay, lập tức cảm thấy không còn hứng thú nữa.

Những người này thật sự là đáng đời làm giàu mà!

Xét thấy oxy không còn đủ lắm, ông ta chỉ đành luyến tiếc nhìn con trai già một cái, rồi rời khỏi đáy biển, trở về thuyền.

Rất nhanh, bốn người hội hợp, giao toàn bộ ngọc trai đã thu thập được cho Lâm Nghị.

Lâm Nghị ước chừng đếm sơ qua, ngọc trai cực phẩm có đến hai ba trăm viên, những viên ngọc trai thông thường khác thì bốn năm trăm viên.

Còn những viên ngọc trai nhỏ, chưa trưởng thành thì đều không được lấy ra.

Đồng thời, mọi người cũng đã lướt qua khu rừng cây sắt dưới đáy biển này một lượt.

Sau khi trở về thuyền, mọi người bắt đầu trao đổi thông tin cho nhau.

Trong khe núi sâu bên cạnh rừng, tuy có từng đợt dòng chảy ngầm và xoáy nước, trông không quá mạnh mẽ, nhưng không hiểu vì sao, các loài thủy tộc trong biển đều không dám lại gần.

Đồng thời, trong khe sâu đó, còn ẩn hiện một con thuyền chìm, con thuyền đó rất lớn, gấp năm sáu lần chiếc thuyền của họ.

Chương 577

Tuy nhiên, những khe sâu như vậy không hề hiếm gặp trong rạn san hô xoắn ốc.

Ở vành đai bên ngoài của rạn san hô xoắn ốc, có một con mương biển, những con thuyền chìm gần đó, bị dòng hải lưu kéo theo, đều sẽ rơi vào đó.

Dần dà, một phần con mương biển bị bùn cát và rong biển phủ lấp, hình thành một lớp vỏ cứng, chỉ có vài lối vào có thể lặn xuống.

Nhiều đội vớt đồ đã đến đó thử vận may, có người thật sự vớt được không ít đồ tốt, cũng có người tốn hết tâm huyết và tài lực trong mấy lần, cuối cùng lại chẳng thu hoạch được gì, trở thành kẻ xui xẻo.

Khe sâu này không phải tự nhiên hình thành, mà là do dưới đáy biển, có thể có một lớp vỏ giống như bùn cát, thuyền chìm rơi xuống sẽ bị mắc kẹt vào đó, hình thành từng khe nứt giống như rãnh biển, lâu dần mới tạo thành khe sâu.

Mọi người nạp đầy lại thiết bị lặn hạng nặng, một ngày sau, bắt đầu lần lặn thứ hai.

Lần này, mục tiêu của mọi người rất rõ ràng, chính là khe sâu giống như con thuyền đắm khổng lồ kia.

Sau khi lặn xuống, chẳng bao lâu, mọi người liền đến trước khe sâu, dừng lại ở đoạn vách đá phía trước.

Sau khi đến gần khe sâu, mọi người mới chú ý thấy, khe sâu này khác với những khe sâu thông thường, hai bên càng giống như lớp vỏ của một vật khổng lồ nào đó, còn con thuyền lớn kia thì bị kẹt trong khe hở của lớp vỏ.

Vì nơi này là khu vực xoắn ốc, bùn cát tuy không nhiều, nhưng nhìn cũng không rõ ràng lắm.

Sau khi bắn pháo sáng dưới nước, chỉ một lát sau đã bị dòng nước xoắn ốc cuốn đi.

Tuy nhiên, nhờ ánh sáng yếu ớt này, mọi người cũng hiểu rõ hơn về khe sâu.

Trong khe núi, đá tảng đứng sừng sững, tựa như di tích của một kiến trúc cổ đại nào đó.

Những tảng đá lớn kia tuy phủ đầy rong biển và trầm tích, nhưng lại ngay ngắn có trật tự, không giống tự nhiên mà sinh ra, càng giống một cổ thành được con người mài dũa!

Và con thuyền khổng lồ kia, liền chìm trong cổ thành ở khe sâu này. 'Đây chẳng lẽ chính là di tích cổ của quốc gia Hận Thiên?!' Nhìn di tích cổ này, mọi người lòng dâng trào cảm xúc, có vẻ hơi kích động.

Theo truyền thuyết, quốc gia Hận Thiên cư trú ở Quy Khư Nam Hải.

Nơi này có một cái giếng mà dốc hết nước trời cũng không thể đổ đầy, có thể thông đến Hải Nhãn vĩnh hằng!

Dù sao dung lượng oxy trong thiết bị có hạn, đáy biển không như trên núi, nên mọi người không chần chừ, trực tiếp bơi về phía cổ thành đó.

Trong khe sâu, bị phủ một lớp trầm tích xám trắng.

Ngay khi họ vừa xuống, mặt đất đột nhiên rung chuyển, vách đá vang dội, nước biển đổ ập xuống! 'Có phải sóng thần không?!' Đối mặt với tình huống đột ngột như vậy, mọi người căng thẳng nhìn chằm chằm xung quanh.

Lâm Nghị thần sắc thản nhiên, vẫy tay ra hiệu cho họ đừng hoảng sợ, sau đó chỉ vào một nơi không xa phía trước.

Chỉ thấy ở đó có một vách đá dày nặng, cảm giác rung động dưới đáy biển này chính là từ vách đá đó truyền đến.

Vì đang ở dưới nước, nên chỉ cần có một chút sóng gợn là cảm nhận đặc biệt rõ ràng.

Sau trận rung động đó, nước biển xung quanh liền yên tĩnh trở lại.

Rõ ràng không phải sóng thần, càng giống như có vật nặng nào đó va chạm vào vách đá.

Và lớp trầm tích xám trắng trên vách đá đó, cũng theo cú va chạm này mà rơi ra một ít.

Sau khi lớp trầm tích bong ra, diện mạo thật sự của vách đá cũng hiện ra trước mặt mọi người.

Đó căn bản không phải là vách đá gì cả, nhìn vào, nó càng giống một tấm bia đá khổng lồ, trên đó còn có những dấu vết cổ xưa.

Dưới ánh sáng mạnh chiếu vào, ngoài tấm bia đá này, còn có những cột đá thô ráp đứng san sát, chứng minh phỏng đoán của họ.

Nơi này từng là một cổ thành cực kỳ hùng vĩ, đã bị hủy diệt dưới một tai nạn thảm khốc.

Rạn san hô xoắn ốc dài đông tây, hẹp nam bắc, khu rừng dưới đáy biển dày đặc thường tập trung ở phía đông của địa hình trũng, về phía tây địa thế dần cao, khi thủy triều thấp sẽ có Đảo U Linh màu đen nổi lên mặt nước.

Con mương biển này chính là nằm giữa rừng san hô và Đảo U Linh.

Nơi này đã sâu hơn một trăm mét dưới mặt biển, và thứ va chạm

vào vách đá, chắc chắn là một vật thể khổng lồ không rõ tên.

Lâm Nghị dứt khoát thả Tiểu Đoàn Đoàn ra, để cô bé đi khắp nơi thám hiểm.

Khi ý thức của anh đi vào không gian, giọng nói của Nữ Vương truyền đến trong đầu. 'Chủ nhân, xin lỗi, khoảng thời gian này đã khiến người phải lo lắng.' 'Không sao, cô cứ ở đây dưỡng thương, những chuyện khác không cần lo.' 'Chủ nhân, kỳ thực khoảng thời gian này, thiếp cũng đã nghĩ thông rồi.

Cứ mãi trốn tránh như vậy cũng không phải là cách.

Chi bằng ra ngoài, dù có gặp Xà Thần kia, thì cùng lắm là liều mạng với nó, có Chủ nhân ở đây, thiếp cũng không sợ nó!

Hơn nữa... thiếp còn từ ký ức của Sơ đại Quỷ Mẫu, có được một tin tức quan trọng, là về Xà Thần.' 'Ồ?

Tin tức gì?' Sau Côn Luân Thần Cung, ký ức của Nữ Vương trở nên hỗn loạn, đồng thời vì Xà Thần, đó là sự khắc chế tự nhiên từ huyết mạch, nên cô ta chỉ có thể ẩn mình trong không gian mà không lộ diện.

Bây giờ xem ra, Nữ Vương đã tổng hợp lại ký ức trước đây. 'Quốc gia Ma cổ đại, tín ngưỡng không phải là Xà Thần, mà là đang lợi dụng Xà Thần, đương nhiên Xà Thần cũng đang lợi dụng người của quốc gia Ma cổ đại.' 'Nói chi tiết xem.' Bất luận là quốc gia Ma cổ đại, hay Luân Hồi Tông, trong cổ tịch và kinh điển của họ, cấp độ cao nhất được ghi lại đều là vực sâu.

Mà thần minh trong vực sâu, chính là Xà Thần.

Sơ đại Quỷ Mẫu, càng được nhận định là con gái của Xà Thần.

Nhưng giờ Nữ Vương lại nói ra một chuyện đảo ngược nhận thức.

Tuy nhiên, nghĩ kỹ lại, lời này từ miệng cô ta nói ra cũng không kỳ lạ, dù sao ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Nữ Vương từng muốn đạp lên Xà Thần, coi mình là tồn tại tối cao.

Nữ Vương hít sâu một hơi rồi nói, 'Nguyên nhân, là từ khối thịt mà chúng ta từng nhìn thấy!

Tổ tiên của quốc gia Ma cổ đại, tức Sơ đại Quỷ Mẫu, từng đến một nơi.

Nơi đó từng là nền văn minh đầu tiên trên thế giới, được gọi là Hoàng Kim Cổ Quốc.

Ở Hoàng Kim Cổ Quốc, bà ta tình cờ có được một khối thịt, khối thịt đó cực kỳ linh tính, căn cứ theo sự chỉ dẫn của khối thịt đó, bà ta biết được sự tồn tại của Xà Thần và thần khí, sau này tổ tiên quốc gia Ma cổ đại vì Xà Thần và thần khí mà chia thành hai phái, một phái truy tìm Xà Thần, một phái thám hiểm thần khí.

Mà Sơ đại Quỷ Mẫu chính là phái truy tìm Xà Thần!' Dưới sự chỉ dẫn của khối thịt đó, Sơ đại Quỷ Mẫu nhìn thấy Quỷ Động, đồng thời lúc đó tất cả mọi người cũng giống như Hồ Bát Nhất và bọn họ, đều bị nhiễm lời nguyền của Xà Thần.

Để giải trừ lời nguyền, đồng thời để có được năng lực của Xà Thần, thế là bà ta dẫn tộc nhân đến núi Côn Luân, và ở Long Đỉnh lập nên tổ địa, rồi lợi dụng phương pháp tế tự, có được đôi Vô Giới Yêu Đồng đầu tiên!' Những gì Nữ Vương miêu tả là tin tức mà Lâm Nghị trước đây chưa từng biết.

Thậm chí ngay cả trong nguyên tác, cũng không đề cập đến chuyện này.

Từ xưa đến nay, bất luận là quốc gia Ma hay Luân Hồi Tông, đều cho rằng vị thần vĩ đại mà họ tín phụng, chính là Xà Thần.

Tuy nhiên, chưa từng có ai nói rằng, một vị thần có thần thông quảng đại như vậy, lại còn có năng lực biến hóa khôn lường, lại chết rồi.

Vì sao nó chết?

Nó chỉ tồn tại trong không gian hư số, sức mạnh của chính nó có thể ảnh hưởng đến thế giới hiện thực.

Thế nhưng, Quỷ Mẫu đời này đến đời khác, nghe nói đều là linh hồn truyền đời, Quỷ Mẫu còn có thể như vậy.

Vậy thì, với tư cách là thần minh Xà Thần, vì sao không dùng sức mạnh của mình để trọng sinh?

Nếu Quỷ Mẫu thật sự tín phụng Xà Thần, thì không nên lợi dụng sức mạnh của Xà Thần, mà nên để Xà Thần giáng lâm nhân gian.

Quỷ Mẫu lợi dụng sức mạnh của nó, đồng thời cũng kiêng kị sức mạnh của nó, cho nên người khác có thể tín phụng Xà Thần, nhưng với tư cách là Quỷ Mẫu sở hữu sức mạnh của Xà Thần, thì lại không phải như vậy.

Nữ Vương, với tư cách là Quỷ Mẫu cuối cùng, mặc dù khác với các Quỷ Mẫu khác, nhưng cũng có được năng lực của Xà Thần, đồng thời trước khi có ký ức của các đời Quỷ Mẫu, cô ta đã có ý niệm muốn đứng trên Xà Thần.

Chương 578

Điều này e rằng cũng tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Niềm tin này, hẳn cũng là một loại truyền thừa.

Giờ đây, Nữ Vương tổng hợp ký ức của các đời Quỷ Mẫu, liền thật sự hiểu rõ điểm này.

Quỷ Mẫu lợi dụng Xà Thần, ngược lại Xà Thần cũng lợi dụng Quỷ Mẫu, hy vọng có một ngày có thể thoát ra khỏi chốn này.

Ngày đó, chính là khi Long Mạch Long Vương ở núi Côn Luân khô cạn, cũng chính là ngày Lâm Nghị và những người khác đến.

Cứ như vậy, mọi chuyện đều có thể giải thích thông suốt.

Nghi vấn duy nhất, chính là khối thịt kia rốt cuộc là thứ gì?

Hiện tại, khối thịt đó vẫn còn trong Nhẫn không gian của anh.

Theo miêu tả của Nữ Vương, Quỷ Mẫu đã lợi dụng khối thịt đó, có được thông tin về Xà Thần và năng lực của Xà Thần.

Khối thịt này càng giống một kẻ đứng sau màn, đang lên kế hoạch cho tất cả mọi chuyện này.

Thông minh như Quỷ Mẫu, không lý nào lại không nhận ra điểm này.

Trừ phi, khối thịt này đang lợi dụng một loại quy luật tiềm ẩn nào đó, khiến Quỷ Mẫu lầm tưởng đó là sự chỉ dẫn của trời cao.

Những thứ tương tự như thiên cơ này có rất nhiều.

Phong thủy ngũ hành, Tiên Thiên Bát Quái, thậm chí cả nghe sấm cũng có thể coi là loại này.

Mượn cớ thiên cơ, lừa dối trời đất, nên khối thịt đó mới xuất hiện trong Cửu Tầng Yêu Lâu.

Tuy nhiên, sau khi có được khối thịt này, ngoài sự cứng rắn dị thường của nó, thì không có dấu hiệu khác lạ nào.

Trước đây, khi anh định thu hồi khối thịt này, giá trị của nó đã là giá trên trời.

Giờ xem ra, khối thịt này e rằng là một vật phẩm cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ là, vì hệ thống đã đưa ra giá, vậy thì nó cũng phải nằm trong phạm vi có thể kiểm soát được, chỉ cần bảo quản tốt, không cần quá căng thẳng. 'Chủ nhân, thiếp đã tổng hợp ký ức của các đời Quỷ Mẫu, nên đã phát hiện ra thủ đoạn hấp thụ sức mạnh của Xà Thần!

Lợi dụng thủ đoạn đó, là có thể đoạt lấy sức mạnh và năng lực của Xà Thần.

Chỉ là điều kiện quá hà khắc, cần phải hoàn toàn áp chế Xà Thần, thiếp mới có cơ hội.

Hơn nữa, nếu Xà Thần vẫn còn ở dưới đáy Quỷ Động, thì tỷ lệ thành công là một trăm phần trăm, còn bây giờ, tỷ lệ thành công chỉ có một nửa!

Nhưng, thiếp muốn thử!' Nữ Vương nắm chặt nắm đấm, nghiêm túc nói. 'Được, vậy thì như cô mong muốn.

Đây mới là Nữ Vương của tôi.' Nghe lời Nữ Vương, Lâm Nghị khẽ mỉm cười, gật đầu.

Đây mới chính là Nữ Vương.

Người phụ nữ dám đứng trên Xà Thần.

Xà Thần này, dù sao cũng tự xưng thần minh, hiện tại thực lực tuy

nói không tồi, nếu không cũng sẽ không phải chạy trốn.

Nhưng khi thực sự động thủ, vẫn phải đối xử nghiêm túc.

Hơn nữa, hiện tại, hiểu biết về Xà Thần vẫn còn quá ít, thậm chí nó có hình thái như thế nào, năng lực ra sao, đều không rõ.

Lâm Nghị liếc nhìn Điểm đạo mộ của mình, không ngờ đã hơn một triệu rồi.

Nhiều Điểm đạo mộ như vậy, chính là sự tự tin của anh khi đối đầu với Xà Thần.

Thực sự không được, thì cứ lấy Điểm đạo mộ ra mà đập chết Xà Thần.

Thế là Lâm Nghị liền cởi bỏ phong ấn cho Nhẫn không gian của Nữ Vương.

Cô ta có thể tự do quan sát thông tin bên ngoài, đồng thời cũng có thể tự do ra vào không gian.

Lúc này.

Khu vực biển xung quanh lại xuất hiện dòng xoáy và hải lưu, gây ra sự đổ ập của nước biển, hơn nữa dòng chảy cực kỳ mạnh mẽ, hệt như dưới đáy biển đang nổi lên một cơn lốc xoáy khủng khiếp vậy.

Nguyễn Hắc sợ hãi vội vàng ôm chặt cột đá bên cạnh, Lão Hồ và mấy người cũng tùy tay nắm lấy một thứ gì đó, tránh bị lốc xoáy hút vào.

Vị trí gây ra lốc xoáy là một vùng sương mù trắng xóa, chỉ ẩn hiện nhìn ra, ở vị trí đó, dường như có vật thể khổng lồ nào đó.

Và cơn lốc xoáy khủng khiếp trước mặt này, chính là do vật thể khổng lồ đó gây ra.

Cơn lốc xoáy dòng chảy ngầm dưới đáy biển kéo dài suốt nửa

tiếng đồng hồ mới dừng lại.

Biển sâu vẫn luôn là một bí ẩn chưa được giải đáp của nhân loại, biển sâu quá sâu, bên trong có quá nhiều điều chưa biết, quá nhiều sinh vật kỳ dị ẩn mình trong bóng tối, và cả những loài cá nuốt thuyền mà con người không biết đến.

Vậy thì một vật thể khổng lồ có thể gây ra lốc xoáy dòng chảy ngầm dưới đáy biển, rốt cuộc là loại tồn tại như thế nào? 'Lão Lâm, chẳng lẽ lần này chúng ta gặp phải Chân Long trong truyền thuyết rồi sao?' Quy mô ảnh hưởng, sức phá hoại mạnh mẽ đến như vậy.

Ngay cả những người đã trải qua vô số điều không thể tin nổi như họ, cũng cảm thấy kinh hãi.

E rằng chỉ có Chân Long mới có thể làm được điều đó.

Sau khi lốc xoáy tan đi, trong vùng trắng xóa đó, một vật thể khổng lồ bơi ra.

Vật thể khổng lồ này có đầu giống trâu, thân như mãng xà, có vảy và sừng.

Trên cái đầu hình trâu kia sắp mọc ra sừng, thân dài như lụa trắng, thấy đầu không thấy đuôi! 'Đây là...

Hải Long!!' Nguyễn Hắc thấy vậy, căng thẳng hét lên.

Long!

Đây là cách gọi của người phương Đông.

Hơn nữa trong truyền thuyết, rồng có năm móng, ngược lại vật thể khổng lồ này lại không có móng vuốt, càng giống một loại quái vật á chủng rồng hơn.

Thay vì nói nó là rồng, chi bằng nói nó là một con rắn biển khổng lồ.

Lão Hồ và bọn họ đã thấy không ít quái vật, thậm chí ngay cả những thứ trong truyền thuyết giống Chân Long, hoặc Chu Cửu Âm trong truyền thuyết cũng đã gặp qua, đối với con rắn biển khổng lồ này, phản ứng cũng không quá lớn.

Điều duy nhất khiến họ bất an là, con rắn biển khổng lồ này dù nói là vật khổng lồ, nhưng cũng không thể gây ra động tĩnh khủng khiếp vừa rồi!

Tức là, động tĩnh vừa rồi, chắc chắn có nguyên nhân khác.

Sinh vật dưới đáy biển, thường không thấy ánh mặt trời, cũng không bơi lên mặt biển, lâu dần, chúng liền sợ ánh sáng mạnh.

Khi mọi người dùng thiết bị chiếu sáng mạnh chiếu qua, con rắn biển khổng lồ liền sợ hãi hoảng loạn trốn vào vùng nước biển trắng xóa, rất nhanh liền biến mất không thấy bóng dáng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trong vùng nước biển trắng xóa đó, liền hiện ra một vũng máu tươi đỏ rực, sau đó máu hòa vào đại dương, hầu như không để lại một chút dấu vết nào trong nước biển.

Khu vực biển đó, vẫn là một vùng trắng xóa.

Bọn họ không vướng víu quá nhiều, mà là chuyển tầm mắt về phía con thuyền phía sau bị hư hại nghiêm trọng.

Chương 579

Con thuyền chìm cổ đại phía sau tuy chỉ còn lại tàn tích, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dáng khác xa thuyền Trung Quốc, đầy phong vị dị quốc của khu vực Ả Rập.

Thân thuyền phần lớn bị cát biển bao phủ, những chỗ nên mục nát gần như đã mục nát hết, rất có thể là một thuyền buôn giao thương trên biển vào thời Nguyên Minh, không biết đã gặp phải tai nạn hàng hải gì mà bị cuốn vào san hô xoắn ốc.

Trông có vẻ không phải là con thuyền đã đặt Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Ở nơi này, ngoài con thuyền này, thì không có bất kỳ con thuyền nào khác.

Di tích của thành cổ dưới đáy biển này rất lớn.

Nhưng nhìn một cái, gần như không thấy sinh vật dưới nước, hiển nhiên ngay cả những sinh vật biển đó cũng có thể cảm nhận được nguy hiểm tiềm ẩn ở đây, nên không dám mạo hiểm đi vào.

Lâu dần, nơi đây trở thành một vùng chết.

Trong vùng chết này, có mấy vực sâu, mà cái vùng trắng xóa vừa rồi, xuất hiện ở vực sâu thứ hai bên trái.

Sau khi màn sương trắng xóa đó tan đi, dưới tác dụng của thiết bị chiếu sáng mạnh, tình hình trong vực sâu thứ hai cũng hiện rõ trước mắt mọi người.

Đó là một cây san hô rất rất lớn.

Cây san hô hiện ra trạng thái bán trong suốt, dưới ánh đèn chiếu rọi, theo dòng chảy của nước biển, đung đưa qua lại, trông vô cùng

đẹp mắt.

Trên cây san hô khổng lồ này, có thể nhìn thấy những con trai lớn nhỏ.

Bàn Tử lập tức hưng phấn cực độ, liền bơi tới.

Để thăm dò tình hình, mọi người cũng nhanh chóng đi theo.

Trong lúc thu thập ngọc trai trên cây san hô khổng lồ, ở vị trí rễ cây san hô khổng lồ này, không ngừng có bong bóng nổi lên từ bên trong.

Cứ như thể có sinh vật gì đó đang ẩn nấp bên trong vậy.

Nguyễn Hắc cực kỳ căng thẳng, "Boss Lâm, chỗ đó.

Chỗ đó sẽ không phải lại là một con rắn biển lớn chứ!" Anh ta trải qua chuyến đi biển lần này, có thể nói là bị dọa không nhẹ, những thứ gặp phải đều là những thứ trước đây chưa từng gặp, thậm chí còn không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Nghị nhìn một cái, liền điều khiển thiết bị lặn hạng nặng, bơi về phía đó.

Đến nơi, Lâm Nghị vạch đám san hô rậm rạp ra.

"W*ao!!

Lớn thật!!!" Lâm Nghị còn chưa mở miệng, phía sau anh đã truyền đến giọng nói của Bàn Tử.

Lão Hồ cũng hít một hơi thật sâu, ánh mắt rực sáng nhìn chằm chằm vào thứ bên trong cây san hô.

Suốt thời gian dài như vậy, mọi người cũng coi như là người từng trải.

Đã từng thấy vô số bảo vật có giá trị liên thành.

Nhưng vẫn bị thứ trước mắt làm cho giật mình.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương với tài sản có thể lên tới hàng trăm triệu, sau khi nhìn thấy, tim cũng đập thình thịch.

Đó là một con trai khổng lồ dưới đáy biển!

Rất lớn, rất lớn!

Vỏ sò hình sóng khép chặt, kéo dài ra hai bên, nhìn thoáng qua, cứ như một khối đá núi khổng lồ.

Ước tính sơ bộ, con trai khổng lồ này, ít nhất dài hơn bốn mét!

Vỏ ngoài trắng tinh trong suốt, gần như đã hòa làm một với đá dưới đáy biển!

Một con trai khổng lồ lớn đến vậy, đã không biết sống bao nhiêu ngàn năm rồi.

Nó sớm đã hòa làm một với đáy biển, gần như tương đương với một phần của đáy biển.

Tuy nói không phải là rồng thật, nhưng nếu nói lốc xoáy rồng biển vừa rồi là do nó gây ra, Lâm Nghị cũng sẽ tin.

Thiên nhiên là một sự tồn tại vô cùng thần kỳ.

Ngày nay con trai khổng lồ này, đã không còn là một con trai khổng lồ đơn thuần nữa.

Thậm chí đối với hình thế phong thủy xung quanh, cũng có sức ảnh hưởng rất lớn.

Thậm chí có thể là nền tảng phong thủy của di tích thành cổ này.

"Phát tài rồi!

Phát tài rồi!" Nhìn thấy con trai khổng lồ, tay Nguyễn Hắc không kìm được run rẩy.

Một con trai khổng lồ sống hàng ngàn năm như vậy, ngọc trai bên trong sẽ lớn đến mức nào?

Sẽ có bao nhiêu?

Dù chỉ có một viên, dù có phải trả nửa cái mạng, anh ta cũng cam tâm tình nguyện.

"Bàn gia, Bàn gia!!" Nguyễn Hắc biết Bàn Tử ham tiền, liền kéo chặt Bàn Tử, ra sức ám chỉ anh ta!

Một bảo vật khổng lồ như vậy, không mang đi, há chẳng phải đáng tiếc sao?

Đây tuyệt đối là một bảo vật vô giá trị liên thành.

Hàng triệu, hàng chục triệu e rằng vô số người cũng muốn tranh giành mua!

Bàn Tử hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ vai Lão Hồ, ý bảo Lão Hồ chuẩn bị ra tay!

Mà Tuyết Lỵ Dương lại giơ tay chỉ vào miệng con trai khổng lồ nói: "Miệng con trai khổng lồ này dường như có một người!

Người đó dường như vẫn còn sống!" Người?

Chỗ này đâu ra người?

Hơn nữa, dù trước đây có người đến đây, thì cũng phần lớn đã chết rồi, bị con trai khổng lồ ăn cũng không có gì lạ.

Loại trai khổng lồ này, đều là trai ăn thịt người!

"Trong biển sinh trai" là truyền thuyết cổ xưa, những người dân chài và ngư dân kiêng kỵ nhất việc đánh lưới "vỏ sò" trắng tay, nên đối với các loại ngọc trai, vỏ sò quý hiếm đều gọi là trai.

Trai ăn thịt người trong miệng dân chài tuy không nhắc đến tên

khoa học của nó là "xa cừ", nhưng thường gọi là "bạch ham".

Hai vỏ sò có răng cưa của trai ăn thịt người một khi kẹp lấy người, sẽ đóng chặt lại.

Không biết bao nhiêu dân chài khi khai thác ngọc trai đã bị loại này kẹp chết.

Từ xưa đến nay, thường có dân chài gặp phải tai nạn này, nên mới đặt cho nó cái tên rợn người là trai ăn thịt người.

Hiện giờ bọn họ lại nhìn thấy, trong con trai ăn thịt người này, lại dường như có một người sống!

"Chẳng lẽ là cương thi?" "Cũng có thể là giao nhân trong truyền thuyết!" "Đúng, tôi cũng nghĩ vậy.

Trong cái quan tài kia chẳng phải là một giao nhân sao." Mọi người trong lòng đều đoán mò.

Nguyễn Hắc tuy nói là một lão cá nhồng, nhưng đừng nói cương thi, ngay cả giao nhân cũng chỉ là nghe đồn, chưa từng tận mắt thấy.

Anh ta trợn tròn mắt, căng thẳng nhìn chằm chằm vào con trai khổng lồ.

Con trai quá lớn, lực cắn của nó không chỉ ngàn cân, e rằng dù dùng đỉnh ngàn cân, cũng không thể cạy mở vỏ sò của nó.

Chương 580

Dưới đáy biển này, sóng ngầm cuồn cuộn, thậm chí còn có kỳ quan như long thượng thủy, mà con trai khổng lồ này vẫn vững như thái sơn, hàng ngàn năm không hề di chuyển.

Từ đó có thể thấy rõ một điều.

Bàn Tử tiến lên thử, dù anh ta bây giờ đã khác xưa, sức mạnh cũng có ngàn cân, nhưng vẫn không thể lay động một chút nào.

Lão Hồ thấy vậy, mỉm cười, đi tới, tự tin vỗ vỗ vai Bàn Tử, ý bảo anh ta nhường một chút.

Bàn Tử tưởng anh ta có chiêu gì hay, không ngờ Lão Hồ lại trực tiếp kéo Nguyễn Hắc tới.

Đạo mộ và lấy ngọc trai là hai chuyện khác nhau.

Hơn nữa đều là nghề truyền thống, có những quy tắc riêng.

Con trai khổng lồ này giá trị liên thành, nhưng một khi bị phá hoại, giá trị sẽ giảm đi rất nhiều.

Lấy ngọc trai dưới biển, cũng tuyệt đối không thể so với việc đào mộ trên núi.

Tục ngữ nói, khi dễ núi chớ khi dễ biển, lừa trời không lừa biển!

Cổ mộ trên núi dù niên đại có lâu đến mấy, chưa chắc đã có một số thủy tộc sống lâu hơn thế, trên đại dương có vô số chuyện thần bí khó nói.

Một khi xảy ra chuyện dưới biển, không có cách nào chạy thoát, nếu không kính sợ đại dương, tùy tiện hành động trước biển, thì có mười cái mạng cũng không đủ mất.

Chuyện như thế này, vẫn phải để lão cá nhồng ra tay.

Nguyễn Hắc thấy vậy, ít nhiều có chút đắc ý, nhưng nhìn con trai khổng lồ, cũng chỉ có thể lắc đầu.

Lớn quá, ai mà chống đỡ nổi chứ.

Lâm Nghị nhìn Tuyết Lỵ Dương, vẫy vẫy tay với cô.

Phan Sơn Đạo Nhân 'Phan Sơn Điền Hải Thuật', đâu chỉ có Ti Thiên Ngư.

Tuyết Lỵ Dương khẽ gật đầu, từ trong túi lấy ra một con dao găm!

Con dao găm này rút ra khỏi vỏ, dưới đáy biển vẫn sáng lấp lánh, vừa nhìn đã biết tuyệt đối không phải vật tầm thường!

Con dao này tên là 'Long Hồ Đao'!

Cũng là vũ khí bí chế của Phan Sơn Đạo Nhân.

Phan Sơn Đạo Nhân sở dĩ được gọi là đạo nhân, tự nhiên cũng có những điều huyền diệu riêng.

Và điểm đặc biệt của con dao này chính là, kết hợp với bí thuật của Phan Sơn, sẽ có những hiệu quả không ngờ.

Chỉ thấy Tuyết Lỵ Dương tay cầm Long Hồ Đao, miệng lẩm nhẩm một loại pháp quyết kỳ lạ, cuối cùng đến trước con trai khổng lồ, lướt trên những đường xoắn ốc trên thân con trai, vang lên tiếng kêu lảnh lót, dường như hòa hợp với nhịp điệu cổ xưa, con trai ăn thịt người đó dường như bị thôi miên bởi vầng sáng, hai vỏ sò có răng nanh đan xen nhẹ nhàng rung động, bỗng tự nứt ra một khe hở!

"Còn có thể như vậy sao?" Nguyễn Hắc, lão cá nhồng này, lập tức trợn tròn mắt.

Anh ta không ít lần xuống biển lấy ngọc trai, cũng không ít lần nghe nói về chuyện lấy ngọc trai, nhưng kiểu như Tuyết Lỵ Dương,

chỉ cần nhẹ nhàng lướt qua, con trai khổng lồ ngàn năm liền tự động há miệng, quả thực là chưa từng thấy, chưa từng nghe.

"Bí thuật Phan Sơn, quả nhiên danh bất hư truyền a." Lão Hồ cũng tấm tắc khen ngợi.

Nhưng bí thuật dù sao cũng là bí thuật, sự huyền bí trong đó, tự nhiên không tiện hỏi.

Lâm Nghị cười cười, không nói gì.

Phan Sơn Đạo Sĩ tuy nói là đạo sĩ giả, nhưng thần thông đạo pháp của họ, vẫn có chút ít.

Giống như lúc trước ở Bình Sơn, Trát Cô Tiếu một bài Chính Khí Ca, đã phá được thuật tinh viên quang của con ly tử đó.

Bí thuật Phan Sơn này, cũng không chỉ đơn giản là đạo mộ.

Hơn nữa bí thuật Phan Sơn, không giống như đạo thuật, lợi dụng thủ quyết và khẩu quyết, để thi triển.

Mà còn cần phải sử dụng công cụ!

Vì vậy, Lâm Nghị dù tinh thông tất cả bí thuật Phan Sơn, nhưng không có công cụ, cũng không thể thi triển.

Đương nhiên, điểm quan trọng hơn là, đối với Lâm Nghị mà nói, căn bản không có sự cần thiết phải thi triển.

Khoảnh khắc con trai khổng lồ mở ra, từ khe hở của vỏ sò trắng bệch, một đạo kim quang bắn ra.

Một trận khí hải tinh âm xú xộc thẳng vào mũi.

Bên trong vỏ sò ánh sáng lấp lánh chói mắt, trong biển sâu u ám vô tận có thể chiếu xa trăm bước.

Mọi người nhìn thấy bên trong con trai khổng lồ, lập tức trợn mắt

há hốc mồm, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ điên cuồng.

Nỗi kinh ngạc đó, không hề kém hơn khi nhìn thấy con trai khổng lồ.

"Là mỹ nhân ngư vây ngọc vảy vàng!" Nguyễn Hắc kinh hãi kêu lên.

Trong thịt trai có một con cá quái vật lớn bằng đứa trẻ, con cá người có tay vảy thân, thực ra nói là "tay người" chỉ là giống thôi, còn có sự khác biệt rất lớn với người thật, hơi giống một thai nhi dị dạng chưa phát triển hoàn chỉnh.

Hai vây như tay và lưng trong suốt như ngọc, sáng bóng rực rỡ, cùng với vảy cá vàng óng ánh toàn thân phản chiếu ánh sáng, rực rỡ kỳ lạ.

Thân cá đã hóa đá nhiều năm, sở dĩ vẫn còn phát sáng, là vì miệng của con cá người có đầu giống phụ nữ đó há ra ngoài, trong miệng lộ ra nửa viên minh châu, khí châu cuồn cuộn, chiếu sáng vây vàng vây ngọc lấp lánh như ánh trăng, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

"Đây… đây là loại minh châu gì?!!" Hai ngày nay bọn họ đã thấy quá nhiều ngọc trai, nhưng loại minh châu sáng chói mắt như vậy, đây là lần đầu tiên thấy!

Thật sự quá sáng!

Đây còn là nửa viên.

Nếu là một viên hoàn chỉnh, e rằng dưới biển này, cũng có thể chiếu sáng mọi thứ!

"Đây chắc là một viên mẫu châu!" "Mẫu châu?" Trong một con trai khổng lồ hàng ngàn năm tuổi, có thể có rất nhiều minh châu.

Nhưng trong số rất nhiều minh châu đó, sẽ có một viên minh châu

được con trai khổng lồ chăm chút bồi dưỡng, đây chính là mẫu châu!

Đây chính là truyền thuyết cổ xưa đã tồn tại, lão trai nuôi châu!

Viên minh châu này khác với những minh châu khác.

Những minh châu khác, phần lớn đều là minh châu có nhân, còn loại minh châu này, là một loại minh châu không nhân.

Minh châu có nhân là do vật thể lạ xâm nhập, từ đó kích thích tiết ra mà hình thành.

Ví dụ như ký sinh trùng, ví dụ như hạt cát.

Còn minh châu không nhân thì do chính con trai khổng lồ tự cắt đứt tế bào của mình, từ đó hình thành túi ngọc trai, sau đó hình thành ngọc trai, giống như con người mang thai vậy.

Loại ngọc trai này, thường chỉ có một viên, được gọi là mẫu châu.

Lão trai nuôi châu, cái vô chất mà hóa thành hữu chất, mặt trăng là tinh hoa của nước, ngọc trai là tinh hoa của mặt trăng, lão trai hoàn toàn nhờ vào việc hấp thụ tinh hoa của mặt trăng hàng vạn năm, để tạo thành linh châu dưới đáy biển.

Nếu trên trời không có ánh trăng, trai sò dưới biển sẽ không ngậm châu, mỗi khi trăng tròn, lão trai chơi châu, sẽ thu hút vô số thủy tộc.

Chắc chắn là vào một đêm trăng tròn nào đó hàng trăm ngàn năm trước, một nàng tiên cá đã hình thành dưới đáy biển bị hấp dẫn bởi minh châu trong con trai ăn thịt người.

Thế là cô ta lặng lẽ tiếp cận, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bơi vào vỏ sò đang mở của "xa cừ", một ngụm nuốt linh châu rồi muốn trốn đi.

Nghe nói, loại mẫu châu này, có tác dụng giữ gìn nhan sắc, từ cổ chí kim, được dùng làm đan dược giữ gìn nhan sắc.

Người chết ngậm nó, thi thể có thể bất hủ không hóa, lâu dần sẽ khô cứng.

Thời xưa người giàu sang sau khi chết được chôn cất, thi thể trong quan tài đều có ngậm vật gì đó trong miệng.

Chương 581

Xá lợi Phật là hàng trung phẩm, "tiền ngậm miệng" thứ chi, tiền ngậm miệng là đặt tiền đồng vào miệng người chết, ngậm "châu giữ nhan sắc" trong miệng, thì là lựa chọn tối thượng, là đứng đầu trong "minh khí" của cổ mộ.

Viên mẫu châu được lão trai hàng ngàn năm nuôi dưỡng này, càng là sự tồn tại độc nhất vô nhị, mới gây ra cảnh tượng thịnh vượng như vậy!

"Bảo châu!" Nguyễn Hắc nhìn thấy viên mẫu châu ngàn năm này, mừng rỡ quá đỗi, nhanh chóng bơi tới, chuẩn bị lấy nó ra khỏi miệng nàng tiên cá.

Nhưng bị Lâm Nghị túm lấy, ném sang một bên.

Lâm Nghị giơ tay lấy mẫu châu ra khỏi miệng nàng tiên cá, sau đó đặt nó lại vào thể nội lão trai, cuối cùng, lấy nàng tiên cá vây vàng ra, ném cho Lão Hồ và Bàn Tử.

Giá trị của nàng tiên cá vây vàng này, vượt xa những thi thể thông thường.

Nhưng viên mẫu châu này, tuyệt đối không thể động vào.

Con trai già này đã tồn tại hàng ngàn năm, e rằng đã hòa làm một với phong thủy Quy Khư này.

Chính vì thế mới gây ra trận lốc xoáy dưới đáy biển vừa rồi.

Lão trai hấp thụ tinh hoa của mặt trời, và nuôi dưỡng viên mẫu châu này, có thể nói viên mẫu châu này, chính là tương đương với yêu đan của yêu thú!

Một khi mất đi mẫu châu, thời gian của lão trai ở đây cũng sẽ

không còn nhiều nữa.

Đồng thời, viên mẫu châu này cũng sẽ gây ra động loạn dưới đáy biển, bất kể thủy tộc nào, cảm ứng được viên mẫu châu này xuất hiện, chắc chắn sẽ không ngần ngại tàn sát lẫn nhau.

Đến lúc đó, Quy Khư này sẽ biến thành bộ dạng gì?

Tuy nói mẫu châu không động được, nhưng trong thể nội lão trai, vẫn còn mấy trăm viên minh châu, Lâm Nghị cũng không lấy nhiều, tùy tiện lấy đi hai phần ba.

Ngay lúc này, ở không xa, trong nước biển đột nhiên có một luồng sóng nhiệt ập tới, biển sâu vốn còn khá yên bình, lập tức trở nên sóng ngầm cuồn cuộn.

Nhiệt độ nước biển xung quanh, cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Nước biển sủi bọt ùng ục, cứ như sôi lên vậy.

Đồng thời.

Dưới đáy biển sáng bừng, ánh sáng trắng chói mắt, những đốm lửa hình vòm dưới đáy biển chia thành nhiều đạo, từ dưới lên trên có một luồng khói đen đáng sợ xông thẳng lên trời, nước biển ở những nơi âm hỏa cháy âm ỉ đều bị thiêu đến sôi trào, vô số xác thủy tộc bị âm hỏa thiêu cháy nổi lềnh bềnh trên biển.

Khói đen của hỏa long dưới đáy biển bốc lên khiến bầu trời vốn đã u ám càng thêm tối tăm, dưới mặt biển thì lửa cháy bập bùng, từng đám từng đám âm hỏa bốc cháy, như thể đồng thời có mấy vầng trăng sáng mọc lên dưới đáy biển, chiếu rọi đại dương thành một vùng âm u lạnh lẽo.

Những quả cầu lửa phun ra từ đáy biển nuốt chửng tất cả đàn cá xung quanh, những con cá may mắn sống sót, dù ở gần âm hỏa, cũng phần lớn bị cháy xém đầu, giãy giụa quằn quại nhảy vọt lên khỏi mặt

biển, toàn bộ mặt biển đều bao phủ trong bóng tối tử vong.

Mọi người không dám lơ là, lập tức trồi lên cạn, rời khỏi mặt biển, quay trở lại thuyền.

Long hỏa chỉ có thể cháy trong nước biển, rời khỏi nước sẽ tắt ngay lập tức, hơn nữa loại âm hỏa dưới đáy biển này, trong phong thủy Thanh Ô gọi là "long đăng", tuy thế lực kinh người, nhưng thường chỉ chập chờn, vụt tắt trong chớp mắt.

Long hỏa này, là nơi địa mạch tích tụ âm khí.

Lên thuyền xong, Lâm Nghị lập tức lấy ra Ti Thiên Ngư và Khôi Tinh Bàn, ghi lại vị trí của mấy điểm long hỏa đó.

Âm hỏa trong "vùng biển san hô xoắn ốc" phần lớn tập trung ở phía đông của "Đảo U Linh".

Mà vị trí hiện tại của bọn họ, thì lại ở phía tây của 'Đảo U Linh', nên tương đối mà nói, an toàn hơn.

Cùng với long hỏa tản đi, trời biển trở về trong hư vô.

Giữa trời và biển mất đi ánh sáng u ám, lập tức trở nên tối đen như mực, chỉ có mưa lớn vẫn không ngừng rơi xuống rào rào.

Mọi người căn cứ vào vị trí đã ghi lại trên Khôi Tinh Bàn, tiến vào phía đông của 'Đảo U Linh'. 'Đảo U Linh' giống như một cái bát lớn úp ngược, thân núi đá đen hình nón cụt nhô lên khỏi mặt biển chưa đầy mười mét.

Sườn núi thoai thoải và rộng lớn như lưng một con cá voi đen khổng lồ nhô lên khỏi mặt nước, khi thuyền tiếp cận, sử dụng chùm sáng mạnh chiếu lên, trông càng thêm hùng vĩ, một cảm giác đen tối, áp bức bao trùm lòng người.

Ngay khi đến phía đông, đột nhiên con thuyền chòng chành, lắc lư

không ngừng.

Mọi người vội vàng kiểm tra xem có chuyện gì.

Ở vị trí địa lý đặc biệt như thế này, nguy hiểm nhất không gì hơn việc, thuyền va phải đá ngầm, từ đó dẫn đến thuyền bị hư hại nghiêm trọng, không thể tiếp tục đi.

Tuy nhiên, khi mọi người bước ra khỏi buồng điều khiển, lại nhìn thấy bầu trời vốn đang âm u mây mù, đột nhiên mây tan mưa tạnh, một đạo ánh sáng rực rỡ, từ trên trời chiếu xuống, rọi lên mặt biển.

Cứ như thể trên bầu trời phía trên đầu, một cánh cổng lớn từ thiên đường đã mở ra, ánh sáng thánh thiện từ thiên quốc giáng xuống, tiếp ứng sinh linh dưới hạ giới.

Cùng với mây đen tan đi, một vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời.

Vì long hỏa Quy Khư xảy ra trước và sau rằm, nên chuyến đi này, bọn họ tính toán ngày tháng, hiện tại đang là trước và sau ngày rằm.

Vầng trăng sáng trên bầu trời, lớn như bánh xe, sáng trong không tì vết, chiếu sáng vùng biển này rõ như ban ngày.

Bạn với sự xuất hiện của vầng trăng này, vùng biển phía dưới, vô số trai biển há miệng vỏ sò, tùy ý nuốt nhả ngọc trai, chơi trăng hấp châu, tham lam hấp thụ tinh hoa của mặt trăng.

Trăng châu trên trời dưới nước phản chiếu lẫn nhau, trong ánh sáng rực rỡ đến rợn người, trên biển còn nổi lềnh bềnh không ít cá biển và hải thú vừa bị long hỏa thiêu chết, mặt biển sáng như ban ngày nhất thời tràn ngập không khí quỷ dị.

Cảnh này chỉ có trên trời, nhân gian khó mấy hồi nghe được.

Nguyễn Hắc lại không để ý đến cảnh tượng trước mắt, lớn tiếng

kêu lên, “Mau, mau rời khỏi đây!

Tai nạn sắp đến rồi!” Anh ta là một lão cá nhồng, có thể bí thuật và thực lực không mạnh bằng Lâm Nghị mấy người, nhưng kinh nghiệm trên biển, lại vô cùng phong phú.

Gặp phải cảnh tượng quỷ dị như vậy, mười phần mười sẽ có chuyện cực kỳ bất thường xảy ra.

Thậm chí còn khủng khiếp hơn cả lốc xoáy dưới đáy biển, hơn cả long thượng thủy, hơn cả long hỏa!

Đây e rằng cũng là nguyên nhân thật sự khiến con thuyền lớn đặt Tần Vương Chiếu Cốt Kính bị chìm!

“Chúng ta đợi chính là lúc này!

Quy Khư mở mắt!” Ánh mắt Lâm Nghị rực sáng có thần, nhìn chằm chằm vào mặt biển đang nổi sóng lớn do ảnh hưởng của trăng tròn phía trước.

Ở sâu bên dưới mặt biển.

Vô số hố biển lớn nhỏ xuất hiện, trăng tròn dù sáng, nhưng không thể chiếu sáng những xoáy nước đen kịt đó.

Những xoáy nước đó, ngay cả Lâm Nghị cũng không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc dẫn đến đâu.

Nhưng, loại xoáy nước đen kịt này, rất nổi tiếng, được mọi người gọi là hải động, cũng gọi là hải lậu.

Giống như đáy biển đột nhiên xuất hiện mấy cái lỗ lớn, nước biển hình thành xoáy nước đổ xuống, những thuyền bè vô ý bị cuốn vào gần đó thường gặp phải tai nạn lớn.

Mà thuyền của bọn họ, thì đang nằm giữa hai hải động.

Chịu ảnh hưởng của xoáy nước từ hai hải động, thuyền của bọn

họ bắt đầu lắc lư dữ dội sang trái phải, hai bên truyền đến lực xé rách kinh khủng.

Mà những hải động tương tự như vậy, nhìn một cái, không đếm xuể!

Đây chính là Quy Khư!

Truyền thuyết nói, Quy Khư là một hải nhãn ở Nam Hải, là một cái lỗ hổng lớn giữa trời đất.

Đáy của cái lỗ hổng lớn này tồn tại vĩnh cửu, không có thời gian, cũng không có không gian, nên dù có đổ tất cả nước trên trời xuống, cũng không thể lấp đầy cái lỗ hổng lớn này.

Dù tất cả nước trong thiên hạ đều chảy vào, cũng không thể lấp đầy Quy Khư.

Khi hải nhãn Quy Khư này mở ra, trời đất sẽ có dị tượng, gây ra vô số hải động!

Dưới đáy biển sâu, sẽ có rất nhiều hải động, hoặc lớn hoặc nhỏ, lúc có lúc không, là do khí biển ngưng tụ tiêu tán, nước biển lấp đầy khoảng trống bên trong mà hình thành, cũng có một số là do động đất dưới đáy biển, nứt nẻ, sụt lún mà sinh ra, là một hiện tượng tự nhiên của xoáy nước khổng lồ trên mặt biển.

Hải động và long thượng thủy giống nhau, là tai họa như trời sập.

Chương 582

Mà Quy Khư mở ra, động đất khí biển còn vượt xa động đất, núi lửa phun trào.

Nó sẽ ảnh hưởng đến không biết bao nhiêu long mạch dưới đáy biển, từ đó hình thành vô số hải động, dưới sức hút của hải nhãn Quy Khư, hình thành những xoáy nước mạnh mẽ vô cùng.

Đừng nói, con thuyền của bọn họ, dù lớn gấp mấy lần đi nữa, gặp phải Quy Khư mở mắt, cũng không thể thoát ra được!

Con thuyền lớn đặt Tần Vương Chiếu Cốt Kính đó, tự nhiên cũng không thể thoát thân.

Trên mặt biển xuất hiện từng xoáy nước, nhất thời nhìn thấy hoa mắt, nơi nào còn dám đếm trên biển rốt cuộc đã sinh ra mấy chục mấy trăm hải động.

Đây còn là hải động vừa mới xuất hiện, theo thời gian trôi qua, chỉ sẽ càng lớn, càng nhiều, có thế nuốt trời nuốt đất!

Tiếng sóng dữ dội từ sâu trong hải động truyền ra từng đợt như chuông lớn, nước biển cuộn trào ầm ầm, công cụ hàng hải do con người chế tạo, trước sức mạnh hủy diệt trời đất của tự nhiên không có chút chỗ chống cự nào.

"Bàn Tử, chuẩn bị Thủy Thần Pháo!" Quy Khư mở mắt, là tận thế của vô số thủy tộc, vô số sinh linh!

Thần thái Lâm Nghị cũng nghiêm túc hẳn lên!

Nếu thật sự bị hút vào, thì dù không chết, con thuyền chế tạo bằng gỗ biển này, e rằng cũng sẽ vỡ nát tan tành, trên biển cả mênh mông, mất đi con thuyền, là điều chí mạng nhất.

Cùng với lực hút của hải động, thuyền của bọn họ bị hút vào xoáy nước hồng lưu, đồng thời, Lão Hồ và Bàn Tử đi vào khoang thuyền, sử dụng Thủy Thần Pháo bắn vào sâu trong xoáy nước, tạo ra lực đẩy ngược, để làm chậm tốc độ rơi xuống.

Pháo này tiếp nối pháo kia, tiếng pháo ầm ầm, nhưng trong vô số sóng dữ dội của hải động, lại yếu ớt đến vậy.

Con thuyền của bọn họ, dưới tai họa khủng khiếp này, giống như một con thuyền giấy lạc vào dòng nước lũ, bất cứ lúc nào cũng có thể tan nát.

Mặc dù có Thủy Thần Pháo hỗ trợ, nhưng thế rơi của thuyền vẫn rất nhanh, Lâm Nghị dứt khoát gọi Tiểu Đoàn Đoàn đến hỗ trợ.

Cùng lúc hải động xuất hiện, long hỏa xung quanh vẫn sẽ thỉnh thoảng phun trào, thiêu đốt nước biển đến nóng rực.

Không biết qua bao lâu, gió sóng cuối cùng cũng dừng lại.

Xung quanh đã không còn là nước biển gì nữa, thậm chí còn có không khí đủ dùng.

Mọi người hít từng ngụm lớn không khí trong lành một cách tham lam.

“Chúng ta cuối cùng cũng thoát ra rồi!” Nguyễn Hắc không ngừng lau mồ hôi lạnh, đến giờ vẫn còn sợ hãi.

“Không đúng, đây không phải mặt biển.” Lão Hồ quan sát môi trường xung quanh nói.

Mọi người nhận thấy, xung quanh hoàn toàn khác với mặt biển trước đó.

Trên đỉnh đầu bọn họ lấp lánh ánh sáng, nhưng lại không phải ánh trăng trong vắt.

Xung quanh bọn họ là nước biển vô bờ bến, chỉ có vị trí của bọn họ, dường như nằm chính giữa nước biển, tồn tại một khoảng không khí nhất định.

Dưới thuyền của bọn họ, cũng là nước biển sâu không thấy đáy, vùng biển này, cứ như nằm sâu dưới lòng đất vậy.

Mà vùng sáng trên đỉnh đầu bọn họ, như một vầng trăng treo ngược, vạn tượng la liệt, như một bầu trời, nhưng lại không phải bầu trời.

Mà là một hải nhãn có đường kính dài mấy dặm!

Bọn họ còn có thể cảm nhận được, phía trên đỉnh đầu bọn họ, không cao lắm, còn có gió biển ẩm ướt thổi qua, cũng chính là luồng gió biển này, đã cách ly nước biển phía trên đỉnh đầu bọn họ, cứng rắn nâng đỡ vùng không gian mà bọn họ đang ở.

"Đây là biển hai tầng." Sự khéo léo của tạo hóa, xa xôi không phải con người có thể sánh bằng.

Rất nhiều chuyện kỳ diệu, sẽ vượt ra ngoài phạm vi nhận thức của con người.

Cứ như thể được trời cao bảo hộ vậy.

Tuy nhiên, trời cao bảo hộ không phải Lâm Nghị và những người khác, mà là vùng đất này.

Vùng đất này, sâu trong hải nhãn, vẫn là một di tích cổ xưa.

Trên mặt biển có rất nhiều trụ gạch và người đồng nhô lên, có lẽ đều là tàn tích cổ đại còn sót lại dưới đáy biển, bị hải nhãn hút vào đây, một số phần nhô lên khỏi mặt nước, dưới nước thì tầng tầng lớp lớp như phế tích.

Những trụ đá người đá khổng lồ và thô kệch này, quanh năm bị

nước biển đổ xuống xói mòn, phần lớn đều bao quanh ngay dưới hải nhãn.

Thuyền của bọn họ vẫn còn khá nguyên vẹn, không đến mức không thể sử dụng.

Lâm Nghị thì tùy tay vung lên, liền thu con thuyền đi.

Con thuyền này tuy không nhỏ, nhưng nhẫn không gian của anh dù sao cũng là cấp hai, chứa được con thuyền này, vẫn rất dễ dàng.

Nhìn thấy cảnh này, Nguyễn Hắc lập tức kinh ngạc đến mức cằm rớt xuống.

"Đây là ma thuật sao?" Chỉ có ma thuật mới có thể làm được vậy chứ?

Nhưng ma thuật đều là đạo cụ chuẩn bị trước, còn Lâm Nghị cứ thế biến mất một con thuyền lớn như vậy?

Tuy nhiên, dù rất kinh ngạc, nhưng trên suốt chặng đường đi, chuyện kinh ngạc đã quá nhiều rồi, cũng không kém chuyện này, hơn nữa, bây giờ cũng không phải lúc để nghĩ về chuyện này.

Mọi người tìm một trụ đá lớn màu xanh để nghỉ chân.

Sau đó bắt đầu quan sát tình hình hải nhãn Quy Khư.

Khí âm hỏa của địa mạch ngưng kết trong long mạch và bám vào tầng đá, mới tạo ra dị tượng ánh trăng như nước này.

Ánh sáng âm địa do khí biển phát ra như ánh trăng, nguồn sáng đặc biệt chiếu sáng nước Quy Khư một màu xanh đen.

Nhưng dùng tay vốc nước biển lên, màu nước vẫn trong suốt, có thể thấy là do nước biển quá sâu, phản chiếu thành màu xanh đậm.

Tương truyền Quy Khư thời cổ đại có mấy tòa thành, cư dân trong đó nắm giữ bí mật của long hỏa, văn minh đồ đồng rất phát triển.

Nhưng những di vật và di tích còn lại cho hậu thế quá ít, đến mức không có nhiều học giả nào muốn thừa nhận ở nước ngoài từng tồn tại một "quốc gia lạc lối" giỏi luyện kim đồ đồng như vậy.

Quy Khư và Côn Luân giống nhau.

Đều là một mỏ quặng khổng lồ.

Long Đỉnh Côn Luân, chính là một mỏ quặng pha lê kỳ diệu, Ma Quốc lợi dụng mỏ quặng pha lê, chế tạo ra bức tường pha lê khổng lồ.

Quy Khư cũng vậy, từ đó quốc gia lạc lối mới định cư ở đây, để luyện kim đồ đồng.

Mà hải nhãn trên đỉnh đầu bọn họ bị luồng nhiệt đó ngăn cách, chính là vì mỏ quặng này.

Mặt nước của di tích cổ Quy Khư này vẫn không ngừng hạ xuống, ngày càng nhiều di tích cổ xuất hiện trước mắt mọi người.

Vô số thuyền chìm và trụ đá, người đồng, đỉnh đồng tàn tích dần nổi lên, xa xa trên đường chân trời còn hiện ra một vùng núi ảnh xám xịt, như thể có một cung điện cổ xưa được xây dựng tựa núi.

Thành trì tựa núi mà mọc lên, trải qua hàng ngàn năm, dường như cũng không hoàn toàn bị hủy hoại, nhìn từ xa, bố cục tổng thể vẫn còn được bảo tồn.

Phía sau thành là từng luồng khói vàng pha đỏ trôi nổi trên đường chân trời.

Luồng khói này, hơi giống loại pháo hiệu mà bọn họ thường dùng.

Pháo hiệu vàng đỏ, có nghĩa là, bên đó có một nguy hiểm nhất định.

Tuy nhiên, ở đây ngoài bọn họ ra, không thể nào còn có người

khác, không nên xuất hiện pháo hiệu mới phải.

“Vùng đất Quy Khư này, cũng thật kỳ lạ, còn có loại dị tượng này.” Lâm Nghị nhìn luồng khói vàng đỏ, trầm tư suy nghĩ.

Chuyện e rằng không đơn giản như vậy.

Có lẽ người tiến vào Quy Khư, không chỉ có bọn họ.

Bọn họ thuộc loại công khai tiến vào Quy Khư, không có quá nhiều lo ngại.

Còn việc có người nào đó, lén lút tiến vào, thì khó nói rồi.

Chương 583

Hơn nữa luồng khói vàng đỏ đó, anh càng nhìn càng giống khói hiệu.

Luồng khói hiệu đó, dường như là đặc biệt dành cho những người như mình xem.

"Chiêu này… ừm… hình như đã từng thấy ở đâu đó rồi." Lâm Nghị thầm nghĩ trong lòng.

"Chỗ này… cái dạng ở đây, các cậu có thấy giống bụng cá không?" Nguyễn Hắc tò mò nhìn xung quanh, thử thăm dò hỏi.

Sau khi Nguyễn Hắc nhắc nhở như vậy, mọi người mới phát hiện ra quả thật có chút giống bụng cá.

Những trụ đồng dựng đứng đó, cứ như những chiếc xương cá vậy.

"Nếu đây trước đây là một con cá, vậy con cá này phải lớn đến mức nào chứ." Bàn Tử cảm thấy có chút không thể tin nổi, không thể tưởng tượng được.

Tính đến nay, sinh vật lớn nhất mà bọn họ từng thấy, chính là trùng bất tử Hoắc Thị của thần núi.

Nhưng trùng bất tử Hoắc Thị, so với con cá khổng lồ đáng sợ có thể nuốt chửng thành phố quốc đô này, thì lại trở nên nhỏ bé đáng thương.

Tạo hóa của trời đất, phi thường khó lường.

Cá voi rơi xuống biển, cuối cùng chìm vào vực sâu.

Một con cá voi rơi xuống, vạn vật sinh sôi.

Một con cá lớn khổng lồ như vậy ngã xuống, vậy thì vạn vật do nó diễn sinh ra, càng là sự tồn tại không đếm xuể.

Các phế tích dưới nước đổ nát chồng chất không theo quy luật nào, khe hở được tạo thành bởi những tảng đá lớn, tượng đồng và thuyền chìm, giống như vô số con mương chằng chịt giao nhau.

Ngay lúc này, ở phía trước bọn họ không xa, sóng nước bắn tung tóe, bắn cao hơn mười mét.

Ngay sau đó, một tấm lưng đen lớn bằng cái giường, hiện ra trước mắt mọi người.

Trông có vẻ là một con cá voi, nhưng vây lưng của nó rất lớn, rất rộng, nói là cá voi, không bằng nói là thủy quái.

"Nghịch Kình!" Đây là một loại quái vật biển khổng lồ dưới biển sâu.

Miệng rộng, lưng đen có vết kiếm, bụng dẹt tròn, ngay cả ở biển sâu, nó cũng là một sát thủ hung tàn!

Chỉ là, trên thân con kình ngư phản kích này, đột nhiên bò ra một con kiến khổng lồ.

Con kiến đó lau lau miệng, giơ càng lên vẫy vẫy về phía mọi người, như thể đang chào hỏi vậy.

Vẫn phải xem Tiểu Đoàn Đoàn thôi.

Lão Hồ phì cười.

Ông ấy suýt quên mất con kiến hành quân sa mạc mà Lâm Nghị nuôi.

Kình ngư phản kích có hung tàn đến mấy, so với Tiểu Đoàn Đoàn chuyên làm thịt cả đàn cá mập thì tính là gì?

Bàn Tử, đốt lửa đi, sấy khô quần áo ướt, rồi chờ xem nước biển

có thể rút xuống đến mức nào.

"Được thôi." Thấy kình ngư phản kích bị Tiểu Đoàn Đoàn giết chết, mọi người cũng yên tâm.

Có Tiểu Đoàn Đoàn ở bên cạnh bảo vệ, những quái vật biển khác căn bản không thể đến gần.

Thế là mọi người đốt hai đống lửa, Lâm Nghị lấy quần áo thay thế từ Nhẫn không gian ra, đưa cho mọi người.

Bốn người đàn ông thì không sao, Tuyết Lỵ Dương là con gái, ít nhiều cũng có chút bất tiện.

Vì vậy, nơi thay quần áo đều chọn ở phía sau những cây cột đồng khổng lồ có ánh sáng yếu.

Đầu tiên là Tuyết Lỵ Dương đi thay quần áo, sau đó là Lão Hồ và Lâm Nghị, cuối cùng là Bàn Tử và Nguyễn Hắc.

"Con m* nó, anh giai, hình xăm trên người anh đúng là đủ hoa hòe đấy!" Ở phía sau cây cột, Bàn Tử và Nguyễn Hắc cởi quần áo, Bàn Tử liếc mắt một cái đã nhìn thấy trên người Nguyễn Hắc.

Trên người Nguyễn Hắc, đủ màu đủ sắc, nói thật là cảm giác như toàn thân đều có, gần như không có một chỗ nào lành lặn.

Mặc quần áo thì không thấy rõ, nhưng giờ cởi ra, anh ta mới kinh ngạc phát hiện.

Người bình thường xăm hình thì có thể hiểu, nhưng tuyệt đối không ai xăm nhiều đến thế.

Hơn nữa nhìn hình xăm trên người Nguyễn Hắc, dường như còn là những họa tiết phức tạp, tinh xảo với đủ năm màu sáu sắc.

Hơi giống bản đồ hàng hải mà họ đã xem khi ở trên biển.

Còn có cái giống như thung lũng khe rãnh, thậm chí là cá rồng

tranh đoạt hạt châu lửa!

Mấy cái hoa hòe này thật sự hơi quá đáng.

“Anh nói cái này à?

Hồi trẻ đi lặn ngọc, thêu thùa mấy thứ linh tinh, cầu may thôi mà.” Nói xong, Nguyễn Hắc vội vàng mặc quần áo vào, như thể sợ Bàn Tử nhìn thêm lần nữa vậy.

“Thì ra là vậy.” Bàn Tử cũng không để tâm, liền bắt đầu mặc quần áo.

Họ cách ba người Lâm Nghị không xa, cuộc đối thoại của hai người, ba người kia cũng nghe rõ.

“Bàn Tử, cậu không có việc gì thì đừng có nhìn bậy, đàn ông cậu cũng không tha à.” Lão Hồ vừa uống canh nóng, vừa không nhịn được mắng.

“Cút đi đồ chết tiệt, chẳng phải hình xăm trên người Nguyễn Hắc quá kỳ lạ sao.” Bàn Tử lẩm bẩm mặc xong quần áo, từ phía sau cây cột đi ra.

Anh ta nghiêm túc nói: “Cậu nói mấy người đi lặn ngọc thật không dễ dàng, cứ phải xăm đầy mình.

Trên người Nguyễn Hắc, nhìn kiểu gì cũng không có một chỗ nào lành lặn.” “Ồ?

Thật sao?” Lâm Nghị nghe vậy, hơi hứng thú hỏi: “Nguyễn Hắc xăm hình gì trên người vậy?” “Cũng không có gì.” Nguyễn Hắc mặc xong quần áo đi ra, vội vàng giải thích: “Chỉ là một vài hình xăm để trừ tà, cầu may thôi, đi biển thì hay tin cái này.

Nếu không, tôi gặp nhiều nguy hiểm như vậy mà vẫn sống sót đến giờ sao?

Lần này cũng nhờ gặp được các cậu, nếu không thì e là tôi đã chết từ lâu rồi.

Tất cả là nhờ mấy hình xăm này phù hộ đó." "Hình xăm này kỳ bí vậy sao?

Thật sự có thể phù hộ người ta ư?" Bàn Tử không hiểu hỏi.

Lão Hồ cười nói: "Làm gì có, cùng lắm cũng chỉ là tác dụng tâm lý thôi." Về việc hình xăm có thể phù hộ người ta hay không, Lâm Nghị không hứng thú, nhưng lại rất hứng thú với hình xăm đó.

Người mà toàn thân đều là hình xăm thì không nhiều.

"Anh giai, trên người anh xăm chẳng lẽ là hải long à?" Nguyễn Hắc nghe vậy, sắc mặt khẽ biến, nhất thời không biết nói gì.

Bàn Tử thì vô tư nói: "Đúng rồi, Lão Lâm, cái này mà cậu cũng đoán được à?

Mà cậu chỉ đoán đúng một nửa thôi, ngoài hải long ra còn có thứ khác nữa!

Rất rất phức tạp." Nghe Bàn Tử miêu tả, trong lòng Lâm Nghị đã có câu trả lời.

Anh cười nói: "Ngoài hải long và hình xăm phức tạp ra, phần lớn chính là hải đồ!" "Hải đồ?" Bàn Tử nghe vậy, ngẩn ra một lát, rồi gật đầu nói: "Cậu nói thế đúng là rất giống bản đồ đáy biển.

Tôi nói này, Lão Hắc, hình xăm trên người anh chẳng lẽ là bản đồ kho báu sao?" Vừa nói, hai mắt Bàn Tử đã sáng rực, chằm chằm nhìn Nguyễn Hắc.

Nguyễn Hắc nhìn Bàn Tử không nói nên lời, không đáp.

"Nghĩ gì thế." Lâm Nghị cười nói: "Đây có lẽ là thói quen của người lặn ngọc thôi." Lão Hồ liếc nhìn Lâm Nghị, ông ấy rất hiểu

Lâm Nghị.

Lâm Nghị dường như biết rất nhiều về những hình xăm này, nhưng hiện tại trước mặt Nguyễn Hắc thì không tiện nói ra.

Xem ra Nguyễn Hắc này tuy trông có vẻ sợ hãi không ít trong cơn bão lớn này, nhưng anh ta còn có một mặt không ai biết đến.

Chương 584

"Đúng đúng đúng, Lâm lão bản nói phải." Nghe Lâm Nghị gỡ lời giúp mình, Nguyễn Hắc vội vàng đáp lời.

Ăn no uống đủ, mọi người ngồi trước đống lửa tán gẫu.

Một lát sau, Nguyễn Hắc đứng dậy rời đi.

Thấy Nguyễn Hắc vừa đi, Lão Hồ liền ghé sát Lâm Nghị hỏi: "Lão Lâm, Nguyễn Hắc này có vẻ không đúng lắm nhỉ?" "Ừm." Lâm Nghị gật đầu nói: "Nếu tôi đoán không lầm, hình xăm trên người Nguyễn Hắc là một loại trận đồ!

Tên là Thấu Hải Trận!

Loại trận đồ này đã xuất hiện từ ngàn năm trước.

Là từ Nam Hải Long Nhân!" Tương truyền vào thời Tần Hán, trên biển Nam Hải có Long Nhân, đời đời kiếp kiếp sống trên thuyền, trần truồng, tóc xõa, đi lại tự do trong biển, dũng mãnh tuyệt luân, giỏi nhất là lặn xuống nước mò ngọc.

Thân thể họ được điêu khắc hoa văn cá rồng, tự xưng là hậu duệ cá rồng, không tuân phục vương hóa, không tôn trọng vương đạo.

Sau này môi trường vùng biển sâu ngày càng khắc nghiệt, họ không thể không lên đại lục, tự xưng là Đản dân, chuyên môn lặn biển mò ngọc.

Có thể nói Nam Hải Long Nhân chính là tiền thân của Đản dân, nói là tổ tiên cũng không quá lời.

Nhưng hậu thế Đản dân, phần lớn đều vì mưu sinh mà gia nhập nghề lặn ngọc, hậu duệ chân chính của Nam Hải Long Nhân ngày càng ít.

Do không phải hôn nhân nội tộc, huyết thống Nam Hải Long Nhân cũng trở nên không thuần khiết.

Cộng thêm các triều đại thay đổi, Nam Hải Long Nhân từng bị tàn sát, cho nên đừng nói đến Nam Hải Long Nhân thuần chủng, đã sớm diệt tuyệt.

Và đặc điểm của Nam Hải Long Nhân chính là, từ nhỏ trên người đã xăm Thấu Hải Trận!

Tương truyền, Thấu Hải Trận là một loại kỳ trận, khiến cá dữ dưới đáy biển thấy mà không dám làm hại, tránh hung đón lành, vô cùng thuận lợi!

"Lão Lâm, ý cậu là, Nguyễn Hắc là hậu duệ của Nam Hải Long Nhân thời Tần Hán sao?" Lão Hồ khẽ nhíu mày nói: "Nhìn bộ dạng anh ta, có vẻ có điều ẩn giấu, nếu thật sự là hậu duệ Nam Hải Long Nhân, cũng không cần phải che che giấu giấu như vậy chứ." Lâm Nghị nói: "Các cậu không biết đấy thôi.

Nghe nói Nam Hải Long Nhân trời sinh phản cốt, bất kể là giết sò, giết kình, rút gân rồng, hay xông vào hang rồng bắt rùa biển, họ vốn không sợ chết.

Vì vậy, khi bị quan phủ bức ép quá gắt, họ thường liều mạng giết quan tạo phản.

Danh tiếng này không phải là danh tiếng tốt đẹp gì." Bàn Tử đầy vẻ nghi vấn nói: "Không đúng chứ, tôi thấy Nguyễn Hắc nhát gan mà, cậu xem dọc đường đi, gặp đại nạn tiểu nạn nào cũng sợ chết khiếp." Tuyết Lỵ Dương vẫn im lặng từ nãy giờ đột nhiên lên tiếng: "Các cậu nói xem, anh ta có phải đang giả vờ không?" "Không loại trừ khả năng này." Lâm Nghị gật đầu.

Nam Hải Long Nhân ư!

Loại người này không phải là người bình thường.

Lần này đồng ý đi Quy Khư cùng đoàn người mình, nói không chừng cũng có mục đích riêng.

Nhưng chỉ cần không đối đầu với mình thì không sao.

Còn nếu có ý đồ bất chính, thì đừng trách mình vô tình.

Không bao lâu sau, Nguyễn Hắc đi vệ sinh xong liền quay lại.

Bốn người đều giả vờ không biết thân phận anh ta, muốn xem anh ta có mục đích đặc biệt nào không.

Sau đó mọi người thay phiên nhau gác đêm, khi đến lượt Nguyễn Hắc, Bàn Tử đặc biệt có tâm, không lập tức ngủ mà chằm chằm nhìn Nguyễn Hắc.

Nguyễn Hắc đầu tiên gác đêm ở gần đó, sau một thời gian rất dài, anh ta quay sang hỏi mọi người: "Các cậu.

Các cậu có ai còn thức không?

Trò chuyện với tôi chút đi, tôi… tôi hơi sợ." Kết quả không ai đáp lời anh ta, sau đó anh ta lại thăm dò hỏi vài lần, vẫn không ai hồi đáp, anh ta thở phào nhẹ nhõm, mắt nhìn về phía xa.

Rồi anh ta đứng dậy, đi đến mặt nước, nhìn xuống một lượt, không thấy bóng dáng Tiểu Đoàn Đoàn, sau đó anh ta cởi quần áo, trực tiếp nhảy xuống biển.

"Lão Lâm, Lão Hồ, dậy đi, Nguyễn Hắc chuồn rồi!" Bàn Tử thấy vậy, lập tức gọi hai người dậy.

Ba người đến mặt nước nhìn, bóng dáng Nguyễn Hắc đã biến mất từ lâu.

"Đúng là hảo hán, thật sự là một người lặn ngọc!

Ở dưới nước, chỉ một lát thôi mà đã không biết đi đâu mất rồi!" "Xem ra Nguyễn Hắc này, thật sự ẩn giấu rất sâu." Lão Hồ nhìn mặt nước nói.

Lâm Nghị phẩy tay, nói: "Ngủ đi, anh ta không làm nên sóng gió lớn gì đâu." Lão Hồ và Bàn Tử nghĩ lại, thấy cũng có lý.

Người bình thường căn bản không thể so với họ.

Ngay cả là Nam Hải Long Nhân, cũng không sao.

Khoảng hơn một tiếng sau, Nguyễn Hắc bơi ra khỏi mặt nước, mặc quần áo vào, tiếp tục gác đêm.

Ngày hôm sau.

Mọi người cũng không nhắc đến chuyện này, mà càng chú ý hơn đến hành động của Nguyễn Hắc.

Đồng thời, cùng với việc mực nước hạ thấp sau một đêm, di tích cổ thành ngày càng hiện rõ.

Nơi đây hệt như một bãi tha ma tàu chìm khổng lồ.

Nhìn một cái, không biết chất chồng bao nhiêu mảnh vỡ thân tàu và phế tích của Hận Thiên Chi Quốc!

Cách đó không xa, một mũi tàu du thuyền màu trắng hiện ra sừng sững, trông có vẻ mới chìm xuống biển không lâu, không giống như những con tàu đắm khác bị mục nát không thể chịu nổi.

Thân tàu màu trắng nổi bật giữa làn nước biển đen xanh.

"Con tàu này có phải là con thuyền Mary Ceno chở Tần Vương Chiếu Cốt Kính không?" "Lên đó xem là biết ngay." Con thuyền này rất lớn, còn hơn một nửa chìm dưới nước biển.

Mọi người bàn bạc một hồi, quyết định mặc đồ lặn, chuẩn bị lên thuyền.

Nghe nói phải lặn, Nguyễn Hắc lập tức nói: "Dưới đáy biển quá nguy hiểm, các cậu tài giỏi hơn, chi bằng các cậu đi đi, tôi ở đây rất tốt!" "Lão Hắc, anh chẳng lẽ có bí mật gì không thể nói ra sao?

Nếu không thì anh là một ngư dân lặn ngọc lão làng mà còn sợ xuống biển à?" Bàn Tử cố ý trưng ra vẻ mặt nghi hoặc nhìn chằm chằm anh ta, để thăm dò.

"Bàn gia, cậu đừng đùa nữa, kinh nghiệm của tôi làm sao mà so được với mấy vị gia đây?

Thật sự là lần này quá nguy hiểm, nếu xuống đó, lỡ gặp phải nguy hiểm gì, các cậu lại còn phải phân tâm chăm sóc tôi, đúng không?" Nguyễn Hắc vội vàng xua tay nói.

"Được rồi, vậy anh một mình chú ý an toàn nhé." Bàn Tử vỗ vỗ vai anh ta, nhiệt tình dặn dò.

Sau đó bốn người liền xuống biển.

Trên mặt biển, Lâm Nghị nhìn Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, lỡ như tìm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong con tàu đắm, nhớ kỹ là đừng soi." "Sao vậy?

Chẳng lẽ Tần Vương Chiếu Cốt Kính này thật sự có thể soi thấy xương cốt sao?" Bàn Tử có chút khó hiểu hỏi.

Lâm Nghị lắc đầu, giải thích: "Tần Vương có tổng cộng tám mặt gương, hợp xưng Tần Vương Bát Kính.

Trong đó có hai mặt gương kỳ lạ nhất, một là Tần Vương Chiếu Cốt Kính này, hai là Tam Thế Kính." Tương truyền người ta đứng trước Tam Thế Kính có thể nhìn thấy kiếp trước, kiếp sau của mình, cũng như hình dạng hiện tại.

Còn Tần Vương Chiếu Cốt Kính này, thì có thể chiếu rõ xương cốt, tứ chi, ngũ tạng lục phủ, dòng máu chảy trong cơ thể con người,

đều hiển hiện rõ ràng.

Nhưng Tần Vương Bát Kính đều đã bị phá hủy, chỉ có Tần Vương Chiếu Cốt Kính này, trải qua không biết bao nhiêu tai kiếp, vẫn còn nguyên vẹn, còn có thể trấn áp cổ thi thượng cổ.

Mặt gương cổ này dường như thực sự mang theo một lời nguyền nào đó, sẽ dẫn đến tai nạn không thể tưởng tượng được, hầu như mỗi người có được nó đều không có kết cục tốt đẹp gì.

Cho nên phàm là chuyện gì cũng phải cẩn thận một chút.

"Lại cái quái gì mà lời nguyền nữa." Bàn Tử lẩm bẩm nói.

"Các cậu nói xem chúng ta chỉ đạo mộ thôi mà, đâu ra lắm lời nguyền thế!" Trong khu di tích này, lẫn lộn rất nhiều mảnh vỡ tàu đắm, có những con tàu lớn chìm dưới nước, mọc đầy rêu mục, cũng có những con phủ đầy vô số san hô chết màu xám trắng và vỏ hà bám dưới đáy tàu.

Nếu nói mỗi con tàu đắm là một ngôi mộ dưới đáy biển, thì những cột đá, tấm đá gãy nát, hệt như những tấm bia mộ không lời của những ngôi mộ tàu chìm này.

Chương 585

Lẫn trong đó còn có rất nhiều cây san hô lớn bị gãy.

Ngay trong bãi tha ma dưới đáy biển được tạo nên từ những tảng đá lớn, tàu chìm, cây san hô này, vô số loài cá bơi lội kỳ dị qua lại, một số cua khổng lồ và tôm hùm ló đầu ra từ các khe đá mà bò.

Sinh vật hung dữ nhất dưới đáy biển, đứng đầu là cua nhện biển sâu, cá nuốt thuyền còn kém xa một bậc.

Cua nhện hung ác đến mức, các loài thủy tộc như cá rồng, giao long đều không thể địch nổi.

Cua khổng lồ và tôm hùm biển sâu, lớn như xe thuyền, ngay cả rắn biển, mãng xà biển được coi là Long Vương gia, nếu bị càng của chúng kẹp chặt, cũng khó giữ được tính mạng.

Đối với tàu ngầm có kích thước nhỏ hơn, tôm hùm khổng lồ biển sâu thậm chí có thể kẹp gãy chỉ bằng một càng.

Con Mary Ceno chồng lên giữa một đống phế tích, thân tàu nghiêng lệch.

Đuôi tàu đâm vào thân khoang của một con thuyền gỗ cổ đại.

Dựa theo thông tin trên bản đồ cấu trúc tàu, họ dự định lặn thẳng xuống khoang hàng gần đuôi tàu, tìm kiếm Tần Vương Chiếu Cốt Kính được cất giữ bên trong.

Nhưng ngay khi đến gần giữa con tàu chìm, họ cảm thấy dòng chảy ngầm xung quanh bắt đầu mạnh lên, cơ thể không tự chủ bị cuốn sâu xuống.

Con thuyền gỗ cổ xưa đó là một con thuyền chở hàng lớn, sau khi chìm xuống có lẽ đã chặn ngay miệng một xoáy nước ngầm dưới đáy

biển.

Chất liệu gỗ dùng làm thân thuyền gỗ là loại thượng phẩm.

Dưới đáy biển bao nhiêu năm, vẫn chưa mục nát, nhưng lúc này cũng sắp bị du thuyền nặng nề đè sập.

Dòng xoáy ngầm phía dưới rất mạnh, dòng nước cuốn theo từng luồng xoáy nước màu đen kịt.

Khi lặn xuống độ sâu hơn mười mét, cuối cùng họ cũng tìm thấy một nơi thích hợp để thợ lặn đi vào trên con tàu đắm.

Một cánh cửa khoang bên hông tàu mở toang, bên trong đen kịt chứa đầy nước, nhưng một bụi san hô linh chi dưới đáy biển lại kẹt ở cánh cửa khoang.

San hô linh chi là một loại san hô đá, các loại phổ biến hơn còn có san hô mẫu đơn, san hô sừng hươu và san hô hoa hồng, chất liệu vô cùng kiên cố.

Sau khi phá vỡ san hô hoa hồng, hành lang khoang bên trong du thuyền không hề chật hẹp, nhưng lúc này thân thuyền bị lật nghiêng, tường và sàn bên trong đảo lộn sai vị trí, vật tham chiếu thay đổi, tạo cho người ta một loại ảo giác kỳ lạ như trời đất quay cuồng, cảm thấy vô cùng chật chội và ngột ngạt.

Một số khu vực trong con tàu đắm bị va đập và ép chặt, cấu trúc kim loại bên trong đã bị vặn vẹo biến dạng, các vật thể trôi nổi trong tàu càng làm giảm đáng kể tầm nhìn.

Bên trong du thuyền chìm Mary Ceno, tràn ngập hơi thở chết chóc và u ám, nhưng đi suốt một chặng đường, lại không nhìn thấy một người chết nào.

Ở một bên có một cánh cửa khoang, cánh cửa đó nửa đóng nửa mở, ở khe cửa kẹp một cánh tay người, cánh tay đó gần như chỉ còn

lại xương, còn có hai ba con cá nhỏ vây quanh, gặm nhấm chút thịt vụn còn sót lại trên xương tay.

Trên xương cổ tay trắng hếu vẫn đeo một chiếc đồng hồ vàng sáng choang, mặt đồng hồ khảm rất nhiều kim cương, dưới đáy nước tối tăm vẫn hiển lộ vô cùng chói mắt, chiếc đồng hồ này chắc hẳn là đồng hồ hiệu sản xuất tại Thụy Sĩ.

"Tham ô lãng phí đều là đại kỵ!

Tôi đi gỡ nó ra ngay đây!" Bàn Tử nhe răng cười bơi đến.

Dựa theo bản đồ hiển thị, phía sau đó hẳn là phòng thuyền trưởng.

Sau khi Bàn Tử bơi qua, ba người còn lại cũng lập tức bơi theo.

Đẩy cánh cửa khoang ra, trong phòng nước chứa rất nhiều vật thể và tạp chất dạng hạt, dùng đèn pin lặn chiếu sáng xung quanh ngay trước cửa, toàn thân tiến vào phòng.

Thân tàu bị hư hại khiến nơi đây tràn vào rất nhiều bùn cát, khắp nơi đều bị phủ một lớp bùn cát nhớp nháp mềm nhũn tương tự như nước muối.

Và ở vị trí điều khiển, có một bóng người.

Con thuyền này như một con thuyền ma, bên trong không có một bóng người nào, hẳn là đều đã bị dòng hải lưu cuốn trôi, hoặc bị sinh vật đáy biển ăn thịt.

Nhưng tại sao ở đây lại có một bóng người?

Chẳng lẽ vì cánh cửa sắt khổng lồ này, những sinh vật biển đó đã không thể vào đây?

Nhưng tại sao sau khi trải qua tai nạn biển, vẫn còn ngồi ở vị trí điều khiển?

Hơn nữa, vi khuẩn dưới đáy biển rất nhiều, nếu phơi xác ở đây,

hẳn là đã bị phân hủy từ lâu rồi mới phải.

"Lão Lâm, có chút không đúng." "Đi qua xem sao." Vì họ đều rất hiểu nhau, mặc dù dưới biển không thể nói chuyện, nhưng chỉ bằng ánh mắt, họ cũng có thể đoán được ý nghĩ của nhau.

Mọi người cẩn thận đi qua.

Khi đi đến đó, chỉ thấy trước mắt nào phải là con người!

Mà là thi thể của một con Giao ngư toàn thân mọc đầy vảy đen kịt.

Giao ngư, thực ra chính là một loại cá mập.

Thời cổ đại cá mập cũng được gọi là giao.

Mà Giao ngư lại có chút khác biệt so với cá mập.

Chúng toàn thân mọc vảy, đầu mặt tựa người, có tóc mà không da, dưới xương sườn vẫn là hình cá.

Truyền thuyết nói rằng thịt cá nhân ngư ăn vào có thể trường sinh, còn thịt giao nhân thì chứa tinh chất, không thể ăn được, chỉ có mỡ trong cơ thể, khi đốt lên, có thể tồn tại lâu dài, dùng làm nến vạn năm, cũng là nhiên liệu cho đèn trường minh.

Ngoài ra Giao ngư có chút giống hải ngưu, trước ngực có ngực, đều là giống cái, không ai nói rõ chúng sinh sản bằng cách nào.

Từng trong mộ Hiến Vương, họ đã nhìn thấy những cây đèn trường minh đó, trong tư thế quỳ bái, đều được làm từ Giao ngư.

Có những truyền thuyết của ngư dân cổ xưa, đều nói giao nhân bản tính dâm đãng nhất, thường dẫn thủy thủ xuống biển, giao phối trên một rạn san hô phức tạp, sau đó ăn thịt xương tủy của họ.

Ở Nam Hải có một hòn đảo san hô, bên trong vô số xương người, đều là do giao nhân ăn thịt người mà để lại.

Chúng dựa vào việc giao phối với con người để sinh sản hậu duệ, đương nhiên đây là một truyền thuyết vu vơ, không mấy đáng tin cậy, nhưng Giao ngư quả thực thích ẩn mình trong san hô chết dưới nước.

Ngoài ra còn có một truyền thuyết, nói rằng Giao ngư thụ thai nhờ bái nguyệt, khi trăng tròn chúng tập trung trên mặt biển, hấp thụ tinh hoa ánh trăng, mới có thể thụ thai.

Nhưng ở đáy biển nơi đây, địa hình núi non khép kín, khí biển ngưng tụ, bầu trời luôn mây mù dày đặc, sương mù giăng lối, căn bản không thể nhìn thấy mặt trời, mặt trăng hay các vì sao.

Chỉ khi khí biển dữ dội tạo thành những lỗ biển khổng lồ, hút vào hàng vạn tấn nước biển, tầng mây trên bầu trời mới bị ảnh hưởng bởi luồng khí, trong một khoảnh khắc cực ngắn, sẽ hiện ra ánh trăng sáng như gương.

Mọi người kiểm tra thi thể Giao ngư này, kinh ngạc phát hiện.

Con Giao ngư này dường như vừa chết không lâu, cách chết cũng cực kỳ kỳ lạ, toàn thân không một vết thương nào, cứ như là chết từ trong ra ngoài.

Ai đã giết con Giao ngư này?

Và ai đã đặt thi thể Giao ngư chết vào đây?

Ngay cả cánh tay bị kẹp ở cánh cửa sắt khổng lồ cũng không bị động chạm.

Mọi người hít sâu một hơi, lời giải thích duy nhất, chỉ có thể là có người đã đi trước một bước!

Hơn nữa thủ đoạn của người đó rất cao, nên mới có thể đặt thi thể Giao ngư vào phòng thuyền trưởng.

Nhưng, người đó lại vì sao phải làm như vậy?

Một loạt câu hỏi này, hiện lên trong tâm trí mọi người.

Lâm Nghị liên tưởng đến thứ trông giống pháo hiệu, có điều suy nghĩ.

Xem ra thật sự có người đang dùng cách này, để ngụ ý cho đoàn người bọn họ.

Vậy Tần Vương Chiếu Cốt Kính, còn tồn tại hay không?

Phải chăng, đã bị người kia đi trước một bước?

Mục đích anh ta đến đây là gì?

Chương 586

Người đó có thể đi trước bọn họ vào đây, khẳng định là rất hiểu nơi này, nói không chừng đã nghiên cứu Quy Khư rất nhiều năm rồi.

Còn cả Nguyễn Hắc, Nam Hải Long Nhân này, có liên quan gì đến người đó không?

Tuy nhiên, một điều có thể khẳng định là, người này tuyệt đối không phải Xà Thần bước ra từ không gian hư số.

Chơi nhiều trò như vậy, không ngoài mục đích là muốn thu hút sự chú ý của đoàn người mình mà thôi.

"Cũng có chút thú vị." Khóe miệng Lâm Nghị nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Sau đó, mọi người đến đại sảnh bên trong con tàu đắm.

Dòng nước trong sảnh cuộn trào, mảnh vỡ đàn piano quay tròn khắp nơi trong dòng nước hỗn loạn.

Ở chính giữa đại sảnh, còn có một hồ nước âm nhạc nhỏ.

Ngay lúc này, ở ngoại vi đại sảnh, nước biển không biết từ khi nào đã bị nhuộm thành màu đỏ máu, dưới ánh đèn chiếu rọi, dòng nước biển đỏ máu đó, đang không ngừng lan tràn về phía họ.

Cảnh tượng này, đặc biệt quỷ dị, hệt như đang nằm mơ vậy.

Qua một số khe hở, có thể lờ mờ nhìn thấy bên ngoài đại sảnh, từng thi thể cá mập khổng lồ đang nổi lên.

Những con cá mập đó có thân hình vô cùng lớn, hình thoi, thân thể tương đối vạm vỡ.

Đầu rộng dẹt.

Đuôi có một chỗ lõm ở phía trên và dưới.

Miệng ngắn và tròn rộng.

Lưng và sườn có màu nâu xám hoặc xanh nâu; bụng màu trắng.

Sườn và vây có những đốm nâu không đều, nối thành nhiều vằn dọc và ngang.

Cá mập hổ!

Kẻ thống trị đại dương!

Cá mập hổ không chỉ ăn các sinh vật biển khác, mà ngay cả những con cá mập khác cũng là thức ăn của chúng!

Thân hình của chúng có lẽ không lớn, nhưng vô cùng hung tàn và tham lam, không biết bao nhiêu sinh vật biển còn lớn hơn chúng, đều chết trong miệng chúng.

Nhưng lúc này, cả đàn cá mập hổ, lại chết không một tiếng động, lượng máu chảy ra từ thi thể của chúng, đã nhuộm cả vùng biển thành màu đỏ máu!

Bốn người cũng là những người đã trải qua nhiều chuyện lớn, cảnh tượng này tuy quỷ dị, nhưng đối với bốn người mà nói, cũng không tính là kỳ lạ, họ tiếp tục tìm kiếm trong khoang tàu.

Hơn nữa, thứ có thể giết chết nhiều cá mập hổ như vậy trong thời gian ngắn, phần lớn không nghi ngờ gì nữa chính là Tiểu Đoàn Đoàn.

Tuy nhiên, trong lòng Lâm Nghị rất rõ ràng, cảnh tượng quỷ dị này không phải do Tiểu Đoàn Đoàn gây ra.

Trong dòng nước biển đỏ máu này, anh còn loáng thoáng nhìn thấy một bóng người đang bơi lượn với tốc độ cực nhanh, cộng thêm hạn chế tầm nhìn, bóng người đó xuất hiện chỉ trong nháy mắt rồi biến mất.

Lâm Nghị ra hiệu cho Tiểu Đoàn Đoàn chú ý xung quanh, đồng thời cùng Lão Hồ và ba người còn lại tiếp tục tìm kiếm đại sảnh.

Trong đại sảnh, không tìm thấy thứ gì đặc biệt, càng không có Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Rất nhanh, họ tiến sâu hơn vào con thuyền này.

Sau khi đi qua phòng ăn của con thuyền, họ đến một lối đi hình chữ "Đinh" dưới cầu thang sắt, và tìm thấy khoang hàng ở tầng đáy.

Du thuyền "Mary Ceno" thuộc về một ông trùm giàu có ở Nam Dương, người này phát tài nhờ buôn lậu cờ bạc, sau đó dần dần kinh doanh đồ cổ văn vật.

Người này không giống Minh thúc, kiếm tiền gì cũng làm, mà chỉ những thứ có giá trị liên thành mới động vào, đồ cổ biển, minh khí trong mộ, phàm là những thứ qua tay hắn, hầu như món nào cũng là bảo vật quốc gia.

Con thuyền này của hắn khác với du thuyền chở hàng thông thường, ngoài việc dùng để hưởng thụ vui chơi, nó còn là một phương tiện giao thông để buôn lậu và mua bán cổ vật.

Vì vậy khoang hàng không lớn, nhưng lại là bộ phận được bảo vệ nghiêm ngặt nhất của toàn bộ con thuyền, khoang kín mít, chống thấm, chống cháy, chịu áp lực, từ đỉnh đồng lớn đến dạ minh châu nhỏ, đều có thể tìm thấy vị trí tương ứng bên trong, được bảo quản cẩn thận.

Theo lời kể của những người sống sót trên thuyền, du thuyền đã lạc hướng trong cơn bão lớn, sau khi gặp nạn, thân tàu chìm rất nhanh, thậm chí không kịp sơ tán thoát hiểm, hầu hết tất cả thuyền viên và hành khách đều hồn về biển cả.

Những thứ trong khoang hàng này vẫn còn nguyên chỗ chưa bị

động đến, nay chìm xuống Quy Khư, đã trở thành vật vô chủ, ai vớt được là của người đó.

Trong hành lang phía trước khoang hàng, phần lớn trầm tích đều dồn về đây, nước biển đục ngầu, màu sắc càng sâu, tầm chiếu sáng của đèn pin lặn gần như không đáng kể, chỉ khi sử dụng đèn chiếu sáng dưới nước cường độ cao "Ba Tắc Đông Chi Huyễn" khắc khí, mới có thể xuyên qua sóng nước bảy tám mét.

Mặc dù cực kỳ tốn điện, bình thường sẽ không sử dụng, nhưng khi họ đến, đã mang đủ pin, nên trực tiếp bật đèn chiếu sáng dưới nước cường độ cao.

Nhờ ánh đèn chiếu sáng dưới nước cường độ cao, họ nhìn rõ địa hình xung quanh, mò đến mép khoang hàng được bịt kín, cánh cửa thép vẫn khóa chặt, hai bên có sáu chốt khóa còn nguyên vẹn, trông như một chiếc quan tài kim loại lớn.

Bàn Tử là chuyên gia mở quan tài phá cửa, anh ta sờ sờ độ dày và độ chắc chắn của chốt khóa, rồi vẫy tay về phía họ, ra hiệu có thể mở được, hoàn toàn không vấn đề gì.

Không lâu sau, sáu chốt khóa liền bị họ dễ dàng mở ra.

Khi cánh cửa thép lớn được mở, một lượng lớn nước biển tràn vào, trong làn nước biển đục ngầu, có thể nhìn thấy phía sau cánh cửa thép này, còn có một cánh cửa nén.

Đây là lớp bảo vệ kép cho hàng hóa, từ đó có thể thấy, giá trị của hàng hóa bên trong vô cùng cao, tuyệt đối là cực phẩm trong các cực phẩm.

Sau khi mở cánh cửa nén này, khoang hàng do nước biển tràn vào mà phát ra tiếng sủi bọt "cô đô cô đô".

Sau khi mở cửa nén, cấu trúc bên trong khoang hàng giống như

một giá hàng lớn, bày ba chiếc hộp gỗ đàn hương cổ kính.

Không nghi ngờ gì, nếu trong con thuyền này có Tần Vương Chiếu Cốt Kính, thì chiếc kính đó phần lớn nằm trong ba chiếc hộp gỗ đàn hương cổ kính này.

Gỗ đàn hương có thể chống côn trùng, chống ẩm mốc, là loại gỗ thường dùng để bảo quản đồ cổ, minh khí.

Sau khi nhấc ba chiếc hộp này lên, dựa vào trọng lượng, liền có thể cảm nhận được, trong ba chiếc hộp này, có một chiếc hộp rỗng.

Sau đó, bốn người liền mở hai chiếc hộp chứa đồ.

Một trong những chiếc hộp chứa một bộ bảo y ngọc phỉ thúy, dùng đèn chiếu vào, trong làn nước biển đen kịt vẫn không che giấu được ánh sáng lấp lánh rực rỡ, toàn bộ bộ y phục được khảm đầy châu báu.

Nhìn kiểu dáng kỳ lạ, và mang đậm đặc điểm tôn giáo, cực kỳ hiếm thấy.

"Đây là cái gì?" "Đẹp quá, bất kể là cái gì, chắc chắn là bảo bối, cứ lấy đi đã!" Lão Hồ và Bàn Tử dùng ánh mắt ra hiệu cho nhau dưới đáy biển.

Lâm Nghị sau khi nhìn thấy thứ này, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Ông trùm Nam Dương quả nhiên danh bất hư truyền!

Thứ này, chính là thiên y!

Còn quý giá hơn cả kim lũ ngọc y được khai quật ở nước ta thời cổ đại!

Là bảo vật quốc gia cần được bảo tồn!

Tuy nhiên, bảo vật quốc gia này, không phải của nước ta, mà là

của các quốc gia Nam Dương.

Những quốc gia theo đạo Phật như Thái Lan, Campuchia, Ấn Độ!

Đây là y phục dùng để mặc và cúng dường cho các tượng Phật bằng vàng trong các ngôi chùa, chỉ những tăng lữ có chức vị cực cao trong các lễ hội Phật giáo truyền thống mới có tư cách mặc cho tượng Phật vàng, để vua chúa quý tộc triều bái dâng hương.

Vì vậy có thể bán, không chút áp lực!

E rằng hàng chục triệu cũng chỉ là số ít!

Nếu bảo quản vài năm, lên đến hàng trăm triệu cũng không thành vấn đề!

Lâm Nghị cất giữ bảo vật quốc gia này xong, ánh mắt dừng lại ở chiếc hộp thứ hai.

Hộp gỗ đàn hương cất giữ bảo vật vừa mở ra, đột nhiên cảm thấy trong nước tối tăm tràn ngập hơi lạnh.

Chương 587

Ngay lúc này, vùng nước này dường như đột nhiên xuất hiện dòng chảy hỗn loạn, con thuyền vốn đang yên ổn, đột nhiên truyền đến từng trận tiếng gầm rú.

Chân vịt khổng lồ của Mary Ceno không ngừng quay tròn trong dòng chảy ngầm, theo lý mà nói động lực của con thuyền này đã mất từ lâu, trong khoang thuyền cũng không cảm thấy động cơ có dấu hiệu hoạt động, nhưng con thuyền chìm này lại như bị ma ám, chân vịt phía dưới lúc này lại bắt đầu quay.

Mảnh vỡ thân thuyền cùng dòng chảy hỗn loạn xô đẩy qua lại, Mary Ceno cũng rung lắc dữ dội như trời long đất lở.

Chân vịt đột nhiên nổi lên một luồng xoáy nước, từ đáy biển đen kịt vươn ra mấy xúc tu khổng lồ đầy giác hút, hệt như một con rắn biển lớn màu xám đang bò lên con tàu đắm.

Thì ra Mary Ceno đã chìm vào Quy Khư.

Bạch tuộc khổng lồ!

Nhưng loại bạch tuộc nào mới có sức mạnh lớn đến vậy, lại có thể kéo quay chân vịt của một con tàu thép khổng lồ?!

Cùng với việc ngày càng nhiều xúc tu khổng lồ xuất hiện, một cái đầu khổng lồ cố gắng chui vào!

Đó là một cái đầu hình phễu, thân hình nón tròn, phần sau đột nhiên thon hẹp, vây thịt nhỏ ngắn.

"Là Mực Đại Vương!" Mực Đại Vương, tên gọi là Ô Tặc, thực ra không phải, mà là một loại mực ống.

Là động vật thân mềm lớn thứ hai được biết đến ở vùng biển sâu!

Mực Đại Vương được biết đến có xúc tu dài nhất lên tới hai mươi mét, còn xúc tu của con Mực Đại Vương này, lại có thể bao bọc toàn bộ con tàu thép khổng lồ!

Ước tính sơ bộ, xúc tu của nó e rằng đã vượt quá ba mươi mét!

Sức mạnh cường đại đó, khi vẫy vùng, hệt như trời long đất lở vậy.

Mực Đại Vương sau khi nhìn thấy mọi người, liền vươn một xúc tu cực lớn vào.

Lực kẹp của xúc tu Mực Đại Vương quá lớn, khi bắt mồi, căn bản không cần động, chỉ cần xúc tu thôi, là có thể kẹp chết con mồi, sau đó đưa vào miệng.

Xúc tu lớn thô tráng đó mở ra, những giác hút trên đó, hệt như từng con mắt đang mở ra, vô cùng rùng rợn.

"Đoàn Đoàn." Lâm Nghị ngầm liên lạc với Tiểu Đoàn Đoàn.

Anh đã sắp xếp Tiểu Đoàn Đoàn đi thăm dò xung quanh, nếu mọi thứ bình thường, con Mực Đại Vương này chắc chắn sẽ không đến đây.

"Oa oa oa.

Chủ nhân, tôi bị lạc đường rồi." Tiểu Đoàn Đoàn thông qua ý thức, truyền tin tức cho Lâm Nghị.

Loại tin tức truyền qua ý thức này, chỉ có thể truyền tải đơn giản, hơn nữa không chính xác bằng ngôn ngữ, cho nên tin tức Lâm Nghị cảm nhận được chính là Tiểu Đoàn Đoàn bị lạc đường rồi.

"Xem ra có người cố ý dẫn dụ Tiểu Đoàn Đoàn đi." Chính vì có người cố ý dẫn dụ Đoàn Đoàn đi, nên con Mực Đại Vương này mới có cơ hội.

Tuy nhiên, vì người kia có thể dẫn dụ nó đi, hẳn là cũng không có cách đối phó với Tiểu Đoàn Đoàn.

Dù sao bây giờ Đoàn Tử, năng lượng bên trong nó lớn đến mức nào, ngay cả Lâm Nghị cũng không thể nói rõ.

Không còn cách nào khác, chính mình là chủ nhân nuôi nó quá tốt rồi.

Đến bây giờ, Đoàn Tử cũng chỉ dùng toàn lực một lần duy nhất khi đại chiến với Xà Mẫu.

Mà lúc này lại khác lúc đó, bây giờ Đoàn Đoàn đã nuốt chửng nhiều thứ như vậy, khẳng định còn mạnh hơn lúc đó.

Tiểu Đoàn Đoàn ở trên trời, là bá chủ bầu trời.

Ở biển cả, là vương giả biển sâu.

Ở trên đất liền, chính là chúa tể muôn loài.

Còn ai là người cố ý dẫn dụ Tiểu Đoàn Đoàn đi, cái này còn phải điều tra.

Việc cấp bách trước mắt, là giải quyết con Mực Đại Vương này.

Trong lúc Lâm Nghị giao tiếp, Lão Hồ và Bàn Tử mấy người đã bận tránh né.

Biển sâu không như núi lớn, hành động dưới biển sâu bất tiện, mặc đồ lặn dày cộm, ngay cả súng ống dùng lên cũng không tiện.

Mặc dù thực lực của họ đều rất mạnh, nhưng lại bị hạn chế bởi môi trường.

Hơn nữa một khi trong chiến đấu, nếu đồ lặn bị hỏng, thì sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy họ chỉ có thể cố gắng né tránh.

Rất nhanh, xúc tu khổng lồ của Mực Đại Vương liền phủ xuống đỉnh đầu Lâm Nghị, hệt như vô số con mắt đang nhìn chằm chằm anh, khiến người mắc chứng sợ lỗ liền phát bệnh.

"Lão Lâm, cẩn thận!" Ba người đã tránh ra, nhìn thấy xúc tu khổng lồ, với thế thái sơn áp đỉnh từ trên trời giáng xuống, đều trở nên căng thẳng.

Tuy biết Lâm Nghị sẽ không sao, nhưng trong tình huống này, cảm giác lo lắng đó vẫn rất mạnh mẽ.

Phụt!

Cùng với sự bùng nổ khí tức trên người Lâm Nghị, bộ đồ lặn xung quanh anh đột nhiên như được bơm hơi, nhanh chóng phồng lên.

Càng phồng càng lớn, càng phồng càng lớn, cuối cùng cùng với tiếng "bốp" một tiếng, trực tiếp nổ tung!

Mảnh vỡ đồ lặn, phân tán xung quanh Lâm Nghị, toàn thân Lâm Nghị, chỉ còn lại chiếc quần bơi, và bình dưỡng khí đeo sau lưng.

Bàn Tử mấy người nhìn thấy cảnh tượng này, kinh hô: "Con m* nó, Lão Lâm, quần bơi của cậu làm bằng chất liệu gì vậy?

Bộ đồ lặn nát bươm rồi mà nó vẫn không rách!" Họ không hề nghi ngờ về thực lực của Lâm Nghị.

Giống như chuyện tự nổ quần áo như này, cũng không phải là chuyện không thể làm.

Chỉ là cái quần bơi này sao vậy?

Mấy thứ khác đều nổ rồi, mỗi mình cậu không nổ, là chơi trội hả?

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy xong, ít nhiều cũng có chút ngượng ngùng.

Làm cái gì vậy chứ.

Đừng có động một tí là làm mấy thứ này chứ.

Bên cạnh còn có con gái nữa mà.

Nhưng nhìn kỹ lại, dáng người của Lâm Nghị thật sự rất đẹp.

Những đường cơ bắp rõ nét đó, không béo không gầy, cũng không trông cường tráng, đơn giản là một cơ thể đàn ông hoàn hảo.

Giây phút tiếp theo.

Lâm Nghị biến mất khỏi chỗ cũ, lần nữa xuất hiện, đã đến phía trước cái đầu hình nón khổng lồ của Mực Đại Vương.

Lúc này, Mực Đại Vương vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, cùng với cú đấm của Lâm Nghị tung ra, cảm giác áp bức cường đại khiến người ta nghẹt thở, mang theo kình phong lạnh lẽo, ập thẳng vào mặt.

Đến lúc này, Mực Đại Vương mới cảm nhận được nguy cơ sinh tử tồn vong, khi nó muốn rút lui thì đã quá muộn rồi.

Tốc độ của Lâm Nghị nhanh đến cực hạn, chỉ trong khoảng thời gian nó phản ứng, nắm đấm sắc bén đó, đã đập thẳng vào đầu Mực Đại Vương.

Phụt một tiếng.

Mực Đại Vương là động vật thân mềm, cơ thể cực kỳ mềm dẻo, trọng kích đánh vào, sẽ có tác dụng giảm chấn nhất định, từ đó triệt tiêu phần lớn sức mạnh.

Tuy nhiên sức mạnh của Lâm Nghị quá nhanh, căn bản không cho nó thời gian để cơ bắp giảm chấn, cái đầu khổng lồ đó trực tiếp từ giữa nổ tung, máu thịt bay tứ tung, dính vào khoang thuyền xung quanh.

Trong nháy mắt, nắm đấm hung tàn, liền đâm xuyên đầu nó, và

trong tay Lâm Nghị, cũng xuất hiện một viên châu màu xanh lam lục.

Chương 588

Viên châu này, trong nước biển, vẫn lấp lánh rực rỡ, phát ra ánh sáng cực kỳ linh động.

Nội đan ngàn năm!

Đây chính là nội đan của con Mực Đại Vương này.

Máu tươi của Mực Đại Vương và màu sắc của nội đan này là như nhau, đều là màu xanh lam lục, bình thường trong cơ thể, căn bản sẽ không động đến căn bản của nó.

Nhưng giờ đây lại bị Lâm Nghị một tay tóm ra ngoài.

Trùng bách túc chết mà không cứng, huống hồ là Mực Đại Vương đã thành tinh.

Mười xúc tu thô tráng của nó, bay tứ tung quanh bánh lái thuyền, sóng biển cuộn trào, dẫn đến dòng chảy ngầm phía dưới dữ dội, toàn bộ con tàu cũng theo đó mà rung lắc!

Tuy nhiên, rất nhanh, thi thể của nó, liền được thu vào Nhẫn không gian, chuẩn bị làm bữa tối cho Tiểu Đoàn Đoàn.

Mọi người đều mặc đồ lặn có thể phòng ngừa hạ thân nhiệt một cách hiệu quả.

Hơn nữa, thể chất của bốn người họ đều vượt xa người thường, nhưng vẫn không thể chống lại luồng khí lạnh lẽo tỏa ra từ cái hộp!

Cảm giác như uống một bát nước đá lạnh có tuyết vào giữa những ngày đông giá rét, toàn thân không tự chủ mà run rẩy.

Khi ánh mắt mọi người đổ dồn vào chiếc hộp.

Chỉ thấy một tấm gương đồng cổ kính, được đặt ngay ngắn bên

trong, mặt gương bị mài mòn khá nghiêm trọng, đã mờ ảo khó phân biệt.

Xung quanh có các đường vân cá rồng đúc bằng đồng, phía dưới bên trái là một con cá bốn chân mà truyền thuyết nói rằng chỉ có ở Đông Hải.

Loại cá bốn chân này có hình dáng giống người, khuôn mặt vô cùng đáng sợ.

Nó đang nâng đỡ chiếc gương cổ trong nước biển, hình dáng chiếc gương đồng không đối xứng hay ngay ngắn hoàn hảo, nhưng lại mang một vẻ đẹp kỳ diệu như thể được tạo hóa khéo léo tạo ra.

Những món cổ vật có giá trị trên đời, hầu như mỗi món đều là độc nhất vô nhị.

Chúng đã trải qua hàng trăm, hàng nghìn năm, được vô số người sưu tầm, thưởng ngoạn, hoặc bị cách ly với thế giới trong các ngôi mộ, từ đó tạo nên cốt cách và tính cách riêng của cổ vật.

Khi cầm một món đồ thật trong tay, nó sẽ mang lại cho người ta một cảm giác đặc biệt: "Chuyện xưa ngàn năm, trong biến đổi tang thương của thế sự, truy về cổ kim".

Nếu thường xuyên giao tiếp với cổ vật và minh khí, cảm giác khó tả này sẽ càng mãnh liệt hơn.

Trong các phương pháp giám định thật giả của đồ cổ, trực giác là yếu tố quan trọng nhất, cũng là điều khó học và nắm bắt nhất, thậm chí có thể nói năng lực này không thể học được.

Nếu không lăn lộn trong đống đồ cổ vài năm, căn bản không thể nhập môn, nó dựa vào ngộ tính và kinh nghiệm của bản thân.

Khoảnh khắc hộp bảo vật được mở ra, cả bốn người, bao gồm cả Lâm Nghị, đều có chung một cảm giác.

Thứ này, không cần giám định, chắc chắn chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính đã trấn áp vạn ngàn cương thi suốt ngàn năm!

Lâm Nghị vẫy tay về phía ba người còn lại, ra hiệu họ tránh ra một chút.

Tuyết Lỵ Dương kéo tay Lâm Nghị, khẽ cau mày, dường như muốn nói: "Đừng nhìn." Tần Vương Chiếu Cốt Kính toát ra khí tức quỷ dị khắp nơi, truyền thuyết, mặt sau của Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại càng là một tồn tại cấm kỵ, không thể tùy tiện soi vào.

Mà tư thế này của Lâm Nghị, xem ra là đang chuẩn bị nghiên cứu Chiếu Cốt Kính đây.

"Không sao đâu." Lâm Nghị xua tay, ra hiệu.

Chiếu Cốt Kính, thì cũng chỉ là để soi cương thi thôi mà.

Trên người tôi, còn có những thứ nguy hiểm hơn cả Chiếu Cốt Kính này.

Chỉ cần Lão Hồ và hai người kia lùi ra xa một chút là tự nhiên không có vấn đề gì.

Sau khi ba người lùi sang một bên, Lâm Nghị lấy Chiếu Cốt Kính ra.

Nhìn từ mặt trước, bóng dáng của tôi dưới ánh sáng phản chiếu vào Chiếu Cốt Kính.

Trong tấm gương này, dáng vẻ của tôi không hề biến mất thịt xương để chỉ còn lại xương cốt như trong truyền thuyết.

Ban đầu, Lâm Nghị còn tưởng Chiếu Cốt Kính này chỉ có hư danh.

Nhưng rất nhanh, anh ấy liền chú ý tới.

Chiếu Cốt Kính chiếu vào mặt anh ấy vô cùng, vô cùng rõ ràng.

Rõ ràng đến mức quá đáng!

Bởi vì trên đầu anh ấy còn đang đội mũ lặn, nhưng trong Chiếu Cốt Kính lại không hề hiện ra!

Anh ấy nhìn xuống, đến cả mũ lặn và quần áo cũng biến mất không biết từ lúc nào.

Anh ấy cầm Chiếu Cốt Kính soi xuống phía dưới.

Chỉ thấy bộ đồ lặn đang mặc trên người dần dần trở nên trong suốt, bao gồm cả quần áo bên trong cũng trong suốt nốt, để lộ ra thân hình cường tráng, gợi cảm, cùng với tám múi cơ bụng màu đồng cổ.

Dưới cơ bụng, thì là đám lông đen rậm rạp, và… "Ái chà, tôi đi đây!" "Cái tình huống gì thế này?

Mày là Chiếu Cốt Kính, không chiếu xương cốt thì sao lại chiếu xuyên quần áo?

Sao đến cả một sợi lông cũng không chiếu xuyên được?" Anh ấy nghiêng Chiếu Cốt Kính, dùng một góc chiếu vào Tuyết Lỵ Dương ở gần đó.

Những thứ Tuyết Lỵ Dương mặc bên ngoài nhanh chóng biến mất, để lộ làn da.

Tuy nhiên, vì là một tấm gương đồng, nên khi chiếu lên đó, nó không hiện lên tinh xảo cho lắm, chỉ đại khái là có thể nhìn rõ mà thôi.

Ngay sau đó, lông tóc trên người cô ấy trong gương từ từ biến mất, rất nhanh mái tóc liền biến mất không dấu vết, Tuyết Lỵ Dương vốn là một đại mỹ nhân lại biến thành một ni cô trọc đầu.

Ngoài tóc ra thì những chỗ lông tóc khác cũng biến mất luôn, hoàn toàn biến thành một món đồ chơi.

"Cái này… cũng được đấy." Lâm Nghị sau đó dời Chiếu Cốt Kính

ra.

Cái thứ này chẳng có tác dụng gì, còn không bằng đôi mắt của mình, còn dễ khống chế hơn.

Nó không thể chiếu xuyên cơ thể anh ấy, phần lớn là do huyết mạch.

Nhưng vì huyết mạch của Tuyết Lỵ Dương và những người khác yếu hơn, nên mới hiện ra trạng thái không có lông tóc, nhưng da thịt thì vẫn không chiếu xuyên được.

Sau khi xem mặt trước, Lâm Nghị từ từ lật Chiếu Cốt Kính lại.

Ngay khoảnh khắc lật lại, luồng khí âm hàn cuồn cuộn ập tới.

Lâm Nghị cũng không kìm được mà rùng mình.

Chiếu Cốt Kính này đã trấn áp cương thi không biết bao nhiêu năm, trấn áp ròng rã gần hai nghìn năm, hấp thụ một lượng lớn thi khí của cương thi.

Nếu người bình thường mà bị chiếu vào, e rằng dù không chết cũng sẽ ốm nặng một trận.

Đối với Lâm Nghị mà nói, cũng hiếm khi anh ấy rùng mình.

Sau khi ánh mắt Lâm Nghị nhìn vào mặt sau của Chiếu Cốt Kính, anh ấy thấy đó là một xoáy nước đen kịt, nhìn nó cứ như nhìn vào một cái hang quỷ vậy, sâu hun hút, không đáy, không biết nông sâu thế nào.

Nhưng chỉ trong chốc lát, xoáy nước đen kịt đó liền biến mất, để lộ ra mặt sau thực sự.

Đó là từng đạo văn lộ hình xoáy nước, những văn lộ đó tụ lại với nhau, tạo thành những con mắt quỷ dị, và phía sau Chiếu Cốt Kính này, toàn bộ đều được cấu thành từ từng con mắt quỷ dị.

Những con mắt quỷ dị này kết hợp sắp xếp lại, tạo thành một cái

cây lớn toát ra một mùi vị tà dị!

"Cái văn lộ này…" Nhìn thấy cái văn lộ này, Lâm Nghị lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cây cối anh ấy đã thấy rất nhiều, Côn Luân Thần Mộc, Tần Lĩnh Thần Thụ, Thiên Niên Xà Bách, vân vân.

Chương 589

Nhưng cái cây này rất không giống.

Trực giác mách bảo, cái cây này phải vượt trội hơn tất cả các loại cây mà anh ấy từng thấy.

Đặc biệt là từng con mắt kia, tương tự như loại mắt của quốc gia Tinh Tuyệt, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Những con mắt này toát ra khắp nơi, một mùi vị khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Nữ Vương nhìn thấy sau đó cũng cau mày, nói: "Chủ nhân, Chiếu Cốt Kính này cũng có liên quan đến Xà Thần sao?" Lâm Nghị lắc đầu, nói: "Chắc là không có liên quan gì đâu.

Có lẽ là trùng hợp thôi." Dựa theo sự hiểu biết của anh ấy về cốt truyện, Chiếu Cốt Kính là Chiếu Cốt Kính, Xà Thần là Xà Thần, hai thứ đó chẳng liên quan gì đến nhau.

Chiếu Cốt Kính có thể chiếu thấy xương cốt của con người, còn Xà Thần Vô Giới Yêu Đồng có thể đưa con người đến không gian hư ảo.

Chức năng và hình dạng có hơi tương tự, nhưng cũng chỉ là tương tự mà thôi.

Nữ Vương nghi hoặc hỏi: "Chủ nhân, cái này không phải là một thần khí do thần minh chế tạo đấy chứ?" Cô ấy kế thừa ký ức của không biết bao nhiêu đời Quỷ Mẫu, có thể nói là cô ấy biết rất rõ về những thứ liên quan đến Xà Thần.

Nếu thứ này có liên quan đến Xà Thần, Nữ Vương không thể nào không có cảm giác.

“Cứ cất đi đã, có cơ hội sẽ nghiên cứu kỹ hơn.” Vừa nói, Lâm Nghị vừa cất Chiếu Cốt Kính vào Nhẫn Không Gian.

Sau khi giải quyết xong Con Mực Đại Vương, mọi người rời khỏi tàu bánh lái.

Trải qua trận động tĩnh vừa rồi, giờ đây tàu bánh lái đã hạ xuống rất nhiều.

Hiện tại họ đang ở giữa một khu di tích cổ với những cột đá đổ nát.

Nhiều cột đá đã sụp đổ, dưới thủy triều ngầm, màu máu của nước biển xung quanh dần dần biến mất.

Ở vị trí của họ, xuất hiện hơn mười con cá kỳ lạ.

Những con cá này nửa giống cá, nửa giống sinh vật sông, nửa trên giống cá, có vảy và vây, đầu cá tròn xoe vô cùng trơn nhẵn, nửa dưới thì giống tôm, có vỏ giáp và càng.

Chúng vây quanh Lâm Nghị, bơi vòng vòng, còn gặm ngón chân anh ấy, cứ như thể là vật nuôi mà Lâm Nghị nuôi vậy.

Thậm chí thỉnh thoảng chúng còn dùng đầu chạm vào chân Lâm Nghị, trong miệng phát ra tiếng lạch cạch, lạch cạch, cứ như những lão hòa thượng niệm kinh trong chùa vậy.

Mọi người nghi hoặc nhìn Lâm Nghị, không hiểu tại sao lại có loại cá kỳ lạ này.

Lâm Nghị đánh giá những con cá kỳ lạ này, chúng dường như coi anh ấy là thần minh mà niệm kinh bái lạy.

“Mị lực nhân cách của lão Lâm, chẳng lẽ đến cả cá cái cũng không thể chống lại được sao?” Bàn Tử trừng mắt, cười ha ha với Lâm Nghị.

Lâm Nghị trong lòng rất rõ, Bàn Tử đang nói đùa, anh ấy dùng Ngự Thú Thuật thử giao tiếp với những con cá này.

Anh ấy cảm nhận được, dường như những con cá này bị ảnh hưởng bởi thiên tính, thèm muốn một số thứ trên người Lâm Nghị.

Nhưng hiện tại trên người anh ấy chẳng có gì cả, trần trụi.

Những con cá kỳ lạ này còn có thể thèm muốn thứ gì?

Chẳng lẽ là huyết mạch của anh ấy?

Nếu là huyết mạch thì lẽ ra phải cắn trực tiếp mới phải.

Sau đó, anh ấy thu những con cá này vào không gian, đặt chúng vào bên trong khoang thuyền Hải Liễu.

Lúc này, những con cá kỳ lạ càng trở nên phấn khích, điên cuồng nhảy vọt về một hướng.

Dựa theo hướng mà những con cá này chỉ, Lâm Nghị hướng mục tiêu đến khoang thuyền Hải Liễu, sau cánh cửa đã bị phong kín đó!

Rõ ràng những con cá kỳ lạ này có hứng thú với Hải Thạch Hoa hút âm khí trong thuyền Hải Liễu.

"Chậc chậc, sinh vật này cũng kỳ lạ thật." Sinh mệnh quả thật kỳ lạ, rõ ràng đã bị cách biệt không gian, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của Hải Thạch Hoa.

Điều này giống như loài cá tầm vậy, bất kể ở đâu, cũng đều có thể dựa vào bản năng mà đuổi theo mặt trăng.

Chúng vây quanh Hải Thạch Hoa, từ từ nhai trong miệng, rồi nhổ ra một viên trân châu.

Khác với minh châu trước đó, viên trân châu này màu đen, chỉ lớn bằng móng tay cái.

Nguyệt Quang Minh Châu sáng lấp lánh ở Nam Hải có giá trị không nhỏ, đều do trai sò cảm ứng âm tinh nguyệt hoa mà sinh ra, chất trân châu được tiết ra liên tục từ túi ngọc, từ vô chất hóa hữu chất, ngưng tụ tinh hoa của biển cả mà thành kỳ trân.

Trong số đó, những viên sinh ra theo mặt trăng có màu bạc, trắng, vàng nhạt, hồng, đặc biệt những viên có ánh sáng trong suốt hơn cả ánh trăng, sau khi tắt đèn có thể chiếu sáng cả trăm bước là thượng phẩm.

Nhưng vượt trội hơn cả loại Nguyệt Quang Minh Châu này, là "Hắc Trân Châu" hiếm thấy nhất dưới biển.

Hắc Trân Châu được dân chài gọi là "Ô Cầu", là dị bảo dưới đáy biển khó gặp mà không thể tìm được.

Nhiều sinh vật trên thế giới đều có nội đan và sỏi, ví dụ như ngưu hoàng, cẩu bảo, lừa thạch.

Nội đan đều do vô tình hay hữu ý nuốt tinh hoa nhật nguyệt mà sinh ra, nhưng những thứ này đều không bằng Nguyệt Quang Minh Châu của trai sò già dưới biển.

Cá trong biển lớn, hồ lớn sống lâu năm cũng có thể đùa với trân châu dưới ánh trăng, nhưng "Ô Cầu" là thần vật, không phải loài cá rồng có thể tùy tiện tạo ra.

Chỉ có một loại trai già rất đặc biệt mới có thể sinh ra thứ này.

Những con cá kỳ lạ này rốt cuộc là chủng loại gì, và tại sao chúng lại có những viên trân châu màu đen này thì không ai biết.

Có khoảng mười, hai mươi con cá kỳ lạ này, hầu như mỗi con đều nhả ra một viên trân châu đen nhỏ bằng móng tay cái.

Lâm Nghị tự nhiên không khách khí, nhặt tất cả Hắc Trân Châu lên.

Khi anh ấy thu những viên Hắc Trân Châu này lại, phía sau cánh cửa quỷ dị trong khoang thuyền Hải Liễu, đột nhiên truyền đến tiếng "phanh, phanh, phanh".

Cứ như có thứ gì đó đang va đập vào thuyền Hải Liễu vậy.

Ngay sau đó, từng vệt nước đen sì từ khe cửa thấm ra ngoài.

Những vệt nước đen này tụ lại với nhau, trông cứ như một hình người, di chuyển khắp nơi trong khoang thuyền, thậm chí còn trôi lên cả nóc khoang thuyền.

"Trong không gian của tôi mà cũng dám làm càn à?" Lâm Nghị nhấc cái quách đá trong khoang thuyền lên, một tay nâng quách đá, liền úp xuống chỗ vệt nước đen đó.

Cái quách đá trong khoang thuyền này được làm từ thạch kính.

Thạch kính là gỗ cổ dưới đáy biển hóa đá, bề mặt trơn nhẵn như gương, lại hấp thụ âm khí dưới biển, bị thủy triều xói mòn hàng ngàn vạn năm, trong đá hình thành từng lớp từng lớp, những vân sóng uốn lượn, vân càng dày thì chất đá càng cứng.

Trong Hoài Nam Vạn Tất Thuật của phái Phong Thủy Thanh Ô, từng đề cập rõ ràng đến thuyết đá có thể trấn quỷ.

Trong những ngôi nhà cổ, sân cũ, khi vào cửa đều có bức bình phong, một là để ngăn tài lộc không bị thất thoát, hai là để phòng quỷ nhập trạch.

Những bức bình phong sớm nhất đều là gạch đá xanh, sau này mới dần dần dùng gạch nung.

Những gia đình hiểu đạo an trạch, vẫn phải chôn đá dưới tường, đây chính là lấy lý "dùng đá trấn quỷ, ngăn sát khí".

Anh ấy thu hình người bằng nước đen vào trong quách đá thạch

kính, rồi đậy nắp lại.

Ban đầu, hình người bằng nước đen vẫn còn quậy phá trong quách đá thạch kính, nhưng chỉ trong chốc lát liền không còn tiếng động nữa.

Sau đó, anh ấy lấy ra một lá bùa màu vàng, tùy tiện vẫy một cái, lá bùa tự cháy, rơi vào trong quách đá thạch kính.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trong quách đá thạch kính, liền truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Sau một lúc, Lâm Nghị lại mở quách đá thạch kính ra, bên trong trống rỗng, không còn gì cả.

Sau khi giải quyết xong những thứ âm u trên thuyền Hải Liễu này, Lâm Nghị rời không gian và hội hợp với ba người.

Chương 590

Hải Liễu thuộc loại vật cực âm, tuy nói có tính dẻo dai phi thường, khó bị hủy diệt, nhưng nó có thể hấp thụ âm khí vong linh dưới biển, vì vậy thường xuyên xảy ra các sự kiện linh dị.

Mà cái hình người nước đen này, phần lớn cũng chính vì thế mà ra đời.

Đây cũng là lý do tại sao những người nước ngoài đã cải tạo con thuyền này, nhưng cuối cùng lại không dám lái ra biển.

Sau khi ra ngoài, mọi người liền nổi lên mặt nước.

Vị trí hiện tại của họ đã lệch rất xa so với ban đầu.

Vừa nổi lên, Bàn Tử liền nhìn loạn xạ khắp nơi, đột nhiên anh ấy kéo Lâm Nghị, chỉ về phía ngọn núi xa xa ra hiệu nói: "Các cậu mau nhìn ngọn núi kia kìa!" Lão Hồ nhìn ngọn núi đó, cũng không thấy có gì đặc biệt, liền tiện miệng nói: "Có gì hay mà nhìn, chẳng phải chỉ là một ngọn núi trên biển thôi sao." "Ngọn núi này, tôi đã từng thấy trong trận đồ thấu hải trên lưng Nguyễn Hắc!" Bàn Tử nói với vẻ hơi kích động.

Đây đúng là một phát hiện trọng đại mà!

Người khác đều không biết, chỉ mình anh ấy từng thấy trận đồ thấu hải trên người Nguyễn Hắc.

Trước đây, anh ấy chỉ cảm thấy trận đồ thấu hải đó chỉ là vẽ chơi cho vui, cho đến bây giờ, khi anh ấy nhìn thấy ngọn núi này, cảm thấy hơi quen mắt.

Lúc này mới hiểu ra!

Trận đồ thấu hải trên người Nguyễn Hắc, e rằng là có thật!

Nghĩa là, trận đồ thấu hải này, thực ra là một bản đồ đáy biển khổng lồ!

"Cái này…" Lão Hồ hít một hơi thật sâu, trầm ngâm một lát rồi nói: "Lão Lâm, cậu trước đây từng nói, trận đồ thấu hải này có núi có sông, còn có hải mạch.

Trước đây tôi không cảm giác gì, nhưng giờ xem ra, trận đồ thấu hải này e rằng là…" "Đúng là vậy rồi." Bàn Tử hỏi: "Là cái gì?" Lão Hồ nặng nề thở ra một hơi, nói: "Bản đồ phân bố Long Mạch dưới đáy biển Nam Hải!" Ngọn núi đó cách họ khoảng vài trăm mét.

Đỉnh núi màu xám uốn lượn, nổi bật trên mặt nước biển dập dềnh sóng.

Trong Quy Khư, từng trận khí biển cuộn trào, trong không gian có nhiều luồng khí hỗn loạn và sương mù do khí biển hóa thành.

Vì vậy, nhìn mọi thứ mờ mịt, không chân thực, thoáng nhìn qua, dường như có những mảng lớn di tích kiến trúc cổ xưa phân bố trên thân núi, trong đó hình như còn có nhiều bóng người lờ mờ không rõ.

"Lão Lâm, Lão Hồ, các cậu xem ngọn núi kia chúng ta trước đây có từng thấy không?" Bàn Tử cầm ống nhòm, nhìn ngọn núi đó, gãi đầu, nhìn thế nào cũng thấy ngọn núi đó hơi quen mắt.

"Các cậu làm sao có thể thấy ngọn núi đó được.

Các cậu có đến Nam Hải bao giờ đâu." Tuyết Lỵ Dương khó hiểu hỏi.

Lâm Nghị nhìn kỹ ngọn núi biển này một lát, gật đầu nói: "Tuy rằng chưa từng thấy ngọn núi này, nhưng tình huống tương tự thế này, chúng ta thật sự đã từng thấy rồi.

Các cậu còn nhớ Bách Nhãn Quật năm xưa không?" Năm đó, khi còn là thanh niên tri thức ở Cương Cương Doanh Tử, họ đã từng cùng

nhau thám hiểm.

Đó chính là mộ Hoàng Bì Tử.

Nói là mộ Hoàng Bì Tử, nghe như một ngôi mộ, thực ra nó là một sườn đồi đất, tên của sườn đồi đó gọi là Hoàng Bì Tử Phần.

Năm đó ở Hoàng Bì Tử Phần, họ đã gặp một con chồn tiên có thể đi đứng thẳng, sau đó vì những sai sót ngẫu nhiên mà đến một ngôi đền cổ, cuối cùng là đến Bách Nhãn Quật.

Mà cảnh tượng trước mắt này và ảo ảnh Quỷ Thị Địa Quy Miên mà họ thấy năm xưa trong Bách Nhãn Quật rất giống nhau.

Ảo ảnh Quỷ Thị Địa Quy Miên đó, chính là những di tích cổ xưa xám xịt, nhìn rất giống ngọn núi biển trước mắt này.

Tuy nhiên, vì là ảo ảnh, tức là ảo ảnh thị giác, nên họ không thực sự đi vào.

Dường như định mệnh tự nhiên đã an bài, hôm nay họ lại đến được nơi mà khi đó họ chỉ nhìn thấy qua ảo ảnh.

Tuyết Lỵ Dương sau khi nghe Lâm Nghị kể xong, có chút không thể tin nổi nhìn mấy người họ.

Mấy người này rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật chưa ai biết đến vậy.

Ngay cả trước khi gặp cô ấy, họ đã từng thám hiểm những ngôi mộ kinh khủng như vậy rồi.

Hơn nữa, nghe lời Lâm Nghị nói, cứ như thể ảo ảnh trong Bách Nhãn Quật đó, họ nhất định phải đến đây vậy.

“Chúng ta vẫn nên qua đó xem sao.” Vị trí hiện tại của họ đã không còn biết cụ thể là đâu nữa, trong phạm vi vài trăm dặm, đều không thấy đất liền, giờ thấy một ngọn núi biển, đương nhiên phải đi

xem rồi.

“Chúng ta, không đi Quy Khư nữa sao?” Bàn Tử bĩu môi hỏi.

Mục đích chuyến đi này của họ chính là Quy Khư, nhưng giờ mẹ kiếp đã rời khỏi biển sâu rồi, chắc chắn không còn ở Quy Khư nữa, vậy lời nguyền trên người họ phải làm sao đây?

“Bàn Tử, cậu chẳng lẽ không tò mò, tại sao trên trận đồ thấu hải lại có một ngọn núi biển như vậy sao?” “Các cậu không phải đã nói, đó là bản đồ phân bố Long Mạch Nam Hải sao?” “Đúng, thà nói là Quy Khư còn hơn là Nam Hải.

Mà ngọn núi biển chúng ta đang nhìn kia, được xây dựng trên Long Mạch, và trong truyền thuyết, Quốc gia Hận Thiên tồn tại ở Quy Khư.

Nếu họ muốn xây dựng mộ huyệt, liệu có xây dựng trên Long Mạch hay không?” “Cái đó thì chắc chắn rồi.

Nhưng Long Mạch Nam Hải lớn như vậy, làm sao có thể xác định được chính là cái này chứ?” “Vậy cậu có từng nghĩ, lăng mộ của Cổ quốc Hận Thiên cũng rất lớn không?” “Hả?

Ý cậu là…” Mọi người kinh ngạc nhìn Lâm Nghị, lộ ra ánh mắt không thể tin được.

Ngọn núi biển đó, không phải là núi biển, mà là cổ mộ Hận Thiên được xây dựng trên Long Mạch sao?

“Cái này… cái quy mô này cũng quá lớn rồi!” “Cũng không thể nói như vậy được.

Rất có thể ngọn núi biển này, chỉ là một cột đá được dựng lên bởi cổ mộ Hận Thiên thôi.” “Cái này… Lớn thật.” Lớn hơn cả những gì họ tưởng tượng!

Chỉ một cột đá thôi mà đã như một ngọn núi biển.

Cái khối lượng công trình đồ sộ này, từ xưa đến nay, ai có thể sánh bằng?

Mộ Hiến Vương xây dựng hơn ba mươi năm, e rằng cũng không bằng một phần ba của nó.

E rằng chỉ có Tần Vương Lăng mới có thể sánh ngang với nó.

Cổ quốc Hận Thiên là một quốc gia giỏi luyện đúc đồ đồng, kỹ thuật xây dựng của họ, từ xưa đến nay, không ai sánh kịp.

Nếu thật sự có thể xây dựng một lăng mộ đồ sộ như vậy, thì cũng không phải là chuyện vô căn cứ.

Khoảng cách vài trăm mét, đối với bốn người mà nói, chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Rất nhanh họ liền đến ngọn núi đá sừng sững trên mặt biển đó.

Trước mặt, cách đó vài chục mét dưới nước, có vài cánh cổng đá sừng sững, trên những xà đá đổ nát có màu sắc khác biệt rõ ràng.

Trên tầng đá như bụng cá voi, ánh sáng của âm hỏa bị khí biển dày đặc che phủ, âm hỏa chuyển sang màu huyết sắc, giống như từng dòng máu đang chảy chậm rãi trên vòm hang, khiến mặt nước cũng hóa thành một màu đỏ sẫm.

Địa hình bí ẩn trong Quy Khư này càng ngày càng giống một cái bụng cá voi thật sự.

Âm hỏa trên vòm trời dường như là huyết mạch của cự kình đang không ngừng lưu chuyển, biển máu trong bụng cá voi cuồn cuộn.

“Đi thôi, anh em, đã đến rồi thì vào thôi.” Nói rồi, Bàn Tử nhấc chân đạp lên tầng đá, đi về phía cổng đá.

“Bàn Tử, đừng đi lung tung.” Lâm Nghị lập tức ngăn anh ấy lại.

Mấy cánh cổng đá này màu sắc khác nhau, rất rõ ràng, đại diện cho

những ý nghĩa khác nhau.

Tùy tiện đi vào, e rằng sẽ có nguy hiểm không lường trước được.

Quy Khư Chi Địa, không giống những nơi khác, không thể suy đoán theo lẽ thường.

Lâm Nghị cẩn thận quan sát những cánh cổng đá này.

Tổng cộng có năm cánh cổng đá, ứng với số lượng Âm Dương Ngũ Hành.

Dựa theo chương Âm Dương trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, năm cánh cổng đá này, hầu như tất cả đều là cấm kỵ.

Sau khi đi vào, e rằng sẽ kích hoạt âm dương thuật, chết không biết tại sao.

Chương 591

Thực ra, âm dương bí thuật cổ đại của nước ta đều là từ hiện tượng biến hóa âm dương của các loại khí ly kỳ giữa trời đất mà diễn biến thành.

Con người chỉ là nắm bắt được quy luật trong đó, từ đó có được một loại năng lực không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy, bản thân tự nhiên đã là một đại sư tinh thông âm dương.

Hơn nữa, hôm nay thuộc Hỏa, nếu tôi không đoán sai, khi bước vào cánh cổng đá này, chắc chắn sẽ gặp tai họa Long Hỏa!

Nghĩa là, bị thiêu đến mức không còn một mẩu xương nào.

Sau đó, ánh mắt Lâm Nghị nhìn xuống hang đá bên dưới xà đá.

Có cửa Ngũ Hành, tự nhiên cũng có nơi Âm Dương.

Long Hỏa thuộc Dương, đương nhiên phải đi vào nơi Âm.

"Đi thôi, theo tôi!" Lâm Nghị vẫy tay về phía mọi người, ra hiệu họ đi theo, rồi đi về phía hang đá đó.

Cái hang núi bị nước biển nhấn chìm một nửa này, sau khi vào, mới phát hiện ra đó là một đại điện.

Mà hang núi, chính là cánh cửa điện.

Chẳng qua không biết đã bị nước biển ngâm bao lâu rồi, nên trông nó chỉ như một cái cửa hang mà thôi.

Cấu tạo của đại điện giản dị cổ kính, không có những mái hiên cong vút, chạm trổ cầu kỳ xa hoa, nhưng quy mô hùng vĩ, vật liệu đá dùng cực kỳ lớn, khí thế hùng hồn đáng sợ, mang vài phần khí tượng "uy nghiêm tột cùng của thiên hạ".

Đi sâu vào trong, không gian rộng lớn tối tăm u sâu khiến người ta cảm thấy đặc biệt bất an và áp lực.

Nửa dưới cảnh tượng trong điện, dưới làn nước xanh thẫm, âm u, vẫn còn nhấn chìm hơn nửa di tích cổ.

Nước biển bên ngoài điện cuộn trào va đập vào vách đá, phát ra tiếng vọng ầm ầm, như tiếng gầm của hải thú hay sấm sét, khiến người ta run sợ, đều có một sự thán phục về sự thay đổi của ngàn năm biển dâu.

Trên mặt nước trong điện lộ ra nhiều tượng thần đồng cao lớn uy vũ, từng bức tượng có khuôn mặt hung dữ xấu xí, trợn mắt nhìn xuống, thần thái trang nghiêm túc mục.

Toàn thân những bức tượng đồng này đều bằng đồng, có một số nửa dưới ngập trong nước, còn rất nhiều đã đổ nát, nằm ngang ngả nghiêng xung quanh, làm hỏng một phần tường vách và cột đá, nhưng kết cấu đại điện kiên cố, không có dấu hiệu sụp đổ.

Những tượng đồng này đã ngâm mình trong nước biển hàng ngàn năm, nhưng vẫn không mất đi tính chất đồng, kỹ thuật này, e rằng hiện tại cũng không làm được.

Từ đó có thể thấy, kỹ thuật luyện đúc của Cổ quốc Hận Thiên năm xưa, hoàn toàn có thể dùng từ "đăng phong tạo cực" để hình dung.

Trên các cột điện, bằng dây đồng, cao thấp treo hơn mười tượng đầu người bằng đồng, mỗi cái đầu người bằng đồng này e rằng nặng không dưới vài trăm cân, cảnh tượng đó giống như bị chém đầu rồi treo để thị chúng vậy, còn thân người không đầu thì đứng im lặng ở góc tường, chỉ có thần binh lợi khí mới có thể chém đứt được những tượng đồng khổng lồ nặng trịch như vậy!

Lại còn có một tượng đồng nghiêng ngả trong nước, phần đầu nghiêng tựa vào cột lớn, nước biển ngập đến vai nó, mặt có những chiếc răng nanh già, cực kỳ kỳ dị và hung tợn.

Những người khổng lồ bằng đồng còn nguyên vẹn, trên đỉnh đầu đều đội mũ xương cá; còn những người đồng bị chặt đầu, trên đầu đều đội mũ răng hỏa nha.

"Cái Cổ quốc Hận Thiên này rảnh rỗi quá hay sao?

Sao lại làm ra mấy thứ lộn xộn này chứ?

Cái khối lượng công trình này, phải tốn bao nhiêu công sức chứ!" Bàn Tử nhìn những bức tượng đồng khổng lồ nhiều như vậy, không nhịn được mà phàn nàn.

Lão Hồ nói: "Từ xưa đến nay, Quốc gia Hận Thiên đều cực kỳ thần bí, những tượng đồng khổng lồ này, chắc hẳn có thể hé mở một phần bí ẩn của Quốc gia Hận Thiên.

Hơn nữa cái tên Quốc gia Hận Thiên này cũng rất kỳ lạ.

Vương quốc thời cổ đại, không có quốc gia nào mà không thuận theo ý trời, chiếm cứ Long Mạch, hoàng đế già còn tự xưng là Thiên Tử.

Cái Quốc gia Hận Thiên này lại mang tên Hận Thiên, trong đó chắc chắn có nguyên nhân." Bàn Tử nói không cho là đúng: "Có nguyên nhân gì chứ, tôi thấy á, phần lớn là do bọn họ trốn ở Quy Khư, không dám ló đầu nhìn trời, nên mới gọi là Hận Thiên." Tuyết Lỵ Dương cẩn thận quan sát những tượng đồng khổng lồ này, nói: "Những thân người đồng bị chặt đầu này, rõ ràng là tù binh của Quốc gia Hận Thiên, có thể khiến người của Quốc gia Hận Thiên căm hận đến mức không tiếc công sức chế tác ra những người khổng lồ cao lớn như vậy, hiển nhiên là họ cực kỳ căm ghét loại người này.

Lão Lâm, cậu nghĩ sao?" Lâm Nghị nói: "Các cô thấy cái mũ răng hỏa nha trên đầu những người khổng lồ bị chặt đầu kia không?

Đó chắc hẳn là thần linh mà họ tôn thờ.

Kết hợp với những thông tin hạn chế về Quốc gia Hận Thiên, vậy thì thần linh mà những người khổng lồ răng hỏa nha này tôn thờ, chắc hẳn là mặt trời.

Vậy thì Quốc gia Hận Thiên, đã căm thù họ như vậy, thần linh mà họ tôn thờ, chính là mặt trăng." Thần linh mà người cổ đại tôn thờ, rất nhiều đều là sự lý giải lạ lùng về tự nhiên.

Nếu mặt trời không phải là thần linh, nhưng người cổ đại vẫn tin rằng thế gian có thần linh cai quản mặt trời.

Quốc gia Hận Thiên, là một quốc gia tồn tại trước thời nhà Chu, vào thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Dựa theo truyền thuyết thần thoại lúc đó, tổ tiên của Quốc gia Hận Thiên chắc hẳn là Hậu Nghệ bắn mặt trời.

Còn về tộc Hỏa Nha kia, có lẽ là kẻ thù do hậu duệ Hậu Nghệ tưởng tượng ra, cũng có thể trong thần thoại thực sự có người tên Hi Hòa, là hậu duệ của Hi Hòa, nhưng phần lớn là trường hợp thứ nhất.

Dù sao thì thời cổ đại không thể nào có mười mặt trời, việc Hậu Nghệ bắn mặt trời cũng chỉ là để truyền bá thần thoại của tổ tiên mà thôi.

Tuy nhiên, sau hàng trăm năm truyền thừa, loại truyền thuyết thần thoại này cũng trở thành tín ngưỡng của tộc nhân.

Vượt qua cánh cửa đá hang núi thấp bé, họ đến một đấu thất bị nước nhấn chìm.

Qua đấu thất, địa hình trước mắt đột nhiên trở nên khoáng đạt,

ngẩng đầu lên có thể thấy bầu trời màu huyết hồng, kiến trúc trong núi dựa vào núi mà xây dựng.

Đây là một giếng trời trong lòng núi, ở giữa chất đống một ngọn đồi nhỏ, đến gần mới nhìn rõ, ngọn đồi nhô lên trên mặt nước điện đá, toàn bộ đều là vỏ trai ốc chồng chất lên nhau, bị nước biển nhấn chìm hơn nửa, trên bức tường gồ ghề của núi vỏ trai ốc chất đống như núi, có rất nhiều đèn dầu làm từ da người cá.

Trên vách đá của điện đá này, còn có rất nhiều bích họa cổ xưa.

Những bích họa này đã bị ngâm nước đến biến dạng, nhưng lờ mờ vẫn có thể nhìn ra được.

Phía trên có nhiều cảnh tượng tộc nhân của Quốc gia Hận Thiên, giết trai lấy ngọc, chiến đấu với cá voi rồng.

Nếu không có gì bất ngờ, Quốc gia Hận Thiên chính là tổ tiên của Long Nhân Nam Hải.

Cũng có thể chính là tổ tiên của Nguyễn Hắc.

Chính vì vậy, trận đồ thấu hải được truyền lại từ đời này sang đời khác trên người Nguyễn Hắc, mới có thể miêu tả bản đồ Long Mạch dưới đáy biển Quy Khư.

"Xoạt!" Ngay lúc này, trong đại điện đột nhiên vang lên một trận động tĩnh.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cách đó không xa, có một ngọn đồi nhỏ được chất đống từ vỏ trai.

Nơi này chắc hẳn là lò mổ của Quốc gia Hận Thiên, chuyên dùng để giết trai lấy ngọc.

Tuy nhiên, qua nhiều năm như vậy, khó tránh khỏi có sinh vật sống lẫn vào, vừa nãy có lẽ có thứ gì đó đã động đậy, nên ngọn đồi

nhỏ liền sập một góc.

Và ngay tại một góc của ngọn núi vỏ trai nhỏ này, lại lộ ra một tấm đồng lớn.

Mọi người đi tới, dọn dẹp sơ qua tấm đồng.

Trên bề mặt tấm đồng chi chít những vết màu đỏ, có thể thấy nhiều hình người phụ nữ khỏa thân được khắc, tư thái đều là vui đùa bơi lội trong biển, dáng vẻ yêu kiều tuyệt đẹp.

Trên tấm đồng, còn có hai cái vòng đồng lớn thô kệch.

"Cái này chắc là bạng quan!" Bàn Tử trong đầu nhớ lại nội dung từng đọc trong một cuốn sách cũ, có chút ý khoe khoang.

Lão Hồ lườm anh ấy một cái nói: "Bạng quan nhà cậu lại nằm trong đống vỏ trai à?" Bạng quan, thực ra chính là dùng vỏ trai già lớn để an táng.

Loại trai già này rất lớn, rất có thể phải là trai già ngàn năm mới được, trai bình thường không đủ lớn, chứ đừng nói là chứa người.

Đặt người vào trong vỏ trai, khép vỏ trai lại, từ đó mà an táng.

Bàn Tử đây là hiểu biết nửa vời, cứ thế mà khoe khoang vớ vẩn.

Anh ấy nghĩ nghĩ Lão Hồ nói cũng đúng, cười hì hì rồi nói: "Lão Hồ, vậy cậu nói cái thứ này là cái gì vậy?" Lão Hồ lại dọn dẹp thêm một chút, rồi lắc đầu nói: "Hiện tại vẫn chưa biết, lát nữa dọn dẹp sạch sẽ, chắc là sẽ có manh mối." Cùng với việc mọi người dọn dẹp vỏ trai, tấm đồng cũng dần dần lộ ra trước mặt mọi người.

Hóa ra ở đây chôn một cái vỏ ốc sên xanh khổng lồ như chum nước, miệng ốc bị tấm đồng phong kín.

Nhìn vân trên vỏ ốc sên, tự nhiên hình thành một người phụ nữ, có đầy đủ nếp váy, có tay có ngón, có bụng có rốn, lông mày mắt đẹp đẽ,

không gì không giống người sống.

Chương 592

"Đây là tượng Quan Âm sinh ra từ ốc xà cừ tự nhiên!" Lão Hồ thấy vậy, kinh ngạc không thôi nói, "Ban đầu tôi cứ nghĩ đây chỉ là truyền thuyết thôi, không ngờ trong con hến này thật sự có thể sinh ra người!" Người trong hến, thường xuyên nghe ngư dân nhắc đến.

Nhưng nhiều người chưa từng thấy, chỉ là lời đồn mà thôi.

"Nhảm nhí chứ gì?" Bàn Tử đánh giá người con gái vỏ ốc xà cừ này.

"Cái con hến này và ốc xà cừ, căn bản không phải cùng một nhà có được không.

Làm sao trong hến lại sinh ra giáp xác của con gái ốc xà cừ?

Tôi thấy nhé, đây chắc chắn là quan tài!

Người của Hận Thiên chi quốc thời cổ đại đã chôn một mỹ nữ tuyệt thế vào trong cái giáp xác ốc xà cừ giống như cái chum nước này!" Lão Hồ nhe răng cười nói, "Ai u, Bàn Tử, được mở mang tầm mắt rồi đấy.

Nhưng cậu nói xem, tại sao trên tấm bảng đồng này lại có nhiều hình mỹ nữ đến vậy?

Chẳng lẽ mỹ nữ tuyệt thế còn cần nhiều mỹ nữ khác bầu bạn sao?" Bàn Tử nói, "Vậy thì là một tên háo sắc!

Sống không phá phách phụ nữ chưa đủ, chết rồi còn muốn nhiều mỹ nữ bồi táng cùng hắn ta!" Tuyết Lỵ Dương lười để ý hai người đó, cô nói với Lâm Nghị, "Lão Lâm, tôi thấy bên trong không phải là tên háo sắc nào cả, mà phải là một nhân vật rất quan trọng của Hận Thiên chi quốc." Lâm Nghị gật đầu cười nói, "Quy Khư có nhiều con

hến lớn như vậy, ngọc định nhan chắc chắn cũng không thiếu, cho dù bên trong có thi thể thì đa phần dung nhan cũng sẽ không mục nát.

Cứ mở ra xem là biết ngay thôi." Theo đó, Lão Hồ và Bàn Tử mỗi người kéo một cái khoen đồng, dùng sức giật mạnh một cái, "Mở!" Dưới tiếng hét khẽ, nắp đồng kẹt ở miệng vỏ ốc xà cừ được bật ra.

Chỉ thấy bên trong vỏ ốc quả nhiên không trống rỗng, dường như còn có thịt ốc.

Nắp quan tài vừa mở, một luồng ánh sáng trắng vọt thẳng lên không trung, dường như có bảo khí, nhưng lại kèm theo mùi tanh hôi vô cùng.

Đợi đến khi ánh sáng trắng tan đi, một cỗ thi thể liền xuất hiện trước mắt họ.

Cổ thi cuộn tròn trong vỏ ốc giống như chum nước, đôi chân trắng nõn khác thường, nhưng lại không có lấy một sợi lông chân đen và thô nào.

"Hắc hắc, Bàn Tử, nhìn xem, đại đa số tên háo sắc đều có dục vọng mạnh mẽ, nên lông chân vừa đen vừa thô.

Cậu xem đôi chân này, trắng mềm mại, còn trắng hơn cả chân phụ nữ nữa." Lão Hồ thấy cổ thi trong quan tài liền trêu chọc nói.

Bàn Tử xắn tay áo, thò tay vào, định bế cổ thi lên nghiên cứu một chút.

Nhưng tứ chi của thi thể trong tay hắn lại mềm nhũn, da thịt như đứt nước, tựa như một cái túi da rỗng không xương.

Tuy nhiên, lông mày, mắt, miệng, mũi đều đầy đủ, mái tóc xanh cũng không thiếu một sợi, trên người mặc một bộ y phục đính ngàn hạt châu.

Chân tay trần, đội mũ xương cá, hóa ra là một nữ tử.

“Thấy chưa, Bàn gia tôi đã nói gì nào, bên trong tuyệt đối là một mỹ nữ tuyệt thế!

Nhưng mà, sao lại mềm oặt thế này?

Chẳng lẽ xương cốt bị tan rữa rồi?” Bàn Tử nhe răng cười nói.

À.

Cái cách nói này.

Lời hay ý dở đều bị hắn nói hết rồi.

Cổ thi trong quan tài này, không phải nam thì cũng là nữ chứ sao.

Chẳng lẽ còn có thể nhảy ra một kẻ không nam không nữ?

Lão Hồ đưa mắt nhìn chăm chú vào thi thể nữ này.

“Cỗ nữ thi này rất có thể là người trời sinh có gân mà không có xương.” Lâm Nghị thấy vậy, liền đơn giản giải thích một phen.

Tình trạng có gân không xương rất hiếm khi tồn tại, cho dù có, vào thời cổ đại, lúc nhỏ cũng đã chết yểu rồi, không thể sống lớn như vậy.

Trong lịch sử, người duy nhất từng được ghi chép trong dã sử là Từ Yển Vương, một đại vương nước Từ thời Xuân Thu Chiến Quốc.

“Mặc kệ!

Cứ xem xem có đồ tùy táng nào không đã!” Bàn Tử đặt nữ thi lên tấm bảng đồng, rồi thò tay vào trong vỏ ốc rỗng.

Đồ tùy táng của nữ thi không thể nói là nhiều, gần như ít đến đáng thương.

Một cặp kiếm đồng cổ đen tuyền, một bàn ngọc bói rùa, vài cây nến sáp người cá, và một bình ngọc đen có hình dáng cổ kính.

Ngoài ra, xem thế nào thì chỉ có bộ y phục đính ngàn hạt châu trên

người nữ thi là có giá trị hơn cả.

"Không đúng, đây có lẽ không phải là quan tài!

Nếu là quan tài ốc thì tuyệt đối sẽ không chỉ có chừng này đồ tùy táng!" Tuyết Lỵ Dương nhìn chút đồ tùy táng đó, nhíu mày, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bình ngọc màu đen, nói, "Bàn Tử, cậu mở bình ngọc ra xem bên trong là gì." Bàn Tử lắc lắc bình ngọc, bên trong nặng trịch, hơn nữa được phong kín rất chặt, hiển nhiên bên trong chắc chắn có thứ gì đó!

Ngay khi Bàn Tử đặt kiếm đồng và bàn ngọc trong tay lên tấm bảng đồng, ánh mắt hắn vô tình nhìn thấy nữ thi bên cạnh.

"Cái đ*t!" Bàn Tử chửi thề một tiếng lớn.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy nữ thi không biết từ lúc nào đã mở mắt, cứ thế nhìn chằm chằm vào họ.

Tuy nhiên, nữ thi chỉ mở mắt chứ không có bất kỳ hành động nào khác, dường như không phải là thi biến.

"Các cậu tốt nhất đừng động vào cô ta." Đúng lúc này, phía sau mọi người xuất hiện một người.

Người đến không ai khác, chính là Long nhân Nguyễn Hắc.

Họ đã trải qua một loạt sự việc mới đến được đây.

Nguyễn Hắc cũng không biết làm sao lại theo kịp, thấy nữ thi này liền xuất hiện sau lưng mọi người, nhắc nhở.

Tuy nhiên, Nguyễn Hắc mang theo bản đồ long mạch Quy Khư, nên việc hắn có thể đến được đây cũng không có gì lạ.

"Lão Hắc, mày quả nhiên không phải thứ tốt lành gì!" Thấy Nguyễn Hắc đột nhiên xuất hiện, Bàn Tử chửi bới đi tới.

Nguyễn Hắc vội vàng nhận thua, nói, "Bàn gia, đừng nói vậy chứ.

Ai cũng có bí mật riêng mà.

Tôi đây cũng là tuân theo di huấn của tổ tiên, nhưng dù vậy, đó chẳng phải là đã qua mắt các vị rồi sao ~ Chắc hẳn các vị gia đã biết, tôi thực ra là hậu duệ Long nhân Nam Hải phải không?" Lão Hồ cảnh giác nhìn chằm chằm Nguyễn Hắc, nói, "Chúng tôi không chỉ biết cậu là hậu duệ Long nhân Nam Hải, mà còn biết hình xăm trên người cậu chính là bản đồ phân bố long mạch ở Quy Khư.

Vậy, cậu theo chúng tôi có mục đích gì?" Không đợi Nguyễn Hắc trả lời, Lâm Nghị vẫy vẫy tay, ra hiệu, "Đừng căng thẳng.

Lão Hắc không có ác ý." Thực ra Lâm Nghị đã sớm biết Nguyễn Hắc đã đến.

Bởi vì cậu cảm nhận được Tiểu Đoàn Đoàn đã ở gần đó.

Ban đầu Tiểu Đoàn Đoàn bị lạc trong vùng biển sâu, sau đó gặp Nguyễn Hắc, nhờ vậy mới thoát ra khỏi vùng biển sâu bị lạc lối đó, rồi theo Nguyễn Hắc đến đây.

Tuy nhiên, theo lời kể của Đoàn Tử, phía sau Nguyễn Hắc hẳn là có cao nhân chỉ điểm, nên hắn mới có thể thuận lợi rời khỏi vùng biển sâu mê thất kia.

Vị cao nhân đó vẫn luôn không lộ diện, nên Đoàn Tử cũng không biết là ai.

Sau một hồi giải thích của Lâm Nghị, sự thù địch của mọi người đối với Nguyễn Hắc cũng dần tan biến.

Chỉ là, lòng phòng người không thể thiếu, họ vẫn giữ cảnh giác với Nguyễn Hắc.

Theo lời Nguyễn Hắc nói, hắn đến đây là dựa theo di huấn của tổ tiên.

Khoảng sáu trăm năm trước, Long nhân Nam Hải gần như diệt vong, chỉ còn lại mạch của họ.

Ban đầu, Long nhân Nam Hải không có ý thức về huyết thống, nhưng vị tổ tiên còn sót lại duy nhất khi ra đi đã để lại di ngôn.

Thứ nhất, đảm bảo sự thuần khiết của huyết thống Long nhân Nam Hải.

Chương 593

Thứ hai, đi đến Quy Khư Nam Hải, tìm kiếm tổ địa.

Thứ ba, vào thời điểm thích hợp, sẽ có quý nhân giúp đỡ hắn, nên điều họ phải làm là chờ đợi.

Vì vậy, mạch của họ, mấy trăm năm nay, truyền thừa một mạch, đến đời hắn chỉ còn lại một mình hắn.

Khi biết Lâm Nghị và mấy người kia tìm thấy hắn, hắn mới nhận ra, mấy người này chính là quý nhân mà tổ tiên hắn đã dự ngôn.

Còn về việc tại sao lại tách khỏi Lâm Nghị và những người khác giữa đường, đó là vì hắn không đủ gan, nên không dám đi sâu hơn nữa.

Còn về việc đến đây, hoàn toàn là vì tư tâm.

Hắn vừa không dám mạo hiểm cùng Lâm Nghị và những người khác, lại vừa muốn tuân thủ di huấn của tổ tiên, nên liền theo bản đồ đến đây, không ngờ lại tình cờ gặp được bốn người Lâm Nghị.

Những lời này, nửa thật nửa giả, dù sao thì bốn người Lâm Nghị cũng không tin.

Nhưng không tin thì không tin, có Nguyễn Hắc, tấm bản đồ sống này ở đây, ít nhiều cũng có chút lợi ích.

Còn về di huấn tổ tiên trong lời của Nguyễn Hắc, nếu thật sự có, thì vị quý nhân trong di huấn đó hẳn cũng không phải là họ, mà là kẻ ẩn mình trong bóng tối, chỉ điểm cho Nguyễn Hắc.

Mốc thời gian sáu trăm năm trước rất mập mờ.

Nếu là đầu đời Minh.

Vậy thì tên của người đó Lâm Nghị cũng đại khái có thể đoán ra.

Bố cục mấy trăm năm, liên quan đến mấy tòa cổ mộ siêu lớn, ngoài Uông Tàng Hải ra thì còn có ai?

Ở Long nhân Nam Hải, hẳn cũng là một chi ám tuyến do Uông Tàng Hải để lại.

Rõ ràng, Uông Tàng Hải đã sớm bắt đầu nghiên cứu Quy Khư.

Tên này vẫn luôn không lộ diện, cũng không biết đang mưu tính chuyện gì.

Tuy nhiên, sau chuyến đi Tây Vương Mẫu Quốc lần trước, mình và Uông Tàng Hải đã có một lần giao đấu.

Có thể thấy, Uông Tàng Hải chỉ giỏi dùng đầu óc, về thực lực thì không tính là đặc biệt mạnh mẽ.

Vì vậy Lâm Nghị cũng không để tâm, chỉ cần lưu ý kỹ là được.

"Mày tại sao không cho động vào thứ này?" Bàn Tử không hiểu hỏi.

Nguyễn Hắc nói, "Thứ này không phải nữ thi, mà là Bạng Mị!" Thủ nghệ của Đản nhân đều truyền thừa từ Đản dân man di trên biển thời Tần Hán.

Tương truyền, tổ tông của Long Hộ Thát Gia có thể đặt mị (mê hoặc) ở đáy biển để dụ hến.

Hiện nay, trong một số miếu thần biển cổ xưa, vẫn có thể thấy những bức bích họa ghi lại thần tích thời cổ đại.

Phàm là Đản dân từng xuống biển thì không ai không biết.

Giống như Mạc Kim Hiệu Úy đa phần đều biết Tổ sư gia Mạc Kim đã mang đi Đan Sa Dị Thư trong mộ U Vương.

Đan Sa Dị Thư này đều là thần vật của Tây Chu, thủ đoạn của Mạc Kim xét về nguồn gốc đều là từ đó mà diễn hóa thành, nhưng hậu thế lại không ai từng thấy Đan Sa Dị Thư trông như thế nào.

Nữ thi "Bạng Mị" lại không phải như vậy, cô ta bị một loại hình phạt tàn khốc mà toàn thân xương cốt bị hóa đi, da thịt thi thể còn được xử lý đặc biệt, giống như được chế tạo thành một tiêu bản quỷ dị.

Nhưng phương pháp chế mị này căn bản không được lưu truyền từ Quy Khư ra ngoài, nên hậu nhân không thể biết được.

Từ thời Tần Hán trở đi, vì có những con hến nghìn năm tuổi ẩn náu rất kín, hơn nữa thân thể khổng lồ, khó mà kéo lên khỏi mặt nước, nên Long Hộ trong Đản nhân khi xuống biển đều phải mang theo "châu môi", đặt "châu môi" dưới đáy biển để dụ ngọc trai.

Hến già khổng lồ thấy "châu môi" lấp lánh, sẽ lầm tưởng là trăng sáng trên trời, đua nhau từ nơi ẩn nấp hiện hình giương vỏ, nhả ngọc trêu trăng, hấp thụ tinh hoa linh khí của trời đất.

Long Hộ nhân cơ hội này liều mạng đoạt ngọc trai.

Bộ phương kỹ này cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì lúc này dưới đáy biển tinh quang bắn ra bốn phía, dẫn dụ cá dữ và giao long biển sâu theo đó xuất hiện.

Long Hộ thường phải vừa vật lộn với giao long chạm cát chết, vừa phải nhân lúc hến già giấu ngọc trai khép vỏ nhanh như chớp, đoạt lấy ngọc trai.

Nguyên hình sớm nhất của "châu môi" chính là "thi mị" được hóa thành từ thi thể nữ tử.

Ở nơi cực âm của đáy biển hồng mông nguyên thủy thường có hến tổ, ăn uống mà thành tinh.

Loại hến này đã sống không dưới nghìn năm vạn năm, đã hòa làm một với đá ngầm dưới đáy biển, không chịu nhả ngọc trai trừ khi đến lúc trăng tròn sáng rực.

Ngọc trai của nó tuyệt đẹp, hơn nữa hến già lại xảo quyệt và thông linh, "châu môi" thông thường căn bản không thể dụ được ngọc trai của nó.

Chỉ khi cho nữ thi mặc y phục châu báu, những hạt trân châu trên y phục đều là ngọc trai cá không đáng tiền, tương tự như sỏi kết trong não cá, dưới đáy biển không có ánh sáng.

Nhưng trong thi thể nữ có một luồng u oán chi khí, dưới đáy biển có thể khiến ngọc trai cá phát ra ánh sáng mờ nhạt, vầng sáng này âm khí nặng nề, cực kỳ giống âm nguyệt.

Người khai thác ngọc trai chỉ có thể đeo "thi mị" xuống biển lặn sâu, mới có thể dụ được hến tinh nhả ngọc minh châu.

"Thi Mị" bình thường không thể gặp nước, gặp nước sẽ hiện hình hài, tổn hao âm khí.

Phương pháp khai thác ngọc trai nguyên thủy mà hiệu quả, lại mang vài phần tà ác tàn nhẫn và màu sắc thần bí này, chỉ được nắm giữ trong tay những Long nhân cổ xưa nhất.

Sau này, Long nhân và Đản dân cũng không biết chế tạo thi mị nữa, chỉ có thể dùng mỡ vảy của người chết thông thường trộn với ngọc trai cá làm mồi, nhưng đối với hến tinh đã thành hình thì hoàn toàn không có cách nào.

Còn về hai thanh đoản kiếm trong vỏ ốc, thân kiếm đen tuyền, lưng lưỡi có lỗ xuyên, xếp thành hình Bắc Đẩu thất tinh.

Chuôi kiếm và ngạnh kiếm đều đúc thành một khối liền mạch.

Chuôi kiếm có hình dạng Giao nhân tộc vảy, đuôi giao uốn lượn

quấn quanh, đầu người ngẩng lên nhả ra lưỡi kiếm.

Cặp kiếm song song, một âm một dương, công nghệ đối xứng tinh xảo, miệng lưỡi đã hơi chuyển sang màu đỏ sẫm, nhưng vẫn sắc bén vô cùng.

Người đến gần sẽ cảm thấy một luồng hơi lạnh thấu xương.

Đặt lỗ xuyên trên lưỡi kiếm cạnh tai, có thể nghe thấy tiếng sóng biển rì rào ẩn hiện.

Cả hai thanh đoản kiếm này đều là lợi khí mà tổ tiên Đản nhân dùng để xuống biển giết hến, đồ long.

Bộ bàn ngọc và nến sáp trong vỏ ốc, tương truyền là những dụng cụ mà Chu Văn Vương đã sử dụng khi suy diễn Tiên Thiên Quái Số, chính là mai rùa và nến chiếu.

Nếu như mai rùa, xương rồng, đá ngọc dưới đáy biển...

đều tự thân chứa đựng khí tức thần bí, từ cổ xưa đến nay, đã được coi là linh vật thông thiên.

Chiếu chúc quy bặc, đây là một loại cổ pháp của Hận Thiên chi quốc ở Quy Khư.

Loại cổ pháp này, giống như Bạng Mị, đều đã thất truyền.

Vì vậy Nguyễn Hắc cũng chỉ là nghe đồn, không biết chân tướng của nó.

Dầu cao trong bình ngọc đen, là vật tiết ra từ vảy của Giao nhân, ngoài việc có thể chữa bệnh lặn biển.

Còn có thể dùng để bôi lên người thợ lặn, nếu không khí tức của người sống dưới nước sẽ không thể che giấu được, những con hến khổng lồ có linh tính kia sẽ biết có người đến cướp ngọc trai, chúng sẽ khép chặt vỏ ẩn nấp, khiến Đản nhân khó mà tiếp cận.

Nếu tự ý động vào Bạng Mị này, âm khí của nó phát ra, e rằng sẽ dẫn dụ hàng vạn thủy tộc truy sát.

"Thế à." Bàn Tử sờ sờ cằm, hắc hắc cười nói, "Lão Lâm, lão Lâm, nhanh nhanh, thu đi thu đi, thứ này, nói không chừng giá trị không kém gì Thủy Tinh Thi đâu!" Nguyễn Hắc: "...".

Hóa ra tôi nói nhiều như vậy là vô ích à.

Lâm Nghị gật đầu, tùy tay vung lên, Bạng Mị cùng với các công cụ đều được thu vào Nhẫn không gian.

Nguyễn Hắc: "...".

Chương 594

Đúng là các cậu biết chơi thật!

Quả thật, Lâm Nghị ngay cả một con thuyền lớn như vậy cũng có thể biến mất, huống chi là một Bạng Mị nhỏ bé.

Như vậy, sẽ không gây ra chuyện hàng vạn thủy tộc truy sát nào cả.

Giải quyết xong Bạng Mị này, mọi người liền bắt đầu dựng trại nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Thực ra, vị trí hiện tại của họ vẫn nằm trong Quy Khư, chứ không phải trên mặt biển.

Bởi vì nơi đây địa khí đặc biệt, cảnh tượng gần giống như lúc vừa mới tiến vào Quy Khư, hơn nữa còn rộng lớn và bao la hơn.

Sức mạnh có thể chia đôi nước biển thành hai nửa này, chính là quỷ phủ thần công của Quy Khư.

Căn bản không phải sức người có thể làm được.

Đã vào Quy Khư, về cơ bản không có khả năng đi ra, chỉ có một con đường chết.

Đã vào rồi, còn muốn ra ư?

Không có cửa đâu.

Con đường sống duy nhất cũng là một con đường chết.

Theo ghi chép trong "Hải Để Nhãn" của Lưu Giang Đông: "Bàn Cổ Hồn Luân, Âm Dương Thanh Trọc" – sự biến hóa của hải khí, là do khí hỗn độn đã tồn tại trong biển từ khi khai thiên lập địa.

Nước âm dương hòa quyện vào nhau, dưới hải khí ắt có dòng

chảy ngầm, tức là suối nước nóng ngọt dưới đáy biển.

Quy Khư cách mặt biển không biết sâu bao nhiêu, phương pháp duy nhất là mượn sức mạnh của suối phun nước ngọt dưới đáy biển để thoát ra.

Nhưng vì dòng chảy ngầm quá mạnh mẽ, đừng nói là người, ngay cả bánh xe thép khổng lồ, e rằng dưới sự phun trào của suối nước ngọt này cũng sẽ bị hư hại nặng nề.

Nếu người trực tiếp tiếp xúc, nhất định sẽ bị ép vỡ nát, xé thành mảnh vụn.

Vì vậy con đường sống duy nhất, cũng là một con đường chết.

Tuy nhiên, Hận Thiên chi quốc năm đó lại là một ngoại lệ.

Con người không thể nào sinh tồn lâu dài ở đây, chưa nói gì khác, riêng không khí đã căn bản không đủ dùng, huống chi còn phải chế tạo đồ đồng các loại, những thứ cần tiêu hao rất nhiều thể lực.

Vì vậy, người của Hận Thiên chi quốc năm đó, khu di tích sinh hoạt cổ đại, hẳn là ở khu vực san hô xoắn ốc phía trên mặt biển.

Họ có thể nhờ Long Hỏa để tiến hành luyện kim, có thể đi sâu vào Quy Khư, nhất định phải có một phương pháp tuyệt mật.

Thấu Hải Trận rất có thể là một trong những khâu quan trọng đó.

Trong lúc nghỉ ngơi, mấy người Lâm Nghị cẩn thận quan sát Thấu Hải Trận phía sau Nguyễn Hắc.

Đồng thời cũng vẽ lại tấm hải đồ trên người hắn: các loại kiến trúc đại điện đều được xây dựng trong núi nhấp nhô, núi có hình tròn, giữa có một cây cự mộc màu đen, dưới gốc cây trấn áp một cỗ cương thi hình dáng kỳ lạ, sâu hơn nữa là hài cốt Giao nhân và Cổ long.

"Xem ra còn phải đi xuống nữa à." Địa phận Quy Khư phức tạp

hơn họ tưởng tượng rất nhiều, thậm chí còn phức tạp hơn cả Côn Luân Thần Cung.

Hơn nữa, những cương thi, Giao nhân, cũng như Cổ long kia, rốt cuộc có thật sự tồn tại không?

Cây cự mộc màu đen khổng lồ như vậy, trấn áp cương thi rốt cuộc là loại tồn tại gì?

Lời nguyền trên người họ có thể thực sự chữa khỏi không?

Tất cả những điều này đều cần phải tiếp tục đi xuống mới biết được.

Xác định được kế hoạch tiếp theo, mọi người liền lần lượt đi ngủ.

Đến phiên Lâm Nghị canh đêm, cậu thấy ở nơi tối tăm cách đó không xa, có bóng người lấp lóe.

Cậu khẽ vỗ Lão Hồ, nói, "Lão Hồ, hình như bên kia có người, tôi đi xem một chút, cậu giúp tôi canh đêm nhé." Lão Hồ nhìn hướng Lâm Nghị chỉ, nghi hoặc hỏi, "Đâu có ai, có bóng người nào đâu?

Lão Lâm, cậu có phải nhìn hoa mắt rồi không?" "Không đâu.

Tôi đi rồi về ngay." "Được." Sắp xếp xong, Lâm Nghị liền đi về phía bóng người biến mất.

Chỉ một lát sau, cậu đã rời khỏi đại điện.

Ở bên ngoài đại điện, trên một tảng đá lớn màu đỏ rực, có một người đang đứng.

Mặc dù xung quanh rất tối tăm, nhưng Lâm Nghị lại nhìn rất rõ.

Người này, không ai khác, chính là Ngô Tam Tỉnh đã biến mất rất lâu.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh dù có hai bàn chải (thủ đoạn) thì cũng chỉ có hai bàn chải thôi, hắn không thể nào đến được Quy Khư.

Rất có thể là, Ngô Tam Tỉnh một lần nữa đã đạt được hiệp nghị với Uông Tàng Hải, hai người lại một lần nữa dùng chung một thân thể.

"Nhóc con, mày có biết bọn mày đã thả ra thứ gì trên Côn Luân không?!" Vừa gặp mặt, 'Ngô Tam Tỉnh' đã bắt đầu chất vấn.

"Đây không phải là nói nhảm sao, thả ra thứ gì, tôi chắc chắn rõ hơn ai hết." Lâm Nghị cũng không khách khí, mở miệng cãi lại.

"Nếu mày đã rõ trong lòng, vậy thì mày phải biết, mày đã phạm phải sai lầm lớn đến mức nào!" Nói đến đây, giọng điệu của 'Ngô Tam Tỉnh' trở nên nghiêm khắc hơn, dường như rất tức giận.

"Đừng nói nhảm nữa, tại sao nó lại xuất hiện, mày lại không biết sao?

Có rắm thì mau thả đi, ông đây còn phải về ngủ đây." Lâm Nghị sốt ruột nói. 'Ngô Tam Tỉnh' đã mưu đồ lâu như vậy, nghiên cứu rất sâu về các cổ mộ lớn.

Việc long mạch núi Côn Luân sắp kết thúc, hắn cũng chắc chắn biết.

Khi long mạch thay đổi, Xà Thần nhất định sẽ xuất hiện, điều này có liên quan quái gì đến tôi chứ. 'Ngô Tam Tỉnh' rõ ràng cố ý dọa nạt mình, từ đó đạt được mục đích của hắn mà thôi.

"Hắc hắc." 'Ngô Tam Tỉnh' thấy Lâm Nghị không ăn bộ này, liền cười sảng khoái, "Vậy thì tôi sẽ không nói nhảm với cậu nữa.

Thực không giấu gì, Nguyễn Hắc là người của tôi!" "Tôi đoán được mà." "Vậy sao?

Tôi biết không qua mắt được cậu.

Nhưng có một chuyện, cậu chắc chắn không biết." "Chuyện gì?" "Quan Vũ làm thế nào giết chết Xà Thần." "Tôi biết mà.

Hấp khô năng lượng của Xà Thần là được." "Chuyện này cậu cũng biết sao?" 'Ngô Tam Tỉnh' có chút kinh ngạc nhìn Lâm Nghị.

Quan Vũ làm thế nào giết chết Xà Thần, đây là bí mật cơ mật nhất của hắn!

Mặc dù là hắn, cũng chỉ mới gần đây mới có được thông tin cơ mật này.

Đó chính là Tịnh Hóa Chuyển Di!

Nói đơn giản, chính là sau khi thanh lọc năng lượng của Xà Thần, chuyển di sang những nơi khác.

Mà Quy Khư lại là địa điểm duy nhất có thể hoàn thành nghi thức này.

Sau khi hấp thụ năng lượng của Xà Thần, hắn ta có thể không cần mượn gì đến thi biệt, vẫn ngọc nữa, từ đó hoàn thành việc phục sinh theo đúng nghĩa, thậm chí trường sinh bất tử, hơn nữa không có tác dụng phụ nửa người nửa rắn.

"Cậu còn biết gì nữa?" 'Ngô Tam Tỉnh' rõ ràng có chút không biết phải làm sao.

Lâm Nghị thì cười cười, nói, "Tôi biết nhiều thứ lắm, dựa vào đâu mà phải nói cho ông biết chứ, trừ phi ông dùng thông tin để đổi." 'Ngô Tam Tỉnh' đã đề cập đến điểm này, thì có nghĩa là hắn ta có một phương pháp nhất định có thể hấp thụ năng lượng của Xà Thần.

Mà phương pháp "Quan Vũ" của Lâm Nghị, chỉ là được biết từ 'Nữ Vương' đó, nên cụ thể làm thế nào để thao tác thì vẫn chưa rõ.

Nếu cậu không nhầm, một khi tiêu diệt Xà Thần, lời nguyền trên người Lão Hồ và những người khác cũng sẽ tự nhiên biến mất.

Chương 595

Tức là, mục đích của họ khi đến Quy Khư không phải là đi sâu xuống đáy Quy Khư, mà là tìm kiếm Xà Thần có khả năng ẩn phục ở Quy Khư, và tiêu diệt nó. 'Ngô Tam Tỉnh' nhắc đến chuyện này, đa phần là vì hắn ta một mình không thể xử lý được, từ đó muốn nhờ mình liên thủ đối phó kẻ địch.

"Được, vậy tôi sẽ nói cho cậu một thông tin mà cậu không biết!

Thông tin này là về việc thần minh Quan Vũ giáng lâm." 'Ngô Tam Tỉnh' trầm ngâm rất lâu, mới chậm rãi mở lời.

Câu chuyện 'Ngô Tam Tỉnh' kể về việc thần minh giáng lâm phải bắt đầu từ một vạn năm trước.

Một vạn năm trước, loài người đang ở thời kỳ đồ đá cũ mông lung vô tri, sinh sống dã man như động vật.

Khi đó, thần minh đã giáng lâm.

Tổng cộng có ba vị thần minh đến thế giới này.

Một vị là Xà Thần.

Một vị là một khối thịt lớn.

Một vị là một cái cây lớn mọc đầy mắt, tên là Thương.

Xà Thần là vị thần đầu tiên giáng lâm, nên nó đã trở thành tín ngưỡng của loài người.

Khi đó có không ít người loài người thờ cúng rắn, những người này được gọi là Bái Xà nhân.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, ảnh hưởng của Xà Thần ngày càng lớn, ngày càng xa, gần như vô hình trung, đã thống trị toàn bộ thế

giới.

Cho đến một ngày, sự xuất hiện của khối thịt lớn đã phá vỡ cục diện thống nhất này.

Khối thịt lớn đã khai mở quốc độ của mình ở nhân gian, tên là Hoàng Kim Cổ Quốc.

Khối thịt lớn dựa vào giấc mơ để thao túng loài người, thậm chí Hoàng Kim Cổ Quốc đã từng thoát khỏi thời kỳ đồ đá cũ, tiến vào thời kỳ đồ đá mới, trở thành cổ quốc văn minh đầu tiên trên thế giới.

Khi đó Hoàng Kim Cổ Quốc có một vị nữ vương, khối thịt lớn liền lợi dụng giấc mơ để mê hoặc nữ vương.

Trong giấc mơ này, có một cung điện vàng, nữ vương vàng có thể di hình diệt ảnh (thay hình đổi bóng), biến cát thành vàng, người đời đều cho rằng cô ta là vương của nữ thần mặt trời.

Khối thịt lớn có rất nhiều năng lực, như thao túng giấc mơ, di hình hoán vị, mượn xác hoàn hồn, hấp thụ sức mạnh tín ngưỡng của loài người làm thức ăn, v.v.

Đối mặt với việc cổ thần khối thịt lớn tứ vô kỵ đạn (không kiêng nể gì) thu hoạch con mồi của mình, Xà Thần rất tức giận.

Ngay sau đó, chiến tranh giữa các thần minh liền bắt đầu.

Tình huống cụ thể như thế nào, 'Ngô Tam Tỉnh' cũng không rõ.

Chỉ biết cuối cùng khối thịt lớn chiến bại, bị trấn áp dưới biển cát.

Còn Xà Thần cũng bị thương, thần khí mà nó sử dụng bị phá hủy, cũng bị chia năm xẻ bảy, phân tán khắp nơi trên thế giới.

Thế là Xà Thần khai mở một bí địa, dùng để chữa thương và phục hồi bản thân.

Chẳng bao lâu sau, vị thần minh thứ ba, 'Thương', đã đến thế giới

này. ‘Thương’ giáng lâm tại một quốc độ, tên là Cực Tây chi quốc, bò ra từ vùng vực thẳm Cực Uyên của Cực Tây chi quốc.

Cực Tây chi quốc, họ được tạo thành từ Bái Xà nhân, tín ngưỡng Vũ Xà Thần.

Họ tin rằng sau khi chết, con người sẽ được Vũ Xà Thần mang đi.

Vũ Xà Thần là thần của âm gian, Bái Xà nhân tin rằng nó tồn tại, còn xây dựng miếu thần hình rắn kỳ quái để cất giữ thi thể, còn thi thể thông thường thì sẽ bị ném vào Cực Uyên.

Quốc độ này, là quốc độ mà Xà Thần hài lòng nhất, lòng trung thành của họ đạt đến trình độ cực cao.

Và sự xuất hiện của ‘Thương’, đã khiến Bái Xà nhân phát hiện ra ở đáy Cực Uyên, có một thứ vô cùng khủng bố.

Thứ đó ẩn mình dưới trọng tuyền, là dị vật bất tử bất diệt.

Thi thể trong động không đáy đều bị nó nuốt chửng, hơn nữa nó còn có thể nuốt chửng linh hồn của người chết, có được ký ức của người chết, sở hữu trí tuệ phi phàm.

Chân thân của quái vật này con người không thể nhìn thấy, chỉ có người chết hoặc trong tình huống cực kỳ đặc biệt mới có thể nhìn thấy.

Bái Xà nhân chỉ miêu tả quái vật này là Hư Vô Hắc Động.

Sau khi Bái Xà nhân chết, thi thể và quỷ hồn đều sẽ rơi vào trong đó, trở thành một phần của nó.

Đối với quái vật này, Bái Xà nhân vừa kính vừa sợ, có lẽ ban đầu họ từng phản kháng, nhưng đối mặt với quái vật này cuối cùng vẫn phải khuất phục.

Cuối cùng, ‘Thương’ trở thành thần minh tín ngưỡng của Cực Tây

chi quốc.

Xà Thần đã coi thế giới là của riêng mình, đối mặt với kẻ xâm nhập ngoại lai này, Xà Thần nổi giận lôi đình.

Thế là chiến tranh giữa các thần minh lại một lần nữa bắt đầu.

Trận chiến này.

Xà Thần chiến bại, trốn về hang ổ bí địa đã khai mở trước đó. 'Thương' tuy nói bị thương, nhưng vẫn cường đại.

Vì nguyên nhân không rõ, 'Thương' không thể tiến vào hang ổ của Xà Thần, nên chỉ có thể phái người đi vào, mất mấy chục năm mới thăm dò rõ tình hình bí địa.

Cuối cùng kết quả nhận được là, Xà Thần bị thương quá nặng mà chết trận, hóa thành một đống xương rắn.

Hơn nữa, người đó còn mang đôi mắt của Xà Thần ra ngoài, để chứng minh Xà Thần thật sự đã chết.

Kể từ đó, 'Thương' trở thành chân thần duy nhất trên thế giới.

Tuy nhiên, sau này đôi mắt của Xà Thần, lại bị một nữ vu trong Cực Tây chi quốc có được.

Nữ vu này liền bắt đầu mắc một loại bệnh lạ, hơn nữa tứ chi bắt đầu thoái hóa, giống hệt hình dạng của rắn, từ đó Xà Nữ ra đời.

Xà Nữ không thể nói chuyện, chỉ có thể phát ra những âm tiết đơn giản.

Các chư vương của Cực Tây chi quốc, cho rằng đây là thần tích của Vũ Xà Thần.

Sau khi tín niệm ban đầu về 'Thương' bị lung lay, Xà Nữ liền có một loại năng lực đặc biệt.

Âm tiết phát ra từ miệng cô ta, người nghe được sẽ lập tức tử vong.

Vì vậy các chư vương liền bắt đầu nghĩ đến việc thử thần. ‘Thương’ vì đại chiến với Xà Thần mà mắc bệnh căn, chính là cứ cách một khoảng thời gian lại chìm vào giấc ngủ.

Đồng thời, mọi người cũng đã biết bí mật không ai hay biết của ‘Thương’.

Từng có lần ‘Thương’ đã tiến hành một cuộc đồ sát Bái Xà nhân, nên Bái Xà nhân biết bản thể của ‘Thương’ là một cái cây lớn, trên cây mọc đầy những nhãn cầu không thể nhắm lại.

Thế là họ mỗi người thuộc một đoạn tử chú, sau đó khắc lên một tấm bia đá, tạo thành bia tử chú, trầm xuống vực thẳm Cực Uyên.

Mỗi khi ‘Thương’ tỉnh lại, sẽ nhìn thấy bia tử chú, liền sẽ lập tức tử vong.

Nhưng vì sinh mệnh lực của cổ thần quá mạnh mẽ, nên không lâu sau, nó sẽ phục sinh, nhưng sau khi phục sinh vẫn sẽ nhìn thấy bia tử chú.

Cứ thế lặp đi lặp lại, ‘Thương’ liền bị giam cầm trong Cực Uyên.

Kể từ đó, ba vị cổ thần hoàn toàn biến mất ở nhân gian.

Câu chuyện là một câu chuyện như vậy, theo lời ‘Ngô Tam Tỉnh’ kể, câu chuyện này có độ tin cậy bảy phần.

Chương 596

Hắn tuy chưa từng thấy ba vị cổ thần này, nhưng sở dĩ hắn biết nhiều như vậy, là vì bói toán!

Hắn là một Khâm Thiên Sư rất nổi tiếng thời Minh triều, thuật bói toán của hắn càng là tuyệt đỉnh.

Dùng "chúc chiếu quy bặc" (bói bằng rùa và nến chiếu) để hình dung cũng không sai biệt lắm.

Lấy một ví dụ.

Thuật bói toán mà hắn truyền lại, còn hình thành một chi Vu tộc độc đáo.

Chi Vu tộc này, đã tồn tại suốt mấy trăm năm, danh tiếng lẫy lừng.

Từng có người của Quan Sơn Thái Bảo, vì muốn thăm dò Quan Tài Hạp Vu Sơn, đã mời chi Vu tộc này.

Sau khi bói toán, kết quả nhận được là, trong Quan Tài Hạp Vu Sơn, có tất cả bí mật có thể khiến người ta trường sinh.

Đồng thời, mặc dù nguy hiểm trùng trùng, hi sinh to lớn, nhưng vẫn có thể trộm được Vu Sơn, đạt được trường sinh!

Thế là người của Quan Sơn Thái Bảo, liền bắt đầu ra tay trộm Quan Tài Hạp Vu Sơn.

Người đứng đầu chính là Phong Sư Cổ, ngôi mộ này chính là mộ Ô Dương Vương.

Không ngoài dự đoán, Quan Sơn Thái Bảo tổn thất thảm trọng, nhưng vẫn có được bí mật trường sinh, đó chính là Thi Giải Thành Tiên!

Sau đó, Phong Sư Cổ liền bảo người của Vu tộc, suy diễn xem hắn có thể trường sinh không.

Kết quả suy diễn là, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ dần dần nuốt chửng Quan Tài Sơn.

Khi có người tiến vào Địa Tiên Thôn Đảo Đấu (thôn của Địa tiên và ngôi mộ), quan quách của Địa tiên sẽ gặp kiếp đao sơn hỏa hải, ngay sau đó Địa tiên sẽ dẫn quần tiên xuất sơn độ thế.

Phong Sư Cổ để trình bày (ý là để thực hiện việc này), đã bố trí các loại cơ quan cạm bẫy nguy hiểm ở Quan Tài Hạp Vu Sơn.

Để ngăn chặn thông tin tiết lộ, hắn ta đã vô tình sát hại toàn bộ Vu tộc.

Sau đó, 'Ngô Tam Tỉnh' dùng thuật bói toán tương tự, lại bói thêm một lần nữa.

Kết quả nhận được giống hệt nhau, Địa tiên xuất thế, nhưng vẫn còn phần tiếp theo. "Hậu tục" chính là... sự hình thành Địa tiên là do Tiên thi mạch của Bàn Cổ khống chế, sau khi xuất thế, tiên thi lan rộng, bị Cửu Thiên Lôi Hỏa tiêu diệt.

Nói nhiều như vậy, 'Ngô Tam Tỉnh' thực ra chỉ muốn nói cho Lâm Nghị biết, thuật suy diễn chiêm bặc của ông ta rất lợi hại.Sau đó 'Ngô Tam Tỉnh' lại tiếp tục kể về kinh nghiệm suy diễn cổ thần.

Ông ta đã bắt đầu thử suy diễn từ rất lâu trước đây, nhưng sáu trăm năm trước, ông ta chỉ suy diễn ra rằng cần tìm một chủng tộc kỳ lạ ở Nam Hải, sau này sẽ dùng được, vì vậy mới cứu những tộc nhân Long nhân Nam Hải còn sót lại.

Sau đó, trải qua chuyến đi Vân Thiên Cung, ông ta lại tiếp tục suy diễn, liền biết được bí mật trường sinh của thần khí đồng xanh.

Dựa trên thông tin suy diễn được, ông ta từng bước bố trí đại cục,

cải tạo các loại đại mộ, cũng như kế hoạch mượn xác hoàn hồn.

Cứ cách một khoảng thời gian, ông ta lại mượn xác hoàn hồn một lần để điều chỉnh những sai sót trong kế hoạch kéo dài hàng trăm năm.Vốn dĩ mọi chuyện đều rất thuận lợi, nhưng từ khi gặp Lâm Nghị, sau khi trải qua Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, ông ta lại tiếp tục suy diễn tương lai.

Điều này khiến kết quả mà ông ta đã suy diễn hàng trăm năm không hề thay đổi, nay lại xảy ra biến hóa long trời lở đất!

Đó là đến từ truyền thuyết thần minh viễn cổ, còn sự trường sinh mà ông ta theo đuổi trước đây, chẳng qua chỉ là những thông tin tàn khuyết do thần minh viễn cổ để lại mà thôi.Ông ta rất kích động.

Khi Lâm Nghị lấy trộm Côn Luân Thần Cung, ông ta liền dựa vào thông tin suy diễn được, tiến vào sa mạc cấm kỵ của nhân loại, di tích Hoàng Kim Cổ Quốc.

Ông ta trải qua trùng trùng hiểm trở, cuối cùng đến được nơi thần minh bị trấn áp.

Cả chặng đường này, đúng như kết quả suy diễn.

Vị thần minh đó có thể tạo ra mộng cảnh, di hình hoán ảnh, mượn xác hoàn hồn, v.v.

Tuy nhiên, ông ta đã sớm chuẩn bị, thêm vào việc bản thân ông ta vốn dĩ là người mượn xác hoàn hồn, nên đối với năng lực của cổ thần này, có một sự khắc chế nhất định.

Như vậy, ông ta càng tin vào sự tồn tại của cổ thần trong suy diễn.Khi đến nơi trấn áp, ông ta phát hiện rất nhiều bia đá, trên đó khắc những văn tự cổ xưa.

Nói là bia đá, thực chất là bia thịt.

Bởi vì những tấm bia đó đều được làm từ thịt.

Loại thịt đó rất đặc biệt, không biết đã để ở đó bao nhiêu năm, nhưng lại không hề có dấu hiệu thối rữa, ngược lại còn tràn đầy sinh cơ.

Ông ta chép lại văn tự cổ trên đó, tìm kiếm khắp nơi, nhưng không tìm thấy tung tích của cổ thần, sau đó liền rời đi.Khoảng thời gian này, ông ta vẫn luôn cố gắng giải mã những văn tự cổ đó, mãi cho đến gần đây mới giải mã được, đó chính là "Chư Thần Giáng Lâm".

Lúc này, ông ta mới phát hiện, sự trường sinh mà ông ta từng theo đuổi, những việc ông ta đã làm, đều chỉ là vừa mới bắt đầu trên con đường trường sinh mà thôi, chẳng là gì cả.Sau khi hiểu rõ những chuyện này, ông ta lại tiếp tục suy diễn, biết được phương pháp đối phó Xà Thần, vì vậy mới đến Quy Khư. "Những gì tôi biết, đều đã nói với cậu cả rồi.

Thế nào?

Có muốn hợp tác với tôi không?

Chúng ta cùng nhau trường sinh bất diệt!" 'Ngô Tam Tỉnh' nói xong, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Nghị."Trường sinh à, xin lỗi, tôi đã trường sinh rồi." Lâm Nghị sờ sờ mũi, thờ ơ nói.'Ngô Tam Tỉnh' ngơ ngác.Chuyện gì thế này?Lâm Nghị đã trường sinh?Sao có thể như vậy!Cái mà mình đã theo đuổi hàng trăm năm, cũng chỉ là nắm được một góc của sự trường sinh, vì sao Lâm Nghị lại có thể tự tin như vậy, rằng mình có thể trường sinh?

Nhưng nghĩ đến thực lực của Lâm Nghị, chắc chắn thằng nhóc này có kỳ ngộ khác, biết đâu thật sự có thể trường sinh.Uông Tàng Hải đảo mắt, trầm giọng nói: "Ngoài trường sinh ra, còn có sức mạnh của Xà Thần, chẳng lẽ cậu không muốn sao?" Uông Tàng Hải tiếp tục dụ dỗ Lâm Nghị.Lâm Nghị nhún vai, cười nói: "Ông đã thấy con kiến

của tôi nuôi rồi đấy, ông nghĩ tôi thèm sức mạnh của Xà Thần sao?

Chẳng nói đâu xa, cứ lấy con kiến đó của tôi ra mà xem, sau khi trưởng thành, nó sẽ yếu hơn cổ thần sao?" Câu nói này khiến Uông Tàng Hải im lặng.Con kiến của Lâm Nghị ư.Ông ta chỉ có thể nói là nó cường hãn, không có thiên địch.

Kỳ lạ hơn nữa là nó còn có thể biến hóa thành hình người.

Thứ này, chỉ thấy trong tiểu thuyết kỳ huyễn mà thôi!

Ông ta tung hoành hàng trăm năm, đừng nói là thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói đến.

Đừng nói là sinh mệnh bình thường, ba vị cổ thần mà ông ta suy diễn ra, cũng không thể biến thành hình người, vì vậy vẫn duy trì hình dáng bản thể.

Tiềm lực của con kiến đó, có thể nói là vô hạn.Thậm chí, ông ta không chỉ suy diễn cổ thần, mà còn suy diễn Lâm Nghị.

Nhưng cổ thần ông ta còn có thể suy diễn được đôi chút, còn Lâm Nghị thì lại là một khoảng trống rỗng, thậm chí còn bị phản phệ, thân thể tan nát, thần hồn bị tổn thương.

Cái gọi là thiên cơ bất khả lộ, có lẽ chính là như vậy.

Cổ thần đã không còn là thiên cơ, nhưng Lâm Nghị thì vẫn là.

Cũng chính vì vậy, ông ta mới quyết định đến tìm Lâm Nghị giúp đỡ, trừ bỏ Xà Thần.

Ông ta hiểu tính cách của Lâm Nghị, trực tiếp đi tìm chắc chắn sẽ không được.

Vì vậy, ông ta đã sắp xếp một loạt chuyện.Ví dụ như thông tin về Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Tôn Học Võ muốn vào thôn địa tiên, cần ba món khí đồng xanh

lớn, là do ông ta tiết lộ thông tin rằng ở Quy Khư có Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Vì vậy Tôn Học Võ tìm đến Hàn Thục, đưa cho hắn một phần tiền, nhờ hắn thông qua quan hệ tìm kiếm, đúng lúc Bàn Tử đến, hắn liền đề cập chuyện này với Bàn Tử, sau đó mọi người mới đến nơi nghi là Quy Khư, tiện thể tìm kiếm Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Ví dụ như, Long nhân Nguyễn Hắc, cũng là do ông ta sắp xếp.Bây giờ, sắp sửa đi sâu vào đáy Quy Khư, vì vậy Uông Tàng Hải mới hiện thân, đề nghị hợp tác.

Kết quả ai ngờ được người ta Lâm Nghị, lại chẳng quan tâm."Nếu đã như vậy, tôi cũng sẽ không giấu cậu nữa.

Trên quái tượng mà tôi suy diễn, thực ra không có cậu, mà là một mình tôi vọng tưởng cướp đoạt sức mạnh của Xà Thần, nhưng đã thất bại.

Từ đó Xà Thần mượn sức mạnh của Quy Khư, lại phục hồi, một lần nữa giáng lâm nhân gian.

Nhân gian cũng đón chào tận thế." Uông Tàng Hải nhìn Lâm Nghị nghiêm túc nói."Vì vậy, xin hãy hợp tác với tôi." Lâm Nghị xua tay, nói: "Lão ca à, không phải tôi không tin ông, ai bảo ông là lão cáo già cơ chứ.

Nếu ông suy diễn lợi hại như vậy, tôi cũng thử suy diễn xem sao." Vừa nói, anh ta giơ tay lên, trong tay xuất hiện một mai rùa.

Sau đó, trong tay kia của anh ta lại có thêm một lá bùa, theo ngón tay anh ta khẽ lay động, lá bùa không lửa tự cháy, được anh ta ném vào mai rùa.Gió biển gào thét, nhưng ngọn lửa trong mai rùa lại không hề có ý định tắt, vẫn cháy hừng hực, đốt cho mai rùa nóng bỏng vô cùng, cuối cùng theo một tiếng "bốp" giòn tan, trên mai rùa xuất hiện

những vết nứt, kèm theo sự đốt cháy của lửa, vết nứt càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, và ngọn lửa do bùa giấy dẫn dắt cũng dần tắt.Uông Tàng Hải thấy Lâm Nghị thao tác như vậy, thần sắc khựng lại, nói: "Chúc Chiếu Quy Bặc?"Chúc Chiếu Quy Bặc là một loại pháp môn chiêm bặc cực kỳ cổ xưa.

Chương 597

Chính là lợi dụng lửa đốt mai rùa, xem vết nứt để suy đoán cát hung, dự đoán tương lai.

Pháp môn này, nhìn có vẻ đơn giản, nhưng độ khó lại là khó nhất.

Các pháp môn chiêm bặc đời sau, đa phần đều được xây dựng trên Thái Cực Bát Quái, Âm Dương Ngũ Hành.

Mà nguồn gốc của những thứ này, chính là mai rùa này.Rùa là một loại sinh vật cổ xưa, nó có thể bay lên trời, lặn xuống vực sâu.

Rùa sinh ra từ nước, phát triển nhờ lửa, vì vậy là tiên của vạn vật, là chính của họa phúc.

Rùa, là lão của âm.

Rồng không bay thì không ở dưới nước, rùa không có lửa thì không ứng nghiệm, dùng dương động âm vậy.Linh quy văn ngũ sắc, tự ngọc tự kim, lưng âm hướng dương, trên như rồng tượng trời, dưới như bình pháp địa, uốn lượn như núi, bốn chi chuyển vận ứng bốn mùa, văn khắc như hai mươi tám chòm sao.

Đầu rắn cánh rồng, trái sao (tình) tượng nhật, phải sao (tình) tượng nguyệt, biến hóa nghìn năm, hạ khí thượng thông, có thể biết sự biến đổi cát hung tồn vong.

Có thể nói, Chúc Chiếu Quy Bặc, là một trong những loại thuật chiêm bặc gần với tương lai nhất.Tuy nhiên, thuật Chúc Chiếu Quy Bặc, vì quá khó hiểu, quái tượng phức tạp, nên những người tinh thông rất ít, sau triều Chu, rất ít người sử dụng.

Một số thuật sĩ giang hồ, giả vờ giả vịt, cũng chỉ là dùng mai rùa để lừa gạt, không tính là Chúc Chiếu Quy Bặc chân chính."Lão đệ,

cậu đang lừa gạt tôi sao?" Uông Tàng Hải nhìn Lâm Nghị một loạt thao tác, đưa ra nghi vấn.Lâm Nghị nhướng mày, hỏi lại: "Ông không tin?"Uông Tàng Hải không chút do dự trả lời: "Pháp Chúc Chiếu Quy Bặc, hàng trăm năm nay, lão ca tôi chưa từng thấy một ai, ngay cả Lưu Cơ, cũng không hoàn toàn tinh thông.

Cậu làm sao mà biết được?" Lưu Cơ trong lời ông ta nói, chính là Lưu Bá Ôn, người năm xưa vì nhà Minh, chém sạch long mạch thiên hạ.

Tục ngữ nói, ba phần thiên hạ Gia Cát Lượng, thống nhất giang sơn Lưu Bá Ôn.

Gia Cát Lượng và Lưu Bá Ôn không thể so sánh, cũng chỉ có Trương Lương và Khương Thượng là có thể so sánh."Đó là vì họ không hiểu Thiên Quái mà thôi." Lâm Nghị tùy tiện đáp một tiếng, tiếp tục quan sát mai rùa trong tay.Trong lòng Uông Tàng Hải càng kinh ngạc hơn.Thiên Quái!Loại quái thuật này, chính là sự tồn tại như thần minh trong giới chiêm bặc a!

Tương truyền, Phục Hy suy diễn Tiên Thiên Bát Quái, Văn Vương suy diễn Bát Quái đến Thập Lục Quái, bộ quái thuật này, chính là Thập Lục Tự Thiên Quái!

Nhưng Thiên Quái quá nghịch thiên, lại phức tạp, không tồn tại trên thế gian.

Từ triều Chu trở đi, những thứ được sử dụng thường là Hậu Thiên Bát Quái để chiêm bặc.Nếu Lâm Nghị tinh thông Thiên Quái, thì quái tượng suy diễn ra, e rằng là chính xác nhất.

Ông ta nín thở, lặng lẽ nhìn Lâm Nghị.Khoảng hơn mười phút trôi qua, trong lòng Lâm Nghị đã suy diễn xong quái tượng.

Anh ta cau mày: "Sao lại thế này?""Thế nào rồi?" Thấy Lâm Nghị

kết thúc suy diễn, Uông Tàng Hải lập tức hỏi.Đúng lúc này, Lão Hồ từ trong đại điện bước ra, anh ta nhìn thấy Lâm Nghị, nghi hoặc hỏi: "Lão Lâm, cậu đang làm gì đấy?

Lâu như vậy mà không quay lại, tôi còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì rồi chứ!"Kèm theo tiếng của Lão Hồ, Uông Tàng Hải cũng không còn để ý đến kết quả chiêm bặc nữa, khẽ nói với Lâm Nghị: "Hãy xem xét đề nghị của tôi!

Tôi sẽ luôn ẩn mình trong bóng tối!" Vừa nói, thân hình ông ta chợt lóe lên, liền biến mất vào màn đêm.Nhìn về hướng Uông Tàng Hải biến mất, Lâm Nghị cười cười: "Lão cáo già a." Gã này thật sự quá cáo.

Tuy nhiên, cáo như vậy cũng có lợi ích, nếu không phải vì quá cáo, có lẽ hàng trăm năm trước, khi bị Vạn Nô Vương bắt đi, đã bị tế sống.

Sự thật chứng minh, người biết ẩn nhẫn, sống mới lâu.

Trừ phi, có thân phận, có bối cảnh, lại còn phải có thực lực siêu cường.

Ví dụ như, kẻ hèn này!Rất nhanh, Lão Hồ đã đi tới, nhìn quanh một lượt, cũng không thấy bóng người nào, thắc mắc hỏi: "Có phát hiện gì không?

Có phải nhìn hoa mắt rồi không?"Lâm Nghị cũng không nghĩ che giấu, nói: "Là Uông Tàng Hải, muốn hợp tác với chúng ta, đối phó Xà Thần.

Tuy nhiên, hắn muốn đánh úp bất ngờ, nên không tiện lộ diện.""Lão cáo già!" Đối với Uông Tàng Hải, sau khi trải qua Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, Lão Hồ và những người khác cũng đã hiểu rõ về ông ta.

Lúc này nghe đến kế hoạch của Uông Tàng Hải, không khỏi phát

ra lời châm chọc giống như Lâm Nghị."Lão Lâm, cậu nghĩ ông ta có đáng tin không?" Trên đường quay về, Lão Hồ nửa tin nửa ngờ hỏi.Lâm Nghị gật đầu nói: "Tạm thời đáng tin, dù sao mục tiêu của chúng ta là giống nhau." Lâm Nghị đã nói những gì cần nói.

Tuy nhiên, kết quả chiêm bặc thì không nói.

Bởi vì kết quả chiêm bặc lần này của anh ta rất kỳ lạ.Anh ta hỏi bói về Xà Thần.

Kết quả là:Xà Thần giáng lâm nhân gian, gây ra một cuộc thảm sát quy mô lớn, xe tăng, đại bác của nhân loại, thậm chí cả bom nguyên tử, bên trong còn có đủ loại vũ khí nhiệt của thế kỷ mới, đều vô dụng đối với Xà Thần, cuối cùng sinh linh đồ thán, thế giới lại một lần nữa trở về thời đại viễn cổ, hoang sơ, tín ngưỡng thần minh.

Kèm theo sự diệt thế của Xà Thần, ở một nơi nào đó trên thế giới, một bánh xe khổng lồ từ từ quay về phía trước, đồng thời, còn có một quái vật.

Quái vật này có chín cái đầu, dường như là kẻ bảo vệ bánh xe khổng lồ, tuy nhiên, vào thời khắc này, quái vật này đột nhiên chết, đồng thời, bánh xe khổng lồ bắt đầu quay ngược lại.Đây chính là kết quả cuối cùng.Cái tên nhân vật chính xuyên việt như mình, lại không tồn tại a.

Ban đầu, anh ta còn nghĩ rằng mình sẽ đại chiến với Xà Thần, cuối cùng giết chết Xà Thần, trở thành nhân vật chính sảng văn vô địch kinh điển cơ chứ.Không ngờ a.Ông đây lại là một nhân vật phụ, không hề có cảm giác tồn tại a.

Nhớ kỹ.Khoảnh khắc này, anh ta nghi ngờ nghiêm trọng rằng Tiên Thiên Cổ Quái mà mình học là giả.

Kết quả suy diễn cũng là giả.Chiêm bặc a.Chỉ là như vậy

thôi.Không xảy ra thì là giả.

Tổ tiên Ma Quốc chẳng phải cũng như vậy sao?

Thông qua khối thịt đó lợi dụng sự chỉ dẫn của chiêm bặc, từ đó có được Mạc Trần Châu, tất cả những 'yêu đồng vô giới', dưới danh nghĩa Xà Thần, thực chất là hai năm con bài.Tuy nhiên, từ lời của Uông Tàng Hải, vẫn có được thông tin hữu ích.

Ví dụ như, thần minh viễn cổ, khối thịt lớn!

Kết hợp một số thông tin của Ma Quốc, lợi dụng sự chỉ dẫn của chiêm bặc đối với khối thịt đó ở Ma Quốc, rất có thể chính là vị cổ thần này.

Vị cổ thần này bị Xà Thần trấn áp, chắc chắn sẽ tìm cơ hội báo thù, Ma Quốc chính là quân cờ của ông ta.Đồng thời, còn có được một thông tin.

Đó chính là thiên cơ nhìn thấy qua chiêm bặc, có thể bị ảnh hưởng.

Khi sức mạnh đủ lớn đến một mức độ nhất định, liền có thể ảnh hưởng đến quái tượng.

Vì vậy cổ thần khối thịt lớn, mới có thể lợi dụng thiên tượng chiêm bặc để chỉ dẫn Quỷ Mẫu Ma Quốc, từng bước trở thành hai năm con bài.Nghĩa là, rất có thể quái tượng mà mình nhìn thấy bằng Thiên Quái, cũng có khả năng đã bị can thiệp, vì vậy là thật hay giả, còn cần phải bàn bạc thêm.Chẳng nói đâu xa, pháo đạn thương giới của thế kỷ mới, đều không phải là những thứ mà thời đại này có thể có được.

Hơn nữa, tương lai mà mình suy diễn ra, và tương lai mà Uông Tàng Hải suy diễn ra, có thể nói là khác xa một trời một vực, đều là Xà Thần diệt thế, nhưng thủ đoạn, phương thức, thời điểm đều không

khớp.

Tuy nhiên, vì Uông Tàng Hải đã phát hiện sự tồn tại của cổ thần, thì quái tượng chiêm bặc mà ông ta suy diễn, đã bị cổ thần ảnh hưởng, chỉ là bản thân ông ta không biết mà thôi.Ba vị cổ thần này, Xà Thần có thực lực mạnh nhất, còn có thể bò ra từ không gian hư số. 'Thương' tàn bạo nhất, nuốt chửng thân thể nhân loại, tiến hành đồ sát.

Khối thịt lớn có thực lực yếu nhất, nhưng tâm tư lại rất sâu, có thể mê hoặc lòng người, tuy bị trấn áp, nhưng lại lén lút làm rất nhiều chuyện.

Còn có năng lực của 'Thương', cũng như miêu tả về hình dạng.

Điều này khá tương tự với hoa văn phía sau Tần Vương Chiếu Cốt Kính, đặc biệt là năng lực của Tần Vương Chiếu Cốt Kính, là nhìn xuyên qua huyết nhục thấy xương cốt, kết hợp với năng lực nuốt chửng huyết nhục của 'Thương'.

Có lẽ, chiếc gương này, từng là cổ vật của Hoàng Kim Cổ Quốc, và có mối quan hệ mật thiết với 'Thương'.Hiện tại ba vị cổ thần này, Lâm Nghị có thể nói là ít nhiều đều đã có tiếp xúc, vậy thì những lời Uông Tàng Hải nói, cũng không hẳn là tất cả đều giả."Hệ thống, khối thịt này là một phần của cổ thần sao?" Lâm Nghị liếc nhìn khối thịt lớn trong Nhẫn không gian, thầm hỏi hệ thống trong lòng."Đúng vậy!" Nghe được câu trả lời khẳng định của hệ thống, Lâm Nghị trong lòng càng thêm xác định.

Thứ này và Mạc Trần Châu, đều là một phần của cổ thần.

Mặc dù vậy, hệ thống vẫn có thể tiến hành thu hồi nó, chỉ là giá thu hồi của khối thịt này thấp hơn Mạc Trần Châu không ít.

Tuy nhiên, điều này cũng chứng minh rằng hệ thống của mình

vượt trội hơn cái gọi là cổ thần.

Nếu không, đâu thể nói thu hồi là thu hồi được."Hệ thống, ngươi có biết về ba vị cổ thần này không?""Biết.""Kể một chút?""Xin lỗi, ký chủ.

Bởi vì năng lực của ngài không đủ, nên tạm thời không thể nói cho ngài biết." Lâm Nghị không nói nên lời: "Ngươi thế này...

được không đấy.

Cần điều kiện hay năng lực gì, mới có quyền hạn để biết?"Hệ thống: "Sau khi Kỳ Lân Huyết Mạch thức tỉnh lần thứ hai!""Hiểu rồi." Kỳ Lân Huyết Mạch thức tỉnh lần thứ hai, tức là sau khi nhiệm vụ đả tạp chuyến Quy Khư này hoàn thành, mới có tư cách biết chuyện về ba vị cổ thần.

Anh ta nhìn số lần đả tạp của mình, nhiệm vụ chính tuyến Quy Khư đã tự động đả tạp sáu lần, còn bốn lần nữa là có thể hoàn thành.

Mọi chuyện này chắc phải đợi sau khi nhiệm vụ hoàn thành mới tính.Nghỉ ngơi một đêm, vào sáng sớm ngày thứ hai, xung quanh đột nhiên truyền đến tiếng "ầm ầm", như tiếng chuông chùa trống chiều, tiếng kim qua thiết mã của khí đồng xanh va chạm!

Cứ như thể những người khổng lồ đồng xanh xung quanh đều sống dậy, ẩn ẩn có tiếng giết chóc.

Âm thanh đột ngột này, lập tức khiến mọi người giật mình tỉnh giấc.Tỉnh dậy phát hiện, mực nước xung quanh đang không ngừng dâng cao.

Nuốt chửng các di tích điện đá xung quanh, xuyên qua hang động núi và khe rãnh vực sâu, như thác nước đổ ngược vào trong núi.

Xung quanh bị bức tường nước như thác bao vây, nước biển từ bốn phương tám hướng đổ vào vùng trũng trong núi.

Địa hình nơi đây giống như đấu trường La Mã cổ đại, nơi trũng trong núi tự nhiên hình thành một quảng trường hình tròn, đáy có hơn chục xoáy nước, hút nước biển vào vực sâu không đáy bên dưới cổ thành.Một cây cổ thụ đen khổng lồ nghiêng xiên giữa đó, cao khoảng mười tầng lầu, thân cây lớn đến mức có thể chứa được một ngôi nhà, mấy chục đến hàng trăm người có lẽ cũng không ôm hết, tựa như một ngọn tháp khổng lồ đen kịt chọc trời, nghiêng đứng giữa trung tâm tàn tích hình vòng.

Vỏ cây già cỗi vảy cá, không phải tùng không phải bách, cũng không phải hóa thạch của cổ thụ thông thường.

Chương 598

Mà là loại "âm trầm mộc" do rừng cây cổ đại chìm xuống đáy biển vạn năm mà thành, phần dưới chìm sâu dưới nước, còn không biết sâu đến đâu, phần trên nghiêng chỉ thẳng trời.

Xung quanh thân cây được khảm từng lớp từng lớp đá phiến như mây mù, dường như là tầng mây lượn lờ như tán cây che phủ, trên thân cây khảm những con trùng ngư đồng tích màu xanh đậm.Phần trong núi hình tròn như một giếng sâu Quy Khư khổng lồ, bất kể bao nhiêu nước biển đổ vào cũng không thể lấp đầy.

Xung quanh phân bố hàng nghìn pho tượng người đồng bị nước ngập một nửa, thân hình đều cao hơn người thường rất nhiều.

Các pho tượng khổng lồ đều toàn thân bằng đồng xanh, thần thái cổ xưa ngưng trọng, đỉnh đầu không đội mũ xương cá, tất cả đều như nô lệ, trong dòng nước chảy xiết, cứ mười nô lệ đồng xanh tạo thành một vòng, đẩy cần quay trong tay, vô số sợi xích đồng khóa chặt vào cây đại thụ.Dòng nước xoáy cuộn trong vực sâu tạo thành một xoáy nước, dòng chảy mạnh mẽ kéo theo nô lệ đồng và xích đồng, khiến đồng xanh va đập ma sát vào nhau, tiếng keng keng không dứt bên tai, tuy nhiên những nô lệ đồng xanh cao lớn vẫn vô ích lay động trong nước, nhưng không thể xoay cần quay dù chỉ một chút.

Cây đại thụ màu đen này, cứ như một cây định hải thần châm lợi hại giữa trời đất, cứ đứng sừng sững ở đây, không biết bao nhiêu nghìn năm, vạn năm, thậm chí hàng triệu năm!

Thậm chí ngay từ buổi đầu thế giới, trước khi loài người xuất hiện, nó đã tồn tại.

Nó ở trong Quy Khư này, không ngày, không tháng, cũng không

cần đến quang hợp, nhưng lại có thể không ngừng sinh trưởng, năm này qua năm khác.Trên thế giới có rất nhiều thần thụ trong truyền thuyết, có ba cây là tối cao.

Thứ nhất, Côn Luân Thần Mộc trên núi Côn Luân.

Thứ hai, Phù Tang Thụ, thần thụ mặt trời Tê Tức.

Thứ ba, chính là Kiến Mộc.

Mà cây đại thụ này, rất có thể chính là Kiến Mộc trong truyền thuyết.

Tương truyền, Kiến Mộc là cầu nối giữa nhân gian và thần giới, có thể từ đáy biển vươn đến cung trăng.Hận Thiên Chi Quốc lấy cổ thần mộc làm nền tảng, đúc tạo đá phiến, người khổng lồ, nhìn vào trận thế sắp xếp của chúng, càng giống như dựa vào cổ thần mộc chế tác một cơ quan khổng lồ!Và lúc này, trời rung đất chuyển, nước biển dâng trào dữ dội chưa từng có, những tượng người đồng khổng lồ xung quanh Kiến Mộc, dưới chân dường như mọc rễ, mặc cho nước biển xô đẩy thế nào, cũng chỉ hơi lay động.

Trong tai chỉ nghe tiếng giáp đồng ma sát va đập sắc nhọn dồn dập dị thường, trên đầu hơi biển kéo theo âm hỏa cháy, giữa không trung trong chốc lát đổ xuống một trận mưa lửa ngập trời.Cảnh tượng kỳ vĩ này chỉ có thể thấy trong truyền thuyết, nay lại thực sự diễn ra trước mắt họ.

Họ ẩn mình dưới những người khổng lồ đồng xanh cao lớn, những người khổng lồ đồng này đã trải qua hàng nghìn năm rèn luyện bằng long hỏa, vẫn không hề hư hại, trận mưa lửa này cũng không thể đốt cháy chúng.

Thân thể họ nhỏ, đương nhiên không có vấn đề gì.

Nhưng những sinh vật khổng lồ ẩn mình dưới đáy biển sâu, đối

mặt với tình huống như thiên tai này, thì thật sự gặp đại nạn, hoảng loạn tìm đường thoát thân.

Rất nhanh, những con sóng lớn nổi lên trong nước biển, một bóng hình khổng lồ hiện ra dưới mặt nước.Đó là một con hải quái khổng lồ, một con Hắc Man!

Con Hắc Man đó to bằng người, dài gần mười mét, đối mặt với cảnh tượng như thiên tai này, từ vực sâu trồi lên, cố gắng tìm nơi trú ẩn.

Đồng thời, không chỉ có con Hắc Man đang tìm chỗ trú ẩn, mà còn có một con Kim Nhãn Cự Điêu dài gần hai mươi mét không biết đã sống bao nhiêu năm!

Những thứ này, đều thường niên ẩn mình ở vùng biển sâu, không lộ diện mà nuốt chửng các loại cá, nay bị ảnh hưởng bởi dòng nhiệt dưới đáy biển, mới nổi lên mặt nước.Những con hải quái này, thường niên ẩn mình ở biển sâu, thấy gì ăn nấy, hai con hải quái gặp mặt liền bắt đầu cắn xé lẫn nhau.

Hơn nữa, trong hải vực không chỉ có hai con hải quái này, cá mập, bạch tuộc, mực loại cũng không ít, tất cả đều đang vì mạng sống mà cắn xé."Chủ nhân, con muốn, con muốn, con muốn!" Thấy bên ngoài có nhiều mãnh thú hải quái như vậy, Tiểu Đoàn Đoàn trong Nhẫn không gian đã đứng ngồi không yên, không ngừng lăn lộn làm nũng trên mặt đất.Vốn dĩ khi có động tĩnh như vậy, Lâm Nghị đã sớm thu nó đi, lo lắng nó lại xảy ra chuyện gì đó.

Thấy nó kêu như vậy, Lâm Nghị dặn dò đơn giản một tiếng, liền thả nó ra.Tiểu Đoàn Đoàn tiến vào biển, như cá gặp nước, nó giết cá voi các loại đã có kinh nghiệm, sau khi xuống nước, trong chớp mắt, liền hút một con cá mập.

Trong mấy hơi thở, năm sáu con cá mập liền lật bụng trắng

phơ.Cùng với ngày càng nhiều cá mập, rắn biển, mực chết đi, hai con hải quái siêu lớn kia, cũng chú ý đến sinh vật mang tính đe dọa lớn nhất đối với chúng.

Chúng chú ý thì cứ chú ý, Tiểu Đoàn Đoàn chẳng quản nhiều như vậy, nơi nào nó đi qua, xác chết chất chồng khắp nơi.

Những con cá nhỏ, tôm nhỏ, nó căn bản không thèm để mắt tới, chuyên môn chọn những con to lớn.Con Hắc Man kia ngược lại có mắt nhìn, thấy Đoàn Tử hung mãnh phi thường, cũng không thèm để ý đến sự dây dưa của Kim Nhãn Cự Điêu, mượn thân thể trơn tuột của mình, lén lút bơi về phía Lâm Nghị.

Không chọc nổi thì trốn không được sao!Tuy nhiên, Kim Nhãn Cự Điêu lại không có tính khí tốt như vậy, nó đã quen làm bá chủ dưới đáy biển, thấy Tiểu Đoàn Đoàn lao về phía mình, nó dứt khoát không đuổi Hắc Man nữa, quay đầu lao về phía Đoàn Tử."Cá cá, muốn ăn." Tiểu Đoàn Đoàn đưa móng vuốt ra, lau lau nước dãi chảy xuống, với tốc độ cực nhanh lao tới.Kim Nhãn Cự Điêu này khổng lồ vô cùng, chỉ cần một động tác đơn giản, liền có thể tạo ra sóng lớn, tuy nhiên đối mặt với thân hình linh hoạt của Tiểu Đoàn Đoàn, căn bản không thể cản lại, trong chớp mắt, liền bị Đoàn Tử cưỡi lên người, hai cái móng vuốt như thép cắm vào đầu cá của nó, mặc cho Kim Nhãn Cự Điêu giãy giụa, lăn lộn thế nào, cũng chỉ khiến vết thương ngày càng lớn, khí thế cũng dần suy yếu.Con Hắc Man quay đầu nhìn Kim Nhãn Cự Điêu đang vùng vẫy, trong lòng ít nhiều có chút đắc ý.

Đồ ngốc không có mắt nhìn.

Lớn như vậy có tác dụng gì?!

Chỉ có một thân da bọc xương, không có não!

Nhìn Man gia đây.Sau đó Hắc Man thấy Lâm Nghị và mấy người khác đang trốn dưới người khổng lồ đồng xanh, lập tức nhe nanh múa

vuốt, thân thể cong lên, như một mũi tên sắc bén lao vút đi."Đến đúng lúc lắm, để Bàn gia đây thử kiếm!" Bàn Tử thấy Hắc Man tấn công bọn họ, nắm chặt một thanh cổ kiếm liền xông ra.

Thanh cổ kiếm này, thân kiếm đen kịt, lưỡi kiếm phía sau có lỗ xuyên, xếp thành hình Bắc Đẩu Thất Tinh, chuôi kiếm và miệng kiếm được đúc liền một khối.

Chuôi kiếm có hình dạng giao nhân tộc vảy rồng, đuôi giao uốn lượn quấn quanh, đầu người ngửa lên phun ra lưỡi kiếm.

Chính là hai thanh đoản kiếm thu được ở La Giáp, do Hận Thiên Cổ Quốc đúc tạo để đồ long sát giao!Lâm Nghị đã giao hai thanh đoản kiếm này cho Bàn Tử và Lão Hồ, mỗi người một thanh!

Thanh cổ kiếm này, do Hận Thiên Chi Quốc luyện thành bằng long hỏa, cắt sắt đoạn ngọc, sắc bén hơn nhiều so với dao kiếm trước đây, là binh khí cận chiến tốt nhất!

Thần binh trong tay, lớp da của Hắc Man tuy dày, nhưng chạm vào là nát, không chút tốn sức, dù thân hình nó khổng lồ, cũng chỉ trong chốc lát, liền chết thảm dưới kiếm của Bàn Tử.

Con Hắc Man đó đến chết vẫn mở mắt, có chút không thể hiểu được vì sao lại như vậy."Đồ tốt, đúng là đồ tốt a!" Bàn Tử vừa sờ thanh Phân Thủy Kiếm, vừa hớn hở nói.Lão Hồ thấy thanh Phân Thủy Kiếm lợi hại như vậy, cũng không khỏi rút cổ kiếm của mình ra, nghiêm túc đánh giá.

Đúng là nhặt được bảo vật rồi!Sau khi giải quyết xong đám hải quái ở khu vực này, thi thể hải quái đương nhiên không thể lãng phí, tất cả đều được mang đi."Lão Lâm, trận mưa lửa này không biết bao giờ mới dứt, tôi thấy chúng ta có nên men theo Kiến Mộc đi xuống không?""Không vội, cứ đợi thêm một chút xem sao." Lâm Nghị nhìn lên bầu trời, cảm nhận được địa mạch khí xung quanh sắp cạn kiệt,

trận mưa này cũng nên sắp dừng lại rồi.Khoảng hai mươi phút sau, trận mưa lửa cuối cùng cũng dừng lại.

Lúc này bầu trời quang đãng, rõ ràng bên ngoài Quy Khư cũng là một ngày đẹp trời.

Nhưng, khi mọi người nhìn lên bầu trời, lại kinh ngạc phát hiện, trên bầu trời của Quy Khư này, lại treo một vầng thái dương trắng bệch!"Lần này e rằng gặp rắc rối rồi.

Mặt trời trắng bệch, mưa bão liên miên!

Đây không phải là điềm lành!" Nguyễn Hắc tuy là hậu duệ Long nhân, nhưng kinh nghiệm của hắn đặt ở đó, dù biết nhiều thông tin mà người khác không biết, những thứ đó đều là truyền thừa từ tổ tiên, không liên quan nhiều đến cá nhân hắn.

Nay gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy, vẫn sẽ có chút lo lắng."Sợ cái quỷ gì, vừa nãy còn mưa lửa cơ mà!" Bàn Tử khinh thường nói.Tuyết Lỵ Dương thì nhíu mày, nói: "Kỳ lạ, đây là Quy Khư, sao lại có mặt trời chứ?

Trên đầu chúng ta phải là nước biển mới đúng!" Bàn Tử và Nguyễn Hắc nghe xong, đúng là có lý như vậy.

Nơi này mà có mặt trời, thì đúng là kỳ quái.Tuy nhiên Lão Hồ lại lộ ra vẻ vui mừng, nhìn Lâm Nghị nói: "Lão Lâm, đó là Thiên Môn sao?!""Đúng vậy!" Lâm Nghị gật đầu.

Từ xưa đến nay, cổ mộ đều để lại một Thiên Môn, dùng cho mộ chủ nhân phi thăng thành tiên.

Mà cái mặt trời mà họ nhìn thấy, không phải là mặt trời gì cả, mà là một khe hở!Khu vực Quy Khư, là do địa khí long mạch nâng nước biển lên, cũng chính vì vậy, mới cần có một khe hở.

Nơi đây trên có Thiên Môn, dưới có phục lưu, mới giữ được sinh

khí không giảm suốt hàng nghìn năm.Lúc mới vào san hô xoắn ốc, đúng lúc thủy triều rút đi, trên mặt biển lộ ra một hòn đảo màu đen, đó là một "đảo ma" lúc ẩn lúc hiện do tác động của thủy triều.

Khi thủy triều lên, hòn đảo sẽ chìm dưới nước, đợi đến khi thủy triều xuống thấp, nó lại xuất hiện trên mặt biển.

Bây giờ có thể xác nhận, Quy Khư chính là bên dưới hòn đảo ma này.

Tương tự, vị trí phía dưới mà Thiên Môn này đối ứng chính là cây thần mộc cổ xưa này, Kiến Mộc.

Người của Hận Thiên chi Quốc xây dựng như vậy, cùng với những cơ quan trên Kiến Mộc, càng giống như dùng để đi ra từ Thiên Môn phía trên.

Từ góc độ thần thoại mà nói, đây chính là 'bôn nhật'.

Tuy nhiên, Hận Thiên chi Quốc và chủng tộc sùng bái mặt trời là kẻ thù, nên 'bôn nhật' không khả thi lắm, vậy thì là dùng để 'bôn nguyệt'.

Hơn nữa, Thiên Môn này, nhìn từ trên đỉnh Kiến Mộc xuống, dường như không chênh lệch là bao, gần như chỉ cách một bước chân. "Chẳng phải nói, đây là lối ra sao?" Nguyễn Hắc mừng rỡ trong lòng.

Lão tổ tông chỉ bảo cậu ta tiến vào Quy Khư chi địa, đến di chỉ của Hận Thiên Cổ Quốc, chứ đâu có nói phải lấy cái gì đâu.

Bây giờ cậu ta cũng đã đến rồi, cũng đã đi tham quan rồi.

Coi như đã hoàn thành di huấn của lão tổ tông, rời đi cũng có gì là không được đâu nhỉ? "Nhảy vào đó, là có thể tiến vào vùng biển trên đầu chúng ta rồi." Bàn Tử vỗ vỗ Nguyễn Hắc, rồi cười nói, "Nhưng mà này, lão Hắc, anh em chúng ta cùng hoạn nạn, cậu không thể bỏ rơi bọn tôi mà chạy trốn đâu nhé!" Nguyễn Hắc đầy vạch đen trên

mặt, nói, "Bàn gia ơi, hải đồ trên người tôi đều bị mấy người vẽ hết ra rồi, ngài cứ coi như thả tôi một cái rắm đi!" Mấy người này là cái quái gì vậy?

Ai nấy cũng là hạng 'sát long đồ giao', còn vị cao nhân tiền bối phía sau mình thì càng thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Cứ đi theo bọn họ, sớm muộn gì mình cũng thành pháo hôi thôi!

Lâm Nghị nhìn Thiên Môn, rồi lại nhìn Kiến Mộc.

Lúc này, anh cũng đã hiểu ra.

Lý do tại sao mình phải đi thuyền, trải qua rất nhiều chuyện mới đến được đây, mà trên đường đi lại không hề phát hiện bóng dáng Uông Tàng Hải, vậy mà hắn ta lại có thể đến được đây.

Uông Tàng Hải nghiên cứu Quy Khư chắc chắn không phải thời gian ngắn, nếu hắn ta từ Thiên Môn ở Đảo U Linh mà tiến vào đây, thì cũng chẳng cần tốn nhiều thời gian như vậy, có thể trực tiếp đến Kiến Mộc.

Chương 599

"Đi thôi, cứ lên xem đã.

Nếu thật sự có vạn năm cương thi bị trấn áp dưới Kiến Mộc này, thì cũng không thể ở bên ngoài, mà phải ở bên trong thân cây." Lâm Nghị vừa nói, vừa trèo lên Kiến Mộc.

Đâu phải ai cũng là Tôn Ngộ Không bị đè dưới Ngũ Hành Sơn mà còn lòi đầu ra ngoài.

Nếu coi Kiến Mộc này là một ngọn núi, thì cổ mộ chắc chắn phải nằm bên trong núi.

Cách khả thi nhất để tiến vào, chính là từ trong lòng cây.

Bước chân của mọi người rất nhanh, Nguyễn Hắc tuy nói gan dạ không bằng mấy người này, thân thủ cũng không bì kịp.

Nhưng cậu ta lại khỏe hơn người thường rất nhiều, trèo cây thần mộc cổ xưa này cũng không hề chậm chút nào.

Khoảng chừng một tiếng đồng hồ sau, cuối cùng mọi người cũng đã trèo lên đến đỉnh Kiến Mộc.

Ngẩng đầu nhìn lên, Thiên Môn vẫn treo lơ lửng phía trên Kiến Mộc, nhưng khoảng cách từ đó đến đỉnh Kiến Mộc vẫn còn một đoạn nhất định.

Nhìn từ phía dưới lên thì thấy chỉ cách một bước chân, nhưng khi đã leo lên đây rồi, lại cảm thấy ít nhất vẫn còn khoảng mười hai mươi mét nữa.

Khoảng cách cụ thể là bao xa thì do điều kiện môi trường cũng không thể đo lường được.

Tuy nhiên, điều này không quan trọng, mục đích chuyến đi của bọn họ không phải là để đi ra ngoài.

Trên đỉnh Kiến Mộc, sau khi tìm kiếm một vòng, bọn họ phát hiện một cánh cửa đồng khổng lồ tại vị trí trung tâm cây.

Những vân hoa văn trên tấm đồng dày nặng của cánh cửa này giống như vảy cá, rất gần với những vết nứt vảy đen trên thân cây.

Trên cánh cửa đồng còn có mấy sợi dây xích đồng thô lớn.

Cạo bỏ rong rêu và những thứ khác bám trên đó, trong những văn tự đồng khắc hiện rõ hình thần mộc dưới biển nối liền với nước biển và những vết mờ của ánh trăng, cùng với những hình vẽ chim đưa con bay lượn mà người ta cũng có thể thấy trong các cổ mộ Tây Chu Ân Thương.

Từ đó có thể suy đoán, cây thần mộc cổ xưa này đã bị người của Hận Thiên chi Quốc khoét rỗng thành một không gian bên trong, mở ra một lối đi, nhằm để vong giả đi theo con đường 'bôn nguyệt' này, bay lên trời thành tiên. "Cũng không biết thanh cổ kiếm này và sợi dây xích đồng ngàn năm không mục nát kia, cái nào lợi hại hơn nhỉ?" Lão Hồ nắm chặt Phân Thủy Cổ Kiếm trong tay, ngứa ngáy muốn thử.

Tuy nhiên, anh ta lại không nỡ lắm, dù sao những tượng đồng, cửa đồng, dây xích đồng mà Hận Thiên chi Quốc chế tạo đều cực kỳ kiên cố, đừng nói ngàn năm, e rằng vạn năm cũng sẽ không hỏng, thậm chí ngay cả màu sắc cũng không phai.

Binh khí thông thường, đương nhiên không thể làm tổn hại một li.

Vạn nhất thanh Phân Thủy Cổ Kiếm này bị chém cong, thì chẳng phải là lãng phí trắng trợn sao. "Cậu cứ thử đi." Lâm Nghị cười đáp.

Thanh Phân Thủy Cổ Kiếm này, chắc chắn là binh khí sắc bén nhất của Hận Thiên chi Quốc, những cánh cửa và dây xích đồng này,

tuy nói là kiên cố, nhưng không thể nào so sánh được với Phân Thủy Cổ Kiếm.

Xoẹt!

Ngay lúc Lão Hồ còn đang do dự, chỉ thấy một luồng kiếm quang lóe lên, kèm theo tiếng vỡ vụn giòn tan, cùng với âm thanh của cá heo phi vọt, sợi dây xích đồng trước mặt liền đứt đoạn. "Sướng quá, sướng quá." Bàn Tử sờ sờ thanh Phân Thủy Cổ Kiếm của mình, mãn nguyện thưởng thức.

Lão Hồ: "..." Tay mày không cần nhanh như thế đâu nhé!

Cho tao một cơ hội thử kiếm được không hả?

Bàn Tử huých huých vai Lão Hồ, chỉ vào sợi dây xích đồng bị đứt, nói, "Lão Hồ, cậu cũng thử xem, cái cảm giác đó, sướng tê người luôn!" "Không phải." Lão Hồ giật giật khóe miệng.

Sướng cái mẹ gì mà sướng.

Có gì mà sướng chứ.

Chẳng qua là chém một sợi xích thôi mà.

Đợi lát nữa xuống dưới, Hồ gia tôi sẽ chém cái con cương thi bị trấn áp cho cậu xem!

Mở cửa đồng ra, một mùi nồng nặc từ bên trong truyền đến.

Không phải là mùi thi khí âm u gì cả, mà là mùi hôi tanh nồng.

Phía sau cửa đồng, là một lối đi rộng thênh thang, đen kịt, cực kỳ rộng và sâu, thăm thẳm không thấy đáy, cứ như thể thông thẳng xuống minh phủ.

Đơn giản là ném xuống mấy mảnh vảy, có thể xác nhận phía dưới có không khí, và không có nước.

Do luồng nhiệt ở Quy Khư phun trào, đẩy mực nước dâng lên, Kiến Mộc sắp bị nhấn chìm đến nơi, mọi người liền trực tiếp đi vào lối đi phía sau cửa đồng, tiện tay đóng chặt cửa lại.

Bên trong tuy nói là lối đi, nhưng muốn trèo xuống lại cực kỳ khó, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ ngã xuống.

Lâm Nghị dứt khoát triệu Tiểu Đoàn Đoàn ra, mượn sức Tiểu Đoàn Đoàn bay nhanh xuống phía dưới.

Rất nhanh sau đó, liền nghe thấy tiếng nước chảy tí tách, và cây đại thụ cũng đã chạm đáy.

Tiểu Đoàn Đoàn vì ghét mùi hôi tanh ẩm ướt ở đáy này nên đã mau chóng quay trở lại.

Những người khác thì đã sớm đeo mặt nạ dưỡng khí, trang bị bình oxy.

Đáy của cây đại thụ đen như tháp, là một hang động được hình thành từ những rạn san hô cổ xưa mục nát, bên dưới ngập đầy nước không biết sâu bao nhiêu.

Cửa đồng dẫn đến mặt nước trong hang, trong hang chất đầy những bộ xương rồng mai rùa lớn như cối xay, trên xương cốt dày đặc toàn là những phù hiệu và ký hiệu bói toán cổ xưa.

Nhưng vì bị nước biển ngâm quá lâu, phần lớn đều đã mờ nhạt khó phân biệt.

Trên tảng đá không xa, đặt một bộ xương đầu của một sinh vật cổ đại giống cá voi khổng lồ, trong hộp sọ ẩn hiện mấy chục hình người nổi lên.

Kim chỉ trên đồng hồ đo độ sâu đã chạm đỉnh, hiển nhiên nơi đây đã đạt đến độ sâu mà ngay cả đồng hồ đo độ sâu cũng không thể đo lường được. "Xác cổ!" Thấy xác cổ, mắt Bàn Tử lập tức sáng rực

lên.

Mấy ngày trước, gã đã nghiên cứu rất nhiều sách về thi thể mà Minh thúc để lại, hiển nhiên đã coi đủ loại thi thể như bảo bối quý giá.

Thi thể loại nào, giá trị bao nhiêu?

Ai sẽ muốn?

Gã gần như đã nắm rõ trong lòng.

Bây giờ thấy những con cương thi này, trong mắt gã, đâu còn là cương thi nữa chứ, rõ ràng đều là từng tờ tiền giấy cả! "Thu hết, thu hết đi!

Mấy cái này đều là cương thi thật sự đó!

Mỗi con cương thi ở đây, ước tính conservatively cũng phải ba bốn mươi vạn!" Bàn Tử kéo Lâm Nghị giục giã.

Nghe Bàn Tử nói vậy, mắt Nguyễn Hắc trợn tròn.

Gì cơ?

Cái thi thể này, một cái có thể đáng giá nhiều đến thế á?

Thật hay giả vậy?

Nghiêm trọng nghi ngờ cái gã Bàn Tử này đang khoác lác!

Thật sự nghĩ tiền của người khác là do gió thổi đến sao!

Nhưng nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, lại không giống giả vờ, lẽ nào cái thứ này thật sự đáng giá như vậy?

Nguyễn Hắc nhìn Bàn Tử đáng thương nói, "Bàn gia, tôi thấy những thi cốt này, phần lớn là thi cốt tổ tiên của tôi đó!

Chương 600

Từ nhỏ tôi đã là người hiếu thuận, tuy nói tôi không tiện tranh giành từ tay ngài, vậy ngài chia cho tôi mỗi người một phần, để tôi làm chút lòng thành, được không?

Cũng coi như đã làm tròn đạo hiếu." Mọi người nghe Nguyễn Hắc nói vậy, quả thực có chút cạn lời.

Cái đạo hiếu thần thánh gì chứ.

Cậu đúng là một đứa con hiếu thảo, cháu hiền vĩ đại đó!

Lại còn tổ tiên nữa chứ.

Cái thứ này, không biết đã chết bao nhiêu ngàn năm rồi, có nửa xu tình cảm nào với cậu đâu.

Chẳng phải là nghe nói bán được nhiều tiền nên mới đến nhận bà con sao. "Lão Hắc, Bàn gia tôi cũng không phải người nhỏ mọn!

Anh em chúng ta cũng coi như cùng hoạn nạn!

Nếu cậu có thể sống sót mà ra ngoài, Bàn gia tôi sẽ chia cho cậu mỗi người một phần!" Bàn Tử vỗ vai Nguyễn Hắc, nói một cách sảng khoái.

Nguyễn Hắc: "..." Trên mặt cậu ta đầy sự cạn lời.

Cái lời này gọi là gì chứ.

Sống sót mà ra ngoài.

Bàn Tử sau đó lại nói, "Còn bây giờ thì, cứ để Bàn gia tôi quản lý!" Nguyễn Hắc muốn khóc không ra nước mắt: "Cảm ơn ngài." Ngoài nói cảm ơn ra, còn có thể nói gì nữa.

Chỉ có thể cầu trời, mong mình có phúc lớn mệnh lớn, sống tốt

lành mà qua khỏi.

Khi bọn họ chuẩn bị thu dọn cương thi, Lão Hồ đang thăm dò xung quanh, trên bộ xương đầu cá voi khổng lồ này, anh ta phát hiện ra một số dấu vết cổ xưa. "Mấy người mau lại đây xem, ở đây lại có một hiện tượng kỳ lạ 'chấn kinh bách lý' nữa!" Mọi người đi theo, phát hiện trên bộ xương này, quả nhiên là một hiện tượng kỳ lạ.

Hơn nữa, nó giống hệt với hiện tượng kỳ lạ mà bọn họ đã phát hiện trước đây, đều là 'chấn kinh bách lý'.

Lần đầu là Bàn Tử làm ra miếng ngọc cổ, lần thứ hai là phát hiện quan tài cổ trên mặt biển, bây giờ đây là lần thứ ba rồi! "Có vẻ như hiện tượng kỳ lạ 'chấn kinh bách lý' này, đối với người của Hận Thiên chi Quốc mà nói, vô cùng quan trọng." Lão Hồ cảm thán nói, "Tôi e rằng không thể nào biết được.

Kinh Dịch quá thâm sâu, không phải thứ tôi có thể hiểu, đừng nói là tôi, ngay cả lão gia tử Trương Tam Liên Tử đến đây, ông ấy cũng không hiểu được 'Thập Lục Tự Thiên Quái' này đâu!" Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật là do Trương Tam Liên Tử kết hợp Thiên Quái mà sáng tạo ra.

Nhưng Thập Lục Tự Thiên Quái quá thâm sâu, ngay cả Trương Tam Liên Tử cũng chỉ hiểu được chút ít bề ngoài mà thôi.

Theo suy đoán của ông ấy, ngay cả Chu Văn Vương cũng không tinh thông toàn diện, không đạt đến mức độ đăng phong tạo cực.

Vì vậy, trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, khi giảng về Thiên Quái đã nhắc đến: "Ai giải được bí ẩn trong đó, hồng hoang có lẽ có tiên!" Cố danh tư nghĩa, vậy cũng chỉ có những tiên nhân thời hồng hoang mới có thể hiểu được thiên cơ thực sự trong đó.

Với trình độ Thiên Quái của Lâm Nghị bây giờ, anh cảm thấy

mình đã vượt qua Chu Văn Vương.

Lấy Mô Trần Châu mà nói, Chu Văn Vương đã tốn rất nhiều thời gian để suy diễn Mô Trần Châu, còn anh cũng dùng Thiên Quái để suy diễn, nhưng lại hoàn thành trong thời gian ngắn, hơn nữa kết quả còn chính xác hơn cả Chu Văn Vương suy diễn.

Chu Văn Vương phát hiện ra Chu Thiên Cổ Quái, không có nghĩa là trước đây không có.

Đúng như Trương Tam Liên Tử đã nói, nếu thời kỳ hồng hoang thật sự có tiên nhân, thì những thứ này đều là tiên nhân dùng, còn Chu Văn Vương chẳng qua là mang những thứ của tiên nhân xuống nhân gian.

Cũng giống như Prometheus đánh cắp lửa vậy.

Việc Chu Văn Vương đạt được bao nhiêu thành tựu trên Chu Thiên Cổ Quái không liên quan đến bản thân Chu Thiên Cổ Quái.

Đương nhiên, cũng có khả năng Chu Văn Vương đã sớm suy diễn ra rồi, nhưng vì một số lý do nào đó nên mới mượn danh nghĩa khác, mục đích cũng không phải là Mô Trần Châu mà là để danh chính ngôn thuận, thuận theo ý trời mà hành sự.

Người xưa, họ rất coi trọng điều này.

Đối với hiện tượng kỳ lạ 'chấn kinh bách lý' này, người của Hận Thiên chi Quốc đã phải tự mình nghiên cứu hàng ngàn năm, bây giờ bọn họ nghiên cứu tới nghiên cứu lui, cũng chỉ dựa trên hiện tượng, không nhất định chính xác.

Sau đó, mọi người liền bắt đầu thăm dò khắp nơi, xem có thu hoạch nào khác không.

Kiến Mộc này rất lớn, ngay cả lòng cây cũng vô cùng rộng rãi thoáng đãng.

Người xưa từng nói, 'thương hải tang điền'.

Trước đây không có cảm giác gì, bây giờ nhìn Kiến Mộc, lại cảm thấy khá sâu sắc.

Có lẽ từ trăm triệu năm trước, nơi đây cũng từng là đất liền, cây Kiến Mộc này liền sinh trưởng ở đây, trải qua trăm triệu năm, đất liền biến thành biển cả, nó cũng 'chìm xuống' đáy biển.

Gốc rễ của nó, không biết đã bám sâu đến mức nào.

Người của Hận Thiên Cổ Quốc cũng thật lợi hại, ngay cả nơi như thế này cũng tìm thấy, còn biến loại thần mộc này thành mộ huyệt.

Tuy nhiên, từ đó cũng có thể thấy, rất nhiều thần thoại truyền thuyết thời cổ đại, cũng không phải là chuyện không có thật, thậm chí cũng không phải là mê tín phong kiến, mà là có thật, sau đó cộng thêm sự lan truyền rộng rãi, cùng với việc cố ý hư hóa loại sức mạnh vượt qua nhận thức này, lâu dần đã biến thành thần thoại truyền thuyết.

Trong mộ huyệt cũng không có cách cục kiểu mộ đạo hay mộ thất chính thức, xung quanh đều là nước rò rỉ từ đáy biển xuống, hơn nữa trong những hang nước phía dưới, những xoáy nước nối tiếp nhau, càng không biết còn sâu đến mức nào.

Xa xa có tiếng nước chảy ầm ầm, có thể cảm nhận được thỉnh thoảng có luồng hơi nước nóng bỏng cuồn cuộn truyền đến, chắc hẳn đó là những mạch nước ngầm nóng dưới Quy Khư.

Mạch nước ngầm nóng này có lẽ có thể đạt đến hàng trăm độ, bất kỳ sinh vật nào một khi bị nước sôi bao phủ, lập tức sẽ bị nhiệt độ cao làm chín đến mức không còn xương cốt.

Nếu là nước tinh khiết, điểm sôi ở hơn một trăm độ, nên chỉ khoảng một trăm độ.

Nhưng loại mạch nước ngầm nóng từ sâu trong lòng đất khu vực

biển sâu này phun lên, lẫn tạp chất khoáng vật chất với số lượng lớn, thậm chí cả kim loại quý hiếm, nên nhiệt độ tổng thể cao hơn một trăm độ rất nhiều.

Điển hình nhất là các luồng nhiệt xung quanh núi lửa có thể đạt 450 độ, mà nhiệt độ luồng nhiệt ở Quy Khư này còn cao hơn cả núi lửa!

Tuy nhiên, khi những luồng nhiệt này đi vào đại dương, nhiệt độ sẽ giảm xuống, đến vị trí hiện tại của bọn họ, nhiệt độ nước biển đại khái là trên 60 độ.

Thế nhưng, ở một bên khác của luồng nhiệt này, lại là từng trận hơi lạnh âm u, hút nước biển phía trên vào một vùng hư vô sâu thẳm trong lòng đất.

Vị trí mộ huyệt của cổ mộ, được xây dựng ngay giữa ranh giới âm dương một nóng một lạnh này, bị những rạn san hô mục nát phong kín nghiêm ngặt, nước nóng lạnh đều không thể xâm nhập, là một "thần tiên huyệt thông thiên địa, hóa cổ kim" trong mắt các nhà phong thủy học.

Trong mộ, sinh khí không tiêu tan, đại hóa lưu chuyển, vô tận, chiếm trọn những bí ẩn kỳ diệu của tạo hóa tự nhiên.

Và Lâm Nghị, Bàn Tử, Nguyễn Hắc, tiến vào bên trong bộ xương đầu cá voi khổng lồ.

Hóa thạch hộp sọ cá voi khổng lồ khép hờ, bộ xương đầu cá voi này cũng không phải quá lớn, nhưng để bao bọc thi thể thì lại thừa sức.

Nói là quan quách xương cá voi thì có vẻ hơi lớn, bên trong còn có một số vật bồi táng, càng giống như một mộ thất được thiết lập trong bộ xương cá voi, chỉ cần thò người vào là có thể chui vào miệng cá

voi, năm thi thể được bảo quản nguyên vẹn nằm yên bình trong đó.

Năm thi thể lần lượt là ba nữ hai nam, thi thể nam gồm một già một trẻ, quần áo cơ bản đều đã hóa thành cát bụi, trên người phủ một lớp "Long Bì" khô dày để che đậy. "Long Bì" là cách gọi dân gian của người dân chài, lấy từ một loại cá biển có vảy sáng lấp lánh, đầu cá có sừng, gần đây đã tuyệt tích, không thể nhìn thấy nữa.

Năm thi thể ngoại trừ phần đầu ra, đều bị một tấm "Long Bì" che phủ kín mít, người già ở bên cạnh chỉ lộ ra nửa cánh tay, da thi thể đen sẫm, khuôn mặt đã hơi hóp xuống.

Lượng nước trong thi thể đều bị Trú Nhan Châu trấn giữ, không mục nát, cũng chỉ có những viên Minh Châu được nuôi dưỡng bởi khí biển và ánh trăng trong cây san hô xoắn ốc mới có thần hiệu này.

Nơi đây ngoài xác chết ra, còn có rất nhiều vật phẩm bồi táng.

Việc bồi táng minh khí đã có từ thời kỳ đồ đá, không chỉ ở châu Âu, mà trong hầu hết các nền văn minh cổ đại trên thế giới đều có tập tục dùng vật phẩm chôn theo người chết.

Trong hóa thạch xương cá voi có các loại hài cốt thủy tộc, chồng chất lên vô số vật tuẫn táng, phân bố theo hình xoắn ốc trong mộ thất, ngoài một số bình lọ và ngọc bản mai rùa ra, còn bày một chiếc đỉnh đồng tạo hình kỳ lạ.

Theo chế độ lễ nghi nhà Chu, đỉnh có ba chân, thiên tử khi hạ táng có thể hưởng quy cách chín đỉnh trong mộ.

Đồng xanh là trọng khí của quốc gia, chín chiếc đỉnh đồng chỉ có thiên tử mới được phép sử dụng, dưới thiên tử, phân thành năm cấp "công, hầu, bá, tử, nam", dù quý như đại công tước cũng không được đặt chín chiếc đỉnh trong mộ của mình, nếu không sẽ bị coi là có dã tâm mưu phản.

Vật khí bằng đồng xanh này trong mộ huyệt Quy Khư, hình dạng tựa như đỉnh, nhưng thực chất là một loại dị đỉnh, bụng lớn chia làm tám mặt, bên dưới có chín chân, cao nửa mét, tuy thấp nhưng hẳn không phải là hòm đồng, mà là một dị đỉnh chín chân hiếm thấy.

Để phân biệt đồ đồng cổ, có thể dựa vào màu sắc của đồ cổ, phân thành màu nâu xám, đốm chu sa, xanh thật, và xanh rêu miệng giếng, chỉ có bốn loại này là đồ đồng cổ thật sự.

Chương 601

Nhìn chiếc đỉnh đồng chín chân đó, tuy đã gần ngàn năm, nhưng cái sắc cổ u nằm giữa màu xanh thật và xanh rêu miệng giếng vẫn còn đó, hệt như được phủ một lớp rêu xanh mọc trong kẽ đá giếng, nhưng vẫn chưa có được vẻ trong sáng, trong suốt thuần khiết như đồ đồng xanh thật, vẻ u trầm, thâm sâu đến nay vẫn không giảm chút nào.

Viền miệng đỉnh rộng như gối, có tai rộng, đầy đủ hoa văn hải thú, bốn bên trang trí bằng tinh tượng.

Dị đỉnh chín chân này kiêm cả đặc điểm của thời Hạ Chu, giá trị của nó cao đến mức tuyệt đối không phải quốc bảo thông thường có thể sánh được.

Trong lòng đỉnh chứa đầy nước, trên mặt nước có một lớp vật nổi màu xanh đen dày đặc, trông cứ như một vạc mực đen ngòm.

Thân đỉnh chia làm tám mặt, đều có những vết khắc âm, xem ra trên đồng từng được khảm chỉ vàng, do thời gian lâu năm vàng bị bong ra, hình thành từng mảng hình lõm, chi tiết miêu tả tình hình người của Hận Thiên sau khi chết được chôn cất để bay lên mặt trăng. "Điều này có nghĩa là, mấy thi thể này, không phải đã được chôn cất rồi, mà là vẫn chưa được hạ táng, chỉ được đặt ở đây, chờ đến lúc trăng tròn, sẽ được chôn cất để bay lên mặt trăng." Một hàng thi thể phủ dưới lớp da vảy lấp lánh, giống như được đắp một chiếc chăn lớn, bên trong lớp "Long Bì" phồng lên bất thường.

Bàn Tử tò mò đi đến, vén tấm "Long Bì" đó ra.

Trong đó là ba thi thể nữ nằm cạnh nhau, đều là những người phụ nữ mang thai khi còn sống đã gặp phải tai ương bị mổ bụng thảm khốc.

Trong bụng đã thành hình hài nhi, ít nhất cũng phải tám, chín tháng tuổi, nhưng đều bị moi ra, đặt trên bụng của thi thể nữ đã bị rạch toác.

Bên trong khoang bụng thi thể đều được nhét đầy một loại đá viên được gọi là "Hàn Ngọc".

Gò má thi thể nữ hơi hóp, trong miệng ngậm Minh Châu, khoang bụng thi thể nhét đầy đồ vật, nên vẫn lộ vẻ căng phồng, như thể sắp sinh.

Những thai nhi này dường như không hề được xử lý gì, nhưng nhờ Hàn Ngọc và Trú Nhan Châu trong thi thể người mẹ, hình hài vẫn còn nguyên vẹn, hóa than thành một cục màu đen, không phải thiếu một cánh tay thì cũng là thiếu một cái chân.

Tuy nhiên, nếu quan sát kỹ, không phải là thiếu cánh tay hay chân, mà là dị tật bẩm sinh, những cánh tay, cái chân tưởng chừng bị thiếu đó, thực ra rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không nhận ra. "Lão Lâm, chẳng lẽ, cái Hận Thiên này đang nuôi tiểu quỷ?

Tôi nghe nói, thai nhi quỷ, chính là loại lệ quỷ hung tàn nhất đó!" Bàn Tử lùi lại hai bước, đứng bên cạnh Lâm Nghị.

Đối với ma quỷ, gã không có cách nào.

Nhưng Lão Lâm thì khác, anh ta ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương còn có thể khống chế, nếu thật sự là thai nhi quỷ, chắc cũng không thành vấn đề lớn. "Trên chiếc đỉnh chín chân này ghi chép rất rõ ràng." Lâm Nghị chỉ vào chiếc đỉnh chín chân bên cạnh.

Trên đỉnh ghi chép: Năm thi thể cổ được phủ "Long Bì" trong xương cá voi, một già một trẻ đều là người chết sắp được nhập quan hạ táng, còn ba phụ nữ mang thai bị mổ bụng, thì lại do không may nhìn thấy "nguyệt thực" (nguyệt thực), mà bị dùng làm vật tế tuẫn táng. "Nguyệt toàn thực" là "đại phá", còn lại là "tiểu phá", khoảnh

khắc nguyệt thực là lúc tinh khí mặt trăng bị thiên địa xâm tổn, người mang thai mà nhìn thấy ắt sẽ có cảm ứng.

Bởi vậy từ xưa có một truyền thuyết, phụ nữ mang thai không được nhìn thấy "nguyệt thực", một khi nhìn thấy, thai nhi trong bụng sau khi sinh ra, tứ chi ắt sẽ có dị tật.

Hận Thiên chi Quốc đã lợi dụng "long hỏa", tạo nên nền văn minh đồ đồng có một không hai, nhưng có lẽ vì quá mê tín truyền thuyết về thuốc bất tử trong nguyệt cung, nên đã dốc toàn lực cả quốc gia vào việc khai quật thần mộc dưới đáy biển và đúc đồng, vạn người chặt cây, nhưng không một ai bay lên trời được, kết quả dẫn đến việc cổ thành chìm xuống đại dương.

Dựa theo ghi chép trên cửu túc cự đỉnh, dưới đáy động san hô này, còn có một chiếc đỉnh đồng lớn hơn.

Cần phải đủ ba thai nhi dị tật bị tổn thương bởi nguyệt thực ném vào chiếc đỉnh khổng lồ dưới đáy biển, thì mới có thể khiến vong linh thông qua Kiến Mộc mà đi đến nguyệt cung cất giữ thuốc bất tử.

Đáng tiếc, ba thai nhi dị tật này còn chưa kịp được đưa đến chiếc đỉnh khổng lồ dưới đáy biển thì cổ thành đã chìm.

Chỉ có thể nói, đó là do thời thế và số mệnh.

Không bay được đến nguyệt cung, cũng không có được mệnh bất tử.

Đương nhiên, cho dù cơ quan có đồ sộ đến mấy, cũng chưa chắc đã bay được lên nguyệt cung, trong nguyệt cung, càng không có Hằng Nga hay Thỏ Ngọc gì cả, càng đừng nói đến thuốc bất tử.

Chỉ có thể nói, truyền thuyết do tổ tiên để lại, đã lừa dối cả dân tộc Hận Thiên chi Quốc.

Cuối cùng, mọi người tập trung lại một chỗ, tổng hợp thông tin

hiện có.

Thứ nhất, dưới đáy biển này, hẳn vẫn còn di tích cổ, mà chiếc đỉnh khổng lồ kia chính là một phần trong đó.

Thứ hai, nếu đặt ba thai nhi dị tật này vào trong chiếc đỉnh khổng lồ, thì có thể kích hoạt cơ quan, thậm chí có thể nâng cả Kiến Mộc lên, bay vút lên trên.

Thứ ba, ai cũng biết, bất kể chuyện gì cũng cần năng lượng, mà năng lượng để nâng Kiến Mộc này lên, tuyệt đối sẽ không tự nhiên mà có, phần lớn là lợi dụng luồng nhiệt phun trào từ Quy Khư, mà luồng nhiệt lớn đến như vậy, e rằng đủ sức hủy thiên diệt địa.

Mọi người mặc đồ lặn vào, rồi lặn xuống dưới nước.

Không gian dưới nước của động san hô sâu thẳm và rộng lớn, thỉnh thoảng có vài loài thủy tộc mang theo khí quan phát sáng tiếp cận, rồi lại vụt qua bên cạnh như sao băng, biến mất trong làn nước đen kịt.

Loại thủy tộc này, tên là U Linh Sao.

U Linh Sao giống như bước ra từ một bộ phim khoa học viễn tưởng đêm khuya vậy, trên cơ thể chúng mọc hai lá cờ lớn, trông giống hệt hai cái tai.

Hình thái của chúng giống như sứa, càng giống một con sứa hơn là mực ống hay bạch tuộc; còn mắt của U Linh Sao thì cực kỳ lớn, nó là một loài động vật nhỏ, chỉ dài 6 inch, khoảng 15.2 milimét, nhưng đôi mắt hình cầu lại lớn như mắt một con chó lớn.

Trên cơ thể chúng phủ đầy các cơ quan phát sáng, điều này giúp chúng có thể tùy ý phát sáng và tắt đi.

Loại thủy tộc này, mực nước sinh tồn cao nhất là dưới 1500 mét.

Trong vùng nước từ 0-1500 mét, hầu như không thể thấy bóng dáng chúng.

Nhưng chúng cũng có thể sống ở vùng nước cực sâu, ở độ sâu 4000 mét dưới nước, vẫn có thể thấy được bóng dáng chúng.

Lần đầu tiên trên thế giới phát hiện ra sinh vật này, chính là khi vớt chúng lên từ vùng nước sâu 4000 mét.

Điều đó có nghĩa là, độ sâu của vùng biển hiện tại mà bọn họ đang ở, ít nhất là dưới 1500 mét, thậm chí đạt đến 4000 mét!

Trong động san hô bên trong Kiến Mộc này, mọc rất nhiều hóa thạch cây san hô.

Và trên những hóa thạch cây san hô này, giống như tổ ong vậy, khắp nơi đều là những cái hốc, mà những cái hốc này lại có kích thước vừa đủ để chứa một người.

Những hang động này dày đặc, đếm không xuể, và trong mỗi hang động, đều nằm một Giao Nhân!

Một số Giao Nhân đã chết, thịt da của chúng đã thối rữa, bị cá nhỏ gần đó gặm sạch trơn, chỉ còn lại một đống xương trắng.

Trong những hang Giao Nhân đã bị gặm sạch này, bên trong đều phát ra những đốm sáng lấp lánh.

Trước đây xem phim truyền hình, thường thấy truyền thuyết về Giao Châu nằm trong cơ thể người cá, rằng Giao Châu là do nước mắt của người cá hóa thành, tạo thành ngọc trai.

Thực ra, không phải vậy.

Giao Châu thực chất sinh trưởng trong não, được gọi là Ngư Châu.

Còn ngọc trai của trai lớn thì được gọi là Hải Châu hoặc Hà Châu.

Bản thân Giao Châu và Hải Châu có phẩm chất như nhau, lý do Giao Châu không quý bằng ngọc trai là vì Giao Châu không thể rời khỏi biển.

Đừng thấy Giao Châu trong những hang Giao Nhân này hiện giờ sáng trong lạ thường, một khi rời khỏi đại dương, rất nhanh sẽ mờ nhạt không còn ánh sáng, trở nên cực kỳ bình thường.

Bởi vậy Giao Châu không hề đáng giá bao nhiêu.

Trong những hang Giao Nhân này, không chỉ có những Giao Nhân đã chết, mà còn rất nhiều Giao Nhân còn sống, đang ngủ say, nhưng có mấy con vì sự xuất hiện của mọi người mà bị kinh động, nên từ từ thò đầu ra, nhìn chằm chằm mấy người.

Ngay sau đó, trong vùng biển này, Lâm Nghị nghe thấy một loại sóng âm đặc biệt, dường như phát ra từ những hang Giao Nhân đó.

Rất nhanh, những Giao Nhân bị kinh động ngày càng nhiều.

Có vô số Giao Ngư vảy đen biến dị, như một dòng nước đục màu đen cổ xưa tuôn trào ra.

Từ hóa thạch san hô đột nhiên xuất hiện một lượng lớn Giao Ngư, hệt như cuộn lên một cơn lốc đen trong nước, một vài U Linh Sao ở gần đó chạy chậm một chút liền bị dòng Giao Nhân đen như thủy triều nhấn chìm, những vệt sáng xanh lam ma quái hóa thành vô số sao băng bỏ chạy, chỉ trong khoảnh khắc, những mảng hóa thạch san hô sặc sỡ đã bị dòng nước đục này bao phủ thành màu đen. "Đù má!

Bọn mình chọc vào tổ Giao Nhân rồi!" Bàn Tử thấy vậy, không khỏi giật mình.

Nguyễn Hắc nhìn thấy thì càng run rẩy chân tay, cái thế này, là định nuốt sống bọn họ sao!

Trước đây bọn họ đã gặp rất nhiều cá mập, nhưng những con cá

mập đó dù đáng sợ đến mấy, số lượng cũng có hạn, nhưng những Giao Nhân trước mặt này, có thể dùng từ vô hạn để hình dung, đen kịt như thể cả vùng biển đều là chúng.

Chương 602

Cái cảm giác bị áp đảo đen kịt đó, thật sự quá lớn.

Cậu có thể giết một con, giết hai con, nhưng cậu có thể giết được một ngàn con, một vạn con không? "Không sao cả, bản đoàn sẽ ra tay!" Trong Nhẫn không gian, Tiểu Đoàn Đoàn có phần kiêu căng nói.

Câu nói này khiến Lâm Nghị hết hồn.

Tiểu Đoàn Đoàn học cái thứ này ở đâu vậy chứ.

Trước đây đâu có ra vẻ như vậy.

Tuy nhiên, đối mặt với loại Giao Nhân gần như vô hạn này, Lâm Nghị thật sự không có cách nào khác, chỉ có thể để Tiểu Đoàn Đoàn ra tay thể hiện.

Năng lực của Tiểu Đoàn Đoàn quá BUG.

Chỉ cần bị nó ăn, là có thể tước đoạt năng lực của đối phương, đợi nó ăn nhiều rồi, liền có thể thao túng cả tộc quần đối phương, cái này để đối phó với những thứ thành đàn thành đội, thì không gì thích hợp hơn.

Tiểu Đoàn Đoàn xoa xoa đầu lông trắng của Bạch Mao Lang Vương, nói, "Đại cẩu, nhìn cho rõ màn thể hiện của đại tỷ đầu đây." Nói xong, liền từ trong Nhẫn không gian chui ra. "Nhanh lên, mọi người mau vào trong hang Giao Nhân!" Tuyết Lỵ Dương thấy tình hình không ổn, vội vàng hô hoán mọi người.

Hang Giao Nhân rất chật hẹp, dễ thủ khó công, là một nơi phòng thủ tuyệt vời.

Thế là mọi người liền tìm một hang Giao Nhân gần đó chui vào, trong hang Giao Nhân, còn có một con Giao Nhân tỉnh dậy, đang chuẩn

bị tấn công mọi người, kết quả bị Lão Hồ nhanh chân hơn, một kiếm chém chết.

Còn lúc này, bên ngoài hang Giao Nhân, Tiểu Đoàn Đoàn đã bắt đầu chế độ đồ sát.

Đối với những vật khổng lồ như cá mập, Tiểu Đoàn Đoàn có lẽ còn phân vân không biết nên ra tay từ đâu tốt hơn, nhưng với những con Giao Nhân này, thì chẳng có cái lý lẽ đó.

Cơ thể to lớn của nó, sáu cái móng vuốt, gần như không gì không phá, tùy tiện vồ một cái, là một con Giao Nhân mất mạng trong tay nó.

Giữa đội quân Giao Nhân đen kịt, dày đặc như mảng lớn này, nó xông vào như chỗ không người.

Cho dù hàng chục con Giao Nhân cùng lúc áp sát, vây hãm nó ở giữa, nhưng sức mạnh của nó quá khủng khiếp, hàng ngàn cân, vạn cân, mười vạn cân cũng không chỉ, chỉ trong tích tắc, những con Giao Nhân đó liền bị giết sạch.

Mọi người lúc đầu vẫn còn lo lắng cho Tiểu Đoàn Đoàn.

Dù sao đó là hàng vạn Giao Nhân mà.

Giao Nhân có vẻ ngoài xấu xí hung tợn, có chi trước gần giống tay người, tuổi thọ cực dài, tính tình lanh lợi, có thể lướt sóng trên biển mà đi.

Tốc độ hành động cực nhanh, chỉ cần sơ sẩy một chút, liền sẽ bị gặm sạch không còn gì.

Thế nhưng sau khi xem cảnh tượng kinh tâm động phách này, bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Đoàn Đoàn thật sự quá biến thái, một con kiến quân đội sa mạc thôi mà, ở đại dương này còn linh hoạt hơn cá, lớp vỏ cứng rắn,

cho dù những con Giao Nhân đó cố sức xé rách, cũng không bị tổn thương chút nào.

Sức mạnh vĩ đại, mỗi cử động đều mang thế núi Thái Sơn đè xuống.

Trong chốc lát, những con Giao Nhân đó đã bị giết hàng trăm con.

Tuy nhiên, Giao Nhân gặp máu, càng trở nên điên cuồng hơn, hai mắt sáng rực, lấp lánh trong biển sâu, hệt như quỷ dữ dưới đáy biển, lộ ra ánh mắt khát máu. "Đát mị!" Tiểu Đoàn Đoàn hai cái móng vuốt giơ hình chữ X, còn hai cái móng vuốt xoa bụng, hai cái còn lại giữ thăng bằng, sau đó ợ một tiếng.

Tuy nhiên, giọng nó không lớn, cách biển sâu, Lâm Nghị và những người khác không nghe thấy nó nói gì.

Chỉ vì một câu nói vô tình của cậu ấy, đám giao nhân hung tợn, khát máu xung quanh lập tức ngừng tấn công, đôi mắt cũng trở nên mơ màng, không biết mình đang làm gì, nên làm gì.

Oa, oa, oa, chủ nhân ơi, cái này ngon quá à.

Con nuôi được không?" Tiểu Đoàn Đoàn giao tiếp với Lâm Nghị trong ý thức.

Lâm Nghị ngây người, đúng là ghê thật.

Cái đầu nhỏ của Đoàn Tử đúng là có óc tưởng tượng, còn nghĩ đến chuyện nuôi giao nhân nữa chứ.

Cơ mà, Thi Biệt Vương mà nó từng trân trọng trước đây về cơ bản đã bị nó chén sạch rồi, nên mới nghĩ đến việc nuôi giao nhân thôi mà.

Hơn nữa, giao nhân còn ngon hơn Thi Biệt Vương nhiều, thịt giao nhân không chỉ chữa được bách bệnh mà còn kéo dài tuổi thọ.

Dầu mỡ của chúng có thể dùng để chế tạo đèn trường minh, vạn năm không tắt.

Lớp phi kiên của chúng dai bền, độ đàn hồi còn cao hơn da cá sấu, là vật liệu cực phẩm để làm quần áo, bọc đồ.

Có thể nói, giao nhân toàn thân là bảo bối.

Mỗi con giao nhân, nếu bán ra thị trường, ước tính cũng phải vài trăm khối.

Nếu thực sự nuôi dưỡng giao nhân, thì tiền sẽ thực sự chảy vào túi mình như nước.

Chỉ là, có Tiểu Đoàn Đoàn ở đây, ước tính đám giao nhân này cũng không trụ được bao lâu.

"Hệ thống, tôi hỏi làm sao để nhanh chóng bắt mấy con giao nhân này vào Nhẫn Không Gian đây?" Nhẫn Không Gian bắt giữ các cá thể nhỏ thì được, nhưng nếu là một đàn lớn thì khá khó khăn.

Đặc biệt là đám giao nhân này còn bơi lượn khắp nơi, càng khó bắt.

"Tiêu phí." "Bao nhiêu?" "Mười vạn điểm đạo mộ." "Ối trời ơi, ông cướp đấy à?

Mở miệng ra là đòi mười vạn, làm ăn nghiêm túc, ai mà kiếm điểm đạo mộ nhanh thế được chứ." Hệ thống đáp: "Hệ thống này cũng phải ăn cơm chứ, nếu không thì làm sao phát triển năng lực mới cho ký chủ được." "Nghe có lý phết nhỉ." Lâm Nghị nghĩ nghĩ, liếc nhìn điểm đạo mộ của mình: 1.325.943 điểm.

À, nhiều thế này rồi ư?

Suốt chặng đường, thấy gì tôi cũng thích cất đi, hầu như không để lại một chút nào.

Chỉ là tiện tay nên cũng không nhớ đã cất đi bao nhiêu.

Không ngờ đã hơn một trăm ba mươi vạn rồi.

Quyết đoán tiêu phí.

Gia đây không thiếu tiền.

"Đinh!

Tiêu hao mười vạn điểm đạo mộ, quần thể bắt giữ bắt đầu, mời ký chủ lựa chọn mục tiêu." Rất nhanh, trước mặt Lâm Nghị xuất hiện một vòng tròn, cậu ấy đặt vòng tròn lên một con giao nhân, rồi nhấp xác nhận.

Ngay sau đó, từ chiếc Nhẫn Không Gian trên ngón tay cậu ấy, vô số tia sáng xám trắng bắn về phía đám giao nhân.

Những tia sáng đó dày đặc, mỗi tia đều trói chặt một con giao nhân.

Theo ý niệm của Lâm Nghị, một không gian trong Nhẫn Không Gian được tách ra, rồi tiêu tốn 1000 điểm đạo mộ để lấp đầy không gian đó bằng nước biển.

"Thu!" Cùng với một tiếng quát khẽ, vô số giao nhân liền biến mất tại chỗ, không thấy tăm hơi, lần xuất hiện tiếp theo đã ở trong vùng biển thuộc Nhẫn Không Gian.

Cùng với sự biến mất của giao nhân, vùng biển trong hang san hô này trở nên tĩnh lặng hơn nhiều, cảm giác áp lực mạnh mẽ lúc trước cũng biến mất tăm hơi.

Đúng lúc này, từ mấy hang động, vài con giao nhân lảo đảo bơi ra, nhìn vùng biển trống rỗng, trợn tròn mắt, vẻ mặt ngơ ngác.

Rồi chúng nhanh chóng quay đầu, rút vào trong hang động.

"A… cái này… như nằm mơ vậy." Nguyễn Hắc vốn sợ đến nhũn

cả hai chân, lập tức cứng cáp trở lại.

Chân không còn mềm nhũn nữa, eo không còn đau, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.

Nếu tự mình thì chắc chắn không ra được, nhưng đi theo Lâm Nghị, biết đâu còn có thể sống sót ra ngoài.

"Mấy người này khoa trương thật." Cùng với sự biến mất của giao nhân, vô số sứa ma trôi nổi trong nước lại bắt đầu kết thành đàn bơi ra.

Chương 603

Đám tinh linh dưới nước u ám này, theo dòng nước phát ra từng đợt ánh sáng, chiếu rọi cây san hô trông trong suốt như một cung điện thủy tinh.

Sứa ma không bao giờ nổi lên mặt nước, không có đặc tính hướng nguyệt của các loài thủy tộc bình thường, chỉ cuồn cuộn bay lượn xung quanh.

Mọi người tiếp tục lặn xuống, khoảng năm mươi mét, cuối cùng đã nhìn thấy một chiếc đại đỉnh.

Chiếc đại đỉnh này, đúng như mô tả của chiếc đại đỉnh trước đó, rất lớn, cực kỳ lớn!

Ước chừng còn dài hơn đường kính thân cây Thần Mộc, trong đỉnh là một cây san hô khổng lồ được nối tiếp bởi từng vòng san hô.

Chiếc đại đỉnh này quá lớn, tuyệt đối không phải do sức người tạo ra.

Dù là nước Hận Thiên, tinh thông kỹ thuật luyện đồng, nhưng muốn tạo ra một chiếc đỉnh đồng khổng lồ như vậy, e rằng cũng cần đến hàng trăm, hàng ngàn năm.

Nhưng chiếc đỉnh đồng như vậy lại thực sự tồn tại, cách giải thích duy nhất là quặng đồng ở đây, đã được Long Hỏa luyện hóa hàng vạn năm, cuối cùng hình thành như vậy.

Và người nước Hận Thiên, đã tiến hành điêu khắc trên chiếc đỉnh khổng lồ hình thành tự nhiên này, mới tạo nên chiếc đỉnh đồng khổng lồ mà chúng ta thấy hôm nay!

Trong chiếc đỉnh đồng khổng lồ này, có lồng vài chiếc đỉnh đồng

nhân tạo, xung quanh có hàng chục dây xích lớn nhỏ như rễ cây cổ thụ, đều chìm sâu vào xoáy nước, những dây xích khổng lồ này dường như đang khóa chặt một vật khổng lồ nào đó.

Lúc này, mọi người không khỏi nhớ đến tấm bản đồ phía sau lưng Nguyễn Hắc.

Dưới Thần Mộc trấn áp cương thi, và dưới cương thi lại là giao nhân, cùng với cổ long!

Dây xích khổng lồ dày như vậy chìm xuống phía dưới, hơn nữa còn là hàng chục sợi!

Nếu nói phía dưới thực sự trấn áp một cổ long khổng lồ, thì cũng không phải là không thể!

Đợi đến khi họ vòng ra rìa chiếc đại đỉnh, mới phát hiện, khí cụ khổng lồ hình đỉnh này, hóa ra là một chiếc bàn xoay khổng lồ hình dáng đỉnh khí!

Bên trong là các rãnh đồng và đỉnh khí bằng đồng, những thứ này họ chưa từng thấy hay nghe nói đến trong đời, hoàn toàn không giống cơ quan, càng giống một cái bồn cảnh khổng lồ đặt dưới đáy biển.

Họ chìm sâu vào chiếc đại đỉnh, trong làn sóng quang bay lượn của sứa ma, chỉ thấy hóa thạch san hô dưới đáy biển nứt ra một khe nứt khổng lồ.

Khe nứt này vừa rộng vừa sâu, giống như một khe núi sâu thẳm, nước bên trong đen kịt, không một con sứa ma nào lọt vào, thỉnh thoảng có vài con cá hình thù kỳ dị vẫy đuôi bơi vào, nhưng con nào cũng có vào mà không có ra.

Cạnh khe núi sâu có một tấm đá lớn, nhìn hình dáng có lẽ là một mảnh bia cổ, chữ khắc trên đó đã không còn nhìn rõ nữa.

Trong khe núi sâu này, toàn là lũ qua, từ xa cũng có thể cảm nhận

được một luồng hấp lực cực mạnh.

Nhìn qua, giống như mặt đất bị mở ra một hố xoáy khổng lồ, khiến tất cả những thứ đi vào đó, không thể ra ngoài được nữa.

Đạo mộ giả không thích mạo hiểm tiến lên, trước tiên phải thăm dò rõ ràng xung quanh mới lặn xuống, sau đó mọi người bắt đầu chia nhau hành động, thăm dò xung quanh chiếc đại đỉnh tự nhiên này.

Trong hóa thạch rừng san hô ở một bên khác của đỉnh đá dưới đáy biển, lại có một hang động khổng lồ, lờ mờ có thể thấy vật khổng lồ đen kịt mềm nhũn nào đó trong hang.

Phía trên hang động này, còn có vài đỉnh đồng, giữa các đỉnh đồng, toàn là các ròng rọc bằng xích đồng.

"Bên trong này là cái gì?" Bàn Tử thò đầu tò mò nhìn vào bên trong.

Lâm Nghị kéo phắt cậu ta lại, người khác có thể không nhìn rõ, nhưng tôi thì nhìn rõ mồn một.

Bên trong là một con Giao Mẫu không biết đã sống bao nhiêu năm, bị nhốt ở đây, thực lực của nó e rằng không thua kém, thậm chí còn mạnh hơn con Xà Mẫu ngày trước.

Phải biết rằng, khi Giao Mẫu bị nhốt ở đây, e rằng nó đã to lớn như vậy, vậy thì trước đó, nó đã sống bao nhiêu năm?

Ngàn năm?

Vạn năm?

Hay là, ức vạn năm?

Nếu cứ mạo hiểm xuống đó, ngay cả đối với chúng tôi mà nói, cũng sẽ có một chút nguy hiểm.

Lâm Nghị ra hiệu cho mọi người đi thăm dò những nơi khác trong

đại đỉnh.

Không lâu sau, dưới chân cây san hô hóa thạch ở chính giữa đại đỉnh, phát hiện ra một cỗ quan quách.

Cỗ quan tài bị xích đồng khóa lại, là một cỗ quan tài gỗ đen tuyền, chất liệu gỗ dường như không được tốt lắm, cộng thêm việc chìm dưới nước, gỗ đã mục nát không chịu nổi, xung quanh còn lơ lửng những mảnh gỗ vụn nhạt màu.

Mọi người nhìn nhau, vào thời Chu triều, cơ bản không thịnh hành quan tài gỗ, đa số là quan tài đá, dùng vật liệu gì chắc chắn thì dùng.

Đến sau Tần Hán, việc dùng gỗ để dưỡng thi thịnh hành, lúc đó mới dần có quan tài gỗ.

Nữ Vương lúc đó, cũng là thời Tây Kinh.

Còn vào thời Ma quốc, lại là quan tài pha lê.

Cỗ quan tài gỗ này quá mục nát, vừa chạm vào là nát bét, giống như bùn nhão.

Bàn Tử là người hứng thú nhất với quan tài, hăng hái tiến tới, cạy mở đống bùn nát đó.

Sau khi cỗ quan tài gỗ mục nát như bùn được cạy mở, xuất hiện là một thi thể toàn thân phát ra màu xanh lục!

Đợi đến khi cạy mở hoàn toàn, toàn bộ thi thể mới lộ ra trước mặt mọi người.

Đó là một người đồng xanh, trải qua hàng trăm năm, toàn thân mọc đầy rêu đồng, từ đó hình thành nên thi thể xanh lục này.

Người đồng xanh này trông rất kỳ lạ, không có mặt mũi, chỉ là một khối đồng lớn hình người, đồng xanh được tôi luyện bằng âm hỏa, dưới nước ngàn năm cũng không mất tính chất đồng, hơn nữa màu

xanh lục của nó còn thấm vào tận xương cốt.

Vô số nô lệ đồng xanh dưới Thần Mộc dưới đáy biển đều được đúc chân thực sống động, nhưng người đồng này lại cực kỳ đơn giản, ngay cả những đường vân đường nét cũng không rõ ràng lắm.

Người đồng này rất đặc biệt, toàn thân có những lỗ nhỏ li ti, những lỗ này cũng không giống bị ăn mòn tự nhiên mà được tạo ra như vậy.

Bên trong những lỗ này, còn chứa đầy cát biển màu đen.

Người đồng xanh này, còn có bốn cánh tay, nâng một đĩa ngọc với góc độ không thể tin nổi, dưới đĩa có vài cột ngọc, bên trong thân cột có rãnh xoay.

Đĩa ngọc và cột ngọc này cực kỳ tinh xảo, trên đó khắc đầy các ký tự triện cổ ngoằn ngoèo, toàn là quẻ số trong Dịch, dường như vô cùng huyền diệu.

Trông có vẻ là một bí khí cổ đại dùng để bói toán, tính toán cơ số.

Trong quan quách, ngoài thi thể người đồng xanh này, không còn thứ gì khác, tuy nhiên, dưới hóa thạch cây san hô thiết thụ, ngoài cỗ quan tài này, còn ẩn giấu một đoạn cọc đồng nhô ra, dường như có thể dùng để cố định người đồng này.

Dưới đáy đĩa ngọc mà người đồng xanh đang nâng trong tay, có trục cột xoay được, đều được đánh dấu bằng ám hiệu "Tam Thức", trông giống như một đĩa quái dị.

"Tam Thức", chính là tổng xưng của "Thái Ất", "Kỳ Môn", "Lục Nhâm", là tầng thứ cao nhất trong việc dự đoán cơ số của Kinh Dịch, nguyên lý cấu thành của nó lấy từ Thiên Can, Địa Chi, Hà Đồ, Lạc Thư, Bát Quái, Tượng Số.

Ám hiệu 'Tam Thức' này, Lão Hồ mặt mày ngơ ngác, quá thâm

sâu, chẳng hiểu gì cả.

Tuy nhiên, trong mắt Lâm Nghị, cậu ấy lại có thể nhìn ra manh mối.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có nói: Cơ số phân giáp tý, thần cơ quỷ trung tàng.

Trên trục xoay của đĩa ngọc cổ quái này, có đầy những ký hiệu dày đặc, đan xen theo chiều ngang và dọc, lần lượt là các phù hiệu toàn tức được suy diễn từ các vật tượng trưng trong "thời gian" và "không gian", đó là cái gọi là "cơ số".

Những phù hiệu hỗn loạn, vô trật tự đại diện cho "thời gian" và "không gian" này, thông qua sự sắp xếp và cấu trúc hữu cơ, có thể suy diễn và hợp thành từng "thời không" khác nhau.

Tức là "quái tượng" sinh ra từ "cơ số", một "quái tượng" thành lập, ít nhất phải bao gồm "thiên, địa, nhân, quỷ, thần." Những cơ số này, trong đó khó nắm bắt nhất chính là "thần" trong cơ số, nó đại diện cho một loại sức mạnh thần bí có thể chi phối thành bại trong cõi u minh.

"Cơ số" sinh ra trong đĩa này, vô cùng vô tận, không có điểm dừng.

Loại 'cơ số' này ngay cả máy tính hiện đại cũng không thể tính toán hoàn toàn.

Phương pháp tính toán hoàn toàn duy nhất, chính là Chu Thiên Cổ Quái!

Chu Thiên Cổ Quái có thể sinh ra vạn tượng trời đất.

Đây cũng là lý do vì sao nói, Chu Thiên Cổ Quái chỉ có Tiên nhân Hồng Hoang mới tinh thông được chân chính ảo diệu của nó!

Chương 604

Bàn Tử đang chuẩn bị thò tay cạy mở cái đĩa quái dị đó, Lâm Nghị lập tức ngăn lại.

Cái thứ này, chính là quốc chi trọng khí!

Bảo vật trong số bảo vật của quốc gia.

Thế gian chỉ có một bộ duy nhất, muốn tạo ra một bộ tương tự khác, khó hơn lên trời.

Bất kỳ minh khí nào khác cũng có thể sao chép với quy mô tương đương, chỉ riêng bộ này là không thể.

Giá trị của bộ đĩa quái dị này cao đến mức không thể đong đếm được.

Nếu nhất định phải đưa ra một cái giá, thì ngay cả tổng tài sản của ba huynh đệ bây giờ, e rằng cũng không bằng một phần mười.

Thấy Lâm Nghị coi trọng như vậy, Bàn Tử trong lòng cũng không khỏi giật mình, lập tức hiểu được tầm quan trọng của thứ này, liền rụt tay về.

Lâm Nghị quan sát 'ám hiệu Tam Thức' mà nước Hận Thiên để lại trên đĩa quái dị, trong đầu Chu Thiên Cổ Quái nhanh chóng suy diễn.

Đó là một khối lượng công việc cực kỳ khổng lồ, Lâm Nghị cứ thế nhìn chằm chằm vào bộ đĩa quái dị này suốt ba tiếng đồng hồ mới tìm ra được một chút manh mối.

Cứ thế lại thêm ba tiếng nữa, cậu ấy mới đại khái hiểu được.

Lão Hồ và mấy người kia cũng không tiện làm phiền Lâm Nghị,

nhưng ở dưới nước lại bất tiện, thế là họ để lại một người canh chừng cậu ấy, những người khác thì bơi lên bờ nghỉ ngơi.

Cứ thế lặp đi lặp lại, lại ròng rã mười lăm tiếng đồng hồ, Lâm Nghị đã hết sạch dưỡng khí trong bình thở từ năm tiếng trước, cơ thể cậu ấy gần như đã đi vào trạng thái ngủ đông, đồng thời đại não vẫn đang vận hành cực nhanh.

"Hô!" Cuối cùng cậu ấy cũng thở phào một hơi dài, vẻ mặt cuối cùng cũng giãn ra.

Rất nhanh, cậu ấy cảm thấy khó thở, dứt khoát tháo mặt nạ dưỡng khí ra, nhanh chóng bơi lên trên.

Khi cậu ấy suy diễn, cơ bản không cảm thấy hô hấp, trạng thái này, gần giống với tịch cốc của Đạo gia.

Sau khi đi vào trạng thái đó, có thể không ăn cơm mấy ngày, thậm chí có người có thể không ăn mười mấy ngày, bốn mươi chín ngày.

Bây giờ trạng thái này đã bị phá vỡ, chức năng cơ thể khôi phục, cậu ấy mới cảm thấy không thoải mái.

Sau khi cậu ấy bơi lên bờ, Lão Hồ và những người khác nhanh chóng đi tới.

"Lão Lâm, cậu cuối cùng cũng tính ra rồi!

Có kết quả gì không?" "Ba trời hai đất mà ỷ số!" "Nghĩa là sao?" Mấy người Bàn Tử mặt mày ngơ ngác nhìn Lâm Nghị.

Tuy nhiên, Lão Hồ tinh thông Dịch học, câu nói này cậu ta ít nhiều cũng hiểu được một chút.

Mấy chữ này, hầu như mỗi chữ đều ẩn chứa huyền cơ, rất có thể chính là kết quả mà Lâm Nghị suy diễn từ 'Tam Thức'.

Cơ số cổ quái tượng trưng cho "thời gian, không gian, vật chất,

sinh mệnh", chúng kết hợp lại sẽ sinh ra "quái tượng" cụ thể, có thể từ đó giải mã cát hung họa phúc và quá khứ tương lai.

Đĩa ngọc quái dị dưới cây san hô thiết thụ dưới đáy biển, chính là một món đồ dùng các loại cơ số như "thời gian, không gian, vật chất" để suy diễn "quái tượng" và "chiêm bàn".

Ba chính là ba, thiên số là năm, địa số là năm, ba và hai vừa khéo hợp thành năm, ý nói nước đạt được số trời đất.

Hơn nữa ba là số lẻ, đại diện cho dương, hai là số chẵn, đại diện cho âm, số "ba" này là sự hợp nhất của một và hai, trong đó có chẵn, số hai là sự hợp nhất của một và một, trong chẵn có lẻ, chính ứng với lý lẽ âm dương ỷ thiên.

Còn về ý nghĩa sâu xa hơn của mấy chữ này, cậu ta thì không hiểu.

Hơn nữa loại quái văn đủ để tiết lộ thiên cơ này, dù cậu ta có biết ý nghĩa là gì, nhưng chắc chắn cũng không thể nói rõ, thứ này, hoàn toàn không phải thứ có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Tuy nhiên, Lão Hồ tin rằng Lâm Nghị trong lòng đã hiểu rõ, rốt cuộc điều này có ý nghĩa gì rồi.

"Những quái tượng kinh thiên động địa mà chúng ta thấy trên đường đi, thực ra đã và đang nhắc nhở chúng ta rồi." Lâm Nghị đơn giản nhắc nhở.

Dù vậy, họ vẫn mơ hồ, không biết có ý nghĩa gì.

Ý nghĩa của "kinh thiên động địa" quá nhiều, điều này có ý nghĩa gì, rốt cuộc vẫn không thể giải thích.

Tuy nhiên, xem ra, Lâm Nghị sau câu quái văn này và quái tượng kinh thiên động địa, đã hiểu rõ trong lòng.

Lâm Nghị biết về thiên cơ trong lòng, tuy nhiên, chuyện này không

tiện nói ra.

Cậu ấy suy diễn ra kết quả, rồi kết hợp với quái tượng kinh thiên động địa, còn mất đến mười tám tiếng đồng hồ.

Người nước Hận Thiên suy diễn ra kết quả này, e rằng đã dùng không biết bao nhiêu chiêm bặc sư, bao nhiêu năm mới có thể hoàn thành.

"Vậy quái tượng này nói lên điều gì?" Bàn Tử tò mò nhìn Lâm Nghị hỏi.

Lão Hồ lườm Bàn Tử một cái, loại quái tượng thiên cơ này, làm sao có thể nói ra bằng miệng được?

Lâm Nghị trầm ngâm một lát rồi nói: "Kỳ thực đây vừa là quái tượng, vừa là cơ quan.

Mật mã khởi động quái tượng, tôi đã biết rồi, đi thôi, chúng ta cùng xuống xem sao." Lâm Nghị nói xong, lại mặc đồ lặn vào, cùng mọi người lặn xuống nước, đi đến trước người đồng xanh đó.

Đặt người đồng xanh lên cọc đồng cố định nó, sau đó Lâm Nghị đi tới, hai tay ấn lên đĩa quái dị, đĩa quái dị ngọc đá Kim Cương chia thành nhiều tầng, mỗi tầng đều có vô số lỗ nhỏ bằng ngón tay, lớn nhỏ không đều, phân bố lộn xộn.

"Nhất âm nhị dương." Nói rồi, cậu ấy xoay cái đĩa quái dị.

Sau đó trong người đồng truyền ra tiếng ầm ầm, dường như đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó.

Sau khi cơ quan được kích hoạt, Lâm Nghị lại nói: "Tứ cửu, tứ bát, tứ bát." Cậu ấy xoay theo những quái tượng tương ứng với những con số này.

"Chấn lai khích khích, tiếu ngôn ách ách, lão dương thiên số, tế

thiên hành vi bất khả chỉ.” Vừa nói, cậu ấy vừa tiếp tục nhanh chóng xoay đĩa quái dị.

Cùng với việc Lâm Nghị đẩy ra cơ số cuối cùng, một số lỗ trên các tầng đĩa ngọc thông với nhau, xếp thành ký hiệu quái tượng “Chấn quái”.

Đĩa quái dị nối liền với cánh tay tượng đồng, đột nhiên nghe thấy cơ quan trong tượng đồng chuyển động, một tiếng “kẹt” trầm đục vang lên, từ những lỗ đồng chứa đầy cát biển trên tượng đồng, hàng chục đầu cá giao bằng đồng vươn ra.

Đầu cá giao bằng đồng hình dáng hung tợn, lớn nhỏ hơn tai một chút, đều trong tư thế há miệng ngậm ngọc, nhưng trong miệng lại trống rỗng.

Trên đỉnh chín chân có ký hiệu một vầng trăng sáng được chôn trong tiên sơn dưới biển, vầng trăng nổi lên theo sóng biển, xem ra còn cần đặt ngọc hàm rồng vào miệng giao long, trầm tượng đồng xuống chỗ cơ quan dưới đáy biển, thì núi mộ dưới Quy Khư sẽ nứt ra, cương thi sẽ theo dòng nước nổi lên mặt biển trong quan tài.

Hiện tại trên đỉnh chín chân này, ký hiệu tượng đồng giao long này, hẳn chính là thi thể người đồng xanh này.

Và những đầu cá giao vươn ra này, tự nhiên là dùng để đặt minh châu.

Tuy nhiên, nhìn cái miệng há ra của giao đồng, độ khó thông thường thì không thể đáp ứng được chúng, cần phải có minh châu cực lớn mới được.

Và số minh châu mà họ đã thu thập từ vỏ sò san hô, trải qua hàng trăm năm, đủ để lấp đầy miệng những con giao đồng này, cũng chỉ có hơn hai mươi viên.

Trong khi tính số lượng giao đồng này, tổng cộng cần đến sáu mươi tư viên minh châu thượng hạng!

Lão Hồ ra hiệu: "Lão Lâm, mấy trăm năm nay mới có bấy nhiêu minh châu, cơ quan cuối cùng này e là chúng ta không phá được rồi." Minh châu quá quý giá.

Đặc biệt là minh châu thượng hạng, lại càng là cực phẩm trong cực phẩm, không có con Bạng Tổ ngàn năm thì không thể sinh ra được!

Ngay cả con sò già không biết đã sống bao nhiêu năm mà họ thấy trước đó, số minh châu thượng hạng lấy ra từ đó cũng chỉ có hơn mười viên mà thôi.

Lâm Nghị ra hiệu cho mọi người để Nguyễn Hắc ở lại đây, trông chừng người đồng, còn mình và đoàn người chuẩn bị tiến sâu vào cái khe nứt lúc trước.

Cái khe nứt cực sâu đó, sâu không thấy đáy, không nhìn thấy có gì bên trong, nhưng Lâm Nghị có thể cảm nhận được, nơi đó chính là Quy Khư chi địa, nơi tinh khí thịnh vượng nhất!

Nơi đó, như đỉnh Côn Luân Long Đỉnh vậy, đều là cực điểm của trời đất, là sự tồn tại thần diệu nhất.

Và nơi đó hẳn chính là nơi Bạng Tổ trong truyền thuyết cư ngụ.

Nguyễn Hắc thấy phải để mình cậu ta ở lại đây, trong lòng có chút không vui.

"Ối trời ơi.

Mấy người ghê gớm như vậy, nếu cứ thế đi rồi gặp nguy hiểm thì sao?

Chương 605

Không được không được, tôi nhất định phải đi theo mấy người.

Tôi là một người đàn ông muốn sống sót trở ra mà.” Nguyễn Hắc rất cố chấp về vấn đề này, Lão Hồ thấy vậy, dứt khoát chọn ở lại canh chừng thi thể đồng xanh.

Như vậy Nguyễn Hắc mới thấy thoải mái.

Đi theo Lâm Nghị mới an toàn chứ.

Chỉ trong chốc lát, bốn người họ đã đến khe sâu.

Khe sâu không thấy đáy, xoáy nước nổi lên khắp nơi trong nước, phàm là bị hút vào trong, muốn ra ngoài e rằng khó hơn lên trời.

Hệt như sứa ma bên ngoài khe này, chỉ có vào mà không có ra.

Thậm chí, đừng nói là sứa ma, bất kỳ thứ gì khác, cũng không thấy ra ngoài, ngay cả nước biển cũng không.

Nguyễn Hắc nhìn khe sâu này, trong lòng có chút rụt rè.

“Cái thứ này, là người có thể đi vào sao?” Cậu ta không khỏi nghi ngờ mình có phải đã đi theo nhầm người rồi không.

Cậu ta giơ tay kéo Lâm Nghị, vừa ra dấu vừa nói: “Chỗ này là hài cốt cổ long trên bản đồ đó, đừng vào, nguy hiểm lắm!

Chúng ta mau chạy đi!” Trên tấm bản đồ phía sau lưng Nguyễn Hắc, là một tấm bản đồ phân bố long mạch dưới đáy biển Nam Hải, cũng chính là bản đồ Quy Khư.

Trên bản đồ, dưới Kiến Mộc, trấn áp cương thi, dưới cương thi là giao nhân cùng với hài cốt cổ long.

Và nơi này, chính là vị trí của hài cốt cổ long đó.

Trước đó, mọi người đều nghi ngờ liệu Quy Khư chi địa này có thực sự có hài cốt cổ long không, dù sao những chuyện thượng cổ khá thần bí, cái gì cũng có thể tồn tại.

Tuy nhiên, cổ long trên bản đồ, càng có khả năng là ý nghĩa Long Vương Quy Khư.

Côn Luân có Long Vương, Quy Khư tự nhiên cũng có.

Long Vương Côn Luân này, đã đổi cũ thay mới, hình thành long mạch mới, còn Long Vương Quy Khư này, ước tính cũng sắp rồi.

Vào thời kỳ nước Hận Thiên, người nước Hận Thiên đã suy luận ra rằng đây là hài cốt cổ long, có lẽ lúc đó, Long mạch Long Vương Quy Khư này đã đi vào tận cùng của một đời.

"Lão Hắc, sợ rồi thì mau về đi." Bàn Tử sốt ruột khoát tay.

"Ít ra cậu cũng là hậu duệ Long nhân mà.

Mạnh hơn người thường không ít.

Sao lại nhát thế chứ.

Dù đây là Long Đàm Hổ Huyệt, Bàn gia hôm nay cũng quyết xông vào!" Bàn Tử vỗ ngực, ra hiệu: "Nhìn Bàn gia đây này." Nói rồi, cậu ta chuẩn bị nhảy xuống.

Tuy nhiên lại bị Lâm Nghị kéo lại.

"Cái gì?" Bàn Tử mặt mày ngơ ngác nhìn Lâm Nghị.

Lâm Nghị từ Nhẫn Không Gian lấy ra cái Thi Mị đã từng lấy được trong giáp vỏ sò.

Cái Thi Mị này, chính là thần khí sát sò lấy ngọc của nước Hận Thiên.

Thi Mị giống như một túi da, chính có thể làm mồi nhử để dẫn

Bạng Tổ từ dưới đáy biển ra.

Bạng Tổ trải qua vạn năm thổ nạp tu luyện, giỏi ảo hóa mê hoặc, lại ẩn nấp cực sâu, ẩn mình dưới dòng nước ngầm của khe sâu, bên trong vô số xoáy nước chảy xiết nối tiếp nhau, khiến người ta dù đánh đổi cả mạng sống cũng khó lòng tiếp cận.

Nếu không, dù họ có vào, cũng không chắc đã tìm được và dẫn Bạng Tổ ra, chứ đừng nói là lấy ngọc.

Vì Bàn Tử muốn xuống mà, chỉ cần buộc Thi Mị vào người Bàn Tử, sau khi xuống, phối hợp với Phân Thủy Cổ Kiếm của Bàn Tử, sát sò lấy ngọc, dễ như trở bàn tay.

Sau đó Lâm Nghị ra hiệu cho Bàn Tử, không cần giết Bạng Tổ, chỉ cần lấy minh châu là được.

Bàn Tử mang trong mình Huyết mạch Kỳ Lân, bây giờ đã xuống biển lâu rồi, ở dưới nước này, càng như đi trên đất liền, nhìn xoáy nước, hăm hở muốn thử, không hề sợ hãi chút nào.

Bàn Tử cõng Thi Mị, kiên quyết nhảy xuống nước.

Lúc đầu còn có thể nhìn thấy bóng dáng Bàn Tử, khi Bàn Tử tiếp tục lặn xuống, đã không còn thấy bóng dáng nữa, hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Mọi người chờ trên xoáy nước khoảng nửa tiếng, Lâm Nghị thấy Bàn Tử vẫn chưa ra, hít một hơi, ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương và Nguyễn Hắc ở lại đây, mình thì xuống xem sao.

Mặc dù thân thủ của Bàn Tử không phải là đỉnh cấp, nhưng đầu óc linh hoạt, bình thường sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng một khi xảy ra chuyện, e rằng sẽ là chuyện lớn!

Nguy cơ rình rập dưới đáy Quy Khư, cậu ấy đương nhiên không tiện để Lâm Nghị đi một mình, sau khi Lâm Nghị xuống, cô cũng theo

vào.

“Ối trời ơi!” Nguyễn Hắc lúc này thì khó xử rồi.

“Sao lại gặp phải mấy tên hung hãn thế này chứ.

Đều không coi mạng mình ra gì à!

Nói nhảy là nhảy!

Tôi còn muốn sống sót trở về mà!” Tuy nhiên, lúc này, trong biển cả mênh mông, chỉ còn lại một mình cậu ta.

“Hay là, tôi vẫn nên tìm Lão Hồ hợp lực đi?” “Không được không được, thế chẳng phải bị người ta cười cho à!” “Hay là, đi theo xuống dưới?” “Không được, không được, ngay cả Bàn Tử còn chưa ra, tôi còn muốn ra sao?” “Thôi vậy, tôi vẫn nên đợi ở đây đi, cái mạng nhỏ là quan trọng nhất.” Thế là Nguyễn Hắc tìm một khe nứt trong hóa thạch cây san hô thiết thụ, chui vào trong, cẩn thận quan sát khe sâu không xa.

Sau khi Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương xuống khe sâu xoáy nước, họ theo xoáy nước đi xuống.

Hai bên vách đá dựng đứng, âm u, nước ngập che kín trời, cá sứa và rồng cá bơi lội qua lại, ở các khe nứt đều là những “hải bách hợp” cắm sâu vào đá.

Trong khe sâu, các loại hoa đá biển đủ màu sắc rực rỡ, không ngừng đung đưa theo dòng nước, cảnh tượng này thực sự khiến người ta kinh ngạc, mơ hồ như lạc vào một thung lũng trăm hoa đua nở trên đất liền, đàn cá bơi lội qua lại, như những cánh bướm rực rỡ bay lượn giữa bụi hoa, tuy nhiên trong những bụi hoa đá biển màu sắc kỳ lạ này, còn chất đống vài ngôi mộ lớn.

Mỗi gò mộ nhô lên, đều là nhiều mai rùa khổng lồ chồng chất lên nhau, một số mai rùa còn bị dây leo quấn chặt, khóa chặt những quan

quách đá cổ xưa.

Những quan quách mai rùa đó, rất giống những quan tài cổ bằng gương đá mà chúng ta đã vớt được dưới biển.

Dưới vách đá cổ kính chất đống vô số ngọc cổ hải sản, dường như đều là những vật phẩm hiến tế cố ý trầm xuống biển Châu Mẫu, trong đó có không ít nhân ngư ngọc rùa hình dáng cá giao, cùng với các vật phẩm bói toán như giáp bàn đèn lồng, tuy nhiên đều đã bị ăn mòn ở mức độ lớn.

Đối diện có một vách đá, ở giữa có ba cánh cửa đá hình đầu cá voi, trong cửa là ngọc băng đảo châu, bọt nước bắn ra rồi trào ngược, nước biển chảy xuống từ đó, va chạm liên tục với dòng chảy nổi lên trong hang san hô, dòng nước lơ lửng khắp trời cực kỳ sắc bén.

Đồng thời, trong nước không rõ nguyên nhân xuất hiện khí cầu bảy màu, ở dưới đáy biển này, ngược lại trông càng có chút quỷ dị.

Bạng Tổ chính là linh vật của biển Nam Hải, hấp thụ tinh hoa khí biển mà thành, còn được gọi là Châu Mẫu.

Chính là linh vật giữa trời đất, ngấm tinh khí thủy nguyệt, thổ nạp tu luyện không dưới vạn năm, nhưng chỉ mấy trăm năm nay chưa ai tận mắt nhìn thấy.

Nó chỉ tồn tại trong những truyền thuyết truyền miệng rộng rãi của ngư dân và dân chài, đều nói nó có thể hóa hình người, nuốt chửng thuyền bè.

Con sò già mà họ thấy trước đó, cũng khá phi phàm, hẳn là có chút quan hệ với Bạng Tổ này.

Vào đầu thời Dân Quốc, nhiều thuyền viên ở vùng biển Phật Đường Khẩu đã từng tận mắt chứng kiến một con cá khổng lồ như núi trên biển, nửa thân trồi lên mặt nước đuổi theo vầng trăng, trên

biển suốt một ngày một đêm chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi, sau đó lặn xuống đáy biển, không biết ở đâu nữa.

Những thuyền viên và thủy thủ chứng kiến dị tượng này, đều nói con cá khổng lồ như núi đó bị tinh quang của Châu Mẫu dẫn dụ.

Đột nhiên dưới đáy biển Châu Mẫu bùn cát cuồn cuộn, yêu vụ cuồn cuộn, chỉ thấy âm quang lóe lên, một màn sương mù đen kịt bao phủ xung quanh.

Trong màn nước đen đó, hình dáng Bạng Tổ lờ mờ hiện ra, tuy rằng nhìn không rõ nét lắm, nhưng nhờ luồng dao động mạnh mẽ dưới nước, đã đủ để cảm nhận được hình thể của nó khổng lồ, di chuyển chậm chạp.

"Tiến vào." Lâm Nghị vẫy tay ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương.

Thế là hai người tiến vào vùng nước đen kịt đó.

Trong vùng nước đen đó tầm nhìn cực thấp, chỉ có thể nhìn rõ khoảng hai ba mét trước mắt.

Đi được hơn mười mét, họ liền nhìn thấy một con sò không nhỏ hơn con sò già mà họ đã thấy trước đó.

Chương 606

Tuyết Lỵ Dương: "Đây chính là Bạng Tổ?" Trong truyền thuyết, Bạng Tổ phải to lớn như núi mạch, bây giờ con này trước mắt hơi nhỏ.

Tuy nói hơi nhỏ, nhưng ngoại hình của con sò già này gần giống với một loại sò ngọc trai hình chậu quý hiếm, vỏ sò gồ ghề như sóng, có sáu cánh lá sò mở ra, có thể đóng mở theo chiều trên dưới, trong vỏ có chân sò và đĩa sò phát triển dị thường, dù là thân mình đồng đầu sắt bị nó kẹp lại, cũng sẽ bị cắt đứt lìa như bị dao mổ xẻ vậy.

Lúc này con sò già, vỏ sò lúc đóng lúc mở, dường như đang nhai nuốt thứ gì đó, đồng thời lượng lớn nước đen từ trong cơ thể con sò già trào ra, khiến vỏ sò của nó gần như biến thành màu đen thuần túy.

"Chủ nhân, Xà Thần.

Ở bên trong." Lúc này, giọng nói của Nữ Vương truyền vào trong đầu Lâm Nghị.

"Tôi biết." Lâm Nghị gật đầu.

Cảm giác mà nước đen này mang lại cho tôi, giống hệt với cảm giác từ màn sương đen trong pha lê ở Côn Luân Thần Cung.

Ngay cả Nữ Vương không nói, tôi cũng có thể cảm nhận được.

Xà Thần đã bị phong ấn ở lối vào không gian hư số của Côn Luân Long Đỉnh, bây giờ lại chạy đến Quy Khư này, xâm nhập vào cơ thể Bạng Tổ, rất có thể là muốn cướp đoạt khí mạch Long Vương Quy Khư để giúp bản thân hồi phục.

Con trai tổ này đã tồn tại ở khu vực này không biết bao nhiêu năm, có lẽ từ nơi long mạch cổ này được sinh ra, nó đã tồn tại, từ lâu đã

dung hòa với long mạch.

Trong cơ thể nó chắc chắn đã thai nghén ra hàng trăm viên trân châu đỉnh cấp nhất.

Trân châu có thể phát ra một loại xung tần số thấp, ảnh hưởng đến từ trường xung quanh.

Khi bước vào khu vực này, Lâm Nghị đã có thể cảm nhận được từ trường xung quanh thay đổi, phần lớn là do quá nhiều trân châu tích tụ trong cơ thể con trai tổ.

Con người còn có thể cảm nhận được từ trường thay đổi, đừng nói đến các thiết bị máy móc.

Trên đỉnh Quy Khư có các rạn san hô xoắn ốc, sở dĩ thường xuyên xảy ra các vụ tai nạn tàu thuyền, máy bay, chắc chắn là do bị từ trường của con trai tổ này ảnh hưởng.

Khu vực khí hải Quy Khư này có thể duy trì sự cân bằng, cũng có một phần công lao của lão trai tổ này.

Con trai tổ này hoàn toàn có thể coi như một long mạch sống, mỗi cử động của nó đều có thể ảnh hưởng đến đại thế Quy Khư.

Con trai tổ và Xà Thần đang quấn quýt lẫn nhau, xem tình hình thì thế yếu của con trai tổ, rất nhanh sẽ không chịu nổi nữa.

Con trai tổ này cũng không cam tâm chịu chết như vậy.

Ban đầu nó còn đang giãy dụa, rất nhanh liền khép chặt vỏ trai, chắc là muốn nhốt Xà Thần ở bên trong.

Sau khi vỏ trai khép lại, con Thi Mị mà Bàn Tử mang theo trước đó đã bị buộc phải bật ra ngoài cơ thể con trai tổ.

Thi Mị đã bị con trai tổ nuốt chửng, vậy thì tám phần Bàn Tử cũng ở bên trong cơ thể con trai tổ này.

Cũng có nghĩa là, nếu con trai tổ thực sự có cách, dùng vỏ trai làm vật chứa, phong ấn Xà Thần, thì Bàn Tử cũng sẽ bị nhốt chết ở bên trong.

"Chuẩn bị xong rồi." Lâm Nghị thầm nhắc nhở Nữ Vương một tiếng.

Tình huống này, cậu ta phải tách vỏ con trai tổ ra, cứu Bàn Tử ra.

Còn về Xà Thần, theo trạng thái không thể định danh hiện tại của Xà Thần, cứ giao cho Nữ Vương xử lý trước.

"Được!" Thần kinh Nữ Vương cũng căng thẳng.

Cả đời này của nàng, chưa bao giờ căng thẳng đến vậy, ngay cả khi bị Lâm Nghị chinh phục, cũng không căng thẳng đến mức này.

Tay nàng không ngừng run rẩy, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, ngay cả hô hấp cũng quên mất, chăm chú nhìn chằm chằm vào con trai tổ.

Lâm Nghị không có thanh Phân Thủy Kiếm chuyên dụng để giết trai, nhưng cậu ta đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Hắc Kim Cổ Đao tuy không có đặc tính của Phân Thủy Kiếm, nhưng lại sắc bén hơn Phân Thủy Kiếm.

Lưỡi đao Hắc Kim Cổ Đao lướt theo khe hở trên vỏ trai tổ, rồi đâm vào.

Lưỡi đao sắc bén dễ dàng cắt xuyên lớp thịt mềm của con trai tổ.

Theo sau là một xung âm thanh cực ngắn vang lên, khiến da đầu mọi người tê dại, cảm thấy mặt và cơ thể đều bắt đầu vặn vẹo biến dạng.

Nhưng xung âm thanh này tuy mạnh mẽ, nhưng lại vô cùng ngắn ngủi, giống như hồi quang phản chiếu vậy.

Sau đó, con trai tổ liền bất đắc dĩ há to lớp vỏ cứng cáp đang khép chặt.

Cùng với vỏ trai mở ra, từ bên trong con trai tổ bốc lên sáu luồng xoáy nước bao phủ Lâm Nghị, nhưng Lâm Nghị vẫn đứng vững như núi, quanh thân lóe lên vầng sáng vàng kim, bao bọc mình và Tuyết Lỵ Dương bên trong, mặc cho bão táp xoáy nước càn quét.

Kèm theo vỏ trai được mở ra, khí thế của con trai tổ đó lập tức trở nên cực kỳ yếu ớt, giống như một người ban đầu còn treo một hơi, vẫn có thể chống đỡ, đột nhiên hơi thở này đứt đoạn, suy yếu không gượng dậy nổi.

Con trai tổ yếu ớt, phát ra xung âm thanh tần số thấp, xung đó truyền đến tai Lâm Nghị, như khóc như than, tràn đầy sự cầu xin bất lực.

Tuy nhiên, loại cầu xin này không phải là cầu xin Lâm Nghị cứu mạng.

Nó tự biết, cho dù Lâm Nghị không cắt vỏ trai, nó cũng sẽ không sống được bao lâu nữa.

Thậm chí cho dù Xà Thần không đến, nó cũng sẽ không sống lâu hơn.

Long mạch cũ Côn Luân đã chết, Quy Khư cũng không còn xa nữa.

Khi long mạch cũ Quy Khư chết đi, cũng là lúc nó cần hoàn nguyên.

Lâm Nghị tinh thông thú ngữ, cảm nhận được lời cầu xin của con trai tổ, cậu ta cũng đại khái hiểu ý nó.

Ý nó là nó và long mạch Quy Khư nương tựa vào nhau mà tồn tại, giờ đây long mạch cũ Quy Khư sắp chết, nên nó cũng cần phải đi theo, nó đã mượn Quy Khư để tu hành vô số năm tháng, giờ đây cũng

là lúc hoàn nguyên.

Long mạch mới còn phải dựa vào nó để trưởng thành, cũng cần một trai tổ sáu lá giáp mới để bảo vệ.

Từ thuở hồng hoang đến nay, long mạch thay thế đều như vậy, như vậy mới hình thành nên khu vực Quy Khư này.

Kèm theo thịt trai mềm nhũn cử động, một khối bọc thịt đã bị nó nhả ra.

Khối bọc thịt này còn lớn hơn cả quả bóng chuyền một vòng, mặc dù bị bọc thịt che, nhưng ánh sáng bên trong vô cùng rực rỡ, xuyên qua lớp thịt mà tỏa ra, chiếu sáng cả khu vực mấy chục mét.

"Đây là túi trân châu của con trai tổ!" Tuyết Lỵ Dương kinh hãi trong lòng.

Thật sự quá lớn.

Túi trân châu bình thường, có kích thước bằng nắm tay đã không nhỏ rồi.

Ngay cả trai tổ ngàn năm, túi trân châu cũng chỉ bằng quả bóng đá.

Mà túi trân châu của con trai tổ này, lại lớn đến vậy, ánh sáng rực rỡ đến vậy, bên trong e rằng toàn là trân châu đỉnh cấp nhất, hơn nữa không dưới trăm viên!

Phải mất bao nhiêu năm mới có thể nuôi dưỡng ra nhiều đến thế?

Túi trân châu này, tuyệt đối là mạng sống, là căn nguyên tồn tại của con trai tổ, một khi mất đi, dù không bị cướp phá, chẳng bao lâu nữa cũng sẽ chết.

"Cảm ơn." Lâm Nghị cũng không khách khí.

Cậu ta hiểu rõ ý của con trai tổ.

Điều duy nhất khiến Lâm Nghị cảm thấy kỳ lạ là, rõ ràng mình ra tay, khiến nó chết sớm hơn, nó không những không trách mình, mà ngược lại còn dâng hiến cả mạng sống, cả căn nguyên cho mình.

Điều này thật sự là lấy ơn báo oán.

Hơn nữa, con trai tổ làm sao biết được, mình nhất định sẽ giúp nó chứ?

Nói đúng lý, con người ai mà chẳng có lòng tham chứ?

Nhìn thấy nhiều trân châu quý giá như vậy, không ai có thể chống lại sức cám dỗ lớn đến thế.

Chẳng lẽ con trai tổ đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, thật sự có linh tính?

Chương 607

Biết nhìn người thật chuẩn.

Lâm Nghị tiện tay cất túi trân châu vào Nhẫn Không Gian.

Cùng với túi trân châu biến mất, con trai tổ lập tức mất đi phần lớn sinh cơ, lượng lớn sương mù đen kịt hoàn toàn nuốt chửng nó.

"Lão trai, xin lỗi nhé." Lâm Nghị dang rộng hai tay, sức mạnh chứa đựng hàng vạn cân tách vỏ trai tổ ra, tìm kiếm bóng dáng Bàn Tử ở bên trong.

Bên trong cơ thể con trai tổ không lớn, hơn nữa nhớt nháp, mặc dù mắt cậu ta có khả năng thấu thị, tầm nhìn vẫn bị hạn chế rất lớn.

Tuy nhiên, bên trong cơ thể con trai tổ, một khối thịt trai đang không ngừng mềm nhũn cử động, biên độ cử động rất lớn, giống như có thứ gì đó bên trong đang liều mạng giãy giụa.

"Bàn Tử!" Lâm Nghị vén lớp thịt trai mềm nhũn đang cử động ra, chỉ thấy Bàn Tử co ro thành một cục, nằm sấp ở bên trong.

Nghe thấy Lâm Nghị gọi mình, gã chậm rãi quay người lại.

Bàn Tử quay người lại, mặt đầy những đường đen kịt, giống như bị nhiễm phải sát khí ô uế, trên tay gã cầm một miếng thịt trai, trên miếng thịt trai đó còn chảy máu màu xanh nhạt.

Mặt Bàn Tử dính đầy thịt trai nhớt nháp, máu xanh nhạt và những đường đen kịt đan xen vào nhau, trông cực kỳ quỷ dị, đặc biệt là đôi mắt gã, tràn đầy hoảng sợ và kinh hãi.

Mặt nạ dưỡng khí của Bàn Tử đã không biết biến đâu mất, nhưng gã hình như mọc mang vậy, có thể hô hấp lâu dài dưới biển.

Miệng gã lầm bầm bọt biển, khi nhìn thấy Lâm Nghị ở đó.

Ánh mắt Bàn Tử đờ đẫn, rất nhanh mặt gã vặn vẹo biến dạng, cuối cùng "Oa" một tiếng, khóc lóc điên cuồng, như phát điên lao về phía Lâm Nghị, ôm chầm lấy cậu ta.

Sau khi ôm Lâm Nghị, miệng Bàn Tử lầm bầm nói chuyện, mặc dù dưới nước, Lâm Nghị miễn cưỡng có thể nghe thấy.

"Khốn nạn ông Lâm, mẹ nó sao cậu giờ mới đến chứ!

Cậu mà không đến nữa, Bàn gia tôi sẽ bỏ mạng mất!" "Tôi vừa xuống, đã bị một luồng sương mù đen kịt bao vây, sau đó tìm thấy con trai tổ, định dùng Thi Mị dẫn nó ra, kết quả thằng cha này không ra bài theo lối mòn chứ, trực tiếp há miệng hút tôi vào." "Mẹ kiếp dọa tôi chết khiếp, cứ tưởng mình sắp về với ông bà rồi, tôi sắp phát điên rồi, cái này thật sự sắp phát điên rồi, ông Lâm à, không có cậu tôi sống sao nổi!" Lâm Nghị đưa Bàn Tử ra khỏi cơ thể con trai tổ, Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nhìn thấy hai người ôm chặt lấy nhau, trong lòng một hồi cạn lời.

Làm gì thế này?

Làm gì thế này?

Cái này là.

Vẫn có thể đối xử với nhau cho tử tế được không.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương vốn không nghĩ nhiều, đột nhiên nhìn thấy trong tay Bàn Tử đang ôm Lâm Nghị, không biết từ lúc nào đã có thêm một thanh Phân Thủy Cổ Kiếm, đồng thời, Bàn Tử vừa khóc lóc kể lể, vừa lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Đúng vậy, ông Lâm, không có cậu tôi sống sao nổi!" Nói xong, gã giơ tay lên, liền cầm thanh Phân Thủy Cổ Kiếm trong tay đâm về phía Lâm Nghị.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, trong lòng kinh hãi, một bước vọt tới, một tay liền nắm lấy thanh Phân Thủy Cổ Kiếm đủ để đoạt mạng đó, ngay khoảnh khắc ấy, lượng lớn máu tươi từ lòng bàn tay cô chảy ra.

"Ông Lâm, gã không phải Bàn Tử!" Tuyết Lỵ Dương không màng nhiều, cô trực tiếp tháo mặt nạ dưỡng khí, vừa nuốt nước biển, vừa hét lớn về phía Lâm Nghị.

Cô không như Bàn Tử.

Bàn Tử có thể nói chuyện dưới nước, nhưng cô thì không, chỉ vừa hét một câu như vậy, nước biển đã tràn vào cơ thể cô.

Thanh Loan Huyết Mạch lợi hại thì lợi hại, nhưng dù sao cũng là hỏa điểu, ở dưới biển này, bị áp chế tự nhiên, không bằng Huyền Quy Huyết Mạch.

Lâm Nghị nghe thấy tiếng Tuyết Lỵ Dương, một cước đá Bàn Tử bay ra, phi thân đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương, ôm cô vào lòng, ngay sau đó, tháo mặt nạ dưỡng khí, cúi đầu, trước tiên dùng miệng hô hấp nhân tạo cho cô.

Tuy nhiên, cơ thể cô bị tràn vào lượng lớn nước biển, mặc dù có Lâm Nghị hô hấp nhân tạo cho, vẫn hôn mê bất tỉnh.

Lâm Nghị nhìn Bàn Tử bị mình đá bay.

Bàn Tử xoa xoa bụng mình, vẻ mặt nghi hoặc, kinh ngạc, không thể tin được nhìn Lâm Nghị, còn hét lớn về phía cậu ta, "Ông Lâm, cậu làm cái gì!

Tự dưng, cậu đá tôi làm cái quái gì!" "Cậu tự mình lên đi." Lâm Nghị đơn giản để lại một câu, liền đưa Tuyết Lỵ Dương bơi lên phía trên.

Con trai tổ đã hấp hối, cộng thêm túi trân châu đã bị Lâm Nghị mang đi hết, nên xoáy nước trên hẻm vực sâu này cũng không còn tồn

tại nữa.

Chưa đầy một phút, Lâm Nghị đã bơi ra khỏi hẻm vực sâu, không dừng lại lâu, tiếp tục nhanh chóng bơi về phía bờ.

Nguyễn Hắc đang nấp trong kẽ san hô sắt, nhìn thấy Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương, đang chuẩn bị tiến lên đón tiếp, kết quả Lâm Nghị không thèm để ý đến gã, liền bơi lên phía trên.

Nguyễn Hắc nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương trong lòng Lâm Nghị, không khỏi thầm mừng thầm, Tuyết Lỵ Dương còn bị thương, may mà mình không xuống dưới chứ, nếu không, hậu quả khôn lường!

Quyết định của mình thật sự quá sáng suốt!

Sau Lâm Nghị và Tuyết Lỵ Dương, gã từ xa đã nhìn thấy một người thân hình to béo bơi lên.

"Bàn gia, Bàn gia!" Nguyễn Hắc nhanh chóng bơi tới, cố gắng vẫy tay về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn thấy Nguyễn Hắc vẫy tay về phía mình, liền bơi tới hội hợp với Nguyễn Hắc.

Nguyễn Hắc vừa ra hiệu vừa nói, hỏi Bàn Tử tình hình dưới đáy hẻm vực sâu, có tìm được lượng lớn trân châu gì không.

Đột nhiên nhận ra, Bàn Tử này lại không đeo mặt nạ dưỡng khí, cũng không đeo bình dưỡng khí.

Cái này.

Bàn gia xuống dưới lâu như vậy, không có dưỡng khí, làm sao sống được đến giờ?

Nguyễn Hắc có cảm giác chẳng lành, lại nhìn thấy mặt Bàn Tử đầy những sợi tơ đen kịt, và việc Lâm Nghị không quản Bàn Tử, mà lại đưa Tuyết Lỵ Dương bị thương rời đi.

Chẳng lẽ.

Bàn gia trước mặt này, là một hồn ma?

Nguyễn Hắc nghĩ đến đây, tim đập thình thịch, căng thẳng đến cực độ.

"Mẹ kiếp!

Ông chủ Lâm này thật sự không đủ hào phóng.

Mình bỏ chạy, lại không gọi mình chứ!" "Bàn gia, tôi còn có việc, đi trước một bước!" Nguyễn Hắc vẫy tay về phía Bàn Tử, liền muốn nhanh chóng bỏ chạy.

Giờ cái mạng nhỏ là quan trọng nhất mà.

Tuy nhiên, Bàn Tử một tay tóm lấy chân gã, kéo mạnh xuống, sau khi hai người đối mặt nhau, Nguyễn Hắc kinh hoàng nhìn Bàn Tử, còn Bàn Tử thì vươn một bàn tay lớn, mạnh mẽ nắm lấy mặt nạ dưỡng khí của gã.

"Rắc!" Bàn Tử dùng sức, trực tiếp bóp nát mặt nạ dưỡng khí thành bảy tám mảnh, sau đó nắm lấy bình dưỡng khí của Nguyễn Hắc, đá một cước vào mông Nguyễn Hắc, đá gã xuống hẻm vực sâu.

Bàn Tử tiện tay xả hết dưỡng khí trong bình dưỡng khí, ném xuống đáy biển.

Sau đó, gã bơi lên phía bờ.

"Chủ nhân, người cứu chị Dương đi, con đi chặn gã!" Tiểu Đoàn Đoàn trong Nhẫn Không Gian chóp chép lưỡi nói.

Nó đã ăn rất nhiều thứ ngon, bây giờ vẫn cảm thấy con người là ngon nhất.

Mặc dù Tiểu Đoàn Đoàn không nói thẳng, Lâm Nghị cũng biết nó muốn làm gì.

Lâm Nghị thả Tiểu Đoàn Đoàn ra, nói, "Con hô hấp nhân tạo cho Tuyết Lỵ Dương, hút nước trong cơ thể cô ấy ra.

Còn Bàn Tử cứ để ta." "Vâng." Tiểu Đoàn Đoàn hơi thất vọng thở dài một hơi, sau đó hóa thân thành một cô bé loli nhỏ, ngồi trên bụng nhỏ của Tuyết Lỵ Dương, sau đó úp người xuống, đặt miệng lên môi Tuyết Lỵ Dương, mạnh mẽ hút một hơi, đồng thời cái mông nhỏ của nó hơi dùng sức, ấn vào bụng nhỏ của Tuyết Lỵ Dương, nước biển liền trào ra từ miệng Tuyết Lỵ Dương.

Lâm Nghị thì quan sát trên mặt biển, rất nhanh Bàn Tử liền ló đầu lên, nhổ một ngụm nước biển, hét lớn về phía Lâm Nghị, "Mẹ kiếp, ông Lâm, cậu chạy cái gì!

Trân châu đâu?

Tìm được chưa?

Tìm được bao nhiêu viên?

Chương 608

Ơ.

Cô Dương, cô ấy bị sao thế?

Con trai tổ dưới đáy biển đó, lợi hại đến vậy sao?

Cô Dương cũng bị thương rồi!" Bàn Tử nhìn Tuyết Lỵ Dương trên bờ, vẻ mặt nghi hoặc, cứ như thể những chuyện vừa xảy ra đều không phải do gã làm vậy.

Gã vừa nói vừa bơi lên bờ.

"Bàn Tử, cậu có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?" Lâm Nghị đi đến trước mặt Bàn Tử hỏi.

Nhắc tới việc không thoải mái, gã nhíu mày, gãi đầu, ngờ vực hỏi, "Cậu nhắc đến không thoải mái, tôi thật sự có một chút, cứ cảm thấy tinh thần mình hơi hoảng hốt, từng đợt từng đợt.

Sao thế?

Ông Lâm, cơ thể tôi có vấn đề gì à?" Hiện tại nhìn Bàn Tử vẫn khá bình thường, đây cũng là một trong những lý do trước đó Lâm Nghị không quá phòng bị.

Bàn Tử hiện tại, rõ ràng cả tính cách lẫn tính khí, đều y hệt Bàn Tử trước đây.

Đương nhiên, đúng như Bàn Tử đã nói, có thể bị Xà Thần ảnh hưởng, trạng thái tinh thần của gã hơi kém, nên mới xảy ra cảnh tượng trước đó, Bàn Tử thậm chí còn muốn dùng Phân Thủy Cổ Kiếm giết mình.

Trạng thái của Xà Thần là một trạng thái rất kỳ diệu, không giống

như người hoặc động vật, có thực thể, mà giống như một thứ nằm giữa hư vô và thực thể.

Có lẽ là vì bản thân nó đã chết, thứ thoát ra từ không gian hư số chỉ là một phần giống như tinh thần thể.

Loại này cũng không phải hồn phách, là một thứ còn khó tin hơn hồn phách.

Trạng thái hiện tại của Bàn Tử, giống như bị tâm thần phân liệt, nên tinh thần mới hoảng hốt bất định.

"Chủ nhân, cẩn thận, Bàn Tử cực kỳ bất ổn." Nữ Vương bên cạnh nhắc nhở.

Ngay khoảnh khắc Nữ Vương xuất hiện, ánh mắt Bàn Tử đã khóa chặt lấy nàng.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên âm trầm, quỷ dị tà tính, nói, "Đồ của ta, đến lúc phải trả lại cho ta rồi." Nói xong, thân hình Bàn Tử cực nhanh, liền xuất hiện trước mặt Nữ Vương, vươn một bàn tay lớn, tóm lấy mắt Nữ Vương.

Nữ Vương sắc mặt hơi đổi, thân hình bay lùi về phía sau, đồng thời hai tay nàng bấm quyết, miệng niệm chú ngữ phức tạp và cổ xưa.

Lâm Nghị thấy vậy, biết Nữ Vương muốn thi triển vu thuật mà chỉ Quỷ Mẫu mới có thể sử dụng, từ đó đoạt lấy năng lượng của Xà Thần, cậu ta giơ bàn tay lên, nhanh chóng ngưng tụ một bàn tay vàng kim khổng lồ quanh Bàn Tử, tóm lấy gã.

"Mẹ kiếp, ông Lâm, tôi bay rồi!" Bàn Tử trên không trung căng thẳng nhìn xung quanh, gã muốn giãy giụa, nhưng sức mạnh của bàn tay vàng kim đó quá lớn, ép gã không thể cử động được.

Tuy nhiên, gã nhìn thấy động tác của Lâm Nghị, dường như đang nhắm vào gã, gã vẻ mặt nghi hoặc hỏi, "Ông Lâm, cậu làm cái gì vậy,

cái này là cậu làm à?

Mau thả tôi xuống!" "Bàn Tử, cậu nhịn một chút nhé, lát nữa sẽ ổn thôi." Lâm Nghị không hề buông tay, ngược lại còn nắm chặt hơn.

Bàn Tử vẻ mặt mộng bức: "...".

Cái quái gì thế này.

Đây là chuyện có thể nhịn được sao.

Tự dưng, làm gì mà đối xử với tôi như vậy chứ.

Bàn Tử trong lòng có khổ mà không nói được.

Tuy nhiên, trong lòng gã cũng rõ ràng, Lâm Nghị sẽ không hại gã, bèn dứt khoát từ bỏ chống cự.

"Ai, Bàn gia biết cậu là vì tôi, thôi thì nhịn một chút vậy!" Bàn Tử nói xong, cơ thể liền bị lượng lớn sương mù đen kịt bao phủ.

Sương mù đen kịt nhanh chóng xâm thực Kim Quang Chú của Lâm Nghị, khiến phạm vi hoạt động của Bàn Tử ngày càng lớn.

Nhưng đồng thời với đó, hai mắt Nữ Vương bắn ra hai đạo tinh mang, bắn vào Kim Quang Chú, rất nhanh liền hòa làm một với Kim Quang Chú.

Cùng với Nữ Vương niệm chú ngữ, những sương mù đen kịt đó dần dần bị Kim Quang Chú hấp thu, sau đó theo hai đạo quang tuyến bắn ra từ mắt Nữ Vương, tuôn vào cơ thể nàng.

Cùng với năng lượng Xà Thần tuôn vào, hồn phách Nữ Vương lại từng chút một ngưng tụ thành thực thể.

Xà Thần chính là Xà Thần, năng lượng mà nó phát ra luôn có phẩm cấp cao hơn năng lượng nhân gian.

Chỉ có lợi dụng Mộ Trần Châu và vẫn ngọc, phối hợp với khí của

Côn Luân Long Đỉnh mới có thể khiến hồn phách ngưng tụ thành thực thể, giờ đây chỉ bằng cách hấp thu năng lượng Xà Thần đã có thể làm được điều này.

Cùng với sương mù đen kịt, giọng nói của Bàn Tử cũng trở nên âm lệ, bá đạo.

"Loài người nhỏ bé, cũng dám mưu toan sát thần?" Bàn Tử toàn thân gân xanh nổi lên, một luồng sức mạnh cường hãn bùng nổ trong cơ thể gã, thậm chí bàn tay hình thành từ Kim Quang Chú của Lâm Nghị cũng xuất hiện vết nứt.

"Thần thì ghê gớm lắm à?" Ngay lúc này, ở một nơi không xa, một bóng người bước ra, gã đi đứng không nhanh không chậm, thong dong tự tại, cứ như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát vậy.

Người này chính là Ngô Tam Tỉnh, chính xác hơn mà nói, là Ngô Tam Tỉnh bị Uông Tàng Hải điều khiển.

"Thiên địa vô cực, càn khôn tá pháp, kim thân bất diệt, thần hồn xuất khiếu!" Ngô Tam Tỉnh lấy ngón tay làm kiếm, nhẹ nhàng vạch một đường trên lòng bàn tay trái, lòng bàn tay liền dễ dàng bị cắt rách, kèm theo khẩu quyết, Ngô Tam Tỉnh khoanh chân ngồi xuống, ngay sau đó liền có một đoàn thần hồn từ đỉnh đầu gã bay ra.

Thần hồn này tiên phong đạo cốt, ánh mắt sắc sảo, chính là Uông Tàng Hải sáu trăm năm trước!

"Lão phu khổ sở bày cục sáu trăm năm, cuối cùng cũng đợi được khoảnh khắc này!" "Tô lão đệ, lão phu đến giúp cậu đây!" Chỉ thấy Uông Tàng Hải thi triển pháp quyết tương tự như Nữ Vương, cùng với việc há miệng mạnh mẽ hút vào, trước người liền hình thành một luồng xoáy không khí, chịu ảnh hưởng của lực hút, năng lượng Xà Thần liền bị đơn giản thô bạo hút vào trong thần hồn Uông Tàng Hải.

Nữ Vương và Uông Tàng Hải một trước một sau, hướng về phía Bàn Tử đang 'tâm thần phân liệt', cứ thế mà hút lấy, Bàn Tử vốn gân xanh nổi lên, chuẩn bị náo loạn cả trời đất, lập tức cảm thấy suy yếu không gượng dậy nổi, khô héo xuống.

Khuôn mặt âm lệ của Bàn Tử lộ ra vẻ phẫn nộ, "Các ngươi không biết trời cao đất dày, sức mạnh thần linh, đủ sức lật đổ trời đất!" Lúc này, Nguyễn Hắc bị Bàn Tử ném xuống hẻm vực sâu đã vất vả lắm mới bơi lên được từ dưới.

Mặc dù không có dưỡng khí cung cấp, nhưng dù sao gã cũng là hậu duệ của Long nhân Nam Hải, ở trong biển nước này, có ưu thế tự nhiên, sở hữu tiềm lực rất lớn.

Gã bơi lên, liền nghe thấy lời nói tà tính như vậy của Bàn Tử, còn chưa kịp phản ứng, thì dưới nước nơi gã đang đứng, đột nhiên truyền đến một lực hút cực kỳ to lớn, đồng thời mặt nước xung quanh bắt đầu hình thành từng xoáy nước một.

Gã giật mình, liều mạng muốn bám lên, nhưng lực hút đó quá lớn, căn bản không cho gã phản kháng.

"Mẹ kiếp, lão tử chọc ai ghẹo ai chứ?!

Cụp cụp cụp." Nguyễn Hắc giận điên người, hét lớn một tiếng, liền bị hút vào hẻm vực sâu.

Không chỉ hẻm vực sâu như vậy, mặt nước nơi Lão Hồ đang ở cũng như vậy, dòng nước mạnh mẽ, va đập vào Cự Đỉnh dưới lòng đất, những âm thanh vang lên không ngừng nghỉ, chấn động đến điếc tai.

Lão Hồ thần sắc nghiêm túc, cũng không còn bận tâm đến Lục Thi Đồng Nhân, lập tức bơi lên, xem chuyện gì đang xảy ra.

Lão Hồ bơi lên, nhìn thấy trạng thái của Lâm Nghị và Bàn Tử

dường như không ổn lắm.

Đặc biệt là Bàn Tử, cứ thế mà lơ lửng trên không trung, cảm giác như bị trúng tà vậy.

Gã nhanh chóng hỏi, "Ông Lâm, Bàn Tử, xảy ra chuyện gì vậy?

Hai cậu đang làm gì thế?" Lâm Nghị thấy Lão Hồ đến, cậu ta tiện tay từ Nhẫn Không Gian lấy ra túi trân châu của con trai tổ, ném qua, nói, "Không kịp nói nhiều nữa.

Mau gắn trân châu bên trong này, lên Lục Thi Đồng Nhân." Lão Hồ thấy Lâm Nghị thần sắc nghiêm túc chưa từng có, gã cũng không chút do dự, cầm lấy túi trân châu đào ra từ cơ thể con trai tổ, liền bơi về phía Lục Thi Đồng Nhân ở ngay dưới hóa thạch san hô sắt trong Cự Đỉnh dưới nước.

Đến chỗ Lục Thi Đồng Nhân, Lão Hồ dùng Phân Thủy Cổ Kiếm cắt vỡ túi trân châu, bên trong từng viên trân châu lấp lánh, to bằng quả trứng gà lần lượt lăn ra.

Gã cố định Lục Thi Đồng Nhân, liền bắt đầu nhanh chóng đặt trân châu lên phía trên.

Còn trên mặt nước này, sóng lớn ngập trời, thậm chí còn xuất hiện lốc xoáy, mực nước cũng đang tăng nhanh chóng, thoắt cái đã sắp nhấn chìm Lâm Nghị và những người khác dưới nước.

"Nuốt chửng tinh phách của con trai tổ Quy Khư này, ở Quy Khư này, ta chính là vô địch." Bàn Tử ở đó điên cuồng cười, tuy gã bị nhốt, tuy gã liên tục bị hút năng lượng, nhưng đây chỉ là tạm thời.

Đợi đến khi sóng lớn càn quét, vạn vạn thủy tộc nhất định sẽ nuốt chửng Lâm Nghị và những người này, xem các ngươi còn dám làm càn không!

Con trai tổ vốn là tinh phách được long mạch Quy Khư ôn dưỡng,

mỗi cử động của nó đều ảnh hưởng đến đại thế Quy Khư.

Mặc dù con trai tổ đã dâng túi trân châu cho Lâm Nghị, nhưng nó vẫn không thoát khỏi ma trảo của Xà Thần.

Giờ đây Xà Thần, có thể nói, chính là sự tồn tại của con trai tổ đại thế, tuy yếu hơn không ít, nhưng có thể trực tiếp ảnh hưởng đến Quy Khư.

Chương 609

Nhìn những con sóng khổng lồ ngập trời, thần sắc vốn điềm tĩnh của Uông Tàng Hải, lập tức trở nên hoảng sợ.

Điều này khiến gã nhớ đến một cái kết khác.

Có thể nói, trận chiến này, không thành công thì thành nhân.

Năng lượng Xà Thần quá đỗi khổng lồ, căn bản không thể hấp thu trong chốc lát.

Tuy nhiên, theo tình thế này tiếp diễn, nếu Lâm Nghị không kiên trì được, bị vạn ngàn thủy tộc nuốt chửng.

Xà Thần thoát khỏi xiềng xích, gã đừng nói đến việc phục sinh trường sinh, e rằng sẽ thật sự thân vẫn đạo tiêu.

"Thật sự không được, thì rút lui bỏ chạy đi, còn núi xanh thì lo gì không có củi đốt." Uông Tàng Hải thầm lẩm bẩm trong lòng.

Tuy nhiên, Nữ Vương vẫn đang chuyên tâm nhanh chóng hấp thu năng lượng Xà Thần, một nửa cơ thể nàng đã ngưng tụ thành thực thể.

Khoảnh khắc này.

Nàng chọn tin tưởng Lâm Nghị.

Bất cứ lúc nào, Lâm Nghị vẫn luôn là ngọn núi lớn bất động đó, bóng lưng cậu ta vĩnh viễn là vĩ đại nhất.

Lâm Nghị nhìn Xà Thần ngông cuồng, thần sắc như thường, điềm tĩnh nói, "Kẻ vô địch trước đó, đã tế trời.

Ngươi cũng không ngoại lệ." "Chết đến nơi rồi, còn nói lời ngông cuồng." Xà Thần khinh thường nói, "Loài người yếu đuối, căn bản

không thể hiểu được sức mạnh của thần linh.

Ta đã nhìn thấy tương lai của ngươi, bị nuốt chửng không còn gì, hoàn toàn chôn vùi dưới đáy Quy Khư này." Loại thần linh này giống như tiên nhân thời hồng hoang vậy, mạnh mẽ đến mức có thể dự đoán chính xác quá khứ, tương lai.

Nếu trên đời ai có thể hoàn hảo sử dụng Chu Thiên Cổ Quái, e rằng cũng chỉ có Xà Thần.

Thậm chí, chúng còn có thể ở một mức độ nhất định, âm thầm thay đổi một số hướng đi của thiên cơ, lừa dối trời đất.

Nó đã hết lần này đến lần khác nhìn thấy tương lai của Lâm Nghị, không sai, cậu ta cuối cùng sẽ giành chiến thắng cuối cùng, đây là sự thật không thể nghi ngờ.

Con người rốt cuộc vẫn là con người.

Vĩnh viễn cũng không thể đạt đến độ cao của thần linh.

Ngay cả nhận thức, cũng không thể đạt đến.

Cho dù sống ngàn năm, vạn năm, thậm chí ức năm, vẫn không thể sánh kịp.

"Vậy thì thử xem." Lâm Nghị tự tin, mặt không đổi sắc, tiếp tục dùng sức mạnh mạnh nhất kiểm soát Bàn Tử.

"Thử?

Ngươi không có cơ hội đâu, nơi ta ở, tức là vĩnh hằng.

Thôi vậy, ta cứ cẩn thận một chút, nhìn lần cuối xem sao." 'Bàn Tử' cười khẩy một tiếng, đôi mắt gã cực kỳ sâu thẳm, cứ như xuyên qua vô số thời gian và không gian, dừng lại ở tương lai không biết bao lâu nữa.

Nó đã suy diễn vô số lần, kết cục của Lâm Nghị vẫn luôn như

một.

Chỉ là, lần này, nó lại không nhìn thấy gì cả.

Trống rỗng, một mảnh hỗn độn, cứ như thuở sơ khai của thời gian, lục hợp hỗn nguyên.

Kèm theo một trận âm thanh chuyển động vang lên trong đầu gã, thời gian đảo ngược, trường hà chảy ngược, nó cũng trở về hiện thực.

"Cái này.

Cái này không thể nào." 'Xà Thần' tâm thần chấn động, giọng nói còn hơi run rẩy.

Đảo ngược thời gian, đại đạo hỗn nguyên.

Cái này là.

Sinh Tử Luân!

Tương truyền sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, hỗn độn sơ phân, có âm dương nhị khí, hồng hoang sơ hiện.

Ngoài thiên địa huyền hoàng, một bánh xe khổng lồ hình tròn do lục đạo tạo thành.

Tam giới lục đạo, tất cả chúng sinh, vạn ngàn vận mệnh, mười phương nhân quả, đều ở trong Sinh Tử Luân, sinh tử chìm nổi, không thể đảo ngược.

Người, thần, tiên, ma, phật, v.v., đều không thể nhìn thấy.

Vừa rồi nó chỉ nghe thấy âm thanh, nhưng lại không nhìn thấy nơi nó ở, ngay sau đó là thời gian chảy ngược, điều này rõ ràng chỉ có Sinh Tử Luân mới có thể làm được.

Nhưng, Sinh Tử Luân do Cổ thần Cửu Đầu Xà canh giữ, lại ở

ngoài thiên địa huyền hoàng, căn bản không phải sự tồn tại mà con người có thể chạm tới.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" 'Xà Thần' nhìn chằm chằm Lâm Nghị hỏi.

Câu hỏi này khiến Lâm Nghị hơi mộng bức.

Đến lúc này rồi, Lâm Nghị cũng dứt khoát nói thẳng, "Không giả vờ nữa, khai bài rồi, bố mày là một xuyên việt giả, có hệ thống nha ~ Những cổ mộ, vai diễn, nhân vật trong thế giới này, bố mày đều biết trước hết nha.

Ngươi trong mắt người khác là Xà Thần, nhưng trong mắt bố mày, cũng chỉ là một vai diễn trong tiểu thuyết thôi.

Ngoài ra tiện thể nói thêm, ngươi có thể là vô địch, nhưng hệ thống của bố mày, vô sở bất năng." Lâm Nghị vừa nói ra những lời này, trực tiếp khiến tất cả mọi người xung quanh mộng bức.

Đương nhiên, Tuyết Lỵ Dương vẫn còn đang hôn mê, cô ấy không có cơ hội nghe thấy.

Xà Thần nghe những lời của Lâm Nghị, vẻ mặt mờ mịt.

Xuyên việt giả?

Hệ thống?

Vai diễn tiểu thuyết?

Biết trước?

Mấy thứ này là cái gì chứ.

Nó là thần linh, có thể nói là sự tồn tại vô sở bất tri, nhưng những nhận thức, cách nói của Lâm Nghị, nó lại hoàn toàn không biết, hoàn toàn không thể lý giải!

Nữ Vương thì âm thầm nuốt chửng năng lượng, cũng không nghĩ

nhiều như vậy.

Uông Tàng Hải trong lòng lại kinh hãi, vô cùng sợ hãi.

Lâm Nghị nói rất rõ ràng!

Gã cũng có thể dễ dàng lý giải!

Theo cách nói của Lâm Nghị, thế giới mà họ đang ở hiện tại, thực chất chỉ là thế giới trong tiểu thuyết thôi!

Mà Lâm Nghị không những đã đọc những tiểu thuyết này, mà còn từ thế giới bên ngoài tiểu thuyết tiến vào đây, thậm chí còn sở hữu một năng lực tên là hệ thống!

Biết cốt truyện tiểu thuyết + năng lực tên là hệ thống này.

Nên Lâm Nghị mới làm ra những chuyện phi thường, vượt quá nhận thức của gã.

Thà nói Xà Thần là thần minh, chi bằng nói Lâm Nghị mới là thần minh chân chính của thế giới này!

Sự trường sinh mà nó mưu đồ suốt mấy trăm năm, trong mắt Lâm Nghị, chẳng khác nào trò đùa.

Dù sự thật này rất khó chấp nhận, nhưng sự thật bày ra trước mắt, nó không thể không chấp nhận.

Thế giới mà chúng nó đang ở, thật sự chỉ là thế giới trong tiểu thuyết thôi sao.

Chương 610

Không thể nào, điều này tuyệt đối không thể nào!

Thực ra những lời của Lâm Nghị rất dễ hiểu, Xà Thần cũng có thể biết được ý nghĩa trong đó.

Thế nhưng đứng trên góc độ thần minh, đứng trên tầng nhận thức của thần minh, nó hoàn toàn không thể hiểu được, thế giới này là một câu chuyện trong tiểu thuyết!

Chẳng có gì là không thể.

Sự thật vẫn là sự thật." Lâm Nghị thản nhiên nói.

Đồng thời, theo cơn sóng lớn ập đến, quanh người anh tỏa ra một vầng kim quang, anh đứng trên đất, vững như Thái Sơn.

"Nhất định là khâu nào đó có vấn đề, thử xem tuyệt đối không thể như vậy được." Xà Thần lại ra sức, không khí xung quanh đều rung động, những vết nứt trên bàn tay vàng giam giữ nó ngày càng nhiều, chỉ nghe 'rầm' một tiếng, hoàn toàn vỡ nát!

"Chuyện ngươi nói, căn bản không thể tồn tại, nhận thức nông cạn của loài người các ngươi, căn bản không thể hiểu được thần minh.

Hôm nay, các ngươi đều phải chết tại đây." Đúng lúc này.

Ánh trăng rực rỡ xuyên qua mặt biển chiếu sáng cả động san hô, trong nước, tựa như ẩn chứa một vầng trăng sáng tỏa ra ánh sáng trong vắt, chỉ là so với ánh trăng thật, lại thêm vài phần âm u rợn người.

Từ cái lỗ đen sâu không thấy đáy trên rạn san hô, nước biển cuồn cuộn mãnh liệt, còn hung dữ hơn cả sóng biển do Xà Thần gây ra, tựa

như cổ long trong lỗ đen sắp thoát khỏi ràng buộc, rời khỏi Quy Khư vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Sóng nước trong lỗ đen cuồn cuộn, một con thuyền lớn trang trí đầu quỷ nhe nanh hiện ra.

Hai ánh mắt khổng lồ trong động được ánh sáng lạnh lẽo của trân châu chiếu rọi như hai ngọn đèn lồng lớn, chập chờn di chuyển từ trong động tối đen ra ngoài.

Đồng thời, động san hô này dường như đổi trời vậy, núi lay đất chuyển, đỉnh đồng khổng lồ dưới đáy biển vang vọng ầm ầm, như thiên âm, đồng thời bánh xe đỉnh đồng quay 'rắc rắc'.

Cơ quan bôn nguyệt mà Hận Thiên Chi Quốc đã thiết kế ở Quy Khư không biết bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đã khởi động vào khắc này!

Thân thể khổng lồ của Giao Mỗ dường như bị xiềng xích trong động san hô, nó cựa quậy muốn nuốt chửng những viên trân châu tỏa ánh trăng, nhưng lại thiếu vài mét, khó mà chạm tới.

Nó bám vào tảng đá lớn hình bánh xe trên đỉnh, vươn tay hút nước trong dòng nước đục, phiến đá nặng nề bị nó đẩy xoay chuyển chậm rãi, mỗi khi xoay một vòng, nó lại vật lộn thoát ra một phần khỏi động san hô, và người đồng nhân ôm mặt trăng, cũng theo đó mà nâng lên một phần trên cây sắt.

Toàn thân Giao Mỗ đang chảy ra nước đen kịt, càng đi về phía trước thì càng khó khăn.

Giao Mỗ dùng toàn bộ sức mạnh quái dị xoay chuyển đỉnh đá, những sợi xích đồng quấn quanh đỉnh đá bị nó xoay tròn, khiến mấy đạo áp lực đá thiên quân ẩn sau cây sắt san hô, 'ầm ầm' mở ra một

khe hở, bên trong có một dòng chảy mạnh mẽ.

Dòng nước lập tức xoay tròn theo chiều kim đồng hồ, cuốn tất cả thủy tộc trong động san hô vào, rất nhiều vật chôn theo dưới đáy biển cũng trôi nổi như thất trọng bàn, bị xoáy nước sau áp lực đá hút đi.

Địa hình trong Quy Khư giống hệt cá voi, đầu tây đuôi đông, nằm úp dưới biển Nam Hải, lỗ khí chính là đảo U Linh phía trên thần mộc dưới đáy biển.

Từ phương hướng mà phán đoán hướng mở của áp lực đá, tương ứng với miệng cá voi, thi thể của Người Cá Nam Hải được đặt trong quách đá, bị rùa mai hoặc rùa khổng lồ còn sống xiềng lại, khí biển bị cắt đứt quanh năm đột nhiên thông suốt, sẽ tạo ra một xoáy nước như mắt biển, một khi mở vài đạo áp lực đá, quan tài và quách đá sẽ bị mắt biển đột nhiên xuất hiện hút ra khỏi miệng cá voi, vĩnh viễn chìm xuống đáy biển.

Có thể thấy, muốn dẫn Giao Mỗ ẩn mình trong đường hầm san hô ra, không thể không có trăm viên Minh Châu tinh phách, kiểu "hải táng" kỳ lạ này chỉ khi thu thập đủ Nam Châu mới có thể thực hiện.

Hơn trăm viên Minh Châu ánh trăng không phải dễ dàng khai thác, có lẽ phải cách nhau vài năm, thậm chí vài chục năm, người xưa coi trọng cái chết hơn sự sống, vì sự trường sinh sau khi chết, dù phải trả giá lớn thế nào cũng không tiếc.

Tuy nhiên, cơ quan áp lực đá này, chủ yếu là khéo léo lợi dụng sự tạo hóa tự nhiên của quỷ phủ thần công, không sử dụng quá nhiều sức người, nhưng sự kỳ quái thần dị của tạo vật tự nhiên, lại vượt xa khả năng tạo ra của con người.

Cơ quan chuyển động, Quy Khư núi lay đất chuyển, lượng lớn khí biển từ mắt biển Quy Khư phun trào ra.

Bị ảnh hưởng bởi cơ quan, long mạch Quy Khư vốn đã nguy ngập, giờ phút này hoàn toàn mất kiểm soát và sụp đổ, đẩy nhanh cái chết.

Xà Thần, vốn dựa vào long mạch Quy Khư để đối kháng với Lâm Nghị, Nữ Vương và Uông Tàng Hải, sắc mặt trở nên u ám.

Long mạch Quy Khư đi tới cuối cùng, nên nó mới đến đây mượn long mạch này để tu sửa bản thân, nhưng Lâm Nghị lại lợi dụng cơ quan của Hận Thiên Cổ Quốc, hoàn toàn bóp chết long mạch Quy Khư.

Lại là một lần long mạch cũ và mới thay thế, lại là sức mạnh không thể chống lại.

Lần này, Xà Thần không còn may mắn như vậy mà có thể trốn thoát.

Lần này, Lâm Nghị đã nắm giữ phương pháp giết chết Xà Thần hoàn toàn.

Lợi dụng lúc sức mạnh của Xà Thần suy yếu, Uông Tàng Hải lập tức thấy hy vọng, liền tăng tốc độ, điên cuồng hấp thụ.

"Ta hút, ta hút, ta hút hút.

Cổ thần thì ghê gớm gì!

Coi ta không hút chết ngươi." Nữ Vương thì khỏi phải nói, nàng vẫn nỗ lực như mọi khi, thân thể linh hồn ban đầu của nàng đã gần như ngưng thực lại rồi!

Xà Thần cũng biết đại nạn sắp đến, không cam lòng nói: "Đều là Sinh Tử Luân, rốt cuộc là ai đã nghịch chuyển nó?" Nó từng hết lần này đến lần khác suy diễn tương lai của Lâm Nghị, nhưng ai ngờ, kết cục đó, lại thay đổi vì sự xuất hiện của Sinh Tử Luân có thể nghịch chuyển thời gian.

“Không ngờ ta tung hoành ức vạn năm, lại chết trong tay một nhân loại.” Xà Thần cười khổ một tiếng, thần sắc có chút bất đắc dĩ, sau đó vẻ mặt trở nên thanh thản, nói: “Không đúng, ngươi hẳn không phải nhân loại chứ?

Phải rồi, ngươi chắc chắn không phải nhân loại.

Nhân loại không thể đi đến bước này.” “Xem ngươi còn đắc ý không?” Uông Tàng Hải nhìn Xà Thần cô khổ vô y, không nhịn được mà châm chọc: “Người ta đều nói, đây là thế giới tiểu thuyết, Lâm lão đệ mới là thần minh chân chính, còn ngươi thì sao, chả là cái thá gì.” Xà Thần thần sắc thanh thản, liếc nhìn Uông Tàng Hải một cái, cũng lười giải thích với hắn.

Nhân loại vĩnh viễn không thể hiểu.

Giải thích nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Lục hợp hư vô, âm dương sinh tử, hỗn độn sơ khai, Hỗn Nguyên thành tiên.

Nó từ hỗn độn sơ khai, một mình giữ một nguyên, vượt giới đến Hỗn Nguyên, không may lại chết ở đây.

“Thôi vậy.

Mấy lão bạn già, ta chết rồi, các ngươi cũng đừng hòng sống.” Nó vừa nói, hắc khí quanh Bàn Tử dần trở nên mỏng manh.

“Tại vùng biển cát, có cổ thần ‘Khối Thịt Lớn’, điểm yếu của nó là…” “Tại vực sâu Tây Bắc Cực, có cổ thần ‘Thương’, điểm yếu của nó là…” “Tại địa quật Tiên Đôn Dự Tây, có cổ thần ‘Sơn Quỷ’, tính cách của nó là…” “Tại Thổ Cốc Hồn, có cổ thần ‘Môn’, có thể ăn thế giới thành lỗ đen, là…” “Trong Địa Động Thiên Khanh Lĩnh, có cổ thần ‘Cây Sự Sống’, bản chất của nó là một côn trùng khổng lồ cổ xưa.” “Dưới lòng đất Hưng An Lĩnh, có Báu Tượng Hoa cận thần, có

thể tạo ra huyễn cảnh, hình thành biển xoáy nước." "Tại…" Xà Thần dứt khoát bán đứng tất cả các cổ thần mà nó đã phát hiện trong thế giới Hỗn Nguyên này suốt những năm qua.

Khả năng, điểm yếu, thậm chí cả địa điểm của chúng đều được nói rõ ràng rành mạch.

Vì Lâm Nghị có thể tiêu diệt nó, vậy nhất định cũng có thể tiêu diệt những cổ thần khác.

Những cổ thần này, từng tên một, đừng hòng chạy thoát.

Lâm Nghị lắng nghe những cái tên cổ thần này, có cái quen thuộc, có cái xa lạ.

Dần dần, hắc khí trên người Bàn Tử hoàn toàn biến mất, anh ta hôn mê bất tỉnh, ngã xuống đất.

Hồn phách của Nữ Vương và Uông Tàng Hải cũng ngưng tụ thành thực thể, có được nhục thân của mình.

Uông Tàng Hải cảm nhận sức mạnh chưa từng có và sinh cơ bàng bạc trên người mình, trong lòng mừng như điên.

Đã chờ đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng chờ được ngày này.

Phục sinh, trường sinh.

"Ha ha ha ha." Uông Tàng Hải cười lớn không ngừng, khoảnh khắc tiếp theo, một con sóng vỗ vào trán hắn, dội cho hắn một ngụm nước biển.

"Uông Tàng Hải, lúc này không đi, còn đợi khi nào?" Không biết từ lúc nào, Ngô Tam Tỉnh vốn đang khoanh chân ngồi, đột nhiên tỉnh lại, đứng dậy, quát lớn với Uông Tàng Hải đang phấn khích.

Uông Tàng Hải thần sắc chấn động, ánh mắt u tối nhìn Ngô Tam Tỉnh, người từng chung một thể với hắn, sắc mặt u ám, quay người

kéo Ngô Tam Tỉnh liền trèo lên phía trên.

"Chủ nhân, tôi… tôi phục sinh rồi!" Nữ Vương nhanh chóng đến bên cạnh Lâm Nghị, kinh ngạc và mừng rỡ nhìn anh.

Nữ Vương lúc này, đôi mắt đó đã không còn đen sì nữa, mà rực rỡ như tinh thần, nhìn một cái là có thể nhìn thấu vạn năm.

"Vậy thì tốt." Lâm Nghị gật đầu.

Sau đó anh đến bên cạnh Tiểu Đoàn Đoàn và Tuyết Lỵ Dương, ôm Tuyết Lỵ Dương lên.

"Hừ." Nữ Vương nhìn thấy, bĩu môi, ít nhiều có chút không vui.

Chương 611

Cái quái gì thế này.

Người ta khó khăn lắm mới phục sinh được, sao anh chẳng có chút phản ứng nào chứ?

Còn chạy qua ôm Tuyết Lỵ Dương.

Quá đáng thật.

"Mau mở cửa, tôi muốn về nhà!" Nữ Vương tức giận nói.

"Ặc (⊙o⊙)." Lâm Nghị tiện tay thu Nữ Vương vào Nhẫn không gian.

Ban đầu Nữ Vương phục sinh, anh nghĩ sẽ mang nàng theo bên mình, không ngờ… Nương môn này đúng là người mê nhà a.

Còn nhất quyết đòi về nằm ỳ.

Thu xong Nữ Vương, mặt nước phía trước 'ầm ầm' vang lên.

Mặt đất bắt đầu xuất hiện vết nứt, khí biển xung quanh mất cân bằng, lượng lớn nước biển từ trên đầu đổ ào xuống.

Dòng chảy mạnh mẽ va đập vào mặt đất, núi đá sụp đổ, đồng biến dạng, hai người Ngô Tam Tỉnh và Uông Tàng Hải vốn đã bỏ chạy bị dòng chảy hỗn loạn mạnh mẽ va đập, ngã mạnh xuống.

Đây tuyệt đối là thiên tai chưa từng có.

Nước biển phía trên, đâu chỉ nặng hàng ức tấn, với áp lực nặng nề như vậy đè xuống, đừng nói là người, e rằng ngay cả cả Kiến Mộc cũng sẽ bị gãy!

Lâm Nghị không chọn mạo hiểm, mà trực tiếp chọn thu tất cả Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Tiểu Đoàn Đoàn vào Nhẫn không gian.

Ngay sau đó nhảy vào trong đỉnh đồng khổng lồ dưới nước, trong đỉnh đồng khổng lồ dòng chảy hỗn loạn nổi lên, cực kỳ điên cuồng, xung quanh dày đặc các loài thủy tộc lớn nhỏ, Giao Nhân chen chúc, tùy tiện đâm chém tàn sát.

Lâm Nghị đến dưới gốc cây sắt san hô hóa đá đã vỡ nát, Lão Hồ bị cây sắt san hô sụp đổ đè dưới, hôn mê bất tỉnh, trong tay anh ta vẫn cầm Phân Thủy Cổ Kiếm, đáng tiếc trời sập đất lún, thêm vào đó xung quanh đều là thủy tộc, dù thực lực anh ta mạnh mẽ, cũng lực bất tòng tâm, ngất lịm đi.

Lâm Nghị cũng thu Lão Hồ vào Nhẫn không gian, tiện tay thu luôn cả tượng đồng nhân xanh hóa.

Đồng thời, lượng lớn Giao Nhân tấn công tới, nhưng còn chưa chạm vào thân thể anh, đã bị kim quang tiêu diệt.

Anh đi đến bên ngoài đỉnh đồng khổng lồ, dưới đỉnh đồng khổng lồ, con Giao Mỗ đó vì thân hình quá lớn, vẫn vượt quá trăm mét, bị dòng nước từ trên đổ xuống đè mạnh xuống đất, không thể cử động.

"Ngược dòng mà lên là không thể rồi.

Xem ra chỉ có thể đi xuống thôi." Lâm Nghị nhìn dòng nước biển đổ xuống như trời sập, thần sắc nghiêm túc đến cực điểm.

Anh quay người đi vào khe sâu.

Khi đi vào khe sâu, anh luôn cảm thấy thiếu một người, nhưng thời gian quá gấp rút, anh cũng không suy nghĩ nhiều, cũng không nhớ ra thiếu ai, liền nhanh chóng chìm xuống khe sâu.

Tại lối vào khe sâu, anh nhìn thấy ở dưới đáy khe sâu xuất hiện vài khe nứt khổng lồ rộng mười mấy mét, lượng lớn quan tài và vật tùy táng từ dưới đất tràn ra.

"Những thứ đó chắc chắn là báu vật hiếm có!

Đừng tiếc!" "Hệ thống, tôi muốn tiêu phí!" "Đinh, 10 vạn điểm đạo mộ đã tiêu phí, hy vọng ký chủ tiêu phí vui vẻ." Cùng với mười vạn điểm đạo mộ, vô số đạo quang mang từ tay anh bắn ra, cuốn lấy tất cả những minh khí, quan tài tràn ra, thu hết vào.

Cuối cùng, anh quay người bắn ra một đạo quang tuyến vừa lớn vừa thô, bao trùm bánh xe đỉnh đồng khổng lồ tự nhiên hình thành kia.

"Đinh, xin hãy thu hồi vật này." Trong đầu Lâm Nghị vang lên giọng nói của Hệ thống.

"Hửm?" Đây là lần đầu tiên Hệ thống chủ động đòi đồ.

Ban đầu anh còn định thu đi, đồ đồng khí cấp bậc này, đủ để cả thế giới chấn động một trăm năm.

Hệ thống chủ động đòi đồ, vẫn là lần đầu tiên thấy.

Nhưng mà… Lâm gia là ai chứ.

Ngươi nói thu hồi là thu hồi, Lâm gia ta chẳng phải quá mất mặt sao?

Lâm Nghị dứt khoát thu vào Nhẫn không gian, phong tồn lại.

Thật ra Lâm Nghị không phải không muốn đưa cho Hệ thống, nhưng đưa không thể đưa không công a.

Dọn dẹp chiến trường xong, Lâm Nghị nhìn Kiến Mộc cao lớn sừng sững, thứ này chắc hẳn đáng không ít điểm đạo mộ.

Nhưng mà, sự sống của nó quá ngoan cường, vẫn đang sống, nên không thể thu hồi, Lâm Nghị đành bỏ qua.

Rất nhanh, Lâm Nghị theo dòng nước đến đáy khe sâu, đến đáy xong, anh bơi đến trước con Bạng Tổ đã gần như sắp chết.

"Mượn thân thể ngươi dùng một chút." Lâm Nghị dùng Phân Thủy Cổ Kiếm, rạch vỏ Bạng Tổ, sau đó co người lại, chui vào trong.

Thịt bạng trong cơ thể Bạng Tổ rất mềm và dày, khi vỏ bạng khép lại, kín mít, là nơi trú ẩn tuyệt vời.

Bạng Tổ căn cơ sâu dày, hòa với long mạch Quy Khư, cho dù đối mặt với dòng nước cơ bản này, vẫn vững như Thái Sơn, trong cơ thể Bạng Tổ, anh cảm giác như đang ngồi trên một con thuyền nhỏ, chòng chành bồng bềnh.

Cùng với sự lắc lư của thân thể Bạng Tổ, Lâm Nghị cảm thấy có thứ gì đó cứng cứng, chạm vào mông mình.

"Kỳ lạ, lẽ nào trong cơ thể Bạng Tổ này còn có ngọc trai mẹ?" Anh thò tay xuống, kinh ngạc sờ thấy cánh tay của một người.

Sau đó anh kéo người này lại, trong lòng chợt bừng tỉnh.

Thực ra anh vẫn còn thắc mắc, luôn cảm thấy thiếu một người, hóa ra là thiếu Nguyễn Hắc a!

Tuy nhiên, Nguyễn Hắc này đúng là phúc lớn mạng lớn, lại trốn vào trong cơ thể Bạng Tổ, không hổ là hậu duệ của Long Nhân Nam Hải.

Lúc này Nguyễn Hắc đã hôn mê bất tỉnh, bình dưỡng khí của hắn đã hết, nếu không gặp mình, dù có trốn vào đây thoát được kiếp sụp đổ Quy Khư, cũng không thể sống sót ra ngoài.

Đã thấy rồi, Lâm Nghị tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, anh đá vào bụng Nguyễn Hắc vài cái, đá hết nước trong bụng ra, sau đó lấy mặt nạ dưỡng khí cho hắn đeo.

Sau đó thấy hắn vẫn chưa có dấu hiệu hồi phục, dứt khoát ném hắn cho Tiểu Đoàn Đoàn trong Nhẫn không gian.

Tiểu Đoàn Đoàn trong không gian thấy Nguyễn Hắc ra nông nỗi này, cũng quen tay hay việc, nhìn Nguyễn Hắc như có điều suy nghĩ, sau đó gọi lớn với Bạch Mao Lang Vương bên cạnh.

“Chó lớn, mau làm hô hấp nhân tạo cho hắn!” Lâm Nghị không biết đã ở trong cơ thể Bạng Tổ bao lâu, Bạng Tổ ban đầu còn thở, cũng hoàn toàn tắt thở, cùng với sóng biển bên ngoài dần bình lặng, Lâm Nghị mở vỏ Bạng Tổ ra.

Lúc này Quy Khư đã trở thành một phế tích, ngay cả Kiến Mộc cao lớn sừng sững, tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, cũng đã gãy đổ.

Vì Quy Khư nứt vỡ, lượng lớn nước đổ ngược vào lòng đất, hình thành một siêu xoáy nước khổng lồ chưa từng có, muốn nuốt chửng tất cả.

Tuy nhiên, Bạng Tổ và Quy Khư liên kết thành một thể, ngược lại không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Còn Kiến Mộc bị gãy đổ, lại vì lực nổi quá lớn, vẫn từ từ nổi lên trên.

Tương tự, cùng với sự biến động của Quy Khư, nhiệm vụ đả tạp của Lâm Nghị cũng thuận lợi hoàn thành.

Anh nhận được một viên Huyết Mạch Giác Tỉnh Đan.

Lâm Nghị dứt khoát nuốt viên giác tỉnh đan này xuống, khoảnh khắc tiếp theo, anh cảm thấy khí huyết mình sôi trào cuồn cuộn, thân thể như bị nung trên lửa, gân mạch từng tấc từng tấc phình to, mỗi giọt máu đều tràn đầy lượng lớn sinh cơ.

Thân thể hiện tại, tựa như một mãnh thú đã nằm phục lâu ngày, sắp thoát khỏi lao lung vậy, đồng thời hình xăm Kỳ Lân phía sau lưng anh dần nhạt đi, biến mất.

Nhưng toàn thân anh lại tỏa ra khí tức thần thú viễn cổ mạnh mẽ.

Anh nhìn Kiến Mộc cách mình mấy chục mét, cùng với hai đầu gối anh khuỵu xuống, một luồng sức mạnh chưa từng có bùng nổ

dưới chân, thân thể anh tựa như một viên đạn bay vút đi.

Cho dù phải chống lại dòng nước đổ ào xuống, anh vẫn trong nháy mắt đã vượt lên trên Kiến Mộc.

"Mạnh quá!" Dưới sự gia trì của lần thức tỉnh Kỳ Lân Huyết Mạch thứ hai, anh cảm thấy sức mạnh của mình, hình như tăng gấp mười lần!

Hơn nữa không chỉ là sức mạnh, thể chất, độ dẻo dai của cơ thể v.v., tất cả chức năng của toàn thân đều đang tăng vọt.

Anh cùng với Kiến Mộc từ từ nổi lên, mất đến bốn năm tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được rừng san hô xoắn ốc dưới đáy biển.

Chương 612

Kiến Mộc dưới sự va đập của sóng lớn, cũng bị đánh gãy thành mấy đoạn, sau đó bị hút vào Quy Khư.

Lúc này rừng sâu dưới đáy biển, đã là một bãi chiến trường tan hoang, không còn ra thể thống gì.

Ngay khi Lâm Nghị chuẩn bị rời khỏi Quy Khư, đột nhiên nghe thấy một xung động sóng âm tần số thấp yếu ớt.

Anh đi theo xung động sóng âm tần số thấp đó tìm kiếm trong rạn san hô xoắn ốc, không lâu sau liền phát hiện ra con bạng già mà trước đây đã thấy.

Lúc này xung động tần số thấp của con bạng già này khiến người ta cảm thấy đặc biệt bi thương, tựa như mất mẹ vậy, đáng thương vô cùng.

Khoảnh khắc này, Lâm Nghị dường như đã hiểu hành động của Bạng Tổ.

Quy Khư và Côn Luân đều có sinh cơ khổng lồ nhất thế giới, vì sinh cơ khổng lồ như vậy, nên có thể xảy ra rất nhiều chuyện không thể tin được, thậm chí từ không mà có, sinh ra sinh linh.

Mà Bạng Tổ này chính là do tinh phách đáy biển Quy Khư hóa thành, trời sinh có linh tính, vào cuối cuộc đời mình, nó lại tin tưởng mình đến vậy, xem ra có liên quan đến việc mình từng thấy con bạng già này.

Khi đó gặp con bạng già này, bọn họ hoàn toàn có thể giết nó lấy ngọc trai, nhưng Lâm Nghị đã ngăn mọi người lại, không làm như vậy.

Từ con bạng già này, Bạng Tổ có thể cảm nhận được mình không hề có quá nhiều ác ý.

Nay lại một lần nữa gặp con bạng già này, Lâm Nghị cảm khái vạn phần.

Tuy nhiên, con bạng già trước mặt này, hẳn chỉ là một con bạng sống khá lâu mà thôi, không giống như Bạng Tổ, là sinh linh do tinh phách đáy biển Quy Khư diễn hóa mà thành.

Khi Lâm Nghị đến gần con bạng già này, con bạng già từ từ mở vỏ ra, đồng thời một đạo ánh sáng vô cùng rực rỡ, sáng hơn cả ánh trăng, từ trong đó bắn ra.

Rừng san hô này rộng hàng nghìn mét vuông, trong khoảnh khắc đó, đều được chiếu sáng.

"Đây là, viên ngọc trai mẹ của con bạng già này!" Trước đây, anh từng thấy viên ngọc trai mẹ của bạng già, lúc đó ngọc trai mẹ vẫn chưa rực rỡ đến vậy.

Lúc đó anh biết ngọc trai mẹ không thể động vào, nên chỉ lấy những viên ngọc trai khác.

Viên ngọc trai mẹ này, ánh sáng càng lúc càng thịnh, càng lúc càng sáng, lát sau, ánh sáng tiêu tán, ngọc trai mẹ nứt ra, bên trong là một con bạng nhỏ với sáu cánh sen hình lá.

"Bạng già mang thai ngọc trai.

Cảm tình thật sự là mang thai a." Con gia hỏa này, còn sinh ra một con bạng nhỏ.

Nhưng mà, hình dáng của con bạng nhỏ này, cũng gần giống Bạng Tổ a.

"Chẳng lẽ là Bạng Tổ thế hệ mới?" Lâm Nghị đi qua, lấy tiểu gia

hỏa ra, tiện tay thưởng cho bạng già một viên hải châu cực phẩm.

Con tiểu gia hỏa này vỏ bạng đóng mở, phát ra xung động tần số thấp yếu ớt, Lâm Nghị nghe như tiếng trẻ con khóc vậy.

"Thì ra là ngươi phát ra a.

Yên tâm, sau này ta sẽ nuôi ngươi!" Lâm Nghị nhẹ nhàng vuốt ve vỏ bạng, lặng lẽ thi triển Ngự Thú Thuật.

Những tiểu gia hỏa vừa mới sinh như thế này, dễ dàng sử dụng Ngự Thú Thuật nhất.

Tiểu Đoàn Đoàn chính là bị mình lừa về tay như vậy.

Trong khi thi triển Ngự Thú Thuật, tiện tay cho nó ăn một viên ngọc trai mà Bạng Tổ để lại.

Chỉ lát sau, viên ngọc trai cho nó ăn đó, liền mất hết ánh sáng, trở thành một hòn đá.

Lâm Nghị cũng không keo kiệt, một hơi cho nó ăn mười mấy viên ngọc trai.

Con tiểu gia hỏa này sau khi nuốt chửng tinh hoa của những viên ngọc trai này, hình thể nhanh chóng lớn lên, tốc độ trưởng thành còn phi lý hơn cả Tiểu Đoàn Đoàn.

Nó vui vẻ thổi bong bóng bên cạnh Lâm Nghị, ra hiệu muốn ăn nữa.

"Ngươi còn nhỏ quá, đừng tham lam, tiêu hóa cho tốt đi." Mười mấy viên Nam Châu đỉnh cấp này, đặt ở bên ngoài, giá trị phải mấy triệu!

Vậy mà chỉ trong chốc lát, đều bị con tiểu gia hỏa này ăn hết.

Lâm Nghị không chiều nó, mà theo nhịp điệu ngự thú của mình.

Sau đó, Lâm Nghị mang theo tiểu Bạng Tổ bơi ra khỏi mặt nước, lấy thuyền từ biển ra, sau khi lên thuyền, đặt mấy người đang hôn mê bất tỉnh trong Nhẫn không gian vào khoang thuyền.

Bản thân anh thì ở trên thuyền, vừa nghỉ ngơi vừa bồi dưỡng tình cảm với tiểu Bạng Tổ.

Lại mấy tiếng đồng hồ nữa trôi qua, Lão Hồ và mọi người đều tỉnh lại, nhìn thấy tiểu Bạng Tổ, đều đặc biệt kinh ngạc và tò mò.

Ở đảo U Linh một ngày, sóng gió trên biển đã ngừng lại, Lâm Nghị lại cho tiểu Bạng Tổ ăn một bữa, liền thả nó về Quy Khư.

Tiểu Bạng Tổ là do tinh phách khí biển Quy Khư sinh ra, nên không thể rời khỏi Quy Khư, hơn nữa long mạch cũ của Quy Khư đã chết, long mạch mới sinh còn khá yếu ớt, cần tiểu Bạng Tổ để ổn định khí biển.

Theo thời gian, dưới Quy Khư, sẽ xuất hiện không gian dưới nước mới, san hô xoắn ốc sẽ khôi phục phong cảnh và sương mù như trước, để ngăn chặn những người khác vào Quy Khư gây phá hoại long mạch.

Đồng thời, Lão Hồ và Bàn Tử kiểm tra hình xăm lời nguyền trên người mình, những hình xăm này đã hoàn toàn biến mất cùng với cái chết của Xà Thần.

Bàn Tử vì từng bị Xà Thần chiếm giữ thân thể, nên nằm trên giường không thể cử động, nhìn mọi người đang hoạt bát chạy nhảy, tỏ ra đặc biệt buồn bực.

Sở dĩ Bàn Tử xuất hiện trạng thái phân liệt tinh thần đó, là vì huyết mạch của hắn quá cao quý, nên Xà Thần không thể chiếm giữ hoàn toàn thân thể Bàn Tử trong thời gian ngắn, nên mới dẫn đến việc Bàn Tử lúc tốt lúc xấu, tinh thần không ổn định.

Mọi người lênh đênh trên biển mấy ngày, cuối cùng cũng đến vùng biển cạn, đi thêm mấy ngày nữa, cuối cùng cũng nhìn thấy đại lục, trở về đảo San Hô Miếu.

Sau đó, mọi người liền chia tay Nguyễn Hắc.

Nguyễn Hắc nhìn Bàn Tử, ấp úng nói: "Cái đó, cái này… Bàn gia, ông đã hứa rồi, nếu tôi sống sót trở về thì cái gì đó…" "Cái gì đó gì?" "Thì cái đó mà!" "Cái đó nào?" "Tổ tông tôi mà!" "À à à, cậu nói thẳng ra đi, đưa cho cậu, tôi đi bàn bạc với lão Lâm một chút." "Đừng đừng đừng." Nguyễn Hắc lập tức kéo Bàn Tử lại, nói: "Là như vậy, tôi cảm thấy tổ tông tôi ở dưới biển tù túng lâu như vậy, chắc chắn đã chán ghét vùng ven biển rồi." "Thế cậu có ý gì?" "Ý của tôi là, tôi có thể đi cùng các ông về kinh thành không?

Tiện thể tìm cho tổ tông tôi một chỗ ở tốt hơn." Lâm Nghị thấy Bàn Tử và Nguyễn Hắc đang lằng nhằng ở đó, bèn đi qua, nói: "Lão Hắc, lần này cậu cũng vất vả rồi, tiền thù lao trước đây có lẽ hơi ít, thông tin của cậu đưa cho tôi một chút, đợi chúng tôi về rồi, sẽ đưa cho cậu nhiều hơn.

Năm mươi vạn thế nào?" Nghe Lâm Nghị vừa mở miệng đã là năm mươi vạn, mắt Nguyễn Hắc sáng rỡ.

Năm mươi vạn a.

Nhiều tiền như vậy, đủ cho mình ăn ba đời!

Hắn liên tục gật đầu, nói: "Tuyệt vời, tuyệt vời, tuyệt vời, Lâm gia thật hào phóng!

Cứ thế mà quyết định!" Đợi Nguyễn Hắc nói xong địa chỉ, Bàn Tử nói: "Lão Lâm, lão Hắc muốn đi cùng chúng ta về kinh thành, tìm cho tổ tông hắn một nơi an thân.

Cậu thấy sao?" Nguyễn Hắc vội vàng kéo Bàn Tử lại, nói: "Đâu

có!

Không có chuyện đó!" "Thế tổ tông cậu?" "Tổ tông gì?

Có năm mươi vạn, còn cần tổ tông gì nữa!" "…" Bàn Tử khinh bỉ liếc Nguyễn Hắc một cái.

Mới có năm mươi vạn, đã bán cả tổ tông rồi sao?

Xem cái bộ dạng chưa từng thấy tiền kia kìa.

Lâm Nghị cười cười, nói: "Lão Hắc, cậu ở đây làm ăn cho tốt, thiếu tiền thì gọi điện cho tôi, sau này tôi sẽ thường xuyên đến đây." "Được thôi, có Lâm gia nói câu này, lão Hắc tôi nhất định sẽ làm tốt!" Nguyễn Hắc vỗ ngực cam đoan.

Tiểu Bạng Tổ còn nhỏ, chính là lúc cần chăm sóc, Lâm Nghị tốt nhất mỗi tháng đều đến Quy Khư một chuyến, cho nó ăn nhiều một chút, như vậy tình cảm mới tiến triển nhanh.

Sau đó đoàn người bốn người lái xe trở về kinh thành.

Trên đường, vì Kỳ Lân Huyết Mạch của Lâm Nghị đã thức tỉnh lần thứ hai, nên anh có quyền biết chuyện thần minh Quan Vũ.

Dưới sự tra hỏi của Lâm Nghị, anh biết được chi tiết hơn về quá trình thần minh giáng lâm vạn năm trước, cũng như những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Chuyện phải bắt đầu từ Chu Thiên Cổ Quái.

Chu Thiên Cổ Quái, suy diễn thiên cơ đại đạo!

Trương Tam Liên Tử từng nói, chỉ có tiên nhân Hồng Hoang mới thật sự tinh thông Chu Thiên Cổ Quái!

Chương 613

Thực ra không phải vậy, sự tinh thông này đều có giới hạn.

Thời gian không gian, quá khứ tương lai, những chuyện này, đều chứa đựng vô số biến hóa.

Không có bất kỳ ai, bất kỳ vật nào, có thể hoàn hảo kiểm soát những biến hóa trong đó, có thể suy diễn tương lai chân chính.

Bất luận là người, tiên, thần, phật v.v., đều chỉ có thể làm được gần đúng.

Các nhà chiêm bói hậu thế cho rằng Chu Văn Vương tinh thông Chu Thiên Cổ Quái, thực ra hiểu biết của Chu Văn Vương về Chu Thiên Cổ Quái cũng chỉ là lông gà vỏ tỏi, ông ta chỉ mang một phần kiến thức cao cấp của Chu Thiên Cổ Quái xuống nhân gian, để nhân loại may mắn được chiêm ngưỡng học tập.

Bốn mươi năm sau, Hệ thống suy diễn ra mười năm nữa, chư thần sẽ một lần nữa hủy diệt nhân gian, vì vậy liền suy diễn vô số khả năng, cuối cùng trong vô số khả năng đó, đã tìm thấy cơ hội duy nhất để cứu thế giới.

Sự duy nhất này, rơi vào người Lâm Nghị.

Thế là Hệ thống vận hành bánh xe thời gian, thời gian đảo ngược, quay về bốn mươi năm trước, đồng thời sửa đổi ký ức của một số người, để Lâm Nghị trở thành bạn nối khố của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Nói vậy… tôi không phải xuyên việt đến thế giới Đạo Mộ?

Hơn nữa những thứ trong tiểu thuyết đó, đều là thật sao?" Lâm Nghị không khỏi nhíu mày, điều này ít nhiều có chút khác biệt so với

nhận thức của anh, chết tiệt.

Mình vẫn luôn cho rằng mình là xuyên việt tiểu thuyết.

Không ngờ, Hệ thống lại nói mình chỉ là dòng thời gian đảo ngược!

"Ngay từ hàng trăm ngàn năm trước, tôi đã từng ra tay can thiệp, chọn người thích hợp, nhưng không phải theo cách Hệ thống, mà là theo cách khác, ví dụ như…" "Là tôi đã che lấp đại đạo, khiến Trương Tam Liên Tử viết ra 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật'." "Tôi cũng từng chọn Hồ Bát Nhất, ban cho anh ta khí vận vô song, đáng tiếc, tương lai vẫn không thay đổi." "Tôi đã chọn Ngô Tam Tỉnh, thậm chí Uông Tàng Hải, thậm chí còn cân nhắc đến việc chặt đứt tất cả long mạch.

Đều không thể thay đổi tương lai." "Tôi đã chọn những người viết sách, không chỉ Trương Tam Liên Tử, còn có rất nhiều người khác nữa." "Thậm chí bao gồm Hận Thiên Chi Quốc, cũng là do một tay tôi sắp đặt, bánh xe đỉnh đồng khổng lồ đó, càng là do tôi đích thân chủ đạo.

Vì vậy tôi cần nó." "Các ngươi cứ tưởng chỉ là tiểu thuyết, thực ra nó lại tồn tại thật." Lâm Nghị trầm ngâm không nói.

Theo lời Hệ thống, mình là xuyên việt thời gian, vậy Xà Thần trước khi chết không thể hiểu đây là thế giới tiểu thuyết, không thể hiểu mình là kẻ xuyên việt, đột nhiên Lâm Nghị có chút hiểu tại sao Xà Thần không thể hiểu được.

Xà Thần thân là thần minh, nó có nhận thức ở tầng cao nhất, nó biết thế giới này, không thể nào là thế giới tiểu thuyết.

"Sinh Tử Luân?

Hệ thống, chẳng lẽ là Sinh Tử Luân có thể nghịch chuyển thời

gian mà Xà Thần nói?" Hệ thống trả lời: "Đúng vậy.

Truyền thuyết sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, hỗn độn sơ phân, có âm dương nhị khí.

Âm dương nhị khí hóa thành Phục Hy và Nữ Oa, lại có Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị, Võ Vương, Võ Vương phạt Trụ, triều đại thay đổi vạn vật sinh diệt đều nằm trong Sinh Tử Luân." "Tam giới lục đạo, tất cả chúng sinh, vạn ngàn vận mệnh, thập phương nhân quả, đều chìm nổi trong Sinh Tử Luân.

Người quỷ tiên phật đều không thể nhìn thấy Sinh Tử Luân, càng không thể chạm vào hay thúc đẩy nó." "Sinh Tử Luân, có cổ thần Cửu Đầu Trùng bảo vệ, không thể nghịch chuyển.

Chỉ khi giết chết Cửu Đầu Trùng, Sinh Tử Luân mới có cơ hội nghịch chuyển duy nhất một lần." Lâm Nghị nghe giọng nói của Hệ thống, kinh ngạc hỏi: "Không đúng.

Trước đây tôi không phải xuyên việt đến thời Dân Quốc sao?" Hệ thống nói: "Đó chỉ là tiến hành nghịch chuyển cục bộ, không ảnh hưởng lớn đến đại đạo, ảnh hưởng đến tương lai càng nhỏ bé.

Chỉ là thay đổi tương lai của vài người mà thôi." Cùng với lời giải thích của Hệ thống, Lâm Nghị cũng dần dần làm rõ mọi chuyện.

"Xà Thần đã chết, còn tiết lộ tên các cổ thần còn lại, lúc này ngươi nói cho tôi biết, hẳn là muốn tôi thanh lý những cổ thần còn lại phải không?" "Bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Nhiệm vụ cấp thế giới của ngươi vẫn chưa hoàn thành." "…" Được thôi, Hệ thống này đúng là đủ chó má, bây giờ còn nhớ mình có một nhiệm vụ cấp thế giới.

"Hoàn thành nhiệm vụ cấp thế giới 'Thần Khí Đả Tạp', liền có thể sở hữu thần khí mạnh nhất, thần khí đồng xanh này, là thần khí

của Xà Thần bị đánh vỡ vạn năm trước, phân tán khắp nơi trên thế giới.

Có thần khí này, tỷ lệ thắng khi đối phó những cổ thần kia cũng tăng lên không ít." "Được thôi.

Cuối cùng chẳng phải vẫn là phải đối phó cổ thần sao." Không thể không nói, Hệ thống này đúng là lão chó má a.

Sắp xếp cho mình rõ ràng rành mạch.

Trở về kinh thành sau, nghỉ ngơi một tháng, Lâm Nghị đấu giá một phần minh khí và trân châu hạ đẳng thu được, kiếm được ba mươi triệu.

Tuyết Lỵ Dương thấy bên Lâm Nghị quá nhiều phụ nữ, nghiêm trọng thiếu cảm giác an toàn, dứt khoát bán hết tài sản ở Mỹ, mang theo lượng lớn tiền mặt đầu tư vào kinh thành.

Dưới sự chỉ dẫn của Lâm Nghị, cô đầu tư vào một số ngành sắp đón đầu xu hướng, với tư cách là cố vấn kỹ thuật, Lâm Nghị nhận 49% cổ phần, coi như là ông chủ thứ hai.

Tháng sau, Lâm Nghị nam hạ cho tiểu Bạng Tổ ăn.

Tiện đường đến mỏ Trường Sa đả tạp.

Thần khí đồng xanh của Xà Thần bị vỡ vụn, chia thành lớn nhỏ, rơi rụng khắp nơi trên thế giới.

Trường Bạch Sơn, Tần Lĩnh, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, Quảng Tây Ba Nãi.

Bốn địa điểm này, anh đã đả tạp xong rồi.

Còn lại, chính là mỏ Trường Sa, Mặc Thoát, Cổ Đồng Kinh ba địa điểm này.

Ngoài ra, còn có hai địa điểm chưa biết.

Anh đã đả tạp xong, tiện thể cho tiểu Bạng Tổ ăn, sau khi trở về, lại nghỉ ngơi một tháng.

Sau đó lần lượt đả tạp ở Mặc Thoát khu vực Tây Tạng, Cổ Đồng Kinh Cát Lâm.

Ở Cổ Đồng Kinh, anh gặp Vạn Nô Vương, và nhận được một tin tức mới nhất.

Đó là linh hồn của thần khí đồng xanh của Xà Thần, chính là ở trong Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, thứ mà đã cấp cho Tiểu Ca (Trương Khởi Linh) Thiên Thụ.

Lâm Nghị lại chạy một chuyến đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, đi vào trong Vẫn Ngọc, Tây Vương Mẫu Mẫu và Nữ Vương chị em gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt, đáng giận hơn là Nữ Vương còn phục sinh có nhục thân, Tây Vương Mẫu Mẫu quyết định phản bội linh hồn của thần khí đồng xanh, đi theo Lâm Nghị.

Lâm Nghị ghét nhất mấy kẻ phản bội, liền ra tay diệt cả nó và Linh.

Tuyệt đối không phải vì nó xấu quá, còn có đuôi rắn!

Từ miệng Linh, anh biết được tung tích của hai mảnh thần khí đồng xanh còn lại.

Tốn nửa năm, Lâm Nghị hoàn thành đả tạp, tập hợp đủ chín mảnh đồng xanh, triệu hồi thần khí của Xà Thần.

Lại ba năm, phàm là cổ thần nào được Xà Thần điểm danh, Lâm Nghị đều lần lượt tiến hành thanh toán.

Nói ra cũng kỳ lạ, những cổ thần này, trước khi chết, luôn hét lên một câu: "Xà Thần, con mẹ nó!" Lâm Nghị cũng không hiểu, Xà Thần còn có mẹ sao?

Rõ ràng là mình đối phó với chúng, tại sao tất cả đều chửi Xà Thần?

Có lẽ đây chính là sức hút nhân cách vĩ đại của nó đi!

Giải quyết xong những cổ thần xâm lược này, công ty của Tuyết Lỵ Dương và của anh đều làm ăn phát đạt, mấy cô gái kia, vẫn luôn có ý vô ý ép anh khi nào kết hôn.

Lâm Nghị dứt khoát "thừa thắng xông lên", tổ chức đám cưới ở nước ngoài, tiện thể kéo Lão Hồ và Bàn Tử theo.

Trong đám cưới, Lão Hồ và Bàn Tử mỗi người một cô dâu.

Còn cô dâu của Lâm Nghị, anh đếm thử xem.

Đủ tám cô gái mặc váy cưới.

Nhưng dù sao cũng ở nước ngoài, một lúc có nhiều cô dâu như vậy, cũng sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn.

Tổ chức đám cưới xong, đến lúc động phòng hoa chúc, các cô gái bắt đầu tranh giành vị trí chính thất.

Dù sao cũng là chính thất, tự nhiên có ưu đãi, đó chính là có thể đăng ký kết hôn để trở thành vợ chồng hợp pháp.

Sau này Nữ Vương và Tuyết Lỵ Dương dựa vào mị lực (wuli) giành được vị trí đầu bảng.

Nào ngờ Nữ Vương là người không có giấy tờ hợp pháp, không thể kết hôn, cuối cùng danh phận chính thất rơi vào tay Tuyết Lỵ Dương.

Sau đó các cô gái như sói đói, cùng nhau nhào vào người Lâm Nghị.